Holy Bible

Aionian Edition®

Dansk Bibel

Danish Bible OT1871 / NT1907

Holy Bible Aionian Edition ®
Dansk Bibel
Danish Bible OT1871 / NT1907

Creative Commons Attribution 4.0 International, 2018-2025
Source text: Crosswire.org
Source version: 5/21/2017
Source copyright: Public Domain
Authorized by the Danish King, 1871, 1907

Formatted by Speedata Publisher 5.1.9 (Pro) on 6/3/2025
100% Free to Copy and Print
TOR Anonymously
AionianBible.org

Published by Nainoia Inc, https://Nainoia-Inc.signedon.net
All profits are given to https://CoolCup.org

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources
Report content and format concerns to Nainoia Inc
Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

Forord

Dansk at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation*! What is an *un-translation*? Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aïdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aïdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is eternal! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to eternal life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Please understand these eleven words. The original translation is unaltered and a highlighted note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read at AionianBible.org, with Android, and with TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal and purple is the color of royalty! All profits are given to CoolCup.org.

History

Dansk at AionianBible.org/History

06/21/75 - Two boys, P. and J., wonder if Jesus saves all and pray.
04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
09/15/18 - Aionian Bible dedicated as J. and J. pray again.
10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
10/28/19 - Aionian Bible nursed as another J. and J. pray.
10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
01/23/22 - Volunteers celebrate with pie and prayer.
02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
08/05/24 - 378 translations now available in 165 languages.
08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.
10/20/24 - Gospel Primer handout format.
11/24/24 - Progressive Web Application off-line format.
01/28/25 - All profits are given to CoolCup.org.
03/12/25 - 382 translations now available in 166 languages.
05/04/25 - 393 translations now available in 175 languages.
05/27/25 - 462 translations now available in 229 languages.

Indholdsfortegnelse

GAMLE TESTAMENTE

1 Mosebog 1
2 Mosebog 36
3 Mosebog 65
4 Mosebog 87
5 Mosebog 117
Josua 142
Dommer 159
Rut 176
1 Samuel 179
2 Samuel 202
Første Kongebog 221
Anden Kongebog 243
Første Krønikebog 264
Anden Krønikebog 284
Ezra 308
Nehemias 315
Ester 325
Job 331
Salme 349
Ordsprogene 390
Prædikeren 405
Højsangen 411
Esajas 414
Jeremias 448
Klagesangene 487
Ezekiel 491
Daniel 527
Hoseas 538
Joel 543
Amos 545
Obadias 549
Jonas 550
Mikas 552
Nahum 555
Habakkuk 557
Zefanias 559
Haggaj 561
Zakarias 563
Malakias 569

NYE TESTAMENTE

Matthæus 573
Markus 595
Lukas 609
Johannes 633
Apostelenes gerninger 651
Romerne 675
1 Korinterne 685
2 Korinterne 694
Galaterne 700
Efeserne 704
Filipperne 707
Kolossensern 710
1 Tessalonikerne 712
2 Tessalonikerne 714
1 Timoteus 715
2 Timoteus 718
Titus 720
Filemon 721
Hebræerne 722
Jakob 729
1 Peter 732
2 Peter 735
1 Johannes 737
2 Johannes 740
3 Johannes 741
Judas 742
Aabenbaringen 743

Appendiks

Læservejledning
Ordbog
Kort
Skæbne
Billeder, Doré

GAMLE TESTAMENTE

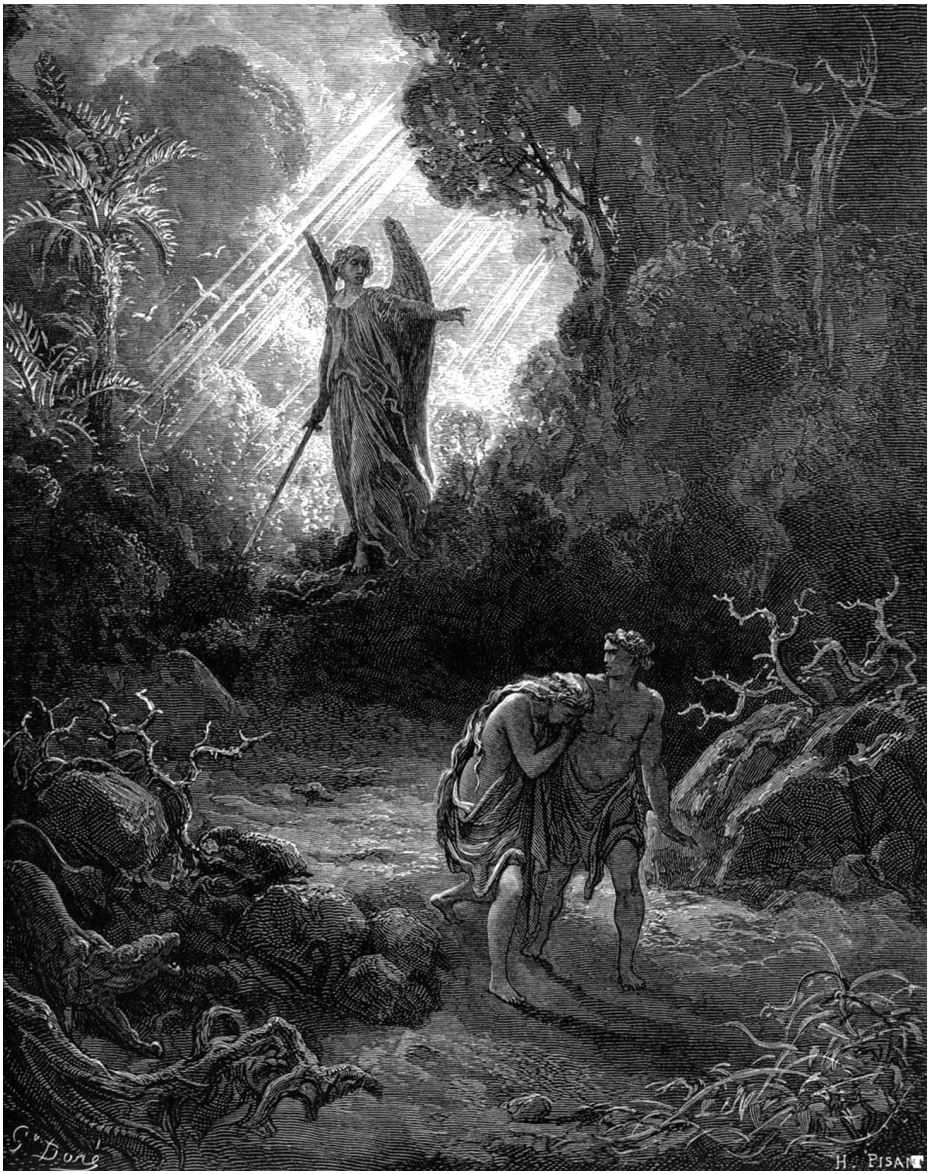

Og han drev Mennesket ud og satte Keruber Østen for Edens Have med et blinkende Sværd,
som vendte sig hid og did, til at vogte Vejen til Livsens Træ.
1 Mosebog 3:24

1 Mosebog

1 I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden.
2 Og Jorden var øde og tom, og der var Mørke oven
over Afgrunden, og Guds Aand svævede oven over
Vandene. **3** Og Gud sagde: Der vorde Lys; og der blev
Lys. **4** Og Gud saa, at Lyset var godt, og Gud gjorde
Skilsmisse imellem Lyset og Mørket. **5** Og Gud kaldte
Lyset Dag, og Mørket kaldte han Nat; og der blev Aften,
og der blev Morgen, første Dag. **6** Og Gud sagde: Der
vorde en udstrakt Befæstning midt i Vandene, og den
skal skille imellem Vand og Vand. **7** Og Gud gjorde
den udstrakte Befæstning og gjorde Skilsmisse imellem
Vandet, som var nedentil i den udstrakte Befæstning,
og imellem Vandet, som var oventil i den udstrakte
Befæstning; og det skete saa. **8** Og Gud kaldte den
udstrakte Befæstning Himmel; og der blev Aften, og der
blev Morgen, anden Dag. **9** Og Gud sagde: Vandene
under Himlene samle sig til eet Sted, at det tørre ses;
og det skete saa. **10** Og Gud kaldte det tørre Jord, og
Vandenes Samling kaldte han Hav; og Gud saa, at det
var godt. **11** Og Gud sagde: Jorden lade fremvokse
Græs, Urter, som give Sæd, frugtbare Træer, som
bære Frugt efter sit Slags og have sin Sæd i sig paa
Jorden; og det skete saa. **12** Og Jorden frembragte
Græs, Urter, som gave Sæd efter sit Slags, og Træer,
som bare Frugt og havde sin Sæd i sig efter sit Slags;
og Gud saa, at det var godt. **13** Og der blev Aften, og
der blev Morgen, tredje Dag. **14** Og Gud sagde: Der
vorde Lys paa Himmelens udstrakte Befæstning, at
gøre Skilsmisse imellem Dagen og imellem Natten; og
de skulle være til Tegn og til bestemte Tider og til Dage
og Aar. **15** Og de skulle være til Lys paa Himmelens
udstrakte Befæstning til at lyse over Jorden; og det
skete saa. **16** Og Gud gjorde de to store Lys, det store
Lys at regere Dagen og det lille Lys at regere Natten
og Stjernerne. **17** Og Gud satte dem paa Himmelens
udstrakte Befæstning til at lyse over Jorden **18** og
til at regere om Dagen og om Natten og til at skille
imellem Lyset og imellem Mørket; og Gud saa, at det
var godt. **19** Og der blev Aften, og der blev Morgen,
fjerde Dag. **20** Og Gud sagde: Vandet vrimle med en
Vrimmel af levende Væsener, og Fugle skulle flyve over
Jorden imod Himmelens udstrakte Befæstning. **21** Og
Gud skabte de store Havdyr og alle Haande levende
Væsener, som krybe, hvilke vrimle i Havet, efter sit
Slags og alle Haande Fugle med Vinger efter sit Slags;
og Gud saa, at det var godt. **22** Og Gud velsignede
dem og sagde: Vorder frugtbare og mangfoldige, og
fylder Vandene i Havet, og Fuglene vorde mangfoldige
paa Jorden. **23** Og der blev Aften, og der blev Morgen,
femte Dag. **24** Og Gud sagde: Jorden frembringe
levende Dyr efter sit Slags, Fæ og Kryb og vilde Dyr
paa Jorden efter sit Slags; og det skete saa. **25** Og
Gud gjorde vilde Dyr paa Jorden efter sit Slags og Fæ
efter sit Slags og alle Haande Kryb paa Jorden efter
sit Slags; og Gud saa, at det var godt. **26** Og Gud
sagde: Lader os gøre et Menneske i vort Billede, efter
vor Lignelse; og de skulle regere over Havets Fiske
og over Himmelens Fugle og over Fæet og over al
Jorden og over alt Kryb, som kryber paa Jorden. **27** Og
Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i
Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem. **28** Og
Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: Vorder
frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gører
eder den underdanig, og regerer over Havets Fiske og
over Himmelens Fugle og over hvert Dyr, som kryber
paa Jorden. **29** Og Gud sagde: Se, jeg har givet eder
alle Urter, som give Sæd, som ere over al Jorden, og
alle Haande Træer, i hvilke er Træers Frugt, som have
Sæd; de skulle være eder til Føde. **30** Og alle Dyr paa
Jorden og alle Fugle under Himmelen og alt Kryb paa
Jorden, i hvilke er en levende Sjæl, har jeg givet alle
Haande grønne Urter til at æde; og det skete saa. **31**
Og Gud saa alt det, han havde gjort, og se, det var
meget godt; og der blev Aften, og der blev Morgen, den
sjette Dag.

2 Og Himmelen og Jorden bleve fuldkommede, og
al deres Hær. **2** Og Gud havde fuldkommet paa den
syvende Dag sin Gerning, som han havde gjort, og
hvilede paa den syvende Dag fra al sin Gerning, som
han havde gjort. **3** Og Gud velsignede den syrende
Dag og helligede den; thi paa den hvilede han fra al
sin Gerning, som Gud skabte og gjorde. **4** Disse ere
Himmelens og Jordens Oprindelser, der de skabtes,
paa den Dag Gud Herren gjorde Jorden og Himmelen.
5 Og alle Haande Buske paa Marken vare endnu ikke
paa Jorden, og alle Haande Urter paa Marken vare
endnu ikke fremspirede; thi Gud Herren havde ikke
ladet regne paa Jorden, og der var intet Menneske til
at dyrke Jorden. **6** Og der opgik en Damp af Jorden
og vandede al Jordens Overflade. **7** Og Gud Herren
dannede Mennesket af Støv af Jorden og blæste Livets
Aande i hans Næse; og Mennesket blev til en levende
Sjæl. **8** Og Gud Herren plantede en Have udi Eden
mod Østen og satte der Mennesket, hvilket han havde
gjort. **9** Og Gud Herren lod opvokse alle Haande Træer
af Jorden, som vare lystelige at se til og gode til at æde
af, og Livsens Træ midt i Haven og Kundskabens Træ
paa godt og ondt. **10** Og der gik en Flod ud fra Eden til
at vande Haven, og derfra deltes den og blev til fire
Hovedstrømme. **11** Den førstes Navn er Pison, hvilken
løber om det ganske Land Havila, hvor der er Guld. **12**
Og Guldet fra det samme Land er godt; der er Bdellion

og den Sten Onyks. 13 Og den anden Flods Navn er
Gihon, hvilken løber om det ganske Land Kus. 14 Og
den tredje Flods Navn er Hiddekel, hvilken gaar Østen
for Assyrien; og den fjerde Flod, den er Frat. 15 Og
Gud Herren tog Mennesket og satte det i Edens Have
at dyrke den og vogte den. 16 Og Gud Herren bød
Mennesket og sagde: Du maa frit æde af alle Træer i
Haven; 17 men af Kundskabens Træ paa godt og ondt,
af det skal du ikke æde; thi paa hvilken Dag du æder af
det, skal du dø Døden. 18 Og Gud Herren sagde: Det
er ikke godt, at Mennesket er ene, jeg vil gøre ham
en Medhjælp, som skal være hos ham. 19 Og Gud
Herren havde gjort af Jorden alle vilde Dyr paa Marken
og alle Himmelens Fugle og ledte dem til Mennesket
for at se, hvad han vilde kalde hvert; og alt det, som
Adam kaldte hver levende Sjæl, det var dens Navn. 20
Saa gav Adam alt Kvæget og Himmelens Fugle og
alle vilde Dyr paa Marken Navne; men for Mennesket
fandt han ingen Medhjælp, som kunde være hos ham.
21 Da lod Gud Herren falde en dyb Søvn paa Adam,
og han sov; og han tog et af hans Ribben og lukkede
med Kød i Stedet derfor. 22 Og Gud Herren byggede af
det Ribben, som han havde taget af Mennesket, en
Mandinde og ledte hende til Adam. 23 Da sagde Adam:
Denne Gang er det Ben af mine Ben og Kød af mit
Kød; denne skal kaldes Mandinde, thi denne er tagen
af Manden. 24 Derfor skal Manden forlade sin Fader og
sin Moder og blive fast hos sin Hustru, og de skulle
være til eet Kød. 25 Og de vare begge nøgne, Adam
og hans Hustru, og de bluedes ikke.

3 Og Slangen var træskere end alle vilde Dyr paa
Marken, hvilke Gud Herren havde gjort; og den
sagde til Kvinden: Mon Gud skulde have sagt: I maa
ikke æde af hvert Træ i Haven? 2 Da sagde Kvinden til
Slangen: Vi maa æde af Havens Træers Frugt; 3 men
om det Træs Frugt, som er midt i Haven, sagde Gud:
Æder ikke deraf og rører ikke derved, at I ikke skulle
dø. 4 Da sagde Slangen til Kvinden: I skulle ikke dø
Døden; 5 men Gud ved, at hvilken Dag I æde deraf, da
skulle eders Øjne oplades, og I skulle blive ligesom
Gud og kende godt og ondt. 6 Og Kvinden saa, at
Træet var godt at æde af, og at det var lysteligt at se til
og et ønskeligt Træ til at faa Forstand af, og hun tog af
dets Frugt og aad; og hun gav ogsaa sin Mand med sig,
og han aad. 7 Da oplodes begges Øjne, og de kendte,
at de vare nøgne, og de hæftede Figenblade sammen
og gjorde sig Bælter. 8 Og de hørte Gud Herrens Røst,
som gik i Haven, der Dagen blev sval; da skjulte Adam
og hans Hustru sig for Gud Herrens Ansigt iblandt
Træerne i Haven. 9 Og Gud Herren kaldte ad Adam
og sagde til ham: Hvor er du? 10 Og han sagde: Jeg
hørte din Røst i Haven og frygtede; thi jeg var nøgen,
og jeg skjulte mig. 11 Og han sagde: Hvo gav dig til
Kende, at du var nøgen? har du ædet af det Træ, om
hvilket jeg bød dig, at du skulde ikke æde deraf? 12 Og
Adam sagde: Kvinden, som du gav til at være hos mig,
hun gav mig af Træet, og jeg aad. 13 Da sagde Gud
Herren til Kvinden: Hvi har du gjort dette? Og Kvinden
sagde: Slangen forførte mig, og jeg aad. 14 Da sagde
Gud Herren til Slangen: Efterdi du gjorde dette, da vær
forbandet fremfor alt Kvæget og fremfor alle vilde Dyr
paa Marken; du skal gaa paa din Bug og æde Støv alle
dit Livs Dage. 15 Og jeg vil sætte Fjendskab imellem
dig og imellem Kvinden og imellem din Sæd og imellem
hendes Sæd; den skal sønderknuse dit Hoved, men
du skal sønderknuse hans Hæl. 16 Til Kvinden sagde
han: Jeg vil meget mangfoldiggøre din Kummer og din
Undfangelse, med Smerte skal du føde Børn; og din
Attraa skal være til din Mand, men han skal herske
over dig. 17 Og til Adam sagde han: Efterdi du lød din
Hustrus Røst og aad af det Træ, om hvilket jeg bød dig
og sagde: Du skal ikke æde deraf, da være Jorden
forbandet for din Skyld, med Kummer skal du æde
deraf alle dit Livs Dage. 18 Og den skal bære dig Torn
og Tidsel, og du skal æde Urter paa Marken. 19 I dit
Ansigts Sved skal du æde dit Brød, indtil du bliver til
Jord igen, thi deraf er du tagen; thi du er Støv, og du
skal blive til Støv igen. 20 Og Adam kaldte sin Hustrus
Navn Eva, thi hun er bleven alle levendes Moder. 21
Og Gud Herren gjorde Adam og hans Hustru Kjortler af
Skind og iførte dem. 22 Og Gud Herren sagde: Se,
Adam er bleven som en af os til at kende godt og ondt;
men nu, paa det han ikke skal udrække sin Haand og
tage ogsaa af Livsens Træ og æde og leve evindeligen:
23 da forviste Gud Herren ham af Edens Have til at
dyrke Jorden, som han var tagen af. 24 Og han drev
Mennesket ud og satte Keruber Østen for Edens Have
med et blinkende Sværd, som vendte sig hid og did, til
at vogte Vejen til Livsens Træ.

4 Og Adam kendte sin Hustru Eva; og hun undfik og
fødte Kain og sagde: Jeg har faaet en Mand, som er
Herren. 2 Og hun blev ved at føde, nemlig hans Broder
Abel; og Abel blev en Faarehyrde, og Kain dyrkede
Jorden. 3 Og det hændte sig, der en Tid var forløben,
og Kain frembar et Offer til Herren af Jordens Frugt.
4 Og Abel, ogsaa han bar frem af sin Hjords første
Affødning og af deres Fedme; og Herren saa til Abel
og til hans Offer. 5 Men til Kain og til hans Offer saa
han ikke; da blev Kain meget vred, og hans Ansigt
falmede. 6 Og Herren sagde til Kain: Hvi er du vred, og
hvi er dit Ansigt falmet? 7 Er det ikke saa, at dersom
du gør godt, da er du behagelig, og dersom du ikke gør
godt, da ligger Synden for Døren, og til dig er dens
Attraa? men du skal herske over den. 8 Og Kain talede

med Abel sin Broder; og det hændte sig, der de vare
paa Marken, da stod Kain op imod Abel sin Broder og
ihjelslog ham. 9 Og Herren sagde til Kain: Hvor er Abel,
din Broder? Og han sagde: Jeg ved ikke, mon jeg være
min Broders Vogter? 10 Og han sagde: Hvad har du
gjort? din Broders Blods Røst raaber til mig af Jorden.
11 Og nu være du forbandet fra Jorden, som oplod sin
Mund til at tage din Broders Blod af din Haand. 12 Naar
du dyrker Jorden, skal den ikke ydermere give dig sin
Kraft; ustadig og flygtig skal du være paa Jorden. 13
Da sagde Kain til Herren: Min Misgerning er større,
end jeg kan bære. 14 Se, du har i Dag drevet mig fra
Jordens Kreds, og jeg maa skjule mig for dit Ansigt;
og jeg bliver ustadig og flygtig paa Jorden, og det vil
ske, hvo som finder mig, slaar mig ihjel. 15 Men Herren
sagde til ham: Derfor, hvo som ihjelslaar Kain, paa ham
skal det hævnes syvfold; saa satte Herren for Kain
et Tegn, at ingen, som fandt ham, skulde slaa ham
ihjel. 16 Saa gik Kain ud fra Herrens Ansigt og blev i
det Land Nod Østen for Eden. 17 Og Kain kendte sin
Hustru, og hun undfik og fødte Hanok; og han byggede
en Stad og kaldte Stadens Navn efter sin Søns Navn,
Hanok. 18 Og for Hanok blev født Irad, og Irad avlede
Mehujael, og Mehujael avlede Mathusael, og Mathusael
avlede Lamek. 19 Og Lamek tog sig to Hustruer, den
enes Navn var Ada, og den andens Navn Zilla. 20 Og
Ada fødte Jabal; han var Fader til dem, som boede
i Telte og vogtede Kvæg. 21 Og hans Broders Navn
var Jubal; han var Fader til alle dem, der legede paa
Harpe og Fløjte. 22 Og Zilla, ogsaa hun fødte, nemlig
Thubalkain, som kunstigen gjorde alle Haande skarpt
Kobber- og Jerntøj; og Thubalkains Søster var Naama.
23 Og Lamek sagde til sine Hustruer: Ada og Zilla,
hører min Røst, Lameks Hustruer, mærker min Tale!
Om jeg har slagen en Mand ihjel, mig til et Saar, og en
Dreng, mig til en Byld: 24 da skal Kain hævnes syvfold,
og Lamek halvfjerdsindstyve Gange og syv Gange. 25
Og Adam kendte ydermere sin Hustru, og hun fødte en
Søn og kaldte hans Navn Seth; thi Gud har sat mig,
sagde hun, en anden Sæd i Abels Sted; thi Kain slog
ham ihjel. 26 Og for Seth blev og født en Søn, og han
kaldte hans Navn Enos; da begyndte man at paakalde
Herrens Navn.

5 Denne er Menneskens Slægters Bog. Paa den
Dag Gud skabte Mennesket, gjorde han det i Guds
Lignelse. 2 Han skabte dem Mand og Kvinde og
velsignede dem og kaldte deres Navn Menneske, paa
den Dag de bleve skabte. 3 Og Adam levede hundrede
og tredive Aar og avlede en Søn i sin Lignelse, efter sit
Billede og kaldte hans Navn Seth. 4 Og Adam levede,
efter at han havde avlet Seth, otte Hundrede Aar og
avlede Sønner og Døtre. 5 Og Adams ganske Alder,
som han levede, blev ni Hundrede Aar og tredive Aar;
og han døde. 6 Og Seth var hundrede Aar og fem
Aar gammel og avlede Enos. 7 Og Seth levede, efter
at han havde avlet Enos, otte Hundrede Aar og syv
Aar og avlede Sønner og Døtre. 8 Og Seths ganske
Alder blev ni Hundrede Aar og tolv Aar; og han døde. 9
Og Enos var halvfemsindstyve Aar gammel og avlede
Kenan. 10 Og Enos levede, efter at han havde avlet
Kenan, otte Hundrede Aar og femten Aar og avlede
Sønner og Døtre. 11 Og Enos' ganske Alder blev
ni Hundrede Aar og fem Aar; og han døde. 12 Og
Kenan var halvfjerdsindstyve Aar gammel og avlede
Mahalaleel. 13 Og Kenan levede, efter at han havde
avlet Mahalaleel, otte Hundrede Aar og fyrretyve Aar
og avlede Sønner og Døtre. 14 Og Kenans ganske
Alder blev ni Hundrede Aar og ti Aar; og han døde.
15 Og Mahalaleel var fem Aar og tresindstyve Aar
gammel og avlede Jared. 16 Og Mahalaleel levede,
efter at han havde avlet Jared, otte Hundrede Aar
og tredive Aar og avlede Sønner og Døtre. 17 Og
Mahalaleels ganske Alder var otte Hundrede Aar og
fem og halvfemsindstyve Aar; og han døde. 18 Og
Jared var hundrede Aar og to og tresindstyve Aar
gammel og avlede Enok. 19 Og Jared levede, efter at
han havde avlet Enok, otte Hundrede Aar og avlede
Sønner og Døtre. 20 Og Jareds ganske Alder blev ni
Hundrede Aar og to og tresindstyve Aar; og han døde.
21 Og Enok var fem og tresindstyve Aar gammel og
avlede Methusela. 22 Og Enok vandrede med Gud,
efter at han havde avlet Methusela, tre Hundrede Aar
og avlede Sønner og Døtre. 23 Og Enoks ganske Alder
blev tre Hundrede Aar og fem og tresindstyve Aar. 24
Og Enok vandrede med Gud, og han var ikke mere; thi
Gud tog ham. 25 Og Methusela var hundrede Aar og
syv og firsindstyve Aar gammel og avlede Lamek. 26
Og Methusela levede, efter at han havde avlet Lamek,
syv Hundrede Aar og to og firsindstyve Aar og avlede
Sønner og Døtre. 27 Og Methuselas ganske Alder
blev ni Hundrede Aar og ni og tresindstyve Aar; og
han døde. 28 Og Lamek var hundrede Aar og to og
firsindstyve Aar gammel og avlede en Søn; 29 og han
kaldte hans Navn Noa og sagde: Denne skal trøste os i
vor Kummer og vore Hænders Arbejde paa Jorden,
hvilken Herren har forbandet. 30 Og Lamek levede,
efter at han havde avlet Noa, fem Hundrede Aar og fem
og halvfemsindstyve Aar og avlede Sønner og Døtre.
31 Og Lameks ganske Alder blev syv Hundrede Aar og
syv og halvfjerdsindstyve Aar; og han døde. 32 Og Noa
var fem Hundrede Aar gammel, og Noa avlede Sem,
Kam og Jafet.

6 Og det skete, der Menneskene havde begyndt at
formeres paa Jorden, og Døtre fødtes dem, 2 da saa

Guds Sønner Menneskens Døtre, at de vare skønne,
og toge sig Hustruer af alle, hvilke de valgte. 3 Da
sagde Herren: Min Aand skal ikke herske i Mennesket
evindelig, eftersom han er Kød; og hans Dage skulle
være hundrede og tyve Aar. 4 Paa den Tid vare
Kæmper paa Jorden, ja ogsaa efter at Guds Sønner
vare indgangne til Menneskens Døtre og havde avlet
sig Børn; disse ere de vældige, hvilke fra fordums Tid
have været navnkundige Mænd. 5 Og Herren saa, at
Menneskets Ondskab var stor paa Jorden, og at alt
hans Hjertes Tankers Paafund var ikkun ondt hver Dag.
6 Da angrede Herren, at han havde gjort Mennesket
paa Jorden, og det bedrøvede ham i hans Hjerte. 7
Og Herren sagde: Jeg vil udslette Mennesket, som jeg
har skabt, af Jorden, baade Mennesker og Kvæg og
Kryb og Fugle under Himmelen; thi jeg angrer, at jeg
gjorde dem. 8 Men Noa fandt Naade for Herrens Øjne.
9 Disse ere Noas Slægter. Noa, en retfærdig Mand,
var ustraffelig i sin Tid, Noa vandrede med Gud. 10
Og Noa avlede tre Sønner: Sem, Kam og Jafet. 11
Men Jorden var fordærvet for Guds Ansigt, og Jorden
var fuld af Vold. 12 Da saa Gud Jorden, og se, den
var fordærvet; thi alt Kød havde fordærvet sin Vej paa
Jorden. 13 Da sagde Gud til Noa: Alt Køds Ende er
kommen for mit Ansigt; thi Jorden er fuld af Vold af
dem; og se, jeg vil fordærve dem med Jorden. 14 Gør
dig en Ark af Gofertræ; gør Rum i Arken, og beg den
inden og udentil med Beg. 15 Og denne er Maaden,
efter hvilken du skal gøre den: Tre Hundrede Alen skal
Arkens Længde være, halvtredsindstyve Alen dens
Bredde og tredive Alen dens Højde. 16 Du skal gøre et
Vindue paa Arken, og oventil skal du fuldkomme den til
en Alen, og Arkens Dør skal du sætte paa dens Side;
du skal gøre den med et nederste, et mellemste og et
tredje Loft. 17 Og jeg, se, jeg lader komme en Vandflod
over Jorden til at fordærve alt Kød, som har Livs Aande
i sig under Himmelen; alt det, som er paa Jorden, skal
udaande. 18 Men med dig opretter jeg min Pagt; og du
skal gaa i Arken, du og dine Sønner og din Hustru og
dine Sønners Hustruer med dig. 19 Og af alt det, som
lever, af alt Kød, et Par af hver Slags skal du indføre
i Arken, at lade leve med dig; Han og Hun skal det
være. 20 Af Fuglene efter deres Slags og af Kvæget
efter deres Slags, af alle Haande Kryb paa Jorden efter
deres Slags; et Par af hvert skal gaa ind til dig, at de
maa leve. 21 Og tag du dig af alle Haande Føde, som
ædes, og samle til dig, at det maa blive dig og dem til
Næring. 22 Og Noa gjorde det, efter alt det, som Gud
havde befalet ham, saaledes gjorde han.

7 Og Herren sagde til Noa: Gak ind, du og dit ganske
Hus, i Arken; thi dig har jeg set retfærdig for mig
i denne Slægt. 2 Tag dig af alle Haande rent Kvæg
syv og syv, Han og Hun; men af det Kvæg, som er
urent, et Par, Han og Hun; 3 ogsaa af Fuglene under
Himmelen, syv og syv, Han og Hun, at holde Sæd paa
al Jorden i Live. 4 Thi end om syv Dage vil jeg lade
regne paa Jorden fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter
og udslette af Jorden alle levende Væsener, som jeg
har gjort. 5 Og Noa gjorde efter alt, hvad Herren bød
ham. 6 Og der Noa var seks Hundrede Aar gammel,
da kom Floden med Vande over Jorden. 7 Og Noa gik
ind og hans Sønner og hans Hustru og hans Sønners
Hustruer med ham i Arken for Flodens Vande. 8 Af rent
Kvæg og af det Kvæg, som ikke er rent, og af Fuglene
og alt det, som kryber paa Jorden, 9 gik Par og Par til
Noa til Arken, Han og Hun, ligesom Gud havde befalet
Noa. 10 Og det skete paa den syvende Dag, da kom
Flodens Vande over Jorden. 11 I det Aar, der Noa var
seks Hundrede Aar gammel, i den anden Maaned, paa
den syttende Dag i Maaneden, paa den Dag opbrast
alle Kilder i den store Afgrund, og Himmelens Sluser
oplodes. 12 Og der var Regn paa Jorden fyrretyve
Dage og fyrretyve Nætter. 13 Paa den selvsamme Dag
gik Noa og Sem og Kam og Jafet, Noas Sønner, og
Noas Hustru og hans Sønners tre Hustruer med dem i
Arken; 14 de og alle Haande vilde Dyr efter deres Slags
og alle Haande Kvæg efter deres Slags og alle Haande
Kryb, som krybe paa Jorden, efter deres Slags, og alle
Haande Fugle efter deres Slags, alt det, som kan flyve,
alt det, som har Vinger. 15 Og de gik i Arken til Noa,
Par og Par af alt Kød, i hvilket der var Livs Aande. 16
Og de, som kom, kom Han og Hun af alle Haande Kød,
ligesom Gud havde budet ham; og Herren lukkede
til efter ham. 17 Da kom Floden fyrretyve Dage over
Jorden; og Vandet formeredes og opløftede Arken,
og den hævedes op over Jorden. 18 Og Vandet fik
Overhaand og formeredes saare over Jorden; og Arken
flød oven paa Vandet. 19 Og Vandet fik Overhaand
saare meget over Jorden; og alle høje Bjerge bleve
skjulte, som vare under den ganske Himmel. 20 Femten
Alen oventil fik Vandet Overhaand, og Bjergene bleve
skjulte. 21 Saa udaandede alt Kød, som rørte sig paa
Jorden, af Fugle og af Kvæg og af vilde Dyr og af
al den Vrimmel, som vrimlede paa Jorden, og hvert
Menneske. 22 Alt det, som havde Livs Aande i sin
Næse, alt det, som var paa det tørre, døde. 23 Og
hvert Væsen udslettedes, som var paa Jorden, fra
Mennesket indtil Kvæg, indtil Kryb og indtil Fugle under
Himmelen, og de bleve udslettede af Jorden; og Noa
blev alene igen, og hvad der var med ham i Arken. 24
Og Vandet havde Overhaand over Jorden hundrede og
halvtredsindstyve Dage.

8 Og Gud ihukom Noa og alle vilde Dyr og alt
Kvæg, som var med ham i Arken, og Gud lod

Vejr fare over Jorden, og Vandet faldt. **2** Og Kilderne
i Afgrunden stoppedes, og Himmelens Sluser og
Regnen fra Himmelen holdt op. **3** Og Vandet vendte
tilbage af Jorden, gaaende frem og tilbage; og Vandet
formindskedes, efter at hundrede og halvtredsindstyve
Dage vare forløbne. **4** Og Arken hvilede i den syvende
Maaned, paa deri syttende Dag i Maaneden, paa Ararats
Bjerge. **5** Og Vandet for hid og did og formindskedes
indtil den tiende Maaned; i den tiende Maaned, paa
den første Dag i Maaneden, lode Toppene af Bjergene
sig til Syne. **6** Og det hændte sig efter fyrretyve Dage,
da oplod Noa Vinduet paa Arken, som han havde gjort.
7 Og han udlod en Ravn; den fløj frem og tilbage, indtil
Vandet borttørredes af Jorden. **8** Og han udlod en Due
fra sig for at se, om Vandet var sunket fra Jordens
Overflade. **9** Og der Duen ikke fandt det, den kunde
hvile sin Fodsaale paa, da kom den igen til ham i Arken,
fordi Vandet endnu var over den ganske Jord; og han
udrakte sin Haand og annammede den og tog den til
sig i Arken. **10** Da biede han endnu syv andre Dage og
udlod atter en Due af Arken. **11** Og den Due kom til ham
ved Aftens Tid, og se, den havde et afbrudt Olieblad i
sin Mund; da fornam Noa, at Vandet var sunket paa
Jorden. **12** Men han biede endnu andre syv Dage og
udlod en Due, og den kom ikke ydermere til ham.
13 Og det skete i det seks Hundrede og første Aar, i
den første Maaned, paa den første Dag i Maaneden,
da tørredes Vandet fra Jorden; da tog Noa Dækket
af Arken og saa sig om, og se, Jordens Overflade
tørredes. **14** Og i den anden Maaned, paa den syr og
tyvende Dag i Maaneden, blev Jorden tør. **15** Da talede
Gud til Noa og sagde: **16** Gak ud ad Arken, du og din
Hustru og dine Sønner og dine Sønners Hustruer med
dig. **17** Udfør med dig alle Dyr, som ere hos dig af alt
Kød, af Fugle og af Kvæg og af alle Kryb, som krybe
paa Jorden, og de skulle vrimle paa Jorden og vorde
frugtbare og mangfoldige paa Jorden. **18** Saa gik Noa
ud og hans Sønner og hans Hustru og hans Sønners
Hustruer med ham. **19** Alle vilde Dyr og alle Kryb og
alle Fugle, alt hvad der kryber paa Jorden, efter deres
Slags, de gik ud ad Arken. **20** Og Noa byggede Herren
et Alter og tog af alle Haande rent Kvæg og af alle
Haande rene Fugle og ofrede Brændoffer paa Alteret.
21 Og Herren lugtede den behagelige Lugt; da sagde
Herren i sit Hjerte: Jeg vil ikke mere herefter forbande
Jorden for Menneskets Skyld, thi Menneskets Hjertes
Tanke er ond fra hans Ungdom; og jeg vil ikke mere
slaa alt, hvad der lever, saaledes som jeg har gjort. **22**
Saa længe Jorden staar, skal Sæd og Høst og Frost og
Hede og Sommer og Vinter og Dag og Nat ikke aflade.

9 Og Gud velsignede Noa og hans Sønner og sagde
til dem: Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder
Jorden! **2** Og Frygt for eder og Rædsel for eder skal
være over alle vilde Dyr paa Jorden og over alle Fugle
under Himmelen, over alt det, som kryber paa Jorden,
og over alle Fiske i Havet, de skulle være givne i eders
Hænder. **3** Alt det, som vrimler, som lever, skal være
eder til Spise, ligesom grønne Urter har jeg givet eder
alt dette. **4** Dog Kød med Sjælen, med Blodet i, maa I
ikke æde. **5** Derimod eders Livs Blod vil jeg kræve, af
alle Dyrs Haand vil jeg kræve det; og af Menneskenes
Haand, af hvers Haand, endog af hans Broders, vil
jeg kræve Menneskenes Sjæl. **6** Hvo som udøser
Menneskenes Blod, ved Mennesket skal hans Blod
udøses; thi i Guds Billede gjorde han Mennesket. **7** Og
vorder frugtbare og mangfoldige, vrimler paa Jorden og
vorder mangfoldige derpaa. **8** Og Gud talede til Noa
og til hans Sønner med ham og sagde: **9** Jeg, se, jeg
opretter min Pagt med eder og med eders Afkom efter
eder **10** og med hver levende Sjæl, som er hos eder af
Fugle, af Kvæg og af alle vilde Dyr paa Jorden hos
eder, af alle dem, som gik ud ad Arken, af alle Dyr, som
ere paa Jorden. **11** Og jeg opretter min Pagt med eder,
at herefter skal intet Kød ødelægges af Flodens Vande,
og der skal ikke komme Vandflod herefter at fordærve
Jorden. **12** Og Gud sagde: Dette er et Tegn paa den
Pagt, som jeg gør imellem mig og imellem eder og
imellem hver levende Sjæl, som er hos eder, til evig Tid.
13 Jeg har sat min Bue i Skyen, og den skal være til en
Pagtes Tegn imellem mig og imellem Jorden. **14** Og det
skal ske, naar jeg fører Skyen over Jorden, da skal
Buen ses i Skyen. **15** Og jeg vil komme min Pagt i Hu,
som er imellem mig og imellem eder og imellem alle
levende Sjæle af alt Kød, at Vandene ikke mere skulle
blive til en Flod, at fordærve alt Kød. **16** Derfor skal
Buen være i Skyen, og jeg vil se den for at ihukomme
den evige Pagt imellem Gud og imellem alle levende
Sjæle af alt Kød, som er paa Jorden. **17** Og Gud sagde
til Noa: Dette skal være et Tegn paa den Pagt, som jeg
har oprettet imellem mig og imellem alt Kød, som er
paa Jorden. **18** Og Noas Sønner, som gik ud ad Arken,
vare Sem og Kam og Jafet; men Kam er Kanaans
Fader. **19** Disse tre ere Noas Sønner, og af disse blev
hele Jorden befolket alle Vegne. **20** Men Noa begyndte
at blive en Avlsmand og plantede en Vingaard. **21** Og
han drak af Vinen og blev drukken og blottede sig midt
i sit Telt. **22** Der Kam, Kanaans Fader, saa sin Faders
Blusel, forkyndte han begge sine Brødre det udenfor.
23 Da tog Sem og Jafet et Klæde og lagde det begge
paa deres Skulder og gik baglæns og skjulte deres
Faders Blusel; og deres Ansigter vare bortvendte, at de
ikke saa deres Faders Blusel. **24** Og Noa vaagnede op
af sin Vin og fik at vide, hvad hans yngste Søn havde
gjort ham. **25** Da sagde han: Forbandet være Kanaan,
han skal være Trælles Træl for sine Brødre! **26** Og han

sagde: Lovet være Herren, Sems Gud, og Kanaan skal
være deres Træl! 27 Gud udbrede Jafet, og han skal
bo i Sems Pauluner, og Kanaan skal være deres Træl!
28 Og Noa levede efter Floden tre Hundrede Aar og
halvtredsindstyve Aar. 29 Og alle Noas Dage vare ni
Hundrede Aar og halvtredsindstyve Aar; og han døde.

10 Og disse ere Noas Sønners Slægter, Sems,
Kams og Jafets; og dem fødtes Børn efter Floden.
2 Jafets Sønner vare: Gomer og Magog og Madai og
Javan og Thubal og Mesek og Thiras. 3 Og Gomers
Sønner: Askenas og Rifat og Thogarma. 4 Og Javans
Sønner: Elisa og Tharsis, Kithim og Dodanim. 5 Af
disse bleve Hedningernes Øer befolkede i deres Lande,
hver efter sit Tungemaal, efter deres Slægter, i deres
Folk. 6 Og Kams Sønner vare: Kus og Mizraim og Put
og Kanaan. 7 Og Kus' Sønner: Seba og Havila og
Sabtha og Raema og Sabtheka; og Raemas Sønner:
Skeba og Dedan. 8 Men Kus avlede Nimrod; han
begyndte at blive en vældig paa Jorden. 9 Han var en
vældig Jæger for Herrens Ansigt; derfor siges: Som
Nimrod, en vældig Jæger for Herrens Ansigt. 10 Og
Babel var hans Riges Begyndelse, og Erek og Akad og
Kalne i Landet Sinear. 11 Fra dette Land drog han ud til
Assur, og han byggede Ninive og Rekoboth-Ir og Kala
12 og Resen imellem Ninive og Kala; denne er den
store Stad. 13 Og Mizraim avlede Luder og Anamer
og Lehaber og Naftuher 14 og Pathruser og Gasluher,
fra hvilke Filisterne udgik, og Kaftorer. 15 Og Kanaan
avlede Zidon, sin førstefødte, og Heth 16 og Jebusiter
og Amoriter og Girgarsiter 17 og Heviter og Arkiter og
Siniter 18 og Arvaditer og Zemariter og Hamathiter;
og derefter udbredte sig Kananiternes Slægter. 19 Og
Kananiternes Grænse var fra Zidon henimod Gerar
indtil Gaza, henimod Sodoma og Gomorra, Adma og
Zeboim indtil Lasa. 20 Disse ere Kams Børn efter deres
Slægter, efter deres Tungemaal, i deres Lande, i deres
Folk. 21 Og Sem fødtes ogsaa Børn; han var alle Ebers
Børns Fader, Jafets ældre Broder. 22 Sems Sønner
vare: Elam og Assur og Arfaksad og Lud og Aram. 23
Og Arams Sønner vare: Uz og Hul og Gether og Mas.
24 Og Arfaksad avlede Sala; og Sala avlede Eber. 25
Og Eber fødtes to Sønner: den enes Navn var Peleg,
fordi Jorden blev skiftet i hans Tid, og hans Broders
Navn var Joktan. 26 Og Joktan avlede Almodad og
Salef og Hazarmaveth og Jara 27 og Adoram og Usal
og Dikla 28 og Obal og Abimael og Skeba 29 og Ofir
og Havila og Jobab; alle disse ere Joktans Sønner.
30 Og deres Bolig var fra Mesa henimod Sefar, det
Bjerg mod Østen. 31 Disse ere Sems Børn efter deres
Slægter, efter deres Tungemaal, i deres Lande, efter
deres Folk. 32 Disse ere Noas Børns Slægter i deres
Afkom, i deres Folk; og af dem have Folkene adskilt sig
paa Jorden efter Floden.

11 Og al Jorden havde eet Tungemaal og eet Sprog.
2 Og det skete, der de rejste fra Østen, da fandt
de en Dal i Landet Sinear og boede der. 3 Og de
sagde, den ene til den anden: Velan, lader os stryge
Tegl og brænde dem vel; og de havde Tegl for Sten, og
Jordbeg havde de for Kalk. 4 Og de sagde: Velan, lader
os bygge os en Stad og et Taarn, hvis Spidse kan naa
op til Himmelen, og lader os gøre os et Navn, at vi ikke
skulle adspredes over al Jorden. 5 Da nedfor Herren
for at se den Stad og det Taarn, som Menneskens
Børn byggede. 6 Og Herren sagde: Se, dette er eet
Folk, og de have alle eet Tungemaal, og dette have
de begyndt at gøre; og nu vil intet formenes dem af
alt, hvad de faa i Sinde at gøre. 7 Velan, lader os
fare ned og blande deres Tungemaal der, at den ene
ikke forstaar den andens Tungemaal. 8 Og Herren
adspredte dem derfra over al Jordens Kreds; og de lode
af at bygge Staden. 9 Derfor kaldte man dens Navn
Babel; thi Herren blandede der al Jordens Tungemaal,
og Herren adspredte dem derfra over al Jordens Kreds.
10 Disse ere Sems Slægter. Sem var hundrede Aar
gammel og avlede Arfaksad, to Aar efter Floden. 11
Og Sem levede, efter at han havde avlet Arfaksad,
fem Hundrede Aar og avlede Sønner og Døtre. 12 Og
Arfaksad levede fem og tredive Aar og avlede Sala. 13
Og Arfaksad levede, efter at han havde avlet Sala, fire
Hundrede og tre Aar og avlede Sønner og Døtre. 14
Og Sala levede tredive Aar og avlede Eber. 15 Og Sala
levede, efter at han havde avlet Eber, fire Hundrede
Aar og tre Aar og avlede Sønner og Døtre. 16 Og
Eber levede fire og tredive Aar og avlede Peleg. 17
Og Eber levede, efter at han havde avlet Peleg, fire
Hundrede Aar og tredive Aar og avlede Sønner og
Døtre. 18 Og Peleg levede tredive Aar og avlede Reu.
19 Og Peleg levede, efter at han havde avlet Reu, to
Hundrede og ni Aar og avlede Sønner og Døtre. 20
Og Reu levede to og tredive Aar og avlede Serug.
21 Og Reu levede, efter at han havde avlet Serug, to
Hundrede Aar og syv Aar og avlede Sønner og Døtre.
22 Og Serug levede tredive Aar og avlede Nakor. 23
Og Serug levede, efter at han havde avlet Nakor, to
Hundrede Aar og avlede Sønner og Døtre. 24 Og Nakor
levede ni og tyve Aar og avlede Thara. 25 Og Nakor
levede, efter at han havde avlet Thara, hundrede Aar
og nitten Aar og avlede Sønner og Døtre. 26 Og Thara
levede halvfjerdsindstyve Aar og avlede Abram, Nakor
og Haran. 27 Og disse ere Tharas Slægter. Thara
avlede Abram, Nakor og Haran; og Haran avlede Lot.
28 Og Haran døde for Thara sin Faders Ansigt i sit
Fædreneland, udi Ur i Kaldæa. 29 Og Abram og Nakor

toge sig Hustruer; Abrams Hustrus Navn var Sarai
og Nakors Hustrus Navn Milka, en Datter af Haran,
som var Fader til Milka og Fader til Jiska. 30 Og Sarai
var ufrugtbar, hun havde intet Barn. 31 Og Thara tog
Abram sin Søn og Lot Harans Søn, sin Sønnesøn, og
Sarai sin Sønnekvinde, som var Abrams, hans Søns
Hustru, og de droge ud med dem fra Ur i Kaldæa, at
drage til det Land Kanaan, og de kom til Haran og
boede der. 32 Og Thara blev to Hundrede Aar og fem
Aar gammel, og Thara døde i Haran.

12 Og Herren sagde til Abram: Gak du ud af dit
Land og fra din Slægt og af din Faders Hus til det
Land, som jeg vil vise dig. 2 Og jeg vil gøre dig til et
stort Folk og velsigne dig og gøre dit Navn stort, og vær
en Velsignelse. 3 Og jeg vil velsigne dem, som velsigne
dig, og den, som forbander dig, vil jeg forbande; og
i dig skulle alle Slægter paa Jorden velsignes. 4 Og
Abram gik, ligesom Herren havde sagt til ham, og Lot
gik med ham; og Abram var halvfjerdsindstyve Aar og
fem Aar gammel, der han uddrog af Haran. 5 Saa tog
Abram Sarai sin Hustru og Lot sin Broders Søn og al
deres Ejendom, som de ejede, og de Folk, som de
havde forskaffet sig i Haran, og de droge ud for at rejse
til Kanaans Land, og de kom til Kanaans Land. 6 Og
Abram drog igennem Landet til det Sted Sikem indtil
More Lund; og Kananiten var da i Landet. 7 Og Herren
aabenbaredes for Abram og sagde: Dit Afkom vil jeg
give dette Land; og han byggede der et Alter for Herren,
som aabenbaredes for ham. 8 Og han brød op derfra til
Bjerget Østen for Bethel og udslog sit Telt, saa Bethel
var mod Vesten og Ai mod Østen; og han byggede
der et Alter for Herren og paakaldte Herrens Navn. 9
Og Abram rejste videre og vandrede mod Sønden. 10
Og der var Hunger i Landet, og Abram drog ned til
Ægypten at leve som fremmed der; thi Hungeren var
svar i Landet. 11 Og det skete, der han nærmede sig at
komme til Ægypten, sagde han til Sarai sin Hustru: Se
nu, jeg ved, at du er en dejlig Kvinde at se til. 12 Og det
vil ske, naar Ægypterne se dig og sige: denne er hans
Hustru, at de slaa mig ihjel og lade dig leve. 13 Kære,
sig, at du er min Søster, at det kan gaa mig vel for din
Skyld, og min Sjæl maa leve formedelst dig. 14 Og det
skete, der Abram kom til Ægypten, da saa Ægypterne
Kvinden, at hun var meget dejlig. 15 Og Faraos Fyrster
saa hende og roste hende for Farao, og Kvinden blev
ført til Faraos Hus. 16 Og han gjorde Abram godt for
hendes Skyld; og han fik Faar og Kvæg og Asener og
Svende og Tjenestepiger og Aseninder og Kameler. 17
Og Herren slog Farao og hans Hus med store Plager
for Sarai, Abrams Hustrus, Skyld. 18 Da kaldte Farao
ad Abram og sagde: Hvi har du gjort mig dette? hvi gav
du mig ikke til Kende, at hun er din Hustru? 19 Hvorfor
sagde du: hun er min Søster? og jeg tog hende mig til
Hustru; og nu, se, der er din Hustru, tag hende og gak!
20 Og Farao gav sine Mænd Befaling om ham, og de
udførte ham og hans Hustru og alt det, han havde.

13 Og Abram drog op af Ægypten, han og hans
Hustru og alt det, han havde, og Lot med ham,
mod Sønden. 2 Og Abram var meget rig paa Fæ, paa
Sølv og paa Guld. 3 Og han drog paa sine Rejser fra
Sønden og indtil Bethel, indtil det Sted, hvor hans Telt
var i Begyndelsen, imellem Bethel og imellem Ai, 4 til
det Alters Sted, som han havde gjort der i Førstningen;
og Abram paakaldte der Herrens Navn. 5 Men og Lot,
som vandrede med Abram, havde Faar og Fæ og Telte.
6 Og Landet kunde ikke bære dem, at de kunde bo
hos hverandre; thi deres Ejendom var megen, saa de
kunde ikke bo tilsammen. 7 Og der var Trætte imellem
Abrams Fæhyrder og imellem Lots Fæhyrder; og der
boede den Gang Kananiter og Feresiter i Landet. 8 Og
Abram sagde til Lot: Kære, lad der ikke være Trætte
imellem mig og imellem dig, og imellem mine Hyrder og
imellem dine Hyrder; thi vi ere jo Brødre. 9 Er ikke det
ganske Land for dig? Kære, skil dig fra mig; dersom du
vil til den venstre Side, da vil jeg fare til den højre, og
dersom du vil til den højre, da vil jeg fare til den venstre.
10 Og Lot opløftede sine Øjne, og saa den ganske
Slette ved Jordanen, thi den var vandrig overalt; førend
Herren fordærvede Sodoma og Gomorra, var den som
Herrens Have, som Ægyptens Land, henimod Zoar.
11 Og Lot udvalgte sig hele Sletten ved Jordanen, og
Lot drog Øster paa: den ene fra den anden. 12 Abram
boede i Kanaans Land, og Lot boede i Stæderne paa
Sletten og opslog Telte indtil Sodoma. 13 Og de Mænd i
Sodoma vare onde, og de syndede saare mod Herren.
14 Og Herren sagde til Abram, efter at Lot var skilt fra
ham: Kære, opløft dine Øjne; og se fra det Sted, hvor
du er, mod Norden og mod Sønden og mod Østen og
mod Vesten. 15 Thi alt det Land, som du ser, det vil jeg
give dig og dit Afkom evindeligen. 16 Og jeg vil gøre dit
Afkom som Støv paa Jorden; dersom nogen kan tælle
Støvet paa Jorden, da skal ogsaa dit Afkom tælles. 17
Staa op, vandre igennem Landet, i dets Længde og
i dets Bredde; thi dig vil jeg give det. 18 Saa opslog
Abram Telt og kom og boede i Mamre Lund, som er i
Hebron, og byggede der Herren et Alter.

14 Og det skete i de Dage, der Amrafel var Konge
i Sinear, Ariok Konge i Elassar, Kedorlaomer
Konge i Elam, og Thideal Konge over Gojim, 2 at de
førte Krig mod Bera, Kongen af Sodoma, og imod Birsa,
Kongen af Gomorra, Sineab, Kongen af Adma, og
Semeber, Kongen af Zeboim, og Kongen af Bela, det
er Zoar. 3 Alle disse kom sammen i Siddims Dal, det
er Salthavet. 4 Tolv Aar havde de tjent Kedorlaomer,

og i det trettende Aar vare de affaldne. 5 Og i det
fjortende Aar kom Kedorlaomer og de Konger, som vare
med ham, og sloge Refaiterne i Astharoth-Karnaim og
Susiterne i Ham og Emiterne i Schaveh-Kirjathaim 6 og
Horiterne paa deres Bjerg Sejr indtil Parans Slette, som
er ved Ørken. 7 Derefter vendte de om og kom til den
Kilde Mispat, det er Kades, og sloge Amalekiternes hele
Land og Amoriterne, som boede i Hazezon-Thamar. 8
Da drog Kongen af Sodoma ud og Kongen af Gomorra
og Kongen af Adma og Kongen af Zeboim og Kongen
af Bela, det er Zoar, og rustede sig mod dem til Strid
udi Siddims Dal, 9 imod Kedorlaomer, Kongen af Elam,
og Thideal, Kongen over Gojim, og Amrafel, Kongen af
Sinear, og Ariok, Kongen af Elassar, fire Konger mod
fem. 10 Og Siddims Dal var fuld af Jordbegsgruber, og
Kongen af Sodoma og Gomorra flyede, og de faldt deri;
og de, som overbleve, flyede paa Bjerget. 11 Og de
toge alt det Gods, som var i Sodoma og Gomorra, og
al deres Føde og droge bort. 12 Og de toge Abrams
Brodersøn, Lot, og hans Gods og droge bort; men han
boede i Sodoma. 13 Da kom en, som var undkommen,
og forkyndte Hebræeren Abram det; men han boede i
Amoriten Mamres Lund; denne var Broder til Eskol og
Broder til Aner, og disse vare i Forbund med Abram.
14 Der Abram hørte, at hans Broder var fangen, da
væbnede han sine tre Hundrede og atten oplærte
unge Karle, som vare fødte i hans Hus, og forfulgte
dem til Dan. 15 Og han og hans Svende delte sig
over dem om Natten og slog dem og forfulgte dem til
Hoba, som ligger paa den venstre Side for Damaskus,
16 og han førte alt Godset tilbage, og tilmed Lot, sin
Broder, og hans Gods førte han tilbage og desligeste
Kvinderne og Folket. 17 Og Kongen af Sodoma gik
ud imod ham, efter at han var kommen tilbage fra det
Slag imod Kedorlaomer og de Konger, som vare med
ham, til Schave-Dal, som kaldes Kongens Dal. 18 Og
Melkisedek, Kongen af Salem, bragte Brød og Vin, og
han var den højeste Guds Præst. 19 Og han velsignede
ham og sagde: Velsignet være Abram for den højeste
Gud, som ejer Himmel og Jord, 20 og velsignet være
den højeste Gud, som gav dine Fjender i din Haand;
og Abram gav ham Tiende af alt. 21 Og Kongen af
Sodoma sagde til Abram: Giv mig Folket, og tag Godset
til dig. 22 Men Abram sagde til Kongen af Sodoma: Jeg
har opløftet min Haand til Herren, den højeste Gud,
som ejer Himmel og Jord, 23 at jeg ikke vil tage saa
meget som en Traad eller Skotvinge af alt det, som
tilhører dig, at du ikke skal sige: jeg har gjort Abram
rig; 24 undtagen det alene, som de unge Karle have
fortæret, og de Mænds Del, som gik med mig, Aner,
Eskol og Mamre, de maa tage deres Del.

15 Efter at dette var sket, kom Herrens Ord til Abram
i et Syn, og sagde: Frygt ikke, Abram, jeg er dit
Skjold og din meget store Løn. 2 Og Abram sagde:
Herre, Herre, hvad vil du give mig? og jeg gaar hen
uden Børn, og den, der forestaar mit Hus, er Elieser af
Damaskus. 3 Og Abram sagde: Se, mig har du intet
Afkom givet, og se, min vornede arver mig. 4 Og se,
Herrens Ord skete til ham og sagde: Denne, han skal
ikke arve dig; men den, som skal udkomme af dit Liv,
han skal arve dig. 5 Og han førte ham udenfor og
sagde: Kære, se til Himmelen, og tæl Stjernerne, om
du kan tælle dem; og han sagde til ham: Saa skal dit
Afkom vorde. 6 Og han troede paa Herren, og han
regnede ham det til Retfærdighed. 7 Og han sagde til
ham: jeg er Herren, som udførte dig fra Ur i Kaldæa
for at give dig dette Land til at eje det. 8 Da sagde
han: Herre, Herre, hvorpaa skal jeg kende, at jeg skal
eje det? 9 Og han sagde til ham: Tag mig en tre Aar
gammel Kvie og en tre Aar gammel Ged og en tre Aar
gammel Vædder og en Turteldue og en Dueunge. 10
Og han tog ham alt dette og delte det midt over og
lagde den ene Del deraf tvært overfor den anden; men
Fuglene delte han ikke. 11 Og Rovfugle sloge ned paa
de døde Kroppe; men Abram jog dem derfra. 12 Og
det skete, der Solen vilde gaa ned, da faldt en dyb
Søvn paa Abram, og se, der faldt Forfærdelse og stort
Mørke over ham. 13 Da sagde han til Abram: du skal
visseligen vide, at dit Afkom skal være fremmed i et
Land, som ikke er deres, og de skulle trælle for dem,
der skulle plage dem, fire Hundrede Aar. 14 Men jeg vil
ogsaa dømme det Folk, som de skulle tjene; og derefter
skulle de udgaa med meget Gods. 15 Men du skal fare
til dine Fædre med Fred, og du skal blive begravet
i en god Alderdom. 16 Og i den fjerde Slægt skulle
de komme hid igen; thi Amoritens Ondskab er endnu
ikke fuld. 17 Og det skete, der Solen var nedgangen,
og der var stort Mørke, se, da var der en rygende
Ovn og Ilds Blus, som for hen imellem disse Stykker.
18 Paa den samme Dag gjorde Herren en Pagt med
Abram og sagde: Dit Afkom har jeg givet dette Land,
fra Ægyptens Flod indtil den store Flod, den Flod Frat,
19 Keniter og Kenisiter og Kadmoniter 20 og Hethiter og
Feresiter og Refaiter 21 og Amoriter og Kananiter og
Girgasiter og Jebusiter.

16 Og Sarai, Abrams Hustru, fødte ham ikke Børn;
men hun havde en ægyptisk Pige, og hendes
Navn var Hagar. 2 Og Sarai sagde til Abram: Se nu,
Herren har tillukket mig, at jeg kan ikke føde; kære,
gak til min Pige, maaske jeg kunde bygges ved hende;
og Abram lød Sarais Røst. 3 Saa tog Sarai, Abrams
Hustru, Hagar, sin ægyptiske Pige, efter Udløbet af de
ti Aar, Abram havde boet i Kanaans Land, og hun gav

Abram sin Mand hende til hans Hustru. 4 Og han gik
til Hagar, og hun undfik; der hun saa, at hun havde
undfanget, da blev hendes Frue ringeagtet af hende. 5
Da sagde Sarai til Abram: Den Uret sker mig formedelst
dig; jeg har givet min Pige i din Favn, og hun ser, at hun
har undfanget, og jeg er ringeagtet af hende; Herren
skal dømme imellem mig og imellem dig. 6 Da sagde
Abram til Sarai: Se, din Pige er i din Haand, gør med
hende, som dig godt synes; og Sarai ydmygede hende,
saa flyede hun fra hendes Aasyn. 7 Men Herrens
Engel fandt hende ved en Vandkilde i Ørken, ved den
Kilde paa Vejen til Sur. 8 Og han sagde: Hagar, Sarai'
Pige, hvorfra kommer du, og hvorhen gaar du? og
hun sagde: Jeg flyr fra min Frue Sarai' Aasyn. 9 Og
Herrens Engel sagde til hende: Gak tilbage til din Frue,
og ydmyg dig under hendes Hænder. 10 Og Herrens
Engel sagde til hende: Jeg vil gøre dit Afkom meget
mangfoldigt, og det skal ikke tælles for Mangfoldighed.
11 Og Herrens Engel sagde fremdeles til hende: Se, du
er frugtsommelig og skal føde en Søn, og du skal kalde
hans Navn Ismael, fordi Herren har hørt din Modgang.
12 Og han skal blive et vildt Menneske, hans Haand
skal være imod hver, og hvers Haand imod ham, og
han skal bo Østen for alle sine Brødre. 13 Og hun
kaldte Herrens Navn, som talede med hende: „Du mit
Syns Gud"; thi hun sagde: Mon jeg her ser efter mit
Syn? 14 Derfor kaldte man den Kilde: Beer Lakai Roi;
se, den er imellem Kades og Bered. 15 Og Hagar
fødte Abram en Søn, og Abram kaldte sin Søns Navn,
som Hagar fødte, Ismael. 16 Og Abram var seks Aar
og firsindstyve Aar gammel, der Hagar fødte Abram
Ismael.

17 Og Abram var ni Aar og halvfemsindstyve Aar
gammel, og Herren aabenbaredes for Abram og
sagde til ham: Jeg er den almægtige Gud, vandre for
mit Ansigt og vær fuldkommen! 2 Og jeg vil gøre min
Pagt imellem mig og imellem dig og formere dig saare
meget. 3 Da faldt Abram paa sit Ansigt, og Gud talede
med ham og sagde: 4 Hvad mig angaar, se, min Pagt
er med dig, og du skal vorde mange Folks Fader. 5 Og
dit Navn skal ikke ydermere kaldes Abram, men dit
Navn skal være Abraham; thi jeg har gjort dig til mange
Folks Fader. 6 Og jeg vil gøre dig saare meget frugtbar
og gøre dig til Folk, og Konger skulle udgaa af dig. 7
Og jeg vil oprette min Pagt imellem mig og imellem
dig, og imellem dit Afkom efter dig, i deres Slægter, til
en evig Pagt, til at være en Gud for dig og dit Afkom
efter dig. 8 Og jeg vil give dig og dit Afkom efter dig det
Land, som du er fremmed udi, det hele Kanaans Land,
til en evig Ejendom, og jeg vil være dem en Gud. 9 Og
Gud sagde til Abraham: Og du skal holde min Pagt, du
og dit Afkom efter dig, i deres Slægter. 10 Denne er
min Pagt, som I skulle holde, imellem mig og imellem
eder og imellem dit Afkom efter dig: alt Mandkøn skal
omskæres hos eder. 11 Og I skulle omskære eders
Forhuds Kød, og det skal være til en Pagtes Tegn
imellem mig og imellem eder. 12 Og hvert Drengebarn,
som er otte Dage gammelt, skal omskæres af eder hos
eders Efterkommere, et hjemfødt Barn og den, som er
købt for Penge af hver fremmed, som ikke selv er af
dit Afkom. 13 Din hjemfødte og den, som er købt for
dine Penge, skal omskæres, og min Pagt i eders Kød
skal være til en evig Pagt. 14 Og er der et Drengebarn,
som har Forhud, og hans Forhuds Kød ikke bliver
omskaaret, da skal den samme Sjæl udslettes af sit
Folk; han har brudt min Pagt. 15 Og Gud sagde til
Abraham: Hvad angaar Sarai, din Hustru, du skal ikke
kalde hendes Navn Sarai; thi Sara skal være hendes
Navn. 16 Og jeg vil velsigne hende, og af hende vil
jeg ogsaa give dig en Søn; og jeg vil velsigne hende,
og hun skal vorde til Folkefærd, Folks Konger skulle
vorde af hende. 17 Og Abraham faldt paa sit Ansigt og
lo, og han sagde i sit Hjerte: Skulde nogen fødes for
mig, som er hundrede Aar gammel? og skulde Sara,
som er halvfemsindstyve Aar gammel, føde? 18 Og
Abraham sagde til Gud: Gid Ismael maatte leve for dit
Ansigt! 19 Og Gud sagde: Sandelig, Sara, din Hustru,
skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Isak,
og jeg vil oprette min Pagt med ham til en evig Pagt
for hans Afkom efter ham. 20 Og om Ismael har jeg
hørt dig; se, jeg har velsignet ham og vil gøre ham
frugtbar og gøre ham saare meget mangfoldig, han
skal avle tolv Fyrster, og jeg vil gøre ham til et stort
Folk. 21 Men min Pagt vil jeg stadfæste med Isak, som
Sara skal føde dig paa den bestemte Tid i det næste
Aar. 22 Og han lod af at tale med ham, og Gud for op
fra Abraham. 23 Saa tog Abraham Ismael, sin Søn,
og alle, som vare fødte i hans Hus, og alle, som vare
købte for hans Penge, alt Mandkøn af Folkene, som
vare i Abrahams Hus, og han omskar deres Forhuds
Kød paa den selvsamme Dag, ligesom Gud havde talet
med ham. 24 Og Abraham var ni og halvfemsindstyve
Aar gammel, der hans Forhuds Kød blev omskaaret. 25
Og Ismael, hans Søn, var tretten Aar gammel, der hans
Forhuds Kød blev omskaaret. 26 Paa den selvsamme
Dag bleve Abraham og Ismael, hans Søn, omskaarne.
27 Og alle Mænd i hans Hus, den hjemfødte og den,
som var købt for Penge af den fremmede, de bleve
omskaarne med ham.

18 Og Herren aabenbaredes for ham i Mamre Lund,
og han sad i sit Telts Dør, der Dagen var hed. 2
Og han opløftede sine Øjne og saa, og se, tre Mænd
stode for ham; og der han saa dem, løb han dem i
Møde fra Teltets Dør og bøjede sig til Jorden. 3 Og han

sagde: Min Herre! Kære, dersom jeg har fundet Naade
for dine Øjne, da gak ikke din Tjener forbi! 4 Kære, lad
hente lidt Vand, og toer eders Fødder, og hviler eder
under Træet! 5 Og jeg vil hente en Mundfuld Brød, og
vederkvæger eders Hjerte, siden kunne I gaa længere;
thi derfor gik I forbi eders Tjener; og de sagde: Gør
saaledes, som du har sagt. 6 Og Abraham skyndte
sig til Teltet, til Sara, og sagde: Tag hastig tre Maader
Hvedemel, ælt og bag Kager! 7 Og Abraham løb til
Kvæget og hentede en blød og god Kalv, og han gav
Drengen den, og han skyndte sig at tilberede den. 8
Og han tog Fløde og Mælk og Kalven, som han havde
ladet tilberede, og satte for dem, og han stod hos dem
under Træet, og de aade. 9 Og de sagde til ham: Hvor
er Sara, din Hustru? og han svarede: Se, i Teltet. 10
Og han sagde: Jeg vil visseligen komme til dig igen
ved denne Aarsens Tid, og se, Sara, din Hustru, skal
have en Søn; og Sara hørte det i Teltets Dør, og den
var bag ham. 11 Og Abraham og Sara vare gamle,
vel ved Alder, det gik ikke mere Sara efter Kvinders
Vis. 12 Og Sara lo ved sig selv og sagde: Skulde jeg
lade mig lyste, efter at jeg er bleven gammel, og min
Herre er gammel! 13 Da sagde Herren til, Abraham:
Hvorfor lo Sara og sagde: monne jeg og visseligen
skal føde, og jeg er gammel! 14 Skulde nogen Ting
være underlig for Herren? til den bestemte Tid vil jeg
komme til dig igen, ved denne Aarsens Tid, og Sara
skal have en Søn. 15 Og Sara nægtede og sagde: Jeg
lo ikke; thi hun frygtede; men han sagde: Nej, thi du lo.
16 Saa stode Mændene op derfra og vendte sig imod
Sodoma, og Abraham gik med dem for at ledsage dem.
17 Da sagde Herren: Skulde jeg dølge for Abraham
det, jeg gør? 18 efterdi Abraham skal visseligen vorde
et stort og stærkt Folk, og alle Folk paa Jorden skulle
velsignes i ham. 19 Thi jeg kender ham, at han skal
byde sine Børn og sit Hus efter sig, at de skulle bevare
Herrens Vej i at gøre Retfærdighed og Dom, paa det at
Herren skal lade det komme over Abraham, som han
har lovet ham. 20 Og Herren sagde: Efterdi Skriget i
Sodoma og Gomorra er stort, og efterdi deres Synd
er meget svar, 21 da vil jeg nu fare ned og se, om
de have gjort ganske efter det Skrig, som er kommet
for mig, eller hvis ikke, saa vil jeg vide det. 22 Og
Mændene vendte deres Ansigt derfra og gik til Sodoma;
men Abraham blev endnu staaende for Herrens Aasyn.
23 Og Abraham traadte frem og sagde: Vil du da
ødelægge den retfærdige med den ugudelige? 24 Der
maatte maaske være halvtredsindstyve retfærdige i
Staden; vil du og ødelægge og ej spare det Sted for de
halvtredsindstyve retfærdiges Skyld, som kunde være
derinde? 25 Det være langt fra dig at gøre efter denne
Vis, at ihjelslaa den retfærdige med den ugudelige, at
den retfærdige skulde være ligesom den ugudelige,
det være langt fra dig; den, som dømmer den ganske
Jord, skulde han ikke gøre Ret? 26 Da sagde Herren:
Dersom jeg finder halvtredsindstyve retfærdige udi
Sodoma Stad, da vil jeg spare hele Stedet for deres
Skyld. 27 Og Abraham svarede og sagde: Se nu, jeg
har begyndt at tale til Herren, og jeg er Støv og Aske.
28 Der maatte maaske fattes fem i de halvtredsindstyve
retfærdige, vilde du ødelægge hele Staden for de fems
Skyld? Og han sagde: Jeg vil ikke ødelægge den, om
jeg finder fem og fyrretyve der. 29 Og han blev endnu
ved at tale til ham og sagde: Der maatte maaske findes
fyrretyve; og han sagde: Jeg vil ikke gøre det for de
fyrretyves Skyld. 30 Og han sagde: Herren blive dog
ikke vred, saa vil jeg tale: der kunde maaske findes
tredive; og han sagde: Jeg vil ikke gøre det, om jeg
finder tredive der. 31 Og han sagde: Se nu, jeg har
begyndt at tale til Herren, der maatte maaske findes
tyve; og han sagde: Jeg vil ikke ødelægge den for de
tyves Skyld. 32 Og han sagde: Herren blive dog ikke
vred, saa vil jeg tale alene denne Gang: der maatte
maaske findes ti; og han sagde: Jeg vil ikke ødelægge
den for de tis Skyld. 33 Og Herren gik bort, der han
havde udtalt med Abraham, og Abraham vendte om til
sit Sted.

19 Og de to Engle kom til Sodoma om Aftenen; men
Lot sad i Sodomas Port, og der Lot saa dem, da
stod han op og gik dem i Møde og bøjede Ansigtet til
Jorden. 2 Og lian sagde: Se nu mine Herrer, kommer
dog ind i eders Tjeners Hus, og bliver her i Nat, og
toer eders Fødder, saa maa I staa aarle op og gaa
eders Vej; og de sagde: Nej, men vi ville blive paa
Gaden i Nat. 3 Da nødte han dem meget, og de gik
ind til ham og kom i hans Hus, og han gjorde dem et
Gæstebud og bagede usyrede Brød, og de aade. 4
Men førend de lagde sig, da omringede Mændene af
Staden, Mændene af Sodoma, Huset, baade ung og
gammel, det ganske Folk allesteds fra. 5 Og de kaldte
ad Lot og sagde til ham: Hvor ere de Mænd, som kom
til dig i Nat? før dem ud til os, at vi maa kende dem. 6
Da gik Lot ud til dem uden for Døren og lukkede Døren
efter sig. 7 Og han sagde: Mine Brødre, kære, gører
dem intet ondt! 8 Se, kære, jeg har to Døtre, som ikke
have kendt Mand, kære, jeg vil lede dem ud til eder,
gører saa med dem, hvad eder godt synes; kun disse
Mænd maa I ikke gøre noget; thi derfor ere de komne
under mit Tags Skygge. 9 Og de sagde: Kom nærmere;
og de sagde: Denne ene er kommen at bosætte sig
her og vil dømme; nu, vi ville gøre dig mere ondt end
dem; saa trængte de saare hart ind paa Manden, paa
Lot, og traadte til for at bryde Døren op. 10 Da udrakte
Mændene deres Hænder og toge Lot ind til sig i Huset
og lukkede Døren. 11 Og Mændene, som vare uden

for Husets Dør, sloge de med Blindhed, baade liden
og stor, og disse søgte med Møje at finde Døren. 12
Da sagde de Mænd til Lot: Har du endnu her nogen
Svigersøn eller Sønner eller Døtre af dig eller nogen,
som hører dig til i Staden, saa før dem ud fra dette
Sted! 13 Thi vi skulle ødelægge dette Sted; thi deres
Skrig er blevet stort for Herrens Aasyn, og Herren
sendte os til at ødelægge den. 14 Og Lot gik ud og
talede med sine Svigersønner, som skulde tage hans
Døtre, og sagde: Staar op, gaar ud fra dette Sted, thi
Herren vil ødelægge Staden; men han syntes for hans
Svigersønners Øjne, som han gækkede. 15 Og der det
begyndte at dages, da skyndte Englene paa Lot og
sagde: Staa op, tag din Hustru og dine to Døtre, som
ere til Stede, at ikke ogsaa du omkommer ved Stadens
Misgerning. 16 Der han tøvede, da toge Mændene ham
ved Haanden og hans Hustru ved Haanden og hans to
Døtre ved Haanden, fordi Herren vilde spare ham, og
de førte ham ud og lode ham blive uden for Staden.
17 Og det skete, der de havde ført dem udenfor, da
sagde den ene: Frels dit Liv, se ikke bag dig, og stands
ikke paa hele Sletten, frels dig paa Bjerget, at du ikke
omkommer. 18 Da sagde Lot til dem: Ak nej, Herre!
19 Se nu, din Tjener har fundet Naade for dine Øjne,
og du har ladet din Miskundhed blive stor, som du har
bevist mig, ved at lade mig leve; og jeg kan ikke frelse
mig paa Bjerget, Ulykken maatte komme paa mig, saa
at jeg døde. 20 Se, kære, denne Stad er nær ved, den
kunde jeg fly til, og den samme er liden; kære, der vil
jeg frelse mig, er den ikke liden? at min Sjæl maa leve.
21 Da sagde han til ham: Se, jeg har og bønhørt dig i
dette Stykke, at jeg ikke vil omstyrte den Stad, som du
har talt om, 22 Skynd dig, red dig der! thi jeg kan intet
gøre, før du kommer derhen; derfor kaldes den Stads
Navn Zoar. 23 Solen var opgangen over Jorden, og Lot
kom til Zoar. 24 Herren lod regne over Sodoma og over
Gomorra Svovl og Ild, fra Herren af Himmelen. 25 Og
han omstyrtede disse Stæder og den ganske Egn og
alle Indbyggerne i Stæderne og Jordens Grøde. 26 Da
saa hans Hustru om bag ham og blev en Saltstøtte.
27 Og Abraham skyndte sig aarle op om Morgenen
til Stedet, hvor han havde staaet for Herrens Ansigt.
28 Og han vendte sit Ansigt til Sodoma og Gomorra
og til hele Landet paa Sletten, og han saa, og se, en
Røg steg op af Landet som en Røg af en Ovn. 29 Og
det skete, der Gud ødelagde Stæderne paa Sletten,
da kom Gud Abraham i Hu, og han lod Lot føre ud
midt af Ødelæggelsen, der han omstyrtede de Stæder,
som Lot boede udi. 30 Og Lot gik op fra Zoar og blev
paa Bjerget, og begge hans Døtre med ham; thi han
frygtede for at blive i Zoar, og han blev i en Hule, han
og begge hans Døtre. 31 Da sagde den førstefødte
til den yngste: vor Fader er gammel, og der er ikke
en Mand i dette Land, som kan komme til os efter al
Jordens Vis. 32 Kom, lader os give vor Fader Vin at
drikke og ligge hos ham, saa faa vi Sæd af vor Fader.
33 Saa gave de deres Fader Vin at drikke den samme
Nat, og den førstefødte gik ind og lagde sig hos sin
Fader, og han fornam ikke, der hun lagde sig, eller der
hun stod op. 34 Og det skete den anden Dag, da sagde
den førstefødte til den yngste: se, i Gaar Nat laa jeg
hos min Fader, lader os ogsaa i denne Nat give ham
Vin at drikke, og gak ind, lig hos ham, at vi kunne faa
Sæd af vor Fader. 35 Saa gave de deres Fader ogsaa i
den samme Nat Vin at drikke, saa gjorde den yngste
sig rede og laa hos ham, og han fornam ikke, der hun
lagde gig, eller der hun stod op. 36 Saa undfik begge
Lots Døtre af deres Fader. 37 Og den førstefødte fødte
en Søn, og hun kaldte hans Navn Moab; han er de
Moabiters Fader indtil denne Dag. 38 Og den yngste
fødte ogsaa en Søn og kaldte hans Navn Ben-Ammi;
han er Ammons Børns Fader indtil denne Dag.

20 Og Abraham rejste derfra i Landet Sønder paa
og boede imellem Kades og imellem Sur og var
fremmed i Gerar. 2 Og Abraham sagde om Sara sin
Hustru: hun er min Søster; saa udsendte Abimelek,
Kongen af Gerar, og tog Sara. 3 Og Gud kom til
Abimelek i en Drøm om Natten, og han sagde til ham:
Se, du skal dø for den Kvindes Skyld, som du har taget;
thi hun er en Mands Ægtehustru. 4 Og Abimelek havde
ikke nærmet sig til hende, og han sagde: Herre, vil du
og slaa retfærdigt Folk ihjel? 5 Har han ej selv sagt til
mig: hun er min Søster? og hun, ja, hun har ogsaa selv
sagt: han er min Broder; i mit Hjertes Oprigtighed og
med uskyldige Hænder gjorde jeg dette. 6 Og Gud
sagde til ham i Drømmen: Ogsaa jeg ved, at du gjorde
det af et oprigtigt Hjerte; derfor har jeg ogsaa forhindret
dig, at du ikke skulde synde mod mig, derfor har jeg
ikke tilstedt dig at røre ved hende. 7 Og nu, lad Manden
faa sin Hustru tilbage, thi han er en Profet, og han
skal bede for dig, saa skal du leve; men dersom du
ikke lader hende komme tilbage, da vid, at du skal
visseligen dø, du og enhver, som hører dig til. 8 Da
stod Abimelek aarle op om Morgenen og kaldte ad alle
sine Tjenere og sagde alle disse Ord for deres Øren,
og Mændene frygtede saare. 9 Og Abimelek kaldte
ad Abraham og sagde til ham: Hvad har du gjort os?
og hvad har jeg syndet imod dig, at du har ført saa
stor en Synd over mig og mit Rige? du har gjort imod
mig de Ting, som ikke burde at ske. 10 Og Abimelek
sagde til Abraham: Hvad saa du paa, at du gjorde
dette? 11 Og Abraham sagde: Fordi jeg tænkte: her er
slet ingen Gudsfrygt paa dette Sted, og de maatte slaa
mig ihjel for min Hustrus Skyld. 12 Hun er dog ogsaa
i Sandhed min Søster, min Faders Datter, men ikke

min Moders Datter, og hun er bleven mig til Hustru. 13
Og det skete, den Tid Gud lod mig vanke hid og did
fra min Faders Hus, da sagde jeg til hende: denne er
din Kærlighed, som du skal vise mig: paa hvert det
Sted, hvor vi komme hen, da sig om mig: han er min
Broder. 14 Saa tog Abimelek Faar og Kvæg og Tjenere
og Tjenestepiger og gav Abraham og gav ham Sara sin
Hustru igen. 15 Og Abimelek sagde: Se, mit Land er
aabent for dig, du maa bo, hvor det synes dig godt. 16
Og han sagde til Sara: Se, jeg har givet din Broder
tusinde Sekel Sølv; se, det skal være dig Skjul for Øjne
for alle dem som ere hos dig, ogsaa for alle andre; og
det var hendes Straf. 17 Saa bad Abraham til Gud;
og Gud helbredede Abimelek og hans Hustru og hans
Tjenestekvinder, og de fødte. 18 Thi Herren havde
aldeles lukket for hvert Moderliv i Abimeleks Hus, for
Sara, Abrahams Hustrus, Skyld.

21 Og Herren besøgte Sara, ligesom han havde
sagt, og Herren gjorde ved Sara, efter som han
havde talet. 2 Og Sara undfik og fødte Abraham en
Søn i hans Alderdom paa den bestemte Tid, som Gud
havde sagt ham. 3 Og Abraham kaldte sin Søns Navn,
som var født ham, som Sara havde født ham, Isak. 4
Og Abraham omskar Isak sin Søn, der han var otte
Dage gammel, ligesom Gud havde befalet ham. 5 Og
Abraham var hundrede Aar gammel, der hans Søn Isak
blev født ham. 6 Da sagde Sara: Gud har gjort mig
til Latter; hver den, som hører dette, maa le ad mig.
7 Og hun sagde: Hvo skulde have sagt til Abraham:
Sara har givet Børn at die; thi jeg har født en Søn i
hans Alderdom. 8 Og Barnet vokste op og blev afvant,
og Abraham gjorde et stort Gæstebud den Dag, Isak
blev afvant. 9 Og Sara saa Ægypterinden Hagars Søn,
som hun havde født Abraham, at han spottede. 10 Og
hun sagde til Abraham: Uddriv denne Tjenestekvinde
og hendes Søn; thi denne Tjenestekvindes Søn skal
ikke arve med min Søn, med Isak. 11 Og det Ord
behagede Abraham saare ilde for hans Søns Skyld.
12 Men Gud sagde til Abraham: Lad det ikke behage
dig ilde for Drengen og for din Tjenestekvinde; i hvad
som helst Sara siger dig, lyd hendes Røst; thi udi
Isak skal Sæden kaldes dig. 13 Og jeg vil ogsaa gøre
Tjenestekvindens Søn til et Folk, fordi han er din Sæd.
14 Da stod Abraham aarle op om Morgenen og tog Brød
og en Flaske Vand og gav Hagar og lagde det paa
hendes Skuldre og flyede hende Drengen og lod hende
fare; da drog hun hen og for vild i Beersaba Ørken. 15
Der Vandet var drukket af Flasken, da kastede hun
Drengen under en af Buskene. 16 Og hun gik og satte
sig tværs overfor, efter at hun var gaaet et Pileskud
derfra; thi hun sagde: Jeg vil ikke se paa Drengens
Død. Saa satte hun sig tværs overfor og opløftede sin
Røst og græd. 17 Da hørte Gud Drengens Røst, og
Guds Engel raabte til Hagar af Himmelen og sagde til
hende: Hvad fattes dig, Hagar? frygt intet; thi Gud har
hørt Drengens Røst, der hvor han er. 18 Staa op, opløft
Drengen og hold fast paa ham med din Haand; thi jeg
vil gøre ham til et stort Folk. 19 Og Gud oplod hendes
Øjne, at hun saa en Vandbrønd, saa gik hun og fyldte
Flasken med Vand og gav Drengen at drikke. 20 Og
Gud var med Drengen, og han vokste op og boede i
Ørken og blev en Bueskytte. 21 Og han boede i den
Ørken Paran, og hans Moder tog ham en Hustru af
Ægyptens Land. 22 Og det skete paa den samme Tid,
da talede Abimelek og Pikol, hans Stridshøvedsmand,
til Abraham og sagde: Gud er med dig i alt det, du gør.
23 Saa sværg mig nu her ved Gud, at du ikke vil handle
svigefuldt imod mig og min Søn og min Sønnesøn;
efter den Miskundhed, som jeg har gjort mod dig, skal
du gøre mod mig og mod Landet, i hvilket du har været
fremmed. 24 Da sagde Abraham: jeg vil sværge. 25
Og Abraham straffede Abimelek for den Vandbrønds
Skyld, som Abimeleks Tjenere havde borttaget med
Vold. 26 Da svarede Abimelek: Jeg vidste ikke, hvem
der gjorde dette, og du har heller ikke givet mig det til
Kende, og jeg har heller ikke hørt det førend i Dag. 27
Da tog Abraham Faar og Kvæg og gav Abimelek, og
de gjorde begge et Forbund. 28 Og Abraham stillede
syv Lam af Hjorden for sig selv. 29 Da sagde Abimelek
til Abraham: Hvad skulle, disse syv Lam her, som du
stillede for sig selv? 30 Og han svarede: Fordi du skal
tage syv Lam af min Haand; og det skal være mig
til et Vidnesbyrd, at jeg har gravet denne Brønd. 31
Derfor kaldte han dette Sted Beersaba; thi der svore
de begge. 32 Og de gjorde Forbund i Beersaba; da
stod Abimelek op og Pikol, hans Stridshøvedsmand, og
droge igen til Filisternes Land. 33 Og han plantede en
Lund i Beersaba og paakaldte der Herrens, den evige
Guds, Navn. 34 Og Abraham var fremmed i Filisternes
Land en lang Tid.

22 Og det skete derefter, at Gud fristede Abraham
og sagde til ham: Abraham! og han sagde: se,
her er jeg. 2 Og han sagde: Tag nu din Søn, din eneste,
som du har kær, Isak, og gak du til Moria Land og
offer ham der til et Brændoffer paa et af Bjergene,
som jeg vil sige dig. 3 Saa stod Abraham aarle op om
Morgenen og sadlede sit Asen og tog to af sine Drenge
med sig og Isak sin Søn; og han kløvede Veddet
til Brændofferet og gjorde sig rede og gik til Stedet,
som Gud havde sagt ham. 4 Paa den tredje Dag, da
opløftede Abraham sine Øjne og saa Stedet langt borte.
5 Da sagde Abraham til sine Drenge: Bliver I her med
Asenet, og jeg og Drengen vi ville gaa derhen, og vi
ville tilbede og komme til eder igen. 6 Og Abraham tog

Veddet til Brændofferet og lagde paa Isak, sin Søn,
men han tog Ilden og Kniven i sin Haand, og de gik
begge tilsammen. 7 Da talede Isak til Abraham, sin
Fader, og sagde: Min Fader! og denne sagde: Se, her
er jeg, min Søn; og han sagde: Se, Ilden og Veddet!
men hvor er Lammet til Brændofferet? 8 Og Abraham
sagde: Gud skal selv udse sig Lammet til Brændofferet,
min Søn; saa gik de begge tilsammen. 9 Og der de
kom til det Sted, som Gud havde sagt ham, da byggede
Abraham der et Alter og lagde Veddet til Rette, og
han bandt Isak, sin Søn, og lagde ham paa Alteret
oven paa Veddet. 10 Og Abraham rakte sin Haand ud
og greb Kniven for at slagte sin Søn. 11 Da raabte
Herrens Engel af Himmelen til ham og sagde: Abraham,
Abraham! og han sagde: Se, her er jeg. 12 Og han
sagde: Læg ikke din Haand paa Drengen og gør ham
intet; thi nu kender jeg, at du frygter Gud og har ikke
sparet din Søn, din eneste, for mig. 13 Da opløftede
Abraham sine Øjne og saa, og se, en Vædder bag ham
var indviklet i Busken ved sine Horn; og Abraham gik
og tog Vædderen og ofrede den til Brændoffer i sin
Søns Sted. 14 Saa kaldte Abraham det samme Steds
Navn: Herren skal se; hvilket siges paa denne Dag: Paa
Herrens Bjerg skal ses. 15 Og Herrens Engel raabte til
Abraham anden Gang af Himmelen. 16 Og han sagde:
Jeg har svoret ved mig, siger Herren, at fordi du gjorde
dette og ikke sparede din Søn, den eneste: 17 derfor vil
jeg storligen velsigne dig og meget mangfoldiggøre
din Sæd som Stjernerne paa Himmelen og som Sand,
der er ved Havets Bred, og din Sæd skal eje sine
Fjenders Port; 18 og udi din Sæd skulle alle Folk paa
Jorden velsignes, fordi du lød min Røst. 19 Saa gik
Abraham tilbage til sine Drenge, og de gjorde sig rede
og fore tilsammen til Beersaba; thi Abraham boede i
Beersaba. 20 Og det skete efter disse Handeler, at det
blev Abraham forkyndt, idet man sagde: Se, Milka, hun
har ogsaa født din Broder Nakor Sønner, 21 nemlig
Uz, hans førstefødte, og Bus, hans Broder, og Kemuel,
Arams Fader, 22 og Kesed og Kaso og Pildask og Jidlaf
og Bethuel; 23 men Bethuel avlede Rebekka; disse otte
fødte Milka Nakor, Abrahams Broder. 24 Og han havde
en Medhustru, og hendes Navn var Reuma, og hun
fødte ogsaa Tebak og Gakam og Takask og Maaka.

23 Og Sara levede hundrede og syv og tyve Aar,
disse vare Saras Livsaar. 2 Og Sara døde i
Kirjath-Arba, det er Hebron i Kanaans Land; da kom
Abraham for at sørge over Sara og at begræde hende.
3 Siden stod Abraham op fra sin dødes Aasyn og talede
til Heths Børn og sagde: 4 Jeg er en fremmed og Gæst
hos eder, giver mig en Ejendom til en Begravelse hos
eder, at jeg kan begrave min døde og bringe hende
bort fra mit Ansigt. 5 Da svarede Heths Børn Abraham
og sagde til ham: 6 Hør os, min Herre! du er en Guds
Fyrste iblandt os, begrav din døde i vore bedste Grave,
ingen af os skal formene dig sin Grav, at du jo maa
begrave din døde. 7 Da stod Abraham op og bøjede
sig for Folket i Landet, for Heths Børn. 8 Og han talede
med dem sigende: Dersom det er med eders Villie, at
jeg maa begrave min døde og bringe hende bort fra
mit Ansigt, da hører mig og beder for mig hos Efron,
Zokars Søn, 9 at han vil give mig Hulen Makpela, som
er hans, som er ved Enden af hans Ager; han give mig
den for fuld Værdi midt iblandt eder til en Begravelses
Ejendom. 10 Men Efron sad midt iblandt Heths Børn;
da svarede Efron den Hethiter Abraham, saa at Heths
Børn hørte derpaa, alle de, som gik ind ad hans Stads
Port sigende: 11 Nej, min Herre, hør mig! jeg giver dig
den Ager, og Hulen, som er paa den, giver jeg dig,
for mit Folks Børns Øjne giver jeg dig den, begrav din
døde! 12 Da bøjede Abraham sig for Folket i Landet, 13
og han talede med Efron i Folkets Paahør i Landet og
sagde: Gid du dog blot vilde høre mig; jeg giver Sølv
for Ageren, tag det af mig, og jeg vil begrave min døde
der. 14 Da svarede Efron Abraham og sagde til ham:
15 Min Herre, hør mig! den Jord er fire Hundrede Sekel
Sølv værd; hvad er det imellem mig og dig? begrav
ikkun din døde. 16 Og Abraham lød Efron, og Abraham
tilvejede Efron det Sølv, hvilket han havde nævnet, i
Heths Børns Paahør, fire Hundrede Sekel Sølv, gængse
i Køb. 17 Saa blev Efrons Ager, som er ved Makpela,
som er tværs over for Mamre, Ageren og Hulen, som er
paa den, og alle Træer, som vare paa Ageren inden al
dens Grænse, stadfæstede 18 Abraham til en Ejendom
i Heths Børns Aasyn, for alle, som gik ind ad hans
Stads Port. 19 Og siden begrov Abraham Sara, sin
Hustru, i Hulen paa Ageren, i Makpela tværs over for
Mamre, det er Hebron i Kanaans Land. 20 Saa blev
Ageren og Hulen paa den stadfæstede Abraham til en
Begravelses Ejendom af Heths Børn.

24 Og Abraham var gammel, vel ved Alder, og
Herren havde velsignet Abraham i alting. 2 Og
Abraham sagde til sin ældste Svend i sit Hus, som
raadede over alt hans Gods: Kære, læg din Haand
under min Lænd, 3 og jeg vil lade dig sværge ved
Herren, Himmelens Gud og Jordens Gud, at du ikke
skal tage min Søn en Hustru af Kananiternes Døtre,
iblandt hvilke jeg bor; 4 men du skal gaa til mit Land
og til min Slægt og tage min Søn Isak en Hustru. 5
Og Svenden sagde til ham: Maaske Kvinden ikke vil
drage med mig til dette Land; skal jeg da vel føre din
Søn tilbage til det Land, som du er kommen fra? 6 Og
Abraham sagde til ham: Forvar dig, at du ikke fører min
Søn did igen. 7 Herren, Himmelens Gud, som tog mig
fra min Faders Hus og fra min Slægts Land, og som

talede med mig, og som tilsvor mig og sagde: dette
Land vil jeg give din Sæd, han skal sende sin Engel for
dig, at du skal tage min Søn en Hustru derfra. **8** Men
dersom Kvinden ikke vil følge dig, da skal du være fri for
denne min Ed; ikkun min Søn skal du ikke føre derhen.
9 Da lagde Svenden sin Haand under Abrahams, sin
Herres, Lænd og tilsvor ham om denne Sag. **10** Saa
tog Svenden ti Kameler af sin Herres Kameler og for
bort og havde alle Haande af sin Herres Gods med
sig og gjorde sig rede og drog til Aram Naharaim, til
Nakors Stad. **11** Der lod han Kamelerne lægge sig
uden for Staden ved en Vandbrønd mod Aftens Tid,
mod den Tid da Kvinderne gaa ud at drage Vand.
12 Og han sagde: Herre, min Herre Abrahams Gud!
Kære, lad det møde mig i Dag, og gør Miskundhed
mod min Herre Abraham. **13** Se, jeg staar ved denne
Vandbrønd, og Byens Folks Døtre komme ud at drage
Vand. **14** Og naar det sker, at der kommer en Pige,
til hvem jeg siger: Bøj nu din Krukke ned og lad mig
drikke, og hun siger: Drik, og jeg vil ogsaa give dine
Kameler at drikke, lad hende da være den, som du har
udset til din Tjener Isak, saa jeg derpaa kan kende, at
du har gjort Miskundhed mod min Herre. **15** Og det
skete, før han havde endt at tale, se, da kom Rebekka
ud, som var en Datter af Bethuel, som var en Søn af
Milka, Nakors, Abrahams Broders, Hustru, og hendes
Krukke var paa hendes Skulder. **16** Og Pigen var meget
smuk af Anseelse, en Jomfru, og ingen Mand havde
kendt hende, og hun gik ned til Brønden og fyldte sin
Krukke og gik op. **17** Da løb Svenden imod hende og
sagde: Kære, lad mig drikke lidt Vand af din Krukke.
18 Og hun sagde: Drik, min Herre! og hun skyndte
sig og tog sin Krukke ned i sin Haand og gav ham
at drikke. **19** Der hun havde givet ham at drikke, da
sagde hun: Jeg vil og drage Vand til dine Kameler, til
de have afdrukket. **20** Og hun skyndte sig og tømte
sin Krukke i Truget og løb fremdeles til Brønden at
øse, og hun drog til alle hans Kameler. **21** Og Manden
undrede sig over hende, tav dog stille for at faa at vide,
om Herren havde ladet hans Rejse lykkes eller ej. **22**
Og det skete, der Kamelerne havde afdrukket, gav
Manden hende en Guldring, som vejede en halv Sekel,
og satte to Armbaand paa hendes Hænder, de vejede ti
Guldsekler. **23** Og han sagde: Hvis Datter er du? Kære,
sig mig, monne der være Rum i din Faders Hus at give
os Nattely? **24** Og hun sagde til ham: Jeg er en Datter
af Bethuel, som er en Søn af Milka, der fødte ham for
Nakor. **25** Og hun sagde til ham: Der er baade Straa og
meget Foder hos os, ogsaa er der Rum til Herberge i
Nat. **26** Og Manden bøjede sig og tilbad Herren. **27** Og
han sagde: Lovet være Herren, min Herre Abrahams
Gud, som ikke har afladt med sin Miskundhed og sin
Trofasthed mod min Herre! mig, ja, mig har Herren ført
paa Vejen til min Herres Broders Hus. **28** Og Pigen
løb og kundgjorde i sin Moders Hus disse Ting. **29** Og
Rebekka havde en Broder, og hans Navn var Laban, og
Laban løb ud til Manden, til Brønden. **30** Og det skete,
der han saa Ringen og Armbaandene paa sin Søsters
Hænder, og der han hørte Rebekkas, sin Søsters, Ord,
at hun sagde: Saaledes har Manden sagt til mig, da
kom han til Manden, og se, han stod hos Kamelerne
ved Brønden. **31** Og han sagde: Kom ind, du Herrens
Velsignede, hvi staar du herude? thi jeg har beredt
Huset, og der er Rum for Kamelerne. **32** Saa kom
Manden i Huset og løste Kamelerne, og han gav Straa
og Foder til Kamelerne, og Vand til at to hans Fødder
og de Mænds Fødder, som vare med ham. **33** Og der
blev sat Mad for ham; men han sagde: Jeg vil ikke
æde, før jeg har udsagt mit Ærinde; og han sagde:
Tal! **34** Og han sagde: Jeg er Abrahams Svend. **35**
Og Herren har velsignet min Herre meget, at han er
bleven mægtig; og han har givet ham Faar og Kvæg og
Sølv og Guld og Svende og Tjenestepiger og Kameler
og Asener. **36** Og Sara, min Herres Hustru, har født
min Herre en Søn, efter at hun var gammel, og denne
har han givet alt det, han ejer. **37** Og min Herre har
taget en Ed af mig og sagt: Du skal ikke tage min Søn
en Hustru af Kananiternes Døtre, i hvis Land jeg bor.
38 Men du skal fare hen til min Faders Hus og til min
Slægt og tage min Søn en Hustru. **39** Og jeg sagde til
min Herre: Maaske Kvinden ikke vil drage med mig.
40 Og han sagde til mig: Herren, for hvis Ansigt jeg
har vandret, skal sende sin Engel med dig og give dig
en lyksalig Rejse, og du skal tage min Søn en Hustru
af min Slægt og af min Faders Hus. **41** Da skal du
være fri for min Ed, naar du kommer til min Slægt;
og om de ikke ville give dig hende, saa er du fri for
min Ed. **42** Saa kom jeg i Dag til Brønden og sagde:
Herre, min Herre Abrahams Gud! Kære, dersom du
har givet Lykke paa min Rejse, paa hvilken jeg har
vandret, **43** se, jeg staar ved denne Vandbrønd, og
naar det sker, der kommer en Jomfru ud at drage Vand,
og jeg siger til hende: Giv mig nu lidet Vand at drikke
af din Krukke; **44** og hun siger mig: Baade maa du
drikke, og jeg vil ogsaa øse til dine Kameler, lad hende
være den Kvinde, som Herren har udset til min Herres
Søn. **45** Førend jeg havde udtalet i mit Hjerte, se, da
kom Rebekka ud, og hendes Krukke var paa hendes
Skulder, og hun gik ned til Brønden og drog Vand! da
sagde jeg til hende: Kære, giv mig at drikke. **46** Saa
skyndte hun sig og tog sin Krukke ned ad sig og sagde:
Drik, og jeg vil ogsaa give dine Kameler at drikke; og
jeg drak, og hun gav ogsaa Kamelerne at drikke. **47** Og
jeg spurgte hende og sagde: Hvis Datter er du? og hun
sagde: Jeg er en Datter af Bethuel, Nakors Søn, som
Milka fødte ham. Saa hængte jeg en Ring i hendes

Næse og Armbaand paa hendes Hænder. **48** Og jeg bøjede mig og tilbad Herren og lovede Herren, min
Herre Abrahams Gud, som havde ledet mig paa den
rette Vej at tage min Herres Broders Datter til hans
Søn. **49** Og nu, dersom I ville vise Miskundhed og
Trofasthed mod min Herre, siger mig det; men dersom
I ikke ville det, da siger mig det, at jeg kan vende mig
til den højre eller til den venstre Side. **50** Da svarede
Laban og Bethuel og sagde: Denne Sag er kommen fra
Herren, vi kunne hverken tale til dig ondt eller godt. **51**
Se, der er Rebekka for dig, tag hende og gak, at hmi
bliver din Herres Søns Hustru, som Herren har sagt. **52**
Og det skete, der Abrahams Svend hørte deres Ord,
da bøjede han sig til Jorden for Herren. **53** Og Svenden
udtog Sølvtøj og Guldtøj og Klæder og gav Rebekka;
men hendes Broder og hendes Moder gav han dyrebar
Skænk. **54** Saa aade de og drak, han og de Mænd,
som vare med ham, og bleve der om Natten, og de
stode op om Morgenen, og han sagde: Lader mig fare
til min Herre! **55** Da sagde hendes Broder og hendes
Moder: Lad Pigen blive hos os nogle Dage eller ti,
siden maa du fare. **56** Og han sagde til dem: Holder
mig ikke op, thi Herren har givet Lykke paa min Rejse;
lader mig fare, og jeg vil vandre til min Herre. **57** Og
de sagde: Lader os kalde Pigen og spørge, hvad hun
siger. **58** Saa kaldte de ad Rebekka og sagde til hende:
Vil du fare med denne Mand? og hun sagde: Jeg vil
fare. **59** Saa lode de deres Søster Rebekka og hendes
Amme og Abrahams Svend og hans Mænd fare. **60** Og
de velsignede Rebekka og sagde til hende: Vor Søster!
bliv du til tusinde Gange Titusinde, og din Sæd skal
eje sine Fjenders Port. **61** Saa stod Rebekka op og
hendes Piger, og de satte sig paa Kameler og fore med
Manden, og Svenden annammede Rebekka og for bort.
62 Og Isak kom gaaende fra den Brønd, som kaldes
Beer Lakai Roi; thi han boede i Landet imod Sønden.
63 Og Isak var udgangen til at gøre Bøn paa Marken
mod Aften, og han opløftede sine Øjne og saa, og se,
Kamelerne kom. **64** Og Rebekka opløftede sine Øjne
og saa Isak og steg hastig ned ad Kamelen. **65** Og hun
sagde til Svenden: Hvo er den Mand, som gaar paa
Marken imod os? og Svenden sagde: Det er min Herre;
saa tog hun et Slør og skjulte sig. **66** Og Svenden
fortalte Isak hele Sagen, som han havde udrettet. **67**
Saa ledte Isak hende til sin Moder Saras Telt, og han
tog Rebekka, og hun blev hans Hustru, og han elskede
hende; og Isak blev trøstet efter sin Moder.

25 Og Abraham tog atter en Hustru, og hendes
Navn var Ketura. **2** Og hun fødte ham Simran og
Joksan og Medan og Midian og Jisbak og Sua. **3** Og
Joksan avlede Seba og Dedan; men Dedans Børn vare
Asurim og Letusim og Leumim. **4** Og Midians Børn vare
Efa og Efer og Kanok og Abida og Eldaa; disse ere
alle Keturas Børn. **5** Og Abraham gav Isak alt det, han
ejede. **6** Men de Medhustruers Børn, som Abraham
havde, gav Abraham Skænk og lod dem, medens han
endnu levede, fare fra Isak sin Søn mod Østen til
Østerland. **7** Og disse ere Abrahams Livs Aars Dage,
som han levede: hundrede Aar og halvfjerdsindstyve
Aar og fem Aar. **8** Og Abraham opgav Aanden og døde
i en god Alderdom, gammel og mæt, og blev samlet til
sit Folk, **9** Og Isak og Ismael, hans Sønner, begrove
ham i Hulen Makpela, paa Efrons, Zokars den Hethiters
Søns, Ager, som ligger tvært over for Mamre. **10** Paa
den Ager, som Abraham købte af Heths Børn, der blev
Abraham begraven og Sara hans Hustru. **11** Og det
skete efter Abrahams Død, at Gud velsignede Isak
hans Søn, og Isak boede ved den Kilde, som kaldes
Beer Lakai Roi. **12** Og disse ere Ismaels, Abrahams
Søns, Slægter, som Ægypterinden Hagar, Saras Pige,
fødte Abraham. **13** Og disse ere Ismaels Børns Navne,
efter deres Navne, i deres Slægter: Ismaels førstefødte
Nebajoth og Kedar og Adbeel og Mibsam **14** og Misma
og Duma og Massa, **15** Kadar og Thema, Jetur, Nafis
og Kedma. **16** Disse ere Ismaels Sønner, og disse
ere deres Navne udi deres Byer og i deres Lejre, tolv
Fyrster for deres Folk. **17** Og disse ere Ismaels Livs
Aar: hundrede Aar og tredive Aar og syv Aar, saa
opgav han Aanden og døde og blev samlet til sit Folk.
18 Og de boede fra Havila indtil Sur, som er foran
Ægypten og henimod Assyrien; hans Arv faldt foran
alle hans Brødre. **19** Og disse ere Isaks, Abrahams
Søns, Slægter: Abraham avlede Isak. **20** Og Isak var
fyrretyve Aar gammel, der han tog Rebekka, Bethuel
den Syrers Datter, af Paddan-Aram, Laban den Syrers
Søster, sig til Hustru. **21** Og Isak bad til Herren paa
sin Hustrus Vegne, thi hun var ufrugtbar; og Herren
bønhørte ham, og Rebekka, hans Hustru, undfik. **22** Og
Børnene stødte mod hinanden i hendes Liv, og hun
sagde: Dersom det er saaledes, hvorfor er jeg da til?
og hun gik at udspørge Herren. **23** Og Herren sagde
til hende: Tvende Folk ere i dit Liv, og to forskellige
Folk skulle udgaa af dit Liv, og det ene Folk skal være
stærkere end det andet Folk, og det større skal tjene
det mindre. **24** Der nu hendes Tid kom, at hun skulde
føde, se, da vare der Tvillinger i hendes Liv. **25** Og
den første kom frem, han var rød, ganske laadden
som en Kappe, og de kaldte hans Navn Esau. **26** Og
derefter kom hans Broder frem, og hans Haand havde
fat paa Esaus Hæl, og man kaldte hans Navn Jakob;
og Isak var tresindstyve Aar gammel, der han avlede
dem. **27** Og Drengene bleve store, og Esau blev en
Mand, som forstod sig paa Jagt og levede paa Marken;
men Jakob var en from Mand, som boede i Telte. **28**
Og Isak havde Esau kær, thi hans Jagt smagte ham;

men Rebekka havde Jakob kær. 29 Og Jakob havde
tilberedt en Ret, og Esau kom fra Marken og var træt.
30 Og Esau sagde til Jakob: Kære, lad mig smage af
det røde, dette røde, thi jeg er træt; derfor kaldte man
hans Navn Edom. 31 Da sagde Jakob: Sælg mig i Dag
din Førstefødsel. 32 Og Esau sagde: Se, jeg gaar at
dø, hvad kan jeg da gøre med den Førstefødsel? 33
Og Jakob sagde: Sværg mig i Dag; og han tilsvor ham,
og han solgte Jakob sin Førstefødsel. 34 Da gav Jakob
Esau Brød og den Ret af Linser, og han aad og drak og
stod op og gik bort; og Esau foragtede Førstefødselen.

26 Og der var Hunger i Landet, foruden den forrige
Hunger, som var i Abrahams Tid, og Isak drog til
Abimelek, Filisternes Konge i Gerar. 2 Da aabenbaredes
Herren for ham og sagde: Drag ikke ned til Ægypten,
bo i det Land, hvilket jeg siger dig. 3 Vær en Udlænding
i dette Land, og jeg vil være med dig og velsigne
dig; thi dig og din Sæd vil jeg give alle disse Lande
og stadfæste den Ed, som jeg har svoret Abraham,
din Fader. 4 Og jeg vil gøre din Sæd mangfoldig
som Stjernerne paa Himmelen og give din Sæd alle
disse Lande, og i din Sæd skulle alle Folk paa Jorden
velsignes, 5 fordi Abraham lød min Røst og bevarede
det, jeg vil have bevaret, mine Bud, mine Skikke og
mine Love. 6 Saa boede Isak i Gerar. 7 Og de Mænd
paa samme Sted spurgte om hans Hustru; da sagde
han: Hun er min Søster; thi han frygtede at sige: Hun er
min Hustru, idet han tænkte, at ikke Mændene paa dette
Sted maaske skulle slaa mig ihjel for Rebekkas Skyld,
thi hun var dejlig af Anseelse. 8 Og det skete, der han
havde boet der en Tid lang, saa Abimelek, Filisternes
Konge, ud igennem Vinduet og saa, og se, Isak legede
med Rebekka, sin Hustru. 9 Da kaldte Abimelek ad
Isak og sagde: Visselig, se, hun er din Hustru, og
hvorledes har du sagt: hun er min Søster? Og Isak
sagde til ham: Thi jeg tænkte: Maaske jeg maatte slaas
ihjel for hendes Skyld. 10 Da sagde Abimelek: Hvi har
du gjort os dette? En af Folket kunde snart have ligget
hos din Hustru, saa havde du ført Skyld over os. 11
Saa bød Abimelek alt Folket og sagde: Hvo, som rører
ved denne Mand og ved hans Hustru, skal visselig
dødes. 12 Og Isak saaede der i Landet og fik samme
Aar hundrede Fold, og Herren velsignede ham. 13 Og
Manden blev mægtig og gik frem og blev mægtig, indtil
han blev saare mægtig. 14 Og han ejede Faar og ejede
Kvæg og mange Tyende; derfor bare Filisterne Avind
mod ham. 15 Og alle Brøndene, som hans Faders
Tjenere havde gravet i Abrahams, hans Faders Tid,
dem tilstoppede Filisterne og fyldte dem med Jord.
16 Og Abimelek sagde til Isak: Drag fra os; thi du er
bleven os alt for mægtig. 17 Saa drog Isak derfra og
slog Telt i Dalen Gerar og boede der. 18 Og Isak lod
igen de Vandbrønde opgrave, som de havde gravet i
Abrahams, hans Faders Tid, og som Filisterne havde
tilstoppet efter Abrahams Død, og han gav dem Navne
efter de Navne, som hans Fader havde kaldet dem.
19 Saa grove Isaks Tjenere i Dalen og fandt der en
Brønd med levende Vande. 20 Men Hyrderne af Gerar
kivedes med Isaks Hyrder og sagde: Vandet hører os til;
saa kaldte han den Brønds Navn Esek, thi de kivedes
med ham. 21 Saa grove de en anden Brønd, og de
kivedes og om den; derfor kaldte de dens Navn Sitna.
22 Da flyttede han derfra og grov en anden Brønd, og
de kivedes ikke om den, og han kaldte dens Navn
Rekoboth og sagde: thi nu har Herren gjort Rum for os,
og vi ere voksede i Landet. 23 Og han drog op derfra
til Beersaba. 24 Og Herren aabenbaredes for ham i
den samme Nat og sagde: Jeg er din Fader Abrahams
Gud; frygt ikke, thi jeg er med dig og vil velsigne dig og
formere din Sæd for min Tjener Abrahams Skyld. 25
Saa byggede han der et Alter og paakaldte Herrens
Navn og opslog der sit Telt, og Isaks Tjenere grove
der en Brønd. 26 Og Abimelek drog til ham fra Gerar
med Akusat sin Ven og Pikol sin Stridshøvedsmand.
27 Da sagde Isak til dem: Hvi komme I til mig, da I
dog have hadet mig og drevet mig fra Eder? 28 Og de
svarede: Vi se klarligen, at Herren er med dig; derfor
sagde vi: Kære, lad være en Ed imellem os, imellem os
og dig, og vi ville gøre et Forbund med dig, 29 at du
ikke skal gøre ondt imod os, ligesom vi ikke have rørt
dig, og ligesom vi ikke have gjort dig andet end godt,
og vi lode dig fare i Fred; du er nu Herrens velsignede.
30 Saa gjorde han dem et Gæstebud, og de aade og
drak. 31 Og de stode tidlig op om Morgenen og tilsvore
hinanden gensidig, og Isak ledsagede dem, og de
droge fra ham i Fred. 32 Og det skete, paa den samme
Dag kom Isaks Tjenere og forkyndte ham angaaende
den Brønd, som de havde gravet, og de sagde til ham:
Vi have fundet Vand. 33 Og han kaldte den Skibea,
deraf er Stadens Navn Beersaba indtil denne Dag. 34
Og Esau var fyrretyve Aar gammel og tog en Hustru,
Judith, Beeriden Hethiters Datter, og Basmat, Elon den
Hethiters Datter. 35 Og de vare Aands Bitterhed for
Isak og Rebekka.

27 Og det hændte sig, der Isak blev gammel, og
hans Øjne bleve dunkle, at han ikke kunde se, da
kaldte han sin ældste Søn, Esau, og sagde til ham:
Min Søn! og han sagde til ham: Se, her er jeg. 2 Og
han sagde: Se nu, jeg er gammel og ved ikke min
Dødsdag. 3 Saa tag nu dine Redskaber, dit Kogger
og din Bue, gak ud paa Marken og fang mig noget
Vildt! 4 Og tilbered mig en god Ret, saasom jeg har
Lyst til, og bring mig den, at jeg maa æde, paa det min
Sjæl maa velsigne dig, før jeg skal dø. 5 Og Rebekka

hørte, der Isak talede til Esau, sin Søn; saa gik Esau
paa Marken at fange noget Vildt, at bære hjem. **6** Da
sagde Rebekka til Jakob, sin Søn, sigende: Se, jeg
hørte din Fader tale til Esau, din Broder, og sige: **7**
Hent mig noget Vildt og tilbered mig en god Ret, at jeg
kan æde, saa vil jeg velsigne dig for Herrens Ansigt,
førend jeg dør. **8** Saa adlyd nu min Røst, min Søn!
eftersom jeg befaler dig. **9** Gak nu til Hjorden og hent
mig derfra to gode Gedekid, at jeg kan tilberede din
Fader en god Ret af dem, saasom han har Lyst til. **10**
Og den skal du bære til din Fader, at han skal æde
deraf, paa det han skal velsigne dig, førend han dør. **11**
Da sagde Jakob til Rebekka, sin Moder: Se, Esau, min
Broder, er en laadden Mand, og jeg er en glat Mand.
12 Maaske min Fader føler paa mig, og jeg vil synes
for ham som en Bedrager og føre Forbandelse over
mig og ikke Velsignelse. **13** Da sagde hans Moder til
ham: Din Forbandelse komme over mig, min Søn! lyd
kun min Røst og gak, hent mig dem! **14** Da gik han og
hentede og bragte sin Moder dem; saa tilberedte hans
Moder en god Ret, saasom hans Fader havde Lyst til.
15 Og Rebekka tog Esaus, sin ældste Søns, kostelige
Klæder, som hun havde i Huset hos sig, og lod Jakob,
sin yngste Søn, iføre sig dem. **16** Men Skindene af
Gedekiddene iførte hun ham om hans Hænder, og hvor
han var glat paa Halsen. **17** Og hun gav ham den
gode Ret og Brød, som hun havde tilberedt, i sin Søn
Jakobs Haand. **18** Og han gik til sin Fader og sagde:
Min Fader! og han sagde: Se, her er jeg; hvo er du,
min Søn? **19** Og Jakob sagde til sin Fader: Jeg, Esau,
din førstefødte, har gjort, saasom du sagde til mig;
kære, staa op, sæt dig og æd af mit Vildt, paa det din
Sjæl skal velsigne mig. **20** Da sagde Isak til sin Søn:
Hvorledes har du saa snart fundet det, min Søn? og
han sagde: Fordi Herren din Gud skikkede mig det til
Hænde. **21** Da sagde Isak til Jakob: Kom dog nær hid,
og jeg vil føle paa dig, min Søn! om du er min Søn
Esau eller ej. **22** Og Jakob gik nær til sin Fader Isak, og
han følte paa ham og sagde: Røsten er Jakobs Røst,
men Hænderne ere Esaus Hænder. **23** Og han kendte
ham ikke, thi hans Hænder vare laadne som Esaus,
hans Broders, Hænder; og han velsignede ham. **24** Og
han sagde: Du, er du denne min Søn Esau? og han
sagde: Jeg er det. **25** Da sagde han: Bring mig det hid
og lad mig æde af min Søns Vildt, at min Sjæl skal
velsigne dig; saa bragte han ham det, og han aad, og
han bragte ham Vin, og han drak. **26** Og Isak, hans
Fader, sagde til ham: Kære, kom nærmere og kys mig,
min Søn! **27** Og han kom nærmere og kyssede ham;
og han lugtede Lugten af hans Klæder og velsignede
ham og sagde: Se, min Søns Lugt er som Lugten af
en Mark, hvilken Herren har velsignet. **28** Og Gud
give dig af Himmelens Dug og af Jordens Fedme og
meget Korn og Most. **29** Folkene skulle tjene dig, og
Folkefærd skulle falde dig til Fode. Bliv en Herre over
dine Brødre, og din Moders Sønner skulle falde dig til
Fode; hvo som forbander dig, være forbandet, og hvo
som velsigner dig, være velsignet! **30** Og det skete, der
Isak var færdig med at velsigne Jakob, da Jakob lige
var gaaet ud fra sin Fader Isak, at Esau, hans Broder,
kom fra sin Jagt. **31** Og han tilberedte ogsaa en god
Ret og bragte den ind til sin Fader og sagde til sin
Fader: Min Fader staa op og æde af sin Søns Vildt, at
din Sjæl skal velsigne mig. **32** Da sagde Isak, hans
Fader til ham: Hvo er du? og han sagde: Jeg er din
Søn, din førstefødte, Esau. **33** Da forfærdedes Isak
med en overmaade stor Forfærdelse og sagde: Hvo er
dog den, som fangede Vildt og frembar til mig? og jeg
aad af alt, før du kom, og jeg har velsignet ham; og
han skal ogsaa være velsignet. **34** Der Esau hørte sin
Faders Tale, da skreg han med et stort og overmaade
bittert Skrig og sagde til sin Fader: Velsign mig, ogsaa
mig, min Fader! **35** Og han sagde: Din Broder kom
med List og tog din Velsignelse. **36** Da sagde han: Mon
man derfor har kaldet hans Navn Jakob, fordi han nu
har to Gange bedraget mig? min Førstefødselsret har
han taget, og se, nu tog han min Velsignelse; og han
sagde: Har du ikke bevaret mig en Velsignelse? **37** Og
Isak svarede og sagde til Esau: Se, jeg har sat ham til
en Herre over dig og gjort alle hans Brødre til hans
Tjenere og forsørget ham med Korn og Most, hvad skal
jeg da gøre ved dig, min Søn? **38** Og Esau sagde til sin
Fader: Har du ikke uden denne ene Velsignelse, min
Fader? velsign mig, ogsaa mig, min Fader! og Esau
opløftede sin Røst og græd. **39** Da svarede Isak, hans
Fader, og sagde til ham: Se, din Bolig skal være uden
Jordens Fedme og uden Himmelens Dug fra oven ned.
40 Og ved dit Sværd skal du leve og tjene din Broder,
og det skal ske, naar du bliver ustyrlig, da skal du bryde
hans Aag af din Hals. **41** Og Esau var Jakob hadsk
for den Velsignelses Skyld, som hans Fader havde
velsignet ham med, og Esau sagde i sit Hjerte: Det
kommer snart, at vi skulle sørge for min Fader, da vil
jeg slaa Jakob, min Broder, ihjel. **42** Og Esaus, hendes
ældste Søns, Ord bleve Rebekka tilkendegivne; og hun
sendte hen og lod Jakob, sin yngste Søn, kalde, og
sagde til ham: Se, Esau, din Broder, vil trøste sig med
at slaa dig ihjel. **43** Og nu, min Søn, hør min Røst og
staa op, fly til Laban, min Broder, i Karan, **44** og bliv
hos ham nogen Tid, indtil din Broders Hidsighed lægger
sig, **45** indtil din Broders Vrede vender sig fra dig, og
han glemmer det, du har gjort ham, saa vil jeg sende
Bud og hente dig derfra; hvi skulde jeg dog berøves
eder begge paa en Dag? **46** Og Rebekka sagde til Isak:
Jeg kedes ved at leve for Heths Døtres Skyld; dersom

Jakob tog en Hustru af Heths Døtre, som disse af dette
Lands Døtre, hvad skulde jeg da leve for?

28 Og Isak kaldte ad Jakob og velsignede ham og
bød ham og sagde til ham: Du skal ikke tage en
Hustru af Kanaans Døtre; **2** staa op, gak til Paddan-
Aram til Bethuel din Morfaders Hus, og tag dig derfra
en Hustru af Laban din Morbroders Døtre. **3** Og den
almægtige Gud velsigne dig og gøre dig frugtbar og
formere dig, at du maa blive til en Hob af Folk. **4** Og
han give dig Abrahams Velsignelse, dig: og din Sæd
med dig, at du kan arve det Land, hvori du er fremmed,
hvilket Gud gav Abraham. **5** Saa sendte Isak Jakob
hen, og han drog til Paddan-Aram til Laban, Bethuel
den Syrers Søn, en Broder til Rebekka, Jakobs og
Esaus Moder. **6** Og Esau saa, at Isak havde velsignet
Jakob og sendt ham til Paddan-Aram at tage sig derfra
en Hustru og havde, der han velsignede ham, budet
ham og sagt: Du skal ikke tage en Hustru af Kanaans
Døtre. **7** Og Jakob var sin Fader og sin Moder lydig
og drog til Paddan-Aram. **8** Og Esau saa, at Kanaans
Døtre ikke behagede Isak hans Fader. **9** Saa gik Esau
til Ismael og tog sig til Hustru Makalath, en Datter af
Ismael, Abrahams Søn, en Søster til Nebajoth, foruden
sine andre Hustruer. **10** Og Jakob drog ud fra Beersaba
og gik til Karan. **11** Og han kom til et Sted og blev der
om Natten, thi Solen var nedgangen, og han tog af
Stenene paa det Sted og lagde under sit Hoved og
lagde sig paa det samme Sted. **12** Og han drømte, og
se, en Stige var oprejst paa Jorden, og det øverste
deraf naaede til Himmelen, og se, Guds Engle stege op
og ned ad den. **13** Og se, Herren stod oven over den
og sagde: Jeg er Herren, din Fader Abrahams Gud og
Isaks Gud; det Land, som du ligger paa, det vil jeg give
dig og din Sæd. **14** Og din Sæd skal blive som Støv
paa Jorden, og du skal udbredes mod Vesten og mod
Østen og mod Norden og mod Sønden; og i dig og i din
Sæd skulle alle Slægter paa Jorden velsignes. **15** Og
se, jeg er med dig og vil bevare dig overalt, hvor du
drager hen, og jeg vil føre dig til dette Land igen; thi jeg
vil ikke forlade dig, før jeg har fuldkommet det, jeg har
sagt dig. **16** Og Jakob vaagnede af sin Søvn og sagde:
Sandelig, Herren er paa dette Sted, og jeg vidste det
ikke. **17** Og han frygtede og sagde: hvor forfærdeligt er
dette Sted! dette er ikke andet end Guds Hus, og dette
er Himmelens Port. **18** Og Jakob stod aarle op om
Morgenen og tog den Sten, som han havde lagt under
sit Hoved, og oprejste den til en Mindesten og øste
Olie oven paa den. **19** Og han kaldte det samme Steds
Navn Bethel, men ellers var Lus Stadens Navn fra
Begyndelsen. **20** Og Jakob gjorde et Løfte og sagde:
Dersom Gud vil være med mig og beskærme mig paa
denne Vej, som jeg rejser, og give mig Brød at æde
og Klæder at iføre mig, **21** og jeg kommer igen til min
Faders Hus med Fred, og Herren vil være mig en
Gud, **22** da skal denne Sten, som jeg har oprejst til en
Mindesten, være et Guds Hus, og jeg vil visselig give
dig Tiende af alt det, du giver mig.

29 Og Jakob løftede sine Fødder og gik til det Folks
Land i Østen. **2** Og han saa og se, der var en
Brønd paa Marken, og se, der vare tre Faarehjorde,
som laa ved den; thi man skulde vande Hjorden
af den samme Brønd, og Stenen over Hullet paa
Brønden var stor. **3** Og derhen skulde alle Hjordene
sankes, og Stenen væltes fra Hullet paa Brønden, og
Faarene vandes, og Stenen igen lægges over Hullet
paa Brønden, paa sit Sted. **4** Og Jakob sagde til dem:
Mine Brødre, hvorfra ere I? og de sagde: Fra Karan ere
vi. **5** Og han sagde til dem: Kende I Laban, Nakors
Søn? og de sagde: Vi kende ham. **6** Og han sagde til
dem: Gaar det ham vel? og de sagde: Vel! og se, Rakel,
hans Datter, kommer med Faarene. **7** Da sagde han:
Se, det er endnu højt paa Dagen, det er ikke Tid, at
Kvæget samles; vander Faarene og gaar, vogter dem!
8 Og de sagde: Vi kunne ikke, førend alle Hjordene
sankes, og man vælter Stenen fra Hullet paa Brønden,
og da vande vi Faarene. **9** Medens han endnu talede
med dem, da kom Rakel med Faarene, som vare
hendes Faders; thi hun vogtede. **10** Og det skete,
der Jakob saa Rakel, sin Morbroder Labans Datter,
og Labans, sin Morbroders, Faar, da gik Jakob til og
væltede Stenen fra Hullet paa Brønden og vandede
Labans, sin Morbroders, Faar. **11** Og Jakob kyssede
Rakel og opløftede sin Røst og græd. **12** Og Jakob
sagde Rakel, at han var hendes Faders Broder, og
at han var Rebekkas Søn; saa løb hun og forkyndte
sin Fader det. **13** Og det skete, der Laban hørte den
Tidende om Jakob, sin Søstersøn, da løb han mod
ham og tog ham i Favn og kyssede ham og ledte ham
ind i sit Hus; da fortalte han Laban alle disse Ting. **14**
Da sagde Laban til ham: Sandelig, du er mit Ben og
mit Kød; og han blev hos ham en Maanedstid. **15** Og
Laban sagde til Jakob: Fordi du er min Broder, skulde
du derfor tjene mig for intet? sig mig, hvad din Løn
skal være. **16** Og Laban havde to Døtre: Den ældstes
Navn var Lea, og den yngstes Navn Rakel. **17** Og Lea
havde svage Øjne; men Rakel var dejlig af Skikkelse
og dejlig af Anseelse. **18** Og Jakob elskede Rakel og
sagde: Jeg vil tjene dig syv Aar for Rakel, din yngste
Datter. **19** Og Laban sagde: Det er bedre, at jeg giver
hende til dig, end at jeg giver hende til en anden Mand,
bliv hos mig! **20** Saa tjente Jakob for Rakel syv Aar,
og de syntes ham at være faa Dage, fordi han havde
Kærlighed til hende. **21** Og Jakob sagde til Laban: Giv
mig min Hustru; thi min Tid er fuldkommet, og jeg vil

gaa ind til hende. 22 Saa bød Laban alle Mænd paa
det Sted tilsammen og gjorde et Gæstebud. 23 Og
det skete om Aftenen, at han tog Lea sin Datter og
ledte hende ind til ham, og han gik ind til hende. 24 Og
Laban gav hende Silpa, sin Tjenestepige, til Pige for
Lea, sin Datter. 25 Og det skete om Morgenen, se,
da var det Lea; og han sagde til Laban: Hvi gjorde du
dette imod mig? har jeg ej tjent hos dig for Rakel? og
hvi har du bedraget mig? 26 Og Laban sagde: Det
sker ikke saaledes paa vort Sted, at man giver den
yngste bort før den førstefødte. 27 Hold dennes Uge
ud, saa ville vi ogsaa give dig denne for den Tjeneste,
som du skal tjene hos mig endnu syv andre Aar. 28
Og Jakob gjorde saa og holdt dennes Uge ud; saa
gav han ham Rakel, sin Datter, til hans Hustru. 29 Og
Laban gav sin Datter Rakel Bilha, sin Tjenestepige, til
Tjenestepige for hende. 30 Saa gik han og ind til Rakel,
og elskede Rakel mere end Lea; og han tjente hos ham
endnu syr andre Aar. 31 Der Herren saa, at Lea var
foragtet, da aabnede han hendes Moderliv; men Rakel
var ufrugtbar. 32 Og Lea undfik og fødte en Søn, og
hun kaldte hans Navn Ruben; thi hun sagde: Herren
har set paa min Elendighed; thi nu skal min Mand elske
mig. 33 Og hun undfik igen og fødte en Søn og sagde:
Fordi Herren har hørt, at jeg var forsmaaet, da har
han givet mig ogsaa denne; saa kaldte hun hans Navn
Simeon. 34 Og hun undfik igen og fødte en Søn og
sagde: Nu denne Sinde skal min Mand holde sig til
mig, thi jeg har født ham tre Sønner; derfor kaldte man
hans Navn Levi. 35 Og hun undfik igen og fødte en
Søn og sagde: Denne Sinde vil jeg prise Herren; derfor
kaldte hun hans Navn Juda; saa holdt hun op at føde.

30 Og Rakel saa, at hun ikke fødte Jakob Børn;
da bar Rakel Avind mod sin Søster og sagde til
Jakob: Fly mig Børn! og hvis ikke, da dør jeg. 2 Og
Jakob blev saare vred paa Rakel og sagde: Mon jeg
være i Guds Sted, som formener dig Livsens Frugt?
3 Da sagde hun: Se, der er min Tjenestepige Bilha,
gak ind til hende, at hun maa føde over mine Knæ,
at ogsaa jeg maa bygges op ved hende. 4 Saa gav
hun ham Bilha, sin Pige, til Hustru, og Jakob gik ind
til hende. 5 Og Bilha undfik og fødte Jakob en Søn.
6 Da sagde Rakel: Gud har dømt mig og hørt ogsaa
min Røst og givet mig en Søn; derfor kaldte hun hans
Navn Dan. 7 Og Bilha, Rakels Pige, undfik igen og
fødte Jakob den anden Søn. 8 Da sagde Rakel: Jeg
har kæmpet Guds Kampe med min Søster, jeg har og
faaet Overhaand; og hun kaldte hans Navn Naftali. 9
Og Lea saa, at hun havde holdt op at føde, og hun tog
Silpa, sin Pige, og gav Jakob hende til Hustru. 10 Og
Silpa, Leas Tjenestepige, fødte Jakob en Søn. 11 Da
sagde Lea: Til Lykke! og hun kaldte hans Navn Gad.
12 Og Silpa, Leas Tjenestepige, fødte Jakob en anden
Søn. 13 Da sagde Lea: Held mig! thi Døtre prise mig
lykkelig; og hun kaldte hans Navn Aser. 14 Og Ruben
gik i de Dage, man høstede Hvede, og fandt Dudaim
paa Marken og bar dem til Lea, sin Moder; da sagde
Rakel til Lea: Kære, giv mig af din Søns Dudaim! 15 Og
hun sagde til hende: Er det en ringe Ting, at du har
taget min Mand, og du tager ogsaa min Søns Dudaim?
Og Rakel sagde: Derfor maa han ligge hos dig i denne
Nat, for din Søns Dudaim. 16 Der Jakob kom af Marken
om Aftenen, da gik Lea ud imod ham og sagde: Til mig
skal du komme ind; thi jeg har tinget dig for min Søns
Dudaim; saa laa han hos hende den samme Nat. 17
Og Gud hørte Lea, og hun undfik og fødte Jakob den
femte Søn. 18 Og Lea sagde: Gud har givet mig min
Løn, fordi jeg gav min Mand min Tjenestepige; og hun
kaldte hans Navn Isaskar. 19 Og Lea undfik igen og
fødte Jakob den sjette Søn. 20 Og Lea sagde: Gud har
givet mig, ja mig en god Gave; nu vil min Mand bo hos
mig, thi jeg har født ham seks Sønner; og hun kaldte
hans Navn Sebulon. 21 Og siden fødte hun en Datter
og kaldte hendes Navn Dina. 22 Og Gud ihukom Rakel,
og Gud hørte hende og aabnede hendes Moderliv. 23
Og hun undfik og fødte en Søn og sagde: Gud har
borttaget min Forsmædelse. 24 Saa kaldte hun hans
Navn Josef og sagde: Herren give mig endnu en anden
Søn! 25 Og det skete, der Rakel havde født Josef, da
sagde Jakob til Laban: Lad mig fare, og jeg vil gaa til
mit Sted og til mit Land. 26 Giv mig mine Hustruer og
mine Børn, for hvilke jeg har tjent dig, og jeg vil vandre
bort; thi du kender min Tjeneste, hvorledes jeg har tjent
dig. 27 Da sagde Laban til ham: Kære, maatte jeg have
fundet Naade for dine Øjne! jeg har en Anelse om,
at Herren har velsignet mig for din Skyld. 28 Og han
sagde: Nævn din Løn for mig, og den vil jeg give dig.
29 Og han sagde til ham: Du ved selv, hvormed jeg har
tjent dig, og hvad dit Kvæg er blevet til hos mig. 30 Thi
det, som du havde, før jeg kom, var lidet; men nu har
det udbredt sig mangfoldigt, og Herren har velsignet
dig ved min Fod; og nu, naar skal jeg ogsaa gøre noget
for mit eget Hus? 31 Og han sagde: Hvad skal jeg give
dig? Og Jakob sagde: Du skal ikke give mig noget;
dersom du vil gøre mig dette, saa vil jeg fremdeles
røgte og vogte dine Faar. 32 Jeg vil i Dag gaa igennem
al din Hjord og skille derfra hvert spættet og spraglet
Stykke, hvert sort Stykke iblandt Faarene, og hvad der
er spraglet og spættet iblandt Gederne; og dette skal
være min Løn. 33 Saa skal min Retfærdighed svare for
mig den Dag i Morgen, naar du kommer at bese min
Løn; hvad som ikke er spættet eller spraglet iblandt
Gederne og sort iblandt Lammene, det skal agtes for
stjaalet hos mig. 34 Da sagde Laban: Se, gid det maa
være, som du har sagt! 35 Og samme Dag skilte han

de brogede og spraglede Bukke og alle spættede og
spraglede Geder, alt det, som havde noget hvidt paa
sig, og alt sort iblandt Faarene, og han gav det i sine
Børns Hænder. 36 Og han gjorde tre Dages Rejse
imellem sig og Jakob, og Jakob vogtede Labans øvrige
Hjorde. 37 Og Jakob tog sig Kæppe af grønt Poppeltræ
og Hassel og Kastanie og udskavede hvide Streger paa
dem, saa det hvide blev bart, som var paa Kæppene.
38 Og han lagde Kæppene, som han havde udskavet, i
Renderne, i Vandtrugene, hvor Faarene skulde komme
at drikke, ret lige for Faarene, og disse parredes, naar
de kom for at drikke. 39 Og Faarene parredes ved
Kæppene, og Faarene fødte brogede, spættede og
spraglede. 40 Saa lod Jakob Lammene skille fra og
stillede Faarenes Ansigter overfor det brogede og alt
det sorte iblandt Labans Hjord og gjorde sig Hjorde for
sig selv alene, og dem lod han ikke komme til Labans
Hjord. 41 Og det skete altid, naar de stærkere Faar
løb, da lagde Jakob Kæppene for Faarenes Øjne i
Renderne, at de skulde parre sig ved Kæppene. 42
Men naar Faarene vare svage, lagde han dem ikke; saa
bleve de svage Labans og de stærke Jakobs. 43 Deraf
blev Manden overmaade rig, saa at han havde mange
Faar og Piger og Svende og Kameler og Asener.

31 Og han hørte Labans Sønners Ord, som sagde:
Jakob har taget alt, hvad vor Faders var, og af
vor Faders har han faaet al den ne Rigdom. 2 Og
Jakob saa Labans Ansigt, og se, det var ikke imod ham
som tilforn. 3 Da sagde Herren til Jakob: Drag tilbage til
dine Fædres Land og til din Slægt, og jeg vil være med
dig. 4 Da sendte Jakob og lod Rakel og Lea kalde ud
paa Marken til sit Kvæg. 5 Og han sagde til dem: Jeg
ser eders Faders Ansigt, at det ikke er imod mig som
tilforn; men min Faders Gud har været med mig. 6 Og I
vide selv, at jeg har tjent eders Fader af al min Magt. 7
Og eders Fader har bedraget mig og forandret min Løn
ti Gange; men Gud har ikke tilstedet ham at gøre mig
ondt. 8 Naar han sagde saaledes: De spættede skulle
være din Løn, da fødte alt Kvæget spættede; og naar
han sagde saaledes: De brogede skulle være din Løn,
da fødte alt Kvæget brogede; 9 og Gud har borttaget
eders Faders Kvæg og givet mig. 10 Og det skete, naar
Tiden kom, at Kvæget skulde løbe, løftede jeg mine
Øjne op og saa i Drømme, og se, Bukkene, som sprang
Kvæget, vare brogede, spættede og haglede; 11 og
den Guds Engel sagde til mig i Drømme: Jakob! og jeg
svarede: Se, her er jeg. 12 Og han sagde: Opløft nu
dine Øjne, og se, alle Bukkene, som springe Kvæget,
ere brogede, spættede og haglede; thi jeg har set alt
det, Laban gør dig. 13 Jeg er den Gud fra Bethel, hvor
du salvede en Mindesten, hvor du gjorde mig Løfte; gør
dig nu rede, far ud af dette Land og vend tilbage til din
Slægts Land. 14 Da svarede Rakel og Lea og sagde til
ham: Have vi endnu Del og Arv i vor Faders Hus? 15
Ere vi ikke regnede for ham som fremmede? thi han
har solgt os, ja endogsaa aldeles fortæret, hvad han fik
for os. 16 Derfor al den Rigdom, som Gud har borttaget
fra vor Fader, den hører os og vore Børn til, og nu,
gør alt det, som Gud har sagt til dig. 17 Saa gjorde
Jakob sig rede og satte sine Børn og sine Hustruer
paa Kamelerne 18 og bortførte alt sit Kvæg og al sin
Formue, som han havde forhvervet, det Kvæg, han
ejede, som han havde forhvervet i Paddan-Aram, for
at komme til Isak sin Fader i Kannans Land. 19 Og
Laban var gaaet hen at klippe sine Faar, og Rakel stjal
sin Faders Husguder. 20 Jakob stjal Laban den Syrers
Hjerte, idet han ikke gav ham til Kende, at han flyede.
21 Og han flyede med alt det, han havde, og gjorde
sig rede og satte over Floden og vendte sit Ansigt
mod Bjerget Gilead. 22 Og paa den tredje Dag blev
det Laban tilkendegivet, at Jakob flyede. 23 Saa tog
han sine Brøde med sig og forfulgte ham syv Dages
Rejse og naaede ham paa Bjerget Gilead. 24 Men
Gud kom til Laban den Syrer i en Drøm om Natten og
sagde til ham: Forvar dig, at du ej taler med Jakob
enten godt eller ondt. 25 Og Laban naaede Jakob, og
Jakob havde slaaet sit Telt op paa Bjerget, og Laban
med sine Brødre slog Telt paa Bjerget Gilead. 26 Da
sagde Laban til Jakob: Hvad har du gjort, at du har
stjaalet mit Hjerte og bortført mine Døtre, som var de
fangne med Sværd? 27 Hvi flyede du hemmeligen og
har stjaalet dig fra mig og ikke givet mig det til Kende,
og jeg vilde have bortsendt dig med Glæde og med
Sange, med Tromme og med Citer? 28 Og du har ikke
ladet mig kysse mine Sønner og mine Døtre? nu, du
har gjort daarligen. 29 Jeg havde vel Magt i min Haand
at gøre ondt ved eder; men eders Faders Gud talede til
mig i Gaar Nat, sigende: Forvar dig at tale med Jakob
enten godt eller ondt. 30 Og nu, da du endeligen vilde
vandre, efterdi du længtes saare efter din Faders Hus,
hvi har du stjaalet mine Guder? 31 Og Jakob svarede
og sagde til Laban: Fordi jeg frygtede; thi jeg tænkte,
du maatte rive dine Døtre fra mig; 32 men den, hos
hvem du finder dine Guder, skal ikke leve. Vedkend dig
for vore Brødre det hos mig, som tilhører dig, og tag
dig det; men Jakob vidste ikke, at Rakel havde stjaalet
dem. 33 Da gik Laban ind i Jakobs Telt og i Leas Telt
og i begge Tjenestekvindernes Telt og fandt dem ikke;
saa gik han ud af Leas Telt og kom i Rakels Telt. 34
Men Rakel havde taget Husguderne og lagt dem i en
Kamelsaddel og sad paa dem, og Laban ransagede
hele Teltet og fandt intet. 35 Da sagde hun til sin Fader:
Min Herre, bliv ikke vred, at jeg ikke kan staa op for
dig, fordi det gaar mig paa Kvinders Vis; saa ledte han
og fandt ikke Husguderne. 36 Da blev Jakob vred og

trættede med Laban; og Jakob svarede og sagde til
Laban: Hvad er min Overtrædelse, hvad er min Synd,
at du forfølger mig saaledes? 37 Eftersom du har følt og
ransaget alt mit Tøj, hvad har du fundet af alt dit Hus's
Tøj? læg det her frem for mine Brødre og dine Brødre,
at de maa dømme imellem os to! 38 Jeg har været hos
dig disse tyve Aar, dine Faar og dine Geder have ikke
født i Utide, og Vædrene af dit Kvæg har jeg ikke ædet.
39 Hvad som var revet, har jeg ikke baaret til dig; jeg
betalte det, du krævede det af min Haand, det, som var
stjaalet om Dagen, og det, som var stjaalet om Natten.
40 Saa gik det mig: om Dagen fortærede Heden mig
og Kulden om Natten, og der kom ikke Søvn i mine
Øjne. 41 Det er nu tyve Aar, jeg er i dit Hus, jeg har
tjent dig fjorten Aar for dine tvende Døtre og seks Aar
for dit Kvæg, og du har forandret min Løn ti Gange. 42
Dersom ikke min Faders Gud, Abrahams Gud og Isaks
Rædsel, havde været med mig, sandelig, du havde nu
ladet mig fare tomhændet; Gud har set min Elendighed
og mine Hænders Møje og straffede dig i Gaar Nat. 43
Og Laban svarede og sagde til Jakob: De Døtre ere
mine Døtre, og de Sønner ere mine Sønner, og det
Kvæg er mit Kvæg, og alt det, du ser, er mit; hvad
skulde jeg gøre imod disse mine Døtre i Dag eller imod
deres Sønner, som de have født? 44 Saa kom nu, lad
os gøre en Pagt, jeg og du, og det skal være til et
Vidne imellem mig og imellem dig. 45 Da tog Jakob
en Sten og rejste den op til et Mindesmærke. 46 Og
Jakob sagde til sine Brødre: Sanker Stene; og de toge
Stene og gjorde en Hob, og de aade der paa Hoben.
47 Og Laban kaldte den Jegar Sahaduta, men Jakob
kaldte den Gilead. 48 Da sagde Laban: Denne Hob
skal være et Vidne i Dag imellem mig og imellem dig;
derfor kaldte han dens Navn Gilead, 49 og Mizpa; thi
han sagde: Herren skal se til imellem mig og imellem
dig; thi vi komme hverandre af Syne. 50 Dersom du
vil gøre mine Døtre Fortræd, og dersom du vil tage
Hustruer foruden mine Døtre, da er her vel ingen Mand
hos os; men se, Gud er Vidne imellem mig og imellem
dig. 51 Og Laban sagde til Jakob: Se denne Hob, og se
det Mindesmærke, som jeg har oprejst imellem mig
og imellem dig, 52 denne Hob skal være Vidne, og
dette Mindesmærke skal være Vidne, at jeg skal ikke
fare forbi denne Hob til dig, og at du skal ikke fare
forbi denne Hob og dette Mindesmærke til mig, til det
onde. 53 Abrahams Gud og Nakors Gud, deres Faders
Gud, skal dømme imellem os; og Jakob svor ved sin
Fader Isaks Rædsel. 54 Og Jakob slagtede et Offer
paa Bjerget og bad sine Brødre til Maaltid; og de aade
Brød og bleve paa Bjerget om Natten. 55 Men om
Morgenen stod Laban aarle op og kyssede sine Sønner
og sine Døtre og velsignede dem, og Laban drog hen
og vendte tilbage til sit Sted.

32 Og Jakob drog sin Vej, og Guds Engle mødte
ham. 2 Og der Jakob saa dem, sagde han: Denne
er Guds Hær; og han kaldte det samme Steds Navn
Makanaim. 3 Og Jakob sendte Bud for sig til Esau
sin Broder, til det Land Sejr, paa Edoms Mark. 4 Og
han befalede dem og sagde: Saa skulle I sige til min
Herre, til Esau: Saa siger din Tjener Jakob: Jeg har
været fremmed hos Laban og dvælet der indtil nu. 5
Og jeg har Øksne og Asener, Kvæg og Svende og
Tjenestepiger, og jeg har udsendt Bud, at give min
Herre det til Kende for at finde Naade for dine Øjne. 6
Og Budene kom igen til Jakob og sagde: Vi kom til din
Broder, til Esau; og han drager ogsaa imod dig, og fire
Hundrede Mand med ham. 7 Da frygtede Jakob saare
og blev bange; saa delte han Folket, som var hos ham,
og Kvæget og Øksnene og Kamelerne i to Hære. 8 Og
han sagde: Dersom Esau skulde komme til den ene
Hær og slaar den, da kan den Hær, som bliver tilovers,
undkomme. 9 Og Jakob sagde: Min Fader Abrahams
Gud og min Fader Isaks Gud, Herre, du, som sagde
til mig: Drag igen til dit Land og til din Slægt, og jeg
vil gøre vel imod dig; 10 jeg er ringere end al den
Miskundhed og al den Trofasthed, som du har bevist
mod din Tjener; thi med min Stav gik jeg over denne
Jordan, og nu er jeg vorden til to Hære. 11 Kære, udfri
mig af min Broders Haand, af Esaus Haand; thi jeg
frygter for ham, at han skal komme og slaa mig, ja
Moderen med Børnene. 12 Og du har sagt: Jeg vil gøre
meget vel imod dig og gøre din Sæd som Sand ved
Havet, hvilket ikke kan tælles for Mangfoldighed. 13
Saa blev han der samme Nat og tog af det, han havde
under sin Haand, til en Skænk for sin Broder Esau; 14
to Hundrede Geder og tyve Bukke, to Hundrede Faar
og tyve Vædre, 15 Kameler, som gave at die, og deres
Føl tredive, Køer fyrretyve, og Øksen ti, Aseninder tyve,
og ti Føl. 16 Og han gav dem under sine Tjeneres
Haand, hver Hjord for sig, og sagde til sine Tjenere:
Gaar foran mig og gører Rum imellem hver Hjord! 17
Saa befalede han den første og sagde: Naar Esau, min
Broder, møder dig og spørger dig og siger: Hvem hører
du til, og hvor vil du rejse hen? og hvem høre disse til,
som du driver for dig? 18 da skal du sige: Din Tjener
Jakob; det er en Skænk, sendt til min Herre, til Esau,
og se, han kommer ogsaa selv efter os. 19 Og han
befalede den anden ligesaa og den tredje og alle dem,
som gik efter Hjordene, og sagde: Paa denne Maade
skulle I sige til Esau, naar I møde ham. 20 Og I skulle
sige: Se, ogsaa din Tjener Jakob er bag os; thi han
tænkte: Jeg vil forsone hans Ansigt med den Skænk,
som gaar for mig, og siden se hans Ansigt, kanske
han antager min Person. 21 Saa gik den Skænk foran
ham; men han blev selv samme Nat ved Hæren. 22
Og han stod op i samme Nat og tog sine to Hustruer

og sine to Tjenestekvinder og sine elleve Børn og gik
over Vadestedet Jabok. 23 Og han tog dem og lod dem
drage over Bækken og førte over, hvad han havde. 24
Og Jakob blev tilbage for sig selv alene; og der brødes
en Mand med ham, indtil det dagedes. 25 Og der han
saa, at han ikke kunde overvinde ham, da rørte han
ved hans Hofteskaal, og Jakobs Hofteskaal gik af Led,
idet han brødes med ham. 26 Og han sagde: Lad mig
gaa, thi det dages; og han sagde: Jeg vil ikke lade
dig gaa, uden du har velsignet mig. 27 Og han sagde
til ham: Hvad er dit Navn? og han sagde: Jakob. 28
Og han sagde: Dit Navn skal ikke fremdeles kaldes
Jakob, men Israel; thi du har kæmpet med Gud og med
Mennesker og faaet Overhaand. 29 Og Jakob spurgte
og sagde: Kære, kundgør mig dit Navn; og han sagde:
Hvi spørger du dog om mit Navn? og han velsignede
ham der. 30 Og Jakob kaldte Stedets Navn Pnuel; thi,
sagde han, jeg har set Gud Ansigt til Ansigt, og min
Sjæl er frelst. 31 Og der han kom forbi Pnuel, gik Solen
op for ham, og han haltede paa sin Hofte. 32 Derfor
æde Israels Børn ikke den Spændesene, som er paa
Hofteskaalen, indtil denne Dag; thi han rørte Jakobs
Hofteskaal paa Spændesenen.

33 Og Jakob opløftede sine Øjne og saa, og se,
Esau kom, og fire Hundrede Mand med ham, og
han fordelte Børnene til Lea og til Rakel og til begge
Tjenestekvinderne. 2 Og han satte Tjenestekvinderne
og deres Børn først og Lea og hendes Børn derefter og
Rakel og Josef bagest. 3 Og han gik selv frem foran
dem og bøjede sig til Jorden syv Gange, indtil han
kom til sin Broder. 4 Og Esau løb mod ham og tog
ham i Favn og faldt om hans Hals og kyssede ham,
og de græd. 5 Og han opløftede sine Øjne og saa
Kvinderne og Børnene og sagde: Hvo ere disse, som
ere med dig? og han sagde: Det er de Børn, som Gud
har skænket din Tjener. 6 Saa gik Tjenestekvinderne
frem og deres Børn og nejede. 7 Og Lea gik ogsaa
frem og hendes Børn og nejede, og derefter kom Josef
og Rakel frem og nejede. 8 Og han sagde: Hvad vil du
med al denne Hær, som jeg mødte? og han sagde:
For at jeg maa finde Naade for min Herres Øjne. 9 Og
Esau sagde: Jeg har meget, min Broder! behold du,
hvad dit er. 10 Og Jakob sagde: Nej, kære, dersom jeg
nu har fundet Naade for dig, da annam min Skænk
af min Haand; thi derfor saa jeg dit Ansigt, som naar
man kunde se Guds Ansigt, og du var mig naadig. 11
Kære, tag min Velsignelse, som er bragt til dig; thi Gud
skænkede mig den, og jeg har alt dette; saa nødte han
ham, og han tog det. 12 Og han sagde: Lad os drage
frem og vandre, og jeg vil vandre videre med dig. 13
Og han sagde til ham: Min Herre ved, at Børnene ere
svage, og her er Kvæg og nybære Køer med mig, og
overdrev man dem en Dag, da døde alt Kvæget. 14
Min Herre rejse nu frem for sin Tjeners Aasyn, og jeg
vil drive saa sagteligen, efter som Hjorden, der er for
mig, kan gaa, og Børnene kunne gaa, indtil jeg kommer
til min Herre, til Sejr. 15 Og Esau sagde: Kære, jeg vil
lade nogle af det Folk, som er med mig, blive hos dig;
og han sagde: Hvortil det? lad mig finde Naade for min
Herres Øjne. 16 Saa drog Esau samme Dag tilbage
ad sin Vej til Sejr. 17 Og Ja kob drog til Sukoth og
byggede sig et Hus og gjorde Hytter til sit Kvæg; derfor
kaldte han Stedets Navn Sukoth. 18 Og Jakob kom
lykkeligt den Stad Sikem, som er i det Land Kanaan,
der han kom fra Paddan-Aram, og han slog Lejr foran
Staden. 19 Og han købte det Stykke Ager, paa hvilket
han havde slaget Telt op, af Hemors, Sikems Faders,
Sønner, for hundrede Penninge. 20 Og han oprejste
der et Alter og kaldte det: Gud er Israels Gud.

34 Og Dina, Leas Datter, som hun havde født Jakob,
gik ud for at se paa Landets Døtre. 2 Og Sikem,
Landsherren Hemor den Heviters Søn, saa hende, og
han tog hende og laa hos hende og krænkede hende.
3 Og hans Hjerte hængte ved Dina, Jakobs Datter, og
han havde Pigen kær og talede kærligen med Pigen. 4
Og Sikem talede til sin Fader, Hemor, og sagde: Tag
mig denne Pige til Hustru! 5 Og Jakob havde hørt, at
han havde skændet Dina, hans Datter, og hans Sønner
vare med hans Kvæg paa Marken, og Jakob tav, indtil
de kom. 6 Og Hemor, Sikems Fader, gik ud til Jakob at
tale med ham. 7 Og Jakobs Sønner kom fra Marken,
der de hørte det, og Mændene forbitredes og bleve
saare vrede; thi han havde gjort en Daarlighed mod
Israel ved at ligge hos Jakobs Datter, og saaledes
burde det ikke ske. 8 Da talede Hemor med dem
og sagde: Min Søn Sikems Hjerte har Lyst til eders
Datter; kære, giver ham hende til Hustru, 9 og gører
Svogerskab med os; giver os eders Døtre, og tager
eder vore Døtre! 10 Og I skulle bo hos os, og Landet
skal være for eders Aasyn, bor og handler deri, tager
eder Ejendom i det! 11 Og Sikem sagde til hendes
Fader og til hendes Brødre: Lad mig finde Naade for
eders Øjne, og jeg vil give, hvad I ville sige til mig. 12
Begærer saare meget af mig til Morgengave og Skænk,
og jeg vil give, efter som I sige mig, men giver mig
Pigen til Hustru! 13 Da svarede Jakobs Sønner Sikem
og hans Fader Hemor svigagtigen og talede med dem,
fordi han havde skændet Dina, deres Søster, 14 og de
sagde til dem: Vi kunne ikke gøre denne Gerning, at
give vor Søster til en Mand, som har Forhud; thi det er
en Forsmædelse for os. 15 Dog ville vi være eder til
Villie i dette, dersom I ville blive som vi, saa I lade alt
Mandkøn hos eder omskære. 16 Og vi ville give eder
vore Døtre og tage os eders Døtre og bo hos eder, og

vi ville være eet Folk. 17 Men dersom I ikke ville høre
os i at lade eder omskære, da ville vi tage vor Datter
og drage bort. 18 Og deres Tale behagede Hemor
og Sikem, Hemors Søn. 19 Og den unge Karl tøvede
ikke med at gøre denne Gerning; thi han havde Lyst til
Jakobs Datter, og han var æret fremfor hele sin Faders
Hus. 20 Saa kom Hemor og Sikem, hans Søn, til deres
Stads Port og talede til deres Bymænd og sagde: 21
disse Mænd ere fredsommelige hos os og ville bo i
Landet og handle deri, og se, Landet er vidt nok for
dem; vi ville tage os deres Døtre til Hustruer og give
dem vore Døtre. 22 Dog i saa Maade ville Mændene
være os til Villie med at bo hos os og blive eet Folk
med os, om vi ville omskære alt Mandkøn iblandt os,
lige som de ere omskaarne. 23 Deres Fæ og deres
Gods og alt deres Kvæg, blive de ikke vore? ikkun at
vi ere dem til Villie, da ville de bo hos os. 24 Og de
løde Hemor og hans Søn Sikem, alle de, som gik ud af
hans Stads Port, og alt Mandkøn lod sig omskære, alle
som gik ud af hans Stads Port. 25 Og det skete paa
den tredje Dag, der de havde Smerter, da toge de to
Jakobs Sønner, Simeon og Levi, Dinas Brødre, hver sit
Sværd og kom ind i den trygge Stad, og de sloge alt
Mandkøn ihjel. 26 Og de sloge Hemor og hans Søn,
Sikem, ihjel med skarpe Sværd og toge Dina af Sikems
Hus og gik bort. 27 Saa kom Jakobs Sønner over
de ihjelslagne og plyndrede Staden, fordi de havde
skændet deres Søster. 28 Deres Kvæg og deres Øksen
og deres Asener, baade hvad der var i Staden, og
hvad der var paa Marken, toge de. 29 Og al deres
Formue og alle deres Børn og deres Kvinder fangede
og røvede de, og alt, hvad der var i Huset. 30 Da sagde
Jakob til Simeon og Levi: I have forstyrret mig, idet I
gjorde mig stinkende for dette Lands Indbyggere, for
Kananiten og Feresiten, og jeg er en liden Hob, og de
kunne samle sig imod mig og slaa mig, og jeg maatte
ødelægges, jeg og mit Hus. 31 Og de sagde: Mon han
skulde handle med vor Søster som med en Skøge?

35 Og Gud sagde til Jakob: Gør dig rede, drag
op til Bethel og bliv der, og byg der et Alter for
den Gud, som aabenbaredes for dig, der du flyede
for din Broder Esaus Ansigt. 2 Da sagde Jakob til
sit Hus og til alle, som vare med ham: Bortkaster de
fremmede Guder, som ere iblandt eder, og renser eder
og omskifter eders Klæder! 3 Og lader os gøre os rede
og drage op til Bethel, og jeg vil der bygge et Alter for
den Gud, som bønhørte mig paa min Nøds Dag og har
været med mig paa Vejen, som jeg har vandret. 4 Saa
gave de Jakob alle de fremmede Guder, som vare i
deres Hænder, og Ringene, som vare i deres Øren, og
Jakob skjulte dem under Egen, som var ved Sikem. 5
Saa rejste de; og Rædsel fra Gud var over de Stæder,
som laa rundt omkring dem, at de ikke forfulgte Jakobs
Sønner. 6 Og Jakob kom til Lus, som er i Kanaans
Land, det er Bethel, han og alt Folket, som var med
ham. 7 Og han byggede der et Alter og kaldte det Sted
El-Beth-El, fordi Gud var aabenbaret der for ham, da
han flyede for sin Broder. 8 Og Debora, Rebekkas
Amme, døde og blev begraven neden for Bethel, under
Egen, og han kaldte dens Navn Graadseg. 9 Og Gud
aabenbaredes atter for Jakob, da han kom fra Paddan-
Aram, og han velsignede ham. 10 Og Gud sagde til
ham: Dit Navn er Jakob; dit Navn skal ikke ydermere
kaldes Jakob; men Israel skal være dit Navn; og han
kaldte hans Navn Israel. 11 Og Gud sagde til ham: Jeg
er den almægtige Gud, vær frugtbar og former dig, Folk
og Folkehobe skal der vorde af dig, og Konger skulle
udkomme af dine Lænder. 12 Og det Land, som jeg har
givet Abraham og Isak, det vil jeg give dig, og jeg vil
give din Sæd efter dig Landet. 13 Og Gud for op fra
ham, fra det Sted, hvor han talede med ham, 14 Saa
oprejste Jakob et Mindesmærke paa det Sted, hvor
han talede med ham, et Mindesmærke af Sten, og
øste Drikoffer derpaa og overøste det med Olie. 15 Og
Jakob kaldte det Steds Navn, hvor Gud talede med
ham, Bethel. 16 Og de rejste fra Bethel, og der de vare
endnu ikkun et Stykke Vej fra Efrat, da fødte Rakel,
og hun havde en haard Fødsel. 17 Og det skete, da
hun havde en haard Fødsel, at Jordemoderen sagde til
hende: Frygt ikke; thi ogsaa her har du en Søn. 18 Og
det skete, der hendes Sjæl for ud — thi hun døde —
da kaldte hun hans Navn Ben-Oni; men hans Fader
kaldte ham Ben-Jamin. 19 Saa døde Rakel og blev
begraven paa Vejen til Efrat, det er Bethlehem. 20
Og Jakob satte et Mindesmærke over hendes Grav;
dette er Rakels Gravs Mindesmærke indtil denne Dag.
21 Og Israel rejste derfra og opslog sit Telt paa hin
Side Migdal Eder. 22 Og det hændte sig, der Israel
boede i dette Land, da gik Ruben hen og laa hos
Bilha, sin Faders Medhustru, og Israel hørte det. Og
Jakob havde tolv Sønner. 23 Leas Sønner vare: Jakobs
førstefødte, Ruben, og Simeon og Levi og Juda og
Isaskar og Sebulon. 24 Rakels Sønner vare: Josef og
Benjamin. 25 Og Rakels Pige Bilhas Sønner vare: Dan
og Nafthali. 26 Og Leas Pige Silpas Sønner vare: Gad
og Aser; disse ere Jakobs Sønner, som bleve ham
fødte i Paddan-Aram. 27 Og Jakob kom til sin Fader
Isak i Mamre, udi Kirjath-Arba, det er Hebron, hvor
Abraham og Isak havde været fremmede. 28 Og Isak
blev hundrede Aar og firsindstyve Aar gammel. 29 Og
Isak opgav Aanden og døde og blev samlet til sit Folk,
gammel og mæt af Dage; og Esau og Jakob, hans
Sønner, begrove ham.

36 Og disse ere Esaus, det er Edoms, Slægter. **2** Esau tog sig Hustruer af Kanaans Døtre: Ada, Elons, den Hethiters Datter, og Oholibama, Anas Datter, Sibeons, den Heviters Datter, **3** og Basmat, Ismaels Datter, Nebajoths Søster. **4** Og Ada fødte Esau Elifas, og Basmat fødte Reguel. **5** Og Oholibama fødte Jeus og Jaelam og Kora; disse ere Esaus Sønner, som fødtes ham i Kanaans Land. **6** Og Esau tog sine Hustruer og sine Sønner og sine Døtre og alle Sjæle i sit Hus og sit Fæ og alt sit Kvæg og alt det Gods, som han havde forhvervet i Kanaans Land og drog til et Land, bort fra sin Broder Jakobs Ansigt. **7** Thi deres Gods var saa meget, at de ikke kunde bo tilsammen; og det Land, hvor de vare fremmede, kunde ikke bære dem for deres Kvægs Skyld. **8** Saa boede Esau paa det Bjerg Sejr; Esau, det er Edom. **9** Og disse ere Esaus, Edomiternes Faders, Slægter, paa det Bjerg Sejr. **10** Disse ere Esaus Sønners Navne: Elifas, Adas, Esaus Hustrus, Søn; Reguel, Basmats, Esaus Hustrus, Søn. **11** Og disse vare Elifas' Sønner: Theman, Omar, Sefo og Gaetham og Kenas. **12** Og Thimna var Elifas', Esaus Søns, Medhustru, og hun fødte Elifas Amalek; disse ere Adas, Esaus Hustrus, Sønner. **13** Og disse ere Reguels Sønner: Nahath og Serah, Samma og Missa; disse ere Basmats, Esaus Hustrus, Sønner. **14** Og disse vare Sønner af Oholibama, som var Anas Datter, Sibeons Datter, Esaus Hustru; og hun fødte Esau Jeus og Jaelam og Kora. **15** Disse ere Fyrsterne iblandt Esaus Sønner: Elifas', Esaus førstefødtes, Sønner: Fyrsten Theman, Fyrsten Omar, Fyrsten Sefo, Fyrsten Kenas, **16** Fyrsten Kora, Fyrsten Gaetham, Fyrsten Amalek; disse ere Fyrsterne af Elifas i det Land Edom, disse vare Adas Sønner. **17** Og disse ere Reguels, Esaus Søns, Sønner: Fyrsten Nabath, Fyrsten Sera, Fyrsten Samma, Fyrsten Missa; disse ere Fyrsterne af Reguel i Edoms Land; disse ere Basmats, Esaus Hustrus, Sønner. **18** Og disse ere Oholibamas, Esaus Hustrus, Sønner: Fyrsten Jeus, Fyrsten Jaelam, Fyrsten Kora; disse ere Fyrsterne af Oholibama, Anas Datter, Esaus Hustru. **19** Disse ere Esaus Sønner, og disse deres Fyrster; det er Edom. **20** Disse ere Sejrs den Horiters Sønner, som boede i Landet: Lotan og Sobal og Sibeon og Ana **21** og Dison og Ezer og Disan; disse ere Horiternes Fyrster, Sejrs Sønner i det Land Edom. **22** Og Lotans Sønner vare: Hori og Heman, og Lotans Søster var Thimna. **23** Og disse vare Sobals Sønner: Alvan og Manahath og Ebal, Sefo og Onam. **24** Og disse ere Sibeons Sønner, baade Aja og Ana; denne Ana var det, som fandt varme Kilder i Ørken, der han vogtede sin Fader Sibeons Asener. **25** Og disse vare Anas Børn: Dison, og Oholibama var Anas Datter. **26** Og disse vare Disons Sønner: Hemdan og Esban og Jithran og Keran. **27** Disse vare Ezers Sønner: Bilhan og Savan og Akan. **28** Disse vare Disans Sønner: Uz og Aran. **29** Disse vare Horiternes Fyrster: Fyrsten Lotan, Fyrsten Sobal, Fyrsten Sibeon, Fyrsten Ana, **30** Fyrsten Dison, Fyrsten Ezer, Fyrsten Disan; disse vare Horiternes Fyrster, iblandt deres Fyrster, i Sejrs Land. **31** Og disse ere de Konger, som regerede i Edoms Land, førend der regerede en Konge over Israels Børn: **32** nemlig Bela, Beors Søn, var Konge i Edom, og hans Stads Navn var Dinhaba. **33** Og Bela døde, og Jobab, Seras Søn fra Bosra, blev Konge i hans Sted. **34** Og Jobab døde, og Husam af Themanitens Land blev Konge i hans Sted. **35** Og Husam døde, og Hadad, Bedads Søn, blev Konge i hans Sted, han, som slog Midianiterne paa Moabs Mark; og hans Stads Navn var Avith. **36** Og Hadad døde, og Samla af Masreka blev Konge i hans Sted. **37** Og Samla døde, og Saul af Rekoboth ved Floden blev Konge i hans Sted. **38** Og Saul døde, og Baal Hanan, Akbors Søn, blev Konge i hans Sted. **39** Og Baal Hanan, Akbors Søn, døde, og Hadar blev Konge i hans Sted, og hans Stads Navn var Pau, og hans Hustrus Navn var Mehetabeel, en Datter af Matred, som var Mesahabs Datter. **40** Og disse vare Fyrsternes Navne, som kom af Esau, efter deres Slægter, i deres Stæder, ved deres Navne: Fyrsten Thimna, Fyrsten Alva, Fyrsten Jetheth, **41** Fyrsten Oholibama, Fyrsten Ela, Fyrsten Pinon, **42** Fyrsten Kenas, Fyrsten Theman, Fyrsten Mibsar, **43** Fyrsten Magdiel, Fyrsten Iram; disse ere Fyrsterne i Edom, eftersom de boede i deres eget Land. Denne Esau er Fader til Edomiterne.

37 Og Jakob boede i det Land, hvori hans Fader havde været fremmed, i det Land Kanaan. **2** Disse ere Jakobs Slægter. Josef var sytten Aar gammel, der han vogtede Kvæg med sine Brødre, og var som Dreng hos Bilhas Sønner og hos Silpas Sønner, hans Faders Hustruers Børn; og Josef førte deres onde Rygte forderes Fader. **3** Og Israel elskede Josef fremfor alle sine Sønner, fordi han avlede ham i Alderdommen, og han gjorde ham en broget Kjortel. **4** Der hans Brødre saa, at deres Fader elskede ham mere end alle hans Brødre, da fik de Had til ham og kunde ikke tale fredeligen til ham. **5** Og Josef drømte en Drøm og forkyndte sine Brødre den; da fik de end større Had til ham. **6** Og han sagde til dem: Kære, hører denne Drøm, som jeg har drømt. **7** Se, vi bandt Neg midt paa Marken, og se, mit Neg rejste sig op og blev ogsaa staaende, og se, eders Neg stode omkring og bøjede sig for mit Neg. **8** Da sagde hans Brødre til ham: Skulde du virkelig regere over os? eller skulde du virkelig herske over os? Saa fik de end mere Had til ham for hans Drømme og for hans Tale. **9** Og han drømte endnu en anden Drøm, og han fortalte sine

Brødre den og sagde: Se, jeg drømte endnu en Drøm,
og se, Solen og Maanen og elleve Stjerner bøjede sig
for mig. 10 Og der han fortalte det til sin Fader og til
sine Brødre, da straffede hans Fader ham og sagde
til ham: Hvad er det for en Drøm, som du drømte?
mon jeg og din Moder og dine Brødre virkelig skulde
komme og bøje os for dig til Jorden? 11 Og hans
Brødre avindedes paa ham; men hans Fader bevarede
den Tale. 12 Og hans Brødre gik at vogte deres Faders
Kvæg i Sikem. 13 Og Israel sagde til Josef: Vogte
ikke dine Brødre i Sikem? gak, og jeg vil sende dig til
dem; og han sagde til ham: Se, jeg er rede. 14 Og han
sagde til ham: Kære, gak, se, om det gaar vel med dine
Brødre og vel med Kvæget, og bring mig Svar igen; saa
sendte han ham fra Hebrons Dal, og han kom til Sikem.
15 Da mødte en Mand ham, og se, han vankede hid og
did paa Marken, og Manden spurgte ham og sagde:
Hvad leder du efter? 16 Og han sagde: Jeg leder efter
mine Brødre; kære, giv mig til Kende, hvor de vogte. 17
Og Manden sagde: De droge herfra; thi jeg hørte dem
sige: Lader os gaa til Dothan; saa gik Josef efter sine
Brødre og fandt dem i Dothan. 18 Der de saa ham langt
fra, og før han kom nær til dem, da lagde de Raad op
mod ham at slaa ham ihjel. 19 Og de sagde, den ene til
den anden: Se, denne Drømmemester kommer. 20
Og nu, kommer og lader os ihjel slaa ham og kaste
ham i en af Gravene og sige: Et vildt Dyr har ædt
ham, saa ville vi se, hvad der bliver af hans Drømme.
21 Der Ruben hørte dette, friede han ham af deres
Hænder og sagde: Lader os ikke slaa ham ihjel! 22 Og
Ruben sagde til dem: Udøser ikke Blod, kaster ham i
denne Grav, som er i Ørken, og lægger ikke Haand
paa ham; thi han vilde fri ham af deres Haand og føre
ham tilbage til sin Fader. 23 Og det skete, der Josef
kom til sine Brødre, da førte de Josef af hans Kjortel,
af hans brogede Kjortel, som han havde paa sig. 24
Og de toge ham og kastede ham i Graven, og Graven
var tom, intet Vand var i den. 25 Saa satte de sig til at
æde Brød, og de løftede deres Øjne op og saa, og se,
en rejsende Hob Ismaeliter kom fra Gilead, og deres
Kameler bare Urter og Balsam og Ladanum, og de gik
for at drage ned til Ægypten. 26 Da sagde Juda til sine
Brødre: Hvad gavner det, om vi ihjelslaa vor Broder
og dølge hans Blod? 27 Kommer og lader os sælge
ham til Ismaeliterne, at vor Haand ikke skal i være paa
ham, thi han er vor Broder, vort Kød; saa adløde hans
Brødre ham. 28 Og da de midianitiske Mænd, som vare
Købmænd, kom forbi, trak de Josef op og droge ham
frem af Graven, og de solgte Josef til Ismaeliterne for
tyve Sekel Sølv; og disse førte Josef til Ægypten. 29
Og Ruben kom til Graven igen, og se, Josef var ikke i
Graven; og han sønderrev sine Klæder. 30 Og han
kom tilbage til sine Brødre og sagde: Drengen er der
ikke! og jeg, hvor skal jeg gaa hen! 31 Og de toge
Josefs Kjortel og slagtede en Gedebuk og dyppede
Kjortelen i Blodet, 32 og de sendte den brogede Kjortel
og lode den bringe til deres Fader og sagde: Denne
have vi fundet; kære, kend, om det er din Søns Kjortel
eller ej? 33 Og han kendte den og sagde: Det er min
Søns Kjortel, et vildt Dyr har ædt ham, Josef er visselig
reven ihjel. 34 Og Jakob sønderrev sine Klæder og
lagde Sæk om sine Lænder og sørgede over sin Søn
lang Tid. 35 Og alle hans Sønner og alle hans I Døtre
lagde sig efter at trøste ham; men han vilde ikke lade
sig trøste og sagde: Thi jeg maa fare med Sorg ned
i Graven til min Søn; og hans I Fader begræd ham.
(Sheol h7585) 36 Og Midianiterne solgte ham til Ægypten
til Potifar, Faraos Hofsinde og Øverste for Livvagten.

38 Og det hændte sig til den Tid, at Juda drog
ned fra sine Brødre og tog ind til en Mand, en
Adullamiter, og hans Navn var Hira. 2 Og der saa Juda
en kananitisk Mands Datter, og hans Navn var Sua; og
han tog hende og gik ind til hende. 3 Og hun undfik og
fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Er. 4 Og hun
undfik atter og fødte en Søn, og han kaldte hans Navn
Onan. 5 Og hun blev endnu ved og fødte en Søn,
og hun kaldte hans Navn Sela, og han var i Kesib,
der hun fødte ham. 6 Og Juda tog en Hustru for sin
førstefødte, Er, og hendes Navn var Thamar. 7 Men Er,
Judas førstefødte, var ond for Herrens Øjne, og Herren
slog ham ihjel. 8 Da sagde Juda til Onan: Gak ind til
din Broders Hustru, og tag hende til Ægte i din Broders
Sted, og opvæk din Broder Sæd! 9 Og Onan forstod, at
Sæden ikke skulde høre ham til; og det skete, naar
han gik ind til sin Broders Hustru, da fordærvede han
den paa Jorden, for ikke at give sin Broder Sæd. 10
Og det var ondt for Herrens Øjne, hvad han gjorde,
og han slog ogsaa ham ihjel. 11 Da sagde Juda til
Thamar, sin Sønnekvinde: Sid som Enke i din Faders
Hus, indtil Sela, min Søn, bliver stor; thi han sagde:
at ikke ogsaa han skal dø som hans Brødre; saa gik
Thamar og blev i sin Faders Hus. 12 Der mange Dage
vare forløbne, da døde Suas Datter, Judas Hustru, og
efter at Juda var trøstet, gik han op til Thimnat til dem,
som klippede hans Hjord, han og Hira, hans Ven, den
Adullamiter. 13 Da blev det Thamar tilkendegivet og
sagt: Se, din Svigerfader gaar op til Thimnat at klippe
sin Hjord. 14 Da lagde hun sine Enkeklæder af sig og
skjulte sig med et Slør og bedækkede sig og satte sig
ved Indgangen til Enaim, som er paa Vejen til Thimnat;
thi hun saa, at Sela var bleven stor, og hun blev ikke
given ham til Hustru. 15 Der Juda saa hende, tænkte
han, at det var en Skøge, fordi hun havde skjult sit
Ansigt. 16 Og han bøjede af til hende paa Vejen og
sagde: Velan, kære, lad mig komme til dig; thi han

vidste ikke, at det var hans Søns Hustru; og hun sagde:
Hvad vil du give mig, at du maa komme til mig? **17**
Og han sagde: Jeg vil sende et Gedekid af Hjorden;
og hun sagde: Dersom du vil give mig Pant, indtil du
sender mig det. **18** Og han sagde: Hvad for et Pant er
det, jeg skal give dig? og hun sagde: Dit Signet og din
Snor og din Kæp, som du har i din Haand; saa gav
han hende det og gik til hende, og hun undfik af ham.
19 Saa stod hun op og gik og lagde sit Slør af sig og
førte sig i sine Enkeklæder. **20** Og Juda sendte det
Gedekid ved sin Ven, den Adullamiter, at han skulde
tage Pantet af Kvindens Haand, og han fandt hende
ikke. **21** Da spurgte han Mændene ad der paa Stedet
og sagde: Hvor er Skøgen, hun ved Enaim, paa Vejen?
og de sagde: Paa dette Sted har ingen Skøge været.
22 Og han kom igen til Juda og sagde: Jeg fandt hende
ikke, og tilmed sagde Folkene paa samme Sted: her
har ingen Skøge været. **23** Da sagde Juda: Lad hende
beholde det, paa det vi ikke skulle beskæmmes; se,
jeg har sendt dette Kid, og du fandt hende ikke. **24**
Og det skete henved tre Maaneder derefter, da blev
det Juda tilkendegivet, saa der sagdes: Thamar, din
Søns Hustru, har bedrevet Hor, og se, hun har ogsaa
undfanget i Horeri; og Juda sagde: Fører hende ud,
og hun skal brændes. **25** Hun blev ført ud, og hun
sendte til sin Svigerfader, sigende: Ved den Mand har
jeg undfanget, hvem dette hører til; og hun sagde:
Kære, kend, hvem dette Signet og denne Snor og
denne Kæp tilhører. **26** Og Juda kendte det og sagde:
Hun er retfærdigere end jeg; thi dette er, fordi jeg ikke
gav hende til min Søn Sela; og han kendte hende ikke
ydermere. **27** Og det skete den Tid, hun skulde føde,
se, da vare Tvillinger i hendes Liv. **28** Og det skete,
der hun fødte, stak den ene en Haand frem, da tog
Jordemoderen den og bandt en rød Traad om hans
Haand, sigende: Denne kom først frem. **29** Og det
skete, der han tog sin Haand tilbage, se, da kom hans
Broder frem, og hun sagde: Hvi bryder du frem? for din
Skyld er der sket et Brud. Og man kaldte hans Navn
Peres. **30** Og siden kom hans Broder frem, som havde
den røde Traad om sin Haand, og man kaldte hans
Navn Sera.

39 Og Josef var ført ned til Ægypten, og Potifar,
Faraos Hofsinde, Øverste for Livvagten, en
ægyptisk Mand, købte ham af Ismaeliterne, som havde
ført ham did ned. **2** Og Herren var med Josef, at han
blev en lykkelig Mand, og han var i sin Herres, den
Ægypters Hus. **3** Og hans Herre saa, at Herren var
med ham; thi alt det, han gjorde, lod Herren lykkes ved
hans Haand. **4** Og Josef fandt Naade for hans Øjne og
tjente ham, og han satte ham over sit Hus, og alt det,
han havde, gav han i hans Haand. **5** Og det skete, fra
den Tid han havde sat ham over sit Hus og over alt,
hvad han havde, da velsignede Herren Ægypterens
Hus for Josefs Skyld; og der var Herrens Velsignelse i
alt det, han havde i Huset og paa Marken. **6** Og han
overlod alting, som han havde, i Josefs Haand, og
saa ikke til med ham i noget uden den Mad, som han
selv aad. Og Josef var smuk af Skikkelse og smuk
af Udseende. **7** Og det hændte sig derefter, at hans
Herres Hustru kastede sine Øjne paa Josef og sagde:
Lig hos mig! **8** Men han vægrede sig og sagde til sin
Herres Hustru: Se, min Herre ser ikke til med mig i
noget af, hvad der er i Huset, og alt, hvad han har, har
han givet i min Haand. **9** Han selv er ikke større i dette
Hus end jeg, og han formener intet for mig uden dig,
fordi du er hans Hustru; og hvorledes skal jeg gøre
denne store Ondskab og synde imod Gud. **10** Og det
skete, som hun talede til Josef Dag efter Dag, adlød
han hende dog ikke med at ligge hos hende eller at
være med hende. **11** Og det hændte sig en Dag, der
han kom i Huset at gøre sin Gerning, og der var ingen
af Husets Mænd der i Huset, **12** da tog hun ham fat
ved hans Klædebon og sagde: Lig hos mig; men han
efterlod sit Klædebon i hendes Haand og flyede og gik
udenfor. **13** Og det skete, som hun saa, at han efterlod
sit Klædebon i hendes Haand og flyede udenfor, **14** da
kaldte hun ad sine Husfolk og sagde til dem, sigende:
Ser, han har ført os en hebraisk Mand paa, at drive
Spot med os; han kom ind til mig at ligge hos mig, men
jeg kaldte med høj Røst. **15** Og det skete, der han
hørte, at jeg opløftede min Røst og kaldte, da efterlod
han sit Klædebon hos mig og flyede og gik udenfor. **16**
Og hun lod hans Klædebon ligge hos sig, indtil hans
Herre kom hjem. **17** Og hun talte til ham lige de samme
Ord og sagde: Den hebraiske Tjener, som du har ført
os paa, kom til mig at drive Spot med mig. **18** Og det
skete, der jeg opløftede min Røst og kaldte, da efterlod
han sit Klædebon hos mig og flyede udenfor. **19** Og det
skete, der hans Herre hørte sin Hustrus Ord, som hun
talede til ham, sigende: Paa den Maade har din Tjener
gjort imod mig, da blev han meget vred. **20** Da tog
Josefs Herre ham og kastede ham i Fængslets Hus, et
Sted, hvor Kongens Fanger holdtes bundne, og han
var der i Fængslets Hus. **21** Men Herren var med Josef
og bøjede Miskundhed til ham og gav ham Naade
hos Fængselhusets Forstander, **22** at Fængselhusets
Forstander gav alle Fanger, som vare i Fængslets Hus,
i Josefs Haand; og alt det, som skulde gøres der, det
gjorde denne. **23** Forstanderen for Fængselhuset gav
ikke Agt paa nogen Ting, som var i hans Haand, fordi
Herren var med ham, og det, som han gjorde, gav
Herren Lykke til.

40 Og det hændte sig derefter, at Kongen af
Ægyptens Mundskænk og Bager syndede mod
deres Herre, Kongen af Ægypten. **2** Og Farao blev vred
paa begge sine Betjente, paa den øverste Mundskænk
og den øverste Bager. **3** Og han satte dem i Forvaring i
Huset hos Øversten for Livvagten, i Fængslets Hus,
paa det Sted, hvor Josef var Fange. **4** Og Øversten for
Livvagten beskikkede Josef til at være hos dem, og han
betjente dem, og de vare en Tid i Forvaring. **5** Og de
drømte begge en Drøm, hver sin Drøm i een Nat, hver
sin Drøm efter sin Udtydning, Kongen af Ægyptens
Mundskænk og Bager, som vare Fanger i Fængslets
Hus. **6** Og Josef kom til dem om Morgenen og saa dem,
og se, de vare bedrøvede. **7** Og han spurgte Faraos
Betjente, som vare med ham i Forvaring i hans Herres
Hus, og sagde: Hvi se I saa ilde ud i Dag? **8** Og de
sagde til ham: Vi drømte en Drøm, og her er ingen, som
kan udtyde den. Og Josef sagde til dem: Hører ikke
Udtydninger Gud til fortæller mig det dog! **9** Da fortalte
den øverste Mundskænk Josef sin Drøm og sagde til
ham: Idet jeg drømte, se, da var et Vintræ for mig. **10**
Og paa Vintræet vare tre Kviste, og det grønnedes, og
dets Blomster fremkom, og Klaserne derpaa fik modne
Bær. **11** Og Faraos Bæger var i min Haand, og jeg
tog Druerne og trykkede dem i Faraos Bæger og gav
Farao Bægeret i Haanden. **12** Da sagde Josef til ham:
Denne er Udtydningen derpaa: de tre Vinkviste ere tre
Dage. **13** Om tre Dage skal Farao opløfte dit Hoved og
sætte dig i dit Sted igen, at du skal give Faraos Bæger
i hans Haand, efter den forrige Vis, der du var hans
Mundskænk. **14** Men tænk du paa mig, naar det gaar
dig vel, og gør da den Miskundhed mod mig, at du
erindrer mig hos Farao, at han tager mig ud af dette
Hus. **15** Thi jeg er hemmelig stjaalen af de Hebræers
Land; dertil har jeg ikke heller her gjort noget, at de
have sat mig i Hulen. **16** Og der den øverste Bager
saa, at han havde udtydet det vel, da sagde han til
Josef: Jeg drømte ogsaa, og se, der var tre Kurve med
Hvedebrød paa mit Hoved. **17** Og i den øverste Kurv
var af alle Haande Mad, Bagværk til Farao, og Fuglene
aade det af Kurven paa mit Hoved. **18** Da svarede
Josef og sagde: Denne er Udtydningen derpaa: de tre
Kurve ere tre Dage. **19** Om tre Dage skal Farao opløfte
dit Hoved fra dig og hænge dig paa et Træ, og Fuglene
skulle æde dit Kød af dig. **20** Og det skete paa den
tredje Dag, paa Faraos Fødselsdag, da gjorde han alle
sine Tjenere et Gæstebud og opløftede den øverste
Mundskænks Hoved og den øverste Bagers Hoved
iblandt sine Tjenere. **21** Og han satte den øverste
Mundskænk til sit Skænkeembede igen, og han rakte
Bægeret i Faraos Haand. **22** Men den øverste Bager
lod han hænge, saasom Josef havde udtydet dem. **23**
Og den øverste Mundskænk tænkte ikke paa Josef,
men forglemte ham.

41 Og det skete, der to Aar vare omme, da drømte
Farao, og se, han stod ved Floden. **2** Og se, af
Floden opsteg syv Køer, skønne af Udseende og fede
paa Kød, og aade i Engen. **3** Og se, syv andre Køer
opstege efter disse af Floden, stygge af Udseende
og magre paa Kød, og stode hos de andre Køer paa
Bredden af Floden. **4** Og de Køer, som vare stygge af
Udseende og magre paa Kød, opaade de syv Køer,
som vare skønne af Udseende og fede; saa vaagnede
Farao. **5** Og han faldt i Søvn og drømte anden Gang, og
se, syv Aks voksede op paa eet Straa, fulde og gode.
6 Og se, syv Aks, tynde og svedne af Østenvinden,
skøde op efter dem. **7** Og de magre Aks opslugte de
syv fede og fulde Aks; da vaagnede Farao, og se,
det var en Drøm. **8** Og det skete om Morgenen, da
var hans Aand bekymret, og han sendte hen og lod
kalde alle Spaamænd i Ægypten og alle de vise derudi,
og Farao fortalte dem sin Drøm; men der var ingen,
som udtydede Farao den. **9** Da talede den øverste
Mundskænk til Farao og sagde: Jeg ihukommer i Dag
min Synd. **10** Farao var vred paa sine Tjenere og lod
mig sætte i Fængsel udi Huset hos den øverste for
Livvagten, mig og den øverste Bager. **11** Da drømte vi
en Drøm i een Nat, jeg og han; vi drømte, hver efter sin
Drøms Udtydning. **12** Og der var hos os en hebraisk
ung Karl, en Tjener hos den øverste for Livvagten, og
ham fortalte vi, og han udtydede os vore Drømme; hver
efter sin Drøm udtydede han det. **13** Og det skete,
ligesom han udtydede os det, saa skete det; mig satte
man i mit Sted igen, og ham hængte man. **14** Da
sendte Farao hen og lod kalde Josef, og de lode ham
straks ud af Hulen, og han lod sig rage og førte sig i
andre Klæder og kom til Farao. **15** Da sagde Farao
til Josef: Jeg drømte en Drøm, og ingen er der, som
kan udtyde den; men jeg har hørt sige om dig, at naar
du hører en Drøm, kan du udtyde den. **16** Og Josef
svarede Farao og sagde: Det staar ikke til mig; Gud
skal svare Farao godt. **17** Da sagde Farao til Josef: Der
jeg drømte, se, da stod jeg paa Bredden af Floden.
18 Og se, syv Køer opstege af Floden, fede paa Kød
og skønne af Skikkelse, og de aade i Engen. **19** Og
se, efter dem opstege syv andre Køer, tynde og saare
stygge af Skikkelse og magre paa Kød; jeg har ikke
set saa stygge som dem i hele Ægyptens Land. **20**
Og de magre og stygge Køer aade de syv første fede
Køer. **21** Og der de havde opædt dem, kendtes det dog
ikke paa dem, at de havde opædt dem, og de vare
stygge at se til ligesom tilforn; og jeg vaagnede. **22** Og
jeg saa, der jeg drømte, og se, syv Aks, som voksede
op paa eet Straa, fulde og gode. **23** Og se, efter dem

skøde syv tørre Aks frem, som vare tynde og svedne
af Østenvinden. 24 Og de tynde Aks opslugte de syv
gode Aks; og jeg har sagt Spaamændene det, men
ingen kan udtyde mig det. 25 Og Josef sagde til Farao:
Faraos Drøm, den er een: Gud giver Farao til Kende,
hvad han vil gøre. 26 De syv gode Køer, de ere syv Aar,
og de syv gode Aks, de ere syv Aar, det er een Drøm.
27 Og de syv magre og stygge Køer, de ere syv Aar,
og de syv tomme Aks, svedne af Østenvinden, skulle
være syv Hungers Aar. 28 Det er det Ord, som jeg har
sagt Farao: Gud lader Farao se, hvad han vil gøre. 29
Se, der kommer syv Aar med stor Overflødighed i hele
Ægyptens Land. 30 Og syv Hungers Aar skulle komme
efter dem, at al den Overflødighed skal glemmes i
Ægyptens Land, og Hungeren skal fortære Landet. 31
Og der skal ikke vides af den Overflødighed i Landet
for den Hunger, som kommer derefter; thi den bliver
meget svar. 32 Men at Farao har drømt igen anden
Gang betyder, at det skal visselig ske af Gud, og Gud
skal snarlig gøre dette. 33 Saa se nu Farao sig om efter
en forstandig og viis Mand, som han kan sætte over
Ægyptens Land. 34 Dette gøre Farao, og han beskikke
Tilsynsmænd over Landet og tage den femte Del af
Ægyptens Land i de syv Overflødigheds Aar. 35 Og de
skulle samle alle Haande Spise udi disse tilkommende
gode Aar og sanke Korn under Faraos Haand til Spise,
i Stæderne, og de skulle forvare det. 36 Og den Spise
skal være beskikket for Landet til de syv Hungerens
Aar, som skulle komme over Ægyptens Land, at Landet
ikke skal ødelægges af Hunger. 37 Og denne Tale var
god for Faraos Øjne og for alle hans Tjeneres Øjne. 38
Og Farao sagde til sine Tjenere: Mon vi kunne finde
nogen som denne, en Mand, i hvem Guds Aand er? 39
Og Farao sagde til. Josef: Efterdi Gud har ladet dig
vide alt dette, da er ingen saa forstandig og viis som
du. 40 Du skal være over mit Hus, og alt mit Folk skal
være dine Ord lydigt; alene ved Tronen vil jeg være
større end du. 41 Og Farao sagde til Josef: Se, jeg
har sat dig over alt Ægyptens Land. 42 Og Farao tog
sin Ring af sin Haand og satte den paa Josefs Haand
og lod ham føre i kostelige Linklæder og hængte en
Guldkæde om hans Hals 43 og lod ham age paa sin
anden Vogn, og de raabte for ham: Abrek; og han satte
ham over hele Ægyptens Land. 44 Og Farao sagde
til Josef: Jeg er Farao; og uden din Villie skal ingen
Mand opløfte sin Haand eller sin Fod i hele Ægyptens
Land. 45 Og Farao kaldte Josefs Navn Zafnath Panea
og gav ham Asnath, en Datter af Præsten Potifera i
On, til Hustru; saa drog Josef ud over Ægyptens Land.
46 Og Josef var tredive Aar gammel, der han stod for
Farao, Kongen i Ægypten; og Josef gik ud fra Farao og
rejste igennem hele Ægyptens Land. 47 Og Landet
bar i Hobetal i de syv Overflødigheds Aar. 48 Og han
samlede al Spise i de syv Aar, som vare i Ægyptens
Land, og lagde Spise i Stæderne; hvad der voksede
paa Markerne omkring hver Stad til Spise, det lagde
han derudi. 49 Saa samlede Josef Korn som Havets
Sand, overmaade meget, indtil han lod af at tælle; thi
der var ikke Tal derpaa. 50 Og før Hungerens Aar kom,
blev der født Josef to Sønner, hvilke Asnath, en Datter
af Præsten Potifera i On, fødte ham. 51 Og Josef kaldte
den førstefødtes Navn Manasse; „thi Gud har ladet mig
glemme al min Møje og alt min Faders Hus". 52 Og
den andens Navn kaldte han Efraim; „thi Gud har gjort
mig frugtbar i min Elendigheds Land". 53 Og de syv
Overflødigheds Aar endte, som vare i Ægyptens Land.
54 Og de syv Hungerens Aar begyndte at komme, som
Josef havde sagt, og der var Hunger i alle Landene,
men der var Brød i det hele Ægyptens Land. 55 Der
hele Ægyptens Land led Hunger, da raabte Folket til
Farao om Brød; men Farao sagde til alle Ægyptere:
Gaar til Josef, hvad han siger eder, skulle I gøre. 56
Der Hungeren var i hele Landet, da oplod Josef alle
Steder, hvor noget var, og solgte Ægypterne Korn; thi
Hungeren tog Overhaand i Ægyptens Land. 57 Og fra
alle Lande kom man til Ægypten for at købe hos Josef;
thi Hungeren var meget svar i alle Lande.

42 Der Jakob saa, at Korn var til fals i Ægypten,
da sagde Jakob til sine Sønner: Hvi se I paa
hverandre? 2 Og han sagde: Se, jeg hører, at der er
Korn til føls i Ægypten, farer did ned og køber til os
derfra, at vi maa leve og ikke dø. 3 Saa droge Josefs ti
Brødre ned at købe Korn i Ægypten. 4 Men Jakob lod
ikke Benjamin, Josefs Broder, fare med sine Brødre; thi
han sagde: Der kunde vederfares ham nogen Ulykke.
5 Saa kom Israels Sønner at købe iblandt dem, som
kom; thi der var Hunger i Landet Kanaan. 6 Og Josef
var Regent over Landet, han var den, som solgte til alt
Folket i Landet; og Josefs Brødre kom, og de faldt ned
for ham paa deres Ansigt til Jorden. 7 Og Josef saa
sine Brødre og kendte dem og holdt sig fremmed mod
dem og talede haarde Ting med dem og sagde til dem:
Hvorfra komme I? og de sagde: Fra det Land Kanaan
for at købe Spise. 8 Og Josef kendte sine Brødre; men
de kendte ikke ham. 9 Og Josef kom de Drømme i
Hu, som han havde drømt om dem, og sagde til dem:
I ere Spejdere, I ere komne at bese, hvor Landet er
blot. 10 Og de sagde til ham: Nej, min Herre! men
dine Tjenere ere komne for at købe Spise. 11 Vi ere
alle een Mands Sønner, vi ere redelige, dine Tjenere
ere ikke Spejdere. 12 Og han sagde til dem: Nej, men
I ere komne for at bese, hvor Landet er blot. 13 De
svarede: Vi, dine Tjenere, vare tolv Brødre, een Mands
Sønner i Kanaans Land; og se, den yngste er endnu
hos vor Fader, men den ene er ikke til. 14 Og Josef

sagde til dem: Det er det, som jeg har talet til eder, der
jeg sagde: I ere Spejdere. **15** Derpaa skulle I prøves:
saa sandt Farao lever, skulle I ikke komme herfra,
uden eders yngste Broder kommer hid. **16** Sender een
af eder bort, at han skal hente eders Broder; men I
skulle være fangne, og eders Ord skulle prøves, om I
fare med Sandhed; thi hvis ikke, da ere I, saa sandt
Farao lever, Spejdere. **17** Og han satte dem tilsammen
i Forvaring i tre Dage. **18** Men den tredje Dag sagde
Josef til dem: Gører dette, saa skulle I leve; jeg frygter
Gud. **19** Dersom I ere redelige, da lader een af eders
Brødre blive som Fange i eders Forvaringshus; men
farer I andre hen og fører det hjem, som I have købt
mod Hungeren, for eders Huse, **20** og henter eders
yngste Broder til mig, saa skulle eders Ord tros, og
I skulle ikke dø; og de gjorde saaledes. **21** Men de
sagde den ene til den anden: Vi have sandelig forskyldt
dette for vor Broder, da vi saa hans Sjæls Angest, idet
han bad os, og vi vilde ikke høre, derfor kommer denne
Angest over os. **22** Og Ruben svarede dem og sagde:
Talede jeg det ikke til eder, der jeg sagde: synder ikke
mod Drengen, og I hørte ikke? og se, nu kræves ogsaa
hans Blod. **23** Men de vidste ikke, at Josef forstod det;
thi der var en Tolk imellem dem. **24** Og han vendte sig
fra dem og græd, og han vendte sig til dem igen og
talede med dem og tog Simeon fra dem og lod ham
binde for deres Øjne. **25** Og Josef befalede, at man
skulde fylde deres Poser med Korn og give dem deres
Penge igen, hver i sin Sæk, og give dem Tæring paa
Vejen; og han gjorde saa mod dem. **26** Og de lagde
deres Korn paa deres Asener og fore derfra. **27** Men
der den ene lod sin Sæk op for at give sit Asen Foder
i Herberget, da saa han sine Penge, og se, de laa
oven i hans Pose. **28** Og han sagde til sine Brødre:
Mine Penge ere komne igen, og se, de ere her i min
Pose; da faldt deres Mod, og de forskrækkedes den
ene med den anden og sagde: Hvorfor har Gud gjort os
dette? **29** Og de kom til Jakob, deres Fader, til Kanaans
Land; og de gave ham til Kende alt det, som var dem
vederfaret, og sagde: **30** Den Mand, som er Herre i
Landet, talte os haardelig til og holdt os for Landets
Spejdere. **31** Og vi svarede ham: vi ere redelige, vi
ere ikke Spejdere. **32** Vi vare tolv Brødre, vor Faders
Sønner, den ene er ikke til, og den yngste er endnu
hos vor Fader i Kanaans Land. **33** Da sagde Manden,
Landets Herre, til os: derpaa vil jeg kende, om I ere
redelige: lader den ene af eders Brødre blive hos mig,
og tager, hvad I behøve mod Hungeren for eders Huse,
og farer hen **34** og henter eders yngste Broder til mig,
saa kan jeg kende, at I ikke ere Spejdere, men at I
ere redelige; saa vil jeg give eder eders Broder igen,
og I maa handle i Landet. **35** Og det skete, der de
tømte deres Sække, se, da var hvers Pengeknude i
hans Sæk; og de saa deres Pengeknuder, de og deres
Fader, og frygtede. **36** Da sagde Jakob, deres Fader,
til dem: I berøve mig mine Børn; Josef er ikke til, og
Simeon er ikke til, og Benjamin ville I tage hen; over
mig kommer det altsammen. **37** Og Ruben talede til sin
Fader og sagde: Du maa slaa begge mine Sønner ihjel,
om jeg ikke fører ham til dig igen; giv ham i min Haand,
og jeg vil føre ham til dig igen. **38** Og han sagde: Min
Søn skal ikke fare ned med eder; thi hans Broder er
død, og han alene er bleven tilbage, og møder ham
nogen Ulykke paa Vejen, som I drage hen paa, da
skulle I føre mine graa Haar med Sorg til Graven. **(Sheol h7585)**

43 Og Hungeren var svar i Landet. **2** Og det skete,
der de havde fortæret Kornet, som de havde
hentet fra Ægypten, da sagde deres Fader til dem:
Farer hen igen og køber os lidt Spise! **3** Da talede Juda
til ham, sigende: Manden vidnede alvorlig for os og
sagde: I skulle ikke se mit Ansigt, uden eders Broder er
med eder. **4** Dersom du sender vor Broder med os,
ville vi fare ned og købe dig Spise. **5** Men dersom du
ikke vil sende ham, fare vi ikke ned; thi Manden sagde
til os: I skulle ikke se mit Ansigt, uden eders Broder er
med eder. **6** Og Israel sagde: Hvi have I gjort ilde mod
mig ved at kundgøre Manden, at I havde endnu en
Broder? **7** Og de sagde: Manden spurgte nøje om os
og om vor Slægt og sagde: lever eders Fader endnu?
have I nogen Broder? da kundgjorde vi ham, eftersom
han adspurgte; hvorlunde kunde vi saa lige vide, at han
skulde sige: fører eders Broder ned? **8** Da sagde Juda
til Israel, sin Fader: Lad den unge Mand fare med mig,
at vi kunne gøre os rede og drage hen og leve og ikke
dø, baade vi og du og vore smaa Børn. **9** Jeg vil være
ansvarlig for ham, du maa kræve ham af min Haand;
dersom jeg ikke fører ham igen til dig og sætter ham for
dit Ansigt, da vil jeg bære Skyld for dig alle Dage. **10** Thi
dersom vi ikke havde tøvet, da havde vi nu to Gange
været her igen. **11** Og Israel, deres Fader, sagde til
dem: Om det saa skal være, da gører dette: tager af
Landets bedste Frugt i eders Sække og fører ned til
Manden som Skænk: lidt Balsam og lidt Honning, Urter
og Ladanum, Pistacienødder og Mandler. **12** Tager og
andre Penge med eder; og tager de Penge, som vare
komne oven i eders Poser, igen med eder; maaske det
er en Vildfarelse; **13** og tager eders Broder og gører
eder rede, farer igen til Manden! **14** Og den almægtige
Gud give eder Barmhjertighed for den Mand, at han
lader eders anden Broder og Benjamin følge tilbage
med eder; og jeg, skal jeg da være berøvet mine Børn,
saa faar jeg være berøvet mine Børn. **15** Saa toge
Mændene denne Skænk og toge dobbelte Penge i
deres Haand og Benjamin og gjorde sig rede og droge

ned til Ægypten og stode for Josefs Ansigt. 16 Da
saa Josef Benjamin med dem og sagde til den, som
forestod hans Hus: Før de Mænd til Huset og slagt
Slagtekvæg og lav det til; thi disse Mænd skulle faa
Mad med mig til Middag. 17 Og Manden gjorde, som
Josef sagde; og Manden førte Mændene i Josefs Hus.
18 Men Mændene frygtede, fordi de bleve førte i Josefs
Hus, og sagde: Vi føres her ind for de Penges Skyld,
som forrige Gang vare komne tilbage i vore Poser, for
at han kan vælte sig ind paa os og overfalde os og
tage os til Trælle med vore Asener. 19 Derfor gik de til
Manden, som forestod Josefs Hus, og talede med ham
ved Husets Dør. 20 Og de sagde: Hør mig, min Herre!
vi vare jo tilforn dragne ned for at købe Spise. 21 Og
det skete, der vi kom i Herberget og oplode vore Poser,
se, da havde hver sine Penge oven i sin Pose, vore
Penge efter deres Vægt, derfor have vi ført dem med
os igen. 22 Og vi have taget andre Penge ned med os
til at købe Spise for; vi vide ikke, hvo der lagde vore
Penge i vore Poser. 23 Og han sagde: Fred være med
eder, frygter ikke! eders Gud og eders Faders Gud har
givet eder en Skat i eders Poser, eders Penge kom
til mig; og han lod Simeon ud til dem. 24 Og Manden
førte Mændene i Josefs Hus og gav dem Vand, og de
toede deres Fødder; og han gav deres Asener Foder.
25 Men de gjorde Gaven rede, indtil Josef kom om
Middagen; thi de havde hørt, at de skulde faa Mad
der. 26 Og Josef kom ind i Huset, og de bare ham den
Skænk, som de havde i deres Haand, ind i Huset, og
de faldt ned for ham paa Jorden. 27 Men han hilsede
dem og sagde: Gaar det eders Fader, den gamle, vel,
som I talede om? lever han endnu? 28 De sagde: Det
gaar din Tjener, vor Fader, vel, han lever endnu; og de
bøjede sig og faldt ned for ham. 29 Da opløftede han
sine Øjne og saa Benjamin sin Broder, sin Moders Søn,
og sagde: Er denne eders yngste Broder, som I talte
til mig om? og han sagde: Gud være dig naadig, min
Søn! 30 Og Josef skyndte sig; thi hans Hjerte brændte
imod hans Broder, og han søgte et Sted, hvor han
kunde græde, og han gik ind i Kammeret og græd
der. 31 Og der han havde toet sit Ansigt, da gik han
ud, og han holdt sig og sagde: Sætter Maden frem!
32 Saa satte de for ham særskilt og for dem særskilt
og for Ægypterne, som aade med ham, særskilt, fordi
Ægypterne ikke kunde æde Brød med Hebræerne; thi
det er Ægypterne en Vederstyggelighed. 33 Og de sade
lige for ham, den førstefødte efter sin Førstefødsel og
den yngste efter sin Ungdom; og Mændene forundrede
sig imellem sig indbyrdes. 34 Og han lod bære Retter
af det, som var for ham, til dem, og lod Benjamins Ret
være mere end alle de andres Retter, fem Gange; og
de drak og bleve drukne med ham.

44 Og han befalede den, som forestod hans Hus,
og sagde: Fyld Mændenes Poser med Spise,
efter som de kunne føre, og læg hvers Penge øverst
i hans Pose! 2 Og min Skaal, den Sølvskaal, skal
du lægge øverst i den yngstes Pose og Pengene for
hans Korn; og han gjorde efter Josefs Ord, som han
havde sagt. 3 Om Morgenen, der det blev lyst, bleve
Mændene sendte bort, de og deres Asener. 4 Der de
vare dragne ud af Staden og ikke vare komne langt,
sagde Josef til den, som forestod hans Hus: Staa op,
forfølg Mændene, og naar du naar dem, da skal du
sige til dem: hvorfor have I betalt ondt for godt? 5 Er
det ikke den, som min Herre drikker af? og hvorved
han spaar? I have gjort ilde i, hvad I have gjort. 6 Og
han naaede dem og talede disse Ord til dem. 7 Og de
sagde til ham: Hvi taler min Herre saadanne Ord? det
være langt fra dine Tjenere at gøre saadan Gerning. 8
Se, de Penge, som vi fandt oven i vore Poser, have vi
bragt til dig igen fra Kanaans Land; hvorledes skulde vi
da stjæle af din Herres Hus Sølv eller Guld? 9 Hos
hvem af dine Tjenere den findes, han skal dø; dertil
ville vi ogsaa være min Herres Trælle. 10 Og han
sagde: Ja nu, det skal saa være efter eders Ord: hos
hvem den findes, han skal være min Træl, og I skulle
være frie. 11 Saa hastede de, og hver lagde sin Pose
ned paa Jorden, og hver oplod sin Pose. 12 Og han
ransagede; han begyndte med den ældste og endte
med den yngste, og Skaalen fandtes udi Benjamins
Pose. 13 Da sønderreve de deres Klæder, og hver
lagde paa sit Asen, og de fore til Staden igen. 14 Og
Juda og hans Brødre kom til Josefs Hus, og han selv
var endnu der, og de faldt til Jorden for hans Ansigt. 15
Da sagde Josef til dem: Hvad er dette for en Gerning,
som I have gjort? vide I ikke, at en Mand, som jeg
er, kunde spaa det? 16 Og Juda sagde: Hvad skulle
vi sige til min Herre? hvad skulle vi tale, og hvormed
ville vi retfærdiggøre os? Gud har fundet dine Tjeneres
Misgerning; se, vi ere min Herres Trælle, baade vi,
saa og den, i som Skaalen er funden hos. 17 Og han
sagde: Det være langt fra mig at gøre dette; den Mand,
som Skaalen er funden hos, skal være min Træl; men
drager I op med Fred til eders Fader! 18 Da gik Juda
frem til ham og sagde: Hør mig, min Herre! kære, lad
din Tjener tale et Ord for min Herres Øren, og lad
din Vrede ikke forhaste sig paa din I Tjener; thi du er
ligesom Farao. 19 Min Herre spurgte sine Tjenere ad
og sagde: Have I Fader eller Broder? 20 Da sagde
vi til min Herre: Vi have en gammel Fader, og han
har en ung Søn, han avlede i sin Alderdom; og hans
Broder er død, og han er alene bleven igen efter sin
Moder, og hans Fader har ham kær. 21 Da sagde du
til dine Tjenere: Fører ham ned til mig, at jeg kan se
ham. 22 Da sagde vi til min Herre: Den unge Mand

kan ikke forlade sin Fader, dersom han forlader sin
Fader, da dør denne. 23 Da sagde du til dine Tjenere:
Dersom ikke eders yngste Broder kommer ned med
eder, skulle I ikke se mit Ansigt mere. 24 Og det skete,
at vi i fore op til din Tjener, min Fader, i og vi gave ham
min Herres Tale i til Kende. 25 Da sagde vor Fader:
Drager hen igen, køber os lidt Spise! 26 Da sagde vi:
Vi kunne ikke I fare ned; dersom vor yngste Broder er
med os, da ville vi rejse ned; thi vi kunne ikke se den
Mands Ansigt, dersom vor yngste Broder ikke er med
os. 27 Da sagde din Tjener, min Fader, til os: I vide, at
min Hustru har født mig to. 28 Og den ene gik bort fra
mig, og jeg sagde: Han er vist reven ihjel, og jeg har
ikke set ham hidindtil. 29 Dersom I toge ogsaa denne
fra mit Ansigt, og han kom til Ulykke, da førte I mine
graa Haar med Kummer ned i Graven. (Sheol h7585) 30
Og nu, dersom jeg kommer til din Tjener, min Fader,
og den unge Mand ikke er med os, efterdi hans Sjæl
er bunden til den unge Mands Sjæl, 31 da sker det,
naar han ser, at den unge Mand ikke er der, at han dør,
og dine Tjenere ville bringe din Tjeners, vor Faders,
graa Haar med Sorg til Graven. (Sheol h7585) 32 Thi din
Tjener blev ansvarlig for den unge Mand hos min Fader
og sagde: Dersom jeg ikke bringer dig ham igen, da vil
jeg bære Skyld for min Fader alle Dage. 33 Og nu,
kære, lad din Tjener blive min Herres Træl i Stedet for
den unge Mand, men den unge Mand drage op med
sine Brødre. 34 Thi hvorledes skulde jeg fare op til min
Fader, uden at den unge Mand er med mig? jeg maatte
da se paa det onde, som skulde ramme min Fader.

45 Og Josef kunde ikke holde sig for alle dem, som
stode hos ham, og han raabte: Lader hver Mand
gaa ud fra mig; og ikke een Mand stod hos ham,
der Josef lod sig kende for sine Brødre. 2 Og han
opløftede sin Røst med Graad, og Ægypterne hørte
det, og Faraos Hus hørte det. 3 Og Josef sagde til sine
Brødre: Jeg er Josef; lever min Fader endnu? og hans
Brødre kunde ikke svare ham; thi de forfærdedes for
hans Ansigt. 4 Da sagde Josef til sine Brødre: Kommer
dog hid til mig; og de gik frem; og han sagde: Jeg
er Josef, eders Broder, som I solgte til Ægypten. 5
Men værer nu ikke bekymrede, og lader det ikke være
mishageligt for eders Øjne, at I solgte mig hid; thi for
at I skulde blive holdte ved Live, har Gud sendt mig
hid foran eder. 6 Thi nu har der været to Aar Hunger
i Landet, og endnu er der fem Aar, i hvilke der ikke
skal være Pløjning eller Høst. 7 Men Gud har sendt
mig foran eder, at lade eder blive tilovers i Landet og
at lade eder leve, til en stor Befrielse. 8 Og nu, ikke I
have sendt mig hid, men Gud; og han har sat mig til en
Fader for Farao og til en Herre over alt hans Hus og til
en Hersker i alt Ægyptens Land. 9 Skynder eder og
drager op til min Fader, og I skulle sige til ham: Saa
siger din Søn Josef: Gud har sat mig til en Herre over
al Ægypten; kom ned til mig, tøv ikke! 10 Og du skal bo
i Gosen Land og være nær hos mig, du og dine Børn
og dine Børnebørn og dit Kvæg og dine Øksen og alt
det, du har. 11 Og jeg vil opholde dig der; thi endnu er
der fem Aar Hunger; paa det du ikke skal forarmes,
du og dit Hus og alt det, som tilhører dig. 12 Og se,
eders Øjne og min Broder Benjamins Øjne se, at jeg
taler mundtligen til eder. 13 Og I skulle forkynde min
Fader al min Herlighed i Ægypten, og alt det, som I
have set; og skynder eder og lader min Fader komme
hid ned. 14 Saa faldt han om Benjamins, sin Broders,
Hals og græd, og Benjamin græd om hans Hals. 15
Og han kyssede alle sine Brødre og græd over dem,
og derefter talede hans Brødre med ham. 16 Og det
rygtedes i Faraos Hus, og der sagdes: Josefs Brødre
ere komne; det var godt baade i Faraos Øjne og i hans
Tjeneres Øjne. 17 Og Farao sagde til Josef: Sig til dine
Brødre: gører dette, belæsser eders Dyr og gaar, at I
maa komme til Kanaans Land. 18 Og tager eders Fader
og eders Husfolk og kommer til mig, og jeg vil give eder
det bedste i Ægyptens Land, at I skulle æde af Landets
Fedme. 19 Og det er dig befalet: gører dette; tager eder
Vogne af Ægyptens Land til eders Børn og til eders
Hustruer, og fører eders Fader der paa og kommer.
20 Og lader eders Øjne ikke se hen til eders Boskab;
thi det bedste, som er i alt Ægyptens Land, er eders.
21 Og Israels Sønner gjorde saa, og Josef gav dem
Vogne efter Faraos Ord og gav dem Tæring paa Vejen.
22 Han gav alle, hver især, Klædninger til at skifte med;
men Benjamin gav han tre Hundrede Sekel Sølv og
fem Klædninger til at skifte med. 23 Og han sendte
sin Fader ligervis ti Asener, som bare af Ægyptens
bedste Gods, og ti Aseninder, som bare Korn og Brød
og Føde, til hans Fader paa Vejen. 24 Og han lod sine
Brødre fare, og de gik; og han sagde til dem: Kives
ikke paa Vejen! 25 Saa droge de op af Ægypten, og de
kom til det Land Kanaan, til Jakob, deres Fader. 26
Og de forkyndte ham, sigende: Josef lever endnu, og
han er en Hersker over alt Ægyptens Land; men hans
Hjerte blev koldt, thi han troede dem ikke. 27 Da sagde
de ham alle Josefs Ord, som han havde sagt til dem,
og han saa Vognene, som Josef havde sendt til at føre
ham paa; og Jakobs, deres Faders, Aand blev levende.
28 Og Israel sagde: Det er meget, Josef min Søn lever
endnu; jeg vil fare hen og se ham, før jeg dør.

46 Og Israel rejste med alt det, han havde, og
kom til Beersaba og ofrede sin Fader Isaks Gud
Slagtoffer. 2 Og Gud talede til Israel i Syner om Natten
og sagde: Jakob! Jakob! og han sagde: Se, her er
jeg. 3 Og han sagde: Jeg er Gud, din Faders Gud,

frygt ikke for at drage ned til Ægypten, thi der vil jeg
gøre dig til et stort Folk. 4 Jeg vil fare ned med dig til
Ægypten, og jeg vil ogsaa visselig føre dig op igen; og
Josef skal lægge sin Haand paa dine Øjne. 5 Saa brød
Jakob op fra Beersaba; og Israels Sønner førte Jakob,
deres Fader, og deres smaa Børn og deres Hustruer
paa Vognene, som Farao havde sendt til at føre ham
paa. 6 Og de toge deres Kvæg og deres Gods, som de
havde forhvervet i Kanaans Land, og kom til Ægypten,
Jakob og al hans Sæd med ham; 7 hans Sønner og
hans Sønners Sønner med ham, hans Døtre og hans
Sønners Døtre og al hans Sæd; han førte dem med
sig til Ægypten. 8 Og disse ere Israels Børns Navne,
som kom til Ægypten, Jakob og hans Sønner: Ruben,
Jakobs førstefødte; 9 og Rubens Sønner: Hanok og
Pallu og Hezron og Karmi; 10 og Simeons Sønner:
Jemuel og Jamin og Ohad og Jakin og Zohar og Saul,
den kananæiskes Søn; 11 og Levi Sønner: Gerson,
Kahath og Merari; 12 og Judas Sønner: Er og Onan og
Sela og Perez og Sera; men Er og Onan vare døde
i Kanaans Land; og Perez' Sønner vare Hezron og
Hamul; 13 og Isaskars Sønner: Thola og Pua og Job
og Simron; 14 og Sebulons. Sønner: Sered og Elon og
Jahleel. 15 Disse ere Leas Børn, som hun fødte Jakob
i Paddan-Aram, og hans Datter var Dina; alle hans
Sønner og hans Døtre vare tre og tredive Sjæle. 16 Og
Gads Sønner: Zifjon og Haggi, Sini og Ezbon, Eri og
Arodi og Areli; 17 og Asers Sønner: Jimna og Jisva og
Jisui og Bria, og Sera, deres Søster; og Brias Sønner:
Heber og Malkiel. 18 Disse ere Silpas Børn, hvilken
Laban gav Lea sin Datter; og hun fødte Jakob disse,
seksten Sjæle. 19 Rakels, Jakobs Hustrus, Sønner:
Josef og Benjamin. 20 Og der blev født Josef Sønner i
Ægyptens Land, hvilke Asnath, en Datter af Potifera,
Præsten i On, fødte ham: Manasse og Efraim. 21 Og
Benjamins Sønner: Bela og Beker og Asbel, Gera og
Naaman, Ehi og Ros, Muppim og Huppim og Ard. 22
Disse ere Rakels Børn, som fødtes Jakob, ialt fjorten
Sjæle. 23 Og Dans Sønner: Husim; 24 og Nafthali'
Sønner: Jahzeel og Guni og Jezer og Sillem. 25 Disse
ere Bilhas Sønner, hvilken Laban gav Rakel sin Datter,
og hun fødte Jakob disse, ialt syv Sjæle. 26 Alle, de
Sjæle, som kom med Jakob til Ægypten, som vare
udkomne af hans Lænd, foruden Jakobs Sønners
Hustruer, ere i alt seks og tresindstyve Sjæle. 27 Og
Josefs Sønner, som fødtes ham i Ægypten, vare to
Sjæle; alle Sjæle af Jakobs Hus, som kom til Ægypten,
vare halvfjerdsindstyve. 28 Og han sendte Juda foran
sig til Josef, for at denne skulde vise ham til Gosen, og
de kom til Gosen Land. 29 Da lod Josef spænde for sin
Vogn og drog op til Gosen at møde Israel sin Fader, og
han saas af ham og faldt om hans Hals og græd længe
om hans Hals, 30 Da sagde Israel til Josef: Jeg vil nu
gerne dø, efter at jeg har set dit Ansigt, at du endnu er
levende. 31 Og Josef sagde til sine Brødre og til sin
Faders Hus: Jeg vil drage op og give Farao til Kende og
sige til ham: Mine Brødre og min Faders Hus, som var i
Kanaans Land, ere komne til mig. 32 Og Mændene ere
Faarehyrder; thi de ere Mænd, som drive Kvægavl, og
deres Faar og deres Øksne og alt det, de eje, have de
ført hid. 33 Og det skal ske, naar Farao kalder ad eder,
og han siger: Hvad er eders Haandtering? 34 da skulle
I sige: Dine Tjenere ere Mænd, som drive Kvægavl fra
vor Ungdom og indtil nu, baade vi og vore Fædre, paa
det I maa bo i det Land Gosen; thi alle Faarehyrder ere
Ægypterne en Vederstyggelighed.

47 Og Josef kom og forkyndte Farao det og sagde:
Min Fader og mine Brødre og deres Faar og deres
Øksne og alt det, de have, ere komne fra Kanaans
Land; og se, de ere i Gosen Land. 2 Og af samtlige
sine Brødre tog han fem Mænd og stillede dem for
Farao. 3 Da sagde Farao til hans Brødre: Hvad er eders
Haandtering? og de sagde til Farao: Dine Tjenere ere
Faarehyrder, baade vi og vore Fædre. 4 Og de sagde
til Farao: Vi ere komne at være fremmede i Landet; thi
der er ingen Føde til det Kvæg, som dine Tjenere have;
thi Hungeren er svar i Kanaans Land; og nu, kære, lad
dine Tjenere bo i Gosen Land. 5 Og Farao talede til
Josef og sagde: Din Fader og dine Brødre ere komne
til dig. 6 Ægyptens Land ligger for dig, lad din Fader og
dine Brødre bo paa det bedste Sted i Landet, lad dem
bo i Gosen Land, og dersom du ved, at der er duelige
Mænd iblandt dem, da sæt dem til Opsynsmænd over
Kvæget, over det, som jeg har. 7 Og Josef førte Jakob
sin Fader ind og stillede ham for Faraos Ansigt, og
Jakob velsignede Farao. 8 Og Farao sagde til Jakob:
Hvor gammel er du? 9 Og Jakob sagde til Farao: Min
Udlændigheds Aars Dage ere hundrede og tredive Aar;
faa og onde have mit Livs Aars Dage været og have
ikke naaet til mine Fædres Livs Aars Dage i deres
Udlændigheds Dage. 10 Og Jakob velsignede Farao
og gik ud fra Farao. 11 Men Josef lod sin Fader og
sine Brødre bo og gav dem Ejendom i Ægyptens Land,
paa det bedste Sted i Landet, i det Land Raamses,
som Farao havde befalet. 12 Og Josef underholdt sin
Fader og sine Brødre og alt sin Faders Hus med Brød
til de smaa Børns Mund. 13 Og der var ikke Brød i alt
Landet; thi Hungeren var saare svar, saa at Ægyptens
Land og Kanaans Land forsmægtede for Hungerens
Skyld. 14 Og Josef samlede alle Pengene, som fandtes
i Ægyptens Land og i Kanaans Land, for det Korn,
som de købte, og Josef lod Pengene komme i Faraos
Hus. 15 Og da det var forbi med Pengene i Ægyptens
Land og i Kanaans Land, da kom alle Ægypterne til
Josef og sagde: Fly os Brød, og hvi skulle vi dø for

dig? thi Pengene ere borte. 16 Og Josef sagde: Flyr hid
eders Kvæg, saa vil jeg give eder Brød for eders Kvæg,
dersom Pengene ere borte. 17 Saa førte de deres
Kvæg til Josef, og Josef gav dem Brød for Hestene og
for Kvæget, som de ejede, og for Øksnene, som de
ejede, og for Asenerne; saa hjalp han dem med Brød
for alt deres Kvæg i det samme Aar. 18 Der det samme
Aar havde Ende, da kom de i det andet Aar til ham
og sagde til ham: Vi ville ikke dølge for min Herre, at
ikke alene Pengene ere borte, men og Kvæget, som vi
ejede, er kommet til min Herre; vi have intet tilbage
til min Herre, uden vore Legemer og vor Jord. 19 Hvi
skulle vi dø for dine Øjne, baade vi og tilmed vor Jord
blive øde? køb os og vor Jord for Brød; og vi med vor
Jord ville være Faraos Tjenere, og giv os Sæd, at vi
maa leve og ikke dø, og Jorden ikke blive øde. 20 Og
Josef købte af Ægyptens Jord til Farao; thi Ægypterne
solgte hver sin Ager, fordi Hungeren var svar over dem;
og Landet blev Faraos. 21 Og han lod Folket flytte om i
Stæderne, fra den ene Ende af Ægyptens Land til den
anden. 22 Alene Præsternes Jord købte han ikke; thi
Præsterne havde deres beskikkede Del af Farao; og de
aade deres beskikkede Del, som Farao havde givet
dem, derfor solgte de ikke deres Jord. 23 Da sagde
Josef til Folket: Se, jeg har i Dag købt eder og eders
Jord til Farao, se, der have I Sæd, og I skulle besaa
Jorden. 24 Og med Afgrøden skal det være saaledes,
at I skulle give Farao den femte Part, og de fire Parter
skulle I beholde til Sæd til Ageren og til Spise for eder
og for dem, som ere i eders Huse, og til eders smaa
Børn at æde. 25 Og de sagde: Du har holdt os ved
Live, lad os finde Naade for min Herres Øjne, og vi
ville være Faraos Trælle. 26 Saa gjorde Josef det til en
Skik indtil denne Dag over Ægyptens Jord, at Farao
skal have den femte Part; ikkun Præsternes Jord, den
alene, blev ikke Faraos. 27 Og Israel boede i Ægyptens
Land, i Gosen Land; og de fik Ejendom der og vare
frugtbare og bleve saare mangfoldige. 28 Og Jakob
levede i Ægyptens Land sytten Aar; og Jakobs Dage,
hans Livs Aar, vare hundrede og syv og fyrretyve Aar.
29 Og Israels Dage kom nær, at han skulde dø, og
han kaldte ad sin Søn Josef og sagde til ham: Kære,
dersom jeg har fundet Naade for dig, da læg, kære,
din Haand under min Lænd, og bevis den Miskundhed
og Troskab mod mig, at du, kære, ikke begraver mig i
Ægypten. 30 Og jeg vil ligge hos mine Fædre, og du
skal føre mig af Ægypten og begrave mig i deres Grav;
og han sagde: Jeg vil gøre, som du har sagt. 31 Men
han sagde: Sværg mig; og han svor ham; og Israel
bøjede sig over Hovedgærdet i Sengen.

48 Og det skete derefter, at der sagdes til Josef:
Se, din Fader er syg; og han tog begge sine
Sønner med sig, Manasse og Efraim. 2 Og det gaves
Jakob til Kende, og der sagdes: Se, din Søn Josef
kommer til dig; saa gjorde Israel sig stærk og sad paa
Sengen. 3 Og Jakob sagde til Josef: Den almægtige
Gud aabenbaredes for mig i Lus, udi Kanaans Land,
og velsignede mig, 4 og han sagde til mig: Se, jeg vil
gøre dig frugtbar og formere dig og gøre dig til en Hob
Folk og give din Sæd efter dig dette Land til Ejendom
evindelig. 5 Og nu, dine to Sønner, som ere fødte dig
i Ægyptens Land, før jeg kom til dig i Ægypten, de
skulle høre mig til; Efraim og Manasse skulle høre mig
til, som Ruben og Simeon. 6 Men dit Afkom, som du
avler efter dem, skal høre dig til; de skulle kaldes efter
deres Brødres Navn i deres Arv. 7 Og der jeg kom
fra Paddan, døde Rakel for mig i Kanaans Land paa
Vejen, der jeg havde endnu et Stykke Vej for at komme
til Efrath, og jeg begrov hende der paa Vejen til Efrath,
det er Bethlehem. 8 Og Israel saa Josefs Sønner og
sagde: Hvo ere disse? 9 Og Josef sagde til sin Fader:
Det er mine Sønner, som Gad har givet mig her, og han
sagde: Kære, led dem til mig, og jeg vil velsigne dem.
10 Og Israels Øjne vare matte af Alder, han kunde ikke
se; og han lod dem komme til ham, og han kyssede
dem og tog dem i Favn. 11 Og Israel sagde til Josef:
Jeg havde ikke tænkt at se dit Ansigt, og se, Gud har
endog ladet mig se din Sæd. 12 Og Josef førte dem ud
fra hans Knæ og bøjede sig med sit Ansigt til Jorden.
13 Og Josef tog dem begge, Efraim i sin højre Haand,
for Israels venstre Haand, og Manasse i sin venstre
Haand, for Israels højre Haand, og lod dem komme
nær til ham. 14 Og Israel rakte sin højre Haand ud og
lagde den paa Efraims Hoved, enddog han var den
yngste, og sin venstre Haand paa Manasses Hoved;
vidende gjorde han saaledes med sine Hænder, thi
Manasse var den førstefødte. 15 Og han velsignede
Josef og sagde: Den Gud, for hvis Ansigt mine Fædre,
Abraham og Isak, vandrede, den Gud, som vogtede
mig, fra jeg blev til, indtil denne Dag, 16 den Engel, som
udløste mig fra alt ondt, velsigne Drengene, at de maa
kaldes efter mit Navn og efter mine Fædres, Abrahams
og Isaks, Navn, og at de maa blive saare mange midt i
Landet. 17 Der Josef saa, at hans Fader lagde sin højre
Haand paa Efraims Hoved, da mishagede det ham;
og han tog fat paa sin Faders Haand for at føre den
fra Efraims Hoved paa Manasses Hoved. 18 Og Josef
sagde til sin Fader: Ikke saa, min Fader! thi denne er
den førstefødte, læg din højre Haand paa hans Hoved.
19 Men hans Fader vægrede sig og sagde: Jeg ved
det, min Søn, jeg ved det; han skal ogsaa blive til Folk,
og han skal ogsaa blive stor; men hans yngste Broder
skal blive større end han, og hans Sæd skal være en
stor Hob Folk. 20 Saa velsignede han dem paa den
samme Dag og sagde: Ved dig skal Israel velsigne og

sige: Gud sætte dig som Efraim og som Manasse! og
han satte Efraim foran Manasse. 21 Og Israel sagde til
Josef: Se, jeg dør, og Gud skal være med eder og føre
eder til eders Fædres Land igen. 22 Og jeg har givet
dig fremfor dine Brødre et Stykke Land, som jeg har
taget af Amoriternes Haand med mit Sværd og med
min Bue.

49 Og Jakob kaldte ad sine Sønner og sagde:
Samler eder, og jeg vil forkynde eder, hvad eder
skal vederfares i de sidste Dage. 2 Kommer til Hobe og
hører, Jakobs Sønner! og hører paa Israel, eders Fader.
3 Ruben, du er min førstefødte, min Magt og min første
Kraft, ypperlig i Værdighed og ypperlig i Styrke! 4 Du
bruser op som Vandet; du skal ikke være ypperlig; thi
du besteg din Faders Leje, da besmittede du det; han
har besteget min Seng. 5 Simeon og Levi ere Brødre;
Volds Vaaben ere deres Sværd. 6 Min Sjæl skal ikke
komme i deres hemmelige Raad, min Ære skal ikke
forenes med deres Forsamling; thi i deres Vrede have
de slaget Mænd ihjel, og i deres Egenraadighed have
de lemlæstet Oksen. 7 Forbandet være deres Vrede, thi
den var streng, og deres Hastighed, thi den var haard;
jeg vil fordele dem i Jakob og adsprede dem i Israel. 8
Juda, dig skulle dine Brødre love, din Haand skal være
paa dine Fjenders Nakke; for dig skulle din Faders
Sønner bøje sig. 9 Juda er en ung Løve; du opsteg fra
Rov, min Søn! han har bøjet sig, han laa som en Løve
og som en Løvinde; hvem tør jage ham op? 10 Der
skal ikke vige Kongespir fra Juda og ikke Herskerstav
fra hans Fødder, førend Silo skal komme, og Folkene
skulle hænge ved ham. 11 Han binder sit unge Asen
til Vintræet og sin Asenindes Føl til Vinranken; han
tor sit Klædebon i Vin, og sin Kjortel i Vindrueblod.
12 Han er rødere i Øjnene end Vin, og hvidere paa
Tænderne end Mælk. 13 Sebulon skal bo ved Havets
Strand, og han skal være ved Skibenes Strand, og
hans Side ligger op til Sidon. 14 Isaskar skal være et
knokkelstærkt Asen, som ligger imellem Kvægfoldene.
15 Thi han saa, at Hvilen var god, og at Landet var
dejligt, og han har bøjet sine Skuldre til at bære og er
bleven en skatskyldig Tjener. 16 Dan skal dømme sit
Folk, som en af Israels Stammer. 17 Dan skal være
en Slange paa Vejen, en Hornslange paa Stien, som
bider Hestens Hov, saa dens Rytter falder bag af. 18
Herre, jeg bier efter din Frelse! 19 Gad — en Skare skal
trænge ind paa ham, men han skal trænge den tilbage.
20 Fra Aser kommer det fede, som er hans Brød; og
han skal give kongelige Lækkerheder. 21 Nafthali er
en frit løbende Hind, han, som giver dejlig Tale. 22
Josef er en Kvist paa det frugtbare Træ, en Kvist paa
det frugtbare Træ ved Kilden; Grenene gaa op over
Muren. 23 Og Bueskytterne forbitrede ham og skøde og
hadede ham. 24 Og hans Bue blev dog stærk, og hans
Hænders Arme smidige; det kom fra Jakobs mægtiges
Hænder, hist fra, fra Hyrden, fra Israels Klippe. 25
Fra din Faders Gud — og han hjælpe dig! — og fra
den Almægtige — og han velsigne dig! — komme
Velsignelser fra Himmelen ovenfra og Velsignelser fra
Dybet nedenfra, Brysters og Moderlivs Velsignelser.
26 Din Faders Velsignelser ere mægtigere end mine
Forfædres Velsignelser, indtil de evige Højes Grænser;
de skulle komme paa Josefs Hoved og paa hans Isse,
som er en Fyrste iblandt sine Brødre. 27 Benjamin skal
røve som en Ulv; om Morgenen skal han æde Rov, og
om Aftenen skal han uddele Bytte. 28 Alle disse ere de
tolv Israels Stammer; og dette er det, som deres Fader
talede til dem, da han velsignede dem, hver efter sin
Velsignelse velsignede han dem. 29 Og han befalede
dem og sagde til dem: Naar jeg er samlet til mit Folk,
da begraver mig hos mine Fædre i den Hule, som er
paa Efron den Hethiters Ager, 30 i den Hule, som er
paa den Ager Makpela, som er tvært over for Mamre i
Kanaans Land, hvilken Ager Abraham købte af Efron
den Hethiter til Begravelses Ejendom. 31 Der have de
begravet Abraham og Sara, hans Hustru; der have de
begravet Isak og Rebekka, hans Hustru; og der har jeg
begravet Lea. 32 Den Agers Ejendom og den Hule,
som er derpaa, er købt af Heths Børn. 33 Der Jakob
var kommen til Ende med at byde sine Børn dette, da
tog han sine Fødder til sig op paa Sengen og opgav sin
Aand og blev samlet til sit Folk.

50 Da faldt Josef over sin Faders Ansigt og
græd over ham og kyssede ham. 2 Og Josef
befalede sine Tjenere, Lægerne, at balsamere hans
Fader; saa balsamerede Lægerne Israel. 3 Og
fyrretyve Dage medgik hertil; thi saa mange Dage
medgaa til Balsameringen; og Ægypterne begræd ham
halvfjerdsindstyve Dage. 4 Og der Grædedagene over
ham vare forbi, da talede Josef til Faraos Hus og sagde:
Kære, dersom jeg har fundet Naade for eders Øjne,
da taler, kære, for Faraos Øren og siger: 5 Min Fader
tog en Ed af mig og sagde: Se, jeg dør; i min Grav,
som jeg lod mig grave i Kanaans Land, der skal du
begrave mig; og nu, kære, vil jeg drage op og begrave
min Fader, og jeg vil komme igen. 6 Og Farao sagde:
Drag op og begrav din Fader, saaledes som han tog
Ed af dig. 7 Og Josef drog op for at begrave sin Fader,
og alle Faraos Tjenere fore op med ham, de ældste af
hans Hus, og alle de ældste af Ægyptens Land, 8 og
Josefs ganske Hus og hans Brødre og hans Faders
Hus, kun deres smaa Børn og deres Faar og deres
Øksne lode de blive i Gosen Land. 9 Og baade Vogne
og Ryttere droge op med ham, og det var en meget
stor Hær. 10 Der de kom til den Lade Atad, som ligger

paa hin Side Jordan, da holdt de der en stor og saare
svar Klage, og han lod holde Sorrig for sin Fader syv
Dage. **11** Og Kananiten, som boede i Landet, saa den
Sorrig ved den Lade Atad, og de sagde: Denne er en
svar Sorrig for Ægypterne; derfor kaldte man det Steds
Navn: Ægypternes Sorrig, som er paa hin Side Jordan.
12 Og hans Sønner gjorde saaledes med ham, som
han havde befalet dem. **13** Og hans Sønner førte ham
til Kanaans Land og begrove ham i Hulen paa den
Ager Makpela, den Ager, som Abraham havde købt
til Begravelses Ejendom af Efron den Hethiter, tvært
over for Mamre. **14** Og Josef kom igen til Ægypten,
han og hans Brødre og alle de, som vare dragne op
med ham til at begrave hans Fader, efter at han havde
begravet sin Fader. **15** Der Josefs Brødre saa, at deres
Fader var død, da sagde de: Maaske Josef hader os,
saa han visselig vil betale os igen alt det onde, som
vi have gjort imod ham. **16** Og de beskikkede nogen
at tale til Josef, sigende: Din Fader befalede, før han
døde og sagde: **17** Saa skulle I sige til Josef: Kære,
forlad dog dine Brødre deres Overtrædelse og deres
Synd, at de gjorde ilde imod dig; kære, saa forlad nu
din Faders Guds Tjenere deres Overtrædelse; da græd
Josef, der de talede til ham. **18** Og hans Brødre gik
ogsaa selv hen og faldt ned for hans Ansigt og sagde:
Se, vi ere dine Tjenere! **19** Og Josef sagde til dem:
Frygter ikke; thi monne jeg være i Guds Sted? **20** Og I
tænkte ondt imod mig; Gud tænkte at vende det til det
gode, for at gøre, hvad der sker paa denne Dag, at
holde meget Folk ved Live. **21** Saa frygter nu ikke, jeg
vil opholde eder og eders smaa Børn; saa trøstede han
dem og talede kærlig med dem. **22** Saa boede Josef i
Ægypten, han og hans Faders Hus, og Josef levede
hundrede og ti Aar. **23** Og Josef saa Efraims Sønner i
tredje Led; desligeste Makirs, Manasse Søns, Sønner
bleve fødte paa Josefs Knæ. **24** Og Josef sagde til sine
Brødre: Jeg dør, og Gud skal visselig besøge eder og
føre eder op af dette Land, til det Land, som han har
tilsvoret Abraham, Isak og Jakob. **25** Og Josef tog en
Ed af Israels Børn og sagde: Gud skal visselig besøge
eder, og I skulle føre mine Ben op herfra. **26** Saa døde
Josef hundrede og ti Aar gammel; og de balsamerede
ham, og man lagde ham i Kiste i Ægypten.

2 Mosebog

1 Og disse ere Navnene paa Israels Sønner, som kom
til Ægypten, med Jakob kom de, hver med sit Hus:
2 Ruben, Simeon, Levi og Juda, **3** Isaskar, Sebulon
og Benjamin, **4** Dan og Nafthali, Gad og Aser. **5** Og
alle Personer, som vare udkomne af Jakobs Lænd,
de vare halvfjerdsindstyve Personer; men Josef var i
Ægypten. **6** Og Josef døde, og alle hans Brødre og al
denne Slægt. **7** Og Israels Børn bleve frugtbare og
vrimlede og bleve mangfoldige og vare saare talrige, og
Landet blev fuldt af dem. **8** Og der kom en ny Konge
over Ægypten, som ikke kendte Josef. **9** Og han sagde
til sit Folk: Se, Israels Børns Folk ere flere og talrigere
end vi. **10** Velan, vi ville handle klogeligen imod det, at
det ikke skal blive mangfoldigt; og det kunde ske, om
der blev Lejlighed til en Krig, kunde det ogsaa slaa sig
til vore Fjender og føre Krig imod os og drage ud af
Landet. **11** Saa satte de Skattebetjente over det, at de
skulde plage det med deres Byrder; og man byggede
Farao Forraadsstæder, nemlig Pithom og Raamses.
12 Og jo mere de plagede det, desto mere blev det
mangfoldigt, og udbredte sig, og de væmmedes ved
Israels Børn. **13** Og Ægypterne tvang Israels Børn til at
trælle strengt. **14** Og de gjorde dem deres Liv besk
med haard Trældom i Ler og i Tegl og med alle Haande
Trældom paa Marken; i al deres Trældom, i hvilken de
tjente dem, maatte de trælle strengt. **15** Og Kongen af
Ægypten talede til de hebraiske Jordemødre, af hvilke
den enes Navn var Sifra og den andens Navn Pua,
16 og han sagde: Naar I hjælpe de hebraiske Kvinder
ved Fødselen, saa ser paa Stolene: Dersom det er en
Søn, saa dræber ham, og dersom det er en Datter, da
maa hun leve. **17** Men Jordemødrene frygtede Gud
og gjorde ikke saa, som Kongen af Ægypten havde
talet til dem, men lode Drengene leve. **18** Da kaldte
Kongen af Ægypten Jordemødrene og sagde til dem:
Hvi gjorde I denne Gerning, at I lode Drengene leve?
19 Og Jordemødrene svarede Farao: De hebraiske ere
ikke som de ægyptiske Kvinder, men de ere stærke;
førend Jordemoderen kommer til dem, da have de født.
20 Derfor gjorde Gud vel imod Jordemødrene, og Folket
blev mangfoldigt, og de bleve saare talrige. **21** Og det
skete, efterdi Jordemødrene frygtede Gud, da lod han
dem faa Huse. **22** Saa bød Farao alt sit Folk og sagde:
Hver en Søn, som fødes, kaster ham i Floden, og lader
alle Døtre leve.

2 Og en Mand af Levi Hus gik hen og tog en Levi
Datter. **2** Og Kvinden undfik og fødte en Søn, og der
hun saa ham, at han var dejlig, da skjulte hun ham tre
Maaneder. **3** Men der hun ikke længere kunde skjule
ham, da tog hun ham en Kiste af Rør og klinede den
med Lim og Beg og lagde Drengen der udi og lagde
den imellem Sivet ved Bredden af Floden. **4** Men hans
Søster stod i Frastand for at faa at vide, hvorledes det
vilde gaa ham. **5** Og Faraos Datter gik ned til Floden
for at bade sig, og hendes Jomfruer gik ved Bredden
af Floden; der hun saa Kisten midt i Sivet, da sendte
hun sin Pige hen og lod den hente. **6** Og der hun lod
den op, da saa hun Barnet, og se, Drengen græd; da
ynkedes hun over ham og sagde: Denne er en af de
Hebræers Drenge. **7** Da sagde hans Søster til Faraos
Datter: Skal jeg gaa og hente dig en Kone til Amme, af
de hebraiske, at hun giver dig Drengen at die? **8** Og
Faraos Datter sagde til hende: Gak! og Pigen gik og
kaldte Drengens Moder. **9** Da sagde Faraos Datter til
hende: Tag denne Dreng og giv mig ham at die, og jeg,
ja jeg vil give dig din Løn. Og Kvinden tog Drengen og
gav ham at die. **10** Og der Drengen var bleven stor,
da bragte hun ham til Faraos Datter, og denne holdt
ham som sin Søn, og hun kaldte hans Navn Mose, og
sagde: Thi jeg drog ham af Vandet. **11** Og det skete i
de samme Dage, der Mose var bleven stor, da gik han
ud til sine Brødre og saa paa deres Byrder, og han saa
en ægyptisk Mand, som slog en hebraisk Mand af hans
Brødre. **12** Da vendte han sig hid og did, og saa, at der
var ingen til Stede, og han slog den Ægypter ihjel og
skjulte ham i Sandet. **13** Og anden Dagen gik han ud,
og se, to hebraiske Mænd trættedes; da sagde han til
den, som havde Uret: Hvi slaar du din Næste? **14** Og
han sagde: Hvo har sat dig til Fyrste og Dommer over
os? tænker du at slaa mig ihjel, saasom du slog den
Ægypter ihjel? da frygtede Mose og sagde: Sandelig
den Gerning er bleven vitterlig. **15** Og Farao hørte
denne Gerning og søgte at slaa Mose ihjel; men Mose
flyede fra Faraos Ansigt, og blev i det Land Midian og
satte sig ved Brønden. **16** Og Præsten i Midian havde
syv Døtre, og de kom derhen og droge Vand og fyldte
Renderne at vande deres Faders Kvæg. **17** Da kom
Hyrderne og stødte dem derfra; men Mose stod op
og hjalp dem og vandede deres Kvæg. **18** Og de kom
til Reuel, deres Fader, og han sagde: Hvi komme I
saa snart i Dag? **19** Og de sagde: En ægyptisk Mand
friede os fra Hyrdernes Haand og drog desuden flittig
Vand op for os og vandede Kvæget. **20** Og han sagde
til sine Døtre: Hvor er han da? hvi lode I den Mand
gaa? kalder ham og han skal æde Brød med os. **21** Og
Mose havde Lyst til at blive hos Manden; saa gav han
Mose Zippora, sin Datter. **22** Og hun fødte en Søn, og
han kaldte hans Navn Gersom; thi han sagde: Jeg er
bleven en Udlænding i et fremmed Land. **23** Og det
skete lang Tid derefter, da døde Kongen af Ægypten;
og Israels Børn sukkede over den Trældom og raabte,
og deres Raab over Trældommen kom op for Gud. **24**
Og Gud hørte deres Suk, og Gud tænkte paa sin Pagt

med Abraham, med Isak og med Jakob. 25 Og Gud
saa Israels Børn, og Gud kendtes ved dem.

3 Og Mose vogtede Kvæg hos Jetro, sin Svigerfader,
Præsten i Midian, og han drev Kvæget bag Ørken
og kom til det Guds Bjerg, til Horeb. 2 Og Herrens
Engel aabenbaredes for ham i en Ildslue, midt af
Tornebusken, og han saa, og se, Tornebusken brændte
i Ilden, dog blev Tornebusken ikke fortæret. 3 Og Mose
sagde: Jeg vil nu gaa hen og se dette store Syn, hvi
Tornebusken ikke opbrændes. 4 Der Herren saa, at
han gik hen for at se, da raabte Gud til ham midt af
Tornebusken og sagde: Mose! Mose! og han sagde:
Se, her er jeg. 5 Og han sagde: Kom ikke nær her hid,
drag dine Sko af dine Fødder; thi det Sted, som du
staar paa, det er hellig Jord. 6 Og han sagde: Jeg er
din Faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs
Gud; og Mose skjulte sit Ansigt, thi han frygtede for at
se paa Gud. 7 Og Herren sagde: Jeg har grant set mit
Folks Elendighed i Ægypten, og hørt deres Skrig over
dem, som trænge dem; thi jeg ved deres Smerter. 8 Og
jeg er nedfaren for at redde dem af Ægypternes Haand
og for at føre dem op af dette Land, til et godt og vidt
Land, til et Land, som flyder med Mælk og Honning, til
Kananitens og Hethitens og Amoritens og Feresitens
og Hevitens og Jebusitens Sted. 9 Og nu se, Israels
Børns Skrig er kommet for mig, og jeg har ogsaa set
den Trængsel, hvormed Ægypterne trænge dem. 10
Saa gak nu og jeg vil sende dig til Farao, og udfør mit
Folk, Israels Børn, af Ægypten. 11 Og Mose sagde til
Gud: Hvo er jeg, at jeg skulde gaa til Farao, og at jeg
skulde udføre Israels Børn af Ægypten? 12 Og han
sagde: Sandelig, jeg vil være med dig; og dette skal
være dig et Tegn, at jeg har sendt dig: Naar du udfører
Folket af Ægypten, da skulle I tjene Gud paa dette
Bjerg. 13 Og Mose sagde til Gud: Se, naar jeg kommer
til Israels Børn og siger til dem: Eders Fædres Gud
har sendt mig til eder, og de sige til mig: Hvad er hans
Navn? hvad skal jeg da sige til dem? 14 Og Gud sagde
til Mose: Jeg er den, som jeg er; og han sagde: Saa
skal du sige til Israels Børn: „Jeg er" har sendt mig til
eder. 15 Og Gud sagde ydermere til Mose: Saa skal
du sige til Israels Børn: Herren, eders Fædres Gud,
Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud, sendte
mig til eder; dette er mit Navn evindeligen, og dette
min Ihukommelse fra Slægt til Slægt. 16 Gak, og du
skal samle de ældste af Israel og sige til dem: Herren,
eders Fædres Gud, er aabenbaret for mig, Abrahams,
Isaks og Jakobs Gud, og har sagt: Jeg har visselig
besøgt eder og set, hvad eder er vederfaret i Ægypten.
17 Og jeg har sagt: Jeg vil føre eder op af Ægyptens
Elendighed til Kananitens og Hethitens og Amoritens og
Feresitens og Hevitens og Jebusitens Land, til et Land,
som flyder med Mælk og Honning. 18 Og de skulle
høre din Røst, og du skal gaa ind, du og de ældste af
Israel, til Kongen af Ægypten, og I skulle sige til ham:
Herren, Hebræernes Gud, har mødt os, og nu, lad os
dog gaa tre Dages Rejse hen i Ørken og ofre til Herren
vor Gud. 19 Men jeg ved, at Kongen af Ægypten skal
ikke lade eder fare, end ikke ved en stærk Haand. 20
Og jeg skal udstrække min Haand og slaa Ægypten
med alle mine underlige Ting, som jeg vil gøre midt i
det, og derefter skal han lade eder fare. 21 Og jeg vil
give dette Folk Naade hos Ægypterne, og det skal ske,
naar I skulle rejse, skulle I ikke rejse tomhændede. 22
Men hver Kvinde skal begære af sin Naboerske og
af den, hun er i Huset med, Sølvkar og Guldkar og
Klæder, og dem skulle I lægge paa eders Sønner og
paa eders Døtre, og skille Ægypterne derved.

4 Og Mose svarede og sagde: Men se, de skulle ikke
tro mig og ikke lyde min Røst; men de skulle sige:
Herren har ikke aabenbaret sig for dig. 2 Og Herren
sagde til ham, hvad er dette, du har i din Haand? og
han sagde: En Stav. 3 Og han sagde: Kast den paa
Jorden; og han kastede den paa Jorden; saa blev den
til en Slange, og Mose flyede for den. 4 Da sagde
Herren til Mose: Udræk din Haand og tag fat paa dens
Hale; saa rakte han sin Haand ud og tog fat paa den,
og den blev til en Stav i hans Haand; 5 at de skulle tro,
at Herren, deres Fædres Gud, Abrahams Gud, Isaks
Gud og Jakobs Gud, har aabenbaret sig for dig. 6 Og
Herren sagde ydermere til ham: Stik nu din Haand i din
Barm; og han stak sin Haand i sin Barm, og han drog
den ud og se, hans Haand var spedalsk som Sne. 7
Og han sagde: Stik igen din Haand i din Barm; og han
stak igen sin Haand i sin Barm; og han drog den ud
af sin Barm, og se, da var den igen bleven som hans
Kød. 8 Og det skal ske, dersom de ikke ville tro dig
eller adlyde din Røst ved det første Tegn, da skulle
de tro din Røst ved det andet Tegn. 9 Og det skal
ske, dersom de end ikke skulle tro disse tvende Tegn
og ej lyde din Røst, da skal du tage af Flodens Vand
og øse paa det tørre; da skal det Vand, som du tog
af Floden vorde, ja da skal det vorde til Blod paa det
tørre. 10 Og Mose sagde til Herren: Hør mig, Herre! jeg
har ikke hidtildags været en veltalende Mand, ej heller
siden du talede til din Tjener; thi jeg har et svart Maal
og en svar Tunge. 11 Og Herren sagde til ham: Hvo
giver Mennesket Mund? eller hvo gør stum eller døv
eller seende eller blind? mon ikke jeg Herren? 12 Saa
gak nu; og jeg skal være med din Mund, og lære dig,
hvad du skal tale. 13 Og han sagde: Hør mig, Herre!
send nu, hvem du vil sende. 14 Da blev Herrens Vrede
optændt imod Mose, og han sagde: Kender jeg ikke
Aron, din Broder, den Levit, at han kan tale vel? og se,

han skal endog gaa ud imod dig, og naar han ser dig,
da skal han glæde sig i sit Hjerte; 15 og du skal tale til
ham og lægge Ordene i hans Mund; og jeg skal være
med din Mund og med hans Mund, og lære eder, hvad I
skulle gøre. 16 Og han skal tale for dig til Folket, og det
skal ske, at han skal være din Mund, og du skal være
ham som en Gud. 17 Og tag denne Stav i din Haand,
med hvilken du skal gøre Tegnene. 18 Og Mose gik og
kom igen til Jetro, sin Svigerfader, og sagde til ham:
Kære, lad mig fare, saa vil jeg drage tilbage til mine
Brødre, som ere i Ægypten, og se, om de endnu leve;
og Jetro sagde til Mose: Gak i Fred. 19 Og Herren
sagde til Mose i Midian: Gak, vend tilbage til Ægypten;
thi alle de Mænd ere døde, som søgte efter dit Liv. 20
Saa tog Mose sin Hustru og sine Sønner og førte dem
paa et Asen, og han vendte tilbage til Ægyptens Land,
og Mose tog Guds Stav i sin Haand. 21 Og Herren
sagde til Mose: Naar du gaar for at vende tilbage til
Ægypten, da se til, at du for Faraos Aasyn gør alle
disse Tegn, som jeg har givet i din Haand; men jeg vil
forhærde hans Hjerte, at han ikke skal lade Folket fare.
22 Og du skal sige til Farao: Saa siger Herren: Israel er
min Søn, min førstefødte. 23 Og jeg har sagt til dig: Lad
min Søn fare, at han kan tjene mig, og du har vægret
dig for at lade ham fare; se, jeg ihjelslaar din Søn, din
førstefødte. 24 Og det skete paa Vejen i Herberget,
at Herren kom imod ham og vilde have slaget ham
ihjel. 25 Da tog Zippora en skarp Sten og afskar sin
Søns Forhud, og kastede den hen for hans Fødder
og sagde: Du er mig en Blodbrudgom. 26 Da lod han
ham være; men hun sagde da: En Blodbrudgom — for
Omskærelsens Skyld. 27 Og Herren sagde til Aron:
Gak imod Mose i Ørken; og han gik og mødte ham ved
Guds Bjerg og kyssede ham. 28 Og Mose forkyndte
Aron alle Ord af Herren, som havde udsendt ham, og
alle de Tegn, som han havde befalet ham. 29 Saa gik
Mose og Aron hen og samlede alle de ældste af Israels
Børn. 30 Og Aron talede alle de Ord, som Herren havde
talet med Mose; og han gjorde Tegnene for Folkets
Øjne. 31 Og Folket troede, og der de hørte, at Herren
havde besøgt Israels Børn, og at han havde set deres
Elendighed, da bøjede de sig og tilbade.

5 Og derefter kom Mose og Aron ind til Farao og
sagde: Saa siger Herren, Israels Gud: Lad mit Folk
fare, og de skulle holde mig Højtid i Ørken. 2 Og Farao
sagde: Hvo er den Herre, hvis Røst jeg skal adlyde i at
lade Israel fare? jeg kender ikke den Herre, jeg vil heller
ikke lade Israel fare. 3 Og de sagde: Hebræernes Gud
mødte os; lad os dog gaa tre Dages Rejse i Ørken og
bringe Herren vor Gud Offer, at han ikke skal ramme os
med Pest eller med Sværdet. 4 Da sagde Kongen af
Ægypten til dem: Mose og Aron, hvorfor ville I afdrage
Folket fra deres Gerninger; gaar hen til eders Byrder. 5
Og Farao sagde ydermere: Se, Folket er nu mangfoldigt
i Landet, og I ville bringe dem Hvile for deres Byrder.
6 Og Farao befalede samme Dag Opsynsmændene
over Folket og dets Fogeder og sagde: 7 I skulle ikke
ydermere give Folket Halm til Teglarbejdet som tilforn;
lader dem selv gaa og sanke sig Halm; 8 og paalægger
dem alligevel at gøre det samme Tal Stene, som de
have gjort hidtildags; eftergiver intet deraf; thi de ere
efterladne, derfor skrige de og sige: Vi ville gaa hen,
vi ville ofre til vor Gud. 9 Lader Trældommen blive
svar over Mændene, saa at de have at gøre dermed
og ikke agte paa løgnagtige Ord. 10 Da udgik Folkets
Opsynsmænd og dets Fogeder og sagde til Folket: Saa
siger Farao: Jeg giver eder ikke Halm. 11 Gaar selv,
tager eder Halm, hvor I kunne finde; men der skal intet
eftergives i eders Trællearbejde. 12 Saa adspredte
Folket sig over alt Ægyptens Land, at sanke Stubber, at
bruge som Halm. 13 Og Opsynsmændene dreve paa
og sagde: Fuldkommer eders Gerning, Arbejdet Dag
for Dag, ligesom da I havde Halm. 14 Og Israels Børns
Fogeder, hvilke Faraos Opsynsmænd havde sat over
dem, bleve slagne; og der blev sagt til dem: Hvorfor
have I ikke fuldkommet eders beskikkede Gerning, at
gøre Tegl, som tilforn, saa og i Gaar og i Dag? 15
Da kom Israels Børns Fogeder og raabte til Farao og
sagde: Hvi gør du saa med dine Tjenere? 16 Dine
Tjenere gives ikke Halm, og de sige til os: Gører Tegl!
og se, dine Tjenere faa Hug; dog dit Folk er Skyld deri.
17 Og han sagde: I ere efterladne, ja efterladne, derfor
sige I: Vi ville gaa hen, vi ville ofre til Herren. 18 Og nu,
gaar, arbejder, og ingen Halm skal gives eder; men
I skulle dog forskaffe Tallet paa Teglene. 19 Da saa
Israels Børns Fogeder, at de vare ilde farne, idet der
sagdes: I skulle intet formindske i eders Tegl, i Arbejdet
Dag for Dag. 20 Da traf de paa Mose og Aron, der
stode for at møde dem, da de gik ud fra Farao. 21 Og
de sagde til dem: Herren skal se paa eder og dømme,
at I have gjort os stinkende for Farao og for hans
Tjenere, saa at I have givet Sværdet i deres Haand til
at ihjelslaa os. 22 Og Mose vendte sig til Herren igen
og sagde: Herre, hvi gør du ilde imod dette Folk? hvi
sendte du mig? 23 Thi fra den Tid, da jeg kom til Farao
at tale i dit Navn, har han gjort ilde imod dette Folk, og
du har ingenlunde friet dit Folk.

6 Og Herren sagde til Mose: Nu skal du se, hvad jeg
vil gøre Farao; thi ved en stærk Haand skal han
lade dem fare, og ved en stærk Haand skal han uddrive
dem af sit Land. 2 Og Gud talede til Mose og sagde til
ham: Jeg er Herren, 3 og jeg har aabenbaret mig for
Abraham, Isak og Jakob som en almægtig Gud; men
ved mit Navn: „Herren!" var jeg ikke kendt af dem. 4 Og

Jeg har ogsaa oprettet min Pagt med dem, at give dem
Kanaans Land, deres Udlændigheds Land, i hvilket
de have været Udlændinge. 5 Og jeg har ogsaa hørt
Sukket fra Israels Børn, hvilke Ægypterne have gjort til
Trælle, og jeg har ihukommet min Pagt. 6 Derfor sig
til Israels Børn: Jeg er Herren og vil udføre eder fra
Ægypternes Byrder og fri eder af deres Trældom; og
jeg vil udløse eder med en udrakt Arm og ved store
Domme. 7 Og jeg vil tage mig eder til et Folk, og
jeg vil være eder en Gud, og I skulle fornemme, at
jeg er Herren eders Gud, den som udfører eder fra
Ægypternes Byrder. 8 Og jeg vil indføre eder i Landet,
om hvilket jeg har opløftet min Haand og svoret at give
Abraham, Isak og Jakob det; og jeg vil give eder det til
Ejendom, jeg er Herren. 9 Og Mose talede saaledes til
Israels Børn; men de hørte ikke Mose for Sjæleangst
og for den haarde Trældom. 10 Da talede Herren til
Mose og sagde: 11 Gak ind og tal til Farao, Kongen
af Ægypten, at han lader Israels Børn drage ud af sit
Land. 12 Og Mose talede for Herrens Ansigt og sagde:
Se, Israels Børn høre mig ikke, og hvorledes skulde
Farao høre mig? og derhos er jeg uomskaaren paa
Læberne. 13 Og Herren talede til Mose og Aron og
gav dem Befaling til Israels Børn og til Farao, Kongen
af Ægypten, om at udføre Israels Børn af Ægyptens
Land. 14 Disse vare Øversterne i deres Fædrenehuse:
Rubens, Israels førstefødtes, Sønner vare: Hanok og
Pallu, Hezron og Karmi; disse vare Rubens Slægter. 15
Og Simeons Sønner vare: Jemuel og Jamin og Ohad
og Jakin og Zohar og Saul, den kananæiskes Søn;
disse vare Simeons Slægter. 16 Og disse vare Levi
Børns Navne efter deres Slægter: Gerson og Kahath og
Merari; men Levi blev hundrede og syv og tredive Aar
gammel. 17 Og Gersons Børn vare: Libni og Simei efter
deres Slægter. 18 Og Kahaths Børn vare: Amram og
Jizehar og Hebron og Ussiel; og Kahath blev hundrede
og tre og tredive Aar gammel. 19 Og Merari Børn vare
Maheli og Musi; disse ere Levi Slægter efter deres
Afkom. 20 Og Amram tog sin Faders Søster Jokebed til
Hustru, og hun fødte ham Aron og Mose; og Amram
blev hundrede og syv og tredive Aar gammel. 21 Og
Jizehars Sønner vare: Kora og Nefeg og Sikri. 22 Og
Ussiels Sønner vare: Misael og Elzafan og Sithri. 23
Og Aron tog Eliseba, Amminadabs Datter, Nahassons
Søster, til Hustru, og hun fødte ham Nadab og Abihu,
Eleasar og Ithamar. 24 Og Koras Børn vare: Assir og
Elkana og Abiasaf; disse ere de Koraiters Slægter. 25
Men Eleasar, Arons Søn, tog sig en Hustru af Putiels
Døtre, og hun fødte ham Pinehas; disse ere Øversterne
for Leviternes Fædrenehuse efter deres Slægter. 26
Dette er Aron og Mose, som Herren sagde til: Fører
Israels Børn ud af Ægyptens Land, efter deres Hære. 27
Det var dem, som talede til Farao, Kongen af Ægypten,
om at udføre Israels Børn af Ægypten, det er Mose
og Aron. 28 Og det skete paa den Dag, at Herren
talede til Mose i Ægyptens Land. 29 Og Herren talede
til Mose sigende: Jeg er Herren, tal til Farao, Kongen
af Ægypten, alt hvad jeg taler til dig. 30 Og Mose
sagde for Herrens Ansigt: Se, jeg er uomskaaren paa
Læberne, og hvorledes skulde Farao høre mig?

7 Og Herren sagde til Mose: Se, jeg har sat dig til
en Gud for Farao og Aron, din Broder, skal være
din Profet. 2 Du skal tale alt det, som jeg vil befale
dig; men Aron, din Broder, skal tale til Farao, at han
skal lade Israels Børn drage ud af sit Land. 3 Men jeg
vil forhærde Faraos Hjerte og mangfoldiggøre mine
Tegn og mine underlige Gerninger i Ægyptens Land. 4
Og Farao skal ikke høre eder, og jeg vil lægge min
Haand paa Ægypterne og udføre mine Hære, mit Folk,
Israels Børn, af Ægyptens Land ved store Domme. 5
Og Ægypterne skulle fornemme, at jeg er Herren, naar
jeg udrækker min Haand over Ægypten og fører Israels
Børn midt ud fra dem. 6 Og Mose og Aron gjorde det;
saasom Herren havde befalet dem, saa gjorde de. 7
Og Mose var firsindstyve Aar gammel, og Aron tre og
firsindstyve Aar gammel, da de talede til Farao. 8 Og
Herren sagde til Mose og til Aron, sigende: 9 Naar
Farao taler til eder sigende: Gører en underlig Gerning,
da skal du sige til Aron: Tag din Stav og kast den for
Faraos Ansigt: Den skal blive til en Slange. 10 Da kom
Mose og Aron til Farao og gjorde saaledes, som Herren
havde befalet, og Aron kastede sin Stav for Farao og
for hans Tjenere, og den blev til en Slange. 11 Da
kaldte ogsaa Farao ad de vise og Troldkarlene, men
ogsaa disse, de ægyptiske Koglere, gjorde ligesaa med
deres Besværgelser. 12 Og de kastede hver sin Stav,
og de bleve Slanger; men Arons Stav opslugte deres
Stave. 13 Og Faraos Hjerte forhærdedes, at han hørte
dem ikke, ligesom Herren havde sagt. 14 Og Herren
sagde til Mose: Faraos Hjerte er haardt, han vægrer sig
ved at lade Folket fare. 15 Gak til Farao aarle, se, han
gaar ud til Vandet, og du skal træde frem mod ham ved
Bredden af Floden; og din Stav, som var omvendt til
en Slange, skal du tage i din Haand. 16 Og du skal
sige til ham: Herren, Hebræernes Gud, har sendt mig
til dig og sagt: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene
mig i Ørken, og se, du har ej villet høre hidindtil. 17
Saa siger Herren: Af dette skal du fornemme, at jeg
er Herren; se, jeg slaar med Staven, som jeg har i
min Haand, paa Vandet, som er i Floden, og det skal
omvendes til Blod. 18 Og Fiskene, som ere i Floden,
skulle dø, og Floden skal lugte ilde, saa at Ægypterne
skulle væmmes ved at drikke Vand af Floden. 19 Og
Herren sagde til Mose: Sig til Aron: Tag din Stav og
ræk din Haand ud over Vandet i Ægypten, over deres

Strømme, over deres Floder og over deres Søer og
over alle deres Vandsamlinger, og de skulle vorde Blod,
og der skal være Blod i hele Ægyptens Land, baade i
Træ- og i Stenkarrene. **20** Og Mose og Aron gjorde
saa, eftersom Herren havde befalet, og han opløftede
Staven og slog Vandet, som var i Floden, for Faraos
Øjne og for hans Tjeneres Øjne, og alt Vandet, som
var i Floden, omvendtes til Blod. **21** Og Fiskene, som
vare i Floden, døde, og Floden lugtede ilde, saa at
Ægypterne ikke kunde drikke Vand af Floden; og der
blev Blod i hele Ægyptens Land. **22** Og de ægyptiske
Koglere gjorde ligesaa med deres Besværgelser; og
Faraos Hjerte forhærdedes, at han hørte dem ikke, som
Herren havde sagt. **23** Og Farao vendte sig og gik til sit
Hus og lagde end ikke dette paa sit Hjerte. **24** Men alle
Ægypterne grove omkring Floden efter Vand at drikke;
thi de kunde ikke drikke af Vandet i Floden. **25** Og der
forløb syv Dage, efter at Herren havde slaget Floden.

8 Og Herren sagde til Mose: Gak til Farao, og du
skal sige til ham: Saa siger Herren: Lad mit Folk
fare, at de kunne tjene mig. **2** Og dersom du vægrer
dig ved at lade dem fare, se, da vil jeg plage hele
dit Landemærke med Frøer. **3** Og Floden skal vrimle
med Frøer, og de skulle hoppe op og komme i dit
Hus og i dit Sengekammer og paa din Seng og i dine
Tjeneres Hus og iblandt dit Folk og i dine Ovne og i
dine Dejgtruge. **4** Og Frøerne skulle hoppe op paa dig
og paa dit Folk og paa alle dine Tjenere. **5** Og Herren
sagde til Mose: Sig til Aron: Ræk din Haand ud med din
Stav over Strømmene, over Floderne og over Søerne,
og lad Frøerne komme op over Ægyptens Land. **6** Og
Aron rakte sin Haand ud over Vandene i Ægypten,
og der kom Frøer op og skjulte Ægyptens Land. **7**
Og Koglerne gjorde ligesaa med deres Besværgelser,
og de lode Frøer komme op over Ægyptens Land. **8**
Da kaldte Farao ad Mose og Aron og sagde: Beder
til Herren, at han borttager Frøerne fra mig og fra mit
Folk, saa vil jeg lade Folket fare, og de maa ofre til
Herren. **9** Og Mose sagde til Farao: Hav du fremfor
mig den Ære at sige, naar jeg skal bede for dig og for
dine Tjenere og for dit Folk, at Frøerne skulle fordrives
fra dig og fra dine Huse; kun i Floden skulle de blive
tilbage. **10** Og han sagde: I Morgen; og han sagde:
Efter dit Ord! at du skal fornemme, at der er ikke nogen
som Herren vor Gud, **11** saa skulle Frøerne vige fra
dig og fra dine Huse og fra dine Tjenere, og fra dit
Folk; kun i Floden skulle de blive tilbage. **12** Saa gik
Mose og Aron ud fra Farao; og Mose raabte til Herren
angaaende de Frøer, som han havde paaført Farao. **13**
Og Herren gjorde efter Mose Ord; saa døde Frøerne
bort af Husene, af Gaardene og af Agrene. **14** Og
de samlede dem sammen, Hob ved Hob, og Landet
stinkede. **15** Der Farao saa, at han havde faaet Luft, da
forhærdede han sit Hjerte, og han hørte dem ikke, som
Herren havde sagt. **16** Og Herren sagde til Mose: Sig til
Aron: Ræk din Stav ud, og slaa Støvet paa Jorden; det
skal blive til Lus i hele Ægyptens Land. **17** Og de gjorde
saa; og Aron udstrakte sin Haand med sin Stav og slog
Støvet paa Jorden, og der blev Lus paa Mennesker
og paa Kvæget; alt Støvet i Landet blev til Lus i hele
Ægyptens Land. **18** Og Koglerne gjorde ligesaa med
deres Besværgelser for at lade Lus komme frem, men
de kunde ikke; og der var Lus paa Menneskene og
paa Kvæget. **19** Da sagde Koglerne til Farao: Det er
Guds Finger; men Faraos Hjerte forhærdedes, saa at
han ikke hørte dem, som Herren havde sagt. **20** Og
Herren sagde til Mose: Staa aarle op om Morgenen,
og stil dig for Farao; se, han gaar ud til Vandet, og
du skal sige til ham: Saa siger Herren: Lad mit Folk
fare, at de maa tjene mig. **21** Thi dersom du ikke lader
mit Folk fare, se, da lader jeg komme alle Haande
Utøj paa dig og paa dine Tjenere og paa dit Folk og i
dine Huse, at Ægypternes Huse skulle vorde fulde af
allehaande Utøj, og tilmed Jorden, hvorpaa de ere. **22**
Og paa den samme Dag vil jeg udskille Gosen Land, i
hvilket mit Folk er, at der ikke skal være alle Haande
Utøj der, paa det du skal fornemme, at jeg er Herren
midt i Landet. **23** Og jeg vil sætte en Frelse til at skille
imellem mit Folk og imellem dit Folk; i Morgen skal det
Tegn ske. **24** Og Herren gjorde saa; og der kom en
svær Hob Utøj i Faraos Hus og i hans Tjeneres Hus,
og i hele Ægyptens Land blev Landet fordærvet af alle
Haande Utøj. **25** Og Farao kaldte ad Mose og ad Aron
og sagde: Gaar hen, ofrer til eders Gud i dette Land.
26 Og Mose sagde: Det maa ikke ske, at vi saa gøre;
thi vi skulde da ofre til Herren vor Gud, Ægypterne til
en Vederstyggelighed; se, skulle vi ofre, Ægypterne til
en Vederstyggelighed for deres Øjne, og de skulde ikke
stene os? **27** Vi skulle gaa tre Dages Rejse i Ørken
og ofre til Herren vor Gud, saasom han skal sige os.
28 Da sagde Farao: Jeg vil lade eder fare, at I skulle
ofre til Herren eders Gud i Ørken, dog saa, at I ikke
skulle drage længere bort; beder for mig. **29** Og Mose
sagde: Se, naar jeg kommer ud fra dig, da vil jeg bede
til Herren, at alle Haande Utøj skal vige fra Farao og fra
hans Tjenere og fra hans Folk i Morgen; kun at Farao
ikke bedrager mig mere, saa at han ej lader Folket
fare at ofre til Herren. **30** Og Mose gik ud fra Farao
og bad til Herren. **31** Saa gjorde Herren efter Mose
Ord og borttog alle Haande Utøj fra Farao, fra hans
Tjenere og fra hans Folk; der blev ikke eet igen. **32**
Men Farao forhærdede sit Hjerte end denne Gang og
lod ikke Folket fare.

9 Og Herren sagde til Mose: Gak til Farao, og du
skal sige til ham: Saa siger Herren, Hebræernes
Gud: Lad mit Folk fare, at de kunne tjene mig. **2** Thi
dersom du vægrer dig ved at lade dem fare, og du
fremdeles holder paa dem, **3** se, da skal Herrens
Haand komme over dit Kvæg, som er paa Marken,
over Heste, over Asener, over Kameler, over Øksne og
over smaat Kvæg, en saare svar Pest. **4** Og Herren
skal gøre Skilsmisse imellem Israels Kvæg og imellem
Ægypternes Kvæg, og der skal intet dø af alt det,
Israels Børn have. **5** Og Herren satte en bestemt Tid
og sagde: I Morgen skal Herren gøre denne Gerning i
Landet. **6** Og Herren gjorde denne Gerning den næste
Dag, og alt Ægypternes Kvæg døde; men der døde ikke
eet Stykke af Israels Børns Kvæg. **7** Og Farao sendte
Bud, og se, end ikke eet Stykke var død af Israels
Kvæg; men Faraos Hjerte forhærdedes, og han lod
ikke Folket fare. **8** Da sagde Herren til Mose og til Aron:
Tager eders Næver fulde af Aske fra Ovnen, og Mose
skal slaa den ud mod Himmelen for Faraos Øjne. **9** Og
den skal vorde til Støv over alt Ægyptens Land, og det
skal vorde til Bylder, som skal bryde ud med Blegner,
paa Folket og paa Kvæget i alt Ægyptens Land. **10** Saa
toge de Aske fra Ovnen og stode for Farao, og Mose
slog den ud mod Himmelen; og der blev Bylder, som
brød ud med Blegner, paa Folket og paa Kvæget. **11**
Og Koglerne kunde ikke bestaa for Mose, formedelst
Bylderne; thi der var Bylder paa Koglerne og paa alle
Ægyptere. **12** Men Herren forhærdede Faraos Hjerte,
saa at han ikke hørte dem, som Herren havde sagt
til Mose. **13** Da sagde Herren til Mose: Staa aarle op
om Morgenen og stil dig for Farao og sig til ham: Saa
siger Herren, Hebræernes Gud: Lad mit Folk fare, at de
kunne tjene mig. **14** Thi denne Gang vil jeg sende alle
mine Plager, saa det gaar dig til Hjerte, baade paa dine
Tjenere og paa dit Folk, at du skal fornemme, at der er
ingen som jeg paa al Jorden. **15** Thi havde jeg allerede
udrakt min Haand og slaget dig og dit Folk med Pest,
da havde du været udslettet af Jorden; **16** men sandelig
derfor har jeg ladet dig blive staaende, for at lade dig
se min Magt, og for at mit Navn skal kundgøres i alle
Lande. **17** Ophøjer du dig endnu over mit Folk, saa at
du ikke vil lade dem fare? **18** Se, jeg vil i Morgen paa
denne Tid lade regne en saare svar Hagel, hvis Lige var
aldrig før i Ægypten fra den Dag, det blev grundfæstet
og hidindtil. **19** Saa send nu hen, saml dit Kvæg og
alt det, du har paa Marken; thi alle Mennesker og alt
Kvæg, som findes paa Marken og ikke ere samlede i
Hus, og som Hagelen slaar ned paa, skulle dø. **20** Hvo
som da frygtede Herrens Ord blandt Faraos Tjenere,
han lod sine Tjenere og sit Kvæg fly til Husene; **21** men
hvo som ikke lagde Herrens Ord paa sit Hjerte, lod sine
Tjenere og sit Kvæg blive paa Marken. **22** Da sagde
Herren til Mose: Ræk din Haand op mod Himmelen,
og der skal vorde Hagel over hele Ægyptens Land,
over Mennesker og over Kvæg og over alle Urter paa
Marken i Ægyptens Land. **23** Og Mose rakte sin Stav
op mod Himmelen, og Herren lod tordne og hagle, og
der for Ild ned paa Jorden; og Herren lod regne Hagel
over Ægyptens Land. **24** Og der blev Hagel og Ild, som
slyngede sig midt i Hagelen, saare svar, saadan som
ikke havde været i hele Ægyptens Land, fra den Tid det
havde været et Folks Land. **25** Og Hagelen nedslog i
hele Ægyptens Land det, som var paa Marken, baade
Mennesker og Kvæg; og alle Urter paa Marken slog
Hagelen og knækkede alle Træer paa Marken. **26** Alene
i Gosen Land, hvor Israels Børn vare, faldt der ikke
Hagel. **27** Da sendte Farao hen og lod kalde ad Mose
og Aron og sagde til dem: Jeg har syndet denne Gang;
Herren er den retfærdige, men jeg og mit Folk ere de
ugudelige. **28** Beder til Herren, at det maa være nok
med den Guds Torden og Hagel, saa vil jeg lade eder
fare, at I ikke skulle bie længere. **29** Og Mose sagde til
ham: Naar jeg kommer ud af Staden, da vil jeg udbrede
mine Hænder til Herren, saa skal Tordenen høre op, og
Hagelen skal ikke falde mere, at du skal fornemme, at
Jorden hører Herren til. **30** Dog om dig og dine Tjenere
ved jeg, at I endnu ikke frygte for den Herre Guds
Ansigt. **31** Da blev baade Hør og Byg nedslaget; thi
Bygget var skudt i Aks og Hørren i Knevler. **32** Men
Hveden og Spelten bleve ikke nedslagne; thi de vare
endnu ikke skredne. **33** Og Mose gik fra Farao ud af
Staden og udbredte sine Hænder til Herren; saa lod det
af at tordne og hagle, og Regnen blev ikke mere udøst
paa Jorden. **34** Der Farao saa, at det holdt op at regne
og hagle og tordne, da syndede han endda; og han
forhærdede sit Hjerte, han og hans Tjenere. **35** Saa
blev Faraos Hjerte forhærdet, og han lod ikke Israels
Børn fare, som Herren havde sagt ved Mose.

10 Og Herren sagde til Mose: Gak ind til Farao; thi
jeg har forhærdet hans Hjerte og hans Tjeneres
Hjerte for at gøre disse mine Tegn iblandt dem, **2**
og for at du skal forkynde det for dine Børns og dine
Børnebørns Øren, hvad jeg har udrettet i Ægypten,
og mine Tegn, som jeg har sat iblandt dem; og I
skulle fornemme, at jeg er Herren. **3** Saa gik Mose og
Aron ind til Farao og sagde til ham: Saa siger Herren,
Hebræernes Gud: Hvor længe vægrer du dig ved at
ydmyge dig for mit Ansigt? lad mit Folk fare, at de maa
tjene mig. **4** Thi dersom du vægrer dig ved at lade mit
Folk fare, se, da vil jeg i Morgen lade Græshopper
komme i dit Landemærke. **5** Og de skulle skjule Synet
af Jorden, at man ikke skal kunne se Jorden, og de
skulle opæde det øvrige, som er reddet, og hvad der er
blevet eder tilovers fra Hagelen, og de skulle æde hvert

Træ, som vokser op hos eder af Marken. 6 Og dine
Huse skulle fyldes og alle dine Tjeneres Huse og alle
Ægypternes Huse, hvilket hverken dine Fædre eller
dine Forfædre have set, fra den Tid de bleve til paa
Jorden indtil denne Dag; saa vendte han sig og gik ud
fra Farao. 7 Da sagde Faraos Tjenere til ham: Hvor
længe skal denne være os til en Snare? lad de Mænd
fare, at de maa tjene Herren deres Gud; mon du endnu
ikke ved, at Ægypten er ødelagt? 8 Og Mose og Aron
bleve hentede tilbage til Farao, og han sagde til dem:
Gaar, tjener Herren, eders Gud; hvilke ere de, som
gaa bort? 9 Og Mose sagde: Vi ville gaa med vore
unge og vore gamle, med vore Sønner og vore Døtre,
med vore Faar og med vore Øksne ville vi gaa; thi
det er os Herrens Højtid. 10 Da sagde han til dem:
Saa vist være Herren med eder, som jeg vil lade eder
og eders smaa Børn fare, ser der, at I have ondt i
Sinde. 11 Ikke saa! I Mænd, farer nu hen og tjener
Herren, thi det have I begæret; og man drev dem ud
fra Faraos Ansigt. 12 Da sagde Herren til Mose: Ræk
din Haand ud over Ægyptens Land efter Græshopper,
og de skulle komme op over Ægyptens Land og æde
alle Urter i Landet, ja alt det, som Hagelen lod blive
tilovers. 13 Saa rakte Mose sin Stav over Ægyptens
Land, og Herren lod komme Østenvejr i Landet den
samme hele Dag og hele Nat; det skete om Morgenen,
at Østenvejret bragte Græshopperne op. 14 Og der
kom Græshopper op over hele Ægyptens Land og lode
sig ned i hele Ægyptens Landemærke; de vare i svær
Mængde; før dem havde der ikke været Græshopper
saaledes, og efter dem skulde der ikke blive saaledes;
15 thi de skjulte Synet af hele Jorden, og Jorden blev
formørket, og de aade alle Urter i Landet og al Frugt
paa Træerne, som Hagelen lod blive tilovers; og der
blev intet grønt tilovers paa Træer eller paa Urter i
Marken i hele Ægyptens Land. 16 Da skyndte Farao
sig at kalde ad Mose og Aron, og han sagde: Jeg har
syndet imod Herren eders Gud og imod eder. 17 Og
kære, forlad mig nu min Synd aleneste denne Gang,
og beder til Herren eders Gud, at han dog vil borttage
denne Død fra mig. 18 Og han gik ud fra Farao, og
han bad til Herren. 19 Og Herren vendte Vejret om til
en saare stærk Vestenvind, som førte Græshopperne
bort og kastede dem i det røde Hav; der blev ikke een
Græshoppe tilovers i hele Ægyptens Landemærke. 20
Men Herren forhærdede Faraos Hjerte, og han lod ikke
Israels Børn fare. 21 Og Herren sagde til Mose: Ræk
din Haand op mod Himmelen, at der bliver Mørke over
Ægyptens Land, at man kan føle paa Mørket. 22 Og
Mose rakte sin Haand op mod Himmelen; da blev der
tykt Mørke i hele Ægyptens Land i tre Dage. 23 Ikke
een saa den anden, og ingen stod op fra sit Sted i tre
Dage; men hos alle Israels Børn var det lyst i deres
Boliger. 24 Da kaldte Farao ad Mose og sagde: Gaar,
tjener Herren, kun skulle I lade eders Faar og Øksne
blive; ogsaa eders smaa Børn maa fare med eder. 25
Og Mose sagde: Du skal og medgive os Slagtoffere
og Brændoffere, at vi kunne ofre til Herren, vor Gud.
26 Og endogsaa vort Fæ skal gaa med os, der skal
ikke en Klov blive tilbage; thi vi skulle tage deraf til
at tjene Herren, vor Gud; thi vi vide ikke, hvormed vi
skulle tjene Herren, førend vi komme derhen. 27 Men
Herren forhærdede Faraos Hjerte, og han vilde ikke
lade dem fare. 28 Og Farao sagde til ham: Gak fra mig,
vogt dig, at du ikke mere ser mit Ansigt; thi paa hvilken
Dag du ser mit Ansigt, skal du dø. 29 Og Mose sagde:
Du talede ret; jeg vil herefter ikke mere se dit Ansigt.

11 Og Herren sagde til Mose: Jeg vil endnu lade een
Plage komme over Farao og over Ægypten, siden
skal han lade eder fare herfra; naar han lader eder fare
alle til Hobe, skal han endog drive eder herfra. 2 Sig nu
for Folkets Øren, at de skulle begære, hver Mand af
sin Næste og hver Kvinde af sin Næste, Sølvkar og
Guldkar. 3 Og Herren gav Folket Naade for Ægypternes
Øjne, og Manden Mose var saare mægtig i Ægyptens
Land for Faraos Tjeneres Øjne og for Folkets Øjne. 4
Og Mose sagde: Saa siger Herren: Ved Midnat vil jeg
gaa ud midt igennem Ægypten. 5 Og alle førstefødte i
Ægyptens Land skulle dø, fra den førstefødte for Farao,
som sidder paa sin Trone, indtil den førstefødte for
Tjenestekvinden, som arbejder ved Kværnen, og alle
førstefødte af Kvæg. 6 Og der skal blive et stort Skrig i
det hele Ægyptens Land, hvis Lige ikke har været, og
hvis Lige ikke skal blive mere. 7 Men hos alle Israels
Børn skal ikke en Hund bjæffe med sin Tunge, enten
mod Mennesker eller Kvæg, for at I skulle vide, at
Herren gør Skilsmisse imellem Ægypterne og imellem
Israel. 8 Da skulle alle disse dine Tjenere komme ned
til mig og nedbøje sig for mig og sige: Gak ud, du og alt
Folket, som er i Følge med dig, og derefter vil jeg gaa
ud; og han gik ud fra Farao med fnysende Vrede. 9 Og
Herren havde sagt til Mose: Farao skal ikke høre eder,
paa det mine Vidundere skulle blive mange i Ægyptens
Land. 10 Og Mose og Aron gjorde alle disse Vidundere
for Farao; men Herren forhærdede Faraos Hjerte, og
han lod ikke Israels Børn fare ud af sit Land.

12 Og Herren talede til Mose og Aron i Ægyptens
Land og sagde: 2 Denne Maaned skal være
eder Maanedernes Begyndelse, den skal være eder
den første iblandt Maanederne i Aaret. 3 Taler til al
Israels Menighed og siger: Paa den tiende Dag i denne
Maaned, da skulle de tage sig hver et Lam for hvert
Fædrenehus, eet Lam for hvert Hus. 4 Og dersom
Huset ikke er talrigt nok til et Lam, da skal han og hans
Nabo, som er næst ved hans Hus, tage et, efter Antallet

paa Personerne; I skulle regne til et Lam, efter hvad
enhver kan æde til. **5** Det skal være eder et lydeløst,
eet Aar gammelt Vædderlam; I skulle tage det af
Faarene eller af Gederne. **6** Og det skal være hos eder
i Forvaring til den fjortende Dag i denne Maaned; og de
skulle slagte det, hele Israels Menigheds Forsamling,
imellem de tvende Aftener. **7** Og de skulle tage af
Blodet og stryge paa begge Dørstolperne og paa det
øverste Dørtræ af Husene, i hvilke de æde det. **8** Og
de skulle æde Kødet den samme Nat, stegt ved Ild, og
med usyrede Brød til beske Urter skulle de æde det. **9**
I skulle ikke æde noget deraf raat eller kogt i Vand,
men stegt ved Ild, med dets Hoved, med dets Skanker
og med dets Indvolde. **10** Og I skulle ikke levne noget
deraf til om Morgenen; men det, som levnes deraf til om
Morgenen, skulle I opbrænde med Ild. **11** Og saaledes
skulle I æde det: Eders Lænder skulle være ombundne,
eders Sko paa eders Fødder og eders Kæp i eders
Haand; og I skulle æde det med Hast; det er Paaske
for Herren. **12** Thi jeg vil gaa igennem Ægyptens Land
den samme Nat og slaa alle førstefødte i Ægyptens
Land, baade af Mennesker og Kvæg, og jeg vil holde
Dom over alle Ægypternes Guder; jeg er Herren. **13** Og
Blodet skal være eder til et Tegn paa Husene, i hvilke I
ere, og jeg vil se Blodet og gaa eder forbi; og der skal
ingen Plage være iblandt eder til Fordærvelse, naar jeg
slaar Ægyptens Land. **14** Og denne Dag skal være for
eder til en Ihukommelse, og den skulle I højtideligholde
som Højtid for Herren; hos eders Efterkommere til en
evig Skik skulle I højtideligholde den. **15** I skulle æde
usyrede Brød syv Dage, paa den første Dag skulle I
holde op at bruge Surdejg i eders Huse; thi hver den,
som æder syret Brød fra den første Dag indtil den
syvende Dag, den Sjæl skal udryddes af Israel. **16** Og
paa den første Dag skal der være for eder en hellig
Sammenkaldelse, og paa den syvende Dag en hellig
Sammenkaldelse; der skal ikke gøres noget Arbejde
paa dem, alene det, som skal ædes af hver Person,
det alene maa tilberedes for eder. **17** Og I skulde
holde de usyrede Brøds Højtid; thi paa den selvsamme
Dag udførte jeg eders Hære af Ægyptens Land; derfor
skulle I holde denne Dag hos eders Efterkommere til
en evig Skik. **18** I den første Maaned paa den fjortende
Dag i Maaneden, om Aftenen skulle I æde usyrede
Brød, indtil den een og tyvende Dag i Maaneden om
Aftenen. **19** Syv Dage skal der ikke findes Surdejg i
eders Huse; thi hver den, som æder syret Brød, den
Sjæl skal udryddes af Israels Menighed, hvad enten
han er fremmed eller en indfødt i Landet. **20** Intet syret
skulle I æde, I skulle æde usyrede Brød i alle eders
Boliger. **21** Da kaldte Mose ad alle de ældste af Israel
og sagde til dem: Henter frem og tager eder smaat
Kvæg for eders Slægter og slagter Paaskelammet. **22**
Og I skulle tage et Knippe Isop og dyppe i Blodet, som
er i Bækkenet, og stryge paa det øverste Dørtræ og
paa begge Dørstolperne af Blodet, som er i Bækkenet;
og ingen af eder skal gaa ud af sit Huses Dør, før om
Morgenen. **23** Og Herren skal gaa igennem for at slaa
Ægypterne, og han skal se Blodet paa det øverste
Dørtræ og paa begge Dørstolperne, og Herren skal
gaa Døren forbi og ikke tilstede Fordærveren at komme
til eders Huse for at slaa. **24** Derfor skulle I varetage
dette til en Skik for dig og for dine Børn evindeligen. **25**
Og det skal ske, naar I komme til Landet, som Herren
skal give eder, som han har sagt, da skulle I varetage
denne Tjeneste. **26** Og det skal ske, naar eders Børn
sige til eder: Hvad er dette for en Tjeneste, som I have
for? **27** da skulle I sige: Det er Paaskeoffer for Herren,
som gik Israels Børns Huse forbi i Ægypten, der han
slog Ægypterne og friede vore Huse; saa bøjede Folket
sig og tilbad. **28** Og Israels Børn gik hen og gjorde
det; efter som Herren havde befalet Mose og Aron,
saa gjorde de. **29** Og det skete om Midnatten, da
slog Herren alle førstefødte i Ægyptens Land, fra den
førstefødte for Farao, som sad paa sin Trone, indtil den
førstefødte for den fangne, som var i Fængslets Hus,
og alle førstefødte af Kvæget. **30** Da stod Farao op
samme Nat og alle hans Tjenere og alle Ægypterne,
og der blev et stort Skrig i Ægypten; thi der var ikke
eet Hus, at der jo var en død deri. **31** Og han kaldte
Mose og Aron om Natten og sagde: Gører eder rede,
gaar ud af mit Folks Midte, baade I, saa og Israels
Børn, og gaar, tjener Herren, som I have sagt. **32** Tager
baade eders Faar og eders Øksne, som I have sagt, og
gaar, og I skulle ogsaa velsigne mig. **33** Og Ægypterne
trængte haardt paa Folket for hastigen at faa dem ud af
Landet; thi de sagde: Vi dø alle. **34** Saa tog Folket sin
Dejg op, før den blev syret, deres Dejgtruge, indsvøbte
i deres Kapper, paa deres Skuldre. **35** Og Israels Børn
havde gjort efter Mose Ord og begæret af Ægypterne
Sølvkar og Guldkar og Klæder. **36** Og Herren havde
givet Folket Naade for Ægypternes Øjne, saa at de
lode dem faa dem; og de skilte Ægypterne derved. **37**
Saa rejste Israels Børn fra Raamses til Sukot, henved
seks Hundrede Tusinde Mænd til Fods, foruden smaa
Børn. **38** Ja og en stor Hob af alle Haande Folk drog op
med dem, og Faar og Øksne, ja saare meget Kvæg. **39**
Og de bagte af den Dejg, som de førte fra Ægypten,
usyrede Kager, thi den var ikke syret; fordi de vare
uddrevne af Ægypten og kunde ikke tøve og havde end
ikke beredt sig Tæring. **40** Og Israels Børn havde boet
udi Ægypten i fire Hundrede Aar og tredive Aar. **41**
Og det skete, der fire Hundrede og tredive Aar vare til
Ende, ja det skete lige paa den samme Dag, da udgik
alle Herrens Hære af Ægyptens Land. **42** Denne er en
Nat, som toges i Agt af Herren for at udføre dem af

Ægyptens Land; den samme Nat skal tages i Agt for
Herren af alle Israels Børn hos deres Efterkommere. 43
Og Herren sagde til Mose og Aron: Denne er Paaskens
Skik: Ingen fremmed skal æde deraf. 44 Men enhver
Svend, som hører nogen til, og som er købt for Penge,
maa, naar du faar omskaaret ham, æde deraf. 45
Ingen Gæst eller Lejesvend skal æde deraf. 46 Det
skal ædes i eet Hus, du skal ikke udbære af Kødet
udenfor Huset; og I skulle ikke bryde Ben derpaa. 47
Al Israels Menighed skal gøre det. 48 Og naar nogen
fremmed opholder sig hos dig og vil holde Paaske for
Herren, da skal alt hans Mandkøn omskæres, og da
maa han have Adgang til at holde den og være som en
indfødt i Landet; men ingen, som har Forhud, skal æde
deraf. 49 Der skal være een Lov for den indfødte og
for den fremmede, som opholder sig midt iblandt eder.
50 Og alle Israels Børn gjorde det; som Herren havde
befalet Mose og Aron, saa gjorde de. 51 Og det skete
lige paa den samme Dag, at Herren udførte Israels
Børn af Ægyptens Land med deres Hære.

13 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Du skal
hellige mig alle førstefødte; det som aabner hver
Moders Liv iblandt Israels Børn, iblandt Folk og iblandt
Kvæg, det hører mig til. 3 Og Mose sagde til Folket:
Kom denne Dag ihu, paa hvilken I ere udgangne af
Ægypten, af Trælles Hus; thi med en vældig Haand
udførte Herren eder herfra. Og syret Brød skal ikke
ædes. 4 Paa denne Dag udgaa I, i Abid Maaned. 5 Og
det skal ske, naar Herren har indført dig i Kananitens
og Hethitens og Amoritens og Hevitens og Jebusitens
Land, hvilket han svor dine Fædre at ville give dig, et
Land som flyder med Mælk og Honning, da skal du
varetage denne Tjeneste i denne Maaned: 6 Syv Dage
skal du æde usyrede Brød, og paa den syvende Dag
er Højtid for Herren. 7 Usyrede Brød skulle ædes syv
Dage, og der skal ikke ses syret Brød hos dig, og ikke
ses Surdejg hos dig i hele dit Landemærke. 8 Og du
skal forkynde for din Søn paa den samme Dag og sige:
Dette sker for det, som Herren gjorde mig, der jeg drog
ud af Ægypten. 9 Og det skal være dig til et Tegn paa
din Haand og til en Ihukommelse imellem dine Øjne, for
at Herrens Lov skal være i din Mund; thi Herren udførte
dig af Ægypten med en stærk Haand. 10 Og du skal
tage Vare paa denne Skik til dens bestemte Tid, hvert
Aar. 11 Og det skal ske, naar Herren har indført dig i
Kananitens Land, som han svor dig og dine Fædre, og
har givet dig det, 12 da skal du overgive til Herren alt
det, som aabner Moders Liv; og alt det førstefødte, der
falder af Kvæg, som hører dig til, hvad som er en Han,
hører Herren til. 13 Og alt førstefødt af Asener skal du
løse med et Lam, men dersom du ikke løser det, da
skal du bryde Halsen paa det; men alle førstefødte af
Mennesker iblandt dine Sønner skal du løse. 14 Og det
skal ske, naar din Søn spørger dig ad herefter, sigende:
Hvad er det? da skal du sige til ham: Herren udførte os
af Ægypten, af Trælles Hus, med en vældig Haand. 15
Thi det skete, fordi Farao havde forhærdet sig, saa
han ikke lod os fare, at Herren ihjelslog alle førstefødte
i Ægyptens Land, fra Menneskets førstefødte indtil
Kvægets førstefødte; derfor ofrer jeg Herren alt det,
som aabner Moders Liv, og som er Han, og jeg skal
løse hver førstefødt blandt mine Sønner. 16 Og det skal
være til et Tegn paa din Haand og til Span imellem dine
Øjne, at Herren udførte os af Ægypten med en vældig
Haand. 17 Og det skete, der Farao lod Folket fare, da
førte Gud dem ikke ad Vejen til Filistrene, skønt den var
nærmest; thi Gud sagde: Maaske det kunde fortryde
Folket, naar de se Striden, og de kunde vende tilbage
til Ægypten. 18 Og Gud førte Folket omkring ad Vejen
igennem Ørkenen mod det røde Hav; og Israels Børn
droge bevæbnede af Ægyptens Land. 19 Og Mose tog
Josefs Ben med sig; thi denne havde taget en stærk
Ed af Israels Børn og sagt: Gud skal visselig besøge
eder, og I skulle føre mine Ben op herfra med eder. 20
Saa rejste de fra Sukot, og de lejrede sig i Etham paa
Grænsen af Ørken. 21 Og Herren gik foran dem om
Dagen i en Skystøtte for at lede dem paa Vejen, om
Natten i en Ildstøtte for at lyse for dem, at de kunde
vandre Dag og Nat. 22 Han lod ikke Skystøtten vige om
Dagen eller Ildstøtten om Natten, den blev for Folkets
Aasyn.

14 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til
Israels Børn, at de drage om og lejre sig for
Pi-Hakiroth, imellem Migdol og Havet, tvært over for
Baal-Zefon, ret for den skulle I lejre eder ved Havet.
3 Thi Farao skal sige om Israels Børn: De ere farne
vild i Landet, Ørken har lukket for dem. 4 Og jeg vil
forhærde Faraos Hjerte, at han skal forfølge dem, og
jeg vil forherlige mig paa Farao og paa al hans Hær,
og Ægypterne skulle fornemme, at jeg er Herren; og
de gjorde saa. 5 Og det blev Kongen af Ægypten
tilkendegivet, at Folket flyede; da omvendtes Faraos og
hans Tjeneres Hjerte imod Folket, og de sagde: Hvi
gjorde vi dette, at vi lode Israel fare, at de ikke skulde
tjene os? 6 Saa lod han spænde for sin Vogn og tog sit
Folk med sig. 7 Og han tog seks Hundrede udvalgte
Vogne og alle Vogne i Ægypten og Høvedsmændene
over dem alle. 8 Thi Herren forhærdede Ægyptens
Konge Faraos Hjerte, saa at han forfulgte Israels Børn;
men Israels Børn vare uddragne ved en høj Haand. 9
Saa forfulgte Ægypterne dem og naaede dem, da de
havde lejret sig ved Havet, alle Faraos Vognheste og
hans Ryttere og hans Hær, ved Pi-Hakiroth, tvært over
for Baal-Zefon. 10 Og Farao nærmede sig; og Israels

Børn opløftede deres Øjne, og se, Ægypterne droge
efter dem; da frygtede de saare, og Israels Børn raabte
til Herren. 11 Og de sagde til Mose: Mon der ikke var
Grave i Ægypten, siden du tog os ud til at dø i Ørken?
hvi gjorde du os dette, at du førte os ud af Ægypten?
12 Er det ej det Ord, som vi talede til dig i Ægypten,
sigende: Lad af fra os, vi ville tjene Ægypterne; thi det
er os bedre at tjene Ægypterne end at dø i Ørken. 13
Da sagde Mose til Folket: Frygter ikke, bliver staaende
og ser Herrens Frelse, som han skal vise eder i Dag;
thi disse Ægyptere, som I se i Dag, dem skulle I ikke i
al Evighed se mere herefter. 14 Herren skal stride for
eder, og I, I skulle tie. 15 Og Herren sagde til Mose: Hvi
vil du raabe til mig? sig til Israels Børn, at de skulle
drage frem; 16 og opløft du din Stav og udræk din
Haand over Havet og skil det ad, og Israels Børn skulle
gaa midt igennem Havet paa det tørre. 17 Og jeg,
se, jeg vil forhærde Ægypternes Hjerte, at de skulle
forfølge eder; saa vil jeg forherlige mig paa Farao og
paa al hans Hær, paa hans Vogne og paa hans Ryttere.
18 Og Ægypterne skulle fornemme, at jeg er Herren,
naar jeg har forherliget mig paa Farao, paa hans Vogne
og paa hans Ryttere. 19 Da drog den Guds Engel, som
gik foran Israels Hær, af Sted og drog bag dem; og
Skystøtten drog fra deres Ansigt og stod bag dem.
20 Og den kom imellem Ægypternes Hær og imellem
Israels Hær, og den var Sky og Mørke [for hine], men
oplyste Natten [for disse]; og den ene kom ikke til den
anden den ganske Nat. 21 Og Mose udstrakte sin
Haand over Havet, og Herren lod Havet fare bort ved et
stærkt Østenvejr den ganske Nat og gjorde Havet som
det tørre; og Vandene skiltes ad. 22 Og Israels Børn gik
midt igennem Havet paa det tørre; og Vandet var dem
en Mur paa deres højre og paa deres venstre Side. 23
Og Ægypterne forfulgte dem og droge efter dem, alle
Faraos Heste, hans Vogne og hans Ryttere, til midt i
Havet. 24 Og det skete, der Morgenvagten kom, da
saa Herren i Ildens og Skyens Støtte til Ægypternes
Hær og forfærdede Ægypternes Hær. 25 Og han stødte
Hjulene af deres Vogne og lod dem rykke frem med
Besvær; da sagde Ægypterne: Jeg maa fly for Israel;
thi Herren strider for dem imod Ægypterne. 26 Da
sagde Herren til Mose: Udræk din Haand over Havet,
og Vandene skulle falde tilbage over Ægypterne, over
deres Vogne og over deres Ryttere. 27 Saa rakte
Mose sin Haand over Havet, og Havet kom igen mod
Morgenen i sit sædvanlige Leje, og Ægypterne flyede
imod det; saa styrtede Herren Ægypterne midt i Havet.
28 Og Vandet kom igen og skjulte i hele Faraos Hær
Vogne og Ryttere, som vare komne efter dem i Havet;
der blev end ikke een tilovers af dem. 29 Men Israels
Børn vare gangne paa det tørre midt igennem Havet,
og Vandet havde været dem en Mur paa deres højre
og paa deres venstre Side. 30 Saa frelste Herren Israel
den samme Dag af Ægypternes Haand, og Israel saa
Ægypterne ligge døde ved Havets Bred. 31 Og Israel
saa den store Magt, som Herren havde bevist paa
Ægypterne, og Folket frygtede Herren; og de troede
paa Herren og paa Mose, hans Tjener.

15 Da sang Mose og Israels Børn denne Sang for
Herren og sagde: Jeg vil synge for Herren; thi han
er højt ophøjet; Hesten og den, som red derpaa, har han
nedstyrtet i Havet. 2 Herren er min Styrke og Lovsang,
og han blev mig til Frelse; denne er min Gud, og jeg vil
prise ham, min Faders Gud, og jeg vil ophøje ham. 3
Herren er en Krigsmand, „Herre" er hans Navn. 4 Han
kastede Faraos Vogne og hans Hær i Havet, og hans
udvalgte Høvedsmænd bleve druknede i det røde Hav.
5 Afgrundene skjulte dem; de sank ned i de dybe Vande
som en Sten. 6 Herre! din højre Haand har vist sig at
være herlig med Styrke; Herre! du knuser Fjenden med
din højre Haand. 7 Og du nedstøder dine Modstandere
med din store Højhed; du udsender din Vrede, den
fortærer dem som Straa. 8 Og ved din Vredes Vejr
ophobedes Vandene, Strømmene stode som en Dynge;
Bølgerne stivnede midt i Havet. 9 Fjenden sagde: Jeg
vil forfølge, gribe, dele Rovet; min Sjæl skal stille sin
Lyst paa dem, jeg vil uddrage mit Sværd, min Haand
skal udrydde dem. 10 Du blæste med dit Vejr, Havet
skjulte dem; de sank som Bly i de mægtige Vande. 11
Hvo er som du iblandt Guderne, Herre? hvo er som
du, herlig bevist i Hellighed, forfærdelig at berømme,
underfuld i Gerning! 12 Du udrakte din højre Haand,
Jorden opslugte dem. 13 Du har ved din Miskundhed
ført dette Folk, som du har genløst; du ledsagede
dem med din Kraft til din Helligheds Bolig. 14 Folkene
hørte det, de bævede; Angest betog dem, som bo i
Palæstina. 15 Da forfærdedes Edoms Fyrster, Bæven
betog de vældige i Moab, alle Indbyggere i Kanaan
bleve mistrøstige. 16 Forfærdelse og Frygt skal falde
over dem, ved din Arms Magt skulle de blive tavse
som en Sten, indtil dit Folk, Herre! kommer over, til det
Folk kommer over, som du har forhvervet. 17 Du skal
føre dem ind og plante dem paa din Arvs Bjerg; du har
gjort en Bolig, hvori du vil bo, o Herre! en Helligdom,
Herre! har dine Hænder beredt. 18 Herren skal regere
evindelig og altid. 19 Thi Faraos Heste droge ind med
hans Vogne og hans Ryttere i Havet, og Herren lod
Havets Vande komme tilbage over dem; men Israels
Børn gik paa det tørre midt igennem Havet. 20 Og
Maria, den Profetinde, Arons Søster, tog en Pauke i
sin Haand; og alle Kvinder gik ud efter hende med
Pauker og Dans. 21 Og Maria svarede dem: Synger for
Herren, thi han er højt ophøjet; Hesten og den, som
red derpaa, har han nedstyrtet i Havet. 22 Og Mose

lod Israel drage frem fra det røde Hav, og de droge ud
til den Ørk Sur, og de vandrede tre Dage i Ørkenen
og fandt ikke Vand. 23 Saa kom de til Mara; men de
kunde ikke drikke Vandet i Mara, thi det var besk; derfor
kaldte han dens Navn Mara. 24 Da knurrede Folket
imod Mose og sagde: Hvad skulle vi drikke? 25 Saa
raabte han til Herren, og Herren viste ham et Træ, og
han kastede det i Vandet, og saa blev Vandet sødt.
Der satte han dem Lov og Ret, og der forsøgte han
dem. 26 Og han sagde: Om du flitteligen hører Herren
din Guds Røst, og gør det, som Ret er for hans Øjne,
og vender dine Øren til hans Bud og holder alle hans
Befalinger, da vil jeg ikke lægge paa dig nogen af de
Sygdomme, som jeg lagde paa Ægypterne; thi jeg er
Herren, som læger dig. 27 Og de kom til Elim, og der
var tolv Vandkilder og halvfjerdsindstyve Palmetræer;
og der lejrede de sig ved Vandet.

16 Og de droge fra Elim, og al Israels Børns
Menighed kom til den Ørk Sin, som er imellem
Elim og imellem Sinai, paa den femtende Dag i den
anden Maaned, efter at de udgik af Ægyptens Land. 2
Og al Israels Børns Menighed knurrede mod Mose og
mod Aron i Ørken. 3 Og Israels Børn sagde til dem:
Gid vi vare døde ved Herrens Haand i Ægyptens Land,
da vi sade ved Kødgryden, da vi aade Brød, til vi vare
mætte; thi I have udført os i denne Ørk at lade hele
denne Menighed dø af Hunger. 4 Da sagde Herren til
Mose: Se, jeg vil lade regne Brød ned fra Himmelen til
eder, at Folket maa gaa ud og sanke, hvad der hører til,
Dag for Dag, at jeg kan forsøge det, om det vil vandre
i min Lov eller ej. 5 Og det skal ske paa den sjette
Dag, at de skulle tillave det, som de bære hjem; og det
skal være dobbelt saa meget som det, de ellers sanke
hver Dag. 6 Og Mose og Aron sagde til alle Israels
Børn: I Aften skulle I kende, at Herren har udført eder
af Ægyptens Land; 7 og i Morgen skulle I se Herrens
Herlighed, efterdi han har hørt eders Knurren imod
Herren; og hvad ere vi, at I knurre mod os? 8 Og Mose
sagde: Det skal ske, naar Herren giver eder Kød at
æde i Aften og Brød i Morgen til at mættes; efterdi
Herren har hørt eders Knurren, med hvilken I knurre
imod ham; og hvad ere vi? Eders Knurren er ikke imod
os, men imod Herren. 9 Og Mose sagde til Aron: Sig til
al Israels Børns Menighed: Kommer frem for Herrens
Ansigt; thi han har hørt eders Knurren. 10 Og det skete,
der Aron talede til al Israels Børns Menighed, da saa de
hen til Ørken; og se, Herrens Herlighed saas i Skyen.
11 Og Herren talede til Mose og sagde: 12 Jeg har
hørt Israels Børns Knurren; tal til dem og sig: Imellem
de to Aftener skulle I æde Kød, og i Morgen skulle I
mættes af Brød; og I skulle fornemme, at jeg er Herren
eders Gud. 13 Og det skete om Aftenen, at der kom
Vagtler og bedækkede Lejren, og om Morgenen laa
Duggen trindt omkring Lejren. 14 Og der Duggen, som
laa, hævede sig, se, da laa der oven over Ørken noget
tyndt, trindt, tyndt som Rimfrost paa Jorden. 15 Der
Israels Børn saa det, da sagde de, den ene til den
anden: Hvad er det? thi de vidste ikke, hvad det var; da
sagde Mose til dem: Det er det Brød, som Herren har
givet eder at æde. 16 Dette er det Ord, som Herren
har befalet: Sanker deraf, eftersom enhver kan æde;
I skulle tage en Orner for hvert Hoved, efter eders
Personers Tal, som hver har i sit Telt. 17 Og Israels
Børn gjorde saa og sankede, en mere og en anden
mindre. 18 Og de maalte det i en Orner, da havde
den ikke tilovers, som havde sanket meget, og der
fattedes ikke for den, som havde sanket mindre; de
havde sanket hver saa meget, som han kunde æde. 19
Og Mose sagde til dem: Ingen skal levne deraf til om
Morgenen. 20 Dog adløde de ikke Mose, men somme
levnede deraf til om Morgenen, saa voksede der Orme
derudi, og det lugtede ilde; saa blev Mose vred paa
dem. 21 Og de sankede hver Morgen deraf, hver saa
meget, som han kunde æde, men naar Solen skinnede
hedt, saa smeltedes det. 22 Og det skete paa den sjette
Dag, at de sankede dobbelt Brød, to Orner for een; saa
kom alle Fyrsterne af Menigheden og gav Mose det
til Kende. 23 Da sagde han til dem: Det er det, som
Herren sagde: I Morgen er det Sabbat, Helligheds Hvile
for Herren; hvad I ville bage, det bager, og hvad I ville
koge, det koger; men alt det, som bliver tilovers, skulle
I lade ligge i Forvaring for eder til Morgenen. 24 Og de
lode det ligge til Morgenen, som Mose befalede; og
det lugtede ikke ilde, og der var ikke Orm i det. 25 Da
sagde Mose: Æder det i Dag; thi det er Sabbat i Dag
for Herren; i Dag skulle I ikke finde det paa Marken. 26
Seks Dage skulle I sanke det; men paa den syvende
Dag, paa Sabbaten, paa den skal det ikke være at
finde. 27 Og det skete, paa den syvende Dag gik nogle
af Folket ud at sanke, men de fandt intet. 28 Da sagde
Herren til Mose: Hvor længe vægre I eder ved at holde
mine Bud og mine Love? 29 Ser, at Herren har givet
eder Sabbaten, derfor giver han eder paa den sjette
Dag to Dages Brød; bliver hver paa sit Sted, ingen gaa
ud fra sit Sted paa den syvende Dag. 30 Og Folket
hvilede paa den syvende Dag. 31 Og Israels Hus kaldte
dets Navn Man; og det var ligesom Korianderfrø hvidt
og smagte som Honningkage. 32 Og Mose sagde:
Dette er det Ord, som Herren befalede: Fyld en Orner
deraf til at forvares til eders Efterkommere, paa det de
maa se det Brød, som jeg bespiste eder med i Ørken,
der jeg udførte eder af Ægyptens Land. 33 Og Mose
sagde til Aron: Tag en Krukke, og læg en Orner fuld af
Man derudi, og sæt det ned for Herren til at forvares
til eders Efterkommere. 34 Ligesom Herren befalede

Mose, saa satte Aron det ned for Vidnesbyrdet til at
forvares. 35 Og Israels Børn aade det Man fyrretyve
Aar, til de kom til det Land, som var beboet; de aade
Man, indtil de kom til Grænsen af Kanaans Land. 36
Men en Orner er den tiende Part af en Efa.

17 Og al Israels Børns Menighed drog fra den Ørk
Sin, paa deres Rejser, efter Herrens Mund, og
de lejrede sig i Refidim, og Folket havde intet Vand at
drikke. 2 Og Folket kivedes med Mose, og de sagde:
Giver os Vand, at vi kunne drikke; og Mose sagde til
dem: Hvad ville I kives med mig for? hvorfor ville I friste
Herren? 3 Og Folket tørstede der efter Vand, og Folket
knurrede imod Mose, og de sagde: Hvorfor har du ført
os op af Ægypten, at lade mig og mine Børn og mit
Kvæg dø af Tørst? 4 Da raabte Mose til Herren og
sagde: Hvad skal jeg gøre ved dette Folk? om et lidet
saa stene de mig. 5 Og Herren sagde til Mose: Gak
frem for Folket og tag med dig af de ældste af Israel, og
tag din Stav, med hvilken du slog Floden, i din Haand,
og gaa. 6 Se, jeg vil staa for dig der paa Klippen paa
Horeb, og du skal slaa paa Klippen, saa skal der flyde
Vand ud af den, at Folket maa drikke; og Mose gjorde
saa for Israels ældstes Øjne. 7 Saa kaldte han Stedets
Navn Massa og Meriba, for Israels Børns Kiv, og fordi
de havde fristet Herren og sagt: Monne Herren være
iblandt os eller ej? 8 Og Amalek kom og stred imod
Israel i Refidim. 9 Da sagde Mose til Josva: Udvælg
os Mænd og drag ud, strid imod Amalek; jeg vil staa
øverst paa Højen i Morgen, og Guds Stav skal være i
min Haand. 10 Og Josva gjorde, som Mose havde sagt
ham om at stride imod Amalek; men Mose, Aron og Hur
gik op øverst paa Højen. 11 Og det skete, naar Mose
opløftede sin Haand, da fik Israel Overhaand; men naar
han lod sin Haand synke, da fik Amalek Overhaand.
12 Men Mose Hænder bleve trætte, derfor toge de en
Sten og lagde under ham, og han satte sig derpaa; og
Aron og Hur holdt hans Hænder oppe, een paa den
ene Side og een paa den anden Side; og hans Hænder
bleve stadigt holdt oppe, indtil Solen gik ned. 13 Og
Josva svækkede Amalek og hans Folk med skarpe
Sværd. 14 Og Herren sagde til Mose: Skriv dette til en
Ihukommelse i Bogen, og indprent det i Josvas Øren;
thi jeg vil visselig udslette Amaleks Ihukommelse under
Himmelen. 15 Og Mose byggede et Alter og kaldte dets
Navn: Herren er mit Banner. 16 Og han sagde: Der er
en udrakt Haand paa Herrens Trone; Herrens Strid skal
være imod Amalek fra Slægt til Slægt.

18 Og Jetro, Præsten i Midian, Mose Svigerfader,
hørte alt det, Gud havde gjort imod Mose og
imod sit Folk Israel, at Herren havde udført Israel af
Ægypten. 2 Da tog Jetro, Mose Svigerfader, Zippora,
Mose Hustru, som han havde sendt tilbage, 3 og
hendes to Sønner, — af hvilke den enes Navn var
Gersom; thi han sagde: Jeg har været fremmed i et
fremmed Land; 4 og den andens Navn Elieser; thi
han sagde: Min Faders Gud er kommen mig til Hjælp
og har friet mig fra Faraos Sværd. 5 Og Jetro, Mose
Svigerfader, kom med hans Sønner og hans Hustru
til Mose i Ørken, der, hvor han havde lejret sig ved
Guds Bjerg. 6 Og han lod sige til Mose: Jeg, Jetro din
Svigerfader, kommer til dig, og din Hustru og hendes
to Sønner med hende. 7 Da gik Mose ud imod sin
Svigerfader og bøjede sig og kyssede ham, og den
ene hilsede den anden, og de gik ind i Teltet. 8 Og
Mose fortalte sin Svigerfader alt det, Herren havde
gjort Farao og Ægypterne for Israels Skyld, tilligemed
al den Møje, som var dem vederfaren paa Vejen, og
hvorledes Herren havde friet dem. 9 Da blev Jetro glad
for alt det gode, Herren havde gjort Israel, som han
havde friet af Ægypternes Haand. 10 Og Jetro sagde:
Lovet være Herren, som friede eder af Ægypternes
Haand og af Faraos Haand, og som friede Folket fra
at være under Ægypternes Haand. 11 Nu ved jeg, at
Herren er stor fremfor alle Guder; thi i den Sag, hvoraf
de hovmodede sig, var han over dem. 12 Og Jetro,
Mose Svigerfader, tog Brændoffer og Slagtoffer til Gud;
saa kom Aron og alle Israels ældste for at faa Mad med
Mose Svigerfader for Guds Ansigt. 13 Og det skete den
næste Dag, at Mose satte sig at dømme Folket, og
Folket stod for Mose fra Morgenen indtil Aftenen. 14
Der Mose Svigerfader saa alt det, han havde for med
Folket, da sagde han: Hvad er dette for en Sag, som du
har for med Folket? hvi sidder du for dig alene, og alt
Folket staar for dig fra Morgen til Aften? 15 Og Mose
sagde til sin Svigerfader: Fordi Folket kommer til mig
for at adspørge Gud. 16 Naar de have nogen Sag, da
komme de til mig, at jeg skal dømme imellem en Mand
og imellem hans næste; og jeg skal lære dem Guds
Skikke og hans Love. 17 Da sagde Mose Svigerfader til
ham: Det er ikke godt, hvad du her gør. 18 Du maa
jo forsmægte, baade du og dette Folk, som er med
dig; thi den Handel er dig for svar, du formaar ikke at
udrette det ved dig alene. 19 Nu lyd min Røst, jeg vil
give dig Raad, og Gud skal være med dig: Vær du for
Folket hos Gud, og du skal føre Sagerne frem for Gud.
20 Og du skal paaminde dem om Skikkene og Lovene
og lære dem Vejen, som de skulle vandre paa, og den
Gerning, som de skulle gøre. 21 Og du skal udse dig
af Folket duelige Mænd, som frygte Gud, sanddrue
Mænd, som hade ulovlig Vinding, og sætte disse over
dem til Høvedsmænd over tusinde, Høvedsmænd over
hundrede, Høvedsmænd over halvtredsindstyve og
Høvedsmænd over ti. 22 Og de skulle dømme Folket til
enhver Tid, og det skal ske saaledes: Hver stor Sag

skulle de føre for dig, og hver liden Sag skulle de selv
dømme i, og let saaledes noget af Byrden for dig, og de
skulle bære den tilligemed dig. 23 Dersom du vil gøre
dette, og Gud befaler dig det, da formaar du at holde
ud; ja ogsaa hele dette Folk skal komme med Fred til sit
Sted. 24 Og Mose lød sin Svigerfaders Røst og gjorde
alt det, som han sagde. 25 Og Mose udvalgte duelige
Mænd af al Israel og satte dem til Høvedsmænd over
Folket, Høvedsmænd over tusinde, Høvedsmænd over
hundrede, Høvedsmænd over halvtredsindstyve og
Høvedsmænd over ti. 26 Og de dømte Folket til enhver
Tid; hver svar Sag skulde de føre for Mose, og hver
liden Sag skulde de selv dømme. 27 Og Mose lod sin
Svigerfader fare, og denne gik til sit Land.

19 Iden tredje Maaned, efter at Israels Børn vare
udgangne af Ægyptens Land, paa den Dag kom
de til Sinai Ørk. 2 Thi de droge fra Refidim og kom til
Sinai Ørk og lejrede sig i Ørken, og der lejrede Israel
sig lige for Bjerget. 3 Og Mose steg op til Gud, og
Herren raabte til ham fra Bjerget og sagde: Saa skal du
sige til Jakobs Hus og kundgøre Israels Børn: 4 I have
set, hvad jeg gjorde ved Ægypterne, og jeg bar eder
paa Ørnevinger og lod eder komme til mig. 5 Og nu,
dersom I kun ville lyde min Røst og holde min Pagt, da
skulle I være mig en Ejendom fremfor alle Folk; thi mig
hører al Jorden til. 6 Og I skulle blive mig et præsteligt
Kongerige og et helligt Folk. Disse ere de Ord, som du
skal sige til Israels Børn. 7 Og Mose kom og kaldte ad
Folkets ældste og forelagde dem alle disse Ord, som
Herren havde budet ham. 8 Da svarede alt Folket til
Hobe og sagde: Alt det som Herren har sagt, ville vi
gøre; og Mose bragte igen Folkets Ord for Herren. 9 Da
sagde Herren til Mose: Se, jeg vil komme til dig i en tyk
Sky, paa det Folket maa høre, naar jeg taler med dig,
og ligeledes tro paa dig evindelig; og Mose forkyndte
Herren Folkets Ord. 10 Og Herren sagde til Mose: Gak
til Folket, og du skal hellige dem i Dag og i Morgen,
og de skulle to deres Klæder. 11 Og de skulle være
rede til den tredje Dag; thi paa den tredje Dag skal
Herren nedstige for alt Folkets Øjne paa Sinai Bjerg.
12 Og du skal sætte Gærde for Folket rundt omkring,
sigende: Vogter eder for at gaa op paa Bjerget og at
røre ved dets Fod; hver den som rører ved Bjerget, skal
visselig dødes. 13 Ingen Haand skal røre ved ham;
men han skal visselig stenes eller skydes, hvad enten
det er et Dyr eller et Menneske, da skal det ikke leve;
naar Basunen lyder langsomt, skulle de stige op paa
Bjerget. 14 Og Mose gik ned ad Bjerget til Folket og
helligede Folket, og de toede deres Klæder. 15 Og han
sagde til Folket: Værer rede til om tre Dage, og holder
eder ikke til Kvinder. 16 Og det skete paa den tredje
Dag, der det blev Morgen, at der var Torden og Lyn og
en tyk Sky paa Bjerget og en saare stærk Basuns Lyd,
og det ganske Folk, som var i Lejren, bævede. 17 Og
Mose førte Folket ud af Lejren mod Gud, og de bleve
staaende neden for Bjerget. 18 Og hele Sinai Bjerg
røg for Herrens Ansigt, som for ned over det i Ilden,
og der opgik en Røg af det som Røg af en Ovn, og
hele Bjerget bævede saare. 19 Og Basunens Lyd tog til
og blev meget stærk; Mose talede, og Gud svarede
ham lydelig. 20 Der Herren var kommen ned over Sinai
Bjerg, over Bjergets Top, da kaldte Herren Mose op paa
Bjergets Top, og Mose steg op. 21 Da sagde Herren til
Mose: Stig ned for at vidne for Folket, at de ikke skulle
bryde frem til Herren for at se, saa at mange af dem
maatte falde. 22 Endog Præsterne, som komme nær til
Herren, skulle hellige sig, at Herren ikke skal gøre et
Skaar iblandt dem. 23 Og Mose sagde til Herren: Folket
kan ikke stige op paa Sinai Bjerg; thi du vidnede for os
og sagde: Sæt Gærde om Bjerget og hellige det. 24 Og
Herren sagde til ham: Gak bort, stig ned, og du skal
siden stige op, du og Aron med dig; men Præsterne og
Folket skulle ikke bryde frem for at stige op til Herren,
for at han ikke skal gøre et Skaar paa dem. 25 Og
Mose steg ned til Folket og sagde det til dem.

20 Og Gud talede alle disse Ord og sagde: 2 Jeg
er Herren din Gud, som udførte dig af Ægyptens
Land, af Trælles Hus. 3 Du skal ikke have andre Guder
for mig. 4 Du skal ikke gøre dig udskaaret Billede eller
nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil,
eller det paa Jorden nedentil, eller det, som er i Vandet
under Jorden. 5 Du skal ikke tilbede dem og ikke tjene
dem; thi jeg, Herren din Gud, er en nidkær Gud, som
hjemsøger Fædres Misgerning paa Børn, paa dem i
tredje og paa dem i fjerde Led, paa dem, som hade mig;
6 og den, som gør Miskundhed i tusinde Led mod dem,
som elske mig, og mod dem, som holde mine Bud. 7
Du skal ikke tage Herren din Guds Navn forfængelig;
thi Herren skal ikke lade den være uskyldig, som tager
hans Navn forfængelig. 8 Kom Sabbatens Dag ihu,
at du holder den hellig. 9 Seks Dage skal du arbejde
og gøre al din Gerning. 10 Men den syvende Dag er
Sabbat for Herren din Gud; da skal du ingen Gerning
gøre, hverken du eller din Søn eller din Datter, din
Svend eller din Pige eller dit Dyr eller din fremmede,
som er inden dine Porte. 11 Thi i seks Dage gjorde
Herren Himmelen og Jorden, Havet og alt det, som
er i dem, og hvilede paa den syvende Dag; derfor
velsignede Herren Sabbatsdagen og helligede den. 12
Ær din Fader og din Moder, paa det dine Dage kunne
forlænges i Landet, som Herren din Gud giver dig. 13
Du skal ikke ihjelslaa. 14 Du skal ikke bedrive Hor. 15
Du skal ikke stjæle. 16 Du skal ikke svare mod din
Næste som et falsk Vidne. 17 Du skal ikke begære din

Næstes Hus. Du skal ikke begære din Næstes Hustru
eller hans Svend eller hans Pige eller hans Okse eller
hans Asen eller noget, som hører din Næste til. 18 Og
alt Folket saa Tordenen og Blussene og Basunens Lyd
og Bjerget ryge; Folket saa det, og de flyede og stode
langt borte. 19 Og de sagde til Mose: Tal du med os,
og vi ville være lydige; og lad Gud ikke tale med os,
at vi ikke dø. 20 Og Mose sagde til Folket: Frygter
ikke, thi Gud er kommen for at forsøge eder, og for at
hans Frygt skal være over eders Ansigt, at I ikke skulle
synde. 21 Og Folket stod langt borte; og Mose gik nær
til Mørket, hvor Gud var. 22 Og Herren sagde til Mose:
Saa skal du sige til Israels Børn: I have set, at jeg har
talet af Himmelen med eder. 23 I skulle ikke gøre noget
til at sætte ved Siden af mig; Sølvguder eller Guldguder
skulle I ikke gøre eder. 24 Et Alter af Jord skal du gøre
mig, og derpaa skal du ofre dine Brændofre og dine
Takofre, dine Faar og dine Øksne; paa hvert Sted, hvor
jeg lader mit Navn ihukomme, vil jeg komme til dig og
velsigne dig. 25 Og dersom du vil gøre mig et Alter af
Sten, da skal du ikke bygge det af huggen Sten; thi
lader du dit Huggejern komme derover, da vanhelliger
du det. 26 Og du skal ikke gaa op ad Trapper til mit
Alter, at din Blusel ikke skal blottes over det.

21 Og disse ere de Love, som du skal forelægge
dem. 2 Naar du køber en hebraisk Tjener, da
skal han tjene seks Aar, og i det syvende skal han
udgaa fri for intet. 3 Dersom han kom enlig, da skal
han udgaa enlig; dersom han var en Hustrus Mand,
da skal hans Hustru udgaa med ham. 4 Dersom hans
Herre har givet ham en Hustru, og hun har født ham
Sønner eller Døtre, da skal Kvinden og hendes Børn
høre hendes Herre til, og han selv skal udgaa enlig. 5
Men dersom Tjeneren siger saa: Jeg elsker, min Herre,
min Hustru og mine Børn, jeg vil ikke gaa ud som fri: 6
Da skal hans Herre føre ham frem for Gud og holde
ham op til Døren eller til Dørstolpen, og hans Herre skal
gennemstikke hans Øre med en Syl; saa skal han tjene
ham bestandig. 7 Og naar nogen sælger sin Datter til
at være en Tjenestepige, da skal hun ikke udgaa, som
Tjenere udgaa. 8 Dersom hun er mishagelig for hendes
Herres Øjne, som har trolovet sig med hende, da skal
han tillade, at hun løses; han skal ikke have Magt til
at sælge hende til et fremmed Folk, efterdi han har
handlet troløst mod hende. 9 Men dersom han trolover
hende med sin Søn, skal han gøre mod hende efter
Døtrenes Ret. 10 Dersom han tager ham en anden, da
skal han ikke formindske hendes Livs Ophold, hendes
Klædning og Ægteskabspligten mod hende. 11 Men
dersom han ikke gør disse tre Ting imod hende, da
skal hun udgaa for intet, uden Betaling. 12 Hvo som
slaar et Menneske, saa at det dør, han skal visselig
dødes. 13 Men har han ikke luret efter ham, men Gud
har ladet ham falde i hans Haand, da vil jeg bestemme
dig et Sted, hvor han skal fly hen. 14 Og naar nogen
hovmodelig sætter sig op imod sin Næste og slaar
ham ihjel med Svig, da skal du tage ham endog fra
mit Alter til at dø. 15 Og hvo som slaar sin Fader eller
Moder, skal visselig dødes. 16 Og hvo som stjæler et
Menneske og sælger det, eller det bliver fundet i hans
Vold, han skal visselig dødes. 17 Og hvo som bander
sin Fader eller sin Moder, skal visselig dødes. 18 Og
naar Mænd trættes, og den ene slaar den anden med
en Sten eller med Næve, og han ikke dør, men maa
ligge til Sengs, 19 og han kommer op igen og gaar om
paa Gaden ved sin Stav, da skal den, som slog, være
uskyldig; dog skal han betale hans Tidsspilde og lade
ham fuldkomment læge. 20 Og naar nogen slaar sin
Tjener eller sin Tjenestepige med en Kæp, saa at de dø
under hans Haand, da skal det visselig hævnes. 21 Dog
dersom de blive ved Live een eller to Dage, da skal det
ikke hævnes; thi det er hans Penge. 22 Og naar Mænd
trættes tilsammen og slaa en frugtsommelig Kvinde,
og hendes Foster fødes, og der ikke sker Ulykke, da
skal der gives Bøde, eftersom Kvindens Husbonde
paalægger ham, og han skal give efter Dommeres
Tykke. 23 Men dersom der sker Ulykke, da skal du give
Liv for Liv. 24 Øje for Øje, Tand for Tand, Haand for
Haand, Fod for Fod, 25 brændt for brændt, Saar for
Saar, blaatslaget for blaatslaget. 26 Og naar nogen
slaar sin Tjeners Øje eller sin Tjenestepiges Øje og
fordærver det, da skal han lade dem fare fri for deres
Øjes Skyld. 27 Og dersom han slaar sin Tjeners Tand
eller Tjenestepiges Tand ud, skal han lade dem fare fri
for deres Tands Skyld. 28 Og om en Okse stanger en
Mand eller Kvinde, saa at de dø, da skal Oksen visselig
stenes, og dens Kød skal ikke ædes; men Oksens
Herre skal være uskyldig. 29 Men dersom den Okse
tilforn var vant at stange, og det var vitterliggjort for
dens Ejermand, og han ikke passede paa den, og den
dræber Mand eller Kvinde, da skal Oksen stenes, og
dens Ejermand skal ogsaa dødes. 30 Men dersom der
bliver paalagt ham en Bod, da skal han give Løsepenge
for sit Liv efter alt det, som paalægges ham. 31 Enten
den stanger en Søn, eller den stanger en Datter, da
skal ham ske efter denne Vis. 32 Dersom en Okse
stanger en Tjener eller Tjenestepige, da skal der gives
deres Husbonde tredive Sekel Sølv, og Oksen skal
stenes. 33 Og naar nogen aabner en Brønd, eller naar
nogen graver en Brønd og dækker den ikke til, og der
falder en Okse eller et Asen i den, 34 da skal Brøndens
Ejermand betale derfor, han skal give Penge derfor til
deres Herre, og det døde Dyr skal han have. 35 Og
naar en Mands Okse stanger en anden Mands Okse,
saa at den dør, da skulle de sælge den levende Okse

og halvdele dens Værd, og den døde skulle de og
halvdele. 36 Eller var det vitterligt, at den Okse plejede
tilforn at stange, og dens Ejermand ikke vilde passe
paa den, da skal han visselig betale Okse for Okse, og
den døde skal han have.

22 Naar nogen stjæler en Okse eller et Lam og
slagter det eller sælger det, skal han betale fem
Okser for Oksen og fire Lam for Lammet. 2 Om nogen
Tyv bliver greben, idet han bryder ind, og bliver slagen
og dør, skal ingen Bloddom udgaa for hans Skyld. 3
Men er Solen opgangen over ham, da skal Bloddom
udgaa for hans Skyld. Tyven skal betale; men har han
intet, da skal han sælges for sit Tyveri. 4 Dersom det
stjaalne findes i hans Vold, hvad enten det er Okse
eller Asen eller Lam, som er levende, skal han betale
dobbelt. 5 Naar nogen lader afæde Ager eller Vingaard,
idet han slaar sit Kvæg løs, og det afæder en andens
Ager, da skal han betale af det bedste paa sin Ager
og af det bedste i sin Vingaard. 6 Om Ild farer ud og
griber fat i Torne, og Negene eller det staaende Korn
eller Ageren ødelægges, da skal han, som antændte
Branden, visselig betale. 7 Om nogen flyr sin Næste
Penge eller Tøj at forvare, og det bliver stjaalet af
Mandens Hus, skal Tyven, hvis han findes, betale
dobbelt. 8 Men findes Tyven ikke, da skal Husbonden
føres frem for Gud at vidne, at han ikke har lagt sin
Haand paa sin Næstes Tøj. 9 Hvad angaar al svigagtig
Handel, om Okse, Asen, Lam, Klæder, om alt, hvad der
er tabt, om hvilket nogen siger, at dette er hans, da
skal begges Sag komme for Gud; hvem Gud siger at
være skyldig, han skal betale sin Næste dobbelt. 10
Naar nogen flyr sin Næste Asen eller Okse eller Lam
eller andet Kvæg at passe paa, og det dør, eller det
kommer til Skade, eller det bortføres, og ingen ser det,
11 da skal Ed ved Herren være imellem dem begge, at
han ikke har lagt sin Haand paa sin Næstes Gods, og
den skal dets Ejermand tage for god, og den anden
skal ikke betale. 12 Men bliver det stjaalet fra ham, da
skal han betale dets Ejermand det. 13 Men bliver det
sønderrevet, da skal han føre det frem til et Vidnesbyrd;
han skal ikke betale det, som er sønderrevet. 14 Og
naar nogen laaner noget af sin Næste, og det kommer
til Skade eller dør, da skal han, hvis Ejermanden ikke
er til Stede, betale det. 15 Dersom dets Ejermand er
derhos, da skal han ikke betale; dersom det er lejet,
da regnes det for Lejen. 16 Og naar nogen lokker en
Jomfru, som ikke er trolovet, og ligger hos hende, da
skal han visselig give Morgengave for hende og tage
sig hende til Hustru. 17 Men om hendes Fader vægrer
sig ved at give ham hende, da skal han tilveje Penge
efter Morgengave for en Jomfru. 18 Du skal ikke lade
en Troldkvinde leve. 19 Hver som ligger hos et Dyr,
skal visselig dødes. 20 Hvo som ofrer til Guderne og
ikke til Herren alene, skal være forbandet. 21 Og du
skal ikke plage en fremmed og ikke undertrykke ham;
thi I have været fremmede i Ægyptens Land. 22 I skulle
ikke plage nogen Enke eller faderløs. 23 Dersom du
plager ham, og han raaber til mig, da skal jeg visselig
høre hans Raab. 24 Saa optændes min Vrede, og jeg
ihjelslaar eder med Sværd, og eders Hustruer skulle
blive Enker og eders Børn faderløse. 25 Dersom du
laaner mit Folk Penge, nemlig den fattige hos dig, da
skal du ikke være ham som en Aagerkarl; I skulle ikke
lægge Aager paa ham. 26 Dersom du tager din Næstes
Klædebon til Pant, da skal du give ham det igen, førend
Solen gaar ned. 27 Thi det er hans eneste Skjul, det
er hans Klædebon for hans Krop; deri ligger han; og
det skal ske, naar han raaber til mig, da skal jeg høre
det, thi jeg er naadig. 28 Du skal ikke bande Gud, og
den øverste iblandt dit Folk skal du ikke ønske ondt
over. 29 Du skal ikke tøve med at give mig af din Lades
Fylde og din Vinperses Væde; du skal give mig den
førstefødte af dine Sønner. 30 Saaledes skal du gøre
med din Okse og med dit Faar; det skal være syv Dage
hos sin Moder, paa den ottende Dag skal du give mig
det. 31 Og I skulle være mig aldeles hellige Mennesker
og ikke æde Kød, som er sønderrevet paa Marken; for
Hunde skulle I kaste det.

23 Du skal ikke antage falsk Rygte; du skal ikke
række den ugudelige Haanden til at være et
uretfærdigt Vidne. 2 Du skal ikke følge Mængden til det
onde, og du skal ikke svare i en Trætte, saa at du bøjer
Retten efter Mængden. 3 Og du skal ikke besmykke
den ringe i hans Trætte. 4 Naar du møder din Fjendes
Okse eller hans Asen, som farer vild, da skal du føre
dem til ham igen. 5 Naar du ser din Uvens Asen ligge
under sin Byrde, da vogt dig, at du ikke overlader det til
ham; du skal løse Byrden af tillige med ham. 6 Du skal
ikke bøje Retten for den fattige hos dig i hans Trætte. 7
Du skal holde dig langt fra falsk Sag, og du skal ikke
ihjelslaa den uskyldige og retfærdige; thi jeg lader ikke
den skyldige have Ret. 8 Og du skal ikke tage Gave;
thi Gaven kan forblinde de seende og forvende de
retfærdiges Sager. 9 Og du skal ikke fortrykke den
fremmede; thi I vide selv, hvorledes den fremmede er til
Mode, thi I vare selv fremmede i Ægyptens Land. 10
Og seks Aar skal du besaa dit Land og sanke dets
Grøde; 11 men i det syvende skal du lade det ligge og
hvile, at de fattige iblandt dit Folk maa æde deraf, og
hvad deraf bliver tilovers, maa vilde Dyr paa Marken
æde; saa skal du gøre med din Vingaard og med din
Oliegaard. 12 Seks Dage skal du gøre din Gerning,
men paa den syvende Dag skal du hvile, paa det at din
Okse og dit Asen maa hvile, og din Tjenestekvindes

Søn og den fremmede maa vederkvæges. 13 Og alt
det, som jeg har sagt til eder, skulle I holde; og I skulle
ikke ihukomme andre Guders Navn, det skal ikke høres
af din Mund. 14 Du skal holde mig tre Gange Højtid om
Aaret. 15 Du skal holde de usyrede Brøds Højtid; du
skal æde usyrede Brød syv Dage, saasom jeg befalede
dig, til den bestemte Tid i Abib Maaned, thi i den drog
du ud af Ægypten; og for mit Ansigt skal ingen lade
sig se tomhændet; 16 og den Højtid naar du høster
dit Arbejdes Førstegrøde af det, som du har saaet
paa Marken; og Indsamlingens Højtid naar Aaret gaar
ud, naar du har samlet dit Arbejdes Frugt af Marken.
17 Tre Gange om Aaret skal alt dit Mandkøn ses for
den Herres, Herres Ansigt. 18 Du skal ikke ofre mit
Slagtoffers Blod, hvor der er syret Brød, og det fede fra
min Højtid skal ikke blive liggende Natten over til om
Morgenen. 19 Det første, din Jords Førstegrøde, skal
du føre til Herren din Guds Hus; du skal ikke koge et
Kid i dets Moders Mælk. 20 Se, jeg sender en Engel
for dit Ansigt at bevare dig paa Vejen og føre dig til
det Sted, som jeg har beredt. 21 Forvar dig for hans
Ansigt og lyd hans Røst, fortørn ham ikke; thi han skal
ikke forlade eder eders Overtrædelser, thi mit Navn er
i ham. 22 Thi dersom du hører hans Røst og gør alt
det, som jeg vil sige, da vil jeg og være dine Fjenders
Fjende, og jeg vil trænge dem, som trænge dig. 23
Thi min Engel skal gaa for dit Ansigt, og føre dig til
de Amoriter og Hethiter og Feresiter og Kananiter og
Heviter og Jebusiter; og jeg vil udslette dem. 24 Du
skal ikke tilbede deres Guder og ej tjene dem og ikke
gøre, som de gøre; men du skal nedbryde dem og
sønderslaa deres Billeder. 25 Men I skulle tjene Herren,
eders Gud, og han skal velsigne Brødet og Vandet for
dig; og jeg vil borttage Sygdom fra dig. 26 Der skal
ingen være, som føder i Utide eller er ufrugtbar i dit
Land; jeg vil lade dig fylde dine Dages Tal. 27 Jeg vil
sende Forfærdelse for mig for dit Ansigt og forvirre
hvert Folk, som du kommer til; og jeg vil lade alle dine
Fjender fly for dig. 28 Og jeg vil sende Gedehamse for
dit Ansigt, som skulle udjage Heviterne, Kananiterne og
Hethiterne for dig. 29 Jeg vil ikke udjage dem fra dit
Ansigt paa eet Aar, at Landet ikke skal blive øde, og
vilde Dyr paa Marken ikke skulle formeres mod dig. 30
Jeg vil uddrive dem for dit Ansigt lidt efter lidt, indtil at
du bliver mangfoldig og besidder Landet. 31 Og jeg vil
sætte dit Landemærke fra det røde Hav indtil Filistrenes
Hav og fra Ørken indtil Floden; thi jeg vil give Landets
Indbyggere i eders Haand, og du skal uddrive dem fra
dit Ansigt. 32 Du skal ikke gøre Pagt med dem eller
med deres Guder. 33 Lad dem ikke bo i dit Land, at
de ikke skulle komme dig til at synde imod mig; thi du
kunde tjene deres Guder, og det vilde blive dig til en
Snare.

24 Og han sagde til Mose: Stig op til Herren, du
og Aron, Nadab og Abihu og halvfjerdsindstyve
af de ældste i Israel, og I skulle tilbede i Afstand. 2
Men Mose skal gaa frem for sig alene til Herren, og de
andre de skulle ikke gaa frem, og Folket skal ikke stige
op med ham. 3 Og Mose kom og fortalte Folket alle
Herrens Ord og alle Bud; da svarede hele Folket med
een Røst og sagde: Vi ville gøre efter alle de Ord, som
Herren har sagt. 4 Og Mose skrev alle Herrens Ord og
stod tidlig op om Morgenen og rejste et Alter neden ved
Bjerget og tolv Støtter efter de tolv Israels Stammer. 5
Og han sendte unge Karle did af Israels Børn, og de
ofrede Brændofre, og de slagtede Takofre for Herren
af Okser. 6 Og Mose tog Halvdelen af Blodet og kom
det i Bækkener, og Halvdelen af Blodet stænkede han
paa Alteret. 7 Og han tog Pagtens Bog og læste den
for Folkets Øren, og de sagde: Vi ville gøre alt det,
som Herren har sagt, og være lydige. 8 Da tog Mose
Blodet og stænkede paa Folket og sagde: Se, det er
den Pagts Blod, som Herren har gjort med eder over
alle disse Ord. 9 Og Mose og Aron, Nadab og Abihu
og halvfjerdsindstyve af Israels ældste stege op. 10
Og de saa Israels Gud; og der var under hans Fødder
som et Arbejde af Safirsten og som Himmelen selv,
naar den er klar. 11 Og han lagde ikke sin Haand paa
de ypperste af Israels Børn; og de beskuede Gud, og
de aade og drak. 12 Og Herren sagde til Mose: Stig
op til mig paa Bjerget og bliv der, saa vil jeg give dig
Stentavler og Loven og Budet, som jeg har skrevet,
for at lære dem disse. 13 Da stod Mose op og hans
Tjener Josva; og Mose gik op paa Guds Bjerg. 14 Og
han sagde til de ældste: Bliver her, indtil vi komme
tilbage til eder; og se, Aron og Hur ere hos eder, hvo
som har Retssager, maa gaa til dem. 15 Og Mose steg
op paa Bjerget, og Skyen bedækkede Bjerget. 16 Og
Herrens Herlighed boede paa Sinai Bjerg, og Skyen
bedækkede det i seks Dage, og han kaldte ad Mose
paa den syvende Dag midt af Skyen. 17 Og Herrens
Herligheds Udseende var som en fortærende Ild, øverst
paa Bjerget, for Israels Børns Øjne. 18 Og Mose kom
midt ind i Skyen og steg op paa Bjerget; og Mose var
paa Bjerget fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter.

25 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Sig til
Israels Børn, at de skulle tage mig en Offergave;
af hver Mand, hvem hans Hjerte frivillig driver dertil,
skulle I tage en Offergave til mig. 3 Og dette er den
Offergave, som I skulle tage af dem: Guld og Sølv og
Kobber 4 og blaat uldent og Purpur og Skarlagen og
hvidt Linned og Gedehaar 5 og rødlødede Væderskind
og Grævlingeskind og Sithimtræ, 6 Olie til Lysning, Urter
til Salveolie og til vellugtende Røgelse, 7 Onyksstene
og Stene til at indfatte, til Livkjortlen og til Brystspannet.

8 Og de skulle gøre mig en Helligdom, og jeg vil bo
iblandt dem. 9 Efter alle de Ting, som jeg vil vise dig,
efter Forbilledet til Tabernaklet og efter Forbilledet til
alle dets Redskaber; saaledes skulle I gøre det. 10
Og de skulle gøre en Ark af Sithimtræ, halvtredje Alen
lang og halvanden Alen bred og halvanden Alen høj.
11 Og den skal du beslaa med purt Guld; inden og
uden skal du beslaa den og gøre en Guldkrans oven
omkring den. 12 Og du skal støbe fire Guldringe til
den og sætte dem i dens fire Hjørner, nemlig to Ringe
paa dens ene Side og to Ringe paa dens anden Side.
13 Og du skal gøre Stænger af Sithimtræ og beslaa
dem med Guld. 14 Og du skal stikke Stængerne, i
Ringene paa Siderne af Arken og bære Arken med
dem. 15 Stængerne skulle blive i Ringene, som ere
paa Arken, de skulle ikke borttages fra den. 16 Og du
skal lægge i Arken det Vidnesbyrd, som jeg vil give
dig. 17 Og du skal gøre en Naadestol af purt Guld,
halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred. 18 Og du
skal gøre to Keruber af Guld; af drevet Arbejde skal du
gøre dem, ud fra begge Enderne af Naadestolen. 19
Og gør een Kerub paa den ene Ende og een Kerub
paa den anden Ende; i eet med Naadestolen skulle I
gøre Keruber paa begge dens Ender. 20 Og Keruber
skulle udbrede Vinger ovenover, saa at de dække over
Naadestolen med deres Vinger, og den enes Ansigt
skal være mod den anden: mod Naadestolen skulle
Kerubernes Ansigter være vendte. 21 Og du skal sætte
Naadestolen oven paa Arken og lægge det Vidnesbyrd,
som jeg vil give dig, i Arken. 22 Og der vil jeg komme til
dig og tale med dig oven fra Naadestolen, imellem de to
Keruber, som ere paa Vidnesbyrdets Ark, alt det, jeg vil
byde dig angaaende Israels Børn. 23 Og du skal gøre
et Bord af Sithimtræ, to Alen langt og een Alen bredt og
halvanden Alen højt, 24 og beslaa det med purt Guld
og gøre en Guldkrans dertil rundt omkring. 25 Og du
skal gøre en Liste paa det af en Haandsbred rundt om
og gøre en Guldkrans om dens Liste rundt om. 26 Du
skal og gøre fire Guldringe dertil og sætte Ringene i de
fire Hjørner, som ere ved de fire Fødder. 27 Tvært over
for Listen skulle Ringene være, til at stikke Stængerne
udi for at bære Bordet. 28 Og du skal gøre Stængerne
af Sithimtræ og beslaa dem med Guld, og Bordet skal
bæres med dem. 29 Og du skal gøre dets Fade og dets
Skaaler og dets Kander og dets Bægere, af hvilke der
skal udgydes Drikoffer; af purt Guld skal du gøre dem.
30 Og du skal stedse lægge Skuebrød for mit Ansigt
paa Bordet. 31 Og du skal gøre en Lysestage af purt
Guld; af drevet Arbejde skal Lysestagen gøres, dens
Fod og dens Stang, dens Bægere, dens Knopper og
dens Blomster skulle være ud af eet med den. 32 Og
der skal gaa seks Grene ud fra dens Sider; tre Grene
paa Lysestagen fra dens ene Side og tre Grene paa
Lysestagen fra dens anden Side. 33 Der skal være
tre Mandelblomstbægere paa een Gren, en Knop og
en Blomst, og tre Mandelblomstbægere paa en anden
Gren, en Knop og en Blomst; saaledes skal det være
paa de seks Grene, som gaa ud fra Lysestagen. 34 Men
paa Lysestagen skulle være fire Mandelblomstbægere,
dens Knopper og dens Blomster; 35 nemlig en Knop
under de to Grene derpaa og en Knop under de to
andre Grene derpaa og en Knop under de to øvrige
Grene derpaa; for de seks Grene, som gaa ud fra
Lysestagen. 36 Deres Knopper og deres Grene skulle
være ud af eet med den; det skal altsammen være eet
drevet Arbejde af purt Guld. 37 Og du skal gøre dens
syv Lamper, og man skal holde dens Lamper tændte
og lade dem lyse lige mod dens modsatte Side. 38
Og dens Sakse og dens Tandekar skal du gøre af purt
Guld. 39 Man skal gøre den med alle disse Redskaber
af eet Centner purt Guld. 40 Og se til og gør det efter
Forbilledet dertil, hvilket blev vist dig paa Bjerget.

26 Og du skal gøre Tabernaklet af ti Tæpper, af
hvidt tvundet Linned og blaat uldent og Purpur
og Skarlagen; Keruber skal du gøre med kunstigt
Arbejde paa dem. 2 Hvert Tæppe skal være otte og
tyve Alen langt, og hvert Tæppe skal være fire Alen
bredt; alle Tæpper skulle være lige store. 3 Der skal
fem Tæpper fæstes sammen, eet til det andet; og atter
fem Tæpper fæstes sammen, eet til det andet. 4 Og
du skal gøre Stropper af blaat uldent paa det første
Tæppes Æg, yderst, hvor det skal fæstes sammen; og
ligesaa skal du gøre paa det yderste Tæppes Æg, hvor
det anden Gang skal fæstes sammen. 5 Du skal gøre
halvtredsindstyve Stropper paa det første Tæppe og
gøre halvtredsindstyve Stropper yderst paa Tæppet,
der anden Gang skal fæstes til, saa at Stropperne
kunne hæftes sammen den ene til den anden. 6 Du
skal og gøre halvtredsindstyve Guldhager og fæste
Tæpperne det ene til det andet med Hagerne, saa de
blive til eet Tabernakel. 7 Du skal og gøre Tæpper
af Gedehaar til et Paulun over Tabernaklet; elleve
Tæpper skal du gøre. 8 Hvert Tæppe skal være tredive
Alen langt, og hvert Tæppe skal være fire Alen bredt;
de elleve Tæpper skulle have eet Maal. 9 Og de
fem Tæpper skal du fæste sammen for sig, og de
seks Tæpper for sig, og det sjette Tæppe skal du
lægge dobbelt hen mod Forsiden af Paulunet. 10 Og
du skal gøre halvtredsindstyve Stropper i det første
Tæppes Æg, yderst, hvor de skulle fæstes sammen, og
halvtredsindstyve Stropper paa Æggen af det Tæppe,
der anden Gang skal fæstes til. 11 Og du skal gøre
halvtredsindstyve Kobberhager og spænde Hagerne
i Stropperne; og du skal sammenføje Paulunet, saa
det bliver til eet. 12 Men det overskydende, som er

tilovers af Paulunets Tæpper, det halve Tæppe, som er
tilovers, skal du lade hænge ned bag over Tabernaklet.
13 Og den Alen paa den ene Side og den Alen paa den
anden Side, som bliver tilovers af Paulunets Tæpper
i Længden, skal hænge ned over hver sin Side af
Tabernaklet for at bedække det. 14 Du skal og gøre et
Dække over Paulunet af rødlødede Væderskind og et
Dække derover af Grævlingeskind. 15 Og du skal gøre
Fjælene til Tabernaklet af Sithimtræ, saa at de kunne
staa. 16 Ti Alen lang skal hver Fjæl være, og een Alen
og en halv Alen bred skal hver Fjæl være. 17 En Fjæl
skal have to Tappe, den ene Tap forbunden med den
anden; saaledes skal du gøre paa alle Tabernaklets
Fjæle. 18 Og du skal gøre Fjæle til Tabernaklet; tyve
Fjæle til den søndre Side, imod Sønden. 19 Og du
skal gøre fyrretyve Sølvfødder under de tyve Fjæle: to
Fødder under den ene Fjæl for dens to Tappe, og to
Fødder under den anden Fjæl for dens to Tappe. 20
Og til Tabernaklets anden Side mod den nordre Side
tyve Fjæle 21 og deres fyrretyve Sølvfødder: to Fødder
under den ene Fjæl, og to Fødder under den anden
Fjæl. 22 Og til Bagsiden af Tabernaklet, imod Vesten,
skal du gøre seks Fjæle. 23 Og du skal gøre to Fjæle til
Tabernaklets Hjørner, paa begge Sider. 24 De to skulle
være dobbelte nedenfra, og i lige Maade skulle de
være dobbelte til det øverste, saa der bliver een Ring;
saaledes skal det være med dem begge, de skulle
være paa begge Hjørner. 25 Og der skal være otte
Fjæle og deres Sølvfødder, seksten Fødder; to Fødder
under den ene Fjæl og to Fødder under den anden
Fjæl. 26 Og du skal gøre Tværstænger af Sithimtræ:
Fem til Fjælene ved den ene Side paa Tabernaklet, 27
og fem Stænger til Fjælene ved den anden Side paa
Tabernaklet, og fem Stænger til Fjælene paa Siden af
Tabernaklet, bagtil mod Vesten. 28 Og den mellemste
Stang skal være midt paa Fjælene og gaa tværs over
fra den ene Ende til den anden. 29 Og du skal beslaa
Fjælene med Guld og gøre deres Ringe af Guld til at
stikke Stængerne udi; og du skal beslaa Stængerne
med Guld. 30 Og du skal oprejse Tabernaklet efter den
Maade, som blev vist dig paa Bjerget. 31 Og du skal
gøre et Forhæng af blaat uldent og Purpur og Skarlagen
og hvidt tvundet Linned; du skal gøre Keruber med
kunstigt Arbejde paa det. 32 Og du skal hænge det paa
fire Støtter af Sithimtræ, som ere beslagne med Guld,
deres Kroge skulle være af Guld, paa fire Fødder af
Sølv skulle de staa. 33 Og du skal hænge Forhænget
under Hagerne og føre Vidnesbyrdets Ark derhen,
indenfor Forhænget, og Forhænget skal skille for eder
imellem det hellige og imellem det allerhelligste. 34 Og
du skal sætte Naadestolen paa Vidnesbyrdets Ark i det
allerhelligste. 35 Men du skal sætte Bordet uden for
Forhænget, og Lysestagen tværs over for Bordet, paa
den Side i Tabernaklet mod Sønden; men Bordet skal
du sætte paa den nordre Side. 36 Og du skal gøre et
Dække for Paulunets Dør af blaat uldent og Purpur,
Skarlagen og hvidt tvundet Linned, stukket Arbejde. 37
Og du skal gøre fem Støtter af Sithimtræ til Dækket
og beslaa dem med Guld, deres Kroge skulle være af
Guld; og du skal støbe fem Kobberfødder til dem.

27 Og du skal gøre Alteret af Sithimtræ, fem Alen
langt og fem Alen bredt, firkantet skal Alteret
være og tre Alen højt. 2 Du skal og gøre dets Horn paa
dets fire Hjørner, dets Horn skulle være ud af eet med
det; og du skal beslaa det med Kobber. 3 Og du skal
gøre dets Gryder til at tage Aske med og dets Ildskuffer
og dets Skaaler og dets Madkroge og dets Ildkar: Alle
Redskaber dertil skal du gøre af Kobber. 4 Du skal
gøre et Gitter dertil, gjort som et Net, af Kobber; og du
skal gøre paa Nettet fire Kobberringe i dets fire Hjørner.
5 Og du skal sætte det neden for Alterets Afsæt, og
Nettet skal naa indtil midt paa Alteret. 6 Du skal og
gøre Stænger til Alteret, Stænger af Sithimtræ, og du
skal beslaa dem med Kobber. 7 Og dets Stænger
skulle stikkes i Ringene, og Stængerne skulle være paa
begge Alterets Sider til at bære det med. 8 Du skal gøre
det af Fjæle, hult; ligesom han lod dig se paa Bjerget,
skulle de gøre det. 9 Du skal og gøre en Forgaard
til Tabernaklet: Ved den søndre Side mod Syd skal
være Omhæng lil Forgaarden af hvidt tvundet Linned,
hundrede Alen lange til den ene Side; 10 og tyve Støtter
til dem, med deres tyve Kobberfødder; og Støtternes
Kroge og deres Tværstænger af Sølv. 11 Og ligesaa
mod den nordre Side skulle være Omhæng i Længden
hundrede Alen lange og tyve Støtter til dem med deres
tyve Kobberfødder; og Støtternes Kroge og deres
Tværstænger af Sølv. 12 Og Forgaardens Bredde mod
den vestre Side skal have Omhæng halvtredsindstyve
Alen; ti Støtter dertil og deres ti Fødder. 13 Og mod den
østre Side mod Østen skal Forgaardens Bredde være
halvtredsindstyve Alen. 14 Og Omhængene skulle være
femten Alen paa den ene Side, med deres tre Støtter
og deres tre Fødder. 15 Og Omhængene skulle være
femten Alen paa den anden Side, med deres tre Støtter
og deres tre Fødder. 16 Men for Forgaardens Port
skal være et Dække, tyve Alen langt, af blaat uldent
og Purpur og Skarlagen og hvidt tvundet Linned, af
stukket Arbejde, med deres fire Støtter og deres fire
Fødder. 17 Alle Støtterne i Forgaarden rundt omkring
skulle være forbundne med Stænger af Sølv; deres
Kroge skulle være af Sølv og deres Fødder af Kobber.
18 Forgaardens Længde skal være hundrede Alen
og Bredden halvtredsindstyve Alen alle Vegne, og
Højden fem Alen, af hvidt tvundet Linned, og Fødderne
dertil skulle være af Kobber. 19 Alle Tabernaklets

Redskaber til alt Arbejdet dermed og alle Søm dertil og
alle Forgaardens Søm skulle være af Kobber. 20 Og du
skal byde Israels Børn, at de skaffe dig af den rene
stødte Olivenolie, til Lysningen, til at holde Lampen altid
tændt. 21 I Forsamlingens Paulun, uden for Forhænget,
som hænger foran Vidnesbyrdet, skulle Aron og hans
Sønner holde den i Stand fra Aftenen og til Morgenen
for Herrens Ansigt; det skal være en evig Ydelse af
Israels Børn for deres Efterkommere.

28 Og du skal lade din Broder Aron komme frem til
dig og hans Sønner med ham, midt ud af Israels
Børn, til at gøre Præstetjeneste for mig, Aron og Arons
Sønner, Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar. 2 Og du
skal gøre Aron, din Broder, hellige Klæder, til Ære og
Prydelse. 3 Og du skal tale med alle, som ere vise i
Hjertet, hvilke jeg har opfyldt med Visdoms Aand; og
de skulle gøre Aron Klæder til at hellige ham, til at
han maa gøre Præstetjeneste for mig. 4 Og disse ere
de Klæder, som de skulle gøre: Et Brystspan og en
Livkjortel og en Overkjortel og en knyttet Kjortel, en
Hue og et Bælte; og de skulle gøre Aron din Broder
og hans Sønner hellige Klæder, til at de maa gøre
Præstetjeneste for mig. 5 Og de skulle tage Guldet og
det blaa uldne og Purpuret og Skarlagenet og det hvide
Linned. 6 Og de skulle gøre Livkjortlen af Guld, blaat
uldent og Purpur, Skarlagen og hvidt tvundet Linned,
med kunstig Gerning. 7 To Skulderstykker, som kunne
sammenføjes, skal den have ved begge dens Ender,
og den skal sammenføjes. 8 Og Bæltet om den, som
omslutter den, skal være af samme Arbejde, ud af eet
Stykke dermed, af Guld, blaat uldent og Purpur og
Skarlagen og hvidt tvundet Linned. 9 Og du skal tage
to Onyksstene og grave paa dem Israels Børns Navne:
10 Seks af deres Navne paa den ene Sten, og de øvrige
seks Navne paa den anden Sten, efter deres Fødsel. 11
Med Stenskærerarbejde, saaledes som man udgraver
et Signet, skal du lade udgrave begge Stenene efter
Israels Børns Navne; du skal lade dem indfatte rundt
omkring med Guldfletninger. 12 Og du skal sætte
begge Stene paa Livkjortlens Skulderstykker, de skulle
være Stene til en Ihukommelse for Israels Børn; og
Aron skal bære deres Navne for Herrens Aasyn paa
begge sine Skuldre til en Ihukommelse. 13 Du skal
og gøre Guldfletninger 14 og to Kæder af purt Guld,
fastslyngede skal du gøre dem, af snoet Arbejde; og du
skal fæste de snoede Kæder paa Fletningerne. 15 Og
du skal gøre Rettens Brystspan med kunstigt Arbejde,
med samme Arbejde som Livkjortlen skal du gøre det;
af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt
tvundet Linned skal du gøre det. 16 Det skal være
firkantet, dobbelt, et Spand langt og et Spand bredt. 17
Og du skal indfatte en Besætning af Stene derpaa, fire
Rader Stene; een Rad: En Karneol, en Topas og en
Smaragd, som den første Rad; 18 og den anden Rad:
En Karfunkel, en Safir og en Demant; 19 og den tredje
Rad: En Hyacint, en Agat og en Ametyst; 20 og den
fjerde Rad: En Krysolit og en Onyks og en Jaspis; de
skulle have Fletninger af Guld om deres Indfatninger. 21
Og Stenene skulle være efter Israels Børns Navne, tolv
efter deres Navne; som man udgraver et Signet, skulle
de være, hver med sit Navn, efter de tolv Stammer. 22
Og du skal gøre fastslyngede Kæder til Brystspannet,
snoet Arbejde, af purt Guld. 23 Og du skal gøre to
Guldringe paa Brystspannet og sætte de to Ringe paa
de tvende Ender af Brystspannet. 24 Og du skal sætte
de to snoede Guldkæder i de to Ringe ved Enderne
af Brystspannet. 25 Men de to Ender af de to snoede
Kæder skal du sætte paa de to Fletninger og sætte dem
paa Skulderstykkerne af Livkjortlen, paa Forsiden deraf.
26 Og du skal gøre to Guldringe og sætte dem paa de
to andre Ender af Brystspannet, paa den Æg deraf,
som vender indad mod Livkjortlen. 27 Og du skal gøre
to Guldringe og sætte dem paa de to Skulderstykker
af Livkjortlen, forneden paa Forsiden deraf, der hvor
den fæstes sammen oven for Livkjortlens Bælte. 28
Og de skulle ombinde Brystspannet ved dets Ringe, til
Ringene paa Livkjortlen, med en blaa ulden Snor, at
det skal være over Livkjortlens Bælte; og Brystspannet
skal ikke skilles fra Livkjortlen. 29 Og Aron skal bære
Israels Børns Navne i Rettens Brystspan paa sit Hjerte,
naar han kommer i Helligdommen, til en Ihukommelse
for Herrens Ansigt altid. 30 Du skal og lægge i Rettens
Brystspan Urim og Tummim, og de skulle være paa
Arons Hjerte, naar han gaar ind for Herren, og Aron skal
bære Israels Børns Ret paa sit Hjerte for Herrens Ansigt
altid. 31 Du skal og gøre en Overkjortel til Livkjortlen
helt igennem af blaat uldent. 32 Og der skal være et
Hul oven i den, midt derpaa; der skal være en Bort om
Hullet paa den rundt omkring, vævet Arbejde, Hullet
paa den skal være som paa et Panser, at den ikke
skal rives ud. 33 Og du skal gøre paa dens Sømme
forneden Granatæbler af blaat uldent og Purpur og
Skarlagen, trindt omkring paa dens Sømme forneden,
og Guldbjælder midt imellem dem trindt omkring. 34 En
Guldbjælde og et Granatæble, og atter en Guldbjælde
og et Granatæble paa Overkjortlens Sømme forneden
trindt omkring. 35 Og Aron skal have den paa, naar
han gør Tjeneste, at Lyden deraf kan høres, naar han
gaar ind i Helligdommen for Herrens Aasyn, og naar
han gaar ud, at han ikke skal dø. 36 Du skal og gøre
en Plade af purt Guld og udgrave derpaa, som man
udgraver et Signet: Helliget Herren. 37 Og du skal
fæste den ved en blaa ulden Snor, og den skal være
paa Huen; for paa Huen skal den være. 38 Og den skal
være over Arons Pande, og Aron skal bære Synden,

som er ved de hellige Ting, som Israels Børn hellige,
i alle deres helligede Gaver; og den skal være over
hans Pande altid, at de maa finde Velbehag for Herrens
Ansigt. 39 Du skal og knytte en Underkjortel af hvidt
Linned og gøre en Hue af hvidt Linned, og du skal gøre
et Bælte med stukket Arbejde. 40 Du skal og gøre
Arons Sønner Kjortler og gøre dem Bælter, og du skal
gøre dem høje Huer til Ære og til Prydelse. 41 Og du
skal iføre Aron din Broder dem og hans Sønner med
ham, og du skal salve dem og fylde deres Hænder
og hellige dem, og de skulle gøre Præstetjeneste for
mig. 42 Og du skal gøre dem linnede Underklæder til at
skjule deres Blusel, fra Lænderne indtil Laarene skulle
de naa. 43 Og dem skal Aron og hans Sønner have
paa, naar de gaa ind i Forsamlingens Paulun, eller de
gaa nær til Alteret for at tjene i Helligdommen, at de
ikke skulle paadrage sig Skyld og dø. Dette skal være
en evig Skik for ham og hans Sæd efter ham.

29 Og dette er den Gerning, som du skal gøre ved
dem for at hellige dem til at gøre Præstetjeneste
for mig: Tag een Tyrekalv og to Vædere, som ere uden
Lyde, 2 og usyrede Brød og usyrede Kager, ældede
med Olie, og usyrede tynde Kager, smurte med Olie;
dem skal du lave af Hvedemel. 3 Og du skal lægge dem
i een Kurv og bringe dem frem i Kurven, tillige Tyren og
de to Vædere. 4 Saa skal du føre Aron og hans Sønner
frem til Forsamlingens Pauluns Dør og to dem i Vand.
5 Og du skal tage Klæderne og iføre Aron Underkjortlen
og Overkjortlen, som hører til Livkjortlen, og Livkjortlen
og Brystspannet, og du skal binde Livkjortlens Bælte
om ham. 6 Og du skal sætte Huen paa hans Hoved
og sætte det hellige Hovedsmykke paa Huen. 7 Saa
skal du tage Salveolien og udgyde paa hans Hoved og
salve ham. 8 Og du skal føre hans Sønner frem og
iføre dem Kjortlerne. 9 Og du skal binde Bæltet om
dem, om Aron og hans Sønner, og binde høje Huer paa
dem, at de skulle have Præstedømme til en evig Skik;
og du skal fylde Arons Haand og hans Sønners Haand.
10 Og du skal lade Tyren føre nær til for Forsamlingens
Paulun, og Aron og hans Sønner skulle lægge deres
Hænder paa Tyrens Hoved. 11 Og du skal slagte Tyren
for Herrens Ansigt ved Forsamlingens Pauluns Dør.
12 Og du skal tage af Tyrens Blod og komme det paa
Alterets Horn med din Finger; og alt det øvrige Blod
skal du udøse ved Alterets Fod. 13 Saa skal du tage
alt Fedtet, som skjuler Indvoldene, og Hinden over
Leveren og begge Nyrerne med Fedtet, som er paa
dem, og gøre Røgoffer deraf paa Alteret. 14 Men Kødet
af Tyren og dens Hud og dens Møg skal du opbrænde
med Ild uden for Lejren; det er Syndoffer. 15 Og du skal
tage den ene Væder, og Aron og hans Sønner skulle
lægge deres Hænder paa Væderens Hoved. 16 Og
du skal slagte Væderen og tage dens Blod og stænke
paa Alteret trindt omkring. 17 Men Væderen skal du
hugge i sine Stykker; saa skal du to dens Indvolde og
dens Skanker og lægge dem oven paa dens Stykker
og paa dens Hoved. 18 Og du skal gøre et Røgoffer
af den hele Væder paa Alteret; det er et Brændoffer
for Herren, det er en behagelig Lugt, et Ildoffer for
Herren. 19 Og du skal tage den anden Væder, og
Aron og hans Sønner skulle lægge deres Hænder paa
Væderens Hoved. 20 Og du skal slagte Væderen og
tage af dens Blod og komme det paa Arons Ørelæp og
paa hans Sønners højre Ørelæp og paa deres højre
Tommelfinger og paa deres højre Tommeltaa, og du
skal stænke Blodet paa Alteret trindt omkring. 21 Og du
skal tage af Blodet, som er paa Alteret, og af Salveolien
og stænke paa Aron og paa hans Klæder og paa hans
Sønner og paa hans Sønners Klæder med ham, saa
bliver han helliget og hans Klæder og hans Sønner
og hans Sønners Klæder med ham. 22 Siden skal du
tage Fedtet af Væderen og Stjerten og Fedtet, som
skjuler Indvoldene, og Hinden over Leveren og begge
Nyrerne og Fedtet, som er paa dem, og den højre
Bov; thi det er Fyldelsens Væder; 23 og eet Stykke
Brød og een Oliebrødkage og een tynd Kage af de
usyrede Brøds Kurv, som ere for Herrens Ansigt. 24
Og du skal lægge alt dette paa Arons Hænder og paa
hans Sønners Hænder og røre det med en Rørelse
for Herrens Ansigt. 25 Og du skal tage det af deres
Hænder og gøre et Røgoffer deraf paa Alteret over
Brændofferet, til en behagelig Lugt for Herrens Ansigt;
det er et Ildoffer for Herren. 26 Og du skal tage Brystet
af Arons Fyldelsens Væder og røre det med en Rørelse
for Herrens Ansigt; og det skal være din Del. 27 Og du
skal hellige Rørelsens Bryst og Gavens Bov — som er
rørt og som er tagen fra — af Fyldelsens Væder, af den,
som er for Aron, og af den, som er for hans Sønner. 28
Og det skal være Arons og hans Sønners til en evig
Rettighed af Israels Børn; thi det er en Gave; og det
skal være en Gave fra Israels Børn af deres Takofre,
deres Gave hører Herren til. 29 Og de hellige Klæder,
som Aron har, dem skulle hans Sønner have efter ham,
i disse skal man salve dem og fylde deres Hænder i
dem. 30 Syv Dage skal den af hans Sønner, som bliver
Præst i hans Sted, iføre sig dem, den, som skal gaa ind
i Forsamlingens Paulun til at tjene i Helligdommen. 31
Og du skal tage Fyldelsens Væder og koge dens Kød
paa et helligt Sted. 32 Og Aron og hans Sønner skulle
æde Væderens Kød og Brødet, som er i Kurven, for
Forsamlingens Pauluns Dør. 33 Og de skulle æde disse
Ting, ved hvilke Forligelsen er sket, for at fylde deres
Hænder, for at hellige dem; og en uvedkommende skal
ikke æde dem, fordi de ere hellige. 34 Men dersom der
levnes af samme Fyldelsens Offerkød og af Brødet

til om Morgenen, da skal du opbrænde det, som er
levnet, med Ild; det skal ikke ædes, thi det er helligt.
35 Og du skal gøre saaledes ved Aron og ved hans
Sønner, efter alt det, som jeg har befalet dig: Du skal
fylde deres Hænder i syv Dage. 36 Og du skal hver
Dag bringe en Tyr til Syndoffer, til Forligelse, og gøre
Syndoffer for Alteret, naar du gør Forligelse for dette;
og du skal salve det for at hellige det. 37 Syv Dage
skal du gøre Forligelsen for Alteret og hellige det; og
Alteret skal være en højhellig Ting, hver den, som
rører ved Alteret, skal være hellig. 38 Og dette er det,
som du skal bringe paa Alteret: Hver Dag to Lam,
aargamle, bestandig. 39 Det ene Lam skal du bringe om
Morgenen, og det andet Lam skal du bringe imellem de
tvende Aftener. 40 Og en Tiendepart Mel, blandet med
en Fjerdepart af en Hin stødt Olie, og en Fjerdepart af
en Hin Vin, til Drikoffer, til det ene Lam. 41 Og du skal
bringe det andet Lam imellem de tvende Aftener; som
Madofferet om Morgenen og som dets Drikoffer skal du
bringe det til en behagelig Lugt; det er et Ildoffer for
Herren. 42 Dette er det bestandige Brændoffer hos
eders Efterkommere ved Forsamlingens Pauluns Dør
for Herrens Ansigt, der hvor jeg vil komme til eder for at
tale med dig. 43 Og der vil jeg komme til Israels Børn,
og de skulle helliges ved min Herlighed. 44 Og jeg
vil hellige Forsamlingens Paulun og Alteret; og jeg vil
hellige Aron og hans Sønner til at gøre Præstetjeneste
for mig. 45 Og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn, og
jeg vil være dem en Gud. 46 Og de skulle fornemme, at
jeg er Herren deres Gud, som udførte dem af Ægyptens
Land for at bo midt iblandt dem; jeg er Herren deres
Gud.

30 Og du skal gøre et Røgelsealter til Røgelse, af
Sithimtræ skal du gøre det; 2 een Alen langt og
een Alen bredt, det skal være firkantet og to Alen højt;
dets Horn skulle være ud af eet med det. 3 Og du
skal beslaa det med purt Guld, dets Overdel og dets
Sider rundt omkring og dets Horn; du skal og gøre
en Guldkrans til det trindt omkring. 4 Og to Guldringe
skal du gøre til det, under dets Krans, paa begge
Sidestykkerne deraf, du skal gøre dem paa begge
Sider derpaa; og man skal stikke Stænger deri for at
bære det med dem. 5 Du skal og gøre Stængerne af
Sithimtræ og beslaa dem med Guld. 6 Og det skal du
sætte foran Forhænget, som er for Vidnesbyrdets Ark,
foran Naadestolen, som er oven over Vidnesbyrdet,
hvor jeg vil komme til dig. 7 Og paa det skal Aron lade
røge med Røgelse af kostelige Urter; hver Morgen,
naar han tillaver Lamperne, skal han lade røge med
den. 8 Og naar Aron tænder Lamperne imellem de
tvende Aftener, skal han lade røge med den; det skal
være en bestandig Røgelse for Herrens Ansigt hos
eders Efterkommere. 9 I skulle ingen fremmed Røgelse
antænde derpaa eller Brændoffer eller Madoffer; og
Drikoffer skulle I ikke udgyde derpaa. 10 Og Aron
skal gøre en Forligelse for dets Horn, een Gang om
Aaret; med Forligelsens Syndoffers Blod skal han
gøre Forligelse een Gang om Aaret for det, hos eders
Efterkommere; det er en højhellig Ting for Herren.
11 Og Herren talede til Mose og sagde: 12 Naar du
optager Hovedsummen paa Israels Børn ved deres
Tælling, da skal hver give Herren Løsepenge for sin
Sjæl, naar man tæller dem, at ingen Plage skal komme
paa dem, naar man tæller dem. 13 Dette skulle de give,
hver som gaar over til de talte: En halv Sekel, efter
Helligdommens Sekel; en Sekel gælder tyve Gera,
en halv Sekel skal være en Offergave for Herren. 14
Hver som gaar over til de talte, fra tyve Aar gammel og
derover, skal give Herren en Offergave. 15 Den rige
skal ikke give mere og den fattige ikke give mindre
end en halv Sekel, for at give Herren en Offergave,
til at gøre Forligelse for eders Sjæle. 16 Og du skal
tage Forligelsens Penge af Israels Børn og give dem
til Forsamlingens Pauluns Tjeneste; og det skal være
Israels Børn til en Ihukommelse for Herrens Ansigt,
til at gøre Forligelse for eders Sjæle. 17 Og Herren
talede til Mose og sagde: 18 Du skal og gøre en Kedel
af Kobber og dens Fod af Kobber, at man kan to sig;
og du skal sætte den imellem Forsamlingens Paulun
og imellem Alteret og komme Vand derudi. 19 Og Aron
og hans Sønner skulle to deres Hænder og deres
Fødder deraf. 20 Naar de gaa ind i Forsamlingens
Paulun, skulle de to sig med Vand, at de ikke skulle
dø; eller naar de nærme sig til Alteret for at tjene og
at antænde Ildoffer for Herren. 21 Og de skulle to
deres Hænder og deres Fødder, at de ikke skulle dø;
og det skal være dem en evig Skik, ham og hans
Sæd, hos deres Efterkommere. 22 Og Herren talede
til Mose og sagde: 23 Tag du dig ogsaa de bedste
Urter, af den ædleste Myrra fem Hundrede Sekel, og
halvt saa meget vellugtende Kanelbark, to Hundrede
og halvtredsindstyve Sekel, og vellugtende Kalmus,
to Hundrede og halvtredsindstyve Sekel, 24 og Kasia
fem Hundrede Sekel, efter Helligdommens Sekel, og
een Hin Olivenolie. 25 Og du skal lave det til en hellig
Salveolie, en Salveblanding efter Salvekogerens Kunst;
det skal være en hellig Salveolie. 26 Og dermed skal
du salve Forsamlingens Paulun og Vidnesbyrdets Ark
27 og Bordet med alt dets Redskab og Lysestagen med
dens Redskab og Røgelsealteret 28 og Brændofferets
Alter med alt dets Redskab og Kedelen med dens Fod.
29 Og du skal hellige dem, at de blive højhellige; hver
den som rører ved dem, skal være hellig. 30 Du skal
og salve Aron og hans Sønner og hellige dem til at
gøre Præstetjeneste for mig. 31 Og du skal tale til

Israels Børn og sige: Denne skal være mig den hellige
Salvelsesolie hos eders Efterkommere. 32 Den skal
ikke udgydes paa andre Menneskers Legeme, og I
skulle ikke berede nogen anden efter dens Maade; den
er hellig, den skal være eder hellig. 33 Hvo som laver
en Salveblanding som den, eller som lader komme
deraf paa en uvedkommende, han skal udryddes af sit
Folk. 34 Og Herren sagde til Mose: Tag dig vellugtende
Urter, Stakten og Onyks og Galbane, disse vellugtende
Urter og ren Virak; der skal være lige meget af hvert.
35 Og du skal lave en Røgelse deraf, en Blanding efter
Kunstens Regler; den skal være saltet, ren og hellig.
36 Og du skal støde noget deraf smaat og lægge deraf
foran Vidnesbyrdet i Forsamlingens Paulun, hvor jeg vil
tale med dig; det skal være eder højhelligt. 37 Og I
skulle ikke gøre eder Røgelse, som du kunde gøre efter
dennes Maade; det skal være dig helligt for Herren. 38
Hvo som gør en lignende for at røge dermed, han skal
udryddes af sit Folk.

31 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Se, jeg
har kaldet Bezaleel, en Søn af Uri, som var en
Søn af Hur, af Juda Stamme, ved Navn. 3 Og jeg
har opfyldt ham med Guds Aand, med Visdom og
med Forstand og med Kundskab, og det i alle Haande
Gerning, 4 til at udtænke Kunstværker, til at arbejde i
Guld og i Sølv og i Kobber 5 og til at udskære Stene,
til at indfatte, og til at udskære Træ, til at gøre alle
Haande Gerning. 6 Og jeg, se, jeg har medgivet ham
Oholiab, Ahisamaks Søn af Dans Stamme, og i hvers
Hjerte, som er forstandig, har jeg givet Visdom; og
de skulle gøre alt det, som jeg har befalet dig: 7
Nemlig Forsamlingens Paulun og Vidnesbyrdets Ark
og Naadestolen, som er derpaa, og alt Redskab til
Paulunet, 8 og Bordet med dets Redskab og den rene
Lysestage med alt dens Redskab og Røgelsealteret
9 og Brændofferets Alter med alt dets Redskab og
Kedelen med dens Fod 10 og Tjenestens Klæder og
Arons, Præstens, hellige Klæder og hans Sønners
Klæder til at gøre Præstetjeneste udi 11 og Salveolien
og Røgelsen af vellugtende Urter til Helligdommen;
efter alt det, som jeg har befalet dig, skulle de gøre
det. 12 Og Herren talede til Mose og sagde: 13 Og
du, tal til Israels Børn og sig: I skulle visselig holde
mine Sabbater; thi det er et Tegn imellem mig og
imellem eder hos eders Efterkommere, at I skulle vide,
at jeg er Herren, som helliger eder. 14 Derfor skulle
I holde Sabbaten, thi den skal være eder hellig; den
der vanhelliger den, skal visselig dødes; thi hver som
gør Arbejde paa den, den Sjæl skal udryddes af sit
Folks Midte. 15 Seks Dage skal al Gerning gøres, men
paa den syvende Dag er Sabbatshvile, en Hellighed for
Herren; hver den, som gør Arbejde paa Sabbatsdagen,
skal visselig dødes. 16 Derfor skulle Israels Børn tage
Vare paa Sabbaten, saa at de holde Sabbaten, hos
deres Efterkommere til en evig Pagt. 17 Den er et evigt
Tegn imellem mig og imellem Israels Børn; thi i seks
Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, og paa den
syvende Dag hvilede han og vederkvægede sig. 18 Og
han gav Mose, der han havde endt at tale med ham
paa Sinai Bjerg, to Vidnesbyrdets Tavler, Stentavler,
skrevne med Guds Finger.

32 Og Folket saa, at Mose tøvede med at komme
ned ad Bjerget; og Folket forsamledes om Aron,
og de sagde til ham: Staa op, gør os Guder, som kunne
gaa foran os; thi denne Mose, Manden, som førte os op
af Ægyptens Land, vide vi ikke, hvad der er vederfaret.
2 Og Aron sagde til dem: Afriver de Guldsmykker, som
ere i eders Hustruers, eders Sønners og eders Døtres
Øren, og bærer dem til mig. 3 Saa afrev alt Folket de
Guldsmykker, som vare i deres Øren, og de bare dem
til Aron. 4 Og han tog det af deres Haand og dannede
det med Mejselen og gjorde en støbt Kalv deraf, og de
sagde: Israel! disse ere dine dine Guder, som førte dig
op af Ægyptens Land. 5 Der Aron saa det, byggede
han et Alter for den; og Aron raabte og sagde: I Morgen
er det Herrens Højtid. 6 Og de stode aarle op den
anden Dag og ofrede Brændofre og fremførte Takofre;
og Folket satte sig ned til at æde og drikke og stod op
at lege. 7 Da sagde Herren til Mose: Gaa, stig ned;
thi dit Folk, som du førte op af Ægyptens Land, har
handlet fordærveligt. 8 De vege snart fra den Vej, som
jeg bød dem, de have gjort sig en støbt Kalv, og de
have tilbedet den og ofret til den og sagt: Israel! disse
ere dine Guder, som førte dig op af Ægyptens Land. 9
Og Herren sagde til Mose: Jeg har set dette Folk, og
se, det er et haardnakket Folk. 10 Og lad mig nu fare
frem, at min Vrede maa optændes mod dem, og jeg
maa fortære dem; og jeg vil gøre dig til et stort Folk. 11
Og Mose bad ydmygelig for Herrens, sin Guds Ansigt
og sagde: Herre, hvorfor skal din Vrede optændes
imod dit Folk, som du udførte af Ægyptens Land med
stor Kraft og med en stærk Haand? 12 Hvorfor skulle
Ægypterne tale og sige: Han har udført dem til Ulykke,
for at ihjelslaa dem paa Bjergene og ødelægge dem af
Jorderige? Vend om fra din grumme Vrede, og lad det
onde mod dit Folk fortryde dig! 13 Kom dine Tjenere,
Abraham, Isak og Israel i Hu, hvilke du har tilsvoret ved
dig selv og tilsagt: Jeg vil gøre eders Sæd mangfoldig,
som Stjernerne paa Himmelen; og alt det Land, som
jeg har sagt, vil jeg give eders Sæd, og de skulle eje
det evindelig. 14 Saa fortrød Herren det onde, som han
havde talet om at ville gøre sit Folk. 15 Og Mose vendte
sig og gik ned ad Bjerget og havde to Vidnesbyrdets
Tavler i sin Haand, Tavler beskrevne paa begge Sider,

de vare skrevne baade paa den ene og den anden
Side. 16 Og Tavlerne vare Guds Arbejde; og Skriften
var Guds Skrift, indgravet i Tavlerne. 17 Der Josva I
hørte Lyden af Folket, som raabte, da sagde han til
Mose: Der er en Krigslyd i Lejren. 18 Men denne sagde:
Det er ikke en Lyd af dem, som raabe, naar de sejre, og
ikke en Lyd af dem, som raabe, naar de tabe; men jeg
hører en Lyd af Sang. 19 Og det skete, der han kom
nær til Lejren og saa Kalven og Dansen, da optændtes
Mose Vrede, og han kastede Tavlerne af sine Hænder
og sønderbrød dem neden for Bjerget. 20 Og han tog
Kalven, som de havde gjort, og opbrændte den med Ild
og malede den til Støv og strøede det oven paa Vandet
og gav Israels Børn det at drikke. 21 Og Mose sagde
til Aron: Hvad har dette Folk gjort dig, at du har ført
en saa stor Synd over det? 22 Og Aron svarede: Min
Herres Vrede forhaste sig ikke; du kender Folket, at det
ligger i det onde. 23 Og de sagde til mig: Gør os Guder,
som kunne gaa foran os; thi denne Mose, Manden,
som førte os op af Ægyptens Land, vide vi ikke, hvad
der er vederfaret. 24 Da sagde jeg til dem: Hvo som har
Guld, de maa rive det af, og de gave mig det; og jeg
kastede det i i Ilden, saa kom denne Kalv ud. 25 Der
Mose saa Folket, at det var tøjleløst, — thi Aron havde
givet det Tøjlen til en Spot for deres Modstandere, —
26 da stillede Mose sig i Lejrens Port og sagde: Hvo
der hører Herren til, han komme til mig; da forsamlede
alle Levi Børn sig til ham. 27 Og han sagde til dem:
Saa siger Herren, Israels Gud: Hver binde sit Sværd
ved sin Side; gaar frem og tilbage, fra den ene Port
i Lejren til den anden, og ihjelslaar hver sin Broder
og hver sin Ven og hver sin Næste. 28 Og Levi Børn
gjorde, som Mose havde sagt, og der faldt af Folket
paa den samme Dag henved tre Tusinde Mænd. 29 Og
Mose sagde: Fylder eders Haand i Dag for Herren, at
enhver er imod sin Søn og imod sin Broder, og det for
at bringe Velsignelse over eder i Dag. 30 Og det skete
den anden Dag, da sagde Mose til Folket: I have syndet
en stor Synd, dog nu vil jeg opstige til Herren, om jeg
maaske kan gøre Forligelse for eders Synd. 31 Der
Mose kom igen til Herren, sagde han: Ak! dette Folk
har syndet en stor Synd, og de have gjort sig Guder af
Guld. 32 Og nu, gid du vilde forlade dem deres Synd;
men hvis ikke, da udslet mig nu af din Bog, som du
har skrevet! 33 Og Herren sagde til Mose: Hver den
som synder imod mig, den vil jeg udslette af min Bog.
34 Og nu gaa, før Folket didhen, som jeg sagde dig:
Se, min Engel skal gaa for dit Ansigt; men paa min
Hjemsøgelses Dag vil jeg hjemsøge deres Synd over
dem. 35 Og Herren slog Folket, fordi de havde gjort
Kalven, som Aron havde gjort.

33 Og Herren sagde til Mose: Gaa, drag op herfra,
du og Folket, som du førte op af Ægyptens Land,
til det Land, som jeg tilsvor Abraham, Isak og Jakob, —
sigende: Din Sæd vil jeg give det, 2 og jeg vil sende
en Engel foran dig, og uddrive Kananiter, Amoriter og
Hethiter og Feresiter, Heviter og Jebusiter, — 3 til et
Land, som flyder med Mælk og Honning; men jeg vil
ikke drage op med dig, thi du er et haardnakket Folk,
at jeg ikke skal fortære dig paa Vejen. 4 Der Folket
hørte denne svare Tale, da sørgede de, og ingen satte
sin Prydelse paa sig. 5 Og Herren sagde til Mose: Sig
til Israels Børn: I ere et haardnakket Folk; drog jeg et
Øjeblik midt op iblandt dig, saa maatte jeg fortære dig;
og læg nu din Prydelse af dig, at jeg kan vide, hvad jeg
skal gøre ved dig. 6 Saa aflagde Israels Børn deres
Prydelse fra det Bjerg Horeb af. 7 Men Mose tog Teltet
og slog sig det ud udenfor Lejren, langt fra Lejren, og
kaldte det Forsamlingens Telt; og det skete, at hver som
vilde adspørge Herren, maatte gaa ud til Forsamlingens
Telt, som var udenfor Lejren. 8 Og det skete, naar
Mose gik ud til Teltet, da rejste alt Folket sig, og de
stode hver i sit Telts Dør, og de saa efter Mose, indtil
han kom til Teltet. 9 Og det skete, naar Mose kom til
Teltet, kom Skystøtten ned og stod i Teltets Dør, og
han talte med Mose. 10 Og alt Folket saa Skystøtten
staa i Teltets Dør, og alt Folket rejste sig, og de bøjede
sig, hver i sit Telts Dør. 11 Men Herren talede til Mose,
Ansigt til Ansigt, ligesom en Mand taler med sin Næste;
og han vendte om til Lejren, men hans Tjener Josva,
Nims Søn, den unge Karl, veg ikke fra Teltet. 12 Og
Mose sagde til Herren: Se, du siger til mig: Før dette
Folk op, og du har ikke ladet mig vide, hvem du vil
sende med mig; enddog du har sagt: Jeg kender dig
ved Navn, og du har ogsaa fundet Naade for mine
Øjne. 13 Og nu, kære, dersom jeg har fundet Naade
for dine Øjne, da vis mig, kære, dine Veje, at jeg kan
kende dig, paa det jeg maa finde Naade for dine Øjne;
og se, dette Folk er dit Folk. 14 Og han sagde: Mit
Ansigt skal gaa med, og jeg vil skaffe dig Hvile. 15 Men
han sagde til ham: Dersom dit Ansigt ikke gaar med os,
da lad os ikke drage op herfra. 16 Og hvorpaa skulde
det dog kendes, at jeg har fundet Naade for dine Øjne,
jeg og dit Folk? mon ikke derpaa, at du gaar med os?
at vi, jeg og dit Folk, udmærkes frem for hvert Folk,
som er paa Jorderiges Kreds. 17 Da sagde Herren
til Mose: Jeg vil ogsaa gøre dette Ord, som du har
talet; thi du har fundet Naade for mine Øjne, og jeg
kender dig ved Navn. 18 Men han sagde: Kære, lad
mig se din Herlighed! 19 Og han sagde: Jeg vil lade al
min Godhed drage forbi for dit Ansigt, og jeg vil ved
Navn udraabe: Herren! for dit Ansigt; og jeg vil være
den naadig, hvem jeg er naadig, og forbarme mig over
den, hvem jeg forbarmer mig over. 20 Og han sagde:

Du kan ikke se mit Ansigt; thi Mennesket kan ikke se
mig og leve. 21 Og Herren sagde: Se, her er et Sted
hos mig, og du skal staa paa Klippen. 22 Og det skal
ske, naar min Herlighed gaar forbi, da vil jeg lade dig
staa i Kløften paa Klippen, og jeg vil dække med min
Haand over dig, indtil jeg er gaaet forbi. 23 Og naar jeg
borttager min Haand, da skal du se mig bagfra; men
mit Ansigt kan ikke ses.

34 Og Herren sagde til Mose: Udhug dig to Stentavler
som de første, saa vil jeg skrive de Ord paa
Tavlerne, som vare paa de første Tavler, som du
sønderbrød. 2 Og vær rede til i Morgen, og stig aarle
op paa Sinai Bjerg, og staa der for mig paa Bjergets
Top. 3 Og der skal ingen gaa op med dig, og heller ikke
maa nogen lade sig se paa det hele Bjerg; hverken
Kvæg eller Øksne skulle gaa paa Græs hen imod dette
Bjerg. 4 Og han udhuggede to Stentavler som de
første, og Mose stod aarle op om Morgenen og steg op
paa Sinai Bjerg, som Herren befalede ham, og han
tog de to Stentavler i sin Haand. 5 Og Herren kom
ned i Skyen og stod der hos ham og udraabte ved
Navn: Herren! 6 Og Herren gik forbi for hans Ansigt og
raabte: Herren, Herren er en barmhjertig og naadig
Gud, langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed,
7 som bevarer Miskundhed mod tusinde Led og forlader
Misgerning og Overtrædelse og Synd, og som ikke
skal holde den skyldige for uskyldig, som hjemsøger
Fædrenes Misgerning paa Børn og paa Børnebørn,
paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led. 8 Og Mose
skyndte sig og bøjede sig til Jorden og tilbad. 9 Og
han sagde: Kære, dersom jeg har fundet Naade for
dine Øjne, Herre, da gaa Herren nu midt iblandt os; thi
dette er et haardnakket Folk, og du ville forlade os vor
Misgerning og vor Synd, og tage os til Arv! 10 Og han
sagde: Se, jeg vil gøre en Pagt; for hele dit Folk vil
jeg gøre underfulde Ting, som ikke ere skabte i noget
Land eller hos noget Folkefærd; og hele det Folk, som
du er midt iblandt, skal se Herrens Gerning; thi den er
forfærdelig, den som jeg skal gøre med dig. 11 Hold du
det, som jeg befaler dig i Dag, se, jeg vil uddrive for
dig Amoriter og Kananiter og Hethiter og Feresiter og
Heviter og Jebusiter. 12 Forvar dig, at du ej gør Pagt
med nogen Indbygger i det Land, til hvilket du kommer,
paa det han ikke bliver til en Snare midt iblandt dig; 13
men I skulle nedbryde deres Altere og sønderbryde
deres Billeder og omhugge deres Astartebilleder; 14 thi
du skal ikke tilbede en anden Gud; thi Herren hedder
nidkær, han er en nidkær Gud: 15 At du ikke gør Pagt
med nogen Indbygger i det Land; thi de kunde bole
efter deres Guder og ofre til deres Guder, og en kunde
indbyde dig, at du aad af hans Offer; 16 og du kunde
tage af hans Døtre til dine Sønner, og hans Døtre
kunde bole efter deres Guder og faa dine Sønner til at
bole efter deres Guder. 17 Du skal ingen støbte Guder
gøre dig. 18 Du skal holde de usyrede Brøds Højtid,
du skal æde usyrede Brød i syv Dage, som jeg har
befalet dig til den bestemte Tid i Abib Maaned; thi i
Abib Maaned gik du ud af Ægypten. 19 Alt det, som
aabner Moders Liv, hører mig til, og alt det, som er en
Han af dit Kvæg, og som aabner Moders Liv, være sig
Okse eller Lam. 20 Men det førstefødte af Asener skal
du løse med et Lam, og dersom du ikke vil løse det,
da skal du bryde Halsen itu paa det; alle førstefødte
af dine Sønner skal du løse, og mit Ansigt skal ikke
ses tomhændet. 21 Seks Dage skal du arbejde, og
paa den syvende Dag skal du hvile; med Pløjningen
og med Høsten skal du hvile. 22 Og du skal holde
Ugernes Højtid med Førstegrøden af Hvedehøsten,
og Indsamlingens Højtid naar Aaret er omme. 23 Tre
Gange om Aaret skal alt dit Mandkøn ses for den Herre
Herres, Israels Guds, Ansigt. 24 Thi jeg skal uddrive
Hedningerne for dit Ansigt og gøre dit Landemærke
vidt; og ingen skal begære dit Land, naar du gaar op at
lade dig se for Herren din Guds Ansigt tre Gange om
Aaret. 25 Du skal ikke ofre mit Slagtoffers Blod med
syret Brød; og Paaskehøjtidens Slagtoffer skal ikke
ligge Natten over til om Morgenen. 26 Det første af din
Jords Førstegrøde skal du bære til Herren din Guds
Hus; du skal ikke koge et Kid i dets Moders Mælk. 27
Og Herren sagde til Mose: Skriv dig disse Ord; thi efter
disse Ords Lydelse har jeg gjort en Pagt med dig og
med Israel. 28 Og han var der hos Herren fyrretyve
Dage og fyrretyve Nætter, han aad ikke Brød og drak
ikke Vand; og han skrev paa Tavlerne Pagtens Ord,
de ti Ord. 29 Og det skete, der Mose gik ned ad Sinai
Bjerg, da havde Mose to Vidnesbyrdstavler i sin Haand,
der han gik ned ad Bjerget; og Mose vidste ikke, at
Huden paa hans Ansigt skinnede deraf, at han havde
talet med ham. 30 Og Aron og alle Israels Børn saa
Mose, og se, hans Ansigts Hud skinnede; da frygtede
de for at komme nær til ham. 31 Da kaldte Mose ad
dem, og de vendte om til ham, Aron og alle Fyrsterne
af Menigheden, og Mose talede til dem. 32 Og derefter
nærmede alle Israels Børn sig; saa befalede han dem
alt det, som Herren havde talet med ham paa Sinai
Bjerg. 33 Og Mose lod af at tale med dem, og han
lagde et Dække over sit Ansigt. 34 Og naar Mose gik
ind for Herren til at tale med ham, tog han Dækket af,
indtil han gik ud igen; og han gik ud og talede til Israels
Børn, hvad ham var befalet. 35 Og Israels Børn saa
Mose Ansigt, at Mose Ansigts Hud skinnede; saa lagde
Mose igen Dækket over sit Ansigt, indtil han gik ind
igen at tale med ham.

35 Og Mose lod al Israels Børns Menighed samle
og sagde til dem: Disse ere de Ord, som Herren
befalede, at I skulle gøre; **2** seks Dage skal al Gerning
gøres, men den syvende Dag skal være eder hellig,
en Sabbatshvile for Herren; hver den, som gør nogen
Gerning paa den, skal dødes. **3** I skulle ingen Ild
optænde i nogen af eders Boliger paa Sabbatsdagen. **4**
Og Mose sagde til al Israels Børns Menighed saaledes:
Dette er det Ord, som Herren befalede, sigende: **5**
Tager, af hvad eder tilhører, en Offergave til Herren;
hver som er villig af sit Hjerte, skal fremføre den,
en Offergave til Herren: Guld og Sølv og Kobber,
6 og blaat uldent og Purpur og Skarlagen og hvidt
Linned og Gedehaar, **7** og rødlødede Væderskind og
Grævlingeskind og Sithimtræ, **8** og Olie til Lysning
og Urter til Salveolie og til vellugtende Røgelse, **9**
og Onyksstene og Stene til at indfatte, til Livkjortlen
og til Brystspannet. **10** Og hver af eder, som er
viis i Hjertet, de skulle komme og gøre alt det, som
Herren har befalet: **11** Tabernaklet med dets Paulun
og dets Dække, med dets Hager og dets Fjæle, dets
Tværstænger, dets Støtter og dets Fødder; **12** Arken
med dens Stænger, Naadestolen og Dækkets Forhæng;
13 Bordet med dets Stænger og alle dets Redskaber og
Skuebrødet; **14** og Lysestagen til Lysningen med dens
Redskaber og dens Lamper og Olie til Lysningen; **15**
og Røgelsealteret med dets Stænger og Salveolien
og vellugtende Røgelse, og Dækket for Døren, for
Tabernaklets Dør; **16** Brændofrets Alter med dets
Kobbergitter, med dets Stænger og alle dets Redskaber,
Kedlen med dens Fod; **17** Omhængene til Forgaarden
med dens Støtter og dens Fødder, og Dækket for
Forgaardens Port; **18** Sømmene til Tabernaklet og
Sømmene til Forgaarden og deres Snore; **19** Tjenestens
Klæder til at tjene med i Helligdommen; hellige Klæder
til Aron, Præsten, og Klæder til hans Sønner til at
gøre Præstetjeneste udi. **20** Saa gik de ud, al Israels
Børns Menighed, fra Mose Aasyn. **21** Og de kom, hver
Mand, hvis Hjerte førte ham dertil, og hver den, hvis
Aand frivillig drev ham dertil, de fremførte Offergave til
Herren, til Forsamlingens Pauluns Gerning og til alt
Arbejdet dermed og til de hellige Klæder. **22** Og de
kom, Mændene saa vel som Kvinderne, hver som var
villig i Hjertet, de frembare Hægter og Smykker og
Ringe og Kæder, alle Haande Guldtøj; og hver Mand
kom, som havde ladet en Gave af Guld røre for Herren.
23 Og hver Mand, hos hvem der fandtes blaat uldent og
Purpur og Skarlagen og hvidt Linned og Gedehaar og
rødlødede Væderskind og Grævlingeskind, de førte
det frem. **24** Hver som havde en Offergave af Sølv
og Kobber, de bragte den frem som en Offergave til
Herren; og hver, hos hvem Sithimtræ fandtes til noget
Slags Arbejde, de førte det frem. **25** Og hver Kvinde,
som var viis i Hjerte, spandt med sine Hænder, og de
fremførte det, de havde spundet: Blaat uldent og Purpur,
Skarlagen og hvidt Linned. **26** Og alle Kvinder, hvis
Hjerte bevægede dem dertil, og som havde Forstand
derpaa, spandt Gedehaarene. **27** Men Fyrsterne bragte
Onyksstene og Stene til at indfatte, til Livkjortlen og til
Brystspannet, **28** og Urterne og Olien til Lysning og til
Salveolien og til vellugtende Røgelse. **29** Hver Mand
og Kvinde af Israels Børn, hvem deres Hjerte drev til
frivilligt at bringe noget til al den Gerning, som Herren
ved Mose havde befalet at udføre, bragte en frivillig
Gave til Herren. **30** Og Mose sagde til Israels Børn: Ser,
Herren har kaldet ved Navn Bezaleel, en Søn af Uri,
som var en Søn af Hur, af Juda Stamme. **31** Og Guds
Aand har opfyldt ham med Visdom, med Forstand og
med Kundskab, og det til alle Haande Gerning; **32** og til
at udtænke Kunstværker, at arbejde i Guld og i Sølv
og i Kobber; **33** og til at udskære Stene til at indfatte,
og til at udskære Træ, til at gøre alle Haande kunstig
Gerning; **34** og han har givet i hans Hjerte Visdom til at
undervise andre, baade ham og Oholiab, Ahisamaks
Søn, af Dans Stamme. **35** Han har opfyldt dem med
Visdom i Hjertet til at gøre alle Haande Gerning, deres,
som udskære, og deres, som virke, og deres, som
stikke i blaat uldent og i Purpur, i Skarlagen og i hvidt
Linned, og Væveres, deres, som gøre alle Haande
Gerning og udtænke Kunstværker.

36 Saa gjorde Bezaleel og Oholiab og hver Mand,
som var viis i Hjertet, hvilke Herren havde givet
Visdom og Forstand til at vide at gøre alle Haande
Gerning til Helligdommens Tjeneste, efter alt det som
Herren havde befalet. **2** Og Mose kaldte ad Bezaleel og
ad Oholiab og ad hver Mand, som var viis i Hjertet, som
Herren havde givet Visdom i hans Hjerte, hver den som
Hjertet drev til at tage fat paa Gerningen for at gøre den.
3 Og de modtoge af Mose hele Offergaven, som Israels
Børn fremførte til Helligdommens Tjenestes Gerning,
for at gøre den færdig; og de fremførte desuden til ham
frivillige Gaver hver Morgen. **4** Da kom alle de viise,
som gjorde al Helligdommens Gerning, hver Mand fra
sit Arbejde, som de gjorde, **5** og de sagde til Mose
saalunde: Folket bærer mere frem, end der gøres behov
til Tjenesten, til Gerningen, hvilken Herren har befalet
at gøre. **6** Saa befalede Mose, og de udraabte igennem
Lejren, sigende, at hverken Mand eller Kvinde skulde
forfærdige noget mere som Offergave til Helligdommen,
og Folket hørte op med at bringe. **7** Thi de havde nok
af alle disse Ting til al Gerningen, til at gøre den, og der
var tilovers. **8** Saa gjorde hver, som var viis i Hjertet,
iblandt dem, som udførte Gerningen, Tabernaklet af
ti Tæpper af hvidt, tvundet Linned og blaat uldent
og Purpur og Skarlagen; med Keruber, med kunstigt

Arbejde gjorde man dem. 9 Eet Tæppe var otte og
tyve Alen langt, og fire Alen bredt var eet Tæppe,
alle Tæpper havde eet Maal. 10 Og man fæstede
de fem Tæpper sammen, det ene til det andet, og
fæstede atter fem Tæpper sammen, det ene til det
andet. 11 Og man gjorde Stropper af blaat uldent paa
det første Tæppes Æg, yderst, hvor det skulde fæstes
sammen; ligesaa gjorde man paa det yderste Tæppes
Æg, hvor det anden Gang skulde fæstes sammen. 12
Halvtredsindstyve Stropper gjorde man paa det første
Tæppe, og halvtredsindstyve Stropper gjorde man
yderst paa Tæppet, der anden Gang skulde fæstes
til; Stropperne vare hæftede sammen, den ene til den
anden. 13 Og man gjorde halvtredsindstyve Guldhager
og fæstede Tæpperne, det ene til det andet med
Hagerne, saa det blev eet Tabernakel. 14 Og man gjorde
Tæpperne af Gedehaar til et Paulun over Tabernaklet;
elleve Tæpper gjorde man. 15 Hvert Tæppe var tredive
Alen langt, og hvert Tæppe var fire Alen bredt; de
elleve Tæpper havde eet Maal. 16 Og de fem Tæpper
fæstede man sammen for sig og de seks Tæpper for
sig. 17 Og man gjorde halvtredsindstyve Stropper paa
det første Tæppes Æg, yderst, hvor de skulde fæstes
sammen; og man gjorde halvtredsindstyve Stropper paa
Æggen af det Tæppe, der anden Gang skulde fæstes
til. 18 Og man gjorde halvtredsindstyve Kobberhager,
at fæste Paulunet sammen med, til at vorde eet. 19
Og man gjorde et Dække over Paulunet af rødlødede
Væderskind, og et Dække af Grævlingeskind derover.
20 Og man gjorde Fjælene til Tabernaklet af Sithimtræ,
saa at de kunde staa. 21 Hver Fjæl var ti Alen lang,
og hver Fjæl var halvanden Alen bred. 22 Der var to
Tappe paa hver Fjæl, den ene Tap forbunden med den
anden; saaledes gjorde man paa alle Tabernaklets
Fjæle. 23 Og man gjorde Fjæle til Tabernaklet, tyve
Fjæle til den søndre Side mod Sønden. 24 Og man
gjorde fyrretyve Sølvfødder under de tyve Fjæle, to
Fødder under den ene Fjæl for dens to Tappe og to
Fødder under den anden Fjæl for dens to Tappe. 25 Og
til Tabernaklets anden Side mod den nordre Side gjorde
man tyve Fjæle, 26 og deres fyrretyve Sølvfødder, to
Fødder under den ene Fjæl og to Fødder under den
anden Fjæl. 27 Og til Bagsiden af Tabernaklet imod
Vesten gjorde man seks Fjæle. 28 Og man gjorde to
Fjæle til Tabernaklets Hjørner paa begge Sider. 29 Og
de vare dobbelte fra neden af, og i lige Maade vare de
dobbelte til det øverste, saa der blev en Ring; saaledes
gjorde man med dem begge paa begge Hjørner. 30
Og der var otte Fjæle og deres Sølvfødder, seksten
Fødder, to Fødder under hver Fjæl. 31 Og man gjorde
Tværstænger af Sithimtræ; fem til Fjælene ved den
ene Side af Tabernaklet, 32 og fem Tværstænger
til Fjælene ved den anden Side af Tabernaklet, og
fem Tværstænger til Tabernaklets Fjæle, bagtil mod
Vesten. 33 Og man gjorde den midterste Stang til at
gaa tværsover paa Midten af Fjælene, fra den ene
Ende til den anden. 34 Og man beslog Fjælene med
Guld, og deres Ringe gjorde man af Guld til at stikke
Tværstængerne udi, og man beslog Tværstængerne
med Guld. 35 Man gjorde og et Forhæng af blaat uldent
og Purpur og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned; man
gjorde med kunstigt Arbejde Keruber paa det. 36 Og
man gjorde fire Støtter dertil af Sithimtræ og beslog
dem med Guld, deres Kroge vare af Guld; og man
støbte fire Fødder dertil af Sølv. 37 Og man gjorde
Dækket for Paulunets Dør af blaat uldent og Purpur og
Skarlagen og hvidt, tvundet Linned, stukket Arbejde, 38
og dets fem Støtter med deres Kroge, og beslog deres
Knapper og deres Stænger med Guld, og deres fem
Fødder vare af Kobber.

37 Og Bezaleel gjorde Arken af Sithimtræ, halv tredje
Alen lang og halvanden Alen bred og halvanden
Alen høj. 2 Og han beslog den med purt Guld, inden
og uden, og han gjorde en Guldkrans trindt omkring
den. 3 Og han støbte fire Guldringe til den paa dens
fire Hjørner, nemlig to Ringe paa dens ene Side og to
Ringe paa dens anden Side. 4 Og han gjorde Stænger
af Sithimtræ og beslog dem med Guld. 5 Og han stak
Stængerne i Ringene paa Siderne af Arken til at bære
Arken med. 6 Og han gjorde en Naadestol af purt Guld,
halvtredje Alen lang og halvanden Alen bred. 7 Og han
gjorde to Keruber af Guld, af drevet Arbejde gjorde
han dem, paa begge Ender af Naadestolen, 8 een
Kerub paa den ene Ende og een Kerub paa den anden
Ende; han gjorde Keruber i eet med Naadestolen paa
begge dens Ender. 9 Og Keruberne udbredte deres
Vinger ovenover og dækkede over Naadestolen med
deres Vinger; og den enes Ansigt var mod den andens,
Kerubernes Ansigter vare vendte mod Naadestolen.
10 Og han gjorde Bordet af Sithimtræ, to Alen langt
og een Alen bredt og halvanden Alen højt. 11 Og han
beslog det med purt Guld, og han gjorde en Guldkrans
dertil rundt omkring. 12 Han gjorde ogsaa en Liste
dertil trindt omkring, en Haandbred høj, og gjorde en
Guldkrans trindt omkring dens Liste. 13 Og han støbte
fire Guldringe dertil og satte Ringene i de fire Hjørner,
som vare ved dets fire Fødder. 14 Tvært over for Listen
vare Ringene, at Stængerne kunde stikkes deri til at
bære Bordet. 15 Og han gjorde Stængerne af Sithimtræ
og beslog dem med Guld til at bære Bordet. 16 Og han
gjorde Redskaberne, som skulde til Bordet, dets Fade
og dets Skaaler og dets Bægere og dets Kander, med
hvilke der skulde udgydes Drikoffer, af purt Guld. 17 Og
han gjorde Lysestagen af purt Guld; af drevet Arbejde
gjorde han Lysestagen; dens Fod og dens Stang, dens

Bægere, dens Knopper og dens Blomster vare ud af
eet med den. 18 Og seks Grene gik ud fra dens Sider,
tre Grene paa Lysestagen fra dens ene Side, og tre
Grene paa Lysestagen fra dens anden Side. 19 Tre
Mandelblomstbægere var der paa den ene Gren, en
Knop og et Blomster, og tre Mandelblomstbægere paa
den anden Gren, en Knop og et Blomster; saaledes var
det paa de seks Grene, som gik ud fra Lysestagen. 20
Men paa Lysestagen vare fire Mandelblomstbægere,
dens Knopper og dens Blomster, 21 nemlig een Knop
under de to Grene derpaa, og een Knop under de to
andre Grene derpaa, og een Knop under de to øvrige
Grene derpaa for de seks Grene, som gik ud fra den.
22 Deres Knopper og deres Grene vare ud af eet med
den selv, det var altsammen eet drevet Arbejde af purt
Guld. 23 Og han gjorde dens syv Lamper og dens
Sakse og dens Tandekar af purt Guld. 24 Af et Centner
purt Guld gjorde han den og alle dens Redskaber. 25
Og han gjorde Røgelsealteret af Sithimtræ, een Alen
langt og een Alen bredt, firkantet og to Alen højt; dets
Horn vare ud af eet med det. 26 Og han beslog det med
purt Guld, dets Overdel og dets Sider omkring og dets
Horn, og gjorde en Guldkrans til det rundt omkring. 27
Og han gjorde to Guldringe dertil, under dets Krans paa
begge Sidestykkerne deraf, paa begge Sider derpaa, til
at stikke Stængerne deri, for at bære det med dem. 28
Men Stængerne gjorde han af Sithimtræ og beslog dem
med Guld. 29 Og han gjorde den hellige Salveolie og
den rene Røgelse af vellugtende Urter efter Kunstens
Regler.

38 Og han gjorde Brændofrets Alter af Sithimtræ, fem
Alen langt og fem Alen bredt, firkantet og tre Alen
højt. 2 Og han gjorde dets Horn paa dets fire Hjørner,
dets Horn vare ud af eet med det; og han beslog det
med Kobber. 3 Og han gjorde alle Alterets Redskaber,
Gryderne og Ildskufferne og Skaalerne, Madkrogene og
Ildkarrene; alle Redskaber dertil gjorde han af Kobber.
4 Og han gjorde et Gitter til Alteret, gjort som et Net, af
Kobber, under dets Afsæt nedenfra indtil midt derpaa.
5 Og han støbte fire Ringe paa de fire Hjørner paa
Kobbergitteret at stikke Stængerne udi. 6 Og han gjorde
Stænger af Sithimtræ og beslog dem med Kobber. 7
Og han stak Stængerne i Ringene paa Alterets Sider, til
at bære det med dem; han gjorde det hult, af Fjæle. 8
Og han gjorde Kedelen af Kobber og Foden dertil af
Kobber, af de i Hobetal kommende Kvinders Spejle,
hvilke kom i Hobetal for Forsamlingens Pauluns Dør. 9
Og han gjorde Forgaarden paa den søndre Side mod
Sønden; Omhængene til Forgaarden vare af hvidt,
tvundet Linned, hundrede Alen. 10 Deres Støtter vare
tyve og deres Kobberfødder tyve; Støtternes Kroge
og deres Tværstænger vare af Sølv; 11 og mod den
nordre Side, hundrede Alen, deres Støtter vare tyve og
deres Kobberfødder tyve; Støtternes Kroge og deres
Tværstænger vare af Sølv; 12 men paa den vestre
Side vare Omhængene halvtredsindstyve Alen, deres
Støtter vare ti og deres Fødder ti; Støtternes Kroge
og deres Tværstænger vare af Sølv; 13 men paa den
østre Side, mod Østen halvtredsindstyve Alen; 14
Omhængene hen mod den ene Side vare femten Alen,
deres Støtter vare tre og deres Fødder tre. 15 Og hen
mod den anden Side, paa begge Sider af Forgaardens
Port, vare Omhængene femten Alen; deres Støtter
vare tre og deres Fødder tre. 16 Alle Omhængene
omkring Forgaarden vare af hvidt, tvundet Linned.
17 Og Fødderne til Støtterne vare af Kobber, men
Støtternes Kroge og deres Tværstænger vare af Sølv,
og deres Hoveder vare beslagne med Sølv, og disse
vare forbundne med Sølvstænger, alle Forgaardens
Støtter. 18 Og Dækket for Forgaardens Port var stukket
Arbejde og blaat uldent og Purpur og Skarlagen og
hvidt, tvundet Linned; og tyve Alen var Længden,
og Højden efter Omhængets Bredde var fem Alen i
Lighed med Forgaardens Omhæng. 19 Og dertil vare
fire Støtter med deres fire Kobberfødder, deres Kroge
af Sølv, og deres Hoveder beslagne med Sølv og
deres Tværstænger af Sølv. 20 Og alle Sømmene
til Tabernaklet og til Forgaarden rundt omkring vare
af Kobber. 21 Dette er, hvad der blev beregnet til
Tabernaklet, Vidnesbyrdets Tabernakel, som det blev
beregnet efter Mose Ord, ved Hjælp af Leviterne,
under Tilsyn af Ithamar, en Søn af Præsten Aron.
22 — Og Bezaleel, en Søn af Uri, en Søn af Hur,
af Juda Stamme, gjorde alt det, som Herren havde
befalet Mose. 23 Og Oholiab, Ahisamaks Søn, af
Dans Stamme, var med ham, og han var en Mester
i Udskæring og i Kunstvævning og i Stikning med
blaat uldent og med Purpur og med Skarlagen og med
hvidt Linned. — 24 Alt Guldet, som blev forarbejdet
til denne Gerning i Helligdommens hele Gerning, ja
Rørelseofrets Guld, var ni og tyve Centner og syv
Hundrede og tredive Sekel efter Helligdommens Sekel.
25 Men Sølvet fra dem, som vare talte i Menigheden,
var hundrede Centner og Tusinde og syv Hundrede og
fem og halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens
Sekel. 26 En Beka for hvert Hoved, det er en halv Sekel
efter Helligdommens Sekel, af hver den, som gik over
til de talte, fra tyve Aar gammel og derover, af seks
Hundrede Tusinde og tre Tusinde og fem Hundrede og
halvtredsindstyve. 27 Og der var hundrede Centner
Sølv til at støbe Fødderne af til Helligdommen og
Fødderne til Forhænget; hundrede Fødder af hundrede
Centner, eet Centner til hver Fod. 28 Men af de
Tusinde og syv Hundrede og fem og halvfjerdsindstyve
Sekel gjorde han Kroge til Støtterne; og man beslog

deres Hoveder og forbandt dem med hverandre. 29
Men Rørelsens Kobber var halvfjerdsindstyve Centner
og to Tusinde og fire Hundrede Sekel. 30 Og deraf
gjorde man Fødderne til Forsamlingens Pauluns Dør
og Kobberalteret og Kobbergitteret, som var derom, og
alle Alterets Redskaber 31 og Fødderne til Forgaarden
rundt omkring og Fødderne til Forgaardens Port og
alle Sømmene til Tabernaklet og alle Sømmene til
Forgaarden rundt omkring.

39 Men af blaat uldent og Purpur og Skarlagen
gjorde de Tjenestens Klæder til at tjene i ved
Helligdommen; og de gjorde hellige Klæder, som skulde
være til Aron, saasom Herren havde befalet Mose. 2 Og
han gjorde Livkjortlen af Guld, blaat uldent og Purpur og
Skarlagen og hvidt, tvundet Linned. 3 Og de hamrede
Guldet i Plader og skare det ud i Traade, til at virke
det ind imellem det blaa uldne og imellem Purpuret og
imellem Skarlagenet og imellem det hvide Linned med
kunstig Gerning. 4 De gjorde Skulderstykker til den,
som kunde sammenføjes; den blev sammenføjet ved
begge dens Ender. 5 Og Bæltet, som omsluttede den
og var over den, var af samme Arbejde, ud af eet Stykke
dermed, af Guld, blaat uldent og Purpur og Skarlagen
og hvidt, tvundet Linned, saasom Herren havde befalet
Mose. 6 Og de beredte Onyksstene, indfattede rundt
omkring med Guldfletninger, udgravede, som man
udgraver et Signet, efter Israels Børns Navne. 7 Og
man satte dem paa Skulderstykkerne paa Livkjortlen,
disse Stene skulde være til en Ihukommelse for Israels
Børn, saasom Herren havde befalet Mose. 8 Og han
gjorde Brystspannet med kunstigt Arbejde, af samme
Arbejde som Livkjortlen, af Guld, blaat uldent og Purpur
og Skarlagen og hvidt, tvundet Linned. 9 Det var
firkantet, dobbelt gjorde de Brystspannet, eet Spand
langt og eet Spand bredt, og dobbelt. 10 Og de fyldte
fire Rader Stene deri; een Rad: en Karneol, en Topas
og en Smaragd, som den første Rad; 11 og den anden
Rad: en Karbunkel, en Safir og en Demant; 12 og den
tredje Rad: en Hyacint, en Agat og en Ametyst; 13 og
den fjerde Rad: en Krysolith, en Onyks og en Jaspis;
de havde Fletninger af Guld om deres Indfatninger.
14 Og disse Stene vare efter Israels Børns Navne, de
vare tolv efter deres Navne; som man udgraver et
Signet, hver ved sit Navn efter de tolv Stammer. 15 Og
de gjorde fastslyngede Kæder til Brystspannet, snoet
Arbejde af purt Guld. 16 Og de gjorde to Guldfletninger
og to Guldringe, og de satte de to Ringe paa de
tvende Ender af Brystspannet. 17 Og de satte de
to snoede Guldkæder i de to Ringe ved Enderne af
Brystspannet. 18 Men de to Ender af de to snoede
Kæder satte de paa de to Fletninger, og de satte dem
paa Skulderstykkerne af Livkjortlen paa Forsiden deraf.
19 Og de gjorde to Guldringe og satte dem paa de to
Ender af Brystspannet, paa den Æg deraf, som vender
indad mod Livkjortlen. 20 Og de gjorde to Guldringe
og satte dem paa de to Skulderstykker af Livkjortlen
forneden, paa Forsiden deraf, lige hvor den skulde
fæstes sammen oven for Livkjortlens Bælte. 21 Og de
bandt Brystspannet ved dets Ringe til Ringene paa
Livkjortlen med en blaa, ulden Snor, saa at det var
oven for Livkjortlens Bælte, og Brystspannet skiltes
ikke fra Livkjortlen, som Herren befalede Mose. 22 Og
han gjorde en Overkjortel til Livkjortlen, vævet Arbejde,
helt af blaat uldent. 23 Og Hullet paa Kjortlen var midt
paa den, som et Panserhul; en Bort var om Hullet
derpaa rundt omkring, for at den ikke skulde rives
ud. 24 Og de gjorde paa Kjortlens Sømme forneden
Granatæbler af blaat uldent og Purpur og Skarlagen,
tvundet Arbejde. 25 Og de gjorde Bjælder af purt Guld;
og de satte Bjælderne imellem Granatæblerne paa
Kjortlens Sømme forneden trindt omkring, imellem
Granatæblerne, 26 saa at der var en Bjælde og et
Granatæble, og atter en Bjælde og et Granatæble paa
Kjortlens Sømme forneden trindt omkring, til Brug ved
Tjenesten, saasom Herren havde befalet Mose. 27 Og
de gjorde Kjortler af hvidt Linned, vævet Arbejde, til
Aron og hans Sønner, 28 og en Hue af hvidt Linned,
og de høje Huers Prydelser af hvidt Linned, og de
linnede Underklæder af hvidt, tvundet Linned, 29 og
Bæltet af hvidt, tvundet Linned og blaat uldent og
Purpur og Skarlagen, stukket Arbejde, saasom Herren
havde befalet Mose. 30 Og de gjorde en Plade paa
det hellige Hovedsmykke af purt Guld, og de skreve
derpaa en Skrift, som man udgraver et Signet: helliget
Herren. 31 Og de satte en blaa, ulden Snor paa den
for at fæste den paa Huen oventil, saasom Herren
havde befalet Mose. 32 Saa blev hele Arbejdet med
Forsamlingens Tabernakels Paulun fuldkommet; og
Israels Børn gjorde det, efter alt det, som Herren
havde befalet Mose, saa gjorde de. 33 Og de førte
Tabernaklet til Mose, Paulunet og alle dets Redskaber;
dets Hager, dets Fjæle, dets Tværstænger og dets
Støtter og dets Fødder; 34 og Dækket af rødlødede
Væderskind og Dækket af Grævlingeskind og Dækkets
Forhæng; 35 Vidnesbyrdets Ark med dens Stænger og
Naadestolen; 36 Bordet med alle dets Redskaber og
Skuebrødet; 37 den rene Lysestage med dens Lamper,
de tilberedte Lamper, med alle dens Redskaber, og
Olien til Lysningen; 38 og Guldalteret og Salveolien
og Røgelsen af de vellugtende Urter og Dækket til
Paulunets Dør; 39 Kobberalteret med dets Kobbergitter,
dets Stænger og alle dets Redskaber, Kedelen og dens
Fod; 40 Omhængene til Forgaarden, dens Støtter og
dens Fødder, og Dækket til Forgaardens Port, dens
Snore og dens Søm, og alle Redskaber til Tabernaklets

Tjeneste ved Forsamlingens Paulun; **41** Tjenestens
Klæder til at tjene i ved Helligdommen, Præsten
Arons hellige Klæder og hans Sønners Klæder, at
gøre Præstetjeneste udi. **42** Efter alt det, som Herren
havde befalet Mose, saaledes gjorde Israels Børn al
Gerningen. **43** Og Mose saa al Gerningen, og se, de
havde fuldført den; eftersom Herren havde befalet,
saaledes havde de gjort; og Mose velsignede dem.

40 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Paa
den første Maaneds Dag, paa den første Dag i
Maaneden, skal du oprejse Forsamlingens Pauluns
Tabernakel. **3** Og du skal sætte Vidnesbyrdets Ark der
og hænge Forhænget foran Arken. **4** Du skal og føre
Bordet ind og opstille det, som bør sættes derpaa, og
føre Lysestagen ind og tænde dens Lamper. **5** Og du
skal sætte Guldalteret til Røgelse lige for Vidnesbyrdets
Ark og hænge Dækket for Tabernaklets Dør. **6** Og
du skal sætte Brændofrets Alter lige foran Døren til
Forsamlingens Pauluns Tabernakel. **7** Og du skal sætte
Kedelen imellem Forsamlingens Paulun og imellem
Alteret, og du skal komme Vand deri. **8** Og du skal
sætte Forgaarden op rundt omkring og hænge Dækket
for Forgaardens Port. **9** Og du skal tage Salveolien
og salve Tabernaklet og alt det, som er i det; og du
skal hellige det og alle dets Redskaber, og det skal
være helliget. **10** Og du skal salve Brændofrets Alter
og alle dets Redskaber; og du skal hellige Alteret,
og Alteret skal være højhelligt. **11** Du skal og salve
Kedelen og dens Fod, og du skal hellige den. **12** Og du
skal føre Aron og hans Sønner frem til Forsamlingens
Pauluns Dør, og to dem med Vand. **13** Og du skal
iføre Aron de hellige Klæder, og du skal salve ham
og hellige ham, og han skal gøre Præstetjeneste for
mig. **14** Du skal og føre hans Sønner frem, og du
skal føre dem i Kjortlerne. **15** Og du skal salve dem,
ligesom du salvede deres Fader, og de skulle gøre
Præstetjeneste for mig; og det skal ske, at deres
Salvelse skal blive dem til et evigt Præstedømme
hos deres Efterkommere. **16** Og Mose gjorde det;
efter alt det, som Herren havde befalet ham, saaledes
gjorde han. **17** Og det skete i den første Maaned i det
andet Aar, paa den første Dag i Maaneden, da blev
Tabernaklet oprejst. **18** Og Mose oprejste Tabernaklet
og satte dets Fødder og satte dets Fjæle og satte dets
Tværstænger ind og oprejste dets Støtter. **19** Og han
udbredte Paulunet over Tabernaklet og lagde Paulunets
Dække derpaa, ovenpaa, som Herren havde befalet
Mose. **20** Og han tog Vidnesbyrdet og lagde det i Arken
og satte Stængerne i Arken; og han satte Naadestolen
paa Arken, der ovenpaa. **21** Og han førte Arken ind
i Tabernaklet og hængte Dækkets Forhæng op og
dækkede for Vidnesbyrdets Ark, saasom Herren havde
befalet Mose. **22** Og han satte Bordet i Forsamlingens
Paulun, ved Tabernaklets Side mod Norden uden for
Forhænget. **23** Og han lagde Brød i Række derpaa for
Herrens Ansigt, saasom Herren havde befalet Mose.
24 Og han satte Lysestagen i Forsamlingens Paulun,
tværs over for Bordet, ved Siden i Tabernaklet mod
Sønden. **25** Og han tændte Lamperne for Herrens
Ansigt, saasom Herren havde befalet Mose. **26** Og
han satte Guldalteret i Forsamlingens Paulun, lige
for Forhænget. **27** Og han antændte Røgelse af
vellugtende Urter derpaa, saasom Herren havde befalet
Mose. **28** Og han hængte Dækket for Tabernaklets
Dør. **29** Og han satte Brændofrets Alter ved Døren til
Forsamlingens Pauluns Tabernakel, og ofrede derpaa
Brændofret og Madofret saasom Herren havde befalet
Mose. **30** Og han satte Kedelen imellem Forsamlingens
Paulun og imellem Alteret og kom Vand deri til at to
af. **31** Og Mose og Aron og hans Sønner toede deres
Hænder og deres Fødder deraf; **32** naar de gik ind i
Forsamlingens Paulun, og naar de kom nær til Alteret,
toede de sig, saasom Herren havde befalet Mose. **33**
Og han oprejste Forgaarden rundt omkring Tabernaklet
og Alteret og hængte Dækket op for Forgaardens
Port, og Mose fuldkommede Gerningen. **34** Da skjulte
Skyen Forsamlingens Paulun, og Herrens Herlighed
fyldte Tabernaklet. **35** Og Mose kunde ikke gaa ind
i Forsamlingens Paulun, thi Skyen hvilede over det,
og Herrens Herlighed fyldte Tabernaklet. **36** Og naar
Skyen hævede sig fra Tabernaklet, brøde Israels Børn
op paa alle deres Rejser. **37** Men naar Skyen ikke
hævede sig, brøde de ikke op, indtil den Dag den
hævede sig. **38** Thi Herrens Sky var over Tabernaklet
om Dagen, og Ild var derover om Natten, for al Israels
Huses Øjne, paa alle deres Rejser.

3 Mosebog

1 Og han kaldte ad Mose; og Herren talede til ham
fra Forsamlingens Paulun og sagde: **2** Tal til Israels
Børn, og du skal sige til dem: Naar nogen af eder vil
ofre et Offer til Herren, da skulle I ofre eders Offer af
Fæ, af stort Kvæg eller af smaat Kvæg. **3** Dersom hans
Offer er Brændoffer af stort Kvæg, skal han ofre en
Han, som er uden Lyde; for Forsamlingens Pauluns
Dør skal han ofre den, for sig til en Behagelighed for
Herrens Ansigt. **4** Og han skal lægge sin Haand paa
Brændofrets Hoved, saa bliver det for ham behageligt
til at gøre Forligelse for ham. **5** Og han skal slagte
den unge Okse for Herrens Ansigt; og Præsterne,
Arons Sønner, skulle bære Blodet frem og stænke
Blodet omkring paa Alteret, som staar ved Døren til
Forsamlingens Paulun. **6** Og man skal flaa Brændofret
og hugge det i sine Stykker. **7** Og Arons, Præstens,
Sønner skulle gøre Ild paa Alteret, og de skulle lægge
Ved til Rette paa Ilden. **8** Og Præsterne, Arons Sønner,
skulle lægge Stykkerne til Rette, Hovedet og Fedtet,
paa Veddet, som er paa Ilden paa Alteret. **9** Men
dets Indvolde og dets Skanker skal man to i Vand, og
Præsten skal gøre et Røgoffer af det alt sammen paa
Alteret; det er et Brændoffer, et Ildoffer, en sød Lugt
for Herren. **10** Men dersom hans Offer er af smaat
Kvæg, af Faar eller af Geder, til et Brændoffer, da skal
han ofre en Han uden Lyde. **11** Og han skal slagte
den ved Alterets Side mod Norden for Herrens Ansigt,
og Præsterne, Arons Sønner, skulle stænke Blodet
deraf paa Alteret rundt omkring. **12** Og han skal hugge
den i sine Stykker og dertil tage dens Hoved og dens
Fedt; og Præsten skal lægge det til Rette paa Veddet,
som er paa Ilden paa Alteret. **13** Men Indvoldene og
Skankerne skal han to i Vand, og Præsten skal ofre det
alt sammen og skal gøre et Røgoffer deraf paa Alteret;
det er et Brændoffer, et Ildoffer, en sød Lugt for Herren.
14 Men om hans Offer til Herren er et Brændoffer af
Fugle, da skal han ofre sit Offer af Turtelduer eller
Dueunger. **15** Og Præsten skal bære det til Alteret og
vride Hovedet om derpaa og gøre et Røgoffer deraf
paa Alteret, og Blodet deraf skal udkrystes mod Alterets
Væg. **16** Og han skal borttage dens Kro og dens Fjer
og kaste dette ved Alteret mod Østen paa Askens Sted.
17 Og han skal flække den ved dens Vinger, men ikke
skille den ad, og Præsten skal gøre et Røgoffer af den
paa Alteret, paa Veddet, som er paa Ilden; det er et
Brændoffer, et Ildoffer, en sød Lugt for Herren.

2 Og naar nogen vil ofre et Madoffer for Herren, da
skal hans Offer være Mel, og han skal øse Olie
derpaa og lægge Virak dertil. **2** Og han skal bære
det til Arons Sønner, Præsterne, og een skal tage sin
Haand fuld deraf, af Melet med Olien derpaa og dertil
al Virakken; og Præsten skal lade Ihukommelsesofret
deraf gaa op i Røg paa Alteret; det er et Ildoffer, en
sød Lugt for Herren. **3** Men det, som overbliver af
Madofret, skal høre Aron og hans Sønner til; det er
højhelligt af Herrens Ildofre. **4** Men vil han ofre Madoffer
af det, som er bagt i Ovnen, da skal det være usyrede
Kager af Mel, æltede med Olie, og usyrede tynde
Kager, overstrøgne med Olie. **5** Men dersom dit Offer
er Madoffer, som er bagt i Pande, da skal det være
Mel, blandet med Olie, usyret. **6** Du skal bryde det i
Stykker, og du skal øse Olie derpaa; det er et Madoffer.
7 Men er dit Offer et Madoffer, kogt i Kedelen, da skal
det laves af Mel med Olie. **8** Og du skal fremføre det
Madoffer, som laves deraf, for Herren, og man skal
føre det hen til Præsten, og han skal bære det frem til
Alteret. **9** Og Præsten skal af samme Madoffer tage
dets Ihukommelsesoffer og gøre et Røgoffer deraf paa
Alteret; det er et Ildoffer, en sød Lugt for Herren. **10**
Men det, som bliver tilovers af Madofret, skal høre Aron
og hans Sønner til; det skal være højhelligt af Herrens
Ildofre. **11** Alt det Madoffer, som I ville ofre til Herren,
maa ikke tillaves med Surdejg; thi af Surdejg og af
Honning skulle I ikke optænde Ildoffer for Herren. **12**
Som en Førstegrødes Offer maa I ofre sligt til Herren;
dog maa dette ikke komme paa Alteret til sød Lugt. **13**
Og alt dit Madoffer skal du salte med Salt og ikke lade
din Guds Pagtes Salt fattes paa dit Madoffer; du skal
ofre Salt paa alle dine Ofre. **14** Men dersom du vil ofre
den Førstegrødes Madoffer for Herren, da skal du ofre
Aks, ristede ved Ilden, stødt Korn, til din Førstegrødes
Madoffer. **15** Og du skal øse Olie derpaa og lægge
Virak dertil, det er et Madoffer. **16** Og Præsten skal
lade dets Ihukommelsesoffer af dets stødte Korn og af
Olien dertil, samt alt dets Virak gaa op i Røg; det er et
Ildoffer for Herren.

3 Men dersom hans Offer er et Takoffer, dersom han
ofrer af stort Kvæg, enten Han eller Hun, da skal
han ofre det, som er uden Lyde for Herrens Ansigt. **2**
Og han skal lægge sin Haand paa sit Offers Hoved og
slagte det for Forsamlingens Pauluns Dør; og Arons
Sønner, Præsterne, skulle stænke Blodet paa Alteret
rundt omkring. **3** Og han skal ofre af samme Takoffer et
Ildoffer til Herren, nemlig Fedtet, der skjuler Indvoldene,
og alt Fedtet, som er paa Indvoldene, **4** og de to
Nyrer og Fedtet, som er paa dem, det som er oven for
Lænderne; og han skal udtage Hinden over Leveren
tillige med Nyrerne. **5** Og Arons Sønner skulle gøre et
Røgoffer deraf paa Alteret, tillige med Brændofret, som
er paa Veddet paa Ilden, det er et Ildoffer, en sød Lugt
for Herren. **6** Men er hans Offer af smaat Kvæg til et
Takoffer for Herren, da skal han ofre en Han eller Hun

uden Lyde. 7 Dersom han ofrer et Faar til sit Offer, da
skal han fremføre det for Herrens Ansigt. 8 Og han
skal lægge sin Haand paa sit Offers Hoved og slagte
det for Forsamlingens Paulun, og Arons Sønner skulle
stænke dets Blod paa Alteret rundt omkring. 9 Og han
skal ofre af Takofret et Ildoffer for Herren, Fedtet deraf,
den hele Stjert, lige ved Ryggen skal han aftage den,
og Fedtet, som skjuler Indvoldene og alt Fedtet, som er
paa Indvoldene, 10 og de to Nyrer og Fedtet, som er
paa dem, det som er oven for Lænderne; og han skal
udtage Hinden over Leveren tillige med Nyrerne. 11 Og
Præsten skal gøre et Røgoffer deraf paa Alteret; det er
Ildoffers Mad for Herren. 12 Men dersom hans Offer er
en Ged, da skal han fremføre den for Herrens Ansigt,
13 og han skal lægge sin Haand paa dens Hoved og
slagte den for Forsamlingens Paulun, og Arons Sønner
skulle stænke dens Blod paa Alteret rundt omkring. 14
Og han skal ofre sit Offer deraf, et Ildoffer til Herren,
nemlig Fedtet, som skjuler Indvoldene, og alt Fedtet,
som er paa Indvoldene, 15 og de to Nyrer og Fedtet,
som er paa dem, det som er oven for Lænderne; og han
skal udtage Hinden over Leveren tillige med Nyrerne.
16 Og Præsten skal gøre et Røgoffer deraf paa Alteret,
det er Ildoffers Mad til en sød Lugt; alt Fedt hører
Herren til. 17 Det skal være en evig Skik hos eders
Efterkommere, i alle eders Boliger: I skulle ikke æde
noget Fedt eller noget Blod.

4 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til Israels
Børn og sig: Naar nogen synder af Vanvare imod
noget af Herrens Bud, hvad der ikke skulde ske, og
handler imod eet af dem, 3 dersom det er den salvede
Præst, som synder til Skyld for Folket, da skal han
fremføre for sin Synd, som han har syndet, en Tyrekalv,
der er uden Lyde, for Herren som Syndoffer. 4 Og
han skal føre Tyren til Forsamlingens Pauluns Dør for
Herrens Ansigt og lægge sin Haand paa Tyrens Hoved
og slagte Tyren for Herrens Ansigt. 5 Og Præsten,
som er salvet, skal tage af Tyrens Blod og bringe
det ind i Forsamlingens Paulun. 6 Og Præsten skal
dyppe sin Finger i Blodet og stænke af Blodet syv
Gange for Herrens Ansigt, lige for Helligdommens
Forhæng. 7 Og Præsten skal komme af Blodet paa
Hornene af den vellugtende Røgelses Alter, for Herrens
Ansigt, i Forsamlingens Paulun; og alt Tyrens øvrige
Blod skal han udøse ved Brændofrets Alters Fod,
foran Forsamlingens Pauluns Dør. 8 Og alt Fedtet af
Syndofrets Tyr skal han udtage deraf, nemlig Fedtet,
som skjuler Indvoldene, og alt Fedtet, som er paa
Indvoldene, 9 og de to Nyrer og Fedtet, som er paa
dem, det som er oven for Lænderne; men han skal
udtage Hinden over Leveren tillige med Nyrerne, 10
ligesom det udtages af Takofrets Okse; og Præsten
skal gøre et Røgoffer deraf paa Brændofrets Alter. 11
Men Huden af Tyren og alt dens Kød, med dens Hoved
og med dens Skanker og dens Indvolde og dens Møg,
12 ja, den hele Tyr skal han bringe uden for Lejren, til et
rent Sted, der hvor Asken udslaas, og han skal brænde
den paa Veddet i Ilden; den skal opbrændes der, hvor
Asken udslaas. 13 Og dersom al Israels Menighed
forser sig, og Gerningen er skjult for Forsamlingens
Øjne, at de have gjort noget imod eet af Herrens Bud,
hvad der ikke skulde ske, og ere blevne skyldige, 14
og Synden, hvormed de have forsyndet sig, siden
bliver vitterlig: Da skal Forsamlingen ofre en ung Tyr til
Syndoffer, og de skulle føre den frem for Forsamlingens
Paulun. 15 Og de ældste af Menigheden skulle lægge
deres Hænder paa Tyrens Hoved for Herrens Ansigt,
og man skal slagte Tyren for Herrens Ansigt. 16 Og
Præsten, som er salvet, skal bringe af Tyrens Blod ind
i Forsamlingens Paulun. 17 Og Præsten skal dyppe
sin Finger i Blodet og stænke syv Gange for Herrens
Ansigt, foran Forhænget. 18 Og han skal komme af
Blodet paa Hornene af Alteret, som staar for Herrens
Ansigt, i Forsamlingens Paulun; og alt det øvrige Blod
skal han udøse ved Foden af Brændofrets Alter, som
staar foran Forsamlingens Pauluns Dør. 19 Og alt dens
Fedt skal han udtage af den og gøre et Røgoffer deraf
paa Alteret. 20 Og han skal gøre ved Tyren, ligesom
han gjorde ved Syndofrets Tyr, saa skal han gøre ved
den; og Præsten skal gøre Forligelse for dem, saa
bliver det dem forladt. 21 Og man skal føre Tyren uden
for Lejren og opbrænde den, ligesom man opbrændte
den første Tyr; det skal være Menighedens Syndoffer.
22 Dersom en Fyrste synder, og gør noget imod eet af
Herrens sin Guds Bud, hvad der ikke skulde ske, af
Vanvare, og bliver skyldig: 23 Naar hans Synd, med
hvilken han syndede, bliver ham tilkendegiven, da skal
han fremføre sit Offer, en Gedebuk, en Han uden Lyde.
24 Og han skal lægge sin Haand paa Bukkens Hoved
og slagte den paa det Sted, hvor man plejer at slagte
Brændoffer for Herrens Ansigt; det er et Syndoffer.
25 Saa skal Præsten tage af Syndofrets Blod paa sin
Finger og komme det paa Hornene af Brændofrets Alter
og udøse dets øvrige Blod ved Foden af Brændofrets
Alter. 26 Men af alt dets Fedt skal han gøre et Røgoffer
paa Alteret, ligesom af Fedtet af Takofret; og saa skal
Præsten gøre Forligelse for ham, for hans Synd, saa
bliver den ham forladt. 27 Men dersom nogen af Folket
i Landet synder af Vanvare, saa at han gør noget mod
eet af Herrens Bud, hvad der ikke skulde ske, og bliver
skyldig: 28 Naar hans Synd, hvormed han syndede,
bliver ham tilkendegiven, da skal han fremføre sit Offer,
en ung Ged, en Hun uden Lyde, for sin Synd, hvormed
han syndede. 29 Og han skal lægge sin Haand paa
Syndofrets Hoved og slagte Syndofret paa Brændofrets

Sted. 30 Og Præsten skal tage af dets Blod paa sin
Finger og komme det paa Hornene af Brændofrets
Alter og udøse alt det øvrige Blod ved Alterets Fod.
31 Men alt dets Fedt skal han aftage, ligesom Fedtet
blev aftaget af Takofret, og Præsten skal gøre det til et
Røgoffer paa Alteret, til en behagelig Lugt for Herren;
og Præsten skal gøre Forligelse for ham, og det skal
forlades ham. 32 Men dersom han fører et Lam frem til
sit Offer, til Syndoffer, da skal han fremføre en Hun
uden Lyde 33 og lægge sin Haand paa Syndofrets
Hoved og slagte det til Syndoffer paa det Sted, hvor
man slagter Brændoffer. 34 Og Præsten skal tage af
Syndofrets Blod paa sin Finger og komme paa Hornene
af Brændofrets Alter, og han skal udøse alt dets Blod
ved Alterets Fod. 35 Men alt dets Fedt skal han aftage
deraf, ligesom Fedtet blev aftaget af Takofrets Lam, og
Præsten skal gøre et Røgoffer deraf paa Alteret, tillige
med Herrens Ildofre; og Præsten skal gøre Forligelse
for ham, for hans Synd, hvormed han syndede, og det
skal forlades ham.

5 Og naar nogen synder, idet han hører Besværgelsens
Røst, og han skal være Vidne, hvad enten han
har set eller ved noget: Dersom han ikke giver det til
Kende, saa skal han bære sin Misgerning. 2 Eller naar
nogen rører ved nogen uren Ting, hvad enten det er
ved et Aadsel af et urent Dyr eller ved et Aadsel af
urent Kvæg eller ved et Aadsel af noget urent Kryb,
og det er ham uvitterligt, da er han uren og er bleven
skyldig. 3 Eller naar han rører ved et Menneske, som
er urent ved hvilken som helst Urenhed, hvormed man
kan blive uren, og det er uvitterligt for ham, og han
faar det at vide, da er han bleven skyldig. 4 Eller
naar nogen sværger og taler ubetænksomt med sine
Læber om at ville gøre noget ondt eller at gøre noget
godt, efter alt det, som et Menneske ubetænksomt
kan sværge paa, og det er uvitterligt for ham, og
han faar det at vide, da er han bleven skyldig i en
af disse Ting. 5 Og det skal ske, naar nogen bliver
skyldig i en af disse Ting og bekender, at han har
syndet derimod, 6 da skal han for sin Skyld, formedelst
sin Synd, hvormed han syndede, fremføre for Herren
en Hun af Smaakvæg, et Lam eller en ung Ged, til
Syndoffer; saa skal Præsten gøre Forligelse for ham,
for hans Synd. 7 Men formaar hans Haand ikke et
Lam, da skal han for sin Skyld, i hvad han syndede,
fremføre to Turtelduer eller to Dueunger for Herren, een
til Syndoffer og een til Brændoffer. 8 Og han skal føre
dem frem til Præsten, og han skal ofre den første, som
er til Syndoffer og omvride Hovedet paa den lige ved
Nakken, men ikke skille den ad. 9 Og han skal stænke
af Syndofrets Blod paa Alterets Væg, og det, som er
tilovers af Blodet, skal udkrystes ved Alterets Fod; det
er et Syndoffer. 10 Men den anden skal han gøre til
et Brændoffer paa sædvanlig Vis; og Præsten skal
gøre Forligelse for ham, for hans Synd, hvormed han
syndede, og den skal forlades ham. 11 Men formaar
hans Haand ikke to Turtelduer eller to Dueunger, da
skal han fremføre som sit Offer for det, han syndede,
Tiendeparten af en Epha Mel til Syndoffer; han skal
ingen Olie komme derpaa, ej heller lægge Virak dertil;
thi det er et Syndoffer. 12 Og han skal fremføre det
til Præsten, men Præsten skal tage sin Haand fuld
deraf, til dets Ihukommelsesoffer, og gøre et Røgoffer
deraf paa Alteret, tilligemed Herrens Ildoffer; det er et
Syndoffer. 13 Og Præsten skal gøre Forligelse for ham,
for hans Synd, hvormed han syndede i en af disse
Ting, og det skal forlades ham; og det øvrige skal høre
Præsten til, ligesom Madofret. 14 Og Herren talede til
Mose og sagde: 15 Naar nogen forgriber sig og synder
af Vanvare mod noget, som er Herren helliget, da skal
han for sin Skyld fremføre for Herren en Væder uden
Lyde af Smaakvæget, efter din Vurdering i Sølvsekler,
efter Helligdommens Sekel, til Skyldoffer. 16 Og han
skal give tilbage, hvad han har syndet mod det hellige,
og lægge Femtedelen deraf dertil, og skal give Præsten
det; og Præsten skal gøre Forligelse for ham med
Skyldofrets Væder, saa skal det forlades ham. 17 Og
naar nogen synder og gør imod et af alle Herrens Bud,
hvad ikke skulde ske, og vidste det ikke, og er bleven
skyldig, da skal han bære sin Misgerning. 18 Og han
skal fremføre en Væder uden Lyde af Faarene, efter
din Vurdering, til et Skyldoffer, til Præsten; og Præsten
skal gøre Forligelse for ham, for hans Vildfarelse, som
han begik uvitterlig, saa skal det forlades ham. 19 Det
er et Skyldoffer, han var skyldig for Herren.

6 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Naar nogen
synder og forgriber sig saare imod Herren, ved at
han lyver for sin Næste, angaaende det ham betroede
eller det i hans Værge nedlagte, eller angaaende det
røvede eller det, han har taget med Vold fra sin Næste;
3 eller ved at han har fundet noget, som var tabt, og
lyver om det og sværger paa Løgn i hvilken som helst
Ting, et Menneske gør, og synder deri: 4 Da skal det
ske, naar han saa synder og bliver skyldig, at han skal
tilbagegive det røvede, som han har røvet, eller det
med Vold tagne, som han har taget, eller det betroede,
som var ham betroet, eller det tabte, som han har
fundet, 5 eller alt, hvorom han har svoret paa Løgn:
Han skal betale det med den fulde Sum og lægge den
femte Part deraf dertil; den, hvem det tilhørte, skal han
give det paa sit Skyldoffers Dag. 6 Men for sin Skyld
skal han fremføre til Herren en Væder uden Lyde af
Smaakvæget, efter din Vurdering, til et Skyldoffer til
Præsten. 7 Og Præsten skal gøre Forligelse for ham

for Herrens Ansigt, saa bliver det ham forladt for hvad
som helst, han har gjort, hvorved han er bleven skyldig.
8 Og Herren talede til Mose og sagde: 9 Byd Aron og
hans Sønner og sig: Dette er Loven om Brændofret.
Det er det, som skal opstige paa Ildstedet paa Alteret,
den ganske Nat indtil om Morgenen; og Alterets Ild skal
altid brænde paa det. 10 Og Præsten skal iføre sig
sit linnede Klædebon og drage linnede Underklæder
paa sit Legeme, og han skal borttage Asken, naar
Ilden har fortæret Brændofret paa Alteret, og lægge
den ved Alteret. 11 Og han skal afføre sig sine Klæder
og føre sig i andre Klæder, og han skal bære Asken
ud, udenfor Lejren til et rent Sted. 12 Og Ilden paa
Alteret skal brænde paa det, den skal ikke udslukkes;
og Præsten skal antænde Ved derpaa hver Morgen, og
han skal ordentlig lægge Brændofret derpaa og gøre
et Røgoffer derpaa af det fede af Takofret. 13 Ilden
skal stedse være optændt paa Alteret og maa ikke
udslukkes. 14 Og dette er Loven om Madofret: Arons
Sønner skulle føre det frem for Herrens Ansigt, lige
for Alteret. 15 Og en skal tage en Haandfuld af det, af
Madofrets Mel og af Olien dertil og al Viraken, som er
paa Madofret, og gøre et Røgoffer paa Alteret, til en
sød Lugt, til et Ihukommelsesoffer for Herren. 16 Men
Aron og hans Sønner skulle fortære det, som bliver
tilovers; det skal ædes med usyrede Brød paa et helligt
Sted, i Forsamlingens Pauluns Forgaard skulle de æde
det. 17 Det skal ikke bages med Surdejg, jeg har givet
det til deres Del af mine Ildofre; det er en højhellig
Ting, ligesom Syndofret og ligesom Skyldofret. 18 Alt
Mandkøn iblandt Arons Børn skal æde det, en evig
Rettighed hos eders Efterkommere af Herrens Ildofre;
hver den, som rører ved de Ting, bliver hellig. 19 Og
Herren talede til Mose og sagde: 20 Dette skal være det
Offer, som Aron og hans Sønner skulle ofre Herren paa
den Dag, han skal salves: Tiendeparten af en Epha Mel
til Madoffer bestandig, Halvdelen deraf om Morgenen
og Halvdelen deraf om Aftenen. 21 Det skal laves i en
Pande med Olie, du skal føre det æltet frem, du skal
ofre det, bagt som et Madoffer i smaa Stykker, Herren
til en sød Lugt. 22 Og den Præst af hans Sønner, som
bliver salvet i hans Sted, skal tillave det; det er en
evig Skik, for Herren skal det altsammen gøres til et
Røgoffer. 23 Thi hvert Madoffer af en Præst skal være
helt Offer, det skal ikke ædes. 24 Og Herren talede
til Mose og sagde: 25 Tal til Aron og til hans Sønner
og sig: Dette er Loven om Syndofret. Paa det Sted,
hvor Brændofret skal slagtes, skal Syndofret slagtes for
Herrens Ansigt; det er en højhellig Ting. 26 Præsten,
som gør et Syndoffer af det, skal æde det; det skal
ædes paa et helligt Sted, i Forsamlingens Pauluns
Forgaard. 27 Hver den, som rører ved Kødet deraf,
skal være hellig; og naar der stænkes af dets Blod
paa et Klædebon, skal du to det, som overstænkes
deraf, paa et helligt Sted. 28 Og det Lerkar, som det
er kogt udi, skal sønderbrydes; men er det kogt i et
Kobberkar, da skal dette skures og skylles med Vand.
29 Alt Mandkøn blandt Præsterne skal æde det; det er
en højhellig Ting. 30 Men hvert Syndoffer, af hvis Blod
der bliver baaret ind i Forsamlingens Paulun, til at gøre
Forligelse i Helligdommen, det skal ikke ædes, det skal
opbrændes med Ild.

7 Og dette er Loven om Skyldofret; det er en højhellig
Ting. 2 Paa det Sted, hvor de skulle slagte
Brændofret, skulle de slagte Skyldofret, og man skal
stænke Blodet deraf paa Alteret rundt omkring. 3 Og alt
Fedtet deraf skal man ofre, nemlig Stjerten og Fedtet,
som skjuler Indvoldene, 4 og de to Nyrer, og Fedtet,
som er paa dem, det som er oven for Lænderne; og han
skal udtage Hinden over Leveren tilligemed Nyrerne. 5
Og Præsten skal gøre et Røgoffer af dem paa Alteret,
som et Ildoffer for Herren; det er et Skyldoffer. 6 Alt
Mandkøn iblandt Præsterne skal æde det, det skal
ædes paa et helligt Sted; det er en højhellig Ting. 7
Ligesom Syndofret er, saa skal og Skyldofret være,
der er een Lov for dem; det skal høre den Præst til,
som gør Forligelse derved. 8 Og den Præst, som
ofrer nogens Brændoffer, den Præst skal Huden af
det Brændoffer, han har ofret, høre til. 9 Og ethvert
Madoffer, som er bagt i Ovnen, og ethvert, som er lavet
i Kedelen eller i Panden, det skal høre den Præst til,
som ofrer det. 10 Og ethvert Madoffer, som er blandet
med Olie, eller som er tørt, skal høre alle Arons Børn
til, den ene saavel som den anden. 11 Og dette er
Loven om Takofret, som man skal ofre for Herren. 12
Vil man ofre det til Lovoffer, da skal man tillige med
Lovofrets Slagtoffer bringe usyrede Kager blandede
med Olie og usyrede tynde Kager, overstrøgne med
Olie, og Mel, æltet til Kager, som ere blandede med
Olie. 13 Tillige med Kager af syret Brød skal man
bringe sit Offer, med Slagtofret, som hører til Takofrets
Lovoffer. 14 Og man skal ofre deraf et Stykke af hver
Offergave som en Gave til Herren; det skal høre den
Præst til, som stænker Takofrets Blod. 15 Og Kødet af
Slagtofret, som hører til nogens Takoffers Lovoffer, skal
ædes paa hans Offers Dag; man skal intet lade blive
deraf til om Morgenen. 16 Og dersom det Slagtoffer,
som han ofrer, er et Løfteoffer eller et frivilligt Offer,
da skal det ædes paa den samme Dag, han ofrer sit
Offer, og den næste Dag skal det ædes, som levnes
deraf. 17 Men hvad der levnes af Ofrets Kød, skal paa
den tredje Dag opbrændes med Ild. 18 Og dersom der
alligevel ædes af hans Takoffers Kød paa den tredje
Dag, da bliver han ikke behagelig; den, som ofrede det,
ham skal det ikke? regnes til gode, det skal være en

Vederstyggelighed; og den, som æder deraf, skal bære
sin Misgerning. 19 Og det Kød, som rører ved noget
urent, skal ikke ædes, det skal opbrændes med Ild,
men hvad Kødet ellers angaar, maa enhver, som er
ren, æde Kødet. 20 Og hver den, som æder Kødet af
Takofret, som hører Herren til, medens hans Urenhed
er paa ham, den Person skal udryddes fra sit Folk. 21
Og naar nogen rører ved noget urent, ved et urent
Menneske eller ved et urent Dyr eller ved nogen som
helst uren Vederstyggelighed og æder af Takofrets Kød,
som hører Herren til, da skal den Person udryddes fra
sit Folk. 22 Og Herren talede til Mose og sagde: 23
Tal til Israels Børn og sig: I skulle intet Fedt æde af
Okse eller Lam eller Ged. 24 Men Fedtet af Aadsel og
Fedtet af det, som er revet, det maa benyttes til alle
Haande Brug, men I skulle aldeles ikke æde det. 25 Thi
om nogen æder Fedtet af Dyr, af hvilke man skal ofre
et Ildoffer for Herren, da skal den, som æder deraf,
udryddes fra sit Folk. 26 Og I skulle intet Blod æde i alle
eders Boliger, enten af Fugle eller af Dyr. 27 Enhver,
som æder noget Blod, den Person skal udryddes fra sit
Folk. 28 Og Herren talede til Mose og sagde: 29 Tal
til Israels Børn og sig: Hvo som vil ofre sit Takoffers
Slagtoffer for Herren, han skal fremføre sit Offer for
Herren, af sit Takoffers Slagtoffer. 30 Hans Hænder
skulle frembære Herrens Ildoffer; han skal frembære
Fedtet tilligemed Brystet, Brystet, for at røre det med
en Rørelse for Herrens Ansigt. 31 Og Præsten skal
gøre et Røgoffer af Fedtet paa Alteret, men Brystet
skal høre Aron og hans Sønner til. 32 Og I skulle
give Præsten den højre Bov som Offergave, af eders
Takoffers Slagtofre. 33 Den af Arons Sønner, som ofrer
Blodet af Takofret og Fedtet, han skal have den højre
Bov til Del. 34 Thi jeg har taget Brystet, som bliver
rørt, og Boven, som bliver given, fra Israels Børn ud af
deres Takofres Slagtofre og har givet Præsten Aron og
hans Sønner dem, til en evig Rettighed af Israels Børn.
35 Dette er Arons Salvelses og hans Sønners Salvelses
Del af Herrens Ildofre, paa den Dag han førte dem
frem for at gøre Præstetjeneste for Herren, 36 den,
som Herren bød at skulle gives dem, paa den Dag han
salvede dem, af Israels Børn, til en evig Rettighed hos
deres Efterkommere. 37 Dette er Loven om Brændofret
og om Madofret og om Syndofret og om Skyldofret
og om Fyldelsesofret og om Takofret, 38 som Herren
befalede Mose paa Sinai Bjerg, paa: den Dag han
befalede Israels Børn at ofre Herren deres Ofre, i Sinai
Ørk.

8 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tag Aron og
hans Sønner med ham, og Klæderne og Salveolien
og Syndofrets Tyr og de to Vædre og en Kurv med
usyrede Brød, 3 og lad al Menigheden samles ved
Forsamlingens Pauluns Dør. 4 Og Mose gjorde, som
Herren befalede ham, og Menigheden forsamledes
ved Forsamlingens Pauluns Dør. 5 Og Mose sagde
til Menigheden: Dette er det, som Herren har befalet
at gøre. 6 Og Mose førte Aron og hans Sønner
frem, og toede dem med Vand. 7 Og han iførte ham
Underkjortelen og ombandt ham med Bæltet og førte
ham i Overkjortelen og gav ham Livkjortelen paa, og
han ombandt ham med Livkjortelens Bælte og spændte
den om ham med det. 8 Og han satte Brystspannet paa
ham, og lagde Urim og Thummim i Brystspannet. 9 Og
han satte Huen paa hans Hoved, og paa Huen foran
over hans Pande satte han Guldpladen, det hellige
Hovedsmykke, saa som Herren havde befalet Mose.
10 Og Mose tog Salveolien og salvede Tabernaklet og
alle de Ting, som vare deri, og helligede dem. 11 Og
han stænkede deraf paa Alteret syv Gange og salvede
Alteret og alt Redskabet dertil, og Kedelen med dens
Fod, for at hellige dem. 12 Og han øste af Salveolien
paa Arons Hoved og salvede ham for at hellige ham. 13
Og Mose førte Arons Sønner frem og iførte dem Kjortler
og ombandt dem med Bælte og bandt høje Huer paa
dem, saa som Herren havde befalet Mose. 14 Og han
førte Syndofrets Tyr frem, og Aron og hans Sønner
lagde deres Hænder paa Syndofrets Tyrs Hoved. 15
Og man slagtede den, og Mose tog Blodet og kom
det paa Alterets Horn rundt omkring med sin Finger
og gjorde Syndoffer for Alteret, og han udøste det
øvrige Blod ved Alterets Fod og helligede det for at
gøre Forligelse for det. 16 Og han tog alt Fedtet, som
var paa Indvoldene, og Hinden over Leveren og de to
Nyrer og deres Fedt, og Mose lod det gøre til Røgoffer
paa Alteret. 17 Men Tyren og dens Hud og dens Kød
og dens Møg opbrændte han med Ild uden for Lejren,
saa som Herren havde befalet Mose. 18 Og han lod
Brændofrets Væder føre frem, og Aron og hans Sønner
lagde Hænderne paa Væderens Hoved. 19 Og man
slagtede den, og Mose stænkede Blodet paa Alteret
rundt omkring. 20 Og han huggede Væderen i sine
Stykker, og Mose lod gøre et Røgoffer af Hovedet
og Stykkerne og Indvoldenes Fedt. 21 Og han toede
Indvoldene og Skankerne med Vand, og Mose lod gøre
et Røgoffer af den hele Væder paa Alteret; det var et
Brændoffer til en sød Lugt, det var et Ildoffer for Herren,
saa som Herren havde befalet Mose. 22 Og han lod den
anden Væder føre frem, Fyldelsens Væder, og Aron
og hans Sønner lagde deres Hænder paa Væderens
Hoved. 23 Og man slagtede den, og Mose tog af dens
Blod og smurte paa Arons højre Ørelæp og paa hans
højre Tommelfinger og paa hans højre Tommeltaa.
24 Og han lod Arons Sønner komme frem, og Mose
kom af Blodet paa deres højre Ørelæp og paa deres
højre Tommelfinger og paa deres højre Tommeltaa,

og Mose stænkede Blodet paa Alteret rundt omkring.
25 Og han tog Fedtet og Stjerten og alt Fedtet, som
var paa Indvoldene, og Hinden over Leveren og de to
Nyrer og deres Fedt og den højre Bov 26 og af Kurven
med de usyrede Brød, som vare for Herrens Ansigt,
tog han en usyret Kage og en Oliebrødskage og en
tynd Kage, og han lagde det oven paa Fedtdelene og
paa den højre Bov, 27 og han lagde det alt sammen
paa Arons Hænder og hans Sønners Hænder, og han
rørte disse Ting med en Rørelse for Herrens Ansigt.
28 Og Mose tog dem af deres Hænder og gjorde et
Røgoffer af dem paa Alteret, tilligemed Brændofret; det
var Fyldelsesofret til en sød Lugt, det var et Ildoffer for
Herren. 29 Og Mose tog Brystet og rørte det med en
Rørelse for Herrens Ansigt; af Fyldelsens Væder fik
Mose det til sin Del, som Herren havde befalet Mose.
30 Og Mose tog af Salveolien og af Blodet, som var paa
Alteret, og stænkede paa Aron, paa hans Klæder og
paa hans Sønner og paa hans Sønners Klæder med
ham; og han helligede Aron, hans Klæder og hans
Sønner og hans Sønners Klæder med ham. 31 Og
Mose sagde til Aron og hans Sønner: Koger Kødet ved
Forsamlingens Pauluns Dør, og der skulle I æde det og
Brødet, som er i Fyldelsens Kurv, som jeg har befalet,
idet jeg sagde: Aron og hans Sønner skulle æde det.
32 Men hvad der levnes af Kødet og af Brødet, skulle I
opbrænde med Ild. 33 Og fra Forsamlingens Pauluns
Dør skulle I ikke gaa ud i syv Dage, indtil den Dag, da
Fyldelsens Dage for eder ere fuldendte; thi man skal
fylde eders Haand i syv Dage. 34 Som man har gjort
paa denne Dag, saaledes befalede Herren at gøre, til
at gøre Forligelse for eder. 35 Og for Forsamlingens
Pauluns Dør skulle I blive Dag og Nat i syv Dage, og
tage Vare paa, hvad Herren vil have varetaget, for at I
ikke skulle dø; thi saaledes er det mig befalet. 36 Og
Aron og hans Sønner gjorde dette, nemlig alle de Ord,
som Herren havde befalet ved Mose.

9 Og det skete paa den ottende Dag, da kaldte Mose
ad Aron og hans Sønner og ad de ældste af Israel. 2
Og han sagde til Aron: Tag dig en Tyrekalv til Syndoffer
og en Væder til Brændoffer, begge uden Lyde, og
lad dem føres frem for Herrens Ansigt. 3 Og tal til
Israels Børn og sig: Tager en Gedebuk til Syndoffer
og en Kalv og et Lam, begge aargamle, uden Lyde, til
Brændoffer, 4 og en Okse og en Væder til Takoffer, til
at ofre for Herrens Ansigt, og et Madoffer blandet med
Olie; thi Herren skal i Dag aabenbare sig for eder. 5
Og de bragte det, som Mose havde befalet, hen foran
Forsamlingens Paulun, og al Menigheden nærmede
sig, og de stode for Herrens Ansigt. 6 Da sagde Mose:
Dette Ord, som Herren har befalet, skulle I gøre, saa
skal Herrens Herlighed ses af eder. 7 Og Mose sagde
til Aron: Træd frem for Alteret, og bring dit Syndoffer og
dit Brændoffer, og gør Forligelse forlig og for Folket,
og bring Folkets Offer og gør saa Forligelse for dem,
saa som Herren har befalet. 8 Og Aron traadte frem
for Alteret og slagtede den Kalv til Syndoffer, som
var for ham selv. 9 Og Arons Sønner bragte Blodet
hen til ham, og han dyppede sin Finger i Blodet og
strøg paa Alterets Horn og udøste det øvrige Blod ved
Alterets Fod. 10 Men af Fedtet og Nyrerne og Hinden
af Leveren af Syndofret gjorde han et Røgoffer paa
Alteret, saa som Herren befalede Mose. 11 Og Kødet
og Huden brændte han med Ild udenfor Lejren. 12
Og han slagtede Brændofret, og Arons Sønner gave
ham Blodet, og han stænkede det paa Alteret rundt
omkring. 13 Og de gave ham Brændofret efter dets
Stykker og Hovedet, og han gjorde det til Røgoffer paa
Alteret. 14 Og han toede Indvoldene og Skankerne
og gjorde det til Røgoffer oven paa Brænde ofret paa
Alteret. 15 Og han lod Folkets Offer føre frem og tog
den Buk til Syndoffer, som var for Folket, og slagtede
den og gjorde et Syndoffer deraf, som det første. 16
Og han førte Brændofret frem og gjorde derved efter
sædvanlig Vis. 17 Og han førte Madofret frem og tog
sin Haand fuld deraf og gjorde det til Røgoffer paa
Alteret, foruden Morgenens Brændoffer. 18 Og han
slagtede Oksen og Væderen til Takoffer for Folket; og
Arons Sønner gave ham Blodet, og han stænkede det
paa Alteret rundt omkring; 19 men Fedtstykkerne af
Oksen og af Væderen Stjerten og hvad der skjuler
Indvoldene, og Nyrerne og Hinden af Leveren: 20
Disse Fedtstykker lagde de oven paa Bryststykkerne,
og han gjorde et Røgoffer af Fedtet paa Alteret. 21
Men Bryststykkerne og den højre Bov rørte Aron med
en Rørelse for Herrens Ansigt, ligesom Mose havde
befalet. 22 Og Aron opløftede sine Hænder mod Folket
og velsignede dem; og han steg ned, der han havde
bragt Syndofret Og Brændofret og Takofret. 23 Og
Mose og Aron gik ind i Forsamlingens Paulun, og de
gik ud og velsignede Folket, og Herrens Herlighed saas
af alt Folket. 24 Og Ild kom ud fra Herrens Ansigt og
fortærede paa Alteret Brændofret og Fedtstykkerne; og
alt Folket saa det, og de frydede sig, og de faldt ned
paa deres Ansigter.

10 Og Arons Sønner, Nadab og Abihu, toge hver
sit Ildkar og lagde Ild derudi og lagde Røgelse
derpaa, og de bragte fremmed Ild for Herrens Ansigt,
hvilket han ikke havde befalet dem. 2 Da for en Ild ud
fra Herrens Ansigt og fortærede dem, og de døde for
Herrens Ansigt. 3 Da sagde Mose til Aron: Dette er det,
som Herren har talet og sagt: Jeg vil helliggøres i dem,
som staa mig nær, og jeg vil herliggøres for alt Folkets
Aasyn; og Aron tav. 4 Men Mose kaldte ad Misael

og ad Elzafan, Sønner af Usiel, Arons Farbroder, og
sagde til dem: Træder frem, bærer eders Brødre fra
Helligdommen hen uden for Lejren. 5 Og de traadte
frem og bare dem i deres Kjortler hen udenfor Lejren,
som Mose havde sagt. 6 Da sagde Mose til Aron
og til hans Sønner, Eleasar og Ithamar: I skulle ikke
blotte eders Hoveder og ej sønderrive eders Klæder, at
I ikke skulle dø, og Herren skulde blive vred paa al
Menigheden; men lader eders Brødre af alt Israels Hus
græde over denne Brand, som Herren har optændt. 7
Men I skulle ikke gaa ud af Forsamlingens Pauluns
Dør, at I ikke skulle dø, thi Herrens Salveolie er paa
eder; og de gjorde efter Mose Ord. 8 Men Herren
talede til Aron og sagde: 9 Du og dine Sønner med dig
skulle ikke drikke Vin eller stærk Drik, naar I gaa ind i
Forsamlingens Paulun, paa det I ikke skulle dø; det
skal være en evig Skik hos eders Efterkommere, 10 for
at I kunne gøre Skilsmisse imellem det hellige og det
vanhellige og imellem det urene og det rene, 11 og
for at I kunne lære Israels Børn alle de Skikke, som
Herren har sagt til dem ved Mose. 12 Og Mose sagde
til Aron og til hans Sønner, Eleasar og Ithamar, som
vare overblevne: Tager det Madoffer, det som er levnet
fra Herrens Ildoffer, og æder det med usyret. Brød ved
Alteret; thi det er en højhellig Ting. 13 Men I skulle æde
det paa et helligt Sted; thi det er din beskikkede Del og
dine Sønners beskikkede Del af Herrens Ildofre; thi
saaledes er mig befalet. 14 Men Rørelsens Bryst og
Gavens Bov skulle I æde paa et rent Sted, du og dine
Sønner og dine Døtre med dig; thi til din beskikkede
Del og dine Børns beskikkede Del ere de givne af
Israels Børns Takofre. 15 Gavens Bov og Rørelsens
Bryst, som høre til Ildofrene af Fedtstykkerne, skulle de
bære frem for at lade dem røre med en Rørelse for
Herrens Ansigt; og det skal, være dig og dine Børn
med dig en evig beskikket Del, som Herren har befalet.
16 Og Mose ledte flittigt efter Syndofrets Buk, og se,
den var opbrændt; og han blev vred paa Eleasar og
paa Ithamar, Arons Sønner, dem som vare overblevne,
og sagde: 17 Hvi have I ikke ædt Syndofret paa det
hellige Sted? thi det er en højhellig Ting; og han har
givet eder det, at I skulle bære Menighedens Skyld, for
at I skulle gøre Forligelse for dem, for Herrens Ansigt.
18 Se, dets Blod er ikke bragt indenfor i Helligdommen;
I skulde jo have ædt det paa et helligt Sted, saa som
jeg har befalet. 19 Men Aron sagde til Mose: Se, i Dag
have de ofret deres Syndoffer og deres Brændoffer for
Herrens Ansigt, og mig er sligt vederfaret; skulde jeg da
have ædt Syndofret i Dag, skulde det have været godt
for Herrens Øjne? 20 Der Mose hørte det, da syntes
det ham at være godt.

11 Og Herren talede til Mose og Aron og sagde til
dem: 2 Taler til Israels Børn og siger: Disse ere
de Dyr, som I maa æde iblandt alle Dyr, som ere paa
Jorden: 3 Alt det, som har Klove, og som har Klovene
kløvede helt igennem, det, som tygger Drøv iblandt
Dyrene, maa I æde. 4 Dog dette maa I ikke æde af
dem, som tygge Drøv, og af dem, som have Klove:
Kamelen; thi den tygger Drøv, og den har ikke Klove,
den er eder uren; 5 og Kaninen; thi den tygger Drøv,
men har ikke Klove, den er eder uren; 6 og Haren; thi
den tygger Drøv, men den har ikke Klove, den er eder
uren; 7 og Svinet; thi det har Klove og har Klovene
kløvede helt igennem, men tygger ikke Drøv, det er eder
urent. 8 I skulle ikke æde af deres Kød og ej røre ved
deres Aadsel, de ere eder urene. 9 Dette maa I æde af
alt det, som er i Vandet: Alt det, som har Finner og
Skæl i Vandet, i Havet og i Bækkene, dem maa I æde.
10 Men alt det, som ikke har Finner og Skæl, i Havet,
og i Bækkene, blandt alt det, som vrimler i Vandene, og
blandt alt det levende, som er i Vandene, det skal være
eder en Vederstyggelighed. 11 Ja de skulle være eder
en Vederstyggelighed; I skulle ikke æde af deres Kød,
og I skulle have Vederstyggelighed til deres Aadsel. 12
Alt det, som ikke har Finner og Skæl i Vandene, det skal
være eder en Vederstyggelighed. 13 Og disse skulle I
have Vederstyggelighed til iblandt Fuglene, de skulle
ikke ædes, de skulle være en Vederstyggelighed: Ørnen
og Høgen og Strandørnen 14 og Glenten og Skaden
med dens Arter, 15 alle Ravne med deres Arter, 16 og
Strudsen og Natuglen og Maagen og Spurvehøgen med
dens Arter, 17 og Uglen og Dykkeren og Hornuglen, 18
og Viben og Rørdrummen og Pelikanen, 19 og Storken,
Hejren med dens Arter, og Urhanen og Aftenbakken. 20
Al flyvende Vrimmel, som gaar paa fire Fødder, det skal
være eder en Vederstyggelighed. 21 Dog af al flyvende
Vrimmel, som gaar paa fire Fødder, maa I æde dette,
nemlig dem, som have Springben over deres Fødder,
til at hoppe paa Jorden med. 22 Af dem maa I æde
disse: Græshoppen med dens Arter, og Solam med
dens Arter, og Hargol med dens Arter, og Hagab med
dens Arter. 23 Men al anden flyvende Vrimmel, som har
fire Fødder, det skal være eder en Vederstyggelighed.
24 Og ved dem kunne I blive urene; hver, som rører
ved deres Aadsel, skal være uren indtil Aftenen. 25 Og
hver, som tager noget af deres Aadsel, skal to sine
Klæder og være uren indtil Aftenen. 26 Hvert Dyr, som
kløver Kloven, og som dog ikke har dem kløvede helt
igennem og ej tygger Drøv, de skulle være eder urene;
hver, som rører ved dem, bliver uren. 27 Og alt det,
soni gaar paa sine Laller iblandt alle de Dyr, som gaa
paa fire Fødder, skal være urent; hvo som rører ved
deres Aadsel, skal være uren indtil Aftenen. 28 Og hvo
som tager deres Aadsel, skal to sine Klæder og være

uren indtil Aftenen; de ere eder urene. 29 Og det skal
være eder urent iblandt den Vrimmel, som vrimler paa
Jorden: Væselen og Musen og Skildpadden med dens
Arter, 30 og Pindsvinet og Krokodillen og Salamanderen
og Sneglen og Muldvarpen. 31 Disse ere eder de urene
iblandt al Vrimmel; hver, som rører ved dem, naar de
ere døde, skal være uren indtil Aftenen. 32 Og alt det,
som et af dem, naar de ere døde, falder paa, det bliver
urent, hvad enten det er noget som helst Trækar eller
Klæder eller Skind eller Sæk, hvilketsomhelst Redskab,
som nogen Gerning gøres med, det skal lægges i Vand
og være urent indtil Aftenen og er siden rent. 33 Og om
noget af dem falder i et Lerkar, da bliver alt det urent,
som er i det, og I skulle sønderbryde det. 34 Er der
kommet Vand paa nogen Spise, som man æder, da
bliver denne uren, eller hvad Drik, som man drikker
af noget Kar, da bliver denne uren. 35 Og alt det,
som noget af deres Aadsel falder paa, bliver urent; er
det en Ovn eller Lergryder med Hanke, da skulle de
brydes i Stykker, de ere urene; de skulle være eder
urene. 36 Dog skal Kilde og Brønd, Vandsamlinger
være rene; men hvo som rører ved deres Aadsel, bliver
uren. 37 Og naar noget af deres Aadsel falder paa
nogen Saasæd, som skal saas, bliver denne dog ren.
38 Men naar der kommer Vand paa Sæden, og der
siden falder noget af deres Aadsel derpaa, da bliver
den eder uren. 39 Og naar noget dør af de Dyr, som
ere givne eder til Spise, da skal den, som rører ved
Aadslet deraf, være uren indtil Aftenen. 40 Og hvo som
æder af deres Aadsel, skal to sine Klæder og være
uren indtil Aftenen, og hvo der tager deres Aadsel op,
skal to sine Klæder og være uren indtil Aftenen. 41 Og
al den Vrimmel, som vrimler paa Jorden, skal være en
Vederstyggelighed, den skal ikke ædes; 42 nemlig alt
det, som gaar paa Bugen, og alt det, som gaar paa fire
Fødder, ja alt det, som har mange Fødder, iblandt al
den Vrimmel, som vrimler paa Jorden, dem skulle I ikke
æde; thi de ere en Vederstyggelighed. 43 Gører ikke
eders Sjæle vederstyggelige ved al den Vrimmel, som
vrimler, og gører eder ikke urene ved dem, saa at I
blive urene ved dem. 44 Thi jeg Herren er eders Gud,
og I skulle hellige eder og være hellige, thi jeg er hellig;
og I skulle ikke gøre eders Sjæle urene ved nogen
Vrimmel, som kryber paa Jorden. 45 Thi jeg er Herren,
som førte eder op af Ægyptens Land for at være eders
Gud; og I skulle være hellige, thi jeg er hellig. 46 Dette
er Loven om Dyr og Fugle og hvert levende Væsen,
som svømmer i Vandet, og om alt levende Væsen,
som vrimler paa Jorden, 47 at der kan gøres Forskel
imellem det urene og det rene, og imellem det Dyr,
som maa ædes, og det Dyr, som ikke maa ædes.

12 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til
Israels Børn og sig: Naar en Kvinde undfanger og
føder en Dreng, da skal hun være uren syv Dage, lige
som de Dage ere, i hvilke hun er uren ved sin Svaghed.
3 Og paa den ottende Dag skal hans Forhuds Kød
omskæres. 4 Og hun skal blive hjemme i tre og tredive
Dage, under hendes Blods Renselse; hun skal ikke
røre ved noget helligt og ikke komme til Helligdommen,
førend hendes Renselses Dage ere fuldendte. 5 Men
føder hun en Pige, da skal hun være uren to Uger, som
under hendes Svaghed; og hun skal blive hjemme seks
og tresindstyve Dage, under hendes Blods Renselse. 6
Og naar hendes Renselsesdage ere fuldendte efter
en Søn eller efter en Datter, skal hun fremføre et
aargammelt Lam til Brændoffer, og en Dueunge eller en
Turteldue til Syndoffer, til Forsamlingens Pauluns Dør,
til Præsten. 7 Og han skal ofre det for Herrens Ansigt
og gøre Forligelse for hende, saa bliver hun ren efter
sin Blodgang, Dette er Loven for hende, som føder en
Dreng eller Pige. 8 Men formaar hendes Haand ikke
et Lam, da skal hun tage to Turteldue eller to unge
Duer, een til Brændoffer og een til Syndoffer; saa skal
Præsten gøre Forligelse for hende, og hun er ren.

13 Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde:
2 Naar paa noget Menneskes Køds Hud er
Hævelse eller Skab eller en skinnende Plet, og der
fremkommer paa hans Køds Hud noget, som ligner
Spedalskheds Plage, da skal han føres frem til Aron,
Præsten, eller til en af hans Sønner iblandt Præsterne.
3 Og naar Præsten beser Plagen paa Kødets Hud, at
Haaret i Plagen er forvandlet til hvidt, og Plagen at se
til er dybere end den anden Hud paa hans Kød, da er
det Spedalskheds Plage; naar Præsten har beset ham,
da skal han dømme ham uren. 4 Men er der en hvid,
skinnende Plet paa hans Køds Hud, og den ikke er
dybere at se til end den anden Hud, og Haaret derpaa
ikke er forvandlet til hvidt, da skal Præsten lukke den,
som har Plagen, inde i syv Dage. 5 Og naar Præsten
beser ham paa den syvende Dag, og se, Plagen er
uforandret for hans Øje, Plagen har ikke videre udbredt
sig paa Huden, da skal Præsten anden Gang indelukke
hani i syv Dage; 6 Og naar Præsten beser ham paa den
syvende Dag anden Gang, og se, Pletten er mørkagtig,
og Plagen har ikke udbredt sig videre paa Huden, da
skal Præsten dømme ham ren, det er Skab; og han
skal to sine Klæder, saa er han ren. 7 Men naar det
Skab udbreder sig videre i Huden, efterat han var beset
af Præsten til sin Renselse, da skal han anden Gang
beses af Præsten. 8 Og naar Præsten beser ham, og
se, Skabet har udbredt sig videre i Huden, da skal
Præsten dømme ham uren, det er Spedalskhed. 9
Naar Spedalskheds Plage er paa et Menneske, og

han føres frem til Præsten, **10** og Præsten beser ham,
og se, der er en hvid Hævelse paa Huden, og Haaret
derpaa er forvandlet til hvidt, og vildt Kød vokser frem
i Hævelsen: **11** Da er det en gammel Spedalskhed i
Huden paa hans Kød, og Præsten skal dømme ham
uren; han skal ikke lukke ham inde; thi han er uren. **12**
Men dersom Spedalskheden blomstrer stærkt i Huden,
og Spedalskheden bedækker den plagedes hele Hud
fra hans Hoved og til hans Fødder, alt det, som ses
for Præstens Øjne; **13** og Præsten beser det, og se,
Spedalskheden har skjult alt hans Kød, da skal han
dømme den, som har Plagen, ren; han er bleven helt
hvid, han er ren. **14** Men paa hvilken Dag vildt Kød ses
paa ham, bliver han uren. **15** Og naar Præsten beser
det vilde Kød, da skal han dømme ham uren; det vilde
Kød er urent, det er Spedalskhed. **16** Eller dersom det
vilde Kød forandrer sig og omvendes til hvidt, da skal
han komme til Præsten; **17** og naar Præsten beser ham,
og se, Plagen er forandret til hvidt, da skal Præsten
dømme den, som har Plagen, at være ren; han er ren.
18 Og naar der paa nogens Kød, i Huden derpaa er
en Byld, og den er bleven lægt, **19** og der bliver en
hvid Hævelse paa samme Bylds Sted eller en hvid,
skinnende Plet, som er rødagtig, da skal han beses
af Præsten. **20** Og naar Præsten beser ham, og se,
den er at se til dybere end den anden Hud, og Haaret
derpaa er forandret til hvidt, da skal Præsten dømme
ham uren; det er Spedalskheds Plage, der blomstrer i
Bylden. **21** Men dersom Præsten beser den, og se, der
er ikke hvidt Haar paa den, og den er ikke dybere end
den anden Hud og er mørkagtig, da skal Præsten lukke
ham inde i syv Dage. **22** Men dersom den udbreder sig
videre i Huden, da skal Præsten dømme ham uren; det
er Plagen. **23** Men dersom den skinnende Plet bliver
uforandret paa sit Sted og ikke udbreder sig videre, da
er det Arret af en Byld, og Præsten skal dømme ham
ren. **24** Eller naar der i Kødet, i Huden derpaa, der er
brændt af Ild, og paa det nye Kød af det brændte Sted
er en skinnende Plet, som er rødagtig hvid eller ganske
hvid, **25** og Præsten beser den, og se, Haaret i den
skinnende Plet er forandret til hvidt, og den er dybere at
se til end den anden Hud, da er det Spedalskhed, der
er fremblomstret i det brændte Sted, og Præsten skal
dømme ham uren; det er Spedalskheds Plage. **26** Men
dersom Præsten beser den, og se, der er ikke hvidt
Haar i den skinnende Plet, og den er ikke dybere end
den anden Hud og den er mørkagtig, da skal Præsten
lukke ham inde i syv Dage. **27** Og Præsten skal bese
ham paa den syvende Dag; dersom den har udbredt
sig videre paa Huden, da skal Præsten dømme ham
uren, det er Spedalskheds Plage. **28** Men dersom den
skinnende Plet er uforandret paa sit Sted og ikke breder
sig videre ud paa Huden, og den er mørkagtig, da er
det en Hævelse i det brændte Sted, og Præsten skal
dømme ham ren; thi det er et Ar i det brændte Sted.
29 Og naar der er en Plage paa Mand eller Kvinde,
paa Hovedet eller i Skægget, **30** og Præsten beser
Plagen, og se, den er dybere at se til end den anden
Hud, og Haaret paa samme Sted er gult og tyndt, da
skal Præsten dømme ham uren; det er Skurv, det er
Spedalskhed paa Hovedet eller i Skægget. **31** Men
naar Præsten beser den Skurvs Plage, og se, den er
ikke dybere at se til end Huden, og der er ikke sort
Haar derpaa, da skal Præsten lukke den, som har den
Skurvs Plage, inde i syv Dage. **32** Og naar Præsten
beser Plagen paa den syvende Dag, og se, den Skurv
har ikke bredt sig videre, og der er ikke gult Haar
derpaa, og Skurven er ikke dybere at se til end den
anden Hud, **33** da skal han rage sig, dog saa at han
ikke rager Skurven, og Præsten skal atter lukke den,
som har Skurven, inde i syv Dage. **34** Og naar Præsten
beser den Skurv paa den syvende Dag, og se, Skurven
har ikke udbredt sig videre i Huden, og den er ikke
dybere at se til end den anden Hud, da skal Præsten
dømme ham ren, og hin skal to sine Klæder, saa er
han ren. **35** Men dersom Skurven udbreder sig videre
paa Huden efter hans Renselse, **36** Og Præsten beser
ham, og se, Skurven har udbredt sig videre paa Huden,
da skal Præsten ikke søge efter gult Haar; han er uren.
37 Men er Skurven uforandret for hans Øjne, og der er
sort Haar opvokset i den, da er Skurven lægt, han er
ren; og Præsten skal dømme ham ren. **38** Og naar en
Mand eller Kvinde har paa deres Kods Hud skinnende
Pletter, hvide skinnende Pletter, **39** og Præsten beser
dem, og se, der er i deres Kods Hud hvide skinnende
Pletter, som ere mørkagtige, da er det en Blegn, som
blomstrer paa Huden; han er ren. **40** Og naar Haaret
falder af nogen Mands Hoved, er han skaldet; han
er ren. **41** Og dersom Haaret falder ham af Hovedet
foran, er han flenskaldet; han er ren. **42** Men naar paa
det skaldede eller paa det flenskaldede er en Plet,
hvidrødagtig, da er det Spedalskhed, som blomstrer
paa det skaldede paa ham eller paa det flenskaldede
paa ham. **43** Og naar Præsten beser ham, og Plagens
Hævelse er hvid og rødagtig paa det skaldede paa ham
eller paa det flenskaldede paa ham, som Spedalskheds
Udseende plejer at være i Kødets Hud; **44** den Mand
er spedalsk, han er uren; Præsten skal dømme ham
aldeles uren, hans Spedalskhed er paa hans Hoved.
45 Og den spedalske, som Plagen er paa, hans Klæder
skulle være sønderrevne, og hans Hoved skal være
bart, og han skal skjule Skægget over Munden, og han
skal raabe: Uren! uren! **46** Alle Dage, som den Plage
er paa ham, skal han være uren; han er uren, han
skal bo alene, hans Bolig skal være uden for Lejren.
47 Og naar paa noget Klæde er Spedalskheds Plet,

paa uldent Klæde eller paa linned Klæde 48 eller paa
Traaden eller paa Isletten af Linned eller af uldent eller
paa Skind eller paa alt, hvad som er gjort af Skind, 49
og Pletten er grønagtig eller rødagtig paa Klædet eller
paa Skindet eller paa Traaden eller paa Isletten eller
paa noget Tøj af Skind, er det Spedalskheds Plage,
og det skal beses af Præsten. 50 Og naar Præsten
beser Pletten, da skal han lukke det, som Pletten er
paa, inde i syv Dage. 51 Og naar han ser Pletten paa
den syvende Dag, at Plagen har udbredt sig videre paa
Klædet eller paa Traaden eller paa Isletten eller paa
Skindet, paa alt, hvad som gøres af Skind til nogen
Gerning, da er Plagen en indædende Spedalskhed,
det er urent. 52 Og man skal opbrænde Klædet eller
Traaden eller Isletten af uldent eller af Linned eller hvad
Tøj der er af Skind, paa hvilket Pletten er; thi det er en
indædende Spedalskhed, det skal opbrændes med Ild.
53 Men dersom Præsten beser det, og se, Pletten har
ikke udbredt sig videre paa Klædet eller paa Traaden
eller paa Isletten eller paa alle Haande Tøj af Skind,
54 da skal Præsten befale, at de skulle Jo det, som
Pletten er paa, og han skal lukke det inde anden Gang
i syv Dage. 55 Og naar Præsten beser det, efterat
Pletten er toet, og se, Pletten har ikke forandret sin
Farve, og Pletten har ikke udbredt sig videre, da er det
urent, du skal opbrænde det med Ud; det er af den
Slags, som æder sig ind paa den rette Side derpaa
eller paa den vrange Side derpaa. 56 Men dersom
Præsten beser det, og se, Pletten er mørkagtig, efterat
den er aftoet, da skal han rive det af Klædet eller af
Skindet eller af Traaden eller af Isletten. 57 Men ses
det endnu paa Klædet eller paa Traaden eller paa
Isletten eller paa alle Haande Tøj af Skind, da er det en
blomstrende Spedalskhed; du skal opbrænde med Ild
det, som Spedalskheden er paa. 58 Men det Klæde
eller den Traad eller den Islet eller alle Haande Tøj af
Skind, som du tor, og Pletten gaar bort deraf, skal tos
anden Gang, saa er det rent. 59 Dette er Loven om
Spedalskheds Plage paa Klæde af uldent eller Linned
eller paa Traad eller Islet eller alle Haande Tøj af Skind,
til at dømme det rent eller urent.

14 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Dette
skal være Loven for den spedalske paa hans
Renselsesdag, at han skal fremføres til Præsten. 3 Og
Præsten skal gaa ud, uden for Lejren; og Præsten skal
bese ham, og se, dersom den Spedalskheds Plage er
lægt paa den spedalske, 4 da skal Præsten befale,
at man skal tage for den, som renser sig, to levende,
rene Spurve og Cedertræ og Skarlagen og Isop. 5 Og
Præsten skal befale, at man slagter den ene Spurv
over et Lerkar over rindende Vand. 6 Han skal tage
den levende Spurv og Cedertræet og Skarlagenet og
Isopen, og han skal dyppe dem og den levende Spurv i
den slagtede Spurvs Blod, over rindende Vand. 7 Og
han skal stænke syv Gange paa den, som lader sig
rense for Spedalskheden, og han skal rense ham og
lade den levende Spurv flyve ud paa Marken. 8 Men
den, som renser sig, skal to sine Klæder og rage alt sit
Haar af og bade sig i Vand, saa er han ren, og siden
maa han komme i Lejren; dog skal han bo uden for sit
Telt i syv Dage. 9 Og det skal ske paa den syvende
Dag, da skal han afrage alt sit Haar, sit Hoved og sit
Skæg og sine Øjenbryn, ja alt sit Haar skal han afrage;
og han skal to sine Klæder og bade sin Krop i Vand, saa
er han ren. 10 Og paa den ottende Dag skal han tage
to Væderlam uden Lyde og et aargammelt Gimmerlam
uden Lyde og tre Tiendeparter Mel til Madoffer, blandet
med Olie, og en Log Olie. 11 Og Præsten, som renser,
skal stille den Mand, der lader sig rense, og disse Ting
for Herrens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør. 12
Og Præsten skal tage det ene Lam og bringe det til et
Skyldoffer tillige med den Log Olie, og han skal røre
dem med en Rørelse for Herrens Ansigt. 13 Og han
skal slagte Væderlammet paa det Sted, hvor man skal
slagte Syndofret og Brændofret, paa det hellige Sted;
thi lige som Syndofret, saa hører Skyldofret Præsten
til, det er en højhellig Ting. 14 Og Præsten skal tage
af Skyldofrets Blod, og Præsten skal komme deraf
paa den højre Ørelæp af ham, som lader sig rense,
og paa hans højre Tommelfinger og paa hans højre
Tommeltaa. 15 Og Præsten skal tage af den Log Olie
og øse i sin venstre Haand. 16 Og Præsten skal dyppe
sin højre Finger i Olien, som er i hans venstre Haand,
og han skal stænke af Olien med sin Finger syv Gange
for Herrens Ansigt. 17 Men af den Olie, som er til overs
i hans Haand, skal Præsten komme paa den højre
Ørelæp af ham, som lader sig rense, og paa hans
højre Tommelfinger og paa hans højre Tommeltaa,
oven paa Skyldofrets Blod. 18 Men det, som er blevet
tilovers af Olien, som er i Præstens Haand, skal han
komme paa dens Hoved, som renses, og Præsten
skal gøre Forligelse for ham, for Herrens Ansigt. 19
Og Præsten skal lave Syndofret og gøre Forligelse for
ham, som lader sig rense for sin Urenhed, og siden
skal han slagte Brændofret. 20 Og Præsten skal ofre
Brændofret og Madofret paa Alteret, og Præsten skal
gøre Forligelse for ham, saa er han ren. 21 Men er
han fattig, og hans Haand ikke formaar saa meget, da
skal han tage eet Væderlam til et Skyldoffer, til at lade
røre, til at gøre Forligelse for ham og en Tiendepart
Mel blandet med Olie, til Madoffer, og en Log Olie 22
og to Turtelduer eller to Dueunger, som hans Haand
formaar; og den ene skal være et Syndoffer og den
anden et Brændoffer. 23 Og han skal bringe dem frem
paa den ottende Dag af sin Renselse til Præsten, til

Forsamlingens Pauluns Dør, for Herrens Ansigt. **24** Og
Præsten skal tage Skyldofrets Lam og den Log Olie, og
Præsten skal røre dem med en Rørelse for Herrens
Ansigt. **25** Og han skal slagte Skyldofrets Lam, og
Præsten skal tage af Skyldofrets Blod og komme paa
den højre Ørelæp af ham, som lader sig rense, og paa
hans højre Tommelfinger og paa hans højre Tommeltaa.
26 Og Præsten skal øse af Olien i sin venstre Haand. **27**
Og Præsten skal stænke med sin højre Finger af Olien,
som er i hans venstre Haand, syr Gange for Herrens
Ansigt. **28** Og Præsten skal komme af Olien, som er i
hans Haand, paa den højre Ørelæp af ham, som lader
sig rense, og paa hans højre Tommelfinger og paa hans
højre Tommeltaa, over Skyldofrets Blods Sted. **29** Men
det, som er blevet tilovers af Olien, som er i Præstens
Haand, skal han komme paa dens Hoved, som lader
sig rense, til at gøre Forligelse for ham, for Herrens
Ansigt. **30** Og han skal lave den ene af de Turtelduer
eller af de Dueunger, af det, hans Haand har formaaet,
31 det, som hans Haand har formaaet, skal han lave
den ene til Syndoffer, den anden til Brændoffer, tillige
med Madofret, og Præsten skal gøre Forligelse for
den, som lader sig rense, for Herrens Ansigt. **32** Dette
er Loven for den, som Spedalskheds Plage var paa,
og hvis Haand ikke formaar alt, hvad der hører til
hans Renselse. **33** Og Herren talede til Mose og til
Aron og sagde: **34** Naar I komme i Kanaans Land,
hvilket jeg giver eder til Ejendom, og jeg lader komme
Spedalskheds Plage i et Hus udi eders Ejendoms Land,
35 da skal den komme, hvem Huset hører til, og give
Præsten det til Kende og sige: Det ser mig ud, som der
er Spedalskhed i Huset. **36** Saa skal Præsten befale,
at de skulle rydde Huset, førend Præsten kommer
til at bese Spedalskheden, at ikke alt det, som er i
Huset, skal blive urent, og siden skal Præsten komme
at bese Huset. **37** Og naar han beser Spedalskheden,
og se, Spedalskheden er paa Væggene i Huset, nemlig
Fordybninger, som ere grønagtige eller rødagtige, og de
ere dybere at se til, end Væggen, **38** da skal Præsten
gaa ud af Huset, til Døren paa Huset, og han skal lukke
Huset til syv Dage. **39** Og Præsten skal komme igen
paa den syvende Dag; og naar han beser det, og se,
Spedalskheden har udbredt sig videre paa Væggene i
Huset, **40** da skal Præsten befale, at de bryde Stenene
ud, som Spedalskheden er paa; og de skulle kaste dem
hen udenfor Staden paa et urent Sted. **41** Saa skal han
lade Huset skrabe indentil rundt omkring; og de skulle
kaste Støvet, som de afskrabede, udenfor Staden paa
et urent Sted. **42** Og de skulle tage andre Stene og lade
dem komme i Stedet for de forrige Stene, og man skal
tage andet Ler og kline Huset med. **43** Men dersom
Spedalskheden kommer igen og blomstrer i Huset,
efter at man har brudt Stenene ud, og efter at man har
skrabet Huset, og efter at man har klinet det, **44** da
skal Præsten komme, og naar han beser det, og se,
Spedalskheden har udbredt sig videre i Huset, da er
der en Spedalskhed, som æder om sig, i Huset; det er
urent. **45** Derfor skal man afbryde Huset, dets Stene
og dets Træværk og alt Husets Ler, og man skal føre
det udenfor Staden til et urent Sted. **46** Og hvo som
kommer i det Hus alle de Dage, i hvilke han lod det
lukke, skal være uren indtil Aftenen. **47** Og hvo som
ligger i Huset, skal to sine Klæder; og hvo som æder i
Huset, skal to sine Klæder. **48** Men dersom Præsten
kommer igen og beser det, og se, Spedalskheden
har ikke udbredt sig videre i Huset, efter at Huset
blev klinet, da skal Præsten dømme det Hus rent; thi
Spedalskheden er bleven lægt. **49** Saa skal han tage,
til at gøre Syndoffer for Huset, to Spurve og Cedertræ
og Skarlagen og Isop. **50** Og han skal slagte den ene
Spurv over et Lerkar, over rindende Vand. **51** Og han
skal tage Cedertræet og Isopen og Skarlagenet og den
levende Spurv og dyppe dem i den slagtede Spurvs
Blod og i det rindende Vand, og han skal stænke paa
Huset syv Gange; **52** og han skal gøre Syndoffer for
Huset med Spurvens Blod og med det rindende Vand
og med den levende Spurv og med Cedertræet og med
Isopen og med Skarlagenet. **53** Saa skal han lade den
levende Spurv flyve hen uden for Staden, over Marken,
og han skal gøre Forligelse for Huset, saa er det rent.
54 Dette er Loven om alle Haande Spedalskheds Plage
og om Skurv **55** og om Spedalskhed paa Klæder og paa
Hus **56** og om Hævelse og om Skab og om skinnende
Plet, **57** til at lære, paa hvad Dag noget er urent, og paa
hvad Dag det er rent; dette er Loven om Spedalskhed.

15 Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde
2 Taler til Israels Børn og siger til dem: Hvo som
helst det er, naar det flyder af hans Kød, da er han uren
formedelst sit Flod. **3** Og dette skal være hans Urenhed
under hans Flod: Naar hans Kød udgyder sit Flod, eller
hans Kød holder sit Flod tilbage, det er hans Urenhed.
4 Hvert Leje, som han, der har Flod, ligger paa, skal
være urent, og alt det Tøj, som han sidder paa, skal
være urent. **5** Og hver, som rører ved hans Leje, skal
to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil
Aftenen. **6** Og hvo som sætter sig paa det Tøj, som
den, der har Flod, har siddet paa, skal to sine Klæder
og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen. **7** Og
hvo som rører ved dens Kød, som har Flod, skal to sine
Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil Aftenen.
8 Og naar den, som har Flod, spytter paa en, som er
ren, da skal denne to sine Klæder og bade sig i Vand
og være uren indtil Aftenen. **9** Og hver Sadel, som den,
der har Flod, rider paa, skal være uren. **10** Og hver,
som rører ved noget af det, som han har haft under sig,

skal være uren indtil Aftenen; og hvo som bærer de
Ting, skal to sine Klæder og bade sig i Vand og være
uren indtil Aftenen. 11 Og hver, som den, der har Flod,
rører ved, uden at have skyllet sine Hænder i Vand, skal
to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren indtil
Aftenen. 12 Og det Lerkar, som den, der har Flod, rører
ved, skal sønderbrydes; men hvert Trækar skal skylles
i Vand. 13 Og naar den, som har Flod, bliver ren af sit
Flod, da skal han tælle sig syv Dage til sin Renselse og
to sine Klæder, og han skal bade sit Kød i rindende
Vand, saa er han ren. 14 Og paa den ottende Dag skal
han tage sig to Turtelduer eller to Dueunger og komme
for Herrens Ansigt til Forsamlingens Pauluns Dør og
give Præsten dem. 15 Og Præsten skal lave dem,
een til Syndoffer og een til Brændoffer, og Præsten
skal gøre Forligelse for ham, for Herrens Ansigt, for
hans Flod. 16 Og naar der udgaar Sæd fra en Mand,
da skal han bade hele sit Legeme i Vand og være
uren indtil Aftenen. 17 Og ethvert Klæde og ethvert
Skind, som Sæd er kommen paa, skal tos i Vand og
være urent indtil Aftenen. 18 I lige Maade om der er
en Kvinde, som har legemlig Omgang med en Mand,
saa skulle de bade sig i Vand og være urene indtil
Aftenen. 19 Og naar en Kvinde har Flod, at Blod af
hendes Flod er paa hendes Kød, da skal hun være syv
Dage i sin Svaghed, og hver, som rører ved hende,
skal være uren indtil Aftenen. 20 Og alt det, hun ligger
paa under sin Svaghed, skal være urent, og alt det,
hun sidder paa, skal være urent. 21 Og hver den, som
rører ved hendes Leje, skal to sine Klæder og bade
sig i Vand og være uren indtil Aftenen. 22 Og hver
den, som rører ved noget Tøj, som hun har siddet paa,
skal to sine Klæder og bade sig i Vand og være uren
indtil Aftenen. 23 Og dersom nogen ligger paa det Leje
eller paa det Tøj, som hun har siddet paa, saa han
rører derved, skal han være uren indtil Aftenen. 24 Og
dersom en Mand ligger hos hende, og hendes Urenhed
kommer paa ham, saa bliver han uren i syv Dage; og
hvert Leje, som han ligger paa, skal være urent. 25 Og
naar en Kvinde har sit Blodflod mange Dage, udenfor
hendes Svagheds Tid, eller naar det flyder over hendes
Svagheds Tid, alle de Dage, hun har sin Urenheds
Flod, skal hun være som i hendes Svagheds Dage;
hun er uren. 26 Hvert Leje, som hun ligger paa, alle de
Dage, hun har sit Flod, skal være hende ligesom Lejet
under hendes Svaghed; og alt det Tøj, som hun sidder
paa, skal være urent, som naar hun er uren under sin
Svaghed. 27 Og hver den, som rører ved de Ting,
skal være uren og skal to sine Klæder og bade sig i
Vand og være uren indtil Aftenen. 28 Men dersom hun
bliver ren efter sit Flod, da skal hun tælle sig syv Dage,
og siden skal hun være ren. 29 Og paa den ottende
Dag skal hun tage sig to Turtelduer eller to Dueunger,
og bringe dem til Præsten, til Forsamlingens Pauluns
Dør. 30 Og Præsten skal lave den ene til Syndoffer
og den anden til Brændoffer, og Præsten skal gøre
Forligelse for hende for Herrens Ansigt, for hendes
Urenheds Flod. 31 Og I skulle skille Israels Børn ved
deres Urenhed, at de ikke dø i deres Urenhed, idet de
gøre mit Tabernakel, som er midt iblandt dem, urent.
32 Dette er Loven om den, som har Flod, og om den,
hvem Sæd gaar fra, saa at han bliver uren derved; 33
og for hende, som er uren under hendes Svaghed, og
for den, som har Flod, Mand eller Kvinde; og for en
Mand, som ligger hos en uren Kvinde.

16 Og Herren talede til Mose, efter at de to af Arons
Sønner vare døde, der de vare gangne frem for
Herrens Ansigt og vare døde. 2 Og Herren sagde til
Mose: Sig til Aron, din Broder, at han ikke til enhver
Tid maa gaa ind i Helligdommen inden for Forhænget
lige for Naadestolen, som er paa Arken, at han ikke
dør; thi jeg vil ses i Skyen over Naadestolen. 3 Med
dette skal Aron komme til Helligdommen: Med en ung
Tyr til Syndoffer og en Væder til Brændoffer. 4 Han
skal iføre sig en hellig linned Kjortel og have linnede
Underklæder paa sin Krop og ombinde sig med et
linned Bælte, og med en linned Præstehue skal han
bedække sig; disse ere de hellige Klæder, og han skal
bade sit Legeme i Vand og iføre sig dem. 5 Og han
skal tage af Israels Børns Menighed to Gedebukke
til Syndoffer og en Væder til Brændoffer. 6 Og Aron
skal ofre Syndofrets Tyr, som er for ham selv, og gøre
Forligelse for sig og for sit Hus. 7 Og han skal tage de
to Bukke, og han skal stille dem for Herrens Ansigt,
for Forsamlingens Pauluns Dør. 8 Og Aron skal kaste
Lod over de to Bukke, een Lod for Herren og een Lod
for Asasel. 9 Og Aron skal ofre den Buk, paa hvilken
Lodden kom ud for Herren, og berede den til Syndoffer.
10 Men den Buk, paa hvilken Lodden for Asasel er
falden, skal stilles levende for Herrens Ansigt, at der
ved den skal gøres Forligelse, at man skal sende den
bort til Asasel til Ørken. 11 Og Aron skal ofre Syndofrets
Tyr, som er for ham selv, og gøre Forligelse for sig
selv og for sit Hus, og han skal slagte Syndofrets Tyr,
som er for ham. 12 Saa skal han tage et Ildkar fuldt af
Gløder af Ilden fra Alteret for Herrens Ansigt, og sine
Hænder fulde af stødt Røgelse af vellugtende Urter, og
han skal bære det inden for Forhænget. 13 Og han
skal komme Røgelsen paa Ilden for Herrens Ansigt,
saa at en Sky af Røgelsen skjuler Naadestolen, som er
over Vidnesbyrdet, at han ikke dør. 14 Og han skal
tage af Tyrens Blod og stænke med sin Finger mod
Naadestolen for til, og han skal stænke syv Gange med
sin Finger af Blodet for Naadestolen. 15 Og han skal
slagte Syndofrets Buk, som er for Folket, og bære dens

Blod inden for Forhænget og gøre med dens Blod,
ligesom han gjorde med Tyrens Blod, og stænke det
mod Naadestolen og for Naadestolen. 16 Og han skal
gøre Forligelse for Helligdommen og rense den fra
Israels Børns Urenheder og fra deres Overtrædelser
i alle deres Synder; og saaledes skal han gøre ved
Forsamlingens Paulun, som staar hos dem midt iblandt
deres Urenheder. 17 Og intet Menneske skal være
i Forsamlingens Paulun, naar han kommer at gøre
Forligelse i Helligdommen, indtil han gaar ud; og han
skal gøre Forligelse for sig og for sit Hus og for hele
Israels Menighed. 18 Og han skal gaa ud til Alteret,
som er for Herrens Ansigt, og gøre Forligelse for
det, og han skal tage af Tyrens Blod og af Bukkens
Blod og komme det paa Alterets Horn rundt omkring.
19 Og han skal stænke paa det af Blodet med sin
Finger syv Gange, og han skal rense det og hellige
det fra Israels Børns Urenheder. 20 Og naar han har
fuldkommet at gøre Forligelse for Helligdommen og for
Forsamlingens Paulun og for Alteret, da skal han føre
den levende Buk frem. 21 Og Aron skal lægge begge
sine Hænder paa den levende Buks Hoved og over
den bekende alle Israels Børns Misgerninger og alle
deres Overtrædelser i alle deres Synder, og han skal
lægge dem paa Bukkens Hoved og sende den bort
til Ørken ved en Mand, som er skikket dertil. 22 Og
Bukken skal bære alle deres Misgerninger paa sig til et
udyrket Land, og han skal lade Bukken løs i Ørken.
23 Saa skal Aron gaa ind i Forsamlingens Paulun og
afføre sig Linklæderne, som han iførte sig, da han gik
ind i Helligdommen, og han skal lade dem ligge der.
24 Og han skal bade sin Krop i Vand paa et helligt
Sted og iføre sig sine andre Klæder, og han skal gaa
ud og gøre sit Brændoffer og Folkets Brændoffer og
gøre Forligelse for sig og for Folket. 25 Og han skal
gøre et Røgoffer af Syndofrets Fedt paa Alteret. 26
Men den, som førte Bukken bort til Asasel, skal to sine
Klæder og bade sin Krop i Vand, og derefter maa han
komme til Lejren. 27 Og Syndofrets Tyr og Syndofrets
Buk, hvis Blod bliver baaret ind i Helligdommen til at
gøre Forligelse, skal man føre ud uden for Lejren,
og man skal opbrænde deres Hutl og deres Kød og
deres Møg med Ild. 28 Og den, som opbrænder dem,
skal to sine Klæder og bade sit Legeme i Vand, og
derefter maa han komme til Lejren. 29 Og det skal
være eder til en evig Skik: I den syvende Maaned, paa
den tiende Dag i Maaneden, skulle I ydmyge eders
Sjæle og ingen Gerning gøre, hverken den indfødte
eller den fremmede, som opholder sig iblandt eder. 30
Thi paa denne Dag skal man gøre Forligelse for eder
til at rense eder; af alle eders Synder skulle I vorde
rene for Herrens Ansigt. 31 Dette skal være eder en
Sabbats Hvile, og I skulle ydmyge eders Sjæle til en
evig Skik. 32 Og Præsten, som man salver, og hvis
Haand man fylder til at gøre Præstetjeneste i hans
Faders Sted, skal gøre Forligelse, og han skal iføre
sig Linklæderne, de hellige Klæder. 33 Og han skal
gøre Forligelse for Hellighedens Helligdom, baade for
Forsamlingens Paulun og for Alteret skal han gøre
Forligelse, og for Præsterne og for al Menighedens
Folk skal han gøre Forligelse. 34 Og dette skal være
eder til en evig Skik, at gøre Forligelse for Israels Børn
for alle deres Synder een Gang om Aaret. Og han
gjorde det, ligesom Herren havde befalet Mose.

17 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til Aron
og til hans Sønner og til alle Israels Børn, og du
skal sige til dem: Dette er det Ord, som Herren har
befalet og sagt: 3 Hvo som helst af Israels Hus, der
slagter en Okse eller et Lam eller en Ged i Lejren, eller
der slagter den uden for Lejren 4 og ikke fører den
frem for Forsamlingens Pauluns Dør, til at ofre Offer
for Herren, foran Herrens Tabernakel, den Mand skal
Blodskyld tilregnes, han udøste Blod, og den Mand skal
udryddes midt ud af sit Folk; 5 paa det at Israels Børn
skulle fremføre deres Slagtofre, som de pleje at slagte
paa fri Mark; og de skulle føre dem frem for Herren til
Forsamlingens Pauluns Dør, til Præsten, og de skulle
slagte dem for Herren til Takofre. 6 Og Præsten skal
stænke Blodet paa Herrens Alter, for Forsamlingens
Pauluns Dør, og han skal gøre et Røgoffer af Fedtet til
en sød Lugt for Herren. 7 Og de skulle ikke ydermere
ofre deres Ofre til Skovtrolde, som de bole med; dette
skal være dem en evig Skik hos deres Efterkommere.
8 Og du skal sige til dem: Hvo som helst af Israels Hus
eller af fremmede, som opholder sig midt iblandt eder,
der ofrer Brændoffer eller Slagtoffer, 9 og ikke fører
det frem til Forsamlingens Pauluns Dør at lave det
for Herren, den Mand skal udryddes fra sit Folk. 10
Og hvo som helst af Israels Hus eller af fremmede,
som opholder sig midt iblandt dem, der æder noget
Blod, imod den Person, som æder Blodet, vil jeg sætte
mit Ansigt og udrydde ham af sit Folks Midte. 11 Thi
Kødets Sjæl er i Blodet, og jeg har givet eder det paa
Alteret, til at gøre Forligelse for eders Sjæle; thi Blodet
er det, som skal gøre Forligelse ved Sjælen. 12 Derfor
har jeg sagt til Israels Børn: Ingen af eder maa æde
Blod, og den fremmede, som opholder sig midt iblandt
eder, maa heller ikke æde Blod. 13 Og hvo som helst
af Israels Børn og af fremmede, som opholder sig midt
iblandt dem, der fanger paa Jagt et vildt Dyr eller en
Fugl, som maa ædes, han skal udøse Blodet deraf og
skjule det med Støv. 14 Thi hvad alt Kods Sjæl angaar,
saa regnes dets Blod for dets Sjæl, og jeg har sagt til
Israels Børn: I skulle ikke æde noget Kods Blod, thi alt
Kods Sjæl er dets Blod; hver den, som æder det, skal

udryddes. 15 Og hver Person, indfødt eller fremmed,
der æder et Aadsel eller det, som er sønderrevet, skal
to sine Klæder og bade sig i Vand og blive uren indtil
Aftenen, saa er han ren. 16 Og dersom han ikke tor
sig og ikke bader sit Legeme, da skal han bære sin
Misgerning.

18 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til
Israels Børn, og du skal sige til dem: Jeg er
Herren eders Gud. 3 Efter Ægyptens Lands Gerning,
hvor I boede, skulle I ikke gøre, og efter Kanaans Lands
Gerning, hvor hen jeg vil føre eder, skulle I ikke gøre,
og efter deres Skikke skulle I ikke vandre. 4 I skulle
gøre efter mine Bud og holde mine Skikke, saa at I
vandre i dem; jeg er Herren eders Gud. 5 Og I skulle
holde mine Skikke og mine Bud, hvilke et Menneske
skal gøre og leve ved dem; jeg er Herren. 6 Ingen af
eder skal holde sig nær til sin næste Slægt, til at, blotte
dennes Blusel; jeg er Herren. 7 Du skal ikke blotte
din Faders Blusel eller din Moders Blusel; hun er din
Moder, du skal ikke blotte hendes Blusel. 8 Du skal ikke
blotte din Stivmoders Blusel; det er din Faders Blusel.
9 Din Søsters Blusel, din Faders Datter eller din Moders
Datter, enten hun er født hjemme eller født ude, deres
Blusel skal du ikke blotte. 10 Din Sønnedatters eller din
Datterdatters Blusel, deres Blusel skal du ikke blotte;
thi de ere din Blusel. 11 Din Stivmoders Datters Blusel,
hun som er din Fader født og er din Søster, hendes
Blusel skal du ikke blotte. 12 Du skal ikke blotte din
Faders Søsters Blusel, hun er din Faders næste Slægt.
13 Du skal ikke blotte din Moders Søsters Blusel; thi hun
er din Moders næste Slægt. 14 Du skal ikke blotte din
Farbroders Blusel; du skal ikke holde dig nær til hans
Hustru; thi hun er din Faster. 15 Du skal ikke blotte din
Sønnekvindes Blusel; thi hun er din Søns Hustru, du
skal ikke blotte hendes Blusel. 16 Du skal ikke blotte
din Broders Hustrus Blusel; det er din Broders Blusel.
17 Du skal ikke blotte en Hustrus og hendes Datters
Blusel; du skal ikke tage hendes Søns Datter eller
hendes Datters Datter, at blotte hendes Blusel; thi de
ere hendes næste Slægt; det er en Skændsel. 18 Og
du skal ikke tage en Hustru tillige med hendes Søster,
til at vække hendes Skinsyge, at blotte hendes Blusel
tillige med hins, medens hun lever. 19 Og din Hustru i
hendes Urenheds Svaghed, skal du ikke komme nær,
til at blotte hendes Blusel. 20 Og du skal ikke ligge
hos din Næstes Hustru til at avle, til at blive uren ved
hende. 21 Og af dit Afkom skal du ikke lade nogen gaa
igennem Ilden for Molek; og du skal ikke vanhellige din
Guds Navn; jeg er Herren. 22 Og du skal ikke ligge
hos Mandkøn, som man ligger hos en Kvinde; det er
en Vederstyggelighed. 23 Og du skal ikke beblande
dig med noget Kvæg til at besmittes ved det, og ingen
Kvinde skal have at skaffe med noget Kvæg til Samleje;
det er en Skændighed. 24 Gører eder ikke urene ved
alt dette, thi ved alt dette ere Hedningerne, hvilke jeg
uddriver for eder, blevne urene. 25 Og Landet er blevet
urent, og jeg har hjemsøgt dets Misgerning paa det;
og Landet skal udspy sine Indbyggere. 26 Og I skulle
holde mine Skikke og mine Bud og ikke gøre nogen af
alle disse Vederstyggeligheder, hverken den indfødte
eller den fremmede, som opholder sig midt iblandt eder;
27 thi dette Lands Folk, som var før eder, har gjort
alle disse Vederstyggeligheder, og Landet er blevet
urent; 28 at Landet ikke skal udspy eder, naar I gøre
det urent, lige som det udspyr det Folk, som var før
eder. 29 Thi hver den, som gør nogen af alle disse
Vederstyggeligheder, de som gøre det, skulle udryddes
midt af deres Folk. 30 Saa holder det, jeg vil have holdt,
at I ikke gøre nogen af de vederstyggelige Skikke, som
ere gjorte før eder, at I ikke skulle gøre eder urene ved
dem; jeg er Herren eders Gud.

19 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til al
Israels Børns Menighed, og du skal sige til dem: I
skulle være hellige; thi jeg Herren eders Gud er hellig.
3 I skulle hver frygte sin Moder og sin Fader, og I skulle
holde mine Sabbater; jeg er Herren eders Gud. 4 I
skulle ikke vende eders Ansigt til Afguderne og ikke
gøre eder støbte Guder; jeg er Herren eders Gud. 5
Og naar I ville slagte Takoffer for Herren, da skulle I
ofre det til en Behagelighed for eder. 6 Det skal ædes
paa den Dag, I slagte det, og den næste Dag; men
hvad som levnes til den tredje Dag, skal opbrændes
med Ild. 7 Men om noget deraf dog ædes paa den
tredje Dag, da er det en Vederstyggelighed, det bliver
ikke behageligt. 8 Og hvo som æder det, skal bære
sin Misgerning; thi han har vanhelliget, hvad der var
Herren helliget; og den Sjæl skal udryddes fra sit Folk.
9 Og naar I høste eders Lands Høst, da skal du ikke
høste det yderste aldeles af paa din Ager, ikke heller
skal du sanke nøje i din Høst. 10 Du skal ikke heller
sanke efter i din Vingaard, og ikke sanke de Bær, som
ere nedfaldne i din Vingaard; du skal lade dem blive til
den fattige og til den fremmede; jeg er Herren eders
Gud. 11 I skulle ikke stjæle, og I skulle ikke lyve, ej
heller skal nogen af eder handle falskeligen mod sin
Næste. 12 Og I skulle ikke falskeligen sværge ved mit
Navn, saa du vanhelliger din Guds Navn; jeg er Herren.
13 Du skal ikke gøre din Næste Vold og ej røve, du
skal ikke lade Daglønnerens Arbejdsløn blive hos dig
Natten over indtil om Morgenen. 14 Du skal ikke bande
den døve, og ikke lægge Stød for den blinde; men du
skal frygte din Gud; jeg er Herren. 15 I skulle ikke gøre
Uret i Dommen, du skal ikke anse den ringes Person
og heller ikke gøre Ære af den vældiges Person; men

du skal dømme din Næste i Retfærdighed. 16 Du skal
ikke gaa om som en Bagvasker iblandt dit Folk, du
skal ikke staa efter din Næstes Blod; jeg er Herren. 17
Du skal ikke hade din Broder i dit Hjerte; men du skal
irettesætte din Næste, at du ikke skal bære Synd for
hans Skyld. 18 Du skal ikke hævne dig selv, ej heller
beholde Vrede imod dit Folks Børn, og du skal elske
din Næste som dig selv; jeg er Herren. 19 I skulle
holde mine Skikke; du skal ikke lade dit Kvæg parre
sig med et af et andet Slags; du skal ikke besaa din
Ager med to Slags Sæd; og Klæder af to Slags, vævet
til sammen, skal ej komme paa dig. 20 Og naar en
Mand ligger hos en Kvinde og har Omgang med hende,
og hun er en Tjenestepige, som er trolovet med en
Mand, og hun ikke er løskøbt, eller ikke har faaet sin
Frihed, da skal der ske en Hudstrygelse, men de skulle
ikke dødes; thi hun var ikke frigiven. 21 Men han skal
føre sit Skyldoffer frem for Herren til Forsamlingens
Pauluns Dør, en Væder til Skyldoffer. 22 Og Præsten
skal gøre Forligelse for ham med Skyldofrets Væder,
for Herrens Ansigt, for hans Synd, som han syndede;
saa skal han faa Forladelse for sin Synd, som han
syndede. 23 Og naar I komme ind i Landet og plante
alle Haande Frugttræer, da skulle I agte deres Frugt,
som om det var Forhud paa dem; i tre Aar skulle de
agtes af eder som uomskaarne, der skal ikke ædes
deraf. 24 Og i det fjerde Aar skal al deres Frugt være
helliget til Lovprisning for Herren. 25 Men i det femte
Aar maa I æde Frugten deraf, saa at I samle eder
Grøden deraf; jeg er Herren eders Gud. 26 I skulle
ikke æde noget med Blodet; I skulle ikke spaa, ej
heller være Dagvælgere. 27 I skulle ikke rundskære det
yderste af eders Hovedhaar, ej heller skal du fordærve
Kanten af dit Skæg. 28 Og I skulle intet Indsnit gøre i
eders Kød for en døds Skyld, ej heller sætte indbrændt
Skrifttegn paa eder; jeg er Herren. 29 Du skal ikke
vanhellige din Datter ved at lade hende bedrive Horeri,
og Landet skal ikke bedrive Horeri, saa at Landet bliver
fuldt af Skændsel. 30 I skulle holde mine Sabbater,
og I skulle frygte for min Helligdom; jeg er Herren.
31 I skulle ikke vende eder til Spaakvinder og ikke
søge hen til Tegnsudlæggere, til at blive urene ved
dem; jeg er Herren eders Gud. 32 Du skal staa op for
den graahærdede og hædre den gamle, og du skal
frygte din Gud; jeg er Herren. 33 Og naar en fremmed
opholder sig hos dig i eders Land, da skulle I ikke
forfordele ham. 34 Den fremmede, som opholder sig
hos eder, skal være eder som en indfødt af eder, og du
skal elske ham som dig selv; thi I have været fremmede
i Ægyptens Land; jeg er Herren eders Gud. 35 I skulle
ikke gøre Uret i Dommen, i Længdemaalet, i Vægten
og i Hulmaalet. 36 Rette Vægtskaaler, rette Vægtstene,
ret Efa og ret Hin skulle I have. Jeg er Herren eders
Gud, som udførte eder af Ægyptens Land. 37 Og I
skulle holde alle mine Skikke og alle mine Bud og gøre
dem; jeg er Herren.

20 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Og du
skal sige til Israels Børn: Hvo som helst af Israels
Børn eller af de fremmede, som opholde sig i Israel,
der hengiver nogen af sin Sæd til Molek, skal visselig
dødes; Folket i Landet skulle stene ham med Stene. 3
Og jeg vil sætte mit Ansigt imod denne Mand, og jeg
vil udrydde ham midt af sit Folk, fordi han hengav af
sin Sæd til Molek, til at gøre min Helligdom uren og
at vanhellige mit hellige Navn. 4 Og dersom Folket i
Landet ser igennem Fingre med det samme Menneske,
naar han hengiver nogen af sin Sæd til Molek, saa at
de ikke ihjelslaa ham, 5 da vil jeg sætte mit Ansigt
imod det Menneske og imod hans Slægt; og ham
og alle dem, som efterfølge hans Bolen med at bole
med Molek, vil jeg udrydde midt af deres Folk. 6 Og
naar en Person vender sig til Spaakvinder eller til
Tegnsudlæggere, til at bole med dem, da vil jeg sætte
mit Ansigt imod denne Person, og jeg vil udrydde ham
fra hans Folk. 7 Derfor helliger eder og værer hellige;
thi jeg er Herren eders Gud. 8 Og holder mine Skikke,
og gører dem; jeg er Herren, som gør eder hellige.
9 Thi hvo som helst der bander sin Fader eller sin
Moder, skal visselig dødes; han bandede sin Fader
eller sin Moder, hans Blod være over ham. 10 Og
en Mand, som bedriver Hor med en Mands Hustru,
den, som bedriver Hor med sin Næstes Hustru, den
Horkarl og den Horekone skal visselig dødes. 11 Og en
Mand, som ligger hos sin Faders Hustru, han har blottet
sin Faders Blusel; de skulle begge visselig dødes,
deres Blod skal være over dem. 12 Og naar en Mand
ligger hos sin Søns Hustru, da skulle de begge visselig
dødes; de have gjort en Skændighed, deres Blod skal
være over dem. 13 Og naar en Mand ligger hos en
Mandsperson, som man ligger hos en Kvinde, da have
de begge gjort en Vederstyggelighed; de skulle visselig
dødes, deres Blod skal være over dem. 14 Og naar
en Mand tager en Kvinde og hendes Moder til Ægte,
er det en Skændsel; de skulle brænde baade ham og
dem med Ild, og der skal ikke være nogen Skændsel
iblandt eder. 15 Og en Mand, som ligger hos et Dyr,
skal visselig dødes, og Dyret skulle I dræbe. 16 Og
naar en Kvinde kommer nær til noget Dyr, at det har
Fællesskab med hende, da skal du ihjelslaa baade
Kvinden og Dyret; de skulle visselig dødes, deres Blod
skal være over dem. 17 Og naar en Mand tager sin
Søster, sin Faders Datter eller sin Moders Datter, til
Ægte, og ser hendes Blusel, og hun ser hans Blusel,
saa er det en gruelig Ting, og de skulle udryddes
for deres Folks Børns Øjne; han blottede sin Søsters

Blusel, han skal bære sin Misgerning. 18 Og naar en
Mand ligger hos en Hustru, som er svag, og blotter
hendes Blusel, blotter hendes Kilde, og hun blotter sin
Blods Kilde, da skulle de begge udryddes af deres
Folk. 19 Og du skal ikke blotte din Moders Søsters og
din Faders Søsters Blusel; thi en saadan har blottet
sin næste Slægt, de skulle bære deres Misgerning. 20
Og naar en Mand ligger hos sin Farbroders Hustru,
han har blottet sin Farbroders Blusel; de skulle bære
deres Synd, de skulle dø barnløse. 21 Og dersom en
Mand tager sin Broders Hustru til Ægte, det er en slem
Gerning; han blottede sin Broders Blusel, de skulle
være barnløse. 22 Saa skulle I holde alle mine Skikke
og alle mine Bud og gøre dem, at Landet, som jeg vil
føre eder ind udi, til at bo derudi, ikke skal udspy eder.
23 Og I skulle ikke vandre i det Folks Skikke, hvilket jeg
skal udkaste for eder; thi alle disse Ting have de gjort,
og jeg væmmedes ved dem. 24 Men jeg siger eder: I
skulle eje deres Land, og jeg vil give eder det til Eje, et
Land, som flyder med Mælk og Honning. Jeg er Herren
eders Gud, som har udskilt eder fra Folkene. 25 Og
I skulle gøre Skilsmisse imellem rene og urene Dyr
og imellem urene og rene Fugle; og I skulle ikke gøre
eders Sjæle vederstyggelige med Dyr og med Fugle og
med alt det, som kryber paa Jorden, hvilket jeg har
fraskilt for eder, at I skulle holde det urent. 26 Derfor
skulle I være mig hellige, thi jeg Herren er hellig; og jeg
har udskilt eder fra Folkene til at høre mig til. 27 Og
naar af Mand eller Kvinde nogen er en Spaamand eller
Tegnsudlægger, skulle de visselig dødes; de skulle
stene dem ihjel, deres Blod være over dem.

21 Og Herren sagde til Mose: Tal til Præsterne,
Arons Sønner, og sig til dem: En Præst skal ikke
gøre sig uren ved et Lig iblandt sit Folk, 2 uden ved
hans næste Slægt, som ham næst tilhører, ved hans
Moder og ved hans Fader og ved hans Søn og ved
hans Datter og ved hans Broder 3 og ved hans Søster,
som er en Jomfru, hans næste Paarørende, som ikke
har været nogen Mands Hustru; ved hende maa han
gøre sig uren. 4 Han skal ikke besmitte sig, da han er
en Herre iblandt sit Folk, saa han vanhelliger sig. 5 De
skulle ikke gøre deres Hoved skaldet og ikke afrage
det yderste af deres Skæg, og ej skære et Indsnit i
deres Kød. 6 De skulle være hellige for deres Gud og
ikke vanhellige deres Guds Navn; thi de ofre Herrens
Ildoffer, deres Guds Brød, og derfor skulle de være
aldeles hellige. 7 De skulle ikke tage nogen Horekone
eller en, som er krænket, til Ægte; og den Kvinde, som
er forskudt af sin Mand, skulle de ikke tage; thi han er
hellig for Gud. 8 Derfor skal du holde ham hellig, thi
han ofrer din Guds Brød; han skal være dig hellig, thi
jeg Herren er hellig, som gør eder hellige. 9 Og naar
nogen Præsts Datter begynder at bedrive Hor, har hun
vanhelliget sin Fader, hun skal brændes med Ild. 10 Og
den, som er Ypperstepræst iblandt sine Brødre, paa
hvis Hoved Salveolien er udøst, og hvis Haand man
har fyldt, for at han skal iføre sig Klæderne, han skal
ikke blotte sit Hoved og ej sønderrive sine Klæder. 11
Og han skal ikke komme til noget Lig, han skal ikke
gøre sig uren, hverken ved sin Fader eller ved sin
Moder. 12 Og han skal ikke gaa ud af Helligdommen,
og han skal ikke vanhellige sin Guds Helligdom; thi
hans Guds Salveolies Hovedsmykke er paa ham. Jeg
er Herren. 13 Og han skal tage sig en Hustru i hendes
Jomfrustand. 14 En Enke eller en forskudt eller en
krænket, en Hore, dem skal han ikke tage, men en
Jomfru af sit Folk skal han tage til Hustru. 15 Og han
skal ikke vanhellige sin Sæd iblandt sit Folk; thi jeg
er Herren, som gør ham hellig. 16 Og Herren talede
til Mose og sagde: 17 Tal til Aron og sig: Naar der er
en Mand af din Sæd i deres Slægter, paa hvem der
er en Lyde, han skal ikke komme nær til, at ofre sin
Guds Brød; 18 thi ingen Mand, paa hvem der er Lyde,
skal komme nær, hvad enten det er en Mand, som er
blind eller lam, eller som har noget Lem for kort eller for
langt, 19 eller en Mand, som har Bræk paa Fod eller
Bræk paa Haand, 20 eller som er krogrygget eller er en
Dværg eller har Men paa sit Øje, eller som har Skurv
eller Fnat, eller som har Brok. 21 Og ingen Mand af
Præsten Arons Sæd, paa hvem der er Lyde, skal gaa
frem at ofre Herrens Ildofre; der er Lyde paa ham, han
skal ikke gaa frem til at ofre sin Guds Brød. 22 Dog
maa han æde sin Guds Brød, baade af de højhellige
Ting og af de andre hellige Ting. 23 Kun skal han ikke
komme til Forhænget og ej gaa frem til Alteret; thi der
er Lyde paa ham, og han skal ikke vanhellige mine
Helligdomme; thi jeg er Herren, som gør dem hellige.
24 Og Mose sagde dette til Aron og til hans Sønner og
til alle Israels Børn.

22 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Sig til
Aron og til hans Sønner, at de afholde sig fra
Israels Børns hellige Ting og ikke vanhellige mit hellige
Navn, naar disse hellige mig noget; jeg er Herren. 3
Sig til dem: Hvilken som helst Mand i eders Slægter
af al eders Sæd, der kommer nær til de hellige Ting,
som Israels Børn hellige Herren, og hans Urenhed er
paa ham, han skal udryddes fra at være for mit Ansigt;
jeg er Herren. 4 Hvo som helst af Arons Sæd, der
er spedalsk eller har Flod, han skal ikke æde af de
hellige Ting, indtil han vorder ren; og den ikke heller,
som rører ved nogen, der er uren formedelst Lig, eller
den Mand, fra hvem der gaar Sæd, 5 eller den Mand,
som rører ved noget Kryb, som man kan blive uren
af, eller ved et Menneske, som man kan blive uren af,

hvad Slags Urenhed det end er; 6 den Person, som
rører ved det, skal være uren indtil Aftenen, og han
skal ikke æde af de hellige Ting, men bade sit Legeme
i Vand. 7 Og naar Solen gaar ned, saa er han ren, og
siden maa han æde af de hellige Ting; thi det er hans
Mad. 8 Han skal ikke æde Aadsel eller det, som er
sønderrevet, at blive uren paa det; jeg er Herren. 9 Og
de skulle holde det, jeg vil have holdt, og de skulle ikke
bære Synd for den Sags Skyld og dø derfor, naar de
vanhellige det; jeg er Herren, som helliger dem. 10 Og
ingen fremmed skal æde det hellige; den, som bor hos
Præsten, og en Daglønner skal ikke æde af det hellige.
11 Men naar Præsten har købt nogen for sine Penge
til Ejendom, da maa denne æde deraf; og hver den,
som er født i hans Hus, de maa æde af hans Brød. 12
Men naar en Præsts Datter bliver en fremmed Mands
Hustru, da skal hun ikke æde af de hellige Ting, som
ere en Gave. 13 Men naar en Præsts Datter bliver
Enke eller forskudt, og hun har ingen Afkom, og hun
vender tilbage til sin Faders Hus, ligesom i hendes
Ungdom, da maa hun æde af sin Faders Brød; men
ingen fremmed maa æde deraf. 14 Men æder nogen af
det hellige uvitterlig, da skal han lægge den femte Del
deraf dertil og give Præsten det tillige med det hellige.
15 Og de skulle ikke vanhellige Israels Børns hellige
Ting, dem, som de bringe til Gave for Herren, 16 og
ikke belade sig med Misgerning og Skyld, naar de æde
deres hellige Ting; thi jeg er Herren, som helliger dem.
17 Og Herren talede til Mose og sagde: 18 Tal til Aron
og til hans Sønner og til alle Israels Børn, og sig til
dem: Naar nogen som helst af Israels Hus eller af de
fremmede i Israel vil ofre sit Offer, enten det er efter
deres Løfte, eller deres frivillige Offer, som de ville ofre
Herren til et Brændoffer, 19 da skal det, for at blive til
en Behagelighed for eder, være uden Lyde, en Han af
stort Kvæg, af Faarene eller af Gederne. 20 I skulle
intet ofre af det, som der er Lyde paa; thi det bliver
ikke til en Behagelighed for eder. 21 Og naar nogen vil
ofre et Takoffer for Herren til at indfrie et Løfte eller
til et frivilligt Offer af stort Kvæg eller smaat Kvæg,
da skal det være uden Lyde, at det kan være til en
Behagelighed; der skal slet ingen Lyde være paa det.
22 Det, som er blindt eller benbrudt eller lemlæstet,
eller som har flydende Saar eller Skurv eller Fnat, det
skulle I ikke ofre Herren, og I skulle ikke bringe Ildoffer
deraf paa Alteret til Herren. 23 Baade en Okse og et
Faar, som har et Lem for stort eller for lidet, deraf maa
du gøre et frivilligt Offer; men til et Løfte kan det ikke
vorde behageligt. 24 Og I skulle ikke ofre Herren noget,
som er blevet krystet eller stødt eller sønderrevet eller
afskaaret, og I skulle ikke gøre sligt i eders Land. 25 Og
I skulle heller ikke ofre af en fremmeds Haand eders
Guds Brød af noget af disse Ting; thi der er Skade
paa dem, der er Lyde paa dem; de skulle ikke blive
behagelige for eder. 26 Og Herren talede til Mose og
sagde: 27 Naar en Okse eller et Faar eller en Ged
fødes, da skal den være i syv Dage hos sin Moder,
og fra den ottende Dag og derefter skal den være
behagelig til et Ildoffer for Herren. 28 Hvad enten det
er Okse eller Faar, da skal man ikke slagte det paa
een Dag med dets Affødning. 29 Men naar I slagte
Herren et Lovoffer, skulle I slagte det for eder til en
Behagelighed. 30 Det skal ædes paa den samme Dag,
I skulle ikke levne deraf til om Morgenen; jeg er Herren.
31 Derfor skulle I holde mine Bud og gøre dem; jeg er
Herren. 32 Og I skulle ikke vanhellige mit hellige Navn,
at jeg maa vorde helliget midt iblandt Israels Børn. Jeg
er Herren, som helliger eder, 33 og som udførte eder af
Ægyptens Land, at være eders Gud; jeg er Herren.

23 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til
Israels Børn og sig til dem: Hvad angaar Herrens
bestemte Tider, som I skulle udraabe som hellige
Sammenkaldelser, da ere disse mine bestemte Tider. 3
Seks Dage skal al Gerning gøres, men paa den syvende
Dag er en Hviles Sabbat, en hellig Sammenkaldelse,
da skulle I ingen Gerning gøre, den er for Herren
en Sabbat i alle eders Boliger. 4 Disse ere Herrens
bestemte Tider, de hellige Sammenkaldelser, som I
skulle udraabe til deres bestemte Tider. 5 I den første
Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, mellem
de tvende Aftener, da er det Paaske for Herren. 6
Og paa den femtende Dag i denne Maaned er de
usyrede Brøds Højtid for Herren; I skulle æde usyrede
Brød i syv Dage. 7 Paa den første Dag skal være
eder en hellig Sammenkaldelse, da skulle I ingen
Arbejdsgerning gøre. 8 Og I skulle ofre Ildofre for
Herren i syv Dage; paa den syvende Dag skal være
en hellig Sammenkaldelse, I skulle ikke gøre nogen
Arbejdsgerning. 9 Og Herren talede til Mose og sagde:
10 Tal til Israels Børn og sig til dem: Naar I komme ind i
det Land, som jeg vil give eder, og I høste dets Høst,
da skulle I fremføre et Neg af det første af eders Høst til
Præsten. 11 Og han skal røre Neget for Herrens Ansigt,
for eder til en Behagelighed; den anden Dag efter
Sabbaten skal Præsten røre det. 12 Og I skulle gøre
Offer paa den samme Dag, naar I røre Neget, et Lam
uden Lyde, aargammelt, til et Brændoffer for Herren,
13 og dets Madoffer, to Tiendeparter Mel blandet med
Olie til et Ildoffer for Herren, til en behagelig Lugt; og
dets Drikoffer af Vin, en Fjerdepart af en Hin. 14 Og I
skulle ikke æde Brød eller ristede Aks eller Korn indtil
den Dag, indtil I føre eders Guds Offer frem; dette
skal være hos eders Efterkommere en evig Skik i alle
eders Boliger. 15 Og I skulle tælle eder fra anden
Dagen efter den Sabbat, fra den Dag I bære Rørelsens

Neg frem; syv hele Uger skulle de være; 16 til Dagen
efter den syvende Uge skulle I tælle halvtredsindstyve
Dage: Saa skulle I ofre nyt Madoffer for Herren. 17
Af eders Boliger skulle I frembære Rørelsens Brød,
der skal være to Brød af to Tiendeparter Mel, med
Surdejg skulle de bages; de ere en Førstegrøde for
Herren. 18 Og I skulle ofre tillige med Brødet syv Lam
uden Lyde, aargamle, og en Tyrekalv og to Vædre; de
skulle være et Brændoffer for Herren, tillige med deres
Madoffer og deres Drikoffer, det er en behagelig Lugts
Ildoffer for Herren. 19 Og I skulle lave een Gedebuk
til Syndoffer, og to Lam, aargamle, til Takoffer. 20 Og
Præsten skal røre dem tillige med Førstegrødens Brød
med en Rørelse for Herrens Ansigt, tillige de to Lam;
de skulle være helligede Herren og tilhøre Præsten.
21 Og I skulle kalde sammen paa den Dag, det skal
være eder en hellig Sammenkaldelse, I skulle ingen
Arbejdsgerning gøre; det skal være en evig Skik i alle
eders Boliger hos eders Efterkommere, 22 Og naar I
høste eders Lands Høst, da skal du ikke skære det
yderste aldeles op paa din Ager, haar du høster, og
ej sanke nøje i din Høst; du skal lade det blive til
den fattige og til den fremmede; jeg er Herren eders
Gud. 23 Og Herren talede: til Mose og sagde: 24
Tal til Israels Børn og sig: I den syvende Maaned,
paa den første Dag i Maaneden, skal der være eder
en Hvile, en Basunklang til Ihukommelse, en hellig
Sammenkaldelse. 25 Og I skulle ingen Arbejdsgerning
gøre, og I skulle ofre Ildoffer for Herren. 26 Og Herren
talede til Mose og sagde: 27 Fremdeles paa den tiende
Dag i denne syvende Maaned er det Forligelsens Dag;
den skal være eder en hellig Sammenkaldelse, og I
skulle ydmyge eders Sjæle, og I skulle ofre Ildoffer for
Herren. 28 Og I skulle ingen Gerning gøre paa den
Dag; thi den er Forligelsens Dag, til at gøre Forligelse
for eder, for Herren, eders Guds Ansigt. 29 Thi hver
Sjæl, som ikke ydmyger sig paa den samme Dag,
den skal udryddes fra sit Folk. 30 Og hver Sjæl, som
gør noget Arbejde paa denne samme Dag, den Sjæl
vil jeg ødelægge af hans Folks Midte. 31 I skulle
intet Arbejde gøre; det skal være en evig Skik hos
eders Efterkommere i alle eders Boliger. 32 Denne
er eder en Hviles Sabbat, at I skulle ydmyge eders
Sjæle; paa den niende Dag i Maaneden om Aftenen,
fra den ene Aften til anden skulle I hvile paa eders
Sabbat. 33 Og Herren talede til Mose og sagde: 34
Tal til Israels Børn og sig: Paa den femtende Dag i
denne syvende Maaned er Løvsalernes Højtid i syv
Dage for Herren. 35 Paa den første Dag skal være en
hellig Sammenkaldelse; I skulle ingen Arbejdsgerning
gøre. 36 I skulle ofre Ildoffer for Herren syv Dage;
paa den ottende Dag skal der være eder en hellig
Sammenkaldelse, og I skulle ofre Herren Ildoffer, det
er Slutningshøjtid, I skulle ingen Arbejdsgerning gøre.
37 Disse ere Herrens bestemte Tider, som I skulle
udraabe som hellige Sammenkaldelser, at ofre for
Herren Ildoffer, Brændoffer og Madoffer, Slagtoffer og
Drikoffer, hver Dags Gerning paa sin Dag; 38 foruden
Herrens Sabbater og foruden eders Gaver og foruden
alle eders Løfter og foruden alle eders frivillige Ofre,
som I skulle give Herren. 39 Men paa den femtende
Dag i den syvende Maaned, naar I samle Jordens
Grøde, skulle I højtidelig holde Herrens Højtid syv
Dage; paa den første Dag skal være en Hvile og paa
den ottende Dag skal være en Hvile. 40 Og I skulle
tage eder paa den første Dag Frugt af skønne Træer,
Palmekviste og Grene af løvrige Træer og Vidier ved
Bække, og I skulle være glade for Herren eders Guds
Ansigt syv Dage. 41 Og I skulle højtidelig holde denne
Højtid for Herren syv Dage om Aaret; til en evig Skik
hos eders Efterkommere, i den syvende Maaned skulle
I højtidelig holde den. 42 Syv Dage skulle I bo i Hytter,
hver indfødt i Israel skal bo i Hytter, 43 paa det eders
Efterkommere skulle vide, at jeg lod Israels Børn bo i
Hytter, der jeg udførte dem af Ægyptens Land; jeg er
Herren eders Gud. 44 Og Mose talede om Herrens
bestemte Tider til Israels Børn.

24 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Byd Israels
Børn, at de skulle tage til dig ren stødt Olivenolie
til Lysningen, til at holde Lampen stedse tændt. 3
Uden for Vidnesbyrdets Forhæng, i Forsamlingens
Paulun, skal Aron berede den til at lyse fra Aften til
Morgen stedse for Herrens Ansigt, til en evig Skik hos
eders Efterkommere. 4 Paa den rene Lysestage skal
han berede Lamperne stedse for Herrens Ansigt. 5
Og du skal tage Mel og bage deraf tolv Kager; een
Kage skal være to Tiendeparter af en Efa. 6 Og du
skal lægge dem i to Rader, seks i hver Rad, paa det
rene Bord for Herrens Ansigt. 7 Og du skal lægge ren
Virak paa hver Rad, og den skal være for Brødet til et
Ihukommelsesoffer, et Ildoffer for Herren. 8 Paa hver
Sabbatsdag skal man berede det, stedse for Herrens
Ansigt; af Israels Børn skal dette ydes til en evig Pagt.
9 Og det skal høre Aron og hans Sønner til, og de
skulle æde det paa et helligt Sted; thi det er ham en
højhellig Ting af Herrens Ildofre, til en evig Rettighed.
10 Men der gik en israelitisk Kvindes Søn, og han
var en ægyptisk Mands Søn, ud midt iblandt Israels
Børn; og den israelitiske Kvindes Søn og en israelitisk
Mand trættedes i Lejren. 11 Og den israelitiske Kvindes
Søn talede ilde om Navnet og bandede, da førte de
ham til Mose; men hans Moders Navn var Selomith,
Dibri Datter, af Dans Stamme. 12 Og de satte ham i
Forvaring for at indhente Forklaring efter Herrens Mund.
13 Og Herren talede til Mose og sagde: 14 Før den,

som har bandet, hen uden for Lejren, og alle de, som
det hørte, skulle lægge deres Hænder paa hans Hoved,
og hele Menigheden skal stene ham. 15 Og du skal tale
til Israels Børn og sige: Hvo som helst der bander sin
Gud, han skal bære sin Synd. 16 Og hvo som taler ilde
om Herrens Navn, skal dødes, hele Menigheden skal
stene ham; saavel den fremmede, som den indfødte,
naar han taler ilde om Navnet, da skal han dødes. 17
Og naar nogen slaar noget Menneske ihjel, da skal han
dødes. 18 Men hvo der slaar et Stykke Kvæg ihjel, skal
betale det Stykke for Stykke. 19 Og den, som gør Lyde
paa sin Næste, ved ham skal gøres saaledes, som han
har gjort: 20 Bræk for Bræk, Øje for Øje, Tand for Tand;
ligesom han har gjort Lyde paa et Menneske, saaledes
skal der gøres paa ham. 21 Og hvo som ihjelslaar et
Dyr, skal betale det; men hvo der slaar et Menneske
ihjel, skal dødes. 22 Een Ret skal være for eder; som
den fremmede, saa skal den indfødte være; thi jeg er
Herren eders Gud. 23 Og Mose talede til Israels Børn,
og de udførte den, som havde bandet, uden for Lejren,
og stenede ham med Stene; og Israels Børn gjorde,
ligesom Herren havde befalet Mose.

25 Og Herren talede til Mose paa Sinai Bjerg og
sagde: 2 Tal til Israels Børn, og du skal sige
til dem: Naar I komme til det Land, som jeg vil give
eder, da skal Jorden hvile, det skal være en Sabbat for
Herren. 3 Seks Aar skal du besaa din Mark, og seks
Aar skal du skære din Vingaard, og du skal samle dens
Grøde. 4 Men i det syvende Aar skal være en Sabbats
Hvile for Landet, det er en Sabbat for Herren; du skal
ikke besaa din Mark og ej skære din Vingaard. 5 Hvad
der vokser af din Høst af sig selv, skal du ikke høste, og
ikke afplukke de Vindruer, som vokse uden dit Arbejde;
det skal være et Hvileaar for Landet. 6 Og hvad Landets
Hvileaar frembringer, skal være for eder til Spise, for
dig og for din Tjener og for din Tjenestepige og for din
Daglønner og for den, som bor hos dig, de fremmede
hos dig, 7 og for dit Kvæg og for de vilde Dyr, som ere
i dit Land, skal al dets Grøde være til at æde. 8 Og
du skal tælle dig syv Hvileaar, syv Aar syv Gange; og
de syv Hvileaars Dage skulle være dig ni og fyrretyve
Aar. 9 Og du skal lade en Basunklang lyde igennem
Landet i den syvende Maaned paa den tiende Dag i
Maaneden, paa Forligelsens Dag skulle I lade Basunen
lyde igennem hele eders Land. 10 Og I skulle holde det
halvtredsindstyvende Aar helligt; og I skulle udraabe
Frihed i Landet for alle dem, som bo deri; det skal være
eder et Jubelaar, og I skulle komme tilbage, hver til
sin Ejendom, og komme tilbage, hver til sin Slægt.
11 Det halvtredsindstyvende Aar skal være eder et
Jubelaar; I skulle ikke saa og ej høste det, som vokser
af sig selv deri, og ikke afplukke det, som vokser uden
Arbejde deri. 12 Thi det er et Jubelaar, det skal være
eder en Hellighed; I skulle æde, hvad Marken bærer af
sig selv. 13 I dette Jubelaar skulle I komme tilbage,
hver til sin Ejendom. 14 Og naar du sælger din Næste
noget eller køber af din Næstes Haand, skulle I ikke
forfordele den ene den anden. 15 Efter Aarenes Tal,
som ere efter Jubelaaret, skal du købe af din Næste;
efter Antallet, af de Aar, i hvilke der er Afgrøde, skal
han sælge dig. 16 Efter som Aarene ere mange til, skal
du lade Købesummen derpaa formeres, og efter som
Aarene ere faa til, skal du lade Købesummen derpaa
formindskes; thi han sælger dig Afgrødernes Tal. 17
Og I skulle ikke forfordele nogen sin Næste; men du
skal frygte din Gud; thi jeg Herren er eders Gud. 18
Og I skulle gøre mine Skikke og holde mine Bud og
gøre dem; saa skulle I bo tryggelig i Landet. 19 Og
Landet skal give sin Frugt, at I skulle æde, til I mættes;
og I skulle bo tryggelig deri. 20 Og naar I ville sige:
Hvad skulle vi æde i det syvende Aar? se, vi skulle ikke
saa og ej indsamle vor Grøde: 21 Da vil jeg i give min
Velsignelse Befaling over eder i det sjette Aar, og det
skal bære Grøde for de tre Aar. 22 Og I skulle saa i det
ottende Aar og æde af den gamle Afgrøde; indtil det
niende Aar, indtil Afgrøden kommer deraf, skulle I æde
det gamle. 23 Og Landet skal ikke sælges med fuld
Afhændelse, thi Landet hører mig til; thi I ere fremmede
og Gæster hos mig. 24 Og i al eders Ejendoms Land
skulle I tilstede Løsning for Jorden. 25 Naar din Broder
bliver forarmet, at han sælger af sin Ejendom, saa skal
hans Løser, som er ham næst paarørende, komme og
løse det, hans Broder har solgt. 26 Og naar nogen ikke
har en Løser, og hans Haand formaar og finder saa
meget, som er nok til at løse det for, 27 da skal han
beregne de Aar, siden han solgte det, og tilbagebetale
det, som staar tilbage, til Manden, hvem han solgte
det; saa skal han komme til sin Ejendom igen. 28 Men
dersom hans Haand ikke finder saa meget, som er
nok til at tilbagebetale ham, da skal det, han har solgt,
være i dens Vold, som købte det, indtil Jubelaaret; og
i Jubelaaret skal det gives frit, og han skal komme
til sin Ejendom igen. 29 Og naar nogen sælger et
beboet Hus i en Stad, der har Mur, han har Ret til dets
Løsning, indtil et helt Aar er forløbet, efter at han har
solgt det; et Aar skal Løsningen deraf kunne ske. 30
Men dersom det ikke bliver løst, førend det hele Aar er
forløbet for ham, da skal Huset, som er i en Stad, der
har Mur, overdrages med en fuld Afhændelse til ham,
som købte det, for hans Efterkommere; det skal ikke
gives frit i Jubelaaret. 31 Men Husene i Landsbyerne,
som ikke have Mur omkring, de skulle regnes ligesom
en Ager paa Landet; der skal være Løsning for dem,
og de skulle gives fri i Jubelaaret. 32 Og hvad angaar
Leviternes Stæder, Husene i deres Ejendoms Stæder,

da maa der altid ske Løsning af Leviterne. **33** Og naar
nogen af Leviterne løser noget, da skal det gives frit,
hvad enten det er et solgt Hus eller hans Ejendoms
Stad, i Jubelaaret; thi Husene i Leviternes Stæder
ere deres Ejendom midt iblandt Israels Børn. **34** Men
Markens Jord, som hører til deres Stæder, skal ikke
Sælges; thi den er dem en evig Ejendom. **35** Og naar
din Broder forarmes, og hans Formue tager af hos dig,
da skal du styrke ham, var han endog en fremmed og
en Gæst, at han kan leve hos dig. **36** Du skal ikke
tage Aager eller Overgift af ham, men du skal frygte
din Gud, at din Broder kan leve hos dig. **37** Du skal
ikke fly ham dine Penge paa Aager, og du skal ikke
fly ham din Mad paa Overgift. **38** Jeg er Herren eders
Gud, jeg som udførte eder af Ægyptens Land for at
give eder Kanaans Land, for at være eders Gud. **39** Og
naar din Broder forarmes hos dig, og han sælges til
dig, da skal du ikke lade ham tjene hos dig paa den
Maade, som en Træl tjener. **40** Han skal være hos
dig som en Daglønner, som en Gæst, han skal tjene
hos dig indtil Jubelaaret. **41** Da skal han udgaa fra
dig, han og hans Børn med ham, og han skal vende
tilbage til sin Slægt, og vende tilbage til sine Fædres
Ejendom. **42** Thi de ere mine Tjenere, som jeg udførte
af Ægyptens Land; de skulle ikke sælges, som en
Træl sælges. **43** Du skal ikke strengelig regere over
ham, men frygte din Gud. **44** Og hvad angaar din Træl
eller din Trælkvinde, saa skulle I af Hedningerne, som
ere rundt omkring eder, købe Træl og Trælkvinde. **45**
Ogsaa af deres Børn, som ere Gæster og fremmede
iblandt eder, af dem skulle I købe, og af deres Slægt,
som er hos eder, og som de have avlet i eders Land;
og de skulle være eder til Ejendom. **46** Og dem skulle I
arvelig beholde for eders Børn efter eder, at de kunne
eje dem til en Ejendom, de skulle tjene eder evindelig;
men over eders Brødre af Israels Børn skal den ene
ikke strengelig regere over den anden. **47** Og naar en
fremmeds eller Gæsts Haand hos dig formaar meget,
og din Broder forarmes hos ham, saa at han sælger
sig til den fremmede, som er Gæst hos dig, eller til en
af en fremmed Slægt, **48** da skal der, efter at han er
solgt, være Ret for ham til Løsning; en af hans Brødre
maa løse ham. **49** Enten hans Farbroder eller hans
Farbroders Søn maa løse ham, eller nogen af hans
næste Slægt, af hans Slægtskab, maa løse ham; eller
formaar hans Haand saa meget, da maa han løse
sig selv. **50** Og han skal regne med den, som købte
ham, fra det Aar, i hvilket han solgtes til ham, indtil
Jubelaaret; og Pengene, som han solgtes for, skulle
bestemmes efter Aarenes Tal, som en Daglønners
Dage skal Tiden, han var hos ham, agtes. **51** Om der
endnu er mange Aar tilbage, da skal han i Forhold til
disse betale tilbage for sin Løsning af Pengene, han
blev købt for. **52** Men om der er faa Aar tilbage, indtil
Jubelaaret, da skal han regne med ham, i Forhold til
sine Aar skal han betale tilbage for sin Løsning. **53**
Ligesom en Daglønner Aar for Aar skal han være hos
ham; han skal ikke strengelig regere over ham for dine
Øjne. **54** Men dersom han ikke kan løses paa disse
Maader, da skal han gives fri i Jubelaaret, han og hans
Børn med ham. **55** Thi Israels Børn ere mine Tjenere,
ja de ere mine Tjenere, som jeg udførte af Ægyptens
Land; jeg er Herren eders Gud.

26 Iskulle ikke gøre eder Afguder, I skulle ikke heller
oprejse eder noget udskaaret Billede eller Støtte,
og Stene med Billeder paa skulle I ikke sætte i eders
Land, at tilbede ved dem; thi jeg er Herren eders Gud.
2 Holder mine Sabbater, og frygter for min Helligdom;
jeg er Herren. **3** Dersom I vandre i mine Skikke og
holde mine Bud og gøre dem, **4** da vil jeg give eder
Regn i sin Tid, og Jorden skal give sin Grøde, og Træer
paa Marken skulle bære deres Frugt. **5** Og Tærsketiden
skal vare for eder til Vinhøsten, og Vinhøsten skal vare
til Kornsæden, og I skulle æde eders Brød, at I vorde
mætte, og I skulle bo tryggelig i eders Land. **6** Og jeg
vil give Fred i Landet, at I maa hvile i Ro, og ingen skal
forfærde eder; og jeg vil lade de vilde Dyr forsvinde
af Landet, og Sværdet skal ikke gaa igennem eders
Land. **7** Og I skulle forfølge eders Fjender, og de skulle
falde for eders Ansigt ved Sværdet. **8** Og fem af eder
skulle forfølge Hundrede, og Hundrede af eder skulle
forfølge Titusinde; og eders Fjender skulle falde for
eders Ansigt ved Sværdet. **9** Og jeg vil vende mig til
eder og gøre eder frugtbare og gøre eder mangfoldige,
og jeg vil stadfæste min Pagt med eder. **10** Og I skulle
æde det gamle, som er blevet gammelt; og I skulle
skaffe det gamle bort for det nyes Skyld. **11** Og jeg vil
sætte min Bolig midt iblandt eder, og min Sjæl skal ikke
væmmes ved eder. **12** Og jeg vil vandre midt iblandt
eder og vil være eders Gud, og I, I skulle være mig
til et Folk. **13** Jeg er Herren eders Gud, som udførte
eder af Ægyptens Land, at I ikke skulle være deres
Trælle, og jeg har brudt eders Aags Stænger og ladet
eder gaa oprejste. **14** Men dersom I ikke ville lyde
mig og ikke gøre alle disse Bud, **15** og dersom I ville
foragte mine Skikke, og dersom eders Sjæl væmmes
ved mine Befalinger, saa at I ikke gøre efter alle mine
Bud, men tilintetgøre min Pagt, **16** da vil jeg ogsaa gøre
eder dette: Jeg vil hjemsøge eder med Forfærdelse,
Svindsot og hidsig Feber, som skal fortære eders Øjne
og bedrøve eders Sjæl; og I skulle saa eders Sæd
forgæves, og eders Fjender skulle opæde den. **17**
Og jeg vil sætte mit Ansigt mod eder, og I skulle blive
slagne for eders Fjenders Ansigt, og de, som eder
hade, skulle regere over eder, og I skulle fly, skønt

ingen forfølger eder. 18 Og ville I ikke endda formedelst
disse Ting lyde mig, da vil jeg lægge syv Gange mere
til for at tugte eder for eders Synder. 19 Og jeg vil bryde
eders Styrkes Hovmod, og jeg vil gøre eders Himmel
som Jern og eders Jord som Kobber. 20 Og eders Kraft
skal fortæres forgæves, og eders Jord skal ikke give
sin Grøde, og Træer i Landet skulle ikke give deres
Frugt. 21 Og dersom I endda vandre modvillig med
mig og ikke ville lyde mig, da vil jeg lægge syv Gange
mere til over eder med Slag, efter eders Synder. 22
Og jeg vil sende vilde Dyr iblandt eder, og de skulle
berøve eder eders Børn og ødelægge eders Kvæg og
formindske eder, og eders Veje skulle blive øde. 23 Og
dersom I ved disse Ting ikke ville lade eder tugte af
mig, men I ville vandre med mig modvillig, 24 da vil jeg
og vandre med eder modvillig, og jeg, ja jeg vil slaa
eder syv Gange mere for eders Synders Skyld. 25 Og
jeg vil føre over eder et hævnende Sværd, som skal
hævne min Pagt, og I skulle samle eder i eders Stæder,
og jeg vil sende Pest midt iblandt eder, og I skulle gives
i eders Fjenders Haand. 26 Naar jeg formindsker for
eders Brøds Forraad, saa skulle ti Kvinder bage eders
Brød i een Ovn og give eders Brød igen efter Vægt; og
I skulle æde og ikke mættes. 27 Og dersom I ved disse
Ting ikke ville lyde mig, men vandre med mig modvillig,
28 da vil jeg og vandre med eder i Vrede modvillig, og
jeg, ja jeg vil tugte eder syv Gange mere for eders
Synders Skyld. 29 Og I skulle æde eders Sønners Kød
og æde eders Døtres Kød. 30 Og jeg vil ødelægge
eders Høje og udrydde eders Solbilleder og kaste
eders døde Kroppe oven paa eders stygge Afguders
Kroppe, og min Sjæl skal væmmes ved eder. 31 Og
jeg vil gøre eders Stæder til en Ørk og lægge eders
Helligdomme øde, og jeg vil ikke lugte til eders Ofres
søde Lugt. 32 Og jeg vil gøre Landet øde, at eders
Fjender, som bo i det, skulle grue derfor. 33 Men eder
vil jeg sprede iblandt Hedningerne og drage Sværdet
ud efter eder, og eders Land skal vorde øde, og eders
Stæder skulle vorde en Ørk. 34 Da skal Landet faa nok
af sine Sabbater, alle de Dage, det ligger øde, og I ere i
eders Fjenders Land; da skal Landet hvile og faa nok
af sine Sabbater; 35 alle de Dage, det ligger øde, skal
det hvile, fordi det ikke hvilede paa eders Sabbater, da
I boede deri. 36 Og dem, som blive tilovers af eder,
dem vil jeg gøre saa blødhjertede i deres Fjenders
Lande, at et rystet Blads Lyd skal jage dem, og de
skulle fly, som man flyr for Sværd, og falde, skønt ingen
forfølger dem. 37 Og den ene skal falde over den
anden som for et Sværd, enddog ingen forfølger dem;
og I skulle ikke kunne holde Stand for eders Fjenders
Ansigt. 38 Og I skulle omkomme iblandt Hedningerne,
og eders Fjenders Land skal fortære eder. 39 Men
de, der blive tilovers af eder, de skulle svinde hen
ved deres Misgerninger, i eders Fjenders Lande; ja de
skulle og svinde hen ved deres Fædres Misgerninger,
som hvile paa dem. 40 Men naar de bekende deres
Misgerning og deres Fædres Misgerning, efter deres
Forgribelse, med hvilken de have forgrebet sig imod
mig, og i hvilken de have vandret modvillig med mig,
41 saa at ogsaa jeg vandrede med dem modvillig og
førte dem i deres Fjenders. Land; eller naar deres
uomskaarne Hjerter faa ydmyget sig, og de da finde sig
i deres Misgerningers Straf: 42 Saa vil jeg ihukomme
min Pagt med Jakob, ja og min Pagt med Isak, saa og
min Pagt med Abraham vil jeg ihukomme, og Landet vil
jeg ihukomme. 43 Men Landet skal forlades af dem
og faa nok i sine Sabbater, medens det er øde for
dem, og de skulle finde sig i deres Misgernings Straf,
fordi, ja fordi de foragtede mine Bud og deres Sjæl
væmmedes ved mine Skikke. 44 Og selv naar de ere
i deres Fjenders Land, vil jeg ikke foragte dem og
ikke væmmes saa ved dem, at jeg vil gøre en Ende
med dem og tilintetgøre min Pagt med dem; thi jeg
er Herren deres Gud. 45 Og jeg vil ihukomme dem til
gode den Pagt med Forfædrene, der jeg udførte dem
af Ægyptens Land for Hedningernes Øjne, for at være
deres Gud, jeg ef Herren. 46 Disse ere de Skikke og
de Bud og de Love, som Herren gav imellem sig og
imellem Israels Børn paa Sinai Bjerg ved Mose.

27 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal
til Israels Børn og du skal sige til dem: Naar
nogen gør et særligt Løfte, efter din Vurdering paa
Personer, til Herren, 3 da skal din Vurdering være for
en Mandsperson, fra den, som er tyve Aar gammel,
og indtil den, som er tresindstyve Aar gammel, ja din
Vurdering skal være halvtredsindstyve Sekel Sølv,
efter Helligdommens Sekel. 4 Og dersom det er en
Kvinde, da skal din Vurdering være tredive Sekel.
5 Og om nogen er fra fem Aar gammel og indtil ty
ve Aar gammel, da skal din Vurdering være for en
Mandsperson tyve Sekel, men for en Kvinde ti Sekel. 6
Og dersom nogen er fra een Maaned gammel og indtil
fem Aar gammel, da skal din Vurdering være for et
Drengebarn fem Sekel Sølv, og for et Pigebarn skal din
Vurdering være tre Sekel Sølv. 7 Men dersom nogen er
fra tresindstyve Aar gammel og derover, dersom det er
en Mandsperson, da skal din Vurdering være femten
Sekel, og for en Kvinde ti Sekel. 8 Men dersom han
er for fattig til denne din Vurdering, da skal man stille
ham for Præstens Ansigt, og Præsten skal vurdere
ham; efter det, som dens Haand, der gjorde det Løfte,
formaar, skal Præsten vurdere ham. 9 Og dersom
det er Dyr, af hvilke de ville ofre et Offer for Herren,
da skal alt det være helligt, som man giver Herren
deraf. 10 Man skal ikke bytte det og ej veksle det, et

godt for et slet, eller et slet for et godt; men dersom
nogen dog veksler et Dyr for et andet Dyr, da skal
det ske, at baade dette og det, som det veksles med,
skal være helligt. **11** Men dersom det er urene Dyr, af
hvilke de ikke skulle ofre Offer for Herren, da skal man
stille samme Dyr for Præstens Ansigt. **12** Og Præsten
skal vurdere det, om det er godt eller slet; efter din,
Præstens, Vurdering skal det være. **13** Men vil nogen
dog løse det, da skal han give femte Delen til, over din
Vurdering. **14** Og naar nogen helliger sit Hus, at det
skal være helligt for Herren, da skal Præsten vurdere
det, om det er godt eller slet; lige som Præsten vurderer
det, saa skal det staa fast. **15** Men dersom han, som
har helliget det, vil løse sit Hus, da skal han lægge den
femte Del af din Vurderingssum til, saa maa det høre
ham til. **16** Og dersom nogen helliger Herren noget
af sin Ejendoms Ager, da skal din Vurdering være i
Forhold til Udsæden derpaa, en Homer Bygsæd for
halvtredsindstyve Sekel Sølv. **17** Dersom han helliger
sin Ager fra Jubelaaret, da skal den staa i Værd efter
din Vurdering. **18** Men dersom han har helliget sin
Ager efter Jubelaaret, da skal Præsten beregne ham
dens Værd i Forhold til de Aar, som ere tilovers indtil
Jubelaaret, og der skal afkortes i din Vurdering. **19**
Men dersom han, som helligede Ageren, vil endelig
løse den, da skal han lægge den femte Part af din
Vurderingssum dertil, saa skal den overdrages ham. **20**
Men dersom han ikke vil løse Ageren, og dersom man
sælger Ageren til en anden Mand, da skal den ikke
ydermere løses. **21** Og den Ager skal være Herren
en Hellighed, naar den gives fri i Jubelaaret, som en
bandlyst Ager; den skal tilhøre Præsten som Ejendom.
22 Men dersom nogen helliger Herren en Ager, som han
har købt, som ikke er af hans Ejendoms Agre, **23** da
skal Præsten beregne ham din Vurderings Sum indtil
Jubelaaret, saa skal han paa den samme Dag give din
Vurdering, og den skal være Herren helliget. **24** Udi
Jubelaaret skal Ageren komme igen til den, hvem han
købte den af, til ham, hvis Ejendom i Landet den var.
25 Og al din Vurdering skal ske efter Helligdommens
Sekel; en Sekel skal være tyve Gera. **26** Dog det
førstefødte, hvilket formedelst Førstefødselen hører
Herren til, iblandt Dyr, det skal ingen hellige ham; være
sig Okse eller Faar, saa hører det Herren til. **27** Og
dersom det er et urent Dyr, da skal man løse det efter
din Vurdering og lægge den femte Part deraf dertil;
og dersom det ikke løses, da skal det sælges efter
din Vurdering. **28** Dog skal intet bandlyst Gods, som
nogen under Band har helliget Herren, af alt det hans
er, enten af Mennesker eller Dyr eller af hans Ejendoms
Mark, sælges eller løses; thi alt saadant bandlyst Gods
er højhelligt for Herren. **29** Intet bandlyst, som vorder
bandlyst iblandt Mennesker, skal løses, det skal visselig
dødes. **30** Og al Tienden af Landet, af Jordens Sæd og
af Træers Frugt, hører Herren til; den er helliget for
Herren. **31** Men vil nogen dog løse noget af sin Tiende,
da skal han lægge den femte Part deraf dertil. **32** Og al
Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg, af alt det, som
gaar forbi under Kæppen, den Tiende skal være Herren
en Hellighed. **33** Man skal ikke undersøge, om det er
godt eller slet, og ikke veksle det; men dersom man
dog veksler det, da skal det ske, at baade dette og
det, som det veksles med, skal være en Hellighed, det
skal ikke løses. **34** Disse ere Budene, hvilke Herren
befalede Mose til Israels Børn, paa Sinai Bjerg.

4 Mosebog

1 Og Herren talede til Mose i Sinai Ørk i Forsamlingens
Paulun paa den første Dag i den anden Maaned i
det andet Aar, efter at de vare udgangne af Ægyptens
Land, og sagde: **2** Tager Hovedsum paa hele Israels
Børns Menighed, efter deres Slægter, efter deres
Fædrenehus, ved Navnes Tal, alt Mandkøn Hoved for
Hoved af dem, **3** fra tyve Aar gamle og derover, hver
som kan uddrage i Krig udi Israel; I skulle tælle dem
efter deres Hær, du og Aron. **4** Og med eder skal
være en Mand for hver Stamme, en Mand, som er
Øverste for sit Fædrenehus. **5** Og disse ere Navnene
paa Mændene, som skulle staa eder bi: For Ruben:
Elizur, Sedeurs Søn; **6** for Simeon: Selumiel, Zurisaddai
Søn; **7** for Juda: Nahesson, Amminadabs Søn; **8**
for Isaskar: Nethaneel, Zuars Søn; **9** for Sebulon:
Eliab, Helons Søn; **10** for Josefs Børn, for Efraim:
Elisama, Amihuds Søn; for Manasse: Gamliel, Pedazurs
Søn; **11** for Benjamin: Abidan, Gideoni Søn; **12** for
Dan: Ahieser, Ammisaddai Søn; **13** for Aser: Pagiel,
Okrans Søn; **14** for Gad: Eliasaf, Deuels Søn; **15** for
Nafthali: Ahira, Enans Søn. **16** Disse vare de kaldte
af Menigheden, Fyrster for deres Fædres Stammer;
de vare Øverster for Israels Tusinder. **17** Og Mose og
Aron toge disse Mænd, som ere udtrykkelig nævnede
ved Navne. **18** Og de lode hele Menigheden samle
sig paa den første Dag i den anden Maaned, og de
opgave deres Herkomst, efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar
gamle og derover, Hoved for Hoved. **19** Som Herren
havde befalet Mose, saa talte han dem i Sinai Ørk. **20**
Og Rubens, Israels førstefødtes, Børns Afkom efter
deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes
Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkøn fra tyve Aar gamle
og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **21** De
talte af dem til Rubens Stamme vare seks og fyrretyve
Tusinde og fem Hundrede. **22** Simeons Børns Afkom,
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus; de talte
af dem efter Navnes Tal, Hoved for Hoved, alt Mandkøn
fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage
i Strid: **23** De talte af dem til Simeons Stamme vare
ni og halvtredsindstyve Tusinde og tre Hundrede. **24**
Gads Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres
Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og
derover, hver som kunde uddrage i Strid: **25** De talte af
dem til Gads Stamme vare fem og fyrretyve Tusinde og
seks Hundrede og halvtredsindstyve. **26** Judas Børns
Afkom, efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus,
efter Navnes Tal, fra tyve Aar og derover, hver som
kunde uddrage i Strid: **27** De talte af dem til Judas
Stamme vare fire og halvfjerdsindstyve Tusinde og
seks Hundrede. **28** Isaskars Børns Afkom, efter deres
Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra
tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage
i Strid: **29** De talte af dem til Isaskars Stamme vare
fire og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede.
30 Sebulons Børns Afkom, efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar
gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid:
31 De talte af dem til Sebulons Stamme vare syv og
halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. **32** Josefs
Børn, nemlig Efraims Børns Afkom, efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar
gamle og derover, hver som kunde uddrage i Strid:
33 De talte af dem til Efraims Stamme vare fyrretyve
Tusinde og fem Hundrede. **34** Manasse Børns Afkom,
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter
Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som
kunde uddrage i Strid: **35** De talte af dem til Manasse
Stamme vare to og tredive Tusinde og to Hundrede.
36 Benjamins Børns Afkom, efter deres Slægter, efter
deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle
og derover, hver som kunde uddrage i Strid: **37** De
talte af dem til Benjamins Stamme vare fem og tredive
Tusinde og fire Hundrede. **38** Dans Børns Afkom, efter
deres Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes
Tal, fra tyve Aar gamle og derover, hver som kunde
uddrage i Strid: **39** De talte af dem til Dans Stamme
vare to og tresindstyve Tusinde og syv Hundrede. **40**
Asers Børns Afkom, efter deres Slægter, efter deres
Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra tyve Aar gamle og
derover, hver som kunde uddrage i Strid: **41** De talte af
dem til Asers Stamme vare eet og fyrretyve Tusinde og
fem Hundrede. **42** Nafthali Børns Afkom, efter deres
Slægter, efter deres Fædrenehus, efter Navnes Tal, fra
tyve Aar gamle og derover, hver som kunde uddrage i
Strid: **43** De talte af dem til Nafthali Stamme vare tre og
halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. **44** Disse
ere de talte, som Mose og Aron talte, og hver af de
tolv Israels Fyrster; hver Mand var for sit Fædrenehus.
45 Og alle de, som bleve talte af Israels Børn, efter
deres Fædrenehus, fra tyve Aar gamle og derover, hver
som kunde uddrage i Strid i Israel, **46** ja, alle de talte
vare seks Hundrede Tusinde og tre Tusinde og fem
Hundrede og halvtredsindstyve. **47** Men Leviterne efter
deres Fædres Stamme, de bleve ikke talte iblandt dem.
48 Thi Herren talede til Mose og sagde: **49** Dog skal du
ikke tælle Levi Stamme og ej tage Hovedsum paa dem,
midt iblandt Israels Børn; **50** men du skal beskikke
Leviterne over Vidnesbyrdets Tabernakel og over alt
Redskabet dertil og over alt det, som dertil hører, de
skulle bære Tabernaklet og alt Redskabet dertil, og de
skulle tjene ved det; og de skulle lejre sig trindt omkring
Tabernaklet. **51** Og naar Tabernaklet skal rejse, skulle

Leviterne tage det ned; men naar Tabernaklet skal lejre
sig, skulle Leviterne rejse det op; og kommer nogen
fremmed nær derved, skal han dødes. 52 Og Israels
Børn skulle lejre sig, hver i sin Lejr og hver hos sit
Banner efter deres Hære. 53 Men Leviterne skulle lejre
sig omkring Vidnesbyrdets Tabernakel, at ikke en Vrede
skal være over Israels Børns Menighed; derfor skulle
Leviterne tage Vare paa, hvad der er at varetage ved
Vidnesbyrdets Tabernakel. 54 Og Israels Børn gjorde
det; efter alt det, som Herren havde befalet Mose, saa
gjorde de.

2 Og Herren talede til Mose og Aron og sagde: 2
Israels Børn skulle lejre sig hver hos sit Banner, ved
deres Fædrenehuses Tegn; lige overfor, trindt omkring
Forsamlingens Paulun skulle de lejre sig. 3 Og de,
som skulle lejre sig foran mod Østen, ere: Judas Lejrs
Banner efter deres Hære, og Judas Børns Fyrste,
Nahesson, Amminadabs Søn, 4 og hans Hær og de
talte af dem, fire og halvfjerdsindstyve Tusinde og seks
Hundrede. 5 Og de, som skulle lejre sig hos ham, ere
Isaskars Stamme og Isaskars Børns Fyrste, Nethaneel,
Zuars Søn, 6 og hans Hær og de talte af dem, fire og
halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. 7 Dernæst
Sebulons Stamme og Sebulons Børns Fyrste, Eliab,
Helons Søn, 8 og hans Hær og de talte af dem, syv
og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. 9 Alle
de talte til Judas Lejr ere hundrede Tusinde og seks
og firsindstyve Tusinde og fire Hundrede efter deres
Hære; de skulle rejse i den første Afdeling. 10 Rubens
Lejrs Banner skal være mod Sønden efter deres Hære,
og Rubens Børns Fyrste, Elizur, Sedeurs Søn, 11
og hans Hær og de talte af dem, seks og fyrretyve
Tusinde og fem Hundrede. 12 Og de, som skulle lejre
sig hos ham, ere Simeons Stamme og Simeons Børns
Fyrste, Skelumiel, Zurisaddai Søn, 13 og hans Hær
og de talte af dem, ni og halvtredsindstyve Tusinde
og tre Hundrede. 14 Og dernæst Gads Stamme og
Gads Børns Fyrste, Eliasaf, Reuels Søn, 15 og hans
Hær og de talte af dem, fem og fyrretyve Tusinde
og seks Hundrede og halvtredsindstyve. 16 Alle de
talte til Rubens Lejr ere hundrede Tusinde og eet
og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede og
halvtredsindstyve efter deres Hære; og de skulle rejse i
den anden Afdeling. 17 Og dernæst skal Forsamlingens
Paulun rejse, Leviternes Lejr midt imellem Lejrene;
eftersom de lejre sig, saa skulle de rejse, hver paa sit
Sted, efter deres Bannere. 18 Efraims Lejrs Banner
efter deres Hære skal være mod Vesten og Efraims
Børns Fyrste, Elisama, Ammihuds Søn, 19 og hans Hær
og de talte af dem, fyrretyve Tusinde og fem Hundrede.
20 Og hos ham Manasse Stamme og Manasse Børns
Fyrste, Gamliel, Pedazurs Søn, 21 og hans Hær og de
talte af dem, to og tredive Tusinde og to Hundrede. 22
Og dernæst Benjamins Stamme og Benjamins Børns
Fyrste, Abidan, Gideoni Søn, 23 og hans Hær og de
talte af dem, fem og tredive Tusinde og fire Hundrede.
24 Alle de talte til Efraims Lejr ere hundrede Tusinde
og otte Tusinde og Hundrede efter deres Hære; og
de skulle rejse i den tredje Afdeling. 25 Dans Lejrs
Banner skal være mod Norden, efter deres Hære og
Dans Børns Fyrste, Ahieser, Ammisaddai Søn, 26
og hans Hær og de talte af dem, to og tresindstyve
Tusinde og syv Hundrede. 27 Og de, som skulle lejre
sig hos ham, ere Asers Stamme og Asers Børns Fyrste,
Pagiel, Okrans Søn, 28 og hans Hær og de talte af
dem, eet og fyrretyve Tusinde og fem Hundrede. 29
Og Nafthali Stamme og Nafthali Børns Fyrste, Ahira,
Enans Søn, 30 og hans Hær og de talte af dem, tre og
halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede. 31 Alle
de talte til Dans Lejr ere hundrede Tusinde og syv og
halvtredsindstyve Tusinde og seks Hundrede; de skulle
rejse i den sidste Afdeling efter deres Bannere. 32 Disse
ere de talte af Israels Børn efter deres Fædrenehus;
alle de talte i Lejrene, efter deres Hære, vare seks
Hundrede Tusinde og tre Tusinde og fem Hundrede og
halvtredsindstyve. 33 Men Leviterne bleve ikke talte
midt iblandt Israels Børn, som Herren havde befalet
Mose. 34 Og Israels Børn gjorde det; ganske som
Herren havde befalet Mose, saaledes lejrede de sig,
efter deres Bannere, og saaledes rejste de, hver efter
sine Slægter efter deres Fædrenehus.

3 Og disse ere Arons og Mose Slægter paa den
Dag, Herren talede med Mose paa Sinai Bjerg.
2 Og disse ere Arons Sønners Navne: Nadab, den
førstefødte, og Abihu, Eleasar og Ithamar. 3 Disse ere
Arons Sønners Navne, de, som vare salvede Præster,
hvis Hænder man havde fyldt til at gøre Præstetjeneste.
4 Men Nadab og Abihu døde for Herrens Ansigt, der de
førte fremmed Ild frem for Herrens Ansigt i Sinai Ørk,
og de havde ingen Sønner; men Eleasar og Ithamar
gjorde Præstetjeneste for Arons, deres Faders, Ansigt.
5 Og Herren talede til Mose og sagde: 6 Lad Levi
Stamme komme nær, og du skal stille dem for Præsten
Arons Ansigt; og de skulle tjene ham. 7 Og de skulle
tage Vare paa, hvad han skulde varetage, og paa hvad
hele Menigheden skulde varetage, foran Forsamlingens
Paulun, til at besørge Tjenesten i Tabernaklet. 8 Og
de skulle tage Vare paa alle Forsamlingens Pauluns
Redskaber, og paa hvad Israels Børn skulle varetage,
til at besørge Tjenesten i Tabernaklet. 9 Og du skal
give Leviterne til Aron og hans Sønner; de ere ham
aldeles givne ud af Israels Børn. 10 Men Aron og hans
Sønner skal du beskikke, at de skulle tage Vare paa
deres Præstetjeneste, men kommer nogen fremmed

nær til, da skal han dødes. **11** Og Herren talede til
Mose og sagde: **12** Og jeg, se, jeg har taget Leviterne
midt ud af Israels Børn for hver førstefødt, som aabner
Moders Liv af Israels Børn; og Leviterne skulle høre
mig til. **13** Thi alt førstefødt hører mig til, paa den Dag
jeg slog alt førstefødt i Ægyptens Land, helligede jeg
mig alt førstefødt i Israel af Mennesker og Dyr; de
skulle høre mig til, jeg er Herren. **14** Og Herren talede
til Mose i Sinai Ørk og sagde: **15** Tæl Levi Børn efter
deres Fædrenehus, efter deres Slægter; alt Mandkøn
fra Maaned gamle og derover, dem skal du tælle. **16**
Og Mose talte dem efter Herrens Ord, ligesom ham var
befalet. **17** Og disse vare Levi Børn efter deres Navne:
Gerson og Kahath og Merari. **18** Og disse vare Gersons
Børns Navne efter deres Slægter: Libni og Simei. **19** Og
Kahaths Børn efter deres Slægter: Amram og Jizehar,
Hebron og Ussiel. **20** Og Merari Børn efter deres
Slægter: Maheli og Musi. Disse ere Levi Slægter, efter
deres Fædrenehus. **21** Til Gerson hører Libniternes
Slægt og Simeiternes Slægt; disse ere Gersoniternes
Slægter. **22** De talte af dem efter Mandtal, alt Mandkøn
fra Maaned gamle og derover, de talte af dem vare
syv Tusinde og fem Hundrede. **23** Gersoniternes
Slægter, de skulle lejre sig bag Tabernaklet mod
Vesten. **24** Og Gersoniternes Fædrenehuses Fyrste
var Eliasaf, Laels Søn. **25** Og hvad Gersons Børn
havde at tage Vare paa ved Forsamlingens Paulun,
var Tabernaklet og Paulunet, Dækket dertil og Dækket
for Forsamlingens Pauluns Dør **26** og Omhængene
til Forgaarden og Dækket for Forgaardens Dør, som
er om Tabernaklet og om Alteret trindt omkring, og
Snorene dertil, al Tjenesten derved. **27** Og til Kahath
hører Amramiternes Slægt og Jizehariternes Slægt
og Hebroniternes Slægt og Ussieliternes Slægt: Disse
ere Kahathiternes Slægter. **28** I Tal var alt Mandkøn
fra Maaned gamle og derover otte Tusinde og seks
Hundrede, som skulde tage Vare paa, hvad der var at
tage Vare paa ved Helligdommen. **29** Kahaths Sønners
Slægter skulle lejre sig ved Tabernaklets Side mod
Sønden. **30** Og Kahathiternes Slægters Fædrenehuses
Fyrste var Elizafan, Ussiels Søn. **31** Og hvad de havde
at tage Vare paa, var Arken og Bordet og Lysestagen
og Altrene og Helligdommens Redskaber, med hvilke
Tjenesten udførtes, og Dækket og al Tjenesten derved.
32 Men Leviternes Fyrsters Fyrste skal være Eleazar,
Præsten Arons Søn, som var beskikket over dem, som
toge Vare paa, hvad der var at tage Vare paa ved
Helligdommen. **33** Til Merari hører Maheliternes Slægt
og Musiternes Slægt: Disse ere Merariternes Slægter.
34 Og de talte af dem efter Mandtal, alt Mandkøn
fra Maaned gamle og derover, vare seks Tusinde og
to Hundrede. **35** Og Merari Slægters Fædrenehuses
Fyrste var Zuriel, Abihails Søn; de skulle lejre sig
ved Tabernaklets Side, mod Norden. **36** Og hvad
Merari Børn vare beskikkede til at tage Vare paa, var
Tabernaklets Fjæle og dets Stænger og dets Støtter og
dets Fødder og alt Redskabet dertil og al Tjenesten
derved **37** og Støtterne til Forgaarden trindt omkring
og deres Fødder og deres Nagler og deres Snore. **38**
Men de, som skulle lejre sig lige for Tabernaklet foran,
lige for Forsamlingens Paulun mod Østen, skulle være
Mose og Aron og hans Sønner, som tage Vare paa,
hvad der er at tage Vare paa ved Helligdommen, nemlig
hvad Israels Børn havde at varetage; men gaar nogen
fremmed nær til, da skal han dødes. **39** Alle de talte
af Leviterne, som Mose og Aron talte efter Herrens
Mund, efter deres Slægter, alt Mandkøn fra Maaned
gamle og derover vare to og tyve Tusinde. **40** Og
Herren sagde til Mose: Tæl alle førstefødte af Mandkøn
blandt Israels Børn, fra Maaned gamle og derover,
og tag Tal paa deres Navne. **41** Saa skal du tage
mig, mig Herren, Leviterne i Stedet for alle førstefødte
iblandt Israels Børn og Leviternes Kvæg i Stedet for
alt det førstefødte iblandt Israels Børns Kvæg. **42** Og
Mose talte, som Herren befalede ham, alle førstefødte
blandt Israels Børn. **43** Og alle førstefødte af Mandkøn,
efter Navnenes Tal, fra Maaned gamle og derover,
efter deres Tal, vare to og tyve Tusinde, to Hundrede
og tre og halvfjerdsindstyve. **44** Og Herren talede til
Mose og sagde: **45** Tag Leviterne i Stedet for alle
førstefødte blandt Israels Børn og Leviternes Kvæg i
Stedet for deres Kvæg, og Leviterne skulle høre mig til,
mig Herren. **46** Men hvad angaar de to Hundrede og
tre og halvfjerdsindstyve af Israels Børns førstefødte,
som skulle løses, og som ere flere end Leviterne,
47 da skal du tage fem Sekel for hvert Hoved; efter
Helligdommens Sekel skal du tage dem; en Sekel er
tyve Gera. **48** Og du skal give Aron og hans Sønner de
Penge for dem, der blive løste som overtallige af dem.
49 Saa tog Mose Løsepenge af dem, som vare flere end
de ved Leviterne løste. **50** Af Israels Børns førstefødte
tog han de Penge: Tusinde og tre Hundrede og fem og
tresindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel. **51** Og
Mose gav Aron og hans Sønner de Penge for de løste,
efter Herrens Mund, som Herren havde befalet Mose.

4 Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde: **2** Tag
Hovedsum af Kahaths Børn midt iblandt Levi Børn,
efter deres Slægter, efter deres Fædrenehus, **3** fra
tredive Aar gamle og derover, og indtil halvtredsindstyve
Aar gamle, hver som kan uddrage i Strid, til at gøre
Arbejde ved Forsamlingens Paulun. **4** Dette skal være
Kahaths Børns Tjeneste ved Forsamlingens Paulun,
ved de højhellige Ting. **5** Naar Lejren rejser, da skulle
Aron og hans Sønner komme og nedtage Dækkets
Forhæng, og de skulle skjule Vidnesbyrdets Ark derudi.

6 Og de skulle lægge et Dække af Grævlingeskind
derover og udbrede et helt Klæde af blaat uldent
ovenover og lægge dens Stænger derved. 7 Og de
skulle brede et Klæde af blaat uldent over Skuebordet
og lægge derpaa Fadene og Skaalerne og Bægerne og
Kanderne til Drikoffer, og det bestandige Brød skal være
derpaa. 8 Og de skulle brede et Skarlagens Klæde over
dem og skjule det med et Dække af Grævlingeskind,
og de skulle lægge dets Stænger derved. 9 Saa skulle
de tage et Klæde af blaat uldent og skjule Lysningens
Lysestage og dens Lamper og dens Sakse og dens
Tandekar og alle dens Oliekar, med hvilke de skulle
betjene den. 10 Og de skulle lægge den og alt dens
Redskab i et Dække af Grævlingeskind, og de skulle
lægge det paa Bærestænger. 11 Og de skulle brede et
Klæde af blaat uldent over Guldalteret og skjule det med
et Dække af Grævlingeskind, og de skulle lægge dets
Stænger derved. 12 Og de skulle tage al Tjenestens
Redskaber, med hvilke de tjene i Helligdommen, og
lægge dem i et Klæde af blaat uldent og skjule dem
med et Dække af Grævlingeskind, og de skulle lægge
dem paa Bærestænger. 13 De skulle og feje Asken
af Alteret og brede et Purpurklæde derover. 14 Og
de skulle lægge alle dets Redskaber, med hvilke de
skulle betjene det, derpaa: Ildkarrene, Madkrogene og
Skufferne og Skaalerne, alle Alterets Redskaber, og de
skulle brede et Dække derover af Grævlingeskind og
lægge dets Stænger derved. 15 Og naar Aron og hans
Sønner ere færdige med at tildække Helligdommen
og alle Helligdommens Redskaber, naar Lejren rejser,
saa skulle derefter Kahaths Børn komme at bære
det, men ikke røre ved Helligdommen og dø. Dette er
Kahaths Børns Byrde ved Forsamlingens Paulun. 16 Og
Eleasars, Præsten Arons Søns, beskikkede Embede er
med Olien til Lysningen og Røgelsen af de vellugtende
Urter og det bestandige Madoffer og Salveolien, hans
beskikkede Embede er ved det ganske Tabernakel og
alt, hvad deri er, og som hører til Helligdommen og
til dens Redskaber. 17 Og Herren talede til Mose og
til Aron og sagde: 18 Lader Kahathiternes Slægters
Stamme ikke blive udryddet af Leviternes Midte. 19 Og
gører dette med dem, saa skulle de leve og ikke dø,
naar de komme nær til det højhellige; Aron og hans
Sønner skulle komme og sætte dem, hver Mand til sin
Tjeneste og til sin Byrde. 20 Men de skulle ikke gaa
ind at se til, naar de hastelig skjule Helligdommen, og
dø. 21 Og Herren talede til Mose og sagde: 22 Tag
Hovedsum af Gersons Børn, ja af dem, efter deres
Fædrenehus, efter deres Slægter. 23 Fra tredive Aar
gamle og derover, indtil halvtredsindstyve Aar gamle,
skal du tælle dem, hver den, som kan drage ud til at
stride i Strid, til at besørge Tjenesten ved Forsamlingens
Paulun. 24 Dette skal være Gersoniternes Slægters
Tjeneste med at tjene og at bære. 25 Og de skulle bære
Tabernaklets Tæpper og Forsamlingens Paulun, nemlig
Dækket dertil og Dækket af Grævlingeskind, som er
ovenover, og Dækket for Forsamlingens Pauluns Dør
26 og Forgaardens Omhæng og Dækket for Indgangen
til Forgaardens Port, som er for Tabernaklet og for
Alteret trindt omkring, og Snorene dertil og alt Redskab,
som hører til Tjenesten derved; og alt det, som skal
gøres ved disse Ting, derved skulle de gøre Tjeneste;
27 al Gersons Børns Tjeneste, al deres Byrde og al
deres Tjeneste, skal være efter Arons og hans Sønners
Ord; og I skulle beskikke dem til at tage Vare paa alt,
hvad de have at bære. 28 Dette skal være Gersons
Børns Slægters Tjeneste ved Forsamlingens Paulun;
og hvad de have at tage Vare paa, skal være under
Ithamars, Præsten Arons Søns Tilsyn. 29 Merari Børn:
Dem skal du tælle efter deres Slægter, efter deres
Fædrenehus, 30 fra tredive Aar gamle og derover,
og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, skal du tælle
dem, hver den, som kan drage i Strid, til at besørge
Tjenesten ved Forsamlingens Paulun. 31 Og dette er,
hvad de skulle varetage at bære efter al deres Tjeneste
ved Forsamlingens Paulun: Tabernaklets Fjæle og dets
Stænger og dets Støtter og dets Fødder 32 og Støtterne
til Forgaarden trindt omkring og deres Fødder og deres
Nagler og Snorene dertil, med alle deres Redskaber, og
med alt det, som hører til deres Tjeneste; og I skulle ved
Navn tiltælle dem Redskaberne, som de skulle varetage
at bære. 33 Dette skal være Merari Børns Slægters
Tjeneste efter al deres Tjeneste ved Forsamlingens
Paulun, under Tilsyn af Ithamar, Præsten Arons Søn.
34 Og Mose og Aron og Menighedens Fyrster talte
Kahathiternes Børn, efter deres Slægter og efter deres
Fædrenehus, 35 fra tredive Aar gamle og derover,
og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den, som
kunde drage i Strid, til Tjenesten ved Forsamlingens
Paulun, 36 og de talte af dem, efter deres Slægter,
vare to Tusinde, syv Hundrede og halvtredsindstyve.
37 Disse vare de talte af Kahathiternes Slægter, hver
som tjente ved Forsamlingens Paulun, hvilke Mose
og Aron talte efter Herrens Mund ved Mose. 38 Og
de talte af Gersons Børn efter deres Slægter og efter
deres Fædrenehus, 39 fra tredive Aar gamle og derover
og indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den som
kunde drage i Strid, til Tjenesten ved Forsamlingens
Paulun, 40 og de talte af dem, efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehus, vare to Tusinde og seks
Hundrede og tredive. 41 Disse vare de talte af Gersons
Børns Slægter, hver som tjente ved Forsamlingens
Paulun, hvilke Mose og Aron talte efter Herrens Mund.
42 Og de talte af Merari Børns Slægter, efter deres
Slægter, efter deres Fædrenehus, 43 fra tredive Aar
gamle og derover, og indtil halvtredsindstyve Aar gamle,

hver den som kunde drage i Strid, til Tjenesten ved
Forsamlingens Paulun, **44** og de talte af dem, efter
deres Slægter, vare tre Tusinde og to Hundrede. **45**
Disse vare de talte af Merari Børns Slægter, hvilke
Mose og Aron talte efter Herrens Mund ved Mose. **46**
Alle de talte, som Mose og Aron og Israels Fyrster talte,
nemlig Leviterne, efter deres Slægter, og efter deres
Fædrenehus, **47** fra tredive Aar gamle og derover og
indtil halvtredsindstyve Aar gamle, hver den som kunde
komme at gøre Tjeneste med at tjene, og Tjeneste
med at bære ved Forsamlingens Paulun, **48** og de
talte af dem vare otte Tusinde og fem Hundrede og
firsindstyve. **49** Han talte dem efter Herrens Mund ved
Mose, hver Mand til sin Tjeneste og til sin Byrde; og de,
han talte, vare de, som Herren havde befalet Mose.

5 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Befal Israels
Børn, at de skulle skikke ud af Lejren alle spedalske
og alle, som have Flod, og alle dem, som ere urene
ved Lig. **3** Baade Mand og Kvinde skulle I udskikke,
hen uden for Lejren skulle I skikke dem ud, at de ikke
skulle gøre deres Lejre, hvor jeg bor midt iblandt dem,
urene. **4** Og Israels Børn gjorde saaledes og skikkede
dem ud, hen uden for Lejren; som Herren havde sagt til
Mose, saa gjorde Israels Børn. **5** Og Herren talede til
Mose og sagde: **6** Tal til Israels Børn: Naar Mand eller
Kvinde gør nogen af alle de Synder, som et Menneske
kan begaa ved at forgribe sig mod Herren, da er den
Sjæl bleven skyldig. **7** Og de skulle bekende deres
Synd, som de have gjort, og hver skal tilbagegive, hvad
han er skyldig, med det fulde Beløb, og den femte
Del deraf skal han desuden lægge til; og han skal
give det til den, hvem han er bleven skyldig. **8** Men
dersom Manden ikke har nogen Løser, saa at han
kan tilbagegive denne det skyldige, da skal den Skyld,
som tilbagegives Herren, høre Præsten til, undtagen
Forligelsens Væder, med hvilken han gør Forligelse for
ham. **9** Og al Offergave af alt det, som Israels Børn
hellige, som de skulle bringe Præsten, skal høre ham
til. **10** Og de Ting, enhver helliger, skulle høre ham til,
hvad nogen giver Præsten, det skal høre ham til. **11**
Og Herren talede til Mose og sagde: **12** Tal til Israels
Børn og sig til dem: Om nogen Mands Hustru gaar bort
fra ham og er troløs imod ham, **13** og en Mand har
Samleje med hende, og det bliver skjult for hendes
Mands Øjne og bliver dulgt, at hun er bleven uren, og
der er intet Vidne mod hende, og hun ikke er greben i
Horeri; **14** og der kommer en Nidkærheds Aand over
ham, at han er nidkær mod sin Hustru, og hun er bleven
uren, eller der kommer en Nidkærheds Aand over ham,
og han er nidkær mod sin Hustru, enddog hun ikke
er bleven uren: **15** Da skal Manden føre sin Hustru
til Præsten og fremføre som hendes Offer for hende
en Tiendepart af en Efa Bygmel; han skal ikke øse
Olie derpaa, ej heller lægge Virak dertil, thi det er et
Nidkærheds Madoffer, et Ihukommelses Madoffer, som
gør, at Misgerning ihukommes. **16** Og Præsten skal føre
hende nær til og stille hende for Herrens Ansigt. **17** Og
Præsten skal tage helligt Vand i et Lerkar, og af Støvet,
som er paa Tabernaklets Gulv, skal Præsten tage og
kaste i Vandet. **18** Og Præsten skal stille Kvinden for
Herrens Ansigt og blotte Kvindens Hoved og lægge
Ihukommelses Madofret paa hendes Hænder, det er
et Nidkærheds Madoffer; og Præsten skal have det
beske Vand, som gør Forbandelse, i sin Haand. **19**
Og Præsten skal besværge hende og sige til Kvinden:
Dersom ingen Mand har ligget hos dig, og dersom du
ikke har unddraget dig fra at være under din Mand,
saa du er bleven uren, da vær uskadt af dette beske
Vand, som gør Forbandelse. **20** Men du, om du har
unddraget dig fra at være under din Mand, og om du er
bleven uren, og nogen Mand har ligget hos dig foruden
din Mand, — **21** saaledes skal Præsten besværge
Kvinden ved Forbandelsens Ed, og Præsten skal sige
til Kvinden —: Saa sætte Herren dig til en Forbandelse
og til en Ed midt iblandt dit Folk, idet Herren lader dine
Lænder svinde og din Bug svulme op! **22** Saa komme
nu dette Vand, som gør Forbandelse, i dine Indvolde,
at gøre, at din Bug svulmer op og dine Lænder svinde;
og Kvinden skal sige: Amen! Amen! **23** og Præsten
skal skrive disse Forbandelser i en Bog og vaske dem
ud i det beske Vand. **24** Og han skal give Kvinden at
drikke af det beske Vand, som gør Forbandelse; og
det Vand, som gør Forbandelse, skal komme i hende
til Beskhed. **25** Og Præsten skal tage Nidkærhedens
Madoffer af Kvindens Haand, og han skal røre Madofret
for Herrens Ansigt og føre det frem til Alteret. **26** Og
Præsten skal tage en Haand fuld af Madofret, hendes
Ihukommelses Offer, og gøre et Røgoffer paa Alteret,
og derefter skal han give Kvinden Vandet at drikke. **27**
Naar han har givet hende Vandet at drikke, da skal
det ske, om hun er bleven uren og har været troløs
imod sin Mand, at det Vand, som gør Forbandelse,
kommer i hende til Beskhed, saa at hendes Bug skal
svulme op og hendes Lænder svinde; og den Kvinde
skal være til en Forbandelse midt iblandt sit Folk. **28**
Og dersom den Kvinde ikke er bleven uren, men hun
er ren, da skal hun være fri og faa Afkom. **29** Dette er
Nidkærheds Loven, naar en Kvinde unddrager sig fra at
være under sin Mand, og hun bliver uren, **30** eller om
en Nidkærheds Aand kommer over en Mand, og han er
nidkær mod sin Hustru og stiller Kvinden for Herrens
Ansigt, og Præsten gør ved hende efter hele denne
Lov. **31** Saa skal Manden være fri fra Misgerning; men
samme Kvinde, hun skal bære sin Misgerning.

6 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Tal til Israels
Børn, og du skal sige til dem: Naar en Mand eller
Kvinde lover et særligt Løfte om at blive Nasiræer, om
at være afholdende for Herren, **3** da skal han holde sig
fra Vin og stærk Drik; han skal ikke drikke Vineddike
eller Eddike af stærk Drik, og han skal ingen Saft
drikke af Druer, han skal hverken æde friske eller tørre
Druer. **4** Alle hans Afholdenheds Dage skal han ikke
æde noget, som beredes af Vinstokken, hverken Kerne
eller Skal. **5** Alle de Dage, som hans Afholdenheds
Løfte varer, skal der ikke komme Ragekniv over hans
Hoved; indtil de Dage ere opfyldte, i hvilke han er
afholdende for Herren, skal han være hellig og lade sit
Hovedhaar vokse frit. **6** Alle de Dage, han har lovet
at være afholdende for Herren, skal han ikke komme
til noget Lig. **7** Han skal ikke gøre sig uren ved sin
Fader eller ved sin Moder, ved sin Broder eller ved sin
Søster, naar de dø; thi hans Af holdenhedsmærke for
Gud er paa hans Hoved. **8** Alle hans Afholdenheds
Dage skal han være Herren hellig. **9** Og dør nogen
meget pludselig hos ham og gør hans Hoved med
Afholdenhedsmærket urent, da skal han rage sit Hoved
paa sin Renselsesdag, paa den syvende Dag skal
han rage det. **10** Og paa den ottende Dag skal han
bringe to Turtelduer eller to Dueunger til Præsten, til
Forsamlingens Pauluns Dør. **11** Og Præsten skal lave
een til et Syndoffer og een til et Brændoffer og gøre
Forligelse for ham, fordi han har syndet ved Liget,
og han skal hellige sit Hoved paa den samme Dag.
12 Og han skal paa ny være afholdende for Herren
sine Afholdenheds Dage og fremføre et aargammelt
Lam til Skyldoffer; og de første Dage skulle falde hen,
fordi hans Afholdenhed blev uren. **13** Og dette er
Nasiræerloven: Paa den Dag, hans Afholdenheds Dage
udløbe, skal han fremføre dette for Forsamlingens
Pauluns Dør, **14** og han skal ofre som sit Offer for
Herren eet aargammelt Væderlam uden Lyde til et
Brændoffer og eet aargammelt Gimmerlam uden Lyde
til et Syndoffer og een Væder uden Lyde til et Takoffer
15 og en Kurv med usyrede Kager af Mel, blandet med
Olie, og usyrede tynde Kager, overstrøgne med Olie,
og Madofret og Drikofret dertil. **16** Og Præsten skal ofre
det for Herrens Ansigt, og han skal lave hans Syndoffer
og hans Brændoffer. **17** Og Væderen skal han lave for
Herren til Takoffer tillige med Kurven med de usyrede
Brød, og Præsten skal lave hans Madoffer og hans
Drikoffer. **18** Og Nasiræeren skal rage Afholdenhedens
Mærke af sit Hoved for Forsamlingens Pauluns Dør, og
han skal tage Hovedhaaret, som var Mærket paa hans
Afholdenhed, og kaste det paa Ilden, som er under
Takofret. **19** Og Præsten skal tage den kogte Bov af
Væderen og een usyret Kage af Kurven og een usyret
tynd Kage, og han skal lægge dem paa Nasiræerens
Hænder, efter at han har afraget sit Afholdenheds
Mærke. **20** Og Præsten skal røre dem med en Rørelse
for Herrens Ansigt, det er Præsten helliget, tillige med
Rørelsesbrystet og tillige med Gaveboven; og derefter
maa Nasiræeren drikke Vin. **21** Dette er Loven for
Nasiræeren, som gør et Løfte, det er hans Offer til
Herren for sin Afholdenhed, foruden det som hans
Haand ellers formaar; efter hans Løftes Beskaffenhed,
som han har lovet, saaledes skal han gøre efter Loven
om hans Afholdenhed. **22** Og Herren talede til Mose
og sagde: **23** Tal til Aron og til hans Sønner og sig:
Saaledes skulle I velsigne Israels Børn og sige til dem:
24 Herren velsigne dig og bevare dig! **25** Herren lade
lyse sit Ansigt over dig og være dig naadig! **26** Herren
opløfte sit Ansigt til dig og give dig Fred! **27** Og de
skulle lægge mit Navn paa Israels Børn, og jeg, jeg vil
velsigne dem.

7 Og det skete paa den Dag, der Mose var færdig
med at oprejse Tabernaklet og salvede det og
helligede det og alt Redskabet dertil og Alteret og alt
Redskabet dertil og salvede dem og helligede dem, **2**
da ofrede Israels Fyrster, som vare Øverster for deres
Fædrenehuse, de, som vare Stammernes Fyrster, de,
som forestode de talte. **3** Og de førte deres Offer frem
for Herrens Ansigt: Seks bedækkede Vogne og tolv
Øksne, en Vogn for to Fyrster og en Okse for hver en,
og de førte dem frem foran Tabernaklet. **4** Og Herren
talede til Mose og sagde: **5** Tag disse af dem, at de
kunne være til at gøre Tjeneste ved Forsamlingens
Paulun, og du skal give dem til Leviterne, hver efter sin
Tjenestes Beskaffenhed. **6** Da tog Mose Vognene og
Øksnene og gav dem til Leviterne. **7** Han gav Gersons
Børn to Vogne og fire Øksne efter deres Tjenestes
Beskaffenhed. **8** Og han gav Merari Børn fire Vogne og
otte Øksne efter deres Tjenestes Beskaffenhed, under
Tilsyn af Ithamar, Præsten Arons Søn. **9** Men Kahaths
Børn gav han ingen, fordi Tjenesten med de hellige
Ting, som skulde bæres paa Skuldrene, paalaa dem.
10 Og Fyrsterne ofrede til Alterets Indvielse, paa den
Dag det blev salvet, ja, Fyrsterne ofrede deres Offer
foran Alteret. **11** Og Herren sagde til Mose: Lad een
Fyrste hver Dag, ja, een Fyrste hver Dag ofre sit Offer til
Alterets Indvielse. **12** Og den, som ofrede sit Offer paa
den første Dag, var Nahesson, Amminadabs Søn, Judas
Stammes Fyrste. **13** Og hans Offer var eet Sølvfad, dets
Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa
halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel;
de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et
Madoffer; **14** een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse; **15** een ung Okse, een Væder, eet Lam,
aargammelt, til et Brændoffer; **16** een Gedebuk til et
Syndoffer; **17** og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem

Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Nahessons,
Amminadabs Søns, Offer. **18** Paa den anden Dag
ofrede Nethaneel, Zuars Søn, Isaskars Fyrste. **19** Han
ofrede sit Offer: Eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede
og tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve
Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge
fulde af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; **20** en
Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; **21**
een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt, til et
Brændoffer; **22** een Gedebuk til et Syndoffer; **23** og to
Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til
et Takoffer. Dette var Nethaneels, Zuars Søns, Offer.
24 Paa den tredje Dag ofrede Sebulons Børns Fyrste,
Eliab, Helons Søn. **25** Hans Offer var eet Sølvfad, dets
Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa
halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel;
de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et
Madoffer; **26** een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse; **27** een ung Okse, een Væder, eet Lam,
aargammelt, til et Brændoffer; **28** een Gedebuk til et
Syndoffer; **29** og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem
Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Eliabs, Helons
Søns, Offer. **30** Paa den fjerde Dag ofrede Rubens
Børns Fyrste, Elizur, Sedeurs Søn. **31** Hans Offer
var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive
Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter
Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel,
blandet med Olie, til et Madoffer; **32** een Røgelseskaal
paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; **33** een ung Okse,
een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;
34 een Gedebuk til et Syndoffer; **35** og to Øksne, fem
Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer.
Dette var Elizurs, Sedeurs Søns, Offer. **36** Paa den
femte Dag ofrede Simeons Børns Fyrste, Selumiel,
Zurisaddai Søn. **37** Hans Offer var eet Sølvfad, dets
Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa
halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel;
de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et
Madoffer; **38** een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse; **39** een ung Okse, een Væder, eet Lam,
aargammelt, til et Brændoffer; **40** een Gedebuk til et
Syndoffer; **41** og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke,
fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Selumiels,
Zurisaddai Søns, Offer. **42** Paa den sjette Dag ofrede
Gads Børns Fyrste, Eliasaf, Deuels Søn. **43** Hans Offer
var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive
Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter
Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel,
blandet med Olie, til et Madoffer; **44** en Røgelseskaal
paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; **45** een ung Okse,
een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;
46 een Gedebuk til et Syndoffer; **47** og to Øksne, fem
Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et Takoffer.
Dette var Eliasafs, Deuels Søns, Offer. **48** Paa den
syvende Dag ofrede Efraims Børns Fyrste, Elisama,
Ammihuds Søn. **49** Hans Offer var eet Sølvfad, dets
Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa
halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel;
de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et
Madoffer; **50** een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse; **51** een ung Okse, een Væder, eet Lam,
aargammelt, til et Brændoffer; **52** een Gedebuk til et
Syndoffer; **53** og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke,
fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Elisamas,
Ammihuds Søns, Offer. **54** Paa den ottende Dag ofrede
Manasse Børns Fyrste, Gamliel, Pedazurs Søn. **55**
Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og
tredive Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve
Sekel efter Helligdommens Sekel; de vare begge fulde
af Mel, blandet med Olie, til et Madoffer; **56** een
Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; **57**
een ung Okse, een Væder, eet Lam, aargammelt,
til et Brændoffer; **58** een Gedebuk til et Syndoffer;
59 og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem Lam,
aargamle, til et Takoffer. Dette var Gamliels, Pedazurs
Søns, Offer. **60** Paa den niende Dag ofrede Benjamins
Børns Fyrste, Abidan, Gideoni Søn. **61** Hans Offer
var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive
Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter
Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel,
blandet med Olie, til et Madoffer; **62** een Røgelseskaal
paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; **63** een ung Okse,
een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;
64 een Gedebuk til et Syndoffer; **65** og to Øksne,
fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et
Takoffer. Dette var Abidans, Gideoni Søns, Offer. **66**
Paa den tiende Dag ofrede Dans Børns Fyrste, Ahieser,
Ammisaddai Søn. **67** Hans Offer var eet Sølvfad, dets
Vægt var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa
halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel;
de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et
Madoffer; **68** een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse; **69** een ung Okse, een Væder, eet Lam,
aargammelt, til et Brændoffer; **70** een Gedebuk til et
Syndoffer; **71** og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke,
fem Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Ahiesers,
Ammisaddai Søns, Offer. **72** Paa den ellevte Dag ofrede
Asers Børns Fyrste, Pagiel, Okrans Søn. **73** Hans Offer
var eet Sølvfad, dets Vægt var hundrede og tredive
Sekel, een Sølvskaal paa halvfjerdsindstyve Sekel efter
Helligdommens Sekel; de vare begge fulde af Mel,
blandet med Olie, til et Madoffer; **74** een Røgelseskaal
paa ti Sekel Guld, fuld af Røgelse; **75** een ung Okse,
een Væder, eet Lam, aargammelt, til et Brændoffer;
76 een Gedebuk til et Syndoffer; **77** og to Øksne,
fem Vædre, fem Bukke, fem Lam, aargamle, til et

Takoffer. Dette var Pagiels, Okrans Søns, Offer. **78** Paa
den tolvte Dag ofrede Nafthali Børns Fyrste, Ahira,
Enans Søn. **79** Hans Offer var eet Sølvfad, dets Vægt
var hundrede og tredive Sekel, een Sølvskaal paa
halvfjerdsindstyve Sekel efter Helligdommens Sekel;
de vare begge fulde af Mel, blandet med Olie, til et
Madoffer; **80** een Røgelseskaal paa ti Sekel Guld, fuld
af Røgelse; **81** een ung Okse, een Væder, eet Lam,
aargammelt, til et Brændoffer; **82** een Gedebuk til et
Syndoffer; **83** og to Øksne, fem Vædre, fem Bukke, fem
Lam, aargamle, til et Takoffer. Dette var Ahiras, Enans
Søns, Offer. **84** Dette er Alterets Indvielse af Israels
Fyrster, paa den Dag det blev salvet: Tolv Sølvfade,
tolv Sølvskaaler, tolv Guldrøgelseskaaler; **85** hvert Fad
var paa hundrede og tredive Sekel Sølv, og hver Skaal
paa halvfjerdsindstyve Sekel, alt Sølvet af Karrene
beløb sig til to Tusinde og fire Hundrede Sekel efter
Helligdommens Sekel. **86** Tolv Guldrøgelseskaaler,
fulde af Røgelse, hver Røgelseskaal paa ti Sekel efter
Helligdommens Sekel; alt Guldet af de Røgelseskaaler
beløb sig til hundrede og tyve Sekel. **87** Alt stort
Kvæg til Brændofret var tolv Okser, tolv Vædre, tolv
Lam, aargamle, og deres Madoffer, og tolv Gedebukke
til Syndoffer. **88** Og alt stort Kvæg til Takofret var
fire og tyve Okser, tresindstyve Vædre, tresindstyve
Bukke, tresindstyve Lam, aargamle. Dette er Alterets
Indvielse, efter at det var salvet. **89** Og naar Mose kom
til Forsamlingens Paulun for at tale med ham, da hørte
han Røsten tale til sig ovenfra Naadestolen, som var
paa Vidnesbyrdets Ark, midt ud fra de to Keruber; og
han talede til ham.

8 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Tal til Aron,
og du skal sige til ham: Naar du sætter Lamperne
op, skulle de syv Lamper lyse lige imod Lysestagens
modsatte Side. **3** Og Aron gjorde saaledes: Lige
imod den modsatte Side af Lysestagen satte han
dens Lamper op, som Herren havde befalet Mose. **4**
Og Lysestagen var saaledes gjort: Den var af drevet
Arbejde af Guld, endog dens Fod og dens Blomster
vare af drevet Arbejde; efter det Syn, som Herren
havde vist Mose, saaledes havde han gjort Lysestagen.
5 Og Herren talede til Mose og sagde: **6** Tag Leviterne
midt ud af Israels Børn, og du skal rense dem. **7** Og
saaledes skal du gøre ved dem, til at rense dem: Stænk
Sonevand paa dem, og de skulle lade Ragekniven
gaa over hele deres Legeme og to deres Klæder og
rense sig. **8** Saa skulle de tage en ung Tyr og Madofret
dertil, Mel, blandet med Olie, og du skal tage en anden
ung Tyr til et Syndoffer. **9** Og du skal lade Leviterne
komme nær til, foran Forsamlingens Paulun, og du
skal lade hele Israels Børns Menighed samle sig. **10**
Og du skal lade Leviterne komme frem for Herrens
Ansigt, og Israels Børn skulle lægge deres Hænder
paa Leviterne. **11** Og Aron skal røre Leviterne, udtagne
af Israels Børn, med en Rørelse for Herrens Ansigt,
og de skulle være til at besørge Herrens Tjeneste. **12**
Og Leviterne skulle lægge deres Hænder paa Tyrenes
Hoved; og gør saa den ene til et Syndoffer og den
anden til et Brændoffer for Herren, til at gøre Forligelse
for Leviterne. **13** Og du skal stille Leviterne for Arons
Ansigt og for hans Sønners Ansigt, og du skal røre
dem med en Rørelse for Herren. **14** Og du skal udskille
Leviterne midt ud af Israels Børn; thi Leviterne skulle
være mine. **15** Og derefter skulle Leviterne komme til
at tjene ved Forsamlingens Paulun, naar du har renset
dem og ladet dem røre med en Rørelse. **16** Thi de ere
mig givne, ja, givne midt ud af Israels Børn; jeg har
taget mig dem i Stedet for hver, som aabner Moders
Liv, for alle førstefødte af Israels Børn. **17** Thi alt det
førstefødte blandt Israels Børn hører mig til, baade
af Mennesker og af Dyr; paa den Dag jeg slog alle
førstefødte i Ægyptens Land, helligede jeg mig dem. **18**
Og jeg tog Leviterne i Stedet for alle førstefødte iblandt
Israels Børn. **19** Og jeg gav Aron og hans Sønner
Leviterne til en Gave, midt ud af Israels Børn, til at
besørge Israels Børns Tjeneste ved Forsamlingens
Paulun og til at gøre Forligelse for Israels Børn, at der
ikke skal komme Plage over Israels Børn, naar Israels
Børn nærme sig til Helligdommen. **20** Og Mose og
Aron og al Israels Børns Menighed gjorde saa ved
Leviterne; efter alt det, som Herren havde befalet Mose
om Leviterne, saa gjorde Israels Børn ved dem. **21**
Og Leviterne rensede sig fra Synd og toede deres
Klæder, og Aron rørte dem med en Rørelse for Herrens
Ansigt; og Aron gjorde Forligelse for dem til at rense
dem. **22** Og derefter kom Leviterne til at besørge deres
Tjeneste ved Forsamlingens Paulun, for Arons Ansigt
og for hans Sønners Ansigt; som Herren havde befalet
Mose om Leviterne, saa gjorde de ved dem. **23** Og
Herren talede til Mose og sagde: **24** Dette er det, som
vedkommer Leviterne: Fra fem og tyve Aar gamle og
derover skal hver af dem komme til at gøre Arbejdet
i Forsamlingens Pauluns Tjeneste. **25** Men fra det
halvtredsindstyvende Aar skal han vende tilbage fra
Tjenestens Arbejde; og han skal ikke tjene ydermere.
26 Dog maa han tjene sine Brødre ved Forsamlingens
Paulun, med at tage Vare paa, hvad der er at varetage,
men Tjenesten skal han ikke besørge. Saaledes skal
du gøre med Leviterne, i hvad de have at varetage.

9 Og Herren talede til Mose i Sinai Ørk, i det andet
Aar, efter at de vare udgangne af Ægyptens Land,
i den første Maaned, og sagde, **2** at Israels Børn
skulle holde Paaske paa dens bestemte Tid. **3** Paa
den fjortende Dag i denne Maaned, imellem de tvende

Aftener skulle I holde den paa dens bestemte Tid; efter
alle dens Skikke og efter alle dens Bestemmelser skulle
I holde den. 4 Og Mose sagde til Israels Børn, at de
skulde holde Paaske. 5 Og de holdt Paaske i den første
Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden, imellem
de tvende Aftener, i Sinai Ørk; efter alt det, som Herren
havde befalet Mose, saaledes gjorde Israels Børn. 6
Og det skete, at der var nogle Mænd, som vare blevne
urene ved et Menneskes Lig, og de kunde ikke holde
Paasken paa den samme Dag; og de gik frem for Mose
Ansigt og for Arons Ansigt den samme Dag. 7 Og
disse Mænd sagde til ham: Vi ere blevne urene ved et
Menneskes Lig; hvi skulle vi derfor udelukkes, at vi
ej maa ofre Herren Offer paa dets bestemte Tid, midt
iblandt Israels Børn? 8 Og Mose sagde til dem: Venter
lidt, og jeg vil høre, hvad Herren vil nyde om eder. 9
Og Herren talede til Mose og sagde: 10 Tal til Israels
Børn og sig: Naar nogen hos eder eller hos eders
Efterkommere er bleven uren ved et Lig, eller er paa en
lang Rejse, han skal alligevel holde Herren Paaske. 11 I
den anden Maaned paa den fjortende Dag, imellem de
tvende Aftener, skulle de holde den; de skulle æde det
med usyrede Brød og beske Urter. 12 De skulle ikke
lade blive tilovers deraf til om Morgenen og ikke bryde
noget Ben paa det, efter al Paaskelammets Skik skulle
de gøre med det. 13 Men den, som er ren og ikke er
paa Rejse og efterlader at holde Paaske, den Sjæl skal
udryddes fra sit Folk, fordi han ikke har ofret Herrens
Offer paa dets bestemte Tid; denne Mand skal bære sin
Synd. 14 Og naar en fremmed opholder sig hos eder
og holder Herren Paaske, da skal han holde den saa,
som Paaskens Skik og som dens Vis er; der skal være
een Skik for eder, baade for den fremmede og for den
indfødte i Landet. 15 Og paa den Dag, da Tabernaklet
blev oprejst, skjulte Skyen Vidnesbyrdets Pauluns
Tabernakel; og om Aftenen var over Tabernaklet som en
Ild at se til, indtil om Morgenen. 16 Saaledes skete det
stedse, at Skyen skjulte det; og om Natten var det som
en Ild at se til. 17 Og eftersom Skyen hævede sig op fra
Paulunet, rejste Israels Børn derefter; og paa det Sted,
hvor Skyen blev, der lejrede Israels Børn sig. 18 Efter
Herrens Mund rejste Israels Børn, og efter Herrens
Mund lejrede de sig; alle de Dage, som Skyen boede
over Tabernaklet, bleve de liggende. 19 Og naar Skyen
blev over Tabernaklet mange Dage, da toge Israels
Børn Vare paa, hvad Herren vilde have varetaget, og
rejste ikke. 20 Og det var ligesaa, naar Skyen var faa
Dage over Tabernaklet; efter Herrens Mund lejrede de
sig, og efter Herrens Mund rejste de. 21 Og det var
ligesaa, naar Skyen var der fra Aftenen indtil Morgenen,
og Skyen hævede sig om Morgenen, da rejste de; eller
naar Skyen hævede sig om Dagen eller om Natten, da
rejste de. 22 Eller naar Skyen blev to Dage eller een
Maaned eller eet Aar over Tabernaklet, saa den boede
over det, da bleve Israels Børn liggende og rejste ikke;
men naar den hævede sig, rejste de. 23 Efter Herrens
Mund lejrede de sig, og efter Herrens Mund rejste de;
de toge Vare paa, hvad Herren vilde have varetaget,
efter Herrens Mund ved Mose.

10 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Gør
dig to Basuner af Sølv, af drevet Arbejde skal
du gøre dem; og du skal have dem til Menighedens
Sammenkaldelse, og naar Lejrene skulle bryde op.
3 Og naar de blæse langsomt i dem, saa skal al
Menigheden samles til dig, til Forsamlingens Pauluns
Dør. 4 Og dersom de blæse langsomt i den ene, da
skulle Fyrsterne samles til dig, Øversterne for Israels
Tusinder. 5 Men naar I blæse stærkt, da skulle de Lejre
bryde op, som have lejret sig mod Østen. 6 Og naar I
blæse anden Gang stærkt, da skulle de Lejre bryde op,
som have lejret sig mod Sønden; I skulle blæse stærkt,
naar de skulle bryde op. 7 Men naar Forsamlingen
skal samles, skulle I blæse langsomt og ikke blæse
stærkt. 8 Og Præsterne, Arons Sønner, skulle blæse
i Basunerne; og de skulle være eder til en evig Skik
hos eders Efterkommere. 9 Og naar I komme i Krig i
eders Land med Fjenden, som ængster eder, da skulle
I blæse stærkt i Basunerne, at I maa ihukommes for
Herren eders Guds Ansigt og frelses fra eders Fjender.
10 Og paa eders Glædes Dag, og paa eders bestemte
Tider, og paa eders Maaneders første Dage, da skulle I
blæse i Basunerne ved eders Brændofre og ved eders
Takofre, at de maa blive eder til en Ihukommelse for
eders Guds Ansigt; jeg er Herren eders Gud. 11 Og det
skete i det andet Aar, i den anden Maaned, paa den
tyvende Dag i Maaneden, da hævede Skyen sig op fra
Vidnesbyrdets Tabernakel. 12 Og Israels Børn brøde op
paa deres Vandringer fra Sinai Ørk; og Skyen blev i den
Ørk Paran. 13 Saa rejste de første Gang efter Herrens
Mund ved Mose. 14 Og det Banner for Judas Børns
Lejr brød først op, efter deres Hære; og over hans
Hær var Nahesson, Amminadabs Søn. 15 Og over
Isaskars Børns Stammes Hær var Nethaneel, Zuars
Søn. 16 Og over Sebulons Børns Stammes Hær var
Eliab, Helons Søn. 17 Og Tabernaklet blev nedtaget; og
Gersons Børn og Merari Børn, som bare Tabernaklet,
brøde op. 18 Dernæst brød det Banner for Rubens Lejr
op, efter deres Hære; og over hans Hær var Elizur,
Sedeurs Søn. 19 Og over Simeons Børns Stammes
Hær var Selumiel, Zurisaddai Søn. 20 Og over Gads
Børns Stammes Hær var Eliasaf, Deuels Søn. 21 Saa
rejste Kahathiterne, som bare Helligdommen; og de
andre oprejste Tabernaklet, inden de kom. 22 Dernæst
brød det Banner for Efraims Børns Lejr op, efter deres
Hære; og over hans Hær var Elisama, Ammihuds

Søn. 23 Og over Manasse Børns Stammes Hær var
Gamliel, Pedazurs Søn. 24 Og over Benjamins Børns
Stammes Hær var Abidan, Gideoni Søn. 25 Dernæst
brød det Banner op for Dans Børns Lejr, som sluttede
alle Lejrene, efter deres Hære, og over hans Hær var
Ahieser, Ammisaddai Søn. 26 Og over Asers Børns
Stammes Hær var Pagiel, Okrans Søn. 27 Og over
Nafthali Børns Stammes Hær var Ahira, Enans Søn. 28
Dette var Israels Børns Rejseorden, efter deres Hære,
naar de rejste. 29 Og Mose sagde til Hobab, Reuels
den Midianiters Søn, Mose Svigerfader: Vi rejse til det
Sted, om hvilket Herren sagde: Jeg vil give eder det;
gaa med os, saa ville vi gøre vel imod dig, fordi Herren
har talet godt over Israel. 30 Og denne sagde til ham:
Jeg vil ikke gaa med, men jeg vil gaa til mit Land og til
min Slægt. 31 Og han sagde: Kære, forlad os ikke; thi
du ved, hvor vi kunne lejre os i Ørken, og du skal være
vort Øje. 32 Og det skal ske, naar du gaar med os, da
skulle vi med det samme Gode, hvormed Herren gør
vel imod os, gøre vel imod dig. 33 Saa rejste de fra
Herrens Bjerg tre Dages Rejse; og Herrens Pagtes Ark
rejste for deres Ansigt tre Dages Rejse for at opsøge et
Hvilested for dem. 34 Og Herrens Sky var over dem om
Dagen, naar de brøde op med Lejren. 35 Og det skete,
naar Arken rejste, da sagde Mose: Herre! staa op, saa
skulle dine Fjender adspredes, og de, som hade dig,
skulle fly for dit Ansigt. 36 Og naar den hvilede, sagde
han: Kom tilbage, Herre! til Israels ti Tusinde Gange
tusinde.

11 Og Folket blev som de, der knurre syndig for
Herrens Øren; og Herren hørte det, og hans
Vrede optændtes, og Herrens Ild brændte iblandt dem
og fortærede nogle i det yderste af Lejren. 2 Da raabte
Folket til Mose, og Mose bad til Herren, saa blev Ilden
dæmpet. 3 Og han kaldte det samme Steds Navn
Thabeera; thi Herrens Ild brændte iblandt dem. 4 Og
det sammenløbne Folk, som var midt iblandt dem, fik
stor Begærlighed; derfor gav ogsaa Israels Børn sig
til at græde igen og sagde: Hvo vil give os Kød at
æde? 5 Vi komme i Hu den Fisk, som vi aade for intet
i Ægypten, Græskarrene og Melonerne og Porrene
og Rødløgene og Hvidløgene; 6 men nu forsmægter
vor Sjæl; thi her er slet intet uden det Man for vore
Øjne. 7 Men dette Man var som Korianderfrø, og dets
Farve var ligesom Bedellions Farve. 8 Folket løb hid og
did og sankede og malede det i Møllerne eller stødte
det i Morteren og kogte det i Potten og gjorde deraf
Kager; og dets Smag var som Oliesaftens Smag. 9 Og
naar Duggen faldt over Lejren om Natten, da faldt Man
ned derpaa. 10 Og Mose hørte Folket græde iblandt
deres Slægter, hver i sit Telts Dør; og Herrens Vrede
optændtes saare; ogsaa var det ondt for Mose Øjne. 11
Og Mose sagde til Herren: Hvi handlede du saa ilde
med din Tjener? og hvi finder jeg ikke Naade for dine
Øjne, og du lægger Byrden af hele dette Folk paa mig?
12 Mon jeg har undfanget alt dette Folk? mon jeg har
født det? at du skulde sige til mig: Bær det i din Favn,
ligesom en Fosterfader bærer det diende Barn, ind i det
Land, som du har tilsvoret dets Fædre. 13 Hvorfra skal
jeg tage Kød at give alt dette Folk? thi de græde for
mig og sige: Giv os Kød, at vi kunne æde. 14 Jeg kan
ikke ene bære alt dette Folk; thi det er mig for svart.
15 Og vil du handle saaledes med mig, da slaa mig
ihjel, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, og
lad mig ikke se paa min Ulykke. 16 Og Herren sagde
til Mose: Forsamle mig halvfjerdsindstyve Mænd af
Israels Ældste, om hvilke du ved, at de ere Folkets
Ældste og dets Fogeder; og du skal tage dem hen til
Forsamlingens Paulun, og der skulle de fremstille sig
med dig. 17 Og jeg vil komme ned og tale med dig der,
og jeg vil tage af den Aand, som er paa dig, og lægge
paa dem, at de skulle bære paa Folkets Byrde med
dig, og du skal ikke ene bære den. 18 Og til Folket skal
du sige: Helliger eder til i Morgen, saa skulle I æde
Kød; thi I have grædt for Herrens Øren og sagt: Hvo
vil give os Kød at æde? thi det gik os vel i Ægypten;
derfor vil Herren give eder Kød, at I skulle æde. 19 I
skulle ikke æde een Dag og ej to Dage og ej fem Dage
og ej ti Dage og ej tyve Dage, 20 men en Maaneds
Dage, indtil det gaar ud af eders Næse og er eder til en
Afsky; fordi I have forkastet Herren, som er midt iblandt
eder, og have grædt for hans Ansigt og sagt: Hvortil ere
vi udgangne af Ægypten? 21 Og Mose sagde: Seks
Hundrede Tusinde Mænd til Fods er dette Folk, som
jeg er midt iblandt, og du siger: Jeg vil give dem Kød,
og de skulle æde en Maaneds Tid. 22 Mon der skal
slagtes smaat Kvæg og stort Kvæg for dem, at der
kan blive nok til dem? mon alle Fiskene i Havet skulle
samles til dem, at der kan blive nok til dem? 23 Og
Herren sagde til Mose: Monne da Herrens Haand være
forkortet? nu skal du se, om mit Ord skal vederfares
dig eller ej. 24 Og Mose gik ud og talede Herrens Ord
til Folket; og han samlede halvfjerdsindstyve Mænd af
Folkets Ældste og stillede dem rundt omkring Paulunet.
25 Da kom Herren ned i Skyen og talede til ham, og
han tog af den Aand, som var paa ham, og lagde paa
de halvfjerdsindstyve Ældste, og det skete, der Aanden
hvilede paa dem, da profeterede de, og de gjorde det
ikke siden. 26 Men der var to Mænd blevne tilbage
i Lejren, den enes Navn var Eldad, og den andens
Navn Medad, og Aanden hvilede over dem, thi de vare
iblandt de opskrevne, men de vare dog ikke udgangne
til Paulunet, og de profeterede i Lejren. 27 Da løb
en Dreng og gav Mose tilkende og sagde: Eldad og
Medad profetere i Lejren. 28 Da svarede Josva, Nuns

Søn, Mose Tjener, en af hans udvalgte, og sagde: Min
Herre, Mose! forhindre dem. 29 Men Mose sagde til
ham: Er du nidkær for mig? gid alt Herrens Folk var
Profeter, og Herren vilde give sin Aand over dem! 30
Og Mose forføjede sig til Lejren, han og de Ældste
af Israel. 31 Da for der et Vejr ud fra Herren og førte
Vagtler fra Havet og strøede dem over Lejren, ved en
Dags Rejse til den ene og ved en Dags Rejse til den
anden Side, trindt omkring Lejren, og ved to Alen højt
paa Jorden. 32 Da stod Folket op hele den Dag og
hele den Nat og hele den anden Dag, og de sankede
Vagtler; hvo der havde mindst, havde samlet ti Homer;
og de bredte dem trindt omkring Lejren. 33 Kødet var
endnu imellem Tænderne paa dem, det var endnu ikke
fortæret; da optændtes Herrens Vrede imod Folket, og
Herren slog Folket med en saare stor Plage. 34 Og
man kaldte det Steds Navn Kibroth-Hattaava, fordi de
der begrove Folket, dem, som havde været begærlige.
35 Fra Kibroth-Hattaava rejste Folket til Hazeroth; og de
bleve i Hazeroth.

12 Og Maria og Aron talede imod Mose for den
morlandske Hustrus Skyld, som han havde taget;
thi han havde taget en morlandsk Hustru. 2 Og de
sagde: Taler Herren ene og alene ved Mose? mon
han ikke ogsaa taler ved os? og Herren hørte det. 3
Men den Mand Mose var saare sagtmodig, fremfor
alle Mennesker paa Jorderige. 4 Og Herren sagde
hastelig til Mose og til Aron og til Maria: Gaar ud, I tre,
til Forsamlingens Paulun; og de tre gik ud. 5 Da kom
Herren ned i en Skystøtte og stod i Paulunets Dør; og
han kaldte ad Aron og Maria, og de gik begge ud. 6 Og
han sagde: Kære, hører mine Ord: Dersom der er en
Profet iblandt eder, giver jeg, Herren, mig tilkende for
ham i Synet, i Drømmen taler jeg med ham. 7 Ikke saa
med min Tjener Mose; han er tro i mit ganske Hus. 8
Jeg taler mundtlig med ham og synlig og ikke i mørk
Tale, og han beskuer Herrens Lignelse; hvi frygtede
I da ikke at tale imod min Tjener, imod Mose? 9 Og
Herrens Vrede optændtes imod dem, og han gik bort.
10 Og Skyen veg bort fra Paulunet, og se, Maria var
spedalsk som Sne; og Aron vendte sig til Maria, og se,
hun var spedalsk. 11 Og Aron sagde til Mose: Hør mig
dog, min Herre, læg ikke den Synd paa os, i hvilken vi
have gjort daarlig, og i hvilken vi have syndet. 12 Kære,
lad hende ikke være som en Død, hvis halve Kød, naar
han kommer ud af sin Moders Liv, er fortæret. 13 Da
raabte Mose til Herren og sagde: Ak, Gud! helbred
hende. 14 Og Herren sagde til Mose: Om hendes Fader
havde spyttet hende i hendes Ansigt, skulde hun da
ikke skamme sig syv Dage? Lad hende blive udelukket
fra Lejren syv Dage, og derefter maa hun optages. 15
Og Maria blev udelukket fra Lejren syv Dage, og Folket
rejste ikke, førend Maria blev optaget. 16 Og derefter
rejste Folket fra Hazeroth, og de lejrede sig i Ørken
Paran.

13 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Send
Mænd for dig, at de bespejde det Land Kanaan,
hvilket jeg giver Israels Børn; I skulle sende een Mand
for hver sin Fædrene-Stamme, enhver iblandt dem skal
være en Fyrste. 3 Saa sendte Mose dem fra Parans
Ørk, efter Herrens Mund, Mænd, der alle vare Øverster
for Israels Børn. 4 Og disse ere deres Navne: For
Rubens Stamme Sammua, Sakkurs Søn; 5 for Simeons
Stamme Safat, Hori Søn; 6 for Judas Stamme Kaleb,
Jefunne Søn; 7 for Isaskars Stamme Jigeal, Josefs
Søn; 8 for Efraims Stamme Hosea, Nuns Søn; 9 for
Benjamins Stamme Palti, Rafu Søn; 10 for Sebulons
Stamme Gaddiel, Sodi Søn; 11 for Josefs Stamme,
for Manasse Stamme Gaddi, Sussi Søn; 12 for Dans
Stamme Ammiel, Gemalli Søn; 13 for Asers Stamme
Sethur, Mikaels Søn; 14 for Nafthali Stamme Nahebi,
Vofsi Søn; 15 for Gads Stamme Geuel, Maki Søn. 16
Disse ere Navnene paa de Mænd, som Mose sendte til
at bespejde Landet; men Mose kaldte Hosea, Nuns
Søn, Josva. 17 Og Mose sendte dem til at bespejde
Kanaans Land og sagde til dem: Drager herfra op i
Sydlandet, og I skulle gaa op paa Bjergene. 18 Og I
skulle bese Landet, hvordan det er, og det Folk, som
bor derudi, om det er stærkt eller svagt, om det er
lidet eller talrigt, 19 og hvad det er for et Land, som
det bor udi, om det er godt eller slet, og hvad det er
for Stæder, som det bor udi, om det bor i Lejre eller i
Befæstninger, 20 og hvad det er for et Land, om det
er fedt eller magert; om der er Træer i det eller ej,
og I skulle være frimodige og tage af Landets Frugt;
men det var paa den Tid, da de første Vindruer bleve
modne. 21 Og de gik op og bespejdede Landet, fra
Zins Ørk indtil Rehob, til henimod Hamatli. 22 Derefter
gik de op i Sydlandet og kom til Hebron, og der var
Ahiman, Sesai og Talmai, Anaks Børn; men Hebron
var bygget syv Aar førend Zoan i Ægypten. 23 Og de
kom indtil Eskols Bæk og afskare der en Vinkvist og en
Vindrueklasse, og to bare den paa en Stang, og de
toge af Granatæblerne og af Figenerne. 24 Dette Sted
kaldte man Eskols Bæk for den Klases Skyld, som
Israels Børn afskare der. 25 Og de vendte tilbage fra at
bespejde Landet, der fyrretyve Dage vare til Ende. 26
Og de gik og kom til Mose og til Aron og til al Israels
Børns Menighed, til Parans Ørk til Kades; og de bragte
dem og al Menigheden Svar igen, og de lode dem se
Landets Frugt. 27 Og de fortalte ham og sagde: Vi kom
til Landet, som du sendte os til, og det flyder endog
med Mælk og Honning, og denne er Frugten derfra. 28
Men dog, det er et stærkt Folk, som bor i Landet, og

Stæderne ere faste og saare store, vi have ogsaa set
Anaks Børn der. 29 Amalek bor sydligt i Landet, og
Hethiten og Jebusiten og Amoriten bor paa Bjerget, og
Kananiten bor ved Havet og ved Jordanens Bred. 30
Men Kaleb beroligede Folket overfor Mose og sagde:
Lader os dog gaa op og indtage det til Ejendom; thi vi
kunne lettelig bemægtige os det. 31 Men de Mænd,
som vare dragne op med ham, sagde: Vi formaa ikke
at drage op mod det Folk; thi det er stærkere end vi. 32
Og de bragte ondt Rygte om Landet, hvilket de havde
bespejdet, ud til Israels Børn og sagde: Det Land, som
vi gik igennem at bespejde det, det er et Land, som
fortærer sine Indbyggere, og alt det Folk, som vi saa
deri, er høje Folk. 33 Og vi saa der Kæmperne, Anaks
Børn, en Kæmpeslægt; og vi vare for vore Øjne som
Græshopper, og vi vare ligesaa for deres Øjne.

14 Da opløftede og hævede al Menigheden sin
Røst, og Folket græd den samme Nat. 2 Og
alle Israels Børn knurrede imod Mose og imod Aron,
og al Menigheden sagde til dem: Gid vi vare døde i
Ægyptens Land, eller gid vi vare døde i denne Ørk! 3
Og hvorfor fører Herren os til dette Land til at falde
ved Sværdet? vore Hustruer og vore smaa Børn maa
blive til Rov; er det os ikke bedst at vende tilbage til
Ægypten? 4 Og den ene sagde til den anden: Lader os
indsætte en Høvedsmand og vende tilbage til Ægypten.
5 Men Mose og Aron faldt ned paa deres Ansigter, for
Israels Børns hele Menigheds Forsamling. 6 Og Josva,
Nuns Søn, og Kaleb, Jefunne Søn, der vare blandt
dem, der havde bespejdet Landet, de sønderreve deres
Klæder. 7 Og de sagde til al Israels Børns Menighed,
sigende: Det Land, som vi vandrede igennem til at
bespejde det, er et saare, ja saare godt Land. 8 Dersom
Herren har Behagelighed til os, da fører han os ind i
dette Land og giver os det, et Land, som flyder med
Mælk og Honning. 9 Men værer kun ikke genstridige
imod Herren, og I, frygter ikke Folket i det Land, thi
dem tage vi som en Bid Brød; deres Værn er veget
fra dem; men med os er Herren, frygter ikke for dem.
10 Da sagde den ganske Menighed, at man skulde
stene dem med Stene, og Herrens Herlighed blev set
i Forsamlingens Paulun for alle Israels Børn. 11 Og
Herren sagde til Mose: Hvor længe skal dette Folk
opirre mig? og hvor længe ville de ikke tro paa mig,
uagtet alle de Tegn, som jeg har gjort midt iblandt
dem? 12 Jeg vil slaa dem med Pest og udrydde dem;
og jeg vil gøre dig til et større og stærkere Folk, end
dette er. 13 Da sagde Mose til Herren: Ægypterne
have hørt, at du har ført dette Folk med din Kraft ud af
deres Midte. 14 Og de have sagt det til dette Lands
Indbyggere; de have hørt, at du, Herre! er midt iblandt
dette Folk, for hvilket du, Herre! ses øjensynlig, og
at din Sky staar over dem, og at du gaar for deres
Ansigt i en Skystøtte om Dagen og i en Ildstøtte om
Natten. 15 Men slog du dette Folk ihjel som een Mand,
da skulle Hedningerne, naar de høre det Rygte om dig,
sige saaledes: 16 Fordi Herren ikke formaaede at føre
dette Folk ind i det Land, som han havde tilsvoret dem,
derfor har han slaaet dem ned i Ørken. 17 Og nu, lad
dog Herrens Kraft vise sig stor, som du har talet og
sagt: 18 Herren er langmodig og af megen Miskundhed,
som forlader Misgerning og Overtrædelse, og som
aldeles ikke skal holde den skyldige for uskyldig, som
hjemsøger Fædrenes Misgerning paa Børnene, paa
dem i tredje og paa dem i fjerde Led. 19 Kære, forlad
dette Folk dets Misgerning efter din store Miskundhed,
og ligesom du har tilgivet dette Folk, fra Ægypten af
og hidindtil 20 Og Herren sagde: Jeg har forladt det
efter dit Ord. 21 Men sandelig, saa vist som jeg lever,
da skal alt Landet opfyldes med Herrens Herlighed;
22 thi alle de Mænd, som have set min Herlighed og
mine Tegn, som jeg gjorde i Ægypten og i Ørken, og nu
have fristet mig ti Gange og ikke hørt paa min Røst,
23 de skulle ikke se det Land, som jeg har tilsvoret
deres Fædre, ja ingen af dem, som have opirret mig,
skal se det. 24 Men min Tjener Kaleb, fordi der er
en anden Aand med ham, og han har fuldkommelig
efterfulgt mig, ham vil jeg føre til det Land, hvor han
var kommen hen, og hans Sæd skal eje det. 25 Men
Amalekiten og Kananiten bor i Dalen; vender eder i
Morgen og rejser i Ørken ad Vejen til det røde Hav. 26
Og Herren talede til Mose og Aron og sagde: 27 Hvor
længe skal jeg se til denne onde Menighed, dem, som
knurre imod mig? jeg har hørt Israels Børns megen
Knur, hvormed de knurre imod mig. 28 Sig til dem:
Saa sandt som jeg lever, siger Herren, ligesom I have
talet for mine Øren, saaledes vil jeg gøre ved eder.
29 Eders døde Kroppe skulle falde i denne Ørk, og
alle eders talte efter alt eders Tal, fra tyve Aar gamle
og derover, I som have knurret imod mig. 30 I skulle
ikke komme ind i det Land, om hvilket jeg har opløftet
min Haand og svoret at ville lade eder bo deri, uden
Kaleb, Jefunne Søn, og Josva, Nuns Søn. 31 Og eders
smaa Børn, om hvilke I sagde, de skulle blive til Rov, ja
dem vil jeg føre derind, at de skulle kende det Land,
som I have foragtet. 32 Men eders døde Kroppe, de
skulle falde i denne Ørk. 33 Og eders Børn skulle være
Hyrder i Ørken fyrretyve Aar og bøde for eders Bolen,
indtil I alle ere blevne til døde Kroppe i denne Ørk. 34
Efter de Dages Tal, i hvilke I have bespejdet Landet,
fyrretyve Dage, et Aar for hver Dag, skulle I bære eders
Misgerninger fyrretyve Aar, og I skulle fornemme, at
jeg har vendt mig bort. 35 Jeg Herren har sagt: Jeg vil
visselig gøre dette ved hele denne onde Menighed,
som har forsamlet sig imod mig; de skulle faa Ende

i denne Ørk og dø der. 36 Og de Mænd, som Mose
havde sendt til at bespejde Landet, og som vare komne
igen og havde bragt al Menigheden til at knurre imod
ham, idet de førte ondt Rygte ud om Landet, 37 ja de
Mænd døde, som havde ført ondt Rygte ud om Landet,
ved Plagen for Herrens Ansigt. 38 Men Josva, Nuns
Søn, og Kaleb, Jefunne Søn, de bleve i Live af de
Mænd, som vare gangne til at bespejde Landet. 39 Og
Mose talede disse Ord til alle Israels Børn; da sørgede
Folket saare. 40 Og om Morgenen stode de tidlig op og
gik oven paa Bjerget og sagde: Se, her ere vi, og vi
ville drage op til det Sted, som Herren har talet om; thi
vi have syndet. 41 Men Mose sagde: Hvorfor overtræde
I Herrens Befaling? det skal ikke lykkes. 42 Drager
ikke op, thi Herren er ikke midt iblandt eder, at I ikke
skulle blive slagne for eders Fjenders Ansigt. 43 Thi
Amalekiterne og Kananiterne ere der for eders Ansigt,
og I skulle falde ved Sværdet; thi fordi I have vendt
eder bort fra Herren, skal Herren ikke være med eder.
44 Men de formastede sig hovmodelig til at drage op
oven paa Bjerget; men Herrens Pagtes Ark og Mose,
de vege ikke ud af Lejren. 45 Da kom Amalekiten og
Kananiten ned, som boede paa det samme Bjerg, og
de sloge dem og sønderknusede dem indtil Horma.

15 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal til
Israels Børn, og du skal sige til dem: Naar I
komme til det Land, som I skulle bo udi, hvilket jeg vil
give eder, 3 og I ville gøre Herren et Ildoffer, Brændoffer
eller Slagtoffer, for at indfri et særligt Løfte, eller som
et frivilligt Offer, eller paa eders bestemte Tider, for at
berede Herren en behagelig Lugt, af stort Kvæg eller
smaat Kvæg: 4 Da skal den, som ofrer sit Offer, ofre til
Herren et Madoffer af en tiende Part Mel, blandet med
en fjerde Part af en Hin Olie; 5 og en fjerde Part af
en Hin Vin til et Drikoffer skal du befede, tillige med
Brændofret eller Slagtofret, til hvert Lam. 6 Eller er
det til en Væder, saa skal du lave Madoffer af tvende
tiende Parter Mel, blandet med en tredje Part af en Hin
Olie; 7 og Vin til et Drikoffer, en tredje Part af en Hin,
skal du ofre til en behagelig Lugt for Herren. 8 Og naar
du vil lave en ung Tyr til et Brændoffer eller Slagtoffer,
for at indfri et særligt Løfte eller gøre et Takoffer for
Herren, 9 da skal man ofre tillige med den unge Tyr
som Madoffer tre tiende Parter Mel, blandet med en
halv Hin Olie. 10 Og du skal ofre Vin til Drikofret, en
halv Hin; det er et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren.
11 Paa denne Maade skal det ske med een Okse eller
med een Væder eller med eet Lam af Faarene eller af
Gederne; 12 efter det Tal, som I skulle bringe, skulle I
lave det paa denne Maade, for ethvert efter deres Tal.
13 Hver indfødt skal gøre disse Ting paa denne Maade
for at ofre et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren. 14
Og om en fremmed opholder sig hos eder, eller en, som
er midt iblandt eder hos eders Efterkommere, og han
vil gøre et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren, saa
skal han gøre, ligesom I skulle gøre. 15 Du Menighed!
der skal være een Skik for eder og for den fremmede,
som opholder sig hos eder, det er en evig Skik hos
eders Efterkommere; som det er for eder, saa skal
det være for den fremmede, for Herrens Ansigt. 16
Een Lov og een Ret skal være for eder og for den
fremmede, som opholder sig hos eder. 17 Og Herren
talede til Mose og sagde: 18 Tal til Israels Børn, og du
skal sige til dem: Naar I komme i det Land, hvorhen jeg
vil føre eder, 19 da skal det ske, naar I æde af Landets
Brød, at I skulle bringe en Offergave for Herren. 20 Det
første af eders Dejg, nemlig en Kage, skulle I bringe til
en Gave, ligesom Gaven fra Loen, saaledes skulle I
bringe den. 21 Af det første af eders Dejg skulle I give
Herren en Gave, hos eders Efterkommere. 22 Og naar
I forse eder og ikke gøre alle disse Bud, som Herren
har talet til Mose, 23 alt det, som Herren har budet eder
ved Mose, fra den Dag af, da Herren har befalet det,
og derefter, hos eders Efterkommere: 24 Da skal det
ske, om noget er skjult for Menighedens Øjne og er
gjort af Vanvare, at den ganske Menighed skal lave en
ung Tyr til Brændoffer, til en behagelig Lugt for Herren,
og dens Madoffer og dens Drikoffer efter vanlig Vis,
og een Gedebuk til Syndoffer. 25 Saa skal Præsten
gøre Forligelse for al Israels Børns Menighed, og det
bliver dem forladt; thi det er af Vanvare, og de skulle
føre deres Offer frem til et Ildoffer for Herren, og deres
Syndoffer for Herrens Ansigt for deres Vanvares Skyld,
26 og det bliver al Israels Børns Menighed og den
fremmede, som opholder sig midt iblandt dem, forladt,
efterdi det er vederfaret det ganske Folk af Vanvare. 27
Men naar en enkelt synder af Vanvare, da skal han ofre
en aargammel Ged til et Syndoffer. 28 Og Præsten skal
gøre Forligelse for ham, som har forset sig og syndede
af Vanvare, for Herrens Ansigt; han skal gøre Forligelse
for ham, saa bliver det ham forladt. 29 For den indfødte
blandt Israels Børn og for den fremmede, som opholder
sig midt iblandt dem, hos eder skal være een Lov for
den, som gør noget af Vanvare. 30 Men den Person,
som gør noget af Trodsighed, være sig en indfødt eller
en fremmed, han har forhaanet Herren, og den Sjæl
skal udryddes midt ud af sit Folk; 31 thi han har foragtet
Herrens Ord og gjort hans Bud til intet; den Sjæl skal
udryddes, hans Misgerning skal være paa ham. 32 Og
Israels Børn vare i Ørken, og de fandt en Mand, som
sankede Ved paa en Sabbatsdag. 33 Og de, som fandt
ham sanke Ved, førte ham frem til Mose og til Aron og
til al Menigheden. 34 Og de satte ham i Forvaring; thi
det var ikke forklaret, hvad der skulde gøres ved ham.
35 Og Herren sagde til Mose: Den Mand skal visselig

dødes; den ganske Menighed skal stene ham med
Stene uden for Lejren. 36 Da førte al Menigheden ham
ud uden for Lejren, og de stenede ham med Stene, og
han døde; saasom Herren havde befalet Mose. 37 Og
Herren talte til Mose og sagde: 38 Tal til Israels Børn,
og du skal sige til dem, at de skulle gøre sig Kvaster
paa Fligene af deres Klæder, hos deres Efterkommere,
og de skulle sætte en blaa ulden Snor paa hver Fligs
Kvast. 39 Og den skulle I have ved hver Kvast, for
at I skulle se den og ihukomme alle Herrens Bud og
gøre dem; og I skulle ikke søge noget efter eders eget
Hjerte og efter eders Øjne, som I bole efter, 40 paa det
I skulle ihukomme og gøre alle mine Bud; og I skulle
være hellige for eders Gud. 41 Jeg er Herren eders
Gud, som har udført eder af Ægyptens Land for at
være eder en Gud; jeg er Herren eders Gud.

16 Og Kora, en Søn af Jizehar, der var en Søn af
Kahat, Levi Søn, tog til sig baade Dathan og
Abiram, Eliabs Sønner, og On, Peleths Søn, Rubens
Børn. 2 Og de stode op for Mose Ansigt tillige med to
Hundrede og halvtredsindstyve Mænd af Israels Børn,
Menighedens Fyrster, udnævnte blandt Forsamlingen,
navnkundige Mænd. 3 Og de samlede sig imod Mose
og Aron, og de sagde til dem: Lader det være eder nok!
thi den ganske Menighed er allesammen hellige, og
Herren er midt iblandt dem, og hvi ophøje I eder over
Herrens Menighed? 4 Der Mose hørte det, da faldt
han paa sit Ansigt. 5 Og han talte til Kora og alt hans
Selskab, sigende: I Morgen skal Herren give til Kende,
hvo hans er, og den, som hellig er, og den, han skal
lade komme nær til sig; og hvem han udvælger, den
skal han lade komme nær til sig. 6 Gører dette: Tager
eder Ildkar, Kora og alt hans Selskab! 7 Og lægger
Ild i dem og lægger Røgelse paa dem for Herrens
Ansigt i Morgen, og det skal ske, hvilken Mand Herren
udvælger, han er den hellige; lader det være eder
nok, Levi Børn! 8 Og Mose sagde til Kora: Hører dog,
I Levi Børn! 9 Er det eder for lidet, at Israels Gud
har udskilt eder fra Israels Menighed for at lade eder
komme nær til sig, til at besørge Herrens Tabernakels
Tjeneste og til at staa for Menighedens Ansigt at tjene
dem? 10 Og han har ladet dig og alle dine Brødre,
Levi Børn, med dig komme nær, og nu søge I ogsaa
Præstedømmet! 11 Derfor er du og alt dit Selskab, de
som ere forsamlede, imod Herren; og Aron, hvad er
han, at I knurre imod ham? 12 Og Mose sendte hen
at kalde ad Dathan og ad Abiram, Eliabs Sønner, og
de sagde: Vi komme ikke op. 13 Er det for lidet, at du
har ført os op af et Land, som flyder med Mælk og
Honning, for at lade os dø i Ørken? thi du vil endog
aldeles tiltage dig selv Herredømmet over os. 14 Du
har visselig ikke ført os ind i et Land, som flyder med
Mælk og Honning, eller givet os Agre og Vingaarde til
Arv; vil du blænde Øjnene paa disse Mænd? vi ville
ikke komme op. 15 Da blev Mose saare vred og sagde
til Herren: Vend dig ikke til deres Madoffer; jeg har
ikke taget et Asen fra dem, og jeg har ikke gjort een
iblandt dem ondt. 16 Og Mose sagde til Kora: Vær
du og dit ganske Selskab for Herrens Ansigt, du og
de og Aron, i Morgen, 17 og tager hver sit Ildkar og
lægger Røgelse paa dem, og hver føre sit Ildkar frem
for Herrens Ansigt, to Hundrede og halvtredsindstyve
Ildkar; og du og Aron, hver med sit Ildkar! 18 Og de
toge hver sit Ildkar og lagde Ild i dem og lagde Røgelse
paa dem, og de stode for Forsamlingens Pauluns Dør,
ligeledes Mose og Aron. 19 Og Kora samlede den
ganske Menighed imod dem til Forsamlingens Pauluns
Dør; men Herrens Herlighed viste sig for den ganske
Menighed. 20 Og Herren talede til Mose og til Aron
og sagde: 21 Skiller eder midt ud af denne Menighed,
saa vil jeg gøre Ende paa dem, i et Øjeblik. 22 Men de
faldt ned paa deres Ansigter og sagde: Gud, alt Køds
Aanders Gud! om den ene Mand synder, vil du derfor
blive vred paa al Menigheden? 23 Og Herren talede til
Mose og sagde: 24 Tal til Menigheden og sig: Gaar bort
trindt omkring fra Koras, Dathans og Abirams Bolig.
25 Og Mose stod op og gik til Dathan og Abiram, og
de Ældste af Israel gik efter ham. 26 Og han talede
til Menigheden og sagde: Kære, viger bort fra disse
ugudelige Mænds Telte, og rører ikke ved noget af
det, som hører dem til, at I ikke skulle omkomme i alle
deres Synder. 27 Og de gik bort fra Koras, Dathans og
Abirams Bolig trindt omkring; men Dathan og Abiram
vare gangne ud og stode i deres Teltes Dør, og deres
Hustruer og deres Sønner og deres smaa Børn. 28
Og Mose sagde: Derpaa skulle I kende, at Herren har
sendt mig at gøre alle disse Gerninger, og at de ikke
ere af mit eget Hjerte: 29 Dersom disse dø, som alle
Mennesker dø, eller hjemsøges, som alle Mennesker
hjemsøges, da har Herren ikke sendt mig; 30 men
dersom Herren skaber noget nyt, at Jorden oplader
sin Mund og opsluger dem og alt det, de have, saa at
de fare levende ned i Helvede, da skulle I kende, at
disse Mænd have opirret Herren. (Sheol h7585) 31 Og
det skete, der han havde fuldendt at tale alle disse Ord,
da revnede Jorden, som var under dem, 32 og Jorden
aabnede sin Mund og opslugte dem og deres Huse
og hvert Menneske, som hørte Kora til, og alt Godset.
33 Og de og alt det, de havde, fore levende ned i
Helvede; og Jorden skjulte dem, og de omkom midt i
Menigheden. (Sheol h7585) 34 Og al Israel, som var trindt
omkring dem, flyede ved deres Skrig; thi de sagde: Blot
Jorden ikke opsluger os! 35 Og en Ild for ud fra Herren
og fortærede de to Hundrede og halvtredsindstyve
Mænd, som ofrede Røgelse. 36 Og Herren talede til

Mose og sagde: 37 Sig til Eleasar, Præsten Arons Søn,
at han skal tage Ildkarrene ud af Branden og sprede
Ilden langt bort; thi de ere helligede, 38 deres Ildkar,
som syndede imod deres Liv, og man skal slaa dem i
brede Plader at beslaa Alteret med; thi de bare dem
frem for Herrens Ansigt, og de ere helligede; og de
skulle være Israels Børn til et Tegn. 39 Saa tog Eleasar,
Præsten, de Ildkar af Kobber, som de opbrændte havde
ofret med, og slog dem ud til Plader til at beslaa Alteret
med, 40 Israels Børn til en Ihukommelse, paa det at
ingen fremmed Mand, som ikke er af Arons Sæd, skal
nærme sig for at gøre Offer af Røgelse for Herrens
Ansigt; og at det ikke skal gaa ham som Kora og
som hans Selskab, som Herren havde sagt ham ved
Mose. 41 Men den anden Dag knurrede al Israels
Børns Menighed mod Mose og mod Aron og sagde: I
have slaget Herrens Folk ihjel. 42 Og det skete, der
Menigheden samledes mod Mose og mod Aron, da
vendte disse sig til Forsamlingens Paulun, og se, Skyen
skjulte det; og Herrens Herlighed lod sig se. 43 Og
Mose og Aron kom frem foran Forsamlingens Paulun.
44 Og Herren talede til Mose og sagde: 45 Forføjer eder
midt ud af denne Menighed, saa vil jeg gøre Ende paa
dem i et Øjeblik; og de faldt ned paa deres Ansigter. 46
Og Mose sagde til Aron: Tag Ildkarret og læg Ild fra
Alteret og læg Røgelse derpaa, og gak hasteligen hen
til Menigheden og gør Forligelse for dem; thi en Vrede
er udgangen fra Herrens Ansigt, Plagen er begyndt.
47 Og Aron tog det, ligesom Mose havde sagt, og løb
hen midt i Forsamlingen, og se, Plagen var begyndt
iblandt Folket; saa kom han Røgelse derpaa og gjorde
Forligelse for Folket. 48 Og han stod imellem de døde
og imellem de levende, og Plagen hørte op. 49 Men
de, som døde i Plagen, vare fjorten Tusinde og syv
Hundrede foruden dem, som døde for Koras Handels
Skyld. 50 Og Aron kom til Mose igen for Forsamlingens
Pauluns Dør, og Plagen var hørt op.

17 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Tal
til Israels Børn og tag af dem een Kæp for
hvert Fædrenehus, af alle deres Fyrster for deres
Fædrenehuse, tolv Kæppe; du skal skrive hvers Navn
paa hans Kæp. 3 Og du skal skrive Arons Navn paa
Levi Kæp; thi der skal være een Kæp for hver Øverste
over deres Fædrenehuse. 4 Og du skal lægge dem
i Forsamlingens Paulun lige for Vidnesbyrdet, hvor
jeg vil komme sammen med eder. 5 Og det skal ske,
den Mand, jeg udvælger, hans Kæp skal blomstre; at
jeg kan stille Israels Børns Knur imod mig, hvormed
de knurre imod eder. 6 Og Mose talede til Israels
Børn, og alle deres Fyrster gave ham for enhver Fyrste
een Kæp, efter deres Fædrenehuse, tolv Kæppe; og
Arons Kæp var midt iblandt deres Kæppe. 7 Og Mose
lagde Kæppene for Herrens Ansigt i Vidnesbyrdets
Paulun. 8 Og det skete den anden Dag, da kom Mose til
Vidnesbyrdets Paulun, og se, Arons Kæp for Levi Hus
havde blomstret, ja, den havde baade skudt Knopper
og fremført Blomster og baaret modne Mandler. 9 Og
Mose bar alle Kæppene ud fra Herrens Ansigt til alle
Israels Børn, og de saa dem, og de toge hver sin Kæp.
10 Og Herren sagde til Mose: Bær Arons Kæp ind igen
lige for Vidnesbyrdet, i Forvaring, til et Tegn imod de
genstridige Børn; og du skal gøre en Ende paa deres
Knur imod mig, at de ikke skulle dø. 11 Og Mose gjorde
det, ligesom Herren befalede ham, saaledes gjorde
han. 12 Og Israels Børn sagde til Mose, sigende: Se,
vi maa opgive Aanden, vi omkomme, vi omkomme
alle sammen! 13 Enhver som kommer nær, den som
kommer nær til Herrens Tabernakel, han maa dø; mon
det da skulde være forbi med os, og vi skulde opgive
Aanden?

18 Og Herren sagde til Aron: Du og dine Sønner og
din Faders Hus med dig, I skulle bære Skylden
for, hvad der forses mod Helligdommen; og du og dine
Sønner med dig, I skulle bære Skylden for, hvad I
forse eder imod eders Præstedømme. 2 Og før ogsaa
dine Brødre, Levi Stamme, din Faders Stamme, frem
tillige med dig, og de skulle slutte sig til dig og tjene
dig; men du og dine Sønner med dig, I skulle være
foran Vidnesbyrdets Paulun. 3 Og de skulle tage Vare
paa, hvad du vil have varetaget, og paa hvad der
ved det ganske Paulun er at varetage; dog skulle
de ikke nærme sig Helligdommens Redskaber eller
Alteret, at ikke baade de og I skulle dø. 4 Men de
skulle slutte sig til dig og tage Vare paa, hvad der ved
Forsamlingens Paulun er at varetage i al Paulunets
Tjeneste; men en uvedkommende skal ikke holde
sig nær til eder. 5 Saa tager Vare paa, hvad der er
at varetage ved Helligdommen, og paa hvad der er
at varetage ved Alteret, at der ikke ydermere skal
komme en Vrede over Israels Børn. 6 Og jeg, se, jeg
har taget eders Brødre, Leviterne, midt ud af Israels
Børn; de ere givne eder som en Gave for Herren, til
at besørge Forsamlingens Pauluns Tjeneste. 7 Men
du, og dine Sønner med dig, skulle tage Vare paa
eders Præstedømme, i al den Gerning, som hører til
Alteret og inden for Forhænget, og I skulle tjene der;
jeg giver eder eders Præstedømme som Tjeneste, der
er en Gave; men den uvedkommende, som nærmer
sig, skal dødes. 8 Og Herren talede til Aron: Jeg, se,
jeg har givet dig Varetægten over mine Offergaver;
alle de Ting, som Israels Børn hellige, har jeg givet
dig for din Salvelses Skyld og dine Børn til en evig
Rettighed. 9 Dette skal høre dig til af det højhellige, af
Ildofrene: Alle deres Ofre af alle deres Madofre og af

alle deres Syndofre og af alle deres Skyldofre, som de
skulle betale mig, det skal være dig og dine Sønner
højhelligt. 10 Paa et højhelligt Sted skal du æde det;
alt Mandkøn skal æde deraf, det skal være dig en
Hellighed. 11 Og dette hører dig til: Deres Offergave
af alle Israels Børns Rørelsesofre; dig har jeg givet
dem og dine Sønner og dine Døtre med dig til en evig
Rettighed; hver som er ren i dit Hus, maa æde det. 12
Alt det bedste af Olie og alt det bedste af ny Vin og
Korn, deres Førstegrøde, som de skulle give Herren,
det har jeg givet dig. 13 Førstegrøden af alt det, som
er i deres Land, som de skulle føre frem for Herren,
skal høre dig til; hver som er ren i dit Hus, skal æde
deraf. 14 Alt det, som er lyst i Band i Israel, skal høre
dig til. 15 Alt det, som aabner Moders Liv, af alt Kød,
som de skulle bringe frem for Herren, af Mennesker
eller af Dyr, det skal være dit; dog skal du løse de
førstefødte af Menneskene og løse det førstefødte af
urene Dyr. 16 Og det, som skal løses deraf, det skal du
løse, fra det er en Maaned gammelt, efter din Vurdering
for fem Sekel Sølv efter Helligdommens Sekel: Den
er tyve Gera. 17 Men det førstefødte af Øksne eller
det førstefødte af Faar eller det førstefødte af Geder
skal du ikke løse, de ere hellige; deres Blod skal du
stænke paa Alteret, og du skal gøre et Røgoffer af
deres Fedt, et Ildoffer til en behagelig Lugt for Herren.
18 Og deres Kød skal høre dig til; ligesom Rørelsens
Bryst og som den højre Bov skal det høre dig til. 19
Alle Gaver af de hellige Ting, som Israels Børn skulle
bringe Herren, har jeg givet dig og dine Sønner og
dine Døtre med dig til en evig Rettighed; det skal
være en evig Saltpagt for Herrens Ansigt, for dig og
for din Sæd med dig. 20 Og Herren sagde til Aron:
Du skal ikke arve i deres Land, og du skal ikke have
Del midt iblandt dem; jeg er din Del og din Arv midt
iblandt Israels Børn. 21 Men se, jeg har givet Levi
Børn al Tienden i Israel til en Arv, folderes Tjeneste,
som de besørge, nemlig Tjenesten ved Forsamlingens
Paulun. 22 Og Israels Børn maa ikke ydermere nærme
sig Forsamlingens Paulun, at de ikke skulle paadrage
sig Synd og dø. 23 Men Leviten, han skal besørge
Tjenesten ved Forsamlingens Paulun, og de skulle
bære Skyld for, hvad de forse sig; dette skal være
en evig Skik hos eders Efterkommere, og de skulle
intet Arvegods arve midt iblandt Israels Børn. 24 Thi
Israels Børns Tiende, som de skulle yde Herren til en
Gave, har jeg givet Leviterne til Arv; derfor har jeg sagt
til dem, at de skulle intet Arvegods arve midt iblandt
Israels Børn. 25 Og Herren talede til Mose og sagde:
26 Og til Leviterne skal du tale og sige til dem: Naar I
tage den Tiende af Israels Børn, som jeg har givet eder
af dem til eders Arv, da skulle I yde Herren en Gave
deraf, nemlig den tiende Del af Tienden. 27 Og Gaven,
der er ydet eder, skal regnes eder ligesom Kornet af
Loen og ligesom Fylden af Persen. 28 Saaledes skulle
ogsaa I yde en Gave til Herren af alle eders Tiender,
som I skulle tage af Israels Børn, og I skulle give Aron,
Præsten, Gaven til Herren deraf. 29 Af alle Gaver til
eder skulle I yde den hele Gave til Herren, af alt det
bedste deraf, den ham helligede Del deraf. 30 Og du
skal sige til dem: Naar I yde det bedste deraf, da skal
det regnes Leviterne ligesom en Indkomst af Loen og
ligesom en Indkomst af Persen. 31 Og I maa æde det
paa alle Steder, I og eders Hus; thi det er eders Løn
for eders Tjeneste ved Forsamlingens Paulun. 32 Saa
skulle I ikke paadrage eder Synd for den Sags Skyld,
naar I yde det bedste deraf; og I skulle ikke vanhellige
Israels Børns hellige Ting, at I ikke skulle dø.

19 Og Herren talede til Mose og til Aron og sagde:
2 Dette skal være Lovens Skik, som Herren har
budet og sagt: Sig til Israels Børn, at de skulle tage til
dig en rød Kvie, uden Lyde, paa hvilken ingen Men er,
og paa hvilken der ikke er kommet Aag. 3 Og I skulle
give den til Eleasar, Præsten, og han skal føre den
hen uden for Lejren, og man skal slagte den for hans
Ansigt. 4 Og Eleasar, Præsten, skal tage af dens Blod
paa sin Finger, og han skal stænke af dens Blod hen
imod Forsiden af Forsamlingens Paulun syv Gange. 5
Og man skal opbrænde Kvien for hans Øjne, dens Hud
og dens Kød og dens Blod skal man opbrænde tillige
med dens Møg. 6 Og Præsten skal tage Cedertræ og
Isop og Skarlagen, og han skal kaste det midt paa
Kviens Baal. 7 Og Præsten skal to sine Klæder og
bade sit Legeme i Vand, og derefter skal han komme i
Lejren; og Præsten skal være uren indtil Aftenen. 8 Og
den, som opbrændte den, skal to sine Klæder i Vand
og bade sit Legeme i Vand og være uren indtil Aftenen.
9 Og en Mand, som er ren, skal sanke Asken af Kvien
og lægge den uden for Lejren paa et rent Sted, og den
skal være i Forvaring til Israels Børns Menighed, til
Renselsesvand, det er Syndoffer. 10 Og den, som har
sanket Asken af Kvien, skal to sine Klæder og være
uren indtil Aftenen, Og dette skal være for Israels Børn
og for den fremmede, som opholder sig midt iblandt
eder, til en evig Skik. 11 Hvo som rører ved en død, ved
noget Menneskes Lig, han skal være uren i syv Dage.
12 Han skal dermed rense sig fra Synden paa den
tredje Dag og paa den syvende Dag, saa bliver han ren;
og renser han sig ikke fra Synden paa den tredje Dag
og paa den syvende Dag, saa bliver han ikke ren. 13
Enhver som rører ved en død, ved et dødt Menneskes
Lig, og ikke vil rense sig fra Synden, han gør Herrens
Tabernakel urent, og den Sjæl skal udryddes af Israel,
fordi Renselsesvand ikke blev stænket paa ham; han
skal være uren, hans Urenhed er fremdeles paa ham.

14 Dette er Loven, naar et Menneske dør i Teltet, hver
den, som kommer ind i Teltet, og alt det, som er i Teltet,
skal være urent i syv Dage; 15 og hvert aabent Kar,
som der ikke er bundet et Stykke Klæde over, det er
urent. 16 Og hver som rører ved nogen paa Marken,
der er ihjelslaget med Sværd, eller ved en død eller ved
et Menneskes Ben eller ved en Grav, den skal være
uren i syv Dage. 17 Saa skulle de tage for den urene
af det brændte Syndoffers Aske, og man skal komme
rindende Vand derpaa i et Kar. 18 Og en Mand, som
er ren, skal tage Isop og dyppe i Vandet, og stænke
over Teltet og over alle Karrene og over Personerne,
som have været der, og over den, som har rørt ved
et Ben eller ved en ihjelslagen eller ved en død eller
ved en Grav. 19 Og den rene skal stænke paa den
urene paa den tredje Dag og paa den syvende Dag
og rense ham fra Synden paa den syvende Dag, og
han skal to sine Klæder og bade sig i Vand, saa bliver
han ren om Aftenen. 20 Og den som bliver uren og
ikke vil rense sig fra Synden, den Sjæl skal udryddes
af Forsamlingen; thi han har gjort Herrens Helligdom
uren, Renselsens Vand blev ikke stænket paa ham,
han er uren. 21 Og det skal være dem til en evig Skik;
og den, som stænker Renselsesvandet, skal to sine
Klæder, og den, som rører ved Rense! ses vandet, skal
være uren indtil Aftenen. 22 Og alt det, den urene rører
ved, skal være urent, og den Person, som rører ved
ham, skal være uren indtil Aftenen.

20 Og Israels Børn, den ganske Menighed, kom i
den Ørk Zin, i den første Maaned, og Folket blev
i Kades; og Maria døde der og blev begraven der. 2 Og
Menigheden havde intet Vand; da forsamledes de mod
Mose og mod Aron. 3 Og Folket kivedes med Mose, og
de sagde: Gid vi dog havde opgivet Aanden, dengang
vore Brødre opgave Aanden for Herrens Ansigt. 4 Og
hvorfor førte I Herrens Menighed ind i denne Ørk, at
vi skulle dø der, vi og vore Dyr? 5 Og hvorfor førte
I os op af Ægypten for at bringe os til dette slemme
Sted, som ikke er et Sted til Sæd og Figen og Vin
og Granatæble, og hvor der ikke er Vand at drikke?
6 Og Mose og Aron kom fra Menighedens Ansigt til
Forsamlingens Pauluns Dør og faldt ned paa deres
Ansigter; og Herrens Herlighed viste sig for dem. 7 Og
Herren talede til Mose og sagde: 8 Tag Staven, og saml
Menigheden, du og Aron, din Broder, og I skulle tale
til Klippen for deres Øjne, saa skal den give Vand af
sig; og du skal lade Vand af Klippen komme ud til dem
og give Menigheden og deres Dyr at drikke. 9 Da tog
Mose Staven bort fra Herrens Ansigt, som han havde
befalet ham. 10 Og Mose og Aron samlede Menigheden
lige for Klippen; og han sagde til dem: Hører dog, I
genstridige! monne vi kunne lade Vand komme ud til
eder af denne Klippe? 11 Og Mose opløftede sin Haand
og slog Klippen med sin Stav to Gange; da udgik meget
Vand, saa at Menigheden drak og deres Dyr. 12 Og
Herren sagde til Mose og til Aron: Fordi I ikke troede
paa mig, til at helliggøre mig for Israels Børns Øjne,
derfor skulle I ikke føre denne Menighed ind i det Land,
som jeg har givet dem. 13 Dette er Kivevandet, hvor
Israels Børn kivedes med Herren; og han helliggjorde
sig paa dem. 14 Og Mose sendte Bud fra Kades til
Edoms Konge, saalunde: Saa siger din Broder Israel:
Du ved al den Møje, som os er vederfaren, 15 at vore
Fædre droge ned til Ægypten, og vi boede lang Tid i
Ægypten, og Ægypterne handlede ilde med os og med
vore Fædre. 16 Og vi raabte til Herren, og han hørte
vor Røst og sendte en Engel og udførte os af Ægypten,
og se, vi ere i Kades, Staden ved det yderste af dit
Landemærke. 17 Kære, lad os gaa igennem dit Land,
vi ville hverken gaa igennem Ager eller Vingaard og ej
drikke Vand af nogen Brønd, vi ville gaa ad Kongevejen,
vi ville hverken bøje til den højre eller til den venstre
Side, indtil vi ere komne igennem dit Landemærke. 18
Og Edom sagde til ham: Du maa ikke gaa igennem mit
Land, at jeg ikke skal drage ud mod dig med Sværd.
19 Og Israels Børn sagde til ham: Vi ville gaa op ad
den alfare Vej, og dersom vi drikke af Vandet hos dig,
jeg og mit Kvæg, da vil jeg give Betaling derfor; jeg vil
slet intet gøre uden at gaa igennem til Fods. 20 Men
han sagde: Du maa ikke gaa igennem; og Edom drog
ud imod ham med et svart Folk og en stærk Haand.
21 Saa vægrede Edom sig ved at tillade Israel at gaa
igennem sit Landemærke; og Israel bøjede af Vejen for
ham. 22 Og de rejste fra Kades; og Israels Børn, al
Menigheden kom til det Bjerg Hor. 23 Og Herren talede
til Mose og til Aron ved det Bjerg Hor, ved Edoms
Landemærke, og sagde: 24 Aron skal samles til sit
Folk, thi han skal ikke komme ind i det Land, som jeg
har givet Israels Børn, fordi I vare genstridige mod min
Mund ved Meribas Vand. 25 Tag Aron og Eleasar, hans
Søn, Og før dem op paa det Bjerg Hor. 26 Og før Aron
af sine Klæder, og før Eleasar, hans Søn, i dem; og
Aron skal samles til sit Folk og dø der. 27 Da gjorde
Mose, som Herren havde befalet; og de gik op paa
det Bjerg Hor for den ganske Menigheds Øjne. 28 Og
Mose førte Aron af sine Klæder og førte Eleasar, hans
Søn, i dem; saa døde Aron der oven paa Bjerget; men
Mose og Eleasar gik ned ad Bjerget. 29 Og der al
Menigheden saa, at Aron havde opgivet Aanden, da
begræd de Aron i tredive Dage, hele Israels Hus.

21 Der Kananiten, Arads Konge, som boede i
Sydlandet, hørte, at Israel kom ind ad Spejdernes
Vej, da stred han imod Israel og førte nogle af dem
bort i Fangenskab. 2 Da lovede Israel Herren et Løfte

og sagde: Dersom du giver dette Folk i min Haand,
da vil jeg lyse deres Stæder i Band. 3 Og Herren
hørte Israels Røst og overgav Kananiterne, og man
bandlyste dem og deres Stæder og kaldte det Steds
Navn Horma. 4 Saa rejste de fra det Bjerg Hor paa
Vejen til det røde Hav, for at drage omkring Edoms
Land; og Folkets Sjæl blev utaalmodig paa Vejen. 5
Og Folket talede imod Gud og imod Mose: Hvorfor
førte I os op af Ægypten for at dø i Ørken? thi her er
hverken Brød eller Vand, og vor Sjæl kedes ved denne
ringe Mad. 6 Da sendte Herren giftige Slanger iblandt
Folket, og de bed Folket, og der døde meget Folk af
Israel. 7 Da kom Folket til Mose, og de sagde: Vi have
syndet, thi vi have talet imod Herren og imod dig, bed
til Herren, at han vil tage de Slanger fra os; og Mose
bad for Folket. 8 Da sagde Herren til Mose: Gør dig en
Slange, og sæt den paa en Stang; og det skal ske,
at hver som er bidt og ser den, han skal leve. 9 Da
gjorde Mose en Kobberslange og satte den paa en
Stang; og det skete, naar en Slange havde bidt nogen,
og han saa til den Kobberslange, da blev han i Live.
10 Og Israels Børn rejste derfra, og de lejrede sig i
Oboth. 11 Og de rejste fra Oboth, og de lejrede sig
ved Abirams Høje i Ørken, som er lige foran Moab,
mod Solens Opgang. 12 Derfra rejste de og lejrede sig
ved den Bæk Sered. 13 Derfra rejste de og lejrede sig
paa denne Side Arnon, som er i Ørken, og som gaar
ud fra Amoriternes Landemærke; thi Arnon var Moabs
Landemærke imellem Moab og imellem Amoriterne.
14 Derfor siges i Herrens Stridsbog: „Vaheb i Sufa og
Arnons Bække, 15 og Bækkenes Løb, som strækker
sig til Ars Bolig og støder paa Moabs Landemærke.
16 Og derfra rejste de til Beer, det er den Brønd, som
Herren talede om til Mose: Saml Folket, og jeg vil
give dem Vand. 17 Da sang Israel denne Sang: „Stig,
Brønd! sjunger om den. 18 Brønd, som er graven
af Fyrsterne, kastet af de ædle iblandt Folket, med
Fyrstespir, med deres Herskerstave!" Og fra den Ørk
rejste de til Matthana, 19 og fra Matthana til Nahaliel,
og fra Nahaliel til Bamoth, 20 og fra Bamoth til den
Dal, som er paa Moabs Mark, mod Toppen af Pisga,
der skuer ud over Ørken. 21 Og Israel sendte Bud
hen til Sihon, Amoriternes Konge, og lod sige: 22 Lad
mig gaa igennem dit Land, vi ville ikke bøje ind paa
Ager eller paa Vingaard, vi ville ikke drikke Vand af
nogen Brønd, vi ville drage ad Kongevejen, indtil vi ere
komne igennem dit Landemærke. 23 Og Sihon vilde
ikke tilstede Israel at gaa igennem sit Landemærke;
men Sihon samlede alt sit Folk og drog ud mod Israel i
Ørken og kom til Jaza; og han stred imod Israel. 24 Men
Israel slog ham med skarpe Sværd og indtog hans Land
til Ejendom, fra Arnon indtil Jabok, indtil Ammons Børn;
men Ammons Børns Landemærke var fast. 25 Saa
indtog Israel alle disse Stæder, og Israel tog Bolig i alle
Amoriternes Stæder, i Hesbon, og alle dens tilliggende
Byer. 26 Thi Hesbon var Sihons, Amoriternes Konges,
Stad; og han havde stridt mod Moabiternes forrige
Konge og taget alt hans Land fra ham indtil Arnon. 27
Derfor sige de, som tale Ordsprog: „Kommer til Hesbon!
Sihons Stad skal bygges og grundfæstes. 28 Thi der er
udgangen en Ild af Hesbon, en Lue af Sihons Stad, den
har fortæret Ar i Moab, Herrerne over Arnons Høje. 29
Ve dig, Moab! du, Kamos Folk, er fortabt! han har givet
sine Sønner som Flygtninge og sine Døtre som Fanger
til Sihon, Amoriternes Konge. 30 Og vi have nedskudt
dem; Hesbon er tabt indtil Dibon; og vi have lagt dem
øde indtil Nofa, som naar indtil Medba." 31 Saa tog
Israel Bolig i Amoriternes Land. 32 Og Mose sendte
ud at bespejde Jaeser, og de indtoge dens tilliggende
Byer; og han fordrev Amoriterne, som vare der. 33 Og
de vendte sig og droge op ad Vejen til Basan; da drog
Og, Kongen af Basan, ud imod dem, han og alt hans
Folk til Strid, til Edrei. 34 Og Herren sagde til Mose:
Frygt ikke for ham; thi jeg har givet ham i din Haand, og
alt hans Folk og hans Land; og du skal gøre ved ham,
ligesom du gjorde ved Sihon, Amoriternes Konge, som
boede i Hesbon. 35 Og de sloge ham og hans Sønner
og alt hans Folk, saa at man ikke lod nogen blive
tilovers for ham, og de indtoge hans Land til Ejendom.

22 Og Israels Børn rejste derfra; og de lejrede sig
paa Moabiternes slette Marker, paa hin Side
Jordanen mod Jeriko. 2 Og Balak, Zippors Søn, saa
alt det, som Israel havde gjort Amoriterne. 3 Og
Moabiterne frygtede saare for Folket, fordi det var
talrigt; og Moabiterne gruede for Israels Børn. 4 Da
sagde Moab til Midianiternes Ældste: Nu skal denne
Flok opslikke alt rundt omkring os, ligesom Oksen
opslikker grønne Urter paa Marken; men Balak, Zippors
Søn, var Moabiternes Konge paa den Tid. 5 Og han
sendte Bud til Bileam, Beors Søn, til Pethor, som er
ved Floden, til hans Folks Børns Land, for at kalde
ham, sigende: Se, et Folk er udgaaet af Ægypten, se,
det skjuler Jordens Kreds, og det ligger tværs over
for mig. 6 Og nu, kære, gak hid, forband mig dette
Folk, thi det er mig for mægtigt, maaske jeg kunde
slaa det og uddrive det af Landet; thi jeg ved, at hvem
du velsigner, er velsignet, og hvem du forbander, skal
være forbandet. 7 Og de Ældste af Moabiterne gik
hen med de Ældste af Midianiterne, og Spaamandsløn
var i deres Haand, og de kom til Bileam, og de talede
Balaks Ord til ham. 8 Og han sagde til dem: Bliver
her i denne Nat, saa vil jeg give eder Svar, ligesom
Herren vil tale til mig; saa bleve Moabiternes Fyrster
hos Bileam. 9 Og Gud kom til Bileam og sagde: Hvo
ere de Mænd, som ere hos dig? 10 Og Bileam sagde

til Gud: Balak, Zippors Søn, Moabiternes Konge, har
sendt til mig, sigende: **11** Se her det Folk, som er
udgaaet af Ægypten og skjuler Jordens Kreds! gak nu
hid, forband mig det, maaske jeg kunde stride imod det
og uddrive det. **12** Og Gud sagde til Bileam: Du skal
ikke gaa med dem, du skal ikke forbande Folket; thi
det er velsignet. **13** Da stod Bileam op om Morgenen
og sagde til Balaks Fyrster: Gaar til eders Land; thi
Herren vægrer sig ved at tillade mig at gaa med eder.
14 Saa gjorde Moabiternes Fyrster sig rede og kom til
Balak, og de sagde: Bileam vægrede sig ved at gaa
med os. **15** Da blev Balak endnu ved at sende flere og
herligere Fyrster end disse. **16** Og de kom til Bileam,
og de sagde til ham: Saa siger Balak, Zippors Søn:
Kære, lad dig ikke forhindre fra at gaa til mig. **17** Thi
jeg vil ære dig saare, og alt det, du siger til mig, vil
jeg gøre; men gak hid, kære, forband mig dette Folk!
18 Og Bileam svarede og sagde til Balaks Tjenere:
Dersom Balak vilde give mig sit Hus, fuldt af Sølv og
Guld, kunde jeg dog ikke overtræde Herren min Guds
Ord ved at gøre lidet eller stort. **19** Men bliver dog
nu her, ogsaa I, i denne Nat, saa vil jeg fornemme,
hvad Herren vil ydermere tale med mig. **20** Da kom
Gud til Bileam om Natten og sagde til ham: Dersom
de Mænd ere komne for at kalde dig, da staa op, gak
med dem; men dog, det Ord, som jeg vil tale til dig,
det skal du gøre. **21** Da stod Bileam op om Morgenen
og sadlede sin Aseninde og drog med Moabiternes
Fyrster. **22** Men Guds Vrede optændtes, fordi han drog
med, og Herrens Engel stillede sig i Vejen for at staa
ham imod; men han red paa sin Aseninde, og hans
tvende Drenge vare med ham. **23** Og Aseninden saa
Herrens Engel staa i Vejen med et draget Sværd i
sin Haand, og Aseninden veg af Vejen og gik ud paa
Marken; men Bileam slog Aseninden for at bøje den
ind paa Vejen. **24** Da stod Herrens Engel i en Hulvej
imellem Vingaardene, hvor der var Stengærde paa
begge Sider. **25** Og der Aseninden saa Herrens Engel,
da trykkede hun sig til Væggen og trykkede Bileams
Fod til Væggen; og han slog hende end mere. **26** Men
Herrens Engel blev ved at gaa frem og stod paa et
snævert Sted, hvor der ingen Vej var til at vige til højre
eller venstre Side. **27** Og Aseninden saa Herrens Engel,
og hun lagde sig ned under Bileam; da optændtes
Bileams Vrede, og han slog Aseninden med Kæppen.
28 Da aabnede Herren Asenindens Mund, og hun sagde
til Bileam: Hvad har jeg gjort dig, at du har slaget mig
nu tre Gange. **29** Og Bileam sagde til Aseninden: Fordi
du har drillet mig, gid jeg havde et Sværd i min Haand,
da vilde jeg nu slaa dig ihjel. **30** Da sagde Aseninden til
Bileam: Er jeg ikke din Aseninde, som du har redet paa
al din Tid, indtil denne Dag? plejede jeg nogensinde at
gøre saaledes imod dig? og han sagde: Nej. **31** Da
oplod Herren Bileams Øjne, at han saa Herrens Engel
staaende i Vejen med det dragne Sværd i sin Haand;
og han bøjede sig og faldt ned paa sit Ansigt. **32** Og
Herrens Engel sagde til ham: Hvorfor har du slaget din
Aseninde nu tre Gange? se, jeger udgangen at staa dig
imod; thi for mine Øjne fører denne Vej til Fordærvelse.
33 Og Aseninden saa mig og veg nu tre Gange af Vejen
for mit Ansigt, ellers, dersom hun ikke var vegen af
Vejen for mit Ansigt, da vilde jeg nu endogsaa have
slaaet dig ihjel og ladet hende leve. **34** Da sagde Bileam
til Herrens Engel: Jeg har syndet, thi jeg vidste ikke, at
du stod lige imod mig paa Vejen; og nu, dersom det er
ondt for dine Øjne, vil jeg vende tilbage igen. **35** Og
Herrens Engel sagde til Bileam: Drag med Mændene,
men kun det Ord, som jeg taler til dig, det skal du tale;
saa drog Bileam med Balaks Fyrster. **36** Og Balak
hørte, at Bileam kom, og han drog ud ham i Møde til en
Stad i Moab, som var ved Landemærket Arnon, som er
ved det yderste Landemærke. **37** Og Balak sagde til
Bileam: Sendte jeg ikke Bud til dig at lade dig kalde?
hvi drog du ikke til mig? mon jeg virkelig ikke skulde
kunne ære dig? **38** Og Bileam sagde til Balak: Se, jeg
er nu kommen til dig; mon jeg formaar at tale noget?
det Ord, som Gud vil lægge i min Mund, det vil jeg tale.
39 Saa for Bileam med Balak, og de kom til Kirjath-
Husoth. **40** Og Balak ofrede stort Kvæg og smaat Kvæg
og sendte deraf til Bileam og til de Fyrster, som vare
hos ham. **41** Og det skete om Morgenen, da tog Balak
Bileam og førte ham op paa Baals Høje; og han saa
derfra det yderste af Folket.

23 Og Bileam sagde til Balak: Byg mig her syv Altere,
og bered mig her syv Okser og syv Vædre. **2** Og
Balak gjorde, som Bileam sagde; og Balak og Bileam
ofrede en Okse og en Væder paa hvert Alter. **3** Og
Bileam sagde til Balak: Stil dig ved dit Brændoffer, og
jeg vil gaa hen, maaske Herren møder mig, og det Ord,
som han lader mig skue, vil jeg give dig til Kende; og
han gik op paa et højt Sted. **4** Og Gud mødte Bileam,
og denne sagde til ham: Jeg har oprejst syv Altere og
ofret en Okse og en Væder paa hvert Alter. **5** Da lagde
Herren Ord i Bileams Mund og sagde: Vend tilbage
til Balak, og saaledes skal du tale. **6** Og han vendte
tilbage til ham, og se, han stod ved sit Brændoffer,
han og alle Moabiternes Fyrster. **7** Da tog han til sit
Sprog og sagde: Fra Syrien har Balak, Moabiternes
Konge, ladet mig hente, fra Bjergene mod Østen: Gak
hid, forband mig Jakob, og gak hid, øs Vrede paa
Israel! **8** Hvorledes skal jeg forbande, da Gud ikke
forbander ham? hvorledes skal jeg vredes, da Herren
ikke vredes? **9** Thi fra Klippernes Top ser jeg ham, og
fra Højene skuer jeg ham; se, det Folk skal bo alene
og skal ikke regne sig til Hedningerne. **10** Hvo har talt

Jakobs Støv og Tallet paa den fjerde Part af Israel?
Min Sjæl dø de oprigtiges Død, og mit Endeligt vorde
som hans! 11 Da sagde Balak til Bileam: Hvad gør du
imod mig? jeg tog dig hid til at forbande mine Fjender,
og se, du har velsignet dem. 12 Og han svarede og
sagde: Skal jeg ikke tage Vare paa at tale det, som
Herren lægger i min Mund? 13 Og Balak sagde til ham:
Kære, kom med mig til et andet Sted, fra hvilket du kan
se dem, dog skal du kun se det yderste af dem, men
du skal ikke se dem alle; og forband mig dem derfra.
14 Og han tog ham med sig paa Zofims Mark til Pisgas
Top og byggede syv Altere og ofrede en Okse og en
Væder paa hvert Alter. 15 Og han sagde til Balak:
Stil dig her ved dit Brændoffer, og jeg vil saa søge et
Møde. 16 Og Herren mødte Bileam og lagde Ord i
hans Mund, og han sagde: Vend tilbage til Balak, og
saaledes skal du tale. 17 Og han kom til ham, og se,
han stod ved sit Brændoffer og Moabiternes Fyrster
hos ham, og Balak sagde til ham: Hvad sagde Herren?
18 Og han tog til sit Sprog og sagde: Staa op, Balak, og
hør, bøj dit Øre til mig, Zippors Søn! 19 Gud er ikke et
Menneske, at han lyver, ej heller et Menneskes Barn,
at han skulde angre; har han sagt det, og skulde ikke
gøre det? og har han talet, og skulde ikke holde det?
20 Se, at velsigne er mig overdraget; han velsignede,
og jeg kan ikke forandre det. 21 Han skuede ikke Uret i
Jakob og saa ikke Jammer i Israel; Herren, hans Gud,
er med ham, og Kongejubel hos ham. 22 Gud er den,
som førte dem ud af Ægypten, de have megen Styrke
som Enhjørningen. 23 Thi der er ingen Spaadomskunst
i Jakob og ingen Sandsigerkunst i Israel; i sin Tid skal
der siges til Jakob og til Israel, hvad Gud har gjort. 24
Se, det Folk skal staa op som en Løvinde og ophøje
sig som en Løve; det skal ikke lægge sig, før det æder
Rovet og drikker de ihjelslagnes Blod. 25 Da sagde
Balak til Bileam: Du skal hverken forbande det, ej heller
skal du velsigne det. 26 Og Bileam svarede og sagde
til Balak: Har jeg ej talet til dig og sagt: Alt det, som
Herren vil tale, det vil jeg gøre? 27 Og Balak sagde til
Bileam: Kære, gaa med, jeg vil tage dig med hen til
et andet Sted; maaske det maatte være Ret for Guds
Øjne, at du derfra forbander mig det. 28 Og Balak tog
Bileam med sig paa Peors Top, som skuer ud over
Ørken. 29 Og Bileam sagde til Balak: Byg mig her syv
Altere, og bered mig her syv Okser og syv Vædre.
30 Og Balak gjorde, som Bileam sagde, og ofrede en
Okse og en Væder paa hvert Alter.

24 Der Bileam saa, at det behagede Herren, at han
velsignede Israel, da gik han ikke hen, som de
andre Gange, at søge Spaadomme; men han rettede
sit Ansigt mod Ørken. 2 Og Bileam opløftede sine Øjne
og saa Israel, som var lejret efter dets Stammer; og
Guds Aand kom over ham. 3 Og han tog til sit Sprog og
sagde: Det siger Bileam, Beors Søn, og det siger den
Mand, hvis Øje er tillukket, 4 det siger den, som hører
Guds Taler, den, som ser den Almægtiges Syn, den, der
sank ned, og hvem Øjnene bleve aabnede paa: 5 Hvor
skønne ere dine Telte, Jakob! og dine Boliger, Israel! 6
Ligesom Bække udbrede de sig, som Haverne ved en
Flod, som Aloetræer, Herren har plantet, som Cedrene
ved Vandet. 7 Der skal flyde Vand af hans Spande,
og hans Afkom skal være ved de mange Vande, og
hans Konge skal blive mægtigere end Agag, og hans
Rige skal ophøjes. 8 Gud er den, som førte ham ud af
Ægypten, de have megen Styrke, som Enhjørningen;
han skal fortære Hedningerne, sine Fjender, og bryde
deres Ben og saare dem med sine Pile. 9 Han har bøjet
sig, lagt sig som en Løve og som en Løvinde, hvo tør
jage ham op? velsignet være de, som dig velsigne, og
forbandet være de, som dig forbande. 10 Da optændtes
Balaks Vrede imod Bileam, og han slog sine Hænder
sammen; og Balak sagde til Bileam: Jeg kaldte dig til at
forbande mine Fjender, og se, du har velsignet nu tre
Gange. 11 Og nu, fly du til dit Sted; jeg havde sagt: Jeg
vil ære dig, men se, Herren har forhindret dig fra den
Ære. 12 Og Bileam sagde til Balak: Talede jeg ikke
ogsaa til dine Bud, som du sendte til mig, og sagde: 13
Dersom Balak vilde give mig sit Hus, fuldt af Sølv og
Guld, saa kunde jeg ikke overtræde Herrens Ord, til
at gøre godt eller ondt efter mit eget Hjerte; det som
Herren vil tale, det vil jeg tale. 14 Og nu se, jeg drager
til mit Folk; gak hid, jeg vil raade dig, hvad dette Folk
skal gøre ved dit Folk i de sidste Dage. 15 Og han tog
til sit Sprog og sagde: Det siger Bileam, Beors Søn,
det siger den Mand, hvis Øje er tillukket; 16 det siger
den, som hører Guds Taler, og som ved den Højestes
Vidskab, den, som ser den Almægtiges Syn, den, der
sank ned, og hvem Øjnene bleve aabnede paa: 17
Jeg ser ham, dog ikke nu, jeg skuer ham, men ikke
nær; der opgaar en Stjerne af Jakob, og der hæver
sig et Spir af Israel, og det knuser Moabs Hjørner og
ødelægger alle Seths Børn. 18 Og Edom skal være
hans Ejendom, og Sejr, hans Fjende, skal være hans
Ejendom; men Israel skal gøre kraftige Gerninger. 19
Af Jakob skal een herske, og de overblevne skal han
udrydde af Stæderne. 20 Og der han saa Amalekiterne,
da tog han til sit Sprog og sagde: Amalek er det første
af Hedningefolkene; men i hans sidste Tid skal han gaa
til Grunde. 21 Og der han saa Keniterne, da tog han til
sit Sprog og sagde: Fast er din Bolig, og bygget paa
Klippen er din Rede. 22 Thi mon Kain skal hjemfalde til,
Undergang, indtil Assur fører dig i Fangenskab? 23 Og
han tog til sit Sprog og sagde: Ve! hvo skal blive ved
Live, naar Gud beskikker det? 24 Og Skibe fra Kithims
Egn skulle komme, og de skulle undertrykke Assur og

undertrykke Eber, ja ogsaa han skal gaa til Grunde. 25
Og Bileam stod op og gik og vendte tilbage til sit Sted;
og Balak gik ogsaa sin Vej.

25 Og Israel boede i Sittim, og Folket begyndte at
bedrive Hor med Moabiternes Døtre. 2 Og de
indbøde Folket til deres Guders Ofre; og Folket aad, og
de tilbade deres Guder. 3 Og Israel lod sig koble til
Baal-Peor; da optændtes Herrens Vrede imod Israel. 4
Og Herren sagde til Mose: Hent alle de Øverste for
Folket og lad hine ophænge for Herren imod Solen;
saa skal Herrens brændende Vrede vendes fra Israel.
5 Og Mose sagde til Israels Dommere: Hver ihjelslaa
sine Folk, som have ladet sig koble til Baal-Peor. 6 Og
se, en Mand af Israels Børn kom og førte en midianitisk
Kvinde frem til sine Brødre, for Mose Øjne og for al
Israels Børns Menigheds Øjne; og disse græd ved
Forsamlingens Pauluns Dør. 7 Og Pinehas, en Søn
af Eleasar, der var en Søn af Præsten Aron, saa det;
og han stod op midt i Menigheden og tog et Spyd
i sin Haand. 8 Og han gik ind efter den israelitiske
Mand i Horekippen og igennemstak dem begge, nemlig
den israelitiske Mand og Kvinden, gennem hendes
Liv. Da aflod Plagen fra Israels Børn. 9 Og de, som
døde i denne Plage, vare fire og tyve Tusinde. 10
Og Herren talede til Mose og sagde: 11 Pinehas, en
Søn af Eleasar, der var en Søn af Præsten Aron, har
vendt min Vrede fra Israels Børn, idet han var nidkær
med min Nidkærhed midt iblandt dem, saa at jeg ikke
har gjort Ende paa Israels Børn i min Nidkærhed. 12
Derfor sig: Se, jeg gør med ham min Fredspagt. 13
Og han og hans Sæd efter ham skal have et evigt
Præstedømmes Pagt, fordi han var nidkær for sin Gud
og gjorde Forligede for Israels Børn. 14 Men Navnet
paa den slagne israelitiske Mand, som blev slagen tillige
med den midianitiske Kvinde, var Simri, Salu Søn, en
Fyrste for et Fædrenehus iblandt Simeoniterne. 15 Og
Navnet paa den slagne midianitiske Kvinde var Kosbi,
Zurs Datter, han var en Øverste for et Fædrenehuses
Folk iblandt Midianiterne. 16 Og Herren talede til Mose
og sagde: 17 Træng Midianiterne, og I skulle slaa dem;
18 thi de trængte eder med deres Træskhed, idet de
handlede træskeligen imod eder i den Sag med Peor
og med Kosbi, den midianitiske Fyrstes Datter, deres
Søster, som blev slagen paa Plagens Dag, for Peors
Skyld.

26 Og det skete efter Plagen, at Herren talede til
Mose og til Eleasar, Præsten Arons Søn, og
sagde: 2 Tager Hovedsum paa hele Israels Børns
Menighed, fra tyve Aar gamle og derover, efter deres
Fædrenehus, paa alle dem i Israel, som kunne uddrage
i Strid. 3 Og Mose og Eleasar, Præsten, talede med
dem paa Moabiternes slette Marker, ved Jordanen
over for Jeriko, og sagde: 4 Tæller dem fra tyve
Aar gamle og derover, ligesom Herren havde befalet
Mose og Israels Børn, dem, som vare uddragne af
Ægyptens Land. 5 Ruben var Israels førstefødte;
Rubens Børn vare: Af Hanok Hanokiternes Slægt; af
Pallu, Palluiternes Slægt; 6 af Hezron Hezroniternes
Slægt; af Karmi Karmitternes Slægt. 7 Disse ere
Rubeniternes Slægter; og de talte af dem vare tre og
fyrretyve Tusinde og syv Hundrede og tredive. 8 Men
blandt Pallu Børn var Eliab. 9 Og Eliabs Børn vare
Nemuel og Dathan og Abiram; det var den Dathan og
Abiram, de udnævnte af Menigheden, de, som trættede
mod Mose og mod Aron i Koras Selskab, der de
trættede mod Herren. 10 Og Jorden oplod sin Mund og
opslugte dem og Kora, da det Selskab døde, der Ilden
fortærede to Hundrede og halvtredsindstyve Mænd, og
de bleve til et Tegn. 11 Men Koras Børn døde ikke. 12
Simeons Børn efter deres Slægter vare: Af Nemuel
Nemueliternes Slægt; af Jamin Jaminiternes Slægt; af
Jakin Jakiniternes Slægt; 13 af Sera Seraiternes Slægt;
af Saul Sauliternes Slægt. 14 Disse ere Simeoniternes
Slægter, to og tyve Tusinde og to Hundrede. 15 Gads
Børn efter deres Slægter vare: Af Zifon Zifoniternes
Slægt; af Haggi Haggiternes Slægt; af Suni Suniternes
Slægt; 16 af Osni Osniternes Slægt; af Eri Eriternes
Slægt; 17 af Arod Aroditernes Slægt; af Areli Areliternes
Slægt. 18 Disse ere Gads Børns Slægter efter de
talte af dem, fyrretyve Tusinde og fem Hundrede. 19
Judas Børn vare Er og Onan, og Er og Onan døde i
Kanaans Land. 20 Og Judas øvrige Børn efter deres
Slægter vare: Af Sela Selaniternes Slægt; af Perez
Pereziternes Slægt; af Sera Seraiternes Slægt. 21
Men Perez' Børn vare: Af Hezron Hezroniternes Slægt;
af Hamul Hamuliternes Slægt. 22 Disse ere Judas
Slægter efter de talte af dem, seks og halvfjerdsindstyve
Tusinde og fem Hundrede. 23 Isaskars Børn efter deres
Slægter vare: Af Thola Tholaiternes Slægt; af Fua
Funiternes Slægt; 24 af Jasub Jasubiternes Slægt; af
Simron, Simroniternes Slægt. 25 Disse ere Isaskars
Slægter efter de talte af dem, fire og tresindstyve
Tusinde og tre Hundrede. 26 Sebulons Børn efter deres
Slægter vare: Af Sered Serediternes Slægt; af Elon
Eloniternes Slægt; af Jaleel Jaleeliternes Slægt. 27
Disse ere Sebuloniternes Slægter efter de talte af dem,
tresindstyve Tusinde og fem Hundrede. 28 Josefs Børn
efter deres Slægter vare Manasse og Efraim. 29 Men
Manasse Børn vare: Af Makir Makiriternes Slægt; og
Makir avlede Gilead; af Gilead Gileaditernes Slægt. 30
Disse ere Gileads Børn: Af Jeser Jeseriternes Slægt; af
Helek Helekiternes Slægt; 31 og af Asriel Asrieliternes
Slægt; og af Sekem Sekemiternes Slægt; 32 og af
Semida Semidaiternes Slægt; og af Hefer Heferiternes

Slægt. 33 Men Zelafehad, Hefers Søn, havde ingen
Sønner, men Døtre, og Zelafehads Døtres Navne vare:
Mahela og Noa, Hogla, Milka og Thirza. 34 Disse
ere Manasse Slægter; og de talte af dem vare to
og halvtredsindstyve Tusinde og syv Hundrede. 35
Disse ere Efraims Børn efter deres Slægter: Af Suthela
Suthelaiternes Slægt; af Beker Bekeriternes Slægt; af
Tha ban Thabaniternes Slægt. 36 Disse ere Suthelas
Børn: Af Eran Eraniternes Slægt. 37 Disse ere Efraims
Børns Slægter efter de talte af dem, to og tredive
Tusinde og fem Hundrede; disse ere Josefs Børn efter
deres Slægter. 38 Benjamins Børn efter deres Slægter
vare: Af Bela Belaiternes Slægt; af Asbel Asbeliternes
Slægt; af Ahiram Ahiramiternes Slægt; 39 af Sufam
Sufamiternes Slægt; af Hufam Hufamiternes Slægt. 40
Og Belas Børn vare Ard og Naaman; af Ard Arditernes
Slægt; af Naaman Naamiternes Slægt. 41 Disse ere
Benjamins Børn efter deres Slægter, og de talte af dem
vare fem og fyrretyve Tusinde og seks Hundrede. 42
Disse vare Dans Børn efter deres Slægter; af Suham
Suhamiternes Slægt; disse vare Dans Slægter efter
deres Slægter. 43 Alle Suhamiternes Slægter efter
de talte af dem vare fire og tresindstyve Tusinde og
fire Hundrede. 44 Asers Børn efter deres Slægter
vare: Af Jimna Jimnaiternes Slægt; af Jisui Jisuiternes
Slægt; af Beria Beriaiternes Slægt; 45 af Berias Børn:
Af Heber Hebriternes Slægt; af Malkiel Malkieliternes
Slægt. 46 Og Asers Datters Navn var Serak. 47
Disse ere Asers Børns Slægter efter de talte af dem,
tre og halvtredsindstyve Tusinde og fire Hundrede.
48 Nafthali Børn efter deres Slægter vare: Af Jazeel
Jazeeliternes Slægt; af Guni Guniternes Slægt; 49 af
Jezer Jezeriternes Slægt; af Sillem Sillemiternes Slægt.
50 Disse ere Nafthali Slægter efter deres Slægter, og
de talte af dem vare fem og fyrretyve Tusinde og fire
Hundrede. 51 Disse ere de talte af Israels Børn: Seks
Hundrede Tusinde og et Tusinde, syv Hundrede og
tredive. 52 Og Herren talede til Mose og sagde: 53
Iblandt disse skal Landet deles til Arv efter Navnenes
Tal. 54 Den, som har mange, hans Arv skal du gøre
stor, og den, som har faa, hans Arv skal du gøre liden;
hver skal gives hans Arv i Forhold til de talte af ham. 55
Dog skal Landet deles ved Lodkastning; de skulle arve
efter deres Fædres Stammers Navn. 56 Som Loddet
falder, skal Arven tilfalde enhver, efter som han har
mange eller faa. 57 Og disse ere de talte af Leviterne
efter deres Slægter: Af Gerson Gersoniternes Slægt; af
Kahath Kahathiternes Slægt; af Merari Merariternes
Slægt. 58 Disse ere Leviternes Slægter: De Libniters
Slægt, de Hebroniters Slægt, de Maheliters Slægt, de
Musiters Slægt, de Koraiters Slægt; og Kahath avlede
Amram. 59 Og Amrams Hustrus Navn var Jokebed,
Levi Datter, hvilken hendes Moder fødte Levi i Ægypten;
og hun fødte Aron og Mose og Maria, deres Søster,
for Amram. 60 Men for Aron bleve fødte Nadab og
Abihu, Eleasar og Ithaman 61 Og Nadab og Abihu
døde, der de førte fremmed Ild ind for Herrens Ansigt.
62 Og de talte af dem vare tre og tyve Tusinde, alt
Mandkøn fra Maaned gammel og derover; thi de bleve
ikke talte iblandt Israels Børn, thi dem var ikke given
Arv iblandt Israels Børn. 63 Disse ere de, som bleve
talte af Mose og Eleasar, Præsten, hvilken talte Israels
Børn paa Moabiternes slette Marker, ved Jordanen,
over for Jeriko. 64 Og iblandt dem var ikke en Mand af
dem, som vare talte af Mose og Aron, Præsten, der
talte Israels Børn i Sinai Ørk. 65 Thi Herren havde sagt
til dem: De skulle visseligen dø i Ørken; og der blev
ingen tilovers af dem uden Kaleb, Jefunne Søn, og
Josva, Nuns Søn.

27 Og nu fremkom Døtrene af Zelafehad, som var
en Søn af Hefer, der var en Søn af Gilead,
der var en Søn af Makir, Manasse Søn, af Manasse,
Josefs Søns, Slægter; og dette var hans Døtres Navne:
Mahela og Noa og Hogla og Milka og Thirza. 2 Og de
stode frem for Mose Ansigt og for Eleasars, Præstens,
Ansigt og for Fyrsternes og al Menighedens Ansigt, for
Forsamlingens Pauluns Dør, og sagde: 3 Vor Fader er
død i Ørken, og han var ikke iblandt det Selskab, som
samlede sig imod Herren i Koras Selskab; men han
døde i sin Synd, og han havde ikke Sønner. 4 Hvi skal
da vor Faders Navn udelukkes af hans Slægt, fordi
han ingen Søn havde? giv os Ejendom midt iblandt vor
Faders Brødre! 5 Og Mose fremførte deres Sag for
Herrens Ansigt. 6 Og Herren sagde saaledes til Mose:
7 Zelafehads Døtre tale ret, du skal give dem Ejendom
til Arv midt iblandt deres Faders Brødre, og du skal
lade deres Faders Arv gaa over til dem. 8 Og til Israels
Børn skal du tale og sige: Naar en Mand dør og har
ingen Søn, da skulle I lade hans Arv gaa over til hans
Datter. 9 Og dersom han ingen Datter har, da skulle I
give hans Brødre hans Arv. 10 Og dersom han ingen
Brødre har, da skulle I give hans Faders Brødre hans
Arv. 11 Men dersom hans Fader ingen Brødre har, da
skulle I give hans Arv til hans næste Slægt, til den,
som er hans nærmeste paarørende af hans Slægt, og
denne skal arve den; og det skal være for Israels Børn
en beskikket Ret, som Herren har befalet Mose. 12 Og
Herren sagde til Mose: Gak op paa dette Bjerg Abarim
og bese Landet, som jeg har givet Israels Børn. 13 Og
naar du har beset det, da skal ogsaa du samles til dit
Folk, ligesom Aron din Broder blev samlet, 14 efterdi
I vare genstridige imod min Mund i den Ørk Zin, da
Menigheden yppede Kiv, der I skulde have helliget mig
for deres Øjne ved Vandet; det er Kivevandet i Kades,
udi den Ørk Zin. 15 Og Mose talede til Herren og

sagde: 16 Vilde dog Herren, som er alt Køds Aanders
Gud, beskikke en Mand over Menigheden, 17 som kan
gaa ud for deres Ansigt, og som kan gaa ind for deres
Ansigt, og som kan føre dem ud, og som kan føre dem
ind, at Herrens Menighed ikke skal være som Faarene,
der ingen Hyrde have. 18 Og Herren sagde til Mose:
Tag dig Josva, Nuns Søn, en Mand, i hvem Aanden er,
og læg din Haand paa ham, 19 og stil ham for Eleasars,
Præstens, Ansigt og for den hele Menigheds Ansigt,
og giv ham Befaling for deres Øjne; 20 og læg af din
Herlighed paa ham, for at hele Israels Børns Menighed
maa høre ham. 21 Og han skal staa for Eleasars,
Præstens, Ansigt, og denne skal efter Urims Vis spørge
for ham hos Herren; efter dennes Mund skulle de gaa
ud, og efter dennes Mund skulle de gaa ind, han og
alle Israels Børn med ham, ja, den hele Menighed. 22
Og Mose gjorde, som Herren havde befalet ham; og
han tog Josva og stillede ham for Eleasars, Præstens,
Ansigt og for den hele Menigheds Ansigt, 23 og han
lagde sine Hænder paa ham og gav ham Befaling,
eftersom Herren havde talet ved Mose.

28 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Byd
Israels Børn, og du skal sige til dem: I skulle tage
Vare paa mit Offer, mit Brød, det er mine Ildofre, til en
behagelig Lugt for mig, at I ofre mig dem paa deres
bestemte Tid. 3 Og du skal sige til dem: Dette er det
Ildoffer, som I skulle ofre Herren: To Lam, aargamle,
uden Lyde, hver Dag til et ideligt Brændoffer. 4 Det
ene Lam skal du lave om Morgenen, og det andet
Lam skal du lave imellem de tvende Aftener; 5 og
en Tiendepart af en Efa Mel til et Madoffer, blandet
med en Fjerdepart af en Hin stødt Olie. 6 Det er et
ideligt Brændoffer, som blev indstiftet paa Sinai Bjerg til
en behagelig Lugt, et Ildoffer for Herren. 7 Og som
Drikoffer dertil en Fjerdepart af en Hin til det ene Lam;
du skal udøse Drikoffer af stærk Drik paa det hellige
Sted for Herren. 8 Og det andet Lam skal du tillave
imellem de tvende Aftener; som Madofret om Morgenen
og som Drikofret dertil, saa skal du lave det, det er
et Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren. 9 Men om
Sabbatsdagen skal du ofre to Lam, aargamle, uden
Lyde, og to Tiendeparter Mel til et Madoffer, blandet
med Olie og Drikoffer dertil. 10 Det er hver Sabbats
Brændoffer, foruden det idelige Brændoffer og Drikoffer
dertil. 11 Men hver første Dag i eders Maaneder skulle
I ofre Herren som et Brændoffer to unge Tyre og een
Væder, syv Lam, aargamle, uden Lyde, 12 og tre
Tiendeparter Mel til Madoffer, blandet med Olie, til
hver Tyr, og to Tiendeparter Mel til Madoffer, blandet
med Olie, til den ene Væder, 13 og en Tiendepart
Mel til et Madoffer, blandet med Olie, til hvert Lam;
det er et Brændoffer, en behagelig Lugt, et Ildoffer
for Herren. 14 Og Drikofret til dem skal være en halv
Hin til Tyren og en Tredjepart af en Hin til Væderen
og en Fjerdepart af en Hin Vin til Lammet; dette er
Brændofret paa hver Maaned efter Maanederne i Aaret.
15 Og der skal laves een Gedebuk til Syndoffer for
Herren, foruden det idelige Brændoffer og Drikoffer
dertil. 16 Men i den første Maaned, paaden fjortende
Dag i Maaneden, er det Paaske for Herren. 17 Og paa
den femtende Dag i den samme Maaned er Højtid;
man skal æde usyrede Brød i syv Dage. 18 Paa den
første Dag skal der være en hellig Sammenkaldelse,
da skulle I ingen Arbejdsgerning gøre. 19 Og I skulle
ofre et Ildoffer, et Brændoffer for Herren; to unge Tyre
og een Væder og syv Lam, aargamle, de skulle være
eder uden Lyde; 20 og deres Madoffer, Mel, blandet
med Olie; tre Tiendeparter skulle I lave til hver Tyr,
og to Tiendeparter til Væderen; 21 og en Tiendepart
skal du lave til hvert Lam af de syv Lam, 22 dertil
een Buk til Syndoffer til at gøre Forligelse for eder. 23
Foruden Brændofret om Morgenen, som er det idelige
Brændoffer, skulle I tillave disse Ting. 24 Paa denne
Maade skulle I lave hver Dag af de syv Dage Brød til et
Ildoffer, en behagelig Lugt for Herren; det skal laves
foruden det idelige Brændoffer, og Drikoffer dertil. 25
Og paa den syvende Dag skal der være eder en hellig
Sammenkaldelse, da skulle I ingen Arbejdsgerning
gøre. 26 Og paa Førstegrødens Dag, naar I ofre det
nye Madoffer for Herren paa eders Ugers Højtid, skal
der være eder en hellig Sammenkaldelse, I skulle ingen
Arbejdsgerning gøre. 27 Og I skulle ofre Brændoffer
til en behagelig Lugt for Herren: To unge Tyre, een
Væder, syv Lam, aargamle; 28 og deres Madoffer, Mel,
blandet med Olie, tre Tiendeparter til hver Tyr, og to
Tiendeparter til den ene Væder; 29 en Tiendepart til
hvert Lam af de syv Lam, 30 een Gedebuk til at gøre
Forligelse for eder. 31 Det skulle I gøre foruden det
idelige Brændoffer og dets Madoffer, de skulle være
eder uden Lyde og Drikofre dertil.

29 Og i den syvende Maaned, paa den første
Dag i Maaneden, skal der være eder en hellig
Sammenkaldelse, I skulle ingen Arbejdsgerning gøre,
det skal være eder en Basunklangs Dag. 2 Og I
skulle gøre Brændoffer til en behagelig Lugt for Herren:
Een ung Tyr, een Væder, syv Lam, aargamle, uden
Lyde; 3 og deres Madoffer, Mel, blandet med Olie, tre
Tiendeparter til Tyren og to Tiendeparter til Væderen 4
og en Tiendepart til hvert Lam af de syv Lam; 5 og
een Gedebuk til Syndoffer, til at gøre Forligelse for
eder; 6 foruden Maaneds Brændofret og dets Madoffer,
og det bestandige Brændoffer og dets Madoffer og
deres Drikofre, efter deres Vis; til en behagelig Lugt,
et Ildoffer for Herren. 7 Og paa den tiende Dag i

denne syvende Maaned skal der være eder en hellig
Sammenkaldelse, og I skulle ydmyge eders Sjæle, I
skulle intet Arbejde gøre. 8 Men I skulle ofre Brændoffer
for Herren til en behagelig Lugt: Een ung Tyr, een
Væder, syv Lam, aargamle; uden Lyde skulle de være
eder; 9 og deres Madoffer, Mel, blandet med Olie,
tre Tiendeparter til Tyren, to Tiendeparter til den ene
Væder, 10 een Tiendepart til hvert Lam af de syv Lam;
11 een Gedebuk til Syndoffer, foruden Forligelsens
Syndoffer og det bestandige Brændoffer og dets
Madoffer og deres Drikofre. 12 Og paa den femtende
Dag i den syvende Maaned skal der være eder en
hellig Sammenkaldelse; I skulle ingen Arbejdsgerning
gøre, og I skulle højtideligholde Højtid for Herren i syv
Dage. 13 Og I skulle ofre Brændoffer, et Ildoffer til
en behagelig Lugt for Herren: Tretten unge Tyre, to
Vædre, fjorten Lam, aargamle; de skulle være uden
Lyde; 14 og deres Madoffer, Mel, blandet med Olie,
tre Tiendeparter til hver Tyr af de tretten Tyre, to
Tiendeparter til hver Væder af de to Vædre 15 og een
Tiendepart til hvert Lam af de fjorten Lam; 16 dertil
een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige
Brændoffer, dets Madoffer og dets Drikoffer. 17 Og paa
den anden Dag tolv unge Tyre, to Vædre, fjorten Lam,
aargamle, uden Lyde, 18 og deres Madofrer og deres
Drikofre til Tyrene, til Vædrene og til Lammene efter
deres Tal, paa sædvanlig Vis; 19 dertil een Gedebuk
til Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer og
dets Madoffer og deres Drikofre. 20 Og paa den tredje
Dag elleve Tyre, to Vædre, fjorten Lam, aargamle,
uden Lyde, 21 og deres Madoffer og deres Drikofre til
Tyrene, til Vædrene og til Lammene efter deres Tal,
paa sædvanlig Vis; 22 dertil een Gedebuk til Syndoffer,
foruden det bestandige Brændoffer og dets Madoffer
og dets Drikoffer. 23 Og paa den fjerde Dag ti Tyre, to
Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden Lyde, 24 deres
Madoffer og deres Drikofre til Tyrene, til Vædrene og til
Lammene efter deres Tal, paa sædvanlig Vis; 25 dertil
een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige
Brændoffer og dets Madoffer og dets Drikoffer. 26 Og
paa den femte Dag ni Tyre, to Vædre, fjorten Lam,
aargamle, uden Lyde, 27 og deres Madoffer og deres
Drikofre til Tyrene, til Vædrene og til Lammene efter
deres Tal, paa sædvanlig Vis; 28 dertil een Gedebuk til
Syndoffer, foruden det bestandige Brændoffer og dets
Madoffer og dets Drikoffer. 29 Og paa den sjette Dag
otte Tyre, to Vædre, fjorten Lam, aargamle, uden Lyde,
30 og deres Madoffer og deres Drikofre til Tyrene, til
Vædrene og til Lammene efter deres Tal, paa sædvanlig
Vis; 31 dertil een Gedebuk til Syndoffer, foruden det
bestandige Brændoffer, dets Madoffer og dets Drikoffer.
32 Og paa den syvende Dag syv Tyre, to Vædre, fjorten
Lam, aargamle, uden Lyde, 33 og deres Madoffer og
deres Drikofre til Tyrene, til Vædrene og til Lammene
efter deres Tal, paa deres sædvanlige Vis; 34 dertil
een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige
Brændoffer, dets Madoffer og dets Drikofre. 35 Paa den
ottende Dag skal der være eder en Slutningshøjtid, da
skulle I ingen Arbejdsgerning gøre. 36 Og I skulle ofre
Brændoffer, et Ildoffer til en behagelig Lugt for Herren,
een Tyr, een Væder, syv Lam, aargamle, uden Lyde, 37
deres Madoffer og deres Drikoffer til Tyren, til Vædrene
og til Lammene efter deres Tal, paa sædvanlig Vis, 38
dertil een Gedebuk til Syndoffer, foruden det bestandige
Brændoffer og dets Madoffer og dets Drikoffer. 39 Disse
Ting skulle I gøre for Herren paa eders bestemte Tider,
foruden eders Løfter og eders frivillige Gaver, hvad
enten det er eders Brændofre eller eders Madofre eller
eders Drikofre eller eders Takofre. 40 Og Mose sagde
til Israels Børn alt dette, ligesom Herren havde befalet
Mose.

30 Og Mose talede til Høvedsmændene for Israels
Børns Stammer og sagde: Dette er det Ord, som
Herren har befalet: 2 Naar en Mand lover Herren et
Løfte, eller sværger en Ed, saa han paalægger sin
Sjæl en Forpligtelse, da skal han ikke vanhellige sit
Ord; han skal gøre efter alt det, som er udgaaet af
hans Mund. 3 Og naar en Kvinde lover Herren et
Løfte og paalægger sig en Forpligtelse, i sin Faders
Hus, i sin Ungdom; 4 og hendes Fader hører hendes
Løfte og hendes Forpligtelse, som hun har paalagt
sin Sjæl, og hendes Fader tier dertil: Da skulle alle
hendes Løfter staa ved Magt, og al den Forpligtelse,
som hun har paalagt sin Sjæl, skal staa ved Magt. 5
Men dersom hendes Fader formener hende det paa
den Dag, da han hører alle hendes Løfter og hendes
Forpligtelser, som hun havde paalagt sin Sjæl, da skal
det ikke staa ved Magt, og Herren skal forlade hende
det, efterdi hendes Fader har forment hende det. 6 Men
dersom hun bliver en Mands Hustru, og hun har Løfter
paa sig eller et ubetænksomt Ord, der er undsluppet
hendes Læber, med hvilket hun har paalagt sin Sjæl
en Forpligtelse; 7 og hendes Mand hører det og tier
dertil paa den Dag, han hører det, da skal hendes
Løfter staa ved Magt, og hendes Forpligtelser, som
hun har paalagt sin Sjæl, de skulle staa ved Magt. 8
Men dersom hendes Mand formener hende det paa
den Dag, han hører det, og rygger hendes Løfte, som
hun har paa sig, og det ubetænksomme Ord, som er
undsluppet hendes Læber, hvorved hun har paalagt sin
Sjæl en Forpligtelse, da skal Herren forlade hende det.
9 Men en Enkes eller en forskudt Kvindes Løfte, alt
det, hvorved hun har paalagt sin Sjæl en Forpligtelse,
skal staa ved Magt for hende. 10 Men dersom hun i
sin Mands Hus lovede det eller paalagde med Ed sin

Sjæl en Forpligtelse, 11 og hendes Mand hørte det og
tav dertil og ikke formente hende det, da skulle alle
hendes Løfter staa ved Magt, og al den Forpligtelse,
som hun har paalagt sin Sjæl, skal staa ved Magt.
12 Men dersom hendes Mand rygger dem paa den
Dag, han hører dem, da skal alt, som er udgaaet af
hendes Læber, det være sig hendes Løfter eller hendes
Sjæls Forpligtelser, ikke staa ved Magt; hendes Mand
har rygget dem, og Herren skal forlade hende det. 13
Hvert Løfte og hver Forpligtelses Ed om at ydmyge sin
Sjæl, dem maa hendes Mand stadfæste, og dem maa
hendes Mand rygge. 14 Og dersom hendes Mand tier
dertil, den ene Dag efter den anden, da stadfæster han
alle hendes Løfter og alle hendes Forpligtelser, som
hun har paa sig: Han stadfæster dem, fordi han tav
dertil den Dag, han hørte dem. 15 Men dersom han
rygger dem, efterat han har hørt dem, da skal han bære
hendes Misgerning. 16 Disse ere de Bestemmelser,
som Herren befalede Mose, imellem en Mand og hans
Hustru, imellem Faderen og hans Datter, i hendes
Ungdom, medens hun er i sin Faders Hus.

31 Og Herren talede til Mose og sagde: 2 Hævn
Israels Børn paa Midianiterne; derefter skal du
samles til dit Folk. 3 Da talede Mose til Folket og
sagde: Lader Mænd iblandt eder væbne sig til Strid, og
de skulle drage imod Midianiterne at udføre Herrens
Hævn paa Midianiterne; 4 et Tusinde af hver Stamme,
af alle Israels Stammer, skulle I sende til Striden. 5
Og der udtoges af Israels Tusinder et Tusinde for
hver Stamme, tolv Tusinde væbnede til Strid. 6 Og
Mose sendte dem, tusinde for hver Stamme, til Striden,
dem og Pinehas, Præsten Eleasars Søn, til Striden,
og de hellige Redskaber og Klangbasunerne vare
i hans Haand. 7 Og de strede imod Midianiterne,
som Herren havde befalet Mose, og de ihjelsloge alt
Mandkøn. 8 Tillige med de øvrige ihjelslagne sloge de
og Midianiternes Konger ihjel, nemlig Evi og Rekem og
Zur og Hur og Reba, fem midianitiske Konger; ogsaa
sloge de Bileam, Beors Søn, ihjel med Sværdet. 9
Og Israels Børn toge Midianiternes Hustruer og deres
smaa Børn fangne; og alle deres Lastdyr og alt deres
Kvæg og al deres Formue røvede de. 10 Og alle
deres Stæder, som de boede udi, og alle deres Byer
opbrændte de med Ild. 11 Og de toge alt Byttet og alt
Rovet af Mennesker og Dyr. 12 Og de førte til Mose
og til Præsten Eleasar og til Israels Børns Menighed
Fangerne og Rovet og Byttet til Lejren paa Moabiternes
slette Marker, som ere ved Jordanen over for Jeriko. 13
Og Mose og Eleasar, Præsten, og alle Menighedens
Fyrster gik dem i Møde uden for Lejren. 14 Og Mose
blev vred paa dem, som vare beskikkede over Hæren,
paa Fyrsterne over Tusinderne og Fyrsterne over
Hundrederne, de som kom fra Krigstoget. 15 Og Mose
sagde til dem: Have I ladet Kvinderne leve? 16 Se,
disse bleve paa Bileams Ord Anledning for Israels
Børn til Troløshed mod Herren formedelst Sagen med
Peor; hvorfor Plagen kom over Herrens Menighed.
17 Og nu, slaar alt Mandkøn ihjel iblandt smaa Børn,
og slaar hver Kvinde ihjel, som har kendt Mand, ved
at ligge hos Mandkøn; 18 men lader alle smaa Børn
af Kvindekønnet, som ikke have kendt Mandkøns
Samkvem, leve for eder. 19 Og I, lejrer eder uden for
Lejren syv Dage; hver af eder, som har slaaet nogen
ihjel, og hver af eder, som har rørt ved en ihjelslagen,
I skulle rense eder for Synden paa den tredje Dag
og paa den syvende Dag, I og eders Fanger. 20 Og
hvert Klædebon og alt Tøj af Skind og alt, hvad der
er gjort af Gedehaar, og alle Haande Trækar skulle
I rense for Synd. 21 Og Eleasar, Præsten, sagde til
Stridsmændene, de, som vare dragne i Krigen: Dette er
Lovens Bud, som Herren har befalet Mose: 22 Ikkun
Guldet og Sølvet, Kobberet, Jernet, Tinnet og Blyet, 23
al den Ting, som taaler Ilden, skulle I lade gaa igennem
Ilden, saa er den ren; dog skal den renses for Synd ved
Renselsesvandet; men alt det, som ikke taaler Ilden,
skulle I lade gaa igennem Vandet. 24 Og I skulle to
eders Klæder paa den syvende Dag, saa blive I rene;
og derefter maa I komme i Lejren. 25 Og Herren talede
til Mose og sagde: 26 Tag Hovedsum paa det bortførte
Rov af Mennesker og af Dyr, du og Eleasar, Præsten,
og de Øverste af Menighedens Fædrenehuse. 27 Og du
skal halvdele Rovet imellem dem, som have taget Del i
Krigen, dem, som vare uddragne i Striden, og imellem
hele Menigheden. 28 Og du skal hæve som Afgift til
Herren fra Krigsmændene, som vare dragne i Striden,
een Sjæl af hvert fem Hundrede, baade af Mennesker
og af stort Kvæg og af Asener og af smaat Kvæg. 29 Af
den Halvdel, som er tilfalden dem, skulle I tage det; og
du skal give Eleasar, Præsten, Gaven til Herren. 30
Og af den Halvdel, som er tilfalden Israels Børn, skal
du tage een ud af hvert halvtredsindstyve, baade af
Mennesker og af stort Kvæg og af Asener og af smaat
Kvæg, af alt Kvæget; og du skal give dem til Leviterne,
som tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Herrens
Tabernakel. 31 Og Mose og Eleasar, Præsten, gjorde,
som Herren havde befalet Mose. 32 Og Rovet, nemlig
hvad der var tilbage af Rovet, som Stridsfolket havde
røvet, var: Smaat Kvæg seks Hundrede Tusinde og
halvfjerdsindstyve Tusinde og fem Tusinde; 33 og stort
Kvæg to og halvfjerdsindstyve Tusinde; 34 og Asener
een og tresindstyve Tusinde; 35 og de Personer af
Kvindfolk, som ikke havde kendt Mandkøns Samkvem,
alle disse vare to og tredive Tusinde. 36 Og Halvdelen,
som var tilfalden dem, der vare udgangne til Striden, var
i Tallet: Smaat Kvæg tre Hundrede Tusinde og tredive

Tusinde og syv Tusinde og fem Hundrede. **37** Og
Afgiften til Herren af smaat Kvæg var seks Hundrede
fem og halvfjerdsindstyve. **38** Og af stort Kvæg var der
seks og tredive Tusinde; og Afgiften af dem til Herren
var to og halvfjerdsindstyve. **39** Og af Asener var der
tredive Tusinde og fem Hundrede; og Afgiften af dem til
Herren var een og tresindstyve. **40** Og af Mennesker
var der seksten Tusinde; og Afgiften af dem til Herren
var to og tredive Personer. **41** Og Mose gav Afgiften
som en Gave for Herren til Eleasar, Præsten, som
Herren havde befalet Mose. **42** Og af den Halvdel, som
tilfaldt Israels Børn, den Halvdel, som Mose tog fra
Mændene, som havde stridt; — **43** men Menighedens
Halvdel var af smaat Kvæg: Tre Hundrede Tusinde og
tredive Tusinde, syv Tusinde og fem Hundrede; **44** og
af stort Kvæg var den seks og tredive Tusinde; **45** og af
Asener var den tredive Tusinde og fem Hundrede; **46**
og af Mennesker var den seksten Tusinde; — **47** af
denne Halvdel, som tilfaldt Israels Børn, tog Mose een
ud af hvert halvtredsindstyve, baade af Mennesker og
af Dyr, og han gav dem til Leviterne, som toge Vare
paa, hvad der var at varetage ved Herrens Tabernakel,
saaledes som Herren havde befalet Mose. **48** Og de
gik frem til Mose, de som vare satte over Tusinderne i
Hæren, Fyrsterne over Tusinderne og Fyrsterne over
Hundrederne, **49** og de sagde til Mose: Dine Tjenere
have taget Hovedsum paa Krigsmændene, som vare
under vore Hænder, og der fattedes ikke een Mand
af os i Tallet. **50** Derfor ofre vi, som Offer til Herren,
enhver hvad han har fundet af Guldsager: Armsmykker
og Armbaand, Fingerringe, Ørenringe og Kæder, til
at gøre Forligelse for vore Sjæle for Herrens Ansigt.
51 Og Mose og Eleasar, Præsten, toge Guldet af
dem, ja alle Haande forarbejdede Sager. **52** Og alt
Guldet, som de ydede Herren i Gave, var seksten
Tusinde, syv Hundrede og halvtredsindstyve Sekel,
nemlig fra Fyrsterne over Tusinderne og fra Fyrsterne
over Hundrederne. **53** Stridsmændene havde gjort Bytte
hver for sig. **54** Og Mose og Eleasar, Præsten, toge
Guldet fra Fyrsterne over Tusinderne og Hundrederne,
og de førte det ind i Forsamlingens Paulun for Herrens
Ansigt til en Ihukommelse for Israels Børn.

32 Og Rubens Børn og Gads Børn havde meget
og saare talrigt Kvæg, og de saa det Land Jaeser
og det Land Gilead, og se, det Sted var et bekvemt
Sted til Kvæg. **2** Og Gads Børn og Rubens Børn kom,
og de sagde til Mose og til Eleasar, Præsten, og til
Menighedens Fyrster, sigende: **3** Atharoth og Dibon og
Jaeser og Nimra og Hesbon og Eleale og Sebam og
Nebo og Beon, **4** det Land, som Herren har slaaet for
Israels Menigheds Ansigt, det er et Land til Kvæg, og
dine Tjenere have Kvæg. **5** Og de sagde: Dersom vi
have fundet Naade for dine Øjne, da lad dette Land
gives dine Tjenere til Ejendom, lad os ikke gaa over
Jordanen. **6** Da sagde Mose til Gads Børn og til Rubens
Børn: Skulle eders Brødre drage i Krigen, og I skulle
blive her? **7** Og hvi afvende I Israels Børns Hjerter fra
at drage over til det Land, som Herren har givet dem? **8**
Saa gjorde eders Fædre, da jeg sendte dem fra Kades-
Barnea til at bese Landet; **9** thi de gik op til Eskols
Bæk og besaa Landet, og de afvendte Israels Børns
Hjerte, at de ikke vilde gaa ind i Landet, som Herren
havde givet dem. **10** Og Herrens Vrede optændtes den
samme Dag, og han svor og sagde: **11** Disse Mænd,
som ere dragne op af Ægypten, fra tyve Aar gamle og
derover, skulle ikke se det Land, som jeg har tilsvoret
Abraham, Isak og Jakob; thi de have ikke efterfulgt
mig, **12** undtagen Kaleb, Jefunne den Kenisiters Søn,
og Josva, Nuns Søn; thi de have efterfulgt Herren. **13**
Saa optændtes Herrens Vrede imod Israel, og han lod
dem vanke hid og did i Ørken fyrretyve Aar, indtil hele
den Slægt fik Ende, som gjorde det onde for Herrens
Øjne. **14** Og se, I ere traadte op i eders Fædres Sted,
en Mængde af syndige Mennesker, for at gøre Herrens
Vrede endnu større imod Israel; **15** thi dersom I vende
eder bort fra ham, da skal han lade det blive endnu
længere i Ørken; og dermed bringe I Fordærvelse over
hele dette Folk. **16** Da gik de frem til ham og sagde:
Vi ville ikkun bygge Faarestier her til vort Kvæg, og
Stæder for vore smaa Børn. **17** Men vi ville væbne
os og ile foran Israels Børns Ansigt, indtil vi have ført
dem til deres Sted, og vore smaa Børn skulle blive i de
faste Stæder, for Landets Indbyggeres Skyld. **18** Vi
ville ikke vende tilbage til vore Huse, førend Israels
Børn have indtaget hver sin Arv. **19** Thi vi ville ikke
arve med dem paa hin Side Jordanen og videre frem;
men vor Arv skal tilfalde os paa denne Side Jordanen
mod Østen. **20** Og Mose sagde til dem: Dersom I ville
gøre denne Gerning, dersom I ville væbne eder til Strid
for Herrens Ansigt, **21** og hver af eder bevæbnet vil
drage over Jordanen for Herrens Ansigt, indtil han har
fordrevet sine Fjender fra sit Ansigt, **22** og Landet bliver
undertvunget for Herrens Ansigt: Saa maa I derefter
vende tilbage, og I skulle være uden Skyld for Herren
og for Israel, og I skulle have dette Land til Ejendom
for Herrens Ansigt. **23** Men dersom I ikke ville gøre
saaledes, se, da have I syndet imod Herren; og vider,
at eders Synd skal finde eder. **24** Saa bygger eder
Stæder for eders smaa Børn og Stier for eders smaa
Kvæg, og gører efter det, som er udgaaet af eders
Mund. **25** Og Gads Børn og Rubens Børn sagde til
Mose, sigende: Dine Tjenere skulle gøre, saaledes,
som min Herre har befalet. **26** Vore smaa Børn, vore
Hustruer, vort Fæ og alt vort Kvæg, de skulle blive der,
i Gileads Stæder; **27** men dine Tjenere ville drage over,

hver bevæbnet til Strid for Herrens Ansigt, i Krigen, som
min Herre siger. 28 Da gav Mose Befaling angaaende
dem til Eleasar, Præsten, og Josva, Nuns Søn, og
de Øverste for Fædrenehusene blandt Israels Børns
Stammer. 29 Og Mose sagde til dem: Dersom Gads
Børn og Rubens Børn drage med eder over Jordanen,
hver bevæbnet til Krigen, for Herrens Ansigt, og Landet
er undertvunget for eders Ansigt, da skulle I give dem
det Land Gilead til Ejendom. 30 Men dersom de ikke
drage bevæbnede over med eder, da skulle de tage
Arv midt iblandt eder i Kanaans Land. 31 Og Gads
Børn og Rubens Børn svarede og sagde: Som Herren
har talet til dine Tjenere, saaledes ville vi gøre. 32
Vi ville drage bevæbnede for Herrens Ansigt over i
Kanaans Land, og vor Arvs Ejendom skulle vi have paa
denne Side Jordanen. 33 Saa gav Mose dem, nemlig
Gads Børn og Rubens Børn og Halvdelen af Manasse,
Josefs Søns, Stamme, Sihons, den amoritiske Konges,
Rige og Ogs, Kongen af Basans, Rige, Landet med
dets Stæder inden deres Grænser, Landets Stæder
trindt omkring. 34 Saa byggede Gads Børn Dibon og
Ataroth og Aroer 35 og Ataroth-Sofan og Jaeser og
Jogbea 36 og Beth-Nimra og Beth-Haran, faste Stæder
og Faarestier. 37 Og Rubens Børn byggede Hesbon og
Eleale og Kirjathajim 38 og Nebo og Baal-Meon, som
de forandrede Navnene paa, og Sibma; og de gave
Stæderne, som de byggede, Navne, hver sit Navn. 39
Og Makirs, Manasse Søns, Børn gik ind i Gilead og
indtoge det; og de fordreve Amoriterne, som vare der
udi. 40 Da gav Mose Makir, Manasse Søn, Gilead, og
han boede derudi. 41 Men Jair, Manasse Søn, gik hen
og indtog deres Smaabyer og kaldte dem Havoth-Jair.
42 Og Noba gik hen og indtog Kenat og dens tilliggende
Byer og kaldte den Noba efter sit Navn.

33 Disse ere Israels Børns Rejser, da de vare
uddragne af Ægyptens Land, efter deres Hære,
under Mose og Aron. 2 Og Mose opskrev de Steder, fra
hvilke de paa deres Rejser efter Herrens Mund droge
ud, og disse ere deres Rejser efter de Steder, fra hvilke
de droge ud. 3 Nemlig, de rejste fra Raamses i den
første Maaned, paa den femtende Dag i den første
Maaned; paa den anden Paaskedag udgik Israels Børn
ved en høj Haand for alle Ægypternes Øjne. 4 Og
da begrove Ægypterne alle førstefødte, som Herren
havde ihjelslaaet iblandt dem; og Herren havde holdt
Dom over deres Guder. 5 Og Israels Børn rejste fra
Raamses, og de lejrede sig i Sukot. 6 Og de rejste
fra Sukot, og de lejrede sig i Etham paa Grænsen af
Ørken. 7 Og de rejste fra Etham og vendte om til Pi-
Hakiroth, som er lige for Baal-Zefon, og de lejrede sig
lige foran Migdol. 8 Og de rejste fra Pi-Hakiroth og gik
midt igennem Havet ind i Ørken, og de gik tre Dages
Rejse i Ethams Ørk, og de lejrede sig i Mara. 9 Og de
rejste fra Mara og kom til Elim; men i Elim vare tolv
Vandkilder og halvfjerdsindstyve Palmetræer, og de
lejrede sig der. 10 Og de rejste fra Elim, og de lejrede
sig ved det røde Hav. 11 Og de rejste fra det røde Hav
og de lejrede sig i den Ørk Sin. 12 Og de rejste fra
den Ørk Sin, og de lejrede sig i Dofka. 13 Og de rejste
fra Dofka, og de lejrede sig i Alus. 14 Og de rejste fra
Alus, og de lejrede sig i Refidim; og der havde Folket
ikke Vand at drikke. 15 Og de rejste fra Refidim, og de
lejrede sig i Sinai Ørk. 16 Og de rejste fra Sinai Ørk, og
de lejrede sig i Kibroth-Hattaava. 17 Og de rejste fra
Kibroth-Hattaava, og de lejrede sig i Hazeroth. 18 Og
de rejste fra Hazeroth, og de lejrede sig i Rithma. 19
Og de rejste fra Rithma, og de lejrede sig i Rimmon-
Perez. 20 Og de rejste fra Rimmon-Perez, og de lejrede
sig i Libna. 21 Og de rejste fra Libna, og de lejrede
sig i Rissa. 22 Og de rejste fra Rissa, og de lejrede
sig i Kehelath. 23 Og de rejste fra Kehelath, og de
lejrede sig paa Sefers Bjerg. 24 Og de rejste fra Sefers
Bjerg, og de lejrede sig i Harada. 25 Og de rejste fra
Harada, og de lejrede sig i Makeheloth. 26 Og de rejste
fra Makeheloth, og de lejrede sig i Thabath. 27 Og de
rejste fra Thabath, og de lejrede sig i Thara. 28 Og de
rejste fra Thara, og de lejrede sig i Mithka. 29 Og de
rejste fra Mithka, og de lejrede sig i Hasmona. 30 Og
de rejste fra Hasmona, og de lejrede sig i Moseroth.
31 Og de rejste fra Moseroth, og de lejrede sig i Bne-
Jaakan. 32 Og de rejste fra Bne-Jaakan, og de lejrede
sig i Horhagidgad. 33 Og de rejste fra Horhagidgad, og
de lejrede sig i Jothbata. 34 Og de rejste fra Jothbata,
og de lejrede sig i Abrona. 35 Og de rejste fra Abrona,
og de lejrede sig i Eziongeber. 36 Og de rejste fra
Eziongeber, og de lejrede sig i den Ørk Zin, det er
Kades. 37 Og de rejste fra Kades, og de lejrede sig
ved det Bjerg Hor, ved det yderste af Edoms Land.
38 Da gik Præsten Aron op paa det Bjerg Hor, efter
Herrens Mund, og døde der i det fyrretyvende Aar, efter
at Israels Børn vare udgangne af Ægyptens Land, i
den femte Maaned, paa den første Dag i Maaneden.
39 Og Aron var hundrede og tre og tyve Aar gammel,
da han døde paa det Bjerg Hor. 40 Og Kananiten,
Arads Konge, som boede Sønder paa i Landet Kanaan,
hørte om Israels Børns Komme. 41 Og de rejste fra
det Bjerg Hor, og de lejrede sig i Zalmona. 42 Og de
rejste fra Zalmona, og de lejrede sig i Funon. 43 Og de
rejste fra Funon, og de lejrede sig i Oboth. 44 Og de
rejste fra Oboth, og de lejrede sig ved Abarims Høje,
ved Moabiternes Landemærke. 45 Og de rejste fra
Højene, og de lejrede sig i Dibon-Gad. 46 Og de rejste
fra Dibon-Gad, og de lejrede sig i Almon-Diblathaim.
47 Og de rejste fra Almon-Diblathaim, og de lejrede
sig ved Abarims Bjerge, foran Nebo. 48 Og de rejste

fra Abarims Bjerge, og de lejrede sig paa Moabiternes
slette Marker, ved Jordanen over for Jeriko. **49** Men de
lejrede sig ved Jordanen, fra Beth-Jesimoth til Abel
Sittim, paa Moabiternes slette Marker. **50** Og Herren
talede til Mose paa Moabiternes slette Marker, ved
Jordanen over for Jeriko, og sagde: **51** Tal til Israels
Børn, og du skal sige til dem: Naar I ere gangne over
Jordanen ind i Kanaans Land, **52** da skulle I fordrive
alle Landets Indbyggere for eder og tilintetgøre alle
deres Billedstøtter; og I skulle tilintetgøre alle deres
støbte Billeder og ødelægge alle deres Høje. **53** Og I
skulle indtage Landet og bo derudi; thi eder har jeg
givet Landet til at eje det. **54** Og I skulle tage Landet til
Arv ved Lodkastning efter eders Slægter; den som har
mange, hans Arv skulle I gøre stor, og den som har faa,
hans Arv skal du gøre liden; hvor Loddet udkommer
for ham, der skal det høre ham til; efter eders Fædres
Stammer skulle I tage det til Arv. **55** Og dersom I ikke
fordrive Landets Indbyggere fra eders Ansigt, da skulle
de, som I lade blive tilovers af dem, vorde til Torne i
eders Øjne og til Brodde i eders Sider, og de skulle
trænge eder i det Land, som I bo udi. **56** Saa skal det
ske, at ligesom jeg tænkte at gøre ved dem, saaledes
vil jeg gøre ved eder.

34 Og Herren talede til Mose og sagde: **2** Byd Israels
Børn, og du skal sige til dem: Naar I komme
til Kanaans Land, da skal dette være det Land, som
skal falde eder til Arv, nemlig Kanaans Land efter sine
Grænser. **3** Og den søndre Side skal være eder fra
den Ørk Zin til Edom, og eders Landemærke skal være
i Sønden fra Enden af Salthavet imod Østen. **4** Og
eders Landemærke skal gaa omkring hen Sønden om
Opgangen til Akrabbim og gaa igennem til Zin, og
dets Udgang skal være Sønden for Kades-Barnea, og
det skal gaa ud til Hazar-Adar og gaa over til Azmon.
5 Og Landemærket skal gaa omkring fra Azmon til
Ægyptens Bæk, og Udgangen derpaa skal være til
Havet. **6** Og angaaende Landemærket imod Vesten,
da skal det store Hav være eder Landemærke; dette
skal være eders Landemærke imod Vesten. **7** Og dette
skal være eder Landemærket mod Norden: I skulle
sætte Grænsen for eder fra det store Hav til Bjerget
Hor. **8** Fra Bjerget Hor skulle I sætte Grænsen hen
imod Hamath, og Landemærkets Udgang skal være til
Zedad. **9** Og Landemærket skal gaa ud til Sifron, og
dets Udgang skal være ved Hasar-Enan; dette skal
være eders Landemærke imod Norden. **10** Og I skulle
maale eders Landemærke mod Østen fra Hasar-Enan
til Sefam. **11** Og Landemærket skal gaa ned fra Sefam
til Ribla, Østen for Ain, og Landemærket skal gaa ned
og berøre Siden af Kinnereths Hav imod Østen. **12**
Og Landemærket skal gaa ned til Jordanen, og dets
Udgang skal være ved Salthavet; dette skal være eder
Landet med sine Grænser trindt omkring. **13** Og Mose
bød Israels Børn og sagde: Dette er det Land, som
I skulle tage eder til Arv ved Lodkastning, og som
Herren befalede at give de ni Stammer og den halve
Stamme; **14** thi Rubeniternes Børns Stamme efter
deres Fædrenehuse, og Gaditernes Børns Stamme
efter deres Fædrenehuse, de have faaet, og Manasse
halve Stamme, de have faaet deres Arv. **15** De to
Stammer og den halve Stamme, de have faaet deres
Arv paa denne Side Jordanen lige for Jeriko, foran mod
Østen. **16** Og Herren talede til Mose og sagde: **17** Disse
ere Navnene paa de Mænd, som skulle dele Landet til
Arv mellem eder: Eleasar, Præsten, og Josva, Nuns
Søn. **18** Og een Fyrste af hver Stamme skulle I tage
til at dele Landet til Arv. **19** Disse ere Navnene paa
Mændene: Af Judas Stamme Kaleb, Jefunne Søn; **20**
og af Simeons Børns Stamme Semuel, Ammihuds Søn;
21 af Benjamins Stamme Elidad, Kisions Søn; **22** og af
Dans Børns Stamme en Fyrste, Bukki, Jogli Søn; **23** af
Josefs Børn, af Manasse Børns Stamme, en Fyrste,
Hanniel, Efods Søn; **24** og af Efraims Børns Stamme
en Fyrste, Kemuel, Siftans Søn; **25** og af Sebulons
Børns Stamme en Fyrste, Elizafan, Parnaks Søn; **26** og
af Isaskars Børns Stamme en Fyrste, Paltiel, Assans
Søn; **27** og af Asers Børns Stamme en Fyrste, Akihud,
Selomi Søn; **28** og af Nafthali Børns Stamme en Fyrste,
Pedahel, Ammihuds Søn. **29** Disse ere de, som Herren
bød at dele Arven imellem Israels Børn, i Kanaans
Land.

35 Og Herren talede til Mose paa Moabiternes slette
Marker, ved Jordanen over for Jeriko, og sagde:
2 Byd Israels Børn, at de give Leviterne af deres
Ejendoms Arv Stæder at bo udi; dertil skulle I give
Leviterne Mark til Stæderne trindt omkring dem. **3** Og
de skulle have Stæderne til at bo udi, og deres Marker
skulle være for deres Kvæg og for deres Gods og for
alle deres Dyr. **4** Og Stædernes Marker, som I skulle
give Leviterne, skulle være fra Stadsmuren og udefter
tusinde Alen trindt omkring. **5** Saa skulle I maale uden
for Staden, den østre Side to Tusinde Alen, og den
søndre Side to Tusinde Alen, og den vestre Side to
Tusinde Alen, og den nordre Side to Tusinde Alen,
og Staden skal være i Midten; dette skal være dem
Stædernes Marker. **6** Og af Stæderne, som I skulle
give Leviterne, skulle seks være Tilflugtsstæder, som
I skulle give, at en Manddraber kan fly derhen; og
foruden dem skulle I give dem to og fyrretyve Stæder.
7 Alle Stæderne, som I skulle give Leviterne, skulle
være otte og fyrretyve Stæder, de og deres Marker. **8**
Og hvad de Stæder angaar, som I skulle give af Israels
Børns Ejendom, da skulle I tage flere fra den, som

har mange, og tage færre fra den, som har faa; hver
efter sin Arvs Beskaffenhed, som de skulle arve, skal
give Leviterne af sine Stæder. 9 Og Herren talede til
Mose og sagde: 10 Tal til Israels Børn, og du skal sige
til dem: Naar I komme over Jordanen ind i Kanaans
Land, 11 da skulle I udvælge eder Stæder, som skulle
være Tilflugtsstæder for eder, at en Manddraber, som
slaar en Person ihjel af en Forseelse, kan fly derhen.
12 Og de skulle være eder Stæder til en Tilflugt for
Blodhævneren, at Manddraberen ikke skal dø, førend
han har staaet for Menighedens Ansigt, for Dommen.
13 Og de Stæder, som I skulle afgive, skulle være seks
Tilflugtsstæder for eder. 14 De tre Stæder skulle I give
paa denne Side Jordanen, og de tre Stæder skulle I
give i Kanaans Land; de skulle være Tilflugtsstæder. 15
For Israels Børn og for den fremmede og for den, som
er Gæst midt iblandt dem, skulle disse seks Stæder
være til en Tilflugt, at hver den, som slaar en Person
ihjel af en Forseelse, kan fly derhen. 16 Men dersom
en slaar en anden med et Stykke Jern, saa han dør,
han er en Manddraber; den Manddraber skal dødes.
17 Og dersom han slaar ham med en Sten i Haand,
hvormed nogen kan dræbes, og han dør, da er han en
Manddraber; den Manddraber skal dødes. 18 Eller han
slaar ham med et Stykke Træ i Haand, hvormed nogen
kan dræbes, og han dør, da er han en Manddraber; den
Manddraber skal dødes. 19 Blodhævneren, han maa
dræbe Manddraberen; naar han møder ham, maa han
dræbe ham. 20 Og dersom en af Had giver en anden
et Stød, eller kaster noget paa ham med frit Forsæt,
saa at han dør, 21 eller han slaar ham af Fjendskab
med sin Haand, saa at han dør, da skal den, som
slog, dødes, han er en Manddraber; Blodhævneren
maa dræbe Manddraberen, naar han møder ham. 22
Men dersom han giver ham et Stød i en Hast, uden
Fjendskab, eller kaster nogen Ting paa ham uden frit
Forsæt, 23 eller det sker med en Sten, hvormed man
kan dræbes, og han ikke saa ham, da han lod den
falde paa ham, saa han døde, og han var ikke hans
Fjende og søgte ikke hans Ulykke: 24 Da skulle de i
Menigheden dømme imellem den, som slog, og imellem
Blodhævneren efter disse Love. 25 Og de i Menigheden
skulle udfri Manddraberen af Blodhævnerens Haand,
og de i Menigheden skulle lade ham komme tilbage
til hans Tilflugtsstad, som han flyede til; og han skal
blive der, indtil Ypperstepræsten, som man har salvet
med den hellige Olie, dør. 26 Men om Manddraberen
gaar uden for den Tilflugtsstads Markeskel, som han
flyede til, 27 og Blodhævneren finder ham uden for
hans Tilflugtsstads Markeskel, og Blodhævneren slaar
Manddraberen ihjel, da har hin ingen Blodskyld. 28
Thi han skulde være bleven i sin Tilflugtsstad, indtil
Ypperstepræsten døde; men efter Ypperstepræstens
Død maa Manddraberen vende tilbage til sit Ejendoms
Land. 29 Og dette skal være eder en beskikket Ret hos
eders Efterkommere i alle eders Boliger. 30 Naar nogen
ihjelslaar en Person, da skal man efter Vidners Mund
slaa denne Manddraber ihjel; men eet Vidne skal ikke
vidne imod en Person i Livssag. 31 Og I skulle ikke tage
Sonepenge for en Manddrabers Person, naar han er
skyldig til at dø; thi han skal dødes. 32 Og I skulle ingen
Sonepenge tage for at lade nogen fly til sin Tilflugtsstad
eller at lade nogen komme tilbage at bo i Landet, førend
Præsten dør. 33 Og I skulle ikke besmitte Landet, som
I bo udi; thi Blodet besmitter Landet; og for Landet kan
ikke ske Forsoning for det Blod, som udøses deri, uden
ved hans Blod, som udøste det. 34 Og du skal ikke
gøre Landet urent, hvilket I bo udi, hvilket jeg bor midt
udi; thi jeg Herren bor midt iblandt Israels Børn.

36 Og de Øverste for Fædrenehusene i Gileads
Børns Slægt, hans, som var en Søn af Makir,
Manasse Søn, af Josefs Børns Slægt, gik frem, og
de talede for Mose Ansigt og for Fyrsternes Ansigt,
dem, som vare de Øverste for Fædrenehusene blandt
Israels Børn, 2 og de sagde: Herren har budet min
Herre at give Israels Børn Landet til Arv ved Lod;
og min Herre er befalet af Herren at give vor Broder
Zelafehads Arv til hans Døtre; 3 men blive de en af de
Sønner, som høre til de andre Israels Børns Stammer,
til Hustruer, da vil deres Arv gaa bort fra vore Fædres
Arv og lægges til den Stamme, som de gaa over til,
og gaa bort fra vor Arvs Lod; 4 og naar det bliver
Jubelaar for Israels Børn, da lægges deres Arv til den
Stammes Arv, som de gik over til; og dermed vil deres
Arv gaa bort fra vore Fædres Stammes Arv. 5 Og
Mose bød Israels Børn efter Herrens Mund og sagde:
Josefs Børns Stamme taler ret. 6 Dette er det Ord, som
Herren byder om Zelafehads Døtre og siger: De maa
vorde dem til Hustruer, som synes gode for deres Øjne,
kun at de vorde dem til Hustruer, som ere af deres
Fædres Stammes Slægtskab, 7 at Israels Børns Arv
ej skal komme omkring fra en Stamme til en anden;
men hver iblandt Israels Børn skal hænge ved sine
Fædres Stammes Arv. 8 Og hver Datter af Israels
Børns Stammer, som arver nogen Arv, skal vorde en
af sin Faders Stammes Slægtskab til Hustru, paa det
Israels Børn kunne arve hver sine Fædres Arv, 9 og at
en Arv ikke skal komme omkring fra en Stamme til en
anden Stamme; men Israels Børns Stammer skulle
hænge hver ved sin Arv. 10 Som Herren havde befalet
Mose, saa gjorde Zelafehads Døtre. 11 Og Mahela,
Tirza og Hogla og Milka og Noa, Zelafehads Døtre,
bleve deres Farbroders Sønners Hustruer. 12 Dem,
som vare af Manasse Børns, Josefs Søns, Slægter,
bleve de til Hustruer, og deres Arv blev hos deres

Faders Slægtskabs Stamme. **13** Disse ere de Bud og
de Love, som Herren bød ved Mose for Israels Børn
paa Moabiternes slette Marker, ved Jordanen over for
Jeriko.

5 Mosebog

1 Disse ere de Ord, som Mose har talet til al Israel
paa hin Side Jordanen, i Ørken paa den slette Mark,
over for Suf, imellem Paran og imellem Tofel og Laban
og Hazeroth og Di-Sahab, **2** elleve Dages Rejse fra
Horeb til Seirs Bjerge, indtil Kades-Barnea. **3** Og det
skete i det fyrretyvende Aar, i den ellevte Maaned, paa
den første Dag i Maaneden, da talede Mose til Israels
Børn, efter alt det som Herren havde budet ham til dem,
4 efter at han havde slaaet Sihon, Amoriternes Konge,
som boede i Hesbon, og Og, Kongen af Basan, som
boede i Astharoth ved Edrei. **5** Paa hin Side Jordanen i
Moabiternes Land begyndte Mose at udlægge denne
Lov og sagde: **6** Herren vor Gud talede til os ved Horeb
og sagde: I have længe nok været ved dette Bjerg. **7**
Vender om og rejser, og drager til Amoriternes Bjerg, og
til alle deres Naboer paa den slette Mark, paa Bjergene
og i Lavlandet, og i Sønden og ved Havets Strand; til
Kananiternes Land og til Libanon, indtil den store Flod,
den Flod Frat. **8** Se, jeg har givet det Land for eders
Ansigt; kommer og indtager det Land, som Herren
har tilsvoret eders Fædre, Abraham, Isak og Jakob at
give dem og deres Sæd efter dem. **9** Da talede jeg
til eder paa den samme Tid og sagde: Jeg kan ikke
ene bære eder. **10** Herren eders Gud har gjort eder
mangfoldige, og se, I ere i Dag som Stjernerne paa
Himmelen i Mangfoldighed. **11** Herren eders Fædres
Gud lægge tusinde Gange flere til eder, end I ere, og
han velsigne eder, som han har sagt eder! **12** Hvorledes
kan jeg ene bære eders Besvær og eders Byrde og
eders Trætte? **13** Forskaffer mig vise og forstandige
og forsøgte Mænd af eders Stammer, og jeg vil sætte
dem til Høvedsmænd over eder. **14** Da svarede I mig
og sagde: Det er en god Ting, som du siger, at du vil
gøre. **15** Saa tog jeg eders Stammers Høvedsmænd,
vise og forsøgte Mænd, og satte dem til Høvedsmænd
over eder: Til Øverster over Tusinder og Øverster over
Hundreder og Øverster over halvtredssindstyve og
Øverster over ti og til Fogeder for eders Stammer. **16**
Og jeg bød eders Dommere paa samme Tid og sagde:
Hører Sagerne imellem eders Brødre og dømmer med
Retfærdighed imellem en Mand og hans Broder og
imellem den fremmede hos ham. **17** I skulle i Dommen
ikke anse Personen, I skulle høre den mindste med
den største, I skulle ikke frygte for nogen, thi Dommen
hører Gud til; men den Sag, som bliver eder for svar,
lader den komme frem til mig, saa vil jeg høre den.
18 Da bød jeg eder paa samme Tid alt, hvad I skulle
gøre. **19** Saa rejste vi fra Horeb og gik igennem hele
den store og forfærdelige Ørk, hvilken I saa, ad Vejen
til Amoritens Bjerg, som Herren vor Gud befalede os;
og vi kom til Kades-Barnea. **20** Da sagde jeg til eder: I
ere komne til Amoritens Bjerg, hvilket Herren vor Gud
vil give os. **21** Se, Herren din Gud har givet det Land
for dit Ansigt; drag op, indtag det, som Herren dine
Fædres Gud har sagt dig, frygt ikke og ræddes ikke. **22**
Da kom I alle frem til mig og sagde: Lader os sende
Mænd for vort Ansigt, som kunne udforske os Landet,
og de skulle bringe os Svar om, ad hvilken Vej vi skulle
drage op, og om de Stæder, som vi skulle komme til.
23 Og de Ord behagede mig, saa jeg tog tolv Mænd af
eder, een Mand for hver Stamme. **24** Og de vendte sig
og droge op paa Bjerget og kom til Eskols Bæk, og
de bespejdede det. **25** Og de toge i deres Haand af
Landets Frugt og førte ned til os, og de bragte os Svar
og sagde: Det er et godt Land, som Herren vor Gud
har givet os. **26** Men I vilde ikke drage op, og I vare
genstridige mod Herren eders Guds Mund. **27** Og I
knurrede i eders Telte og sagde: Fordi Herren hader
os, har han udført os af Ægyptens Land, for at give os i
Amoriternes Haand til at ødelægge os. **28** Hvorhen
skulle vi drage op? Vore Brødre have mistrøstet vort
Hjerte og sagt: Det Folk er større og højere end vi,
Stæderne ere store og befæstede op imod Himmelen,
dertil med have vi ogsaa set Anakiternes Børn der.
29 Da sagde jeg til eder: Lader eder ikke forfærde og
frygter ej for dem! **30** Herren eders Gud, som gaar
foran eders Ansigt, han skal stride for eder, ganske
som han gjorde med eder i Ægypten for eders Øjne, **31**
og i Ørken, som du har set, hvor Herren din Gud har
baaret dig, ligesom en Mand bærer sin Søn; paa hele
den Vej, som I have vandret, indtil I ere komne til dette
Sted. **32** Men uagtet dette Ord troede I ikke paa Herren
eders Gud, **33** han, som gik for eders Ansigt paa Vejen
at opsøge for eder Stedet, hvor I skulde lejre eder, i en
Ild om Natten, for at vise eder Vejen, som I skulde gaa
paa, og i en Sky om Dagen. **34** Der Herren hørte eders
Ords Røst, da blev han vred og svor og sagde: **35** Der
skal ingen af disse Mænd, af denne onde Slægt, se det
gode Land, som jeg svor at ville give eders Fædre, **36**
uden Kaleb, Jefunne Søn; han skal se det, og ham og
hans Børn vil jeg give det Land, som han har traadt
paa, fordi han har fuldkommeligen efterfulgt Herren. **37**
Herren blev endog vred paa mig for eders Skyld, og
sagde: Du skal ikke heller komme derind. **38** Josva,
Nuns Søn, som staar for dit Ansigt, han skal komme
derhen; styrk ham, thi han skal dele det til Arv iblandt
Israel. **39** Og eders smaa Børn, om hvilke I sagde: De
skulle blive til Rov, og eders Sønner, som ikke paa
denne Dag forstaa godt eller ondt, de skulle komme
derind, og jeg vil give dem det, og de skulle arve det.
40 Men I, vender eder og rejser til Ørken ad Vejen til
det røde Hav. **41** Da svarede I og sagde til mig: Vi
have syndet imod Herren, vi ville drage op og stride,

ganske som Herren vor Gud befalede os; og I bandt
om eder, hver sine Krigsvaaben, og vare letsindige til
at drage op paa Bjerget. 42 Da sagde Herren til mig:
Sig dem, I skulle ikke drage op, og I skulle ikke stride,
thi jeg er ikke midt iblandt eder; at I ikke skulle blive
slagne for eders Fjenders Ansigt. 43 Der jeg sagde
eder det, da vilde I ikke høre mig; og I vare genstridige
imod Herrens Mund, og formastede eder hovmodeligen
og droge op paa Bjerget. 44 Da droge Amoriterne,
som boede paa det samme Bjerg, ud imod eder, og de
forfulgte eder, saaledes som Bier gøre, og de knusede
eder i Seir, lige til Horma. 45 Der I kom tilbage og græd
for Herrens Ansigt, da hørte Herren ikke paa eders
Røst og bøjede ikke Øret til eder. 46 Saa bleve I i
Kades mange Dage, al den Tid, I bleve der.

2 Da vendte vi os og rejste til Ørken ad Vejen til det
røde Hav, som Herren havde talet til mig, og vi
droge omkring Seirs Bjerg mange Aar. 2 Og Herren
talede til mig og sagde: 3 I have længe nok draget
omkring dette Bjerg, vender eder imod Norden, 4 og
byd Folket og sig: I drage nu igennem eders Brødres,
Esaus Børns, Landemærke, de som bo i Seir, og de
skulle frygte for eder; men I skulle tage eder vel i Vare.
5 I skulle ikke befatte eder med dem i Krig; thi jeg
vil ikke give eder noget af deres Land, end ikke saa
meget, som en Fodsaal kan træde paa, fordi jeg har
givet Esau Seirs Bjerg til Ejendom. 6 I skulle købe
Spise af dem for Penge og æde, og I skulle ogsaa købe
Vand af dem for Penge og drikke; 7 thi Herren din Gud
har velsignet dig i al din Haands Gerning; han kender
dine Gange igennem denne store Ørk; i fyrretyve Aar
har Herren din Gud været med dig; dig fattedes ingen
Ting. 8 Der vi droge fra vore Brødre Esaus Børn, som
boede i Seir, paa Vejen til den slette Mark, fra Elath
og fra Eziongeber, da vendte vi os og gik igennem ad
Vejen til Moabiternes Ørk. 9 Da sagde Herren til mig:
Du skal ikke trænge Moabiterne og ikke befatte dig
med dem i Krig; thi jeg vil intet give dig af deres Land til
Ejendom; thi jeg har givet Lots Børn Ar til Ejendom.
10 Emiterne boede fordum derudi; det var et stort og
stærkt og højt Folk, som Anakiterne. 11 De holdtes og
for Kæmper ligesom Anakiterne, og Moabiterne kaldte
dem Emiter. 12 Og Horiterne boede fordum i Seir, og
Esaus Børn fordreve dem og ødelagde dem for sig, og
de toge Bolig i deres Sted; ligesom Israel gør ved sit
Ejendoms Land, hvilket Herren har givet dem. 13 Gører
eder nu rede og drager over Sereds Bæk; og vi droge
over Sereds Bæk. 14 Men de Dage, vi have vandret fra
Kades-Barnea, indtil vi kom over Bækken Sered, vare
otte og tredive Aar, indtil den hele Slægt af Krigsmænd
ganske var uddød af Lejren, saaledes som Herren
havde svoret dem. 15 Tilmed var og Herrens Haand
imod dem til at udrydde dem af Lejren, indtil det fik
Ende med dem. 16 Og det skete, der det havde faaet
Ende med alle Krigsmændene, saa de vare uddøde af
Folkets Midte, 17 da talede Herren til mig og sagde: 18
Du drager i Dag igennem Moabiternes Landemærke
ved Ar, 19 og du kommer nær frem for Ammons Børn;
du skal ikke trænge dem, ej heller befatte dig med dem
i Krig; thi jeg vil intet give dig af Ammons Børns Land til
Ejendom; thi jeg har givet Lots Børn det til Ejendom. 20
Ogsaa det er blevet holdt for et Kæmpeland, derudi
boede fordum Kæmper, og Ammoniterne kaldte dem
Samsummiter. 21 Det var et stort og stærkt og højt
Folk som Anakiterne, men Herren ødelagde dem for
deres Ansigt, saa de fordreve dem og boede i deres
Sted; 22 ligesom han gjorde for Esaus Børn, som bo
i Seir, for hvis Ansigt han ødelagde Horiterne, saa
de fordreve dem og boede i deres Sted indtil denne
Dag. 23 Og Aviterne, som boede i Landsbyerne indtil
Gaza, dem ødelagde Kafthoriterne, som vare komne
fra Kafthor og boede i deres Sted. 24 Gører eder rede,
rejser frem og gaar over Bækken Arnon; se, jeg har
givet Sihon, den amoritiske Konge af Hesbon, og hans
Land i dine Hænder; begynd, indtag det og giv dig i
Kamp med ham! 25 Jeg vil begynde paa denne Dag at
lægge Rædsel og Frygt for dig over Folkenes Ansigt
under den ganske Himmel, at de, som høre dit Rygte,
skulle bæve og blive bange for dit Ansigt. 26 Da sendte
jeg Bud fra den Ørk Kedemoth til Sihon, Kongen af
Hesbon, med fredelige Ord og lod sige: 27 Jeg vil drage
igennem dit Land, jeg vil blot gaa paa Vejen, jeg vil
ikke vige til den højre eller venstre Side. 28 Spise skal
du sælge mig for Penge, at jeg maa æde, og Vand
skal du give mig for Penge, at jeg maa drikke; jeg vil
ikkun gaa igennem til Fods; 29 ligesom Esaus Børn
gjorde imod mig, de som bo i Seir, og Moabiterne, som
bo i Ar; indtil jeg kommer over Jordanen til det Land,
som Herren vor Gud giver os. 30 Men Sihon, Kongen i
Hesbon, vilde ikke lade os drage igennem hos sig; thi
Herren din Gud forhærdede hans Aand og gjorde hans
Hjerte stift, for at give ham i dine Hænder, som man ser
paa denne Dag. 31 Og Herren sagde til mig: Se, jeg
har begyndt at overgive Sihon og hans Land til dig;
begynd, indtag hans Land til Eje! 32 Og Sihon drog ud
imod os, han og alt hans Folk, til Strid ved Jaza. 33
Men Herren vor Gud overgav ham til os, og vi sloge
ham og hans Børn og alt hans Folk. 34 Og vi indtoge
alle hans Stæder paa samme Tid, og vi bandlyste hver
Stad, Mænd og Kvinder og smaa Børn; vi lode ingen
undkommen blive tilovers, 35 kun Fæet røvede vi for os
og Byttet af Stæderne, som vi havde indtaget. 36 Fra
Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Bæk, og fra
den Stad, som er i Dalen, og indtil Gilead, var der ikke
en Stad, som var os for høj; Herren vor Gud overgav

dem alle til os. 37 Kun kom du ikke nær til Ammons
Børns Land, til hele den Side ved Bækken Jabok og til
Stæderne paa Bjerget, og alt det, som Herren vor Gud
har budet os om.

3 Og vi vendte os og droge op ad Vejen til Basan.
Saa drog Og, Kongen af Basan, ud imod os, han og
alt hans Folk til Strid ved Edrei. 2 Og Herren sagde til
mig: Frygt ikke for ham, thi jeg har givet ham og alt
hans Folk og hans Land i din Haand; og du skal gøre
ved ham, ligesom du gjorde ved Sihon, Amoriternes
Konge, som boede i Hesbon. 3 Saa gav Herren vor
Gud ogsaa Kong Og af Basan og alt hans Folk i vor
Haand, og vi sloge ham, indtil at ingen undkommen
blev tilovers for ham. 4 Og vi indtoge alle hans Stæder
paa samme Tid; der var ikke en Stad, som vi jo toge fra
dem: Tresindstyve Stæder, hele Egnen Argob, som var
Ogs Rige i Basan. 5 Alle disse Stæder vare faste med
høje Mure, dobbelte Porte og Stænger; desuden saare
mange Stæder, som vare ubefæstede Byer. 6 Og vi
bandlyste dem, ligesom vi gjorde ved Sihon, Kongen af
Hesbon; vi bandlyste alle Stæderne, Mænd, Kvinder
og smaa Børn. 7 Men alt Kvæget og Byttet, som var i
Stæderne, røvede vi for os selv. 8 Saa toge vi paa den
samme Tid Landet af de to amoritiske Kongers Haand,
det som var paa denne Side Jordanen, fra Bækken
Arnon indtil Bjerget Hermon, 9 — Sidonierne kalde
Hermon Sirjon; men Amoriterne kalde det Senir, — 10
alle Stæderne paa det jævne Land og hele Gilead og
hele Basan, indtil Salka og Edrei, som vare Stæder i
Ogs Rige i Basan. 11 Thi Kong Og af Basan var ene
tilbage af de overblevne Kæmper; se, hans Seng, en
Jernseng, er den ikke i Ammons Børns Rabba? ni Alen
er dens Længde, og fire Alen er dens Bredde, efter
en Mands Arm. 12 Og vi indtoge dette Land paa den
samme Tid; fra Aroer, som ligger ved Arnons Bæk,
og Halvdelen af Gileads Bjerg med dets Stæder gav
jeg Rubeniterne og Gaditerne. 13 Og det øvrige af
Gilead og hele Basan, Ogs Rige, gav jeg Manasse
halve Stamme; hele Egnen Argob, hele Basan, dette er
kaldet Kæmpelandet. 14 Jair, Manasse Søn, indtog hele
Egnen Argob, indtil Gesuriternes og Maakathiternes
Landemærke; og han kaldte det, nemlig Basan, efter sit
Navn Havoth-Jair indtil denne Dag. 15 Saa gav jeg
Makir Gilead. 16 Og jeg gav Rubeniterne og Gaditerne
fra Gilead og indtil Arnons Bæk, midt i Dalen, som blev
Landemærke, og indtil Jaboks Bæk, som er Ammons
Børns Landemærke, 17 og den slette Mark og Jordanen,
som blev Landemærke, fra Kinnereth og indtil Havet
ved den slette Mark, nemlig Salthavet, neden for Foden
af Pisga, imod Østen. 18 Og jeg bød eder paa samme
Tid og sagde: Herren eders Gud har givet eder dette
Land at eje det; I skulle drage bevæbnede over for
eders Brødres, Israels Børns Ansigt, alle I, som ere
kampdygtige. 19 Ikkun eders Hustruer og eders smaa
Børn og eders Kvæg, (jeg ved, at I have meget Kvæg),
de maa blive i eders Stæder, som jeg har givet eder, 20
indtil Herren skaffer eders Brødre Rolighed ligesom
eder, og de ogsaa have indtaget det Land, som Herren
eders Gud giver dem paa hin Side Jordanen; saa skulle
I vende tilbage hver til sin Ejendom, som jeg har givet
eder. 21 Og jeg befalede Josva paa den samme Tid
og sagde: Dine Øjne have set alt det, som Herren
eders Gud har gjort ved disse to Konger; saaledes skal
Herren gøre ved alle de Riger, som du drager over til.
22 Frygter ikke for dem; thi Herren eders Gud, han er
den, som strider for eder. 23 Og jeg bad Herren om
Naade paa den samme Tid og sagde: 24 Herre, Herre!
du har begyndt at lade din Tjener se din Storhed og
din stærke Haand; thi hvo er Gud i Himmelen og paa
Jorden, som kan gøre efter dine Gerninger og efter dit
Storværk? 25 Kære, lad mig fare over og lad mig se det
gode Land, som er paa hin Side Jordanen, dette gode
Bjerg og Libanon. 26 Men Herren var bleven fortørnet
paa mig for eders Skyld og vilde ikke høre mig; men
Herren sagde til mig: Lad det være dig nok, bliv ikke
ved at tale til mig ydermere om denne Sag. 27 Gak op
paa Pisgas Top, og opløft dine Øjne mod Vesten og
mod Norden og mod Sønden og mod Østen, og se det
med dine Øjne; thi du skal ikke gaa over denne Jordan.
28 Og byd Josva, og gør ham frimodig og styrk ham; thi
han skal gaa over for dette Folks Ansigt, og han skal
dele dem Landet, hvilket du skal se, til Arv. 29 Og vi
bleve i Dalen over for Beth-Peor.

4 Og nu, Israel! hør paa de Skikke og de Bud, som jeg
lærer eder at holde, paa det I maa leve og komme
ind og eje Landet, som Herren eders Fædres Gud vil
give eder. 2 I skulle intet lægge til det Ord, som jeg
byder eder, og intet tage derfra, at I maa bevare Herren
eders Guds Bud, som jeg har budet eder. 3 Eders Øjne
have set, hvad Herren har gjort for Baal-Peors Skyld;
thi hver Mand, som gik efter Baal-Peor, ham har Herren
din Gud udslettet af din Midte. 4 Men I, som hængte
hardt ved Herren eders Gud, I leve alle paa denne Dag.
5 Se, jeg har lært eder Skikke og Bud, eftersom Herren
min Gud befalede mig, at I skulle gøre saaledes midt i
Landet, hvorhen I skulle komme for at eje det. 6 Saa
holder dem og gører efter dem; thi det skal være eders
Visdom og eders Forstand for Folkenes Øjne, som
skulle høre om alle disse Skikke, og de skulle sige:
Alene dette store Folk er et viist og forstandigt Folk. 7
Thi hvor er saa stort et Folk, til hvilket Guder holde sig
nær, saaledes som Herren vor Gud til os, saa tidt vi
kalde paa ham? 8 Og hvor er saa stort et Folk, som
har saa retfærdige Skikke og Bud, som hele denne

Lov er, hvilken jeg i Dag lægger for eders Ansigt? **9** Ikkun tag dig i Vare og bevar din Sjæl vel, at du ikke
forglemmer de Ting, som dine Øjne have set, og at de
ikke vige fra dit Hjerte alle dine Livsdage; men du skal
kundgøre dem for dine Børn og for dine Børnebørn: **10**
Den Dag, da du stod for Herren din Guds Ansigt ved
Horeb, der Herren sagde til mig: Saml til mig Folket,
saa vil jeg lade dem høre mine Ord, som de skulle
lære, for at frygte mig alle de Dage, som de leve paa
Jorden, og de skulle lære deres Børn dem. **11** Og I kom
nær til og stode neden for Bjerget, og Bjerget brændte
med Ild indtil midt op i Himmelen, der var Mørke, Sky,
ja forfærdeligt Mørke. **12** Og Herren talede til eder
midt ud af Ilden; I hørte Ordets Røst, men I saa ingen
Skikkelse foruden Røsten. **13** Og han forkyndte eder
sin Pagt, hvilken han bød eder at holde, de ti Ord; og
han skrev dem paa to Stentavler. **14** Og Herren bød
mig paa den samme Tid at lære eder Skikke og Bud, at
I skulle gøre derefter i det Land, som I drage over til for
at eje det. **15** Saa bevarer eders Sjæle vel, fordi I saa
slet ingen Skikkelse paa den Dag, der Herren talede til
eder paa Horeb midt ud af Ilden, **16** at I ikke skulle
handle fordærveligt og gøre eder et udskaaret Billede,
en Skikkelse af noget Billede, en Lignelse af Mand
eller Kvinde, **17** en Lignelse af noget Dyr, som er paa
Jorden, en Lignelse af nogen vinget Fugl, som flyver
under Himmelen, **18** en Lignelse af noget krybende Dyr
paa Jorden, en Lignelse af nogen Fisk, som er i Vandet
under Jorden; **19** og at du ikke skal opløfte dine Øjne til
Himmelen og se Solen og Maanen og Stjernerne, den
ganske Himmelens Hær, og tilskyndes til at tilbede dem
og tjene dem, hvilke Herren din Gud har uddelt til alle
Folkene under den ganske Himmel. **20** Men eder tog
Herren og udførte eder af Jernovnen, af Ægypten, for
at være hans Arvs Folk, som man ser paa denne Dag.
21 Og Herren blev vred paa mig for eders Handelers
Skyld og svor, at jeg ikke skulde gaa over Jordanen,
ej heller komme ind i det gode Land, som Herren din
Gud giver dig til Arv. **22** Thi jeg dør i dette Land, jeg
gaar ikke over Jordanen; men I skulle gaa over den og
eje dette gode Land. **23** Tager eder i Vare, at I ikke
forglemme Herren eders Guds Pagt, som han har gjort
med eder, saa at I gøre eder et udskaaret Billede, en
Skikkelse af nogen som helst Ting, hvad Herren din
Gud har forbudet dig. **24** Thi Herren din Gud, han er
en fortærende Ild, en nidkær Gud. **25** Naar du avler
Børn og Børnebørn, og I blive gamle i Landet, og I
handle fordærveligt og gøre et udskaaret Billede, en
Skikkelse af nogen som helst Ting, og I gøre det onde
for Herren eders Guds Øjne til at opirre ham: **26** Da
tager jeg i Dag Himmelen og Jorden til Vidne imod
eder, at I snart skulle udryddes af det Land, til hvilket
I nu drage hen over Jordanen for at eje det; I skulle
ikke forlænge eders Dage i det, thi I skulle blive aldeles
ødelagte. **27** Og Herren skal adsprede eder iblandt
Folkene, saa at I skulle blive som en liden Hob tilovers
iblandt Hedningerne, hvor Herren skal føre eder hen.
28 Og der skulle I tjene Guder, et Menneskes Hænders
Gerning, Træ og Sten, som hverken kunne se eller
høre eller æde eller lugte. **29** Og I skulle derfra søge
Herren din Gud, og du skal finde ham, naar du leder
efter ham af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl.
30 Naar du faar Angst, og alle disse Ting ramme dig i
de sidste Dage, da skal du omvende dig til Herren din
Gud og høre paa hans Røst. **31** Thi Herren din Gud
er en barmhjertig Gud, han skal ikke opgive dig eller
ødelægge dig; han skal ikke heller glemme den Pagt
med dine Fædre, som han svor dem. **32** Thi spørg,
kære, om de forrige Dage, som have været før dig,
fra den Dag Gud skabte Menneskene paa Jorden, og
fra Himmelens ene Ende og indtil Himmelens anden
Ende, om der er sket noget som denne store Ting, eller
om der er hørt noget som dette? **33** Om et Folk har
hørt Guds Røst talende midt ud af Ilden, saaledes som
du har hørt, og er blevet ved Live? **34** Eller om Gud
har forsøgt at komme for at tage sig et Folk midt ud af
Folket, ved Forsøgelser, ved Tegn og ved underlige
Gerninger og ved Krig og ved en stærk Haand og ved
en udrakt Arm og ved store forfærdelige Gerninger,
efter alt det som Herren eders Gud har gjort ved eder i
Ægypten for dine Øjne? **35** Dig er det blevet vist, for at
du skal vide, at Herren han er Gud, ingen uden han
alene. **36** Af Himmelen har han ladet dig høre sin Røst
for at undervise dig, og paa Jorden har han ladet dig se
sin store Ild, og du har hørt hans Ord midt ud af Ilden.
37 Og fordi han elskede dine Fædre, da udvalgte han
deres Sæd efter dem, og han udførte dig af Ægypten
ved sit Ansigt, ved sin store Kraft, **38** for at uddrive for
dit Ansigt større og stærkere Folk, end du er, for at føre
dig ind og give dig deres Land til Arv, som det ses paa
denne Dag. **39** Saa skal du vide i Dag og tage dig det
til Hjerte, at Herren er Gud i Himmelen oventil og paa
Jorden nedentil, der er ingen ydermere. **40** Og du skal
holde hans Skikke og hans Bud, som jeg byder dig i
Dag, at det skal gaa dig vel og dine Børn efter dig, og
at du maa forlænge Dagene i det Land, som Herren
din Gud giver dig alle Dage. **41** Da fraskilte Mose
tre Stæder paa denne Side Jordanen, imod Solens
Opgang, **42** for at en Manddraber, som slaar sin Næste
ihjel af Vanvare og uden at han hadede ham tilforn,
kunde fly derhen; og at han kunde fly til en af disse
Stæder og blive ved Live: **43** Nemlig Bezer i Ørken, paa
det jævne Land, hos Rubeniterne og Ramoth i Gilead
hos Gaditerne og Golan i Basan hos Manassiterne. **44**
Og dette er Loven, som Mose satte for Israels Børns
Ansigt, **45** disse ere Vidnesbyrdene og Skikkene og

Budene, som Mose forkyndte Israels Børn, der de vare
udgangne af Ægypten, 46 paa denne Side Jordanen,
i Dalen over for Beth-Peor, i den amoritiske Konge
Sihons Land, han, som boede i Hesbon, hvem Mose og
Israels Børn sloge, der de vare udgangne af Ægypten.
47 Og de toge hans Land og Ogs, Kongen af Basans,
Land til Eje, de to amoritiske Kongers, som vare paa
denne Side Jordanen, mod Solens Opgang, 48 fra
Arder, som ligger ved Bækken Arnons Bred, og indtil
Sions Bjerg, det er Hermon, 49 og hele den slette Mark
paa denne Side Jordanen mod Østen, og indtil Havet
ved den slette Mark neden for Foden af Pisga.

5 Og Mose kaldte ad al Israel og sagde til dem: Hør,
Israel, de Skikke og de Bud, som jeg taler for eders
Øren i Dag, og lærer dem og bevarer dem for at gøre
efter dem. 2 Herren vor Gud gjorde en Pagt med os
paa Horeb. 3 Herren har ikke gjort denne Pagt med
vore Fædre, men med os, ja med os alle sammen, som
her ere i Live paa denne Dag. 4 Herren talede med
eder Ansigt til Ansigt paa Bjerget midt ud af Ilden. 5
Jeg stod imellem Herren og eder paa den samme Tid,
at give eder Herrens Ord til Kende; thi I frygtede for
Ilden og gik ikke op paa Bjerget, og han sagde: 6 Jeg
er Herren din Gud, som udførte dig af Ægyptens Land,
af Trælles Hus. 7 Du skal ikke have andre Guder for
mig. 8 Du skal intet udskaaret Billede gøre dig eller
nogen Lignelse efter det, som er i Himmelen oventil,
eller det, som er paa Jorden nedentil, eller det, som er i
Vandet, under Jorden. 9 Du skal ikke tilbede dem, ej
heller tjene dem; thi jeg Herren din Gud er en nidkær
Gud, som hjemsøger Fædres Misgerning paa Børn,
paa dem i tredje og paa dem i fjerde Led, paa dem,
som hade mig; 10 og som gør Miskundhed i tusinde
Led mod dem, som elske mig, og mod dem, som
holde mine Bud. 11 Du skal ikke tage Herren din Guds
Navn forfængeligen; thi Herren skal ikke lade den være
uskyldig, som tager hans Navn forfængeligen. 12 Tag
Vare paa Sabbatsdagen, at hellige den, som Herren
din Gud har budet dig. 13 Seks Dage skal du arbejde
og gøre al din Gerning; 14 men den syvende Dag er
Sabbat for Herren din Gud, da skal du ingen Gerning
gøre, hverken du eller din Søn eller din Datter eller din
Svend eller din Pige eller din Okse eller dit Asen eller
dit Dyr eller din fremmede, som er i dine Porte, paa
det din Svend og din Pige maa hvile ligesom du. 15
Og du skal komme i Hu, at du var en Træl i Ægyptens
Land, og at Herren din Gud udførte dig derfra, med en
stærk Haand og med en udrakt Arm; derfor har Herren
din Gud budet dig at holde Sabbatsdagen. 16 Ær din
Fader og din Moder, som Herren din Gud har budet
dig, paa det dine Dage maa forlænges, og at det maa
gaa dig vel i Landet, som Herren din Gud giver dig.
17 Du skal ikke ihjelslaa. 18 Og du skal ikke bedrive
Hor. 19 Og du skal ikke stjæle. 20 Og du skal ikke
svare imod din Næste som et falsk Vidne. 21 Og du
skal ikke begære din Næstes Hustru; og du skal ikke
begære din Næstes Hus, hans Ager eller hans Svend
eller hans Pige, hans Okse eller hans Asen eller noget,
som hører din Næste til. 22 Disse Ord talede Herren til
hele eders Forsamling paa Bjerget midt ud af Ilden,
Skyen og forfærdeligt Mørke, med høj Røst og lagde
intet til; og han skrev dem paa to Stentavler og gav mig
dem. 23 Og det skete, der I havde hørt Røsten midt ud
fra Mørket og fra Bjerget, som brændte med Ild, da
kom I hen til mig, alle Øverster iblandt eders Stammer
og eders Ældste, 24 og I sagde: Se, Herren vor Gud
har ladet os se sin Herlighed og sin Storhed, og vi have
hørt hans Røst midt ud af Ilden; vi have set paa denne
Dag, at Gud taler med et Menneske, og det bliver ved
Live. 25 Og nu, hvorfor skulle vi dø? thi denne store Ild
vil fortære os; dersom vi blive ydermere ved at høre
Herren vor Guds Røst, da dø vi. 26 Thi hvo er der af
alt Kød, der, som vi, har hørt den levende Guds Røst,
som taler midt ud af Ilden, og dog bliver ved Live? 27
Gak du nær til, og hør alt det, som Herren vor Gud
vil sige; og du skal tale til os alt det, som Herren vor
Gud vil tale til dig, og vi ville høre og gøre det. 28 Og
Herren hørte eders Ords Røst, det I talede til mig, og
Herren sagde til mig: Jeg har hørt dette Folks Ords
Røst, som de have talet til dig, de have talet vel i alt
det, de have talet. 29 Gid de havde saadant et Hjerte til
at frygte mig og til at holde alle mine Bud alle Dage, at
det maatte gaa dem og deres Børn vel evindeligen!
30 Gak hen, sig til dem: Gaar tilbage til eders Telte.
31 Og du, staa her hos mig, saa vil jeg sige dig alle
Budene og Skikkene og Befalingerne, hvilke du skal
lære dem, at de skulle gøre derefter i Landet, som jeg
giver dem til at eje. 32 Saa tager Vare paa at gøre, som
Herren eders Gud har budet eder; I skulle ikke vige til
højre eller venstre Side. 33 Paa al den Vej, som Herren
eders Gud har budet eder, skulle I gaa, paa det I maa
leve, og det maa gaa eder vel, og I maa forlænge eders
Dage i det Land, som I skulle eje.

6 Og dette er det Bud, de Skikke og de Befalinger,
som Herren eders Gud har budet at lære eder, for
at I skulle gøre derefter i Landet, som I drage over til
for at eje det; 2 paa det du skal frygte Herren din Gud
ved at holde alle hans Skikke og hans Bud, som jeg
byder dig, du og din Søn og din Sønnesøn, alle dine
Livsdage, og paa det at dine Dage maa forlænges.
3 Og, Israel! du skal høre og bevare dette og gøre
derefter, at det maa gaa dig vel, og I maa blive saare
mangfoldige, som Herren dine Fædres Gud har sagt
dig, i et Land, som flyder med Mælk og Honning. 4

Hør, Israel! Herren vor Gud, Herren er een. 5 Og du
skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte og af din
ganske Sjæl og af al din Formue. 6 Og disse Ord, som
jeg byder dig i Dag, skulle være paa dit Hjerte. 7 Og du
skal indskærpe dine Børn dem og tale om dem, naar
du sidder i dit Hus, og naar du gaar paa Vejen, og naar
du lægger dig, og naar du staar op. 8 Og du skal binde
dem til et Tegn paa din Haand, og de skulle være dig til
Spand imellem dine Øjne. 9 Og du skal skrive dem paa
Dørstolperne af dit Hus og paa dine Porte. 10 Og det
skal ske, naar Herren din Gud fører dig ind i det Land,
som han har tilsvoret dine Fædre, Abraham, Isak og
Jakob, at ville give dig, store og gode Stæder, som du
ikke har bygget, 11 og Huse, fulde af alt godt, hvilke du
ikke har fyldt, og udhugne Brønde, som du ikke har
udhugget, Vingaarde og Oliegaarde, som du ikke har
plantet, og du æder og bliver mæt: 12 Saa tag dig i
Vare, at du ikke forglemmer Herren, som udførte dig
af Ægyptens Land, af Trælles Hus. 13 Du skal frygte
Herren din Gud og tjene ham, og ved hans Navn skal
du sværge. 14 I skulle ikke gaa efter andre Guder, af de
Folks Guder, som ere trindt omkring eder; 15 thi Herren
din Gud er en nidkær Gud midt iblandt dig; at Herren
din Guds Vrede ikke skal optændes imod dig, og han
skal udslette dig fra Jordens Kreds. 16 I skulle ikke
friste Herren eders Gud, saaledes som I fristede ham i
Massa. 17 I skulle flitteligen holde Herren eders Guds
Bud og hans Vidnesbyrd og hans Skikke, som han har
budet dig. 18 Og du skal gøre det, som er ret og godt
for Herrens Øjne, for at det skal gaa dig vel, og du skal
komme ind og eje det gode Land, hvilket Herren har
tilsvoret dine Fædre, 19 at han skal udstøde alle dine
Fjender for dit Ansigt, som Herren har sagt. 20 Naar
din Søn spørger dig herefter og siger: Hvad er det for
Vidnesbyrd og Skikke og Befalinger, som Herren vor
Gud har budet eder? 21 da skal du sige til din Søn: Vi
vare Faraos Trælle i Ægypten, og Herren udførte os af
Ægypten med en stærk Haand, 22 og Herren gjorde
Tegn og store og fordærvelige Vidundere i Ægypten
paa Farao og paa alt hans Hus for vore Øjne, 23 og han
udførte os derfra, paa det han vilde føre os ind for at
give os det Land, som han havde tilsvoret vore Fædre.
24 Og Herren havde budet os at gøre alle disse Skikke,
at frygte Herren vor Gud, at det maa gaa os vel alle
Dage, og at han maa holde os ved Live, som det ses
paa denne Dag. 25 Og det skal være vor Retfærdighed,
naar vi tage Vare paa at gøre efter alle disse Bud for
Herren vor Guds Ansigt, som han har budet os.

7 Naar Herren din Gud faar indført dig i Landet, som
du skal komme hen til, at eje det, og faar udkastet
mange Folk for dig, Hethiter og Girgasiter og Amoriter
og Kananiter og Feresiter og Heviter og Jebusiter, syv
Folk, som ere mangfoldigere og vældigere end du, 2
og Herren din Gud har givet dem hen for dit Ansigt, og
du har slaget dem: Da skal du bandlyse dem; du skal
ikke gøre Pagt med dem og ej bevise dem Naade. 3
Og du skal ikke gøre Svogerskab med dem; du skal
ikke give hans Søn din Datter, og hans Datter skal du
ikke tage til din Søn. 4 Thi han skal bringe din Søn til at
vige fra mig, og de skulle tjene andre Guder; og saa
optændes Herrens Vrede imod eder, og han skal snart
ødelægge eder. 5 Men saaledes skulle I gøre ved dem:
I skulle nedbryde deres Altere og sønderslaa deres
Støtter og omhugge deres Astartebilleder og opbrænde
deres udskaarne Billeder med Ild. 6 Thi du er et helligt
Folk for Herren din Gud; Herren din Gud har udvalgt
dig, at være ham til et Ejendoms Folk, fremfor alle Folk,
som ere paa Jordens Kreds. 7 Herren har ikke haft Lyst
til eder og udvalgt eder, fordi I vare mangfoldigere end
alle Folk; thi I ere det mindste iblandt alle Folk. 8 Men
fordi Herren har elsket eder, og fordi han vilde holde
den Ed, som han svor eders Fædre, har Herren udført
eder med en stærk Haand, og han har frelst dig af
Trælles Hus, af Faraos, Kongen af Ægyptens, Haand.
9 Saa skal du vide, at Herren din Gud, han er Gud, den
trofaste Gud, som holder Pagten og Miskundheden
mod dem, som elske ham, og mod dem, som holde
hans Bud, til tusinde Led. 10 Og han betaler dem, som
ham hade, øjensynligen, ved at lade dem omkomme;
han skal ikke tøve med den, som hader ham, han
skal betale ham øjensynligen. 11 Saa hold det Bud
og de Skikke og de Befalinger, som jeg byder dig i
Dag, at du gør efter dem. 12 Og det skal ske, fordi
I høre disse Befalinger og holde dem og gøre dem,
da skal og Herren din Gud holde dig den Pagt og den
Miskundhed, som han har tilsvoret dine Fædre. 13 Og
han skal elske dig og velsigne dig og mangfoldiggøre
dig, og han skal velsigne dit Livs Frugt og dit Lands
Frugt, dit Korn og din nye Vin og din Olie, dine Øksnes
Affødning og dit Smaakvægs megen Yngel i det Land,
som han har tilsvoret dine Fædre at ville give dig. 14
Du skal være velsignet fremfor alle Folk; der skal ingen
ufrugtbar Han eller Hun være iblandt dig eller iblandt
dit Kvæg. 15 Og Herren skal lade al Sygdom vige fra
dig; og alle de ægyptiske slemme Sygdomme, som
du kender, dem skal han ikke lægge paa dig, men
lægge dem paa alle dem, som hade dig. 16 Og du skal
tilintetgøre alle de Folk, som Herren din Gud giver i
din Vold, dit Øje skal ikke spare dem; og du skal ikke
tjene deres Guder, thi det skal blive dig til en Snare. 17
Naar du siger i dit Hjerte: Disse Folk ere mangfoldigere
end jeg, hvorledes formaar jeg at fordrive dem? 18
da skal du ikke frygte for dem; du skal komme i Hu,
hvad Herren din Gud gjorde ved Farao og ved alle
Ægypterne, 19 de store Forsøgelser, som dine Øjne

saa, og de Tegn og de underlige Ting og den stærke
Haand og den udrakte Arm, ved hvilken Herren din Gud
udførte dig; saaledes skal Herren din Gud gøre imod
alle de Folk, for hvis Ansigt du frygter. **20** Og Herren
din Gud skal endog sende Gedehamser paa dem, indtil
de omkomme, som ere blevne tilovers, og som have
skjult sig for dit Ansigt. **21** Du skal ikke forfærdes for
deres Ansigt; thi Herren din Gud er midt iblandt dig,
en stor og forfærdelig Gud. **22** Og Herren din Gud
skal efterhaanden uddrive disse Folk for dit Ansigt;
du kan ikke saa snart gøre Ende paa dem, for at de
vilde Dyr paa Marken ikke skulle blive mange imod
dig. **23** Og Herren din Gud skal give dem hen for dit
Ansigt og forstyrre dem med en stor Forstyrrelse, indtil
de ødelægges. **24** Og han skal give deres Konger i
din Haand, og du skal udslette deres Navn fra at være
under Himmelen; der skal ingen kunne staa imod dit
Ansigt, indtil du har ødelagt dem. **25** I skulle opbrænde
deres Guders udskaarne Billeder med Ild; du skal ikke
begære Sølvet eller Guldet, som er paa dem, eller
tage det til dig, at du ikke besnæres dermed; thi det er
Herren din Gud en Vederstyggelighed. **26** Og du skal
ikke lade Vederstyggelighed komme i dit Hus, at du
ikke skal blive en forbandet Ting, ligesom dette er; du
skal helt væmmes med Væmmelse derfor og have stor
Vederstyggelighed for det, thi det er en forbandet Ting.

8 Iskulle holde alle de Bud, som jeg byder dig i Dag,
saa at I gøre derefter, at I maa leve og formeres og
komme ind og eje det Land, som Herren har tilsvoret
eders Fædre. **2** Og du skal ihukomme al den Vej,
som Herren din Gud har ladet dig gaa disse fyrretyve
Aar i Ørken for at ydmyge dig, for at forsøge dig, for
at fornemme, hvad der var i dit Hjerte, om du vilde
holde hans Bud eller ej. **3** Og han ydmygede dig og
lod dig hungre og gav dig Man at æde, hvilket du
ikke kendte, og dine Fædre ej kendte, for at lade dig
vide, at Mennesket lever ikke ved Brødet alene, men
Mennesket lever ved alt det, som udgaar af Herrens
Mund. **4** Dit Klædebon blev ikke gammelt paa dig, og
din Fod blev ikke hoven disse fyrretyve Aar. **5** Saa
kan du kende i dit Hjerte, at ligesom en Mand tugter
sin Søn, har Herren din Gud tugtet dig. **6** Saa hold
Herren din Guds Bud, at du vandrer i hans Veje og
frygter ham. **7** Thi Herren din Gud fører dig ind i et
godt Land, et Land med Vandbække, Kilder og dybe
Brønde, som udvælde i Dalene og paa Bjergene; **8** et
Land med Hvede og Byg og Vintræer og Figentræer og
Granatæbletræer, et Land med Olietræer og Honning,
9 et Land, hvor du ikke skal æde Brød i Armod, hvor du
ikke skal fattes noget; et Land, hvis Stene ere Jern,
og af hvis Bjerge du kan udhugge Kobber. **10** Og du
skal æde og blive mæt og love Herren din Gud for det
gode Land, som han har givet dig. **11** Vogt dig, at du
ikke forglemmer Herren din Gud, saa at du ikke holder
hans Bud og hans Befalinger og hans Skikke, som jeg
byder dig i Dag; **12** at du ikke skal æde og blive mæt
og bygge gode Huse og bo deri, **13** og dit store Kvæg
og dit smaa Kvæg skal formeres, og Sølv og Guld skal
formeres for dig, og alt det, som du har, formeres, **14**
og dit Hjerte skulde ophøje sig, og du skulde glemme
Herren din Gud, som udførte dig af Ægyptens Land, af
Trælles Hus; **15** ham, som ledte dig igennem den store
og forfærdelige Ørk, hvor der var giftige Slanger og
Skorpioner og Tørhed, hvor der ikke var Vand; ham,
som lod Vand udflyde til dig af en haard Stenklippe; **16**
ham, som gav dig Man at æde i Ørken, hvilket dine
Fædre ikke kendte, for at ydmyge dig og for at forsøge
dig og at gøre vel imod dig i den sidste Tid; **17** og du
skulde sige i dit Hjerte: Min Kraft og min Haands Styrke
har skaffet mig denne Vælde. **18** Men du skal komme
Herren din Gud i Hu, thi han er den, som giver dig Kraft
til at skaffe dig Vælde, for at stadfæste sin Pagt, som
han svor dine Fædre, som det ses paa denne Dag. **19**
Og det skal ske, om du glemmer Herren din Gud og
vandrer efter andre Guder og tjener og tilbeder dem, da
vidner jeg over eder i Dag, at I skulle omkomme. **20**
Ligesom Hedningerne, hvilke Herren lader omkomme
for eders Ansigt, saaledes skulle I omkomme, fordi I
ikke vilde høre Herren eders Guds Røst.

9 Hør, Israel! du gaar i Dag over Jordanen for at gaa
ind og tage til Eje Folk, som ere større og stærkere
end du, Stæder, som ere store og faste indtil Himmelen,
2 et stort Folk og højt af Vækst, Anakiternes Børn,
som du kender, og som du har hørt sige om: Hvo kan
staa for Anaks Børns Ansigt? **3** Saa skal du vide i
Dag, at Herren din Gud, han gaar frem for dit Ansigt,
en fortærende Ild, han skal udslette dem, og han skal
ydmyge dem for dit Ansigt; og du skal fordrive dem
og ødelægge dem snarlig, saaledes som Herren har
talet til dig. **4** Naar Herren din Gud har udstødt dem
fra dit Ansigt, da skal du ikke sige i dit Hjerte: For
min Retfærdigheds Skyld har Herren ført mig ind at
eje dette Land; thi for disse Hedningers Ugudeligheds
Skyld fordriver Herren dem for dit Ansigt. **5** Ikke for din
Retfærdighed eller for dit Hjertes Oprigtighed kommer
du ind for at eje deres Land, men for disse Hedningers
Ugudeligheds Skyld fordriver Herren din Gud dem for
dit Ansigt og for at stadfæste det Ord, som Herren svor
dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob. **6** Saa skal du
vide, at Herren din Gud ikke for din Retfærdigheds
Skyld giver dig dette gode Land til Eje; thi du er
et haardnakket Folk. **7** Kom i Hu, glem ikke, at du
fortørnede Herren din Gud i Ørken; fra; den Dag, du
udgik af Ægyptens Land, indtil I ere komne til dette

Sted, have I været genstridige imod Herren. 8 Og I
fortørnede Herren ved Horeb, og Herren blev vred paa
eder, saa at han vilde have ødelagt eder. 9 Da jeg var
opgangen paa Bjerget at modtage Stentavlerne, den
Pagts Tavler, hvilken Herren havde sluttet med eder, da
blev jeg paa Bjerget fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter,
jeg aad ikke Brød og drak ikke Vand; 10 og Herren gav
mig de to Stentavler, skrevne med Guds Finger, og
paa dem alle de Ord, som Herren talede med eder paa
Bjerget midt ud af Ilden paa Forsamlingens Dag. 11 Og
det skete, der de fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter
havde Ende, da gav Herren mig to Stentavler, Pagtens
Tavler. 12 Og Herren sagde til mig: Gør dig rede, gak
hastigen ned herfra; thi dit Folk, som du udførte af
Ægypten, har handlet fordærveligt; de ere hastigen
afvegne fra den Vej, som jeg bød dem, de have gjort
sig et støbt Billede. 13 Og Herren sagde til mig: Jeg har
set dette Folk, og se, det er et haardnakket Folk. 14
Lad af fra mig, og jeg vil ødelægge dem og udslette
deres Navn fra at være under Himmelen; og jeg vil gøre
dig til et stærkere og større Folk end dette. 15 Og jeg
vendte mig og gik ned ad Bjerget, og Bjerget brændte
med Ild, og jeg havde de to Pagtens Tavler i begge
mine Hænder. 16 Og jeg saa, og se, I havde syndet
imod Herren eders Gud, I havde gjort eder en støbt
Kalv, I vare hastigen afvegne fra den Vej, som Herren
havde budet eder. 17 Da tog jeg fat paa begge Tavlerne
og kastede dem ud af begge mine Hænder, og jeg
sønderbrød dem for eders Øjne. 18 Og jeg faldt ned for
Herrens Ansigt som første Gang, fyrretyve Dage og
fyrretyve Nætter, jeg aad ikke Brød og drak ikke Vand,
for alle eders Synders Skyld, som I syndede med, da I
gjorde det onde for Herrens Øjne til at opirre ham. 19
Thi jeg gruede for den brændende Vrede, med hvilken
Herren var vred paa eder til at ødelægge eder; men
Herren hørte mig ogsaa den Gang. 20 Men Herren blev
ogsaa saare vred paa Aron, saa at han vilde ødelægge
ham; men jeg bad og for Aron paa den samme Tid. 21
Men eders Synd, den Kalv, som I havde gjort, tog jeg
og opbrændte den med Ild og stødte den og malede
den godt, indtil den blev til fint Støv, og jeg kastede
dens Støv i Bækken, som flyder ned ad Bjerget. 22
Desligeste gjorde I Herren vred i Tabeera og i Massa
og i Kibroth-Hattaava. 23 Og da Herren sendte eder fra
Kades-Barnea og sagde: Gaar op og indtager Landet,
som jeg har givet eder, da vare I genstridige mod
Herren eders Guds Mund og troede ikke paa ham og
hørte ikke paa hans Røst. 24 I have været genstridige
mod Herren, saa længe som jeg har kendt eder. 25 Da
faldt jeg ned for Herrens Ansigt de fyrretyve Dage og
de fyrretyve Nætter, i hvilke jeg faldt ned; thi Herren
havde sagt, at han vilde ødelægge eder. 26 Og jeg
bad til Herren og sagde: Herre, Herre! ødelæg ikke dit
Folk og din Arv, som du genløste med din store Kraft,
og som du udførte af Ægypten med en stærk Haand.
27 Kom dine Tjenere, Abraham, Isak og Jakob i Hu,
vend ikke dit Ansigt til dette Folks Haardhed og til dets
Ugudelighed og til dets Synd, 28 at Indbyggerne i det
Land, af hvilket du udførte os, ikke skulle sige: Fordi
Herren ikke kunde føre dem ind i det Land, som han
havde tilsagt dem, og fordi han hadede dem, førte han
dem ud at slaa dem ihjel i Ørken. 29 Thi de ere dit Folk
og din Arv, og du udførte dem med din store Kraft og
med din udrakte Arm.

10 Paa den samme Tid sagde Herren til mig: Udhug
dig to Stentavler som de første, og stig op til mig
paa Bjerget, og du skal gøre dig en Ark af Træ: 2 Saa
vil jeg skrive de Ord paa Tavlerne, som vare paa de
første Tavler, hvilke du sønderbrød, og du skal lægge
dem i Arken. 3 Saa gjorde jeg en Ark af Sithimtræ og
udhuggede to Stentavler som de første, og jeg gik op
paa Bjerget og havde de to Tavler i min Haand. 4 Da
skrev han paa Tavlerne ligesom den første Skrift, de ti
Ord, som Herren talede til eder paa Bjerget midt ud
af Ilden paa Forsamlingens Dag; og Herren gav mig
dem. 5 Saa vendte jeg mig og gik ned ad Bjerget, og
jeg lagde Tavlerne i den Ark, som jeg havde gjort; og
de bleve der, som Herren havde befalet mig. 6 Og
Israels Børn rejste fra Beeroth-Bne-Jaakan til Mosera;
der døde Aron og blev begravet der, og hans Søn
Eleasar gjorde Præstetjeneste i hans Sted. 7 Derfra
rejste de til Gudgoda og fra Gudgoda til Jotbatha, et
Land med Vandbække. 8 Paa den Tid fraskilte Herren
Levi Stamme til at bære Herrens Pagts Ark, til at staa
for Herrens Ansigt for at tjene ham og at velsigne i hans
Navn indtil denne Dag. 9 Derfor skulde Levi ingen Del
eller Arv have med sine Brødre; Herren, han er hans
Arv, saaledes som Herren din Gud har talet til ham. 10
Og jeg stod paa Bjerget som første Gang, fyrretyve
Dage og fyrretyve Nætter, og Herren hørte mig ogsaa
den Gang, Herren vilde ikke ødelægge dig. 11 Og
Herren sagde til mig: Staa op, gak hen at drage foran
Folket, at de maa komme ind at eje Landet, hvilket jeg
tilsvor deres Fædre at ville give dem. 12 Og nu, Israel!
hvad begærer Herren din Gud af dig uden det: At frygte
Herren din Gud, at vandre i alle hans Veje og at elske
ham og at tjene Herren din Gud af dit ganske Hjerte og
af din ganske Sjæl; 13 at holde Herrens Bud og hans
Skikke, som jeg byder dig i Dag, at det skal gaa dig vel!
14 Se, Himlene og Himlenes Himle høre Herren din
Gud til, Jorden og alt det, som er derpaa; 15 ikkun til
dine Fædre har Herren haft Lyst, saa at han elskede
dem; og han har udvalgt deres Sæd efter dem, eder ud
af alle Folk, som det ses paa denne Dag. 16 Derfor
skulle I omskære eders Hjerters Forhud, og I skulle

ikke ydermere forhærde eders Nakke. 17 Thi Herren
eders Gud er en Gud over Guderne og en Herre over
Herrerne, den store, den mægtige og den forfærdelige
Gud, som ikke anser Personer og ikke tager Gave,
18 men som skaffer faderløse og Enker Ret, og som
elsker den fremmede, saa han giver ham Brød og
Klæder. 19 Derfor skulle I elske den fremmede; thi I
have været fremmede i Ægyptens Land. 20 Herren
din Gud skal du frygte, ham skal du tjene; og ved
ham skal du hænge hart, og ved hans Navn skal du
sværge. 21 Han er din Lovsang, og han er din Gud,
som har gjort disse store og forfærdelige Ting imod dig,
hvilke dine Øjne have set. 22 Dine Fædre droge ned til
Ægypten ved halvfjerdsindstyve Personer; men nu har
Herren din Gud sat dig som Stjerner paa Himmelen i
Mangfoldighed.

11 Og du skal elske Herren din Gud og tage Vare
paa, hvad han vil have varetaget, og paa hans
Skikke og hans Befalinger og hans Bud, alle Dage.
2 Og I skulle kende i Dag — thi jeg taler ikke med
eders Børn, som ikke kende, og som ikke have set det
— Herren eders Guds Tugtelse, hans Storhed, hans
stærke Haand og hans udrakte Arm 3 og hans Tegn og
hans Gerninger, som han gjorde midt i Ægypten paa
Farao, Kongen i Ægypten, og paa alt hans Land; 4
og hvad han gjorde paa Ægypternes Hær, paa deres
Heste og paa deres Vogne, der han lod Vandet i det
røde Hav flyde over dem, medens de forfulgte eder,
og Herren lod dem omkomme indtil denne Dag; 5 og
hvad han har gjort ved eder i Ørken, indtil I ere komne
til dette Sted; 6 og hvad han gjorde ved Dathan og
Abiram, Sønner af Eliab, Rubens Søn, at Jorden oplod
sin Mund og opslugte dem og deres Huse og deres
Telte og alle Ting, som fulgte med dem, midt iblandt
hele Israel. 7 Thi eders Øjne have set alle Herrens
store Gerninger, som han har gjort. 8 Derfor skulle I
holde alle de Bud, som jeg byder dig i Dag, at I maa
blive stærke og komme ind og eje Landet, som I drage
over til for at eje det, 9 og at I maa forlænge eders
Dage i det Land, hvilket Herren tilsvor eders Fædre
at give dem og deres Sæd, et Land, som flyder med
Mælk og Honning. 10 Thi det Land, som du kommer
hen til for at eje det, er ikke som Ægyptens Land, som I
ere dragne ud fra, hvor du saaede din Sæd og maatte
selv gaa og vande den som en Urtehave. 11 Men det
Land, som I drage over til for at eje det, er et Land
med Bjerge og Dale, det drikker Vand af Himmelens
Regn, 12 et Land, som Herren din Gud har nøje Agt
paa; Herren din Guds Øjne se stedse derpaa fra Aarets
Begyndelse og indtil Aarets Ende. 13 Og det skal ske,
dersom I høre mine Bud, som jeg byder eder i Dag,
at elske Herren eders Gud og at tjene ham af eders
ganske Hjerte og af eders ganske Sjæl: 14 Da vil jeg
give eders Land Regn paa sin Tid, tidlig Regn og sildig
Regn, at du kan indsamle dit Korn og din nye Vin og
din Olie. 15 Og jeg vil give dit Kvæg Urter paa din Mark,
og du skal æde og blive mæt. 16 Tager eder i Vare,
at eders Hjerte ikke bliver bedaaret, saa at I vige af
og tjene andre Guder og tilbede dem, 17 saa Herrens
Vrede optændes imod eder, og han lukker Himmelen
til, at der ingen Regn kommer, og Jorden ikke giver sin
Grøde, og I snart udryddes fra det gode Land, som
Herren giver eder. 18 Men I skulle lægge disse mine
Ord paa eders Hjerte og paa eders Sjæl og binde dem
til et Tegn paa eders Haand, at de kunne være til et
Spand imellem eders Øjne. 19 Og I skulle lære eders
Børn dem ved at tale derom, naar du sidder i dit Hus,
og naar du gaar paa Vejen, og naar du lægger dig,
og naar du staar op, 20 og du skal skrive dem paa
Dørstolperne i dit Hus og paa dine Porte; 21 at eders
Dage og eders Børns Dage maa blive mangfoldige i
det Land, som Herren tilsvor eders Fædre at give dem,
som Himmelens Dage ere over Jorden. 22 Thi dersom
I tage Vare paa alle disse Bud, som jeg byder eder at
gøre efter, saa at I elske Herren eders Gud, vandre i
alle hans Veje og hænge ved ham: 23 Da skal Herren
fordrive alle disse Folk fra eders Ansigt, og I skulle eje
større og stærkere Folk, end I selv ere. 24 Hvert Sted,
som I med eders Fodsaaler skulle træde paa, skal høre
eder til: Fra Ørken og Libanon, fra Floden, den Flod
Frat, og indtil det yderste Hav skal eders Landemærke
være. 25 Der skal ingen Mand kunne staa for eders
Ansigt; Herren eders Gud skal lade Rædsel for eder
og Frygt for eder komme over alt Landet, som I træde
paa, ligesom han har sagt eder. 26 Se, jeg lægger i
Dag for eders Ansigt Velsignelse og Forbandelse: 27
Velsignelsen, naar I lyde Herren eders Guds Bud, som
jeg byder eder i Dag; 28 og Forbandelsen, dersom I
ikke lyde Herren eders Guds Bud, men vige fra den Vej,
som jeg byder eder i Dag, saa at I vandre efter andre
Guder, som I ikke kende. 29 Og det skal ske, naar
Herren din Gud fører dig ind i det Land, som du kommer
hen til for at eje det, da skal du lyse Velsignelsen paa
det Bjerg Garizim og Forbandelsen paa det Bjerg Ebal.
30 Ere disse ikke paa hin Side Jordanen bag Vejen
imod Solens Nedgang, i Kananiternes Land, som bo
paa den slette Mark, tværs over for Gilgal ved More
Lund? 31 Thi I gaa over Jordanen for at komme ind
at eje Landet, som Herren eders Gud giver eder; og I
skulle eje det og bo i det. 32 Saa skulle I tage Vare paa
at gøre efter alle de Skikke og Bud, som jeg lægger for
eders Ansigt paa denne Dag.

12 Disse ere de Skikke og de Bud, som I skulle
tage Vare paa at gøre efter i det Land, som

Herren dine Fædres Gud har givet dig til Eje, alle de
Dage, som I leve paa Jorden. 2 I skulle ødelægge
alle de Steder, hvor Hedningerne, hvilke I skulle eje,
have tjent deres Guder, paa de høje Bjerge og paa
Højene og under alle grønne Træer, 3 og I skulle
nedbryde deres Altere og sønderslaa deres Støtter og
opbrænde deres Astartebilleder med Ild og omhugge
deres Guders udskaarne Billeder og udslette deres
Navn fra dette Sted. 4 I skulle ikke gøre saaledes mod
Herren eders Gud; 5 men paa det Sted, som Herren
eders Gud udvælger af alle eders Stammer til der at
sætte sit Navn, der hvor han vil bo, skulle I søge ham,
og derhen skal du komme. 6 Og derhen skulle I føre
eders Brændofre, og eders Slagtofre og eders Tiender
og eders Hænders Offergaver og eders Løfter og eders
frivillige Ofre og de førstefødte af eders store Kvæg og
af eders smaa Kvæg; 7 og der skulle I æde for Herren
eders Guds Ansigt, og I skulle være glade i alt det,
som I udrække eders Hænder til, I og eders Huse, ved
hvad Herren din Gud har velsignet dig med. 8 I skulle
ikke i alt gøre efter det, som vi gøre her i Dag, saa
at hver gør, hvad som helst er ret for hans Øjne. 9
Thi I ere ikke endnu komne til Rolighed og til den Arv,
som Herren din Gud giver dig. 10 Naar I ere gangne
over Jordanen og bo i Landet, som Herren eders Gud
giver eder til Arv, og han giver eder Rolighed for alle
eders Fjender trindt omkring, og I bo tryggeligen, 11
da skal der være et Sted, som Herren eders Gud skal
udvælge til at lade sit Navn bo der; derhen skulle I føre
alt det, som jeg byder eder, eders Brændofre og eders
Slagtofre, eders Tiende og eders Hænders Offergaver
og alle eders udvalgte Løfter, hvilke I love Herren; 12
og I skulle være glade for Herren eders Guds Ansigt,
I og eders Sønner og eders Døtre og eders Tjenere
og eders Tjenestepiger og Leviten, som er i eders
Porte; thi han har ingen Del eller Arv med eder. 13 Tag
dig i Vare, at du ikke ofrer dine Brændofre paa hvert
det Sted, som du udser: 14 Men paa det Sted, som
Herren udvælger, i en af dine Stammer, der skal du
ofre dine Brændofre, og der skal du gøre alt det, som
jeg byder dig. 15 Dog maa du slagte og æde Kød efter
al din Sjæls Lyst, efter Herren din Gudsvelsignelse,
som han har givet dig, i alle dine Porte; den urene og
den rene maa æde det, som var det en Raa eller en
Hjort. 16 Dog skulle I ikke æde Blodet; paa Jorden
skal du udøse det som Vand. 17 Du maa ikke æde
inden dine Porte Tiende af dit Korn og din nye Vin
og din Olie, ej heller det førstefødte af dit store Kvæg
eller dit smaa Kvæg, ej heller af noget af dine Løfter,
som du har lovet, eller af dine frivillige Ofre eller af din
Haands Gaver. 18 Men du skal æde det for Herren
din Guds Ansigt paa det Sted, som Herren din Gud
udvælger, du og din Søn og din Datter og din Tjener og
din Tjenestepige og Leviten, som er i dine Porte; og du
skal være glad for Herren din Guds Ansigt i alt det,
som du udrækker dine Hænder til. 19 Tag dig i Vare, at
du ikke forlader Leviten, alle dine Dage i dit Land. 20
Naar Herren din Gud udvider dine Landemærker, som
han har tilsagt dig, og du siger: Jeg vil æde Kød; thi din
Sjæl har Lyst til at æde Kød: Saa maa du æde Kød
efter al din Sjæls Lyst. 21 Men er det Sted langt fra dig,
hvilket Herren din Gud har udvalgt til der at sætte sit
Navn, da maa du slagte af dit store Kvæg og af dit
smaa Kvæg, som Herren har givet dig, ligesom jeg
har budet dig, og du maa æde det inden dine Porte
efter al din Sjæls Lyst. 22 Dog kun, som var det en
Raa eller en Hjort man æder, saaledes maa du æde
det; den urene saavel som den rene maa æde det. 23
Dog hold fast ved, at du ikke æder Blodet, thi Blodet er
Sjælen; og du maa ikke æde Sjælen med Kødet. 24 Du
skal ikke æde det, du skal udøse det paa Jorden som
Vand. 25 Du skal ikke æde det, at det maa gaa dig vel
og dine Børn efter dig, naar du har gjort det, som ret
er for Herrens Øjne. 26 Dog de Ting, som du helliger,
som hørmer dig til, og dine Løfter, dem skal du tage og
komme med til det Sted, som Herren skal udvælge. 27
Og du skal bringe dine Brændofre, Kødet og Blodet,
paa Herren din Guds Alter, og Blodet af dine Ofre skal
udøses paa Herren din Guds Alter, og Kødet maa du
æde. 28 Tag Vare paa og hør alle disse Ord, som jeg
byder dig, at det maa gaa dig vel og dine Børn efter dig
evindeligen, naar du har gjort det, som godt og ret er
for Herren din Guds Øjne. 29 Naar Herren din Gud faar
udryddet Hedningerne for dit Ansigt, der hvor du drager
hen at eje dem, og du ejer dem og bor i deres Land: 30
Saa forvar dig, at du ikke falder i Snaren efter dem,
efter at de ere ødelagte for dit Ansigt, og at du ikke
søger deres Guder og siger: Ligesom disse Folk tjente
deres Guder, saa vil jeg ogsaa gøre. 31 Du skal ikke
gøre saaledes for Herren din Gud; thi de gjorde for
deres Guder alt det, som er vederstyggeligt for Herren,
det som han hader; thi de have endog brændt deres
Sønner og deres Døtre i Ilden for deres Guder. 32 I
skulle holde hvert Ord, som jeg byder eder, at gøre
derefter; du skal ikke lægge dertil og ej tage derfra.

13 Naar en Profet eller en, som drømmer en Drøm,
staar op midt iblandt eder og giver dig et Tegn
eller et Under, 2 og det Tegn eller det Under, som han
sagde til dig, sker, og han siger: Lader os gaa efter
andre Guder, som du ikke kendte, og lader os tjene
dem: 3 Da skal du ikke lyde denne Profets Ord eller
den, som drømte den Drøm; thi Herren eders Gud
forsøger eder, at han vil fornemme, om I elske Herren
eders Gud i eders ganske Hjerte og i eders ganske
Sjæl. 4 I skulle vandre efter Herren eders Gud og frygte

ham og holde hans Bud og høre hans Røst og tjene
ham og hænge ved ham. 5 Men denne Profet eller
den, som drømte den Drøm, skal dødes, fordi han har
talet for Afvigelse fra Herren eders Gud, som udførte
eder af Ægyptens Land og forløste eder af Trælles
Hus, og fordi han vilde føre dig bort fra den Vej, som
Herren din Gud har befalet dig at vandre paa; og du
skal borttage den onde af din Midte. 6 Naar din Broder,
din Moders Søn, eller din Søn eller din Datter eller din
Hustru i din Arm eller din Ven, der er som din egen
Sjæl, tilskynder dig i Løndom og siger: Lader os gaa og
tjene andre Guder, som du og dine Fædre ikke kendte,
7 af Folkenes Guder, som ere rundt omkring eder, hvad
enten de ere nær ved dig eller ere langt fra dig, fra
Jordens ene Ende og til Jordens anden Ende: 8 Da
samtyk ikke med ham, og hør ham ikke; og dit Øje skal
ikke spare ham, og du skal ikke skaane ham og ej
skjule ham. 9 Men du skal slaa ham ihjel, din Haand
skal være den første paa ham til at give ham Døden,
og til sidst alt Folkets Haand. 10 Og du skal stene ham
med Stene, og han skal dø; thi han søgte at drage dig
fra Herren din Gud, som udførte dig af Ægyptens Land,
af Trælles Hus; 11 paa det at hele Israel maa høre det
og frygte og ikke blive ved at gøre efter denne onde
Handel midt iblandt eder. 12 Om du hører i en af dine
Stæder, som Herren din Gud giver dig at bo udi, at man
siger: 13 Der er nogle Mænd, Belials Børn, udgangne
af din Midte, og de forføre deres Stads Indbyggere og
sige: Lader os gaa og tjene andre Guder, som I ikke
kendte: 14 Da skal du ransage og udforske og spørge
flitteligen; og se, er det Sandhed, er det Ord vist, at
denne Vederstyggelighed er sket midt iblandt eder: 15
Da skal du slaa Indbyggerne i den samme Stad med
skarpe Sværd; du skal ødelægge den, og alt det, som
er i den, og dens Kvæg med skarpe Sværd; 16 og du
skal samle alt Byttet af den midt paa dens Gade og
opbrænde det med Ild, baade Staden og alt Byttet af
den, altsammen for Herren din Gud; og den skal være
en Dynge evindelig, den skal ikke bygges ydermere. 17
Og lad intet af det bandlyste hænge ved din Haand,
at Herren maa afvendes fra sin strenge Vrede og
skænke dig Barmhjertighed og forbarme sig over dig
og mangfoldiggøre dig, ligesom han har tilsvoret dine
Fædre. 18 Thi du har hørt Herren din Guds Røst, at du
skal holde alle hans Bud, som jeg befaler dig i Dag, at
du skal gøre det, som ret er for Herren din Guds Øjne.

14 Iere Herren eders Guds Børn, I skulle ikke saare
eder selv eller rage eder imellem eders Øjne for
en død. 2 Thi du er Herren din Gud et helligt Folk, og
dig har Herren udvalgt at være ham et Ejendomsfolk
fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Kreds. 3 Du
skal ikke æde noget, som er vederstyggeligt. 4 Disse
ere de Dyr, som I maa æde: Okse, Lam af Faarene og
Kid af Gederne; 5 Hjort og Raa og Bøffel og Stenbuk
og Daadyr og Urnød og Stenged. 6 Og alt Kvæg, som
har Klove, og som har de tvende Klove kløvede, og
som tygger Drøv iblandt Dyrene, det maa I æde. 7 Dog
dette maa I ikke æde af dem, som tygge Drøv, og af
dem, som have helt adskilte Klove: Kamelen og Haren
og Kaninen; thi de tygge Drøv, men skille dog ikke
Kloven ad, de skulle være eder urene; 8 og Svinet, thi
det har Klove, men tygger ikke Drøv, det skal være
eder urent; I skulle ikke æde af deres Kød og ikke røre
ved deres Aadsel. 9 Dette maa I æde af alt det, som er
i Vandet: Alt det, som har Finne og Skæl, maa I æde.
10 Men alt det, som ikke har Finne og Skæl, maa I ikke
æde; det er eder urent. 11 I maa æde hver ren Fugl. 12
Men disse ere de, som I ikke maa æde af dem: Ørnen
og Høgen og Strandørnen 13 og Kragen og Skaden
og Glenten med dens Arter 14 og alle Ravne med
deres Arter 15 og Strudsen og Natuglen og Maagen og
Spurvehøgen med dens Arter, 16 Falken og Hornuglen
og Viben 17 og Rørdrummen og Pelikanen og Dykkeren
18 og Storken og Hejren med dens Arter og Urhanen
og Aftenbakken. 19 Og alt flyvende Vrimmel, det skal
være eder urent, de skulle ikke ædes. 20 I maa æde
hver ren Fugl. 21 I maa ikke æde noget Aadsel; du kan
give det til den fremmede, som er inden dine Porte,
og han maa æde det, eller sælge den fremmede det;
thi du er Herren din Gud et helligt Folk. Du skal ikke
koge et Kid i sin Moders Mælk. 22 Du skal tiende af al
din Sæds Grøde, som fremkommer af Marken hvert
Aar. 23 Og du skal æde for Herren din Guds Ansigt paa
det Sted, som han udvælger til der at lade sit Navn
bo, Tienden af dit Korn, din nye Vin og din Olie og de
førstefødte af dit store Kvæg og af dit smaa Kvæg, at
du maa lære at frygte Herren din Gud alle Dage. 24
Men naar Vejen er dig for lang, at du ikke formaar at
bære det derhen, fordi det Sted er for langt fra dig, som
Herren din Gud har udvalgt til der at sætte sit Navn,
naar Herren din Gud velsigner dig: 25 Saa skal du
sælge det for Penge og tage Pengene i din Haand og
gaa til det Sted, som Herren din Gud skal udvælge. 26
Og du skal give samme Penge ud for alt, hvad din Sjæl
har Lyst til af stort Kvæg og af smaat Kvæg, af Vin og
af stærk Drik, eller for alt, som din Sjæl begærer af dig;
og du skal æde det for Herren din Guds Ansigt og være
glad, du og dit Hus. 27 Men Leviten, som er inden dine
Porte, ham skal du ikke forlade; thi han har ingen Del
eller Arv med dig. 28 Naar tre Aar ere til Ende, skal du
udføre hele Tienden af din Afgrøde i samme Aar, og
den skal du lade blive inden dine Porte. 29 Saa skal
Leviten komme, fordi han har ingen Del eller Arv med
dig, og den fremmede og den faderløse og Enken, som
ere inden dine Porte, og de skulle æde og mættes, paa

det at Herren din Gud skal velsigne dig i al din Haands
Gerning, som du skal gøre.

15 Naar syv Aar ere til Ende, skal du lade Henstand
ske. **2** Og saaledes skal der forholdes med denne
Henstand: Hver Ejermand, som har laant noget ud af
sin Haand, skal give Henstand med det, som han har
laant ud til sin Næste; han skal ikke kræve sin Næste
eller sin Broder, naar man har udraabt Henstand for
Herren. **3** Den fremmede maa du kræve; men det, som
du har hos din Broder, skal din Haand give Henstand
med; **4** kun at ingen skal blive en Tigger iblandt eder;
thi Herren skal meget velsigne dig i det Land, som
Herren din Gud giver dig til Arv at eje det; **5** dersom du
ikkun hører Herren din Guds Røst, saa at du tager Vare
paa at gøre efter alle disse Bud som jeg byder dig i
Dag. **6** Thi Herren din Gud har velsignet dig, som han
har tilsagt dig; og du skal laane til mange Folk; men du
skal ikke tage til Laans; og du skal herske over mange
Folk, men de skulle ikke herske over dig. **7** Naar der
vorder en fattig iblandt eder, en af dine Brødre, i en af
dine Stæder i dit Land, som Herren din Gud giver dig:
Da skal du ikke gøre dit Hjerte haardt og ikke lukke din
Haand for din fattige Broder. **8** Men du skal oplade
din Haand for ham, og du skal laane ham det, som er
nok for hans Mangel, det som ham fattes. **9** Tag dig i
Vare, at der ikke er en nedrig Tanke i dit Hjerte, at du
siger: Det syvende Aar, Henstandsaaret, er nær, og
at du er karrig imod din fattige Broder og ikke giver
ham, og at han raaber over dig til Herren, og det skal
være dig til Synd. **10** Du skal give ham og ikke lade
dit Hjerte fortryde det, at du giver ham; thi Herren din
Gud skal for denne Sags Skyld velsigne dig i alle dine
Gerninger og i alt det, som du udrækker din Haand til.
11 Thi fattige ville ikke ophøre at være i Landet; derfor
byder jeg dig og siger, at du skal oplade din Haand for
din Broder, for den, som trænger hos dig, og for din
fattige i dit Land. **12** Naar din Broder, en Hebræer eller
en Hebræerinde, sælges til dig, da skal han tjene dig i
seks Aar, og i det syvende Aar skal du lade ham fri fra
dig. **13** Og naar du lader ham fri fra dig, da skal du
ikke lade ham gaa tomhændet. **14** Du skal rigeligen
begave ham af dit smaa Kvæg og af din Lade og af
din Perse; det som Herren din Gud velsigner dig med,
deraf skal du give ham. **15** Og du skal komme i Hu,
at du var en Træl i Ægyptens Land, og at Herren din
Gud udløste dig; derfor byder jeg dig dette Ord i Dag.
16 Og det skal ske, om han siger til dig: Jeg vil ikke
gaa ud fra dig, fordi han elsker dig og dit Hus, fordi
han lider vel hos dig: **17** Da skal du tage en Syl og
stikke i hans Øre og i Døren, saa skal han være dig en
Træl bestandig; og saaledes skal du og gøre ved din
Tjenestepige. **18** Lad det ikke være for svart for dine
Øjne, at du lader ham fri fra dig; thi han har tjent dig
dobbelt, efter en Daglønners Løn, seks Aar; og Herren
din Gud skal velsigne dig i alt det, du skal gøre. **19** Alt
det førstefødte, som fødes af dit store Kvæg og af dit
smaa Kvæg, naar det er en Han, skal du hellige for
Herren din Gud; du skal ikke arbejde med din Okses
førstefødte og ikke klippe dine Faars førstefødte. **20** Du
skal æde det hvert Aar for Herren din Guds Ansigt paa
det Sted, som Herren skal udvælge, du og dit Hus.
21 Dog, om der er Lyde paa det, saa det er lamt eller
blindt, hvad som helst slem Lyde det er, da skal du
ikke ofre det for Herren, din Gud. **22** Inden dine Porte
skal du æde det, saavel den urene som den rene, som
var det en Raa og en Hjort. **23** Dog skal du ikke æde
Blodet deraf; du skal udøse det paa Jorden som Vand.

16 Tag Vare paa Abib Maaned, at du holder Paaske
for Herren din Gud; thi i Abib Maaned udførte
Herren din Gud dig af Ægypten om Natten. **2** Og du
skal slagte Paaskeoffer for Herren din Gud, smaat
Kvæg og stort Kvæg, paa det Sted, som Herren skal
udvælge, til der at lade sit Navn bo. **3** Du skal ikke
æde syret Brød dertil, syv Dage skal du æde usyret
Brød dertil, Trængselsbrød; thi med Hast drog du ud af
Ægyptens Land; for at du skal ihukomme den Dag, da
du uddrog af Ægyptens Land, alle dine Livsdage. **4**
Og der skal ingen Surdejg ses hos dig inden alt dit
Landemærke, syv Dage; og der skal intet af Kødet,
som du slagter om Aftenen paa den første Dag, ligge
Natten over til om Morgenen. **5** Du maa ikke slagte
Paaskeoffer i nogen af dine Byer, som Herren din Gud
giver dig. **6** Men paa det Sted, som Herren din Gud skal
udvælge til der at lade sit Navn bo, der skal du slagte
Paaskeofret om Aftenen, mod Solens Nedgang, paa
den bestemte Tid, som du drog ud af Ægypten. **7** Og
du skal koge og æde det paa det Sted, som Herren din
Gud skal udvælge; og om Morgenen skal du vende om
og gaa til dine Telte. **8** Seks Dage skal du æde usyrede
Brød; men paa den syvende Dag er en Slutningsfest
for Herren din Gud, da skal du intet Arbejde gøre. **9**
Du skal tælle dig syv Uger; fra man begynder med
Seglen paa det staaende Korn, skal du begynde at
tælle syv Uger. **10** Og du skal holde Ugernes Højtid for
Herren din Gud, efter hvad din Haand frivillig vil yde;
efter hvad Herren din Gud velsigner dig med. **11** Og du
skal være glad for Herren din Guds Ansigt, du og din
Søn og din Datter og din Tjener og din Tjenestepige og
Leviten, som er inden dine Porte, og den fremmede
og den faderløse og Enken, som er midt iblandt dig
paa det Sted, som Herren din Gud skal udvælge til
der at lade sit Navn bo. **12** Og du skal komme i Hu,
at du har været en Træl i Ægypten; og du skal holde
og gøre disse Skikke. **13** Du skal holde Løvsalernes

Højtid for dig syv Dage, naar du har indsamlet af din Lo
og af din Perse. 14 Og du skal være glad under din
Højtid, du og din Søn og din Datter og din Tjener og
din Tjenestepige og Leviten og den fremmede og den
faderløse og Enken, som ere inden dine Porte. 15 Syv
Dage skal du holde Højtid for Herren din Gud paa det
Sted, som Herren skal udvælge; fordi Herren din Gud
skal velsigne dig i al din Afgrøde og i al dine Hænders
Gerning, derfor skal du kun være glad. 16 Tre Gange
om Aaret skal alt dit Mandkøn ses for Herren din Guds
Ansigt paa det Sted, som han skal udvælge, paa de
usyrede Brøds Højtid og paa Ugernes Højtid og paa
Løvsalernes Højtid; og der skal ingen ses tomhændet
for Herrens Ansigt; 17 men hver med Haands Gave,
efter Herren din Guds Velsignelse, som han har givet
dig. 18 Du skal sætte dig Dommere og Fogeder i alle
dine Porte, som Herren din Gud giver dig, for dine
Stammer; og de skulle dømme Folket med retfærdig
Dom. 19 Du skal ikke bøje Retten, du skal ej heller anse
nogens Person, og du skal ikke tage Gave; thi Gaven
forblinder de vises Øjne og forvender de retfærdiges
Sager. 20 Ret, Ret skal du efterjage, at du maa leve og
eje det Land, som Herren din Gud giver dig. 21 Du skal
ikke sætte dig Astartebilleder af noget Slags Træ ved
Herren din Guds Alter, som du skal gøre dig. 22 Du skal
ikke oprejse dig Støtter, hvilke Herren din Gud hader.

17 Du skal ikke ofre Herren din Gud Okse eller Lam,
som har en Lyde, eller nogen slem Ting; thi det
er Herren din Gud en Vederstyggelighed. 2 Naar der
findes midt iblandt dig, i en af dine Byer, som Herren
din Gud giver dig, Mand eller Kvinde, som gør det, som
er ondt for Herren din Guds Øjne, ved at overtræde
hans Pagt, 3 og denne gaar hen og tjener andre Guder
og tilbeder dem, enten Sol eller Maane eller noget af
hele Himmelens Hær, som jeg ikke har budet, 4 og det
bliver givet dig til Kende, og du hører det: Da skal du
ransage det vel; og se, er det Sandhed, er det Ord vist,
er denne Vederstyggelighed sket i Israel: 5 Da skal du
føre den Mand eller den Kvinde, som gjorde denne
onde Handel, ud til dine Porte, Manden eller Kvinden,
og du skal stene dem med Sten, og de skulle dø. 6
Efter to Vidners eller tre Vidners Mund skal den lide
Døden, som er skyldig at dø; han skal ikke lide Døden
efter eet Vidnes Mund. 7 Vidnernes Haand skal først
være paa ham til at slaa ham ihjel og til sidst alt Folkets
Haand; saa skal du borttage den onde af din Midte. 8
Naar en Sag for Retten er for vanskelig for dig, imellem
Blod og Blod, imellem Sag og Sag og imellem Slag og
Slag, i hvad Retstrætte der kan være inden dine Porte:
Da skal du gøre dig rede og gaa op til det Sted, som
Herren din Gud skal udvælge. 9 Og du skal komme
til Præsterne, Leviterne og til den Dommer, som mon
være i de samme Dage; og du skal forespørge dig, saa
skulle de give dig Rettens Ord til Kende. 10 Og du skal
gøre efter det Ords Lydelse, som de give dig til Kende
fra det Sted, som Herren skal udvælge, og du skal tage
Vare paa, at du gør efter alt det, som de lære dig. 11
Efter den Lovs Lydelse, som de lære dig, og efter den
Ret, som de sige dig, skal du gøre; du skal ikke vige fra
det Ord, som de tilkendegive dig, hverken til højre eller
til venstre Side. 12 Men den Mand, som gør noget i
Hovmodighed, at han ikke vil høre Præsten, som staar
til at tjene der for Herren din Gud, eller Dommeren,
den Mand skal dø, og du skal borttage den onde af
Israel, 13 for at alt Folket maa høre det og frygte og
ikke mere handle hovmodigen. 14 Naar du kommer i
det Land, som Herren din Gud giver dig, og ejer det og
bor deri, og du siger: Jeg vil sætte en Konge over mig
ligesom alle Folkene, som ere trindt omkring mig, 15 da
skal du sætte den til Konge over dig, som Herren din
Gud skal udvælge; du skal sætte en af dine Brødres
Midte til Konge over dig, du maa ikke sætte over dig en
fremmed Mand, som ikke er din Broder. 16 Kun skal
han ikke holde mange Heste og ikke komme Folket til
at drage tilbage til Ægypten for at hente mange Heste;
thi Herren har sagt eder: I skulle ikke herefter ydermere
drage tilbage ad denne Vej. 17 Han skal ikke heller tage
sig mange Hustruer, at hans Hjerte ikke skal afvige; han
skal ikke heller samle sig saare meget Sølv og Guld. 18
Og det skal ske, naar han sidder paa sit Riges Trone,
da skal han lade sig skrive en Afskrift af denne Lov i en
Bog efter den, som er hos Præsterne, Leviterne. 19 Og
den skal være hos ham, og han skal læse i den alle sit
Livs Dage, paa det han kan lære at frygte Herren sin
Gud, at holde alle denne Lovs Ord og disse Skikke og
gøre efter dem, 20 for at hans Hjerte ikke skal ophøje
sig over hans Brødre, ej heller vige fra Budet til højre
eller venstre Side, for at han maa forlænge sine Dage i
sit Kongerige, han og hans Børn i Israel.

18 Præsterne, Leviterne, hele Levi Stamme skal
ikke have Del eller Arv med Israel; de skulle
æde Herrens Ildofre og hans Arv. 2 Og han skal ikke
have Arv iblandt sine Brødre; Herren, han er hans Arv,
ligesom han har talet til ham. 3 Men dette skal være
Præsternes Rettighed af Folket, af dem, som ofre Ofret,
enten Okse eller Lam, at man skal give Præsten Boven
og Kæverne og Kallunet. 4 Det første af dit Korn, din
nye Vin og din Olie og den første Uld af dine Faar
skal du give ham; 5 thi Herren din Gud har udvalgt
ham af alle dine Stammer til at staa og tjene i Herrens
Navn, ham og hans Sønner alle Dage. 6 Og naar en
Levit kommer fra en af dine Porte i hele Israel, hvor
han opholder sig, og han kommer efter sin Sjæls fulde
Lyst til det Sted, hvilket Herren skal udvælge, 7 og

han tjener i Herren sin Guds Navn, ligesom alle hans
Brødre, Leviterne, som staa der for Herrens Ansigt:
8 Da skulle de nyde lige Del, foruden hvad han ejer
af solgt Gods fra Fædrene. 9 Naar du kommer til det
Land, hvilket Herren din Gud giver dig, da skal du ikke
lære at gøre efter disse Folks Vederstyggeligheder.
10 Der skal ikke findes hos dig nogen, som lader sin
Søn eller sin Datter gaa igennem Ilden, nogen som
omgaas med Spaadom eller er en Dagvælger, eller
som agter paa Fugleskrig eller er en Troldkarl, 11 eller
som omgaas med Manen, eller som adspørger en
Spaamand eller er en Tegnsudlægger, eller som gør
Spørgsmaal til de døde. 12 Thi hver, som gør disse
Ting, er en Vederstyggelighed for Herren, og for disse
Vederstyggeligheders Skyld fordriver Herren din Gud
dem fra sit Ansigt. 13 Du skal være fuldkommen for
Herren din Gud. 14 Thi disse Hedninger, som du skal
fordrive, de have hørt efter Dagvælgere og Spaamænd;
men sligt har Herren din Gud ikke tilstedet dig. 15
En Profet af din Midte, af dine Brødre, ligesom mig,
skal Herren din Gud oprejse dig; ham skulle I høre;
16 aldeles som du begærede af Herren din Gud ved
Horeb paa Forsamlingens Dag og sagde: Jeg kan
ikke blive ved at høre Herren min Guds Røst og ikke
ydermere se denne store Ild, at jeg ikke skal dø. 17
Da sagde Herren til mig: De have talet vel i det, de
have talet. 18 Jeg vil oprejse dem en Profet midt ud af
deres Brødre, ligesom du er; og jeg vil lægge mine Ord
i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, som jeg
vil befale ham. 19 Og det skal ske, at den, som ikke
vil høre paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn,
af ham skal jeg kræve det. 20 Men den Profet, som
formaster sig til at tale et Ord i mit Navn, som jeg ikke
har befalet ham at tale, eller den, som taler i andre
Guders Navn, den Profet skal dø. 21 Og om du siger
i dit Hjerte, hvorledes kunne vi kende det Ord, som
Herren ikke har talet: 22 Naar Profeten taler i Herrens
Navn, og det Ord sker ikke, og det kommer ikke: Da er
det et Ord, som Herren ikke har talet; den Profet har
talet det i Formastelse, du skal ikke grue for ham.

19 Naar Herren din Gud har udryddet Hedningerne,
hvis Land Herren din Gud giver dig, og du ejer
dem og bor i deres Stæder og i deres Huse: 2 Da skal
du udskille dig tre Stæder midt udi dit Land, hvilket
Herren din Gud giver dig til Eje. 3 Du skal berede dig
Vej til dem, og i tre Dele skal du dele dit Landemærke,
som Herren din Gud lader dig arve; og det skal være
saaledes, at hver Manddraber kan fly hen til den. 4
Og saaledes skal der forholdes med den Manddraber,
som tør fly derhen og blive ved Live: Den, som slaar
sin Næste af Vanvare og har ikke hadet ham tilforn; 5
og den, som gaar ud med sin Næste i Skoven for at
hugge Træer, og hans Haand slaar til med Øksen for at
afhugge Træet, og Jernet farer af Skaftet og rammer
hans Næste, saa at denne dør: Han kan fly til en af
disse Stæder, at han maa leve, 6 saa at Blodhævneren
ikke skal forfølge Manddraberen, medens hans Hjerte
er ophidset, og naa ham, naar Vejen er lang, og slaa
ham ihjel, skønt ingen Dødsdom er over ham; efterdi
han ikke havde hadet ham tilforn. 7 Derfor byder jeg dig
og siger: Du skal udskille dig tre Stæder. 8 Og dersom
Herren din Gud gør dit Landemærke videre, saaledes
som han har tilsvoret dine Fædre, og giver dig alt det
Land, som han sagde at ville give dine Fædre; 9 naar
du holder alle disse Bud, saa du gør det, hvilket jeg
befaler dig i Dag, at elske Herren din Gud og at vandre
i hans Veje alle Dage: Da skal du endnu lægge dig tre
Stæder til disse tre, 10 at der ikke skal udøses uskyldigt
Blod midt i dit Land, som Herren din Gud giver dig til
Arv, og der skulde være Blodskyld paa dig. 11 Men
naar der er en Mand, som hader sin Næste og lurer
paa ham og rejser sig imod ham og slaar ham ihjel,
at han dør, og han flyr til en af disse Stæder: 12 Da
skulle de Ældste af hans Stad sende hen og hente ham
derfra og give ham i Blodhævnerens Haand, og han
skal dø. 13 Dit Øje skal ikke spare ham, og du skal
borttage det uskyldige Blod af Israel, at det maa gaa
dig vel. 14 Du skal ikke flytte din Næstes Markskel,
som Forfædrene satte til Skel i din Arv, som du arver i
dit Land, hvilket Herren din Gud giver dig at eje. 15
Eet Vidne skal ikke staa frem imod nogen for nogen
Misgerning eller for nogen Synd, i hvad Haande Synd
nogen har syndet; efter to Vidners Mund eller efter
tre Vidners Mund skal en Sag stadfæstes. 16 Naar et
uretfærdigt Vidne staar frem imod nogen, at vidne imod
ham om en Overtrædelse: 17 Da skulle de to Mænd,
som have Trætte, staa frem for Herrens Ansigt, for
Præsternes og Dommernes Ansigt, dem som ere i de
Dage, 18 og Dommerne skulle ransage; og se, er det
Vidne et falsk Vidne, som har vidnet falskeligen imod
sin Broder, 19 da skulle I gøre ved ham, saaledes som
han havde tænkt at gøre ved sin Broder; og du skal
borttage den onde af din Midte, 20 at de øvrige maa
høre det og frygte og ikke blive ved at gøre ydermere
efter denne onde Handel iblandt eder. 21 Og dit Øje
skal ikke spare: Liv for Liv, Øje for Øje, Tand for Tand,
Haand for Haand, Fod for Fod.

20 Naar du uddrager til Krig imod din Fjende, og du
ser Heste og Vogne, ja Folk, flere end du, da skal
du ikke frygte for dem; thi Herren din Gud er med dig,
han, som førte dig op af Ægyptens Land. 2 Og det
skal ske, naar I nærme eder Striden, da skal Præsten
gaa frem og tale til Folket. 3 Og han skal sige til dem:
Hør, Israel! I nærme eder i Dag til Striden imod eders

Fjender, lader eders Hjerte ikke blive modløst, frygter
ikke og forfærdes ikke og gruer ikke for deres Ansigt! 4
Thi Herren eders Gud er den, som gaar med eder, at
stride for eder imod eders Fjender for at frelse eder. 5
Men Fogederne skulle tale til Folket og sige: Er der en
Mand, som har bygget et nyt Hus og ikke indviet det,
han gaa hen og vende tilbage til sit Hus, at han ikke
skal dø i Krigen, og en anden Mand skal indvie det. 6
Og er der en Mand, som har plantet en Vingaard og
ikke nydt Frugten af den, han gaa hen og vende tilbage
til sit Hus, at han ikke skal dø i Krigen, og en anden
Mand skal nyde den første Frugt af den. 7 Og er der
en Mand, som har trolovet sig en Hustru og ikke har
taget hende til Ægte, han gaa hen og vende tilbage
til sit Hus, at han ikke skal dø i Krigen, og en anden
Mand skal tage hende. 8 Og Fogederne skulle blive
ved at tale til Folket og sige: Er der en Mand, som er
frygtagtig og blødhjertet, han gaa hen og vende tilbage
til sit Hus, at han ikke skal gøre sine Brødres Hjerte
mistrøstigt, som hans eget Hjerte er. 9 Og det skal ske,
naar Fogederne have endt at tale til Folket, da skulle
de beskikke Hærførere i Spidsen for Folket. 10 Naar
du nærmer dig til en Stad til at stride imod den, da
skal du tilbyde den Fred. 11 Og det skal ske, om den
svarer dig fredelig og lader op for dig, da skal alt det
Folk, som findes i den, være dig skatskyldigt og tjene
dig. 12 Men dersom den ikke vil gøre Fred med dig,
men føre Krig imod dig, da skal du belejre den. 13 Og
Herren din Gud skal give den i din Haand, og du skal
slaa alt Mandkøn i den med skarpe Sværd. 14 Kun
Kvinderne og de smaa Børn og Kvæget og alt det, som
er i Staden, alt Byttet deraf maa du røve for dig, og du
skal nyde dine Fjenders Bytte, som Herren din Gud har
givet dig. 15 Saaledes skal du gøre mod alle Stæderne,
som ere saare langt fra dig, og som ikke ere af disse
Hedningers Stæder. 16 Kun i disse Folks Stæder, som
Herren din Gud giver dig til Arv, skal du ikke lade leve
noget, som drager Aande. 17 Thi du skal bandlyse
dem, nemlig Hethiterne og Amoriterne, Kananiterne og
Feresiterne, Heviterne og Jebusiterne, som Herren din
Gud har budet dig, 18 paa det at de ikke skulle lære
eder at gøre efter alle deres Vederstyggeligheder, som
de have gjort for deres Guder, og I skulle synde mod
Herren eders Gud. 19 Naar du belejrer en Stad mange
Dage og strider imod den for at indtage den, da skal du
ikke ødelægge dens Træer ved at hugge ned paa dem
med Øksen, thi du skal æde af dem og ikke afhugge
dem; thi mon Markens Træer ere Mennesker, som af
dig skulle belejres? 20 Kun de Træer, som du ved om,
at det ikke er Frugttræer, dem maa du ødelægge og
afhugge, at du kan bygge Bolværk imod Staden, som
fører Krig imod dig, indtil den falder.

21 Naar der bliver funden en ihjelslagen i Landet,
hvilket Herren din Gud giver dig at eje, liggende
paa Marken, og det ikke er vitterligt, hvo der har slaaet
ham ihjel: 2 Da skulle dine Ældste og dine Dommere
gaa ud, og de skulle maale til de Stæder, som ere
rundt omkring den ihjelslagne. 3 Og den Stad, som
er næst ved den ihjelslagne, den Stads Ældste skulle
tage en Kvie af Kvæget, som man ikke har arbejdet
med, og som ikke har draget i Aag; 4 og de Ældste
af samme Stad skulle føre Kvien ned til en Dal med
stedse rindende Vand, i hvilken der ikke arbejdes eller
saas; og der i Dalen skulle de bryde Nakken paa Kvien.
5 Saa skulle Præsterne, Levi Sønner, gaa frem; thi
Herren din Gud har udvalgt dem til at tjene sig og til at
velsigne i Herrens Navn; og al Trætte og al Plage skal
afgøres efter deres Ord. 6 Og alle de Ældste af den
samme Stad, de som ere næst ved den ihjelslagne,
skulle to deres Hænder over Kvien, som Nakken er
brudt paa i Dalen. 7 Og de skulle vidne og sige: Vore
Hænder have ikke udøst dette Blod, og vore Øjne have
ikke set det. 8 Son dit Folk Israel, som du, Herre! har
forløst, og læg ikke uskyldigt Blod paa dit Folk Israel;
saa bliver Blodet sonet for dem. 9 Og du skal borttage
det uskyldige Blod af din Midte; thi du skal gøre det,
som er ret for Herrens Øjne. 10 Naar du uddrager i
Krigen imod dine Fjender, og Herren din Gud giver dem
i din Haand, saa at du fører dem i Fangenskab, 11 og
du ser iblandt Fangerne en Kvinde, som er dejlig af
Skikkelse, og du faar Lyst til hende, og du tager dig
hende til Hustru: 12 Da skal du føre hende midt ind
i dit Hus, og hun skal lade sit Hoved rage og skære
sine Negle, 13 og hun skal bortlægge sit Fangenskabs
Klæder fra sig, og hun skal blive i dit Hus og græde
sin Fader og sin Moder en Maanedstid; og derefter
maa du gaa til hende og ægte hende, og hun skal blive
dig til Hustru. 14 Men det skal ske, om du ikke har
Behagelighed til hende, da skal du lade hende fare
efter hendes Sjæls Begæring og ikke sælge hende for
Penge; du skal ikke behandle hende som Trælkvinde,
fordi du har krænket hende. 15 Om en Mand har to
Hustruer, een, som han elsker, og een, som han hader,
og de have født ham Børn, baade den, han elsker,
og den, han hader, og den førstefødte Søn er den
forhadtes: 16 Da skal det ske paa den Dag, han lader
sine Børn arve det, han har, at han ikke skal have
Magt til at gøre Sønnen af hende, som han elsker, til
den førstefødte, i Stedet for den førstefødte Søn af
hende, som han hader; 17 men han skal kendes ved
den førstefødte Søn af hende, som han hader, og give
ham dobbelt Lod af alt det, der findes hos ham; thi han
er hans første Kraft, ham hører Førstefødsels Ret til. 18
Om en Mand har en modvillig og genstridig Søn, som
ikke lyder sin Faders Røst og sin Moders Røst, og de

tugte ham, og han vil ikke lyde dem, 19 da skulle hans
Fader og hans Moder tage fat paa ham og føre ham
frem til de Ældste i hans Stad og til hans Steds Port,
20 og de skulle sige til de Ældste i hans Stad: Denne
vor Søn er modvillig og genstridig, han vil ikke lyde
vor Røst, en Fraadser og Dranker; 21 saa skulle alle
Mændene i hans Stad stene ham med Stene, og han
skal dø; og du skal borttage den onde af din Midte, at
al Israel maa høre det og frygte. 22 Og naar en Mand
har gjort en Synd, som har fortjent Dødsdom, og han
dødes, og du hænger ham paa et Træ, 23 da skal hans
Krop ikke blive Natten over paa Træet, men du skal
begrave ham paa den samme Dag; thi den, som bliver
hængt, er en Guds Forbandelse; og du skal ikke gøre
dit Land urent, som Herren din Gud giver dig til Arv.

22 Du skal ikke se din Broders Okse eller hans Lam
farende vild og undslaa dig for at tage dig af dem;
men du skal føre dem tilbage til din Broder. 2 Men
dersom din Broder ikke er nær hos dig, og du ikke
kender ham, da skal du tage det ind i dit Hus, og det
skal være hos dig, indtil din Broder søger derefter, da
skal du give ham det tilbage. 3 Og saaledes skal du
gøre med hans Asen, og saaledes skal du gøre med
hans Klæder, og saaledes skal du gøre med alt det,
som din Broder har tabt, med hvad der er tabt af ham,
og som du finder; du maa ikke undslaa dig derfor. 4 Du
skal ikke se din Broders Asen eller hans Okse falde
paa Vejen og undslaa dig for at tage dig af dem; du
skal rejse dem op med ham. 5 Der skal intet Mandstøj
være paa en Kvinde, og en Mand skal ikke føre sig i
Kvindeklæder; thi hver den, som gør disse Ting, er en
Vederstyggelighed for Herren din Gud. 6 Naar du finder
en Fuglerede paa Vejen, i et Træ eller paa Jorden, og
der er Unger eller Æg, og Moderen ligger paa Ungerne
eller paa Æggene, da skal du ikke tage Moderen med
Ungerne. 7 Men du skal lade Moderen fare og tage
Ungerne til dig, at det maa gaa dig vel, og du maa
forlænge dine Dage. 8 Naar du bygger et nyt Hus,
da skal du gøre et Rækværk om dit Tag, at du ikke
skal bringe Blodskyld over dit Hus, hvis nogen falder
ned derfra. 9 Du skal ikke saa din Vingaard med to
Slags, at din Sæds Fylde, som du saar, og Vingaardens
Afgrøde ikke skal hjemfalde til Helligdommen. 10 Du
skal ikke pløje med en Okse og med et Asen sammen.
11 Du skal ikke iføre dig Klæder, vævede af uldent og
Linned sammen. 12 Du skal gøre dig Snore paa de fire
Flige af dit Klædebon, som du skjuler dig med. 13 Naar
en Mand tager en Hustru og kommer ind til hende, men
faar Had til hende 14 og tillægger hende skammelige
Ting og fører ondt Rygte ud om hende og siger: Denne
Kvinde tog jeg og holdt mig nær til hende, og jeg fandt
ikke Jomfrudom hos hende: 15 Da skal Pigens Fader
og hendes Moder tage og bringe Pigens jomfruelige
Tegn ud til Stadens Ældste til Porten. 16 Og Pigens
Fader skal sige til de Ældste: Jeg gav denne Mand
min Datter til Hustru, og han har faaet Had til hende.
17 Og se, han tillægger hende skammelige Ting og
siger: Jeg har ikke fundet din Datters Jomfrudom, skønt
disse ere min Datters jomfruelige Tegn; saa skulle de
udbrede Klædet for de Ældste af Staden. 18 Og de
Ældste af Staden skulle tage Manden og revse ham. 19
Og de skulle straffe ham paa hundrede Sekel Sølv og
give Pigens Fader dem, fordi han har ført ondt Rygte
ud om en Jomfru i Israel; saa skal han have hende til
Hustru, han maa ikke nogensinde lade hende fare. 20
Men dersom det Ord har været Sandhed, at Pigens
Jomfrudom ikke fandtes: 21 Da skulle de føre Pigen
ud til Døren af hendes Faders Hus, og Mændene af
hendes Stad skulle stene hende med Stene, og hun
skal dø, fordi hun gjorde en Daarlighed i Israel ved at
bedrive Hor i sin Faders Hus; og du skal borttage den
onde af din Midte. 22 Dersom en Mand findes at ligge
hos en Kvinde, som er en Mands Ægtehustru, da skulle
de begge tilsammen dø, Manden, som laa hos Kvinden,
og Kvinden; og du skal borttage den onde af Israel. 23
Naar en Pige, en Jomfru, er trolovet med en Mand, og
en Mand finder hende i Staden og ligger hos hende: 24
Da skulle I føre dem begge ud til samme Stads Port og
stene dem med Stene, og de skulle dø, Pigen for den
Sags Skyld, at hun ikke raabte i Staden, og Manden for
den Sags Skyld, at han krænkede sin Næstes Hustru;
og du skal borttage den onde af din Midte. 25 Men
dersom Manden finder den trolovede Pige paa Marken,
og Manden holder fast paa hende og ligger hos hende,
da skal alene Manden, som laa hos hende, dø. 26 Men
Pigen skal du ikke gøre noget, for Pigen er det ingen
Dødssynd; thi ligesom en vil rejse sig imod sin Næste
og slaa ham ihjel, saa er og denne Handel. 27 Thi han
fandt hende paa Marken; den trolovede Pige raabte,
og der var ingen, som frelste hende. 28 Naar nogen
finder en Pige, en Jomfru, som ikke er trolovet, og tager
fat paa hende og ligger hos hende, og de findes: 29
Da skal den Mand, som laa hos hende, give Pigens
Fader halvtredsindstyve Sekel Sølv, og hun skal være
hans Hustru for den Sags Skyld, at han krænkede
hende; han maa ikke nogensinde lade hende fare. 30
En Mand skal ikke tage sin Faders Hustru og ej opslaa
sin Faders Flig.

23 Ingen Gilding, enten han er bleven det ved
Knusning eller ved Snit, maa komme i Herrens
Forsamling. 2 Intet Horebarn maa komme i Herrens
Forsamling; endog i tiende Led maa ikke nogen af hans
komme i Herrens Forsamling. 3 En Ammonit og en
Moabit maa ikke komme i Herrens Forsamling; endog i

tiende Led maa ikke nogen af dem komme i Herrens
Forsamling evindelig; 4 for den Sags Skyld, at de ikke
kom eder i Møde med Brød og med Vand paa Vejen,
der I gik ud af Ægypten, og fordi han lejede Bileam,
Beors Søn, af Pethor i Mesopotamien, imod dig til at
forbande dig. 5 Men Herren din Gud vilde ikke høre
Bileam, og Herren din Gud vendte dig Forbandelsen
til Velsignelse; thi Herren din Gud havde dig kær. 6
Du skal ikke søge at fremme deres Fred eller deres
Vel, alle dine Dage evindeligen. 7 Du skal ikke have
Vederstyggelighed til en Edomit, thi han er din Broder;
du skal ikke have Vederstyggelighed til en Ægypter, thi
du har været fremmed i hans Land. 8 De Børn, som
de avle sig i det tredje Led, de maa komme i Herrens
Menighed. 9 Naar du gaar ud af Lejren imod dine
Fjender, da tag dig i Vare for al ond Handel. 10 Naar
der er en Mand iblandt eder, som ikke er ren for det,
som ham kunde hændes om Natten, da skal han gaa
ud uden for Lejren, han skal ikke komme ind i Lejren.
11 Og hen imod Aften skal han bade sig i Vand, og naar
Solen gaar ned, skal han komme ind i Lejren. 12 Og du
skal have et Sted uden for Lejren, og der skal du gaa
hen udenfor. 13 Og du skal have en Spade foruden
dine Vaaben; og naar du sætter dig derude, da skal du
grave dermed og vende dig om og skjule det, som er
gaaet fra dig. 14 Thi Herren din Gud vandrer midt i din
Lejr for at udfri dig og at give dine Fjender hen for dit
Ansigt; og din Lejr skal være hellig, saa at han ikke skal
se nogen ublu Ting hos dig og vende sig bort fra dig.
15 Du skal ikke overantvorde en Træl til sin Herre, naar
han er undsluppen til dig fra sin Herre. 16 Hos dig skal
han blive, i din Midte, paa det Sted, som han udvælger
sig til Gode i en af dine Porte; du skal ikke forfordele
ham. 17 Der skal ingen af Israels Døtre være en Skøge,
og ingen af Israels Sønner skal være en Skørlevner. 18
Du skal ikke bringe Skøgeløn eller Hundefortjeneste i
Herren din Guds Hus efter noget Løfte; thi begge Dele
er Herren din Gud en Vederstyggelighed. 19 Du skal
ikke tage Aager af din Broder, Pengeaager, Madaager
eller Aager af nogen Ting, som der kan aagres med.
20 Af en fremmed maa du tage Aager, men af din
Broder maa du ikke tage Aager, at Herren din Gud maa
velsigne dig i alt det, som du udrækker din Haand til
i det Land, som du kommer hen til for at eje det. 21
Naar du lover Herren din Gud et Løfte, da skal du ikke
tøve med at betale det; thi Herren din Gud vil kræve
det af dig, og det vil være dig en Synd. 22 Men naar
du lader være at love noget, skal det ikke være dig til
Synd. 23 Det, som er udgaaet af dine Læber, skal du
holde og gøre, saaledes som du har lovet Herren din
Gud frivilligen det, som du har talet med din Mund. 24
Naar du kommer i din Næstes Vingaard, da maa du
æde Druer efter din Sjæls Lyst, til du er mæt; men du
maa intet lægge i dit Kar. 25 Naar du kommer i din
Næstes staaende Korn, maa du plukke Aks med din
Haand; men du maa ikke røre Seglen mod din Næstes
staaende Korn.

24 Naar en Mand tager en Hustru og ægter hende,
og hun ikke finder Naade for hans Øjne, fordi han
fandt ublu Handel hos hende, og han da skriver hende
et Skilsmissebrev og giver det i hendes Haand og lader
hende fare bort fra sit Hus, 2 og hun da gaar ud af
hans Hus og gaar bort og bliver en anden Mands, 3 og
den samme anden Mand faar Had til hende og skriver
hende et Skilsmissebrev og giver i hendes Haand og
lader hende fare bort fra sit Hus; eller om den anden
Mand dør, som tog hende til Hustru: 4 Da maa ikke
hendes første Mand, som lod hende fare, atter tage
hende til sin Hustru, siden hun er bleven uren, thi det
er en Vederstyggelighed for Herrens Ansigt; og du skal
ikke gøre det Land syndigt, som Herren din Gud giver
dig til Arv. 5 Naar en Mand nylig har taget en Hustru,
skal han ikke drage ud i Striden, og man skal ingen
Tynge lægge paa ham; han skal være fri i sit Hus eet
Aar og være glad med sin Hustru, som han har taget. 6
Man skal ikke tage begge Møllestene eller den øverste
Møllesten til Pant; thi saa tager man Livet til Pant. 7 Om
nogen findes, som stjæler en Person af sine Brødre af
Israels Børn og driver Handel med ham eller sælger
ham, da skal samme Tyv dø, og du skal borttage den
onde fra dig. 8 Tag dig i Vare for Spedalskheds Plage,
saa at du tager vel Vare paa og gør efter alt det, som
Præsterne, Leviterne skulle lære eder; eftersom jeg har
budet dem, skulle I tage Vare paa at gøre. 9 Kom i Hu,
hvad Herren, din Gud gjorde ved Maria paa Vejen, der
I droge ud af Ægypten. 10 Dersom du udlaaner til din
Næste noget Laan, da skal du ikke gaa ind i hans Hus
og tage hans Pant. 11 Du skal staa udenfor, og den
Mand, hvem du har laant noget, skal bære Pantet ud
til dig udenfor. 12 Men dersom han er en nødlidende
Mand, da skal du ikke lægge dig til Hvile med hans
Pant. 13 Men du skal give ham Pantet tilbage, naar
Solen gaar ned, at han kan lægge sig i sit Klædebon
og velsigne dig; og det skal være dig en Retfærdighed
for Herren din Guds Ansigt. 14 Du skal ikke gøre en
nødlidende og en fattig Daglønner Uret, være sig af
dine Brødre eller af dine fremmede, som ere i dit Land
inden dine Porte. 15 Du skal give ham hans Løn paa
hans Dag, og Solen skal ikke gaa ned derover; thi han
er nødlidende, og til den sætter han sin Hu; at han
ikke skal raabe over dig til Herren, og det skal være
dig til Synd. 16 Forældre skulle ikke dødes for Børn,
og Børn skulle ikke dødes for Forældrene; de skulle
dødes hver for sin Synd. 17 Du skal ikke bøje Retten
for den fremmede, den faderløse, og ej tage en Enkes

Klædebon til Pant. 18 Og du skal komme i Hu, at du
var en Træl i Ægypten, og Herren din Gud udløste dig
derfra; derfor byder jeg dig at gøre denne Gerning. 19
Naar du høster din Høst paa din Ager og har glemt et
Neg paa Ageren, da skal du ikke vende tilbage at tage
det; det skal høre den fremmede, den faderløse og
Enken til, paa det at Herren din Gud maa velsigne dig i
al dine Hænders Gerning. 20 Naar du ryster dit Olietræ,
da skal du ikke siden efter gennemsøge Grenene; det
skal høre den fremmede, den faderløse og Enken til.
21 Naar du plukker din Vingaard, da skal du ikke siden
eftersanke; det skal høre den fremmede, den faderløse
og Enken til. 22 Og du skal komme i Hu, at du var en
Træl i Ægyptens Land, derfor byder jeg dig at gøre
denne Gerning.

25 Naar der er Trætte imellem Mænd, og de komme
frem for Retten, at man skal dømme dem, da
skal man dømme den retfærdige at være retfærdig
og dømme den skyldige at være skyldig. 2 Og det
skal ske, om den skyldige har fortjent at slaas, da skal
Dommeren lade ham lægge sig ned og lade ham slaa
for sit Ansigt efter hans Skyld med et vist Antal Slag. 3
Man skal slaa ham fyrretyve Slag, man skal ikke lægge
flere til, og man skal ikke blive ved at slaa ham mange
Slag ud over disse, saa at din Broder ringeagtes for
dine Øjne. 4 Du skal ikke binde Munden til paa en
Okse, naar den tærsker. 5 Naar Brødre bo til Hobe,
og en dør af dem, og han har ingen Søn, da skal den
dødes Hustru ikke vorde en fremmed Mands uden for
Slægten; hendes Mands Broder skal komme ind til
hende og tage hende til sin Hustru og ægte hende i sin
Broders Sted. 6 Og det skal ske, den førstefødte, som
hun føder, skal opføres efter hans døde Broders Navn,
at dennes Navn ikke skal udslettes af Israel. 7 Men om
Manden ikke har Lyst til at tage sin Broders Hustru,
da skal hans Broders Hustru gaa op til Porten til de
Ældste og sige: Min Mands Broder vægrer sig ved at
oprejse sin Broder et Navn i Israel og vil ikke ægte mig
i sin Broders Sted. 8 Saa skulle de Ældste af hans
Stad kalde ham og tale til ham; naar han staar fast
derved og siger: Jeg har ikke Lyst til at tage hende, 9
da skal hans Broders Hustru komme frem til ham for
de Ældstes Øjne og drage hans Sko af hans Fod og
spytte ham i hans Ansigt; og hun skal svare og sige:
Saa skal der gøres ved den Mand, som ikke vil bygge
sin Broders Hus. 10 Og hans Navn skal kaldes i Israel:
Den barfodedes Hus. 11 Naar Mænd trættes sammen,
den ene med den anden, og den enes Hustru kommer
nær til for at udfri sin Mand af hans Haand, som slaar
ham, og hun rækker sin Haand ud og tager fat paa
dennes Blusel: 12 Da skal du afhugge hendes Haand;
dit Øje skal ikke spare. 13 Du skal ikke have tvende
Slags Vægt i din Pose, en stor og en liden. 14 Du skal
ikke have to Slags Efa i dit Hus, en stor og en liden. 15
Du skal have en fuldkommen og ret Vægt, du skal have
en fuldkommen og ret Efa, paa det dine Dage skulle
forlænges i det Land, som Herren din Gud giver dig. 16
Thi hver som gør dette, er en Vederstyggelighed for
Herren din Gud, enhver som gør Uret. 17 Kom i Hu,
hvad Amalek gjorde dig paa Vejen, der I droge ud af
Ægypten, 18 hvorledes han kom imod dig paa Vejen og
slog din Bagtrop, alle de udmattede, som droge efter
dig, der du var træt og mødig; og han frygtede ikke
Gud. 19 Og det skal ske, naar Herren din Gud faar
skaffet dig Rolighed for alle dine Fjender trindt omkring
i Landet, som Herren din Gud giver dig til Arv for at eje
det, da skal du udslette Amaleks Ihukommelse under
Himmelen; du skal ikke glemme det.

26 Og det skal ske, naar du kommer ind i det Land,
som Herren din Gud giver dig til Arv, og du ejer
det og bor derudi: 2 Da skal du tage af det første
af al Jordens Frugt, som du bringer ind af dit Land,
hvilket Herren din Gud giver dig, og lægge det i en
Kurv; og du skal gaa til det Sted, som Herren din Gud
skal udvælge til der at lade sit Navn bo. 3 Og du
skal komme til Præsten, som er i de Dage, og sige
til ham: Jeg forkynder i Dag for Herren din Gud, at
jeg er kommen i det Land, som Herren tilsvor vore
Fædre at give os. 4 Og Præsten skal tage Kurven af
din Haand, og han skal sætte den ned foran Herren din
Guds Alter. 5 Da skal du vidne og sige for Herren din
Guds Ansigt: Min Fader var en omvankende Syrer, og
han drog med nogle faa Mennesker ned til Ægypten og
var fremmed der, og han blev der til et stort, stærkt og
mangfoldigt Folk. 6 Men Ægypterne handlede ilde med
os og plagede os og lagde en haard Trældom paa os.
7 Da skrege vi til Herren, vore Fædres Gud, og Herren
hørte vor Røst og saa vor Trængsel og vor Møje og
vor Nød; 8 og Herren udførte os af Ægypten med en
stærk Haand og udrakt Arm og med en stor Rædsel
og med Tegn og med underlige Gerninger. 9 Og han
førte os til dette Sted, og han har givet os dette Land,
et Land, som flyder med Mælk og Honning. 10 Og
nu, se, jeg har ført hid det første af Frugten i Landet,
som du, Herre, har givet mig. Og du skal lade det blive
for Herren din Guds Ansigt og tilbede for Herren din
Guds Ansigt. 11 Og du skal være glad over alt det
gode, som Herren din Gud har givet dig og dit Hus,
du og Leviten og den fremmede, som er midt iblandt
dig. 12 Naar du er færdig med at tiende al Tienden
af din Afgrøde i det tredje Aar, som er Tiendens Aar,
og du har givet Leviten, den fremmede, den faderløse
og Enken, at de maa æde inden dine Porte og blive
mætte: 13 Da skal du sige for Herren din Guds Ansigt:

Jeg har borttaget det helligede af Huset, og jeg har
ogsaa givet Leviten og den fremmede, den faderløse
og Enken det, efter alle dine Bud, som du har budet
mig; jeg har ikke overtraadt og ikke glemt noget af
dine Bud. 14 Jeg har intet ædet deraf i min Sorg og
intet borttaget deraf under Urenhed, jeg har intet deraf
givet for en afdød; jeg har været Herren min Guds
Røst lydig, jeg har gjort alt det, som du har budet mig.
15 Se ned fra din Helligheds Bolig fra Himmelen, og
velsign dit Folk Israel og det Land, som du har givet
os, ligesom du har tilsvoret vore Fædre, et Land, som
flyder med Mælk og Honning. 16 Herren din Gud byder
dig paa denne Dag at gøre efter disse Skikke og Bud,
og du skal holde dem og gøre efter dem af dit ganske
Hjerte og af din ganske Sjæl. 17 Du har i Dag tilsagt
Herren, at han skal være din Gud, og at du vil vandre i
hans Veje og holde hans Skikke og hans Bud og hans
Love, og at du vil høre hans Røst. 18 Og Herren har
tilsagt dig i Dag, at du skal være ham et Ejendomsfolk,
saasom han har talet til dig, og at du skal holde alle
hans Bud, 19 og at han vil sætte dig højt over alle Folk,
hvilke han har skabt, til Lov og til Navnkundighed og til
Pryd, og at du skal være Herren din Gud et helligt Folk,
saasom han har talet.

27 Og Mose og de Ældste af Israel bøde Folket og
sagde: Holder alle de Bud, som jeg byder eder i
Dag. 2 Og det skal ske paa den Dag, naar I gaa over
Jordanen til det Land, som Herren din Gud giver dig,
da skal du oprejse dig store Stene og overstryge dem
med Kalk. 3 Og du skal skrive paa dem alle denne
Lovs Ord, naar du gaar over, paa det du maa komme
ind i Landet, som Herren din Gud giver dig, et Land,
som flyder med Mælk og Honning, som Herren dine
Fædres Gud har talet til dig. 4 Og det skal ske, naar I
gaa over Jordanen, da skulle I oprejse disse Stene, om
hvilke jeg befaler eder i Dag, paa Ebals Bjerg, og du
skal overstryge dem med Kalk. 5 Og du skal bygge der
Herren din Gud et Alter, et Alter af Sten, du skal ikke
røre Jern over dem. 6 Du skal bygge Herren din Guds
Alter af hele Stene og ofre Herren din Gud Brændofre
derpaa. 7 Du skal og ofre Takofre og æde der og
være glad for Herren din Guds Ansigt. 8 Og du skal
skrive alle denne Lovs Ord paa Stenene; gør det ret
tydeligt. 9 Og Mose og Præsterne, Leviterne, talede til
al Israel og sagde: Agt og hør, Israel! du er paa denne
Dag bleven Herren din Guds Folk, 10 at du skal høre
Herren din Guds Røst og gøre efter hans Bud og hans
Skikke, hvilke jeg byder dig i Dag. 11 Og Mose bød
Folket paa den samme Dag og sagde: 12 Disse skulde
staa og velsigne Folket paa Garizims Bjerg, naar I ere
komne over Jordanen: Simeon og Levi og Juda og
Isaskar og Josef og Benjamin. 13 Og disse skulle staa
for at forbande paa Ebals Bjerg: Ruben, Gad og Aser
og Sebulon, Dan og Nafthali. 14 Og Leviterne skulle
svare og sige til hver Mand af Israel med høj Røst: 15
Forbandet være den Mand, som gør et udskaaret eller
et støbt Billede, en Vederstyggelighed for Herren, en
Mesters Hænders Gerning, og sætter det op i Skjul;
og alt Folket skal svare og sige: Amen! 16 Forbandet
være den, som ringeagter sin Fader eller sin Moder; og
alt Folket skal sige: Amen! 17 Forbandet være den,
som flytter sin Næstes Markskel; og alt Folket skal
sige: Amen! 18 Forbandet være den, som kommer en
blind til at fare vild paa Vejen; og alt Folket skal sige:
Amen! 19 Forbandet være den, som bøjer Retten for
den fremmede og faderløse og Enken; og alt Folket
skal sige: Amen! 20 Forbandet være den, som ligger
hos sin Faders Hustru, thi han har opslaaet sin Faders
Flig; og alt Folket skal sige: Amen! 21 Forbandet være
den, som ligger hos noget Dyr; og alt Folket skal sige:
Amen! 22 Forbandet være den, som ligger hos sin
Søster, som er hans Faders Datter eller hans Moders
Datter; og alt Folket skal sige: Amen! 23 Forbandet
være den, som ligger hos sin Hustrus Moder; og alt
Folket skal sige: Amen! 24 Forbandet være den, som
slaar sin Næste i Skjul; og alt Folket skal sige: Amen!
25 Forbandet være den, som tager Gave for at slaa en
Person ihjel og udøse uskyldigt Blod; og alt Folket skal
sige: Amen! 26 Forbandet være den, som ikke holder
Ordene i denne Lov og gør derefter; og alt Folket skal
sige: Amen!

28 Og det skal ske, om du flitteligen hører paa
Herren din Guds Røst, saa at du tager Vare paa
at gøre alle hans Bud, som jeg byder dig i Dag, da
skal Herren din Gud sætte dig højt over alle Folk paa
Jorden. 2 Og alle disse Velsignelser skulle komme
over dig og vederfares dig, naar du hører paa Herren
din Guds Røst: 3 Velsignet skal du være i Staden, og
velsignet skal du være paa Marken. 4 Velsignet skal dit
Livs Frugt være og dit Lands Frugt og dit Kvægs Frugt,
dine Øksnes Affødning og dit smaa Kvægs Yngel. 5
Velsignet skal din Kurv være og dit Dejgtrug. 6 Velsignet
skal du være, naar du gaar ind, og velsignet skal du
være, naar du gaar ud. 7 Herren skal give dine Fjender,
som rejse sig imod dig, slagne for dit Ansigt; ad een
Vej skulle de drage ud imod dig, og ad syv Veje skulle
de fly for dit Ansigt. 8 Herren skal byde Velsignelsen at
være hos dig i dine Lader og i alt det, som du udrækker
din Haand til; og han skal velsigne dig i det Land, som
Herren din Gud giver dig. 9 Herren skal oprejse dig til
et helligt Folk for sig, som han har tilsvoret dig, naar du
holder Herren din Guds Bud og vandrer i hans Veje. 10
Og alle Folk paa Jorden skulle se, at du er kaldet efter
Herrens Navn, og de skulle frygte for dig. 11 Og Herren

skal give Overflod, dig til Gode, af dit Livs Frugt og af
dit Kvægs Frugt og af dit Lands Frugt i det Land, som
Herren tilsvor dine Fædre at give dig. 12 Herren skal
oplade for dig sit gode Forraadskammer, Himmelen, for
at give dit Land Regn i sin Tid og at velsigne al din
Haands Gerning, og du skal laane ud til mange Folk,
og du skal ikke tage til Laans. 13 Og Herren skal sætte
dig til Hoved og ikke til Hale, og du skal kun gaa opad
og ikke nedad, dersom du vil høre Herren din Guds
Bud, hvilke jeg byder dig i Dag at holde og at gøre
efter dem, 14 og du ikke viger fra noget af disse Ord,
som jeg byder eder i Dag, til højre eller venstre Side,
ved at gaa efter andre Guder og tjene dem. 15 Og det
skal ske, dersom du ikke hører Herren din Guds Røst
om at holde og at gøre efter alle hans Bud og hans
Skikke, som jeg byder dig i Dag, da skulle alle disse
Forbandelser komme over dig og vederfares dig: 16
Forbandet skal du være i Staden, og forbandet skal du
være paa Marken. 17 Forbandet skal din Kurv være og
dit Dejgtrug. 18 Forbandet skal dit Livs Frugt være og
dit Lands Frugt, dine Øksnes Affødning og dit smaa
Kvægs Yngel. 19 Forbandet skal du være, naar du
gaar ind, og forbandet skal du være, naar du gaar ud.
20 Herren skal sende Forbandelsen, Forstyrrelsen og
Tugtelsen over dig i alt det, du udrækker din Haand til,
som du vil gøre, indtil du bliver ødelagt, og indtil du
hastigen gaar til Grunde for dine Gerningers Ondskabs
Skyld, fordi du forlod mig. 21 Herren skal lade Pest
hænge ved dig, indtil han fuldkommen udsletter dig af
Landet, som du drager hen til for at eje det. 22 Herren
skal slaa dig med Svindsot og med Feber og med
hidsig Sygdom og med Betændelse og med Sværd og
med Brand og Rust i Kornet, og de skulle forfølge dig,
indtil du omkommer. 23 Og din Himmel, som er over
dit Hoved, skal være som Kobber, og Jorden, som er
under dig, som Jern. 24 Herren skal gøre dit Lands
Regn til Sand og Støv; af Himmelen skal det falde ned
over dig, indtil du bliver ødelagt. 25 Herren skal lade
dig slaas for dine Fjenders Ansigt; ad een Vej skal du
drage ud imod ham, og ad syv Veje skal du fly for hans
Ansigt; og du skal være i Ustadighed iblandt alle Riger
paa Jorden. 26 Og din døde Krop skal blive alle Fugle
under Himmelen og Dyr paa Jorden til Føde, og der
skal ingen være, som skræmmer dem. 27 Herren skal
slaa dig med ægyptiske Bylder og med Hævelser og
med Skurv og med Udslet, for hvilke du ikke skal kunne
læges. 28 Herren skal slaa dig med Vanvid og med
Blindhed og med Sindsforvirring. 29 Og du skal føle
dig for om Middagen, ligesom den blinde føler sig for i
Mørket, og du skal ingen Lykke have paa dine Veje, og
du skal lide idel Vold og vorde til Rov alle Dage, og
ingen skal frelse dig. 30 Du skal trolove dig en Hustru,
og en anden Mand skal ligge hos hende; du skal bygge
et Hus, men du skal ikke bo derudi; du skal plante en
Vingaard, men du skal ikke nyde Frugten af den. 31 Din
Okse skal slagtes for dine Øjne, og du skal ikke æde
deraf; dit Asen skal røves for dit Ansigt og ikke komme
tilbage til dig; dit smaa Kvæg skal gives dine Fjender,
og du skal ingen have, som frelser dig. 32 Dine Sønner
og dine Døtre skulle gives til et andet Folk, og dine
Øjne skulle se derpaa og hentæres over dem hver
Dag; men der skal intet være i din Haands Magt. 33
Dit Lands Frugt og alt, hvad du har arbejdet for, skal
et Folk fortære, som du ikke kender, og du skal lide
idel Vold og blive knust alle Dage. 34 Og du skal blive
rasende over det Syn, som dine Øjne skulle se. 35
Herren skal slaa dig med onde Bylder paa Knæerne og
paa Laarene, saa at du ikke skal kunne læges fra din
Fodsaale og til din Hovedisse. 36 Herren skal føre dig
og din Konge, som du skal sætte over dig, til et Folk,
som hverken du, ej heller dine Fædre have kendt, og
der skal du tjene andre Guder, Træ og Sten. 37 Og du
skal blive til en Skræk, til et Ordsprog og til Spot iblandt
alle de Folk, til hvilke Herren skal føre dig hen. 38 Du
skal udføre megen Sæd paa Marken, men du skal
samle lidet ind; thi Græshoppen skal opæde den. 39 Du
skal plante og dyrke Vingaarde, men ikke drikke Vinen
og ikke indsamle; thi Ormen skal fortære den. 40 Du
skal have Olietræer inden alle dine Landemærker, men
ikke salve dig med Olien; thi dit Olietræ skal oprykkes.
41 Du skal avle Sønner og Døtre, men de skulle ikke
blive hos dig; thi de skulle gaa i Fangenskab. 42 Alle
dine Træer og dit Lands Frugt skal Græshoppen eje.
43 Den fremmede, som er midt iblandt dig, skal stige
højere og højere op over dig; men du skal stige dybere
og dybere ned. 44 Han skal laane dig, og du skal ikke
laane ham; han skal være Hoved og du skal være
Hale. 45 Saa skulle alle disse Forbandelser komme
over dig og forfølge dig og ramme dig, indtil du bliver
ødelagt, fordi du ikke hørte Herren din Guds Røst,
saa at du holdt hans Bud og hans Skikke, som han
havde budet dig. 46 Og de skulle være til et Tegn og til
et Vidunder paa dig og paa din Sæd evindeligen, 47
efterdi du ikke tjente Herren din Gud i Glæde og med
Hjertens Lyst, fordi du havde alting i Overflod. 48 Og du
skal tjene dine Fjender, som Herren skal udsende imod
dig, i Hunger og i Tørst, i Nøgenhed og i alle Haande
Mangel; og han skal lægge et Jernaag paa din Hals,
indtil han ødelægger dig. 49 Herren skal føre et Folk
op over dig langt fra, fra Jordens Ende, som Ørnen i
Flugt, et Folk, hvis Tungemaal du ikke forstaar, 50 et
ublu Folk, som ikke skal agte den gamles Person og
ej være den unge naadig. 51 Og det skal fortære dit
Kvægs Frugt og dit Lands Frugt, indtil du bliver ødelagt,
og det skal ikke efterlade dig Korn, ny Vin eller Olie,
dine Øksnes Affødning eller dit smaa Kvægs Yngel,

indtil det faar dig tilintetgjort. 52 Og det skal ængste dig
inden alle dine Porte, indtil dine høje og befæstede
Mure falde ned, som du forlader dig paa i hele dit Land;
ja det skal ængste dig inden alle dine Porte i dit ganske
Land, som Herren din Gud har givet dig. 53 Og du skal
æde dit Livs Frugt, Kødet af dine Sønner og af dine
Døtre, som Herren din Gud har givet dig, i Belejring og
i Trang, hvormed din Fjende skal trænge dig. 54 Den
Mand, som var blødagtig hos dig og saare kræsen, han
skal ikke unde sin Broder eller Hustruen i sin Arm eller
sine øvrige Sønner, som han har tilbage, 55 at give en
af dem af sine Sønners Kød, hvilket han æder, fordi
intet er levnet ham i den Belejring og Trang, hvormed
din Fjende skal trænge dig inden dine Porte. 56 Hun,
som har været saa blødagtig og kræsen hos dig, at
hun ikke har forsøgt at sætte sin Fodsaale paa Jorden
for Kræsenhed og Blødagtighed, skal ikke unde sin
Mand i sin Arm eller sin Søn eller sin Datter 57 end
ikke sit Efterbyrd, som er gaaet fra hende, eller sine
Børn, som hun skal føde; thi hun skal æde dem i Skjul
af Mangel paa alt, i Belejring og i Trang, hvormed din
Fjende skal trænge dig inden dine Porte. 58 Dersom
du ikke tager Vare paa at gøre efter alle denne Lovs
Ord, som ere skrevne i denne Bog, saa at du frygter
dette herlige og forfærdelige Navn, Herren din Gud: 59
Da skal Herren vidunderligen sende Plager paa dig
og Plager paa din Sæd, store og vedvarende Plager,
og onde og vedvarende Sygdomme. 60 Og han skal
gentage alle de ægyptiske Sygdomme over dig, hvilke
du gruer for, og de skulle hænge ved dig. 61 Ja, al
Sygdom og al Plage, som ikke er skreven i denne Lovs
Bog, den skal Herren lade komme over dig, indtil du
ødelægges. 62 Og I skulle blive tilovers som en liden
Hob, i det Sted, at I vare som Stjernerne paa Himmelen
i Mangfoldighed, fordi du ikke hørte paa Herren din
Guds Røst. 63 Og det skal ske, at ligesom Herren
glædede sig over eder, ved at gøre vel imod eder og
at formere eder, saaledes skal Herren glæde sig over
eder, ved at fordærve eder og ødelægge eder; og I
skulle udryddes af Landet, som du kommer hen til for
at eje det. 64 Og Herren skal adsprede dig iblandt alle
Folk fra den ene Ende af Jorden til den anden Ende af
Jorden; og der skal du tjene andre Guder, som hverken
du eller dine Fædre kendte, Træ og Sten. 65 Og du
skal ingen Rolighed have iblandt disse Folk, og din
Fodsaale skal ingen Hvile have; og Herren skal give
dig der et bævende Hjerte og hentærede Øjne og en
bedrøvet Sjæl. 66 Og dit Liv skal hænge i et Haar for
dig, og du skal ræddes Dag og Nat og ikke være sikker
paa dit Liv. 67 Om Morgenen skal du sige: Gid det var
Aften! og om Aftenen skal du sige: Gid det var Morgen!
for dit Hjertes Rædsel, som du skal ræddes med, og
for det Syn, dine Øjne skulle se. 68 Og Herren skal føre
dig tilbage til Ægypten igen paa Skibe ad den Vej, om
hvilken jeg sagde dig: Du skal ikke ydermere se den;
og der skulle I sælge eder selv til dine Fjender som
Trælle og som Trælkvinder, og der skal ingen være,
som vil købe.

29 Disse ere den Pagts Ord, som Herren befalede
Mose at gøre med Israels Børn i Moabs Land,
foruden den Pagt, som han gjorde med dem ved Horeb.
2 Og Mose kaldte ad al Israel og sagde til dem: I
have set alt det, som Herren gjorde for eders Øjne i
Ægyptens Land ved Farao og alle hans Tjenere og ved
hans ganske Land, 3 de store Forsøgelser, som dine
Øjne have set, de Tegn og de store underlige Ting. 4
Men Herren har ikke givet eder Hjerte til at forstaa eller
Øjne til at se med eller Øren til at høre med indtil denne
Dag. 5 Og fyrretyve Aar har jeg ladet eder vandre i
Ørken; eders Klæder bleve ikke opslidte paa eder, og
dine Sko bleve ikke opslidte paa din Fod. 6 I have ikke
ædet Brød og ej drukket Vin eller stærk Drik, for at I
skulle vide, at jeg er Herren eders Gud. 7 Og der I kom
til dette Sted, da uddrog Sihon, Kongen af Hesbon, og
Og, Kongen af Basan, imod os til Krig, og vi sloge dem.
8 Og vi indtoge deres Land, og vi gave Rubeniten og
Gaditen og den halve Manasse Stamme det til Arv.
9 Saa holder denne Pagts Ord og gører efter dem,
at I kunne gøre viseligen alt det, som I skulle gøre.
10 I staa i Dag alle sammen for Herren eders Guds
Ansigt, eders Øverster, eders Stammer, eders Ældste
og eders Fogeder, hver Mand i Israel, 11 eders smaa
Børn, eders Hustruer og din fremmede, som er midt i
dine Lejre, baade din Vedhugger og din Vanddrager, 12
for at du skal træde over i Herren din Guds Pagt og i
hans edelige Forbund, som Herren din Gud gør med
dig i Dag; 13 at han maa oprejse dig i Dag sig til et
Folk, og han maa være dig til Gud, som han har talet til
dig, og som han har tilsvoret dine Fædre, Abraham,
Isak og Jakob. 14 Og ikke med eder alene gør jeg
denne Pagt og dette edelige Forbund, 15 men med
den, som her er og staar i Dag med os for Herren vor
Guds Ansigt, og med den, som ikke er her i Dag med
os. 16 Thi I vide, at vi boede i Ægyptens Land, og at vi
droge midt igennem hos Hedningerne, hvor I droge
igennem; 17 og I saa deres Vederstyggeligheder og
deres stygge Afguder: Træ og Sten, Sølv og Guld, som
vare hos dem, 18 for at der ikke skal være iblandt
eder Mand eller Kvinde eller Slægt eller Stamme, som
vender sit Hjerte i Dag fra Herren vor Gud til at gaa bort
og tjene disse Hedningers Guder; at der ikke skal være
en Rod iblandt eder, som bærer Gift og Malurt; 19 og
det skal ske, naar han hører denne Forbandelses Ord,
han da velsigner sig i sit Hjerte og siger: Det skal gaa
mig vel, endskønt jeg vandrer i mit Hjertets Stivhed,

for at det vædede maa rives bort med det tørstige.
20 Herren vil ikke forlade ham det; thi Herrens Vrede
og hans Nidkærhed skal da ryge imod denne Mand,
saa al den Forbandelse, som er skreven i denne Bog,
skal ligge paa ham, og Herren skal udslette hans Navn
under Himmelen, 21 og Herren skal fraskille ham til
det onde fra alle Israels Stammer, efter al den Pagts
Forbandelser, som er skreven i denne Lovbog. 22
Og den følgende Slægt skal sige, ja eders Børn, som
skulle opstaa efter eder, og den fremmede, som skal
komme fra et langt bortliggende Land, naar de se dette
Lands Plager og de Sygdomme, med hvilke Herren har
hjemsøgt det, 23 Svovl og Salt, Brand over hele Landet,
saa at det ikke kan besaas, ej heller give Grøde, og
ingen Urt kan opvokse derudi, ligesom Sodoma og
Gomorra, Adma og Zeboim bleve omkastede, hvilke
Herren omkastede i sin Vrede og i sin Hastighed; 24
ja, da skulle alle Folk sige: Hvorfor har Herren gjort
saaledes imod dette Land? hvad er dette for en stor
brændende Vrede? 25 Da skal man sige: Fordi de have
forladt Herrens, deres Fædres Guds, Pagt, som han
gjorde med dem, der han udførte dem af Ægyptens
Land; 26 og de gik bort og tjente andre Guder og
tilbade dem, de Guder, som de ikke kendte, og som
han ikke havde tildelt dem: 27 Derfor er Herrens Vrede
optændt imod dette Land, saa at han har ført al den
Forbandelse over det, som er skrevet i denne Bog, 28
og Herren har oprykket dem af deres Land i Vrede og i
Hastighed og i stor Fortørnelse og bortkastet dem til et
andet Land, som det ses paa denne Dag; 29 de skjulte
Ting ere for Herren vor Gud; men de aabenbare ere for
os og for vore Børn evindeligen, at vi skulle gøre efter
alle denne Lovs Ord.

30 Og det skal ske, naar alle disse Ting komme
over dig, Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg
har lagt for dit Ansigt, og du tager det igen til Hjerte
iblandt alle Hedningerne, der, hvorhen Herren din Gud
har fordrevet dig; 2 og du omvender dig til Herren din
Gud, og du hører hans Røst, aldeles som jeg byder
dig i Dag, du og dine Børn, af dit ganske Hjerte og af
din ganske Sjæl; 3 da skal Herren din Gud vende dit
Fangenskab og forbarme sig over dig og atter samle
dig fra alle de Folk, til hvilke Herren din Gud havde
bortspredt dig. 4 Om nogen af dig var fordreven til
Himmelens Ende, skal Herren din Gud samle dig derfra
og tage dig derfra. 5 Og Herren din Gud skal føre dig til
det Land, som dine Fædre ejede, og du skal eje det, og
han skal gøre vel imod dig og formere dig mere end
dine Fædre. 6 Og Herren din Gud skal omskære dit
Hjerte og dit Afkoms Hjerte, at du skal elske Herren din
Gud af dit ganske Hjerte og af din ganske Sjæl, at du
maa leve. 7 Og Herren din Gud skal lægge alle disse
Forbandelser paa dine Fjender og paa dem, som hade
dig, og som have forfulgt dig. 8 Men du skal omvende
dig og høre paa Herrens Røst, og du skal gøre efter
alle hans Bud, som jeg byder dig i Dag. 9 Og Herren
din Gud skal give dig Overflod under alle dine Hænders
Gerninger af dit Livs Frugt og af dit Kvægs Frugt og af
dit Lands Frugt, dig til Gode; thi Herren vil atter glæde
sig over dig til det gode, ligesom han glædede sig over
dine Fædre, 10 naar du hører paa Herren din Guds
Røst, saa at du holder hans Bud og hans Skikke, det
som er skrevet i denne Lovbog; naar du omvender dig
til Herren din Gud af dit ganske Hjerte og af din ganske
Sjæl. 11 Thi dette Bud, som jeg byder dig i Dag, det er
ikke underligt for dig, det er ej heller langt borte. 12 Det
er ikke i Himmelen, at du maatte sige: Hvo vil fare os
op til Himmelen og hente os det og lade os høre det, at
vi maa gøre derefter? 13 Det er ej heller paa hin Side
Havet, at du maatte sige: Hvo vil fare os over paa hin
Side Havet og hente os det og lade os høre det, at vi
maa gøre derefter? 14 Thi det Ord er saare nær hos
dig, i din Mund og i dit Hjerte, at du skal gøre derefter.
15 Se, jeg har lagt dig for i Dag Livet og det gode og
Døden og det onde. 16 Thi jeg byder dig i Dag at elske
Herren din Gud, at vandre i hans Veje og at holde hans
Bud og hans Skikke og hans Befalinger, at du maa leve
og formeres, og Herren din Gud maa velsigne dig i det
Land, som du kommer hen til for at eje det. 17 Men
dersom dit Hjerte vender sig bort, og du ikke hører, men
lader dig forføre, saa at du tilbeder andre Guder og
tjener dem: 18 Da forkynder jeg eder i Dag, at I skulle
omkomme; I skulle ikke forlænge eders Dage i Landet,
til hvilket du drager over Jordanen for at komme derhen
til at eje det. 19 Jeg tager i Dag Himmelen og Jorden til
Vidne mod eder, at jeg har forelagt dig Livet og Døden,
Velsignelsen og Forbandelsen, at du maa udvælge
Livet, paa det du maa leve, du og din Sæd, 20 at du
maa elske Herren din Gud og høre paa hans Røst
og hænge ved ham; thi han er dit Liv og dine Dages
Længde; at du maa blive i Landet, som Herren tilsvor
dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at give dem.

31 Og Mose gik frem og talede disse Ord til al Israel.
2 Og han sagde til dem: Jeg er i Dag hundrede og
tyve Aar gammel, jeg kan ikke ydermere gaa ud og gaa
ind, og Herren har sagt til mig: Du skal (ikke gaa over
denne Jordan. 3 Herren din Gud, han gaar over for dit
Ansigt, han skal ødelægge disse Folk for dit Ansigt, at
du skal eje dem; Josva han skal gaa over for dit Ansigt,
som Herren har talet. 4 Og Herren skal gøre ved dem,
som han gjorde imod Sihon og imod Og, de Amoriters
Konger, og imod deres Land, hvilket han ødelagde. 5
Og naar Herren giver dem hen for eders Ansigt, da
skulle I gøre ved dem efter hvert Bud, som jeg har

budet eder. 6 Værer frimodige og værer stærke, frygter
ikke og forfærdes ikke for deres Ansigt; thi Herren din
Gud, han er den, som vandrer med dig, han slipper
dig ikke og forlader dig ikke. 7 Og Mose kaldte Josva
og sagde til ham for hele Israels Øjne: Vær frimodig
og vær stærk, thi du skal indgaa med dette Folk i det
Land, som Herren tilsvor deres Fædre at give dem; og
du skal dele det til Arv imellem dem. 8 Og Herren, han
som gaar for dit Ansigt, skal være med dig, han skal
ikke slippe dig og ikke forlade dig; frygt ikke og vær
ikke ræd! 9 Og Mose skrev denne Lov og gav den til
Præsterne, Levi Sønner, som bare Herrens Pagts Ark,
og til alle de Ældste af Israel. 10 Og Mose bød dem og
sagde: Naar syv Aar ere til Ende, paa Henstandsaarets
bestemte Tid, paa Løvsalernes Højtid, 11 naar al Israel
kommer at lade sig se for Herren din Guds Ansigt paa
det Sted, som han skal udvælge, da skal du udraabe
denne Lov for al Israel, for deres Øren. 12 Lad samle
Folket, Mændene og Kvinderne og smaa Børn og din
fremmede, som er inden dine Porte, at de maa høre,
og at de maa lære og frygte Herren eders Gud og tage
Vare paa at gøre efter alle Ordene i denne Lov; 13 og
at deres Børn, som ikke kende det, skulle høre og lære
at frygte Herren eders Gud alle de Dage, som I leve
i det Land, hvorhen I drage over Jordanen til at eje
det. 14 Og Herren sagde til Mose: Se, dine Dage ere
komne nær, at du skal dø; kald Josva og fremstiller
eder ved Forsamlingens Paulun, saa vil jeg give ham
Befaling; og Mose og Josva gik, og de fremstillede
sig ved Forsamlingens Paulun. 15 Og Herren lod sig
se i Paulunet i en Skystøtte, og Skystøtten stod over
Paulunets Dør. 16 Og Herren sagde til Mose: Se, du
skal ligge med dine Fædre; og dette Folk skal staa op
og bole efter de fremmede Guder i det Land, i hvis
Midte det gaar hen, og forlade mig og tilintetgøre min
Pagt, som jeg har gjort med det. 17 Og min Vrede
skal optændes imod det paa den samme Dag, og jeg
skal forlade dem og skjule mit Ansigt for dem, saa at
de skulle blive fortærede, og mangfoldige Ulykker og
Angster skulle ramme det; og det skal sige paa den
samme Dag: Have ikke disse onde Ting rammet mig,
fordi min Gud ikke er midt iblandt mig? 18 og jeg vil
skjule mit Ansigt paa den samme Dag for alt det ondes
Skyld, som det har gjort; thi det har vendt sit Ansigt
til andre Guder. 19 Saa skriver eder nu denne Sang,
og lær Israels Børn den, læg den i deres Mund, for at
denne Sang maa være mig til et Vidne imod Israels
Børn. 20 Thi jeg vil føre det ind i Landet, som jeg tilsvor
dets Fædre, hvilket flyder med Mælk og Honning, og
det skal æde og mættes og fede sig; og det skal vende
sit Ansigt til andre Guder, og de skulle tjene dem og
opirre mig, og de skulle gøre min Pagt til intet. 21 Og
det skal ske, naar mangfoldige Ulykker og Angster
ramme det, da skal denne Sang lyde imod det som
et Vidne, thi den skal ikke glemmes af dets Afkoms
Mund; thi jeg kender dets Tanke, som det denne Dag
omgaas med, førend jeg fører det ind i Landet, som jeg
har svoret. 22 Saa skrev Mose denne Sang paa den
samme Dag, og han lærte Israels Børn den. 23 Og
han bød Josva, Nuns Søn, og sagde: Vær frimodig
og vær stærk; thi du skal føre Israels Børn ind i det
Land, som jeg har tilsvoret dem; og jeg vil være med
dig. 24 Og det skete, der Mose havde fuldendt at skrive
denne Lovs Ord i en Bog, indtil Enden, 25 da bød Mose
Leviterne, som bare Herrens Pagts Ark, og sagde: 26
Tager denne Lovs Bog og lægger den ved Siden af
Herren eders Guds Pagts Ark, og den skal være der til
et Vidne imod dig. 27 Thi jeg kender din Genstridighed
og din haarde Nakke; se, medens jeg endnu lever hos
eder i Dag, have I været genstridige imod Herren, og
hvor meget mere da efter min Død. 28 Forsamler til mig
alle de ældste af eders Stammer og eders Fogeder,
saa vil jeg tale disse Ord for deres Øren, og jeg vil tage
Himmelen og Jorden til Vidne imod dem. 29 Thi jeg
ved, at efter min Død ville I vist handle fordærveligt og
afvige fra den Vej, som jeg har budet eder, saa skal det
onde møde eder i de sidste Dage, naar I gøre det onde
for Herrens Øjne til at opirre ham med eders Hænders
Gerning. 30 Saa talede Mose denne Sangs Ord for al
Israels Forsamlings Øren indtil Enden.

32 Hører til, I Himle! og jeg vil tale, og Jorden høre
min Munds Ord! 2 Min Lærdom skal dryppe
som Regnen, min Tale skal flyde som Duggen, som
Støvregnen paa Græs og som Regndraaber paa Urter;
3 thi jeg vil prædike om Herrens Navn: Giver vor Gud
Ære! 4 Han er Klippen, hans Gerning er fuldkommen,
thi alle hans Veje ere Ret; Gud er Trofasthed og
uden Svig; han er retfærdig og oprigtig. 5 Det har
fordærvet sig for ham, det er ikke hans Børn, det er
deres Skændsel, — en forvendt og vanartet Slægt. 6
Skulle I gengælde Herren saaledes, du daarlige og
uvise Folk? er han ikke din Fader, som har købt dig?
han skabte dig og beredte dig. 7 Kom i Hu de gamle
Dage, betragter Aarene fra Slægt til Slægt; spørg din
Fader, og han skal kundgøre dig det, og dine Ældste,
og de skulle sige dig det. 8 Der den Højeste uddelte
Arv iblandt Folkene, der han adskilte Menneskenes
Børn, da satte han Folkenes Landemærker efter Israels
Børns Tal. 9 Thi Herrens Del er hans Folk; Jakob er
hans Arvelod. 10 Han fandt ham i et øde Land og paa
tomme Steder, blandt Ørkens Hyl; han værnede om
ham, han underviste ham, han bevarede ham som
sin Øjesten. 11 Som en Ørn, der opvækker sin Rede,
svæver over sine Unger, saa udbredte han sine Vinger,
tog ham, bar ham paa sine Slagfjedre. 12 Herren alene

ledede ham, og der var ingen fremmed Gud med ham.
13 Han lod ham fare frem over Jordens Høje, at han
aad Markens Grøde, og han lod ham suge Honning
af Klippen og Olie af den haarde Sten; 14 han gav
ham Smør af Køer og Mælk af Faar med Fedme af
Lam og Vædre, fødte i Basan, og Bukke med Hvedens
fedeste Marv; og Druens Blod drak du som Vin. 15
Men der Jeskurun blev fed, da slog han ud — du
blev fed, blev tyk, fik Huld — og han forlod Gud, som
havde skabt ham, og ringeagtede sin Frelses Klippe.
16 De gjorde ham nidkær ved fremmede Guder; med
Vederstyggeligheder opirrede de ham. 17 De ofrede til
de Magter, som ikke ere Gud, til Guder, som de ikke
kendte, til de nye, som vare opkomne for nylig, hvilke
eders Fædre ikke frygtede. 18 Den Klippe, som avlede
dig, glemte du, og Gud, som fødte dig, slog du af Tanke.
19 Og Herren saa det og blev vred af Fortørnelse over
sine Sønner og sine Døtre. 20 Og han sagde: Jeg vil
skjule mit Ansigt for dem, jeg vil se, hvad Ende det
tager med dem; thi en forvendt Slægt ere de, Børn, i
hvilke der ikke er Troskab. 21 De gjorde mig nidkær
ved det, som ikke er Gud, de opirrede mig ved deres
Afguder, og jeg vil gøre dem nidkære ved det, som
ikke er et Folk, ved et daarligt Folk vil jeg opirre dem.
22 Thi Ild er optændt i min Vrede, og den brænder til
Helvedes Dyb, og den fortærer Landet og dets Grøde
og stikker Ild paa Bjergenes Grundvold. (Sheol h7585) 23
Jeg vil hobe Ulykker sammen over dem; jeg vil opbruge
mine Pile imod dem. 24 De skulle udmagres af Hunger
og fortæres af hidsig Sygdom og bitter Sot; og jeg
vil sende Rovdyrs Tænder imod dem, med Gift fra
Støvets Kryb. 25 Udenfor skal Sværd og i Kamrene
skal Forfærdelse bortrøve dem, baade unge Karle
og Jomfruer, det diende Barn med den graahærdede
Mand. 26 Jeg havde sagt: Jeg vil adsprede dem, jeg vil
udslette deres Ihukommelse iblandt Menneskene, 27
dersom jeg ikke befrygtede at blive opirret af Fjenden,
at deres Fjender skulde miskende det og sige: Vor
Haand er høj, og Herren har ikke gjort alt dette. 28 Thi
de ere et raadvildt Folk, og der er ikke Forstand i dem.
29 Gid de vare vise, saa vilde de have Forstand paa
dette, de vilde betænke, hvad Ende det vilde tage med
dem. 30 Hvorledes skulde een forfølge Tusinde, og to
slaa ti Tusinde paa Flugt, dersom ikke deres Klippe
havde solgt dem, og Herren havde overantvordet dem?
31 Thi deres Klippe er ikke som vor Klippe, selv naar
vore Fjender ere Dommere. 32 Thi deres Vintræ er af
Sodomas Vintræ og af Gomorras Agre; deres Druer
ere Giftdruer, de have beske Klaser. 33 Deres Vin er
Dragegift og grum Øgleedder. 34 Er det ikke gemt hos
mig? lagt under Segl i mine Skatkamre? 35 Hævnen og
Betalingen hører mig til paa den Tid, da deres Fod skal
snuble; thi deres Ulykkes Dag er nær, og hvad der er
beredt for dem, skal komme hastelig. 36 Thi Herren
skal dømme sit Folk, og han vil forbarme sig over sine
Tjenere, naar han ser, at deres Magt er borte, og at det
er forbi baade med den bundne og den løsladte. 37
Og han skal sige: Hvor ere deres Guder, den Klippe,
som de forlode sig paa, 38 de, som skulle æde deres
Slagtofres Fedt, og som skulle drikke deres Drikofres
Vin? Lader dem staa op og hjælpe eder, at der kan
være et Skjul over eder! 39 Ser nu, at jeg er, og der
er ingen Gud ved Siden af mig; jeg døder og gør
levende, jeg saarer og jeg læger, og der er ingen, som
redder af min Haand. 40 Thi jeg opløfter min Haand til
Himmelen og siger: Jeg, jeg lever evindeligen. 41 Naar
jeg skærper mit Sværds Lyn, og min Haand griber til
Retten, da vil jeg lade Hævnen komme tilbage over
mine Fjender, og jeg vil betale dem, som mig hade. 42
Jeg vil gøre mine Pile drukne af Blod, og mit Sværd
skal æde Kød, af den ihjelslagnes og fangnes Blod, af
Fjendens Fyrsters Hoved. 43 Fryder eder, I Hedninger,
over hans Folk! thi han skal hævne sine Tjeneres Blod
og lade Hævnen komme tilbage over sine Fjender og
sone sit Land, sit Folk. 44 Og Mose kom og talede alle
Ordene af denne Sang for Folkets Øren, han og Hosea,
Nuns Søn. 45 Og da Mose havde fuldendt at tale alle
disse Ord til al Israel, 46 sagde han til dem: Lægger
alle de Ord paa eders Hjerte, som jeg vidner for eder i
Dag, hvilke I skulle byde eders Børn at tage Vare paa,
saa at de gøre efter alle denne Lovs Ord. 47 Thi det er
ikke et ørkesløst Ord for eder; thi det er eders Liv; og
ved dette Ord skulle I forlænge eders Dage i det Land,
til hvilket I drage over Jordanen for at eje det. 48 Og
Herren talede til Mose paa samme Dag og sagde: 49
Gak op paa dette Abarims Bjerg, paa Nebo Bjerg, som
er i Moabs Land, som er lige for Jeriko, og bese det
Land Kanaan, hvilket jeg giver Israels Børn til Ejendom,
50 og dø paa det Bjerg, som du skal stige op paa,
og bliv samlet til dine Folk, ligesom Aron din Broder
døde paa det Bjerg Hor og blev samlet til sine Folk, 51
fordi I forgrebe eder imod mig midt iblandt Israels Børn
ved Meribas Vand i Kades, i den Ørk Zin, fordi I ikke
helligede mig midt iblandt Israels Børn. 52 Thi du skal
bese Landet tværs over fra, men du skal ikke komme
derhen, ind i det Land, som jeg giver Israels Børn.

33 Og denne er den Velsignelse, med hvilken Mose
den Guds Mand velsignede Israels Børn, førend
han døde. 2 Og han sagde: Herren er kommen fra Sinai
og er opgangen fra Sejr for dem, han aabenbarede sig
herlig fra Parans Bjerg og kom fra de hellige Titusinder;
ved hans højre Haand var en brændende Lov til dem.
3 Visseligen, han elsker Folkene; alle hans hellige
ere i din Haand; og de skulle sætte sig ved din Fod,
annamme af dine Ord. 4 En Lov bød Mose os, en

Ejendom for Jakobs Forsamling. 5 Og han blev en
Konge for Jeskurun, da Folkets Øverster forsamlede
sig tillige med Israels Stammer. 6 Ruben leve og dø
ikke; og hans Mænd vorde en liden Hob! 7 Og dette om
Juda: Og han sagde: Hør, Herre! Judas Røst, og lad
ham komme til sit Folk; med sine Hænder strider han
for det, og vær du en Hjælp mod hans Fjender! 8 Og
han sagde om Levi: Dine Thummim og dine Urim høre
din fromme Mand til, hvem du fristede i Massa, med
hvem du kivedes ved Meribas Vand, 9 ham, som sagde
til sin Fader og til sin Moder: Jeg saa ham ikke, og han
kendte ikke sine Brødre og vidste ikke af sine Sønner.
Thi de holdt dit Ord og bevarede din Pagt; 10 de skulle
lære Jakob dine Bud og Israel din Lov; de skulle sætte
Røgelse for dit Ansigt og Heloffer paa dit Alter. 11
Herre! velsign hans Kraft og lad hans Hænders Gerning
behage dig; knus deres Lænder, som rejse sig imod
ham, og deres, som hade ham, saa at de ikke kunne
staa op. 12 Han sagde om Benjamin: Herrens elskelige,
han skal bo tryggelig hos ham; han skal beskærme
ham den ganske Dag, og imellem hans Skuldre skal
han bo. 13 Og han sagde om Josef: Hans Land være
velsignet af Herren, med Himmelens kostelige Gave,
med Duggen, og af Dybet, som ligger her nedenunder,
14 med den kostelige Gave, der bringes frem ved
Solen, og med den kostelige Gave, der drives frem ved
Maanens Skifter, 15 fra de ældgamle Bjerges Top, og
med de evige Højes kostelige Gave, 16 med Jordens
og dens Fyldes kostelige Gave, og med Naade fra ham,
som boede i Tornebusken; den skal komme over Josefs
Hoved og over hans Isse, han er en Fyrste iblandt sine
Brødre. 17 Den førstefødte af hans Øksne har Højhed
og Horn som Enhjørningens Horn; med dem skal han
stange Folkene til Hobe indtil Jordens Ende; og dette
er de ti Tusinde af Efraim, og dette er de Tusinde at
Manasse. 18 Og han sagde om Sebulon: Glæd dig,
Sebulon, i din Udfart, og du Isaskar, i dine Pauluner! 19
De skulle kalde Folkene til Bjerget, der skulle de ofre
Retfærdigheds Ofre; thi de skulle suge til sig Havets
Overflødighed og Sandets skjulte Skatte. 20 Og han
sagde om Gad: Velsignet være den, som udbreder
Gad! som en Løve hviler han, og han røver Arm, ja
Isse med. 21 Og han udsaa sig den første Lod, thi der
var en Førers Lod opbevaret; og han kom til Folkets
Øverster, han udøvede Herrens Retfærdighed og hans
Befalinger imod Israel. 22 Og han sagde om Dan: Dan
er en Løveunge, han springer frem fra Basan. 23 Og
om Nafthali sagde han: Nafthali være mæt af Naade og
fuld af Herrens Velsignelse; Vesten og Sønden tage
han til Eje! 24 Og han sagde om Aser: Aser være
velsignet fremfor Sønnerne, han være benaadet blandt
sine Brødre og dyppe sin Fod i Olie! 25 Af Jern og
Kobber være dine Portslaaer, og som dine Dage din
Hvile. 26 Der er ingen som Gud, o Jeskurun! han, som
farer paa Himmelen til din Hjælp og med sin Højhed
paa de øverste Skyer. 27 Den evige Gud er en Bolig,
og hernede ere de evige Arme; og han har uddrevet
Fjenden for dit Ansigt og sagt: Ødelæg! 28 Og Israel
bor tryggelig for sig selv; Jakobs Øje er til et Land
med Korn og Vin; ja hans Himle skulle dryppe med
Dug. 29 Salig er du, Israel! hvo er som du, et Folk,
frelst i Herren, han er din Hjælps Skjold og din Højheds
Sværd! og dine Fjender skulle smigre for dig, og du
skal træde paa deres Høje.

34 Og Mose gik op fra Moabs slette Marker paa
Nebo Bjerg, paa Pisgas Top, som er lige over for
Jeriko; og Herren lod ham se hele Landet: Gilead indtil
Dan 2 og hele Nafthali og Efraims og Manasse Land og
hele Judas Land indtil det yderste Hav 3 og Sydlandet
og Sletten, Dalen ved Jeriko, Palmestaden, indtil Zoar.
4 Og Herren sagde til ham: Dette er det Land, som jeg
har tilsvoret Abraham, Isak og Jakob og sagt: Din Sæd
vil jeg give det; jeg har ladet dig se det med dine Øjne,
men du skal ikke drage derover. 5 Og Mose, Herrens
Tjener, døde der i Moabs Land, efter Herrens Mund.
6 Og han begrov ham i Dalen i Moabiternes Land,
tværs over for Beth-Peor; og ingen ved hans Grav
indtil denne Dag. 7 Og Mose var hundrede og tyve Aar
gammel, der han døde; hans Øje var ikke sløvet, og
hans Kraft var ikke veget fra ham. 8 Og Israels Børn
begræd Mose paa Moabiternes slette Marker tredive
Dage; og Graadens Dage endtes, Sorgen over Mose.
9 Og Josva, Nuns Søn, blev fyldt med Visdomsaand,
thi Mose havde lagt sine Hænder paa ham; og Israels
Børn hørte ham og gjorde, som Herren havde befalet
Mose. 10 Men der opstod ikke en Profet ydermere i
Israel som Mose, hvem Herren kendte Ansigt til Ansigt,
11 naar man ser hen til alle de Tegn og de underlige
Ting, som Herren sendte ham til at gøre i Ægyptens
Land, paa Farao og paa alle hans Tjenere og paa alt
hans Land, 12 og til den vældige Haand og til alle de
forfærdelige og store Gerninger, som Mose gjorde for
al Israels Øjne.

Josua

1 Og det skete efter Mose Herrens Tjeners Død, da
sagde Herren til Josva, Nuns Søn, som havde tjent
Mose, saaledes: **2** Mose, min Tjener, er død; saa gør
dig nu rede, drag over denne Jordan, du og alt dette
Folk, til det Land, som jeg giver Israels Børn. **3** Hvert
Sted, som eders Fodsaal skal træde paa, det har jeg
givet eder, som jeg sagde til Mose; **4** fra Ørken og
dette Libanon og indtil den store Flod, den Flod Frat, alt
Hethiternes Land, og indtil det store Hav imod Solens
Nedgang, det skal være eders Landemærke. **5** Ingen
Mand skal bestaa for dit Ansigt alle dine Livs Dage;
ligesom jeg var med Mose, vil jeg være med dig, jeg
vil ikke slippe og ikke forlade dig. **6** Vær frimodig og
vær stærk; thi du skal dele Landet til Arv iblandt dette
Folk, hvilket jeg tilsvor deres Fædre at ville give dem. **7**
Vær kun saare frimodig og stærk, saa du tager Vare
paa at gøre efter al den Lov, som Mose, min Tjener,
bød dig; vig ikke fra den til højre eller venstre Side, at
du kan handle klogelig paa al den Vej, som du skal
vandre paa. **8** Denne Lovs Bog skal ikke vige fra din
Mund, men du skal grunde paa den Dag og Nat, paa
det du kan tage Vare paa at gøre efter alt det, som er
skrevet i den; thi da skal det gaa dig vel i dine Veje, og
da skal du handle klogelig. **9** Har jeg ikke befalet dig:
Vær frimodig og stærk, forfærdes ikke og ræddes ikke;
thi Herren din Gud er med dig paa al den Vej, som du
skal vandre paa. **10** Da bød Josva Folkets Fogeder og
sagde: **11** Gaar midt igennem Lejren og byder Folket
og siger: Bereder eder Tæring; thi inden tre Dage
skulle I gaa over denne Jordan for at komme til at eje
Landet, som Herren eders Gud giver eder at eje. **12**
Og til Rubeniterne og til Gaditerne og til Halvdelen af
Manasse Stamme sagde Josva: **13** Kommer det Ord i
Hu, som Mose, Herrens Tjener, bød eder og sagde:
Herren eders Gud skaffer eder Rolighed og giver eder
dette Land. **14** Lader eders Hustruer og eders smaa
Børn og eders Kvæg blive i Landet, som Mose har
givet eder paa denne Side Jordanen; men I skulle
drage over bevæbnede for eders Brødres Ansigt, alle
vældige til Strid, og hjælpe dem, **15** indtil Herren skaffer
eders Brødre Rolighed som eder, at ogsaa de kunne
eje Landet, som Herren eders Gud skal give dem; saa
skulle I vende tilbage til eders Ejendoms Land og eje
det, som Mose, Herrens Tjener, gav eder paa denne
Side Jordanen mod Solens Opgang. **16** Og de svarede
Josva og sagde: Vi ville gøre alt det, som du har budet
os, og vi ville gaa til alt, hvortil du vil sende os. **17** I alle
Ting, ligesom vi hørte Mose, saaledes ville vi og høre
dig; vilde kun Herren din Gud være med dig, ligesom
han var med Mose! **18** Hver den, som er genstridig
mod din Mund og ikke hører dine Ord i alt det, du byder
ham, han skal død; vær ikkun frimodig og stærk.

2 Og Josva, Nuns Søn, sendte hemmelig to Mænd
som Spejdere fra Sittim og sagde: Gaar hen, beser
Landet og Jeriko; og de gik hen og kom ind i en
Kvindes, en Skøges Hus, og hendes Navn var Rahab,
og de laa der. **2** Da blev der sagt til Kongen af Jeriko
saaledes: Se, i Nat er der komne Mænd hid af Israels
Børn for at udforske Landet. **3** Da sendte Kongen af
Jeriko Bud til Rahab og lod sige: Før de Mænd ud, som
kom til dig, som kom til dit Hus; thi de ere komne til
at udforske alt Landet. **4** Men Kvinden havde taget
de to Mænd og skjult dem; og hun sagde saaledes:
Mændene kom til mig, men jeg vidste ikke, hvorfra de
vare. **5** Og det skete, der de vilde lukke Porten, da
det var mørkt, gik Mændene ud, jeg ved ikke, hvor de
Mænd gik hen; forfølger dem snart, thi saa skulle I naa
dem. **6** Men hun havde ladet dem stige op paa Taget
og skjult dem under Hørstilkene, som vare udbredte
af hende paa Taget. **7** Og Mændene forfulgte dem
paa Vejen til Jordanen indtil Færgestederne, og man
lukkede Porten til, efter at de, som forfulgte dem, vare
udgangne. **8** Og førend de havde lagt sig, gik hun op
til dem paa Taget, **9** og hun sagde til Mændene: Jeg
ved, at Herren har givet eder Landet, og at Forfærdelse
for eder er falden paa os, og at Landets Indbyggere
ere mistrøstige for eders Ansigt. **10** Thi vi have hørt,
at Herren udtørrede Vandet i det røde Hav for eders
Ansigt, der I gik ud af Ægypten, og hvad I gjorde
ved Amoriternes to Konger, som vare paa hin Side
Jordanen, Sihon og Og, hvilke I ødelagde. **11** Og vi
have hørt det, og vort Hjerte er mistrøstigt, og intet
Mod bestaar ydermere i nogen for eders Ansigt; thi
Herren eders Gud, han er en Gud i Himmelen oventil
og paa Jorden nedentil. **12** Og nu, kære, sværger mig
ved Herren, efterdi jeg gjorde Miskundhed mod eder, at
I og ville gøre Miskundhed imod min Faders Hus og
give mig et sikkert Tegn, **13** at I ville lade min Fader
og min Moder og mine Brødre og mine Søstre leve,
og alt det, de have, og fri vore Sjæle fra Døden. **14**
Og Mændene sagde til hende: Vore Sjæle skulle være
i Stedet for eders til at dø, naar I kun ikke kundgør
denne vor Handel; og det skal ske, naar Herren giver
os Landet, da ville vi vise Miskundhed og Troskab imod
dig. **15** Saa lod hun dem ned ved et Reb igennem
Vinduet; thi hendes Hus var ved Stadens Mur, og hun
boede ved Muren. **16** Og hun sagde til dem: Gaar op
paa Bjerget, at de, som forfølge eder, ikke skulle møde
eder, og skjuler eder der i tre Dage, indtil de komme
igen, som forfølge eder, og siden kunne I gaa eders
Vej. **17** Og Mændene sagde til hende: Vi ville være
løste fra denne din Ed, som du kom os til at sværge:

18 Se, naar vi komme ind i Landet, da skal du binde
denne Skarlagens Snor i Vinduet, igennem hvilket du
har ladet os ned, og du skal samle til dig i Huset din
Fader og din Moder og dine Brødre og din Faders
ganske Hus; 19 og det skal ske, hver den, som gaar ud
af dit Huses Døre udenfor, hans Blod skal være paa
hans Hoved, og vi skulle være uskyldige; men hver
den, som er med dig i Huset, hans Blod skal være
paa vort Hoved, dersom der bliver lagt Haand paa
ham. 20 Men dersom du kundgør denne vor Handel,
da ville vi være løste fra den Ed, som du kom os til at
sværge. 21 Og hun sagde: Det skal saa være efter
eders Ord, og hun lod dem gaa, og de gik; og hun
bandt den Skarlagens Snor i Vinduet. 22 Saa gik de
hen og kom paa Bjerget og bleve der tre Dage, indtil
de, som forfulgte dem, vendte tilbage; men Forfølgerne
ledte paa hele Vejen og fandt dem ikke. 23 Saa vendte
de to Mænd tilbage og gik ned ad Bjerget og for over
og kom til Josva, Nuns Søn, og de fortalte ham alting,
som havde rammet dem. 24 Og de sagde til Josva:
Herren har givet alt Landet i vor Haand, ja ogsaa alle
Landets Indbyggere ere mistrøstige for vort Ansigt.

3 Og Josva stod aarle op om Morgenen, og de rejste
fra Sittim og kom til Jordanen, han og alle Israels
Børn; og de bleve der om Natten, førend de droge
over. 2 Og det skete, der tre Dage vare til Ende, da gik
Fogederne midt igennem Lejren. 3 Og de bøde Folket
og sagde: Naar I se Herrens, eders Guds Pagts Ark,
og Præsterne, Leviterne, som bære den, saa skulle I
rejse ud fra eders Sted og gaa efter den; 4 — dog at
der skal være Rum imellem eder og imellem den, ved
tusinde Alen i Maal, I skulle ikke komme nær til den; —
paa det at I skulle vide den Vej, paa hvilken I skulle
gaa; thi I have ikke tilforn draget over paa den Vej. 5
Og Josva sagde til Folket: Helliger eder; thi Herren
skal gøre underlige Ting i Morgen iblandt eder. 6 Og
Josva sagde til Præsterne: Bærer Pagtens Ark og gaar
over foran Folket; og de bare Pagtens Ark og gik foran
Folket. 7 Og Herren sagde til Josva: Paa den Dag vil
jeg begynde at gøre dig stor for al Israels Øjne, og
de skulle vide, at ligesom jeg var med Mose, saa vil
jeg og være med dig. 8 Men du skal byde Præsterne,
som bære Pagtens Ark, og sige: Naar I komme til det
yderste af Jordanens Vande, da skulle I blive staaende
i Jordanen. 9 Og Josva sagde til Israels Børn: Kommer
nær hid og hører Herren eders Guds Ord. 10 Og Josva
sagde: Derpaa skulle I vide, at den levende Gud er
midt iblandt eder og skal fordrive for eders Ansigt
Kananiterne og Hethiterne og Heviterne og Feresiterne
og Girgasiterne og Amoriterne og Jebusiterne. 11 Se,
al Jordens Herres Pagts Ark gaar over for eders Ansigt
igennem Jordanen. 12 Saa tager eder nu tolv Mænd
af Israels Stammer, een Mand af hver Stamme. 13
Og det skal ske, naar Præsterne, som bære Herrens,
al Jordens Herres, Ark, med Fodsaalerne staa stille i
Jordanens Vande, da skal Jordanens Vande afskæres,
nemlig de Vande, som komme ned ovenfra; og de
skulle staa som een Dynge. 14 Og det skete, der Folket
drog ud af deres Telte for at gaa over Jordanen, da bare
Præsterne Pagtens Ark for Folkets Ansigt. 15 Og der
de, som bare Arken, kom til Jordanen, og Præsterne,
som bare Arken, vædede deres Fødder yderst i Vandet,
(men Jordanen var fuld over alle sine Bredder hele
Høsten igennem): 16 Da stod det Vand stille, som kom
ned ovenfra, det rejste sig til een Dynge saare langt
borte ved den Stad Adam, som ligger op til Zarthans
Side, men det, som løb ned til Havet ved den slette
Mark, nemlig Salthavet, det blev aldeles afskaaret; saa
gik Folket over imod Jeriko. 17 Og Præsterne, som
bare Herrens Pagts Ark, stode fast paa det tørre, midt i
Jordanen; og al Israel gik over paa det tørre, indtil det
ganske Folk var gaaet helt over Jordanen.

4 Og det skete, der alt Folket var gaaet helt over
Jordanen, da sagde Herren til Josva: 2 Tager eder
tolv Mænd af Folket, een Mand af hver Stamme, 3
og byder dem og siger: Optager eder herfra, midt af
Jordanen, tolv Stene fra det Sted, som Præsternes
Fødder staa fast paa, og bærer dem over med eder
og lader dem blive paa det Sted, hvor I blive denne
Nat over. 4 Da kaldte Josva ad de tolv Mænd, som
han havde til Rede af Israels Børn, een Mand af hver
Stamme; 5 og Josva sagde til dem: Gaar over frem
foran Herren eders Guds Ark til midt i Jordanen, og
opløfter eder hver een Sten paa sin Skulder efter Tallet
paa Israels Børns Stammer, 6 at det skal være et Tegn
midt iblandt eder, naar eders Børn herefter spørge og
sige: Hvad betyde eder disse Stene? 7 Og I skulle
sige til dem, at Jordanens Vand blev afskaaret for
Herrens Pagts Ark; der den gik igennem Jordanen, da
blev Jordanens Vand afskaaret; og disse Stene skulle
være til en Ihukommelse for Israels Børn evindeligen.
8 Og Israels Børn gjorde saaledes, som Josva bød,
og optoge tolv Stene midt af Jordanen, som Herren
havde sagt til Josva, efter Tallet paa Israels Børns
Stammer; og de førte dem med sig over til det Sted,
hvor de bleve om Natten, og de lode dem blive der. 9
Og tolv Stene oprejste Josva midt i Jordanen, nede,
hvor Præsterne, som bare Pagtens Ark, havde staaet
med deres Fødder, og de ere der indtil denne Dag.
10 Og Præsterne, som bare Arken, bleve staaende
midt i Jordanen, indtil hvert Ord var fuldkommet, som
Herren havde talet til Folket, efter alt det, som Mose
havde befalet Josva; og Folket skyndte sig og gik
over. 11 Og det skete, der det ganske Folk var gaaet

helt over, da kom Herrens Ark og Præsterne over, for
Folkets Ansigt. 12 Og Rubens Børn og Gads Børn og
Halvdelen af Manasse Stamme gik over bevæbnede,
foran Israels Børns Ansigt, saaledes som Mose havde
talet til dem. 13 Ved fyrretyve Tusinde, bevæbnede
til Strid, gik de over for Herrens Ansigt til Krigen paa
Jerikos slette Marker. 14 Paa den Dag gjorde Herren
Josva stor for al Israels Øjne; og de frygtede ham,
saaledes som de frygtede Mose, alle hans Livs Dage.
15 Og Herren sagde til Josva: 16 Byd Præsterne, som
bære Vidnesbyrdets Ark, at de stige op af Jordanen.
17 Saa bød Josva Præsterne, og sagde: Stiger op af
Jordanen! 18 Og det skete, der Præsterne, som bare
Herrens Pagts Ark, stege op midt af Jordanen, saa
snart Præsternes Fodsaaler havde betraadt det tørre,
da kom Jordanens Vand tilbage til sit Sted og gik som
tilforn over alle sine Bredder. 19 Og Folket steg op af
Jordanen paa den tiende Dag i den første Maaned,
og de lejrede sig i Gilgal, paa Østgrænsen af Jerikos
Landemærke. 20 Og de tolv Stene, som de toge af
Jordanen, oprejste Josva i Gilgal. 21 Og han sagde til
Israels Børn: Naar eders Børn herefter spørge deres
Fædre og sige: Hvad betyde disse Stene? 22 da skulle
I kundgøre eders Børn det og sige: Israel gik paa det
tørre igennem denne Jordan, 23 thi Herren eders Gud
udtørrede Jordanens Vande for eders Ansigt, indtil I
kom over, ligesom Herren eders Gud gjorde ved det
røde Hav, hvilket han udtørrede for vort Ansigt, indtil
vi kom over, 24 at alle Folk paa Jorden Skulle kende
Herrens Haand, at den er stærk, at I skulle frygte
Herren eders Gud alle Dage.

5 Og det skete, der alle Amoriternes Konger, som
boede paa hin Side Jordanen imod Vesten, og alle
Kananiternes Konger, som boede ved Havet, hørte,
at Herren havde udtørret Jordanens Vande for Israels
Børns Ansigt, indtil de kom over, da blev deres Hjerte
mistrøstigt, og der var ikke ydermere Mod i dem for
Israels Børns Ansigt. 2 Paa den Tid sagde Herren
til Josva: Gør dig Stenknive og omskær Israels Børn
igen anden Gang. 3 Da gjorde Josva sig Stenknive
og omskar Israels Børn ved Araloths Høj. 4 Og dette
er Sagen, hvorfor Josva omskar dem: Alt Folket af
Mandkøn, som var udgaaet af Ægypten, alt Krigsfolket
var død i Ørken paa Vejen, siden de gik ud af Ægypten.
5 Thi alt Folket, som udgik, var omskaaret; men alt
Folket, som var født i Ørken paa Vejen, siden de udgik
af Ægypten, havde de ikke omskaaret. 6 Thi Israels
Børn vandrede fyrretyve Aar i Ørken, indtil alt det Folk,
Krigsfolket, som udgik af Ægypten, var uddød, de som
ikke havde hørt Herrens Røst, saa at Herren svor dem,
at han ikke vilde lade dem se det Land, som Herren
havde tilsvoret deres Fædre at give os, et Land, som
flyder med Mælk og Honning. 7 Og han oprejste deres
Børn i deres Sted; dem omskar Josva, thi de havde
Forhud, eftersom man ikke havde omskaaret dem paa
Vejen. 8 Og det skete, der de vare færdige med at
omskære alt Folket, da bleve de paa deres Sted i
Lejren, indtil de bleve karske. 9 Og Herren sagde til
Josva: I Dag har jeg afvæltet Ægyptens Skændsel fra
eder; og man kaldte samme Steds Navn Gilgal indtil
denne Dag. 10 Og Israels Børn lejrede sig i Gilgal, og
de holdt Paaske den fjortende Dag i Maaneden om
Aftenen, paa Jerikos slette Marker. 11 Og de aade af
Landets Grøde fra anden Paaskedag, nemlig usyrede
Brød og ristede Aks, paa selvsamme Dag. 12 Saa
holdt Mannaen op, anden Dag efter at de havde ædt af
Landets Grøde, og Israels Børn havde ikke ydermere
Manna; men de aade af Kanaans Lands nye Grøde i
samme Aar. 13 Og det skete, der Josva var ved Jeriko,
at han opløftede sine Øjne og saa, og se, en Mand
stod lige imod ham og havde sit dragne Sværd i sin
Haand; og Josva gik til ham og sagde til ham: Hører
du os til eller vore Fjender? 14 Og han sagde: Nej!
men jeg er en Fyrste over Herrens Hær, nu kom jeg!
Da faldt Josva paa sit Ansigt til Jorden og tilbad og
sagde til ham: Hvad taler min Herre til sin Tjener? 15
Og Fyrsten over Herrens Hær sagde til Josva: Drag din
Sko af din Fod, thi det Sted, som du staar paa, det er
helligt; og Josva gjorde saa.

6 Og Jeriko havde lukket for sig og var tillukket for
Israels Børns Ansigt; der kunde ingen gaa ud, ej
heller komme ind. 2 Og Herren sagde til Josva: Se, i
din Haand har jeg givet Jeriko og dens Konge, som ere
vældige til Strid. 3 Og I skulle gaa omkring Staden, alle
Krigsmændene, saa at de gaa rundt om Staden een
Gang; saaledes skal du gøre seks Dage. 4 Og syv
Præster skulle bære syv fuldtonende Basuner foran
Arken, og paa den syvende Dag skulle I gaa om Staden
syv Gange, og Præsterne skulle blæse i Basunerne. 5
Og det skal ske, naar man blæser langsomt i Hornet,
naar I høre Basunens Lyd, da skal alt Folket skrige med
et stort Skrig; saa skal Stadens Mur falde lige ned, og
Folket skal stige op, hver lige frem for sig. 6 Saa kaldte
Josva, Nuns Søn, ad Præsterne og sagde til dem:
Bærer Pagtens Ark, og lader syv Præster bære de
syv fuldtonende Basuner foran Herrens Ark. 7 Og han
sagde til Folket: Gaar frem og gaar omkring Staden; og
hvo som er bevæbnet, gaa frem foran Herrens Ark. 8
Og det skete, der Josva havde sagt dette til Folket, da
gik syv Præster frem, som bare de syv fuldtonende
Basuner for Herrens Ansigt, og blæste i Basunerne;
og Herrens Pagts Ark fulgte efter dem. 9 Og hver,
som var bevæbnet, gik foran Præsterne, som blæste i
Basunerne; og Troppen, som sluttede, gik efter Arken,

medens man vedblev at blæse i Basunerne. 10 Og
Josva bød Folket og sagde: I skulle ikke skrige og ej
lade eders Røst høre, og der skal ikke et Ord udgaa af
eders Mund, indtil den Dag jeg siger til eder: Skriger! da
skulle I skrige. 11 Saa gik Herrens Ark omkring, saa at
den gik rundt om Staden een Gang; og de kom i Lejren
og bleve om Natten i Lejren. 12 Og Josva stod tidlig op
om Morgenen, og Præsterne bare Herrens Ark. 13 Og
de syv Præster, som bare de syv fuldtonende Basuner
foran Herrens Ark, gik stedse og blæste i Basunerne; og
hver bevæbnet gik for deres Ansigt, og Troppen, som
sluttede, gik efter Herrens Ark, medens man vedblev
at blæse i Basunerne. 14 Og de gik omkring Staden
paa den anden Dag een Gang, og de vendte tilbage
til Lejren; saaledes gjorde de seks Dage. 15 Og det
skete paa den syvende Dag, da stode de tidlig op, der
Morgenrøden brød frem, og de gik omkring Staden syv
Gange, efter den samme Vis, kun at de den samme
Dag kom syv Gange omkring Staden. 16 Og det skete
den syvende Gang, da blæste Præsterne i Basunerne,
og Josva sagde til Folket: Skriger! thi Herren har givet
eder Staden. 17 Og Staden, den og alt det, som er i
den, skal være sat i Band for Herren; kun den Skøge
Rahab skal leve, hun og alle de, som ere i Huset med
hende; thi hun skjulte Budene, som vi udsendte. 18
Kun maa I forvare eder for det bandlyste, at I ikke
komme under Band og tage af det bandlyste og sætte
Israels Lejr i Band og forstyrre den. 19 Men alt Sølv og
Guld og Kobberkar og Jern, det skal være helligt for
Herren; det skal komme til Herrens Liggendefæ. 20 Og
Folket skreg, da de blæste i Basunerne; ja det skete,
der Folket hørte Basunernes Lyd, da skreg Folket med
et stort Skrig, og Muren faldt lige ned, og Folket steg op
i Staden, hver lige frem for sig, og de indtoge Staden.
21 Og de ødelagde alt det, som var i Staden, baade
Mand og Kvinde, baade ung og gammel, og Øksne og
Faar og Asener, med skarpe Sværd. 22 Men Josva
sagde til de to Mænd, som havde spejdet Landet: Gaar
i den Kvindes, den Skøges Hus, og udfører Kvinden
derfra og alt det, som hører hende til, som I have svoret
hende. 23 Da gik de unge Karle, Spejderne, ind og
udførte Rahab og hendes Fader og hendes Moder og
hendes Brødre, og alt det, som hørte hende til, og al
hendes Slægt udførte de; og de lode dem blive uden
for Israels Lejr. 24 Men Staden opbrændte de med Ild
og alt det, som var i den; alene Sølvet og Guldet og
Kobberkarrene og Jernet, det gave de til Herrens Huses
Liggendefæ. 25 Men Josva lod Rahab, den Skøge, og
hendes Faders Hus og alt det, som hørte hende til,
leve, og hun boede midt iblandt Israel indtil denne Dag;
thi hun skjulte Budene, som Josva havde udsendt til at
spejde Jeriko. 26 Og paa den samme Tid tog Josva en
Ed af dem og sagde: Forbandet være den Mand for
Herrens Ansigt, som opstaar og bygger denne Stad
Jeriko; naar han lægger dens Grundvold, koste det
ham hans førstefødte, og naar han sætter dens Porte,
koste det ham hans yngste Søn. 27 Saa var Herren
med Josva, og hans Rygte var over det ganske Land.

7 Men Israels Børn forgrebe sig saare paa det
bandlyste Gods; thi Akan, en Søn af Karmi, som var
en Søn af Sabdi, Seras Søn, af Judas Stamme, tog
af det bandlyste, og Herrens Vrede optændtes imod
Israels Børn. 2 Og Josva udsendte Mænd fra Jeriko
mod Ai, som ligger ved Beth-Aven Østen for Bethel,
og sagde til dem: Gaar op og bespejder Landet; og
Mændene gik op og bespejdede Ai. 3 Og de kom
tilbage til Josva og sagde til ham: Lad ikke alt Folket
drage op, lad ved to Tusinde Mand eller ved tre Tusinde
Mand drage op og slaa Ai; du skal ikke lade det ganske
Folk ulejlige sig derhen; thi de ere faa. 4 Saa droge
af Folket ved tre Tusinde Mænd op derhen; men de
flyede for Ais Mænds Ansigt. 5 Og Mændene af Ai
sloge ved seks og tredive Mænd af dem og forfulgte
dem foran Porten indtil Sebarim og sloge dem, hvor
Vejen gik nedad; da blev Folkets Hjerte mistrøstigt og
blev som Vand. 6 Og Josva sønderrev sine Klæder
og faldt paa sit Ansigt til Jorden for Herrens Ark indtil
Aftenen, han og de Ældste af Israel, og de kastede
Støv paa deres Hoved. 7 Og Josva sagde: Ak, Herre,
Herre! hvi lod du dog dette Folk gaa over Jordanen for
at give os i Amoriternes Haand til vor Fordærvelse?
og gid vi havde ladet os nøje og vare blevne paa hin
Side Jordanen! 8 Hør mig, Herre! hvad skal jeg sige,
efter at Israel vender Ryggen for sine Fjenders Ansigt?
9 Naar Kananiterne og alle Landets Indbyggere høre
det, da omringe de os og udrydde vort Navn af Jorden;
og hvad vil du gøre ved dit store Navn? 10 Da sagde
Herren til Josva: Staa du op; hvorfor faldt du paa dit
Ansigt? 11 Israel har syndet, ja, de have overtraadt min
Pagt, hvilken jeg bød dem; ja, de toge af det bandlyste
Gods, ja, de stjal og dulgte det ogsaa og lagde det
iblandt deres eget Tøj. 12 Og Israels Børn skulle ikke
kunne staa for deres Fjenders Ansigt, de maa vende
Ryggen for deres Fjenders Ansigt, thi de ere i Band;
jeg skal ikke mere blive ved at være med eder, dersom
I ikke fjerne denne Band fra eders Midte. 13 Staa op,
hellig Folket, og sig: Helliger eder til i Morgen; thi saa
siger Herren Israels Gud: Der er Band iblandt dig,
Israel! du kan ikke staa for dine Fjenders Ansigt, førend
I borttage den Band fra eders Midte. 14 Og i Morgen
tidlig skulle I komme frem efter eders Stammer; og det
skal ske, hvilken Stamme Herren rammer paa, den skal
nærme sig, Slægt for Slægt, og den Slægt, som Herren
rammer paa, den skal nærme sig, Hus for Hus, og det
Hus, som Herren rammer paa, det skal nærme sig,

Mand for Mand. 15 Og det skal ske, den, som bliver
ramt som bandlyst, han skal opbrændes med Ild, han
og alt det, han har, fordi han har overtraadt Herrens
Pagt, og fordi han har gjort en Daarlighed i Israel. 16
Og Josva stod tidlig op om Morgenen og lod Israel
nærme sig Stamme for Stamme, og Judas Stamme
blev ramt. 17 Og han lod Judas Slægt nærme sig, og
Seraiternes Slægt blev ramt. 18 Og han lod Seraiternes
Slægt nærme sig, Mand for Mand, og Sabdi blev ramt,
og han lod hans Hus nærme sig, Mand for Mand, og
Akan, en Søn af Karmi, som var Sabdi Søn, Seras
Søn, af Judas Stamme, blev ramt. 19 Og Josva sagde
til Akan: Min Søn, giv dog Herren Israels Gud Ære og
giv ham Lov, og giv mig nu til Kende, hvad du har gjort,
dølg det ikke for mig! 20 Og Akan svarede Josva og
sagde: Sandelig, jeg syndede for Herren Israels Gud,
og saa og saa gjorde jeg. 21 Thi jeg saa en kostelig
babylonisk Kappe iblandt Byttet og to Hundrede Sekel
Sølv og en Guldtunge, hvis Vægt var halvtredsindstyve
Sekel, og jeg fik Lyst til dem og tog dem, og se, de ere
skjulte i Jorden, midt i mit Telt, og Sølvet derunder. 22
Da sendte Josva Bad hen, og de løb til Teltet; og se,
det var skjult i hans Telt og Sølvet derunder. 23 Og de
toge de Ting ud af Teltet og førte dem til Josva og til alle
Israels Børn; og de lagde dem frem for Herrens Ansigt.
24 Saa tog Josva og al Israel med ham Akan, Seras
Søn, og Sølvet og den kostelige Kappe og Guldtungen
og hans Sønner og hans Døtre og hans Øksne og
hans Asener og hans Faar og hans Telt, og alt det han
havde, og de førte ham op i Akors Dal. 25 Og Josva
sagde: Hvi har du forstyrret os? Herren skal forstyrre
dig paa denne Dag; og al Israel stenede ham med
Stene og opbrændte dem med Ild og kastede Stene
over dem. 26 Og de opkastede en stor Stenhob over
ham indtil denne Dag, og Herren vendte om fra sin
strenge Vrede; derfor kaldte man det samme Steds
Navn Akors Dal; den er der indtil denne Dag.

8 Og Herren sagde til Josva: Frygt ikke og ræddes
ikke, tag med dig alt Krigsfolket og gør dig rede,
drag op mod Ai; se, jeg har givet Kongen af Ai og hans
Folk og hans Stad og hans Land i din Haand. 2 Og du
skal gøre ved Ai og dens Konge, ligesom du gjorde ved
Jeriko og dens Konge, kun dens Bytte og dens Kvæg
skulle I røve for eder selv; sæt dig et Baghold bag ved
Staden! 3 Da gjorde Josva sig rede og alt Krigsfolket
at drage op til Ai, og Josva udvalgte tredive Tusinde
Mand, vældige til Strid, og sendte dem hen om Natten.
4 Og han bød dem og sagde: Ser til, I som ere i Baghold
ved Staden bag ved Staden, I skulle ikke holde eder
saare langt fra Staden, og I skulle være alle sammen
rede. 5 Men jeg og alt det Folk, som er med mig, vi ville
komme nær til Staden, og det skal ske, naar de gaa ud
imod os som i Begyndelsen, da ville vi fly for deres
Ansigt. 6 Og de skulle gaa efter os, indtil vi faa draget
dem bort fra Staden; thi de skulle tænke: De fly for vort
Ansigt ligesom i Begyndelsen; og vi ville fly for deres
Ansigt. 7 Da skulle I rejse eder af Bagholdet og indtage
Staden; og Herren eders Gud skal give den i eders
Haand. 8 Og det skal ske, naar I have indtaget Staden,
da skulle I sætte Ild paa Staden; I skulle gøre efter
Herrens Ord; se, jeg har befalet eder det. 9 Saa sendte
Josva dem, og de gik til Bagholdet, og de bleve imellem
Bethel og Ai, Vesten for Ai; men Josva overnattede den
samme Nat midt iblandt Folket. 10 Og Josva stod tidlig
op om Morgenen og mønstrede Folket; og han drog op,
han og de Ældste af Israel, fremmest for Folket mod
Ai. 11 Og alt Krigsfolket, som var hos ham, drog op og
holdt sig nær til og kom lige for Staden; og de sloge
Lejr Norden for Ai, saa at Dalen var imellem ham og
imellem Ai. 12 Og han havde taget ved fem Tusinde
Mand og sat dem i Baghold imellem Bethel og imellem
Ai, Vesten for Staden. 13 Og da Folket havde opstillet
hele Lejren, som var Nord for Staden, og Bagholdet,
som var Vest for Staden, drog Josva samme Nat ned
midt i Dalen. 14 Og det skete, der Kongen af Ai saa
det, da skyndte Mændene af Staden sig og stode tidlig
op og gik ud imod Israel til Striden, han og hele hans
Folk, paa en bestemt Tid, foran den slette Mark; men
han vidste ikke, at der var et Baghold paa ham bag ved
Staden. 15 Men Josva og al Israel lode sig slaa for
deres Ansigt, og de flyede ad Vejen mod Ørken. 16
Da blev alt Folket sammenraabt, som var i Staden,
for at forfølge dem; og de forfulgte Josva, og de bleve
dragne bort fra Staden. 17 Og der blev ikke en Mand
tilovers i Ai og Bethel, som ej drog ud efter Israel; og
de lode Staden aaben og forfulgte Israel. 18 Da sagde
Herren til Josva: Udræk dit Kastespyd, som du har i
din Haand, mod Ai, thi jeg vil give den i din Haand; og
Josva udrakte Spydet, som han havde i sin Haand,
mod Staden. 19 Da rejste Bagholdet sig hasteligen fra
sit Sted, og de løb, der han udstrakte sin Haand, og
kom i Staden og indtoge den; og de skyndte sig og
satte Ild paa Staden. 20 Og Mændene af Ai vendte
sig tilbage, og de saa, og se, Røgen af Staden steg
op mod Himmelen, og der var ingen Udvej for dem
at fly hid eller did; og det Folk, som flyede til Ørken,
vendte sig imod dem, som forfulgte dem. 21 Da Josva
og al Israel saa, at Bagholdet havde indtaget Staden,
og at Røgen steg op af Staden, da vendte de tilbage
og sloge Mændene af Ai. 22 Og hine gik ud af Staden
mod dem, saa de vare midt imellem Israel, hine vare
paa den ene Side, og disse paa den anden Side; og
de sloge dem, indtil ingen blev tilovers af dem som
undkommen eller undsluppen. 23 Og de grebe Kongen
af Ai levende, og de førte ham frem til Josva. 24 Og

det skete, der Israel var kommet til Ende med at slaa
alle Ais Indbyggere ihjel paa Marken i Ørken, hvor
de forfulgte dem, og de vare faldne alle sammen for
skarpe Sværd, indtil det var forbi med dem: Da vendte
al Israel tilbage til Ai og slog den med skarpe Sværd.
25 Og alle de, som faldt paa samme Dag, baade Mænd
og Kvinder, vare tolv Tusinde, alle Folk af Ai. 26 Og
Josva tog ikke sin Haand, som han havde udrakt med
Spydet, tilbage, førend han havde ødelagt alle Ais
Indbyggere. 27 Ikkun Kvæget og Byttet og Rovet af
samme Stad røvede Israel for sig selv efter Herrens
Ord, som han bød Josva. 28 Og Josva afbrændte Ai,
og han gjorde af den en stedsevarende Dynge, en øde
Plads, indtil denne Dag. 29 Og han lod Kongen af Ai
ophænge paa et Træ indtil Aftens Tid; og der Solen
gik ned, bød Josva, at de skulde nedtage hans døde
Krop af Træet, og de kastede den for Indgangen til
Stadens Port, og de opkastede en stor Stenhob over
ham, som er der indtil denne Dag. 30 Da byggede
Josva Herren, Israels Gud, et Alter paa Ebals Bjerg, 31
ligesom Mose, Herrens Tjener, bød Israels Børn efter
det, som er skrevet i Mose Lovbog: Et Alter af hele
Stene, over hvilket der ikke er ført noget Jern; og de
ofrede derpaa Brændofre for Herren, og de slagtede
Takofre. 32 Og han skrev der paa Stenene en Afskrift
af Mose Lov, som han havde skrevet for Israels Børns
Ansigt. 33 Og al Israel og dets Ældste og Fogeder og
Dommere stode paa begge Sider af Arken tværs over
for Præsterne, Leviterne, som bare Herrens Pagts Ark,
saa vel den fremmede som den indfødte, Halvdelen
deraf hen imod Garizims Bjerg, og Halvdelen deraf hen
imod Ebals Bjerg, saaledes som Mose, Herrens Tjener,
fra først af havde budet at velsigne Israels Folk. 34 Og
derefter oplæste han alle Lovens Ord, Velsignelsen og
Forbandelsen, efter alt det, som er skrevet i Lovbogen.
35 Der var ikke et Ord af alt det, som Mose havde budet,
hvilket Josva ej lod oplæse for al Israels Forsamling,
endog for Kvinderne og smaa Børn og den fremmede,
som vandrede midt iblandt dem.

9 Og det skete, der alle Kongerne, som vare paa
denne Side Jordanen, i Bjerglandet og i Lavlandet
og paa hele Kysten af det store Hav tværs overfor
Libanon, samt Hethiterne og Amoriterne, Kananiterne
og Feresiterne, Heviterne og Jebusiterne, hørte det: 2
Da samlede de sig til Hobe at stride imod Josva og
imod Israel endrægteligen. 3 Da Indbyggerne af Gibeon
havde hørt, hvad Josva havde gjort ved Jeriko og Ai, 4
da handlede ogsaa de med List og gik hen og gave sig
ud for Sendebud; og de toge gamle Sække paa deres
Asener og gamle sønderrevne og bødede Læderflasker
til Vin 5 og gamle og lappede Sko paa deres Fødder og
gamle Klæder paa sig, og alt Brødet til deres Tæring
var tørt og mullent. 6 Og de gik til Josva i Lejren ved
Gilgal, og de sagde til ham og til Israels Mænd: Vi ere
komne fra et langt fra liggende Land, saa gører nu Pagt
med os. 7 Da sagde Israels Mænd til Heviten: Maaske
du bor midt iblandt os, hvorledes kunne vi da gøre Pagt
med dig. 8 Og de sagde til Josva: Vi ere dine Tjenere;
og Josva sagde til dem: Hvo ere I, og hvorfra komme
I? 9 Og de sagde til ham: Dine Tjenere ere komne fra
et saa re langt fra liggende Land for Herren din Guds
Navns Skyld; thi vi have hørt hans Rygte og alt det,
som han gjorde i Ægypten. 10 Og alt det, som han
gjorde ved Amoriternes to Konger, som vare paa hin
Side Jordanen, ved Sihon, Kongen i Hesbon, og ved
Og, Kongen i Basan, som var i Astharoth. 11 Derfor
sagde vore Ældste og alle vort Lands Indbyggere til os
saalunde: Tager Tæring med eder paa Vejen og gaar
dem i Møde, og siger til dem: Vi ere eders Tjenere,
saa gører nu Pagt med os. 12 Dette er vort Brød, det
toge vi varmt med os paa Rejsen fra vore Huse den
Dag, vi gik ud for at vandre til eder; men se, nu er det
tørt, og det er mullent. 13 Og disse ere Læderflasker
til Vin, som vi fyldte, der de vare nye, se, de ere og
sønderrevne; og disse vore Klæder og vore Sko ere
blevne gamle for denne saare lange Vejs Skyld. 14
Saa toge Mændene af deres Rejsekost, og de spurgte
ikke Herrens Mund ad. 15 Og Josva gjorde Fred med
dem og gjorde Pagt med dem, at han vilde lade dem
leve; og Menighedens Fyrster tilsvore dem det. 16
Men det skete, der tre Dage vare til Ende, efter at de
havde gjort Pagt med dem, da hørte de, at de vare
nær hos dem, og at de boede midt iblandt dem. 17 Thi
der Israels Børn rejste frem, da kom de paa den tredje
Dag til deres Stæder; og deres Stæder vare Gibeon
og Kefira og Beeroth og Kirjath-Jearim. 18 Og Israels
Børn ihjelsloge dem ikke; thi Menighedens Fyrster
havde tilsvoret dem ved Herren, Israels Gud, og al
Menigheden knurrede mod Fyrsterne. 19 Da sagde alle
Fyrsterne til hele Menigheden: Vi have tilsvoret dem
ved Herren, Israels Gud; derfor kunne vi nu ikke røre
dem. 20 Dette ville vi gøre dem: Vi ville lade dem leve,
at der ikke skal komme en Vrede over os for den Eds
Skyld, som vi have tilsvoret dem. 21 Fremdeles sagde
Fyrsterne til dem: Lader dem leve, at de maa være
Vedhuggere og Vanddragere for hele Menigheden,
ligesom Fyrsterne have sagt til dem. 22 Da kaldte
Josva ad dem og talede til dem og sagde: Hvi bedroge
I os og sagde: Vi bo saare langt fra eder, og I bo dog
midt iblandt os? 23 Derfor skulle I nu være forbandede,
saa at der ikke skal være nogen iblandt eder, som jo er
Træl, Vedhugger eller Vanddrager til min Guds Hus. 24
Og de svarede Josva og sagde: Fordi det blev dine
Tjenere sikkert tilkendegivet, hvad Herren din Gud bød
Mose sin Tjener, at han vilde give eder alt Landet og

ødelægge alle Landets Indbyggere for eders Ansigt,
saa frygtede vi saare for vort Liv for eders Ansigt og
have gjort denne Gerning. 25 Men nu, se, vi ere i din
Haand; som det er godt og som det er ret for dine Øjne
at gøre os, det gør! 26 Og han gjorde saaledes mod
dem; og han reddede dem fra Israels Børns Haand, og
de sloge dem ikke ihjel. 27 Og Josva satte dem paa
den samme Dag til Vedhuggere og Vanddragere for
Menigheden og for Herrens Alter indtil denne Dag, ved
det Sted, som han vilde udvælge.

10 Og det skete, der Adoni-Zedek, Kongen af
Jerusalem, hørte, at Josva havde indtaget Ai
og ødelagt den og gjort saa mod Ai og dens Konge,
som han gjorde mod Jeriko og dens Konge, og at
Indbyggerne af Gibeon havde gjort Fred med Israel og
vare midt iblandt dem: 2 Da flygtede de saare, fordi
Gibeon var en stor Stad som en af de kongelige Stæder,
og fordi den var større end Ai, og alle Mændene derudi
vare vældige Mænd. 3 Og Adoni-Zedek, Kongen af
Jerusalem, sendte Bud til Hoham, Kongen af Hebron,
og til Piream, Kongen af Jarmuth, og til Jafia, Kongen
af Lakis, og til Debir, Kongen af Eglon, og lod sige: 4
Kommer op til mig og hjælper mig, at vi kunne slaa
Gibeon; thi den har gjort Fred med Josva og med
Israels Børn. 5 Og de fem amoritiske Konger samlede
sig og droge op, Kongen af Jerusalem, Kongen af
Hebron, Kongen af Jarmuth, Kongen af Lakis, Kongen
af Eglon, de og alle deres Lejre; og de lejrede sig mod
Gibeon og strede mod den. 6 Og de Mænd af Gibeon
sendte til Josva til Lejren, til Gilgal, og lode sige: Drag
ikke din Haand fra dine Tjenere, kom snart op til os
og frels os og hjælp os; thi alle Amoriternes Konger,
som bo paa Bjergene, have forsamlet sig imod os.
7 Og Josva drog op fra Gilgal, han og alt Krigsfolket
med ham, og alle, som vare vældige til Strid. 8 Og
Herren sagde til Josva: Frygt ikke for dem, thi jeg har
givet dem i din Haand; der skal ikke en Mand af dem
kunne staa for dit Ansigt. 9 Saa kom Josva hasteligen
over dem; thi han drog den hele Nat op fra Gilgal. 10
Og Herren forskrækkede dem for Israels Ansigt, saa
han slog dem med et svart Slag ved Gibeon; og han
forfulgte dem paa Vejen, hvor man gaar op til Beth-
Horon, og slog dem indtil Aseka og indtil Makkeda.
11 Og det skete, der de flyede for Israels Ansigt, og
de vare der, hvor man gaar ned til Beth-Horon, da
lod Herren falde store Stene af Himmelen paa dem
indtil Aseka, at de døde; de vare flere, som døde af
samme Hagelstene, end de, som Israels Børn sloge
ihjel med Sværdet. 12 Da talede Josva til Herren paa
samme Dag, der Harren gav Amoriterne for Israels
Børns Ansigt, og han sagde for Israels Øjne: Sol, staa
stille i Gibeon, og Maane, i Ajalons Dal! 13 Saa stod
Solen stille, og Maanen blev staaende, indtil Folket
havde hævnet sig paa sine Fjender; er det ikke skrevet
i den oprigtiges Bog? Saa blev Solen staaende midt
paa Himmelen og ilede ikke til at gaa ned henved en
hel Dag. 14 Og der var ingen Dag som denne, hverken
før eller efter den, at Herren hørte en Mands Røst; thi
Herren stred for Israel. 15 Og Josva vendte tilbage og
al Israel med ham til Lejren ved Gilgal. 16 Men hine
fem Konger vare flygtede, at de havde skjult sig i den
Hule ved Makkeda. 17 Og det blev Josva tilkendegivet,
at man sagde: De fem Konger ere fundne skjulte i den
Hule ved Makkeda. 18 Og Josva sagde: Vælter store
Stene for Gabet paa Hulen, og sætter Mænd ved den
for at tage Vare paa dem. 19 Og I, staar ikke stille,
forfølger eders Fjender og slaar deres Bagtrop; lader
dem ikke komme til deres Stæder, thi Herren eders
Gud har givet dem i eders Haand. 20 Og det skete, der
Josva og Israels Børn var færdige med at slaa dem
med et saare stort Slag, indtil de havde gjort Ende paa
dem, da vare nogle blevne tilovers af dem, og de kom
ind i de faste Stæder. 21 Men alt Folket vendte tilbage
til Josva til Lejren ved Makkeda med Fred; der havde
ingen rørt sin Tunge imod Israels Børn, ja ikke mod
nogen af dem. 22 Og Josva sagde: Aabner Gabet paa
Hulen, og fører disse fem Konger ud til mig af Hulen!
23 Og de gjorde saa og førte de fem Konger ud til ham
af Hulen: Kongen af Jerusalem, Kongen af Hebron,
Kongen af Jarmuth, Kongen af Lakis, Kongen af Eglon.
24 Og det skete, der de havde ført disse Konger ud til
Josva, da kaldte Josva ad alle Israels Mænd, og sagde
til de Øverste for Krigsmændene, som droge med ham:
Kommer frem, sætter eders Fødder paa disse Kongers
Halse; saa kom de frem og satte deres Fødder paa
deres Halse. 25 Da sagde Josva til dem: Frygter ikke
og forfærdes ikke, værer frimodige og værer stærke; thi
Herren skal gøre saaledes imod alle eders Fjender,
dem som I stride imod. 26 Og derefter slog Josva
dem og dræbte dem og hængte dem paa fem Træer,
og de bleve hængende paa Træerne indtil Aftenen.
27 Og det skete ved den Tid, da Solen gik ned, bød
Josva, og de toge dem ned af Træerne og kastede
dem i den Hule, som de havde været skjulte i; og de
lagde store Stene for Gabet af Hulen, hvor de ere indtil
denne Dag. 28 Og Josva indtog Makkeda paa den
samme Dag og slog den med skarpe Sværd, og dens
Konge ødelagde han tillige med alle Personer, som
vare i den, han lod ingen blive tilovers til at undkomme;
og han gjorde mod Kongen af Makkeda, ligesom han
gjorde mod Kongen af Jeriko. 29 Og Josva og hele
Israel med ham gik over fra Makkeda til Libna, og han
stred mod Libna. 30 Og Herren gav ogsaa den og dens
Konge i Israels Haand, og han slog den med skarpe
Sværd og alle Personer, som vare derudi, han lod ingen

blive tilovers til at undkomme; og han gjorde mod dens
Konge, ligesom han gjorde mod Kongen af Jeriko. 31
Og Josva og hele Israel med ham gik over fra Libna til
Lakis; og han slog Lejr imod den og stred imod den. 32
Og Herren gav Lakis i Israels Haand, og han indtog
den paa den anden Dag, og han slog den med skarpe
Sværd og alle Personer, som vare i den; i alle Maader,
som han gjorde mod Libna. 33 Da drog Horam, Kongen
af Geser, op at hjælpe Lakis; men Josva slog ham og
hans Folk, indtil han ikke lod nogen blive tilovers til at
undkomme. 34 Og Josva og al Israel med ham gik over
fra Lakis til Eglon; og de sloge Lejr imod den og strede
imod den. 35 Og de indtoge den paa den samme Dag
og sloge den med skarpe Sværd, og han ødelagde
alle Personer, som vare derudi, paa den samme Dag; i
alle Maader, som han gjorde mod Lakis. 36 Siden drog
Josva og al Israel med ham op fra Eglon til Hebron, og
de strede imod den. 37 Og de indtoge den og sloge den
med skarpe Sværd og dens Konge og alle dens Stæder
og alle Personer, som vare deri, han lod ingen blive
tilovers til at undkomme, i alle Maader som han gjorde
mod Eglon; og han ødelagde den og alle Personer,
som vare i den. 38 Saa vendte Josva tilbage og hele
Israel med ham til Debir og stred imod den. 39 Og han
indtog den og dens Konge og alle dens Stæder, og de
sloge dem med skarpe Sværd, og de ødelagde alle
Personer, som vare i den, han lod ingen blive tilovers til
at undkomme; ligesom han gjorde ved Hebron, saa
gjorde han ved Debir og dens Konge, og ligesom han
gjorde ved Libna og dens Konge. 40 Saa slog Josva alt
Landet paa Bjergene og mod Sønden og Lavlandet
og Dalene og alle deres Konger, han lod ingen blive
tilovers til at undkomme; og han ødelagde alt det, som
havde Aande, som Herren Israels Gud havde befalet.
41 Og Josva slog dem fra Kades-Barnea og indtil Gaza
og alt Gosen Land og indtil Gibeon. 42 Og Josva tog
alle disse Konger med deres Land paa een Gang; thi
Herren Israels Gud stred for Israel. 43 Saa vendte
Josva tilbage og al Israel med ham til Lejren ved Gilgal.

11 Og det skete, der Jabin, Kongen af Hazor, hørte
det, da sendte han til Jobab, Kongen af Madon,
og til Kongen af Simron og til Kongen af Aksaf, 2 og
til de Konger, som vare mod Norden paa Bjergene
og paa den slette Mark, Sønden for Kinneroths Hav
og i Lavlandet og paa Højderne ved Dor ud mod
Havet, 3 til Kananiterne mod Østen og mod Vesten og
Amoriterne og Hethiterne og Feresiterne og Jebusiterne
paa Bjergene og Heviterne neden for Hermon i Mizpa
Land. 4 Og de droge ud, de og alle deres Lejre
med dem, mangfoldigt Folk som Sand, der er paa
Havbredden, i Mangfoldighed, og saare mange Heste
og Vogne. 5 Og alle disse Konger samledes, og de
kom, og de lejrede sig tilsammen ved Søen Merom,
at stride imod Israel. 6 Og Herren sagde til Josva:
Frygt ikke for deres Ansigt, thi i Morgen ved denne Tid
vil jeg give dem alle sammen ihjelslagne for Israels
Ansigt; du skal ødelægge deres Heste og opbrænde
deres Vogne med Ild. 7 Og Josva og alt Krigsfolket
med ham kom over dem hasteligen ved Søen Merom,
og de overfaldt dem. 8 Og Herren gav dem i Israels
Haand, og de sloge dem og forfulgte dem indtil det
store Zidon og indtil de hede Kilder og indtil Mizpas
Dal mod Østen; og de sloge dem, indtil han ikke lod
dem een blive tilovers til at undkomme. 9 Da gjorde
Josva ved dem, saaledes som Herren havde sagt til
ham; han ødelagde deres Heste og opbrændte deres
Vogne med Ild. 10 Og Josva vendte tilbage paa den
samme Tid og indtog Hazor og slog dens Konge ihjel
med Sværd; thi Hazor, den var tilforn Hovedstaden for
alle disse Kongeriger. 11 Og de sloge alle Personer,
som vare i den, med skarpe Sværd, saa de ødelagde
den; der blev intet tilovers, som havde Aande; og han
opbrændte Hazor med Ild. 12 Og Josva tog alle disse
Kongers Stæder med alle deres Konger, og han slog
dem med skarpe Sværd, saa at han ødelagde dem,
saaledes som Mose, Herrens Tjener, havde befalet. 13
Dog opbrændte Israel slet ingen Stæder, som staa paa
deres Høje; ikkun Hazor alene opbrændte Josva. 14
Og alt Byttet af disse Stæder og Kvæget røvede Israels
Børn for sig; kun Menneskene sloge de med skarpe
Sværd, indtil de havde ødelagt dem, de lode intet blive
tilovers, som havde Aande. 15 Lige som Herren bød
Mose sin Tjener, saa bød Mose Josva, og saa gjorde
Josva, han undlod ikke noget af alt det, som Herren
havde befalet Mose. 16 Og Josva indtog hele dette
Land, Bjerglandet og Sydlandet og hele Gosen Land
og Lavlandet og den slette Mark og Israels Bjerge med
Lavlandet dertil, 17 fra det slette Bjerg, som strækker
sig op mod Sejr, og indtil Baal-Gad ved Libanons Dal
neden for det Bjerg Hermon; og han tog alle deres
Konger og slog dem og dræbte dem. 18 Josva førte
mange Aar Krig imod alle disse Konger. 19 Der var
ikke en Stad, som gjorde Fred med Israels Børn, uden
Heviterne, som boede i Gibeon; de indtoge alt med
Krig. 20 Thi det skete af Herren, at de forhærdede
deres Hjerte, saa de mødte Israel med Krig, for at han
skulde ødelægge dem, saa at der ikke skulde bevises
dem Naade, men at han skulde udrydde dem, som
Herren bød Mose. 21 Og Josva kom paa den samme
Tid og udryddede Anakiterne af Bjerget, af Hebron, af
Debir, af Anab og af alle Judas Bjerge og af alle Israels
Bjerge; Josva ødelagde dem med deres Stæder. 22 Der
blev ingen tilovers af Anakiterne i Israels Børns Land,
ikkun i Gaza, i Gath og Asdod bleve de tilovers. 23
Og Josva indtog hele Landet efter alt det, som Herren

havde talet til Mose, og Josva gav Israel det til Arv efter
deres Afdelinger i deres Stammer; og Landet hvilede
fra Krig.

12 Og disse ere Landets Konger, som Israels Børn
sloge, og hvis Land de toge i Eje paa hin Side
Jordan mod Solens Opgang, fra Bækken Arnon indtil
det Bjerg Hermon og al den slette Mark mod Østen:
2 Sihon, Amoriternes Konge, som boede i Hesbon,
som herskede fra Aroer, som ligger ved Bredden af
Arnons Bæk, og fra Midten af Dalen og over Halvdelen
af Gilead og indtil Bækken Jabok, som er Ammons
Børns Landemærke, **3** og over den slette Mark indtil
Kinneroths Hav mod Østen og indtil Havet ved den
slette Mark, Salthavet mod Østen, paa den Vej til Beth-
Jesimoth, og mod Sønden nede ved Foden af Pisga **4**
og Ogs Landemærke; han var Konge i Basan og en
af de overblevne Kæmper, og han boede i Astharoth
og i Edrei **5** og herskede over Hermons Bjerg og
over Salka og over al Basan indtil Gesuriternes og
Maakathiternes Landemærke og over Halvdelen af
Gilead til Sihons, Hesbons Konges Landemærke. **6**
Mose, Herrens Tjener, og Israels Børn sloge dem, og
Mose, Herrens Tjener, gav Rubeniterne og Gaditerne
og Halvdelen af Manasse Stamme det til Ejendom. **7**
Og disse ere Landets Konger, som Josva og Israels
Børn sloge paa denne Side Jordanen mod Vesten,
fra Baal-Gad i Libanons Dal og indtil det slette Bjerg,
som strækker sig op imod Sejr. Og Josva gav Israels
Stammer det til Ejendom efter deres Afdelinger, **8**
paa Bjergene og i Lavlandet og paa den slette Mark
og i Dalene og i Ørken og mod Sønden: Hethiterne,
Amoriterne og Kananiterne, Feresiterne, Heviterne og
Jebusiterne. **9** Kongen af Jeriko er een; Kongen af Ai,
som ligger ved Siden af Bethel, een; **10** Kongen af
Jerusalem een; Kongen af Hebron een; **11** Kongen
af Jarmuth een; Kongen af Lakis een; **12** Kongen af
Eglon een; Kongen af Geser een; **13** Kongen af Debir
een; Kongen af Geder een; **14** Kongen af Horma een;
Kongen af Arad een; **15** Kongen af Libna een; Kongen
af Adullam een; **16** Kongen af Makkeda een; Kongen af
Bethel een; **17** Kongen af Thappua een; Kongen af
Hefer een; **18** Kongen af Afek een; Kongen af Lassaron
een; **19** Kongen af Madon een; Kongen af Hazor een;
20 Kongen af Simron-Meron een; Kongen af Aksaf een;
21 Kongen af Thaanak een; Kongen af Megiddo een;
22 Kongen af Kedes een; Kongen af Jokneam ved
Karmel een; **23** Kongen af Dor paa Højderne af Dor
een; Kongen over Gojim ved Gilgal een; **24** Kongen af
Thirza een; alle Konger vare een og tredive.

13 Og Josva var gammel, han var kommen til Aars,
og Herren sagde til ham: Du er gammel, du er
kommen til Aars, og der er saare meget af Landet
blevet tilovers at indtage. **2** Dette er Landet, som
er blevet tilovers: Alle Filisternes Landskaber og alle
Gesuriter: **3** Fra Sihon, som flyder foran Ægypten og
indtil Ekrons Landemærke mod Norden, som regnes
til Kananiterne; de fem Filisters Fyrster: Den Gaziter
og den Asdoditer, den Askloniter, den Gathiter og den
Ekroniter, og Aviterne; **4** mod Sønden alt Kananiternes
Land og Meara, som hører Zidonierne til, indtil Afek,
indtil Amoriternes Landemærke; **5** og Gibliternes Land
og det hele Libanon mod Solens Opgang fra Baal-Gad
neden for Hermons Bjerg, indtil man kommer til Hamath;
6 alle de, som bo paa Bjergene, fra Libanon indtil de
hede Kilder, alle Zidonier; jeg vil fordrive dem fra Israels
Børns Ansigt; lad det ikkun falde Israel til Arv, som jeg
befalede dig. **7** Saa del nu dette Land til Arv iblandt de
ni Stammer og den halve Del af Manasse Stamme; **8**
med hvem Rubeniterne og Gaditerne have taget deres
Arv, som Mose gav dem paa hin Side Jordanen mod
Østen, ligesom Mose, Herrens Tjener, gav dem den, **9**
fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Bæk, og
fra den Stad, som er midt i Dalen, og alt det jævne Land
ved Medba indtil Dibon, **10** og alle Stæder, som tilhørte
Sihon, Amoriternes Konge, som regerede i Hesbon,
indtil Ammons Børns Landemærke; **11** og Gilead og
Gesuriternes og Maakathiternes Landemærke og hele
Hermons Bjerg og al Basan indtil Salka, **12** hele Ogs
Rige i Basan, han som regerede i Astharoth og i Edrei
og var een af de overblevne Kæmper. Og Mose slog
dem og fordrev dem; **13** men Israels Børn fordreve
ikke Gesuriterne og Maakathiterne; men Gesur og
Maakath boede iblandt Israel indtil denne Dag. **14**
Alene Levi Stamme gav han ikke Arv; Herrens, Israels
Guds Ildofre, de ere hans Arv, som han havde sagt til
dem. **15** Men Mose havde givet Rubens Børns Stamme
Arv efter deres Slægter; **16** og deres Landemærke var
fra Aroer, som ligger ved Bredden af Arnons Bæk, og
fra den Stad, som er midt i Dalen, og alt det jævne
Land ved Medba, **17** Hesbon og alle dens Stæder,
som ligger paa det jævne Land, Dibon og Bamoth-
Baal og Beth-Baal-Meon **18** og Jahza og Kedemoth og
Mefaath **19** og Kirjathaim og Sibma og Zereth-Sahar
paa Dalens Bjerg **20** og Beth-Peor og Asdoth-Pisga
og Beth-Jesimoth **21** og alle Stæderne paa det jævne
Land og hele Sihons, den amoritiske Konges Rige,
han, som regerede i Hesbon, hvilken Mose slog, tillige
med Fyrsterne af Midian, nemlig Evi og Rekem og Zur
og Hur og Reba, Sihons ypperste Mænd, som boede i
Landet. **22** Og Bileam, Beors Søn, Spaamanden, slog
Israels Børn ihjel med Sværd, tillige med de andre
ihjelslagne. **23** Og Rubens Børns Landemærke vare
Jordanen og Landemærket derhos; denne er Rubens
Børns Arv efter deres Slægter, Stæderne og deres

Landsbyer. 24 Og Mose havde givet Gads Stamme,
Gads Børn, Arv efter deres Slægter. 25 Og Jaeser
og alle Stæderne i Gilead vare deres Landemærke
og Halvdelen af Ammons Børns Land, indtil Aroer,
som ligger lige over for Rabbah, 26 og fra Hesbon
indtil Ramath-Mizpe og Bethonim og fra Mahanaim
indtil Debirs Landemærke; 27 og i Dalen: Beth-Haram
og Beth-Nimra og Sukoth og Zafon, som var bleven
tilovers af Sihons, Hesbons Konges, Rige, Jordanen
og Landemærket derhos, indtil Enden af Kinnereths
Hav, paa hin Side Jordanen mod Østen. 28 Denne
er Gads Børns Arv efter deres Slægter, Stæderne og
deres Landsbyer. 29 Og Mose havde givet den halve
Manasse Stamme Arv, og den hørte den halve Manasse
Børns Stamme til efter deres Slægter. 30 Og deres
Landemærke var fra Mahanaim, hele Basan, hele Ogs,
Kongen af Basans Rige, og alle Jairs Byer, som ligge i
Basan, tresindstyve Stæder. 31 Og Halvdelen af Gilead
og Astaroth og Edrei, Ogs Riges Stæder i Basan, gav
han Makirs, Manasse Søns, Børn, Halvdelen nemlig af
Makirs Børn efter deres Slægter. 32 Dette er det, som
Mose uddelte til Arv paa Moabs slette Marker, paa hin
Side Jordanen ved Jeriko mod Østen. 33 Men Levi
Stamme havde Mose ikke givet Arv; Herren, Israels
Gud, han er deres Arv, som han havde tilsagt dem.

14 Og dette er det, som Israels Børn arvede i
Kanaans Land, som Eleasar, Præsten, og Josva,
Nuns Søn, og Øversterne for Fædrenehusene iblandt
Israels Børns Stammer, uddelte dem til Arv, 2 ved
Lodkastning om deres Arv, som Herren havde befalet
ved Mose, at give de ni Stammer og den halve Stamme.
3 Thi Mose havde givet de to Stammer og den halve
Stamme Arv paa hin Side Jordanen; men han gav ikke
Leviterne Arv midt iblandt dem. 4 Thi Josefs Børn vare
to Stammer, Manasse og Efraim; men de gave ikke
Leviterne nogen Del i Landet, uden Stæder at bo udi
og Markerne deromkring for deres Kvæg og for deres
Gods. 5 Som Herren bød Mose, saa gjorde Israels
Børn, og de delte Landet. 6 Og Judas Børn gik frem til
Josva i Gilgal, og Kaleb, Jefunne den Kenisiters Søn,
sagde til ham: Du ved det Ord, som Herren talede til
Mose, den Guds Mand, angaaende mig og dig i Kades-
Barnea. 7 Jeg var fyrretyve Aar gammel, der Mose,
Herrens Tjener, sendte mig fra Kades-Barnea til at
spejde Landet; og jeg bragte ham Svar igen, ligesom
jeg mente. 8 Men mine Brødre, som gik op med mig,
mistrøstede Folkets Hjerte; men jeg efterfulgte Herren
min Gud fuldkommeligen. 9 Da svor Mose paa den
samme Dag og sagde: Det Land, som din Fod traadte
paa, skal blive dig og dine Børn til Arv evindeligen,
fordi du fuldkommeligen efterfulgte Herren min Gud. 10
Og nu, se, Herren har ladet mig leve, som han sagde,
disse fyrretyve og fem Aar, fra den Tid, da Herren
talede dette Ord til Mose, den Gang Israel vandrede i
Ørken; og nu, se, jeg er i Dag fem og firsindstyve Aar
gammel. 11 Jeg er endnu i Dag saa stærk, som paa
den Dag, der Mose sendte mig: Som min Kraft var
da, saa er og min Kraft nu til Krigen og til at gaa ud
og til at gaa ind. 12 Saa giv mig nu dette Bjerg, som
Herren talede om paa den samme Dag; thi du hørte
paa den samme Dag, at Anakiterne ere der, og store
og faste Stæder; maaske Herren vil være med mig, at
jeg kan fordrive dem, ligesom Herren har sagt. 13 Saa
velsignede Josva ham, og han gav Kaleb, Jefunne Søn,
Hebron til Arv. 14 Derfor blev Hebron Kaleb, Jefunne
den Kenisiters Søn, til Arv indtil denne Dag, fordi han
fuldkommeligen efterfulgte Herren Israels Gud. 15 Men
Hebron kaldtes tilforn Arbas Stad, han var det største
Menneske iblandt Anakiterne; og Landet hvilede fra
Krig.

15 Og Judas Børns Stammes Lod efter deres Slægter
gik indtil Edoms Landemærke, til Ørken Zin mod
Sønden, yderst Sønder paa. 2 Og deres Landemærke i
Sønden var fra Salthavets Ende, fra den Odde, som
vender imod Sønden. 3 Og det gaar ud Sønden om
Opgangen til Akrabbim og gaar igennem til Zin og gaar
op Sønden for Kades-Barnea og gaar igennem Hezron
og gaar op til Addar og gaar omkring til Karkaa. 4 Og det
gaar igennem til Azmon og gaar ud til Ægyptens Bæk,
og Landemærkets Udgang er til Havet; dette skal være
eder Landemærket Sønder paa. 5 Og Landemærket
Øster paa er Salthavet indtil Jordanens Udløb; og
Landemærket mod den nordre Side er fra samme Havs
Odde, fra Udløbet af Jordanen. 6 Og Landemærket
gaar op til Beth-Hogla og gaar igennem Norden om
Beth-Araba, og Landemærket gaar saa op til Bohans,
Rubens Søns, Sten. 7 Og Landemærket gaar op til
Debir fra Akors Dal og vender sig mod Nord til Gilgal,
som ligger tværs overfor Opgangen til Adummim, som
er Sønden for Bækken, og Landemærket gaar igennem
til det Vand ved En-Semes, og Udgangen derpaa er
En-Rogel. 8 Og Landemærket gaar saa op til Hinnoms
Søns Dal, mod den søndre Side af Jebus, det er
Jerusalem; og Landemærket gaar op til Toppen af
Bjerget, som ligger tværs over for Hinnoms Dal mod
Vesten, og som er ved Enden af Refaims Dal mod
Norden. 9 Og Landemærket bøjer sig fra Bjergets
Top til Nefthoa Vandkilde og gaar ud til Stæderne paa
Efrons Bjerg, og Landemærket bøjer sig til Baala, det er
Kirjath-Jearim. 10 Og Landemærket gaar fra Baala mod
Vesten omkring til det Bjerg Sejr og gaar igennem til
den nordre Side af Har-Jearim, det er Kesalon, og det
kommer ned til Beth-Semes og gaar igennem Thimna.
11 Og Landemærket gaar ud ved Nordsiden af Ekron,

og Landemærket bøjer sig til Sikron og gaar over til
Baala Bjerg og gaar ud ved Jabneel, og Landemærkets
Udgang er mod Havet. 12 Og Landemærket Vester
paa er det store Hav og Landemærket derhos; dette er
Judas Børns Landemærke trindt omkring efter deres
Slægter. 13 Og Kaleb, Jefunne Søn, gav man Del midt
iblandt Judas Børn efter Herrens Ord til Josva, nemlig
Arbas, Anaks Faders, Stad, det er Hebron. 14 Og Kaleb
fordrev derfra de tre Anaks Sønner: Sesai og Ahiman
og Talmai, Anaks Sønner. 15 Og han drog derfra op til
Indbyggerne i Debir; men Debir hed fordum Kirjath-
Sefer. 16 Og Kaleb sagde: Hvo som slaar Kirjath-Sefer
og indtager den, ham vil jeg give min Datter Aksa til
Hustru. 17 Saa indtog Othniel, en Søn af Kenas, Kalebs
Broder, den; og han gav ham sin Datter Aksa til Hustru.
18 Og det skete, der hun kom, da tilskyndte hun ham til
at begære en Ager af sin Fader, og hun sprang ned af
Asenet, og Kaleb sagde til hende: Hvad fattes dig?
19 Og hun sagde: Giv mig en Velsignelse, thi du gav
mig et Land Sønder paa, giv mig og Vandkilder; saa
gav han hende de øvre og nedre Vandkilder. 20 Denne
er Judas Børns Stammes Arv efter deres Slægter. 21
Og disse vare Stæderne ved Enden af Judas Børns
Stamme op mod Edoms Landemærke Sønder paa:
Kabzeel og Eder og Jagur 22 og Kina og Dimona og
Adada 23 og Kedes og Hazor og Jithnan, 24 Sif og
Telem og Bealoth 25 og Hazor-Hadatta og Kirjoth-
Hezron, det er Hazor, 26 Amam og Sema og Molada
27 og Hazor-Gadda og Hesmon og Beth-Peleth 28 og
Hazor-Sual og Beer-Seba og Bisjothja, 29 Baala og Jim
og Ezem 30 og Eltholad og Kesil og Horma 31 og Ziklag
og Madmanna og Sansanna 32 og Lebaoth og Silhim
og Ain og Rimmom; i alt ni og tyve Stæder og deres
Landsbyer. 33 I Lavlandet var: Esthaol og Zora og Asna
34 og Sannoa og En-Gannim, Thappua og Enam, 35
Jarmuth og Adullam, Soko og Aseka 36 og Saaraim og
Adithaim og Gedera og Gederothaim; fjorten Stæder
og deres Landsbyer. 37 Zenan og Hadasa og Migdal-
Gad 38 og Dilan og Mizpe og Joktheel, 39 Lakis og
Boskath og Eglon 40 og Kabbon og Lakmas og Kithlis
41 og Gederoth, Beth-Dagon og Naama og Makkeda;
seksten Stæder og deres Landsbyer. 42 Libna og Ether
og Asan 43 og Jifta og Asna og Nezip 44 og Keila og
Aksib og Maresa; ni Stæder og deres Landsbyer. 45
Ekron med de tilliggende Stæder og dens Landsbyer;
46 fra Ekron og til Havet, alle de, som ere ved Siden
af Asdod, og deres Landsbyer; 47 Asdod, med dens
tilliggende Stæder og dens Landsbyer; Gaza med dens
tilliggende Stæder og dens Landsbyer indtil Ægyptens
Bæk og det store Hav og Landemærket derhos. 48
Men paa Bjerget var: Samir og Jathir og Soko 49 og
Danna og Kirjath Sanna, det er Debir, 50 og Anab
og Esthemo og Anim 51 og Gosen og Holon og Gilo;
elleve Stæder og deres Landsbyer. 52 Arab og Duma
og Esean 53 og Janum og Beth-Thappua og Afeka
54 og Humta og Kirjath-Arba, det er Hebron, og Zior;
ni Stæder og deres Landsbyer. 55 Maon, Karmel og
Sif og Juta 56 og Jisreel og Jokdeam og Sanoa, 57
Kain, Gibea og Timna; ti Stæder og deres Landsbyer.
58 Halhul, Bethzur og Gedor 59 og Maarath og Beth-
Anoth og Elthekon, seks Stæder og deres Landsbyer.
60 Kirjath-Baal, det er Kirjath-Jearim, og Rabba; to
Stæder og deres Landsbyer. 61 I Ørken var: Beth-
Araba, Middin og Sekaka 62 og Nibsan og Ir-Melak og
En-Gedi; seks Stæder og deres Landsbyer. 63 Men
Jebusiterne, som boede i Jerusalem, dem kunde Judas
Børn ikke fordrive; saa boede Jebusiterne tillige med
Judas Børn i Jerusalem indtil denne Dag.

16 Og Lodden udkom for Josefs Børn: Fra Jordanen
ved Jeriko, ved Vandet fra Jeriko mod Østen, den
Ørk, som gaar op fra Jeriko til Bjerget ved Bethel. 2 Og
Landemærket gaar videre fra Bethel til Lus og gaar
igennem til Arkiternes Landemærke til Ataroth. 3 Og
det gaar ned mod Vest til Jaflethiternes Landemærke,
indtil det nedre Beth-Horons Landemærke og indtil
Geser, og dets Udgang er til Havet. 4 Og dette
arvede Josefs Børn, Manasse og Efraim. 5 Og Efraims
Børns Landemærke efter deres Slægter, deres Arvs
Landemærke var mod Østen, fra Ataroth-Addar indtil
det øvre Beth-Horon. 6 Og Landemærket gaar i Vesten
ud fra Nordsiden af Mikmethath, og Landemærket gaar
omkring i Øster til Thaanath-Silo, og det gaar forbi den,
Østen for Janoa. 7 Og det kommer ned fra Janoa til
Ataroth og Naara og skyder op mod Jeriko og gaar ud
til Jordan. 8 Fra Thappua gaar Landemærket i Vester
til Bækken Kana; og dets Udgang er til Havet; dette er
Efraims Børns Stammes Arv efter deres Slægter. 9
Hertil kom de Stæder, som vare udlagte for Efraims
Børn midt iblandt Manasse Børns Arv, alle Stæderne
og deres Landsbyer. 10 Og de fordreve ikke Kananiten,
som boede i Geser; men Kananiten boede iblandt
Efraim indtil denne Dag og blev en skatskyldig Tjener.

17 Og Lodden faldt for Manasse Stamme, thi han er
Josefs førstefødte; for Makir, Manasse førstefødte,
Gileads Fader, fordi han var en Krigsmand, derfor
blev Gilead og Basan hans. 2 Men for de øvrige af
Manasse Børn iblandt deres Slægter var og falden en
Lod, nemlig for Abiesers Børn og for Heleks Børn og
for Asriels Børn og for Sekems Børn og for Hefers Børn
og for Semidas Børn; disse ere Manasse, Josefs Søns,
Børn, de af Mandkøn iblandt deres Slægter. 3 Men
Zelafehad, en Søn af Hefer, en Søn af Gilead, en Søn
af Makir, en Søn af Manasse, han havde ikke Sønner,
men Døtre; og disse ere hans Døtres Navne: Mahela
og Noa, Hogla, Milka og Tirza. 4 Og de kom frem for

Eleasars, Præstens, Ansigt, og for Josvas, Nuns Søns,
Ansigt, og for Fyrsternes Ansigt, og sagde: Herren
bød Mose, at han skulde give os Arv midt iblandt vore
Brødre; og man gav dem Arv efter Herrens Mund,
midt iblandt deres Faders Brødre. 5 Og der faldt ti
Parter for Manasse, foruden Gileads Land og Basan,
som ligger paa hin Side Jordanen. 6 Thi Manasse
Døtre fik Arv midt iblandt hans Sønner; men Manasse
øvrige Børn havde faaet Landet Gilead. 7 Og Manasse
Landemærke var fra Aser til Mikmethath, som ligger lige
for Sikem; og Landemærket gaar ud paa den højre Side
til Indbyggerne i En-Thappua. 8 Thappua Land hørte
Manasse til; men Thappua ved Manasse Landemærke
hørte Efraims Børn til. 9 Og Landemærket gaar ned
til Bækken Kana, Sønden for Bækken; disse Stæder
høre Efraim til midt iblandt Manasse Stæder; men
Manasse Landemærke er Norden for Bækken, og dets
Udgang er ved Havet. 10 Mod Sønden var Efraims
og mod Norden var Manasse Arv, og Havet var hans
Landemærke; og de støde op til Aser mod Norden og
til Isaskar mod Østen. 11 Men Manasse havde iblandt
Isaskar og iblandt Aser: Beth-Sean med dens tilhørende
Stæder og Jibleam med dens tilhørende Stæder og
Indbyggerne i Dor med dens tilhørende Stæder og
Indbyggerne i En-Dor med dens tilhørende Stæder og
Indbyggerne i Thaanak med dens tilhørende Stæder og
Indbyggerne i Megiddo med dens tilhørende Stæder,
som ere de tre Høje. 12 Og Manasse Børn kunde ikke
indtage disse Stæder, men Kananiten boede roligt i
samme Land. 13 Og det skete, der Israels Børn bleve
stærke, da gjorde de Kananiten skatskyldig; men de
fordreve ham ikke aldeles. 14 Og Josefs Børn talede
med Josva og sagde: Hvorfor gav du mig ikkun een
Lod og een Part til Arv? Jeg er et stort Folk, eftersom
Herren har velsignet mig hidindtil. 15 Og Josva sagde til
dem: Dersom du er et stort Folk, da gak op i Skoven og
udhug dig der et Stykke i Feresiternes og Kæmpernes
Land, efterdi Efraims Bjerg er dig for trangt. 16 Da
sagde Josefs Børn: Dette Bjerg er ikke tilstrækkeligt
for os; tilmed er der Jernvogne hos alle Kananiterne,
som bo i Dallandet, hos dem, som bo i Beth-Sean med
dens tilliggende Stæder, og hos dem, som bo i Jisreels
Dal. 17 Og Josva sagde til Josefs Hus, til Efraim og til
Manasse, sigende: Du er et stort Folk, og du har stor
Styrke, du skal ikke have een Lod blot. 18 Thi et Bjerg
skal høre dig til, og fordi det er en Skov, da skal du
hugge den af, og dens Udgange skulle høre dig til; thi
du skal fordrive Kananiten, enddog han har Jernvogne,
enddog han er stærk.

18 Og al Israels Børns Menighed samledes i Silo
og satte der Forsamlingens Paulun, og Landet
var dem underlagt. 2 Og der var endnu syv Stammer
tilovers af Israels Børn, som ikke havde delt deres Arv.
3 Og Josva sagde til Israels Børn: Hvor længe ere I saa
efterladne med at komme til at eje Landet, som Herren,
eders Fædres Gud, har givet eder? 4 Vælger eder tre
Mænd for hver Stamme, saa vil jeg udsende dem, at
de kunne gøre sig rede og gaa igennem Landet og
beskrive det for at kunne bestemme deres Arv, og de
skulle komme til mig igen. 5 Og de skulle dele det i syv
Dele; Juda skal blive i sit Landemærke mod Sønden;
og Josefs Hus, de skulle blive i deres Landemærke
mod Norden. 6 Men I skulle beskrive Landet og dele
det i syv Dele og føre Beskrivelsen herhid til mig; saa
vil jeg her kaste Lod for eder, for Herrens vor Guds
Ansigt. 7 Thi Leviterne have ingen Del midt iblandt
eder, men Herrens Præstedømme er deres Arv; og
Gad og Ruben og den halve Manasse Stamme have
taget deres Arv paa hin Side Jordanen mod Østen,
som Mose, Herrens Tjener, gav dem. 8 Da gjorde
Mændene sig rede og gik; og Josva befalede dem, som
gik hen at beskrive Landet, og sagde: Gaar og vandrer
om i Landet og beskriver det og kommer tilbage til
mig, saa vil jeg her kaste Lod for eder, for Herrens
Ansigt, i Silo. 9 Saa gik Mændene hen og gik igennem
Landet og beskreve det i en Bog efter Stæderne og
delte det i syv Dele; og de kom tilbage til Josva til
Lejren i Silo. 10 Saa kastede Josva Lod for dem i
Silo, for Herrens Ansigt; og Josva delte der Landet for
Israels Børn, efter deres Afdelinger. 11 Og Benjamins
Børns Stammes Lod kom ud efter deres Slægter, og
Landemærket for deres Lod gik ud imellem Judas Børn
og imellem Josefs Børn. 12 Og deres Landemærke
paa den nordre Side var fra Jordanen; Landemærket
gaar op til Nordsiden af Jeriko og gaar op til Bjerget
imod Vesten, og Udgangene derpaa vare mod Ørken
ved Beth-Aven. 13 Og Landemærket gaar derfra over
til Lus, til den søndre Side af Lus, det er Bethel; og
Landemærket gaar ned til Atharoth-Addar over Bjerget,
som ligger Sønden for det nedre Beth-Horon. 14 Og
Landemærket gaar videre og bøjer sig om den venstre
Side mod Sønden, fra Bjerget, som ligger tværs over
for Beth-Horon mod Sønden, og Udgangen derpaa er
til Kirjath-Baal, det er Kirjath-Jearim, Judas Børns Stad;
dette er den vestre Side. 15 Men Sydsiden er fra det
yderste af Kirjath-Jearim; og Landemærket gaar ud
fra Vesten, og det gaar ud til Nefthoas Vandkilde. 16
Og Landemærket gaar ned til Enden af Bjerget, som
ligger tværs over for Hinnoms Søns Dal, og som er i
Refaims Dal mod Norden; og det gaar ned til Hinnoms
Dal, mod den søndre Side af Jebus, og gaar ned til En-
Rogel. 17 Og det bøjer sig fra Norden og gaar ud til En-
Semes og gaar ud til Geliloth, som ligger tværs over
for Opgangen til Adummim, og gaar ned til Bohans,
Rubens Søns, Sten. 18 Og det gaar om til Siden

tværs over for Araba, mod Norden; og det gaar ned
til Araba. 19 Og Landemærket gaar om til Nordsiden
af Beth-Hogla, og Landemærkets Udgang er ved den
nordlige Odde af Salthavet, ved Jordanens Udløb mod
Sønden; dette er det søndre Landemærke. 20 Men
Jordanen sætter Grænse derfor mod den østre Side;
dette er Benjamins Børns Arv i deres Landemærker
rundt omkring efter deres Slægter. 21 Og Benjamins
Børns Stammes Stæder efter deres Slægter, vare:
Jeriko og Beth-Hogla og Emek-Keziz 22 og Beth-Araba
og Zemarajim og Bethel 23 og Avim og Para og Ofra 24
og Kefar-Ammonai og Ofnai og Geba; tolv Stæder og
deres Landsbyer. 25 Gibeon og Rama og Beeroth 26
og Mizpe og Kefira og Moza 27 og Rekem og Jirpeel og
Tharala 28 og Zela, Elef og Jebusi, det er Jerusalem,
Gibeath, Kirjath; fjorten Stæder og deres Landsbyer;
dette er Benjamins Børns Arv, efter deres Slægter.

19 Og den anden Lod kom ud for Simeon, for
Simeons Børns Stamme, efter deres Slægter; og
deres Arv laa midt i Judas Børns Arv. 2 Og til deres Arv
hørte: Beersaba og Seba og Molada, 3 og Hazar-Sual
og Bala og Ezem, 4 og El-Tholad og Bethul og Horma,
5 og Ziklag og Beth-Marcaboth og Hazar-Susa, 6 og
Beth-Lebaoth og Saruhen; tretten Stæder og deres
Landsbyer. 7 Ajin, Rimmon og Ether og Asan; fire
Stæder og deres Landsbyer; 8 og alle de Landsbyer,
som ligge rundt omkring disse Stæder indtil Baalath-
Beer, det er Ramath mod Sønden; denne er Simeons
Børns Stammes Arv efter deres Slægter. 9 Thi Simeons
Børns Arv er af Judas Børns Part; fordi Judas Børns
Del var dem for stor, derfor arvede Simeons Børn midt i
disses Arv. 10 Og den tredje Lod kom ud for Sebulons
Børn efter deres Slægter, og Landemærket paa deres
Arv var indtil Sarid. 11 Og deres Landemærke gaar
op mod Vest og til Marala og støder op til Dabbaseth
og støder op til Bækken, som er lige for Jokneam. 12
Og det vender om fra Sarid mod Østen, mod Solens
Opgang, ved Kisloth-Thabors Landemærke, og gaar ud
til Dabrath og gaar op til Jafia. 13 Og det gaar derfra
over mod Østen, mod Solens Opgang, til Githa-Hefer,
Eth-Kazin, og gaar ud mod Rimmon-Hammethoar, til
Nea. 14 Og Landemærket gaar omkring den mod Nord
til Hannathon; og dets Udgang er i Jiftha-Els Dal. 15
Dertil fik de Kattath og Nahalal og Simron og Jidala
og Bethlehem; tolv Stæder og deres Landsbyer. 16
Denne er Sebulons Børns Arv efter deres Slægter,
disse Stæder og deres Landsbyer. 17 Den fjerde
Lod kom ud for Isaskar, for Isaskars Børn efter deres
Slægter. 18 Og deres Landemærke var: Jisreela og
Kesulloth og Sunem 19 og Hafarajim og Skion og
Anaharath 20 og Rabbith og Kisjon og Ebez 21 og
Remeth og En-Gannim og En-Hadda og Beth-Pazzez.
22 Og Landemærket støder op til Thabor og Sahazim
og Beth-Semes, og deres Landemærkes Udgang er
Jordanen; seksten Stæder og deres Landsbyer. 23
Denne er Isaskars Børns Stammes Arv, efter deres
Slægter, Stæderne og deres Landsbyer. 24 Og den
femte Lod kom ud for Asers Børns Stamme, efter deres
Slægter. 25 Og deres Landemærke var: Helkath og
Hali og Beten og Aksaf 26 og Allammelek og Amead
og Miseal og støder op til Karmel mod Vesten og til
Sihor-Libnath 27 og vender om mod Solens Opgang
til Beth-Dagon og støder op til Sebulon og til Jeftha-
Els Dal, Nord om Beth-Emek og Negiel, og gaar ud til
Kabul, paa den venstre Side, 28 og Ebron og Rehob
og Hammon og Kana, indtil det store Zidon. 29 Og
Landemærket vender om mod Rama og indtil den
faste Stad Tyrus, og Landemærket vender om til Hosa,
og dets Udgang er ved Havet og strækker sig efter
Strøget mod Aksib; 30 og Umma og Afek og Rehob;
to og tyve Stæder og deres Landsbyer. 31 Denne
er Asers Børns Stammes Arv, efter deres Slægter,
disse Stæder og deres Landsbyer. 32 Den sjette Lod
kom ud for Nafthali Børn, for Nafthali Børn efter deres
Slægter. 33 Og deres Landemærke er fra Helef, fra
Egen i Zaanannim og Adami-Nekeb og Jabneel indtil
Lakkum, og Udgangen derpaa er Jordanen. 34 Og
Landemærket vender sig mod Vesten til Asnoth-Thabor
og gaar ud derfra til Hukok og støder op til Sebulon
mod Sønden og støder til Aser mod Vesten og til Juda
ved Jordanen, mod Solens Opgang. 35 Og der er faste
Stæder: Ziddim, Zer og Hamath, Rakkath og Kinnereth
36 og Adama og Rama og Hazor 37 og Kedes og
Edrei og En-Hazor 38 og Jiron og Migdal-El, Horem og
Beth-Anath og Beth-Semes; nitten Stæder og deres
Landsbyer. 39 Denne er Nafthali Børns Stammes Arv
efter deres Slægter, Stæderne og deres Landsbyer. 40
For Dans Børns Stamme, efter deres Slægter, kom
den syvende Lod ud. 41 Og deres Arvs Landemærke
var: Zora og Esthaol og Ir-Semes 42 og Saalabbin
og Ajalon og Jithla 43 og Elon og Thimnata og Ekron
44 og Eltheke og Gibbethon og Baalath 45 og Jehud
og Bne-Berak og Gath-Rimmon 46 og Me-Jarkon og
Rakkon med det Landemærke tværs over for Jafo.
47 Og Dans Børns Landemærke udkom for lidet for
dem; derfor droge Dans Børn op og strede mod Lesem
og indtoge den og sloge den med skarpe Sværd og
toge den til Eje og boede i den, og de kaldte Lesem
Dan, efter Dans deres Faders Navn. 48 Denne er Dans
Børns Stammes Arv, efter deres Slægter, disse Stæder
og deres Landsbyer. 49 Og de bleve færdige med at
dele Landet til Arv efter deres Landemærker; og Israels
Børn gave Josva, Nuns Søn, Arv midt iblandt sig. 50
Efter Herrens Mund gave de ham den Stad, som han
begærede, nemlig Thimnath-Sera, paa Efraims Bjerg;

og han byggede Staden op og boede i den. 51 Disse
ere de Arvedele, som Eleasar, Præsten, og Josva,
Nuns Søn, og Øversterne for Fædrenehusene iblandt
Israels Børns Stammer uddelte til Arv ved Lod i Silo,
for Herrens Ansigt, for Forsamlingens Pauluns Dør; og
de bleve færdige med at dele Landet.

20 Og Herren talede til Josva og sagde: 2 Tal
til Israels Børn, sigende: Afgiver for eder de
Tilflugtsstæder, om hvilke jeg talede til eder ved Mose,
3 at en Manddraber, som af Vaade, uforsætlig slaar en
Person ihjel, kan fly derhen, og at de kunne være eder
til Tilflugt for Blodhævneren. 4 Og han skal fly til en af
disse Stæder, og han skal staa uden for Indgangen til
Stadens Port og tale sine Ord for de Ældstes Øren af
samme Stad, saa skulle de tage ham ind i Staden til
sig og give ham et Sted, hvor han kan bo hos dem.
5 Og naar Blodhævneren forfølger ham, da skulle de
ikke overantvorde Manddraberen i hans Haand, efterdi
han slog sin Næste uforsætlig og ikke tilforn var hans
Fjende. 6 Saa skal han bo i den samme Stad, indtil
han har staaet for Menighedens Ansigt for Retten, indtil
den Ypperstepræst, som var i de Dage, er død; da
maa Manddraberen vende tilbage og komme til sin
Stad og til sit Hus, til Staden, hvorfra han flyede. 7
Saa helligede de Kedes i Galilæa paa Nafthali Bjerg
og Sikem paa Efraims Bjerg og Kirjath-Arba, det er
Hebron, paa Judas Bjerg. 8 Og paa hin Side Jordanen
ved Jeriko, mod Østen, afgave de Bezer i Ørken paa
Sletten af Rubens gtamme og Ramoth i Gilead af Gads
Stamme og Golan i Basan af Manasse Stamme. 9
Disse vare de Stæder, som vare beskikkede for alle
Israels Børn og for den fremmede, som var fremmed
midt iblandt dem, at hver den, som slog en Person af
Vaade, maatte fly derhen, at han ikke skulde dø ved
Blodhævnerens Haand, inden han havde staaet for
Menighedens Ansigt.

21 Da gik Øversterne for Leviternes Fædrenehuse
frem til Eleasar, Præsten, og til Josva, Nuns
Søn, og til Øversterne for Fædrenehusene blandt
Israels Børns Stammer, 2 og de talede til dem i Silo
i Kanaans Land og sagde: Herren bød ved Mose,
at man skulde give os Stæder at bo udi og deres
Marker til vort Kvæg. 3 Da gave Israels Børn Leviterne
af deres Arv, efter Herrens Mund, disse Stæder og
deres Marker. 4 Og Lodden kom ud for Kahathiternes
Slægter; og Arons, Præstens Børn af Leviterne fik af
Judas Stamme og Simeons Stamme og af Benjamins
Stamme ved Lodkastningen tretten Stæder. 5 Men de
øvrige Kahaths Børn fik af Efraims Stammes Slægter
og af Dans Stamme og af den halve Manasse Stamme
ved Lodkastningen ti Stæder. 6 Og Gersons Børn fik af
Isaskars Stammes Slægter og af Asers Stamme og af
Nafthali Stamme og af den halve Manasse Stamme
i Basan ved Lodkastningen tretten Stæder. 7 Merari
Børn efter deres Slægter fik af Rubens Stamme og af
Gads Stamme og af Sebulons Stamme tolv Stæder. 8
Saa gave Israels Børn Leviterne ved Lodkastning disse
Stæder og deres Marker, ligesom Herren havde budet
ved Mose. 9 Og de gave dem af Judas Børns Stamme
og af Simeons Børns Stamme disse Stæder, som man
nævnede ved Navn. 10 Og Arons Børn af Kahathiternes
Slægter, af Levi Børn, fik disse — thi den første Lod var
deres — 11 og de gave ham Arba, Anoks Faders Stad,
det er Hebron paa Judas Bjerg, og dens Agerland rundt
omkring den. 12 Og Stadens Mark og dens Landsbyer
gave de Kaleb, Jefunne Søn, til hans Ejendom. 13
Og de gave Arons, Præstens Børn Tilflugtsstaden for
Manddrabere Hebron og dens Marker og Libna og dens
Marker 14 og Jathir og dens Marker og Esthemoa og
dens Marker 15 og Holon og dens Marker og Debir og
dens Marker 16 og Ajin og dens Marker og Jutta og
dens Marker og Beth-Semes og dens Marker, ni Stæder
af disse to Stammer; 17 men af Benjamins Stamme:
Gibeon og dens Marker, Geba og dens Marker, 18
Anathoth og dens Marker og Almon og dens Marker, fire
Stæder. 19 Alle Præsternes, Arons Børns, Stæder vare
tretten Stæder og deres Marker. 20 Men Kahaths Børns
Slægter, af Leviterne, de andre af Kahaths Børn, fik de
Stæder, som hørte til deres Lod, af Efraims Stamme.
21 Og de gave dem Tilflugtsstaden for Manddrabere
Sikem og dens Marker, paa Efraims Bjerg, og Geser
og dens Marker 22 og Kibzaim og dens Marker og
Beth-Horon og dens Marker, fire Stæder; 23 og af
Dans Stamme: Eltheke og dens Marker, Gibbethon og
dens Marker, 24 Ajalon og dens Marker, Gath-Rimmon
og dens Marker, fire Stæder; 25 og af den halve
Manasse Stamme: Thaanak og dens Marker og Gath-
Rimmon og dens Marker, to Stæder. 26 Alle Stæder
vare ti og deres Marker for de andre Kahaths Børns
Slægter. 27 Og Gersons Børn af Leviternes Slægter
gave de af den halve Manasse Stamme: Tilflugtsstaden
for Manddrabere Golan i Basan og dens Marker og
Beesthera og dens Marker, to Stæder; 28 og af Isaskars
Stamme: Kisjon og dens Marker, Dabrath og dens
Marker, 29 Jarmuth og dens Marker, En-Gannim og
dens Marker, fire Stæder; 30 og af Asers Stamme:
Miseal og dens Marker, Abdon og dens Marker, 31
Helkath og dens Marker, og Rehob og dens Marker,
fire Stæder; 32 og af Nafthali Stamme: Tilflugtsstaden
for Manddrabere Kedes i Galilæa og dens Marker
og Hamoth-Dor og dens Marker og Karthan og dens
Marker, tre Stæder; 33 alle Gersoniternes Stæder efter
deres Slægter vare tretten Stæder og deres Marker. 34
Men til Merari Børns Slægter, som vare de øvrige af

Leviterne, gave de af Sebulons Stamme: Jokneam og
dens Marker, Kartha og dens Marker, 35 Dimna og dens
Marker, Nahalal og dens Marker, fire Stæder; 36 og af
Rubens Stamme: Bezer og dens Marker og Jahza og
dens Marker, 37 Kedemoth og dens Marker og Mefaath
og dens Marker, fire Stæder; 38 og af Gads Stamme:
Tilflugtsstaden for Manddrabere Ramoth i Gilead og
dens Marker og Mahanajim og dens Marker, 39 Hesbon
og dens Marker, Jaeser og dens Marker; alle de Stæder
vare fire. 40 Alle disse vare Merari Børns Stæder efter
deres Slægter, de øvrige af Leviternes Slægter, og
deres Lod var tolv Stæder. 41 Alle Leviternes Stæder
midt i Israels Børns Ejendom, vare otte og fyrretyve
Stæder og deres Marker. 42 Disse Stæder laa hver for
sig, med deres Marker trindt omkring; saaledes havde
det sig med alle disse. 43 Og Herren gav Israel alt det
Land, som han havde svoret at give deres Fædre, og
de toge det i Eje og boede derudi. 44 Og Herren gav
dem Rolighed trindt omkring, efter alt det, som han
havde svoret deres Fædre; og ingen bestod for deres
Ansigt af alle deres Fjender; Herren gav alle deres
Fjender i deres Haand. 45 Der blev ikke et Ord til intet
af alle de gode Ord, som Herren havde talet til Israels
Hus, det opfyldtes alt sammen.

22 Da kaldte Josva ad Rubeniterne og ad Gaditerne
og ad den halve Manasse Stamme, 2 og han
sagde til dem: I have holdt alt det, som Mose, Herrens
Tjener, bød eder, og I have hørt min Røst i alt det,
som jeg har budet eder. 3 I have ikke forladt eders
Brødre i disse mange Aar indtil denne Dag; men I have
taget Vare paa, hvad I skulle varetage, Herrens, eders
Guds, Bud. 4 Og nu har Herren eders Gud skaffet
eders Brødre Rolighed, som han havde tilsagt dem;
saa vender eder nu og drager til eders Telte til eders
Ejendoms Land, som Mose, Herrens Tjener, gav eder
paa hin Side Jordanen. 5 Alene tager Vare paa at gøre
det Bud og den Lov, som Mose, Herrens Tjener, bød
eder, at elske Herren eders Gud og at vandre i alle
hans Veje og at holde hans Bud og at hænge ved ham
og at tjene ham af eders ganske Hjerte og af eders
ganske Sjæl. 6 Saa velsignede Josva dem og lod dem
fare, og de gik til deres Telte. 7 Og Mose havde givet
den halve Manasse Stamme Arv i Basan, og Halvdelen
deraf gav Josva Arv med deres Brødre paa denne Side
Jordanen mod Vesten. Og tilmed der Josva lod dem
fare til deres Telte og havde velsignet dem, 8 da sagde
han til dem saalunde: Drager tilbage til eders Telte med
meget Gods og med saare meget Kvæg, med Sølv
og med Guld og med Kobber og med Jern og med
saare mange Klæder, deler Byttet fra eders Fjender
med eders Brødre! 9 Saa vendte Rubens Børn og
Gads Børn og den halve Manasse Stamme tilbage og
gik fra Israels Børn fra Silo, som er i Kanaans Land,
for at gaa til Gileads Land, til deres Ejendoms Land,
i hvilket de havde taget Arv efter Herrens Befaling
ved Mose. 10 Og der de kom til Geliloth, som ligger
i Kanaans Land, ved Jordanen, da byggede Rubens
Børn og Gads Børn og den halve Manasse Stamme
der et Alter ved Jordanen, et Alter stort af Anseelse. 11
Og Israels Børn hørte sige: Se, Rubens Børn og Gads
Børn og den halve Manasse Stamme have bygget
et Alter foran i Kanaans Land, i Geliloth ved Jordan,
over for Israels Børn. 12 Der Israels Børn hørte det,
da forsamlede sig al Israels Børns Menighed i Silo, til
at drage op imod dem til Strid. 13 Saa sendte Israels
Børn til Rubens Børn og til Gads Børn og til den halve
Manasse Stamme, til Gileads Land, Pinehas, Præsten
Eleasars Søn, 14 og ti Fyrster med ham, een Fyrste,
hver for et Fædrenehus, af hver af Israels Stammer; og
hver af dem var Øverste for deres Fædres Hus, for
Israels Tusinder. 15 Og der de kom til Rubens Børn og
til Gads Børn og til den halve Manasse Stamme, til
Gileads Land, da talede de med dem og sagde: 16
Saa siger al Herrens Menighed: Hvad er denne for en
Troløshed, som I have vist mod Israels Gud, i Dag at
vende eder bort fra Herren, idet I bygge eder et Alter,
saa at I ville i Dag være genstridige mod Herren? 17 Er
Misgerningen ved Peor os for liden, fra hvilken vi ikke
have renset os indtil denne Dag, og Plagen kom dog
over Herrens Menighed? 18 Og I vende eder i Dag
bort fra Herren! og det sker, om I i Dag ere genstridige
imod Herren, at han herefter bliver vred paa al Israels
Menighed. 19 Men dersom eders Ejendoms Land er
urent, da kommer over til Herrens Ejendoms Land,
hvor Herrens Tabernakel boer, og tager Arv midt iblandt
os; og værer ikke genstridige imod Herren, og værer
ikke genstridige imod os, saa at I bygge eder et Alter
foruden Herrens, vor Guds, Alter. 20 Mon ikke Akan,
Seras Søn, forgreb sig saare paa det bandlyste? og
der kom en Vrede over al Israels Menighed, og denne
ene Mand, han var ikke den eneste, som omkom for
sin Misgerning. 21 Da svarede Rubens Børn og Gads
Børn og den halve Manasse Stamme, og de sagde
til de Øverste for Israels Tusinder: 22 Den stærke,
Gud, Herren, den stærke, Gud, Herren, han ved det,
og Israel skal vide det: Ej er det Genstridighed, og
ej er det Overtrædelse imod Herren — saa frelse du
os ikke paa denne Dag! — 23 at vi vilde bygge os et
Alter, for at vende os bort fra Herren; og ej er det for at
ofre Brændoffer derpaa eller Madoffer, og ej er det for
at gøre Takoffer derpaa — saa hjemsøge Herren det
selv! — 24 men vi gjorde det af Omhyggelighed, for
den Sags Skyld, at vi sagde: Eders Børn maatte ellers
herefter sige til vore Børn: Hvad have I at gøre med
Herren, Israels Gud? 25 Herren har jo sat Jordanen til

Landemærke imellem os og imellem eder, I Rubens
Børn og Gads Børn, I have ingen Del i Herren: Saa
maatte eders Børn bringe vore Børn til at høre op med
at frygte Herren. 26 Derfor sagde vi: Lader os dog
gøre dette, at bygge et Alter, ikke til Brændoffer og ej
til Slagtoffer; 27 men det skal være et Vidne imellem
os og imellem eder og imellem vore Efterkommere
efter os, at vi betjene Herrens Tjeneste for hans Ansigt
med vore Brændofre og med vore Slagtofre og med
vore Takofre, og at eders Børn ikke herefter skulle
sige til vore Børn: I have ingen Del i Herren. 28 Derfor
sagde vi: Naar det sker, at de sige sligt til os eller til
vore Efterkommere herefter, da ville vi sige: Ser den
Lignelse af Herrens Alter, som vore Fædre gjorde ikke
til Brændoffer og ikke til Slagtoffer, men til et Vidne
imellem os og imellem Eder. 29 Dette skal være langt
fra os at være genstridige mod Herren og at vende os i
Dag bort fra Herren, til at bygge et Alter til Brændoffer,
til Madoffer og til Slagtoffer, foruden Herren vor Guds
Alter, som er foran hans Tabernakel. 30 Der Pinehas,
Præsten, og Menighedens Fyrster og Øversterne over
Israels Tusinder, som vare med ham, hørte de Ord, som
Rubens Børn og Gads Børn og Manasse Børn sagde,
da var det godt for deres Øjne. 31 Og Pinehas, Præsten
Eleasars Søn, sagde til Rubens Børn og til Gads Børn
og til Manasse Børn: I Dag kende vi, at Herren er midt
iblandt os, idet I ikke have vist en saadan Troløshed
imod Herren, da I have reddet Israels Børn af Herrens
Haand. 32 Da drog Pinehas, Præsten Eleasars Søn,
og Fyrsterne fra Rubens Børn og fra Gads Børn fra
Gileads Land til Kanaans Land igen, til Israels Børn;
og de bragte dem Svar igen. 33 Og det Ord var godt
for Israels Børns Øjne, og Israels Børn lovede Gud,
og de sagde ikke, at de vilde drage op imod dem til
Strid for at ødelægge det Land, som Rubens Børn og
Gads Børn boede udi. 34 Og Rubens Børn og Gads
Børn gave Alteret det Navn: „det er Vidne imellem os,
at Herren er Gud".

23 Og det skete mange Aar efter, at Herren havde
skaffet Israel Rolighed for alle deres Fjender trindt
omkring, og Josva var gammel, var kommen til Aars: 2
Da kaldte Josva ad alt Israel, ad deres Ældste og deres
Øverster og deres Dommere og deres Fogeder, og han
sagde til dem: Jeg er gammel, jeg er kommen til Aars.
3 Og I have set alt, hvad Herren eders Gud har gjort
ved alle disse Folk for eders Ansigt; thi Herren eders
Gud, han er den, som har stridt for eder. 4 Ser, jeg har
ladet disse Folk, som ere overblevne, tilfalde eder til
Arv for eders Stammer, fra Jordanen af, tillige med alle
de Folk, som jeg har udryddet, og indtil det store Hav
mod Solens Nedgang. 5 Og Herren eders Gud, han
skal udstøde dem fra eders Ansigt, og han skal fordrive
dem fra at være for eders Ansigt; og I skulle eje deres
Land, som Herren eders Gud har tilsagt eder. 6 Saa
værer saare stærke til at holde og at gøre alt det, som
er skrevet i Mose Lovbog, saa at I ikke vige derfra til
højre eller venstre Side, 7 at I ikke komme iblandt disse
Folk, som ere tilovers hos eder, og I ikke nævne eller
lade sværge ved deres Guders Navn og ikke tjene dem
og ikke tilbede dem; 8 men I skulle hænge fast ved
Herren eders Gud, som I have gjort indtil denne Dag; 9
thi Herren har fordrevet store og stærke Folk fra eders
Ansigt; og ingen har bestaaet for eders Ansigt indtil
denne Dag. 10 Een Mand af eder skal forfølge tusinde;
thi Herren eders Gud, han er den, som strider for eder,
som han har tilsagt Eder. 11 Derfor tager nøje Vare
paa eders Sjæle, at I elske Herren, eders Gud. 12 Thi
dersom I vende eder bort og hænge ved disse øvrige
Hedninger, disse, som ere tilovers hos eder, og I gøre
Svogerskab med dem, og I komme iblandt dem, og de
iblandt eder: 13 Da skulle I visseligen vide, at Herren
eders Gud skal ikke ydermere fordrive disse Folk fra
eders Ansigt; men de skulle blive eder til en Fælde
og til en Snare og til en Svøbe paa eders Sider og til
Brodde i eders Øjne, indtil I omkomme af dette gode
Land, som Herren eders Gud har givet eder. 14 Og
se, jeg gaar i Dag al Jordens Gang; og I skulle vide i
eders ganske Hjerte og i eders ganske Sjæl, at ikke eet
Ord er faldet af alle de gode Ord, som Herren eders
Gud har talet over eder, at de jo alle ere opfyldte for
eder, der faldt ikke et Ord af dem. 15 Og det skal ske,
at ligesom alle de gode Ord ere opfyldte over eder,
som Herren eders Gud har talet til eder, saaledes skal
Herren lade alle de onde Ord opfyldes over eder, indtil
han udrydder eder af dette gode Land, som Herren
eders Gud gav eder. 16 Naar I overtræde Herrens,
eders Guds Pagt, som han bød eder, og gaa og tjene
andre Guder og tilbede dem, da skal Herrens Vrede
optændes imod eder, og I skulle snart omkomme af det
gode Land, som han har givet eder.

24 Og Josva samlede alle Israels Stammer til Sikem,
og han sammenkaldte Israels Ældste og deres
Øverster og deres Dommere og deres Fogeder, og de
stillede sig for Guds Ansigt. 2 Da sagde Josva til alt
Folket: Saa siger Herren, Israels Gud: Eders Fædre
boede fordum paa hin Side Floden, Thara, Abrahams
Fader og Nakors Fader, og de tjente andre Guder. 3
Og jeg tog eders Fader Abraham fra hin Side Floden
og lod ham vandre om i hele Kanaans Land, og jeg
formerede hans Sæd og gav ham Isak. 4 Og Isak gav
jeg Jakob og Esau; og jeg gav Esau Sejrs Bjerg til Eje,
men Jakob og hans Børn droge ned til Ægypten. 5 Da
sendte jeg Mose og Aron og slog Ægypterne, ligesom
jeg gjorde midt iblandt dem; og derefter førte jeg eder

ud. 6 Og jeg udførte eders Fædre af Ægypten, og I kom
til Havet; og Ægypterne forfulgte eders Fædre med
Vogne og med Ryttere til det røde Hav. 7 Da raabte
de til Herren, og han satte et Mørke imellem eder og
imellem Ægypterne og lod Havet komme over dem, og
det skjulte dem, og eders Øjne have set det, som jeg
gjorde i Ægypten; og I bleve i Ørken mange Aar. 8
Og jeg førte eder ind i Amoriternes Land, som boede
paa hin Side Jordanen, og de strede mod eder; og jeg
gav dem i eders Haand, saa at I indtoge deres Land
til Ejendom, og jeg ødelagde dem for eders Ansigt.
9 Da gjorde Balak, Zippors Søn, Moabs Konge, sig
rede og stred mod Israel, og han sendte hen og kaldte
Bileam, Beors Søn, til at forbande eder. 10 Men jeg
vilde ikke høre Bileam; og han velsignede eder, og jeg
reddede eder af hans Haand. 11 Og der I gik over
Jordanen og kom til Jeriko, da strede Mændene af
Jeriko, Amoriterne og Feresiterne og Kananiterne og
Hethiterne og Girgasiterne og Heviterne og Jebusiterne
imod eder; men jeg gav dem i eders Haand. 12 Og
jeg sendte foran eder Gedehamse, som uddreve dem
fra eders Ansigt, saa vel som de to Amoriters Konger,
ikke med dit Sværd, ej heller med din Bue. 13 Og jeg
gav eder et Land, paa hvilket du ikke har arbejdet, og
Stæder, som I ikke have bygget, og I bo udi dem; af
Vingaarde og af Oliegaarde, som I ikke have plantet,
æde I. 14 Saa frygter nu Herren og tjener ham i
Oprigtighed og i Sandhed, og borttager de Guder, som
eders Fædre tjente paa hin Side Floden og i Ægypten,
og tjener Herren! 15 Og om det mishager eder at tjene
Herren, saa udvælger eder i Dag, hvem I ville tjene,
enten de Guder, som eders Fædre, der vare paa hin
Side Floden, tjente, eller Amoriternes Guder, i hvis
Land I bo; men jeg og mit Hus, vi ville tjene Herren. 16
Da svarede Folket og sagde: Det være langt fra os at
forlade Herren for at tjene andre Guder. 17 Thi Herren
vor Gud, han er den, som førte os og vore Fædre op af
Ægyptens Land, af Trælles Hus, og som gjorde disse
store Tegn for vore Øjne og bevarede os paa al den Vej,
hvorpaa vi gik, og iblandt alle de Folk, vi have gaaet
midt igennem. 18 Og Herren har uddrevet alle Folkene,
endog Amoriten, som boede i Landet, fra vort Ansigt;
ogsaa vi ville tjene Herren, thi han er vor Gud. 19 Og
Josva sagde til Folket: I kunne ikke tjene Herren, thi han
er en hellig Gud, han er en nidkær Gud, han skal ikke
bære over med eders Overtrædelser og eders Synder.
20 Naar I forlade Herren og tjene fremmede Guder, da
skal han vende om og gøre eder ondt og fortære eder,
efter at han har gjort eder godt. 21 Og Folket sagde til
Josva: Ingenlunde! men vi ville tjene Herren. 22 Da
sagde Josva til Folket: I ere selv Vidner imod eder, at I
have udvalgt eder Herren til at tjene ham; og de sagde:
Vi ere Vidner. 23 Saa borttager nu de fremmede Guder,
som ere midt iblandt eder, og bøjer eders Hjerter til
Herren, Israels Gud. 24 Og Folket sagde til Josva: Vi
ville tjene Herren vor Gud, og vi ville høre hans Røst.
25 Saa gjorde Josva paa den samme Dag en Pagt med
Folket, og han lagde dem Lov og Ret for i Sikem. 26
Og Josva skrev disse Ord i Guds Lovbog; og han tog
en stor Sten og lod den oprejse der under Egen, som
var ved Herrens Helligdom. 27 Og Josva sagde til alt
Folket: Se, denne Sten skal være til Vidnesbyrd imod
os, thi den har hørt alle Herrens Ord, som han har talet
med os; ja, den skal være til Vidnesbyrd imod eder, at
I ikke skulle fornægte eders Gud. 28 Saa lod Josva
Folket fare, hver til sin Arv. 29 Og det skete efter disse
Handler, da døde Josva, Nuns Søn, Herrens Tjener,
hundrede og ti Aar gammel. 30 Og de begrove ham i
hans Arvs Landemærke i Thimnath-Sera, som ligger
paa Efraims Bjerg, Norden for Gaas Bjerg. 31 Og Israel
tjente Herren, saa længe Josva levede, og saa længe
de Ældste levede, som levede længe efter Josva, og
som kendte al Herrens Gerning, hvilken han havde
gjort mod Israel. 32 Og Josefs Ben, som Israels Børn
havde ført op af Ægypten, begrove de i Sikem, paa
den Agers Del, som Jakob havde købt af Hemors,
Sikems Faders, Børn for hundrede Penninge; og de
bleve Josefs Børn til Arv. 33 Og Eleasar, Arons Søn,
døde, og de begrove ham i Gibea, som hørte hans Søn
Pinehas til og var given ham paa Efraims Bjerg.

Dommer

1 Og det skete efter Josvas Død, da adspurgte Israels
Børn Herren og sagde: Hvo skal først drage op af
os imod Kananiterne, til at stride imod dem? **2** Og
Herren sagde: Juda skal drage op; se, jeg har givet
Landet i hans Haand. **3** Da sagde Juda til Simeon sin
Broder: Drag op med mig til min Lod, saa ville vi stride
imod Kananiterne, saa vil jeg ogsaa gaa med dig til din
Lod; saa gik Simeon med ham. **4** Og Juda drog op, og
Herren gav Kananiterne og Feresiterne i deres Haand,
og de sloge dem i Besek, ti Tusinde Mand. **5** Og de
fandt Adoni-Besek i Besek og strede imod ham, og
de sloge Kananiterne og Feresiterne. **6** Men Adoni-
Besek flyede, og de forfulgte ham; og de grebe ham og
afhuggede hans Tommelfingre og hans Tommeltæer. **7**
Da sagde Adoni-Besek: Halvfjerdsindstyve Konger, hvis
Tommelfingre og Tommeltæer vare afhugne, sankede
op under mit Bord; som jeg har gjort, saa har Gud betalt
mig; og de førte ham til Jerusalem, og der døde han.
8 Og Judas Børn strede imod Jerusalem og indtoge
den og sloge den med skarpe Sværd og satte Ild paa
Staden. **9** Derefter droge Judas Børn ned for at stride
imod Kananiterne, som boede paa Bjerget og imod
Sønden og i Lavlandet. **10** Og Juda drog hen imod
Kananiterne, som boede i Hebron, og Hebrons Navn
var fordum Kirjath-Arba, og de sloge Sesai, Ahiman og
Talmai. **11** Og han drog derfra mod Debirs Indbyggere;
og Debirs Navn var fordum Kirjath-Sefer. **12** Og Kaleb
sagde: Hvo der slaar Kirjath-Sefer og indtager den, ham
vil jeg give Aksa, min Datter, til Hustru. **13** Da indtog
Othniel, en Søn af Kenas, Kalebs yngre Broder, den;
og han gav ham Aksa, sin Datter, til Hustru. **14** Og det
skete, der hun kom, da tilskyndte hun ham til at begære
af hendes Fader en Ager, og hun sprang ned af Asenet;
da sagde Kaleb til hende: Hvad fattes dig? **15** Og
hun sagde til ham: Giv mig en Velsignelse, thi du har
givet mig et Land mod Sønden, giv mig og Vandkilder;
da gav Kaleb hende de øvre Vandkilder og de nedre
Vandkilder. **16** Og Keniterens, Mose Svigerfaders, Børn
droge op fra Palmestaden med Judas Børn til Judas
Ørk, som er Sønden for Arad, og gik hen og boede der
hos Folket. **17** Og Juda drog ud med sin Broder Simeon,
og de sloge Kananiten, som boede i Zefat; og de
bandlyste den, og man kaldte Stadens Navn Horma.
18 Og Juda indtog Gaza og dens Landemærke og Askion
og dens Landemærke og Ekron og dens Landemærke.
19 Og Herren var med Juda, saa han fordrev dem, som
boede paa Bjerget; men han mægtede ikke at fordrive
Indbyggerne i Dalen, fordi de havde Jernvogne. **20** Og
de gave Kaleb Hebron, som Mose havde sagt, og han
fordrev derfra de tre Anaks Sønner. **21** Og Benjamins
Børn fordreve ikke Jebusiten, som boede i Jerusalem;
men Jebusiten boede hos Benjamins Børn i Jerusalem
indtil denne Dag. **22** Og Josefs Hus drog ogsaa op
imod Bethel, og Herren var med dem. **23** Og Josefs
Hus bespejdede Bethel; men Stadens Navn var fordum
Lus. **24** Og de, som holdt Vagt, saa en Mand, som gik
ud af Staden; og de sagde til ham: Vis os, kære, hvor
vi kunne komme ind i Staden, da ville vi bevise dig
Miskundhed. **25** Og der han havde vist dem, hvor de
kunde komme ind i Staden, da sloge de Staden med
skarpe Sværd; men Manden og al hans Slægt lode de
gaa. **26** Da gik Manden til Hethiternes Land, og han
byggede en Stad og kaldte dens Navn Lus, det er dens
Navn indtil denne Dag. **27** Og Manasse fordrev ikke
Indbyggerne i Beth-Sean med dens tilhørende Stæder
eller i Thaanak med dens tilhørende Stæder eller
Indbyggerne i Dor med dens tilhørende Stæder eller
Indbyggerne i Jibleam med dens tilhørende Stæder eller
Indbyggerne i Megiddo med dens tilhørende Stæder;
og Kananiten boede roligt i det samme Land. **28** Og det
skete, der Israel blev stærk, da gjorde han Kananiten
skatskyldig; men han fordrev ham ikke aldeles. **29** Og
Efraim fordrev ikke Kananiten, som boede i Geser; men
Kananiten boede midt iblandt dem i Geser. **30** Sebulon
fordrev ikke Indbyggerne i Kitron eller Indbyggerne i
Nahalol; men Kananiten boede midt iblandt dem og
blev skatskyldig. **31** Aser fordrev ikke Indbyggerne i
Akko eller Indbyggerne i Zidon og Alab og Aksib og
Helba og Afik og Rehob. **32** Og Aseriterne boede iblandt
Kananiterne, Landets Indbyggere; thi de fordreve dem
ikke. **33** Nafthali fordrev ikke Indbyggerne i Beth-Semes
eller Indbyggerne i Beth-Anath, men boede midt iblandt
Kananiterne, som boede i Landet; men Indbyggerne i
Beth-Semes og Beth-Anath bleve dem skatskyldige.
34 Og Amoriterne trængte Dans Børn hen til Bjerget;
thi de tilstedte dem ikke at komme ned i Dalen. **35**
Og Amoriterne boede roligt i Har-Heres, i Ajalon og i
Saalbim; dog var Josefs Huses Haand dem svar; og de
bleve skatskyldige. **36** Og Amoriternes Landemærke
var fra Opgangen til Akrabbim, fra Klippen og op efter.

2 Og Herrens Engel kom op fra Gilgal til Bokim og
sagde: Jeg har ført eder op af Ægypten og bragt
eder i det Land, som jeg tilsvor eders Fædre, og
jeg sagde: Jeg vil ikke rygge min Pagt med eder i
Evighed. **2** Og I skulle ikke gøre Pagt med dette Lands
Indbyggere, I skulle nedbryde deres Altre; men I hørte
ikke min Røst; hvad er det, I have gjort? **3** Da sagde
jeg ogsaa: Jeg vil ikke uddrive dem fra eders Ansigt;
men de skulle være eder paa Siderne, og deres Guder
skulle være eder til en Snare. **4** Og det skete, der
Herrens Engel havde talet disse Ord til alle Israels
Børn, da opløftede Folket sin Røst, og de græd. **5** Og

de kaldte det samme Steds Navn Bokim, og de ofrede
til Herren der. 6 Og der Josva lod Folket fare, og Israels
Børn gik hver til sin Arv for at eje Landet, 7 da tjente
Folket Herren, saa længe Josva levede, og saa længe
de ældste levede, som levede længe efter Josva, hvilke
havde set al Herrens store Gerning, som han havde
gjort imod Israel. 8 Men der Josva, Nuns Søn, Herrens
Tjener, var død, hundrede og ti Aar gammel, 9 og
de havde begravet ham i hans Arvs Landemærke,
i Thimnat-Heres, paa Efraims Bjerg, Norden for det
Bjerg Gaas, 10 og der hele den samme Slægt ogsaa
var forsamlet til sine Fædre, da kom en anden Slægt
op efter dem, som ikke kendte Herren, ej heller den
Gerning, som han havde gjort mod Israel. 11 Da gjorde
Israels Børn det onde for Herrens Øjne, og de tjente
Baalerne. 12 Og de forlode Herren deres Fædres Gud,
som havde udført dem af Ægyptens Land, og vandrede
efter andre Guder; af de Folks Guder, som vare trindt
omkring dem, og tilbade dem; og de opirrede Herren.
13 Og de forlode Herren og tjente Baal og Astharoth. 14
Saa optændtes Herrens Vrede over Israel, og han gav
dem i Røveres Haand, og disse røvede fra dem; og
han solgte dem i deres Fjenders Haand trindt omkring,
og de kunde ikke ydermere bestaa for deres Fjenders
Ansigt. 15 I alt det, som de udgik til, var Herrens Haand
imod dem til det onde, som Herren havde sagt, og som
Herren havde svoret dem; og de bleve saare ængstede.
16 Og Herren oprejste Dommere, og de frelste dem
af deres Røveres Haand. 17 Men de vare heller ikke
deres Dommere lydige, thi de bolede med andre Guder
og tilbade dem; de vege snart fra den Vej, som deres
Fædre havde vandret paa ved at lyde Herrens Bud,
de gjorde ikke saaledes. 18 Og naar Herren oprejste
dem Dommere, da var Herren med Dommeren, og han
frelste dem af deres Fjenders Haand, saa længe den
Dommer levede; thi Herren ynkedes over dem for deres
Suk over dem, som trængte dem og fortrykte dem. 19
Men det skete, naar Dommeren døde, da vendte de om
og gjorde værre end deres Fædre ved at vandre efter
andre Guder, at tjene dem og at tilbede dem; de lode
ikke af fra deres Gerninger eller fra deres haarde Vej.
20 Og Herrens Vrede optændtes over Israel, og han
sagde: Efterdi dette Folk har overtraadt min Pagt, som
jeg har budt deres Fædre, og de løde ikke min Røst, 21
da vil jeg heller ikke ydermere fordrive fra deres Ansigt
nogen af Hedningerne, som Josva efterlod, der han
døde, 22 for at forsøge Israel ved dem, om de vilde
tage Vare paa Herrens Vej, at vandre paa den, ligesom
deres Fædre toge Vare derpaa, eller ej. 23 Saa lod
Herren disse Hedninger blive, saa at han ikke snart
fordrev dem; og han havde ikke givet dem i Josvas
Haand.

3 Og disse ere de Hedninger, som Herren lod blive
for ved dem at forsøge alle dem af Israel, som
ikke vidste noget af alle Krigene med Kanaan; 2 kun
for at Israels Børns Slægter kunde lære at forstaa
sig paa Krig, kun de, som ikke tilforn havde kendt
dertil: 3 Filisternes fem Fyrster og alle Kananiterne,
og Sidonierne og Heviterne, som boede paa Libanons
Bjerg fra Bjerget Baal-Hermon, indtil man kommer til
Hamath. 4 Og de bleve for at forsøge Israel ved dem,
for at faa at vide, om de vilde lyde Herrens Bud, hvilke
han havde budt deres Fædre ved Mose. 5 Og Israels
Børn boede midt iblandt Kananiterne, Hethiterne og
Amoriterne og Feresiterne og Heviterne og Jebusiterne.
6 Og de toge sig deres Døtre til Hustruer, og deres
Døtre gave de til deres Sønner, og de tjente deres
Guder. 7 Og Israels Børn gjorde det, som var ondt
for Herrens Øjne, og forglemte Herren deres Gud
og tjente Baalerne og Astarterne. 8 Da optændtes
Herrens Vrede over Israel, og han solgte dem i Kusan-
Risathaims Haand, som var Konge i Aram Naharaim,
og Israels Børn tjente Kusan-Risathaim otte Aar. 9
Da raabte Israels Børn til Herren, og Herren oprejste
Israels Børn en Frelser, og han frelste dem, nemlig
Othniel, en Søn af Kenas, Kalebs yngre Broder. 10
Og Herrens Aand var over ham, og han dømte Israel
og drog ud til Krig, og Herren gav Kusan-Risathaim,
Kongen af Aram, i hans Haand, og hans Haand var
stærk over Kusan-Risathaim. 11 Og Landet havde Ro
fyrretyve Aar; og Othniel, Kenas Søn, døde. 12 Men
Israels Børn bleve ved at gøre det, som var ondt for
Herrens Øjne, og Herren styrkede Eglon, Moabiternes
Konge, imod Israel, fordi de gjorde det, som var ondt
for Herrens Øjne. 13 Og han samlede til sig Ammons
Børn og Amalek; og han gik hen og slog Israel, og
indtoge Palmestaden. 14 Og Israels Børn tjente Eglon,
Moabiternes Konge, atten Aar. 15 Da raabte Israels
Børn til Herren, og Herren oprejste dem en Frelser,
Ehud, Geras Søn, en Benjaminit, en Mand, som var
kejthaandet; og Israels Børn sendte Eglon, Moabiternes
Konge, Skænk ved hans Haand. 16 Og Ehud gjorde sig
et Sværd, og det var tveægget, en Alen langt; og han
spændte det under sine Klæder paa sin højre Hofte,
17 og han førte Skænken frem til Eglon, Moabiternes
Konge; men Eglon var en saare fed Mand. 18 Og det
skete, der han var færdig med at fremføre Skænken,
da lod han Folket fare, som havde baaret Skænken.
19 Men han vendte tilbage fra Stenbrudene, som vare
ved Gilgal, og han lod sige: Jeg har et hemmeligt Ord
til dig, o Konge! Da sagde denne: Stille! og alle, som
stode hos ham, gik ud fra ham. 20 Og Ehud kom ind til
ham, og han sad ene i sin Sommersal, og Ehud sagde:
Jeg har Guds Ord til dig; da stod han op af Tronen. 21
Og Ehud udrakte sin venstre Haand og tog Sværdet fra

sin højre Hofte, og han stødte det i hans Bug. 22 Og
Hæftet gik ogsaa ind efter Bladet, og Fedmen lukkede
til efter Bladet; thi han drog ikke Sværdet ud af hans
Bug, og Skarnet gik ud. 23 Da gik Ehud ud igennem
Forsalen; og han tillukkede Salsdørene efter sig og
lukkede dem i Laas. 24 Der han var gaaet ud, da kom
hins Tjenere ind, og de saa, og se, Salsdørene vare
lukkede i Laas; og de sagde: Han tildækker visseligen
sine Fødder i Kammeret ved Sommersalen. 25 Og de
ventede, indtil de skammede sig, og se, han oplukkede
ikke Salsdørene; da toge de Nøglen og lukkede op,
og se, da var deres Herre falden til Jorden og var
død. 26 Men Ehud undkom, medens de tøvede; og
han gik forbi Stenbrudene og undkom til Seirath. 27
Og det skete, der han kom derhen, da blæste han i
Trompeten paa Efraims Bjerg; og Israels Børn droge
ned med ham af Bjerget, og han gik foran dem. 28 Og
han sagde til dem: Følger efter mig, thi Herren har givet
eders Fjender Moabiterne i eders Haand; og de droge
ned efter ham og indtoge Jordanens Færgesteder for
Moab, og de lode ingen Mand gaa over. 29 Og de
sloge Moabiterne paa den Tid, ved ti Tusinde Mænd,
hver trivelig og hver kraftig Mand; og ikke een Mand
undkom. 30 Saa bleve Moabiterne ydmygede paa den
samme Dag under Israels Haand, og Landet havde Ro
firsindstyve Aar. 31 Og efter ham var Samgar, Anaths
Søn, og han slog Filisterne, seks Hundrede Mænd,
med en Oksedriverstav; og han frelste ogsaa Israel.

4 Og Israels Børn bleve ved at gøre ondt for Herrens
Øjne, der Ehud var død. 2 Og Herren solgte dem
i Jabins, Kanaans Konges, Haand, som regerede i
Hazor; og Sisera var hans Stridshøvedsmand, og han
boede i Haroseth Hagojim. 3 Og Israels Børn raabte til
Herren; thi han havde ni Hundrede Jernvogne, og han
havde undertrykt Israels Børn med Magt tyve Aar. 4 Og
Debora, en Kvinde, en Profetinde, Lapidoths Hustru,
dømte Israel paa den samme Tid. 5 Og hun boede
under Deboras Palmetræ, imellem Rama og Bethel,
paa Efraims Bjerg; og Israels Børn gik op til hende
for Retten. 6 Og hun sendte hen og lod kalde Barak,
Abinoams Søn, af Kedes i Nafthali, og hun sagde til
ham: Har ikke Herren Israels Gud budet: Gak og saml
Folk paa Thabors Bjerg, og tag ti Tusinde Mænd med
dig af Nafthali Børn og af Sebulons Børn. 7 Og jeg
vil drage Sisera, Jabins Stridshøvedsmand, til dig, til
Bækken Kison, og hans Vogne og hans Hob; og jeg vil
give ham i din Haand. 8 Og Barak sagde til hende:
Dersom du vil gaa med mig, da vil jeg gaa; men dersom
du ikke vil gaa med mig, vil jeg ikke gaa. 9 Og hun
sagde: Jeg vil visseligen gaa med dig; men du vil dog
ikke faa Æren paa den Vej, som du gaar paa, thi Herren
skal sælge Sisera i en Kvindes Haand; saa gjorde
Debora sig rede og gik med Barak til Kedes. 10 Da
kaldte Barak Sebulon og Nafthali sammen til Kedes; og
der drog op efter ham ti Tusinde Mænd, og Debora
drog op med ham. 11 Og Keniteren Heber havde
skilt sig fra Keniterne, Hobabs, Mose Svigerfaders,
Børn; og han slog sit Telt op indtil Lunden i Zaannaim,
som er ved Kedes. 12 Da gave de Sisera til Kende,
at Barak, Abinoams Søn, var dragen op paa Bjerget
Thabor. 13 Og Sisera sammenkaldte alle sine Vogne,
ni Hundrede Jernvogne, og alt Folket, som var med
ham, fra Haroseth Hagojim til Bækken Kison. 14 Og
Debora sagde til Barak: Staa op, thi dette er den Dag,
paa hvilken Herren har givet Sisera i din Haand; er
Herren ikke dragen ud for dit Ansigt? Saa drog Barak
ned af Bjerget Thabor, og de ti Tusinde Mænd efter
ham. 15 Da forfærdede Herren Sisera og alle Vognene
og al Hæren ved skarpe Sværd for Baraks Ansigt; og
Sisera steg af Vognen og flyede til Fods. 16 Men Barak
forfulgte Vognene og Hæren indtil Haroseth Hagojim;
og hele Siseras Lejr faldt for skarpe Sværd, der blev
end ikke een tilovers. 17 Men Sisera flyede til Fods til
Jaels, Keniteren Hebers Hustrus, Telt, thi der var Fred
imellem Jabin, Kongen af Hazor, og imellem Keniteren
Hebers Hus. 18 Da gik Jael ud imod Sisera og sagde til
ham: Tag ind, min Herre! tag ind til mig, frygt ikke; og
han tog ind til hende i Teltet, og hun dækkede ham til
med et By. 19 Og han sagde til hende: Kære, giv mig
lidt Vand at drikke, thi jeg tørster; da aabnede hun en
Mælkeflaske og lod ham drikke og dækkede ham til. 20
Og han sagde til hende: Stil dig ved Døren af Teltet, og
sker det, at der kommer nogen og spørger dig og siger:
Er her nogen? da skal du sige: Her er ingen. 21 Da tog
Jael, Hebers Hustru, en Teltnagel og tog en Hammer i
sin Haand og gik ind til ham sagteligen og slog Naglen
igennem hans Tinding, at den gik ned i Jorden (thi han
sov haardt og var træt), og han døde. 22 Og se, der
Barak forfulgte Sisera, da gik Jael ud imod ham og
sagde til ham: Kom, saa vil jeg vise dig den Mand, som
du søger efter; og han kom ind til hende, og se, Sisera
laa der og var død, og Naglen sad i hans Tinding.
23 Saa ydmygede Gud paa den Dag Jabin, Kanaans
Konge, for Israels Børns Ansigt. 24 Og Israels Børns
Haand fik Fremgang og blev haard over Jabin, Kanaans
Konge, indtil de fik Jabin, Kanaans Konge, udryddet.

5 Da sang Debora og Barak, Abinoams Søn, paa den
Dag og sagde: 2 Lover Herren, fordi der er taget
Hævn i Israel, der Folket var villigt dertil. 3 Hører, I
Konger! mærker, I Fyrster! jeg vil synge for Herren;
Herren, Israels Gud, vil jeg lovsynge. 4 Herre! der du
uddrog fra Seir, der du gik frem fra Edoms Mark, da
bævede Jorden, ogsaa Himlene dryppede, ja Skyerne
dryppede med Vand. 5 Bjergene fløde hen for Herrens

Ansigt, Sinai selv, for Herrens, Israels Guds, Ansigt.
6 I Samgars, Anaths Søns, Dage, i Jaels Dage vare
Stierne tomme; og de vejfarende gik ad krogede Stier. **7**
Landsbyerne i Israel vare tomme, de vare tomme, indtil
jeg Debora stod frem, indtil jeg stod frem, en Moder i
Israel. **8** Da man udvalgte nye Guder, da var der Krig
i Portene; der blev ikke set Skjold eller Spyd iblandt
fyrretyve Tusinde i Israel. **9** Mit Hjerte slaar for Israels
Høvdinger, de som beviste sig villige iblandt Folket;
lover Herren! **10** I, som ride paa hvide Aseninder, I,
som sidde paa Tæpper, og I, som gaa paa Vejen,
taler frit! **11** Skytternes Bøst lyder fra de Steder, hvor
man drager Vand, der prise de Herrens Retfærdighed,
Retfærdighed imod hans Landsbyer i Israel. Da steg
Herrens Folk ned til Portene. **12** Vaagn op, vaagn
op, Debora, vaagn op, vaagn op, istem en Sang! gør
dig rede, Barak, og før dine Fanger fangne bort, du
Abinoams Søn! **13** Da drog en Levning af de herlige, af
Folket ned; Herren drog ned for mig blandt de vældige.
14 De af Efraim, som havde Bod i Amalek, stege ned
efter dig Benjamin med dine Folk; af Makir nedstege
Høvdinger og af Sebulon de, som føre Herskerstaven.
15 Ogsaa var der Fyrster af Isaskar med Debora, og
som Isaskar saa Barak, i Dalen styrtede han frem!
Ved Rubens Vandbække vare Hjertets Betænkninger
store. **16** Hvorfor blev du imellem Faarestierne, at
høre paa Hyrdefløjten? medens Ruben blev ved sine
Vandbække, var der store Ransagninger i Hjertet. **17**
Gilead blev boende paa hin Side Jordanen; og hvorfor
blev Dan ved Skibene? Aser blev ved Havets Bred og
blev boende ved sine Havbugter. **18** Sebulon var et
Folk, som agtede sit Liv ringe indtil Døden, i lige Maade
Nafthali, paa Markens høje Steder. **19** Kongerne kom,
de strede; da strede Kanaans Konger udi Thaanak
ved Megiddo Vand; de fik ingen Vinding af Sølv. **20**
Fra Himmelen stredes der; Stjernerne fra deres høje
Baner strede mod Sisera. **21** Bækken Kison bortfejede
dem, de gamles Bæk, Bækken Kison; træd frem, min
Sjæl, med Styrke! **22** Da trampede Hestenes Hove
ved deres Heltes jagende, jagende Fart. **23** Forbander
Meros, sagde Herrens Engel, forbander, forbander dens
Indbyggere, fordi de ikke kom Herren til Hjælp, Herren
til Hjælp iblandt de vældige. **24** Velsignes skal Jael,
Keniteren Hebers Hustru, fremfor Kvinderne; velsignes
skal hun fremfor Kvinderne i noget Paulun. **25** Han
begærede Vand, hun gav Mælk; hun bar Fløde frem i
de herliges Skaal. **26** Sin Haand rakte hun ud efter
Naglen og sin højre Haand efter Smedehammeren; og
hun slog Sisera, sønderslog hans Hoved og knuste og
igennemstak hans Tinding. **27** Imellem hendes Fødder
krummede han sig, faldt, laa; imellem hendes Fødder
krummede han sig, faldt; hvor han krummede sig, der
faldt han og var tilintetgjort. **28** Siseras Moder saa ud af
Vinduet, og skreg overlydt igennem Sprinkelværket:
Hvi tøver hans Vogn med at komme? hvi blive hans
Vognhjul tilbage? **29** De vise iblandt hendes Fyrstinder
svarede hende, ogsaa svarede hun sig selv paa sine
Ord: **30** Skulde de ikke finde, ja uddele til Bytte en Pige,
to Piger for hver Mand? for Sisera brogede Klæder
til Bytte, brogede, stukne Klæder til Bytte? brogede,
stukne paa begge Sider om Halsen, til Bytte? **31** Saa
skulle, Herre! alle dine Fjender omkomme, men de,
som elske ham, skulle være ligesom Solen, der gaar
frem i sin Kraft. — Og Landet havde Ro fyrretyve Aar.

6 Og Israels Børn gjorde ondt for Herrens Øjne, og
Herren gav dem i Midianiternes Haand syv Aar. **2**
Og der Midianiternes Haand blev stærk over Israel, da
gjorde Israels Børn sig Kløfter, som vare i Bjergene, og
Huler og Befæstninger for Midianiternes Skyld. **3** Og det
skete, naar Israel havde saaet, da kom Midianiterne og
Amalekiterne op og de Folk af Østen, de kom op over
dem. **4** Og de lejrede sig imod dem, og de ødelagde
Landets Grøde, indtil man kommer til Gaza; og de lode
ikke Føde blive tilovers i Israel, ej heller Faar eller Okse
eller Asen. **5** Thi de kom op med deres Kvæg og deres
Telte; de kom ligesom Græshopper i Mangfoldighed,
saa at der ikke var Tal paa dem og deres Kameler;
og de kom i Landet at ødelægge det. **6** Og Israel
blev forarmet for Midianiternes Ansigt, og Israels Børn
raabte til Herren. **7** Og det skete, der Israels Børn
raabte til Herren for Midianiternes Skyld, **8** da sendte
Herren en Mand, en Profet, til Israels Børn, og han
sagde til dem: Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg førte
eder op af Ægypten og udførte eder af Trælles Hus.
9 Og jeg udfriede eder af Ægypternes Haand og af
alle deres Haand, som trængte eder; og jeg uddrev
dem fra eders Ansigt og gav eder deres Land. **10** Og
jeg sagde til eder: Jeg er Herren eders Gud, frygter
ikke Amoriternes Guder, i hvis Land I bo; men I have
ikke været min Røst lydige. **11** Og Herrens Engel kom
og satte sig under den Eg, som er i Ofra, som hørte
Joas, den Abiesriter, til; og hans Søn Gideon tærskede
Hvede i en Vinperse, at han kunde føre det hastig bort
fra Midianiternes Ansigt. **12** Da aabenbaredes Herrens
Engel for ham, og han sagde til ham: Herren være med
dig, du vældige til Strid! **13** Men Gideon sagde til ham:
Hør mig, min Herre! om Herren er med os, hvi har da
alt dette ramt os? og hvor ere alle hans underlige Ting,
som vore Fædre fortalte os og sagde: Førte Herren os
ikke op af Ægypten? men nu har Herren forladt os og
givet os i Midianiternes Haand. **14** Da vendte Herren
sig til ham og sagde: Gaa hen i denne din Kraft, og du
skal frelse Israel af Midianiternes Haand; har jeg ikke
sendt dig? **15** Og han sagde til ham: Hør mig, Herre!
hvormed skal jeg frelse Israel? se, min Slægt er den

ringeste i Manasse, og jeg er den yngste i min Faders
Hus. 16 Og Herren sagde til ham: Sandelig, jeg vil
være med dig; og du skal slaa Midianiterne som een
Mand. 17 Da sagde han til ham: Kære, dersom jeg har
fundet Naade for dine Øjne, da gør mig et Tegn, at
du er den, deltaler med mig. 18 Kære, vig ikke bort
herfra, indtil jeg kommer til dig og bringer min Skænk
og sætter den frem for dit Ansigt; og han sagde: Jeg
vil blive, indtil du kommer tilbage. 19 Og Gideon kom
og tilberedte et Gedekid og en Efa Mel til usyrede
Kager, han lagde Kødet i en Kurv og kom Suppen i
en Potte, og han førte det ud til ham under Egen og
satte det frem. 20 Da sagde den Guds Engel til ham:
Tag Kødet og de usyrede Kager og læg det paa denne
Klippe og udøs Suppen; og han gjorde saaledes. 21
Da udrakte Herrens Engel det yderste af den Kæp,
som han havde i sin Haand, og rørte ved Kødet og
ved de usyrede Kager; og der udfor Ild af Klippen og
fortærede Kødet og de usyrede Kager, og Herrens
Engel for bort fra hans Øjne. 22 Der Gideon saa, at det
var Herrens Engel, da sagde Gideon: Ak Herre, Herre!
— thi derfor har jeg set Herrens Engel Ansigt til Ansigt.
23 Og Herren sagde til ham: Fred være med dig, frygt
ikke, du skal ikke dø. 24 Da byggede Gideon Herren et
Alter der og kaldte det: Herren er Fred; indtil denne Dag
staar det endnu i Ofra, som hører Abiesriterne til. 25
Og det skete den samme Nat, at Herren sagde til ham:
Tag en ung Okse, som er din Faders, og den anden
syvaarige Okse, og du skal nedbryde Baals Alter, som
er din Faders, og omhugge Astartebilledet, som staar
derhos. 26 Og du skal bygge Herren din Gud et Alter
oven paa denne stærke Klippe, hvor den er jævn; og
du skal tage den anden Okse og ofre et Brændoffer
ved Træet af Astartebilledet, som du skal omhugge. 27
Da tog Gideon ti Mænd af sine Tjenere og gjorde, som
Herren havde sagt til ham; og det skete, eftersom han
frygtede for sin Faders Hus og for Mændene i Staden
at gøre det om Dagen, da gjorde han det om Natten.
28 Og Mændene i Staden stode aarle op om Morgenen,
og se, da var Baals Alter nedbrudt, og Astartebilledet,
som var derhos, var omhugget; og den anden Okse
var ofret paa det byggede Alter. 29 Da sagde den ene
til den anden: Hvo har gjort denne Gerning? Og der
de ransagede og eftersøgte, da sagde de: Gideon,
Joas's Søn, har gjort denne Gerning. 30 Da sagde
Mændene i Staden til Joas: Før din Søn hid, thi han
skal dø, fordi han har nedbrudt Baals Alter, og fordi han
har omhugget Astartebilledet, som var derhos. 31 Da
sagde Joas til alle dem, som stode hos ham: Ville I
stride for Baal? mon I ville frelse ham? hvo som strider
for ham, han skal dødes inden Morgen; dersom han
er Gud, da stride han for sig selv, fordi man nedbrød
hans Alter. 32 Og man kaldte ham paa den Dag Jerub-
Baal, idet man sagde: Baal stride imod ham, efterdi
han har nedbrudt hans Alter. 33 Og alle Midianiterne og
Amalekiterne og Folkene af Øster samledes til Hobe,
og de droge over og sloge Lejr i Jisreels Dal. 34 Da
iførte Herrens Aand sig Gideon, og han lod blæse i
Trompeten, og Abiesers Slægt opbødes til at følge
ham. 35 Og han sendte Bud til hele Manasse, og de
bleve ogsaa opbudne til at følge ham; han sendte og
Bud til Aser og til Sebulon og til Nafthali, og de kom
dem i Møde. 36 Og Gideon sagde til Gud: Dersom du
vil frelse Israel ved min Haand, ligesom du har sagt, 37
se, da lægger jeg et Uldskind i Gaarden; dersom der
vorder Dug paa Uldskindet alene og tørt paa al Jorden,
da ved jeg, at du vil frelse Israel ved min Haand, som
du har sagt. 38 Og det skete saa; og der han stod
anden Dag aarle op, da trykkede han Uldskindet ud og
udkrystede Dug af Uldskindet, en Skaal fuld af Vand. 39
Og Gideon sagde til Gud: Lad din Vrede ikke optændes
mod mig, at jeg taler alene denne Gang; kære, jeg vil
ikkun forsøge det endnu denne Gang med Uldskindet;
kære, lad være tørt paa Uldskindet alene, og lad Dug
være paa al Jorden. 40 Og Gud gjorde det saaledes i
den samme Nat, og der var tørt paa Uldskindet alene,
og der var Dug paa al Jorden.

7 Da stod Jerub-Baal, det er Gideon, tidlig op, og alt
Folket, som var med ham, og de lejrede sig ved
Kilden Harod; og Midians Lejr var Norden for ham bag
Højen More, i Dalen. 2 Og Herren sagde til Gideon:
Folket, som er med dig, er flere, end at jeg skulde give
Midianiterne i deres Haand, at Israel ikke skal rose sig
mod mig og sige: Min Haand har frelst mig. 3 Saa
udraab nu dog for Folkets Øren og sig: Hvo er frygtagtig
og forskrækket? han vende tilbage og skynde sig aarle
fra Gileads Bjerg; da vendte to og tyve Tusinde af
Folket tilbage, og ti Tusinde bleve tilovers. 4 Og Herren
sagde til Gideon: Folket er endnu for mange, før dem
ned til Vandet, saa vil jeg der prøve det for dig; og det
skal ske, den, om hvem jeg siger til dig: Denne skal
gaa med dig, han skal gaa med dig; men hver den,
om hvem jeg siger til dig: Denne skal ikke gaa med
dig, han skal ikke gaa. 5 Og han førte Folket ned til
Vandet, og Herren sagde til Gideon: Hver, som laber
med sin Tunge af Vandet, som Hunden laber, ham skal
du stille for sig, saa og hver, som bøjer sig paa sine
Knæ at drikke. 6 Da var deres Tal, som havde labet
af deres Haand til deres Mund, tre Hundrede Mænd;
og det øvrige Folk alt sammen bøjede sig paa deres
Knæ at drikke Vand. 7 Og Herren sagde til Gideon:
Med de tre Hundrede Mænd, de som have labet, vil
jeg frelse eder og give Midianiterne i din Haand; men
alt det andet Folk maa gaa hver til sit Sted. 8 Og
Folket tog Tæring med sig og deres Trompeter, men

de andre Israeliter lod han alle fare, hver til sit Telt,
og han beholdt de tre Hundrede Mænd hos sig, og
Midianiternes Lejr var neden for ham i Dalen. 9 Og
det skete i den samme Nat, at Herren sagde til ham:
Staa op, gak ned mod Lejren; thi jeg har givet den i
din Haand. 10 Men om du frygter for at gaa ned, da
gaa du og Pura, din Dreng, ned til Lejren. 11 Og du
skal høre, hvad de tale, og derefter skulle dine Hænder
blive styrkede, og du skal drage ned mod Lejren; og
han gik ned, han og Pura, hans Dreng, til det yderste af
de bevæbnede, som vare i Lejren. 12 Og Midianiterne
og Amalekiterne og alle Folk af Østen havde lagt sig
ned i Dalen, som Græshopper i Mangfoldighed; og
deres Kameler vare utallige som Sandet, der er paa
Havets Bred, i Mangfoldighed. 13 Og Gideon kom, og
se, da fortalte en Mand sin Næste en Drøm, og han
sagde: Se, jeg drømte en Drøm, og se, et askebagt
Bygbrød vendte sig hid og did i Midianiternes Lejr; og
der det kom til Teltet, da slog det derpaa, saa at det
faldt, og det kastede det over Ende, og Teltet faldt. 14
Da svarede den anden og sagde: Det er intet andet end
Gideons, den israelitiske Mands, Joas' Søns, Sværd;
Gud har givet Midianiterne og den ganske Lejr i hans
Haand. 15 Og det skete, der Gideon hørte Fortællingen
og Udlæggelsen af Drømmen, da tilbad han; og han
vendte tilbage til Israels Lejr og sagde: Staar op, thi
Herren har givet Midianiternes Lejr i eders Haand. 16
Og han delte de tre Hundrede Mænd i tre Hobe; og
han gav dem alle Trompeter i deres Haand og tomme
Krukker og Blus midt udi Krukkerne. 17 Og han sagde
til dem: I skulle se paa mig, og saaledes skulle I gøre;
og se, naar jeg kommer til det yderste af Lejren, da
skal det ske, at ligesom jeg vil gøre, saa skulle I gøre.
18 Og naar jeg blæser i Trompeten, jeg og hver, som
er med mig, da skulle I ogsaa blæse i Trompeterne
trindt omkring den ganske Lejr og sige: For Herren
og for Gideon! 19 Saa kom Gideon og de hundrede
Mænd, som vare med ham, til det yderste af Lejren
i den midterste Vagts Begyndelse, de havde lige sat
Vagten ud; og de blæste i Trompeterne og søndersloge
Krukkerne, som vare i deres Haand. 20 Saa blæste de
tre Hobe i Trompeterne og sønderbrøde Krukkerne,
men de holdt Blussene fast i deres venstre Haand og
Trompeterne i deres højre Haand til at blæse udi, og
de raabte: Sværd for Herren og for Gideon! 21 Og de
stode hver paa sit Sted omkring Lejren; da løb den
ganske Lejr, og de skrege og flyede. 22 Og de blæste i
de tre Hundrede Trompeter, og Herren satte den enes
Sværd imod den anden og imod den ganske Lejr; og
Lejren flyede til Beth-Sitta til Zerera, indtil Grænsen
af Abel Mehola ved Tabbath. 23 Og Israels Mænd af
Nafthali og af Aser og af hele Manasse bleve opbudne;
og de forfulgte Midianiterne. 24 Og Gideon sendte Bud
paa det ganske Efraims Bjerg og lod sige: Kommer ned
imod Midianiterne og besætter Vandene for dem indtil
Beth-Bara, og Jordanen; da blev opbudet hver Mand
i Efraim, og de besatte Vandene indtil Beth-Bara og
Jordanen. 25 Og de grebe to af Midianiternes Fyrster,
Oreb og Seeb, og de dræbte Oreb paa Klippen Oreb,
og Seeb dræbte de i Vinpersen Seeb, og de forfulgte
Midianiterne; og de førte Orebs og Seebs Hoveder til
Gideon hinsides Jordanen.

8 Og Mændene af Efraim sagde til ham: Hvad er det
for en Ting, du har gjort os, at du ikke kaldte os,
der du gik at stride imod Midianiterne? og de kivede
stærkt med ham. 2 Og han sagde til dem: Hvad har
jeg nu gjort som I? er ikke Efraims Efterhøst bedre
end Abiesers Vinhøst? 3 Gud har givet Midianiternes
Fyrster, Oreb og Seeb, i eders Haand, og hvad formaar
jeg at gøre som I? Der han havde sagt det Ord, da lod
deres Vrede af fra ham. 4 Der Gideon kom til Jordanen,
gik han over og de tre Hundrede Mænd, som vare med
ham, trætte af at forfølge. 5 Og han sagde til Mændene
i Sukot: Kære, giver det Folk, som er i Følge med mig,
nogle Brød; thi de ere trætte, og jeg forfølger Seba og
Zalmuna, Midianiternes Konger. 6 Men de Øverste i
Sukot sagde: Er da Sebas og Zalmunas Haand nu i din
Haand, at vi skulle give din Hær Brød? 7 Og Gideon
sagde: Derfor naar Herren giver Seba og Zalmuna i min
Haand, da vil jeg tærske eders Kød med Torne af Ørken
og med Tidsler. 8 Og han drog derfra op til Pnuel og
talede til dem paa samme Maade; og Mændene i Pnuel
svarede ham, ligesom Mændene i Sukot svarede. 9
Og han sagde ogsaa til Mændene i Pnuel saalunde:
Naar jeg kommer tilbage med Fred, da vil jeg nedbryde
dette Taarn. 10 Men Seba og Zalmuna vare i Karkor og
med dem deres Lejr ved femten Tusinde, som vare alle
de overblevne af den ganske Lejr af Folkene i Østen;
men der var falden hundrede og tyve Tusinde Mænd,
som kunde drage Sværd. 11 Og Gideon drog op ad
deres Vej, som bo i Telte, Østen for Noba og Jogbea;
og han slog den Lejr, thi Lejren var tryg. 12 Og Seba
og Zalmuna flyede, men han forfulgte dem; og han
greb de to Midianiternes Konger, Seba og Zalmuna, og
forfærdede den ganske Lejr. 13 Men der Gideon, Joas's
Søn, kom tilbage fra Krigen fra Opgangen til Heres,
14 da greb han en ung Karl af Mændene i Sukot og
adspurgte ham; og denne skrev op for ham de Øverste
i Sukot og de Ældste sammesteds, halvfjerdsindstyve
og syv Mænd. 15 Og han kom til Mændene i Sukot
og sagde: Se, her er Seba og Zalmuna, med hvilke I
forhaanede mig og sagde: Er da Sebas og Zalmunas
Haand nu i din Haand, at vi skulle give dine Folk, som
ere trætte, Brød? 16 Og han tog de Ældste af Staden
og Torne af Ørken og Tidsler og lod Folket i Sukot faa

Forstand ved dem. 17 Og Pnuels Taarn nedbrød han,
og han ihjelslog Mændene i Staden. 18 Og han sagde
til Seba og til Zalmuna: Hvordan vare de Mænd, som
I sloge ihjel ved Thabor? og de sagde: Som du, saa
vare de, hver af dem saa ud som en Kongesøn. 19 Og
han sagde: De vare mine Brødre, min Moders Sønner:
Saa vist som Herren lever, dersom I havde ladet dem
leve, da vilde jeg ikke slaget eder ihjel. 20 Og han
sagde til Jether, sin førstefødte: Staa op, slaa dem ihjel;
men Drengen drog ikke sit Sværd ud, thi han frygtede,
efterdi han var endnu en Dreng. 21 Men Seba og
Zalmuna sagde: Staa du op og fald an paa os, thi som
Manden er, saa er hans Styrke; saa stod Gideon op og
slog Seba og Zalmuna ihjel og toge de Halvmaaner,
som vare paa deres Kamelers Halse. 22 Da sagde
hver Mand i Israel til Gideon: Hersk over os, baade du
og saa din Søn, saa og din Søns Søn, efterdi du har
frelst os af Midianiternes Haand. 23 Og Gideon sagde
til dem: Jeg vil ikke herske over eder; og min Søn skal
ikke herske over eder; Herren skal herske over eder.
24 Og Gideon sagde til dem: Jeg har en Begæring til
eder: Hver give mig dog en Bing af hans Bytte; thi hine
havde Guldringe, eftersom de vare Ismaeliter. 25 Og
de sagde: Vi ville gerne give, og de bredte et Klæde
ud; og de kastede hver en Bing af sit Bytte derpaa.
26 Og Vægten af de Guldringe, som han begærede,
var tusinde og syv Hundrede Sekel Guld, foruden de
Halvmaaner og de Halskæder og de Purpurklæder,
som Midianiternes Konger havde paa sig, og foruden
de Kæder, som vare om deres Kamelers Halse. 27
Og Gideon anvendte det til en Livkjortel og henlagde
den i sin Stad udi Ofra, og al Israel bolede med den;
og det blev Gideon og hans Hus til en Snare. 28 Saa
bleve Midianiterne ydmygede for Israels Børn og bleve
ikke ved at opløfte deres Hoved, og Landet havde
Bo fyrretyve Aar i Gideons Dage. 29 Og Jerub-Baal,
Joas's Søn, gik bort og boede i sit Hus. 30 Og Gideon
havde halvfjerdsindstyve Sønner, som vare udkomne
af hans Lænd; thi han havde mange Hustruer. 31 Og
hans Medhustru, som var i Sikem, fødte ham ogsaa
en Søn; og han gav ham Navnet Abimelek. 32 Og
Gideon, Joas's Søn, døde i en god Alderdom, og han
blev begraven udi sin Faders, Abiesriteren Joas's, Grav
i Ofra. 33 Og det skete, der Gideon var død, da vendte
Israels Børn om og bolede med Baalerne; og de gjorde
sig Baal-Berith til en Gud. 34 Og Israels Børn kom ikke
Herren, deres Gud, i Hu, som havde friet dem af alle
deres Fjenders Haand trindt omkring. 35 Og de viste
ikke Kærlighed mod Jerub-Baals, det er Gideons Hus,
efter alt det gode, som han havde gjort mod Israel.

9 Og Abimelek, Jerub-Baals Søn, gik til Sikem til
sin Moders Brødre og talede til dem og til al sin
Morfaders Huses Slægt og sagde: 2 Kære, taler for
alle Mændenes Øren udi Sikem: Hvilket er eder bedst,
enten at halvfjerdsindstyve Mænd, alle Jerub-Baals
Sønner, herske over eder? eller at een Mand hersker
over eder? kommer og i Hu, at jeg er eders Ben og
eders Kød. 3 Da talede hans Moders Brødre alle disse
Ord om ham for alle Mændenes Øren i Sikem, og deres
Hjerter bøjede sig efter Abimelek, thi de sagde: Han
er vor Broder. 4 Og de gave ham 70 Sekel Sølv af
Baal-Beriths Hus, og Abimelek lejede derfor løse og
letfærdige Mænd, og de fulgte ham. 5 Og han kom til
sin Faders Hus i Ofra og ihjelslog sine Brødre, Jerub-
Baals Sønner, halvfjerdsindstyve Mænd, paa een Sten;
men Jotham, Jerub-Baals yngste Søn, blev tilovers, thi
han havde skjult sig. 6 Og alle Mændene i Sikem og
det ganske Millo Hus forsamledes og gik hen og gjorde
Abimelek til Konge ved den Lund, som staar ved Sikem.
7 Og man gav Jotham det til Kende, og han gik hen og
stod paa Garizims Bjergs Top og opløftede sin Bøst og
raabte og sagde til dem: Hører mig, I Mænd i Sikem,
saa skal Gud høre eder! 8 Træerne gik engang hen for
at salve en Konge over sig, og de sagde til Olietræet:
Reger over os! 9 Og Olietræet sagde til dem: Skulde
jeg forlade min Fedme, som Gud og Menneskene ære
hos mig, og gaa hen at svæve over Træerne? 10 Da
sagde Træerne til Figentræet: Kom du, reger over os!
11 Men Figentræet sagde til dem: Skulde jeg forlade
min Sødme og min gode Frugt og gaa hen at svæve
over Træerne? 12 Da sagde Træerne til Vinstokken:
Kom du, reger over os! 13 Og Vinstokken sagde til
dem: Skulde jeg forlade min Most, som glæder Guder
og Mennesker, og gaa hen at svæve over Træerne?
14 Da sagde alle Træerne til Tornebusken: Kom du,
reger over os! 15 Og Tornebusken sagde til Træerne:
Er det i Sandhed saa, at I ville salve mig til Konge
over eder, da kommer, skjuler eder under min Skygge;
men hvis ikke, da komme Ild ud af Tornebusken og
fortære Cedrene paa Libanon. 16 Og dersom I nu have
handlet troligt og redeligt, ved at I have gjort Abimelek
til Konge, og I have gjort godt imod Jerub-Baal og
imod hans Hus, og I have gjort imod ham, som han
har fortjent, 17 da min Fader har ført Krig for eders
Skyld, og han har sat sig i Livsfare og friet eder af
Midianiternes Haand; 18 og I dog ere staaede op imod
min Faders Hus i Dag og have ihjelslaget hans Sønner,
halvfjerdsindstyve Mænd, paa een Sten, og have gjort
Abimelek, hans Tjenestekvindes Søn, til Konge over
Mændene i Sikem, fordi han er eders Broder; 19 ja,
dersom I have handlet troligt og redeligt imod Jerub-
Baal og imod hans Hus paa denne Dag: Da værer
glade over Abimelek, og han være ogsaa glad over
eder; 20 men hvis ikke, da udkomme Ild fra Abimelek og
fortære Mændene i Sikem og Millo Hus; der udkomme

og Ild fra Mændene i Sikem og af Millo Hus og fortære
Abimelek! 21 Og Jotham flyede og undveg og gik til
Beer, og han boede der borte fra sin Broder, Abimeleks
Ansigt. 22 Og Abimelek var Fyrste over Israel tre Aar.
23 Og Gud sendte en ond Aand imellem Abimelek
og imellem Mændene i Sikem, og Mændene i Sikem
bleve utro mod Abimelek, 24 for at den Vold mod de
halvfjerdsindstyve Jerub-Baals Sønner skulde komme,
og deres Blod skulde lægges paa Abimelek, deres
Broder, som havde ihjelslaget dem, og paa Mændene i
Sikem, som havde styrket hans Hænder til at ihjelslaa
sine Brødre. 25 Og Mændene i Sikem lagde et Baghold
for ham paa Bjergenes Toppe, og de røvede fra hver,
der gik forbi dem paa Vejen; og det blev Abimelek
tilkendegivet. 26 Men Gaal, Ebeds Søn og hans Brødre
kom, og de gik over til Sikem; og Mændene i Sikem
forlode sig paa ham. 27 Og de gik ud paa Marken og
høstede deres Vingaarde og traadte Vindruerne og
gjorde sig Forlystelser, og de gik ind i deres Guders
Huse og aade og drak og bandede Abimelek. 28 Og
Gaal, Ebeds Søn, sagde: Hvo er Abimelek og hvo
er Sikem, at vi skulle tjene ham? er han ikke Jerub-
Baals Søn, og Sebul hans Befalingsmand? tjener I
Hemors, Sikems Faders, Folk! men vi, hvorfor skulle vi
tjene ham? 29 Og hvo vil give dette Folk under min
Haand, saa vil jeg bortskaffe Abimelek; men han sagde
til Abimelek: Formér din Hær og drag ud! 30 Der Sebul,
den Øverste i Staden, hørte Gaals, Ebeds Søns, Ord,
da optændtes hans Vrede. 31 Og han sendte i Smug
Bud til Abimelek og lod sige: Se, Gaal, Ebeds Søn, og
hans Brødre ere komne til Sikem, og se, de opægge
Staden imod dig. 32 Saa gør dig nu rede om Natten,
du og Folket, som er hos dig, og lur paa Marken! 33
Og det skal ske, om Morgenen, naar Solen gaar op,
da staa aarle op og overfald Staden; og se, naar han
og det Folk, som er hos ham, drage ud imod dig, da
maa du gøre med ham, som din Haand magter. 34 Og
Abimelek stod op om Natten og alt det Folk, som var
hos ham, og de lurede paa Sikem med fire Hobe. 35
Og Gaal, Ebeds Søn, gik ud og stod ved Indgangen
af Stadsporten; men Abimelek stod op og det Folk,
som var med ham, af Bagholdet. 36 Og der Gaal saa
Folket, da sagde han til Sebul: Se, der kommer Folk
ned fra Bjergenes Toppe; da sagde Sebul til ham:
Du anser Skyggen af Bjergene for Folk. 37 Og Gaal
blev ydermere ved at tale og sagde: Se, der kommer
Folk ned fra Landets Højder, og een Hob kommer fra
Vejen til Troldmændenes Eg. 38 Da sagde Sebul til
ham: Hvor er nu din Mund, du som sagde: Hvo er
Abimelek, at vi skulle tjene ham? er dette ikke det Folk,
som du foragtede? Kære, gak du nu ud og strid imod
det! 39 Og Gaal gik ud, frem for Mændene i Sikem,
og stred imod Abimelek. 40 Men Abimelek forfulgte
ham, og han flyede for hans Ansigt; og der faldt mange
ihjelslagne indtil Indgangen til Porten. 41 Og Abimelek
blev i Aruma; men Sebul uddrev Gaal og hans Brødre,
saa at de ikke maatte blive i Sikem. 42 Og det skete
den anden Dag, da gik Folket ud paa Marken, og de
gave Abimelek det til Kende. 43 Da tog han Folket og
delte dem i tre Hobe og lagde et Baghold paa Marken;
og han saa, og se, Folket gik ud af Staden, og han
rejste sig imod dem og slog dem. 44 Og Abimelek
og de Hobe, som vare hos ham, overfaldt dem og
stillede sig for Indgangen til Stadens Port, og to Hobe
overfaldt alle dem, som vare paa Marken, og sloge
dem. 45 Da stred Abimelek imod Staden den ganske
Dag og indtog Staden og ihjelslog Folket, som var der
udi; og han nedbrød Staden og besaaede den med
Salt. 46 Der alle Mændene i Taarnet i Sikem hørte det,
da gik de ind i Beriths Gudshuses Taarn. 47 Og det
kundgjordes Abimelek, at alle Mændene paa Taarnet i
Sikem havde samlet sig. 48 Da gik Abimelek op paa
Bjerget Zalmon, han og alt Folket, som var med ham,
og Abimelek tog Øksen i sin Haand og huggede en
Gren af Træerne og løftede den op og lagde den paa
sin Skulder; og han sagde til Folket, som var med ham:
Hvad I saa, jeg gjorde, skynder eder at gøre som jeg!
49 Da huggede ogsaa alt Folket hver sin Gren af, og de
gik efter Abimelek og lagde dem op til Taarnet og satte
med dem Ild paa Taarnet, saa at ogsaa alle Mænd paa
Taarnet i Sikem døde, ved Tusinde Mænd og Kvinder.
50 Saa drog Abimelek til Thebez; og han lejrede sig
mod Thebez og indtog den. 51 Men der var et stærkt
Taarn midt i Staden, derhen flyede alle Mændene og
Kvinderne, ja alle Borgerne i Staden og lukkede til efter
sig; og de stege op paa Taget af Taarnet. 52 Da kom
Abimelek til Taarnet og stred derimod; og han kom nær
til Døren paa Taarnet forat opbrænde det med Ild. 53
Men en Kvinde kastede et Stykke af en Møllesten paa
Abimeleks Hoved og knuste hans Hovedpande. 54 Da
raabte han hasteligen ad den unge Karl, som bar hans
Vaaben, og sagde til ham: Drag dit Sværd ud og slaa
mig ihjel, at de ikke skulle sige om mig: En Kvinde slog
ham ihjel; og hans unge Karl stak ham igennem, og
han døde. 55 Og de israelitiske Mænd saa, at Abimelek
var død, da gik de hver til sit Sted. 56 Saa betalte
Gud Abimelek det onde, som han havde gjort imod sin
Fader, der han ihjelslog sine halvfjerdsindstyve Brødre.
57 Og al Sikems Mænds Ondskab lod Gud komme
tilbage paa deres Hoved; og Jothams, Jerub-Baals
Søns, Forbandelse kom over dem.

10 Og efter Abimelek opstod Thola, en Søn af Pua,
Dodos Søn, en Mand af Isaskar, at frelse Israel;
og han boede i Samir paa Efraims Bjerg. 2 Og han
dømte Israel tre og tyve Aar, og han døde og blev

begraven i Samir. 3 Og efter ham opstod Gileaditeren
Jair og dømte Israel to og tyve Aar. 4 Og han havde
tredive Sønner, som rede paa tredive Asenfoler, og
de havde tredive Stæder; dem kaldte de Jairs Byer
indtil denne Dag, de ligge i Gileads Land. 5 Og Jair
døde og blev begraven i Kamon. 6 Og Israels Børn
bleve ved at gøre ondt for Herrens Øjne og tjente
Baalerne og Astarterne og Syriens Guder og Zidons
Guder og Moabs Guder og Ammons Børns Guder
og Filisternes Guder; og de forlode Herren og tjente
ham ikke. 7 Da optændtes Herrens Vrede imod Israel,
og han solgte dem i Filisternes Haand og Ammons
Børns Haand. 8 Og de nedsloge og knuste Israels
Børn i det samme Aar; atten Aar plagede de alle Israels
Børn, som vare paa hin Side Jordanen i Amoriternes
Land, som er i Gilead. 9 Og Ammons Børn droge over
Jordanen at stride endog imod Juda og imod Benjamin
og imod Efraims Hus, saa at Israel var saare trængt.
10 Da raabte Israels Børn til Herren og sagde: Vi have
syndet imod dig, fordi vi have forladt vor Gud og tjent
Baalerne. 11 Og Herren sagde til Israels Børn: Havde
ikke Ægypter og Amoriter, Ammons Børn og Filister 12
og Zidonier og Amalek og Maon undertrykket eder? og
I raabte til mig, og jeg frelste eder af deres Haand. 13
Og I forlode mig og tjente andre Guder; derfor vil jeg
ikke blive ved at frelse eder. 14 Gaar og raaber til de
Guder, som I have udvalgt; lad dem frelse eder i eders
Trængsels Tid. 15 Da sagde Israels Børn til Herren: Vi
have syndet; gør du med os efter alt det, som er godt
for dine Øjne; dog, kære, udfri os paa denne Dag. 16
Og de kastede de fremmedes Guder bort fra sig og
tjente Herren; og han ynkedes inderlig over Israels
Nød. 17 Og Ammons Børn bleve sammenkaldte, og
de lejrede sig i Gilead; men Israels Børn samledes og
lejrede sig i Mizpa. 18 Og Folket, Fyrsterne i Gilead,
sagde den ene til den anden: Hvo er den Mand, som vil
begynde at stride imod Ammons Børn? han skal være
Hoved for alle dem, som bo i Gilead.

11 Og Gileaditeren Jeftha var vældig til Strid, men
han var en Horekvindes Søn; og Gilead havde
avlet Jeftha. 2 Og Gileads Hustru fødte ham Børn; da
Hustruens Børn bleve store, udstødte de Jeftha og
sagde til ham: Du skal ikke arve i vor Faders Hus, thi du
er en anden Kvindes Søn. 3 Da flyede Jeftha fra sine
Brødres Ansigt og boede i Landet Tob; og der samlede
sig til Jeftha løse Mænd, og de droge ud med ham.
4 Og det skete efter nogle Aar, da strede Ammons
Børn imod Israel. 5 Og det skete, der Ammons Børn
strede mod Israel, da gik de Ældste af Gilead hen at
hente Jeftha fra Landet Tob. 6 Og de sagde til Jeftha:
Kom, saa skal du være vor Øverste, og vi ville stride
imod Ammons Børn. 7 Og Jeftha sagde til de Ældste
af Gilead: Have I ikke hadet mig og udstødt mig af
min Faders Hus? hvorfor komme I nu til mig, efterdi I
have Trængsel? 8 Og de Ældste af Gilead sagde til
Jeftha: Derfor vende vi nu tilbage til dig, at du skal
gaa med os og stride imod Ammons Børn; og du skal
være vort Hoved, ja alle deres, som bo i Gilead. 9 Og
Jeftha sagde til de Ældste af Gilead: Dersom I hente
mig for at stride imod Ammons Børn, og Herren giver
dem for mit Ansigt, skal jeg da være eders Hoved? 10
Da sagde de Ældste af Gilead til Jeftha: Herren skal
være Vidne imellem os, dersom vi ikke gøre saaledes
efter dine Ord. 11 Saa gik Jeftha med de Ældste af
Gilead, og Folket satte ham over sig til et Hoved og til
en Øverste, og Jeftha talede alle sine Ord for Herrens
Ansigt i Mizpa. 12 Da sendte Jeftha Bud til Ammons
Børns Konge og lod sige: Hvad har jeg med dig at
gøre, at du kommer til mig at stride imod mit Land?
13 Ammons Børns Konge sagde til Jefthas Bud: Fordi
Israel har taget mit Land, der han drog op af Ægypten,
fra Arnon og indtil Jakob og indtil Jordanen; saa giv mig
nu de Stæder tilbage med Fred! 14 Men Jeftha sendte
atter Bud til Ammons Børns Konge. 15 Og han lod sige
til ham: Saa siger Jeftha: Israel har ikke taget Moabs
Land eller Ammons Børns Land; 16 thi der de droge
op af Ægypten, da vandrede Israel i Ørken indtil det
røde Hav, og kom til Kades. 17 Og Israel sendte Bud til
Edomiternes Konge og lod sige: Kære, lad mig drage
igennem dit Land, men Edomiternes Konge vilde ikke
høre; han sendte ogsaa Bud til Moabiternes Konge,
men denne vilde heller ikke; saa blev Israel i Kades.
18 Derefter vandrede han i Ørken og drog omkring
Edomiternes Land og Moabiternes Land og kom fra
Solens Opgang til Moabiternes Land, og de lejrede
sig paa hin Side Arnon; og de kom ikke i Moabiternes
Landemærke; thi Arnon er Moabiternes Landemærke.
19 Og Israel sendte Bud til Sihon, Amoriternes Konge,
Kongen i Hesbon, og Israel lod ham sige: Kære, lad
os drage igennem dit Land indtil mit Sted. 20 Men
Sihon troede ikke Israel, saa at han lod ham drage
igennem sit Landemærke; men Sihon samlede alt sit
Folk, og de lejrede sig i Jahza, og han stred imod
Israel. 21 Da gav Herren, Israels Gud, Sihon og alt
hans Folk i Israels Haand, og de sloge dem; saa indtog
Israel til Ejendom hele Landet fra Amoriterne, som
boede sammesteds. 22 Og de indtoge alt Amoriternes
Landemærke til Ejendom, fra Arnon og indtil Jabok og
fra Ørken og indtil Jordanen. 23 Saa har nu Herren,
Israels Gud, fordrevet Amoriterne fra sit Folks Israels
Ansigt; og du vil tage det i Eje? 24 Mon du ikke tager til
Eje det, som din Gud Kamos giver dig i Eje? og alt
hvad Herren vor Gud har gjort ryddeligt for vort Ansigt,
det tage vi i Eje. 25 Og nu, er du vel meget bedre end
Balak, Zippors Søn, Moabiternes Konge? har han vel

trættet med Israel, eller har han vel ført Krig imod dem?
26 Da Israel har boet i Hesbon og i dens tilhørende
Stæder og i Aroer og i dens tilhørende Stæder og
i alle Stæderne, som ligge ved Arnons Bredder, tre
Hundrede Aar, hvorfor friede I dem da ikke i den Tid?
27 Og jeg har intet syndet imod dig, og du gør dette
onde imod mig, at du strider imod mig; Herren, som
er Dommer, skal dømme i Dag imellem Israels Børn
og imellem Ammons Børn. 28 Men Ammons Børns
Konge hørte ikke Jefthas Ord, hvilke han sendte til
ham. 29 Og Herrens Aand var over Jeftha, og han
drog igennem Gilead og Manasse; og han drog over til
Mizpa i Gilead, og fra Mizpa i Gilead drog han over til
Ammons Børn, 30 og Jeftha lovede Herren et Løfte og
sagde: Dersom du giver Ammons Børn i min Haand,
31 da skal det ske, at det, som gaar ud, ja det, som
gaar ud af mit Huses Døre imod mig, naar jeg kommer
tilbage med Fred fra Ammons Børn, det skal høre
Herren til, og jeg vil ofre det til et Brændoffer. 32 Saa
drog Jeftha over til Ammons Børn for at stride imod
dem, og Herren gav dem i hans Haand. 33 Og han
slog dem fra Aroer, og indtil man kommer til Minnith,
tyve Stæder, og indtil Abel-Keramim med et saare stort
Slag; saa bleve Ammons Børn ydmygede for Israels
Børns Ansigt. 34 Og Jeftha kom til Mizpa til sit Hus,
og se, hans Datter gik ud mod ham med Trommer
og med Dans, og hun var hans eneste; han havde
ellers hverken Søn eller Datter. 35 Og det skete, der
han saa hende, da sønderrev han sine Klæder og
sagde: Ak, min Datter! du har nedbøjet mig saare,
og du har bedrøvet mig inderligen; thi jeg oplod min
Mund til Herren, og jeg kan ikke kalde det tilbage. 36
Og hun sagde til ham: Min Fader! har du opladt din
Mund til Herren, da gør med mig, som det er udgaaet
af din Mund, efter at Herren har skaffet dig fuldkommen
Hævn over dine Fjender, over Ammons Børn. 37 Og
hun sagde til sin Fader: Denne Ting lad mig vederfares,
giv mig Frist to Maaneder, at jeg maa gaa og fare ned
paa Bjergene og begræde min Jomfrustand, jeg og
mine Veninder. 38 Og han sagde: Gak hen, og han gav
hende Frist to Maaneder; da gik hun med sine Veninder
hen og begræd sin Jomfrustand, paa Bjergene. 39 Og
det skete, der to Maaneder vare til Ende, da kom hun
tilbage til sin Fader, og han gjorde med hende efter sit
Løfte, som han havde lovet; og hun kendte ikke Mand.
Og det blev en Skik i Israel: 40 Israels Døtre gaa fra
Aar til Aar for at prise Gileaditeren Jefthas Datter fire
Dage om Aaret.

12 Og hver Mand af Efraim blev opbudt og drog over
mod Norden, og de sagde til Jeftha: Hvorfor gik
du over til at stride imod Ammons Børn og kaldte os
ikke at gaa med dig? Vi ville brænde dit Hus over dig
med Ild. 2 Og Jeftha sagde til dem: Jeg og mit Folk
havde en svar Trætte med Ammons Børn; og jeg kaldte
ad eder, men I frelste mig ikke af deres Haand. 3 Der
jeg saa, at du ikke vilde frelse, da satte jeg mit Liv i min
Haand og drog over til Ammons Børn; og Herren gav
dem i min Haand; og hvorfor komme I op til mig paa
denne Dag at stride imod mig? 4 Og Jeftha samlede
alle Mænd i Gilead og stred imod Efraim; og Mændene
i Gilead sloge Efraim; thi de havde sagt: I Mænd af
det Gilead, som ligger imellem Efraim og Manasse,
ere Overløbere fra Efraim. 5 Thi Gileaditerne indtoge
Jordanens Færgestæder overfor Efraim, og det skete,
naar nogen af de undkomne af Efraim sagde: Jeg vil
gaa over, da sagde Mændene af Gilead til ham: Er du
en Efratiter? og han sagde: Nej. 6 Da sagde de til
ham: Kære, sig: Sjibboleth, og han sagde: Sibboleth,
og kunde saaledes ikke udtale det ret; saa grebe de
ham og sloge ham ihjel ved Jordanens Færgestæder,
og der faldt paa den samme Tid af Etraim to og
fyrretyve Tusinde. 7 Og Jeftha dømte Israel seks Aar;
og Gileaditeren Jeftha døde og blev begraven i en af
Stæderne udi Gilead. 8 Og efter ham dømte Ibzan af
Bethlehem Israel. 9 Og han havde tredive Sønner, og
tredive Døtre udstyrede han og indførte tredive Døtre
til sine Sønner udenfra; og han dømte Israel syv Aar.
10 Og Ibzan døde og blev begraven i Bethlehem. 11
Og efter ham dømte Sebuloniteren Elon Israel; og han
dømte Israel ti Aar. 12 Og Sebuloniteren Elon døde,
og han blev begraven i Ajalon udi Sebulons Land. 13
Og efter ham dømte Pireathoniteren Abdon, Hillels
Søn, Israel. 14 Og han havde fyrretyve Sønner og
tredive Sønnesønner, som rede paa halvfjerdsindstyve
Asenfoler; og han dømte Israel otte Aar. 15 Og Abdon,
Pireathoniteren Hillels Søn døde; og han blev begraven
i Pireathon udi Efraims Land paa Amalekiternes Bjerg.

13 Og Israels Børn bleve ved at gøre det, som
var ondt for Herrens Øjne, og Herren gav dem
i Filisternes Haand fyrretyve Aar. 2 Og der var en
Mand fra Zora, af en Daniters Slægt, og hans Navn var
Manoa; og hans Hustru var ufrugtbar og fødte ikke. 3
Og Herrens Engel aabenbaredes for Kvinden, og han
sagde til hende: Se, kære, du er ufrugtbar og føder
ikke, men du skal blive frugtsommelig og føde en Søn.
4 Saa, kære, forvar dig nu, at du ikke drikker Vin ej
heller stærk Drik, og at du ikke æder noget urent. 5
Thi se, du skal vorde frugtsommelig og føde en Søn,
og paa hans Hoved skal ikke komme Bagekniv; thi
Drengen skal være en Guds Nasiræer fra Moders Liv
af, og han skal begynde at frelse Israel af Filisternes
Haand. 6 Da kom Kvinden og sagde til sin Mand: Der
kom en Guds Mand til mig, og hans Udseende var som
en Guds Engels Udseende, saare forfærdelig; og jeg

spurgte ham ikke, hvorfra han var, og han kundgjorde
mig ikke sit Navn. 7 Men han sagde til mig: Se, du
skal vorde frugtsommelig og føde en Søn; saa skal du
nu ikke drikke Vin eller stærk Drik og ikke æde noget
urent; thi Drengen skal være en Guds Nasiræer fra
Moders Liv af indtil sin Dødsdag. 8 Da bad Manoa til
Herren og sagde: Hør mig, Herre! Kære, lad den Guds
Mand, som du udsendte, atter komme til os, at han
kan lære os, hvad vi skulle gøre ved Drengen, som
skal fødes. 9 Og Gud hørte Manoas Bøst; og Guds
Engel kom atter til Kvinden, og hun sad paa Marken;
men hendes Mand Manoa var ikke hos hende. 10 Da
hastede Kvinden og løb og gav sin Mand det til Kende,
og hun sagde til ham: Se, den Mand, der kom til mig hin
Dag, aabenbaredes for mig. 11 Da stod Manoa op og
gik efter sin Hustru, og han kom til Manden og sagde til
ham: Er du den Mand, som talede med Kvinden? og
han sagde: Ja, jeg er. 12 Og Manoa sagde: Naar det
nu kommer, som du har sagt, hvad skulle vi iagttage
med Drengen, og hvad skulle vi gøre ved ham? 13 Og
Herrens Engel sagde til Manoa: For alt det, som jeg har
sagt til Kvinden, skal hun tage sig i Vare. 14 Hun skal
ikke æde af noget, som kommer af Vinstokken, og ikke
drikke Vin eller stærk Drik og intet urent æde; alt det,
som jeg har budet hende, skal hun holde. 15 Og Manoa
sagde til Herrens Engel: Kære, lad os opholde dig lidt,
saa ville vi lave et Bukkekid for dit Ansigt. 16 Men
Herrens Engel sagde til Manoa: Dersom du opholder
mig, æder jeg dog ikke af din Mad, men dersom du
vil gøre dit Brændoffer, maa du ofre Herren det; thi
Manoa vidste ikke, at det var Herrens Engel. 17 Og
Manoa sagde til Herrens Engel: Hvad er dit Navn, at vi
kunne ære dig, naar det kommer, som du har sagt. 18
Og Herrens Engel sagde til ham: Hvi spørger du om
mit Navn? se, det er underligt. 19 Da tog Manoa et
Bukkekid og Madofret og ofrede det for Herren paa
Klippen; og Engelen gjorde et Under, men Manoa og
hans Hustru saa til. 20 Og det skete, der Luen for op
fra Alteret til Himmelen, da for Herrens Engel op i Luen
fra Alteret; der Manoa og hans Hustru saa det, da faldt
de paa deres Ansigt til Jorden. 21 Og Herrens Engel
lod sig ikke ydermere se for Manoa og for hans Hustru;
da fornam Manoa, at det var Herrens Engel. 22 Og
Manoa sagde til sin Hustru: Vi dø visseligen; thi vi
have set Gud. 23 Men hans Hustru sagde til ham: Om
Herren havde haft Lyst til at ihjelslaa os, havde han
ikke taget Brændoffer og Madoffer af vor Haand, ej
heller ladet os se alt dette og paa denne Tid ej ladet os
høre saadanne Ting. 24 Og Kvinden fødte en Søn og
kaldte hans Navn Samson; og Drengen blev stor, og
Herren velsignede ham. 25 Og Herrens Aand begyndte
at drive ham i Dans Lejr imellem Zora og Esthaol.

14 Og Samson gik ned til Thimna og saa en Kvinde
af Filisternes Døtre i Thimna. 2 Og han kom op
og gav sin Fader og sin Moder det til Kende og sagde:
Jeg har set en Kvinde af Filisternes Døtre i Thimna;
saa tager mig nu hende til Hustru. 3 Og hans Fader
og hans Moder sagde til ham: Er der ingen Kvinde
iblandt dine Brødres Døtre og iblandt alt mit Folk, at du
gaar hen at tage en Hustru af de uomskaarne Filister?
Og Samson sagde til sin Fader: Tag mig denne, thi
hun er den rette for mine Øjne. 4 Men hans Fader og
hans Moder vidste ikke, at det var af Herren, thi han
søgte en Anledning fra Filisterne selv; men Filisterne
herskede paa den Tid over Israel. 5 Saa gik Samson
og hans Fader og hans Moder ned til Thimna; og de
kom til Thimnas Vingaarde, og se, da kom en ung Løve
brølende imod ham. 6 Og Herrens Aand kom heftig
over ham, og han sled den i Stykker, som man slider
et Kid, og han havde ikke noget i sin Haand; og han
gav ikke sin Fader eller sin Moder til Kende, hvad han
havde gjort. 7 Og han kom ned og talede med Kvinden,
og hun var den rette for Samsons Øjne. 8 Og nogen
Tid derefter kom han tilbage for at tage hende, og han
bøjede af fra Vejen for at bese Løvens Aadsel; og se,
der var en Bisværm og Honning i Løvens Krop. 9 Og
han tog den i sine Hænder, og medens han gik videre,
aad han og gik saa til sin Fader og til sin Moder og gav
dem, og de aade, men han gav dem ikke til Kende, at
han havde taget Honningen af Løvens Krop. 10 Og der
hans Fader kom ned til Kvinden, da gjorde Samson der
et Gæstebud; thi saaledes plejede de unge Karle at
gøre. 11 Og det skete, der de saa ham, da toge de
tredive Selskabsbrødre, og de vare hos ham. 12 Da
sagde Samson til dem: Kære, jeg vil fremsætte for eder
en mørk Tale; dersom I forklare mig den i disse syv
Gæstebuds Dage og finde derpaa, da vil jeg give eder
tredive Skjorter og tredive Klædninger til at skifte med.
13 Men kunne I ikke forklare mig den, da skulle I give
mig tredive Skjorter og tredive Klædninger til at skifte
med; og de sagde til ham: Fremsæt din mørke Tale og
lad os høre den! 14 Og han sagde til dem: Der udgik
Mad af Æderen, og der udgik Sødme af den stærke; og
de kunde ikke forklare den mørke Tale i tre Dage. 15
Og det skete paa den syvende Dag, da sagde de til
Samsons Hustru: Lok din Mand til, at han forklarer os
den mørke Tale, at vi ikke skulle brænde dig og din
Faders Hus med Ild; have I indbudet os, at I ville gøre
os fattige eller ikke? 16 Da græd Samsons Hustru over
ham og sagde: Du hader mig ikkun og har mig ikke kær,
du har fremsat en mørk Tale for mit Folks Børn og ikke
forklaret den for mig; og han sagde til hende: Se, jeg
har ikke forklaret den for min Fader eller for min Moder,
og skulde jeg forklare den for dig? 17 Og hun græd
over ham i de syv Dage, som de havde Gæstebud; og

det skete, paa den syvende Dag forklarede han den for
hende, thi hun trængte ham, og hun forklarede den
mørke Tale for sit Folks Børn. 18 Da sagde Mændene
af Staden til ham paa den syvende Dag, før Solen
gik ned: Hvad er sødere end Honning? og hvad er
stærkere end en Løve? Da sagde han til dem: Dersom I
ikke havde pløjet med min Kalv, da havde I ikke fundet
paa min mørke Tale. 19 Og Herrens Aand kom heftig
over ham, og han gik ned til Askalon og slog tredive
Mænd af dem og tog deres Klæder og gav Klædninger
til at skifte med til dem, som forklarede den mørke
Tale; og hans Vrede optændtes, og han gik op til sin
Faders Hus. 20 Men Samsons Hustru blev given hans
Selskabsbroder, som havde været i Selskab med ham.

15 Og det skete nogen Tid derefter, udi Hvedehøstens
Dage, at Samson besøgte sin Hustru med et
Gedekid, og han sagde: Jeg vil gaa til min Hustru ind
i Kammeret, og hendes Fader tilstedte ham ikke at
komme ind. 2 Og hendes Fader sagde: Jeg tænkte,
at du havde faaet Had til hende, og jeg gav din
Selskabsbroder hende; er ikke hendes yngre Søster
bedre end hun? Kære, lad hende være din i Stedet
for denne. 3 Da sagde Samson til dem: Jeg er denne
Gang uden Skyld for Filisterne, naar jeg gør ondt imod
dem. 4 Og Samson gik hen og greb tre Hundrede
Bæve, og han tog Blus og vendte Stjært til Stjært og
satte et Blus midt imellem to Stjærte. 5 Og han tændte
Ild i Blussene og lod dem fare ind iblandt Filisternes
staaende Korn, og han satte Ild baade paa Negene og
paa det staaende Korn og paa Olivenhaverne. 6 Da
sagde Filisterne: Hvo har gjort dette? og de sagde:
Samson, den Thimniters Svigersøn, fordi han tog hans
Hustru og gav hans Selskabsbroder hende; da droge
Filisterne op og opbrændte hende og hendes Fader
med Ild. 7 Men Samson sagde til dem: Naar I gøre
saaledes, da vil jeg ikke holde op, førend jeg faar
hævnet mig paa eder. 8 Og han slog dem med et stort
Slag paa Hoften og paa Laarene; og han gik ned og
boede i en Hule i Klippen Etham. 9 Da droge Filisterne
op og lejrede sig imod Juda og adspredte sig i Leki. 10
Og Judas Mænd sagde: Hvi ere I dragne op imod os?
og de sagde: Vi ere komne op for at binde Samson,
for at gøre ved ham, ligesom han har gjort ved os. 11
Da droge tre Tusinde Mænd af Juda ned til Hulen i
Klippen Etham, og de sagde til Samson: Ved du ikke,
at Filisterne herske over os, og hvorfor har du gjort
dette imod os? og han sagde til dem: Ligesom de
gjorde ved mig, saa har jeg gjort ved dem. 12 Og de
sagde til ham: Vi ere komne ned for at binde dig, for
at give dig i Filisternes Haand, og Samson sagde til
dem: Sværger mig, at I ikke ville anfalde mig. 13 Og
de sagde til ham: Nej, men vi ville kun binde dig og
give dig i deres Haand, men ikke slaa dig ihjel; og de
bandt ham med to nye Reb, og de førte ham op fra
Klippen. 14 Der han kom til Leki, da skrege Filisterne
mod ham; men Herrens Aand kom heftig over ham, og
de Reb, som vare om hans Arme, bleve som Traade,
brændte af Ilden, og hans Baand smuldrede og faldt
af hans Hænder. 15 Og han fandt en frisk Asenkæft,
og han udrakte sin Haand og tog den og slog dermed
tusinde Mand. 16 Og Samson sagde: Med en Asenkæft
har jeg slaget en Hob, ja to Hobe, med en Asenkæft
har jeg slaget tusinde Mand. 17 Og det skete, der
han havde fuldendt at tale, da kastede han Kæften af
sin Haand; og han kaldte det samme Sted Ramath-
Leki. 18 Men han tørstede saare, og han kaldte paa
Herren og sagde: Du har givet denne store Frelse ved
din Tjeners Haand; men nu maa jeg dø af Tørst og
falde udi de uomskaarnes Haand. 19 Da flakte Gud
Kindtanden, som var i Kæften, og der udgik Vand af
den, og han drak, og hans Aand kom igen, og han
blev ved Live; derfor kaldte man dens Navn En-Hakore
Asker-Baleki indtil paa denne Dag. 20 Og han dømte
Israel i Filisternes Dage, tyve Aar.

16 Og Samson gik til Gaza, og han saa der en
Kvinde, en Skøge, og kom til hende. 2 Og man
sagde til Gaziterne: Samson er kommen hid, og de
gik omkring og lurede paa ham den ganske Nat ved
Stadsporten; men de vare stille den ganske Nat, og de
sagde: Naar det bliver lyst i Morgen, da ville vi slaa
ham ihjel. 3 Og Samson laa indtil Midnatten, og han
stod op om Midnat og tog fat paa Dørene af Stadens
Port og paa begge Stolperne og løftede dem op tillige
med Slaaerne og lagde dem paa sine Skuldre, og han
bar dem op paa Toppen af det Bjerg, som er lige for
Hebron. 4 Og det skete derefter, at han fik Kærlighed til
en Kvinde ved Bækken Sorek, og hendes Navn var
Dalila. 5 Og Filisternes Fyrster kom op til hende og
sagde til hende: Lok ham, og se, hvorudi hans store
Kraft bestaar, og hvormed vi formaa noget imod ham,
saa ville vi binde ham for at plage ham; og vi ville hver
give dig tusinde og hundrede Sekel Sølv. 6 Og Dalila
sagde til Samson: Kære, giv mig til Kende, hvorudi
din store Kraft bestaar, og hvormed du kan bindes, at
man kan plage dig. 7 Og Samson sagde til hende:
Dersom de bandt mig med syv grønne Bast, som ikke
ere blevne tørre, da blev jeg svag og blev som et andet
Menneske. 8 Da bragte Filisternes Fyrster hende syv
grønne Bast, som ikke vare tørre; og hun bandt ham
med dem. 9 Og hun havde een, som lurede, siddende i
Kammeret; og hun sagde til ham: Filisterne ere over
dig, Samson! men han sønderrev Bastene, som en
Traad af Blaar sønderrives, naar den berøres af Ilden,
og man fik ej at vide, hvori hans Kraft bestod. 10 Da

sagde Dalila til Samson: Se, du har bedraget mig og
sagt Løgn for mig; kære, giv mig nu til Kende, hvormed
du kan bindes. 11 Og han sagde til hende: Dersom
de bandt mig fast med nye Beb, med hvilken ingen
Gerning er gjort, da blev jeg svag og blev som et andet
Menneske. 12 Da tog Dalila nye Beb og bandt ham
med dem, og hun sagde til ham: Filisterne ere over dig,
Samson! men hun havde een, som lurede, siddende
i Kammeret; og han rev dem af sine Arme som en
Traad. 13 Og Dalila sagde til Samson: Hidindtil har
du bedraget mig og sagt Løgn for mig, giv mig dog
til Kende, hvormed du kan bindes? og han sagde til
hende: Dersom du vævede mine syv Hovedlokker om
Væverstangen. 14 Og hun fæstede dem til med en
Nagle, og hun sagde til ham: Filisterne ere over dig,
Samson! men han vaagnede op af sin Søvn og rykkede
Vævernaglen op tillige med Væverstangen. 15 Og hun
sagde til ham: Hvorledes kan du sige: Jeg elsker dig,
da dit Hjerte ikke er med mig? nu har du tre Gange
bedraget mig og ikke givet mig til Kende, hvori din store
Kraft bestaar. 16 Men det skete, der hun trængte ham
alle Dage med sine Ord og plagede ham meget, da
blev hans Sjæl bekymret indtil Døden. 17 Og han gav
hende sit ganske Hjerte til Kende og sagde til hende:
Der kom ikke Bagekniv paa mit Hoved, thi jeg er en
Guds Nasiræer fra Moders Liv af; dersom jeg rages, da
viger min Kraft fra mig, og jeg bliver svag og bliver som
alle andre Mennesker. 18 Der Dalila saa, at han havde
givet hende sit ganske Hjerte til Kende, da sendte hun
hen og lod kalde Filisternes Fyrster og sige: Kommer
denne Gang op, thi han har givet mig sit ganske Hjerte
til Kende; da kom Filisternes Fyrster op til hende og
bragte Sølvet op i deres Haand. 19 Og hun lod ham
sove paa sine Knæ og kaldte ad en Mand og lod hans
syv Hovedlokker afrage; og hun begyndte at plage ham;
da var hans Kraft vegen fra ham. 20 Og hun sagde:
Filisterne ere over dig, Samson! og han vaagnede op
af sin Søvn og sagde: Jeg vil gaa ud, som jeg mange
Gange har gjort, og slide mig løs; men han vidste
ikke, at Herren var vegen fra ham. 21 Men Filisterne
grebe ham og stak hans Øjne ud; og de førte ham
ned til Gaza og bandt ham med to Kobberlænker, og
han malede i Fangernes Hus. 22 Og hans Hovedhaar
begyndte at gro, hvor han var raget. 23 Men Filisternes
Fyrster samledes, for at ofre til deres Gud, Dagon, et
stort Offer og for at være glade; thi de sagde: Vor Gud
har givet vor Fjende Samson i vor Haand. 24 Og der
Folket saa ham, da lovede de deres Gud; thi de sagde:
Vor Gud har givet vor Fjende i vor Haand, og den, som
ødelagde vort Land og slog mange af vore ihjel. 25 Og
det skete, der deres Hjerter vare vel til Mode, da sagde
de: Kalder ad Samson og lader ham lege for os; da
kaldte de Samson ud af Fangernes Hus, og han legede
for deres Aasyn, og de stillede ham imellem Pillerne.
26 Men Samson sagde til den unge Karl, som holdt ham
ved hans Haand: Lad mig hvile og lad mig føle paa de
Piller, som bære Huset, at jeg kan hælde mig op til
dem. 27 Og Huset var fuldt af Mænd og Kvinder, der
var og alle Filisternes Fyrster, og paa Taget vare ved
tre Tusinde Mænd og Kvinder, som saa til, da Samson
legede. 28 Men Samson kaldte paa Herren og sagde:
Herre, Herre! Kære, kom mig i Hu! og styrk mig dog,
Gud! denne Gang, at jeg maa een Gang hævne mig til
Gavns paa Filisterne for begge mine Øjnes Skyld. 29
Og Samson greb omkring de to midterste Piller, som
bare Huset, og han støttede sig mod dem, den ene var
i hans højre og den anden i hans venstre Haand. 30
Og Samson sagde: Min Sjæl dø med Filisterne! og han
bøjede sig med Kraft: Da faldt Huset paa Fyrsterne og
paa alt Folket, som vare derudi, og de døde vare flere,
som han dræbte ved sin Død, end han dræbte i sit Liv.
31 Da kom hans Brødre og hans Faders ganske Hus
ned, og de toge ham op, og de droge op og begravede
ham imellem Zora og Esthaol, hans Fader Manoas
Grav; men han havde dømt Israel tyve Aar.

17 Og der var en Mand fra Efraims Bjerg, og hans
Navn var Mika. 2 Og han sagde til sin Moder: De
tusinde og hundrede Sekel Sølv, som ere tagne fra
dig, og om hvilke du har udtalt en Forbandelse og sagt
det endog i mit Paahør, se, det Sølv er hos mig, jeg
har taget det; da sagde hans Moder: Velsignet være
du, min Søn, for Herren! 3 Saa gav han sin Moder
de tusinde og hundrede Sekel Sølv tilbage; og hans
Moder sagde: Jeg har helliget Herren det Sølv fra min
Haand for min Søn til at gøre et udskaaret og støbt
Billede, derfor giver jeg dig det nu tilbage. 4 Men han
gav sin Moder Sølvet tilbage; da tog hans Moder to
Hundrede Sekel Sølv og gav Guldsmeden det, og han
gjorde et udskaaret og støbt Billede deraf, og det var i
Mikas Hus. 5 Og den Mand Mika havde et Guds Hus,
og han gjorde en Livkjortel og Husguder og fyldte een
af sine Sønners Haand, at han blev hans Præst. 6 I de
samme Dage var ingen Konge i Israel; hver gjorde,
hvad ret var for hans Øjne. 7 Og der var en ung Karl
fra Bethlehem i Juda, af Judas Slægt; men han var en
Levit, og han var fremmed der. 8 Men denne Mand gik
fra Staden Bethlehem i Juda for at opholde sig, hvor
han fandt Lejlighed; og han kom paa Efraims Bjerg til
Mikas Hus for at fortsætte sin Vej. 9 Da sagde Mika til
ham: Hvorfra kommer du? og han sagde til ham: Jeg er
en Levit fra Bethlehem i Juda, og jeg gaar hen for at
opholde mig, hvor jeg finder en Lejlighed. 10 Da sagde
Mika til ham: Bliv hos mig, og bliv min Fader og Præst,
saa vil jeg hvert Aar give dig ti Sekel Sølv og behørige
Klæder og din Føde; og Leviten gik ind. 11 Og Leviten

samtykkede i at blive hos Manden; og den unge Karl
var ham som en af hans Sønner. 12 Og Mika fyldte
Levitens Haand, og den unge Karl blev hans Præst; og
han var i Mikas Hus. 13 Og Mika sagde: Nu ved jeg, at
Herren skal gøre vel imod mig, efterdi jeg har en Levit
til Præst.

18 I de samme Dage var ingen Konge i Israel, og
i de samme Dage søgte Daniternes Stamme sig
en Lod, hvor de kunde bo; thi der var indtil den Dag
ikke tilfaldet dem nogen Arv iblandt Israels Stammer. 2
Og Dans Børn udsendte af deres Slægt fem Mænd af
deres hele Tal, stridbare Mænd fra Zora og fra Esthaol
for at bespejde Landet og at udforske det, og de sagde
til dem: Gaar hen, udforsker Landet; og de kom paa
Efraims Bjerg, til Mikas Hus, og bleve der om Natten. 3
Disse vare ved Mikas Hus, og disse kendte den unge
Karls, Levitens Bøst, og de toge derind og sagde til
ham: Hvo har ført dig herhid? og hvad gør du paa dette
Sted? og hvad har du her? 4 Og han sagde til dem:
Paa den og den Maade har Mika gjort imod mig, og
han har lejet mig, og jeg er bleven hans Præst. 5 Og
de sagde til ham: Kære, spørg Gud ad, at vi maa vide,
om vor Vej, som vi vandre paa, skal blive lykkelig. 6 Og
Præsten sagde til dem: Gaar med Fred! eders Vej, som
I vandre paa, er for Herren. 7 Da gik de fem Mænd og
kom til Lais; og de saa, at det Folk, som der var, boede
tryggeligen, efter Zidoniernes Vis, roligt og trygt; og der
var ingen, som lastede nogen Ting i Landet, eller som
havde arvelig Magt; og de vare langt fra Zidonierne og
havde intet at gøre med noget Menneske. 8 Og de kom
til deres Brødre i Zora og Esthaol, og deres Brødre
sagde til dem: Hvad sige I? 9 Og de sagde: Staar op
og lader os drage op imod dem; thi vi have set Landet;
og se, det er saare godt; og I tie? værer ikke lade til
at gaa hen til at komme til at tage Landet til Eje. 10
Naar I komme, da skulle I komme til et trygt Folk, og
Landet er vidt og bredt; thi Gud har givet det i eders
Haand, et Sted, hvor der ikke er Mangel paa nogen
Verdens Ting. 11 Da rejste derfra af Daniternes Slægt,
fra Zora og Esthaol, seks Hundrede Mænd omgjordede
med Krigsvaaben. 12 Og de droge op og lejrede sig i
Kirjath-Jearim i Juda; derfor kaldte de det samme Sted
Dans Lejr indtil denne Dag, se, den er bag Kirjath-
Jearim. 13 Og de gik derfra over paa Efraims Bjerg, og
de kom til Mikas Hus. 14 Da talte de fem Mænd, som
vare gangne til at bespejde Landet Lais, og sagde til
deres Brødre: Vide I, at i disse Huse er en Livkjortel
og Husguder og et udskaaret og støbt Billede? derfor
skønner nu, hvad I skulle gøre. 15 Og de toge derind
og kom til den unge Karls, Levitens Hus, i Mikas Hus,
og de hilsede ham. 16 Men de seks Hundrede Mænd,
som vare omgjordede med deres Krigsvaaben, og som
vare af Dans Børn, stode for Indgangen til Porten. 17
Og de fem Mænd, som vare udgangne til at bespejde
Landet, gik op, de kom derhen, de toge det udskaarne
Billede og Livkjortlen og Husguderne og det støbte
Billede; og Præsten stod for Indgangen til Porten og
de seks Hundrede Mænd, som vare omgjordede med
Krigsvaaben. 18 Og der disse vare komne i Mikas Hus
og havde taget det udskaarne Billede, Livkjortlen og
Husguderne og det støbte Billede, da sagde Præsten til
dem: Hvad gøre I? 19 Og de svarede ham: Ti, læg
din Haand paa din Mund og gak med os, og vær vor
Fader og Præst; er det bedre, at du er Præst for een
Mands Hus, eller at du er Præst for en Stamme og for
en Slægt i Israel? 20 Og Præstens Hjerte blev vel til
Mode, og han tog Livkjortlen og Husguderne og det
udskaarne Billede, og han kom midt iblandt Folket. 21
Og de vendte sig og gik bort; og de satte de smaa Børn
og Kvæget, og hvad de havde at føre, foran. 22 Der
de vare langt fra Mikas Hus, da bleve de Mænd, som
vare i Husene ved Mikas Hus, sammenkaldte, og de
indhentede Dans Børn. 23 Og de raabte til Dans Børn,
og de vendte sig om, og de sagde til Mika: Hvad fattes
dig, at du og de andre ere sammenkaldte? 24 Og han
sagde: I have taget mine Guder, som jeg havde gjort,
og Præsten, og I gaa bort; og hvad har jeg ydermere?
hvi sige I da til mig: Hvad fattes dig? 25 Da sagde Dans
Børn til ham: Lad din Røst ikke høres hos os, at de
Mænd, som ere bitre i Sindet, ikke skulle anfalde eder,
og du forspilde dit Liv og dit Folks Liv. 26 Saa gik Dans
Børn deres Vej; og Mika saa, at de vare stærkere end
han, og han vendte sig og kom tilbage til sit Hus. 27
Men de toge det, som Mika havde gjort, og Præsten,
som han havde haft, og kom over Lais, over et roligt og
trygt Folk, og sloge dem med skarpe Sværd; og de
opbrændte Staden med Ild. 28 Og der var ingen, som
friede den, thi den var langt fra Zidon, og de havde
intet at gøre med noget Menneske; og den laa i Dalen,
som er ved Beth-Rekob; saa byggede de Staden og
boede derudi. 29 Og de kaldte Stadens Navn Dan,
efter deres Fader Dans Navn, denne var en Søn af
Israel; dog fra Begyndelsen var Stadens Navn Lais. 30
Og Dans Børn oprejste sig det udskaarne Billede; og
Jonathan, en Søn af Gerson, Manasse Søn, var med
sine Børn Præster for Daniternes Stamme, indtil den
Dag, de flyttedes ud af Landet. 31 Saa satte de iblandt
sig Mikas udskaarne Billede, som han havde gjort, alle
de Dage, Guds Hus var i Silo.

19 Og det skete i de samme Dage, da der ingen
Konge var i Israel, at der var en levitisk Mand, som
opholdt sig som fremmed i de fjernere Egne af Efraims
Bjerg og havde taget sig en Kvinde til Medhustru fra
Bethlehem i Juda. 2 Og der hans Medhustru havde

bedrevet Hor hos ham, da gik hun fra ham til sin Faders
Hus, til Bethlehem i Juda; og hun blev der en fire
Maaneders Tid. 3 Og hendes Mand gjorde sig rede og
gik efter hende, at han vilde tale kærligen med hende
for at føre hende tilbage, og han havde sin Dreng og et
Par Asener med sig; og hun førte ham ind i sin Faders
Hus, og der den unge Kvindes Fader saa ham, da blev
han glad og gik ham i Møde. 4 Og hans Svigerfader,
Kvindens Fader, holdt paa ham, at han blev hos ham i
tre Dage; og de aade og drak og bleve der om Natten.
5 Og det skete paa den fjerde Dag, da stode de aarle
op om Morgenen, og han gjorde sig rede til at gaa;
da sagde den unge Kvindes Fader til sin Svigersøn:
Vederkvæg dit Hjerte med et Stykke Brød, og derefter
maa I gaa. 6 Og de satte sig og aade begge tilsammen
og drak; da sagde den unge Kvindes Fader til Manden:
Kære, samtyk, og bliv Natten over og lad dit Hjerte
være vel til Mode. 7 Og Manden stod op for at gaa, og
hans Svigerfader nødte ham, og han vendte tilbage
og blev der om Natten. 8 Og han stod aarle op om
Morgenen paa den femte Dag for at gaa, da sagde den
unge Kvindes Fader: Kære, vederkvæg dit Hjerte; og de
tøvede, indtil Dagen hældede, og de aade begge. 9 Og
Manden stod op for at gaa, han og hans Medhustru og
hans Dreng; men hans Svigerfader, den unge Kvindes
Fader, sagde til ham: Se, kære, Dagen lider, og det
bliver Aften, kære, bliver Natten over; se, Dagen er ad
Ende, bliv her i Nat og lad dit Hjerte være vel til Mode,
saa kunne I i Morgen staa aarle op for at gaa eders Vej,
og du kan gaa til dit Telt. 10 Men Manden vilde ikke
blive om Natten, men gjorde sig rede og gik bort og kom
til tværs over for Jebus, det er Jerusalem; og et Par
sadlede Asener vare med ham, og hans Medhustru var
med ham. 11 Da de vare ved Jebus, hældede Dagen
saare, og Drengen sagde til sin Herre: Kære, kom og
lad os tage ind i denne Jebusiternes Stad og blive der i
Nat. 12 Da sagde hans Herre til ham: Vi ville ikke tage
ind i en fremmed Stad, som ikke tilhører Israels Børn;
men vi ville gaa forbi til Gibea. 13 Og han sagde til sin
Dreng: Gak frem, at vi kunne komme nær til een af
Stæderne, og vi ville blive i Nat udi Gibea eller i Bama.
14 Og de gik forbi og vandrede, og Solen gik ned for
dem, der de vare hart ved Gibea, som hører Benjamin
til. 15 Og de toge ind der og kom for at blive Natten
over i Gibea; og der han kom ind, da satte han sig paa
Gaden i Staden; thi der var ingen, som annammede
dem i Hus og lod dem blive hos sig om Natten. 16
Og se, der kom en gammel Mand fra sin Gerning fra
Marken om Aftenen, og Manden var fra Efraims Bjerg,
og han var en fremmed i Gibea, men Mændene paa
det Sted vare Benjaminiter. 17 Og han opløftede sine
Øjne og saa den vejfarende Mand paa Stadens Gade;
da sagde den gamle Mand: Hvor vil du gaa hen, og
hvorfra kommer du? 18 Og han sagde til ham: Vi gaa
fra Bethlehem i Juda til de fjernere Egne af Efraims
Bjerg, hvor jeg er fra, og jeg var gangen til Bethlehem i
Juda; men jeg gaar til Herrens Hus, og der er ingen
Mand, som annammer mig i Hus. 19 Og jeg har baade
Straa og Foder til vore Asener, saa har jeg og Brød og
Vin til mig og din Tjenestekvinde og til Drengen, som
er med din Tjener; vi have ingen Mangel paa nogen
Ting. 20 Og den gamle Mand sagde: Fred være med
dig, lad ikkun, hvad du trænger til, være min Sag; bliv
kun ikke Natten over paa Gaden. 21 Og han førte ham
ind i sit Hus og gav Asenerne Foder; og de toede
deres Fødder, og de aade og drak. 22 Der disse gjorde
deres Hjerter til Gode, se, da omringede Mændene
af Staden, Mænd, som vare Belials Børn, Huset, og
bankede paa Døren; og de sagde til den gamle Mand,
som var Husets Herre, sigende: Før den Mand ud,
som kom i dit Hus, at vi kunne kende ham. 23 Men
den Mand, som var Husets Herre, gik ud til dem, og
sagde til dem: Ikke saa, mine Brødre, gører ikke ondt;
efter at denne Mand er kommen i mit Hus, saa gører
dog ikke denne Daarlighed! 24 Se, her er min Datter,
som er Jomfru, og hans Medhustru; dem vil jeg udføre,
og dem maa I krænke og gøre ved dem, hvad som
godt er for eders Øjne; men gører ikke denne daarlige
Gerning mod denne Mand! 25 Men Mændene vilde
ikke høre ham; da tog Manden fat paa sin Medhustru
og førte hende ud til dem udenfor; og de kendte hende
og handlede skændeligen med hende den ganske Nat
indtil om Morgenen, men der Morgenrøden gik op, lode
de hende fare. 26 Da kom Kvinden, der Morgenen
frembrød, og hun faldt ned for Døren af den Mands
Hus, hvor hendes Herre var inde, indtil det blev lyst. 27
Og der hendes Herre stod op om Morgenen og oplod
Dørene paa Huset og gik ud at vandre sin Vej, se,
da var Kvinden, hans Medhustru, falden foran Husets
Dør, og hendes Hænder laa paa Dørtærskelen. 28 Da
sagde han til hende: Staa op og lad os vandre, men
ingen svarede; da tog han hende op paa Asenet, og
Manden gjorde sig rede og gik til sit Sted. 29 Og der
han kom til sit Hus, da tog han en Kniv og tog fat paa
sin Medhustru og huggede hende efter hendes Ben
i tolv Stykker, og han sendte hende om til alt Israels
Landemærke. 30 Og det skete, hver den, som saa
det, sagde: Saadant er ikke sket eller set fra den Dag,
Israels Børn droge op af Ægyptens Land, indtil denne
Dag; tager dette til Hjerte, giver Raad og siger frem!

20 Da droge alle Israels Børn ud, og Menigheden blev
samlet som een Mand, fra Dan indtil Beersaba
og Landet Gilead, til Herren i Mizpa. 2 Og Høvdingerne
for hele Folket, alle Israels Stammer, stillede sig frem i
Guds Folks Forsamling: Fire Hundrede Tusinde Mand

Fodfolk, som kunde føre Sværd. 3 Og Benjamins Børn
hørte, at Israels Børn vare dragne op til Mizpa; og
Israels Børn sagde: Siger, hvorledes er dette onde
sket? 4 Da svarede den levitiske Mand, Manden til
den Kvinde, som var ihjelslagen, og sagde: Jeg og min
Medhustru kom til Gibea, som hører Benjamin til, for at
blive der om Natten. 5 Og Mændene i Gibea stode
op imod mig og omringede mig i Huset om Natten;
de tænkte at ihjelslaa mig, og de have krænket min
Medhustru, saa at hun er død. 6 Da tog jeg fat paa
min Medhustru og huggede hende i Stykker og sendte
hende om til al Israels Arvs Land; thi de have gjort en
Skændsel og en Daarlighed i Israel. 7 Se, alle I ere
Israels Børn; taler tilsammen og raadslaar her! 8 Da
gjorde alt Folket sig rede som een Mand og sagde: Vi
ville ikke, at nogen gaar til sit Telt, og at nogen viger
herfra til sit Hus. 9 Men det er nu den Gerning, som
vi ville gøre mod Gibea: Vi ville drage mod den efter
Lodkastning. 10 Og vi ville tage ti Mænd af hundrede,
af alle Israels Stammer, og hundrede af Tusinde, og
tusinde af ti Tusinde, at de hente Tæring til Folket, at de
kunne, naar de komme til Gibea i Benjamin, gengælde
den al den Daarlighed, som den har gjort i Israel. 11
Saa bleve alle Israels Mænd samlede mod Staden;
som een Mand vare de forbundne. 12 Og Israels
Stammer sendte Mænd til alle Benjamins Slægter og
lode sige: Hvad er dette for en Ondskab, som er sket
iblandt eder? 13 Saa giver nu de Mænd hid, de Belials
Børn, som ere i Gibea, at vi kunne slaa dem ihjel
og borttage det onde af Israel; men Benjamins Børn
vilde ikke høre deres Brødres, Israels Børns, Bøst. 14
Og Benjamins Børn bleve samlede fra Stæderne til
Gibea, til at drage ud til Krigen mod Israels Børn. 15 Og
Benjamins Børn fra Stæderne bleve samme Dag talte,
seks og tyve Tusinde Mand, som kunde føre Sværd,
foruden Indbyggerne i Gibea, som bleve talte, syv
Hundrede udvalgte Mænd. 16 Iblandt alt dette Folk vare
syv Hundrede udvalgte Mænd, som vare kejthaandede,
af hvilke enhver slyngede med en Sten paa et Haar og
fejlede ikke. 17 Men Mændene af Israel, foruden dem
af Benjamin, bleve talte, fire Hundrede Tusinde Mand,
som kunde føre Sværd; enhver af dem var Krigsmand.
18 Da gjorde de sig rede og droge op til Guds Hus og
adspurgte Gud, og Israels Børn sagde: Hvo skal drage
op for os at begynde Krigen mod Benjamins Børn?
og Herren sagde: Juda skal begynde. 19 Saa gjorde
Israels Børn sig rede om Morgenen, og de lejrede sig
imod Gibea. 20 Og hver Mand af Israel gik ud til Krigen
imod Benjamin, og hver Mand af Israel rustede sig til
Krig mod dem, mod Gibea. 21 Da gik Benjamins Børn
ud af Gibea, og de sloge af Israel paa den samme Dag
to og tyve Tusinde Mand til Jorden. 22 Men Folket af
Israels Mænd styrkede sig og stillede sig atter op til
Slag paa det samme Sted, hvor de havde stillet sig op
paa den første Dag. 23 Og Israels Børn droge op og
græd for Herrens Ansigt indtil Aften, og de adspurgte
Herren og sagde: Skal jeg ydermere blive ved at drage
op til Krig mod Benjamins, min Broders, Børn? og
Herren sagde: Drager op mod ham! 24 Og Israels Børn
kom nær til Benjamins Børn paa den anden Dag. 25 Og
Benjamin gik ud fra Gibea imod dem paa den anden
Dag, og de sloge af Israels Børn endnu atten Tusinde
Mænd til Jorden; alle disse kunde føre Sværd. 26 Da
droge alle Israels Børn op, ja alt Folket, og kom til
Guds Hus og græd og bleve der for Herrens Ansigt, og
de fastede den samme Dag indtil Aften, og de ofrede
Brændofre og Takofre for Herrens Ansigt. 27 Og Israels
Børn adspurgte Herren; og Guds Pagts Ark var der i
de Dage. 28 Og Pinehas, en Søn af Eleasar, Arons
Søn, stod for hans Ansigt i de Dage og sagde: Skal jeg
blive ved ydermere at drage ud til Krig imod Benjamins,
min Broders, Børn, eller lade af? og Herren sagde:
Drager op; thi i Morgen vil jeg give ham i din Haand. 29
Og Israel satte Baghold ved Gibea trindt omkring. 30
Saa droge Israels Børn op imod Benjamins Børn paa
den tredje Dag, og de stillede sig op imod Gibea, som
to Gange tilforn. 31 Da gik Benjamins Børn ud imod
Folket, de droges bort fra Staden, og de begyndte at
ihjelslaa nogle af Folket, som to Gange tilforn, paa de
alfare Veje, af hvilke een løber op til Bethel og een
til Gibea paa Marken, henved tredive Mand i Israel.
32 Da sagde Benjamins Børn: De ere slagne for vort
Ansigt ligesom i Førstningen; men Israels Børn sagde:
Lader os fly, at vi kunne drage ham bort fra Staden,
paa de alfare Veje. 33 Da gjorde alle Israels Mænd sig
rede af deres Sted og stillede sig op i Baal-Thamar, og
Israels Baghold drog ud fra deres Sted, fra Hulen ved
Geba. 34 Og ti Tusinde Mand, udvalgte af al Israel,
kom tværs over for Gibea, og Krigen blev svar; men
den vidste ikke, at det onde skulde ramme den. 35
Saa slog Herren Benjamin for Israels Ansigt, og Israels
Børn sloge af Benjamin paa den samme Dag fem og
tyve Tusinde og hundrede Mand; alle disse kunde føre
Sværd. 36 Og Benjamins Børn saa, at de vare slagne;
thi Israels Børn gave Benjamin Rum, fordi de forlode
sig paa Bagholdet, som de havde lagt mod Gibea. 37
Og Bagholdet skyndte sig og faldt ind paa Gibea; og
Bagholdet drog frem og slog den ganske Stad med
skarpe Sværd. 38 Og Mændene af Israel havde gjort
en bestemt Aftale med Bagholdet, at de skulde lade
megen og høj Røg opgaa af Staden. 39 Da vendte
Israels Mænd sig i Slaget, og Benjamin havde begyndt
at ihjelslaa af Israels Mænd henved tredive Mand; thi
de sagde: Visseligen han er slagen for vort Ansigt som
i det første Slag. 40 Da begyndte en høj Røg, en Støtte
af Røg, at stige op af Staden, og Benjamin saa om bag

sig, og se, den hele Stad gik op i Røg mod Himmelen.
41 Og Israels Børn vendte sig, men Benjamins Mænd
forfærdedes; thi de saa, at ondt vilde ramme dem.
42 Og de vendte sig for Israels Mænds Ansigt ad
Vejen til Ørken, men Kampen indhentede dem; og de
fra Stæderne nedhuggede dem midt imellem sig. 43
De omringede Benjamin, de forfulgte ham; hvor han
hvilede, lode de ham nedtrædes, indtil tværs over for
Gibea mod Solens Opgang. 44 Og der faldt af Benjamin
atten Tusinde Mand; alle disse vare stridbare Mænd.
45 Da vendte de sig og flyede mod Ørken, til Klippen
Rimmon, og hine sloge her og der paa de alfare Veje
fem Tusinde Mand og forfulgte dem indtil Gideom, og
de sloge af dem to Tusinde Mand. 46 Og alle de, som
faldt af Benjamin, vare fem og tyve Tusinde Mand,
som kunde føre Sværd, paa den Dag; alle disse vare
stridbare Mænd. 47 Og seks Hundrede Mænd vendte
sig og flyede mod Ørken til Klippen Rimmon; og de
bleve paa Klippen Rimmon fire Maaneder. 48 Og Israels
Mænd vendte tilbage til Benjamins Børn og sloge dem
med skarpe Sværd, baade Folket af Stæderne og
Kvæget, ja alt det, som fandtes; ogsaa alle Stæderne,
som fandtes, satte de Ild paa.

21 Og Israels Mænd havde svoret i Mizpa og sagt:
Der skal ingen af os give Benjamin sin Datter til
Hustru. 2 Og Folket kom til Guds Hus, og de bleve der
indtil Aftenen for Guds Ansigt; og de opløftede deres
Røst og græd med en stor Graad. 3 Og de sagde:
Herre, Israels Gud! hvorfor er dette sket i Israel, at i
Dag een Stamme savnes af Israel? 4 Og det skete den
anden Dag, da stod Folket aarle op, og de byggede
der et Alter, og de ofrede Brændofre og Takofre. 5 Og
Israels Børn sagde: Hvo er den, som ikke er kommen
med op til Forsamlingen af alle Israels Stammer til
Herren? Thi der var svoret en høj Ed imod den, som
ikke kom op til Herren i Mizpa, saa der sagdes: Han
skal visseligen dødes. 6 Og det gjorde Israels Børn
ondt for deres Broder Benjamin, og de sagde: I Dag er
een Stamme afhuggen af Israel. 7 Hvad ville vi gøre
dem, som ere overblevne, at de kunne faa Hustruer?
thi vi have svoret ved Herren, at vi ikke ville give dem
af vore Døtre til Hustruer. 8 Og de sagde: Hvad er det
for en af Israels Stammer, som ikke er kommen op til
Herren i Mizpa? Og se, der var ingen Mand kommen til
Lejren fra Jabes i Gilead til Forsamlingen. 9 Thi Folket
blev talt; og se, da var der ingen af Indbyggerne fra
Jabes i Gilead. 10 Da sendte de derhen af Menigheden
tolv Tusinde Mand af Stridsfolkene; og de bøde dem og
sagde: Gaar hen og slaar Indbyggerne i Jabes i Gilead
med skarpe Sværd, samt Hustruerne og de smaa Børn.
11 Og denne er den Gerning, som I skulle gøre: Alt
Mandkøn og alle Kvinder, som have haft Samkvem
med nogen Mand, skulle I ødelægge. 12 Og de fandt
af Indbyggerne i Jabes i Gilead fire Hundrede unge
Piger, Jomfruer, som ikke havde kendt nogen Mand
og ikke haft Samkvem med nogen Mand, og de førte
dem til Lejren i Silo, som er i Landet Kanaan. 13 Da
sendte den ganske Menighed hen, og de lode tale med
Benjamins Børn, som vare paa Klippen Bimmon; og
de tilbøde dem Fred. 14 Saa kom Benjamin tilbage
paa samme Tid, og de gave dem de Hustruer, som de
havde ladet leve af Kvinderne fra Jabes i Gilead; og de
fandt ikke saaledes nok til dem. 15 Da gjorde det Folket
ondt for Benjamin, fordi Herren havde gjort et Skaar i
Israels Stammer. 16 Og Menighedens Ældste sagde:
Hvad skulle vi gøre ved de overblevne, at de kunne faa
Hustruer? thi Kvinderne af Benjamin ere udryddede.
17 Og de sagde: De undkomnes Ejendom skal høre
Benjamin til, at ikke een Stamme skal blive udslettet af
Israel. 18 Men vi kunne ikke give dem Hustruer af vore
Døtre; thi Israels Børn have svoret og sagt: Forbandet
være den, som giver Benjamin en Hustru! 19 Og de
sagde: Se, der er Aar for Aar Herrens Højtid i Silo, som
ligger Nord for Bethel, mod Solens Opgang, paa den
alfare Vej, som gaar op fra Bethel til Sikem, og Syd for
Lebona. 20 Og de befalede Benjamins Børn og sagde:
Gaar hen og lurer i Vingaardene! 21 Og I skulle se til,
og se, dersom Silos Døtre gaa ud at danse, da maa I
gaa ud af Vingaardene og gribe eder hver sin Hustru
af Silos Døtre, og I skulle gaa til Benjamins Land. 22
Og det skal ske, naar deres Fædre eller deres Brødre
komme at gaa i Rette med os, da ville vi sige til dem:
Værer dem naadige for vor Skyld, fordi vi ikke have
skaffet dem hver sin Hustru i Krigen; thi I have heller
ikke givet dem Hustruer; eller skulle I nu have været
skyldige. 23 Og Benjamins Børn gjorde saaledes og
toge Hustruer efter deres Tal af dem, som dansede,
hvilke de røvede; og de gik og kom tilbage til deres
Arv og byggede Stæderne og boede i dem. 24 Saa
vandrede Israels Børn derfra paa samme Tid, hver til
sin Stamme og til sin Slægt; og de udgik derfra, hver til
sin Arv. 25 I disse Dage var ingen Konge i Israel; hver
gjorde det, som var ret for hans Øjne.

Rut

1 Og det skete i de Dage, da Dommerne dømte,
da var der en Hunger i Landet; og en Mand fra
Bethlehem i Juda gik hen at opholde sig i Moabiternes
Land, han og hans Hustru og hans to Sønner. **2** Og
Mandens Navn var Elimelek og hans Hustrus Navn
Noomi og hans to Sønners Navn Malon og Kiljon,
Efratiter fra Bethlehem i Juda; og de kom i Moabiternes
Land og bleve der. **3** Og Elimelek, Noomi Mand, døde;
og hun og hendes to Sønner bleve tilbage. **4** Og disse
toge sig moabitiske Hustruer, den enes Navn var Orpa,
og den andens Navn Ruth; og de boede der ved ti
Aar. **5** Da døde ogsaa de begge, Malon og Kiljon; og
Kvinden blev tilbage efter hendes tvende Sønner og
efter hendes Mand. **6** Da gjorde hun sig rede, hun
og hendes Sønners Hustruer, og vendte tilbage fra
Moabiternes Land; thi hun havde hørt i Moabiternes
Land, at Herren havde besøgt sit Folk og givet dem
Brød. **7** Og hun gik ud fra det Sted, hvor hun havde
været, og begge hendes Sønners Hustruer med hende,
og de gik paa Vejen for at komme tilbage til Judas Land.
8 Da sagde Noomi til begge sine Sønners Hustruer:
Gaar hen, vender tilbage hver til sin Moders Hus;
Herren gøre Miskundhed imod eder, ligesom I have
gjort imod de døde og imod mig! **9** Herren give eder, at
I maa finde Rolighed hver i sin Mands Hus! Og hun
kyssede dem, og de opløftede deres Røst og græd.
10 Og de sagde til hende: Vi ville vende tilbage med
dig til dit Folk. **11** Da sagde Noomi: Vender tilbage,
mine Døtre! hvorfor ville I gaa med mig? mon jeg har
Børn ydermere i mit Liv, som kunne blive eders Mænd?
12 Vender tilbage, mine Døtre! gaar bort, thi jeg er for
gammel til at faa en Mand; dersom jeg end sagde: Der
er Forventelse for mig, ja, dersom jeg havde en Mand i
denne Nat og endog fødte Sønner, **13** mon I skulde
vente paa dem, indtil de bleve store? mon I skulde
opholdes derefter, saa at I ikke skulde faa Mænd?
Nej, mine Døtre! thi det er mig saare bittert, mere end
eder, at Herrens Haand er udgangen over mig. **14**
Da opløftede de deres Røst og græd ydermere; og
Orpa kyssede sin Mands Moder, men Ruth hængte ved
hende. **15** Da sagde hun: Se, din Svigerinde er vendt
tilbage til sit Folk og til sin Gud; vend tilbage efter din
Svigerinde! **16** Og Ruth sagde: Vær mig ikke imod, at
jeg skulde forlade dig og vende tilbage, fra dig; thi hvor
du gaar hen, der vil jeg gaa hen, og hvor du bliver om
Natten, der vil jeg blive om Natten; dit Folk er mit Folk,
og din Gud er min Gud. **17** Hvor du vil dø, der vil jeg dø,
og der vil jeg begraves; Herren gøre nu og fremdeles
saa og saa imod mig, saa vist som Døden alene skal
skille imellem dig og imellem mig. **18** Og der hun saa,
at hun havde fast foresat sig at gaa med hende, da lod
hun af at tale til hende derom. **19** Og de gik begge,
indtil de kom til Bethlehem; og det skete, der de kom til
Bethlehem, da kom den ganske Stad i Bevægelse over
dem, og de sagde: Er dette Noomi? **20** Og hun sagde
til dem: Kalder mig ikke Noomi, kalder mig Mara, thi
den Almægtige har gjort det saare besk for mig. **21**
Jeg gik bort med fulde Hænder, men Herren har ført
mig med tomme Hænder tilbage; hvi skulde I kalde
mig Noomi, efterdi Herren har vidnet imod mig, og den
Almægtige handlet ilde med mig? **22** Saa kom Noomi
tilbage, og Ruth den moabitiske, hendes Sønnekone,
var med hende, som kom tilbage af Moabiternes Land;
og de kom til Bethlehem i Byghøstens Begyndelse.

2 Og Noomi havde en Kynding af hendes Mands, en
Mand af Vælde og Formue, af Elimeleks Slægt, og
hans Navn var Boas. **2** Og Ruth den moabitiske sagde
til Noomi: Kære, jeg vil gaa ud paa Marken, og jeg vil
sanke op af Aksene efter den, for hvis Øjne jeg finder
Naade; og hun sagde til hende: Gak, min Datter! **3**
Og hun gik og kom og sankede op paa Marken efter
Høstfolkene; og det hændte sig ved en Hændelse for
hende, at en Del af Marken hørte Boas til, som var af
Elimeleks Slægt. **4** Og se, Boas kom fra Bethlehem og
sagde til Høstfolkene: Herren være med eder! og de
sagde til ham: Herren velsigne dig! **5** Og Boas sagde til
sin unge Karl, som var sat over Høstfolkene: Hvem
hører den unge Kvinde til? **6** Og den unge Karl, som
var sat over Høstfolkene, svarede og sagde: Det er
den moabitiske unge Kvinde, som er kommen tilbage
med Noomi af Moabiternes Land. **7** Og hun har sagt:
Kære, jeg vil sanke op og samle iblandt Negene efter
Høstfolkene; og hun er kommen og har staaet siden i
Morges og indtil nu; nu sad hun lidet hjemme. **8** Da
sagde Boas til Ruth: Hører du ikke min Datter? du skal
ikke gaa at sanke op paa en anden Ager, og gak heller
ikke bort herfra, men hold dig her nær til mine unge
Piger! **9** Hold dine Øjne til den Ager, hvor de skære
paa, og gaa efter dem; har jeg ikke befalet de unge
Karle, at ingen skal røre dig? og tørster du, da gaa til
Karrene og drik af det, som de unge Karle øse af. **10**
Da faldt hun paa sit Ansigt og bøjede sig til Jorden, og
hun sagde til ham: Hvorfor har jeg fundet Naade for
dine Øjne, at du kender mig, og jeg er dog fremmed?
11 Og Boas svarede og sagde til hende: Det er mig nok
tilkendegivet, alt hvad du har gjort for din Mands Moder,
efter din Mands Død, at du har forladt din Fader og din
Moder og dit Fædreneland og er gaaet til et Folk, som
du ikke kendte tilforn. **12** Herren gengælde din Gerning,
og din Løn være fuldkommen for Herren Israels Gud, til
hvem du er kommen for at søge Ly under hans Vinger!
13 Og hun sagde: Lad mig finde Naade for dine Øjne,

min Herre, fordi du har trøstet mig, og fordi du har talet
kærligen til din Tjenestekvinde; og jeg er ikke som en
af dine Tjenestepiger. 14 Og Boas sagde til hende:
Naar det er Tid til at æde, da kom herhid og æd af
Brødet og dyp din Bid i Eddiken; og hun satte sig ved
Høstfolkenes Side, og han rakte ristede Aks til hende,
og hun aad og blev mæt og levnede. 15 Og hun stod
op at sanke; og Boas befalede sine unge Karle og
sagde: Lader hende ogsaa opsanke imellem Negene
og beskæmmer hende ikke! 16 Plukker ogsaa noget
af Negene til hende, og lader det tilbage, at hun kan
opsanke det, og I skulle ikke skælde paa hende. 17
Saa sankede hun op paa Ageren indtil Aftenen; og hun
slog det af, som hun havde sanket op, og det var ved
en Efa Byg. 18 Og hun løftede det op og kom i Staden,
og hendes Mands Moder saa det, som hun havde
opsanket; og hun tog frem og gav hende det, hun
havde levnet, da hun var mæt. 19 Da sagde hendes
Mands Moder til hende: Hvor opsankede du i Dag, og
hvor havde du at gøre? velsignet være den, som dig
kendte; da gav hun sin Mands Moder til Kende, hos
hvem hun havde haft at gøre, og sagde: Den Mands
Navn, som jeg har haft at gøre hos i Dag, er Boas. 20
Og Noomi sagde til sin Sønnekone: Velsignet være
han for Herren, som ikke har forladt sin Miskundhed
mod de levende eller mod de døde; og Noomi sagde til
hende: Den Mand hører os nær til, han er een af vore
Løsere. 21 Og Ruth den moabitiske sagde: Tilmed har
han sagt til mig: Du skal holde dig fast til mine Folk,
indtil de have endt al den Høst, som jeg har. 22 Og
Noomi sagde til Ruth, sin Sønnekone: Det er godt, min
Datter, at du gaar ud med hans unge Piger, at de ikke
skulle gøre dig Fortræd paa en anden Ager. 23 Saa
holdt hun sig fast til Boas' unge Piger for at opsanke,
indtil Byghøsten og Hvedehøsten var endt; og hun blev
hos sin Mands Moder.

3 Og Noomi, hendes Mands Moder, sagde til hende:
Min Datter, mon jeg ikke skulde søge Rolighed
for dig, at det maa gaa dig vel? 2 Og nu, mon ikke
Boas, hos hvis unge Piger du har været, er af vort
Frændskab? se, han kaster Byg i Nat paa Loen. 3 Saa
bad dig og salv dig og tag dine Klæder paa dig og gak
ned i Loen; giv dig ikke til Kende for Manden, før han er
færdig med at æde og drikke. 4 Og det skal ske, naar
han lægger sig, saa mærk det Sted, hvor han lægger
sig, og kom og slaa op ved hans Fødder og læg dig; og
han skal give dig til Kende, hvad du skal gøre. 5 Og hun
sagde til hende: Alt det, som du siger mig, vil jeg gøre.
6 Og hun gik ned i Loen og gjorde efter alt det, som
hendes Mands Moder havde befalet. 7 Der Boas havde
ædt og drukket, og hans Hjerte var vel til Mode, da kom
han at lægge sig i Udkanten af en Korndynge; og hun
kom sagteligen og slog op ved hans Fødder og lagde
sig. 8 Og det skete om Midnatten, da blev Manden
forskrækket og greb omkring sig, og se, en Kvinde laa
ved hans Fødder. 9 Og han sagde: Hvo er du? Og hun
svarede: Jeg er Ruth, din Tjenestekvinde, udbred din
Flig over din Tjenestekvinde, thi du er Løseren. 10 Og
han sagde: Velsignet være du for Herren, min Datter;
du har bevist din Kærlighed sidste Gang bedre end
første Gang, idet du ikke er gaaet efter de unge Karle,
enten fattig eller rig. 11 Og nu, min Datter, frygt ikke, alt
det, du siger, vil jeg gøre dig; thi mit Folk i den ganske
Stad ved, at du er en duelig Kvinde. 12 Og nu er det
vel saa i Sandhed, at jeg er Løseren; men der er dog
en nærmere Løser end jeg. 13 Bliv her Natten over, og
det skal ske i Morgen, dersom han vil løse dig, godt, da
maa han løse dig, men dersom han ikke har Lyst til at
løse dig, da vil jeg løse dig, saa vist som Herren lever;
bliv liggende indtil Morgenen! 14 Og hun laa ved hans
Fødder indtil Morgenen og stod op, førend en kunde
kende den anden, og han sagde: Lad det ikke vides, at
en Kvinde er kommen i Loen. 15 Og han sagde: Giv
hid dit Forklæde, som du har for dig, og hold derved;
og hun holdt derved, og han maalte seks Maal Byg og
lagde paa hende, og hun gik ind i Staden. 16 Og hun
kom til sin Mands Moder, og hun sagde: Hvorledes
gaar det dig, min Datter? og hun forkyndte hende alt
det, Manden havde gjort hende. 17 Og hun sagde:
Disse seks Maal Byg gav han mig; thi han sagde til
mig: Du skal ikke komme tomhændet til din Mands
Moder. 18 Og hun sagde: Bliv, min Datter, indtil du faar
at vide, hvorledes Sagen vil falde ud; thi den Mand
hviler ikke, før han i Dag gør Ende paa denne Sag.

4 Og Boas gik op til Porten og sad der, og se, Løseren
gik forbi, som Boas havde talt om, og han sagde til
denne: Træd nærmere, sæt dig her, min Ven; og han
traadte nærmere og satte sig. 2 Og han tog ti Mænd
af de Ældste i Staden og sagde: Sætter eder her, og
de satte sig. 3 Da sagde han til Løseren: Den Del af
Marken, som hørte vor Broder Elimelek til, den har
Noomi, som er kommen tilbage af Moabiternes Land,
solgt. 4 Og jeg sagde: Jeg vil aabenbare det for dine
Øren, og sige: Køb det i Overværelse af Indbyggerne
og de Ældste af mit Folk: Dersom du vil løse det, løs
det, men dersom du ikke vil løse det, giv mig det til
Kende, at jeg kan vide det; thi der er ingen uden du
til at løse det og jeg efter dig; og han sagde: Jeg vil
løse det. 5 Og Boas sagde: Paa hvilken Dag du køber
det Land af Noomis Haand, da køber du det og af den
moabitiske Ruth, den dødes Hustru, for at oprejse den
døde et Navn paa hans Arv. 6 Da sagde Løseren: Jeg
kan ikke løse det for mig, at jeg ikke skal fordærve min
egen Arv; løs du det for dig, det jeg skulde løse; thi jeg

kan ikke løse det. 7 Og dette var fordum Sædvane i
Israel ved Løsning og ved Skiften til at stadfæste al
Handel, at een drog sin Sko af og gav sin Næste; og
det var Vidnesbyrdet i Israel. 8 Og Løseren sagde til
Boas: Køb dig det; og han drog sin Sko af. 9 Da sagde
Boas til de Ældste og til alt Folket: I ere Vidner i Dag, at
jeg har købt alt det, som hørte Elimelek til, og alt det,
som hørte Kiljon og Malon til, af Noomis Haand. 10
Og tilmed har jeg taget Ruth den moabitiske, Malons
Hustru, mig til en Hustru, til at oprejse den døde et Navn
paa hans Arv, at den dødes Navn ikke skal udslettes
blandt hans Brødre og af hans Steds Port; dertil ere I
Vidner i Dag. 11 Og alt Folket, som var i Porten, og
de Ældste sagde: Vi ere Vidner; Herren give, at den
Kvinde, der kommer i dit Hus, maa blive som Rakel og
som Lea, hvilke begge byggede Israels Hus; og bliv du
mægtig i Efrata og bliv navnkundig i Bethlehem! 12
Og dit Hus vorde ligesom Perez' Hus, hvem Thamar
fødte Juda, ved den Sæd, som Herren skal give dig af
denne unge Kvinde. 13 Saa tog Boas Ruth, og hun
blev ham til Hustru, og han gik ind til hende, og Herren
gav hende, at hun blev frugtsommelig, og hun fødte
en Søn. 14 Da sagde Kvinderne til Noomi: Velsignet
være Herren, som ikke vilde lade dig fattes en Løser i
Dag, og hans Navn vorde priset i Israel! 15 Og han skal
være dig til at vederkvæge Sjælen og til at opholde dig i
din Alderdom; thi din Sønnekone, som dig elskede, har
født ham, hun, som er dig bedre end syv Sønner. 16
Og Noomi tog Barnet og lagde det paa sit Skød, og hun
blev hans Fostermoder. 17 Og Naboerskerne kaldte
ham med Navn, sigende: Noomi er født en Søn; de
kaldte hans Navn Obed, han var Fader til Isai, Davids
Fader. 18 Og disse ere Perez' Slægter: Perez avlede
Hezron, 19 og Hezron avlede Ram, og Ram avlede
Amminadab, 20 og Amminadab avlede Nahesson, og
Nahesson avlede Salmon, 21 og Salmon avlede Boas,
og Boas avlede Obed, 22 og Obed avlede Isai, og Isai
avlede David.

1 Samuel

1 Og der var en Mand fra Ramathaim-Zofim fra
Efraims Bjerg, og hans Navn var Elkana, en Søn
af Jeroham, som var en Søn af Elihu, der var en Søn
af Thobu, Efratiteren Zufs Søn. **2** Og han havde to
Hustruer, den enes Navn var Hanna og den andens
Navn Peninna; og Peninna havde Børn, men Hanna
havde ingen Børn. **3** Og denne Mand drog op af sin
Stad aarlig for at tilbede og at ofre til den Herre Zebaoth
i Silo; og der vare de to Elis Sønner, Hofni og Pinehas,
Præster for Herren. **4** Og det skete paa den Dag, at
Elkana ofrede, da gav han Peninna, sin Hustru, og alle
hendes Sønner og hendes Døtre deres Dele. **5** Men han
gav Hanna een Del, som var dobbelt saa stor; thi han
elskede Hanna, men Herren havde lukket til for hendes
Liv. **6** Og hendes Modstanderinde opirrede hende
ogsaa højligen for at opvække hendes Harme, fordi
Herren havde lukket til for hendes Liv. **7** Og saaledes
skete det fra Aar til Aar, naar som helst hun gik op til
Herrens Hus, opirrede hun hende saaledes, at hun
græd og aad ikke. **8** Da sagde Elkana, hendes Mand, til
hende: Hanna, hvorfor vil du græde? og hvorfor vil du
ikke æde? og hvorfor har dit Hjerte saa ondt? er jeg dig
ikke bedre end ti Sønner? **9** Da stod Hanna op, efter at
de havde ædt, og efter at de havde drukket i Silo; og Eli,
Præsten, sad paa en Stol ved Dørstolpen af Herrens
Tempel. **10** Og hun var beskeligen bedrøvet i Sjælen,
og hun bad ydmygeligen til Herren og græd saare. **11**
Og hun lovede et Løfte og sagde: Herre Zebaoth, om
du ser til din Tjenestekvindes Elendighed og kommer
mig i Hu og ikke glemmer din Tjenestekvinde og giver
din Tjenestekvinde mandlig Sæd: Da vil jeg give ham
til Herren for alle hans Livsdage, og der skal ingen
Ragekniv komme paa hans Hoved. **12** Og det skete,
der hun længe havde bedet for Herrens Ansigt, da tog
Eli Vare paa hendes Mund. **13** Thi Hanna talede i sit
Hjerte, hendes Læber rørte sig blot, men hendes Røst
hørtes ikke; derfor holdt Eli hende for at være drukken.
14 Og Eli sagde til hende: Hvor længe vil du være
drukken? bortskaf din Vin fra dig! **15** Og Hanna svarede
og sagde: Det er ikke saa, min Herre; jeg er en Kvinde,
som er hart bedrøvet i Aanden, og jeg har ikke drukket
Vin eller stærk Drik; men jeg har udøst mit Hjerte for
Herrens Ansigt. **16** Agt ikke din Tjenestekvinde ligesom
en Belials Datter; thi jeg har hidindtil talet af min Klages
og min Harmes Mangfoldighed. **17** Og Eli svarede og
sagde: Gak hen med Fred! og Israels Gud skal give
dig din Begæring, som du begærede af ham. **18** Og
hun sagde: Lad din Tjenestekvinde finde Naade for
dine Øjne! Da gik Kvinden sin Vej og aad, og hendes
Ansigt var ikke ydermere bedrøvet. **19** Og de stode
tidlig op om Morgenen, og der de havde tilbedet for
Herrens Ansigt, da vendte de tilbage og kom til deres
Hus i Rama; og Elkana kendte Hanna sin Hustru, og
Herren kom hende i Hu. **20** Og det skete, der Aaret
var omme, da undfangede Hanna og fødte en Søn, og
hun kaldte hans Navn Samuel; thi jeg, sagde hun, har
begæret ham af Herren. **21** Og Manden, Elkana, drog
op og alt hans Hus at ofre til Herren det aarlige Offer
og sit Løfte. **22** Men Hanna drog ikke op; thi hun sagde
til sin Mand: Jeg vil bie, indtil Barnet bliver afvant, da vil
jeg føre ham hen, at han skal ses for Herrens Ansigt,
og han skal blive der evindelig. **23** Og Elkana, hendes
Mand, sagde til hende: Gør det, som er godt for dine
Øjne; bliv, indtil du har afvant ham, kun at Herren vil
stadfæste sit Ord! Saa blev Kvinden hjemme og gav
sin Søn at die, indtil hun afvante ham. **24** Og hun førte
ham op med sig, der hun havde afvant ham, med tre
Okser og een Efa Mel og en Flaske Vin, og hun førte
ham til Herrens Hus i Silo; og Drengen var endnu liden.
25 Og de slagtede Oksen, og de førte Drengen til Eli.
26 Og hun sagde: Hør mig, min Herre, saa vist som din
Sjæl lever, min Herre, jeg er den Kvinde, som stod her
hos dig for at bede ydmygelig til Herren. **27** Jeg bad
ydmygelig om denne Dreng; og Herren har givet mig
min Begæring, som jeg begærede af ham. **28** Derfor
har jeg ogsaa skænket ham til Herren alle de Dage,
han skal være til, thi han er begæret af Herren; og de
tilbade der for Herren.

2 Da bad Hanna og sagde: Mit Hjerte har frydet sig
i Herren, mit Horn er ophøjet i Herren; min Mund
er vidt opladt over mine Fjender, thi jeg har glædet
mig i din Frelse. **2** Der er ingen hellig som Herren;
thi der er ingen foruden dig og ingen Klippe som vor
Gud. **3** Taler ikke saa mange Ord, saa saare høje
Ting, lader ikke noget frækt udgaa af eders Mund;
thi Herren er Vidskabs Gud, skulde hans Gerninger
ikke være rette? **4** De stærkes Bue er brudt, og de
skrøbelige ere omgjordede med Styrke. **5** De mætte
lade sig leje for Brød, de hungrige hungre ej mere;
ja, den ufrugtbare føder syv, men hun med de mange
Sønner visner hen. **6** Herren er den, som døder og gør
levende, som nedfører til Dødsriget og fører op igen.
(Sheol h7585) **7** Herren er den, som gør fattig og gør
rig, han er den, som nedtrykker, og den, som ophøjer;
8 han oprejser den ringe af Støvet, han ophøjer den
fattige af Skarnet, for at sætte dem hos Fyrsterne og
lade dem arve Ærens Trone; thi Jordens Grundvold
hører Herren til, og han har sat Jorderige derpaa. **9**
Han skal bevare sine frommes Fødder, men ugudelige
skulle vorde stumme i Mørket; thi en Mand bliver ikke
vældig ved sin Kraft. **10** De, som trætte med Herren,
skulle forskrækkes, han skal lade tordne i Himmelen

over dem; Herren skal dømme Jorderiges Ender, og
han skal give sin Konge Styrke og ophøje sin salvedes
Horn. 11 Derefter gik Elkana til Rama, til sit Hus; men
Drengen tjente Herren for Præsten Elis Ansigt. 12 Og
Elis Sønner vare Belials Sønner; de kendte ikke Herren.
13 Thi det var Præsternes Vis med Folket: Naar nogen
Mand ofrede et Offer, da kom Præstens Dreng, naar
Kødet kogte, og havde en Madkrog med tre Grene i sin
Haand. 14 Og han stak i Kedlen eller i Gryden eller i
Panden eller i Potten; alt hvad Madkrogen drog op, det
tog Præsten dermed; saaledes gjorde de mod al Israel,
som kom derhen til Silo. 15 Ogsaa førend de gjorde
Røgoffer af Fedtet, da kom Præstens Dreng og sagde
til den Mand, som ofrede: Giv mig Kød til at stege til
Præsten; thi han vil ikke tage kogt Kød af dig, men
raat. 16 Naar Manden sagde til ham: Man skal gøre
Røgoffer af Fedtet i Dag; tag dig siden, saaledes som
dit Hjerte begærer; da sagde han til ham: Nu skal du
dog give det, og hvis ikke, vil jeg tage det med Magt.
17 Og de unge Mænds Synd var saare stor for Herrens
Ansigt; thi Mændene foragtede Herrens Madoffer. 18
Og Samuel tjente for Herrens Ansigt og var en Dreng,
iført en linnet Livkjortel. 19 Og hans Moder gjorde ham
en liden Overkjortel og bragte ham den op fra Aar til
Aar, naar hun gik op med sin Mand til at ofre det aarlige
Offer. 20 Og Eli velsignede Elkana og hans Hustru
og sagde: Herren give dig Sæd af denne Kvinde, i
Stedet for ham, som begæredes for Herren, og de
gik til deres Sted. 21 Men Herren besøgte Hanna,
at hun undfangede og fødte tre Sønner og to Døtre;
og Drengen Samuel blev stor hos Herren. 22 Og Eli
var saare gammel, og han hørte alt det, hans Sønner
gjorde mod al Israel, og at de laa hos de Kvinder, som
kom i Hobetal for Forsamlingens Pauluns Dør. 23 Og
han sagde til dem: Hvorfor gøre I disse Ting? thi jeg
hører disse eders onde Handeler af alt dette Folk. 24
Ikke saa, mine Sønner; thi det er ikke et godt Rygte,
som jeg hører; I komme Herrens Folk til at begaa
Overtrædelse. 25 Dersom en Mand synder mod en
Mand, da skal Gud dømme ham; men dersom nogen
synder mod Herren, hvo skal da bede for ham? Men de
hørte ikke deres Faders Røst; thi Herren havde Villie
til at slaa dem ihjel. 26 Men Drengen Samuel tiltog i
Alder og i Velbehagelighed, baade for Herren saa og
for Menneskene. 27 Og en Guds Mand kom til Eli,
og han sagde til ham: Saaledes siger Herren: Har jeg
ikke aabenbaret mig for din Faders Hus, der de vare i
Ægypten i Faraos Hus? 28 Og jeg har udvalgt ham af
alle Israels Stammer mig til en Præst, til at ofre paa mit
Alter, til at røge med Røgelse, til at bære Livkjortlen for
mit Ansigt, og jeg har givet din Faders Hus alle Israels
Børns Ildofre. 29 Hvorfor vanære I mit Slagtoffer og mit
Madoner, som jeg bød at ofre i Boligen? og du ærer
dine Sønner mere end mig, idet I fede eder med det
bedste af alt mit Folks Israels Madofre! 30 Derfor siger
Herren, Israels Gud: Vistnok har jeg sagt: Dit Hus og
din Faders Hus skulle vandre for mit Ansigt til evig
Tid; men nu siger Herren: Det være langt fra mig; thi
dem, som ære mig, vil jeg ære, og de, som foragte
mig, skulle ringeagtes. 31 Se, de Dage komme, at jeg
vil afhugge din Arm og din Faders Huses Arm, at der
ikke skal være en gammel i dit Hus. 32 Og du skal se
Trængsel for Boligen i alt, hvori det skulde gaaet Israel
vel; og der skal ingen gammel være i dit Hus nogen
Sinde. 33 Og jeg vil ikke udrydde hver Mand af dig fra
mit Alter til at fortære dine Øjne og at bedrøve din Sjæl;
dog skal hele dit Huses Mangfoldighed dø som Mænd.
34 Og dette skal være dig et Tegn, som skal komme
over dine to Sønner, over Hofni og Pinehas: Paa een
Dag skulle de begge dø. 35 Og jeg vil oprejse mig
en trofast Præst, han skal gøre, ligesom det er i mit
Hjerte og i min Sjæl; og jeg vil bygge ham et bestandigt
Hus, og han skal vandre for min salvedes Ansigt alle
Dage. 36 Og det skal ske, hver den, som bliver tilovers
i dit Hus, skal komme at nedbøje sig for ham for en
Sølvpenning og for et Stykke Brød; og han skal sige:
Kære, lad mig komme til een af Præstetjenesterne at
æde en Mundfuld Brød.

3 Og Drengen Samuel tjente Herren for Elis Ansigt; og
Herrens Ord var dyrt i de samme Dage; der udbrød
intet Syn. 2 Og det skete paa den samme Dag, der
Eli laa paa sit Sted, og hans Øjne begyndte at blive
dunkle, at han ikke kunde se; 3 og Samuel havde lagt
sig, førend Guds Lampe sluktes i Herrens Tempel, hvor
Guds Ark var: 4 Da kaldte Herren ad Samuel, og han
sagde: Se, her er jeg. 5 Og han løb til Eli og sagde:
Se, her er jeg, thi du kaldte ad mig; men han sagde:
Jeg kaldte ikke, gak tilbage, læg dig; og han gik hen og
lagde sig. 6 Da blev Herren ved at kalde ydermere ad
Samuel, og Samuel stod op og gik til Eli og sagde:
Se, her er jeg, thi du kaldte ad mig; og han sagde:
Jeg kaldte ikke, min Søn, gak tilbage, læg dig! 7 Men
Samuel kendte endnu ikke Herren, og Herrens Ord
var endnu ikke aabenbaret for ham. 8 Da blev Herren
ved at kalde ad Samuel tredje Gang, og han stod op
og gik til Eli og sagde: Se, her er jeg, thi du kaldte ad
mig; da forstod Eli, at Herren kaldte ad Drengen. 9 Og
Eli sagde til Samuel: Gak, læg dig, og det skal ske,
dersom han kalder ad dig, da skal du sige: Tal, Herre,
thi din Tjener hører; og Samuel gik hen og lagde sig
paa sit Sted. 10 Da kom Herren og stillede sig frem
og kaldte som de forrige Gange: Samuel! Samuel! og
Samuel sagde: Tal, thi din Tjener hører. 11 Og Herren
sagde til Samuel: Se, jeg gør en Ting i Israel, at hvo
den hører, for ham skulle begge hans Øren klinge. 12

Paa den samme Dag vil jeg stadfæste over Eli alt det,
som jeg har talet imod hans Hus; jeg vil begynde og
fuldende det. 13 Thi jeg har givet ham det til Kende,
at jeg vil være Dommer over hans Hus til evig Tid for
den Misgernings Skyld, at han vidste, at hans Sønner
droge Forbandelse over sig, og han saa ikke mørkt til
dem. 14 Derfor har jeg svoret Elis Hus, at Elis Huses
Misgerning ikke skal blive forsonet med Slagtoffer eller
med Madoffer til evig Tid. 15 Og Samuel laa indtil om
Morgenen, og han lod Døren op for Herrens Hus; men
Samuel frygtede for at give Eli det Syn til Kende. 16 Da
kaldte Eli ad Samuel og sagde: Samuel, min Søn! og
han sagde: Se, her er jeg. 17 Og han sagde: Hvad er
det for et Ord, som han sagde til dig? Kære, dølg intet
for mig; Gud gøre nu og fremdeles saa og saa imod
dig, dersom du dølger for mig et Ord af alle de Ord,
som han talede til dig. 18 Da forkyndte Samuel ham
alle de Ord og dulgte dem ikke for ham; og han sagde:
Han er Herren, han gøre, hvad som er godt for hans
Øjne. 19 Og Samuel blev stor, og Herren var med ham
og lod ikke noget af alle sine Ord falde til Jorden. 20 Og
al Israel fra Dan og indtil Beersaba kendte, at Samuel
var betroet til at være en Profet for Herren. 21 Og
Herren blev ved at lade sig se i Silo; thi Herren havde
aabenbaret sig for Samuel i Silo ved Herrens Ord.

4 Og Samuels Ord skete til al Israel, og Israel drog
ud imod Filisterne til Krig, og de lejrede sig ved
Eben-Ezer, men Filisterne havde lejret sig i Afek. 2 Og
Filisterne rustede sig imod Israel, og Striden bredte
sig ud; og Israel blev slagen for Filisternes Ansigt;
og disse sloge i Slagordenen paa Marken ved fire
Tusinde Mand. 3 Og der Folket kom til Lejren, da sagde
Israels Ældste: Hvorfor har Herren slaget os i Dag for
Filisternes Ansigt? lader os hente Herrens Pagts Ark fra
Silo og lader den komme midt iblandt os, saa skal den
frelse os af vore Fjenders Haand. 4 Og Folket sendte
til Silo, og de bare derfra Herren Zebaoths Pagts Ark,
han som sidder over Keruber; og de to Elis Sønner,
Hofni og Pinehas, vare der med Guds Pagts Ark. 5 Og
det skete, der Herrens Pagts Ark kom til Lejren, da
skreg al Israel med et stort Frydeskrig, saa at Jorden
rystede. 6 Der Filisterne hørte det Frydeskrigs Røst, da
sagde de: Hvad er dette for et stort Frydeskrigs Røst i
Hebræernes Lejr? Og de fik at vide, at Herrens Ark
var kommen til Lejren. 7 Da frygtede Filisterne, thi de
sagde: Gud er kommen i Lejren; og de sagde: Ve os!
thi der er ikke sket noget som dette tilforn. 8 Ve os!
hvo vil fri os af disse herlige Guders Haand? disse
ere de Guder, som sloge Ægypten med alle Haande
Plager i Ørken. 9 Værer frimodige og værer Mænd, I
Filister! at I ikke skulle tjene Hebræerne, som de have
tjent eder; ja værer Mænd og strider! 10 Da strede
Filisterne, og Israel blev slagen, og de flyede hver til
sine Telte, og der skete et saare stort Slag, saa at der
faldt af Israel tredive Tusinde Fodfolk. 11 Og Guds Ark
blev tagen, og begge Elis Sønner, Hofni og Pinehas,
døde. 12 Da løb en Mand af Benjamin fra Slagordenen
og kom til Silo paa den samme Dag; og hans Klæder
vare sønderrevne, og der var Jord paa hans Hoved.
13 Og han kom, og se, Eli sad paa en Stol ved Siden
af Vejen og saa sig om, thi hans Hjerte var saare
bange for Guds Ark; der Manden kom til at forkynde
det i Staden, da skreg den ganske Stad. 14 Og der Eli
hørte Skrigets Røst, da sagde han: Hvad er dette for et
Bulders Røst? Og Manden skyndte sig og kom og gav
Eli det til Kende. 15 Og Eli var otte og halvfemsindstyve
Aar gammel; og hans Øjne vare dunkle, og han kunde
ikke se. 16 Og Manden sagde til Eli: Jeg kommer fra
Slagordenen, og jeg er flyet fra Slagordenen i Dag; og
han sagde: Min Søn, hvad for en Ting skete der? 17 Da
svarede den, som bar Budskab, og sagde: Israel flyede
for Filisternes Ansigt, og der skete ogsaa et stort Slag
paa Folket; og dine to Sønner, Hofni og Pinehas, ere
ogsaa døde, og Guds Ark er tagen. 18 Og det skete,
der han meldte om Guds Ark, da faldt han baglæns
ned af Stolen ved Siden af Porten, og hans Halsben
blev brudt, og han døde, thi Manden var gammel og
svær; og han havde dømt Israel fyrretyve Aar. 19 Og
hans Sønnekone, Pinehas Hustru, var frugtsommelig,
nær ved at føde; der hun hørte det Rygte, at Guds Ark
var tagen, og at hendes Svoger og hendes Mand var
død, da bøjede hun sig ned og fødte, thi hendes Veer
betoge hende. 20 Og den Tid hun døde, da sagde
de Kvinder, som stode hos hende: Frygt ikke, thi du
har født en Søn; men hun svarede ikke og lagde det
ikke paa sit Hjerte. 21 Og hun kaldte Barnet Ikabod,
sigende: Herligheden er flyttet fra Israel; fordi Guds
Ark var tagen, og for hendes Svogers og for hendes
Mands Skyld. 22 Og hun sagde: Herligheden er flyttet
fra Israel; thi Guds Ark er tagen.

5 Og Filisterne toge Guds Ark, og de førte den fra
Eben-Ezer til Asdod. 2 Og Filisterne toge Guds Ark
og førte den ind i Dagons Hus, og de satte den hos
Dagon. 3 Men Asdoditerne stode tidlig op den næste
Dag, og se, Dagon var falden paa sit Ansigt til Jorden
foran Herrens Ark; og de toge Dagon og satte ham paa
sit Sted igen. 4 Og de stode den næste Dag tidlig op
om Morgenen, og se, Dagon var falden paa sit Ansigt
til Jorden foran Herrens Ark; og Dagons Hoved og
begge hans Hænder laa afhugne paa Dørtærskelen,
kun Dagons Krop stod der endnu. 5 Derfor træde
hverken Dagons Præster eller nogen af dem, som gaa
ind i Dagons Hus, paa Dagons Dørtærskel i Asdod
indtil denne Dag. 6 Og Herrens Haand blev svar over

Asdoditerne, og han ødelagde dem; og han slog Folket
i Asdod og i dens Landemærker med Bylder. 7 Der
Folket i Asdod saa, at det gik saaledes til, da sagde
de: Israels Guds Ark skal ikke blive hos os; thi hans
Haand er svar over os og over Dagon, vor Gud. 8 Og
de sendte hen og samlede alle Filisternes Fyrster til
sig og sagde: Hvad skulle vi gøre med Israels Guds
Ark? Og de sagde: Lader Israels Guds Ark flyttes om
til Gath; og de bragte Israels Guds Ark om. 9 Og det
skete, efter at de havde bragt den om, da var Herrens
Haand mod Staden med en saare stor Forstyrrelse, og
han slog Folket i Staden, baade smaa og store, og der
brød Bylder ud paa dem. 10 Da sendte de Guds Ark til
Ekron; og det skete, der Guds Ark kom til Ekron, da
raabte Ekroniterne og sagde: De have baaret Israels
Guds Ark om til mig for at slaa mig og mit Folk ihjel. 11
Saa sendte de hen og samlede alle Filisternes Fyrster
og sagde: Sender Israels Guds Ark hen, at den kan
komme igen til sit Sted og ikke slaa mig og mit Folk
ihjel; thi der var en døds Forstyrrelse i hele Staden;
Guds Haand var der meget svar. 12 Og de Mennesker,
som ikke døde, bleve slagne med Bylder; og Skriget fra
Staden steg op til Himmelen.

6 Der Herrens Ark havde været i Filisternes Land i syv
Maaneder, 2 da kaldte Filisterne ad Præsterne og
ad Spaamændene og sagde: Hvad skulle vi gøre ved
Herrens Ark? lader os vide, hvormed vi skulle sende
den til sit Sted. 3 Og de sagde: Dersom I sende Israels
Guds Ark bort, da sender den ikke bort uden Gave; men
I skulle give den et Skyldoffer med tilbage, da skulle
I blive lægte, og det skal blive eder vitterligt, hvorfor
hans Haand ikke vilde vige fra eder. 4 Da svarede de:
Hvad er det for et Skyldoffer, som vi skulle give den
med tilbage? Og de sagde: Efter Filisternes Fyrsters
Tal, fem Guldbylder og fem Guldmus; thi der har været
een Plage over dem alle og over eders Fyrster. 5 Og I
skulle gøre Billeder af eders Bylder og Billeder af eders
Mus, som have ødelagt Landet, og I skulle give Israels
Gud Ære; maaske han letter sin Haand fra eder og fra
eders Guder og fra eders Land. 6 Og hvorfor ville I
forhærde eders Hjerte, ligesom Ægypterne og Farao
forhærdede deres Hjerte? er det ikke saa, at der han
havde ladet dem føle sin Magt, da lode de dem fare,
og de gik. 7 Saa tager nu og gører en ny Vogn og
tager to nybære Køer, paa hvilke der ikke er kommen
Aag; og I skulle spænde Køerne for Vognen og føre
deres Kalve tilbage hjem fra dem. 8 Og I skulle tage
Herrens Ark og sætte den paa Vognen, og Guldtøjet,
som I give den med tilbage til Skyldoffer, skulle I lægge
i et Skrin ved dens Side; og I skulle sende den hen og
lade den fare. 9 Og I skulle se til: Dersom den farer
op ad Vejen til Landemærket imod Beth-Semes, da er
det ham, som har gjort os dette store onde, og hvis
ikke, da vide vi, at hans Haand ikke har rørt os, det
har været os en Hændelse. 10 Og Mændene gjorde
saaledes og toge to nybære Køer og spændte dem for
Vognen; og de lukkede deres Kalve inde hjemme. 11
Og de satte Herrens Ark paa Vognen og Skrinet og
Guldmusene og deres Bylders Billeder. 12 Og Køerne
gik ret frem paa Vejen, ad Vejen til Beth-Semes, paa
den ene alfare Vej gik de stedse og bøgede og vege
ikke til højre eller venstre Side; og Filisternes Fyrster
gik efter dem indtil Beth-Semes' Landemærke. 13 Og
Bethsemiterne høstede Hvede i Dalen; og de løftede
deres Øjne op og saa Arken, og de bleve glade, da
de saa den. 14 Og Vognen kom paa Bethsemiteren
Josvas Ager og blev staaende der, og der var en stor
Sten; og de flakte Træet af Vognen og ofrede Køerne til
Brændoffer for Herren. 15 Og Leviterne løftede Herrens
Ark ned tillige med Skrinet, som stod ved den, og i
hvilket Guldtøjet var, og satte det alt paa den store Sten;
og Mændene af Beth-Semes ofrede Brændofre og
slagtede Slagtofre paa samme Dag for Herren. 16 Og
der de fem Filisters Fyrster havde set, det, da vendte
de tilbage til Ekron paa samme Dag. 17 Disse ere de
Guldbylder, som Filisterne gave med til Skyldoffer: For
Asdod een, for Gaza een, for Askion een, for Gath een,
for Ekron een; 18 og de Guldmus efter Tallet paa alle
Filisternes Stæder, som tilhørte de fem Fyrster, saavel
de befæstede Stæder, som de ubefæstede Landsbyer,
indtil den store Sten Abel, som de satte Herrens Ark
paa, og som er indtil denne Dag paa Bethsemiteren
Josvas Ager. 19 Og han slog blandt Mændene i Beth-
Semes, fordi de saa i Herrens Ark, og han slog af Folket
halvfjerdsindstyve Mænd, halvtredsindstyve Tusinde
Mænd; da sørgede Folket, fordi Herren havde slaget
blandt Folket med et stort Slag. 20 Og Mændene af
Beth-Semes sagde: Hvo kan bestaa for Herrens, denne
hellige Guds, Ansigt? og til hvem skal han drage op
fra os? 21 Og de sendte Bud til Indbyggerne i Kirjath-
Jearim og lode sige: Filisterne have ført Herrens Ark
tilbage, kommer ned og henter den op til eder!

7 Og Mændene af Kirjath-Jearim kom og hentede
Herrens Ark op og førte den til Abinadabs Hus paa
Højen; og de helligede hans Søn Eleasar til at tage
Vare paa Herrens Ark. 2 Og fra den Dag, at Arken blev
i Kirjath-Jearim, forløb lang Tid, saa at det blev tyve
Aar, og hele Israels Hus sukkede efter Herren. 3 Da
talede Samuel til al Israels Hus, sigende: Dersom I
omvende eder til Herren af eders ganske Hjerte, saa
borttager de fremmede Guder og Astartebillederne af
eders Midte, og bereder eders Hjerte til Herren og tjener
ham alene, og han skal fri eder af Filisternes Haand. 4
Da borttoge Israels Børn Baal og Astartebillederne, og

de tjente Herren alene. 5 Og Samuel sagde: Samler al
Israel til Mizpa, og jeg vil ydmygeligen bede for eder til
Herren. 6 Og de samledes til Mizpa, og de droge Vand
op og udøste det for Herrens Ansigt og fastede paa
samme Dag og sagde der: Vi have syndet for Herren;
og Samuel dømte Israels Børn i Mizpa. 7 Der Filisterne
hørte, at Israels Børn havde samlet sig i Mizpa, da
droge Filisternes Fyrster op mod Israel; der Israels
Børn hørte det, da frygtede de for Filisternes Ansigt. 8
Og Israels Børn sagde til Samuel: Hør ikke op med at
raabe for os til Herren vor Gud, at han frelser os fra
Filisternes Haand. 9 Saa tog Samuel et diende Lam og
ofrede det til et Brændoffer helt for Herren; og Samuel
raabte til Herren for Israel, og Herren svarede ham. 10
Og Samuel ofrede Brændofret, og Filisterne kom frem
til Krigen imod Israel; men Herren lod tordne med en
svar Torden paa den samme Dag over Filisterne og
forfærdede dem, og de bleve slagne for Israels Ansigt.
11 Og Israels Mænd droge ud af Mizpa og forfulgte
Filisterne; og de sloge dem indtil neden for Beth-Kar. 12
Da tog Samuel en Sten og satte den imellem Mizpa og
imellem Sen og kaldte dens Navn Eben-Ezer; og han
sagde: Hidindtil har Herren hjulpet os. 13 Saa bleve
Filisterne ydmygede og kom ikke ydermere i Israels
Landemærke, og Herrens Haand var imod Filisterne,
saa længe Samuel levede. 14 Og de Stæder, som
Filisterne havde taget fra Israel, kom til Israel igen,
fra Ekron og indtil Gath; tilmed udfriede Israel deres
Landemærke af Filisternes Haand; men der var Fred
imellem Israel og imellem Amoriterne. 15 Og Samuel
dømte Israel alle sine Livsdage. 16 Og han gik hvert
Aar og vandrede omkring til Bethel og Gilgal og Mizpa
og dømte Israel i alle disse Stæder. 17 Og han kom
tilbage til Rama, thi der var hans Hus, og der dømte
han Israel; og han byggede der Herren et Alter.

8 Og det skete, der Samuel var gammel, da satte
han sine Sønner til Dommere over Israel. 2 Men
hans førstefødte Søns Navn var Joel og hans anden
Søns Abia; de vare Dommere i Beersaba. 3 Men hans
Sønner vandrede ikke i hans Veje, men bøjede sig
efter Vinding; og de toge Gave og bøjede Retten. 4
Da samlede sig alle de Ældste af Israel, og de kom
til Samuel i Rama. 5 Og de sagde til ham: Se, du
er bleven gammel, og dine Sønner, de vandre ikke i
dine Veje; saa sæt nu en Konge over os til at dømme
os, ligesom alle Hedningerne have. 6 Men det Ord
var ondt for Samuels Øjne, at de sagde: Giv os en
Konge at dømme os; og Samuel bad ydmygeligen til
Herren. 7 Og Herren sagde til Samuel: Hør Folkets
Røst i alt det, som de talede til dig; thi ikke dig have de
forkastet, men mig have de forkastet, at jeg ikke skal
regere over dem. 8 Efter alle de Gerninger, som de
have gjort, fra den Dag jeg opførte dem af Ægypten og
indtil denne Dag, da de have forladt mig og tjent andre
Guder: Saaledes gøre de ogsaa ved dig. 9 Saa hør nu
deres Røst; dog at du skal vidne klarligen for dem og
forkynde dem Kongens Vis, som skal regere over dem.
10 Og Samuel sagde alle Herrens Ord til Folket, som
begærede en Konge af ham. 11 Og han sagde: Dette
skal være Kongens Vis, som skal regere over eder:
Eders Sønner skal han tage sig og sætte dem hos
sine Vogne og iblandt sine Ryttere, og de skulle løbe
frem foran hans Vogn, 12 og han skal sætte sig dem
til Høvedsmænd over tusinde og Høvedsmænd over
halvtredsindstyve og til at pløje hans Pløjning og til at
høste hans Høst og til at gøre hans Krigstøj og hans
Vogntøj. 13 Og eders Døtre skal han tage til at lave
ham Salver og til Kokkepiger og til Bagersker. 14 Han
skal og tage eders Agre og eders Vingaarde og eders
Oliegaarde, dem som ere gode, og give sine Tjenere.
15 Og af eders Sæd og eders Vingaarde skal han tage
Tiende og give sine Hofbetjente og sine Tjenere. 16
Og eders Tjenere og eders Tjenestepiger og eders
udvalgte bedste unge Karle og eders Asener skal han
tage og bruge til sin Gerning. 17 Han skal tage Tiende
af eders smaa Kvæg, og I skulle være hans Tjenere.
18 Og naar I da raabe paa den samme Dag over eders
Konge, som I have udvalgt eder, da skal Herren ikke
svare eder paa den Dag. 19 Og Folket vægrede sig ved
at høre Samuels Røst, og de sagde: Ingenlunde! men
der skal være en Konge over os. 20 Og vi ville ogsaa
være som alle Hedningerne, og vor Konge skal dømme
os og drage ud for vort Ansigt og føre vore Krige. 21
Der Samuel havde hørt alle Folkets Ord, da talede han
dem for Herrens Øren. 22 Da sagde Herren til Samuel:
Hør deres Røst, og lad en Konge regere over dem; og
Samuel sagde til Israels Mænd: Gaar, hver til sin Stad.

9 Og der var en Mand af Benjamin, og hans Navn var
Kis, en Søn af Abiel, der var en Søn af Zeror, der var
en Søn af Bekorath, en Søn af Afla, en benjaminitisk
Mands Søn, — en vældig Stridsmand. 2 Og han havde
en Søn, hvis Navn var Saul, udvalgt og skøn, og der
var ingen af Israels Børn skønnere end han; fra sin
Skulder og opad var han højere end alt Folket. 3 Og
Kis', Sauls Faders, Aseninder vare blevne borte; da
sagde Kis til Saul, sin Søn: Kære, tag en af Drengene
med dig og gør dig rede, gak hen, led Aseninderne op!
4 Og han gik over Efraims Bjerg og gik over Salisas
Land, og de fandt dem ikke; siden gik de over Saalims
Land, men de vare ikke der; derefter gik han igennem
det benjaminitiske Land, og de fandt dem ikke. 5 Der
de kom i Zufs Land, da sagde Saul til sin Dreng, som
var med ham: Kom, lader os vende tilbage; maaske
min Fader lader af med at tænke paa Aseninderne og

bliver bekymret for os. 6 Men han sagde til ham: Kære,
se, der er en Guds Mand i denne Stad, og han er en
æret Mand, alt det han siger, det kommer visseligen;
lader os nu gaa derhen, maaske han kundgør os noget
om vor Vej, som vi gaa paa. 7 Da sagde Saul til sin
Dreng: Men se, om vi gaa, hvad skulle vi give Manden?
thi Brødet er borte af vore Poser, og vi have ingen
Skænk at bringe den Guds Mand; hvad have vi med
os? 8 Og Drengen blev ved at svare Saul og sagde:
Se, der findes hos mig en Fjerdepart af en Sekel Sølv;
den ville vi give den Guds Mand, at han kundgør os
vor Vej. 9 Fordum i Israel sagde hver Mand saaledes,
naar han gik at adspørge Gud: Kommer og lader os
gaa til Seeren; thi den, der nu kaldes Profeten, kaldtes
fordum Seeren. 10 Da sagde Saul til sin Dreng: Dit Ord
er godt, kom, lader os gaa; og de gik til Staden, hvor
den Guds Mand var. 11 Da de gik op ad Opgangen til
Staden, da fandt de nogle unge Piger, som gik ud at
drage Vand op, og de sagde til dem: Er Seeren her?
12 Og de svarede dem og sagde: Ja, se, der for dit
Ansigt; skynd dig nu, thi i Dag er han kommen i Staden,
efterdi Folket har Slagtoffer i Dag paa Højen. 13 Naar I
komme i Staden, da skulle I lige finde ham, førend han
gaar op paa Højen at æde, thi Folket maa ikke æde,
førend han kommer; thi han skal velsigne Slagtofret,
derefter skulle de æde, som ere budne; derfor gaar
nu op, thi i Dag skulle I finde ham. 14 Og de gik op til
Staden; der de vare komne midt i Staden, se, da kom
Samuel dem i Møde for at gaa op paa Højen. 15 Men
Herren havde aabenbaret for Samuels Øre den Dag,
førend Saul kom, og sagt: 16 Ved denne Tid i Morgen
vil jeg sende dig til en Mand af Benjamins Land, og
ham skal du salve til en Fyrste over mit Folk Israel, og
han skal frelse mit Folk af Filisternes Haand; thi jeg har
set til mit Folk, efterdi dets Skrig er kommet for mig. 17
Der Samuel saa Saul, da svarede Herren ham: Se, det
er Manden, om hvem jeg sagde dig: Denne skal styre
mit Folk. 18 Og Saul kom frem til Samuel midt i Porten
og sagde: Kære, kundgør mig, hvor er Seerens Hus?
19 Da svarede Samuel Saul og sagde: Jeg er Seeren,
gak op foran mig paa Højen, og I skulle æde med mig i
Dag; og i Morgen vil jeg lade dig fare, og alt det, der er
i dit Hjerte, vil jeg kundgøre dig. 20 Og de Aseninder,
som bleve borte for dig i Dag for tre Dage siden, dem
skal du ikke lægge dig paa Hjerte, thi de ere fundne; og
til hvem er al Israels Længsel? mon ikke til dig og din
Faders ganske Hus? 21 Og Saul svarede og sagde:
Er jeg ikke en Benjaminit, af de mindste af Israels
Stammer? og min Slægt er mindre end alle Benjamins
Stammes Slægter, og hvorfor har du talt til mig paa
denne Maade? 22 Saa tog Samuel Saul og hans Dreng
og ledte dem ind i Kammeret, og han gav dem Sted
øverst iblandt de budne, og de vare ved tredive Mænd.
23 Da sagde Samuel til Kokken: Giv hid det Stykke,
som jeg gav dig, om hvilket jeg sagde til dig: Læg det
hos dig. 24 Saa frembar Kokken en Bov, og det, som
var derpaa, og han lagde det for Saul og sagde: Se,
dette er blevet tilovers, læg det for dig, æd; thi til den
bestemte Tid er det forvaret til dig, der jeg sagde: Jeg
har indbudet Folket; saa aad Saul med Samuel paa den
samme Dag. 25 Og de gik ned fra Højen til Staden, og
han talede med Saul paa Taget. 26 Og de stode tidlig
op, og det skete, der Morgenrøden gik op, da kaldte
Samuel Saul op paa Taget og sagde: Staa op, saa vil
jeg lade dig fare; og Saul stod op, og de gik begge ud,
han og Samuel, udenfor. 27 Der de kom ned til Enden
af Staden, da sagde Samuel til Saul: Sig til Drengen, at
han skal gaa frem foran os; og han gik hen; men staa
du nu stille, saa vil jeg lade dig høre Guds Ord.

10 Og Samuel tog en Oliekrukke og øste paa hans
Hoved og kyssede ham og sagde: Mon det ikke
være saa, at Herren har salvet dig til en Fyrste over
hans Arv? 2 Naar du gaar fra mig i Dag, da skal du finde
to Mænd ved Rakels Grav i Benjamins Landemærke
i Zelza; og de skulle sige til dig: De Aseninder ere
fundne, som du gik at lede efter, og se, din Fader har
ladet Sagen om Aseninderne fare og er bekymret for
eder og siger: Hvad skal jeg gøre for min Søn? 3 Og
naar du gaar frem derfra og bedre frem og kommer til
Thabors Lund, da skulle tre Mænd finde dig der, som
gaa op til Gud i Guds Hus: En, som bærer tre Kid,
og en, som bærer tre hele Brød, og en, som bærer
en Flaske Vin. 4 Og de skulle hilse dig og give dig to
Brød, og du skal annamme dem af deres Haand. 5
Derefter skal du komme til Guds Høj, hvor Filisternes
Besætninger ere; og det skal ske, naar du kommer
der til Staden, da skal du møde en Hob Profeter, som
komme ned fra Højen, og foran dem skal være Salter
og Tromme og Pibe og Harpe, og de skulle profetere. 6
Og Herrens Aand skal komme heftig over dig, at du skal
profetere med dem; og du skal omskiftes til en anden
Mand. 7 Og det skal ske, naar disse Tegn indtræffe for
dig, saa skal du udføre, hvad du lægger Haand paa; thi
Gud er med dig. 8 Og du skal gaa ned for mit Ansigt
til Gilgal, og se, jeg vil komme ned til dig til at ofre
Brændoffer og at slagte Takofre; syv Dage skal du bie,
indtil jeg kommer til dig, saa vil jeg lade dig vide, hvad
du skal gøre. 9 Og det skete, der han vendte Ryggen
for at gaa fra Samuel, da gav Gud ham et helt andet
Hjerte; og alle disse Ting indtraf samme Dag. 10 Og
de kom derhen til Højen, se, da kom en Hob Profeter
imod ham, og Guds Aand kom heftig øver ham, og
han profeterede midt iblandt dem. 11 Og det skete, der
alle de, som kendte ham tilforn, saa det, og se, han
profeterede med Profeterne, da sagde Folket, hver til

sin Næste: Hvad er det, som er Kis' Søn vederfaret? er
og Saul iblandt Profeterne? 12 Da svarede en Mand
derfra og sagde: Hvo er dog deres Fader? Derfor blev
det til et Ordsprog: Er og Saul iblandt Profeterne? 13
Der han havde holdt op med at profetere, da kom
han til Højen. 14 Og Sauls Farbroder sagde til ham
og til hans Dreng: Hvor gik I hen? Og han sagde: At
lede efter Aseninderne, og der vi saa, at de ikke vare
nogensteds, kom vi til Samuel. 15 Da sagde Sauls
Farbroder: Kære, kundgør mig, hvad sagde Samuel til
eder? 16 Og Saul svarede sin Farbroder: Han gav os til
Kende, at Aseninderne vare fundne; men Ordet om
Kongedømmet, som Samuel havde sagt, tilkendegav
han ham ikke. 17 Og Samuel lod Folket kalde til Hobe
til Herren i Mizpa. 18 Og han sagde til Israels Børn:
Saa sagde Herren Israels Gud: Jeg førte Israel op af
Ægypten, og jeg friede eder af Ægypternes Haand og
af alle de Rigers Haand, som fortrykte eder. 19 Men I
have i Dag forkastet eders Gud, ham, som frelste eder
af alt eders onde og eders Trængsler, og I sagde til
ham: Du skal sætte en Konge over os; og nu stiller
eder frem for Herrens Ansigt efter eders Stammer og
efter eders Tusinder. 20 Og Samuel lod alle Israels
Stammer komme frem, da blev Benjamins Stamme
ramt. 21 Der han lod Benjamins Stamme komme frem
efter dens Slægter, da blev Matris Slægt ramt; og Saul,
Kis' Søn blev ramt; og de ledte efter ham, men han
fandtes ikke. 22 Da adspurgte de Herren ydermere:
Kommer der endnu Nogen herhid? Og Herren sagde:
Se, han er skjult ved Tøjet. 23 Da løb de og hentede
ham derfra, og han stillede sig midt iblandt Folket;
og han var højere end alt Folket fra sin Skulder og
derover. 24 Og Samuel sagde til alt Folket: Ser I den,
som Herren har udvalgt? thi ingen er som han iblandt
alt Folket. Da raabte alt Folket og sagde: Kongen leve!
25 Og Samuel talede til Folket om Kongedømmets Ret
og skrev den i en Bog og lod den blive for Herrens
Ansigt; saa lod Samuel alt Folket fare, hver til sit Hus.
26 Og Saul gik ogsaa til sit Hus til Gibea; og de af
Skaren, hvis Hjerte Gud rørte, gik med ham. 27 Men
nogle Belials Børn sagde: Hvad! skal denne frelse os?
Og de foragtede ham og bragte ham ikke Skænk; men
han var, som han havde været døv.

11 Men Ammoniteren Nahas drog op og lejrede sig
mod Jabes i Gilead; og alle Mænd i Jabes sagde
til Nahas: Gør en Pagt med os, saa ville vi tjene dig. 2
Og Ammoniteren Nahas sagde til dem: Paa det Vilkaar
vil jeg gøre Pagt med eder, at jeg maa stikke det højre
Øje ud paa eder alle, og jeg vil lægge den Skændsel
paa al Israel. 3 Da sagde de Ældste af Jabes til ham:
Lader os være i Fred i syv Dage, at vi kunne sende Bud
til alt Israels Landemærke; og dersom der er ingen,
som frelser os, da ville vi gaa ud til dig. 4 Saa kom
Budene til Sauls Gibea og talede Ordene for Folkets
Øren; da opløftede alt Folket deres Røst, og de græd.
5 Og se, Saul kom bagefter Øksnene fra Marken, og
Saul sagde: Hvad skader Folket, at de græde? Da
fortalte de ham Mændenes Ord af Jabes. 6 Da kom
Guds Aand heftig over Saul, der han hørte disse Ord,
og hans Vrede optændtes saare. 7 Og han tog et Par
Øksne og huggede dem i Stykker og udsendte dem
til al Israels Landemærke med Bud og lod sige: Hvo
som ikke drager ud efter Saul og efter Samuel, med
hans Øksne skal der gøres saaledes; da faldt Herrens
Frygt paa Folket, at de droge ud som een Mand. 8
Og han talte dem i Besek, og Israels Børn vare tre
Hundrede Tusinde, og Judas Mænd tredive Tusinde. 9
Da sagde de til Budene, som vare komne: Saa skulle I
sige til Mændene i Jabes i Gilead: I Morgen skal eder
vederfares Frelse, naar Solen bliver hed. Der Budene
kom og kundgjorde det for Mændene i Jabes, da bleve
de glade. 10 Og Mændene i Jabes sagde: I Morgen
ville vi gaa ud til eder, saa maa I gøre os efter alt det,
som er godt for eders Øjne. 11 Og det skete den næste
Dag, da satte Saul Folket i tre Hobe, og de kom midt
i Lejren i Morgenvagten, og de sloge Ammoniterne,
indtil Dagen blev hed; og det skete, at de, som bleve
tilovers, bleve saa adspredte, at der ikke blev tilovers af
dem to sammen. 12 Da sagde Folket til Samuel: Hvo er
den, som sagde: Skulde Saul regere over os? giver
de Mænd hid, saa ville vi slaa dem ihjel. 13 Men Saul
sagde: Der skal ingen Mand dø paa denne Dag; thi
Herren har i Dag givet Frelse i Israel. 14 Og Samuel
sagde til Folket: Kommer og lader os gaa til Gilgal, og
der ville vi paa ny give ham Riget. 15 Da gik alt Folket
til Gilgal og gjorde der Saul til Konge for Herrens Ansigt
i Gilgal og slagtede der Takofre for Herrens Ansigt;
og Saul glædede sig der og alle Israels Mænd saare
meget.

12 Da sagde Samuel til al Israel: Se jeg hørte eders
Røst i alt det, I sagde til mig, og jeg har sat en
Konge til at regere over eder. 2 Og nu se, der vandrer
Kongen for eders Ansigt, og jeg er vorden gammel
og graahærdet, og se, mine Sønner ere hos eder;
og jeg har vandret for eders Ansigt fra min Ungdom
indtil denne Dag. 3 Se, her er jeg, vidner imod mig
for Herren og for hans salvede: Hvis Okse har jeg
taget, og hvis Asen har jeg taget, og hvem har jeg
gjort Vold, hvem har jeg fortrykt, og af hvis Haand har
jeg taget Bestikkelse, saa jeg derved lukkede mine
Øjne? Og jeg vil give eder det igen. 4 Da sagde de:
Du har hverken gjort os Vold, ej heller fortrykt os, og
ej taget noget af nogens Haand. 5 Da sagde han til
dem: Herren er Vidne mod eder, og hans salvede er

Vidne paa denne Dag, at I ikke have fundet noget i
min Haand; og Folket sagde: Han skal være Vidne.
6 Fremdeles sagde Samuel til Folket: Det er Herren,
som beskikkede Mose og Aron, og som førte eders
Fædre op af Ægyptens Land. 7 Og nu stiller eder frem,
og jeg vil gaa i Rette med eder for Herrens Ansigt
om alle Herrens retfærdige Gerninger, som han har
gjort imod eder og imod eders Fædre. 8 Der Jakob
var kommen til Ægypten, da raabte eders Fædre til
Herren, og Herren sendte Mose og Aron, og de udførte
eders Fædre af Ægypten og lode dem bo paa dette
Sted. 9 Men de forglemte Herren deres Gud; og han
solgte dem i Siseras Haand, Krigshøvedsmandens i
Hazor, og i Filisternes Haand og i Moabiternes Konges
Haand, og disse strede imod dem. 10 Da raabte de
til Herren og sagde: Vi have syndet, fordi vi forlode
Herren og tjente Baal- og Astartebillederne; men fri os
nu fra vore Fjenders Haand, saa ville vi tjene dig. 11
Da sendte Herren Jerub-Baal og Bedan og Jeftha og
Samuel; og han friede eder af eders Fjenders Haand
trindt omkring, at I boede tryggeligen. 12 Og der I saa,
at Nahas, Ammons Børns Konge, kom imod eder, da
sagde I til mig: Ikke saa, men en Konge skal regere
over os, skønt Herren eders Gud var eders Konge. 13
Og nu, se, der er Kongen, som I have udvalgt, som I
have begæret; og se, Herren har sat en Konge over
eder. 14 Dersom I frygte Herren og tjene ham og høre
hans Røst og ikke ere genstridige mod Herrens Mund:
Da skulle baade I og Kongen, som regerer over eder,
være Herren eders Gud til Behag. 15 Men dersom I ikke
høre Herrens Røst, men ere genstridige mod Herrens
Mund, da skal Herrens Haand være imod eder, som
imod eders Fædre. 16 Stiller eder nu ogsaa frem og
ser denne store Ting, som Herren skal gøre for eders
Øjne. 17 Er det ikke Hvedehøst i Dag? Jeg vil kalde
paa Herren, saa skal han give Torden og Regn: Saa
vider og ser, at det onde, som I have gjort for Herrens
Øjne, er stort, idet at I have begæret eder en Konge. 18
Da raabte Samuel til Herren, og Herren gav Torden og
Regn paa den samme Dag; derfor frygtede alt Folket
saare for Herren og Samuel. 19 Og alt Folket sagde til
Samuel: Bed ydmygeligen for dine Tjenere til Herren
din Gud, at vi ikke skulle dø; thi vi lagde det onde til alle
vore Synder, at vi begærede os en Konge. 20 Da sagde
Samuel til Folket: Frygter ikke! I have vel gjort alt dette
onde; viger dog ikke fra Herren, men tjener Herren i
eders ganske Hjerte! 21 Og viger ikke af; thi saa følge I
forfængelige Ting, som ej gavne eller hjælpe, thi de ere
Forfængelighed. 22 Thi Herren skal ikke forlade sit Folk
for sit store Navns Skyld, efterdi Herren har haft Villie til
at gøre eder til sit Folk. 23 Ogsaa jeg — det være langt
fra mig at synde imod Herren, at jeg skulde lade af at
bede ydmygeligen for eder; men jeg vil lære eder den
gode og den rette Vej. 24 Frygter ikkun Herren og tjener
ham i Sandhed af eders ganske Hjerte; thi ser, hvor
store Ting han gør imod eder. 25 Men gøre I alligevel
ilde, da skulle baade I og eders Konge omkomme.

13 Saul var. . Aar, da han blev Konge, og han
regerede paa andet Aar over Israel. 2 Da udvalgte
Saul sig tre Tusinde af Israel, og to Tusinde vare
med Saul i Mikmas og paa Bethels Bjerg, og tusinde
vare med Jonathan i Benjamins Gibea; men de øvrige
Folk lod han fare, hver til sine Telte. 3 Og Jonathan
slog Filisternes Besætning, som var paa Højen, og
Filisterne hørte det; derfor lod Saul blæse i Trompeten
i hele Landet og sige: Lad Hebræerne høre det! 4
Og al Israel hørte, at der sagdes: Saul har slaget
Filisternes Besætning, og Israel har gjort sig forhadt
hos Filisterne; da blev Folket sammenkaldt efter Saul til
Gilgal. 5 Og Filisterne samledes til at stride med Israel,
tredive Tusinde Vogne og seks Tusinde Ryttere og Folk
som Sand, der er ved Havbredden i Mangfoldighed;
og de droge op og lejrede sig i Mikmas, Østen for
Beth-Aven. 6 Der Israels Mænd saa sig i Nød (thi
Folket blev trængt), da skjulte Folket sig i Hulerne og
i Tornebuskene og i Klipperne og i de faste Taarne
og i Grøfterne. 7 Og Hebræere gik over Jordanen til
Gads Land og til Gilead; og Saul var endnu i Gilgal,
og alt Folket var forskrækket og fulgte efter ham.
8 Og han tøvede i syv Dage til den Tid, som var
bestemt af Samuel, men Samuel kom ikke til Gilgal; da
adspredtes Folket fra ham. 9 Da sagde Saul: Fører
hid til mig Brændofret og Takofrene; og han ofrede
Brændofret. 10 Og det skete, der han var færdig med
at ofre Brændofret, se, da kom Samuel! og Saul gik
ud imod ham at hilse paa ham. 11 Da sagde Samuel:
Hvad har du gjort? og Saul sagde: Da jeg saa, at Folket
adspredtes fra mig, og du kom ikke til den bestemte
Tid, og Filisterne vare samlede udi Mikmas, 12 da
sagde jeg: Nu komme Filisterne ned mod mig i Gilgal,
og jeg har ikke bedet for Herrens Ansigt; da tog jeg Mod
til mig og ofrede Brændofret. 13 Da sagde Samuel til
Saul: Du har handlet daarligen; du har ikke holdt Herren
din Guds Bud, som han bød dig; saa havde Herren
nu stadfæstet dit Kongedømme over Israel evindelig.
14 Men nu skal dit Kongedømme ikke bestaa; Herren
har opsøgt sig en Mand efter sit Hjerte, og ham har
Herren budet at være en Fyrste over sit Folk, fordi du
ikke har holdt det, som Herren har befalet dig. 15 Og
Samuel gjorde sig rede og gik op fra Gilgal til Gibea i
Benjamin; og Saul talte det Folk, som fandtes hos ham,
ved seks Hundrede Mand. 16 Og Saul og Jonathan,
hans Søn, og det Folk, som fandtes hos dem, bleve
i Gibea i Benjamin; men Filisterne havde lejret sig i
Mikmas. 17 Og der uddrog en ødelæggende Skare

af Filisternes Lejr i tre Hobe; den ene Hob vendte sig
ad Vejen imod Ofra, til Landet Sual; 18 og den anden
Hob vendte sig ad Vejen til Beth-Horon; og den tredje
Hob vendte sig mod Vejen ved Skellet, der rager frem
over Zeboims Dal, ad Ørken til. 19 Og der blev ingen
Smed funden i al Israels Land; thi Filisterne sagde:
At Hebræerne ikke skulde gøre Sværd eller Spyd. 20
Derfor maatte al Israel fare ned til Filisterne, at hver
kunde faa sit Plovjern og sin Hakke og sin Økse og
sin Spade skærpet; 21 og de havde skarpe File til
Spader og Hakker og Treforke og Økser, og saa ofte
Æggen var sløvet paa Spader, og naar de skulde have
en Braad sat ind. 22 Og det skete paa Stridens Dag,
at der ikke blev funden Sværd eller Spyd i nogen af
Folkets Haand, som var med Saul og med Jonathan;
dog fandtes der hos Saul og hos Jonathan, hans Søn.
23 Og Filisternes Besætning drog ud til Kløftvejen ved
Mikmas.

14 Og det hændte sig en Dag, at Jonathan, Sauls
Søn, sagde til den unge Karl, som bar hans
Vaaben: Gak med, saa ville vi gaa over til Filisternes
Besætning, som er paa hin Side; og han gav sin Fader
det ikke til Kende. 2 Men Saul blev ved det yderste af
Gibea under Granattræet, som var i Migron; og det
Folk, som var hos ham, var ved seks Hundrede Mand.
3 Og Ahia, Ahitobs Søn, Ikabods Broder, som var en
Søn af Pinehas, Elis Søn, Herrens Præst i Silo, bar
Livkjortlen; men Folket vidste ikke, at Jonathan var
gaaet bort. 4 Og imellem Kløftvejene, hvor Jonathan
søgte at gaa over mod Filisternes Besætning, var en
spids Klippe paa denne Side og en spids Klippe paa
hin Side, og den enes Navn var Bozez og den andens
Navn Sene. 5 Den ene Spids stod Norden imod Mikmas
og den anden Sønden imod Geba. 6 Og Jonathan
sagde til den unge Karl, som bar hans Vaaben: Kom,
saa ville vi gaa over til disse uomskaarnes Besætning,
maaske Herren udretter noget for os; thi hos Herren er
intet til Hinder i at frelse ved mange eller ved faa. 7 Og
hans Vaabendrager sagde til ham: Gør alt det, som
er i dit Hjerte; bøj af Vejen, se, jeg er med dig efter
dit Hjerte. 8 Og Jonathan sagde: Se, vi gaa over til
Mændene og lade os se af dem. 9 Dersom de sige
saaledes til os: Staar stille, indtil vi komme nær til eder,
saa ville vi staa paa vort Sted og ikke gaa op til dem. 10
Men dersom de sige saaledes: Kommer op til os, saa
ville vi stige op; thi Herren har givet dem i vor Haand;
og dette skal være os et Tegn. 11 Der de begge bleve
sete af Filisternes Besætning, da sagde Filisterne: Se,
Hebræerne ere udgangne af Hulerne, hvor de skjulte
sig. 12 Og Mændene i Besætningen tiltalede Jonathan
og hans Vaabendrager og sagde: Kommer op til os,
saa ville vi lære eder noget. Da sagde Jonathan til sin
Vaabendrager: Stig op efter mig; thi Herren har givet
dem i Israels Haand. 13 Og Jonathan steg op paa sine
Hænder og paa sine Fødder og hans Vaabendrager
efter ham; da faldt de for Jonathans Ansigt, og hans
Vaabendrager slog ihjel efter ham. 14 Og det første
Slag, som Jonathan og hans Vaabendrager slog, var
ved tyve Mand, paa omtrent den halve Længde af
en Dags Pløjeland. 15 Og der var en Forfærdelse i
Lejren, paa Marken og iblandt alt Folket; Besætningen
og den ødelæggende Skare bleve ogsaa forfærdede,
ja, Landet skælvede; thi det var en Forfærdelse fra
Gud. 16 Og Sauls Skildvagt i Gibea i Benjamin saa til,
og se, Hoben splittedes og gik, og de stødte hverandre.
17 Da sagde Saul til Folket, som var hos ham: Tæller
dog, og ser til, hvo der er gaaet bort fra os. Og de talte
og se, Jonathan og hans Vaabendrager vare der ikke.
18 Da sagde Saul til Ahia: Lad Guds Ark komme hid; thi
Guds Ark var paa den samme Dag hos Israels Børn.
19 Og det skete, der Saul endnu talede med Præsten,
at det Bulder, som var i Filisternes Lejr, fik Fremgang
og blev stort; da sagde Saul til Præsten: Lad kun være!
20 Og Saul og alt det Folk, som var hos ham, blev
sammenkaldt, og de kom til Striden, og se, den enes
Sværd var imod den andens, og der var en saare stor
Forstyrrelse. 21 Og de Hebræer, som havde været med
Filisterne tilforn, og som vare dragne op med dem i
Lejren trindt omkring, de kom ogsaa for at være med
Israel, som var med Saul og Jonathan. 22 Og alle
Israels Mænd, som havde skjult sig paa Efraims Bjerg,
der de hørte, at Filisterne flyede, da satte de efter dem
i Striden. 23 Saa frelste Herren Israel paa den samme
Dag, og Striden naaede forbi Beth-Aven. 24 Og Israels
Mænd bleve haardt anstrengte paa den samme Dag;
thi Saul havde besvoret Folket og sagt: Forbandet være
den Mand, som æder noget Mad indtil Aftenen, at jeg
kan faa mig hævnet paa mine Fjender; derfor smagte
det ganske Folk ingen Mad. 25 Og Folket fra det ganske
Land kom ind i Skoven; men der var Honning paa
Marken. 26 Og Folket kom ind i Skoven, se, da flød
Honningen; og ingen førte sin Haand til sin Mund; thi
Folket frygtede for Besværgelsen. 27 Men Jonathan
havde ikke hørt det, der hans Fader besvor Folket, men
han udrakte det yderste af Kæppen, som han havde i
sin Haand, og dyppede den i en Honningkage; og han
førte sin Haand til sin Mund, og hans Øjne bleve klare.
28 Da svarede en Mand af Folket og sagde: Din Fader
besvor Folket haardeligen og sagde: Forbandet være
hver Mand, som æder nogen Mad i Dag. Og Folket var
træt. 29 Da sagde Jonathan: Min Fader har gjort Uret
imod Landet; se, kære, mine Øjne ere blevne klare,
fordi jeg smagte lidet af denne Honning. 30 Ja, gid
Folket havde ædt i Dag af sine Fjenders Bytte, som de
fandt; thi hidtil har Nederlaget ikke været meget stort

paa Filisterne. 31 Og de sloge Filisterne paa den Dag
fra Mikmas indtil Ajalon, og Folket blev meget træt. 32
Og Folket tillavede, hvad de havde gjort til Bytte, og de
toge Faar og Øksne og Kalve og slagtede paa Jorden,
og Folket aad det med Blodet. 33 Da forkyndte de Saul
det, og sagde: Se, Folket synder for Herren, at de æde
det med Blodet, og han sagde: I have forsyndet eder,
vælter nu en stor Sten hen til mig! 34 Og Saul sagde:
Adspreder eder iblandt Folket og siger til dem: Fører
hver sin Okse og hver sit Lam hid til mig, og slagter
dem her og æder, og synder ikke imod Herren ved at
æde med Blodet; da førte alt Folket hver sin Okse ved
sin Haand derhen om Natten, og de slagtede der. 35
Da byggede Saul Herren et Alter; det var det første
Alter, han byggede Herren. 36 Og Saul sagde: Lader
os drage ned efter Filisterne i Nat og gøre Bytte iblandt
dem, indtil det bliver lys Morgen, saa at vi ikke lade en
Mand af dem blive tilovers; og de sagde: Gør alt det,
som er godt for dine Øjne; men Præsten sagde: Lader
os her holde os nær til Gud. 37 Og Saul adspurgte
Gud: Skal jeg drage ned efter Filisterne? vil du give
dem i Israels Haand? Men han svarede ham ikke paa
den Dag. 38 Da sagde Saul: Kommer her hid, alle
Folkets Øverster, og kender og ser, hvorved denne
Synd i Dag er sket. 39 Thi saa vist som Herren lever,
han, der frelser Israel! dersom det endog var Jonathan,
min Søn, da skal han visseligen dø; og ingen svarede
ham af alt Folket. 40 Og han sagde til al Israel: I skulle
være paa den ene Side, men jeg og Jonathan, min
Søn, vi ville være paa den anden Side; og Folket sagde
til Saul: Gør det, som godt er for dine Øjne. 41 Og Saul
sagde til Herren, Israels Gud: Lad Sandheden komme
frem; og Jonathan og Saul blev ramt, men Folket gik fri.
42 Da sagde Saul: Kaster Lod imellem mig og imellem
Jonathan, min Søn; da blev Jonathan ramt. 43 Og Saul
sagde til Jonathan: Giv mig til Kende, hvad du har gjort?
Og Jonathan gav ham til Kende og sagde: Jeg smagte
med det yderste af den Kæp, som er i min Haand, lidt
Honning, se, her er jeg, skal jeg dø? 44 Da sagde Saul:
Gud gøre mig nu og fremdeles saa og saa, du skal
visseligen dø, Jonathan! 45 Men Folket sagde til Saul:
Skulde Jonathan dø, som har bragt denne store Frelse
i Israel? det være langt fra! Saa vist som Herren lever,
skal der ikke falde et af hans Hovedhaar til Jorden,
thi han har gjort dette paa denne Dag ved Gud; saa
udfriede Folket Jonathan, at han ikke skulde dø. 46 Da
drog Saul op fra at jage efter Filisterne, og Filisterne gik
til deres Sted. 47 Og Saul havde taget Kongemagten
over Israel; og han stred imod alle sine Fjender trindt
omkring, imod Moabiterne og imod Ammons Børn og
imod Edomiterne og imod Kongerne af Zoba og imod
Filisterne, og hvor han vendte sig hen, revsede han
dem. 48 Og han gjorde mægtige Gerninger og slog
Amalek og friede Israel af deres Haand, som havde
plyndret dem. 49 Og Sauls Sønner vare: Jonathan og
Jisui og Malkisua, og hans to Døtres Navne vare, den
førstefødtes Navn Merab, og den yngstes Navn Mikal.
50 Og Sauls Hustrus Navn var Ahinoam, Ahimaaz'
Datter; og hans Stridshøvedsmands Navn var Abner,
en Søn af Ner, Sauls Farbroder. 51 Og Kis, Sauls
Fader, i lige Maade Ner, Abners Fader, var Abiels Søn.
52 Og Krigen var haard imod Filisterne alle Sauls Dage;
og hvor Saul saa en vældig Mand eller nogen duelig
Mand, da drog han ham til sig.

15 Og Samuel sagde til Saul: Herren sendte mig til at
salve dig til Konge over sit Folk, over Israel: Saa
hør nu Herrens Ords Røst! 2 Saaledes sagde Herren
Zebaoth: Jeg vil hjemsøge over det, som Amalek gjorde
ved Israel, da han satte sig imod ham paa Vejen, der
han drog op af Ægypten. 3 Gak nu hen, og du skal
slaa Amalek, og I skulle ødelægge alt det, han har, og
du skal ikke spare ham; men du skal slaa ihjel baade
Mand og Kvinde, baade spædt og diende Barn, baade
Okse og Lam, baade Kamel og Asen. 4 Og Saul lod
Folket høre det og talte dem i Telaim, to Hundrede
Tusinde Fodfolk og ti Tusinde Mand af Juda. 5 Der
Saul kom til Amaleks Stad, da lagde han et Baghold i
Dalen. 6 Og Saul sagde til Keniten: Gak hen, vig bort,
drag ned fra Amalek, at jeg ikke skal lægge dig øde
med ham; thi du gjorde Miskundhed mod alle Israels
Børn, der de droge op af Ægypten; saa drog Keniten
fra Amalek. 7 Da slog Saul Amalek, fra Hevila indtil
man kommer til Sur, som ligger lige for Ægypten. 8 Og
han greb Agag, Amalekiternes Konge, levende, og han
ødelagde alt Folket med skarpe Sværd. 9 Men Saul og
Folket sparede Agag, og hvad der var godt af smaat
Kvæg og stort Kvæg og det næstbedste og Lammene,
ja, alt det, som var godt, og de vilde ikke ødelægge
det; men hver ringe og ubrugbar Ting ødelagde de.
10 Da skete Herrens Ord til Samuel saaledes: 11 Det
angrer mig, at jeg gjorde Saul til Konge, thi han har
vendt sig bort fra mig og har ikke holdt mine Ord; og
Samuels Vrede optændtes, og han raabte til Herren
den ganske Nat. 12 Og Samuel stod tidlig op for at
gaa Saul i Møde om Morgenen; og det blev Samuel
tilkendegivet og sagt: Saul var kommen til Karmel, og
se, han har sat sig et Mindesmærke, og han er vendt
om, draget forbi og gaaet ned til Gilgal. 13 Og Samuel
kom til Saul, og Saul sagde til ham: Velsignet være du
for Herren! jeg har holdt Herrens Ord. 14 Men Samuel
svarede: Hvad er dette for en Lyd af smaat Kvæg for
mine Øren? og Lyd af stort Kvæg, som jeg hører? 15
Da sagde Saul: De have ført det fra Amalekiterne, idet
Folket sparede det, som var godt af smaat Kvæg og
af stort Kvæg, for at ofre til Herren din Gud; men det

øvrige have vi ødelagt. 16 Da sagde Samuel til Saul:
Hold op! saa vil jeg give dig til Kende, hvad Herren
har talet til mig i Nat; og han sagde til ham: Tal! 17
Og Samuel sagde: Er det ikke saa? der du var liden i
dine Øjne, blev du Israels Stammers Hoved, og Herren
salvede dig til en Konge over Israel. 18 Og Herren
sendte mig paa Vejen og sagde: Drag hen, ødelæg
de Syndere, Amalekiterne, og strid imod dem, indtil
du faar gjort Ende paa dem. 19 Og hvorfor adlød du
ikke Herrens Røst? men du styrtede dig over Byttet,
og gjorde det onde for Herrens Øjne. 20 Da sagde
Saul til Samuel: Jeg adlød dog Herrens Røst og gik
paa den Vej, paa hvilken Herren sendte mig; og jeg
førte Agag, Amalekiternes Konge, hid, og ødelagde
Amalekiterne; 21 men Folket tog af Rovet smaat Kvæg
og stort Kvæg, det ypperste af det, som var sat i Band,
for at ofre til Herren din Gud i Gilgal. 22 Men Samuel
sagde: Mon Herren har Behagelighed i Brændofre og
Slagtofre, saaledes som i Lydighed mod Herrens Røst?
se, at adlyde er bedre end Offer og at være hørsom
end det fede af Vædre. 23 Thi Genstridighed er en
Trolddoms Synd, og Haardnakkethed er Uretfærdighed
og Afgudsdyrkelse; efterdi du har forkastet Herrens
Ord, da har han og forkastet dig, at du ikke skal være
Konge. 24 Da sagde Saul til Samuel: Jeg har syndet
ved, at jeg har overtraadt Herrens Befaling og dine Ord;
thi jeg frygtede for Folket og adlød dets Røst. 25 Og nu,
kære, borttag min Synd, og vend tilbage med mig, saa
vil jeg tilbede for Herren. 26 Da sagde Samuel til Saul:
Jeg vil ikke vende tilbage med dig; thi du har forkastet
Herrens Ord, og Herren har forkastet dig, at du ikke
skal være Konge over Israel. 27 Der Samuel vendte sig
omkring for at gaa, da holdt han fast ved Fligen af hans
Kappe, og den blev reven itu. 28 Da sagde Samuel til
ham: Herren har i Dag revet Israels Kongerige fra dig,
og han har givet det til din Næste, som er bedre end
du. 29 Og han, som er Israels Herlighed, lyver ikke, og
det skal ikke angre ham; thi han er ikke et Menneske,
at han skulde angre. 30 Og han sagde: Jeg har syndet,
men, kære, ær mig nu for mit Folks Ældste og for
Israel; og vend tilbage med mig, at jeg maa tilbede for
Herren din Gud. 31 Saa vendte Samuel tilbage med
Saul, og Saul tilbad for Herren. 32 Da sagde Samuel:
Fører Agag, Amalekiternes Konge, frem til mig, og
Agag gik til ham lystelig, og Agag sagde: Visseligen,
Dødens Beskhed er bortvegen. 33 Men Samuel sagde:
Ligesom dit Sværd har berøvet Kvinder deres Børn,
saa skal iblandt Kvinderne din Moder berøves sine
Børn; og Samuel sønderhuggede Agag for Herrens
Ansigt i Gilgal. 34 Og Samuel gik til Rama; men Saul
drog op til sit Hus i Sauls Gibea. 35 Og Samuel besøgte
ikke Saul mere indtil sin Døds Dag, thi Samuel sørgede
over Saul; og det angrede Herren, at han havde gjort
Saul til Konge over Israel.

16 Og Herren sagde til Samuel: Hvor længe vil du
sørge for Saul? og jeg har forkastet ham, at han
ikke skal være Konge over Israel; fyld dit Horn med Olie
og gak hen, jeg vil sende dig til Bethlehemiteren Isai,
thi jeg har udset mig en Konge iblandt hans Sønner. 2
Men Samuel sagde: Hvorledes kan jeg gaa? thi Saul
skulde høre det og slaa mig ihjel; da sagde Herren: Tag
en Kalv af Kvæget med dig, og du skal sige: Jeg er
kommen at slagte Slagtoffer for Herren. 3 Og du skal
byde Isai til det Slagtoffer; og jeg vil lade dig vide, hvad
du skal gøre, og du skal salve mig den, som jeg siger
dig. 4 Og Samuel gjorde det, som Herren sagde, og
kom til Bethlehem; da forfærdedes de Ældste i Staden
og gik ham i Møde og sagde: Er det med Fred, at du
kommer? 5 Og han sagde: Det er med Fred, jeg er
kommen for at slagte Slagtoffer for Herren, helliger eder
og kommer med mig til Slagtofret; og han helligede
Isai og hans Sønner og indbød dem til Ofringen. 6
Og det skete, der de kom, da saa han Eliab; og han
tænkte: Visseligen er han for Herren hans salvede. 7
Og Herren sagde til Samuel: Se ikke til hans Anseelse
eller til hans høje Vækst, thi jeg har forkastet ham; thi
jeg agter ikke det, som et Menneske ser paa; thi et
Menneske ser det, som er for Øjnene, men Herren ser
til Hjertet. 8 Da kaldte Isai ad Abinadab og lod ham gaa
forbi for Samuels Ansigt, og han sagde: Denne har
Herren ikke heller udvalgt. 9 Derefter lod Isai Samma
gaa forbi, og han sagde: Denne har Herren ikke heller
udvalgt. 10 Saa lod Isai sine syv Sønner gaa forbi for
Samuels Ansigt; men Samuel sagde til Isai: Herren
har ikke udvalgt disse. 11 Fremdeles sagde Samuel til
Isai: Er det alle Drengene? og han sagde: Den yngste
er endnu tilbage, og se, han vogter Smaakvæg; da
sagde Samuel til Isai: Send hen og lad ham hente,
thi vi sætte os ikke til Bords, før han kommer hid. 12
Da sendte han hen og lod ham føre frem, og han var
rødmusset med dejlige Øjne og skøn af Anseelse;
da sagde Herren: Staa op, salv ham, thi ham er det.
13 Saa tog Samuel Oliehornet og salvede ham midt
iblandt hans Brødre, og Herrens Aand kom heftig over
David fra den samme Dag og fremdeles; derefter gjorde
Samuel sig rede og gik til Rama. 14 Men Herrens Aand
veg fra Saul, og en ond Aand fra Herren forfærdede
ham. 15 Da sagde Sauls Tjenere til ham: Se, kære, en
ond Aand fra Gud forfærder dig. 16 Vor Herre sige dog
til dine Tjenere, som staa for dit Ansigt, at de opsøge
en Mand, som forstaar at lege paa Harpe; og det skal
ske, naar den onde Aand fra Gud er over dig, og hin
leger med sin Haand, da skal det blive godt med dig.
17 Da sagde Saul til sine Tjenere: Kære, ser mig om

efter en Mand, som kan lege godt, og fører ham til mig.
18 Da svarede een af de unge Karle og sagde: Se, jeg
saa Bethlehemiteren Isais Søn, han forstaar at lege og
er vældig til Strid, en Krigsmand og forstandig i Ord, en
Mand, som er dejlig af Skikkelse, og Herren er med
ham. 19 Da sendte Saul Bud til Isai og lod sige: Send
til mig David, din Søn, som er hos Smaakvæget. 20 Da
tog Isai et Asen tillige med Brød og en Flaske Vin og
et Gedekid og sendte det ved David sin Søns Haand
til Saul. 21 Saa kom David til Saul og stod for hans
Ansigt; og han elskede ham saare, og han blev hans
Vaabendrager. 22 Derefter sendte Saul til Isai og lod
sige: Kære, lad David staa for mit Ansigt, thi han har
fundet Naade for mine Øjne. 23 Og det skete, naar
Aanden fra Gud var over Saul, da tog David Harpen
og legede med sin Haand; og Saul blev vederkvæget,
og det blev godt med ham, og den onde Aand veg fra
ham.

17 Og Filisterne havde samlet deres Lejre til Krigen
og samlede sig i Soko, som er i Juda; og de
lejrede sig imellem Soko og imellem Aseka ved Efes-
Dammim. 2 Og Saul og Israels Mænd samledes og
lejrede sig i Egens Dal, og de stillede sig op til Slag
imod Filisterne. 3 Og Filisterne stode paa Bjerget
paa hin Side, og Israeliterne stode paa Bjerget paa
denne Side, og Dalen var imellem dem. 4 Da udgik en
Kæmper af Filisternes Lejre, hans Navn var Goliath
af Gath, han var seks Alen og en Haandbred høj. 5
Og der var en Kobberhjelm paa hans Hoved, og han
var iført en Skælbrynje, og Brynjens Vægt var fem
Tusinde Sekel Kobber. 6 Og han havde Kobberskinner
over sine Fødder, og et Kobberkastespyd imellem sine
Skuldre. 7 Og hans Spydstage var som en Væverstang,
og Bladet paa hans Spyd var seks Hundrede Sekel
Jern; og Skjolddrageren gik frem for hans Ansigt. 8 Og
han stod og raabte til Israels Slagordener og sagde til
dem: Hvorfor droge I ud at stille eder op til Slag? er jeg
ikke en Filister og I Sauls Tjenere? udvælger eder en
Mand, at han kommer ned til mig. 9 Dersom han kan
stride med mig, og han slaar mig, da ville vi være eders
Tjenere; men dersom jeg kan faa Magt over ham og
slaar ham, da skulle I være vore Tjenere og tjene os. 10
Fremdeles sagde Filisteren: Jeg har forhaanet Israels
Slagordener paa denne Dag; giver mig en Mand, saa
ville vi stride sammen. 11 Der Saul og al Israel hørte
disse Filisternes Ord, da bleve de forfærdede, og de
frygtede saare. 12 Men David var hin efratitiske Mands
Søn fra Bethlehem i Juda, hvis Navn var Isai og, som
havde otte Sønner; og Manden var gammel i Sauls
Dage og kommen til Aars iblandt Mændene. 13 Og
de tre ældste Isais Sønner vare gangne med Saul i
Krigen; men hans tre Sønners Navne, som vare gangne
i Krigen, vare Eliab den førstefødte, og Abinadab den
næstældste, og Samma den tredje. 14 Men David var
den yngste, og de tre ældste vare gangne med Saul.
15 Og David var gaaet og vendt tilbage fra Saul at vogte
sin Faders Smaakvæg i Bethlehem. 16 Og Filisteren
kom frem om Morgenen og om Aftenen og stillede sig
frem i fyrretyve Dage. 17 Og Isai sagde til David, sin
Søn: Kære, tag til dine Brødre denne Efa ristede Aks
og disse ti Brød og løb til Lejren til dine Brødre. 18 Men
disse ti ferske Oste skal du bringe til Høvedsmanden
over de tusinde; og du skal se til dine Brødre, om det
gaar dem vel, og du skal medtage et Pant fra dem. 19
Og Saul og de og alle Israels Mænd vare i Egens Dal
for at stride imod Filisterne. 20 Da stod David tidlig op
om Morgenen og overlod Smaakvæget til en Vogter, og
han tog hine Sager og gik, saaledes som Isai havde
befalet ham; og han kom til Vognborgen, og Hæren
var uddragen i Slagordenen, og de havde raabt ud til
Slag. 21 Og Israel havde stillet sig op imod Filisterne,
Slagorden imod Slagorden. 22 Da gav David sit Tøj
fra sig til ham, som forvarede Tøjet, og løb hen til
Slagordenen; og han kom og spurgte til sine Brødres
Velgaaende. 23 Og der han talede med dem, se, da
kom hin Kæmper, hvis Navn var Goliath, Filisteren
af Gath, op fra Filisternes Slagordener, og talede de
samme Ord; og David hørte det. 24 Men hver Mand af
Israel, naar de saa Manden, da flyede de for ham og
frygtede saare. 25 Og hver Mand af Israel sagde: Have
I set denne Mand, som kommer op? thi han kommer
op for at forhaane Israel; og det skal ske, den Mand,
som slaar ham, vil Kongen berige med stor Rigdom og
give ham sin Datter og vil gøre hans Faders Hus frit i
Israel. 26 Da sagde David til Mændene, som stode hos
ham: Hvad skal der gøres ved den Mand, som slaar
denne Filister og borttager Forhaanelsen fra Israel? thi
hvo er denne uomskaarne Filister, at han forhaaner
den levende Guds Slagordener? 27 Da sagde Folket til
ham de samme Ord: Saaledes skal der gøres ved den
Mand, som slaar ham. 28 Og hans ældste Broder Eliab
hørte, der han talede til Mændene; og Eliabs Vrede
optændtes imod David, og han sagde: Hvorfor kom
du herned? og hvem overlod du det lidet Smaakvæg
i Ørken? jeg kender din Hovmodighed og dit Hjertes
Ondskab, thi du er kommen herned for at se Krigen.
29 Da sagde David: Hvad har jeg nu gjort? det er jo
kun et Ord. 30 Og han vendte sig omkring fra ham
hen til en anden og sagde de samme Ord; og Folket
gav ham Svar igen som forrige Gang. 31 Og de Ord
bleve hørte, som David sagde, og man gav Saul dem
til Kende, og han lod ham hente. 32 Og David sagde
til Saul: Intet Menneskes Hjerte blive mistrøstigt for
hans Skyld; din Tjener skal gaa og stride med denne
Filister. 33 Og Saul sagde til David: Du kan ikke gaa

hen til denne Filister for at stride med ham; thi du
er en ung Person, men han er en Krigsmand fra sin
Ungdom af. **34** Da sagde David til Saul: Din Tjener
var sin Faders Hyrde hos Smaakvæget, og en Løve
kom og en Bjørn og borttog et Lam af Hjorden. **35**
Og jeg gik ud efter den og slog den og reddede det
af dens Mund; og den rejste sig imod mig, men jeg
holdt fast ved dens Skæg og slog den og dræbte den.
36 Baade Løven og Bjørnen har din Tjener slaget; og
denne uomskaarne Filister skal vorde som en af dem,
thi han har forhaanet den levende Guds Slagordener.
37 Fremdeles sagde David: Herren, som friede mig fra
Løvens Vold og fra Bjørnens Vold, han skal fri mig fra
denne Filisters Haand; da sagde Saul til David: Gak, og
Herren skal være med dig. **38** Og Saul iførte David
sine Klæder og satte en Kobberhjelm paa hans Hoved
og gav ham en Brynje paa. **39** Og David bandt hans
Sværd oven over sine Klæder og begyndte at gaa, thi
han havde ikke forsøgt det; da sagde David til Saul:
Jeg kan ikke gaa i dem, thi jeg har ikke forsøgt det; og
David lagde dem bort fra sig. **40** Og han tog sin Kæp i
sin Haand og udvalgte sig fem glatte Stene af Bækken
og lagde dem i Hyrdeposen, som han havde, nemlig i
Tasken, og havde sin Slynge i sin Haand og gik frem
imod Filisteren. **41** Og Filisteren gik fluks og kom nær
til David; og Skjolddrageren gik frem for hans Ansigt.
42 Der Filisteren saa op og saa David, da foragtede
han ham; thi han var en ung Person, rødmusset, dejlig
af Anseelse. **43** Og Filisteren sagde til David: Er jeg en
Hund, at du kommer til mig med Kæppe? og Filisteren
bandede David ved sine Guder. **44** Og Filisteren sagde
til David: Kom hid til mig, saa vil jeg give Fuglene
under Himmelen og Dyrene paa Marken dit Kød. **45**
Men David sagde til Filisteren: Du kommer til mig med
Sværd og med Lanse og med Kastespyd; men jeg
kommer til dig i Herren Zebaoths Navn, han som er
Israels Slagordeners Gud, hvilken du har forhaanet. **46**
Paa denne Dag skal Herren overantvorde dig i min
Haand, og jeg skal slaa dig og afhugge dit Hoved og
give de døde Kroppe i Filisternes Lejr paa denne Dag
til Fuglene under Himmelen og til vilde Dyr paa Jorden,
at alt Landet skal vide, at der er en Gud i Israel. **47**
Og hele denne Forsamling skal vide, at Herren ikke
frelser ved Sværd eller ved Spyd; thi Krigen er Herrens,
og han skal give eder i vor Haand. **48** Og det skete,
der Filisteren stod op og gik og kom nær imod David,
da skyndte David sig og løb hen imod Slagordenen,
Filisteren i Møde. **49** Og David stak sin Haand i Posen
og tog en Sten deraf og slog med Slyngen og traf
Filisteren i hans Pande, saa at Stenen fæstedes dybt i
hans Pande, og at han faldt paa sit Ansigt til Jorden. **50**
Og David blev ved Slyngen og ved Stenen Filisteren
overlegen og slog Filisteren og dræbte ham, og David
havde ikke Sværd i Haanden. **51** Og David løb hen og
stod hos Filisteren og tog hans Sværd og drog det af
Balgen og slog ham ihjel og afhuggede hans Hoved
dermed; der Filisterne saa, at den vældige iblandt
dem var død, da flyede de. **52** Da gjorde Israels og
Judas Mænd sig rede og raabte og forfulgte Filisterne,
indtil man kommer til Dalen, ja indtil Ekrons Porte; og
Filisterne, som bleve ihjelslagne, faldt paa Vejen til
Saarajim og indtil Gath og indtil Ekron. **53** Derefter
vendte Israels Børn om fra at jage efter Filisterne, og
de plyndrede deres Lejr. **54** Men David tog Filisterens
Hoved og førte det til Jerusalem og lagde hans Vaaben
i sit Telt. **55** Men der Saul saa David, da han gik ud imod
Filisteren, sagde han til Abner, Stridshøvedsmanden:
Hvis Søn er denne unge Karl, Abner? Og Abner sagde:
Saa vist som din Sjæl lever, o Konge! jeg ved det ikke.
56 Og Kongen sagde: Spørg du, hvis Søn denne unge
Karl er! **57** Og der David kom tilbage, der han havde
slaget Filisteren, da tog Abner ham og ledte ham ind
for Sauls Ansigt; og han havde Filisterens Hoved i sin
Haand. **58** Og Saul sagde til ham: Hvis Søn er du, unge
Karl? Og David sagde: Jeg er Bethlehemiteren Isais,
din Tjeners, Søn.

18 Og det skete, der han havde holdt op med at
tale til Saul, da blev Jonathans Sjæl bunden til
Davids Sjæl, og Jonathan elskede ham som sin egen
Sjæl. **2** Og Saul tog ham paa den Dag til sig og tilstedte
ham ikke at komme tilbage til hans Faders Hus. **3** Og
Jonathan og David gjorde en Pagt, fordi han elskede
ham som sin egen Sjæl. **4** Og Jonathan førte sig af
Kappen, som han havde over sig, og gav David den
og sine Klæder, ja endog sit Sværd og sin Bue og
sit Bælte. **5** Og David drog ud, hvorhen Saul sendte
ham, og handlede klogeligen; og Saul satte ham over
Krigsmændene, og han var godt lidt af hele Folket,
endogsaa af Sauls Tjenere. **6** Men det hændte sig,
der de kom, da David vendte tilbage fra Kampen med
Filisterne, at Kvinderne af alle Israels Stæder gik ud
med Sang og Dans imod Kong Saul, med Tromme,
med Glæde og med Strengeleg. **7** Og Kvinderne sang
mod hverandre og legede og sagde: Saul har slaget
sine tusinde, og David sine ti Tusinde. **8** Da optændtes
Sauls Vrede saare, og dette Ord var ondt for hans Øjne,
og han sagde: De gave David ti Tusinde og mig gave
de tusinde, og fremdeles vil Riget sandelig blive hans.
9 Og Saul saa skævt til David fra den Dag og derefter.
10 Og det skete den næste Dag, at den onde Aand
fra Gud kom heftig over Saul, og han rasede i Huset;
men David legede med sin Haand som hver Dag, og
Saul havde et Spyd i Haanden. **11** Og Saul kastede
Spydet og sagde: Jeg vil stikke det igennem David ind i
Væggen; men David vendte sig to Gange om fra ham.

12 Og Saul frygtede for David; thi Herren var med ham,
men han var veget fra Saul. 13 Da fjernede Saul ham
fra sig og satte ham for sig til en Høvedsmand over
tusinde; og han drog ud og drog ind for Folkets Ansigt.
14 Og David handlede klogeligen paa alle sine Veje,
og Herren var med ham. 15 Og der Saul saa, at han
handlede saare klogeligen, da gruede han for hans
Ansigt. 16 Men al Israel og Juda elskede David; thi han
drog ud og drog ind for deres Ansigt. 17 Og Saul sagde
til David: Se, min ældste Datter Merab, hende vil jeg
give dig til Hustru, vær ikkun en duelig Mand for mig og
strid Herrens Krige; thi Saul sagde: Min Haand skal ikke
være paa ham, men Filisternes Haand skal være paa
ham. 18 Og David sagde til Saul: Hvo er jeg, og hvad
er mit Liv, ja min Faders Slægt i Israel, at jeg skulde
blive Kongens Svigersøn? 19 Og det skete, der Tiden
kom, at Merab, Sauls Datter, skulde gives David, da
blev hun given Meholathiteren Adriel til Hustru. 20 Men
Mikal, Sauls Datter, elskede David, og de gave Saul
det til Kende, og den Sag var ret for hans Øjne. 21 Og
Saul sagde: Jeg vil give ham hende, at hun skal vorde
ham til en Snare, og Filisternes Haand være over ham;
da sagde Saul til David: Ved den anden skal du i Dag
blive besvogret med mig. 22 Og Saul bød sine Tjenere:
Taler hemmeligt med David og siger: Se, Kongen har
Behag i dig, og alle hans Tjenere elske dig, bliv derfor
nu Kongens Svigersøn! 23 Og Sauls Tjenere talede
disse Ord for Davids Øren, og David sagde: Er det en
ringe Ting i eders Øjne at blive Kongens Svigersøn, og
jeg er en fattig og ringe Mand? 24 Og Sauls Tjenere
gave ham det til Kende og sagde: Saadanne Ord talede
David. 25 Da sagde Saul: Saaledes skulle I sige til
David: Kongen har ingen Lyst til Morgengave, men til
Forhuden af hundrede Filister, for at hævne sig paa
Kongens Fjender; thi Saul tænkte, at han vilde lade
David falde for Filisternes Haand. 26 Da sagde hans
Tjenere disse Ord til David, og denne Sag var ret for
Davids Øjne, at han skulde vorde Kongens Svigersøn,
men Dagene vare endnu ikke udløbne. 27 Da gjorde
David sig rede og drog hen, han og hans Mænd, og
slog iblandt Filisterne to Hundrede Mænd, og David
bragte deres Forhud, og de fyldestgjorde Kongen med
dem, for at han kunde blive Kongens Svigersøn; saa
gav Saul ham Mikal, sin Datter, til Hustru. 28 Og Saul
saa og vidste, at Herren var med David, og Mikal, Sauls
Datter, elskede ham. 29 Da blev Saul ved ydermere at
frygte for Davids Ansigt, og Saul var Davids Fjende alle
Dage. 30 Og Filisternes Høvedsmænd droge ud, og det
skete, naar de droge ud, handlede David klogere end
alle Sauls Tjenere, og hans Navn var saare højt agtet.

19 Og Saul talede til Jonathan, sin Søn, og til alle
sine Tjenere, at de skulle slaa David ihjel; men
Jonathan, Sauls Søn, fandt stort Behag i David. 2 Og
Jonathan forkyndte David det og sagde: Min Fader
Saul søger efter at slaa dig ihjel; saa var dig nu, kære,
i Morgen, og bliv i Skjul og hold dig gemt! 3 Og jeg
vil gaa ud og staa ved min Faders Side paa Marken,
hvor du er, og jeg vil tale med min Fader om dig, og
naar jeg har set, hvad det er, da vil jeg kundgøre dig
det. 4 Saa talede Jonathan godt om David til Saul
sin Fader, og sagde til ham: Kongen synde ikke imod
sin Tjener, imod David, thi han har ikke syndet imod
dig, saa ere og hans Gerninger dig meget gode. 5 Thi
han har sat sit Liv i sin Haand og slaget Filisteren, og
Herren beredte en stor Frelse for al Israel, det har du
set og glædedes derved; og hvorfor vil du synde imod
uskyldigt Blod ved at ihjelslaa David uforskyldt? 6 Da
adlød Saul Jonathans Røst, og Saul svor; Saa vist
som Herren lever, han skal ikke dødes. 7 Og Jonathan
kaldte ad David, og Jonathan gav ham alle disse Ord til
Kende; og Jonathan førte David til Saul, og han var for
hans Ansigt som tilforn. 8 Og Krigen varede ved; og
David drog ud og stred mod Filisterne og slog dem
med et stort Slag, og de flyede for hans Ansigt. 9 Og
den onde Aand fra Herren kom paa Saul, og han sad i
sit Hus og havde sit Spyd i sin Haand, og David legede
paa Strenge med Haanden. 10 Og Saul søgte efter
at stikke Spydet igennem David ind i Væggen; men
denne gik bort fra Sauls Ansigt; og han stak Spydet i
Væggen; saa flyede David og undkom den samme Nat.
11 Og Saul sendte Bud til Davids Hus for at vare paa
ham og at slaa ham ihjel om Morgenen; men Mikal,
hans Hustru, forkyndte David det og sagde: Dersom du
ikke redder dit Liv i Nat, bliver du dræbt i Morgen. 12
Saa lod Mikal David ned igennem et Vindue, og han gik
og flyede og undkom. 13 Og Mikal tog Gudebilledet og
lagde det i Sengen og lagde et Gedeskind under dets
Hoved og bedækkede det med et Klæde. 14 Da sendte
Saul Bud for at lade David hente, og hun sagde: Han
er syg. 15 Saa sendte Saul Bud hen at se David og
sagde: Bærer ham op til mig i Sengen, at man kan slaa
ham ihjel. 16 Og Budene kom, og se, Gudebilledet laa
i Sengen, og Gedeskindet under dets Hoved. 17 Da
sagde Saul til Mikal: Hvorfor bedrog du mig saa og lod
min Fjende fare, at han undkom? Og Mikal sagde til
Saul: Han sagde til mig: Lad mig gaa, hvorfor skulde
jeg slaa dig ihjel? 18 Og David flyede og undkom og
kom til Samuel i Rama og gav ham alt det til Kende,
som Saul havde gjort ham; og han og Samuel gik hen,
og de bleve i Najoth. 19 Og det blev Saul tilkendegivet,
og der sagdes: Se, David er i Najoth i Rama. 20 Da
sendte Saul Bud, at de skulde hente David, og de saa
en Forsamling af Profeter, som profeterede, og Samuel,
som var sat over dem, stod hos; og Guds Aand kom
over Sauls Bud, saa at ogsaa de profeterede. 21 Der

de gave Saul det til Kende, da sendte han andre Bud,
og de profeterede ogsaa; og Saul sendte ydermere
tredje Gang Bud, og de profeterede ogsaa. 22 Siden
gik han selv til Rama, og der han kom til den store
Brønd, som er i Seku, da spurgte han og sagde: Hvor
er Samuel og David? og en sagde: Se, de ere i Najoth
i Rama. 23 Da gik han derhen til Najoth i Rama; og
Guds Aand kom ogsaa over ham, og han vedblev at
gaa og profetere, indtil han kom til Najoth i Rama. 24
Og han førte sig ogsaa af sine Klæder og profeterede
ogsaa for Samuels Ansigt og kastede sig nøgen ned
hele den Dag og hele den Nat; derfor siger man: Er
Saul ogsaa iblandt Profeterne?

20 Da flyede David fra Najoth i Rama og kom og
sagde for Jonathans Ansigt: Hvad har jeg gjort?
hvad er min Misgerning, og hvad er min Synd for din
Faders Ansigt, at han søger efter mit Liv? 2 Og han
sagde til ham: Det være langt fra, du skal ikke dø, se,
min Fader gør ikke nogen Gerning, stor eller liden, at
han jo aabenbarer den for mine Øren; og hvorfor skulde
min Fader skjule denne Gerning for mig? det er ikke
saa. 3 Da svor David fremdeles og sagde: Din Fader
ved vist, at jeg har fundet Naade for dine Øjne, derfor
siger han: Jonathan skal ikke vide dette, det maatte
bedrøve ham; og sandelig, saa vist som Herren lever,
og saa vist som din Sjæl lever, der er ikkun et Trin
imellem mig og imellem Døden. 4 Og Jonathan sagde
til David: Hvad dit Hjerte siger, vil jeg og gøre dig. 5 Og
David sagde til Jonathan: Se, det er i Morgen Nymaane,
og jeg skulde jo sidde hos Kongen at æde; saa lad mig
fare, at jeg kan skjule mig paa Marken indtil den tredje
Dag ad Aften. 6 Dersom da din Fader savner mig, saa
sig: David begærede meget af mig, at han maatte løbe
til Bethlehem til sin Stad, thi den ganske Slægt har
der et aarligt Slagtoffer. 7 Dersom han siger saaledes:
Det er godt, saa staar det vel med din Tjener; men
dersom hans Vrede optændes, da vid, at det onde er
fast besluttet hos ham. 8 Saa gør Miskundhed mod din
Tjener, thi du har ladet din Tjener indgaa en Pagt med
dig for Herren; men dersom der er nogen Misgerning
hos dig, saa slaa du mig ihjel, og hvorfor vilde du føre
mig hen til din Fader. 9 Da sagde Jonathan: Det være
langt fra dig; men dersom jeg kan fornemme, at det
onde er fast besluttet hos min Fader, saa at det vil
komme over dig, skulde jeg da ikke give dig det til
Kende? 10 Og David sagde til Jonathan: Hvo skal give
mig det til Kende? eller: Hvad haardt din Fader svarer
dig? 11 Da sagde Jonathan til David: Kom, saa ville vi
gaa ud paa Marken; og de gik begge ud paa Marken.
12 Og Jonathan sagde til David: Herre, Israels Gud!
naar jeg udforsker min Fader ved den Tid i Morgen
eller den tredje Dag, og se, det staar vel for David, og
jeg da ikke sender til dig og aabenbarer det for dine
Øren: 13 Da gøre Herren Jonathan nu og fremdeles
saa og saa; men finder min Fader for godt at gøre dig
ondt, vil jeg og aabenbare det for dine Øren og lade dig
fare, at du skal gaa med Fred; og Herren være med
dig; ligesom han har været med min Fader. 14 Skulde
du ikke, dersom jeg da lever, ja, skulde du da ikke gøre
Herrens Miskundhed imod mig, saa at jeg ikke skal dø?
15 Ja, du vil ikke borttage din Miskundhed fra mit Hus
evindeligen, selv ej, naar Herren faar udryddet Davids
Fjender hver især af Jordens Kreds. 16 Saa gjorde
Jonathan en Pagt med Davids Hus: „Og Herren skal
kræve det af Davids Fjenders Haand". 17 Og Jonathan
blev ved at besværge David, fordi han elskede ham; thi
han elskede ham, som han elskede sin egen Sjæl. 18
Og Jonathan sagde til ham: Det er i Morgen Nymaane,
saa savnes du; thi man skal savne dig paa din Plads.
19 Og naar du har været borte i tre Dage, skal du drage
ned i Hast og komme til Stedet, hvor du skjulte dig paa
hin Gernings Dag; og du skal blive ved den Sten Asel.
20 Saa vil jeg skyde tre Pile ud til Siden, ligesom jeg
vilde udskyde dem for mig efter et Maal. 21 Og se,
jeg vil sende Drengen og sige: Gak, led Pilene op;
siger jeg til Drengen: Se, Pilene ligge paa denne Side
af dig, tag dem: Kom da! thi der er Fred for dig, og
der er ingen Ting at frygte for, saa vist som Herren
lever. 22 Men siger jeg saaledes til den unge Dreng:
Se, Pilene ligge foran dig, bedre frem: Da gak! thi
Herren har ladet dig fare. 23 Og hvad det Ord angaar,
som vi have talet, du og jeg, se, Herren er imellem
mig og imellem dig evindeligen. 24 Og David skjulte
sig paa Marken; og det blev Nymaane, og Kongen
satte sig til Bords at æde. 25 Og Kongen satte sig
paa sin Plads, som ellers, paa Pladsen ved Væggen,
og Jonathan stod op, men Abner satte sig ved Sauls
Side; og Davids Plads var tom. 26 Og Saul talede
ikke noget den Dag; thi han tænkte: Ham er noget
vederfaret, han er ikke ren, sandelig, han er ikke ren.
27 Og det skete Dagen efter Nymaane, den anden Dag
i Maaneden, der Davids Plads var tom, da sagde Saul
til Jonathan, sin Søn: Hvorfor kom Isais Søn ikke til
Maaltid hverken i Gaar eller i Dag? 28 Og Jonathan
svarede Saul: David begærede meget af mig, at han
maatte gaa til Bethlehem. 29 Og han sagde: Kære, lad
mig fare, thi vor Slægt har et Slagtoffer i Staden, og
min Broder har selv paalagt mig det, og nu, dersom jeg
har fundet Naade for dine Øjne, kære, da tillad mig, at
jeg maa se mine Brødre; derfor er han ikke kommen
til Kongens Bord. 30 Da blev Sauls Vrede optændt
imod Jonathan, og han sagde til ham: Du forvendte og
genstridige Kvindes Søn! ved jeg ikke, at du har udvalgt
Isais Søn til din Skam og til din Moders Skændsel?
31 Thi alle de Dage, som Isais Søn lever paa Jorden,

bliver hverken du stadfæstet eller dit Rige; derfor send
nu og lad hente ham til mig, thi han er et Dødens Barn.
32 Da svarede Jonathan Saul, sin Fader, og han sagde
til ham: Hvorfor skal han dødes? hvad har han gjort?
33 Da kastede Saul Spydet efter ham, for at stikke ham;
da fornam Jonathan, at det var fast besluttet hos hans
Fader at slaa David ihjel. 34 Saa stod Jonathan op fra
Bordet med fnysende Vrede, og han aad ikke Brød paa
denne anden Dag i Nymaanen; thi han var bedrøvet for
David, fordi hans Fader havde haanet ham. 35 Og det
skete om Morgenen, at Jonathan gik ud paa Marken
ved den Tid, han havde bestemt David, og en liden
Dreng med ham. 36 Og han sagde til sin Dreng: Løb,
led nu, kære, de Pile op, som jeg skyder ud; Drengen
løb, og han skød en Pil, den lod han fare hen over ham.
37 Og der Drengen kom til det Sted, hvor Pilen laa, som
Jonathan skød ud, da raabte Jonathan efter Drengen
og sagde: Er ikke Pilen foran dig, bedre frem? 38 Og
Jonathan raabte efter Drengen: Vær snar, skynd dig,
staa ikke stille; da samlede Jonathans Dreng Pilene og
kom til sin Herre. 39 Og Drengen vidste ikke noget;
ikkun Jonathan og David vidste Sagen. 40 Da gav
Jonathan Drengen, som han havde, sine Vaaben, og
sagde til ham: Gak hen, bær dem ind i Staden! 41 Da
Drengen gik ind, saa stod David op Sønder fra og faldt
paa sit Ansigt til Jorden og bøjede sig ned tre Gange,
og de kyssede den ene den anden og græd den ene
med den anden; men David græd mest. 42 Da sagde
Jonathan til David: Gak i Fred! hvad vi begge have
svoret i Herrens Navn og sagt: Herren være Vidne
imellem mig og imellem dig, og imellem min Sæd og
imellem din Sæd evindeligen. . . Og han stod op og gik
bort; men Jonathan kom til Staden.

21 Og David kom til Nobe, til Akimelek, Præsten, og
Akimelek blev forfærdet, da han mødte David, og
sagde til ham: Hvorfor er du alene og ikke en Mand
med dig? 2 Og David sagde til Akimelek, Præsten:
Kongen befalede mig en Sag og sagde til mig: Lad
ingen Mand vide noget om den Sag, som jeg har sendt
dig ud for, og som jeg befalede dig; og de unge Karle
har jeg tilsagt til det og det Sted. 3 Og nu, hvad har du
ved Haanden? giv fem Brød i min Haand, eller hvad
der findes. 4 Og Præsten svarede David og sagde:
Jeg har intet almindeligt Brød ved Haanden; men der
er helligt Brød; dersom ikkun de unge Mænd havde
holdt sig fra Kvinder. 5 Og David svarede Præsten og
sagde til ham: Ja visselig, Kvinderne have været os
forholdte i Gaar og i Forgaars; der jeg gik ud, vare de
unge Mænds Kar hellige; tilmed er dette Brød paa Vej
til at blive almindeligt, da desforuden andet i Dag skal
helliges i Karrene. 6 Da gav Præsten ham det hellige;
thi der var intet Brød uden Skuebrød, som toges bort
fra Herrens Ansigt for at lægge varmt Brød i Stedet paa
den Dag, man tog det bort. 7 Men der var en Mand
af Sauls Tjenere paa den samme Dag, som opholdt
sig for Herrens Ansigt, og hans Navn var Edomiteren
Doeg, den mægtigste af Sauls Hyrder. 8 Og David
sagde til Akimelek: Har du ikke her ved Haanden et
Spyd eller et Sværd? thi jeg tog end ikke mit Sværd
og mine Vaaben med mig, eftersom Kongens Ærinde
havde Hast. 9 Da sagde Præsten: Filisteren Goliaths
Sværd, som du slog i Egens Dal, se, det er svøbt i et
Klæde, bag Livkjortlen; dersom du vil tage dig det, saa
tag det, thi her er intet andet uden det; og David sagde:
Der er ikke noget som det, giv mig det! 10 Og David
gjorde sig rede og flyede samme Dag fra Sauls Ansigt,
og kom til Akis, Kongen i Gath. 11 Og Akis Tjenere
sagde til ham: Er dette ikke David, Landets Konge?
sang de ikke om denne mod hverandre i Dansen, og
sagde: Saul har slaget sine tusinde, og David sine ti
Tusinde? 12 Og David lagde disse Ord paa sit Hjerte
og frygtede saare for Akis, Kongen af Gath. 13 Derfor
anstillede han sig afsindig for deres Øjne og rasede
mellem deres Hænder og tegnede paa Portens Døre og
lod Fraaden flyde ned paa sit Skæg. 14 Da sagde Akis
til sine Tjenere: Se, I se, at Manden er gal, hvi førte I
ham til mig? 15 Mon jeg fattes galne, at I førte denne
hid at rase for mig? skulde denne komme i mit Hus?

22 Og David gik derfra og undkom til Hulen ved
Adullam; og der hans Brødre og hans Faders
ganske Hus hørte det, da kom de derhen ned til ham.
2 Og hver Mand, som var i Trang, og hver Mand, som
trykkedes af Gæld, og hver Mand, som var beskeligen
bedrøvet i Sjælen, samlede sig til ham, og han var
Høvedsmand over dem; og der var ved fire Hundrede
Mænd hos ham. 3 Og David gik derfra til Mizpe i Moab
og sagde til Moabiternes Konge: Kære, lad min Fader
og min Moder gaa ud til eder, indtil jeg fornemmer,
hvad Gud vil gøre med mig. 4 Og han førte dem for
Moabiternes Konges Ansigt, og de bleve hos ham al
den Tid, David var i Befæstningen. 5 Da sagde Profeten
Gad til David: Du skal ikke blive i Befæstningen, gak
hen, og kom til Judas Land; da gik David hen og kom til
Hareths Skov. 6 Og Saul hørte, at David og de Mænd,
som han havde hos sig, vare blevne kendte; men Saul
sad i Gibea under Tamarisketræet paa Højen, og han
havde sit Spyd i sin Haand, og alle hans Tjenere stode
hos ham. 7 Og Saul sagde til sine Tjenere, som stode
hos ham: Kære, hører, I Benjaminiter! skal ogsaa Isais
Søn give eder alle sammen Agre og Vingaarde, sætte
eder alle sammen til Høvedsmænd over tusinde og
Høvedsmænd over hundrede? 8 at I have alle forbundet
eder imod mig, og der er ingen, som aabenbarede det
for mine Øren, da min Søn har gjort en Pagt med Isais

Søn, og der er ingen af eder, som det smerter for min
Skyld, og som aabenbarer det for mine Øren; thi min
Søn har sat min Tjener op imod mig til at efterstræbe
mig, som det sker paa denne Dag. 9 Da svarede
Edomiteren Doeg, som var sat over Sauls Tjenere, og
sagde: Jeg saa Isais Søn komme til Nobe, til Akimelek,
Ahitobs Søn; 10 og denne adspurgte Herren for ham
og gav ham Tæring; og Filisteren Goliaths Sværd gav
han ham. 11 Da sendte Kongen hen at kalde Akimelek,
Ahitobs Søn, Præsten, og hans Faders ganske Hus,
Præsterne, som vare i Nobe, og de kom alle sammen
til Kongen. 12 Og Saul sagde: Hør dog, Ahitobs Søn!
og han sagde: Se, her er jeg, min Herre! 13 Da sagde
Saul til ham: Hvorfor have I forbundet eder mod mig,
du og Isais Søn, idet du gav ham Brød og Sværd og
adspurgte Gud for ham, for at han kunde staa op imod
mig og efterstræbe mig, som det sker paa denne Dag?
14 Og Akimelek svarede Kongen og sagde: Hvilken
er og iblandt alle dine Tjenere trofast som David,
han, der er Kongens Svigersøn og har Adgang til din
Fortrolighed og er æret i dit Hus? 15 Har jeg begyndt i
Dag at spørge Gud for ham? det være langt fra mig;
Kongen lægge ikke sin Tjener eller min Faders ganske
Hus den Sag til Last; thi din Tjener vidste intet af alt
dette, hverken lidet eller stort. 16 Da sagde Kongen:
Akimelek, du skal visseligen dø, du og din Faders
ganske Hus! 17 Og Kongen sagde til Drabanterne, som
stode hos ham: Vender eder omkring og slaar Herrens
Præster ihjel, thi deres Haand er ogsaa med David, og
der de vidste, at han flyede, da aabenbarede de det
ikke for mine Øren; men Kongens Tjenere vilde ikke
udrække deres Haand at falde an paa Herrens Præster.
18 Da sagde Kongen til Doeg: Vend du dig om, og
fald an paa Præsterne; og Edomiteren Doeg vendte
sig om, og han anfaldt Præsterne og ihjelslog paa
den Dag fem og firsindstyve Mænd, som bare linnet
Livkjortel. 19 Han slog og Nobe, Præsternes Stad,
med skarpe Sværd, baade Mand og Kvinde, baade
spædt og diende Barn og Okse og Asen og Faar med
skarpe Sværd. 20 Men der undkom en af Akimeleks,
Ahitobs Søns, Sønner, og hans Navn var Abjathar, og
han flyede efter David. 21 Og Abjathar forkyndte David,
at Saul havde ihjelslaget Herrens Præster. 22 Da sagde
David til Abjathar: Jeg vidste paa den samme Dag,
der Edomiteren Doeg var der, at han vilde give Saul
det til Kende; jeg har været Aarsag til det, som skete
imod alle din Faders Huses Sjæle. 23 Bliv hos mig,
frygt intet; thi hvo som søger efter mit Liv, skal søge
efter dit Liv; thi du skal være i Forvaring hos mig.

23 Og de gave David til Kende og sagde: Se,
Filisterne stride imod Keila, og de røve paa
Loerne. 2 Da spurgte David Herren ad og sagde:
Skal jeg gaa og slaa disse Filister? Og Herren sagde
til David: Gak, og du skal slaa Filisterne og frelse
Keila. 3 Men Davids Mænd sagde til ham: Se, vi ere
i Frygt her i Juda; og vi ville dog gaa til Keila mod
Filisternes Slagordener! 4 Da blev David ydermere ved
at adspørge Herren, og Herren svarede ham og sagde:
Staa op, drag ned til Keila, thi jeg giver Filisterne i din
Haand. 5 Saa gik David og hans Mænd til Keila, og han
stred imod Filisterne og drev deres Kvæg bort og slog
dem med et stort Slag; saa frelste David Indbyggerne i
Keila. 6 Men det skete, da Abjathar, Akimeleks Søn,
flyede til David i Keila, da kom Livkjortlen ned med ham.
7 Da blev det Saul tilkendegivet, at David var kommen
til Keila; og Saul sagde: Gud har overgivet ham i min
Haand, da han er indelukt, idet han er kommen i en
Stad med dobbelte Porte og Stænger. 8 Og Saul
opbød alt Folket til Krigen for at drage ned til Keila og
belejre David og hans Mænd. 9 Der David fornam, at
Saul hemmeligen optændte det onde imod ham, da
sagde han til Præsten Abjathar: Bring Livkjortlen hid!
10 Og David sagde: Herre, Israels Gud! Din Tjener har
hørt for vist, at Saul søger at komme til Keila for at
ødelægge Staden for min Skyld. 11 Mon Mændene
af Keila skulde overantvorde mig i hans Haand? mon
Saul skal komme ned, saaledes som din Tjener har
hørt? Herre, Israels Gud! Kære, forkynd din Tjener det;
og Herren sagde: Han skal komme ned. 12 Da sagde
David: Mon Mændene af Keila skulle overantvorde
mig og mine Mænd i Sauls Haand? og Herren sagde:
De skulle overantvorde dig. 13 Da gjorde David sig
rede med sine Mænd, ved seks Hundrede Mand, og
de droge ud af Keila og vandrede hen, hvor de kunde
vandre, og det blev Saul tilkendegivet, at David var
undkommen fra Keila; da opgav han at drage ud. 14
Og David blev i Ørken i Befæstningerne, og han tog
Ophold paa Bjerget i Ørken Sif; og Saul søgte efter
ham alle Dage, men Gud gav ham ikke i hans Haand.
15 Der David saa, at Saul var draget ud for at søge
efter hans Liv, da blev David i Ørken Sif i Skoven. 16
Da gjorde Jonathan, Sauls Søn, sig rede og gik hen i
Skoven til David, og han styrkede hans Kraft i Gud. 17
Og han sagde til ham: Frygt ikke, thi min Fader Sauls
Haand skal ikke finde dig; men du skal blive Konge
over Israel, og jeg vil være den anden hos dig; og Saul,
min Fader, ved det ogsaa. 18 Saa gjorde de begge en
Pagt for Herrens Ansigt; og David blev i Skoven, men
Jonathan gik til sit Hus. 19 Men Sifiterne droge op til
Saul til Gibea og sagde: Har ikke David skjult sig hos
os i Befæstningerne i Skoven paa Hakilas Høj, som
ligger til højre for Jesimon? 20 Har du nu rigtig Lyst, o
Konge! til at drage ned, da drag ned; vor Sag skal det
være at overantvorde ham i Kongens Haand. 21 Da
sagde Saul: Velsignede være I for Herren, at I ynkes

over mig! 22 Kære, gaar, bereder Sagen fremdeles, og
faar at vide og ser hans Sted, hvor hans Gang er, hvo
der har set ham der; thi man har sagt mig, at han skal
være meget træsk. 23 Derfor ser og skaffer eder at
vide iblandt alle Skjulesteder, hvor han skjuler sig, og
kommer tilbage til mig, naar I ere visse derpaa, saa
vil jeg gaa med eder; og det skal ske, dersom han
er i Landet, da vil jeg ransage efter ham blandt alle
Tusinder i Juda. 24 Da gjorde de sig rede og gik til
Sif forud for Saul; men David og hans Mænd vare i
Maons Ørk paa den slette Mark, til højre for Jesimon.
25 Og Saul gik og hans Mænd for at søge, og det blev
David tilkendegivet, og han drog ned fra Klippen og
blev i Maons Ørk; der Saul hørte det, da forfulgte han
David i Maons Ørk. 26 Og Saul gik paa denne Side af
Bjerget, og David og hans Mænd paa den anden Side
af Bjerget; og der David skyndte sig at komme bort fra
Sauls Ansigt, da omringede Saul og hans Mænd David
og hans Mænd for at gribe dem. 27 Men der kom et
Bud til Saul og sagde: Skynd dig og kom; thi Filisterne
ere faldne ind i Landet. 28 Da vendte Saul tilbage fra at
forfølge David og drog imod Filisterne; derfor kalder
man dette Sted Sela-Hamahlekoth. 29 Og David drog
op derfra og blev udi Befæstningerne i Engedi.

24 Og det skete, der Saul kom tilbage fra Filisterne,
da forkyndte de ham og sagde: Se, David er i
Engedi Ørk. 2 Da tog Saul tre Tusinde Mand, udvalgte
af al Israel, og gik hen for at opsøge David og hans
Mænd paa Stengedernes Klipper. 3 Og der han kom til
Faarestierne ved Vejen, da var der en Hule, og Saul
gik ind for at tildække sine Fødder; men David og
hans Mænd sade i det inderste af Hulen. 4 Da sagde
Davids Mænd til ham: Se, dette er den Dag, om hvilken
Herren har sagt dig: Se, jeg giver dig din Fjende i din
Haand, at du skal gøre med ham, som godt er for
dine Øjne; og David stod op og afskar hemmelig en
Flig af Kappen, som Saul havde paa. 5 Og det skete
derefter, da slog Davids Hjerte ham, fordi han havde
afskaaret Fligen, som hørte Saul til. 6 Og han sagde til
sine Mænd: Herren lade det være langt fra mig, at jeg
skulde gøre denne Gerning ved min Herre, Herrens
Salvede, at lægge min Haand paa ham; thi han er
Herrens Salvede. 7 Og David holdt sine Mænd i Ave
med Ord og tilstedte dem ikke at staa op imod Saul.
Og Saul stod op af Hulen og gik hen ad Vejen. 8 Men
derefter stod David op og gik ud af Hulen, og raabte
efter Saul og sagde: Min Herre Konge! Da saa Saul sig
tilbage, og David bøjede sit Ansigt til Jorden og kastede
sig ned. 9 Og David sagde til Saul: Hvorfor hører du
paa de Menneskers Ord, som sige: Se, David søger
efter din Ulykke? 10 Se, dine Øjne have set paa denne
Dag, at Herren har givet dig i Dag i min Haand i Hulen,
og man talede til mig om, at jeg skulde slaa dig ihjel,
men jeg sparede dig; thi jeg sagde: Jeg vil ikke lægge
Haand paa min Herre, thi han er Herrens Salvede. 11
Og min Fader, se! se dog Fligen af din Kappe i min
Haand; thi af det, at jeg afskar Fligen af din Kappe og
ikke slog dig ihjel, kan du kende og se, at der ikke er
Ondskab eller Overtrædelse i min Haand, jeg har heller
ikke syndet imod dig, og du jager efter mit Liv for at
borttage det. 12 Herren skal dømme imellem mig og
imellem dig, og Herren skal hævne mig paa dig, men
min Haand skal ikke være paa dig; 13 ligesom man
siger i et gammelt Ordsprog: Fra Ugudelige skal udgaa
Ugudelighed; men min Haand skal ikke være paa dig.
14 Efter hvem er Israels Konge udgangen? hvem jager
du efter? efter en død Hund, efter en Loppe? 15 Men
Herren skal være Dommer og dømme imellem mig
og imellem dig, og han skal se og udføre min Sag
og dømme mig fri for din Haand. 16 Og det skete,
der David havde fuldendt at tale disse Ord til Saul, da
sagde Saul: Er dette din Røst, min Søn David? Og
Saul opløftede sin Røst og græd. 17 Og han sagde til
David: Du er retfærdigere end jeg; thi du har betalt mig
godt, men jeg har betalt dig ondt. 18 Og du har givet til
Kende i Dag, at du har gjort mig godt; thi Herren havde
overgivet mig i din Haand, og du slog mig ikke ihjel. 19
Naar en Mand finder sin Fjende, skulde han da sende
ham paa en god Vej? Men Herren skal betale dig godt
for denne Dag, for det, som du har gjort mig. 20 Og nu
se, jeg ved, at du skal blive Konge, og Israels Rige
skal stadfæstes i din Haand. 21 Saa sværg mig nu ved
Herren, at du ikke vil udrydde min Sæd efter mig, og at
du ikke vil udslette mit Navn af min Faders Hus. 22 Da
tilsvor David Saul dette, og Saul gik til sit Hus, men
David og hans Folk gik op i Befæstningen.

25 Og Samuel døde, og al Israel samlede sig og
sørgede over ham, og de begrove ham i hans
Hjem udi Rama, og David gjorde sig rede og drog ned
til Ørken i Paran. 2 Og der var en Mand i Maon, og han
havde sin Bedrift paa Karmel, og samme Mand var
meget rig, og han havde tre Tusinde Faar og Tusinde
Geder; og han klippede netop sine Faar ved Karmel. 3
Og Mandens Navn var Nabal, og hans Hustrus Navn
Abigail; og Kvinden var af god Forstand og dejlig
af Skikkelse, men Manden var haard og ond i sine
Gerninger; og han var en Kalebiter. 4 Men David hørte
i Ørken, at Nabal klippede sine Faar. 5 Da udsendte
David ti unge Karle, og David sagde til de unge Karle:
Gaar op til Karmel, og naar I komme til Nabal, da hilser
ham i mit Navn. 6 Og siger saaledes: Til Lykke! Fred
være med dig og Fred være med dit Hus og Fred være
med alt det, du har! 7 Og nu har jeg hørt, at du har
Faareklipning; nu! de Hyrder, som du har, have været

sammen med os, vi have ikke forhaanet dem, og de
savnede intet alle de Dage, de vare i Karmel. **8** Spørg
dine unge Karle, og de skulle kundgøre dig det, og
lad vore unge Karle finde Naade for dine Øjne, thi vi
ere komne paa en god Dag; kære, giv dine Tjenere
og din Søn David, hvad din Haand formaar. **9** Og
Davids unge Karle kom og talede til Nabal efter alle
disse Ord i Davids Navn, og de holdt sig rolige. **10** Og
Nabal svarede Davids Tjenere og sagde: Hvo er David?
og hvo er Isais Søn? der ere nu om Stunder mange
Tjenere, som løbe bort fra deres Herres Ansigt. **11** Og
skulde jeg tage mit Brød og Vand og mit Slagtekvæg,
som jeg har slagtet til dem, som klippe for mig, og give
de Mænd, om hvem jeg ikke ved, hvorfra de ere? **12**
Da vendte Davids unge Karle sig for at gaa deres Vej,
de vendte tilbage og kom og forkyndte ham alle disse
Ord. **13** Da sagde David til sine Mænd: Ombinder hver
sit Sværd; og de ombandt hver sit Sværd, og David
ombandt ogsaa sit Sværd, og der droge op efter David
ved fire Hundrede Mand, men to Hundrede bleve ved
Tøjet. **14** Og en af de unge Karle gav Abigail, Nabals
Hustru, det til Kende og sagde: Se, David sendte Bud
fra Ørken, at velsigne vor Herre, men han foer løs paa
dem. **15** Og de Mænd have været os saare gode, og vi
bleve ikke forhaanede, og vi savnede ikke noget alle de
Dage, vi vandrede hos dem, naar vi vare paa Marken.
16 De have været en Mur for os baade Nat og Dag
alle de Dage, vi vare hos dem og vogtede Faarene.
17 Saa vid nu og se, hvad du vil gøre, thi en Ulykke
er fast besluttet over vor Herre og over alt hans Hus;
og han er et Belials Barn, saa at man ikke kan tale til
ham. **18** Da skyndte Abigail sig og tog to Hundrede
Brød og to Flasker Vin og fem tillavede Faar og fem
Maal ristede Aks og hundrede Klaser Rosiner og to
Hundrede Klumper Figen, og hun lagde det paa Asener.
19 Og hun sagde til sine Drenge: Gaar foran mig, se,
jeg kommer efter eder; men hun gav ikke Nabal sin
Mand det til Kende. **20** Og det skete, der hun red paa
Asenet og drog ned i Skjul af Bjerget, se, da drog David
og hans Mænd ned imod hende, og hun mødte dem.
21 Men David havde sagt: Visseligen, jeg har forgæves
bevaret alt det, denne havde i Ørken, og der savnedes
ikke noget af alt det, som han havde; men han betalte
mig ondt for godt. **22** Gud gøre ved Davids Fjender nu
og fremdeles saa og saa, om jeg skal lade overblive af
alt det, han har, indtil Morgen, det bliver lyst, nogen af
Mandkøn! **23** Der Abigail saa David, da skyndte hun sig
og steg ned af Asenet, og hun faldt ned paa sit Ansigt
for Davids Ansigt og nedbøjede sig paa Jorden. **24** Og
hun faldt ned for hans Fødder og sagde: Hør mig, min
Herre! denne Misgerning skal være min; Kære, lad din
Tjenerinde tale for dine Øren og hør din Tjenerindes
Ord. **25** Min Herre vende ikke sit Hjerte imod denne
Belials Mand, imod Nabal, thi som hans Navn er, saa er
han: Nabal er hans Navn, og Daarlighed er hos ham;
men jeg, din Tjenerinde, saa ikke min Herres unge
Karle, som du havde udsendt. **26** Og nu, min Herre,
saa vist som Herren lever, og saa vist som din Sjæl
lever, da har Herren forhindret dig i at udøse Blod og i
at tage dig selv til Rette, saa skulle nu dine Fjender og
de, som søge min Herres Ulykke, vorde som Nabal.
27 Og her er nu denne Foræring, som din Tjenerinde
førte til min Herre, og lad den gives de unge Karle,
som følge min Herre. **28** Kære, forlad din Tjenerindes
Overtrædelse; thi Herren skal berede min Herre et
bestandigt Hus; thi min Herre fører Herrens Krige, og
intet ondt skal times dig i dine Dage. **29** Naar noget
Menneske rejser sig til at forfølge dig og til at søge
efter dit Liv: Saa skal min Herres Sjæl være bunden i
de levendes Knippe hos Herren din Gud; men dine
Fjenders Sjæl, den skal han udslynge ud af Slyngen.
30 Og det skal ske, naar Herren gør min Herre efter
alt det gode, som han har talet over dig, og sætter
dig til en Fyrste over al Israel, **31** da skal dette ikke
være dig til Selvbebrejdelse eller min Herres Hjerte
til Anstød, at han har udøst uskyldigt Blod, og at min
Herre har taget sig selv til Rette; og naar Herren gør
vel imod min Herre, da skal du komme din Tjenerinde i
Hu. **32** Da sagde David til Abigail: Lovet være Herren,
Israels Gud, som sendte dig mig i Møde i Dag, **33** og
velsignet være din Fornuftighed, og velsignet være du,
som forhindrede mig paa denne Dag fra at udøse Blod
og fra at tage mig selv til Rette! **34** Og sandelig, saa
vist som Herren, Israels Gud, lever, som forhindrede
mig i at gøre dig ondt: Om du ikke havde skyndt dig og
var kommen mig i Møde, da havde Nabal ikke beholdt
tilovers indtil Morgen, naar det bliver lyst, nogen af
Mandkøn. **35** Saa tog David af hendes Haand det, som
hun førte til ham, og han sagde til hende: Drag med
Fred op til dit Hus, se, jeg adlød din Røst og ansaa din
Person. **36** Og Abigail kom til Nabal, og se, han havde
et Gæstebud i sit Hus, som en Konges Gæstebud,
og Nabals Hjerte var vel til Mode, og han var saare
drukken; men hun kundgjorde ham ikke noget, hverken
lidet eller stort, før det blev lyst om Morgenen. **37**
Og det skete om Morgenen, da Nabals Rus var forbi,
da kundgjorde hans Hustru ham disse Ting; og hans
Hjerte døde i ham, og han blev som en Sten. **38** Og
det skete ved ti Dage derefter, da slog Herren Nabal,
og han døde. **39** Og der David hørte, at Nabal var
død, da sagde han: Lovet være Herren, som udførte
min Forsmædelses Sag imod Nabal og forhindrede sin
Tjener fra ondt, og Herren lod Nabals Ondskab falde
tilbage paa hans Hoved; og David sendte hen og lod
tale med Abigail om at tage sig hende til Hustru. **40**
Og der Davids Tjenere kom til Abigail ved Karmel, da

talede de til hende og sagde: David sendte os til dig for
at tage dig til sin Hustru. 41 Og hun stod op og bøjede
sig med sit Ansigt til Jorden, og sagde: Se, her er din
Tjenerinde til en Tjenestekvinde til at to min Herres
Tjeneres Fødder. 42 Og Abigail skyndte sig og gjorde
sig rede og red paa et Asen med fem af hendes Piger,
og hun drog efter Davids Bud og blev hans Hustru. 43
David tog og Ahinoam at Jisreel; og de bleve ogsaa
begge hans Hustruer. 44 Men Saul havde givet Mikal
sin Datter, Davids Hustru, til Palti, Lais Søn, som var
fra Gallim.

26 Og Sifiterne kom til Saul i Gibea og sagde: Har
ikke David skjult sig paa Hakilas Høj lige for
Ørken? 2 Da gjorde Saul sig rede og drog ned til Ørken
Sif, og tre Tusinde Mand, udvalgte af Israel, med ham,
for at søge efter David i Ørken Sif. 3 Og Saul lejrede
sig ved Hakilas Høj, som ligger lige for Ørken ved
Vejen; men David blev i Ørken, og han saa, at Saul
kom efter ham i Ørken. 4 Da sendte David Spejdere og
fik at vide, at Saul virkelig var kommen. 5 Og David
gjorde sig rede og kom til det Sted, hvor Saul havde
lejret sig, og David saa Stedet, hvor Saul laa tillige med
Abner, Ners Søn, hans Stridshøvedsmand; thi Saul
laa i Vognborgen, og Folket havde lejret sig omkring
ham. 6 Da svarede David og sagde til Hethiteren
Akimelek, og til Abisai, Zerujas Søn, Joabs Broder,
saaledes: Hvo vil gaa ned med mig til Saul i Lejren?
og Abisai svarede: Jeg vil gaa ned med dig. 7 Saa
kom David og Abisai til Folket om Natten, og se, Saul
laa og sov i Vognborgen, og hans Spyd var stukket
i Jorden ved hans Hovedgærde, og Abner og Folket
laa omkring ham. 8 Da sagde Abisai til David: Gud
har i Dag overgivet din Fjende i din Haand, saa vil jeg
nu stikke Spydet igennem ham og ned i Jorden een
Gang, at jeg ej behøver at gøre det anden Gang. 9
Men David sagde til Abisai: Dræb ham ikke; thi hvo vil
lægge Haand paa Herrens Salvede og bliver uskyldig?
10 Fremdeles sagde David: Saa vist som Herren lever,
uden saa er, at Herren slaar ham, eller hans Dag
kommer, at han dør, eller han drager ned i Krigen og
omkommer, 11 saa lade Herren det være langt fra mig,
at udrække min Haand mod Herrens Salvede; men
nu, kære, tag Spydet, som er ved hans Hovedgærde,
og Vandkrukken, og lader os gaa. 12 Saa tog David
Spydet og Vandkrukken fra Sauls Hovedgærde, og
de gik bort; og der var ingen, som saa det, og ingen,
som vidste det, og ingen, som opvaagnede, thi de sov
allesammen; thi der var falden en dyb Søvn fra Herren
paa dem. 13 Der David var kommen over paa hin Side,
da stod han paa Bjergets Top langt fra; der var et stort
Rum imellem dem. 14 Og David raabte til Folket og til
Abner, Ners Søn, og sagde: Vil du ikke svare, Abner?
og Abner svarede og sagde: Hvo er du, som raaber til
Kongen? 15 Men David sagde til Abner: Er du ikke en
Mand? og hvo er som du i Israel? og hvorfor har du
ikke vaaget over din Herre Kongen? thi der er kommen
een af Folket ind for at dræbe Kongen, din Herre. 16
Dette er ikke en god Ting, som du har gjort; saa vist
som Herren lever, I ere Dødens Børn, fordi I ikke have
vaaget over eders Herre, Herrens Salvede; og se nu,
hvor er Kongens Spyd og den Vandkrukke, som var
ved hans Hovedgærde? 17 Da kendte Saul Davids
Røst og sagde: Er dette din Røst, min Søn David? og
David sagde: Det er min Røst, min Herre Konge! 18
Og han sagde: Hvorfor forfølger min Herre saa sin
Tjener? thi hvad har jeg gjort, og hvad ondt er der i
min Haand? 19 Og nu høre dog min Herre Kongen sin
Tjeners Ord: Dersom Herren har tilskyndet dig imod
mig, da lad ham lugte et Madoffer, men dersom det er
Menneskens Børn, da være de forbandede for Herrens
Ansigt; thi de have uddrevet mig i Dag, at jeg ikke kan
holde mig til Herrens Arv, og de sige: Gak bort, tjen
andre Guder! 20 Og nu, lad ej mit Blod falde til Jorden,
fjernt fra Herrens Ansigt; thi Israels Konge er dragen
ud for at opsøge en Loppe, ligesom man jager efter
en Agerhøne paa Bjergene. 21 Da sagde Saul: Jeg
har syndet, kom tilbage min Søn David; thi jeg vil ikke
ydermere gøre dig ondt, fordi mit Liv var dyrebart for
dine Øjne paa denne Dag, se, jeg har handlet daarlig
og er faret vild saare meget. 22 Da svarede David og
sagde: Se, her er Kongens Spyd; men lad een af de
unge Karle komme over og hente det. 23 Men Herren
betale den Mand hans Retfærdighed og hans Troskab,
i hvis Haand Herren har givet dig i Dag; men jeg vilde
ikke udrække min Haand mod Herrens Salvede. 24 Og
se, ligesom din Sjæl var storligen agtet paa denne Dag
for mine Øjne: Saa skal min Sjæl blive storligen agtet
for Herrens Øjne, og han skal fri mig af al Angest. 25
Da sagde Saul til David: Velsignet være du, min Søn
David! ja, hvad du tager dig for, skal du ogsaa magte!
Saa gik David sin Vej, og Saul vendte om til sit Sted.

27 Og David sagde i sit Hjerte: Jeg omkommer nu
en Dag ved Sauls Haand; intet er mig bedre, end
at jeg flyr til Filisternes Land, at Saul kan opgive at
søge efter mig ydermere i alt Israels Landemærke, og
at jeg kan undgaa hans Haand. 2 Da gjorde David
sig rede og gik over, han og seks Hundrede Mand,
som vare med ham, til Akis, Maoks Søn, Kongen i
Gath. 3 Og David boede hos Akis i Gath, han og hans
Mænd, hver med sit Hus; David og hans to Hustruer:
Ahinoam, den Jisreelitiske, og Abigail, Nabals Hustru,
den Karmelitiske. 4 Og det blev Saul tilkendegivet,
at David var flyet til Gath; da blev han ikke ydermere
ved at søge efter ham. 5 Og David sagde til Akis:

Kære, dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne, saa
lad dem give mig et Sted i een af Byerne i Landet,
at jeg maa blive der; thi hvorfor skal din Tjener bo
i den kongelige Stad hos dig? 6 Da gav Akis ham
Ziklag samme Dag; derfor er Ziklag Judas Kongers
indtil denne Dag. 7 Og Tallet paa de Dage, i hvilke
David boede i Filisternes Land, var eet Aar og fire
Maaneder. 8 Saa drog David og hans Mænd op, og de
overfaldt Gesuriterne og Girsiterne og Amalekiterne; thi
disse boede i Landet, som hørte dem til fra gammel
Tid, i Retningen af Schur og indtil Ægyptens Land.
9 Og David slog Landet og lod hverken Mand eller
Kvinde leve og tog smaat Kvæg og stort Kvæg og
Asener og Kameler og Klæder og vendte tilbage til
Akis. 10 Naar Akis sagde: Hvor faldt I ind i Dag? da
sagde David: Imod Sønden i Juda og imod Sønden
mod Jerahmeeliterne og imod Sønden mod Keniterne.
11 Og David lod ikke en Mand eller Kvinde leve, saa
at han førte dem til Gath; thi han sagde: At de ikke
skulle forkynde noget imod os og sige: Saaledes gjorde
David; og saaledes var hans Vis alle de Dage, han
boede i Filisternes Land. 12 Derfor troede Akis David
og sagde: Han har gjort sig forhadt for sit Folk, for
Israel, derfor skal han være min Tjener evindelig.

28 Og det skete i de samme Dage, at Filisterne
samlede deres Hære til Striden for at føre Krig
imod Israel; og Akis sagde til David: Du skal vide, at du
skal drage ud med mig i Lejren, du og dine Mænd. 2 Da
sagde David til Akis: Derfor skal du og fornemme, hvad
din Tjener vil gøre; og Akis sagde til David: Derfor vil
jeg sætte dig til Vogter over mit Hoved alle Dage. 3 Men
Samuel var død, og al Israel havde sørget over ham og
begravet ham i Rama, og det ved hans Stad; og Saul
havde bortskaffet Spaakvinder og Tegnsudlæggere
af Landet. 4 Og der Filisterne samledes og kom og
lejrede sig i Sunem, da samlede Saul al Israel, og de
lejrede sig i Gilboa. 5 Der Saul saa Filisternes Lejr, da
frygtede han, og hans Hjerte var saare forfærdet. 6
Og Saul adspurgte Herren, men Herren svarede ham
intet, hverken ved Drømme eller ved Urim eller ved
Profeterne. 7 Da sagde Saul til sine Tjenere: Opleder
mig en Kvinde, som har en Spaadoms Aand, at jeg kan
gaa til hende og adspørge hende; og hans Tjenere
sagde til ham: Se, der er en Kvinde, som har Spaadoms
Aand, i Endor. 8 Og Saul gjorde sig ukendelig og førte
sig i andre Klæder, og han gik hen og to Mænd med
ham, og de kom til Kvinden om Natten, og han sagde:
Kære, spaa mig ved en Spaadoms Aand, og man mig
den frem, som jeg siger dig. 9 Og Kvinden sagde til
ham: Se, du ved, hvad Saul har gjort, hvorledes han
har ladet udrydde Spaakvinder og Tegnsudlæggere
af Landet, og hvorfor vil du sætte en Snare for min
Sjæl til at lade mig slaa ihjel? 10 Da tilsvor Saul hende
ved Herren og sagde: Saa vist som Herren lever, skal
denne Gerning ikke regnes dig til Misgerning. 11 Da
sagde Kvinden: Hvem skal jeg da mane dig frem?
og han sagde: Lad mig Samuel komme op. 12 Der
Kvinden saa Samuel, da raabte hun med stærk Røst;
og Kvinden sagde til Saul: Hvi har du bedraget mig? du
er jo Saul. 13 Da sagde Kongen til hende: Frygt ikke!
men hvad har du set? og Kvinden sagde til Saul: Jeg
har set Guder stige op af Jorden. 14 Og han sagde
til hende: Hvordan er hans Skikkelse? og hun sagde:
Der kommer en gammel Mand op, og han er klædt i
en Kappe; da fornam Saul, at det var Samuel, og han
bøjede sit Ansigt til Jorden og kastede sig ned. 15
Og Samuel sagde til Saul: Hvorfor gjorde du mig Uro
og lod mig hente op? Da sagde Saul: Jeg er saare
angst, thi Filisterne stride imod mig, og Gud er vegen
fra mig og svarer mig ikke ydermere, hverken ved
Profeter eller ved Drømme, derfor lod jeg dig kalde, at
du skulde lade mig vide, hvad jeg skal gøre. 16 Da
sagde Samuel: Men hvorfor vil du spørge mig, efterdi
Herren er vegen fra dig og er bleven din Fjende? 17
Thi Herren har nu gjort saaledes, som han sagde ved
mig, og Herren har revet Riget af din Haand og givet
David din Næste det, 18 fordi du ikke adlød Herrens
Røst og ikke fuldbyrdede hans strenge Vrede imod
Amalek; derfor har Herren gjort denne Gerning imod
dig paa denne Dag. 19 Og Herren skal endog give
Israel tillige med dig i Filisternes Haand, og du og dine
Sønner skulle være hos mig i Morgen; Herren skal
endog give Israels Lejre i Filisternes Haand. 20 Da faldt
Saul hasteligen til Jorden, saa lang som han var, og
frygtede saare for Samuels Ord; der var heller ingen
Kraft i ham, thi han havde ikke smagt Brød den ganske
Dag og den ganske Nat. 21 Og Kvinden kom hen til
Saul og saa, at han var saare forfærdet; og hun sagde
til ham: Se, din Tjenerinde adlød din Røst, og jeg satte
mit Liv i min Haand og adlød dine Ord, som du talede
til mig. 22 Saa adlyd nu ogsaa, kære, din Tjenerindes
Røst, saa vil jeg sætte en Mundfuld Brød for dig, og
æd, at der kan være Kraft i dig, naar du gaar paa Vejen.
23 Men han vægrede sig og sagde: Jeg vil ikke æde;
da nødte baade hans Tjenere og Kvinden ham, og han
adlød deres Røst, og han stod op fra Jorden og satte
sig paa Sengen. 24 Og Kvinden havde en Fedekalv i
Huset, og hun skyndte sig og slagtede den, og hun tog
Mel og æltede og bagede deraf usyrede Kager. 25 Og
hun bar det frem for Saul og for hans Tjenere, og de
aade, og de stode op og gik bort den samme Nat.

29 Og Filisterne havde samlet alle deres Lejre i
Afek, og Israel lejrede sig ved den Kilde, som
er udi Jisreel. 2 Og Filisternes Fyrster gik over med

Hundreder og med Tusinder; men David og hans Mænd
gik over til sidst med Akis. 3 Da sagde Filisternes
Fyrster: Hvad skulle disse Hebræer? Og Akis sagde til
Filisternes Fyrster: Er det ikke David, Sauls, Israels
Konges, Tjener, som nu har været hos mig i Aar og
Dag, og jeg har ikke fundet noget hos ham, siden den
Tid, han faldt fra, indtil denne Dag? 4 Men Filisternes
Fyrster bleve vrede paa ham, og Filisternes Fyrster
sagde til ham: Lad den Mand gaa bort og vende tilbage
til sit Sted, hvor du har beskikket ham hen, men han
skal ikke drage ned med os i Krigen, at han ikke skal
blive os en Modstander i Krigen; thi hvormed kunde
denne gøre sig selv behagelig hos sin Herre? mon
ikke med disse Mænds Hoveder? 5 Mon denne ikke
være David, om hvilken de sang mod hverandre i
Dansene, sigende: Saul slog sine Tusinde, men David
sine Titusinde? 6 Da kaldte Akis ad David og sagde
til ham: Saa vist som Herren lever, du er oprigtig, og
din Udgang og din Indgang med mig i Lejren er god
for mine Øjne, thi jeg har intet ondt fundet hos dig, fra
den Dag du kom til mig, indtil denne Dag; men du er
ikke god for Fyrsternes Øjne. 7 Saa vend nu tilbage og
gak i Fred, at du ikke skal gøre det, som er ondt for
Filisternes Fyrsters Øjne. 8 Da sagde David til Akis:
Men hvad har jeg gjort? eller hvad har du fundet hos din
Tjener, fra den Dag, jeg har været for dit Ansigt indtil
denne Dag, at jeg ikke maa komme og stride imod min
Herre Konges Fjender? 9 Og Akis svarede og sagde til
David: Jeg ved det, thi du er god for mine Øjne, som
en Guds Engel; dog have Filisternes Fyrster sagt: Lad
ham ikke drage op med os i Krigen. 10 Saa staa du
nu tidlig op i Morgen, du og din Herres Tjenere, som
ere komne med dig; og naar I ere tidligen opstandne
i Morgen, og det er lyst for eder, saa gaar bort! 11
Saa stod David tidligen op, han og hans Mænd, for at
gaa bort om Morgenen og komme tilbage til Filisternes
Land; og Filisterne droge op imod Jisreel.

30 Og det skete, der David og hans Mænd kom
paa den tredje Dag til Ziklag, vare Amalekiterne
faldne ind imod Sønden og imod Ziklag og havde slaaet
Ziklag og opbrændt den med Ild, 2 og de havde taget
Kvinderne, som vare derudi, desuden baade smaa
og store fangne; de havde ingen slaaet ihjel, men de
havde bortført dem og vare gangne deres Vej. 3 Og
David og hans Mænd kom til Staden, og se, den var
opbrændt med Ild, og deres Hustruer og deres Sønner
og deres Døtre vare fangne. 4 Da opløftede David og
det Folk, som var hos ham, deres Røst og græd, indtil
der ikke mere var Kraft i dem til at græde. 5 Og Davids
to Hustruer vare fangne: Ahinoam, den jisreelitiske,
og Abigail, Karmeliteren Nabals Hustru. 6 Og David
blev saare angest, thi Folket havde sagt, at de vilde
stene ham; thi det ganske Folks Sjæle vare beskeligen
bedrøvede, hver for sine Sønner og for sine Døtre;
men David styrkede sig i Herren sin Gud. 7 Og David
sagde til Abjathar, Præsten, Akimeleks Søn: Kære,
før mig Livkjortlen frem; og Abjathar førte Livkjortlen
frem til David. 8 Og David adspurgte Herren og sagde:
Skal jeg forfølge denne Trop? mon jeg kan naa den?
Og han sagde til ham: Forfølg, thi du skal naa den og
bringe Redning. 9 Saa gik David hen, han og seks
Hundrede Mand, som vare hos ham, og de kom til
Bækken Besor; der bleve de øvrige staaende. 10 Men
David forfulgte dem, han og fire Hundrede Mand, og to
Hundrede Mand bleve staaende, som vare for trætte til
at gaa over Besors Bæk. 11 Og de fandt en ægyptisk
Mand paa Marken, og de toge ham med sig til David;
og de gave ham Brød, og han aad, og de gave ham
Vand at drikke. 12 De gave ham og en Klump Figen
og to Klaser Rosiner, og han aad, og hans Aand kom
til Kræfter igen; thi han havde ikke smagt Brød eller
drukket Vand i tre Dage og tre Nætter. 13 Og David
sagde til ham: Hvem hører du til, og hvorfra er du? og
han sagde: Jeg er en ægyptisk ung Karl, en amalekitisk
Mands Tjener, og min Herre forlod mig, thi jeg blev
syg for tre Dage siden. 14 Vi vare faldne ind Sønder
paa imod Kreti og imod det, som hører til Juda, og
Sønder paa imod Kaleb, og vi opbrændte Ziklag med
Ild. 15 Da sagde David til ham: Vil du føre mig ned til
denne Trop? og han sagde: Sværg mig ved Gud, at
du ikke vil slaa mig ihjel eller overantvorde mig i min
Herres Haand, saa vil jeg føre dig ned til denne Trop.
16 Og han førte ham ned, og se, de vare adspredte
over hele Landet; de aade og drak og holdt Højtid over
alt det store Bytte, som de havde taget fra Filisternes
Land og fra Judas Land. 17 Og David slog dem fra
Tusmørket og indtil Aftenen paa den følgende Dag,
og ingen undkom af dem uden fire Hundrede Mænd,
unge Karle, som rede paa Kamelerne og undflyede. 18
Saa reddede David alt det, som Amalekiterne havde
taget; David reddede ogsaa sine to Hustruer. 19 Og
der var ingen borte af dem, hverken liden eller stor,
hverken Sønner eller Døtre, hverken af Byttet eller
af alt det, som de havde taget med sig; David førte
det alt sammen tilbage. 20 Og David tog alt smaat
Kvæg og stort Kvæg, og de førte det frem foran det
øvrige Kvæg, og de sagde: Dette er Davids Bytte. 21
Der David kom til de to Hundrede Mænd, som vare
blevne for trætte til at gaa efter David og vare blevne
ved Besors Bæk, da gik de ud imod David og imod det
Folk, som var hos ham, og David gik frem til Folket
og hilsede dem. 22 Da svarede hver ond og Belials
Mand blandt de Mænd, som vare gangne med David,
og sagde: Efterdi de ikke gik med os, da skulle vi ikke
give dem af Byttet, som vi have reddet, uden enhver

hans Hustru og hans Børn, dem kunne de føre med
sig og gaa bort. 23 Da sagde David: I skulle ikke gøre
saa, mine Brødre, med det, som Herren har givet os,
han som har bevaret os og givet denne Trop, som var
kommen over os, i vore Hænder. 24 Og hvo skulde
høre eder i denne Sag? thi som hans Del er, som drog
ned til Slaget, saa skal og hans Del være, som blev
hos Tøjet, de skulle dele lige. 25 Og det blev saaledes
fra den samme Dag og derefter; thi han gjorde det til
en Skik og til en Ret i Israel indtil denne Dag. 26 Og
der David kom til Ziklag, da sendte han til de Ældste i
Juda, til sine Venner af Byttet og lod sige: Se, der have
I en Velsignelse af Herrens Fjenders Bytte; 27 nemlig til
dem i Bethel og til dem i Ramoth mod Sønden og til
dem i Jatthir 28 og til dem i Aroer og til dem i Sifmoth
og til dem i Esthemoa 29 og til dem i Rakal og til dem i
Jerameeliternes Stæder og til dem i Keniternes Stæder
30 og til dem i Horma og til dem i Kor-Asan og til dem i
Athak 31 og til dem i Hebron og til alle de Stæder, hvor
David havde vandret, han og hans Mænd.

31 Og Filisterne strede imod Israel, og Israels Mænd
flyede for Filisternes Ansigt, og de faldt ihjelslagne
paa Gilboas Bjerg. 2 Og Filisterne forfulgte Saul og
hans Sønner, og Filisterne sloge Jonathan og Abinadab
og Malkisua, Sauls Sønner. 3 Og Kampen blev svar
imod Saul, og Skytterne, som førte Bue, naaede ham,
og han blev saare angest for Skytterne. 4 Da sagde
Saul til sin Vaabendrager: Drag dit Sværd ud og stik
mig igennem dermed, at ikke disse uomskaarne skulle
komme og gennemstikke mig og handle ilde med mig;
men hans Vaabendrager vilde ikke, thi han frygtede
saare; da tog Saul Sværdet og styrtede sig deri. 5 Der
hans Vaabendrager saa, at Saul var død, da styrtede
ogsaa han sig i sit Sværd og døde med ham. 6 Saa
døde Saul og hans tre Sønner og hans Vaabendrager,
ogsaa alle hans Mænd til Hobe paa den samme Dag. 7
Og der Israels Mænd, som vare paa hin Side Dalen, og
som vare paa hin Side Jordanen, saa, at Israels Mænd
vare flygtede, og at Saul og hans Sønner vare døde,
da forlode de Stæderne og flyede; og Filisterne kom
og boede i dem. 8 Og det skete den anden Dag, da
Filisterne kom for at plyndre de ihjelslagne, at de fandt
Saul og hans tre Sønner faldne paa Gilboas Bjerg. 9
Da afhuggede de hans Hoved og afførte ham hans
Vaaben, og de sendte hen i Filisternes Land trindt
omkring for at bringe Budskab derom i deres Afguders
Hus og iblandt Folket. 10 Og de lagde hans Vaaben
i Astarte-Billedernes Hus og hængte hans Krop ud
paa Muren i Bethsan. 11 Der Indbyggerne i Jabes udi
Gilead hørte om ham, hvad Filisterne havde gjort mod
Saul, 12 da gjorde de sig rede, hver stridbar Mand, og
de gik den ganske Nat, og de toge Sauls Legeme og
hans Sønners Legemer ned af Muren i Bethsan, og
de kom til Jabes og brændte dem der. 13 Og de toge
deres Ben og begrove dem under Tamariske-Træet i
Jabes, og de fastede syv Dage.

2 Samuel

1 Og det skete efter Sauls Død, der David var kommen
tilbage efter at have slaaet Amalekiterne, da blev
David i Ziklag to Dage. **2** Og det skete paa den tredje
Dag, se, da kom en Mand fra Lejren fra Saul, og hans
Klæder vare sønderrevne, og der var Jord paa hans
Hoved, og det skete, der han kom til David, da faldt han
ned paa Jorden og nedbøjede sig. **3** Og David sagde
til ham: Hvorfra kommer du? og han sagde til ham:
Jeg er undkommen af Israels Lejr. **4** Og David sagde
til ham: Hvad er der sket for en Sag? Kære, kundgør
mig det! Og han sagde: Alt Folket flyede fra Slaget,
der faldt ogsaa meget af Folket og døde, ja endog
Saul og Jonathan, hans Søn, ere døde. **5** Og David
sagde til den unge Karl, som forkyndte ham dette:
Hvorledes ved du, at Saul og Jonathan, hans Søn, ere
døde? **6** Da sagde den unge Karl, som forkyndte ham
det: Det hændte sig, at jeg kom paa Gilboas Bjerg, og
se, Saul støttede sig paa sit Spyd, og se, Vogne og
Rytternes Anførere trængte ind paa ham. **7** Og han
saa omkring bag sig og saa mig, og han kaldte ad mig,
og jeg sagde: Se, her er jeg. **8** Og han sagde til mig:
Hvo er du? og jeg sagde til ham: Jeg er en Amalekiter.
9 Da sagde han til mig: Kære, træd hen til mig, og dræb
mig, thi Krampen har grebet mig; men Livet er endnu
ganske i mig. **10** Og jeg traadte hen til ham og dræbte
ham, thi jeg vidste, at han ikke kunde leve efter sit
Fald; og jeg tog Kronen, som var paa hans Hoved, og
Armsmykket, som var paa hans Arm, og har bragt dem
hid til min Herre. **11** Da tog David fat i sine Klæder og
sønderrev dem, og ligervis alle Mændene, som vare
hos ham. **12** Og de sørgede og græd og fastede indtil
Aftenen over Saul og over Jonathan, hans Søn, og over
Herrens Folk og over Israels Hus, at de vare faldne ved
Sværdet. **13** Og David sagde til den unge Karl, som
gav ham det til Kende: Hvorfra er du? og han sagde:
Jeg er en fremmed amalekitisk Mands Søn. **14** Og
David sagde til ham: Hvorledes frygtede du ikke for
at udrække din Haand til at dræbe Herrens Salvede?
15 Og David kaldte ad en af de unge Karle og sagde:
Kom frem, fald an paa ham; og han slog ham, saa at
han døde. **16** Og David sagde til ham: Dit Blod være
over dit Hoved; thi din Mund vidnede imod dig, da du
sagde: Jeg har dræbt Herrens Salvede. **17** Og David
sang denne Klagesang over Saul og over Jonathan,
hans Søn, **18** og han befalede, at man skulde lære
Judas Børn „Buen"; se, den er skreven i den oprigtiges
Bog: **19** O Israels Pryd! paa dine Høje ligger han
ihjelslagen; hvorledes ere de vældige faldne? **20** Giver
det ikke til Kende i Gath, bebuder det ikke paa Gaderne
i Askalon, at Filisternes Døtre ikke skulle glæde sig, at
de uomskaarnes Døtre ikke skulle fryde sig! **21** I Bjerge
udi Gilboa! der skal ikke komme Dug, ej heller Regn
paa eder, der skal ej heller være Agre med Offergaver;
thi der er de vældiges Skjold besmittet, Sauls Skjold
ikke salvet med Olie. **22** Jonathans Bue vendte ikke
tilbage fra de ihjelslagnes Blod, fra de vældiges Fedme,
og Sauls Sværd kom ikke tilbage forgæves. **23** Saul og
Jonathan vare elskelige og liflige i deres Liv, de bleve
heller ikke adskilte i deres Død; de vare lettere end
Ørne, de vare stærkere end Løver. **24** I Israels Døtre!
græder over Saul, ham, som klædte eder stadseligt
med Skarlagen, ham, som lod sætte Prydelse af Guld
paa eders Klæder. **25** Hvorledes ere de vældige faldne
midt i Slaget? Jonathan er ihjelslagen paa dine Høje! **26**
Jeg er saare bedrøvet for dig, min Broder Jonathan! du
var mig saare liflig, din Kærlighed var mig underfuldere
end Kvinders Kærlighed. **27** Hvorledes ere de vældige
faldne, og Krigsvaaben gaaet tabte?

2 Og det skete derefter, at David spurgte Herren ad
og sagde: Skal jeg drage op i en af Judas Stæder?
og Herren sagde til ham: Drag op! og David sagde:
Hvorhen skal jeg drage op? og han sagde: Til Hebron.
2 Saa drog David op derhen, saa og hans to Hustruer,
Ahinoam, den jisreelitiske, og Abigail, Karmeliteren
Nabals Hustru. **3** Derhen førte David sine Mænd op,
som vare hos ham, hver med sit Hus, og de boede i
Hebrons Stæder. **4** Og Judas Mænd kom og salvede
der David til Konge over Judas Hus; og de gave David
til Kende og sagde: Mændene af Jabes i Gilead ere de,
som have begravet Saul. **5** Da sendte David Bud til
Mændene af Jabes i Gilead og lod dem sige: Velsignede
være I for Herren, at I gjorde denne Miskundhed imod
eders Herre, imod Saul, at I begrove ham. **6** Og nu vise
Herren Miskundhed og Trofasthed imod eder, og jeg vil
ogsaa vise imod eder denne Godhed, fordi I gjorde
denne Gerning. **7** Saa være nu eders Hænder stærke,
og værer tapre Mænd, skønt eders Herre Saul er død;
thi ogsaa Judas Hus har salvet mig til Konge over sig.
8 Men Abner, Ners Søn, Stridshøvedsmanden, som
Saul havde havt, tog Isboseth, Sauls Søn, og førte ham
over til Mahanaim. **9** Og han gjorde ham til Konge over
Gilead og over Assuri og over Jisreel og over Efraim og
over Benjamin, ja, over al Israel. **10** Isboseth, Sauls
Søn, var fyrretyve Aar gammel, der han blev Konge
over Israel, og han havde regeret to Aar; Judas Hus
alene var efter David. **11** Men Tallet paa de Dage,
David var Konge i Hebron over Judas Hus, var syv Aar
og seks Maaneder. **12** Og Abner, Ners Søn, drog ud
med Isboseths, Sauls Søns, Tjenere fra Mahanaim til
Gibeon. **13** Og Joab, Zerujas Søn, og Davids Tjenere
droge ogsaa ud, og de stødte sammen ved Gibeons
Dam; og de bleve, disse paa denne Side af Dammen,

og de andre paa den anden Side af Dammen. 14 Og
Abner sagde til Joab: Lad dog de unge Karle gøre sig
rede og holde Kampleg for vort Ansigt; Joab sagde:
Lad dem gøre sig rede. 15 Saa gjorde de sig rede
og gik over efter Tallet; tolv for Benjamin, det er for
Isboseth, Sauls Søn, og tolv af Davids Tjenere. 16 Og
den ene tog den anden fat ved Hovedet og stødte sit
Sværd i den andens Side, og de faldt til Hobe, og man
kaldte det Sted Helkat-Zurim, som er ved Gibeon. 17
Og Striden blev samme Dag saare haard; men Abner
og Israels Mænd bleve slagne for Davids Tjeneres
Ansigt. 18 Men der var tre Zerujas Sønner, Joab og
Abisaj og Asael; men Asael var let paa sine Fødder,
som en af Raaerne, der ere paa Marken. 19 Og Asael
forfulgte Abner, og han bøjede ikke af til at gaa til den
højre eller venstre Side fra Abner. 20 Da saa Abner sig
tilbage og sagde: Er det dig, Asael? og han sagde:
Ja det er. 21 Og Abner sagde til ham: Bøj dig til din
højre eller til din venstre Side, og grib dig en af de unge
Karle og tag dig hans Rustning; men Asael vilde ikke
vige fra ham. 22 Da blev Abner ydermere ved og sagde
til Asael: Vig du fra mig; hvorfor skulde jeg slaa dig til
Jorden? og hvorledes skulde jeg da opløfte mit Ansigt
for din Broder Joab? 23 Men han vægrede sig ved at
vige; da stak Abner ham med Bagenden af Spydet i
Underlivet, og Spydet gik bag ud af ham, og han faldt
der og døde paa Stedet; og det skete, hver den, som
kom til det Sted, hvor Asael var falden og var død, de
stode stille. 24 Men Joab og Abisaj forfulgte Abner, og
Solen gik ned, da de kom paa Ammas Høj, som er lige
for Gia paa Vejen til Gibeons Ørk. 25 Og Benjamins
Børn samlede sig om Abner og bleve en Klynge, og
de stode paa Toppen af en Høj. 26 Da raabte Abner
til Joab og sagde: Skal Sværdet fortære evindeligt?
ved du ikke, at det vil vorde bittert paa det sidste? og
hvor længe varer det, inden du siger til Folket, at de
skulle vende om fra at forfølge deres Brødre? 27 Og
Joab svarede: Saa vist som Gud lever, dersom du
ikke havde talt, da var Folket draget herfra i Morges,
uden at forfølge hver sin Broder. 28 Saa blæste Joab i
Trompeten, og alt Folket standsede og forfulgte ikke
ydermere Israel, og de bleve ej heller ydermere ved at
stride. 29 Men Abner og hans Mænd gik hele denne
Nat over den slette Mark, og de gik over Jordanen og
vandrede igennem hele Bithron og kom til Mahanaim.
30 Og Joab vendte tilbage fra at forfølge Abner og
samlede alt Folket, og der savnedes nitten Mænd af
Davids Tjenere og Asael. 31 Men Davids Tjenere havde
slaget af Benjamin og af Abners Mænd, saa at der vare
tre Hundrede og tresindstyve Mand døde. 32 Og de
toge Asael op og begrove ham i hans Faders Grav,
som var i Bethlehem, og Joab og hans Mænd gik den
ganske Nat, saa at de i Dagbrækningen vare i Hebron.

3 Og der var en langvarig Krig imellem Sauls Hus
og imellem Davids Hus; men David blev bestandig
stærkere, men Sauls Hus blev bestandig svagere. 2
Og Sønner bleve fødte for David i Hebron, og hans
førstefødte var Amnon af Ahinoam, den jisreelitiske;
3 og hans anden var Kileab af Abigail, Karmeliteren
Nabals Hustru; og den tredje var Absalom, en Søn
af Maaka, der var en Datter af Thalmaj, Kongen i
Gesur; 4 og den fjerde var Adonja, Hagiths Søn; og
den femte var Safatja, Abitals Søn; 5 og den sjette var
Jethream af Egla, Davids Hustru. Disse bleve fødte
for David i Hebron. 6 Og det skete, da der var Krig
imellem Sauls Hus og Davids Hus, at Abner blev vældig
i Sauls Hus. 7 Og Saul havde en Medhustru, hvis
Navn var Rizpa, Ajas Datter; og Isboseth sagde til
Abner: Hvi gik du ind til min Faders Medhustru? 8 Da
optændtes Abners Vrede saare over Isboseths Ord, og
han sagde: Er jeg et Hundehoved, som holder med
Juda? i Dag viser jeg Miskundhed imod din Fader Sauls
Hus, imod hans Brødre og imod hans Venner, og har
ikke overgivet dig i Davids Haand, og du irettesætter
mig for Misgerningen med Kvinden i Dag! 9 Gud gøre
Abner nu og i Fremtiden saa og saa! som Herren har
tilsvoret David, saaledes vil jeg gøre imod ham: 10
Jeg vil føre Kongedømmet fra Sauls Hus og oprejse
Davids Trone over Israel og over Juda fra Dan og indtil
Beersaba. 11 Da kunde han ikke svare Abner et Ord
igen, fordi han frygtede for ham. 12 Og Abner sendte
Bud for sig til David og lod sige: Hvem hører Landet til?
og han lod sige: Gør Pagt med mig, og se, min Haand
skal være med dig til at vende al Israel om til dig. 13
Og han sagde: Godt, jeg vil gøre en Pagt med dig,
dog begærer jeg een Ting af dig, nemlig: Du skal ikke
se mit Ansigt, uden du først fører Mikal, Sauls Datter,
til mig, naar du kommer for at se mit Ansigt. 14 Og
David sendte Bud til Isboseth, Sauls Søn, og lod sige:
Giv mig min Hustru Mikal, som jeg trolovede mig for
hundrede Filisters Forhud. 15 Og Isboseth sendte hen
og tog hende fra Manden, fra Paltiel, Lais Søn. 16 Og
hendes Mand gik med hende, gik og græd bag hende,
indtil Bahurim, da sagde Abner til ham: Gak bort, vend
tilbage; og han vendte tilbage. 17 Og Abner talede med
de Ældste af Israel, og han sagde: I have tilforn søgt
David, at han skulde være Konge over eder. 18 Saa
gører det nu; thi Herren sagde til David: Jeg vil frelse
Israel, mit Folk, ved Davids, min Tjeners Haand, af
Filisternes Haand og af alle deres Fjenders Haand. 19
Og Abner talede ogsaa for Benjamins Øren, og Abner
gik ogsaa hen at tale for Davids Øren i Hebron alt det,
som var godt for Israels Øjne og for hele Benjamins
Huses Øjne. 20 Og Abner kom til David i Hebron og
tyve Mænd med ham; da gjorde David Abner og de
Mænd, som vare med ham, et Gæstebud. 21 Og Abner

sagde til David: Jeg vil gøre mig rede og gaa hen og
samle al Israel til min Herre Kongen, at de skulle gøre
en Pagt med dig, og du skal være Konge over alt det,
som din Sjæl begærer; saa lod David Abner fare, og
han gik bort med Fred. 22 Og se, Davids Tjenere og
Joab kom fra Hæren, og de førte meget Rov med sig;
men Abner var ikke hos David i Hebron, thi han havde
ladet ham fare, og han var gaaet bort med Fred. 23
Der Joab og den ganske Hær, som var med ham, vare
komne, da gave de Joab til Kende og sagde: Abner,
Ners Søn, var kommen til Kongen, og han lod ham
fare, og han er gaaet bort med Fred. 24 Da kom Joab
til Kongen og sagde: Hvad har du gjort? se, Abner er
kommen til dig; hvorfor lod du ham fare, saa at han er
gaaet frit bort? 25 Du kender jo Abner, Ners Søn; thi
han er kommen for at bedrage dig og for at vide din
Udgang og din Indgang og at vide alt det, du gør. 26
Og der Joab gik ud fra David, da sendte han Bud efter
Abner, og de hentede ham tilbage fra Brønden Sira;
men David vidste det ikke. 27 Der Abner kom tilbage til
Hebron, da ledte Joab ham til Side midt i Porten for at
tale med ham i Stilhed og stak ham der i Underlivet,
saa at han døde, for hans Broder Asaels Blods Skyld.
28 Der David siden hørte det, da sagde han: Jeg og mit
Rige er uskyldig for Herren evindeligt i Abners, Ners
Søns, Blod. 29 Det skal blive paa Joabs Hoved og
paa hele hans Faders Hus, og Joabs Hus skal aldrig
være fri for den, som har Flod og er spedalsk, og som
holder sig ved Stav, og som falder ved Sværdet og
har Mangel paa Brød. 30 Thi Joab og hans Broder
Abisaj havde slaget Abner ihjel, fordi han slog Asael,
deres Broder, ihjel ved Gibeon i Krigen. 31 Og David
sagde til Joab og til alt Folket, som var med ham:
Sønderriver eders Klæder og binder Sæk om eder
og gaar sørgende foran Abner; og Kong David gik
efter Ligbaaren. 32 Og de begrove Abner i Hebron; og
Kongen opløftede sin Røst og græd ved Abners Grav,
og alt Folket græd. 33 Og Kongen sang en Klagesang
over Abner og sagde: Mon Abner skulde dø, som en
Daare dør? 34 Dine Hænder vare ikke bundne, og dine
Fødder ikke lagte i Kobberlænker, du er falden, som
man falder for uretfærdige Folk; — da blev alt Folket
ved at græde over ham. 35 Der alt Folket kom ind for at
faa David til at æde Brød, medens det endnu var Dag,
da svor David og sagde: Gud gøre mig nu og fremdeles
saa og saa, om jeg smager Brød eller nogen Ting,
førend Solen gaar ned! 36 Da forstod alt Folket det,
og det syntes godt for deres Øjne; ligesom alt, hvad
Kongen gjorde, syntes godt for alt Folkets Øjne. 37 Og
alt Folket og hele Israel kendte paa den samme Dag,
at det ikke var udgaaet fra Kongen at lade Abner, Ners
Søn, slaa ihjel. 38 Og Kongen sagde til sine Tjenere:
Vide I ikke, at der paa denne Dag er falden en Fyrste
og en stor Mand i Israel? 39 Og jeg er endnu svag,
skønt jeg er salvet til Konge; men disse Mænd, Zerujas
Børn, ere stærkere end jeg; Herren skal betale den,
som gjorde det onde, efter hans Ondskab.

4 Der Sauls Søn hørte, at Abner var død i Hebron, da
sank hans Hænder, og al Israel forfærdedes. 2 Og
Sauls Søn havde to Mænd, som vare Høvedsmænd
for Tropperne, den enes Navn var Baena og den
andens Navn Rekab, Beerothiteren Rimmons Sønner,
af Benjamins Børn; thi Beeroth blev ogsaa regnet
iblandt Benjamin. 3 Og Beerothiterne vare flygtede
til Gitthajim og vare der som fremmede indtil denne
Dag. 4 Og Jonathan, Sauls Søn, havde en Søn, som
var lam paa begge Ben; han var fem Aar gammel,
da Rygtet om Saul og Jonathan kom fra Jisreel, og
hans Fostermoder tog ham og flyede, og det skete, der
hun hastede med at fly, da faldt han og blev lam, og
hans Navn var Mefiboseth. 5 Saa gik Beerothiteren
Rimmons Sønner, Rekab og Baena, og kom, der Dagen
var hed, til Isboseths Hus; men han laa paa Sengen
om Middagen. 6 Og de kom ind i Huset, som om de
vilde hente Hvede, og stak ham i Underlivet, og Rekab
og Baena, hans Broder, undkom. 7 Thi de vare komne
i Huset, der han laa paa sin Seng i sit Sovekammer,
og de sloge ham og dræbte ham og borttoge hans
Hoved, og de toge hans Hoved og gik bort ad Vejen
over den slette Mark den ganske Nat. 8 Og de førte
Isboseths Hoved til David i Hebron, og de sagde til
Kongen: Se, her er Hovedet af Isboseth, en Søn af din
Fjende Saul, som søgte efter dit Liv; saa har Herren
paa denne Dag givet min Herre, Kongen, Hævn over
Saul og over hans Sæd. 9 Da svarede David Rekab og
hans Broder Baena, Beerothiteren Rimmons Sønner,
og sagde til dem: Saa vist som Herren lever, som har
forløst min Sjæl af al Angest, 10 da en forkyndte mig
og sagde: Se, Saul er død, og han var i sine egne Øjne
som den, der bringer et godt Budskab, da greb jeg
ham og ihjelslog ham i Ziklag, ham, som jeg skulde
have givet Løn for hans Budskab; 11 meget mere disse
ugudelige Mænd, som have ihjelslaget en retfærdig
Mand i hans Hus paa hans Seng; og nu, skulde jeg
ikke udkræve hans Blod af eders Haand og udrydde
eder af Jorden? 12 Og David bød de unge Karle, og de
sloge dem ihjel og afhuggede deres Hænder og deres
Fødder og hængte dem over Fiskedammen i Hebron,
men de toge Isboseths Hoved og begrove det i Abners
Grav i Hebron.

5 Da kom alle Israels Stammer til David i Hebron, og
de sagde saaledes: Se, her ere vi, vi ere dine Ben
og dit Kød. 2 Ogsaa tilforn, der Saul var Konge over
os, da var du den, som førte Israel ud og ind; saa har
Herren sagt til dig: Du skal vogte mit Folk Israel, og du

skal være Fyrste over Israel. 3 Og alle de Ældste af
Israel kom til Kongen i Hebron, og Kong David gjorde
en Pagt med dem i Hebron for Herrens Ansigt, og
de salvede David til Konge over Israel. 4 David var
tredive Aar gammel, der han blev Konge, han regerede
fyrretyve Aar. 5 Han regerede i Hebron over Juda syv
Aar og seks Maaneder og regerede i Jerusalem i tre og
tredive Aar over hele Israel og Juda. 6 Og Kongen drog
hen og hans Mænd til Jerusalem imod Jebusiterne,
som boede i Landet; og de sagde til David: Du skal
ikke komme herind, men de blinde og lamme skulle
drive dig bort; hvormed de vilde sige: David skal ikke
komme herind. 7 Men David indtog Zions Befæstning,
det er Davids Stad. 8 Thi David havde sagt paa den
samme Dag: Hvo som helst der slaar Jebusiterne og
naar til Vandrenden og slaar de halte og de blinde,
som ere Davids Sjæl forhadte —; derfor siger man:
En blind eller en lam skal ikke komme ind i Huset. 9
Saa boede David i Befæstningen og kaldte den Davids
Stad, og David byggede trindt omkring fra Millo af og
indadtil. 10 Og David gik stedse frem og blev stor; thi
Herren Zebaoths Gud var med ham. 11 Og Hiram,
Kongen af Tyrus, sendte Bud til David med Cedertræ
og Mestre til at udhugge i Træ og Mestre til at udhugge
i Sten til Vægge, og de byggede David et Hus. 12
Og David fornam, at Herren havde stadfæstet ham
til Konge over Israel, og at han havde ophøjet hans
Kongedømme for sit Folk Israels Skyld. 13 Og David
tog endnu Medhustruer og Hustruer af Jerusalem, efter
at han var kommen fra Hebron; og der fødtes endnu
Sønner og Døtre for David. 14 Og disse ere deres
Navne, som ham fødtes i Jerusalem: Sammua og
Sobab og Nathan og Salomo 15 og Jibkar og Elisua og
Nefeg og Jafla 16 og Elisama og Eljada og Elifelet. 17
Der Filisterne hørte, at de havde salvet David til Konge
over Israel, da droge alle Filisterne op for at søge
efter David; der David hørte det, da drog han ned til
Befæstningen. 18 Og Filisterne kom, og de spredte sig i
Refaims Dal. 19 Og David spurgte Herren ad og sagde:
Skal jeg drage op imod Filisterne? vil du give dem i min
Haand? Og Herren sagde til David: Drag op, thi jeg vil
give Filisterne i din Haand. 20 Og David kom til Baal-
Perazim, og David slog dem der og sagde: Herren har
brudt igennem mine Fjender for mit Ansigt, som Vand
bryder igennem; derfor kalder man det samme Steds
Navn Baal-Perazim. 21 Og de efterlode deres Afguder
der, og David og hans Mænd toge dem op. 22 Men
Filisterne bleve endnu ved at drage op og spredte sig
i Refaims Dal. 23 Og David spurgte Herren ad, men
han sagde: Du skal ikke drage op; men kom omkring
bag paa dem, at du kommer til dem tværs over for
Morbærtræerne. 24 Og det skal ske, naar du hører en
Lyd af en Skriden hen over Morbærtræernes Toppe,
da maa du røre dig; thi da er Herren udgangen for dit
Ansigt til at slaa Filisternes Lejr. 25 Og David gjorde
saaledes, ligesom Herren havde befalet ham, og slog
Filisterne fra Geba indtil hen imod Geser.

6 Derefter samlede David atter alle udvalgte i Israel,
tredive Tusinde. 2 Og David gjorde sig rede og gik
hen, han og alt Folket, som var hos ham, fra Baale-
Juda, for derfra at føre Guds Ark op, over hvilken
der nævnes et Navn, den Herre Zebaoths Navn, som
sidder over Keruber. 3 Og de førte Guds Ark paa en ny
Vogn og toge den fra Abinadabs Hus, som var paa
Højen; men Ussa og Ahio, Abinadabs Sønner, førte
den nye Vogn. 4 Saa toge de den fra Abinadabs Hus,
som var paa Højen, og fulgte med Guds Ark; men
Ahio gik foran Arken. 5 Da legede David og alt Israels
Hus for Herrens Ansigt med alle Haande Strengeleg af
Fyrretræ, med Harper og med Citere og med Trommer
og med Bjælder og med Cymbler. 6 Og der de kom til
Nakons Lade, da udrakte Ussa Haanden til Guds Ark
og greb fat paa den; thi Øksnene vege ud af Sporet. 7
Da optændtes Herrens Vrede imod Ussa, og Gud slog
ham der for hans Forseelses Skyld, og han døde der
ved Guds Ark. 8 Da blev David ilde tilfreds, fordi Herren
havde gjort et Skaar paa Ussa, og man kaldte det Sted
Perez-Ussa indtil denne Dag. 9 Og David frygtede for
Herren samme Dag og sagde: Hvorledes skal Herrens
Ark komme til mig? 10 Og David vilde ikke føre Herrens
Ark til sig i Davids Stad; men David lod den føre hen
til Githiteren Obed-Edoms Hus. 11 Og Herrens Ark
blev tre Maaneder i Githiteren Obed-Edoms Hus, og
Herren velsignede Obed-Edom og alt hans Hus. 12
Og det blev Kong David tilkendegivet, idet der sagdes:
Herren har velsignet Obed-Edoms Hus og alt det, han
har, for Guds Arks Skyld; da gik David hen og førte
Guds Ark op af Obed-Edoms Hus til Davids Stad med
Glæde. 13 Og det skete, naar de, som bare Herrens
Ark, vare gaaede seks Trin, da ofrede man Øksne og
fedt Kvæg. 14 Og David dansede af alle Kræfter for
Herren Ansigt, og David var iført en linnet Livkjortel. 15
Saa førte David og alt Israels Hus Herrens Ark op med
Frydeskrig og med Basuns Lyd. 16 Og det skete, der
Herrens Ark kom i Davids Stad, da saa Mikal, Sauls
Datter, ud igennem Vinduet og saa Kong David springe
af alle Kræfter for Herrens Ansigt, og hun foragtede
ham i sit Hjerte. 17 Og de førte Herrens Ark ind og satte
den paa sit Sted midt i Paulunet, som David havde
opslaaet til den; og David ofrede Brændofre og Takofre
for Herrens Ansigt. 18 Der David var færdig med at
ofre Brændofre og Takofre, da velsignede han Folket i
den Herre Zebaoths Navn. 19 Og han uddelte til alt
Folket og til al Israels Mangfoldighed, baade Mand og
Kvinde, til hver en Brødkage og et godt Stykke Kød og

en Rosinkage; da gik alt Folket bort, hver til sit Hus.
20 Der David kom tilbage for at velsigne sit Hus, da
gik Mikal, Sauls Datter, ud imod David og sagde: Hvor
æret var Israels Konge i Dag, som blottede sig i Dag
for sine Tjeneres Tjenestepigers Øjne, ligesom en af
løse Folk ubluelig blotter sig. 21 Da sagde David til
Mikal: Det gjorde jeg for Herrens Ansigt, hans, som mig
udvalgte fremfor din Fader og fremfor alt hans Hus, saa
han befalede mig at være en Fyrste over Herrens Folk,
over Israel, og jeg har leget for Herrens Ansigt. 22 Og
jeg vil endnu blive ringere end saa og ydmyge mig i
mine egne Øjne; og de Tjenestepiger, som du talede
om, med dem vil jeg æres. 23 Men Mikal, Sauls Datter,
fik ikke noget Barn indtil sin Dødsdag.

7 Og det skete, der Kongen sad i sit Hus, og Herren
havde skaffet ham Rolighed trindt omkring for alle
hans Fjender, 2 da sagde Kongen til Nathan, Profeten:
Kære, se, jeg bor i et Hus af Cedertræ, og Guds Ark
bor inden for Tæpper. 3 Og Nathan sagde til Kongen:
Gak, gør alt det, som er i dit Hjerte; thi Herren er med
dig. 4 Men det skete i den samme Nat, at Herrens Ord
skete til Nathan og sagde: 5 Gak og sig til min Tjener,
til David: Saaledes sagde Herren: Skulde du bygge
mig et Hus, som jeg skulde bo udi? 6 da jeg ikke har
boet i et Hus, fra den Dag, jeg opførte Israels Børn
af Ægypten og indtil denne Dag, men jeg vandrede i
Paulun og i Tabernakel. 7 Ihvor jeg vandrede iblandt
alle Israels Børn, har jeg der talt noget Ord med nogen
i Israels Stammer, hvem jeg havde befalet at vogte
mit Folk Israel, og sagt: Hvi bygge I mig ikke et Hus
af Cedertræ? 8 Men nu skal du sige saaledes til min
Tjener David: Saaledes sagde den Herre Zebaoth: Jeg
tog dig fra Faarestien, fra Faarene, til at være en Fyrste
over mit Folk, over Israel, 9 og jeg har været med dig,
ihvor du gik, og har udryddet alle dine Fjender for dit
Ansigt og gjort dig et stort Navn, som de stores Navn,
som ere paa Jorden, 10 og jeg har beredet mit Folk
Israel et Sted og plantet det, at det skal bo paa sit Sted
og ikke ydermere forstyrres, og uretfærdige Folk skulle
ikke blive ved at plage det, som i Begyndelsen, 11
og som fra den Dag, der jeg gav Dommere Befaling
over mit Folk, Israel; og jeg giver dig Ro for alle dine
Fjender, og Herren kundgør dig, at Herren vil gøre dig
et Hus. 12 Naar dine Dage ere til Ende, og du ligger
med dine Fædre, da vil jeg oprejse din Sæd efter dig,
ham, som skal komme af dit Liv, og jeg vil stadfæste
hans Rige. 13 Han skal bygge mit Navn et Hus, og jeg
vil stadfæste hans Riges Stol evindelig. 14 Jeg vil være
ham en Fader, og han skal være mig en Søn, hvem jeg,
naar han handler ilde, vil straffe med Menneskens Ris
og Menneskens Børns Plager; 15 men min Miskundhed
skal ikke vige fra ham, saaledes som jeg lod den vige
fra Saul, hvem jeg borttog fra dit Ansigt. 16 Men dit
Hus og dit Rige skal blive bestandigt evindeligt for dit
Ansigt, din Stol skal være fast evindelig. 17 Efter alle
disse Ord og efter alt dette Syn talede Nathan til David.
18 Da gik Kong David ind og blev for Herrens Ansigt og
sagde: Hvo er jeg, Herre, Herre! og hvad er mit Hus,
at du har ført mig hidindtil? 19 Men dette var endnu
lidet agtet for dine Øjne, Herre, Herre! saa du talede og
om din Tjeners Hus i Fremtiden; og dette er Loven for
Mennesker, o Herre, Herre! 20 Og hvad skal David
ydermere blive ved at tale til dig? thi du kender din
Tjener, Herre, Herre! 21 For dit Ords Skyld og efter dit
Hjerte har du gjort al denne store Ting, at du vilde lade
din Tjener vide det. 22 Derfor er du stor, Herre Gud! thi
der er ingen som du, og der er ingen Gud uden du,
efter alt det, som vi have hørt med vore Øren. 23 Og
hvor er et Folk paa Jorden som dit Folk, som Israel,
for hvis Skyld Gud gik hen for at udløse sig det til et
Folk og for at sætte sig et Navn og at gøre for eders
Skyld de store og forfærdelige Ting imod dit Land for
dit Folks Ansigt, som du udløste dig af Ægypten, fra
Hedningerne og deres Guder. 24 Og du beredte dig
dit Folk Israel, dig til et Folk evindelig, og du, Herre!
du er bleven deres Gud. 25 Og nu, Herre Gud! det
Ord, som du talede over din Tjener og over hans Hus,
lad det staa fast evindelig, og gør, ligesom du har talt.
26 Saa bliver dit Navn stort til evig Tid, at man skal
sige: Herren Zebaoth er Gud over Israel; og David din
Tjeners Hus skal blive fast for dit Ansigt. 27 Thi du,
Herre Zebaoth, Israels Gud! du har aabenbaret for din
Tjeners Øre og sagt: Jeg vil bygge dig et Hus; derfor
har din Tjener fundet sit Hjerte til at bede denne Bøn til
dig. 28 Og nu, Herre, Herre! du er den Gud, og dine
Ord skulle blive Sandhed, og du har talt dette gode til
din Tjener. 29 Saa begynd nu og velsign din Tjeners
Hus, at det maa blive evindelig for dit Ansigt; thi du,
Herre, Herre! du har talt det, og med din Velsignelse
skal din Tjeners Hus velsignes i Evighed.

8 Og det skete derefter, at David slog Filisterne og
ydmygede dem, og David tog Metheg-Ha-Amma
ud af Filisternes Haand. 2 Og han slog Moabiterne
og maalte dem med en Snor, idet han lod dem lægge
sig paa Jorden, og han maalte to Snore fulde til at
slaa ihjel, og en Snor fuld til at lade leve; saa bleve
Moabiterne Davids Tjenere, og de bragte ham Skænk.
3 David slog og Hadad-Eser, Rekobs Søn, Kongen i
Zoba, der denne drog hen at vende sin Haand mod
Floden Frat. 4 Og David tog fra ham tusinde og syv
Hundrede Ryttere og tyve Tusinde Mand Fodfolk, og
David lammede alle Vognheste og lod hundrede Heste
blive tilovers af dem. 5 Men Syrerne af Damaskus
kom for at hjælpe Hadad-Eser, Kongen af Zoba, og

David slog af Syrerne to og tyve Tusinde Mænd. 6 Og
David lagde Besætning i det damascenske Syrien; saa
bleve Syrerne Davids Tjenere, som bragte ham Skænk;
og Herren frelste David, ihvor han drog hen. 7 Og
David tog de Guldskjolde, som vare hos Hadad-Esers
Tjenere, og førte dem til Jerusalem. 8 Men af Betha
og af Berothaj, Hadad-Esers Stæder, tog Kong David
saare meget Kobber. 9 Der Thoi, Kongen af Hamath,
hørte, at David havde slaget hele Hadad-Esers Hær,
10 da sendte Thoi sin Søn Joram til Kong David for
at hilse ham og for at velsigne ham, fordi han havde
stridt imod Hadad-Eser og slaget ham; thi Hadad-Eser
førte stedse Krig imod Thoi; og han havde Sølvkar
og Guldkar og Kobberkar med sig. 11 Ogsaa dem
helligede Kong David for Herren, tillige med det Sølv og
det Guld, som han helligede fra alle de Hedninger, som
han havde undertvunget, 12 fra Syrien og fra Moab
og fra Ammons Børn og fra Filisterne og fra Amalek
og af Byttet fra Hadad-Eser, Rekobs Søn, Kongen af
Zoba. 13 Og David gjorde sig navnkundig, der han kom
tilbage, efter at han havde slaget Syrerne, og (slog af
Edomiterne) udi Saltdalen atten Tusinde. 14 Og han
lagde Besætning udi Edom, udi hele Edom lagde han
Besætning, og alle Edomiterne bleve Davids Tjenere;
og Herren frelste David, ihvor han drog hen. 15 Saa
var David Konge over al Israel, og David gjorde Ret
og Retfærdighed for alt sit Folk. 16 Og Joab, Zerujas
Søn, var over Hæren, og Josafat, Ahiluds Søn, var
Historieskriver; 17 og Zadok, Ahitubs Søn, og Akimelek,
Abjathars Søn, vare Præster, og Seraja var Skriver;
18 og Benaja, Jojadas Søn, var over de Krethi og de
Plethi, og Davids Sønner vare hans ypperste Raad.

9 Og David sagde: Mon der endnu er nogen, som
er overbleven af Sauls Hus? saa vil jeg gøre
Miskundhed imod ham for Jonathans Skyld. 2 Og der
var en Tjener af Sauls Hus, og hans Navn var Ziba, og
de kaldte ham til David, og Kongen sagde til ham: Er
du Ziba? og han sagde: Ja, din Tjener. 3 Og Kongen
sagde: Mon der ikke endnu er nogen af Sauls Hus,
saa vil jeg gøre Guds Miskundhed imod ham; og Ziba
sagde til Kongen: Der er endnu Jonathans Søn, som er
lam paa Fødderne. 4 Og Kongen sagde til ham: Hvor
er han? og Ziba sagde til Kongen: Se, han er i Makirs,
Ammiels Søns, Hus, i Lodebar. 5 Da sendte Kong
David hen og lod ham hente af Makirs, Ammiels Søns,
Hus fra Lodebar. 6 Og Mefiboseth, en Søn af Jonathan,
Sauls Søn, kom til David og faldt ned paa sit Ansigt og
nedbøjede sig, og David sagde: Mefiboseth! og han
sagde: Se, her er jeg, din Tjener. 7 Og David sagde til
ham: Du skal ikke frygte, thi jeg vil gøre Miskundhed
imod dig for Jonathans, din Faders Skyld, og jeg vil give
dig igen al din Fader Sauls Mark; men du skal stedse
æde Brød ved mit Bord. 8 Og han nedbøjede sig og
sagde: Hvad er din Tjener, at du ser til en død Hund,
saaledes som jeg er? 9 Da kaldte Kongen ad Ziba,
Sauls Svend, og sagde til ham: Alt det, som hørte Saul
og alt hans Hus til, har jeg givet din Herres Søn. 10 Saa
skal du og dine Sønner og dine Tjenere dyrke hans
Land og indhøste Afgrøden, for at din Herres Søn maa
have Brød, at han kan æde deraf; men Mefiboseth, din
Herres Søn, skal stedse æde Brød ved mit Bord. —
Og Ziba havde femten Sønner og tyve Tjenere, 11 og
Ziba sagde til Kongen: Efter alt det, som min Herre
Kongen befaler sin Tjener, saa skal din Tjener gøre.
— Og Mefiboseth skal æde ved mit Bord som en af
Kongens Børn. 12 Og Mefiboseth havde en liden Søn,
hvis Navn var Mika, og alle, som boede i Zibas Hus, de
vare Mefiboseths Tjenere. 13 Og Mefiboseth boede i
Jerusalem, thi han aad stedse ved Kongens Bord, og
han var lam paa begge sine Fødder.

10 Og det skete derefter, at Ammons Børns Konge
døde, og Hanon, hans Søn, blev Konge i hans
Sted. 2 Da sagde David: Jeg vil gøre Miskundhed
imod Hanon, Nahas's Søn, ligesom hans Fader gjorde
Miskundhed imod mig; og David sendte hen for at
trøste ham ved sine Tjenere over hans Fader, og
Davids Tjenere kom til Ammons Børns Land. 3 Da
sagde Ammons Børns Fyrster til Hanon, deres Herre:
Synes det for dine Øjne, at David ærer din Fader,
ved at han sender dig Trøstere? mon David ikke har
sendt sine Tjenere til dig for at udforske Staden og for
at bespejde den og omstyrte den? 4 Da tog Hanon
Davids Tjenere og lod rage Halvdelen af deres Skæg
og afskar Halvdelen af deres Klæder indtil Sædet og
lod dem fare. 5 Der de gave David det til Kende, da
sendte han dem et Bud i Møde; thi Mændene vare
saare forhaanede; og Kongen lod sige: Bliver i Jeriko,
indtil eders Skæg vokser, og kommer da tilbage. 6 Der
Ammons Børn saa, at de havde gjort sig forhadte for
David, da sendte Ammons Børn hen og lejede Syrerne
af Rekobs Hus og Syrerne af Zoba, tyve Tusinde Mand
Fodfolk, og tusinde Mand af Kongen af Maaka og
Mændene af Tob, tolv Tusinde Mand. 7 Der David hørte
det, da udsendte han Joab og de vældiges ganske
Hær. 8 Og Ammons Børn droge ud og opstillede deres
Slagorden ved Indgangen til Porten; men Syrerne af
Zoba og Rekob og Mændene af Tob og Maaka stode
for sig alene paa Marken. 9 Der Joab saa, at Krigen
truede ham for og bagfra, da udvalgte han nogle af alle
de udvalgte i Israel og opstillede sig imod Syrerne. 10
Og det øvrige Folk gav han under sin Broder Abisajs
Haand, og denne opstillede sig imod Ammons Børn. 11
Og han sagde: Dersom Syrerne blive mig for stærke,
da skal du være mig til Hjælp; men dersom Ammons

Børn blive dig for stærke, da vil jeg komme til at hjælpe
dig. 12 Vær frimodig, og lader os være frimodige for vort
Folk og for vor Guds Stæder; men Herren gøre, hvad
som er godt for hans Øjne. 13 Da drog Joab frem og
det Folk, som var hos ham, til Kamp imod Syrerne, og
de flyede for hans Ansigt. 14 Der Ammons Børn saa, at
Syrerne flyede, flyede de og for Abisajs Ansigt og kom i
Staden. Saa vendte Joab tilbage fra Ammons Børn og
kom til Jerusalem. 15 Og der Syrerne saa, at de vare
slagne for Israels Ansigt, da samledes de til Hobe. 16
Og Hadad-Eser sendte hen og førte Syrerne, som vare
paa hin Side Floden, frem, og de kom til Helam; og
Sobak, som var Hadad-Esers Stridshøvedsmand, var i
Spidsen for dem. 17 Der det blev David tilkendegivet, da
samlede han al Israel og drog over Jordanen og kom til
Helam, og Syrerne opstillede sig imod David og strede
med ham. 18 Men Syrerne flyede for Israels Ansigt, og
David ødelagde blandt Syrerne syv Hundrede Vogne
og fyrretyve Tusinde Ryttere, tillige slog han og Sobak,
hans Stridshøvedsmand, saa at denne døde der. 19
Der alle de Konger, som vare Hadad-Esers Tjenere,
saa, at de vare slagne for Israels Ansigt, da gjorde de
Fred med Israel og tjente dem; og Syrerne frygtede for
at hjælpe Ammons Børn ydermere.

11 Og det skete, der Aaret var omme, paa den Tid
Kongerne pleje at uddrage til Krig, da sendte
David Joab og sine Tjenere med ham og al Israel, og
de ødelagde Ammons Børn og belejrede Rabba; men
David blev i Jerusalem. 2 Og det skete ved Aftens Tid,
at David stod op af sin Seng og vandrede paa Taget af
Kongens Hus og saa fra Taget en Kvinde, som badede
sig, og den Kvinde var saare dejlig af Udseende. 3 Og
David sendte hen og lod spørge efter Kvinden, og en
sagde: Er det ikke Bathseba, Eliams Datter, Hethiteren
Urias Hustru? 4 Da sendte David Bud og lod hende
hente, og der hun kom til ham, da laa han hos hende;
men hun rensede sig efter sin Urenhed, og hun vendte
tilbage til sit Hus. 5 Og Kvinden blev frugtsommelig; og
hun sendte hen og lod det kundgøre for David og sige:
Jeg er bleven frugtsommelig. 6 Da sendte David til
Joab og lod sige: Send Hethiteren Uria til mig; og Joab
sendte Uria til David. 7 Og der Uria kom til ham, da
spurgte David, om det stod vel med Joab og vel med
Folket og vel med Krigen. 8 Siden sagde David til Uria:
Gak ned i dit Hus og to dine Fødder. Der Uria gik ud af
Kongens Hus, da fulgte kongelig Skænk ud efter ham.
9 Men Uria lagde sig ved Døren af Kongens Hus med
alle sin Herres Tjenere, og han gik ikke ned i sit Hus.
10 Og de gave David det til Kende og sagde: Uria gik
ikke ned i sit Hus. Da sagde David til Uria: Kommer du
ikke fra Rejsen? hvi gik du ikke ned i dit Hus? 11 Og
Uria sagde til David: Arken og Israel og Juda blive i
Teltene, og Joab, min Herre, og min Herres Tjenere
have lejret sig paa Marken, skulde jeg da gaa ind i
mit Hus at æde og drikke og at ligge hos min Hustru?
saa vist som du lever, og din Sjæl lever, jeg gør ikke
denne Gerning. 12 Da sagde David til Uria: Bliv her og i
Dag, saa vil jeg i Morgen lade dig fare. Saa blev Uria i
Jerusalem den Dag og den næste Dag. 13 Og David
indbød ham, at han aad og drak for hans Ansigt, og
han gjorde ham drukken. Og han gik ud om Aftenen at
lægge sig paa sin Seng med sin Herres Tjenere og gik
ikke ned i sit Hus. 14 Og det skete om Morgenen, da
skrev David et Brev til Joab og sendte det ved Urias
Haand. 15 Og han skrev i Brevet: Sætter Uria foran,
hvor Kampen er stærkest, og viger tilbage fra ham,
at han kan blive slagen og dø. 16 Og det skete, der
Joab tog Vare paa Staden, da satte han Uria paa det
Sted, hvor han vidste, at der var stridbare Mænd. 17
Og der Mændene af Staden gik ud at stride imod Joab,
da faldt der nogle af Folket, af Davids Tjenere, og
Hethiteren Uria døde ogsaa. 18 Da sendte Joab hen og
gav David Beretning om alle Begivenheder i Kampen.
19 Og han befalede Budet og sagde: Naar du har udtalt
til Kongen om alle Begivenhederne i Kampen, 20 og
det sker, at Kongen bliver vred, og han siger til dig:
Hvi kom I saa nær til Staden at stride? vidste I ikke,
hvorledes de skyde fra Muren? 21 hvo slog Abimelek,
Jerub-Beseths Søn? kastede ej en Kvinde et Stykke at
en Møllesten ned paa ham fra Muren, saa han døde i
Thebez? hvorfor kom I saa nær til Muren? da skal du
sige: Din Tjener, Hethiteren Uria, er ogsaa død. 22 Og
Budet gik og kom og gav David til Kende alt det, som
Joab havde sendt ham for. 23 Og Budet sagde til David:
Mændene fik Overhaand over os og gik ud imod os paa
Marken, og vi forfulgte dem indtil Indgangen til Porten.
24 Men Skytterne skøde fra Muren paa dine Tjenere, og
der er nogle ihjelslagne af Kongens Tjenere; dertil er
Hethiteren Uria, din Tjener, ogsaa død. 25 Og David
sagde til Budet: Saa skal du sige til Joab: Lad ikke
denne Gerning synes ond for dine Øjne, thi Sværdet
fortærer paa den og den Maade; hold fast ved med
din Krig imod Staden og nedbryd den; og gør ham
frimodig. 26 Der Urias Hustru hørte, at Uria hendes
Mand var død, da sørgede hun over sin Husbonde. 27
Men der Sorgen var gaaet over, sendte David hen og
lod hende hente til sit Hus, og hun blev hans Hustru
og fødte ham en Søn. Men den Gerning, som David
gjorde, var ond for Herrens Øjne.

12 Og Herren sendte Nathan til David, og der han
kom ind til ham, da sagde han til ham: Der var to
Mænd i en Stad, en rig og en fattig. 2 Den rige havde
smaat Kvæg og stort Kvæg, saare meget. 3 Men den
fattige havde aldeles intet uden et lidet Faar, som han

havde købt og fødte op, og det var blevet stort hos
ham tillige med hans Børn; det aad af hans Brød og
drak af hans Bæger og laa i hans Skød, og det var
ham som en Datter. 4 Men der en Vandringsmand kom
til den rige Mand, da nænnede han ikke at tage af sit
smaa Kvæg og af sit store Kvæg for at lave noget til
den vejfarende Mand, som kom til ham; men han tog
den fattige Mands Faar og lavede det til den Mand,
som var kommen til ham. 5 Da optændtes Davids
Vrede saare imod den Mand, og han sagde til Nathan:
Saa vist som Herren lever, den Mand er et Dødsens
Barn, som det gjorde. 6 Og han skal betale det Faar
firdobbelt, fordi han gjorde denne Gerning, og fordi han
ikke viste Skaansel. 7 Da sagde Nathan til David: Du er
Manden! Saa sagde Herren, Israels Gud: Jeg salvede
dig til Konge over Israel, og jeg udfriede dig af Sauls
Haand, 8 og jeg gav dig din Herres Hus og din Herres
Hustruer i dit Skød og gav dig Israels og Judas Hus, og
dersom det var for lidet, da vilde jeg lagt dig saadant
og saadant til. 9 Hvorfor har du foragtet Herrens Ord,
at du gjorde det, som er ondt for hans Øjne? Hethiteren
Uria har du slaget med Sværdet, og hans Hustru har
du taget dig til Hustru; men ham har du slaget ihjel ved
Ammons Børns Sværd. 10 Saa skal nu Sværdet ikke
vige fra dit Hus evindeligt, fordi du foragtede mig og tog
Hethiteren Urias Hustru, at hun skulde være dig til en
Hustru. 11 Saa sagde Herren: Se, jeg rejser Ulykke
over dig fra dit eget Hus og tager dine Hustruer for dine
Øjne og giver din Næste dem, at han skal ligge hos
dine Hustruer for den klare Sol. 12 Thi du har gjort det i
Løndom; men jeg vil gøre denne Gerning for al Israel
og for Solens Lys. 13 Da sagde David til Nathan: Jeg
har syndet imod Herren. Og Nathan sagde til David:
Herren har ogsaa forladt dig din Synd, du skal ikke dø.
14 Dog, fordi du ved denne Gerning har givet Herrens
Fjender Lejlighed til at spotte, skal ogsaa den Søn,
som dig er født, visselig dø. 15 Saa gik Nathan til sit
Hus, og Herren slog Barnet, som Urias Hustru havde
født David, at det blev sygt. 16 Og David søgte Gud
for Drengen, og David fastede meget og gik ind og
blev Natten over og laa paa Jorden. 17 Da opstode de
ældste af hans Hus for ham og vilde rejse ham op fra
Jorden; men han vilde ikke og aad ikke Brød med dem.
18 Og det skete paa den syvende Dag, da døde Barnet,
og Davids Tjenere frygtede for at give ham til Kende,
at Barnet var død; thi de sagde: Se, der Barnet var
levende, talede vi til ham, og han hørte ikke paa vor
Røst, hvorledes skulle vi da sige til ham: Barnet er død?
thi det maatte gøre ham ondt. 19 Men David saa, at
hans Tjenere hviskede, og David forstod, at Barnet var
død; og David sagde til sine Tjenere: Er Barnet død? og
de sagde: Det er død. 20 Da stod David op fra Jorden
og toede sig og salvede sig og omskiftede sine Klæder
og gik ind i Herrens Hus og bad; og der han kom til sit
Hus, da begærede han Mad, og de satte Mad for ham,
og han aad. 21 Da sagde hans Tjenere til ham: Hvad er
det for en Ting, som du har gjort? du fastede og græd
for Barnet, da det levede, men da Barnet er død, staar
du op og æder Brød? 22 Og han sagde: Der Barnet
endnu levede, fastede og græd jeg; thi jeg sagde: Hvo
ved? Herren tør vorde mig naadig, at Barnet maa leve.
23 Men nu det er død, hvorfor skal jeg da faste? kan
jeg endnu hente det tilbage? jeg farer til det, men det
kommer ikke tilbage til mig. 24 Derefter trøstede David
Bathseba sin Hustru og gik ind til hende og laa hos
hende, og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn
Salomo, men ham elskede Herren; 25 og han sendte
Bud ved Nathan, Profeten, og denne kaldte hans Navn
Jedid-Ja, for Herrens Skyld. 26 Men Joab stred imod
Ammons Børns Rabba og indtog Kongestaden. 27 Og
Joab sendte Bud til David og lod sige: Jeg har stridt
imod Rabba og har ogsaa indtaget Vandstaden. 28 Saa
saml du nu det øvrige Folk, og belejr Staden, og indtag
den, at ikke jeg skal indtage Staden, og jeg skulde blive
navnkundig deraf. 29 Saa samlede David alt Folket og
drog til Rabba og stred imod den og indtog den. 30
Og han tog deres Konges Krone fra hans Hoved; den
havde en Vægt af et Centner Guld og var besat med
Ædelstene, og den kom over Davids Hoved, og han
udførte af Staden saare meget Bytte. 31 Men Folket,
som var derudi, førte han ud og lagde dem under Save
og Tærskeslæder af Jern og under Økser af Jern og
lod dem gaa igennem Teglovnen; og saaledes gjorde
han ved alle Ammons Børns Stæder. Siden vendte
David og alt Folket tilbage til Jerusalem.

13 Og det skete derefter, da Absalom, Davids Søn,
havde en dejlig Søster, hvis Navn var Thamar,
at Amnon, Davids Søn, elskede hende. 2 Og Amnon
pintes, saa at han blev syg for Thamar, sin Søsters,
Skyld; thi hun var en Jomfru, og det syntes umuligt
for Amnons Øjne at gøre hende noget. 3 Men Amnon
havde en Ven, hvis Navn var Jonadab, en Søn af
Simea, Davids Broder, og Jonadab var en saare klog
Mand. 4 Og han sagde til ham: Hvorfor bliver du saa
mager, du Kongens Søn, Dag for Dag? kan du ikke
give mig det til Kende? Da sagde Ammon til ham: Jeg
elsker Thamar, Absaloms, min Broders, Søster. 5 Og
Jonadab sagde til ham: Læg dig paa din Seng og gør
dig syg; naar din Fader kommer at besøge dig, da
sig til ham: Kære, lad Thamar, min Søster, komme, at
give mig Brød at æde og lave Mad for mine Øjne, at
jeg kan se derpaa og æde af hendes Haand. 6 Saa
lagde Amnon sig og gjorde sig syg; der Kongen kom at
besøge ham, da sagde Amnon til Kongen: Kære, lad
Thamar, min Søster, komme og tillave to søde Kager

for mine Øjne, at jeg kan æde af hendes Haand. 7 Da
sendte David til Thamar i Huset og lod sige: Kære, gak
hen i Amnons, din Broders, Hus og lav ham Mad. 8 Og
Thamar gik til Amnons, sin Broders, Hus, og han laa,
og hun tog en Dejg og æltede og tillavede Kager for
hans Øjne og bagte søde Kager. 9 Og hun tog Panden
og slog dem ud for hans Ansigt, men han vægrede
sig for at æde; da sagde Amnon: Lad hver Mand gaa
ud fra mig, og de gik ud fra ham alle sammen. 10 Da
sagde Amnon til Thamar: Bær Maden ind i Kammeret,
at jeg kan æde af din Haand; da tog Thamar de søde
Kager, som hun havde lavet, og bar dem ind til Amnon,
sin Broder, i Kammeret. 11 Og der hun bar dem frem til
ham, at han skulde æde, da tog han fat paa hende og
sagde til hende: Kom, min Søster, og lig hos mig. 12
Og hun sagde til ham: Ikke saa, min Broder! krænk mig
ikke, thi man bør ikke saaledes gøre i Israel; gør ikke
denne Daarlighed. 13 Men jeg, hvor skulde jeg gaa
hen med min Skam? og du, du skulde være ligesom
en af Daarerne i Israel; men nu, kære, tal til Kongen,
thi han nægter dig mig ikke. 14 Men han vilde ikke
høre paa hendes Røst og var stærkere end hun, og
han krænkede hende og laa hos hende. 15 Siden
hadede Amnon hende med et saare stort Had; thi det
Had, som han hadede hende med, var større end
Kærligheden, med hvilken han havde elsket hende;
og Amnon sagde til hende: Staa op, gak bort. 16 Og
hun sagde til ham: Vold mig ikke den Ulykke, som er
større end det andet, som du gjorde imod mig, saa
at du udstøder mig; men han vilde ikke høre hende.
17 Og han kaldte ad sin Dreng, som tjente ham, og
sagde: Driv dog denne ud fra mig udenfor, og luk du
Døren i Laas efter hende. 18 Og hun havde en broget
Kjortel paa; thi i saadanne Kjortler plejede Kongens
Døtre at klæde sig, saalænge de vare Jomfruer; og
hans Tjener drev hende ud udenfor og lukkede Døren
i Laas efter hende. 19 Da tog Thamar Aske paa sit
Hoved og sønderrev den brogede Kjortel, som hun
havde paa, og lagde sin Haand paa sit Hoved og gik
og raabte uafladelig. 20 Og Absalom, hendes Broder,
sagde til hende: Har din Broder Amnon været hos dig?
og nu, min Søster, ti! han er din Broder, læg ikke denne
Sag paa dit Hjerte. Saa sad Thamar enlig i sin Broder
Absaloms Hus. 21 Der Kong David hørte alle disse
Gerninger, da blev han saare vred. 22 Men Absalom
talede ikke med Amnon, hverken ondt eller godt; men
Absalom hadede Amnon, fordi han havde krænket
Thamar, hans Søster. 23 Og det skete to Aar derefter,
da havde Absalom Faareklipning i Baal-Hazor, som er
ved Efraim, og Absalom indbød alle Kongens Børn.
24 Og Absalom kom til Kongen og sagde: Kære, se,
din Tjener har Faareklipning, Kongen og hans Tjenere
komme dog med din Tjener! 25 Og Kongen sagde til
Absalom: Nej, min Søn, lad os dog ikke alle gaa, at vi
ikke skulle besvære dig; der han nødte ham, vilde han
dog ikke gaa, men velsignede ham. 26 Og Absalom
sagde: Hvis du ikke vil, lad dog Amnon, min Broder,
gaa med os; og Kongen sagde til ham: Hvorfor skal
han gaa med dig? 27 Da nødte Absalom ham, og han
lod Amnon og alle Kongens Børn gaa med ham. 28
Men Absalom bød sine unge Karle og sagde: Ser til,
naar Amnons Hjerte er vel til Mode af Vinen, og jeg
siger til eder: Slaar Amnon! saa dræber ham, frygter
ikke; er det ikke mig, som har befalet eder det? værer
frimodige og værer raske Folk! 29 Saa gjorde Absaloms
unge Karle ved Amnon, saaledes som Absalom havde
befalet. Da stode alle Kongens Sønner op og rede hver
paa sin Mule og flyede. 30 Og det skete, der de vare
paa Vejen, da kom Rygtet til David, og der sagdes:
Absalom har slaget alle Kongens Sønner, og der blev
ikke een af dem tilovers. 31 Da stod Kongen op og
sønderrev sine Klæder og lagde sig paa Jorden, og alle
hans Tjenere stode med sønderrevne Klæder. 32 Da
svarede Jonadab, en Søn af Simea, Davids Broder, og
sagde: Min Herre sige ikke, at de have ihjelslaget alle
de unge Mænd, Kongens Sønner; thi Amnon alene er
død; thi det Forsæt har været i Absaloms Mund fra
den Dag, at han krænkede Thamar, hans Søster. 33
Saa lægge nu min Herre Konge ikke det Ord paa sit
Hjerte, som siges, at alle Kongens Sønner ere døde;
thi Amnon alene er død. 34 Men Absalom flyede. Og
den unge Karl, som stod paa Vagt, opløftede sine Øjne
og saa, og se, der drog meget Folk frem paa Vejen
efter hverandre ved Siden af Bjerget. 35 Da sagde
Jonadab til Kongen: Se, Kongens Sønner komme;
som din Tjeners Ord var, saaledes er det sket. 36
Og det skete, der han havde endt at tale, se, da kom
Kongens Sønner, og de opløftede deres Røst og græd,
og Kongen ogsaa, og alle hans Tjenere græd med
en saare stor Graad. 37 Men Absalom flyede og drog
til Thalmaj, Ammihuds Søn, Kongen i Gesur. Og han
sørgede over sin Søn alle de Dage. 38 Der Absalom
var flygtet og var draget til Gesur, da blev han der tre
Aar. 39 Og Kong David længtes efter at drage ud til
Absalom; thi han havde trøstet sig over Amnon, der var
død.

14 Og Joab, Zerujas Søn, vidste, at Kongens Hjerte
var til Absalom. 2 Og Joab sendte hen til Thekoa
og lod hente en viis Kvinde derfra, og han sagde
til hende: Kære, anstil dig sørgende, og før dig i
Sørgeklæderne og salv dig ikke med Olie, men vær
som en Kvinde, der mange Dage har sørget over en
død. 3 Og du skal gaa ind til Kongen og tale til ham
paa denne Maade; og Joab lagde Ordene i hendes
Mund. 4 Og den thekoitiske Kvinde talede til Kongen

og faldt ned til Jorden paa sit Ansigt og nedbøjede sig,
og hun sagde: Frels, o Konge! 5 Og Kongen sagde til
hende: Hvad fattes dig? og hun sagde: Sandelig, jeg er
en Enke, og min Mand er død. 6 Og din Tjenerinde
havde to Sønner, og de kom i Trætte paa Marken, og
der var ingen, som kunde tale dem til Rette; da slog
den ene den anden og dræbte ham. 7 Og se, den
ganske Slægt staar op imod din Tjenerinde og siger:
Giv os den hid, som slog sin Broder, saa ville vi dræbe
ham for hans Broders Sjæl, hvem han ihjelslog, og
ødelægge ogsaa Arvingen; og de ville udslukke min
Glød, som er tilovers, at min Mand ikke skal beholde et
Navn og nogen overbleven efter sig paa Jorden. 8 Da
sagde Kongen til Kvinden: Gak til dit Hus, og jeg vil give
Befaling for dig. 9 Og den thekoitiske Kvinde sagde til
Kongen: Min Herre Konge, Skylden derfor være paa
mig og min Faders Hus! men Kongen og hans Trone
være skyldfri! 10 Og Kongen sagde: Den, som taler
imod dig, den skal du føre til mig, saa skal han ikke
ydermere røre ved dig. 11 Og hun sagde: O Konge!
Kære, kom Herren din Gud i Hu, at Blodhævnere skulle
ikke blive mange til Fordærvelse, og at de ikke lægge
min Søn øde; og han sagde: Saa vist som Herren lever,
der skal ikke falde et Haar af din Søn til Jorden. 12 Da
sagde Kvinden: Kære, lad din Tjenerinde tale til min
Herre Konge et Ord; og han sagde: Tal. 13 Og Kvinden
sagde: Men hvorfor har du tænkt saadant imod Guds
Folk? thi idet Kongen har talt saadanne Ord, bliver
han selv ligesom skyldig, idet Kongen ikke lader sin
udstødte komme tilbage. 14 Thi vi dø visselig og ere
som Vandet, der bortflyder paa Jorden, hvilket ikke
samles; men Gud tager ikke Livet bort, men tænker
over, at den udstødte ikke altid skal være udstødt fra
ham. 15 Saa er jeg nu kommen til at tale dette Ord til
min Herre Kongen, fordi Folket gør mig bange; derfor
sagde din Tjenerinde: Kære, jeg vil tale til Kongen,
maaske gør Kongen efter sin Tjenerindes Ord. 16 Thi
Kongen vil høre det for at redde sin Tjenerinde af den
Mands Haand, som vil udslette baade mig og min Søn
fra Guds Arv. 17 Og din Tjenerinde sagde: Min Herre
Kongens Ord skal dog være mig til Trøst; thi som en
Guds Engel er, saa er min Herre Kongen til at høre
det gode og det onde, og Herren din Gud skal være
med dig. 18 Og Kongen svarede og sagde til Kvinden:
Dølg dog ikke for mig det Ord, som jeg vil spørge dig
om; og Kvinden sagde: Min Herre Kongen tale dog.
19 Og Kongen sagde: Er ikke Joabs Haand med dig
i alt dette? og Kvinden svarede og sagde: Saa vist
som din Sjæl lever, min Herre Konge, der er ingen
anden hverken til højre eller venstre af alle dem, som
min Herre Kongen har talt om; thi din Tjener Joab bød
mig det, og han lagde alle disse Ord i din Tjenerindes
Mund. 20 At jeg skulde vende Sagen saaledes, den
Gerning har din Tjener Joab gjort; men min Herre er viis
efter en Guds Engels Visdom til at vide alle Ting, som
ere paa Jorden. 21 Da sagde Kongen til Joab: Kære,
se, du har gjort denne Gerning; saa gak, lad den unge
Mand Absalom komme tilbage. 22 Da faldt Joab paa
sit Ansigt til Jorden og nedbøjede sig og velsignede
Kongen, og Joab sagde: I Dag fornemmer din Tjener, at
jeg har fundet Naade for dine Øjne, min Herre Konge,
idet Kongen gør efter sine Tjeneres Ord. 23 Saa gjorde
Joab sig rede og drog til Gesur og førte Absalom til
Jerusalem. 24 Men Kongen sagde: Lad ham vende
tilbage til sit Hus og ikke se mit Ansigt. Saa vendte
Absalom tilbage til sit Hus og saa ikke Kongens Ansigt.
25 Og der var ikke saa dejlig en Mand i al Israel som
Absalom, saa at han blev saare rost, der var ingen Lyde
paa ham fra hans Fodsaale og indtil hans Hovedisse.
26 Og naar han ragede sit Hoved (og det skete, naar
hvert Aar var til Ende, at han ragede det, thi det var
ham for svart, at han maatte rage det), da vejede hans
Hovedhaar to Hundrede Sekel efter Kongens Vægt. 27
Og Absalom bleve fødte tre Sønner og en Datter, og
hendes Navn var Thamar, hun var en dejlig Kvinde af
Udseende. 28 Saa blev Absalom to Aar i Jerusalem og
saa ikke Kongens Ansigt. 29 Og Absalom sendte Bud
til Joab for at sende ham til Kongen; men han vilde ikke
komme til ham, og han sendte endnu anden Gang,
dog vilde han ikke komme. 30 Da sagde han til sine
Tjenere: Ser det Stykke af Joabs Ager ved Siden af
min, som han har Byg paa, gaar og sætter Ild derpaa;
da satte Absaloms Tjenere Ild paa det Stykke. 31 Da
stod Joab op og kom til Absalom i Huset og sagde til
ham: Hvorfor satte dine Tjenere Ild paa det Stykke,
som hører mig til? 32 Og Absalom sagde til Joab: Se,
jeg sendte Bud til dig og lod sige: Kom hid, at jeg
kan sende dig til Kongen og lade sige: Hvorfor er jeg
kommen fra Gesur? det var mig godt, at jeg var der
endnu; saa lad mig nu se Kongens Ansigt, men er der
en Misgerning hos mig, da slaa han mig ihjel. 33 Og
Joab gik ind til Kongen og gav ham det til Kende, og
han kaldte ad Absalom, og han kom ind til Kongen, og
han nedbøjede sig paa sit Ansigt til Jorden for Kongens
Ansigt, og Kongen kyssede Absalom.

15 Og det skete derefter, at Absalom skaffede sig
Vogne og Heste og halvtredsindstyve Mænd,
som løb frem for ham. 2 Og Absalom stod tidligt op og
stod ved Siden af Vejen i Porten, og det skete, naar
nogen Mand havde en Trætte og skulde komme for
Kongen til Dom, da kaldte Absalom ad ham og sagde:
Fra hvilken Stad er du? og han sagde: Din Tjener er fra
en af Israels Stammer. 3 Da sagde Absalom til ham:
Se, dine Sager ere gode og rette; men der er ingen
beskikket af Kongen, som kan høre dig. 4 Og Absalom

sagde: Gid man vilde sætte mig til Dommer i Landet, at
hver Mand, som har Trætte og Dom, maatte komme til
mig, at jeg kunde hjælpe ham til Rette. 5 Og det skete,
naar nogen kom nær til og nedbøjede sig for ham, da
udrakte han sin Haand og tog fat paa ham og kyssede
ham. 6 Og Absalom gjorde paa denne Maade ved al
Israel, som kom til Doms til Kongen, og Absalom stjal
Israels Mænds Hjerte. 7 Og det skete, der fyrretyve
Aar vare til Ende, da sagde Absalom til Kongen: Kære,
lad mig gaa, og jeg vil betale mit Løfte, som jeg lovede
Herren i Hebron. 8 Thi din Tjener lovede et Løfte, der
jeg boede i Gesur i Syrien, og sagde: Dersom Herren
fører mig tilbage til Jerusalem, da vil jeg bringe Herren
et Offer. 9 Og Kongen sagde til ham: Gak med Fred! Og
han gjorde sig rede og gik til Hebron. 10 Og Absalom
sendte Spejdere til alle Israels Stammer og lod sige:
Naar I høre Trompetens Lyd, da skulle I sige: Absalom
er bleven Konge i Hebron. 11 Og der gik to Hundrede
indbudne Mænd med Absalom af Jerusalem, men de
gik i deres Troskyldighed, og de vidste intet af hele
Sagen. 12 Og Absalom sendte til Giloniteren Akitofel,
Davids Raadgiver, for at hente ham fra hans Stad Gilo,
medens han ofrede Offeret; og Forbundet blev stærkt,
og Folket blev bestandig talrigere om Absalom. 13
Da kom en, som forkyndte det for David og sagde:
Hver Mands Hjerte i Israel er efter Absalom. 14 Da
sagde David til alle sine Tjenere, som vare hos ham i
Jerusalem: Staar op og lader os fly, thi der vil ellers
ikke være Redning for os fra Absaloms Ansigt; skynder
eder at gaa, at han ikke skal skynde sig og naa os
og paaføre os Ulykke og slaa Staden med skarpe
Sværd. 15 Og Kongens Tjenere sagde til Kongen:
Se, dine Tjenere ere rede til alt det, som min Herre
Kongen vælger. 16 Og Kongen gik ud og hele hans
Hus efter ham, og Kongen lod ti Kvinder, Medhustruer,
blive tilbage til at bevare Huset. 17 Og Kongen gik
ud og alt Folket efter ham, og de bleve staaende ved
Beth-Hammerkak. 18 Og alle hans Tjenere gik forbi
ved hans Side, dertilmed gik alle de Krethi og alle de
Plethi og alle Githiterne, seks Hundrede Mand, som
havde fulgt ham fra Gath, forbi Kongens Ansigt. 19 Og
Kongen sagde til Githiteren Ithaj: Hvorfor gaar ogsaa
du med os? vend tilbage og bliv hos Kongen, thi du er
fremmed, og du vanker desuden om efter et Sted for
dig. 20 Du kom i Gaar, og skulde jeg i Dag lade dig
vanke omkring ved at gaa med os? men jeg vil gaa,
hvorhen jeg kan gaa; vend tilbage og før dine Brødre
tilbage, med dig være Miskundhed og Troskab. 21 Og
Ithaj svarede Kongen og sagde: Saa vist som Herren
lever, og saa vist som min Herre Kongen lever, kun
paa det Sted, hvor min Herre Kongen er, være sig til
Døden eller til Livet, der skal og din Tjener være. 22 Og
David sagde til Ithaj: Saa kom og gak forbi. Saa gik
Githiteren Ithaj forbi, og alle hans Mænd og alle de
smaa Børn, som vare med ham. 23 Og det ganske
Land græd med høj Røst, og alt Folket gik forbi, og
Kongen gik over Kedrons Bæk, og alt Folket gik forbi
paa Vejen lige til Ørken. 24 Og se, Zadok var ogsaa der
og alle Leviterne med ham, som bare Guds Pagts Ark,
og de satte Guds Ark ned, og Abjathar drog op, indtil
alt Folket var kommet forbi, ud fra Staden. 25 Da sagde
Kongen til Zadok: Bær Guds Ark tilbage til Staden;
dersom jeg finder Naade for Herrens Øjne, da fører han
mig tilbage og lader mig se den og sin Bolig. 26 Men
dersom han siger saa: Jeg har ingen Behagelighed i
dig! se, her er jeg, han gøre med mig, efter som det er
godt for hans Øjne! 27 Og Kongen sagde til Præsten
Zadok: Er du ikke Seeren? vend tilbage til Staden med
Fred, og Ahimaaz, din Søn og Jonathan, Abjathars
Søn, eders to Sønner, med eder. 28 Ser, jeg vil tøve
paa den slette Mark i Ørken, indtil der kommer et Ord
fra eder til Efterretning for mig. 29 Saa førte Zadok og
Abjathar Guds Ark tilbage til Jerusalem, og de bleve
der. 30 Men David gik op ad Opgangen til Oliebjerget.
Som han gik op, saa græd han, og hans Hoved var
tilhyllet, og han gik barfodet; dertil havde alt Folket,
som var med ham, tilhyllet hver sit Hoved og gik op
med Graad. 31 Og der det blev David tilkendegivet og
sagt: Akitofel er i Forbund med Absalom, da sagde
David: Herre, gør dog Akitofels Raad til Daarlighed! 32
Og det skete, da David kom op til Toppen, at han der
vilde tilbede Gud, se, da kom Arkiteren Husaj ham i
Møde med sin Kjortel sønderreven og med Jord paa sit
Hoved. 33 Og David sagde til ham: Dersom du gaar
bort med mig, da bliver du mig til en Byrde. 34 Men
dersom du gaar tilbage til Staden og siger til Absalom:
Jeg vil være din Tjener, o Konge! som jeg var din
Faders Tjener tilforn, vil jeg nu være din Tjener: Saa
gjorde du mig Akitofels Raad til intet. 35 Ere ikke ogsaa
med dig Præsterne, Zadok og Abjathar? og det skal
ske, at hvert Ord, som du hører fra Kongens Hus, det
skal du forkynde Præsterne, Zadok og Abjathar. 36 Se,
der er hos dem deres to Sønner, Ahimaaz, Zadoks, og
Jonathan, Abjathars Søn, og I skulle ved dem sende
mig hvert Ord, som I høre. 37 Saa kom Husaj, Davids
Ven, til Staden, og Absalom kom til Jerusalem.

16 Da David var gaaet lidt frem fra Toppen, se, da
kom Ziba, Mefiboseths Tjener, imod ham med et
Par sadlede Asener, og paa dem vare to Hundrede
Brød og hundrede Klaser Rosiner og hundrede Stykker
Sommerfrugt og en Flaske Vin. 2 Og Kongen sagde til
Ziba: Hvad vil du dermed? og Ziba sagde: Asenerne
skulle være for Kongens Hus til at ride paa, og Brødet
og Sommerfrugten til at æde for de unge Karle, og
Vinen til at drikke for den, som bliver træt i Ørken. 3

Og Kongen sagde: Men hvor er din Herres Søn? og
Ziba sagde til Kongen: Se, han blev i Jerusalem; thi
han sagde: I Dag skal Israels Hus give mig min Faders
Rige igen. 4 Og Kongen sagde til Ziba: Se, alt det,
som Mefiboseth har, skal være dit; og Ziba sagde: Jeg
nedbøjer mig, lad mig finde Naade for dine Øjne, min
Herre Konge! 5 Og Kong David kom til Bahurim, og se,
der gik en Mand derudfra af Sauls Huses Slægt, hvis
Navn var Simei, Geras Søn, som gik ud og vedblev at
bande ham. 6 Og han slog efter David og efter alle
Kong Davids Tjenere med Stene, og alt Folket og alle
de vældige vare ved højre og venstre Side af ham. 7
Og Simei sagde saa, der han bandede: Gak ud, gak
ud, du blodgerrige Mand og du Belials Mand! 8 Herren
har betalt dig alt Sauls Huses Blod, hans, i hvis Sted
du er bleven Konge, og Herren har givet Riget i din
Søn Absaloms Haand, og se, du er i din Ulykke, thi du
er en blodgerrig Mand. 9 Da sagde Abisaj, Zerujas
Søn, til Kongen: Hvorfor skulde denne døde Hund
bande min Herre Kongen? Kære, lad mig gaa over,
og jeg vil tage hans Hoved. 10 Men Kongen sagde:
Hvad har jeg med eder at gøre, I Zerujas Sønner?
naar han bander, og Herren har sagt til ham: Band
David! hvo kan da sige: Hvorfor gjorde du saa? 11 Og
David sagde til Abisaj og til alle sine Tjenere: Se, min
Søn, som er kommen af mit Liv, søger efter mit Liv, og
hvi skulde ikke meget mere nu denne Benjaminit gøre
det? lader ham være og lader ham bande, thi Herren
har sagt det til ham. 12 Maaske Herren skal se til min
Elendighed, og Herren skal betale mig godt i Stedet for
hans Forbandelse paa denne Dag. 13 Saa gik David og
hans Mænd paa Vejen; men Simei gik frem ved Siden
af Bjerget tværs over for ham og blev ved at bande
og slog med Stene tværs over for ham og støvede
med Støvet. 14 Og Kongen kom ind og alt Folket, som
var med ham, som vare trætte, og de vederkvægedes
der. 15 Men Absalom og alt Folket, Israels Mænd, kom
til Jerusalem, og Akitofel med ham. 16 Og det skete,
der Arkiteren Husaj, Davids Ven, kom til Absalom, da
sagde Husaj til Absalom: Kongen leve! Kongen leve! 17
Men Absalom sagde til Husaj: Er dette din Miskundhed
mod din Ven? hvorfor drog du ikke med din Ven? 18
Og Husaj sagde til Absalom: Ikke saa; thi hvem Herren
og dette Folk og alle Israels Mænd udvælger, hans vil
jeg være, og hos ham vil jeg blive. 19 Og for det andet,
hvem skulde jeg tjene? skulde jeg ikke tjene for hans
Søns Ansigt? ligesom jeg tjente for din Faders Ansigt,
saa vil jeg være for dit Ansigt. 20 Da sagde Absalom
til Akitofel: Giver I nu Raad, hvad vi skulle gøre. 21
Og Akitofel sagde til Absalom: Gak ind til din Faders
Medhustruer, som han lod blive tilbage til at bevare
Huset, saa skal al Israel høre, at du er bleven forhadt
hos din Fader, og alle deres Hænder, som ere hos
dig, skulle blive stærke. 22 Da opsloge de et Telt paa
Taget for Absalom, og Absalom gik ind til sin Faders
Medhustruer for al Israels Øjne. 23 Men Akitofels Raad,
som han raadede i de Dage, var, ligesom man havde
adspurgt Gud om en Ting; saa var alt Akitofels Raad
baade for David og for Absalom.

17 Og Akitofel sagde til Absalom: Kære, jeg vil
udvælge tolv Tusinde Mand og gøre mig rede og
forfølge David i Nat. 2 Og jeg vil overfalde ham den
Stund, han er træt og afmægtig, og forfærde ham, og
alt Folket, som er hos ham, skal fly, og jeg vil slaa
Kongen, medens han er ene. 3 Og jeg vil føre alt Folket
tilbage til dig; ligesom alle vendte sig efter den Mand,
som du søger efter, saa skal alt Folket blive i Fred. 4
Og det Ord var ret for Absaloms Øjne og for alle de
Ældstes Øjne i Israel. 5 Da sagde Absalom: Kære,
kald ogsaa ad Arkiteren Husaj, og lader os høre, hvad
ogsaa han har at sige. 6 Og der Husaj kom til Absalom,
da sagde Absalom til ham: Paa denne Maade har
Akitofel talt; skulle vi gøre efter hans Ord? hvis ikke, da
tal du! 7 Og Husaj sagde til Absalom: Det Raad er ikke
godt, som Akitofel har raadet denne Gang. 8 Og Husaj
sagde: Du kender din Fader og hans Mænd, at de
ere vældige, og at de ere bitre i Sindet som en Bjørn,
hvem Ungerne røves fra paa Marken, dertil er og din
Fader en Krigsmand og skal ikke blive Natten over hos
Folket. 9 Se nu, han kan have skjult sig i en af Hulerne
eller paa et af Stederne, og det kunde ske, om der faldt
nogle af disse i Begyndelsen, at nogen let kunde høre
det og sige: Der er sket et Nederlag iblandt det Folk,
som følger efter Absalom, 10 og selv den, som var kæk,
og havde et Hjerte som en Løves Hjerte, vilde blive
mistrøstig; thi al Israel ved, at din Fader er vældig, og at
de ere stridbare Mænd, som ere hos ham. 11 Men jeg
raader, at al Israel fra Dan og indtil Beersaba samles til
dig som Sand, der er hos Havet i Mangfoldighed, og at
du selv drager med i Striden; 12 saa ville vi komme til
ham paa et af Stederne, hvor han findes, og vi ville
komme over ham, ligesom Duggen falder paa Jorden,
at der ikke skal blive tilovers end een af hans og af
alle de Mænd, som ere hos ham. 13 Men om han
indeslutter sig i en Stad, da skal al Israel bære Reb til
den samme Stad, og vi ville drage den ned til Dalen,
indtil der ikke rindes end en liden Sten af den. 14 Da
sagde Absalom og hver Mand i Israel: Arkiteren Husajs
Raad er bedre end Akitofels Raad; men Herren bød
det saa for at tilintetgøre Akitofels gode Raad, efterdi
Herren vilde føre Ulykke over Absalom. 15 Og Husaj
sagde til Præsterne Zadok og Abjathar: Saa og saa
raadede Akitofel Absalom og de Ældste af Israel, og
saa og saa har jeg raadet. 16 Saa sender nu hastelig
Bud, og lader David vide det, og siger: Bliv ikke i Nat

paa Ørkens slette Marker, men drag over, at Kongen
og alt Folket, som er hos ham, ikke skal opsluges. 17
Og Jonathan og Ahimaaz stode ved En-Rogel, og en
Tjenestepige gik bort og forkyndte dem det; men de gik
hen og forkyndte Kong David det, thi de turde ikke lade
sig se og komme i Staden. 18 Men en Dreng saa dem
og gav Absalom det til Kende, og de gik begge hastelig
bort og kom i en Mands Hus i Bahurim, og han havde
en Brønd i sin Gaard, og de stege derned. 19 Og Konen
tog og bredte et Klæde over Aabningen af Brønden og
strøede Gryn derpaa, og Sagen blev ikke vitterlig. 20
Og der Absaloms Tjenere kom til Konen i Huset, da
sagde de: Hvor ere Ahimaaz og Jonathan? og Konen
sagde til dem: De gik over Vandbækken; og hine ledte,
og de fandt intet, og de gik tilbage til Jerusalem. 21
Og det skete, efter at disse vare bortgangne, da stege
hine op af Brønden og gik og gave Kong David det
til Kende, og de sagde til David: Gører eder rede og
gaar hastelig over Vandet, thi saa og saa har Akitofel
raadet mod eder. 22 Da stod David op og alt Folket,
som var hos ham, og gik over Jordanen, indtil det blev
lys Morgen, indtil der fattedes ikke en, som jo var gaaet
over Jordanen. 23 Og der Akitofel saa, at man ikke
havde gjort efter hans Raad, da sadlede han Asenet
og gjorde sig rede og drog til sit Hus, til sin Stad, og
beskikkede sit Hus og hængte sig, og han døde og
blev begraven i sin Faders Grav. 24 Men David kom til
Mahanaim, og Absalom drog over Jordanen, han og
alle Israels Mænd med ham. 25 Og Absalom havde sat
Amasa i Joabs Sted over Hæren; men Amasa var en
Søn af en Mand, hvis Navn var Jithra, en Jisreelit, som
var gaaet ind til Abigail, Nahas's Datter, en Søster til
Zeruja, som var Joabs Moder. 26 Og Israel og Absalom
lejrede sig i Gileads Land. 27 Og det skete, der David
var kommen til Mahanaim, da førte Sobi, Nahas's Søn
fra Ammons Børns Rabba, og Makir, Ammiels Søn af
Lodebar, og Gileaditeren Barsillaj fra Roglim 28 Senge
og Bækkener og Pottemagerkar og Hvede og Byg og
Mel og ristede Aks og Bønner og Linser og tørrede
Bælgfrugter 29 og Honning og Smør og Faar og Oste
af Køer hen til David og til Folket, som var med ham, til
at æde; thi de sagde: Folket er hungrigt og træt og
tørstigt i Ørken.

18 Og David talte Folket, som var hos ham, og han
satte over dem Høvedsmænd over Tusinde og
Høvedsmænd over Hundrede. 2 Og David udsendte
Folket, den tredje Part under Joabs Haand og den
tredje Part under Abisaj', Zerujas Søns, Joabs Broders,
Haand og den tredje Part under Githiteren Ithais Haand,
og Kongen sagde til Folket: Ogsaa jeg vil drage ud med
eder. 3 Men Folket sagde: Du skal ikke drage ud, thi om
vi flyede, da vilde man ikke lægge sig det paa Hjerte for
os, eller om Halvdelen af os døde, da vilde man ikke
lægge sig det paa Hjerte for os, men nu er du ligesom
ti Tusinde af os: Saa er det nu bedre, at du kommer
os til Hjælp fra Staden. 4 Og Kongen sagde til dem:
Hvad som godt er for eders Øjne, vil jeg gøre. Saa stod
Kongen ved Siden af Porten, og alt Folket drog ud ved
Hundreder og ved Tusinder. 5 Og Kongen bød Joab
og Abisaj og Ithaj og sagde: Farer mig lemfældeligt
med den unge Mand, med Absalom; og alt Folket hørte
det, at Kongen bød alle Høvedsmændene angaaende
Absalom. 6 Og der Folket kom ud paa Marken imod
Israel, da stod Slaget i Efraims Skov. 7 Og Israels Folk
blev der slaget for Davids Tjeneres Ansigt, og der skete
samme Dag et stort Nederlag paa tyve Tusinde. 8
Og Krigen udbredte sig over hele Landet, og Skoven
fortærede mangfoldige af Folket, flere end Sværdet
fortærede den samme Dag. 9 Og Absalom kom lige
imod Davids Tjenere, og Absalom red paa en Mule, og
der Mulen kom under de indviklede Grene af den store
Eg, da holdtes hans Hoved fast ved Egen, og han blev
hængende imellem Himmelen og Jorden, men Mulen,
som var under ham, løb videre. 10 Der en Mand saa
det, da gav han Joab det til Kende, og han sagde: Se,
jeg saa Absalom hænge i Egen. 11 Og Joab sagde til
Manden, som gav ham det til Kende: Men se, saa du
det, hvorfor slog du ham da ikke der til Jorden? saa
vilde jeg have givet dig ti Sekel Sølv og et Bælte. 12
Men Manden sagde til Joab: Ja, havde jeg end faaet
vejet tusinde Sekel Sølv i mine Hænder, da vilde jeg
dog ikke have udrakt min Haand imod Kongens Søn;
thi Kongen bød dig og Abisaj og Ithaj for vore Øren
og sagde: Tager Vare, hvo I end ere, paa den unge
Mand, paa Absalom. 13 Eller dersom jeg havde gjort
nogen Svig imod hans Liv (efterdi ingenting bliver dulgt
for Kongen), da havde du selv sat dig derimod. 14 Da
sagde Joab: Jeg kan ikke saaledes tøve hos dig. Saa
tog han tre smaa Spyd i sin Haand og stødte dem i
Absaloms Hjerte, medens han endnu levede, midt i
Egen. 15 Og ti unge Karle, som bare Joabs Vaaben,
omringede og sloge Absalom og dræbte ham. 16 Da
blæste Joab i Trompeten, og Folket kom tilbage fra
at forfølge Israel; thi Joab forhindrede Folket derfra.
17 Og de toge Absalom og kastede ham i Skoven i
en stor Hule og oprejste en saare stor Dynge Sten
over ham, og al Israel flyede hver til sine Telte. 18 Og
Absalom havde i levende Live taget og oprejst sig en
Støtte, som staar i Kongens Dal; thi han sagde: Jeg
har ingen Søn, derfor skal denne være til mit Navns
Ihukommelse; og han kaldte denne Støtte efter sit
Navn, og den kaldes Absaloms Mindesmærke indtil
denne Dag. 19 Og Ahimaaz, Zadoks Søn, sagde: Kære,
lad mig løbe og bringe Kongen Budskab, at Herren
har skaffet ham Ret og friet ham af hans Fjenders

Haand. 20 Men Joab sagde til ham: Du bliver ikke
i Dag en Mand med et glædeligt Budskab, men en
anden Dag kan du bringe Budskab; men i Dag kan du
ikke bringe noget godt Budskab, fordi Kongens Søn
er død. 21 Og Joab sagde til Kusiten: Gak hen, sig til
Kongen det, som du har set; og Kusiten bøjede sig
ned for Joab og løb. 22 Men Ahimaaz, Zadoks Søn,
blev endnu ved og sagde til Joab: Det gaa, som det
vil, kære, lad mig ogsaa løbe efter Kusiten; og Joab
sagde: Hvorfor vil du løbe, min Søn? du har dog ikke
et godt Budskab at bringe. 23 Det gaa, som det vil,
saa vil jeg løbe; og han sagde til ham: Løb! saa løb
Ahimaaz ad Vejen over Sletten og løb forbi Kusiten. 24
Og David sad imellem de to Porte, og Skildvagten gik
paa Portens Tag over Muren og opløftede sine Øjne og
saa, og se, en Mand kom løbende alene. 25 Da raabte
Skildvagten og gav Kongen det til Kende, og Kongen
sagde: Dersom han er alene, da er der et godt Budskab
i hans Mund; og han kom stedse nærmere. 26 Da saa
Skildvagten en anden Mand løbende, og Skildvagten
raabte til Portneren og sagde: Se, en Mand kommer
løbende alene, og Kongen sagde: Denne bringer ogsaa
et godt Budskab. 27 Og Skildvagten sagde: Jeg ser,
den førstes Løb er som Ahimaaz, Zadoks Søns Løb, og
Kongen sagde: Det er en god Mand, og han kommer
med et godt Budskab. 28 Og Ahimaaz raabte og sagde
til Kongen: Fred! og bøjede sig ned for Kongen paa sit
Ansigt til Jorden, og han sagde: Velsignet være Herren
din Gud, som har overantvordet dig de Mænd, der
opløftede deres Haand imod min Herre, Kongen! 29 Og
Kongen sagde: Gaar det den unge Mand Absalom vel?
og Ahimaaz sagde: Jeg saa det store Bulder, der Joab
sendte Kongens Tjener og mig, din Tjener; men jeg ved
ikke, hvad det var. 30 Og Kongen sagde: Gak omkring,
stil dig her; og han gik omkring og blev staaende. 31 Og
se, da kom Kusiten, og Kusiten sagde: Det Budskab
bringes min Herre Kongen, at Herren har skaffet dig
Ret i Dag og friet dig af alle deres Haand, som stode
op imod dig. 32 Og Kongen sagde til Kusiten: Gaar
det den unge Mand Absalom vel? Og Kusiten sagde:
Min Herre Kongens Fjender og alle de, som staa op
imod dig til ondt, vorde som den unge Mand! 33 Da
blev Kongen heftig bevæget og gik op paa Salen over
Porten og græd, og der han gik, sagde han saaledes:
Min Søn Absalom! min Søn, min Søn Absalom! gid jeg
var død for dig, Absalom, min Søn, min Søn!

19 Og det blev Joab tilkendegivet: Se, Kongen
græder og sørger over Absalom. 2 Og Frelsen
blev paa den samme Dag til en Sorg for alt Folket; thi
Folket hørte den samme Dag, at der sagdes: Kongen er
bedrøvet for sin Søn. 3 Og Folket stjal sig den samme
Dag til at komme i Staden, ligesom det Folk, som er
beskæmmet, stjæler sig ind, naar de fly fra Krigen. 4 Og
Kongen tilhyllede sit Ansigt, og Kongen raabte med høj
Røst: Min Søn Absalom! Absalom, min Søn, min Søn!
5 Og Joab gik ind til Kongen i Huset og sagde: Du har i
Dag beskæmmet alle dine Tjeneres Ansigt, de, som i
Dag reddede dit Liv og dine Sønners og dine Døtres
Liv og dine Hustruers Liv og dine Medhustruers Liv, 6
da du elsker dem, som hade dig, og hader dem, som
elske dig; thi du giver til Kende i Dag, at du skøtter intet
om Høvedsmændene og Tjenerne; thi jeg fornemmer
i Dag, at om Absalom levede, og vi alle vare døde i
Dag, at det da havde været ret for dine Øjne. 7 Og nu,
staa op, gak ud og tal kærligt med dine Tjenere; thi jeg
sværger ved Herren, at gaar du ikke ud, da bliver der
ikke en Mand hos dig Natten over i denne Nat, og dette
bliver dig værre end alt det onde, som er kommet over
dig fra din Ungdom indtil nu. 8 Da stod Kongen op og
satte sig i Porten, og det blev tilkendegivet for alt Folket
og sagt: Se, Kongen sidder i Porten. Da kom alt Folket
for Kongens Ansigt; men Israel var flyet hver til sine
Telte. 9 Og alt Folket trættedes i alle Israels Stammer
og sagde: Kongen friede os af vore Fjenders Haand,
og han reddede os af Filisternes Haand, men nu er han
flyet af Landet for Absalom. 10 Og Absalom, som vi
havde salvet over os, er død i Krigen, og nu, hvorfor
tie I stille om at hente Kongen tilbage? 11 Men Kong
David sendte til Præsterne Zadok og Abjathar og lod
sige: Taler med de Ældste i Juda og siger: Hvorfor ville
I være de sidste til at hente Kongen tilbage til sit Hus?
Thi al Israels Tale er kommen for Kongen i hans Hus.
12 I ere mine Brødre, mit Kød og Ben ere I, hvorfor
ville I da være de sidste til at hente Kongen tilbage?
13 Og siger til Amasa: Er du ikke mit Kød og Ben?
Gud gøre mig nu og fremdeles saa og saa, om du ikke
skal være Stridshøvedsmand for mit Ansigt alle Dage
i Joabs Sted. 14 Og han bøjede alle Mænds Hjerter
i Juda som een Mands, og de sendte til Kongen og
lode sige: Kom du tilbage og alle dine Tjenere. 15 Saa
kom Kongen tilbage, og han kom indtil Jordanen, og
Juda var kommen til Gilgal for at drage Kongen i Møde,
for at de vilde føre Kongen over Jordanen. 16 Og
Benjaminiten Simei, Geras Søn, som var fra Bahurim,
skyndte sig, og han drog ned med Judas Mænd Kong
David i Møde. 17 Og tusinde Mænd vare med ham
af Benjamin og Tjeneren Ziba af Sauls Hus og hans
femten Sønner og hans tyve Tjenere med ham, og de
kom lykkeligt over Jordanen førend Kongen. 18 Og
Færgen for over for at føre Kongens Hus over og at
gøre, hvad ham godt syntes; og Simei, Geras Søn,
faldt ned for Kongens Ansigt, der han var faren over
Jordanen. 19 Og han sagde til Kongen: Min Herre,
tilregn mig ikke den Misger ning, og kom ikke i Hu,
hvad ondt din Tjener gjorde paa den Dag, som min

Herre Kongen gik ud af Jerusalem, saa at Kongen
skulde lægge sig det paa Hjerte. 20 Thi din Tjener
erkender, at jeg har syndet; og se, jeg er i Dag den
første, som er kommen af alt Josefs Hus at drage ned
min Herre Kongen i Møde. 21 Men Abisaj, Zerujas Søn,
svarede og sagde: Skulde ikke Simei lide Døden for
denne Sags Skyld, thi han bandede Herrens Salvede?
22 Da sagde David: Hvad har jeg at skaffe med eder,
I Zerujas Sønner! at I ville i Dag blive mig til Satan?
skulde nogen Mand i Dag lide Døden i Israel? thi mon
jeg ikke ved, at jeg er bleven Konge i Dag over Israel?
23 Og Kongen sagde til Simei: Du skal ikke dø; og
Kongen tilsvor ham det. 24 Og Mefiboseth, Sauls Søn,
kom ned Kongen i Møde; og han havde ikke vadsket
sine Fødder eller flyet sit Skæg og ej toet sine Klæder
fra den Dag, Kongen var gaaet bort, indtil den Dag,
der han kom igen med Fred. 25 Og det skete, der han
i Jerusalem kom imod Kongen, da sagde Kongen til
ham: Hvorfor gik du ikke med mig, Mefiboseth? 26 Og
han sagde: Min Herre, Konge! min Tjener bedrog mig;
thi din Tjener sagde: Jeg vil sadle mig Asenet og ride
paa det og drage til Kongen, thi din Tjener er lam. 27
Og han bagtalede din Tjener for min Herre Kongen;
men min Herre Kongen er som en Guds Engel, gør
derfor, hvad dig synes godt. 28 Thi hele min Faders
Hus havde ikke været andet end Dødens Mænd for
min Herre Kongen; dog har du sat din Tjener iblandt
dem, som æde ved dit Bord; hvad Ret har jeg da
ydermere, og hvad har jeg ydermere at raabe om til
Kongen? 29 Og Kongen sagde til ham: Hvorfor vil du
ydermere tale om dine Sager? jeg har sagt det: Du og
Ziba skulle dele Ageren. 30 Og Mefiboseth sagde til
Kongen: Han maa ogsaa tage det alt sammen, efter at
min Herre Kongen er kommen med Fred til sit Hus.
31 Og Gileaditeren Barsillaj kom ned fra Roglim og
for med Kongen over Jordanen for at ledsage ham
over Jordanen. 32 Og Barsillaj var saare gammel,
firsindstyve Aar gammel, og han forsørgede Kongen,
der han opholdt sig i Mahanaim, thi han var en saare
mægtig Mand. 33 Og Kongen sagde til Barsillaj: Drag
du over med mig, saa vil jeg forsørge dig hos mig i
Jerusalem. 34 Men Barsillaj sagde til Kongen: Hvor
længe har jeg vel endnu at leve, at jeg skulde drage op
med Kongen til Jerusalem? 35 Jeg er i Dag firsindstyve
Aar gammel; mon jeg skulde kende, hvad godt eller
ondt er? mon din Tjener kunde smage, hvad jeg æder,
eller hvad jeg drikker? mon jeg kan høre ydermere paa
Sangeres eller Sangerskers Røst? hvorfor skulde da
din Tjener ydermere være min Herre Konge til Byrde?
36 Din Tjener skal gaa lidet over Jordanen med Kongen;
men hvorfor vil Kongen give mig saadant et Vederlag?
37 Kære, lad din Tjener vende om, at jeg maa dø i min
Stad ved min Faders og min Moders Grav; men se, der
er din Tjener Kimham, han skal drage over med min
Herre Kongen; gør saa imod ham, hvad dig synes godt.
38 Og Kongen sagde: Kimham skal drage over med
mig, og jeg vil gøre imod ham, hvad dig synes godt; ja
alt det, som du da beder mig om, vil jeg gøre for dig.
39 Og alt Folket drog over Jordanen, og Kongen drog
over; og Kongen kyssede Barsillaj og velsignede ham,
og han vendte tilbage til sit Sted. 40 Der Kongen var
dragen over til Gilgal, og Kimham var dragen over med
ham, og alt Judas Folk og Halvdelen ogsaa af Israels
Folk havde ført Kongen over, 41 se, da kom alle Israels
Mænd til Kongen, og de sagde til Kongen: Hvorfor have
vore Brødre, Judas Mænd, stjaalet dig og ført Kongen
og hans Hus over Jordanen og alle Davids Mænd med
ham? 42 Da svarede hver af Judas Mænd imod Israels
Mænd: Fordi Kongen hører mig nær til, hvorfor er du
da vred for denne Sags Skyld? have vi ladet os føde
af Kongen? eller er nogen Gave skænket os? 43 Da
svarede Israels Mænd Judas Mænd og sagde: Jeg har
ti Gange mere Del i Kongen, dertil ogsaa i David, jeg
end du, og hvorfor har du ringeagtet mig? var ikke mit
Ord det første til at hente min Konge tilbage? Men
Judas Mænds Ord vare haardere end Israels Mænds
Ord.

20 Og der var tilfældigvis en Belials Mand, hvis Navn
var Seba, Bikris Søn, en Mand af Benjamin, og
han blæste i Trompeten og sagde: Vi have ingen Del i
David, ej heller have vi Arv i Isais Søn; hver til sit Telt,
o Israel! 2 Da drog hver Mand i Israel op fra David
efter Seba, Bikris Søn; men Judas Mænd fulgte med
deres Konge fra Jordanen og indtil Jerusalem. 3 Og
David kom til sit Hus til Jerusalem, og Kongen tog de
ti Kvinder, de Medhustruer, som han lod blive til at
bevare Huset, og satte dem hen i et Hus i Forvaring og
forsørgede dem, og han gik ikke ind til dem; og de vare
indelukkede indtil deres Dødsdag, levende i Enkestand.
4 Og Kongen sagde til Amasa: Kald mig Mændene
af Juda sammen til den tredje Dag, og vær saa her
igen! 5 Og Amasa gik bort for at kalde Judas Mænd
sammen; men han tøvede over den bestemte Tid, som
var ham bestemt. 6 Da sagde David til Abisaj: Nu vil
Seba, Bikris Søn, gøre os mere ondt end Absalom; tag
du din Herres Tjener og forfølg ham, at han ikke rinder
faste Stæder for sig og undkommer fra vore Øjne. 7 Da
droge Joabs Mænd ud efter ham, og de Krethi og de
Plethi og alle de vældige, og de droge ud af Jerusalem
til at forfølge Seba, Bikris Søn. 8 Der de vare ved den
store Sten, som er ved Gibeon, da kom Amasa frem
for dem; og Joab var iført sin Vaabenkjortel som sin
Klædning, og derover havde han Bæltet med et Sværd,
som hang ved hans Lænder i sin Balg, og der han gik
frem, da faldt dette ud. 9 Og Joab sagde til Amasa:

Gaar det dig vel, min Broder? og Joab greb Amasa ved
Skægget med den højre Haand for at kysse ham. 10
Og Amasa tog sig ikke i Vare for Sværdet, som var i
Joabs Haand, saa denne stak ham dermed i Underlivet
og udøste hans Indvolde paa Jorden; og han stak ham
ikke anden Gang, thi han var død; men Joab og hans
Broder Abisaj forfulgte Seba, Bikris Søn. 11 Og der
blev en Mand af Joabs unge Karle staaende hos ham
og sagde: Hvo er der, som har Lyst til Joab, og hvo
er der, som er for David, han følge efter Joab! 12 Og
Amasa laa væltet i Blodet midt paa Landevejen; der
Manden saa, at alt Folket blev staaende, da bragte han
Amasa fra Landevejen over paa Ageren og kastede
Klæder over ham, efterdi han saa, at hvo som kom
til ham, blev staaende. 13 Der han var bragt bort fra
Landevejen, da gik hver Mand frem efter Joab til at
forfølge Seba, Bikris Søn. 14 Og han drog igennem
alle Israels Stammer indtil Abel, nemlig Beth-Maaka
og hele Berim; og de samledes og kom ogsaa efter
ham. 15 Og de kom og indesluttede ham i Abel-Beth-
Maaka og kastede en Vold op imod Staden, og den
stod op til Muren; og alt Folket, som var med Joab,
søgte at ødelægge og at nedrive Muren. 16 Da raabte
en forstandig Kvinde af Staden: Hører, hører! siger dog
til Joab: Kom nær herhid, og jeg vil tale til dig. 17 Og
der han kom nær til hende, da sagde Kvinden: Er du
Joab? og han sagde: Ja; og hun sagde til ham: Hør din
Tjenerindes Tale; og han sagde: Jeg hører. 18 Og hun
sagde: Fordum plejede man saaledes at tale, sigende:
Man skal spørge sig for i Abel, og saaledes fuldbyrdede
man det. 19 Jeg er en af de fredsommelige, de trofaste
i Israel; du søger efter at dræbe en Stad og en Moder i
Israel, hvorfor vil du opsluge Herrens Arv? 20 Og Joab
svarede og sagde: Det være langt fra, det være langt
fra mig, at jeg skulde opsluge, at jeg skulde ødelægge!
21 Sagen forholder sig ikke saaledes; men en Mand
af Efraims Bjerg, hvis Navn er Seba, Bikris Søn, har
opløftet sin Haand imod Kongen, imod David, giver mig
ham alene, saa vil jeg drage fra Staden; og Kvinden
sagde til Joab: Se, hans Hoved skal kastes til dig
over Muren. 22 Og Kvinden kom til alt Folket med sin
Visdom, og de afhuggede Sebas, Bikris Søns, Hoved,
og kastede det ud til Joab; da blæste han i Trompeten,
og de adspredtes fra Staden, hver til sine Telte; og Joab
kom tilbage til Jerusalem, til Kongen. 23 Og Joab var
over al Israels Hær, og Benaja, Jojadas Søn, var over
Krethi og over Plethi; 24 og Adoram var Rentemester,
og Josafat, Ahiluds Søn, var Historieskriver; 25 og Seja
var Skriver, og Zadok og Abjathar vare Præster; 26
dertilmed var Jairiteren, Ira, ypperste Raad for David.

21 Og der var en Hungersnød i Davids Dage tre
Aar, Aar efter Aar, og David søgte Herrens
Ansigt, og Herren sagde: Det er for Sauls Skyld og for
Blodhusets Skyld, fordi han ihjelslog Gibeoniterne. 2
Da lod Kongen kalde ad Gibeoniterne og sagde til dem:
(Men Gibeoniterne vare ikke af Israels Børn, men af de
overblevne Amoriter, og Israels Børn havde tilsvoret
dem, men Saul søgte efter at slaa dem ihjel, fordi
han var nidkær for Israels og Judas Børn) 3 og David
sagde til Gibeoniterne: Hvad skal jeg gøre for eder? og
hvormed skal jeg sone det, at I ville velsigne Herrens
Arv? 4 Og Gibeoniterne sagde til ham: Det er os ikke
om Sølv eller Guld at gøre hos Saul og hos hans Hus,
og det er os ikke om at gøre at ihjelslaa nogen i Israel;
da sagde han: Hvad I sige, vil jeg gøre for eder. 5 Og
de sagde til Kongen: Den Mand, som udryddede os, og
som tænkte det imod os, at vi skulde ødelægges, at vi
ikke skulde bestaa inden al Israels Landemærke: 6 Af
hans Sønner lad der gives os syv Mænd, at vi kunne
hænge dem op for Herren i Sauls Gibea, den Herrens
udvalgtes; og Kongen sagde: Jeg vil give eder dem.
7 Men Kongen sparede Mefiboseth, en Søn af Sauls
Søn Jonathan, for Herrens Eds Skyld, som var imellem
dem, imellem David og Jonathan, Sauls Søn. 8 Og
Kongen tog de to Sønner af Rizpa, Ajas Datter, hvilke
hun havde født Saul, nemlig: Armoni og Mefiboseth, og
Mikals, Sauls Datters, fem Sønner, hvilke hun havde
født Adriel, Meholathiteren Barsillajs Søn; 9 og han gav
dem i Gibeoniternes Haand, og de hængte dem op
paa Bjerget for Herrens Ansigt, og de faldt alle syv, og
de bleve dræbte i Høstens første Dage, i Byghøstens
Begyndelse. 10 Da tog Rizpa, Ajas Datter, Sørgeklædet
og udbredte det paa Klippen, fra Høstens Begyndelse,
indtil der faldt Vand fra Himmelen over dem; og hun
tilstedte ikke Himmelens Fugle at hvile paa dem om
Dagen og ej heller Markens Dyr om Natten. 11 Og det
blev David tilkendegivet, det, som Rizpa, Ajas Datter,
Sauls Medhustru, havde gjort. 12 Og David gik hen
og tog fra Mændene i Jabes udi Gilead Sauls Ben og
hans Søns, Jonathans, Ben, som de havde stjaalet
fra Torvet i Bethsan, hvor Filisterne havde hængt dem
paa den Dag, Filisterne havde slaget Saul paa Gilboa,
13 og han førte Sauls Ben og Jonathans, hans Søns,
Ben op derfra, og de samlede Benene af dem, som
vare hængte. 14 Og de begrove Sauls og hans Søn
Jonathans Ben i Benjamins Land, i Zela, udi Kis's,
hans Faders, Grav, og de gjorde alt det, som Kongen
havde befalet; saa bønhørte Gud derefter Landet. 15
Og Filisterne havde endnu en Krig imod Israel, og
David drog ned, og hans Tjenere med ham, og stred
imod Filisterne, og David blev træt. 16 Og Jisbi-Benob,
som var en af Rafas Børn, havde et Spyd, hvis Vægt
var en Vægt af tre Hundrede Sekel Kobber, og han var
ombunden med et nyt Sværd, han tænkte paa at slaa
David ihjel. 17 Men Abisaj, Zerujas Søn, hjalp denne

og slog Filisteren og dræbte ham; da besvore Davids
Mænd ham og sagde: Du skal ikke ydermere drage
ud med os i Krigen, at du ikke skal udslukke Israels
Lampe. **18** Og det skete derefter, at der var endnu Krig
i Gob med Filisterne, da slog Husathiteren Sibkaj Saf,
som var af Rafas Børn. **19** Og der var endnu en Krig i
Gob med Filisterne, og El-Hanan, Jaare-Orgims Søn,
slog Beth-Lahemi, Githiteren Goliath, hvis Spydstage
var som en Væverstang. **20** Og der var endnu en Krig i
Gath; og der var en høj Mand, som havde seks Fingre
paa hver af sine Hænder, og seks Tæer paa hver af
sine Fødder, det er fire og tyve i Tallet, og han var
ogsaa født for Rafa. **21** Og der han forhaanede Israel,
da slog Jonathan, Davids Broder Simeas Søn, ham. **22**
Disse fire vare fødte for Rafa i Gath, og de faldt ved
Davids Haand og ved hans Tjeneres Haand.

22 Og David talede Ordene af denne Sang for
Herren paa den Dag, Herren havde friet ham af
alle hans Fjenders Haand og af Sauls Haand, **2** og han
sagde: Herren er min Klippe og min Befæstning og
den, som befrier mig. **3** Han er Gud, min Klippe, paa
hvilken jeg tror, mit Skjold og min Frelses Horn, min
Ophøjelse og min Tilflugt, min Frelser, fra Vold har du
frelst mig. **4** Jeg vil paakalde Herren, som bør at loves,
saa bliver jeg frelst fra mine Fjender. **5** Thi Dødens
Bølger omspændte mig, Belials Bække forfærdede mig.
6 Helvedes Reb omgave mig, Dødens Snarer laa foran
mig. **(Sheol h7585)** **7** Da jeg var i Angest, raabte jeg til
Herren, ja, jeg raabte til min Gud, og han hørte min
Røst af sit Tempel og mit Raab med sine Øren. **8** Og
Jorden bævede og rystede, Himmelens Grundvolde
bevægedes, og de bævede, thi han var vred. **9** Og
der opgik en Røg af hans Næse, og Ild af hans Mund
fortærede; gloende Kul brændte ud fra ham. **10** Og
han bøjede Himmelen og for ned, og der var Mørkhed
under hans Fødder. **11** Og han for paa Keruben og fløj,
og han blev set over Vejrets Vinger. **12** Og han satte
Mørkhed til Dække trindt omkring sig; der var Vandenes
Forsamling og tykke Skyer. **13** Fra Glansen, som var
for ham, brændte gloende Kul. **14** Herren tordnede fra
Himmelen, og den højeste udgav sin Røst. **15** Og han
udskød Pile og adspredte dem; der kom Lyn, og han
forfærdede dem. **16** Da saas Havets Leje, Jordens
Grundvolde blottedes ved Herrens Trusel, ved hans
Næses Aandes Pust. **17** Han udrakte sin Haand fra det
høje, han hentede mig, han drog mig af mange Vande.
18 Han friede mig fra min stærke Fjende, fra mine
Hadere, thi de vare mig for stærke. **19** De overfaldt mig
i min Modgangs Tid; men Herren var min Støtte. **20**
Og han udførte mig i det vide Rum; han friede mig, thi
han havde Lyst til mig. **21** Herren gengældte mig efter
min Retfærdighed, han betalte mig efter mine Hænders
Renhed. **22** Thi jeg har bevaret Herrens Veje, og jeg
har ikke handlet ugudeligt imod min Gud. **23** Thi alle
hans Domme ere mig for Øje, og hans Skikke, fra dem
viger jeg ikke; **24** men jeg var fuldkommen for ham og
vogtede mig for min Misgerning. **25** Og Herren betalte
mig efter min Retfærdighed, efter min Renhed for hans
Øjne. **26** Imod den fromme viser du dig from, imod den
trofaste vældige viser du dig trofast. **27** Imod den rene
viser du dig ren, og imod den forvendte viser du dig
vrang. **28** Og du skal frelse det elendige Folk, og dine
Øjne ere over de høje, dem fornedrer du. **29** Thi du,
Herre, er min Lygte, og Herren skal gøre min Mørkhed
klar. **30** Thi ved dig stormer jeg igennem Skaren, ved
min Gud springer jeg over en Mur. **31** Guds Vej er
fuldkommen, Herrens Tale er lutret; han er alle dem et
Skjold, som haabe paa ham. **32** Thi hvo er en Gud
foruden Herren? og hvo er en Klippe foruden vor Gud?
33 Gud er min Styrke og Kraft, og han letter min Vej
fuldkomment. **34** Han gør mine Fødder som Hindernes
og skal lade mig staa paa mine Høje. **35** Han lærer
mine Hænder til Krigen, og en Kobberbue spændes
med mine Arme. **36** Og du giver mig din Frelses Skjold;
og idet du ydmyger mig, gør du mig stor. **37** Du gør
mine Trin vide under mig, og mine Knokler snublede
ikke. **38** Jeg forfølger mine Fjender og ødelægger dem
og vender ikke tilbage, før jeg har gjort Ende paa dem.
39 Ja, jeg har gjort Ende paa dem og knuset dem, at de
ikke skulle rejse sig; og de faldt under mine Fødder. **40**
Og du har omgjordet mig med Kraft til Krigen, du skal
nedbøje dem under mig, som staa op imod mig. **41**
Og du har jaget mig mine Fjender paa Flugt, ja mine
Hadere, og jeg udrydder dem. **42** De saa sig om, men
der var ingen Frelser; til Herren, men han svarede
dem ikke. **43** Og jeg støder dem smaa som Jordens
Støv, som Dynd paa Gader knuser jeg dem og tramper
dem ned. **44** Og du udfriede mig fra mit Folks Kiv; du
bevarede mig til Hedningernes Hoved, et Folk, som jeg
ikke kendte, de tjene mig. **45** Den fremmedes Børn
smigre for mig; da deres Øre hørte om mig, adløde de
mig. **46** Den fremmedes Børn visne hen, og de gaa
omgjordede ud af deres Borge. **47** Herren lever, og
lovet være min Klippe, og Gud, min Frelses Klippe, skal
ophøjes! **48** Den Gud, som giver mig Hævn, og som
nedkaster Folkene under mig, **49** og som fører mig
ud fra mine Fjender; du ophøjer mig over dem, som
staa op imod mig, du redder mig fra Voldsmænd. **50**
Derfor vil jeg bekende dig, Herre! iblandt Hedningerne
og synge dit Navn Lov. **51** Han gør sin Frelse stor for
sin Konge og gør Miskundhed imod sin Salvede, imod
David og imod hans Sæd, evindelig.

23 Og disse ere de sidste Davids Ord: Saa sagde
David, Isajs Søn, og saa sagde den Mand, som

er højt ophøjet, Jakobs Guds Salvede, og lystelig ved
Israels Salmer: 2 Herrens Aand talede ved mig, og
hans Tale er paa min Tunge. 3 Israels Gud sagde,
til mig talede Israels Klippe: Der skal være en, som
hersker iblandt Menneskene, en retfærdig, en, som
hersker i Guds Frygt, 4 og som Lys om Morgenen,
naar Solen opgaar, om Morgenen, naar der ikke ere
Skyer, naar Græsset vokser af Jorden ved Solskin efter
Regnen. 5 Thi staar mit Hus sig ikke saa med Gud?
thi han har sat mig en evig Pagt, som er ordentligt
beskikket i alle Maader og bevaret; thi al min Frelse og
al min Lyst, skulde han ej lade den spire frem? 6 Men
Belials Børn, de skulle alle sammen være som Torne,
der udkastes; thi de kunne ikke tages med Haand. 7
Men hver, som vil røre ved dem, maa være forsynet
med Jern og Spydstage; og de skulle opbrændes med
Ild, hvor de bo. 8 Disse ere Navnene paa de vældige,
som hørte David til: Joseb-Basebeth Takmoni var en
Øverste for Høvedsmændene, han svingede sin Lanse
imod otte Hundrede, som bleve ihjelslagne paa een
Gang. 9 Og efter ham var Eleasar, en Søn af Dodo,
som var en Søn af Ahohi; han var iblandt de tre vældige
med David, da de forhaanede Filisterne, som der vare
forsamlede til Strid, medens Israels Mænd droge op.
10 Han stod op og slog Filisterne, indtil hans Haand
blev træt, og hans Haand hang fast ved Sværdet, og
Herren gjorde en stor Frelse paa den samme Dag; og
Folket vendte tilbage efter ham kun for at udplyndre de
ihjelslagne. 11 Og efter ham var Arariteren Samma,
Ages Søn; da Filisterne vare forsamlede i en Hob,
da var der sammesteds et Stykke Land fuldt med
Linser, og Folket flyede for Filisternes Ansigt, 12 og han
stillede sig midt paa dette Stykke og friede det og slog
Filisterne, og Herren gjorde en stor Frelse. 13 Og tre af
de tredive ypperste gik ned og kom om Høsten til David
til Hulen ved Adullam, og Filisternes Hob havde lejret
sig i Refaims Dal. 14 Og David var da i Befæstningen;
men Filisternes Befæstning var da i Bethlehem. 15 Og
David fik Lyst og sagde: Hvo vil give mig Vand at drikke
af den Brønd i Bethlehem, som er ved Porten? 16 Da
brøde de tre vældige ind i Filisternes Lejr og droge
Vand af den Brønd i Bethlehem, som er i Porten, og de
bare og førte det til David; men han vilde ikke drikke
deraf, men udøste det for Herren. 17 Og han sagde:
Det være langt fra mig, o Herre! at jeg skulde gøre
dette! er det ikke de Mænds Blod, som gik derhen med
Livsfare? Og han vilde ikke drikke det. Dette gjorde de
tre vældige. 18 Og Abisaj, Joabs Broder, Zerujas Søn,
var en Øverste for Høvedsmændene, og han opløftede
sit Spyd imod tre Hundrede, som bleve ihjelslagne;
og han var navnkundig iblandt de tre. 19 Var han
ikke herligere end de tre? og han var deres Øverste;
men han naaede ikke de tre. 20 Og Benaja, Jojadas
Søn, var en stridbar Mands Søn, stor i Gerninger, fra
Kabzeel; han slog to Løvehelte af Moabiterne, og han
gik ned og slog en Løve midt i en Brønd en Dag, da der
var Sne. 21 Og han slog en ægyptisk Mand, som var
anselig, og den Ægypter havde et Spyd i sin Haand;
men han gik ned til ham med en Kæp, og han rykkede
Spydet af Ægypterens Haand og slog ham ihjel med
hans eget Spyd. 22 Disse Ting gjorde Benaja, Jojadas
Søn, og han var navnkundig iblandt de tre vældige,
23 herligere end de tredive, men han naaede ikke de
tre; og David satte ham i sit Raad. 24 Asael, Joabs
Broder, var iblandt de tredive; Elhanan, Dodos Søn
af Bethlehem; 25 Haroditeren Samma; Haroditeren
Elika; 26 Palthiteren Helez; Thekoiteren Ira, Ikes's
Søn; 27 Anathothiteren Abieser; Husathiteren Mebunaj;
28 Ahohiteren Zalmon; Netofathiteren Maharaj; 29
Netofathiteren Heleb, Baenas Søn; Ithai, Ribajs Søn, af
Benjamins Børns Gibea; 30 Pireathoniteren Benaja;
Hiddai fra Gaas Bække; 31 Arbathiteren Abialbon;
Barhumiteren Asmaveth; 32 Saalboniteren Eljaba; af
Jasens Sønner, Jonathan; 33 Harariteren Samma;
Arariteren Ahiam, Sarars Søn; 34 Elifelet, Ahasbajs
Søn, en Maakathiters Søn; Giloniteren Eliam, Akitofels
Søn; 35 Karmeliteren Hezraj; Arbiteren Paeraj; 36 Jigal,
Nathans Søn, af Zoba; Gaditeren Bani; 37 Ammoniteren
Zelek; Beerothiteren Naharaj, Joabs, Zerujas Søns,
Vaabendrager; 38 Jithriteren Ira; Jithriteren Gareb; 39
Hethiteren Uria; I alt syv og tredive.

24 Og Herrens Vrede optændtes atter imod Israel,
og han tilskyndte David imod dem, at han sagde:
Gak hen, tæl Israel og Juda. 2 Og Kongen sagde til
Joab, Stridshøvedsmanden, som var hos ham: Kære,
gak omkring i alle Israels Stammer, fra Dan og indtil
Beersaba, og tæller Folket, at jeg kan vide Folkets
Tal. 3 Og Joab sagde til Kongen: Gid Herren din Gud
vilde lægge til dette Folk hundrede Gange saa mange,
som disse og disse ere, og min Herre Kongens Øjne
maatte se det; men hvorfor har min Herre Kongen Lyst
til denne Gerning? 4 Men Kongens Ord fik Overhaand
imod Joab og imod Høvedsmændene for Hæren; saa
drog Joab ud og Høvedsmændene for Hæren fra
Kongens Ansigt til at tælle Folket Israel. 5 Og de gik
over Jordanen, og de lejrede sig i Aroer paa den højre
Side af Staden, som ligger midt i Gads Dal, og Jaeser.
6 Og de kom til Gilead og til det nedenfor liggende
Land, som nylig var indtaget, og de kom til Dan-Jaan og
trindt omkring til Zidon. 7 Og de kom til den faste Stad
Tyrus og til alle Heviternes og Kananiternes Stæder, og
de gik ud imod Sønden i Juda indtil Beersaba. 8 Og
de gik omkring i alt Landet og kom, der ni Maaneder
og tyve Dage vare til Ende, til Jerusalem. 9 Og Joab
overgav Tallet paa Folket, som var talt, til Kongen, og

der var i Israel otte Hundrede Tusinde stridbare Mænd,
som kunde uddrage Sværd, og Judas Mænd vare fem
Hundrede Tusinde Mand. **10** Da slog Davids Hjerte
ham, efter at han havde talt Folket, og David sagde
til Herren: Jeg har saare syndet, at jeg har gjort det,
og nu, Herre, kære, borttag din Tjeners Misgerning;
thi jeg har handlet meget daarligt. **11** Og der David
stod op om Morgenen, da skete Herrens Ord til Gad,
Profeten, Davids Seer, og han sagde: **12** Gak og sig
til David: Saa sagde Herren: Jeg lægger dig tre Ting
for, udvælg dig en af dem, den vil jeg gøre dig. **13** Og
Gad kom til David og gav ham det til Kende, og han
sagde til ham: Skal der komme dig syv Aars Hunger i
dit Land? eller skal du fly tre Maaneder for din Fjendes
Ansigt, og han skal forfølge dig? eller skal der være
tre Dage Pest i dit Land? vid nu og se, hvad Svar
jeg skal sige den igen, som sendte mig. **14** Og David
sagde til Gad: Jeg er saare angest; kære, lad os falde i
Herrens Haand, thi hans Barmhjertighed er stor, men
jeg vil nødig falde i Menneskens Haand. **15** Saa lod
Herren Pest komme i Israel fra Morgenen indtil den
bestemte Tid, og der døde halvfjerdsindstyve Tusinde
Mænd af Folket fra Dan og indtil Beersaba. **16** Og
der Engelen udrakte sin Haand over Jerusalem til at
ødelægge den, da angrede Herren det onde, og han
sagde til Engelen, som ødelagde Folket: Det er nok,
drag nu din Haand tilbage; og Herrens Engel var da
ved Jebusiteren Aravnas Tærskeplads. **17** Og David
sagde til Herren, der han saa Engelen, som slog iblandt
Folket, og han sagde: Se, jeg har syndet, og jeg har
handlet ilde; men disse Faar, hvad have de gjort?
Kære, lad din Haand være imod mig og imod min
Faders Hus. **18** Og Gad kom til David paa den samme
Dag og sagde til ham: Gak op, oprejs Herren et Alter
paa Jebusiteren Aravnas Tærskeplads. **19** Saa gik
David op efter Gads Ord, som Herren havde befalet.
20 Og Aravna saa ud og saa Kongen og hans Tjenere
komme over til sig; og Aravna gik ud og bøjede sit
Ansigt for Kongen til Jorden. **21** Og Aravna sagde:
Hvorfor kommer min Herre Kongen til sin Tjener? Og
David sagde: For at købe denne Tærskeplads af dig til
at bygge Herren et Alter, at denne Plage maa holde op
for Folket. **22** Og Aravna sagde til David: Min Herre
Kongen tage og ofre det, ham godt synes; se, der er en
Okse til Brændofferet og Tærskeslæderne og Tøjet
paa Oksen til Veddet. **23** Kong Aravna gav Kongen alt
det, og Aravna sagde til Kongen: Herren din Gud have
Behagelighed til dig! **24** Men Kongen sagde til Aravna:
Ikke saa, men jeg vil købe det af dig for dets Værd,
thi jeg vil ikke ofre Brændofre for intet til Herren min
Gud. Saa købte David Tærskepladsen og Oksen for
halvtredsindstyve Sekel Sølv. **25** Og David byggede
Herren der et Alter og ofrede Brændofre og Takofre; og
Herren bønhørte Landet, og Plagen holdt op for Israel.

Første Kongebog

1 Og Kong David var gammel, kommen til Aars, og
de dækkede ham til med Klæder, men han blev
ikke varm. **2** Da sagde hans Tjenere til ham: Lad dem
oplede til vor Herre Kongen en ung Pige, en Jomfru,
at hun kan staa for Kongens Ansigt og pleje ham og
ligge i din Arm, og min Herre Kongen kan blive varm. **3**
Og de ledte efter en dejlig ung Pige inden alt Israels
Landemærke, og de fandt Abisag, den sunamitiske, og
de førte hende til Kongen. **4** Og Pigen var over maade
dejlig, og hun plejede Kongen og tjente ham; men
Kongen kendte hende ikke. **5** Og Adonia, Hagiths Søn,
op højede sig selv og sagde: Jeg vil være Konge; og
han skaffede sig Vogne og Ryttere og halvtredsindstyve
Mænd, som løb foran ham **6** Og hans Fader havde ikke
bedrøvet ham i sine Dage ved at sige: Hvorfor gør du
saaledes? og han var saare dejlig af Skikkelse, og hans
Moder havde født ham næst efter Absalom. **7** Og han
førte Tale med Joab, Zerujas Søn, og med Præsten
Abjathar, og de understøttede Adonia. **8** Men Zadok,
Præsten, og Benaja, Jojadas Søn, og Nathan, Profeten,
og Simei og Rei og de vældige, som David havde,
de vare ikke med Adonia. **9** Og Adonia slagtede stort
Kvæg og smaat Kvæg og fedt Kvæg ved Soheleths
Sten, som ligger ved En-Rogel, og han indbød alle
sine Brødre, Kongens Sønner, og alle Judas Mænd,
Kongens Tjenere. **10** Men Nathan, Profeten, og Benaja
og de vældige og Salomo, sin Broder, indbød han ikke.
11 Da talede Nathan til Bathseba, Salomos Moder,
sigende: Har du ikke hørt, at Adonia, Hagiths Søn, er
bleven Konge, og vor Herre David ved det ikke? **12**
Saa gak nu, kære, jeg vil raade dig et Raad, at du
skal redde dit Liv og din Søn Salomos Liv. **13** Gak
hen og træd ind til Kong David, og du skal sige til
ham: Du, min Herre Konge, har du ikke tilsvoret din
Tjenestekvinde og sagt: Din Søn Salomo skal være
Konge efter mig, og han skal sidde paa min Trone;
hvorfor er da Adonia bleven Konge? **14** Se, naar du
endnu taler der med Kongen, vil og jeg komme efter
dig og fuldende din Tale. **15** Og Bathseba kom ind til
Kongen i Kammeret; og Kongen var saare gammel,
og Abisag, den sunamitiske, tjente Kongen. **16** Og
Bathseba nejede og bøjede sig dybt for Kongen; da
sagde Kongen: Hvad fattes dig? **17** Og hun sagde til
ham: Min Herre! du har tilsvoret din Tjenestekvinde
ved Herren din Gud: Din Søn Salomo skal blive Konge
efter mig, og han skal sidde paa min Trone. **18** Men nu,
se, Adonia er bleven Konge, og nu, min Herre Konge,
du ved det ikke. **19** Og han har slagtet Øksne og fedt
Kvæg og Faar i Mangfoldighed, og han har indbudt
alle Kongens Sønner og Abjathar, Præsten, og Joab,
Stridshøvedsmanden; men han har ikke indbudt din
Tjener Salomo. **20** Men du, min Herre Konge, al Israels
Øjne se paa dig, at du skal give dem til Kende, hvo der
skal sidde paa min Herre Kongens Trone efter ham.
21 Ellers sker det, naar min Herre Kongen ligger med
sine Fædre, at jeg og min Søn Salomo maa være som
Syndere. **22** Og se, da hun endnu talede med Kongen,
da kom Profeten Nathan. **23** Og de gave Kongen det til
Kende og sagde: Se, der er Profeten Nathan; og der
han kom for Kongens Ansigt, da bøjede han sig ned for
Kongen paa sit Ansigt til Jorden. **24** Og Nathan sagde:
Min Herre Konge, har du sagt: Adonia skal være Konge
efter mig, og han skal sidde paa min Trone? **25** Thi
han gik ned i Dag og slagtede Øksne og fedt Kvæg
og Faar i Mangfoldighed, og han indbød alle Kongens
Sønner og Høvedsmændene for Hæren og Abjathar,
Præsten, og se, de æde og de drikke for hans Ansigt,
og de sige: Kong Adonia leve! **26** Men mig, som er din
Tjener, og Zadok, Præsten, og Benaja, Jojadas Søn,
og Salomo, din Tjener, indbød han ikke. **27** Mon denne
Sag skulde være sket af min Herre Kongen? og du
lod din Tjener ikke vide, hvo der skal sidde paa min
Herre Kongens Trone efter ham. **28** Og Kong David
svarede og sagde: Kalder Bathseba til mig; og hun
kom for Kongen og stod for Kongens Ansigt. **29** Da
svor Kongen og sagde: Saa vist som Herren lever, han
som har forløst min Sjæl af al Angest: **30** Ligesom jeg
har tilsvoret dig ved Herren Israels Gud og sagt, at
Salomo, din Søn, skal være Konge efter mig, og han
skal sidde paa min Trone i mit Sted, saaledes vil jeg
gøre paa denne Dag. **31** Da bøjede Bathseba sig med
Ansigtet til Jorden og kastede sig ned for Kongen, og
hun sagde: Min Herre, Kong David, leve i Evighed! **32**
Og Kong David sagde: Kalder mig Zadok, Præsten,
og Nathan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn; og de
kom ind for Kongens Ansigt. **33** Da sagde Kongen
til dem: Tager med eder eders Herres Tjenere, og
lader min Søn Salomo ride paa den Mulæselinde, som
hører mig til, og fører ham ned til Gihon. **34** Og Zadok,
Præsten, og Nathan, Profeten, skulle der salve ham til
Konge over Israel; og I skulle blæse i Trompeten og
sige: Kong Salomo leve! **35** Og drager op efter ham,
saa skal han komme og sidde paa min Trone, og han
skal være Konge i mit Sted; thi jeg har budet ham at
være Fyrste over Israel og over Juda. **36** Da svarede
Benaja, Jojadas Søn, Kongen og sagde: Amen! saa
sige Herren, min Herre Kongens Gud: **37** Saasom
Herren har været med min Herre Kongen, saa være
han med Salomo, og gøre hans Trone større end min
Herres, Kong Davids Trone! **38** Da gik Zadok, Præsten,
og Nathan, Profeten, og Benaja, Jojadas Søn, og de
Krethi og de Plethi ned og satte Salomo paa Kong
Davids Mulæselinde, og de førte ham til Gihon. **39** Og

Zadok, Præsten, tog Oliehornet af Paulunet og salvede
Salomo; og de blæste i Trompeten, og alt Folket sagde:
Kong Salomo leve! 40 Og alt Folket drog op efter ham,
og Folket blæste paa Fløjter og glædede sig med en
stor Glæde, saa at Jorden revnede af deres Skrig. 41
Og Adonia hørte det, og alle de indbudne, som vare
hos ham, og de havde endt Maaltidet; og Joab hørte
Trompetens Lyd og sagde: Hvorfor det Raab i den
støjende Stad? 42 Der han endnu talede, se, da kom
Jonathan, Præsten Abjathars Søn, og Adonia sagde:
Kom, thi du er en duelig Mand og fører et godt Budskab.
43 Og Jonathan svarede og sagde til Adonia: Ja, vor
Herre, Kong David, har gjort Salomo til Konge. 44 Og
Kongen sendte Zadok, Præsten, og Nathan, Profeten,
og Benaja, Jojadas Søn, og de Krethi og de Plethi med
ham, og de lode ham ride paa Kongens Mulæselinde.
45 Og Zadok, Præsten, og Nathan, Profeten, salvede
ham til Konge i Gihon og droge derfra glade op, saa at
Staden er sat i Bevægelse derved; det er det Raab,
som I have hørt. 46 Dertilmed sidder Salomo paa den
kongelige Trone. 47 Og Kongens Tjenere kom ogsaa at
velsigne vor Herre, Kong David, og sagde: Din Gud
gøre Salomos Navn bedre end dit Navn og gøre hans
Trone større end din Trone! og Kongen tilbad paa
Sengen. 48 Og Kongen sagde ogsaa saaledes: Lovet
være Herren, Israels Gud, som i Dag har givet en,
som sidder paa min Trone, at mine Øjne se det! 49 Da
bleve alle, som vare indbudne af Adonia, forfærdede og
stode op; og de gik hver sin Vej. 50 Og Adonia frygtede
for Salomos Ansigt, og han stod op og gik bort og tog
fat paa Alterets Horn. 51 Og det blev Salomo kundgjort
og sagt: Se, Adonia frygter for Kong Salomo, og se,
han tager fat paa Alterets Horn og siger: Kong Salomo
skal sværge mig paa denne Dag, at han ikke vil dræbe
sin Tjener med Sværd. 52 Og Salomo sagde: Dersom
han vil være en redelig Mand, skal der ikke falde et af
hans Haar paa Jorden; men om der bliver fundet ondt
hos ham, da skal han dø. 53 Og Kong Salomo sendte
hen, og de hentede ham ned fra Alteret, og han kom
og bøjede sig ned for Kong Salomo; og Salomo sagde
til ham: Gak til dit Hus.

2 Og der Davids Dage kom nær til, at han skulde dø,
da bød han sin Søn Salomo og sagde: 2 Jeg gaar
bort ad al Jordens Vej, saa vær frimodig og vær en
Mand, 3 og tag Vare paa, hvad Herren din Gud vil
have varetaget, at du vandrer i hans Veje og holder
hans Skikke, hans Bud og hans Befalinger og hans
Vidnesbyrd efter det, som er skrevet i Mose Lov, at du
kan handle viselig i alt det, du gør, og i alt det, du vender
dig til, 4 paa det Herren skal stadfæste sit Ord, som han
talede over mig og sagde: Dersom dine Børn bevare
deres Vej, at vandre for mit Ansigt i Sandhed, af deres
ganske Hjerte og af deres ganske Sjæl, da skal, sagde
han, dig ikke fattes en Mand paa Israels Stol. 5 Og du
ved ogsaa, hvad Joab, Zerujas Søn, gjorde ved mig,
hvad han gjorde ved de to Stridshøvedsmænd i Israel,
ved Abner, Ners Søn, og ved Amasa, Jethers Søn, som
han slog ihjel, og udøste Krigsblod under Fred, og kom
Krigsblod paa sit Bælte, som var om hans Lænder, og
paa sine Sko, som vare paa hans Fødder. 6 Og du
skal gøre efter din Visdom, at du ikke lader hans graa
Haar nedfare til Graven med Fred. **(Sheol h7585)** 7 Men
du skal gøre Miskundhed mod Gileaditeren Barsillajs
Sønner, og de skulle være iblandt dem, som æde ved
dit Bord; thi saaledes holdt de sig nær til mig, der jeg
flyede for Absalom, din Broder. 8 Og se, du har hos
dig Benjaminiten Simei, Geras Søn, fra Bahurim, som
bandede mig med en gruelig Forbandelse, paa den
Dag jeg gik til Mahanaim; men han kom ned imod mig
til Jordanen, og jeg svor ham ved Herren og sagde: Jeg
vil ikke slaa dig ihjel med Sværdet. 9 Men nu, du skal
ikke holde ham uskyldig; thi du er en viis Mand, og du
ved, hvad du skal gøre ved ham, saa at du lader hans
graa Haar nedfare med Blod til Graven. **(Sheol h7585)**
10 Saa laa David med sine Fædre og blev begraven i
Davids Stad. 11 Og de Dage, som David var Koige
over Israel, vare fyrretyve Aar; han var Konge i Hebron
syv Aar og var Konge i Jerusalem tre og tredive Aar.
12 Og Salomo sad paa sin Faders, Davids Trone, og
hans Rige blev saare fast. 13 Og Adonia, Hagiths Søn,
kom ind til Bathseba, Salomos Moder, og hun sagde:
Kommer du med Fred? og han sagde: Med Fred. 14
Da sagde han: Jeg har et Ord til dig; og hun sagde:
Tal. 15 Og han sagde: Du ved, at Riget var mit, og al
Israel havde vendt deres Ansigt til mig, at jeg skulde
være Konge; men Riget er fravendt mig og blevet min
Broders, thi det er blevet hans af Herren. 16 Og nu
begærer jeg en Begæring af dig, du ville ikke afvise
mig; men hun sagde til ham: Tal. 17 Da sagde han:
Kære, tal til Kong Salomo, thi han afviser dig ikke, at
han vil give mig Abisag, den sunamitiske, til Hustru. 18
Og Bathseba sagde: Godt; jeg vil tale for dig til Kongen.
19 Og Bathseba kom til Kong Salomo, at tale med ham
for Adonia, og Kongen stod op imod hende og bøjede
sig ned for hende, og satte sig paa sin Stol, og man
satte en Stol til Kongens Moder, og hun sad ved hans
højre Side. 20 Og hun sagde: Jeg begærer en liden
Begæring af dig, du ville ikke afvise mig; Kongen sagde
til hende: Begær, min Moder, thi jeg vil ikke afvise
dig. 21 Og hun sagde: Lad Abisag, den sunamitiske,
gives din Broder Adonia til Hustru. 22 Da svarede Kong
Salomo og sagde til sin Moder: Men hvorfor begærer
du Abisag, den sunamitiske, til Adonia? begær og Riget
for ham, thi han er min Broder, ældre end jeg, og for
Abjathar, Præsten, og Joab, Zerujas Søn. 23 Og Kong

Salomo svor ved Herren og sagde: Gud gøre mig nu
og fremdeles saa og saa! Adonia skal have talt det
Ord imod sit Liv. **24** Og nu, saa vist som Herren lever,
som har stadfæstet mig og ladet mig sidde paa min
Fader Davids Trone, og som har givet mig et Hus,
som han sagde: Da skal Adonia lide Døden i Dag. **25**
Og Kong Salomo sendte ved Benaja, Jojadas Søns,
Haand, og denne faldt an paa ham, saa at han døde.
26 Og Kongen sagde til Abjathar, Præsten: Gak til din
Ager i Anathoth, thi du er en Dødens Mand; men jeg
vil ikke slaa dig ihjel denne Dag, fordi du har baaret
den Herre Herres Ark for Davids, min Faders, Ansigt,
og fordi du har lidt Trængsel i alt, hvori min Fader har
lidt Trængsel. **27** Saa udstødte Salomo Abjathar fra at
være Herrens Præst, for at opfylde Herrens Ord, som
han havde talt over Elis Hus i Silo. **28** Og der dette
Rygte kom for Joab (thi Joab havde holdt med Adonia,
men havde ikke holdt med Absalom), da flyede Joab til
Herrens Paulun og tog fat paa Alterets Horn. **29** Og det
blev Kong Salomo tilkendegivet, at Joab var flyet til
Herrens Paulun, og se, han stod ved Alteret; da sendte
Salomo Benaja, Jojadas Søn, hen og sagde: Gak, fald
an paa ham. **30** Og der Benaja kom til Herrens Paulun,
da sagde han til ham: Saa siger Kongen: Gak ud; og
han sagde: Nej, thi her vil jeg dø; og Benaja førte
Svar tilbage til Kongen og sagde: Saa har Joab talt, og
saa har han svaret mig. **31** Da sagde Kongen til ham:
Gør, saaledes som han har talt, og fald an paa ham
og begrav ham; og du skal bortskaffe det uskyldige
Blod, som Joab har udøst, fra mig og fra min Faders
Hus. **32** Og Herren skal lade Blodet komme tilbage paa
hans Hoved, fordi han faldt an paa to Mænd, som vare
retfærdigere og bedre end han, og slog dem ihjel med
Sværdet, og min Fader David vidste det ikke, nemlig
Abner, Ners Søn, Stridshøvedsmand over Israel, og
Amasa, Jethers Søn, Stridshøvedsmand over Juda, **33**
at deres Blod skal komme tilbage paa Joabs Hoved
og paa hans Sæds Hoved evindelig; men David og
hans Sæd og hans Hus og hans Trone skal have Fred
af Herren indtil evig Tid. **34** Og Benaja, Jojadas Søn,
gik op og faldt an paa ham og dræbte ham; og han
blev begraven i sit Hus i Ørken. **35** Og Kongen satte
Benaja, Jojadas Søn, i hans Sted over Hæren, og
Kongen satte Zadok, Præsten, i Abjathars Sted. **36** Og
Kongen sendte hen og lod kalde Simei og sagde til
ham: Byg dig et Hus i Jerusalem, og bo der, og gak
ikke der ud fra hid eller did. **37** Thi det skal ske, paa
hvilken Dag du gaar ud og gaar over Kedrons Bæk,
da vid vist, at du skal dø; dit Blod skal være paa dit
Hoved. **38** Og Simei sagde til Kongen: Det Ord er godt;
ligesom min Herre Kongen har talt, saa skal din Tjener
gøre. Saa boede Simei i Jerusalem mange Dage. **39**
Og det skete, der tre Aar vare til Ende, at to af Simeis
Tjenere flyede til Akis, Maekas Søn, Kongen i Gath; og
de gave Simei det til Kende, sigende se, dine Tjenere
ere i Gath. **40** Saa gjorde Simei sig rede og sadlede sit
Asen og drog til Gath til Akis at oplede sine Tjenere;
og Simei drog hen og førte sine Tjenere fra Gath. **41**
Og det blev Salomo tilkendegivet, at Simei var dragen
fra Jerusalem til Gath og var kommen tilbage. **42** Og
Kongen sendte hen og lod Simei kalde og sagde til
ham: Har jeg ikke besvoret dig ved Herren og vidnet for
dig og sagt: Paa hvilken Dag du gaar ud og gaar hid
eller did, skal du vist vide, at du skal dø? og du sagde
til mig: Det Ord er godt, som jeg har hørt. **43** Hvorfor
har du da ikke holdt Herrens Ed og det Bud, som jeg
bød dig? **44** Og Kongen sagde til Simei: Du ved al
den Ondskab, som dit Hjerte er sig bevidst, hvilken
du gjorde min Fader David, og Herren har ladet din
Ondskab komme tilbage paa dit Hoved. **45** Men Kong
Salomo er velsignet, og Davids Trone skal være fast for
Herrens Ansigt til evig Tid. **46** Saa bød Kongen Benaja,
Jojadas Søn, og han gik ud og faldt an paa ham, og
han døde. Og Riget blev befæstet i Salomos Haand.

3 Og Salomo besvogrede sig med Farao, Kongen
af Ægypten, og tog Faraos Datter og førte hende
ind i Davids Stad, indtil han havde fuldendt at bygge
sit Hus og Herrens Hus og Jerusalems Mur trindt
omkring; **2** ikkun at Folket ofrede paa Højene; thi der
var ikke bygget et Hus til Herrens Navn indtil disse
Dage. **3** Men Salomo elskede Herren og vandrede
efter Davids sin Faders Skikke, kun at han ofrede og
gjorde Røgelse paa Højene. **4** Og Kongen gik til Gibeon
for at ofre der, thi der var den store Høj, og Salomo
ofrede tusinde Brændofre paa dette Alter. **5** Herren
aabenbarede sig for Salomo i Gibeon om Natten i en
Drøm, og Gud sagde: Begær, hvad jeg skal give dig.
6 Og Salomo sagde: Du har gjort stor Miskundhed
imod din Tjener David, min Fader, ligesom han og
vandrede for dit Ansigt i Sandhed og i Retfærdighed
og i Hjertets Oprigtighed imod dig; og du har bevaret
ham denne store Miskundhed og har givet ham en
Søn, som sidder paa hans Trone, som det ses paa
denne Dag. **7** Og nu, Herre, min Gud! du har gjort
din Tjener til Konge i min Fader Davids Sted; men jeg
er et ungt Menneske, og jeg forstaar ikke at gaa ud
eller ind; **8** og din Tjener er midt iblandt dit Folk, som
du har udvalgt, et stort Folk, saa det ikke kan tælles
eller beregnes for Mangfoldigheds Skyld: **9** Saa giv din
Tjener et forstandigt Hjerte til at dømme dit Folk og til
med Forstand at skelne imellem godt og ondt; thi hvo
kan dømme dette dit mægtige Folk? **10** Og det Ord var
godt for Herrens Øjne, at Salomo begærede denne
Ting. **11** Og Gud sagde til ham: Efterdi du har begæret
denne Ting og ikke har begæret dig et langt Liv og

ikke har begæret dig Rigdom og ikke har begæret dine
Fjenders Sjæl, men har begæret dig Forstand til at
holde Dom: 12 Se, saa har jeg gjort efter dit Ord, se,
jeg har givet dig et viist og forstandigt Hjerte, at der ikke
har været nogen som du før dig; ej heller nogen som du
skal opstaa efter dig. 13 Og jeg har endog givet dig det,
som du ikke har begæret, baade Rigdom og Ære, saa
at der ikke har været nogen som du iblandt Kongerne i
alle dine Dage. 14 Og dersom du vandrer i mine Veje,
at holde mine Skikke og mine Bud, saaledes som David
din Fader har vandret, da vil jeg forlænge dine Dage.
15 Og Salomo vaagnede, og se, det var en Drøm; og
han kom til Jerusalem og stod foran Herrens Pagts Ark
og ofrede Brændofre og gjorde Takofre og gjorde alle
sine Tjenere et Gæstebud. 16 Da kom to Kvinder, som
vare Skøger, til Kongen, og de stode for hans Ansigt.
17 Og den ene Kvinde sagde: Hør mig, min Herre! jeg
og denne Kvinde boede i eet Hus, og jeg fødte hos
hende i Huset. 18 Og det skete paa den tredje Dag,
efter at jeg havde født, da fødte ogsaa denne Kvinde;
og vi vare sammen, der var ingen fremmed hos os i
Huset, uden vi to i Huset. 19 Og denne Kvindes Søn
døde om Natten, thi hun laa paa ham. 20 Og hun stod
op midt om Natten og tog min Søn fra min Side, der
din Tjenestekvinde sov, og hun lagde ham i sin Arm,
og lagde sin døde Søn i min Arm. 21 Og jeg stod op
om Morgenen, at give min Søn at die, se, da var han
død; men om Morgenen gav jeg nøje Agt paa ham,
se, da var det ikke min Søn, som jeg havde født. 22
Og den anden Kvinde sagde: Det er ikke saa; thi den
levende er min Søn, men den døde er din Søn; og
denne sagde: Det er ikke saa; thi den døde er din Søn,
men den levende er min Søn; og de talede saa for
Kongens Ansigt. 23 Da sagde Kongen: Denne siger:
Denne er min Søn, den levende, og den døde er din
Søn; og denne siger: Det er ikke saa; thi den døde er
din Søn, men den levende er min Søn. 24 Og Kongen
sagde: Henter mig et Sværd; og de bragte Sværdet ind
for Kongens Ansigt. 25 Da sagde Kongen: Deler det
levende Barn i to Dele, og giver den ene Halvdelen
og den anden Halvdelen. 26 Da sagde Kvinden, hvis
Søn den levende var, til Kongen (thi hendes inderste
brændte for hendes Søn), ja hun sagde: Hør mig, min
Herre! giver hende det levende Barn, og slaar det dog
ikke ihjel; men hin sagde: Det skal hverken være mit
eller dit, deler det. 27 Og Kongen svarede og sagde:
Giver denne det levende Barn, og slaar det ikke ihjel;
hun er Moder til det. 28 Og al Israel hørte Dommen,
som Kongen havde dømt, og de frygtede for Kongens
Ansigt; thi de saa, at Guds Visdom var i ham til at holde
Dom.

4 Og Kong Salomo var Konge over al Israel. 2 Og disse
vare de fornemste Befalingsmænd, som han havde:
Asarja, Zadoks Søn, var Ypperstepræst; 3 Elihoref og
Ahia, Sisas Sønner, vare Skrivere; Josafat, Ahiluds
Søn, var Historieskriver; 4 og Benaja, Jojadas Søn, var
over Hæren; og Zadok og Abjathar vare Præster; 5 og
Asarja, Nathans Søn, var over Befalingsmændene; og
Sabud, Nathans Søn, Præsten, var Kongens Ven; 6
og Ahisar var Hovmester; Adoniram, Abdas Søn, var
Rentemester. 7 Og Salomo havde tolv Befalingsmænd
over al Israel, og de forsynede Kongen og hans Hus;
enhver havde en Maaned om Aaret at forsyne ham
udi. 8 Og disse vare deres Navne: Hurs Søn paa
Efraims Bjerg; 9 Dekers Søn i Makaz og i Saalbim
og i Beth-Semes og Elon og Beth-Hanan; 10 Heseds
Søn i Aruboth, han havde Soko og hele Landet Hefer;
11 Abinadabs Søn havde hele Egnen Dor, han havde
Tafath, Salomos Datter, til Hustru; 12 Baena, Ahiluds
Søn, havde Thaanak og Megiddo og hele Beth-Sean,
som er ved Zarthan neden for Jisreel fra Beth-Sean
indtil Abel-Mehola, indtil paa hin Side Jokmeam; 13
Gebers Søn var i Ramoth i Gilead; han havde Jairs,
Manasse Søns, Byer, som ere i Gilead, han havde
Argobs Egn, som er i Basan, tresindstyve store Stæder
med Mure og med Kobberstænger; 14 Ahinadab,
Iddos Søn, var i Mahanaim; 15 Ahimaaz var i Nafthali,
han tog og Basmath, Salomos Datter, til Hustru; 16
Baena, Husais Søn, var i Aser og i Aloth; 17 Josafat,
Faruas Søn, var i Isaskar; 18 Simei, Elas Søn, var
i Benjamin; 19 Geber, Uris Søn, var i Gileads Land,
i Sihons, den amoritiske Konges, og i Ogs, Kongen
af Basans, Land, og det var kun een Befalingsmand,
som var i dette Land. 20 Juda og Israel vare mange
som Sand, der er ved Havet i Mangfoldighed; de aade
og drak og vare glade. 21 Og Salomo var en Herre
over alle Rigerne fra Floden til Filisternes Land og indtil
Ægyptens Landemærke; de bragte ham Skænk og
tjente Salomo alle hans Livsdage. 22 Og den Mad, der
gik med for Salomo til hver Dag, var tredive Kor fint Mel
og tresindstyve Kor Hvedemel; 23 ti fede Øksne og
tyve Græsøksne og hundrede Faar, foruden Hjorte og
Raadyr og Bøfler og alle Haande Fjerkræ paa Sti. 24
Thi han herskede i alt det, som laa paa denne Side
af Floden, fra Thipsa og indtil Gaza, over alle Konger
paa denne Side af Floden; og han havde Fred trindt
omkring paa alle sine Sider. 25 Og Juda og Israel
boede tryggelig, hver under sit Vintræ og under sit
Figentræ, fra Dan og indtil Beersaba, alle Salomos
Dage. 26 Salomo havde og fyrretyve Tusinde Stalde til
sine Vognheste og tolv Tusinde Ryttere. 27 Og disse
Befalingsmænd forsynede Kong Salomo og hver den,
som nærmede sig til Kong Salomos Bord, hver i sin
Maaned; de lode ikke fattes paa noget. 28 Og Byg og

Straa til Kørehestene og til Ridehestene førte de hen til det Sted, hvor det skulde være, hver efter Anvisningen. **29** Og Gud gav Salomo Visdom og saare megen Indsigt og en omfattende Forstand, som Sand, der er ved Havets Bred. **30** Og Salomos Visdom var større end alle Østerlændernes Visdom og end alle Ægypternes Visdom. **31** Og han var visere end alle Mennesker, end Esrahiteren Ethan, og Heman og Kalkol og Darda, Mahols Sønner, og hans Navn var berømt hos alle Hedninger trindt omkring. **32** Og han fremsatte tre Tusinde Ordsprog, og hans Sange vare Tusinde og fem. **33** Og han talede om Træerne fra Cederen, som er paa Libanon, og indtil Isopen, som vokser ud af Væggen; og han talede om Dyrene og om Fuglene og om krybende Dyr og om Fiskene. **34** Og man kom fra alle Folk for at høre Salomos Visdom, fra alle Konger paa Jorden, som havde hørt om hans Visdom.

5 Og Hiram, Kongen af Tyrus, sendte sine Tjenere til Salomo, da han havde hørt, at de havde salvet ham til Konge i hans Faders Sted; thi Hiram havde elsket David alle Dage. **2** Derfor sendte Salomo til Hiram og lod sige: **3** Du ved, at min Fader David ikke kunde bygge Herrens, sin Guds, Navn et Hus for Krigens Skyld, med hvilken de havde omspændt ham, indtil Herren gav dem under hans Fødders Saaler. **4** Men nu har Herren min Gud skaffet mig Rolighed trindt omkring, her er ingen Modstander og intet ondt hændet. **5** Og se, jeg tænker at bygge Herrens, min Guds, Navn et Hus, som Herren talede til min Fader David og sagde: Din Søn, som jeg skal sætte i dit Sted paa din Trone, han skal bygge mit Navn Huset. **6** Saa befal nu, at man hugger mig Cedertræ fra Libanon, og mine Tjenere skulle være med dine Tjenere, og jeg vil give dig Løn til dine Tjenere efter alt det, som du siger; thi du ved, at her er ingen hos os, som forstaar at hugge Træer, som Zidonierne. **7** Og det skete, der Hiram hørte Salomos Ord, da blev han saare glad, og han sagde: Lovet være Herren i Dag, som har givet David en viis Søn over dette talrige Folk! **8** Og Hiram sendte hen til Salomo og lod sige: Jeg har hørt det, som du sendte til mig om; jeg vil gøre al din Villie med Cedertræer og med Fyrretræer. **9** Mine Tjenere skulle føre dem ned fra Libanon til Havet, og jeg vil lade dem lægge i Flaader paa Havet og bringe dem til det Sted, som du sender mig Bud om, og jeg vil lade dem skille ad der, og du skal lade dem hente; men du skal gøre min Villie, at give mit Hus Kost. **10** Saa gav Hiram Salomo Cedertræer og Fyrretræer, alt efter hans Villie. **11** Og Salomo gav Hiram tyve Tusinde Kor Hvede til Spise for hans Hus og tyve Kor stødt Olivenolie; saa gav Salomo Hiram fra Aar til Aar. **12** Og Herren gav Salomo Visdom, som han havde tilsagt ham; og der var Fred imellem Hiram og imellem Salomo, og de gjorde begge en Pagt. **13** Og Kong Salomo udtog Pligtarbejdere af hele Israel, og Pligtarbejderne vare tredive Tusinde Mænd. **14** Og han sendte dem til Libanon, ti Tusinde hver Maaned, saa de skiftede; en Maaned vare de paa Libanon, og to Maaneder var hver i sit Hus, og Adoniram var over Pligtarbejderne. **15** Og Salomo havde halvfjerdsindstyve Tusinde Lastdragere og firsindstyve Tusinde Tømrere paa Bjerget, **16** foruden Salomos øverste Befalingsmænd, som vare over Arbejdet, nemlig tre Tusinde og tre Hundrede, som regerede over Folket, som gjorde Arbejdet. **17** Og Kongen bød det, og de bragte store Stene, kostbare Stene, hugne Stene til at lægge Grundvolden til Huset. **18** Og Salomos Bygningsmænd og Hirams Bygningsmænd og Gibliterne tilhuggede og beredte Træerne og Stenene til at bygge Huset.

6 Og det skete i det fire Hundrede og firsindstyvende Aar, efter at Israels Børn vare udgangne af Ægyptens Land, i det fjerde Aar i Maaneden Siv, det er den anden Maaned, efter at Salomo var bleven Konge over Israel, at han byggede Herren Huset. **2** Og det Hus, som Kong Salomo byggede Herren, dets Længde var tresindstyve Alen og dets Bredde tyve, og dets Højde var tredive Alen. **3** Og Forhallen foran Templets Hus, dens Længde var tyve Alen efter Husets Bredde, ti Alen var dens Bredde foran Huset. **4** Og han gjorde paa Huset Vinduer, med snever Udsigt. **5** Og han byggede ved Husets Væg en Omgang trindt omkring, ved Væggene af Huset trindt omkring, baade om Templet og Koret, og han gjorde Sidekamre deromkring. **6** Den nederste Omgang var fem Alen vid, og den midterste var seks Alen vid, og den tredje var syv Alen vid; thi han gjorde Afsætninger uden omkring Huset, at der skulde intet hæfte ved Husets Vægge. **7** Og Huset, der det blev bygget, blev det bygget af hele Stene, som bleve tilførte, og hverken Hamre eller Økse, ej heller noget Redskab af Jern blev hørt i Huset, der det byggedes. **8** Døren til det midterste Sidekammer var paa den højre Side af Huset, og man gik igennem Vindeltrapper op paa den midterste Omgang og fra den midterste op paa den tredje. **9** Og han byggede Huset og fuldendte det, og han lagde Tag paa Huset med Bjælker og Brædder af Cedertræ. **10** Og han byggede Omgangen ved hele Huset, fem Alen var dens Højde, og den hæftede til Huset med Cederbjælker. **11** Og Herrens Ord skete til Salomo og sagde: **12** Hvad angaar dette Hus, som du bygger, dersom du vandrer i mine Skikke og gør efter mine Befalinger og holder alle mine Bud ved at vandre efter dem: Saa vil jeg paa dig stadfæste mit Ord, som jeg talede til David, din Fader. **13** Og jeg vil bo midt iblandt Israels Børn og ikke forlade mit Folk Israel. **14**

Saa byggede Salomo Huset og fuldendte det. 15 Og
han byggede Husets Vægge indentil af Cederplanker,
fra Gulvet i Huset indtil Loftets Vægge overklædte
han det indentil med Træ; han overklædte og Gulvet i
Huset med Fyrreplanker. 16 Og han byggede tyve Alen
til fra Husets bageste Side af med Cederplanker, fra
Gulvet indtil øverst paa Væggene, og han byggede
Koret der indenfor til det allerhelligste. 17 Og Huset var
fyrretyve Alen langt, nemlig det hellige udenfor. 18 Og
Cedertræet indentil i Huset havde udskaarne Knapper
og udsprungne Blomster; det var altsammen Ceder,
der saas ingen Sten. 19 Og han beredte Koret indentil i
Huset, at man der skulde sætte Herrens Pagtes Ark. 20
Og Korets Længde fortil var tyve Alen, og dets Bredde
tyve Alen, og dets Højde tyve Alen, og han beslog det
med fint Guld og overklædte et Alter med Cedertræ. 21
Og Salomo beslog Huset indentil med fint Guld, og han
drog Kæder af Guld foran Koret og beslog det med
Guld. 22 Og hele Huset beslog han med Guld, indtil han
var bleven færdig med hele Huset, og hele Alteret, som
var for Koret, beslog han med Guld. 23 Og han gjorde i
Koret to Keruber af Olietræ, ti Alen var deres Højde. 24
Og den ene Kerubs Vinge var fem Alen, og den anden
Kerubs Vinge var fem Alen; der var ti Alen fra den ene
Vinges Ende og til den anden Vinges Ende. 25 Og den
anden Kerub var ti Alen; de to Keruber havde eet Maal
og een Udskæring. 26 Den ene Kerub var ti Alen høj og
ligesaa den anden Kerub. 27 Og han satte Keruberne
midt i Huset indentil, og Keruberne udbredte Vingerne,
og den enes Vinge rørte ved den ene Væg, og den
anden Kerubs Vinge rørte ved den anden Væg; men
deres Vinger midt i Huset rørte Vinge ved Vinge. 28
Og han beslog Keruberne med Guld. 29 Og paa alle
Husets Vægge trindt omkring lod han sætte Snitværk af
udskaarne Keruber og Palmer og udsprungne Blomster,
indentil og udentil. 30 Og han belagde Gulvet i Huset
med Guld, indentil og udentil. 31 Og Indgangen til Koret
gjorde han med Fløjdøre af Olietræ, Dørkarmen med
Dørstolperne udgjorde en Femtepart af Væggen. 32 Og
paa de to Fløjdøre af Olietræ satte han Snitværk af
udskaarne Keruber og Palmer og udsprungne Blomster
og beslog dem med Guld, og han udbredte Guld over
Keruberne og over Palmerne. 33 Saaledes gjorde han
og for Indgangen til det hellige Dørstolper af Olietræ,
som udgjorde den Fjerdepart af Væggen, 34 og to
Dørfløje af Fyrretræ, den ene Dør havde to Fløje, som
kunde opslaas, og den anden Dør havde to Fløje, som
kunde opslaas. 35 Og han udskar Keruber og Palmer
og udsprungne Blomster og beslog dem med Guld,
som var jævnt udbredt over det, som var udgravet. 36
Og han byggede den inderste Forgaard af tre Rader
udhugne Stene og en Rad tilhugne Cederstolper. 37 I
det fjerde Aar blev Grundvolden lagt til Herrens Hus, i
Siv Maaned. 38 Og i det ellevte Aar i Maaneden Bul,
som er den ottende Maaned, blev Huset fuldkommet
med alle sine Sager og med alt sit Tilbehør; og han
byggede paa det i syv Aar.

7 Men Salomo byggede paa sit eget Hus tretten
Aar og fuldendte hele sit Hus. 2 Og han byggede
Libanons Skovhus, hundrede Alen var dets Længde og
halvtredsindstyve Alen dets Bredde og tredive Alen
dets Højde, paa fire Rader Cedersøjler og udhugne
Cederbjælker paa Søjlerne. 3 Og det var tækket med
Ceder oventil over Bjælkerne, som hvilede paa fem
og fyrretyve Søjler, femten i hver Rad. 4 Og der var
Stokværk i tre Rader, og Vindue over for Vindue tre
Gange. 5 Og alle Døre og Dørstolper vare firkantede,
af Tømmerværk, og der var Vindue over for Vindue tre
Gange. 6 Og han gjorde Søjlehallen, halvtredsindstyve
Alen var dens Længde og tredive Alen dens Bredde, og
en Forhal foran den med Søjler og Opgangstrin foran
den. 7 Han gjorde ogsaa en Tronhal, hvor han vilde
dømme, en Retshal, og den var beklædt med Ceder
paa Gulvet fra den ene Ende til den anden. 8 Og i
hans Hus, hvori han boede, var en anden Forgaard
inden for Forhallen, den var gjort efter den samme Vis;
han gjorde ogsaa et Hus til Faraos Datter, som Salomo
havde taget til Hustru, ligesom denne Forhal. 9 Alt dette
var af kostbare Stene, hugne Stene efter Maal, savede
med Save indadtil og udadtil, og det fra Grunden indtil
Lejderne, ogsaa udadtil indtil den store Forgaard. 10
Grunden var ogsaa lagt af kostbare Stene, af store
Stene, af Stene paa ti Alen og Stene paa otte Alen. 11
Og oventil vare kostbare Stene, hugne Stene efter Maal,
og Ceder. 12 Men den store Forgaard trindt omkring
var af tre Rader hugne Stene og en Rad udhugne
Cederbjælker; saaledes var og Herrens Huses inderste
Forgaard og Forhallen ved Huset. 13 Og Kong Salomo
sendte hen og lod hente Hiram fra Tyrus. 14 Han var
en Enkes Søn af Nafthalis Stamme, og hans Fader
havde været en Mand fra Tyrus, en Kobbersmed; og
han var opfyldt med Visdom og Forstand og Kundskab
til at gøre alle Haande Gerning af Kobber, og han kom
til Kong Salomo og udførte alt hans Arbejde. 15 Og han
dannede to Kobberstøtter, atten Alen var Højden af
den ene Støtte, og en Traad paa tolv Alen gik omkring
den anden Støtte. 16 Og han gjorde to Kroner til at
sætte oven paa Støtternes Hoveder, støbte af Kobber;
Højden af den ene Krone var fem Alen, og Højden af
den anden Krone var fem Alen. 17 Der var et Net,
gjort som en Fletning, og Snore, gjorte som Kæder, om
Kronerne, som vare paa Støtternes Hoveder, syv om
den ene Krone og syv om den anden Krone. 18 Og han
gjorde Støtterne; og der var to Rader rundt omkring
ved det ene Net til at dække Kronerne, som vare oven

over Granatæblerne; saaledes gjorde han og paa den
anden Krone. 19 Og Kronerne, som vare paa Støtternes
Hoveder, vare gjorte som en Lillie, ved Forhallen, fire
Alen. 20 Og Kroner vare paa de to Støtter, ja tæt oven
for Bugningen, som var oven over Nettet; og der var to
Hundrede Granatæbler i to Rader rundt omkring ved
den anden Krone. 21 Og han oprejste Støtterne ved
Templets Forhal, og han oprejste den højre Støtte og
kaldte dens Navn Jakin, og han oprejste den venstre
Støtte og kaldte dens Navn Boas. 22 Og paa Støtternes
Hoveder var der gjort som en Lillie; saa blev Arbejdet
med Støtterne fuldendt. 23 Og han gjorde et støbt Hav;
det var ti Alen fra den ene Rand til den anden Rand og
var rundt trindt omkring, og fem Alen var dets Højde,
og en Snor tredive Alen lang gik om det trindt omkring.
24 Og der var Knapper rundt omkring under Randen
derpaa, og de gik trindt omkring det, ti paa hver Alen,
og de omgave Havet trindt omkring; der var to Rader
Knapper, som vare støbte i een Støbning med det selv.
25 Det stod paa tolv Okser, tre vare vendte mod Norden,
og tre vare vendte mod Vesten, og tre vare vendte mod
Sønden, og tre vare vendte mod Østen, og oven paa
dem stod Havet, og deres Bagdele vare alle indad. 26
Og Tykkelsen derpaa var en Haandbred, og Randen
derpaa var gjort som Randen paa et Bæger, ligesom et
Lillieblomster; det kunde holde to Tusinde Bath. 27 Han
gjorde ogsaa ti Kobberstole; Længden paa hver Stol
var fire Alen og dens Bredde fire Alen og dens Højde
tre Alen. 28 Og hver Stol var gjort saaledes: De havde
Fyldinger, ja Fyldinger imellem Listerne. 29 Og paa
Fyldingerne, som vare imellem Listerne, var der Løver,
Okser og Keruber, og over Listerne var der en fast
Fod oventil, og neden for Løverne og Okserne var der
Løvværk af nedhængende Arbejde. 30 Og hver Stol
havde fire Kobberhjul med Kobberaksler, og de fire Ben
derpaa havde Skulderstykker; neden under Kedelen
vare Skulderstykkerne støbte til; over for hvert var der
Løvværk. 31 Og Mundingen derpaa inden for Krandsen
og opad var en Alen høj, og Mundingen i denne var
rund, gjort som et Fodstykke, halvanden Alen vid, og
der var ogsaa om dens Munding alle Haande udskaaret
Arbejde, og Fyldingerne derpaa vare firkantede, ikke
runde. 32 Og de fire Hjul vare neden under Fyldingerne,
og de Stykker, som grebe om Hjulakslerne, vare gjorte
faste til Stolen, og hvert Hjuls Højde var halvanden
Alen. 33 Og Hjulene vare gjorte, som Vognhjul gøres;
de Stykker, som grebe om Akslerne, og deres Fælger
og deres Eger og deres Nav vare alle støbte. 34 Og
der vare fire Skulderstykker paa hver Stols fire Hjørner;
ud fra Stolen gik dens Skulderstykker frem. 35 Og paa
Overstykket af Stolen var der i en halv Alens Højde en
Runding trindt omkring; og paa Overstykket af Stolen
vare dens Haandgreb og dens Fyldinger ud af eet med
den. 36 Og han lod udgrave paa Fladerne af dens
Haandgreb og paa dens Fyldinger Keruber, Løver og
Palmer, hvor der var bart paa enhver, og Løvværk
trindt omkring. 37 Saaledes gjorde han de ti Stole, der
var een Støbning, eet Maal, een Udgravning for dem
alle sammen. 38 Og han gjorde ti Kobberkedler, hver
Kedel kunde holde 40 Bath, hver Kedel var fire Alen,
der var en Kedel paa hver Stol af de ti Stole. 39 Og
han satte de fem Stole ved Siden af Huset paa den
højre Side og fem ved Siden af Huset paa den venstre
Side deraf; men Havet satte han paa den højre Side
af Huset mod Sydøst. 40 Og Hiram gjorde Kedlerne
og Ildskufferne og Skaalene, og Hiram blev færdig
med alt Arbejdet, som han gjorde for Kong Salomo
til Herrens Hus: 41 De to Støtter og de runde Kroner,
som vare paa Hovedet af de to Støtter, og de to Net til
at dække de to runde Kroner, som vare paa Hovedet
af Støtterne; 42 og de fire Hundrede Granatæbler til
de to Net; to Rader Granatæbler til ethvert Net for at
dække de tvende runde Kroner, som vare oven paa
Støtterne; 43 og de ti Stole og de ti Kedler oven paa
Stolene; 44 og det ene Hav og de tolv Okser under
Havet; 45 og Gryderne og Ildskufferne og Skaalene.
Og alle de Kar, som Hiram gjorde for Kong Salomo til
Herrens Hus, vare af poleret Kobber. 46 Paa Jordanens
Slette lod Kongen dem støbe, i den faste Jord, imellem
Sukot og Zarthan. 47 Og Salomo lod alle Karrene
være uvejede for den saare store Mængdes Skyld;
Kobberets Vægt blev ikke undersøgt. 48 Og Salomo
lod gøre alle Redskaberne, som hørte til Herrens
Hus, nemlig Guldalteret og Bordet, som Skuebrødene
vare paa, af Guld, 49 og de fem Lysestager paa den
højre Side og de fem paa den venstre Side lige for
Koret, af fint Guld, og Blomsterne og Lamperne og
Saksene af Guld, 50 og Bækkenerne og Knivene og
Skaalene og Røgelseskaalene og Ildkarrene af fint
Guld; og Hængslerne til Dørene i Huset indentil i det
allerhelligste og til Husets Døre i Templet af Guld. 51
Saa blev alt Arbejdet færdigt, som Kong Salomo gjorde
til Herrens Hus; og Salomo førte de Ting, som hans
Fader David havde helliget, derind, nemlig Sølvet og
Guldet og Karrene, og han lagde det i Herrens Huses
Skatkammer.

8 Da lod Salomo de Ældste af Israel og alle
Stammernes Øverster, Fædrenehusenes Fyrster
iblandt Israels Børn forsamle sig til Kong Salomo i
Jerusalem, for at føre Herrens Pagts Ark op fra Davids
Stad, det er Zion. 2 Og alle Israels Mænd samledes til
Kong Salomo i Ethanim Maaned paa Højtiden, det er
den syvende Maaned. 3 Og alle de Ældste af Israel
kom, og Præsterne opløftede Arken. 4 Og de førte
Herrens Ark op tillige med Forsamlingens Paulun og

alle Helligdommens Redskaber, som vare i Paulunet;
Præsterne og Leviterne førte dem op. 5 Og Kong
Salomo og al Israels Menighed, de som vare forsamlede
om ham, stode hos ham foran Arken, de ofrede smaat
Kvæg og stort Kvæg, som ikke kunde tælles og ikke
regnes for Mangfoldigheden. 6 Og Præsterne førte
Herrens Pagts Ark til dens Sted, til Koret udi Huset, ind
i det allerhelligste hen under Kerubernes Vinger. 7 Thi
Keruberne udbredte Vingerne imod Arkens Sted, og
Keruberne dækkede over Arken og oven over dens
Stænger. 8 Og man drog Stængerne langt ud, og
Stængernes Knapper saas fra det hellige lige for Koret,
men udenfor kunde de ikke ses, og de bleve der
indtil denne Dag. 9 Der var intet i Arken uden de to
Stentavler, som Mose lagde deri ved Horeb, der Herren
gjorde Pagt med Israels Børn, der de vare dragne ud
fra Ægyptens Land. 10 Og det skete, der Præsterne gik
ud af Helligdommen, da fyldte Skyen Herrens Hus, 11
saa at Præsterne ikke kunde staa at gøre Tjeneste for
Skyen; thi Herrens Herlighed fyldte Herrens Hus. 12 Da
sagde Salomo: Herren sagde, at han vilde bo i Mørket.
13 Jeg har bygget dig en Boligs Hus, en fast Bolig, at
du skal bo deri i al Evighed. 14 Og Kongen vendte sit
Ansigt omkring og velsignede al Israels Forsamling, og
al Israels Forsamling stod. 15 Og han sagde: Lovet
være Herren, Israels Gud, som talede med sin Mund
til David min Fader og opfyldte det med sin Haand
og sagde: 16 Fra den Dag, da jeg udførte mit Folk
Israel at Ægypten, har jeg ikke udvalgt en Stad af alle
Israels Stammer, at man skulde bygge et Hus, for at
mit Navn skulde være der; men jeg udvalgte David, at
han skulde være over mit Folk Israel. 17 Og det var
i min Fader Davids Hjerte, at bygge Herrens, Israels
Guds, Navn et Hus. 18 Men Herren sagde til David,
min Fader: Eftersom det har været i dit Hjerte at bygge
mit Navn et Hus, saa gjorde du vel deri, at det var i dit
Hjerte. 19 Dog skal du ikke bygge det Hus, men din
Søn, han som udgaar af dine Lænder, han skal bygge
mit Navn et Hus. 20 Og Herren har opfyldt sit Ord, som
han talede; thi jeg er kommen op i Davids, min Faders,
Sted og sidder paa Israels Trone, saaledes som Herren
talede, og har bygget Herrens, Israels Guds, Navn et
Hus. 21 Og jeg har beskikket der et Sted til Arken, hvori
Herrens Pagt er, som han gjorde med vore Fædre, der
han førte dem ud af Ægyptens Land. 22 Og Salomo
stod foran Herrens Alter for al Israels Forsamling og
udbredte sine Hænder imod Himmelen, 23 og han
sagde: Herre, Israels Gud! der er ingen Gud som du i
Himmelen oventil eller paa Jorden nedentil, du som
holder Pagten og Miskundheden med dine Tjenere,
som vandre for dit Ansigt af deres ganske Hjerte; 24 du,
som har holdt din Tjener David, min Fader, det, som du
har tilsagt ham; du har talt det med din Mund og opfyldt
det med din Haand, som det ses paa denne Dag; 25
og nu, Herre Israels Gud! hold din Tjener David, min
Fader, det, du har tilsagt ham og sagt: Dig skal ikke
fattes en Mand for mit Ansigt, som skal sidde paa
Israels Trone, naar ikkun dine Børn bevare deres Vej,
at vandre for mit Ansigt, saaledes som du har vandret
for mit Ansigt. 26 Og nu, Israels Gud! lad dog dit Ord
staa fast, som du talede til din Tjener David, min Fader.
27 Thi sandelig, monne Gud skulde bo paa Jorden? Se,
Himlene og Himlenes Himle kunne ikke rumme dig,
langt mindre dette Hus, som jeg har bygget. 28 Men
vend dit Ansigt til din Tjeners Bøn og til hans ydmyge
Begæring, Herre, min Gud! at høre paa det Raab og
paa den Bøn, som din Tjener beder for dit Ansigt i Dag:
29 At dine Øjne maa være aabnede over dette Hus Nat
og Dag, over dette Sted, om hvilket du har sagt: Mit
Navn skal være der, til at høre den Bøn, som din Tjener
beder paa dette Sted; 30 og at du vil høre din Tjeners
og dit Folk Israels ydmyge Begæring, som de skulle
bede paa dette Sted, og at du vil høre paa det Sted,
hvor du bor i Himmelen, og vil høre og forlade. 31 Naar
nogen synder imod sin Næste, og man paalægger ham
en Ed, som han skal sværge, og den Ed kommer for dit
Alter i dette Hus: 32 Da vil du høre i Himmelen og gøre
derefter og dømme dine Tjenere, saa at du fordømmer
den ugudelige og fører hans Vej over hans Hoved og
retfærdiggør den retfærdige og giver ham efter hans
Retfærdighed. 33 Naar dit Folk Israel bliver slaget for
Fjendens Ansigt, fordi de have syndet imod dig, og de
da omvende sig til dig og bekende dit Navn og bede
og bønfalde dig om Naade i dette Hus: 34 Da vil du
høre i Himmelen og forlade dit Folk Israels Synd og
føre dem tilbage i det Land, som du har givet deres
Fædre. 35 Naar Himmelen bliver tillukt, og der vorder
ikke Regn, fordi de have syndet imod dig, og de bede
paa dette Sted og bekende dit Navn og omvende sig
fra deres Synder, fordi du ydmyger dem: 36 Da vil
du høre i Himmelen og forlade dine Tjeneres og dit
Folk Israels Synd, fordi du viser dem den gode Vej,
paa hvilken de skulle vandre, og vil give Regn over
dit Land, som du har givet dit Folk til Arv. 37 Naar der
vorder Hunger i Landet, naar der vorder Pest, naar der
vorder Tørke, Brand i Korn, Græshopper, Kornorme,
naar hans Fjende ængster ham i hans Stæders Land,
naar der kommer alle Haande Plage, alle Haande
Sygdom: 38 Al Bøn, al ydmyg Begæring, som sker af
hvert Menneske eller af alt dit Folk Israel, som kender
hver sit Hjertes Plage og udbreder sine Hænder til
dette Hus, 39 den vil du da høre i Himmelen, i den
faste Bolig, i hvilken du bor, og forlade og gøre derefter
og give enhver efter alle hans Veje, ligesom du kender
hans Hjerte; thi du alene kender alle Menneskenes
Børns Hjerter; 40 paa det de skulle frygte dig alle de

Dage, hvilke de leve i Landet, som du har givet vore
Fædre. 41 Ja ogsaa den fremmede, som ikke er af dit
Folk Israel, naar han kommer fra et langtfra liggende
Land for dit Navns Skyld; 42 (thi de skulle høre om dit
store Navn og om din stærke Haand og din udrakte
Arm) og nogen kommer og beder mod dette Hus: 43
Ham vil du da høre i Himmelen, i den faste Bolig, i
hvilken du bor, og gøre efter alt det, som den fremmede
raaber til dig om, paa det at alle Folk paa Jorden kunne
kende dit Navn og frygte dig, ligesom dit Folk Israel, og
at de skulle vide, at dette Hus, som jeg har bygget,
er kaldet efter dit Navn. 44 Naar dit Folk drager ud i
Krigen imod sin Fjende paa den Vej, hvor du sender
dem hen, og de bede til Herren, vendte mod den Stad,
som du udvalgte, og imod det Hus, som jeg har bygget
til dit Navn: 45 Da vil du høre i Himmelen deres Bøn og
deres ydmyge Begæring og skaffe dem Ret. 46 Naar
de synde imod dig, (thi der er intet Menneske, som
jo synder) og du bliver vred paa dem og giver dem
hen for Fjendens Ansigt, og de, som have fanget dem,
føre dem fangne til Fjendens Land, langt borte eller
nær hos; 47 og de tage det igen til Hjerte i Landet,
hvori de ere fangne, og omvende sig og bede til dig
om Naade i deres Land, som have taget dem fangne,
og sige: Vi have syndet og handlet ilde, vi have været
ugudelige; 48 og de omvende sig til dig af deres ganske
Hjerte og af deres ganske Sjæl i deres Fjenders Land,
som have taget dem fangne, og de bede til dig, vendte
imod deres Land, som du har givet til deres Fædre,
imod Staden, som du udvalgte, og Huset, som jeg har
bygget for dit Navn: 49 Da vil du høre i Himmelen, i
din faste Bolig, i hvilken du bor, deres Bøn og deres
ydmyge Begæringer og skaffe dem Ret 50 og forlade
dit Folk det, som de have syndet imod dig, og alle
deres Overtrædelser, som de have begaaet imod dig,
og lade dem finde Barmhjertighed for deres Ansigt,
som holde dem fangne, at disse maa forbarme sig over
dem; 51 thi de ere dit Folk og din Arv, som du udførte
af Ægypten, midt ud af Jernovnen; 52 at dine Øjne maa
være aabnede til din Tjeners ydmyge Begæring og til
dit Folk Israels ydmyge Begæring, at du vil høre dem i
alt det, hvori de paakalde dig. 53 Thi du udskilte dig
dem af alle Folk paa Jorden til en Arv, saaledes som du
talede ved Mose, din Tjener, da du udførte vore Fædre
af Ægypten, Herre, Herre! 54 Og det skete, der Salomo
havde fuldendt at bede til Herren hele denne Bøn og
ydmyge Begæring, da stod han op fra Herrens Alter, fra
at knæle paa sine Knæ, med sine Hænder udbredte
imod Himmelen, 55 og han stod og velsignede hele
Israels Forsamling med høj Røst og sagde: 56 Lovet
være Herren, som har givet sit Folk Israel Rolighed
efter alt det, som han har talt! der blev ikke et Ord til
intet af alle hans gode Ord, som han talede ved Mose,
sin Tjener. 57 Herren vor Gud være med os, ligesom
han har været med vore Fædre! Han forlade os ikke og
overgive os ikke! 58 at han vil bøje vort Hjerte til sig,
saa at vi vandre i alle hans Veje og holde hans Bud og
hans Skikke og hans Befalinger, som han har budet
vore Fædre, 59 og at disse mine Ord, som jeg har
bedet ydmygeligt med for Herrens Ansigt, maa komme
nær for Herren vor Gud Dag og Nat, at han vil skaffe
sin Tjener Ret og sit Folk, Israel, Ret, hver Dags Sag
paa sin Dag, 60 paa det at alle Folk paa Jorden skulle
vide, at Herren han er Gud, og ingen ydermere, 61 og
at eders Hjerter maa være retskafne for Herren vor
Gud til at vandre i hans Skikke og til at holde hans Bud
som paa denne Dag. 62 Og Kongen og al Israel med
ham ofrede Offer for Herrens Ansigt. 63 Og Salomo
ofrede Takofre, som han ofrede til Herren, to og tyve
Tusinde Øksne og Hundrede og tyve Tusinde Faar;
saa indviede Kongen og alle Israels Børn Herrens
Hus. 64 Paa den samme Dag helligede Kongen den
mellemste Part af Forgaarden, som var lige for Herrens
Hus; thi han lavede der Brændofret og Madofret og
Takofrenes Fedtstykker, fordi det Kobberalter, som
stod for Herrens Ansigt, var for lidet til at tage imod
Brændofret og Madofret og Takofrenes Fedtstykker. 65
Og Salomo holdt paa den samme Tid Højtiden og al
Israel med ham, en stor Forsamling fra Strækningen
mellem Hamath og Ægyptens Bæk, for Herrens vor
Guds Ansigt i syv Dage og atter i syv Dage, det var
fjorten Dage. 66 Paa den ottende Dag lod han Folket
fare, og de velsignede Kongen, og de gik glade til deres
Telte og vel til Mode i Hjertet over alt det gode, som
Herren havde gjort David, sin Tjener, og Israel, sit Folk.

9 Og det skete, der Salomo havde fuldendt at bygge
Herrens Hus og Kongens Hus og alt, som Salomo
begærede, som han havde Lyst til at gøre: 2 Da
aabenbarede Herren sig for Salomo anden Gang,
ligesom han havde aabenbaret sig for ham i Gibeon. 3
Og Herren sagde til ham: Jeg har hørt din Bøn og din
ydmyge Begæring, som du ydmygeligt har bedet med
for mit Ansigt, jeg har helliget dette Hus, som du har
bygget, at jeg vil sætte mit Navn der indtil evig Tid, og
mine Øjne og mit Hjerte skulle være der alle Dage.
4 Og du, dersom du vandrer for mit Ansigt, ligesom
David, din Fader, vandrede, med et fuldkomment Hjerte
og med Oprigtighed til at gøre efter alt det, som jeg
har budet dig, og du holder mine Skikke og mine
Forskrifter: 5 Da vil jeg stadfæste dit Riges Trone over
Israel evindeligt, ligesom jeg talte til David, din Fader,
og sagde: Dig skal ikke fattes en Mand paa Israels
Trone. 6 Dersom I vende eder bort, I og eders Børn,
fra mig og ikke holde mine Bud og mine Skikke, som
jeg gav for eders Ansigt, og I gaa hen og tjene andre

Guder og tilbede dem: 7 Da vil jeg udrydde Israel
fra at være i Landet, som jeg har givet dem, og det
Hus, som jeg har helliget til mit Navn, vil jeg forkaste
fra mit Ansigt, og Israel skal blive til et Ordsprog og
til en Spot iblandt alle Folk. 8 Og saa højt end dette
Hus monne være, skulle dog alle, som gaa forbi det,
grue og hvisle, og de skulle sige: Hvorfor har Herren
gjort saaledes ved dette Land og ved dette Hus? 9
Og de skulle sige: Fordi de forlode Herren deres Gud,
som udførte deres Fædre af Ægyptens Land, og holdt
fast ved andre Guder og tilbade dem og tjente dem,
derfor har Herren ladet alt dette onde komme over
dem. 10 Og det skete, der de tyve Aar vare til Ende, i
hvilke Salomo byggede de to Huse, Herrens Hus og
Kongens Hus, 11 og Hiram, Kongen i Tyrus, havde
hjulpet Salomo med Cedertræer og Fyrretræer og med
Guldet efter al hans Lyst: Da gav Kong Salomo Hiram
tyve Stæder i Galilæas Land. 12 Og Hiram drog ud af
Tyrus for at bese de Stæder, som Salomo havde givet
ham, og de behagede ham ikke. 13 Og han sagde:
Hvad er dette for Stæder, min Broder, som du har givet
mig? og han kaldte dem Kabul-Land indtil denne Dag.
14 Og Hiram havde sendt til Kongen Hundrede og tyve
Centner Guld. 15 Saaledes forholdt det sig med de
Pligtarbejdere, som Kong Salomo udtog til at bygge
Herrens Hus og sit Hus og Millo og Jerusalems Mur og
Hazor og Megiddo og Geser: — 16 Farao, Kongen af
Ægypten, var dragen op og havde indtaget Geser og
opbrændt den med Ild og ihjelslaget Kananiten, som
boede i Staden, og givet sin Datter, Salomos Hustru,
den til Medgift. 17 Saa byggede Salomo Geser og
det nedre Beth-Horon 18 og Baalath og Thadmor i
Ørken udi Landet 19 og alle de Forraadsstæder, som
Salomo havde, og Vognstæder og Stæder til Ryttere
og det, som Salomo begærede, som han havde Lyst
til at bygge i Jerusalem og paa Libanon og i hele
sit Herredømmes Land: — 20 Alt det Folk, som var
overblevet af Amoriter, Hethiter, Feresiter, Heviter og
Jebusiter, de, som ikke vare af Israels Børn, 21 deres
Børn, som vare overblevne efter dem i Landet, og som
Israels Børn ikke havde kunnet ødelægge, dem udtog
Salomo til at være arbejdspligtige Tjenere indtil denne
Dag. 22 Men Salomo gjorde ikke nogen af Israels Børn
til Træl; men de vare Krigsmænd og hans Tjenere og
hans Fyrster og hans Høvedsmænd og Øverster over
hans Vogne og hans Ryttere. 23 Disse vare de øverste
Befalingsmænd, som vare over Salomos Arbejder, fem
Hundrede og halvtredsindstyve, de som regerede over
det Folk, som gjorde Arbejdet. 24 Der Faraos Datter
drog op fra Davids Stad ind i sit Hus, som han havde
bygget til hende, da byggede han Millo. 25 Og Salomo
ofrede tre Gange om Aaret Brændofre og Takofre paa
det Alter, som han byggede Herren, og gjorde Røgelse
paa det, som var for Herrens Ansigt, og han havde
fuldendt Huset. 26 Og Kong Salomo lod gøre Skibe i
Eziongeber, som er ved Eloth, ved det røde Havs Bred,
i Edoms Land 27 Og Hiram sendte sine Tjenere paa
de Skibe, Skibsmænd, forfarne til Søs, med Salomos
Tjenere. 28 Og de kom til Ofir og hentede derfra fire
Hundrede og tyve Centner Guld og førte det til Kong
Salomo.

10 Og Dronningen af Seba hørte Salomos Rygte
i Herrens Navn og kom for at prøve ham med
mørke Taler. 2 Og hun kom til Jerusalem med en saare
stor Skare, med Kameler, som bare vellugtende Urter
og saare meget Guld og kostbare Stene; og hun kom til
Salomo og talte med ham alt det, som var i hendes
Hjerte. 3 Og Salomo udtydede hende alle hendes
Ord; der var ikke et Ord skjult for Kongen, som han
ej udtydede hende. 4 Da Dronningen af Seba saa al
Salomos Visdom og Huset, som han havde bygget,
5 og Maden til hans Bord og hans Tjeneres Bolig,
og hvordan de stode, som opvartede ham, og deres
Klæder og hans Mundskænke og hans Opgang, ad
hvilken han gik op til Herrens Hus: Da var hun ude af
sig selv. 6 Og hun sagde til Kongen: Det Ord er sandt,
som jeg har hørt i mit Land om dine Sager og om din
Visdom. 7 Og jeg troede ikke Ordene, førend jeg kom,
og mine Øjne saa det, og se, ikke Halvdelen er mig
forkyndt; du har mere Visdom og godt end efter Rygtet,
sofh jeg hørte. 8 Salige ere dine Mænd, salige ere
disse dine Tjenere, som stedse staa for dit Ansigt, og
som høre din Visdom. 9 Lovet være Herren din Gud,
som havde Lyst til at sætte dig paa Israels Trone; fordi
Herren elsker Israel evindeligt, derfor satte han dig
til Konge at gøre Ret og Retfærdighed. 10 Og hun
gav Kongen Hundrede og tyve Centner Guld og saare
mange vellugtende Urter og kostbare Stene, der kom
ikke ydermere saadanne Urter i Mangfoldighed som
disse, hvilke Dronningen af Seba gav Kong Salomo. 11
Dertilmed havde Hirams Skibe, som bragte Guld fra
Ofir, ført saare meget Hebentræ og kostbare Stene
fra Ofir. 12 Og Kongen lod gøre Piller i Herrens Hus
og i Kongens Hus af Hebentræ og Harper og Salter til
Sangerne; saadant Hebentræ kom ikke og blev ikke
ydermere set indtil denne Dag. 13 Og Kong Salomo
gav Dronningen af Seba alt det, hun havde Lyst til,
som hun begærede, foruden det, han gav hende efter
Kong Salomos Formue; og hun vendte om og drog
til sit Land, hun og hendes Tjenere. 14 Og Vægten
paa det Guld, som kom til Salomo paa et Aar, var
seks Hundrede seks og tresindstyve Centner Guld,
15 foruden det, som indkom fra Toldbetjentene og
Kræmmernes Købmandskab og fra alle Kongerne i
Arabien og Fyrsterne i Landet. 16 Og Kong Salomo

lod gøre to Hundrede Skjolde af drevet Guld; seks
Hundrede Sekel Guld lod han gaa paa hvert Skjold;
17 og tre Hundrede smaa Skjolde af drevet Guld; tre
Pund Guld lod han gaa paa hvert Skjold; og Kongen
lagde dem i Libanons Skovhus. 18 Og Kongen lod
gøre en stor Trone af Elfenben og beslog den med
lutret Guld. 19 Tronen havde seks Trin, og Hovedet
paa Tronen var rundt bagtil, og der var Arme paa
begge Sider til Sædets Sted, og to Løver stode ved
Armene. 20 Og der stod tolv Løver paa de seks Trin
paa begge Sider; saadant er ikke gjort i noget Rige.
21 Og alle Kong Salomos Drikkekar vare af Guld, og
alle Kar i Libanons Skovhus vare af fint Guld; der
var intet Kar af Sølv, det agtedes ikke for noget i
Salomos Dage; 22 fordi Kongen havde Tharsisskibe
paa Havet med Hirams Skibe, een Gang i tre Aar kom
Tharsisskibene, som bragte Guld og Sølv, Elfenben og
Aber og Paafugle. 23 Og Kong Salomo blev større end
alle Konger paa Jorden ved Rigdom og ved Visdom. 24
Og fra alle Lande søgte de Salomo for at høre hans
Visdom, som Gud havde givet i hans Hjerte. 25 Og de
førte hver sin Skænk, Sølvkar og Guldkar og Klæder
og Rustning og vellugtende Urter, Heste og Muler,
hvilket skete aarligt. 26 Og Salomo samlede Vogne og
Ryttere, saa at han havde Tusinde og fire Hundrede
Vogne og tolv Tusinde Ryttere, og han lod dem blive
i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. 27 Og
Kongen gjorde Sølvet i Jerusalem som Stenene og
gjorde Cedertræerne som Morbærtræerne, der ere i
Lavlandet, i Mangfoldighed. 28 Og Udførselen af Heste
skete for Salomo fra Ægypten; og en Skare af Kongens
Købmænd hentede en Skare for rede Penge. 29 Og
der kom op og udførtes en Vogn af Ægypten for seks
Hundrede Sekel Sølv og en Hest for Hundrede og
halvtredsindstyve; og saaledes førte de dem ud til alle
Hethiternes Konger og til Kongerne i Syrien ved egen
Haand.

11 Og Kong Salomo elskede mange fremmede
Kvinder foruden Faraos Datter, moabitiske,
ammonitiske, edomitiske, zidonitiske, hethitiske, 2
af de Hedninger, om hvilke Herren havde sagt til
Israels Børn: Gaar ikke ind til dem og lader dem ikke
komme ind til eder, de skulle visselig bøje eders Hjerter
efter deres Guder; ved disse hængte Salomo med
Kærlighed. 3 Og hans Hustruer vare syv Hundrede
Fruer og tre Hundrede Medhustruer; og hans Hustruer
bøjede hans Hjerte. 4 Og det skete, den Tid Salomo
blev gammel, bøjede hans Hustruer hans Hjerte efter
andre Guder; og hans Hjerte var ikke helt med Herren
hans Gud som Davids, hans Faders, Hjerte. 5 Thi
Salomo vandrede efter Astoreth, Zidoniernes Gud,
og efter Milkom, Ammoniternes Vederstyggelighed.
6 Og Salomo gjorde det, som var ondt for Herrens
Øjne, og vandrede ikke fuldkommelig efter Herren som
David, hans Fader. 7 Da byggede Salomo en Høj til
Kamos, Moabs Vederstyggelighed, paa Bjerget, som
ligger lige for Jerusalem, og til Molek, Ammons Børns
Vederstyggelighed. 8 Og saa gjorde han for alle sine
fremmede Kvinder, som gave Røgelse og ofrede til
deres Guder. 9 Og Herren blev vred paa Salomo,
fordi hans Hjerte bøjede sig fra Herren, Israels Gud,
som havde aabenbaret sig for ham to Gange, 10 og
som havde givet ham Befaling om denne Sag, at han
ikke skulde vandre efter andre Guder, og han holdt
ikke det, som Herren havde befalet. 11 Derfor sagde
Herren til Salomo: Efterdi saadant er hos dig, og du
ikke har holdt min Pagt og mine Skikke, som jeg har
budet dig, vil jeg visselig rive Riget fra dig og give din
Tjener det. 12 Dog vil jeg ikke gøre det i dine Dage, for
Davids, din Faders, Skyld; af din Søns Haand vil jeg
rive det. 13 Dog vil jeg ikke rive det ganske Rige fra
dig; een Stamme vil jeg give din Søn, for Davids, min
Tjeners Skyld, og for Jerusalems Skyld, som jeg har
udvalgt. 14 Og Herren opvakte Salomo en Modstander,
nemlig Edomiteren Hadad, han var af Kongens Sæd
i Edom. 15 Thi det skete, der David var i Edom, der
Joab, Stridshøvedsmanden, drog op at begrave de
ihjelslagne, da slog han alt Mandkøn i Edom. 16 Thi
Joab og al Israel bleve der seks Maaneder, indtil han
havde udryddet alt Mandkøn i Edom. 17 Men Hadad
flyede, han og nogle edomitiske Mænd af hans Faders
Tjenere med ham, for at komme til Ægypten, og Hadad
var en liden Dreng. 18 Og de droge op fra Midian og
kom til Paran, og de toge Mænd med sig fra Paran
og kom til Ægypten til Farao, Kongen i Ægypten, og
han gav ham et Hus og tilsagde ham Underholdning
og gav ham Land. 19 Og Hadad fandt stor Naade for
Faraos Øjne; og han gav ham til Hustru sin Hustrus
Søster, Dronning Takfenes's Søster. 20 Og Takfenes's
Søster fødte ham Genubath, hans Søn, og Takfenes
afvante ham udi Faraos Hus, og Genubath var i Faraos
Hus midt iblandt Faraos Børn. 21 Der Hadad hørte i
Ægypten, at David laa med sine Fædre, og at Joab,
Stridshøvedsmanden, var død, da sagde Hadad til
Farao: Lad mig fare, at jeg kan drage til mit Land. 22
Og Farao sagde til ham: Men hvad fattes dig hos mig?
og se, du søger at drage til dit Land; og han sagde:
Mig fattes intet, men lad mig dog fare. 23 Gud opvakte
ham ogsaa en Modstander, Reson, Eljadas Søn, som
flyede fra sin Herre Hadad-Eser, Kongen af Zoba, 24
og samlede Mænd til sig og blev Høvedsmand for en
Trop, der David slog dem; og de droge til Damaskus
og boede i den og regerede i Damaskus. 25 Og han
var Israels Modstander alle Salomos Dage, og det var
foruden det onde, som Hadad gjorde; og han hadede

Israel og blev Konge over Syrien. 26 Og Jeroboam,
Nebats Søn, en Efratiter fra Zareda, hvis Moders Navn
var Zerua, en Enke, Salomos Tjener, han opløftede
ogsaa Haand imod Kongen. 27 Og dette er Sagen,
hvorfor han opløftede Haand imod Kongen: Salomo
byggede Millo og tillukkede det aabne Sted paa Davids
sin Faders Stad. 28 Og Manden Jeroboam var et
dygtigt Menneske, og der Salomo saa den unge Karl,
at han udrettede Gerningen vel, da beskikkede han
ham over alt Josefs Hus's Arbejde. 29 Og det skete
paa samme Tid, da Jeroboam gik ud af Jerusalem,
at Siloniteren Ahia, Profeten, traf ham paa Vejen og
han var iført et nyt Klædebon, og de to vare alene paa
Marken. 30 Og Ahia tog fat i det nye Klædebon, som
han havde paa sig, og han rev det i tolv Stykker. 31
Og han sagde til Jeroboam: Tag ti Stykker til dig; thi
saa siger Herren, Israels Gud: Se, jeg river Riget af
Salomos Haand og vil give dig de ti Stammer. 32 Men
han skal have den ene Stamme for min Tjener Davids
Skyld og for Jerusalems Stads Skyld, som jeg udvalgte
af alle Israels Stammer; 33 fordi de have forladt mig og
nedbøjet sig for Astoreth, Zidoniernes Gud, for Kamos,
Moabiternes Gud, og for Milkom, Ammons Børns Gud,
og de have ikke vandret i mine Veje til at gøre, hvad ret
var for mine Øjne, og mine Skikke og mine Forskrifter
som David hans Fader. 34 Dog vil jeg ikke tage noget
af Riget ud af hans Haand; men jeg vil lade ham blive
en Fyrste i alle hans Livs Dage, for Davids min Tjeners
Skyld, som jeg udvalgte, som holdt mine Bud og mine
Skikke. 35 Men jeg vil tage Riget ud af hans Søns
Haand og give dig de ti Stammer. 36 Og jeg vil give
hans Søn en Stamme, paa det David, min Tjener, skal
alle Dage have et Lys for mit Ansigt i Jerusalem, den
Stad, som jeg udvalgte mig, at sætte mit Navn der. 37
Og dig vil jeg antage, at du skal regere over alt det, din
Sjæl begærer, og du skal være Konge over Israel. 38
Og det skal ske, dersom du hører alt det, jeg byder dig,
og vandrer i mine Veje og gør det, som er ret for mine
Øjne, at holde mine Skikke og mine Bud, saaledes som
David, min Tjener, gjorde: Da vil jeg være med dig og
bygge et bestandigt Hus, saaledes som jeg byggede
David, og give dig Israel. 39 Og jeg vil ydmyge Davids
Sæd for denne Sags Skyld, dog ikke alle Dage. 40
Og Salomo søgte efter at dræbe Jeroboam; da gjorde
Jeroboam sig rede og flyede til Ægypten, til Sisak,
Kongen i Ægypten, og blev i Ægypten, indtil Salomo
døde. 41 Men det øvrige af Salomos Handeler, og alt,
hvad han har gjort, og hans Visdom, ere de Ting ikke
skrevne i Salomos Krønikers Bog? 42 Men Dagene,
som Salomo var Konge i Jerusalem over al Israel, vare
fyrretyve Aar. 43 Og Salomo laa med sine Fædre og
blev begraven i Davids, sin Faders, Stad; og Roboam,
hans Søn, blev Konge i hans Sted.

12 Og Roboam drog til Sikem; thi al Israel var
kommen til Sikem for at gøre ham til Konge. 2 Og
det skete, der Jeroboam, Nebats Søn, hørte det — han
var endnu i Ægypten, hvorhen han var flygtet fra Kong
Salomos Ansigt, og Jeroboam boede i Ægypten, 3 og
de sendte hen og kaldte ham — saa kom Jeroboam
og al Israels Menighed, og de talte med Roboam og
sagde: 4 Din Fader gjorde vort Aag haardt; men gør du
os nu din Faders haarde Tjeneste og hans svare Aag,
som han lagde paa os, lettere, saa ville vi tjene dig. 5
Og han sagde til dem: Gaar hen endnu i tre Dage, og
kommer igen til mig; og Folket gik. 6 Og Kong Roboam
raadførte sig med de ældste, som havde staaet for hans
Fader Salomos Ansigt, der han var levende, og sagde:
Hvorledes raade I at give dette Folk Svar tilbage? 7 Og
de sagde til ham saaledes: Dersom du vil være dette
Folk til Tjeneste i Dag, og tjene dem og svare dem
vel og tale gode Ord til dem, da blive de dine Tjenere
alle Dage. 8 Men han forlod de ældstes Raad, som
de madede ham, og raadførte sig med de unge, som
vare opvoksede med ham, dem som stode for hans
Ansigt. 9 Og han sagde til dem: Hvad raade I, at vi
skulle give dette Folk for Svar tilbage, som talte til mig,
sigende: Gør du os dette Aag lettere, som din Fader
lagde paa os? 10 Og de unge, som vare opvoksede
med ham, talte til ham, sigende: Saa skal du sige til
det Folk, som talte til dig og sagde: Din Fader gjorde
vort Aag svart, men gør du os det lettere, saa skal du
tale til dem: Min Lillefinger skal være tykkere end min
Faders Lænder. 11 Nu da, min Fader lagde eder et
svart Aag paa, men jeg, jeg vil gøre eders Aag svarere;
min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg, jeg vil
tugte eder med Skorpioner. 12 Saa kom Jeroboam og
alt Folket til Roboam paa den tredje Dag, som Kongen
havde talt og sagt: Kommer igen til mig paa den tredje
Dag! 13 Og Kongen svarede Folket haardt og forlod de
ældstes Raad, som de havde raadet ham. 14 Og han
talte til dem efter de unges Raad og sagde: Min Fader
gjorde eders Aag svart, men jeg, jeg vil gøre eders
Aag svarere; min Fader tugtede eder med Svøber, men
jeg, jeg vil tugte eder med Skorpioner. 15 Og Kongen
hørte ikke Folket; thi Aarsagen var fra Herren, for at
han kunde stadfæste sit Ord, som Herren havde talt
ved Siloniteren Ahia til Jeroboam, Nebats Søn. 16 Der
al Israel saa, at Kongen ikke vilde høre dem, da gav
Folket Kongen et Svar tilbage og sagde: Hvad Del have
vi da i David? vi have ingen Lod i Isajs Søn; Israel!
drag til dine Telte; se nu til dit Hus, o David! Saa gik
Israel til sine Telte. 17 Dog Israels Børn, som boede
i Judas Stæder, over dem regerede Roboam. 18 Da
sendte Kong Roboam Adoram, som var Rentemester,
til dem, og al Israel stenede ham med Stene, saa at
han døde; men Kong Roboam brugte al sin Styrke til at

komme op i Vognen for at fly til Jerusalem. **19** Saa faldt
Israel af fra Davids Hus indtil denne Dag. **20** Og det
skete, der al Israel hørte, at Jeroboam var kommen
tilbage, da sendte de hen og kaldte ham til Menigheden
og gjorde ham til Konge over al Israel; der var ingen,
som fulgte efter Davids Hus, undtagen Judas Stamme
alene. **21** Der Roboam kom til Jerusalem, da samlede
han alt Judas Hus og Benjamins Stamme, hundrede og
firsindstyve Tusinde udvalgte Krigsmænd, for at stride
imod Israels Hus, at føre Riget tilbage til Roboam,
Salomos Søn. **22** Men Guds Ord skete til Semaja, den
Guds Mand, og sagde: **23** Tal til Roboam, Salomos
Søn, Judas Konge, og til al Judas Hus og Benjamin og
til det øvrige Folk, og sig: **24** Saaledes sagde Herren: I
skulle ikke drage op og ej stride imod eders Brødre,
Israels Børn, vender tilbage hver til sit Hus, thi denne
Handel er sket af mig; og de adløde Herrens Ord og
vendte tilbage for at gaa bort efter Herrens Ord. **25**
Og Jeroboam byggede Sikem paa Efraims Bjerg og
boede derudi, og han drog ud derfra og byggede Pnuel.
26 Og Jeroboam tænkte i sit Hjerte: Nu maatte Riget
vende tilbage til Davids Hus. **27** Dersom dette Folk
skal gaa op at gøre Offer i Herrens Hus i Jerusalem,
saa maatte dette Folks Hjerte vende tilbage til deres
Herre, til Roboam, Judas Konge, ja de maatte slaa mig
ihjel og vende tilbage til Roboam, Judas Konge. **28**
Derfor holdt Kongen et Raad og gjorde to Guldkalve;
og han sagde til dem: Det er eder for meget at gaa op
til Jerusalem; se dine Guder, Israel! som førte dig op af
Ægyptens Land. **29** Og han satte den ene i Bethel, og
den anden satte han i Dan. **30** Og denne Gerning blev
til Synd; og Folket lige til Dan gik hen til en af dem.
31 Han gjorde Huset paa Højene og gjorde Præster
af Folket i Flæng, som ikke vare af Levi Børn. **32** Og
Jeroboam gjorde en Højtid i den ottende Maaned paa
den femtende Dag i Maaneden ligesom Højtiden, som
var i Juda, og ofrede paa Alteret; saaledes gjorde han
i Bethel for at ofre til Kalvene, som han havde gjort;
og han beskikkede Præster i Bethel til Højene, som
han havde gjort. **33** Og han ofrede paa Alteret, som
han havde gjort i Bethel, paa den femtende Dag i den
ottende Maaned, i Maaneden, som han havde optænkt
af sit eget Hjerte, og gjorde en Højtid for Israels Børn
og ofrede paa Alteret til at gøre Røgelse.

13 Og se, der kom en Guds Mand af Juda efter
Herrens Ord til Bethel, medens Jeroboam stod
ved Alteret for at gøre Røgelse. **2** Og han raabte imod
Alteret efter Herrens Ord og sagde: Alter! Alter! saa
sagde Herren: Se, for Davids Hus skal fødes en Søn,
hvis Navn skal være Josias, og han skal ofre paa dig
Højenes Præster, som gøre Røgelse paa dig, og de
skulle opbrænde Menneskers Ben paa dig. **3** Og han
gav paa den samme Dag et underligt Tegn og sagde:
Dette er det underlige Tegn paa, at Herren har talt
dette: Se, Alteret skal revne, og Asken, som er derpaa,
skal adspredes. **4** Og det skete, der Kongen hørte den
Guds Mands Ord, som raabte imod Alteret i Bethel,
da rakte Jeroboam sin Haand ud fra Alteret og sagde:
Griber ham! og hans Haand visnede, som han udrakte
imod ham, saa at han ikke kunde drage den tilbage til
sig. **5** Og Alteret revnede, og Asken blev adspredt fra
Alteret efter det underlige Tegn, som den Guds Mand
havde givet ved Herrens Ord. **6** Da svarede Kongen
og sagde til den Guds Mand: Kære, bed ydmygeligt
for Herren din Guds Ansigt, og bed for mig, at min
Haand maa komme tilbage til mig igen. Da bad den
Guds Mand ydmygeligt for Herrens Ansigt, og Kongens
Haand kom tilbage til ham og blev, som den var tilforn.
7 Og Kongen sagde til den Guds Mand: Kom hjem med
mig, og vederkvæg dig, og jeg vil give dig en Gave. **8**
Men den Guds Mand sagde til Kongen: Dersom du
vilde give mig Halvdelen af dit Hus, gaar jeg dog ikke
med dig, og jeg vil ikke æde Brød og ikke drikke Vand
paa dette Sted. **9** Thi det er mig saa budet ved Herrens
Ord og sagt: Du skal ikke æde Brød og ej drikke Vand,
og du skal ikke vende tilbage ad den Vej, paa hvilken
du kom. **10** Og han gik bort ad en anden Vej og vendte
ikke tilbage ad den Vej, som han var kommen til Bethel.
11 Og der boede en gammel Profet i Bethel, og hans
Søn kom og fortalte ham al den Gerning, som den
Guds Mand gjorde den Dag i Bethel, de Ord, som han
talte til Kongen, og de fortalte deres Fader dem. **12** Og
deres Fader sagde til dem: Hvor er den Vej, han gik
ad? thi hans Sønner havde set Vejen, ad hvilken den
Guds Mand, som var kommen fra Juda, gik bort. **13**
Da sagde han til sine Sønner: Sadler mig Asenet; og
de sadlede Asenet til ham, og han red derpaa. **14** Og
han drog efter den Guds Mand og fandt ham siddende
under Egen og sagde til ham: Er du den Guds Mand,
som kom fra Juda? og han sagde: Ja. **15** Da sagde han
til ham: Kom hjem med mig og æd Brød! **16** Og han
sagde: Jeg kan ikke vende tilbage med dig og komme
med dig, jeg vil hverken æde Brød, ej heller drikke
Vand med dig paa dette Sted. **17** Thi der skete et Ord
til mig ved Herrens Ord: Du skal hverken æde Brød, ej
heller drikke Vand der, du skal ikke vende tilbage, at
gaa ad den Vej, paa hvilken du kom. **18** Og han sagde
til ham: Jeg er og en Profet som du, og en Engel talte
med mig ved Herrens Ord og sagde: Før ham tilbage
med dig til dit Hus, at han æder Brød og drikker Vand;
men han løj for ham. **19** Og han vendte tilbage med
ham, og han aad Brød i hans Hus og drak Vand. **20**
Og det skete, der de sade til Bords, da skete Herrens
Ord til Profeten, som havde ført ham tilbage, **21** og
han raabte til den Guds Mand, som var kommen fra

Juda, og sagde: Saa sagde Herren: Fordi du har været
genstridig imod Herrens Mund og ikke har holdt det
Bud, som Herren din Gud bød dig, 22 men du vendte
tilbage og aad Brød og drak Vand paa det Sted, om
hvilket jeg sagde dig: Du skal hverken æde Brød, ej
heller drikke Vand: Derfor skal dit Legeme ikke komme
til dine Fædres Grav. 23 Og det skete, efter at han
havde ædt Brød, og efter at han havde drukket, da
sadlede han Asenet til ham, nemlig til Profeten, som
han havde ført tilbage. 24 Saa drog han bort, og en
Løve mødte ham paa Vejen og dræbte ham; og hans
Legeme var kastet paa Vejen, og Asenet stod hos det,
og Løven stod hos Legemet. 25 Og se, Folket som gik
der forbi og saa Legemet kastet paa Vejen og Løven
staa hos Legemet, de kom og sagde det i Staden, som
den gamle Profet boede udi. 26 Der Profeten, som
havde ført ham tilbage af Vejen, hørte det, da sagde
han: Det er den Guds Mand, som var genstridig imod
Herrens Mund, derfor gav Herren ham til Løven, og
den sønderrev ham og dræbte ham efter Herrens Ord,
som han talte til ham. 27 Og han talte til sine Sønner
og sagde: Sadler mig Asenet; og de sadlede det. 28
Og han drog hen og fandt hans Legeme kastet paa
Vejen og Asenet og Løven staaende hos Legemet;
Løven havde ikke ædt Legemet og ikke sønderrevet
Asenet. 29 Da tog Profeten den Guds Mands Legeme
op og lagde det paa Asenet og førte det tilbage; saa
kom den gamle Profet til Staden for at begræde og
begrave ham. 30 Og han lagde hans Legeme i sin egen
Grav, og de begræd ham, sigende: Ak, min Broder!
31 Og det skete, efter at han havde begravet ham, da
sagde han til sine Sønner: Naar jeg dør, da skulle I
begrave mig i Graven, i hvilken den Guds Mand er
begraven: Lægger mine Ben hos hans Ben! 32 Thi det
Ord skal vist ske, som han raabte efter Herrens Ord
imod Alteret, som er i Bethel, og imod alle Huse paa
Højene, som ere i Samarias Stæder. 33 Efter denne
Handel vendte Jeroboam ikke om fra sin onde Vej;
men han vendte om og gjorde Højenes Præster af
Folket i Flæng; hvem der havde Lyst, hans Haand
fyldte han, og de bleve Præster paa Højene. 34 Og
denne Gerning blev Jeroboams Hus til Synd, saa at det
skulde udslettes og udryddes af Jorderige.

14 Paa samme Tid blev Abia, Jeroboams Søn, syg.
2 Og Jeroboam sagde til sin Hustru: Kære, gør
dig rede og forklæd dig, at de ikke skulle kende, at du
er Jeroboams Hustru, og gak til Silo; se, der er Ahia,
Profeten, han talte til mig, at jeg skulde være Konge
over dette Folk. 3 Og du skal tage ti Brød og Kager
med dig og en Krukke med Honning og gaa til ham; han
skal kundgøre dig, hvad der skal vederfares Drengen.
4 Og Jeroboams Hustru gjorde saa og gjorde sig rede
og gik til Silo og kom til Ahias Hus, og Ahia kunde ikke
se, thi hans Øjne vare dunkle af hans høje Alder. 5
Men Herren havde sagt til Ahia: Se, Jeroboams Hustru
kommer at udspørge dig i en Sag om sin Søn, thi han er
syg; saa og saa skal du tale til hende, og det skal ske,
naar hun kommer, da vil hun anstille sig fremmed. 6 Og
det skete, der Ahia hørte hendes Fødders Lyd, da hun
gik ind ad Døren, da sagde han: Kom ind, Jeroboams
Hustru! hvi anstiller du dig fremmed? thi jeg er sendt til
dig med et haardt Budskab. 7 Gak, sig til Jeroboam:
Saa sagde Herren, Israels Gud: Fordi jeg har ophøjet
dig midt af Folket og sat dig til en Fyrste over mit Folk
Israel, 8 og jeg har revet Riget fra Davids Hus og givet
dig det, og du har ikke været som min Tjener David,
som holdt mine Bud, og som vandrede efter mig af
sit ganske Hjerte til at gøre alene, hvad ret var for
mine Øjne; 9 men du har gjort ilde fremfor alle, som
have været før dig, og du er gaaet hen og har gjort dig
andre Guder og støbte Billeder til at opirre mig og har
kastet mig bag din Ryg: 10 Se, derfor vil jeg føre Ulykke
over Jeroboams Hus, og jeg vil udrydde af Jeroboams
enhver, som er af Mandkøn, baade den bundne og
den løsladte i Israel, og borttage Jeroboams Hus's
Efterkommere, ligesom man borttager Skarnet, indtil
det er aldeles ude med ham. 11 Den af Jeroboams,
som dør i Staden, skulle Hundene æde, og den, der
dør paa Marken, skulle Himmelens Fugle æde; thi
Herren har talt det. 12 Saa gør du dig rede, gak til dit
Hus; naar dine Fødder komme ind i Staden, da skal
Barnet dø. 13 Og al Israel skal begræde ham, og de
skulle begrave ham, thi denne aleneste skal komme i
Graven af Jeroboams, fordi der er noget godt fundet
hos ham, for Herren Israels Gud, i Jeroboams Hus.
14 Og Herren skal oprejse sig en Konge over Israel,
som skal udrydde Jeroboams Hus paa samme Dag;
og hvad om det alt nu sker? 15 Og Herren skal slaa
Israel, ligesom Røret bevæges i Vandet, og oprykke
Israel af dette gode Land, som han gav deres Fædre,
og bortstrø dem paa hin Side Floden, fordi de gjorde
sig Astartebilleder og opirrede Herren. 16 Og han
skal overgive Israel for Jeroboams Synders Skyld,
med hvilke han forsyndede sig, og kom Israel til at
synde. 17 Da gjorde Jeroboams Hustru sig rede og
gik og kom til Thirza; der hun kom paa Dørtærskelen
af Huset, da døde Drengen. 18 Og de begrove ham,
og al Israel begræd ham, efter Herrens Ord, som
han talte ved sin Tjener Ahia, Profeten. 19 Men det
øvrige af Jeroboams Handeler, hvorledes han stred,
og hvorledes han regerede, se, de Ting ere skrevne
i Israels Kongers Krønikers Bog. 20 Men de Dage, i
hvilke Jeroboam var Konge, ere to og tyve Aar, og han
laa med sine Fædre, og hans Søn, Nadab, blev Konge
i hans Sted. 21 Og Roboam, Salomos Søn, var Konge i

Juda; Roboam var et og fyrretyve Aar gammel, der
han blev Konge, og regerede sytten Aar i Jerusalem,
den Stad, som Herren havde udvalgt af alle Israels
Stammer til at sætte sit Navn der; og hans Moders Navn
var Naema, den ammonitiske. 22 Og Juda gjorde det
onde for Herrens Øjne, og de opvakte hans Nidkærhed
langt mere, end deres Fædre havde gjort, med deres
Synder, hvormed de syndede. 23 Thi ogsaa de opførte
sig Høje og Støtter og Astartebilleder paa hver ophøjet
Høj og under hvert grønt Træ. 24 Og der var ogsaa
Skørlevnere i Landet, de gjorde efter alle de Hedningers
Vederstyggeligheder, som Herren havde fordrevet fra
Israels Børns Ansigt. 25 Og det skete i Kong Roboams
femte Aar, at Sisak, Kongen af Ægypten, drog op imod
Jerusalem. 26 Og han tog Liggendefæet i Herrens Hus
og Liggendefæet i Kongens Hus og borttog alle Ting og
tog alle de Skjolde af Guld, som Salomo havde ladet
gøre. 27 Og Kong Roboam lod gøre Kobberskjolde i
deres Sted og betroede dem i de øverste Drabanters
Haand, som toge Vare paa Døren for Kongens Hus.
28 Og det skete, saa tidt Kongen gik ind i Herrens
Hus, bare Drabanterne dem frem, og de bare dem
tilbage i Drabanternes Kammer. 29 Men det øvrige af
Roboams Handeler og alt det, han gjorde, ere de Ting
ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 30 Og
der var Krig imellem Roboam og imellem Jeroboam
alle Dagene. 31 Og Roboam laa med sine Fædre og
blev begraven hos sine Fædre i Davids Stad, og hans
Moders Navn var Naema, den ammonitiske; og Abiam,
hans Søn, blev Konge i hans Sted.

15 Og i det attende Kong Jeroboams, Nebats Søns,
Aar blev Abiam Konge over Juda. 2 Han regerede
tre Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Maeka,
Abisaloms Datter. 3 Og han vandrede i alle sin Faders
Synder, som han gjorde før ham, og hans Hjerte var
ikke helt med Herren hans Gud, som Davids, hans
Faders, Hjerte. 4 Men Herren hans Gud gav ham et
Lys i Jerusalem for Davids Skyld, ved at han oprejste
hans Søn efter ham og lod Jerusalem bestaa; 5 fordi
David gjorde det, som ret var for Herrens Øjne, og veg
ikke fra alt det, som han bød ham, alle sine Livs Dage,
uden i den Handel med Hethiteren Uria. 6 Og der var
Krig imellem Roboam og imellem Jeroboam alle hans
Livs Dage. 7 Men det øvrige af Abiams Handeler og
alt det, som han har gjort, ere de Ting ikke skrevne i
Judas Kongers Krønikers Bog? Og der var Krig imellem
Abiam og Jeroboam. 8 Og Abiam laa med sine Fædre,
og de begrove ham i Davids Stad, og Asa, hans Søn,
blev Konge i hans Sted. 9 Og i det tyvende Jeroboams,
Israels Konges, Aar blev Asa Konge over Juda. 10 Og
han regerede et og fyrretyve Aar i Jerusalem, og hans
Moders Navn var Maeka, Abisaloms Datter. 11 Og Asa
gjorde det, som ret var for Herrens Øjne, som David
hans Fader. 12 Og han fordrev Skørlevnerne af Landet
og bortskaffede alle stygge Afguder, som hans Fædre
havde gjort. 13 Tilmed afsatte han Maeka, sin Moder,
at hun ikke skulde være Dronning, fordi hun havde gjort
sig et grueligt Billede af Astarte, og Asa udryddede
hendes gruelige Billede og opbrændte det ved Kedrons
Bæk. 14 Men Højene toges ikke bort; dog var Asas
Hjerte helt med Herren alle hans Dage. 15 Og ban
førte de Ting, som hans Fader havde helliget, og hvad
som han selv havde helliget, ind i Herrens Hus, Sølv
og Guld og Kar. 16 Og der var Krig mellem Asa og
Baesa, Israels Konge, alle deres Dage. 17 Thi Baesa,
Israels Konge, drog op imod Juda og byggede Rama,
for ikke at tilstede Asa, Judas Konge, at nogen drog
ud eller kom ind. 18 Da tog Asa alt det Sølv og Guld,
de Ting, som vare blevne tilovers af Herrens Hus's
Liggendefæ og af Kongens Hus's Liggendefæ, og gav
sine Tjenere dem i Hænderne, og Kong Asa sendte
dem til Benhadad, en Søn af Tabrimmon, Hesions
Søn, Kongen i Syrien, som boede i Damaskus og
lod sige: 19 Der er en Pagt imellem mig og imellem
dig, imellem min Fader og imellem din Fader, se, jeg
sender dig Skænk, Sølv og Guld, drag hen, gør til
intet din Pagt med Baesa, Israels Konge, at han maa
drage op fra mig. 20 Og Benhadad adlød Kong Asa og
sendte de Hærførere, som han havde, imod Israels
Stæder og slog Ijon og Dan og Abel-Beth-Maaka og
hele Kinneroth, tillige med alt Nafthalis Land. 21 Og det
skete, der Baesa hørte det, da lod han af fra at bygge
Rama og blev i Thirza. 22 Saa lod Kong Asa hele Juda
opbyde, der blev ingen fri, og de toge Stenene bort af
Rama tillige med Tømmeret der, som Baesa havde
bygget med, og Kong Asa byggede dermed Geba i
Benjamin og Mizpa. 23 Men det øvrige af alle Asas
Han deler og al hans Vælde og alt, hvad han har gjort,
og de Stæder, som han har bygget, ere de Ting ikke
skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? Dog i sin
Alderdoms Tid blev han syg i sine Fødder. 24 Og Asa
laa med sine Fædre og blev begraven med sine Fædre
i Davids, sin Faders Stad, og Josafat, hans Søn, blev
Konge i hans Sted. 25 Og Nadab, Jeroboams Søn, blev
Konge over Israel i det andet Asas, Judas Konges, Aar
og regerede over Israel to Aar. 26 Og han gjorde det
onde for Herrens Øjne og vandrede i sin Faders Veje
og i hans Synd, som han kom Israel til at synde med.
27 Men Baesa, Ahias Søn, af Isaskars Hus, gjorde et
Forbund imod ham, og Baesa slog ham ved Gibbethon,
som hørte Filisterne til, der Nadab og al Israel belejrede
Gibbethon. 28 Og Baesa slog ham ihjel i det tredje
Asas, Judas Konges, Aar og blev Konge i hans Sted.
29 Og det skete, der han var Konge, da slog han hele
Jeroboams Hus, han lod ikke nogen af Jeroboams blive

tilovers, som havde Aande, indtil han havde ødelagt
ham, efter Herrens Ord, som han talte ved Siloniteren
Ahia, sin Tjener, 30 for Jeroboams Synders Skyld, som
han syndede med, og som han kom Israel til at synde
med, og for den Opirrelse, med hvilken han opirrede
Herren, Israels Gud. 31 Men det øvrige af Nadabs
Handeler, og alt det, som han har gjort, ere de Ting
ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 32 Og
der var Krig imellem Asa og imellem Baesa, Israels
Konge, alle deres Dage. 33 I det tredje Asas, Judas
Konges, Aar blev Baesa, Ahias Søn, Konge over al
Israel i Thirza, fire og tyve Aar. 34 Og han gjorde det
onde for Her-Tens Øjne og vandrede i Jeroboams Vej
og i hans Synd, som han kom Israel til at synde med.

16 Og Herrens Ord skete til Jehu, Hananis Søn,
imod Baesa saaledes: 2 Fordi jeg ophøjede dig
af Støvet og satte dig til en Fyrste over mit Folk Israel,
og du vandrede i Jeroboams Vej og kom mit Folk Israel
til at synde, til at opirre mig med deres Synder: 3 Se,
saa borttager jeg Baesas Efterkommere og hans Hus's
Efterkommere, og jeg vil gøre ved dit Hus ligesom ved
Jeroboams, Nebats Søns, Hus. 4 Den, som dør af
Baesas i Staden, skulle Hundene æde, og den, der dør
af hans paa Marken, skulle Himmelens Fugle æde. 5
Men det øvrige af Baesas Handeler, og hvad han har
gjort, og hans Vælde, ere de Ting ikke skrevne i Israels
Kongers Krønikers Bog? 6 Og Baesa laa med sine
Fædre og blev begraven i Thirza, og hans Søn Ela
blev Konge i hans Sted. 7 Saa skete ogsaa Herrens
Ord ved Jehu, Hananis Søn, Profeten, over Baesa og
over hans Hus, baade for alt det onde, som han gjorde
for Herrens Øjne til at opirre ham ved sine Hænders
Gerning, saa at han blev ligesom Jeroboams Hus, og
fordi han havde slaaet dette. 8 I det seks og tyvende
Asas, Judas Konges, Aar blev Ela, Baesas Søn, Konge
over Israel i Thirza, i to Aar. 9 Og hans Tjener Simri,
Høvedsmand over Halvdelen af Vognene, gjorde et
Forbund imod ham, medens han i Thirza drak og var
drukken i Arzas Hus, som var Hovmester i Thirza. 10
Og Simri kom og slog ham og dræbte ham i det syv
og tyvende Asas, Judas Konges, Aar, og blev Konge i
hans Sted. 11 Og det skete, der han var bleven Konge,
der han sad paa sin Trone, da slog han det ganske
Baesas Hus, han lod ingen blive tilovers for ham af
alt Mandkøn, hverken hans næste Slægtninge eller
hans Venner. 12 Saa ødelagde Simri hele Baesas
Hus, efter Herrens Ord, som han talte til Baesa ved
Jehu, Profeten, 13 for alle Baesas Synders og Elas,
hans Søns, Synders Skyld, hvormed de syndede, og
hvormed de kom Israel til at synde, saa at de opirrede
Herren Israels Gud ved deres Afguder. 14 Men det
øvrige af Elas Handeler, og alt det, han har gjort, ere de
Ting ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 15 I
det syv og tyvende Asas, Judas Konges, Aar blev Simri
Konge i Thirza i syv Dage; men Folket havde lejret sig
imod Gibbethon, som var Filisternes. 16 Der Folket,
som havde lejret sig der, hørte sige: Simri har gjort et
Forbund og slaget Kongen ihjel, da gjorde al Israel
paa den samme Dag Omri, Stridshøvedsmanden, til
Konge over Israel i Lejren. 17 Og Omri drog op og al
Israel med ham fra Gibbethon og belejrede Thirza. 18
Og det skete, der Simri saa, at Staden var indtagen,
da gik han ind i Kongens Hus's Palads og opbrændte
over sig Kongens Hus med Ild og døde 19 for sine
Synders Skyld, hvormed han havde forsyndet sig, idet
han gjorde det onde for Herrens Øjne og vandrede i
Jeroboams Vej og i hans Synd, som han forsyndede
sig med, og hvormed han bragte Israel til at synde. 20
Men det øvrige af Simris Handeler og hans Forbund,
som han stiftede, ere de Ting ikke skrevne i Israels
Kongers Krønikers Bog? 21 Da delte Israels Folk sig i
to Dele, Halvdelen af Folket holdt med Thibni, Ginaths
Søn, for at gøre ham til Konge, og Halvdelen holdt
med Omri. 22 Men det Folk, som holdt med Omri,
blev stærkere end det Folk, som holdt med Thibni,
Ginaths Søn; og Thibni døde, og Omri blev Konge. 23 I
det et og tredivte Asas, Judas Konges, Aar blev Omri
Konge over Israel i tolv Aar; i Thirza regerede han i
seks Aar. 24 Og han købte Samarias Bjerg af Semer
for to Centner Sølv og byggede paa Bjerget og kaldte
Stadens Navn, som han byggede, efter Semers Navn,
som havde været Herre over Bjerget, Samaria. 25 Og
Omri gjorde det onde for Herrens Øjne, ja han gjorde
ondt fremfor alle, som havde været før ham. 26 Og han
vandrede i al Jeroboams, Nebats Søns, Vej og i hans
Synder, hvormed han kom Israel til at synde, saa at de
opirrede Herren, Israels Gud med deres Afguder. 27
Men det øvrige af Omris Handeler, hvad han gjorde,
og hans Magt, hvilken han skaffede sig, ere de Ting
ikke skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 28 Og
Omri laa med sine Fædre og blev begraven i Samaria,
og Akab, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 29 Og
i det otte og tredivte Asas, Judas Konges, Aar blev
Akab, Omris Søn, Konge over Israel, og Akab, Omris
Søn, regerede over Israel i Samaria to og tyve Aar.
30 Og Akab, Omris Søn, gjorde det onde for Herrens
Øjne fremfor alle, som havde været før ham. 31 Og
det skete, som var det ham for lidet, at han vandrede i
Jeroboams, Nebats Søns, Synder, at han tog til Hustru
Jesabel, Eth-Baals, Zidoniernes Konges Datter, og
han gik hen og tjente Baal og tilbad ham. 32 Og han
oprejste Baal et Alter i Baals Hus, som han byggede i
Samaria. 33 Akab gjorde og Astartebilledet, og Akab
gjorde mere til at opirre Herren, Israels Gud, end alle
Israels Konger, som vare før ham. 34 I hans Dage

byggede Betheliteren Hiel Jeriko; det kostede ham
Abiram, hans førstefødte Søn, der han lagde dens
Grundvold, og Segub, hans yngste Søn, der han satte
dens Porte, efter Herrens Ord, som han havde talet
ved Josva, Nuns Søn.

17 Og Thisbiteren Elias, en af dem, som boede i
Gilead, sagde til Akab: Saa vist som Herren,
Israels Gud, lever, for hvis Ansigt jeg staar, skal der
hverken komme Dug eller Regn i disse Aar, uden efter
mit Ord. **2** Og Herrens Ord skete til ham og sagde: **3**
Gak herfra og vend dig imod Østen og skjul dig ved
Bækken Krith, som er lige over for Jordanen. **4** Og
det skal ske, at du skal drikke af Bækken, og jeg har
budet Ravnene, at de skulle forsørge dig der. **5** Og
han gik og gjorde efter Herrens Ord og gik og blev ved
Bækken Krith, som er lige over for Jordanen. **6** Og
Ravnene bragte ham Brød og Kød om Morgenen og
Brød og Kød om Aftenen, og han drak af Bækken. **7**
Og det skete efter en Tids Forløb, da blev Bækken
tør, thi der var ikke Regn i Landet. **8** Da skete Herrens
Ord til ham og sagde: **9** Staa op og gak til Sarepta,
som er ved Sidon, og bliv der; se, jeg har budet der
en Enke, at hun skal forsørge dig. **10** Og han stod
op og gik til Sarepta og kom til Stadsporten, og se,
der var en Enke, som sankede Ved; og han kaldte ad
hende og sagde: Kære, hent mig lidt Vand i Karret, at
jeg kan drikke. **11** Da gik hun at hente, og han kaldte
ad hende og sagde: Kære, tag mig et Stykke Brød
med i din Haand. **12** Men hun sagde: Saa vist som
Herren din Gud lever, jeg har ikke en Kage, kun en
Haandfuld Mel i en Krukke og lidet Olie i et Krus; og
se, jeg sanker et Par Stykker Brænde og gaar ind og
vil lave det til mig og til min Søn, at vi maa æde det
og dø. **13** Og Elias sagde til hende: Frygt ikke, gak
ind, gør det efter dine Ord; dog lav mig først en liden
Kage deraf og bring mig den ud, siden skal du lave
dig og din Søn noget. **14** Thi saa siger Herren, Israels
Gud: Melet i Krukken skal ikke fortæres, og Oliekruset
skal ikke blive tomt indtil den Dag, at Herren skal give
Regn over Jorderige. **15** Og hun gik og gjorde efter
Elias's Ord; og hun aad, ja, han og hun og hendes Hus
i en god Tid. **16** Melet i Krukken blev ikke fortæret, og
Oliekruset blev ikke tomt, efter Herrens Ord, som han
talte ved Elias. **17** Og det skete efter disse Handeler, at
samme Kvindes, Husets Ejerindes, Søn blev syg, og
hans Sygdom var saare svar, indtil der ikke mere var
Aande i ham. **18** Og hun sagde til Elias: Hvad har jeg
at gøre med dig, du Guds Mand? du er kommen til
mig at lade min Misgerning kommes i Hu og at dræbe
min Søn. **19** Og han sagde til hende: Giv mig hid din
Søn; og han tog ham af hendes Skød og bar ham op
paa Salen, hvor han boede, og han lagde ham paa sin
Seng, **20** og han raabte til Herren og sagde: Herre, min
Gud! har du virkelig bragt Ulykke over denne Enke,
som jeg opholder mig hos, saa at du dræber hendes
Søn? **21** Saa udstrakte han sig over Barnet tre Gange
og raabte til Herren og sagde: Herre, min Gud! Kære,
lad dette Barns Sjæl komme inden i det igen! **22** Og
Herren hørte Elias's Røst, og Barnets Sjæl kom inden i
det igen, og det blev levende. **23** Og Elias tog Barnet
og førte det ned fra Salen i Huset og gav hans Moder
det, og Elias sagde: Se, din Søn lever. **24** Og Kvinden
sagde til Elias: Nu ved jeg dette, at du er en Guds
Mand, og at Herrens Ord i din Mund er Sandhed.

18 Og det skete mange Dage derefter, at Herrens
Ord skete til Elias i det tredje Aar og sagde:
Gak, lad dig se for Akab, saa vil jeg give Regn paa
Jorderige. **2** Elias gik for at lade sig se for Akab.
Og Hungeren var svar i Samaria. **3** Og Akab havde
kaldet ad Obadias, som var Hovmester; (men Obadias
frygtede Herren saare; **4** thi det skete, der Jesabel
udryddede Herrens Profeter, at Obadias tog hundrede
Profeter og skjulte dem, halvtredsindstyve Mænd i hver
Hule, og forsørgede dem med Brød og Vand); **5** og
Akab havde sagt til Obadias: Drag igennem Landet
til alle Vandkilder og til alle Bække, maaske vi kunne
finde Græs og beholde Hestene og Mulerne i Live, at
ikke Kvæget omkommer for os. **6** Og de delte Landet
imellem sig for at drage igennem det; Akab drog alene
paa en Vej, og Obadias drog alene paa en anden Vej.
7 Men det skete, der Obadias var paa Vejen, se, da
mødte Elias ham, og han kendte ham og faldt paa sit
Ansigt og sagde: Er det dig, min Herre Elias? **8** Han
sagde til ham: Det er mig; gak, sig til din Herre: Se,
Elias er her! **9** Og han sagde: Hvad har jeg syndet,
at du vil give din Tjener i Akabs Hænder, at han skal
dræbe mig? **10** Saa vist som Herren din Gud lever, der
er intet Folk eller Rige, til hvilket min Herre jo har sendt
hen, for der at lede efter dig, og de sagde: Han er ikke
her; og han tog en Ed af det Rige og det Folk, at man
ikke havde fundet dig. **11** Og du siger nu: Gak, sig din
Herre: Se, Elias er her! **12** Og det maatte ske, naar jeg
gik fra dig, at Herrens Aand tog dig bort, jeg ved ikke
hvorhen, og jeg kom at give Akab det til Kende, og han
fandt dig ikke, da slog han mig ihjel; men din Tjener
frygter dog Herren fra sin Ungdom af. **13** Er det ikke
givet min Herre til Kende, hvad jeg gjorde, der Jesabel
slog Herrens Profeter ihjel, at jeg skjulte hundrede
Mænd af Herrens Profeter, her halvtredsindstyve og
der halvtredsindstyve Mænd i en Hule, og forsørgede
dem med Brød og Vand? **14** Og du siger nu: Gak, sig
din Herre: Se, Elias er her! og han vil slaa mig ihjel. **15**
Og Elias sagde: Saa vist som Herren Zebaoth lever,
for hvis Ansigt jeg staar, i Dag vil jeg lade mig se for

ham. 16 Da gik Obadias Akab i Møde og gav ham
det til Kende, og Akab gik Elias i Møde. 17 Og det
skete, der Akab saa Elias, da sagde Akab til ham:
Er det dig, som forstyrrer Israel? 18 Da sagde han:
Ikke jeg har forstyrret Israel, men du og din Faders
Hus, idet I forlode Herrens Bud, og du vandrede efter
Baalerne. 19 Men nu sende du Bud og samle al Israel
til mig til Karmels Bjerg, samt de fire Hundrede og
halvtredsindstyve Baals Profeter og de fire Hundrede
Astartes Profeter, som æde af Jesabels Bord. 20 Saa
sendte Akab hen iblandt alle Israels Børn og samlede
Profeterne til Karmels Bjerg. 21 Da gik Elias frem til
alt Folket og sagde: Hvor længe ville I halte til begge
Sider? dersom Herren er Gud, da vandrer efter ham,
men dersom Baal er det, saa vandrer efter ham! Men
Folket svarede ham ikke et Ord. 22 Da sagde Elias til
Folket: Jeg er ene tilbage som Herrens Profet; men
Baals Profeter ere fire Hundrede og halvtredsindstyve
Mænd. 23 Saa lader dem give os to Okser, og de maa
udvælge sig den ene Okse og hugge den i Stykker
og lægge den paa Veddet, men ikke lægge Ud dertil,
saa vil jeg lave den anden Okse til og lægge den paa
Veddet, men ikke lægge Ild dertil. 24 Saa kalder paa
eders Guds Navn, og jeg vil kalde paa Herrens Navn,
og det skal ske: Den Gud, som svarer ved Ilden, han er
Gud; og alt Folket svarede og sagde: Det Ord er godt.
25 Og Elias sagde til Baals Profeter: Udvælger eder
den ene Okse og laver den først til, thi I ere de mange,
og kalder paa eders Guds Navn, men lægger ikke Ild
dertil. 26 Og de toge Oksen, som han gav dem, og
lavede den til og kaldte paa Baals Navn, fra Morgenen
og indtil Middagen, og sagde: O Baal! bønhør os! Men
der var ingen Røst og ej heller nogen, som svarede; og
de gik haltende om Alteret, som man havde opført. 27
Og det skete om Middagen, da spottede Elias dem og
sagde: Raaber med høj Røst, thi han er jo en Gud;
thi han er vel falden i Tanker, eller er gaaet til Side
eller er paa Rejse — maaske sover han — at han
kan opvaagne. 28 Og de raabte med høj Røst og
saarede sig efter deres Vis med Knive og med Syle,
indtil Blodet flød ned over dem. 29 Og det skete, der
Middagen var gaaet forbi, at de profeterede, indtil man
skulde ofre Madofferet; og der var ingen Røst og ingen,
som svarede, og ingen, som agtede derpaa. 30 Da
sagde Elias til alt Folket: Kommer hid til mig! og alt
Folket kom frem til ham, og han helede Herrens Alter,
som var nedbrudt. 31 Og Elias tog tolv Stene, efter
Jakobs Børns Stammers Tal, hans, til hvem Herrens
Ord var sket, sigende: Dit Navn skal være Israel. 32 Og
han byggede af de Stene et Alter i Herrens Navn, og
han gjorde en Grav, saa rummelig som til to Maaders
Udsæd, omkring Alteret. 33 Og han lagde Veddet til
Rette og huggede Oksen i Stykker og lagde den paa
Veddet. 34 Og han sagde: Fylder fire Krukker med Vand
og øser det paa Brændofferet og paa Veddet; og han
sagde: Gører det anden Gang, og de gjorde det anden
Gang; og han sagde: Gører det tredje Gang, og de
gjorde det tredje Gang. 35 Og Vandet løb trindt omkring
Alteret, og han fyldte ogsaa Graven med Vand, 36 Og
det skete, ved den Tid man ofrer Madofferet, da traadte
Profeten Elias frem og sagde: Herre, Abrahams, Isaks
og Israels Gud! lad det kendes i Dag, at du er Gud i
Israel, og at jeg er din Tjener, og at jeg har gjort alle
disse Gerninger efter dit Ord. 37 Bønhør mig, Herre!
bønhør mig, at dette Folk maa vide, at du, Herre, du
er Gud, og at du har vendt deres Hjerter tilbage. 38
Da faldt Herrens Ild ned og fortærede Brændofferet og
Veddet og Stenene og Støvet og slikkede Vandet op,
som var i Graven. 39 Og alt Folket saa det og faldt
ned paa deres Ansigt og sagde: Herren, han er Gud!
Herren, han er Gud! 40 Da sagde Elias til dem: Griber
Baals Profeter, at ingen Mand undkommer af dem; og
de grebe dem, og Elias førte dem ned til Kisons Bæk
og nedhuggede dem der. 41 Og Elias sagde til Akab:
Drag op, æd og drik; thi der høres en Susen af megen
Regn. 42 Og Akab drog op for at æde og at drikke;
og Elias gik op paa Karmels Top og bøjede sig imod
Jorden og satte sit Ansigt ned imellem sine Knæ. 43 Og
han sagde til sin Dreng: Kære, gak op, se ud ad Vejen
til Havet; og han gik op og saa til og sagde: Der er ikke
noget; og han sagde: Gak igen derhen, syv Gange. 44
Og det skete den syvende Gang, at han sagde: Se, en
liden Sky stiger op fra Havet, som en Mands Haand; og
han sagde: Gak op, sig til Akab: Spænd for og far ned,
at Regnen ikke skal opholde dig. 45 Og det skete i en
Haandevending, da blev Himmelen sort af Skyer og
Vejr, og der kom en stor Regn; men Akab for af Sted
og drog til Jisreel. 46 Og Herrens Haand var over Elias,
og han ombandt sig om sine Lænder og løb frem foran
Akab, lige til Jisreel.

19 Og Akab fortalte Jesabel om alt det, som Elias
havde gjort, og om alle dem, han havde ihjelslaget
med Sværdet, nemlig alle Profeterne. 2 Da sendte
Jesabel et Bud til Elias og lod sige: Guderne gøre mig
nu og fremdeles saa og saa, om jeg ikke i Morgen paa
denne Tid gør imod din Sjæl, ligesom der er gjort imod
en af disses Sjæle. 3 Der han saa det, da stod han op
og gik bort for at redde sit Liv og kom til Beersaba, som
tilhører Juda; og han lod sin Dreng blive der. 4 Og han
gik selv i Ørken en Dags Rejse og kom og satte sig
under et Enebærtræ; og han ønskede sig Døden og
sagde: Det er nok, tag nu min Sjæl, Herre! thi jeg er
ikke bedre end mine Fædre. 5 Saa lagde han sig og
sov under et Enebærtræ; og se, der var en Engel, som
rørte ved ham og sagde til ham: Staa op, æd! 6 Og han

saa til, og se, ved hans Hovedgærde var en Kage, bagt
paa Gløder, og en Krukke med Vand; saa aad og drak
han og lagde sig igen. 7 Og Herrens Engel kom anden
Gang igen og rørte ved ham og sagde: Staa op, æd; thi
Vejen er for lang for dig. 8 Og han stod op og aad og
drak, og han gik ved den samme Mads Kraft i fyrretyve
Dage og fyrretyve Nætter indtil Guds Bjerg Horeb. 9
Og der gik han ind i en Hule og blev der om Natten; og
se, Herrens Ord kom til ham og sagde til ham: Hvad
har du her at gøre, Elias? 10 Og han sagde: Jeg har
været nidkær for Herren Zebaoths Gud, fordi Israels
Børn have forladt din Pagt, de have nedbrudt dine Altre
og slaget dine Profeter ihjel med Sværd; og jeg alene
er bleven tilovers, og de søge efter mit Liv for at tage
det fra mig. 11 Og han sagde: Gak ud, og du skal staa
ved Bjerget for Herrens Ansigt; og se, Herren gik forbi,
og et stort og stærkt Vejr, som sønderrev Bjergene
og sønderbrød Klipperne for Herrens Ansigt: Herren
var ikke i Vejret; og der kom et Jordskælv efter Vejret:
Herren var ikke i Jordskælvet. 12 Og efter Jordskælvet
kom en Ild: Herren, var ikke i Ilden; men efter Ilden
kom der en stille, sagte Lyd. 13 Og det skete, der Elias
hørte det, da tilhyllede han sit Ansigt med sin Kappe og
gik ud og stod i Døren paa Hulen, og se, da kom der en
Røst til ham og sagde: Hvad har du her at gøre, Elias?
14 Og han sagde: Jeg har været nidkær for Herren
Zebaoths Gud, fordi Israels Børn have forladt din Pagt,
nedbrudt dine Altre og ihjelslaget dine Profeter med
Sværd, og jeg alene er bleven tilovers, og de søge efter
mit Liv for at tage det fra mig. 15 Og Herren sagde
til ham: Gak, vend tilbage ad din Vej igennem Ørken
til Damaskus, og du skal gaa ind og salve Hasael til
Konge over Syrien; 16 og du skal salve Jehu, Nimsis
Søn, til Konge over Israel og salve Elisa, Safats Søn
fra Abel-Mehola, til Profet i dit Sted: 17 Og det skal
ske, at hvo som undkommer fra Hasaels Sværd, den
skal Jehu ihjelslaa, og hvo som undkommer fra Jehus
Sværd, den skal Elisa ihjelslaa. 18 Og jeg har ladet syv
Tusinde blive tilovers i Israel, nemlig alle Knæ, som
ikke have bøjet sig for Baal, og hver Mund, som ikke
har kysset ham. 19 Saa gik han derfra og fandt Elisa,
Safats Søn, der pløjede med tolv Spand Øksne foran
sig, og han selv var med det tolvte; og Elias gik over til
ham og kastede sin Kappe paa ham. 20 Og han forlod
Øksnene og løb efter Elias og sagde: Kære, lad mig
kysse min Fader og min Moder, saa vil jeg følge dig! og
han sagde til ham: Gak, kom igen, thi hvad har jeg gjort
dig? 21 Saa gik han fra ham igen, og han tog et Spand
Øksne og ofrede dem og kogte deres Kød ved Tøjet
paa Øksnene og gav Folket, og de aade; og han stod
op og fulgte Elias og tjente ham.

20 Og Benhadad, Kongen i Syrien samlede hele
sin Hær, og der var to og tredive Konger med
ham og Heste og Vogne; og han drog op og belejrede
Samaria og stred imod den. 2 Og han sendte Bud til
Akab, Israels Konge, til Staden. 3 Og han lod ham sige:
Saa siger Benhadad: Dit Sølv og dit Guld, det er mit,
og dine smukkeste Hustruer og Børn, de ere mine. 4
Og Israels Konge svarede og sagde: Efter dine Ord
skal det være, min Herre Konge! jeg er din og alt det,
jeg har. 5 Derefter kom Budene igen og sagde: Saa
siger Benhadad: Efterdi jeg sendte til dig og lod sige:
Du skal give mig dit Sølv og dit Guld og dine Hustruer
og dine Børn: 6 Saa vil jeg sende mine Tjenere til dig
i Morgen paa denne Tid, og de skulle ransage i dit
Hus og i dine Tjeneres Huse, og det skal ske, alt det,
som er lysteligt for dine Øjne, skulle de lægge i deres
Hænder og tage det bort. 7 Da kaldte Israels Konge
ad alle Landets ældste og sagde: Kære, mærker og
ser, at denne søger det, som ondt er; thi han sendte til
mig om mine Hustruer og om mine Børn og om mit
Sølv og om mit Guld, og jeg har ikke nægtet ham det.
8 Da sagde alle de ældste og alt Folket til ham: Du
skal ikke adlyde og ikke samtykke. 9 Da sagde han til
Benhadads Bud: Siger min Herre Kongen: Alt det, du
sendte til din Tjener første Gang om, vil jeg gøre, men
denne Gerning kan jeg ikke gøre, og Budene gik og
bragte ham Svar igen. 10 Da sendte Benhadad til ham
og lod sige: Guderne gøre mig nu og fremdeles saa
og saa, om Støvet af Samaria skal blive nok til, at alt
Folket, som er i Følge med mig, skal kunne føre hver
en Haandfuld derfra. 11 Da svarede Israels Konge og
sagde: Siger: Den, som ombinder Bæltet, skal ikke rose
sig som den, der løser det. 12 Og det skete, der han
hørte dette Ord, medens han drak, han og Kongerne i
Teltene, da sagde han til sine Tjenere: Sætter an; og de
satte an imod Staden. 13 Og se, en Profet gik frem til
Akab, Israels Konge, og sagde: Saa sagde Herren: Har
du set hele denne store Hob? se, jeg vil give den i Dag
i din Haand, at du skal fornemme, at jeg er Herren. 14
Og Akab sagde: Ved hvem? og han sagde: Saa siger
Herren: Ved Landshøvdingenes Drenge; og han sagde:
Hvem skal begynde Striden? og han sagde: Du. 15
Saa talte han Landshøvdingenes Drenge, og de vare to
Hundrede og to og tredive; og efter dem talte han hele
Folket, alle Israels Børn, syv Tusinde. 16 Og de droge
ud om Middagen; og Benhadad drak og var drukken
i Teltene, han og Kongerne, nemlig de to og tredive
Konger, som hjalp ham. 17 Og Landshøvdingenes
Drenge droge først ud; og Benhadad sendte nogle
hen, og de gave ham til Kende og sagde: Der drager
Mænd ud fra Samaria. 18 Og han sagde: Dersom de
ere uddragne for Freds Skyld, saa griber dem levende,
og dersom de ere uddragne for Krigs Skyld, saa griber

dem levende! 19 Da de vare uddragne af Staden,
nemlig Landshøvdingenes Drenge og Hæren, som
fulgte dem: 20 Da sloge de hver sin Mand, og Syrerne
flyede, og Israel forfulgte dem; og Benhadad, Kongen
af Syrien, undkom paa en Hest med Rytterne. 21 Og
Israels Konge drog ud og slog Heste og Vogne og slog
Syrerne med et stort Slag. 22 Da gik Profeten frem til
Israels Konge og sagde til ham: Gak, forstærk dig, og
vid og se, hvad du skal gøre; thi naar Aaret er omme,
vil Kongen af Syrien drage op imod dig. 23 Og Kongen
af Syriens Tjenere sagde til ham: Deres Guder ere
Bjergenes Guder, derfor ere de stærkere end vi; men
lader os stride imod dem paa det jævne Land; hvad
gælder det, om vi ikke skulle blive stærkere end de? 24
Og gør denne Gerning: Tag Kongerne bort, hver fra sin
Plads, og sæt Statholdere i deres Sted! 25 Og tæl dig
en Hær, som denne Hær var, som er falden for dig,
og Heste som de Heste og Vogne som de Vogne, og
lader os stride imod dem paa det jævne Land; hvad
gælder det, om vi ikke skulle blive stærkere end de? og
han adlød deres Røst og gjorde saa. 26 Og det skete,
der Aaret var omme, da talte Benhadad Syrerne og
drog op til Afek, til Krigen imod Israel. 27 Og Israels
Børn bleve talte og forsynede, og de droge imod dem;
og Israels Børn lejrede sig imod dem som to smaa
Gedehjorde; men Syrerne havde opfyldt Landet. 28
Og der kom en Guds Mand frem og talte til Israels
Konge og sagde: Saa sagde Herren: Fordi Syrerne
have sagt: Herren er Bjergenes Gud og ikke Dalenes
Gud, derfor har jeg givet hele denne store Hob i din
Haand, for at I skulle fornemme, at jeg er Herren. 29
Og disse lejrede sig over for dem syv Dage, og det
skete paa den syvende Dag, da begyndte Slaget, og
Israels Børn sloge Syrerne, hundrede Tusinde Fodfolk
paa een Dag. 30 Og de, som bleve tilovers, flyede
til Afek ind i Staden, og Muren faldt paa syv og tyve
Tusinde Mænd, som vare blevne tilovers; og Benhadad
flyede og kom i Staden, fra et Kammer til et andet.
31 Da sagde hans Tjenere til ham: Kære, se, vi have
hørt, at Israels Konger ere naadige Konger; kære, lader
os lægge Sække om vore Lænder og Reb om vore
Hoveder og gaa ud til Israels Konge, maaske han lader
din Sjæl leve. 32 Og de bandt Sække om deres Lænder
og Reb om deres Hoveder, og de kom til Israels Konge
og sagde: Benhadad, din Tjener siger: Kære, lad min
Sjæl leve; og han sagde: Lever han endnu? han er min
Broder. 33 Og Mændene udlagde sig det til det gode
og skyndte sig med at faa ham til at sige, om det var
hans Alvor, og de sagde: Benhadad er din Broder; og
han sagde: Gaar ind, henter ham hid; da gik Benhadad
ud til ham, og han lod ham stige op paa Vognen. 34
Og Benhadad sagde til ham: Jeg vil give dig igen de
Stæder, som min Fader tog fra din Fader, og du maa
anlægge dig Gader i Damaskus, ligesom min Fader
anlagde i Samaria; og jeg, sagde Akab, vil med den
Pagt lade dig fare. Saa gjorde han en Pagt med ham
og lod ham fare. 35 Og en Mand af Profeternes Børn
sagde til sin Næste ved Herrens Ord: Kære, slaa mig;
men Manden vægrede sig ved at slaa ham. 36 Da
sagde han til ham: Fordi du ikke adlød Herrens Røst,
se, da skal en Løve slaa dig, naar du gaar fra mig; og
han gik fra ham, og en Løve traf ham og slog ham. 37
Og han traf en anden Mand og sagde: Kære, slaa mig;
og Manden slog ham haardt og saarede ham. 38 Da
gik Profeten og stod for Kongen paa Vejen og gjorde
sig ukendelig med et Klæde over sine Øjne. 39 Og det
skete, da Kongen drog forbi, at han raabte til Kongen
og sagde: Din Tjener var dragen ud midt i Krigen, og
se, en Mand veg af Vejen og førte en Mand til mig og
sagde: Forvar denne Mand; dersom han savnes, da
skal dit Liv være i Stedet for hans Liv, eller du skal
betale et Centner Sølv. 40 Og det skete, der din Tjener
havde at gøre her og der, da var han ikke mere der; og
Israels Konge sagde til ham: Saa er din Dom, du har
selv fældet den. 41 Da skyndte han sig og tog Klædet
bort fra sine Øjne, og Israels Konge kendte ham, at
han var en af Profeterne. 42 Og han sagde til ham: Saa
sagde Herren: Fordi du slap den Mand, som jeg har sat
i Band, af din Haand, da skal din Sjæl være i Stedet for
hans Sjæl, og dit Folk i Stedet for hans Folk. 43 Saa
drog Israels Konge til sit Hus, ilde tilfreds og vred; og
han kom til Samaria.

21 Og det skete efter disse Handeler, at Jisreeliteren
Naboth havde en Vingaard, som var i Jisreel ved
Akabs Palads, Kongens i Samaria. 2 Og Akab talede til
Naboth og sagde: Giv mig din Vingaard, at den maa
være mig til en Urtehave, efterdi den er nær ved mit
Hus, og jeg vil give dig en Vingaard for den, som er
bedre end denne; eller om dig godt synes, vil jeg give
dig Penge for den, saa meget som den er værd. 3 Og
Naboth sagde til Akab: Herren lade det være langt fra
mig, at jeg skulde give dig mine Fædres Arv. 4 Da kom
Akab ilde tilfreds og vred til sit Hus for det Ords Skyld,
søm Jisreeliteren Naboth havde talt til ham og sagt:
Jeg vil ikke give dig mine Fædres Arv; og han lagde sig
paa sin Seng og vendte sit Ansigt omkring og aad ikke
Brød. 5 Da kom Jesabel, hans Hustru, til ham, og hun
sagde til ham: Hvad er det for noget, at din Aand er saa
ilde tilfreds, at du ikke æder Brød? 6 Og han sagde til
hende: Fordi jeg talte til Jisreeliteren Naboth og sagde
til ham: Giv mig din Vingaard for Penge, eller om du
har Lyst dertil, da vil jeg give dig en anden Vingaard for
den, og han sagde: Jeg vil ikke give dig min Vingaard.
7 Da sagde Jesabel, hans Hustru, til ham: Du, jo, du
skulde nu have Kongemagt over Israel! staa op, æd

Brød og lad dit Hjerte være vel til Mode, jeg vil give dig
Jisreeliteren Naboths Vingaard. 8 Og hun skrev Breve i
Akabs Navn og forseglede dem med hans Signet, og
hun sendte Brevene til de ældste og til de ypperste,
som vare i hans Stad, og som boede ved Naboth. 9
Og hun skrev i Brevene og sagde: Lader udraabe en
Faste, og sætter Naboth øverst iblandt Folket! 10 Og
sætter to Mænd, Belials Børn, tværs overfor ham, som
skulle vidne imod ham og sige: Du har bandet Gud og
Kongen; og fører ham ud og stener ham, at han dør.
11 Og de ældste Mænd og ypperste i hans Stad, som
boede i hans Stad, gjorde, ligesom Jesabel havde ladet
sige til dem, ligesom der var skrevet i Brevene, som
hun havde sendt til dem. 12 Delode udraabe en Faste
og satte Naboth øverst iblandt Folket. 13 Og de to
Mænd, de Belials Børn, kom og satte sig tværs overfor
ham, og de Belials Mænd vidnede imod Naboth for
Folket og sagde: Naboth bandede Gud og Kongen;
og de førte ham ud uden for Staden og stenede ham
med Stene, at han døde. 14 Og de sendte til Jesabel
og lode sige: Naboth er stenet og er død. 15 Og det
skete, der Jesabel hørte, at Naboth var stenet og var
død, da sagde Jesabel til Akab: Staa op, tag til Eje
Jisreeliteren Naboths Vingaard, som han vægrede sig
ved at give dig for Penge; thi Naboth lever ikke, men
er død. 16 Og det skete, der Akab hørte, at Naboth
var død, da stod Akab op at gaa ned i Jisreeliteren
Naboths Vingaard for at tage den til Eje. 17 Og Herrens
Ord skete til Thisbiteren Elias og sagde: 18 Staa op,
gak ned imod Akab, Israels Konge, som er i Samaria;
se, han er i Naboths Vingaard, hvorhen han er gaaet
ned for at tage den til Ejendom. 19 Og du skal tale til
ham og sige: Saaledes sagde Herren: Har du baade
myrdet og tilmed taget en Ejendom? Fremdeles skal du
tale til ham og sige: Saa siger Herren: Paa det Sted,
hvor Hundene slikkede Naboths Blod, skulle Hundene
slikke dit Blod, ja ogsaa dit. 20 Og Akab sagde til
Elias: Har du fundet mig, min Fjende? Og han sagde:
Jeg har fundet dig, fordi du har solgt dig selv til at
gøre det onde for Herrens Øjne. 21 Se, jeg vil føre
Ulykke over dig og borttage dine Efterkommere og
udrydde af alt Akabs Hus enhver af Mandkøn og den
bundne og den løsladte i Israel. 22 Og jeg vil gøre
dit Hus som Jeroboams, Nebats Søns, Hus, og som
Baesas, Ahias Søns, Hus, for den Opirrelses Skyld,
som du har opirret mig med, og fordi du kom Israel
til at synde. 23 Og om Jesabel har Herren ogsaa talt
og sagt: Hundene skulle æde Jesabel inden Jisreels
Mure. 24 Hvo som dør i Staden af Akabs Hus, skulle
Hundene æde, og hvo som dør paa Marken, skulle
Fuglene under Himmelen æde. 25 Dog var der ingen
som Akab, der havde solgt sig selv til at gøre det onde
for Herrens Øjne, fordi hans Hustru Jesabel tilskyndte
ham; 26 og han handlede saare vederstyggeligt, idet
han vandrede efter de stygge Afguder, aldeles ligesom
Amoriterne gjorde, hvilke Herren fordrev for Israels
Børns Ansigt. 27 Og det skete, der Akab hørte disse
Ord, da sønderrev han sine Klæder og lagde Sæk om
sin Krop og fastede, og han laa i Sæk og gik sagtelig.
28 Og Herrens Ord skete til Thisbiteren Elias og sagde:
29 Har du set, at Akab har ydmyget sig for mit Ansigt?
fordi han har ydmyget sig for mit Ansigt, vil jeg ikke
lade det onde komme i hans Dage; i hans Søns Dage
vil jeg føre det onde over hans Hus.

22 Og de sade stille tre Aar; der var ingen Krig
imellem Syrerne og Israel. 2 Men det skete i
det tredje Aar, da drog Josafat, Judas Konge, ned
til Israels Konge. 3 Og Israels Konge sagde til sine
Tjenere: Vide I, at Ramoth i Gilead hører os til? og
vi tie stille om at tage den tilbage af Syriens Konges
Haand! 4 Derefter sagde han til Josafat: Vil du drage
med mig til Krig imod Ramoth i Gilead? og Josafat
sagde til Israels Konge: Jeg vil være som du, mit Folk
skal være som dit Folk, mine Heste som dine Heste.
5 Fremdeles sagde Josafat til Israels Konge: Kære,
adspørg i Dag Herrens Ord! 6 Da samlede Israels
Konge Profeterne, ved fire Hundrede Mænd, og sagde
til dem: Skal jeg drage til Krig imod Ramoth i Gilead
eller lade det være? og de sagde: Drag op, og Herren
skal give den i Kongens Haand. 7 Men Josafat sagde:
Er her ikke endnu en Herrens Profet, at vi kunde spørge
ham ad? 8 Og Israels Konge sagde til Josafat: Her er
endnu een Mand, ved hvem man kan adspørge Herren,
men jeg hader ham, fordi han spaar ikke godt over mig,
men ondt, det er Mika, Jimlas Søn; og Josafat sagde:
Kongen sige ikke saa! 9 Da kaldte Israels Konge ad
en af Kammertjenerne og sagde: Hent hurtigt Mika,
Jimlas Søn! 10 Og Israels Konge og Josafat, Judas
Konge, sade hver paa sin Trone, iførte Kongedragt,
paa en fri Plads ved Indgangen til Samarias Port,
og alle Profeterne spaaede for deres Ansigt. 11 Og
Zedekia, Knaanas Søn, havde gjort sig Jernhorn, og
han sagde: Saaledes sagde Herren: Med disse skal du
stange Syrerne, indtil de aldeles udryddes. 12 Og alle
Profeterne spaaede saaledes og sagde: Drag op imod
Ramoth i Gilead og vær lykkelig, og Herren skal give
den i Kongens Haand. 13 Og Budet, som var gaaet
bort for at kalde paa Mika, talte til ham sigende: Kære,
se, Profeternes Ord ere som af een Mund gunstige for
Kongen; kære, lad dit Ord være ligesom Ordet af en af
dem og tal gunstigt! 14 Da sagde Mika: Saa vist som
Herren lever, det som Herren siger mig, det vil jeg tale.
15 Og han kom til Kongen, og Kongen sagde til ham:
Mika! skulle vi drage imod Ramoth i Gilead til Krig eller
lade være? Og han sagde til ham: Drag op og vær

lykkelig, og Herren skal give den i Kongens Haand. **16** Og Kongen sagde til ham: Hvor mange Gange skal jeg besværge dig, at du intet siger mig uden Sandheden i Herrens Navn? **17** Da sagde han: Jeg saa al Israel adspredt paa Bjergene ligesom Faarene, der ingen Hyrde have; og Herren sagde: Disse have ingen Herre, lad dem vende tilbage hver til sit Hus med Fred! **18** Da sagde Israels Konge til Josafat: Har jeg ikke sagt dig: Han spaar mig ikke godt, men ondt? **19** Og han sagde: Hør derfor Herrens Ord: Jeg saa Herren sidde paa sin Trone, og al Himmelens Hær staaende hos ham ved hans højre og ved hans venstre Side. **20** Og Herren sagde: Hvo vil overtale Akab, at han skal drage op og falde ved Ramoth i Gilead? og den ene sagde saa, og den anden sagde saa. **21** Da gik en Aand ud og stod for Herrens Ansigt og sagde: Jeg vil overtale ham; og Herren sagde til ham: Hvormed? **22** Og han sagde: Jeg vil gaa ud og være en løgnagtig Aand i alle hans Profeters Mund; og han sagde: Du skal overtale ham, ja ogsaa formaa det; gak ud og gør saa! **23** Og nu, se, Herren har givet en løgnagtig Aand i alle disse dine Profeters Mund; men Herren har talt ondt over dig. **24** Da gik Zedekia, Knaanas Søn, frem og slog Mika paa Kinden og sagde: Hvorledes? er Herrens Aand gaaet over fra mig for at tale med dig? **25** Og Mika sagde: Se, du skal se det paa den Dag, naar du gaar ind fra et Kammer til et andet for at skjule dig. **26** Da sagde Israels Konge: Tag Mika og før ham tilbage til Amon, Stadens Befalingsmand, og til Joas, Kongens Søn. **27** Og du skal sige: Saa siger Kongen: Sætter denne i Fængsels Hus og bespiser ham med Trængsels Brød og Trængsels Vand, indtil jeg kommer med Fred. **28** Og Mika sagde: Dersom du kommer tilbage med Fred, da har Herren ikke talt ved mig; og han sagde: Hører, I Folk alle sammen! **29** Saa drog Israels Konge og Josafat, Judas Konge, op imod Ramoth i Gilead. **30** Og Israels Konge sagde til Josafat: Jeg vil forklæde mig og saa gaa i Kampen, men tag du dine egne Klæder paa; og Israels Konge forklædte sig og gik i Slaget. **31** Men Kongen af Syrien bød sine to og tredive øverste for Vognene og sagde: I skulle ikke stride imod liden eller stor, uden imod Israels Konge alene. **32** Og det skete, der de øverste for Vognene saa Josafat, da sagde de: Han er visselig Israels Konge, og de bøjede af for at stride imod ham. Da raabte Josafat. **33** Og det skete, der de øverste for Vognene saa, at han ikke var Israels Konge, da vendte de tilbage fra ham. **34** Og en Mand spændte Buen paa Lykke og Fromme og skød Israels Konge mellem Remmene og Panseret; da sagde denne til sin Køresvend: Vend din Haand om og før mig ud af Hæren; thi jeg er saaret. **35** Og Kampen tog til paa den samme Dag, og Kongen blev holdt staaende i Vognen over for Syrerne, og han døde om Aftenen, og Blodet flød af Saaret midt i Vognen. **36** Og man udraabte igennem Lejren, der Solen gik ned, og sagde: Hver gaa til sin Stad og hver til sit Land! **37** Saa døde Kongen og blev ført til Samaria, og de begrove Kongen i Samaria. **38** Og man skyllede Vognen ved Samarias Dam; og Hundene slikkede hans Blod, hvor Skøgerne badede sig, efter Herrens Ord, som han havde talt. **39** Men det øvrige af Akabs Handeler, og alt det han gjorde, og om det Elfenbens Hus, som han byggede, og om alle Stæderne, som han byggede, er det ikke skrevet i Israels Kongers Krønikers Bog? **40** Og Akab laa med sine Fædre, og Ahasia, hans Søn, blev Konge i hans Sted. **41** Og Josafat, Asas Søn, blev Konge over Juda i Akabs, Israels Konges, fjerde Aar. **42** Josafat var fem og tredive Aar gammel, der han blev Konge, og regerede fem og tyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Asuba, Silhis Datter. **43** Og han vandrede i alle sin Fader Asas Veje og veg ikke derfra, men gjorde det, som var ret for Herrens Øjne. **44** Dog bleve Højene ikke borttagne; Folket ofrede endnu og gjorde Røgelse paa Højene. **45** Og Josafat holdt Fred med Israels Konge. **46** Men det øvrige af Josafats Handeler og hans Magt, hvilken han skaffede sig, og hvorledes han har stridt, er det ikke skrevet i Judas Kongers Krønikers Bog? **47** Og de øvrige af Skørlevnerne, som vare blevne tilbage fra Asas, hans Faders, Dage, borttog han af Landet. **48** Og der var ingen Konge i Edom; men en Befalingsmand var Konge. **49** Og Josafat havde ti Tharsisskibe, som skulde drage til Ofir efter Guld; men de droge ikke derhen, thi Skibene bleve sønderslagne i Ezion-Geber. **50** Da sagde Ahasia, Akabs Søn, til Josafat: Lad mine Tjenere fare med dine Tjenere paa Skibene; men Josafat vilde ikke. **51** Og Josafat laa med sine Fædre og blev begraven med sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad; og Joram, hans Søn, blev Konge i hans Sted. **52** Ahasia, Akabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria udi Josafats, Judas Konges, syttende Aar og var Konge over Israel to Aar. **53** Og han gjorde det, som ondt var for Herrens Øjne, og vandrede i sin Faders Vej og i sin Moders Vej og i Jeroboams, Nebats Søns, Vej, hans, som kom Israel tir at synde. Og han tjente Baal og tilbad ham og opirrede Herren, Israels Gud, alt ligesom hans Fader gjorde.

Anden Kongebog

1 Og Moab faldt af fra Israel efter Akabs Død. **2** Og Ahasia faldt igennem Sprinkelværket i sin Sal i Samaria og blev syg; og han sendte Bud og sagde til dem: Gaar hen, adspørger Baal-Sebub, Ekrons Gud, om jeg skal leve efter denne Sygdom. **3** Men Herrens Engel sagde til Thisbiteren Elias: Staa op, gak hen at møde Kongen af Samarias Bud, og sig til dem: Mon det er, fordi der er ingen Gud i Israel, at I gaa bort at adspørge Baal-Sebub, Ekrons Gud? **4** Derfor saa sagde Herren: Du skal ikke komme op af din Seng, som du lagde dig paa, men visselig dø; og Elias gik bort. **5** Der Budene kom tilbage til ham, da sagde han til dem: Hvi komme I allerede igen? **6** Og de sagde til ham: Der kom en Mand op imod os og sagde til os: Gaar, vender tilbage til Kongen, som sendte eder, og siger til ham: Saa siger Herren: Mon det er, fordi der er ingen Gud i Israel, at du sender hen at adspørge Baal-Sebub, Ekrons Gud? derfor skal du ikke komme op af Sengen, som du lagde dig paa, men visselig dø. **7** Og han sagde til dem: Hvorledes var den Mands Skikkelse, som kom eder i Møde og sagde disse Ord til eder? **8** Og de sagde til ham: Det var en Mand, som havde en laadden Kappe paa og var ombunden med et Læderbælte om sine Lænder; da sagde han: Det er Thisbiteren Elias. **9** Og han sendte en Høvedsmand over halvtredsindstyve med hans halvtredsindstyve til ham, og denne kom op til ham, og se, han sad paa Bjergets Top, og han sagde til ham: Du Guds Mand! Kongen siger: Kom ned! **10** Men Elias svarede og sagde til Høvedsmanden over halvtredsindstyve: Dersom jeg er en Guds Mand, da falde Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine halvtredsindstyve; og Ild faldt ned fra Himmelen og fortærede ham og hans halvtredsindstyve. **11** Og han sendte atter en anden Høvedsmand over halvtredsindstyve med hans halvtredsindstyve til ham, og denne tog Ordet og sagde til ham: Du Guds Mand! saa sasr de Kongen: Kom straks ned! **12** Og Elias svarede og sagde til dem: Dersom jeg er en Guds Mand, da falde Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine halvtredsindstyve; og Guds Ild faldt ned fra Himmelen og fortærede ham og hans halvtredsindstyve. **13** Da sendte han igen en Høvedsmand over det tredje halvtredsindstyve med hans halvtredsindstyve; og den tredje Høvedsmand for halvtredsindstyve steg op og kom og bøjede sig paa sine Knæ for Elias og bad ham om Naade og talte til ham: Du Guds Mand! kære, lad min Sjæl og disse dine halvtredsindstyve Tjeneres Sjæle være dyrebare for dine Øjne. **14** Se, der faldt Ild ned fra Himmelen og fortærede de to første Høvedsmænd over halvtredsindstyve og deres halvtredsindstyve; men nu, lad min Sjæl være dyrebar for dine Øjne! **15** Da sagde Herrens Engel til Elias: Gak ned med ham, frygt ikke for hans Ansigt; og han gjorde sig rede og gik ned med ham til Kongen. **16** Og han talte til ham: Saa sagde Herren: At du sendte Bud til at adspørge Baal-Sebub, Ekrons Gud, mon det var, fordi der var ingen Gud i Israel, at du kunde adspørge hans Ord? derfor skal du ikke komme op af Sengen, som du lagde dig paa, men visselig dø. **17** Saa døde han efter Herrens Ord, som Elias havde talt; og Joram blev Konge i hans Sted i det andet Jorams, Josafats Søns, Judas Konges, Aar, fordi han havde ingen Søn. **18** Men det øvrige af Ahasias Handeler, hvad han gjorde, er det ikke skrevet i Israels Kongers Krønikers Bog?

2 Og det skete, der Herren vilde hente Elias op til Himmelen i en Storm, da gik Elias og Elisa fra Gilgal. **2** Og Elias sagde til Elisa: Kære, bliv her; thi Herren sendte mig til Bethel; men Elisa sagde: Saa vist som Herren lever og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; og de kom ned til Bethel. **3** Da gik Profeternes Børn, som vare i Bethel, ud til Elisa og sagde til ham: Ved du, at Herren i Dag vil tage din Herre fra dit Hoved? og han sagde: Jeg ved det ogsaa, tier! **4** Og Elias sagde til ham: Elisa, kære, bliv her, thi Herren har sendt mig til Jeriko; men han sagde: Saa vist som Herren lever, og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; og de kom til Jeriko. **5** Og Profeternes Børn, som vare i Jeriko, gik frem til Elisa og sagde til ham: Ved du, at Herren i Dag vil tage din Herre fra dit Hoved? og han sagde: Jeg ved det ogsaa, tier! **6** Og Elias sagde til ham: Kære, bliv her, thi Herren har sendt mig til Jordanen; men han sagde: Saa vist som Herren lever, og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; og de gik begge sammen. **7** Og halvtredsindstyve Mænd af Profeternes Børn gik frem og stode tværs overfor langtfra; men de stode begge ved Jordanen. **8** Da tog Elias sin Kappe og svøbte den sammen og slog Vandet, og det skiltes ad til begge Sider, og de gik begge igennem paa det tørre. **9** Og det skete, der de kom over, da sagde Elias til Elisa: Bed, hvad jeg skal gøre for dig, før jeg tages fra dig; og Elisa sagde: Kære, at der maa være to Dele af din Aand over mig! **10** Og han sagde: Du har bedet om en svar Ting; dog, dersom du ser mig, naar jeg tages fra dig, skal det ske dig saa, men hvis ikke, da sker det ikke. **11** Og det skete, der de gik videre og talte, se, da kom der en gloende Vogn og gloende Heste, og de gjorde Skilsmisse imellem dem begge, og Elias for op i en Storm til Himmelen. **12** Og Elisa saa det, og han raabte: Min Fader, min Fader, Israels Vogne og hans Ryttere! og han saa ham ikke ydermere, og han tog fat i sine Klæder og rev dem i to Stykker. **13** Og han tog

Elias's Kappe op, som var falden af ham, og vendte
tilbage og stod ved Jordanens Bred. 14 Og han tog
Elias's Kappe, som var falden af ham, og slog Vandet
og sagde: Hvor er Herren, Elias's Gud? ja hvor er han?
og han slog Vandet, og det skiltes ad til begge Sider, og
Elisa gik over. 15 Og der Profeternes Børn, som vare
i Jeriko tværs overfor, saa det, da sagde de: Elias's
Aand hviler paa Elisa; og de gik ham i Møde, og de
bøjede sig ned for ham imod Jorden. 16 Og de sagde til
ham: Kære, se, her er halvtredsindstyve Mænd iblandt
dine Tjenere, stærke Folk; lad dem dog gaa og lede
efter din Herre, maaske Herrens Aand har optaget ham
og kastet ham paa et af Bjergene eller i en af Dalene;
men han sagde: Lader dem ikke gaa! 17 Men de nødte
ham, indtil han bluedes derved og sagde: Lader dem
gaa; og de udsendte halvtredsindstyve Mænd, og de
ledte i tre Dage, men de fandt ham ikke. 18 Da kom
de tilbage til ham, medens han var bleven i Jeriko;
og han sagde til dem: Sagde jeg ej til eder, at I ikke
skulde gaa? 19 Og Mændene i Staden sagde til Elisa:
Kære, se, her er godt at bo i Staden, ligesom min
Herre ser; men Vandet er slet, og Landet volder utidige
Fødsler. 20 Og han sagde: Henter mig en ny Skaal og
lægger Salt derudi; og de hentede det til ham. 21 Da
gik han ud til Vandets Udspring, og han kastede Saltet
deri og sagde: Saa sagde Herren: Jeg har gjort dette
Vand sundt, at der skal ingen Død eller Ufrugtbarhed
ydermere komme deraf. 22 Saa blev Vandet sundt indtil
denne Dag, efter Elisas Ord, som han talte. 23 Og han
gik derfra op til Bethel; men der han gik op paa Vejen,
da kom der smaa Drenge ud af Staden og spottede
ham og sagde til ham: Kom op, du skaldede! kom op,
du skaldede! 24 Og han vendte sig om, og der han saa
dem, da bandede han dem i Herrens Navn; da kom der
to Bjørne ud af Skoven og sønderreve af dem to og
fyrretyve Børn. 25 Og han gik derfra til Bjerget Karmel,
og han vendte tilbage derfra til Samaria.

3 Og Joram, Akabs Søn, blev Konge over Israel i
Samaria i det attende Josafats, Judas Konges, Aar
og regerede tolv Aar. 2 Og han gjorde det, som var
ondt for Herrens Øjne, dog ikke som hans Fader og
hans Moder; thi han borttog den Baals Støtte, som
hans Fader lod gøre. 3 Dog blev han hængende ved
Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom Israel
til at synde med, han veg ikke fra nogen af dem. 4
Og Mesa, Moabiternes Konge, havde meget Kvæg,
og han betalte Israels Konge hundrede Tusinde Lam
og hundrede Tusinde Vædre med Ulden. 5 Men det
skete, der Akab var død, da faldt Moabiternes Konge
af fra Israels Konge. 6 Da drog Kong Joram ud paa
den samme Dag af Samaria og mønstrede al Israel. 7
Og han drog hen og sendte til Josafat, Kongen i Juda,
og lod sige: Moabiternes Konge er falden af fra mig,
vil du drage med mig imod Moabiterne til Krigen? Og
han sagde: Jeg vil drage op, jeg vil være som du, mit
Folk som dit Folk, mine Heste som dine Heste. 8 Og
han sagde: Ad hvilken Vej skulle vi drage op? og han
sagde: Ad Vejen igennem Edoms Ørk. 9 Saa droge
Israels Konge og Judas Konge og Edoms Konge af
Sted, og da de havde draget syv Dages Rejse omkring,
var der ikke Vand for Hæren og for Lastdyrene, som
vare i Følge med dem. 10 Da sagde Israels Konge:
Ak, at Herren har kaldet disse tre Konger for at give
dem i Moabs Haand! 11 Og Josafat sagde: Er her
ingen Herrens Profet, at vi kunne adspørge Herren
ved ham? Da svarede en af Israels Konges Tjenere
og sagde: Her er Elisa, Safats Søn, som øste Vand
paa Elias's Hænder. 12 Og Josafat sagde: Herrens
Ord er hos ham; saa droge Israels Konge og Josafat
og Edoms Konge ned til ham. 13 Da sagde Elisa til
Israels Konge; Hvad har jeg at gøre med dig? gak til din
Faders Profeter og til din Moders Profeter; og Israels
Konge sagde til ham: Nej; thi Herren har kaldet disse
tre Konger for at give dem i Moabs Haand. 14 Og Elisa
sagde: Saa vist som den Herre Zebaoth lever, for hvis
Ansigt jeg staar, dersom jeg ikke ansaa Josafats, Judas
Konges, Person, da vilde jeg ikke vende Øjet til dig
eller anse dig. 15 Saa henter mig nu en Harpespiller;
og det skete, der Harpespilleren legede paa Harpen, da
kom Herrens Aand over ham. 16 Og han sagde: Saa
siger Herren: Gører Grøfter ved Grøfter i denne Dal; 17
thi saa siger Herren: I skulle ikke se Vejr, ikke heller se
Regn, alligevel skal denne Dal blive fuld af Vand, at I
skulle drikke, baade I og eders Kvæg og eders Lastdyr.
18 Og dette er en ringe Ting for Herrens Øjne; han skal
ogsaa give Moab i eders Haand. 19 Og I skulle nedslaa
alle faste Stæder og alle udvalgte Stæder og fælde
alle gode Træer og tilstoppe alle Vandkilder, og I skulle
fordærve alle gode Stykker Land med Stene. 20 Og det
skete om Morgenen ved Madofferets Tid, se, da kom
der Vand ad Vejen fra Edom, og Landet fyldtes med
Vandet. 21 Og der alle Moabiterne hørte, at Kongerne
vare dragne op til at stride imod dem, da bleve de
sammenkaldte, baade alle, som ombandt Bælte, og de,
som vare ældre, og de opstillede sig ved Landemærket.
22 Og der de stode aarle op om Morgenen, og Solen
gik op over Vandet, da saa Moabiterne tværs overfor, at
Vandet var rødt som Blod. 23 Og de sagde: Det er Blod,
Kongerne have aldeles ødelagt hverandre, og den ene
har slaget den anden; op nu, Moab! efter Bytte. 24 Der
de kom til Israels Lejr, da stod Israel op og slog Moab,
og de flyede for deres Ansigt, og de kom ind i Landet
og sloge Moab. 25 Og de nedbrøde Stæderne, og hver
kastede sin Sten paa alle gode Stykker Land og fyldte
dem og tilstoppede alle Vandkilder og fældede alle

gode Træer, indtil ikkun Stenene i Kir-Hareseth bleve
tilovers af den; og Slyngekasterne omringede den og
sloge den. 26 Og Moabs Konge saa, at Krigen var ham
for stærk, da tog han syv Hundrede Mænd til sig, som
kunde uddrage Sværd, for at bryde igennem til Kongen
af Edom; men de kunde ikke. 27 Da tog han sin Søn
den førstefødte, som skulde blevet Konge i hans Sted,
og ofrede ham til Brændoffer paa Muren; da brød der
en stor Vrede løs over Israel, og de droge fra ham og
kom tilbage til deres Land.

4 Og en Kvinde af Profeternes Børns Hustruer raabte
til Elisa og sagde: Din Tjener, min Mand, er død,
og du ved, at din Tjener frygtede Herren; nu kommer
Aagerkarlen og vil tage begge mine Sønner til sine
Trælle. 2 Og Elisa sagde til hende: Hvad skal jeg gøre
for dig? giv mig til Kende, hvad har du i Huset? Og hun
sagde: Din Tjenerinde har intet i Huset uden et Krus
Olie. 3 Og han sagde: Gak hen, laan dig Kar derude fra
alle dine Naboer, tomme Kar, du skal ikke lade det blive
faa. 4 Og du skal gaa ind og lukke Døren til efter dig
og efter dine Sønner og øse i alle disse Kar, og du skal
lade dem sætte hen, hvert, naar det er fuldt. 5 Og hun
gik fra ham og lukkede Døren efter sig og efter sine
Sønner; de bare frem til hende, og hun øste i. 6 Og det
skete, der hun havde fyldt Karrene, da sagde hun til sin
Søn: Bær endnu et Kar frem til mig; og han sagde til
hende: Der er ikke et Kar mere; og Olien standsede. 7
Da kom hun og gav den Guds Mand det til Kende, og
han sagde: Gak bort, sælg Olien og betal din Gæld,
saa maa du og dine Sønner leve af det, som bliver
tilovers. 8 Og det skete en Dag, at Elisa gik over til
Sunem, og der var en rig Kvinde, og hun holdt paa
ham, at han skulde æde Brød; og det skete, saa tidt
han gik derigennem, tog han derhen at æde Brød. 9
Og hun sagde til sin Mand: Kære, se, jeg ved, at denne
Guds Mand, som kommer idelig ind til os, er hellig. 10
Kære, lad os gøre et lidet muret Kammer ovenpaa og
derudi sætte ham en Seng og et Bord og en Stol og en
Lysestage, og det skal ske, naar han kommer til os, at
han kan tage derind. 11 Og det hændte sig paa en Dag,
at han kom derhen, og han gik op paa Kammeret, og
han laa der. 12 Og han sagde til Gihesi, sin Dreng: Kald
ad denne sunamitiske; og der han kaldte ad hende, da
traadte hun frem for hans Ansigt. 13 Og han sagde til
ham: Kære, sig til hende: Se, du har haft Omhu for os
med al denne Omhyggelighed, hvad skal man gøre
dig? er der nogen Ting, hvori man kan tale for dig til
Kongen eller til Stridshøvedsmanden? og hun sagde:
Jeg bor midt iblandt mit Folk. 14 Da sagde han: Hvad
kan man da gøre hende? og Gihesi sagde: Sandelig,
hun har ingen Søn, og hendes Mand er gammel. 15
Derfor sagde han: Kald ad hende; og der han kaldte ad
hende, da traadte hun frem i Døren. 16 Og han sagde:
Paa denne bestemte Tid, ved denne Aarets Tid skal du
tage en Søn i Favn; og hun sagde: Nej, min Herre, du
Guds Mand! lyv ikke for din Tjenerinde! 17 Og Kvinden
blev frugtsommelig og fødte en Søn paa den bestemte
Tid, ved denne Aarets Tid, som Elisa havde sagt til
hende. 18 Og Barnet blev stort; og det skete en Dag, at
det gik ud til sin Fader til Høstfolkene, 19 og det sagde
til sin Fader: Mit Hoved! mit Hoved! og han sagde til en
Dreng: Bær ham til hans Moder! 20 Og han bar ham og
bragte ham til hans Moder; og han sad paa hendes
Knæ indtil om Middagen, da døde han. 21 Saa gik hun
op og lagde ham paa den Guds Mands Seng, og hun
lukkede for ham og gik ud. 22 Og hun kaldte ad sin
Mand og sagde: Kære, send mig en af Drengene og en
af Aseninderne, og jeg vil skynde mig hen til den Guds
Mand og komme igen. 23 Og han sagde: Hvorfor vil du
gaa til ham i Dag, da det ikke er Nymaane, ej heller
Sabbat? og hun sagde: Lad det være godt! 24 Og hun
sadlede Aseninden og sagde til sin Dreng: Led den og
gaa, ophold mig ikke i at ride fort, uden jeg siger dig til.
25 Saa drog hun bort og kom til den Guds Mand, til
Karmels Bjerg; og det skete, der den Guds Mand saa
hende i Afstand, da sagde han til Gihesi, sin Dreng:
Se, denne sunamitiske er der. 26 Kære, løb hende nu i
Møde og sig til hende: Gaar det dig vel? gaar det din
Mand vel? gaar det Barnet vel? Og hun sagde: Vel. 27
Og der hun kom til den Guds Mand paa Bjerget, holdt
hun fast ved hans Fødder; da gik Gihesi frem at støde
hende bort; men den Guds Mand sagde: Lad hende
være, thi hendes Sjæl er beskelig bedrøvet i hende, og
Herren har skjult det for mig og ikke givet mig det til
Kende. 28 Og hun sagde: Begærede jeg en Søn af min
Herre? sagde jeg ikke, at du skulde ikke bedrage mig?
29 Og han sagde til Gihesi: Bind om dine Lænder og
tag min Stav i din Haand og gak: Om du møder nogen,
da hils ham ikke, og om nogen hilser dig, da svar ham
ikke, og læg min Stav paa Drengens Ansigt! 30 Og
Drengens Moder sagde: Saa vist, som Herren lever,
og din Sjæl lever, jeg forlader dig ikke; da stod han
op og gik efter hende. 31 Og Gihesi var gaaet foran
dem og lagde Staven paa Drengens Ansigt; men der
var ingen Lyd og ingen Følelse; saa gik han tilbage
og mødte ham og gav ham det til Kende og sagde:
Drengen vaagnede ikke op. 32 Og der Elisa kom i
Huset, se, da var den døde Dreng lagt paa hans Seng.
33 Og han gik ind og lukkede Døren til for dem begge
og bad til Herren. 34 Og han steg op og lagde sig over
Barnet og lagde sin Mund paa dets Mund og sine Øjne
paa dets Øjne og sine Hænder paa dets Hæn der og
bredte sig ud over det, saa at Barnets Legeme blev
varmt. 35 Og han trak sig tilbage og gik i Huset, en
Gang hid og en Gang did, og steg op og bredte sig ud

over ham, da gispede Drengen indtil syr Gange, og
Drengen oplod sine Øjne. 36 Og han kaldte ad Gihesi
og sagde: Kald ad den sunamitiske; og der han kaldte
ad hende, da kom hun til ham, og han sagde: Tag din
Søn! 37 Da kom hun og faldt ned for hans Fødder og
bøjede sig ned til Jorden, og hun tog sin Søn og gik ud.
38 Og Elisa kom tilbage til Gilgal, og der var Hunger i
Landet, og Profeternes Børn sade for hans Ansigt; og
han sagde til sin Dreng: Sæt en stor Gryde til og kog en
Ret til Profeternes Børn! 39 Da gik en ud paa Marken
at sanke Urter og fandt en vild Ranke og samlede deraf
sit Klæde fuldt af vilde Græskar, og der han kom, da
skar han dem i Gryden til en Ret; thi de kendte dem
ikke. 40 Og de øste det op for Mændene til at æde;
og det skete, der de aade af den Ret, da raabte de
og sagde: Døden er i Gryden, du Guds Mand! og de
kunde ikke æde deraf. 41 Da sagde han: Tager Mel
hid! og han kastede det i Gryden og sagde: Øs op for
Folket, at de maa æde; da var der intet ondt i Gryden.
42 Og en Mand kom fra Baal-Salisa og bragte den Guds
Mand Førstegrødes Brød, tyve Bygbrød, og nyt Korn i
sin Pose, og han sagde: Giv Folket, at de maa æde. 43
Og hans Tjener sagde: Hvad! skal jeg sætte dette frem
for hundrede Mænd? og han sagde: Giv Folket det, at
de maa æde; thi saa sagde Herren: Man skal æde, og
der skal levnes. 44 Og han satte det frem for dem, og
de aade og levnede efter Herrens Ord.

5 Og Naaman, Kongen af Syriens Stridshøvedsmand,
var en mægtig Mand for sin Herres Ansigt og højt
anset, thi Herren gav Syrien Frelse ved ham; og den
Mand var vældig til Strid, men spedalsk. 2 Men nogle
Tropper af Syrien havde gjort et Udfald og havde ført
en liden Pige fangen af Israels Land, og hun tjente
Naamans Hustru. 3 Og hun sagde til sin Frue: Ak! var
min Herre for den Profets Ansigt, som er i Samaria, da
skulde denne skille ham af med hans Spedalskhed.
4 Da gik han ind og gav sin Herre det til Kende og
sagde: Saa og saa har den Pige talt, som er fra Israels
Land. 5 Da sagde Kongen af Syrien: Drag af Sted,
kom derhen, saa vil jeg sende et Brev til Israels Konge;
og han drog bort og tog ti Centner Sølv med sig og
seks Tusinde Sekel Guld og ti Klædninger til at skifte
med. 6 Og han bragte Brevet til Israels Konge, hvori
han lod sige: Og nu, naar dette Brev kommer til dig,
se, da har jeg sendt Naaman min Tjener til dig, at du
skal skille ham af med hans Spedalskhed. 7 Og det
skete, der Israels Konge læste Brevet, da sønderrev
han sine Klæder og sagde: Er jeg Gud, at jeg kan
ihjelslaa og give Liv, efterdi denne sender til mig, at jeg
skal skille en Mand af med hans Spedalskhed? Men,
kære, mærker dog og ser, hvorledes han søger Aarsag
imod mig. 8 Men det skete, der Elisa, den Guds Mand,
hørte, at Israels Konge havde sønderrevet sine Klæder,
da sendte han til Kongen og lod sige: Hvorfor har du
sønderrevet dine Klæder? Kære, lad ham komme til
mig, saa skal han fornemme, at her er en Profet i Israel.
9 Saa kom Naaman med sine Heste og sin Vogn og
holdt for Elisas Hus's Dør. 10 Da sendte Elisa et Bud
til ham og lod sige: Gak hen og to dig syv Gange i
Jordanen, saa skal dit Kød komme sig paa dig igen, og
du skal blive ren. 11 Da blev Naaman vred og for bort,
og han sagde: Se, jeg tænkte, han skulde komme ud til
mig og staa og paakalde Herren sin Guds Navn og
røre med sin Haand paa Stedet og skille mig af med
Spedalskheden. 12 Ere ikke Floderne Abana og Farfar
i Damaskus bedre, end alle Vandene i Israel? kunde
jeg ikke to mig i dem og blive ren? Og han vendte
sig og drog bort med Vrede. 13 Da gik hans Tjenere
frem og talte til ham, og de sagde: Min Fader! havde
Profeten talt til dig om en stor Ting, vilde du da I ikke
have gjort det? og hvor meget mere nu, da han sagde
til dig: To dig, saa skal du blive ren! 14 Da drog han ned
og dyppede sig i Jordanen syv Gange efter den Guds
Mands Ord, og hans Kød blev igen ligesom en liden
Drengs Kød, og han blev ren. 15 Og han vendte om til
den Guds Mand igen, han og hele hans Hær, og han
kom og stod for hans Ansigt og sagde: Kære, se, jeg
ved, at der er ikke en Gud paa al Jorden uden i Israel;
og nu, kære, tag en Gave af din Tjener! 16 Men han
sagde: Saa vist som Herren lever, for hvis Ansigt jeg
staar, jeg tager den ikke; og han nødte ham til at tage
den, men han vægrede sig. 17 Da sagde Naaman: Hvis
ikke, saa lad der, kære, gives din Tjener saa meget
Jord, som et Par Muler kunne bære, thi din Tjener vil
ikke ydermere gøre Brændoffer eller Slagtoffer til andre
Guder, men til Herren. 18 Ikkun den Ting vilde Herren
forlade din Tjener: Naar min Herre gaar ind i Rimmons
Hus at tilbede der, og han hælder sig til min Haand,
og jeg nedbøjer mig i Rimmons Hus, naar jeg altsaa
nedbøjer mig i Rimmons Hus, da vilde Herren forlade
din Tjener denne Ting. 19 Og han sagde til ham: Drag
bort med Fred! Og han for fra ham et Stykke Vej. 20 Da
sagde Gihesi, Elisas, den Guds Mands, Dreng: Se,
min Herre sparede denne Syrer Naaman og tog ikke
af hans Haand det, han bragte; saa vist som Herren
lever, jeg vil løbe efter ham og tage noget af ham. 21
Saa løb Gihesi hastelig efter Naaman, og der Naaman
saa, at han løb efter ham, da sprang han af Vognen
og gik ham i Møde og sagde: Staar det vel til? 22 Og
han sagde: Vel! Min Herre sendte mig til dig og lod
sige: Se, der kom nu to unge Mennesker til mig fra
Efraims Bjerg af Profeternes Børn; kære, giv dem et
Centner Sølv og to Klædninger til at skifte med. 23
Og Naaman sagde: Vil du, da tag to Centner; og han
nødte ham, og han bandt to Centner Sølv i to Punge

og tog to Klædninger til at skifte med og gav det til
to af sine Drenge, og de bare det foran ham. 24 Og
han kom til Højen, da tog han det af deres Haand og
nedlagde det i Huset, og han lod Mændene gaa, og de
gik bort. 25 Og han selv kom og traadte frem for sin
Herre; men Elisa sagde til ham: Hvorfra kommer du,
Gihesi? og han sagde: Din Tjener er hverken gaaet hid
eller did. 26 Men han sagde til ham: Vandrede ikke mit
Hjerte med, der Manden vendte sig fra sin Vogn imod
dig? var det nu Tid til at tage Sølv og at tage Klæder
og Oliegaarde og Vingaarde og smaat Kvæg og stort
Kvæg og Tjenere og Tjenestepiger? 27 Derfor skal
Naamans Spedalskhed hænge ved dig og ved din Sæd
evindeligt; og han gik ud fra hans Ansigt, spedalsk som
Sne.

6 Og Profeternes Børn sagde til Elisa: Kære, se, det
Sted, hvor vi bo for dit Ansigt, er os for trangt. 2
Lader os dog gaa til Jordanen, og hver hente derfra
en Bjælke, at vi der maa bygge os et Sted at bo der;
og han sagde: Gaar! 3 Og den ene sagde: Kære, vil
du, da gak med dine Tjenere; og han sagde: Ja, jeg
vil gaa med. 4 Og han gik med dem; og der de kom
til Jordanen, da fældede de Træer. 5 Og det skete,
der en fældede et Træ til en Bjælke, da faldt Jernet i
Vandet; og han raabte og sagde: Ak! min Herre, tilmed
er det laant. 6 Og den Guds Mand sagde: Hvor faldt
det? og der han havde vist ham Stedet, da huggede
han et Stykke Træ af og kastede det derhen og kom
Jernet til at svømme. 7 Og han sagde: Tag dig det op;
da udrakte han sin Haand og tog det. 8 Og Kongen
af Syrien førte Krig imod Israel, og han raadslog med
sine Tjenere og sagde: Jeg vil lejre mig paa det og det
Sted. 9 Men den Guds Mand sendte til Israels Konge
og lod sige: Forvar dig, at du ikke drager dette Sted
forbi; thi Syrerne ville lægge sig der. 10 Saa sendte
Israels Konge til det Sted, som den Guds Mand havde
sagt til ham og paamindet ham om, og han forvarede
sig der, ikke een Gang og ikke to Gange alene. 11 Da
blev Kongen af Syriens Hjerte heftig oprørt over denne
Sag, og han kaldte ad sine Tjenere og sagde til dem:
Ville I ikke give mig til Kende, hvem af os der holder
med Israels Konge? 12 Da sagde en af hans Tjenere:
Ikke saa, min Herre Konge! men Elisa, den Profet, som
er i Israel, giver Israels Konge de Ord til Kende, som
du taler i dit Sengekammer. 13 Og han sagde: Gaar og
ser, hvor han er, at jeg kan sende hen og lade ham
hente; og det blev ham tilkendegivet, at der sagdes:
Se, han er i Dothan. 14 Da sendte han derhen Heste
og Vogne og en stor Hær, og der de kom om Natten, da
omringede de Staden. 15 Og den Guds Mands Tjener
stod aarle op at gøre sig rede, og han gik ud, og se, da
havde en Hær omringet Staden med Heste og Vogne;
da sagde Drengen til ham: Ak, min Herre, hvad skulle
vi gøre? 16 Og han sagde: Frygt intet; thi de ere flere,
som ere hos os, end de, som ere hos dem. 17 Og Elisa
bad og sagde: Herre! oplad dog hans Øjne, at han maa
se; da oplod Herren Drengens Øjne, og han saa, og
se, da var Bjerget fuldt af gloende Heste og Vogne
trindt omkring Elisa. 18 Der de kom ned til ham, da
bad Elisa til Herren og sagde: Kære, slaa dette Folk
med Blindhed; og han slog dem med Blindhed efter
Elisas Ord. 19 Da sagde Elisa til dem: Dette er ikke
Vejen, og dette er ikke Staden, gaar efter mig, saa vil
jeg føre eder til den Mand, som I lede efter; og han
førte dem til Samaria. 20 Og det skete, der de kom ind
i Samaria, da sagde Elisa: Herre! oplad Øjnene paa
disse, at de maa se; og Herren oplod deres Øjne, at de
saa, og se, da vare de midt i Samaria. 21 Og Israels
Konge sagde til Elisa, der han saa dem: Min Fader,
maa jeg slaa dem ihjel? maa jeg slaa dem ihjel? 22 Og
han sagde: Du skal ikke slaa dem ihjel! vilde du slaa
dem ihjel, som du har fanget med dit Sværd og med
din Bue? sæt Brød og Vand for dem, at de maa æde
og drikke og drage til deres Herre. 23 Da beredte han
dem et stort Maaltid; og der de havde ædt og drukket,
da lod han dem fare, og de droge til deres Herre; og
de syriske Tropper bleve ikke ved at komme i Israels
Land. 24 Og det skete derefter, at Benhadad, Kongen
af Syrien, samlede hele sin Hær, og han drog op og
belejrede Samaria. 25 Og der blev en stor Hunger i
Samaria, thi se, de belejrede den, indtil et Asens Hoved
gjaldt firsindstyve Sekel Sølv, og en Fjerdepart af en
Kab Duemøg fem Sekel Sølv. 26 Og det skete, der
Israels Konge gik forbi paa Muren, da raabte en Kvinde
til ham og sagde: Frels, min Herre Konge! 27 Og han
sagde: Da Herren ikke frelser dig, hvorfra skal jeg da
skaffe dig Frelse? af Laden eller af Vinpersen? 28
Og Kongen sagde til hende: Hvad fattes dig? Og hun
sagde: Denne Kvinde sagde til mig: Giv din Søn hid,
saa ville vi æde ham i Dag, og i Morgen ville vi æde
min Søn. 29 Saa have vi kogt min Søn og ædt ham;
men der jeg sagde til hende paa den anden Dag: Giv
din Søn hid og lader os æde ham, da havde hun skjult
sin Søn. 30 Og det skete, der Kongen hørte Kvindens
Ord, da sønderrev han sine Klæder, medens han gik
forbi paa Muren; da saa Folket, og se, der var Sæk
indentil paa hans Krop. 31 Og han sagde: Gud gøre
mig nu og fremdeles saa og saa, om Elisas, Safats
Søns, Hoved, skal blive siddende paa ham i Dag. 32
Og Elisa sad i sit Hus, og de Ældste sade hos ham, og
han sendte en Mand frem foran sig; men førend dette
Bud kom til ham, da sagde han til de Ældste: Have I
set, at denne Søn af en Morder har sendt hid at lade
mit Hoved tage? ser til, naar Budet kommer, lukker
Døren og trykker ham tilbage med Døren; høres ikke

Lyden af hans Herres Fødder bag efter ham? 33 Der
han end talte med dem, se, da kom Budet ned til ham;
og han sagde: Se, dette er Ulykken fra Herren, hvad
skal jeg vel ydermere vente af Herren.

7 Da sagde Elisa: Hører Herrens Ord! saa sagde
Herren: I Morgen ved denne Tid skal en Maade Mel
koste en Sekel, og to Maader Byg en Sekel i Samarias
Port. 2 Men Høvedsmanden, til hvis Haand Kongen
hældede sig, svarede den Guds Mand og sagde: Se,
om Herren gjorde Vinduer paa Himmelen, mon dette
Ord kunde ske? og han sagde: Se, du skal se det
med dine Øjne, men ikke æde deraf. 3 Men der var
fire spedalske Mænd, ved Indgangen til Porten, og de
sagde den ene til den anden: Hvorfor blive vi her, indtil
vi dø? 4 Om vi sige: Vi ville gaa ind i Staden, saa er
der Hunger i Staden, og vi dø der, og om vi blive her,
da maa vi og dø; saa kommer nu og lader os gaa over
til Syrernes Lejr, lade de os leve, saa leve vi, og dræbe
de os, saa dø vi. 5 Og de gjorde sig rede i Tusmørket
at komme til Syrernes Lejr; der de kom til det yderste
af Syrernes Lejr, se, da var der ikke en Mand. 6 Thi
Herren havde ladet Syrernes Lejr høre en Lyd af Vogne
og en Lyd af Heste, ja, en Lyd af en stor Hær, og
de sagde, den ene til den anden: Se, Israels Konge
har lejet imod os Hethiternes Konger og Ægypternes
Konger til at komme over os. 7 Derfor gjorde de sig
rede og flyede i Tusmørket og forlode deres Telte og
deres Heste og deres Asener og Lejren, som den stod,
og flyede for at redde deres Liv. 8 Der disse spedalske
kom til det yderste af Lejren, da kom de til et Telt og
aade og drak og toge derfra Sølv og Guld og Klæder
og gik bort og skjulte det, og de vendte tilbage og kom
til et andet Telt og toge ogsaa noget derfra og gik bort
og skjulte det. 9 Da sagde de, den ene til den anden: Vi
gøre ikke ret, denne Dag er et godt Budskabs Dag, og
skulde vi tie? dersom vi bie, indtil det bliver lys Morgen,
da rammer vor Misgerning os; velan da, lader os gaa
og give det til Kende for Kongens Hus! 10 Og der de
kom, raabte de til Stadens Portvagt, og de gave den
det til Kende og sagde: Vi kom til Syrernes Lejr, og se,
der var ikke en Mand eller et Menneskes Røst, men
Heste bundne og Asener bundne og Teltene, saaledes
som de vare. 11 Da raabte Portvagten og forkyndte
det inde i Kongens Hus! 12 Og Kongen stod op om
Natten og sagde til sine Tjenere: Jeg vil kundgøre eder,
hvad Syrerne have gjort imod os: De vide, at vi lide
Hunger, derfor ere de udgangne af Lejren for at skjule
sig paa Marken, sigende: Naar de gaa ud af Staden,
da ville vi gribe dem levende og komme ind i Staden.
13 Da svarede en af hans Tjenere og sagde: Lad dem
dog tage fem af Hestene, som ere tilovers, som ere
overblevne herinde; se, de ere som al Israels Hob, som
ere overblevne herinde, se, de ere som al Israels Hob,
der er omkommen; og lader os dog sende hen og se til!
14 Da toge de to Vogne med Heste, og Kongen sendte
dem efter Syrernes Hær og sagde: Drager hen og ser
til! 15 Og der de droge efter dem indtil Jordanen, se,
da laa hele Vejen fuld af Klæder og Tøj, som Syrerne
havde kastet fra sig, der de hastede af Sted; og Budene
kom igen og gave Kongen det til Kende. 16 Saa gik
Folket ud og plyndrede Syrernes Lejr; og en Maade
Mel kostede en Sekel og to Maader Byg en Sekel,
efter Herrens Ord. 17 Men Kongen beskikkede den
Høvedsmand, hvis Haand han hældede sig til, til at
være ved Porten, og Folket traadte ham ned i Porten,
saa at han døde, ligesom den Guds Mand havde talt,
som havde talt det, der Kongen kom ned til ham. 18 Thi
det skete, som den Guds Mand havde talt til Kongen
og sagt: I Morgen paa denne Tid skulle to Maader Byg
koste en Sekel og en Maade Mel en Sekel i Samarias
Port. 19 Og Høvedsmanden havde svaret den Guds
Mand og sagt: Ja se, om Herren gjorde Vinduer paa
Himmelen, mon det kunde ske efter dette Ord? og han
havde sagt: Se, du skal se det med dine Øjne og ikke
æde deraf. 20 Og det gik ham saaledes; thi Folket
traadte ham ned i Porten, saa at han døde.

8 Og Elisa talte til den Kvinde, hvis Søn han havde
gjort levende, og sagde: Gør dig rede og gak bort,
du og dit Hus, og ophold dig, hvor du kan være som
fremmed; thi Herren kalder ad Hungeren, og den skal
komme i Landet i syv Aar. 2 Og Kvinden gjorde sig
rede og gjorde efter den Guds Mands Ord; og hun drog
bort, hun og hendes Hus, og opholdt sig i Filisternes
Land i syv Aar. 3 Og det skete, der de syv Aar vare
til Ende, da kom Kvinden tilbage fra Filisternes Land,
og hun gik ud at raabe til Kongen om sit Hus og om
sin Ager. 4 Og Kongen talte med Gihesi, den Guds
Mands Tjener, og sagde: Kære, fortæl mig alle de store
Gerninger, som Elisa har gjort. 5 Og det skete, der han
fortalte Kongen, at han havde gjort en død levende,
se, da raabte den Kvinde, hvis Søn han havde gjort
levende, til Kongen om sit Hus og om sin Ager; da
sagde Gihesi: Min Herre Konge! denne er Kvinden, og
denne er hendes Søn, som Elisa gjorde levende. 6 Saa
spurgte Kongen Kvinden ad, og hun fortalte ham det;
da gav Kongen hende en Hofbetjent med og sagde:
Skaf hende alt det igen, som hører hende til, med al
Agerens Indkomme fra den Dag af, hun forlod Landet,
og indtil nu. 7 Derefter kom Elisa til Damaskus, da
Benhadad, Kongen i Syrien, var syg; og man gav ham
det til Kende og sagde: Den Guds Mand er kommen
hid. 8 Da sagde Kongen til Hasael: Tag en Gave med
dig, og gak den Guds Mand i Møde, og spørg Herren
ad ved ham og sig: Skal jeg komme mig af denne

Sygdom? 9 Og Hasael gik ham i Møde og tog en Gave
med sig og alle Haande godt fra Damaskus, fyrretyve
Kamelers Byrde, og han kom og stod for hans Ansigt
og sagde: Din Søn, Benhadad, Kongen i Syrien, sendte
mig til dig og lader sige: Mon jeg skal komme mig af
denne Sygdom? 10 Og Elisa sagde til ham: Gak og sig:
Du skal aldeles ikke leve; thi Herren har ladet mig se,
at han visselig skal dø. 11 Og han saa stift paa ham
og det saa længe, indtil han bluedes derved; og den
Guds Mand græd. 12 Da sagde Hasael: Hvi græder
min Herre? Og han sagde: Fordi jeg ved det onde, som
du skal gøre Israels Børn; du skal sætte Ild paa deres
faste Stæder og slaa deres unge Mandskab ihjel med
Sværd og knuse deres spæde Børn og sønderhugge
deres frugtsommelige Kvinder. 13 Og Hasael sagde:
Men hvad er din Tjener, den Hund, at han skulde gøre
denne store Ting? Og Elisa sagde: Herren har ladet
mig se, at du skal blive Konge over Syrien. 14 Saa
gik han fra Elisa og kom til sin Herre, og denne sagde
til ham: Hvad sagde Elisa dig? Og han sagde: Han
sagde mig: Du skal visselig leve. 15 Og det skete den
næste Dag, da tog han Ryet og dyppede det i Vandet
og udbredte det over hans Ansigt, og han døde; og
Hasael blev Konge i hans Sted. 16 Og i Jorams, Akabs
Søns, Israels Konges, femte Aar, da Josafat var Konge
i Juda, blev Joram, Josafats Søn, Konge i Juda. 17
Han var to og tredive Aar gammel, der han blev Konge,
og regerede otte Aar i Jerusalem. 18 Og han vandrede
i Israels Kongers Vej, ligesom Akabs Hus gjorde, thi
Akabs Datter var hans Hustru; og han gjorde det onde
for Herrens Øjne. 19 Men Herren vilde ikke ødelægge
Juda for Davids, sin Tjeners, Skyld, saaledes som han
havde tilsagt ham, at han vilde give ham i hans Sønner
et Lys alle Dage. 20 I hans Dage faldt Edom af fra Judas
Herredømme og satte en Konge over sig. 21 Derfor
drog Joram over til Zair, og alle Vognene med ham; og
det skete, at han gjorde sig rede om Natten og slog
Edom, som havde omringet ham, dertilmed de øverste
over Vognene, og Folket flyede til deres Telte. 22 Dog
faldt Edom af fra Judas Herredømme indtil denne Dag;
da faldt og Libna fra paa den samme Tid. 23 Men det
øvrige af Jorams Handeler, og alt det, han gjorde, ere
de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog?
24 Og Joram laa med sine Fædre og blev begraven hos
sine Fædre, i Davids Stad, og Ahasia, hans Søn, blev
Konge i hans Sted. 25 I Israels Konge Jorams, Akabs
Søns, tolvte Aar blev Ahasia, Jorams Søn, Konge i
Juda. 26 Ahasia var to og tyve Aar gammel, der han
blev Konge, og regerede et Aar i Jerusalem, og hans
Moders Navn var Athalia, Sønnedatter af Israels Konge
Omri. 27 Og han vandrede i Akabs Hus's Vej og gjorde
det, som var ondt for Herrens Øjne, ligesom Akabs
Hus; thi han var besvogret med Akabs Hus. 28 Og
han drog i Krig med Joram, Akabs Søn, imod Hasael,
Kongen af Syrien, til Ramoth i Gilead, og Syrerne sloge
Joram. 29 Da vendte Kong Joram tilbage for at lade sig
læge i Jisreel af de Saar, som Syrerne havde slaget
ham ved Rama, der han stred imod Hasael, Kongen af
Syrien; og Ahasia, Jorams Søn, Judas Konge, kom ned
at besøge Joram, Akabs Søn, i Jisreel, fordi han laa
syg.

9 Da kaldte Profeten Elisa ad en af Profeternes Børn,
og han sagde til ham: Bind om dine Lænder og
tag denne Oliekrukke i din Haand og gak til Ramoth i
Gilead! 2 Og naar du kommer derhen, da se dig om
efter Jehu, en Søn af Josafat, Nimsis Søn, og gak ind
og lad ham staa op midt iblandt sine Brødre og led
ham fra et Kammer til et andet; 3 og tag Oliekrukken
og øs paa hans Hoved og sig: Saa sagde Herren: Jeg
har salvet dig til Konge over Israel; og du skal oplade
Døren og fly og ikke bie. 4 Og Drengen, Profetens
Dreng, gik til Ramoth i Gilead. 5 Og der han kom
derhen, se, da sade Høvedsmændene over Hæren der,
og han sagde: Jeg har et Ord til dig, Høvedsmand!
Og Jehu sagde: Til hvem iblandt os alle? og han
sagde: Til dig, Høvedsmand! 6 Da stod han op og
gik ind i Huset, og han øste Olie paa hans Hoved
og sagde til ham: Saa sagde Herren, Israels Gud:
Jeg har salvet dig til Konge over Herrens Folk, over
Israel. 7 Og du skal slaa Akabs, din Herres, Hus, og
jeg vil hævne mine Tjeneres, Profeternes, Blod og alle
Herrens Tjeneres Blod paa Jesabel. 8 Og hele Akabs
Hus skal omkomme, og jeg vil udrydde af Akabs alt
Mandkøn, baade den bundne og den løsladte i Israel. 9
Og jeg vil gøre Akabs Hus ligesom Jeroboams, Nebats
Søns, Hus og som Baesas, Ahias Søns, Hus. 10 Og
Hundene skulle æde Jesabel paa Jisreels Ager, og
ingen skal begrave hende; og han lod Døren op og
flyede. 11 Og der Jehu gik ud til sin Herres Tjenere,
sagde man til ham: Staar det sig vel? hvorfor kommer
denne gale Mand til dig? Og han sagde til dem: I kende
Manden og hans Tanke. 12 Og de sagde: Det er falsk!
giv os det dog til Kende; og han sagde: Saa og saa
talte han til mig og sagde: Saa sagde Herren: Jeg har
salvet dig til Konge over Israel. 13 Da skyndte de sig,
og de toge hver sine Klæder og lagde under ham paa
det øverste af Trapperne, og de blæste i Trompeten, og
de sagde: Jehu er Konge. 14 Saa gjorde Jehu, en Søn
af Josafat, Nimsis Søn, et Forbund imod Joram; og
Joram laa for Ramoth i Gilead, han og al Israel, imod
Hasael, Kongen af Syrien. 15 Men Kong Joram var
kommen tilbage for at lade sig læge i Jisreel af de Saar,
som Syrerne sloge ham, der han stred imod Hasael,
Kongen af Syrien; og Jehu sagde: Dersom det er efter
eders Sind, da skal ingen undkomme og slippe ud af

Staden for at gaa bort og kundgøre det i Jisreel. 16 Da
red Jehu hen og drog til Jisreel, fordi Joram laa der;
og Ahasia, Judas Konge, var kommen ned at besøge
Joram. 17 Og Skildvagten stod paa Taarnet i Jisreel og
saa Jehus Hob, der han kom, og han sagde: Jeg ser
en Hob; da sagde Joram: Tag en Rytter og send dem i
Møde, og han skal sige: Er der Fred? 18 Og Rytteren
drog ham i Møde og sagde: Saa siger Kongen: Er der
Fred? Og Jehu sagde: Hvad har du med Freden at
gøre? vend dig omkring og følg mig; og Skildvagten
kundgjorde det og sagde: Budet kom til dem og kommer
ikke tilbage. 19 Da sendte han en anden Rytter; der
han kom til dem, da sagde han: Saa sagde Kongen: Er
der Fred? Og Jehu sagde: Hvad har du med Freden at
gøre? vend dig omkring og følg mig! 20 Og Skildvagten
kundgjorde det og sagde: Han kom til dem og kommer
ikke tilbage, og det er en Fart ligesom Jehus, Nimsis
Søns, Fart; thi han farer af Sted, som han var gal.
21 Da sagde Joram: Spænd for, og man spændte for
hans Vogn; og de droge ud, Joram, Israels Konge,
og Ahasia, Judas Konge, hver paa sin Vogn, og de
droge ud Jehu i Møde, og de traf ham paa Jisreeliteren
Naboths Ager. 22 Og det skete, der Joram saa Jehu,
da sagde han: Jehu, er der Fred? Og han sagde: Hvad
Fred? medens din Moder Jesabels Horerier og hendes
Trolddomskunster ere saa mange! 23 Da vendte Joram
om og flyede og sagde til Ahasia: Det er Forræderi,
Ahasia! 24 Men Jehu greb med fuld Magt fat paa Buen
og skød Joram imellem hans Arme, at Pilen for ud af
hans Hjerte, og han segnede ned i sin Vogn. 25 Og
han sagde til sin Høvedsmand Bidekar: Tag ham op
og kast ham paa Jisreeliteren Naboths Ager; thi kom
i Hu, der jeg og du rede sammen efter hans Fader
Akab, at Herren udtalte denne Spaadom over ham:
26 Mon jeg ikke i Gaar saa Naboths Blod og hans
Sønners Blod, siger Herren, og skal betale dig paa den
Ager? siger Herren. Saa tag ham nu op og kast ham
paa Ageren efter Herrens Ord! 27 Der Ahasia, Judas
Konge, saa det, da flyede han ad Vejen til Havehuset;
og Jehu forfulgte ham og sagde: Slaar ogsaa ham paa
Vognen! Dette skete ved Opgangen til Gur, der ligger
ved Jibleam; og han flyede til Megiddo og døde der.
28 Og hans Tjenere lode ham føre til Jerusalem og
begravede ham i hans Grav hos hans Fædre i Davids
Stad. 29 Og i Jorams, Akabs Søns, ellevte Aar, var
Ahasia bleven Konge over Juda. 30 Og Jehu kom
til Jisreel; og Jesabel hørte det og satte Sminke paa
sine Øjne og smykkede sit Hoved og saa ud igennem
Vinduet. 31 Og der Jehu kom i Porten, da sagde hun:
Er der Fred, du Simri, som slog sin Herre ihjel? 32
Og han løftede sit Ansigt op til Vinduet og sagde: Hvo
er med mig, hvo? Da saa to eller tre Hofbetjente ud
til ham. 33 Og han sagde: Styrter hende ned! og de
styrtede hende ned, og af hendes Blod overstænkedes
Væggen og Hestene, og man søndertraadte hende. 34
Og der han var kommen ind og havde ædt og drukket,
da sagde han: Kære, ser efter denne forbandede og
begraver hende, thi hun er en Konges Datter. 35 Og
der de gik hen at begrave hende, da fandt de intet af
hende uden Pandeskallen og Fødderne og det flade af
Hænderne. 36 Da kom de igen og gave ham det til
Kende, og han sagde: Det er det Herrens Ord, som
han talte ved sin Tjener Thisbiteren Elias og sagde:
Hundene skulle æde Jesabels Kød paa Jisreels Ager.
37 Og Jesabels døde Krop skal være som Møg paa
Marken paa Jisreels Ager, saa at de ikke skulle kunne
sige: dette er Jesabel.

10 Og Akab havde halvfjerdsindstyve Sønner i
Samaria; og Jehu skrev Breve og sendte til
Samaria, til de øverste i Jisreel, de Ældste, og til de
af Akab indsatte Fosterfædre og lod sige: 2 Og nu,
naar dette Brev kommer til eder — efterdi eders Herres
Sønner ere hos eder, og Vognene ere hos eder og
Hestene, samt en fast Stad og Vaabnene — 3 saa ser,
hvem der er den bedste og den rette af eders Herres
Sønner, og sætter ham paa hans Faders Trone og
strider for eders Herres Hus! 4 Men de frygtede saare
meget og sagde: se, de to Konger kunde ikke staa sig
for hans Ansigt, hvorledes ville vi da kunne staa os?
5 Og den, som var over Huset og den, som var over
Staden, og de Ældste og Fosterfædrene sendte til Jehu
og lode sige: Vi ere dine Tjenere, vi ville gøre alt det,
som du siger til os, vi ville ingen gøre til Konge; gør
det, som dig synes godt. 6 Da skrev han et andet Brev
til dem og lod sige: Dersom I ere mine og høre min
Røst, saa tager Hovederne af Mændene, eders Herres
Sønner, og kommer til mig i Morgen ved denne Tid
til Jisreel. Men Kongens Sønner, halvfjerdsindstyve
Mænd, vare hos de store i Staden, som fødte dem op.
7 Og det skete, der Brevet kom til dem, da toge de
Kongens Sønner og slagtede dem, halvfjerdsindstyve
Mænd, og lagde deres Hoveder i Kurve og sendte dem
til ham i Jisreel. 8 Og der Budet kom og gav ham det
til Kende og sagde: De have bragt Kongens Sønners
Hoveder hid, da sagde han: Lægger dem i to Hobe ved
Indgangen til Porten indtil i Morgen! 9 Og det skete
om Morgenen, der han gik ud og stod der, da sagde
han til alt Folket: I ere retfærdige! se, jeg har gjort et
Forbund imod min Herre og slaaet ham ihjel; men hvo
har slaget alle disse? 10 Vider nu, at der er ikke eet
af Herrens Ord, som Herren har talt over Akabs Hus,
faldet til Jorden; thi Herren har gjort, som han talte ved
sin Tjener Elias. 11 Saa ihjelslog Jehu alle, som vare
overblevne af Akabs Hus i Jisreel og alle hans store
Mænd og hans Kyndinger og hans Præster, indtil han

ikke levnede ham een tilovers. 12 Og han gjorde sig
rede og drog hen og kom til Samaria. Og der han var
ved Hyrdernes Beth-Eked paa Vejen, 13 da traf Jehu
paa Ahasias, Judas Konges, Brødre og sagde: Hvem
ere I? og de sagde: Vi ere Ahasias Brødre og fare ned
for at hilse paa Kongens Børn og Dronningens Børn.
14 Da sagde han: Griber dem levende, og de grebe
dem levende; og de slagtede dem ved Grøften ved
Beth-Eked, to og fyrretyve Mænd, og man lod ikke een
Mand blive tilovers af dem. 15 Og der han drog derfra,
da traf han Jonadab, Rekabs Søn, som mødte ham og
velsignede ham, og han sagde til ham: Mon dit Hjerte
er oprigtigt, som mit Hjerte imod dit Hjerte? og Jonadab
sagde: Det er. Er det saa, da giv mig din Haand; og
han gav ham sin Haand, og han lod ham stige op til sig
i Vognen. 16 Og han sagde: Gak med mig, og se paa
min Nidkærhed for Herren; og de kørte ham paa hans
Vogn. 17 Og der han kom til Samaria, da slog han alle
ihjel, som vare overblevne af Akabs i Samaria, indtil
han havde ødelagt ham, efter Herrens Ord, som han
talte til Elias. 18 Og Jehu samlede alt Folket og sagde til
dem: Akab tjente Baal lidet; Jehu vil tjene ham meget.
19 Saa kalder nu alle Baals Profeter, alle hans Tjenere
og alle hans Præster til mig, at ingen savnes, thi jeg
har et stort Slagtoffer for til Baal, hvo som savnes, skal
ikke leve; men Jehu gjorde det med Svig, at han kunde
ødelægge Baals Tjenere. 20 Og Jehu sagde: Helliger
Baal en Højtidsdag; og de udraabte den. 21 Og Jehu
sendte til hele Israel, og alle Baals Tjenere kom, og
ingen blev tilbage, som ej kom; og de kom i Baals
Hus, at Baals Hus blev fuldt her og der. 22 Da sagde
han til dem, som vare over Klædekammeret: Bærer
Klæder ud til alle Baals Tjenere; og man bar Klæderne
ud til dem. 23 Og Jehu og Jonadab, Rekabs Søn,
gik ind i Baals Hus; og han sagde til Baals Tjenere:
Ransager og ser til, at her ikke er nogen af Herrens
Tjenere iblandt eder, men alene Baals Tjenere. 24 Og
der de gik ind til at gøre Slagtofre og Brændofre, da
beskikkede Jehu sig firsindstyve Mænd udenfor og
sagde: Dersom nogen af de Mænd skulde undkomme,
som jeg har ført hid under eders Hænder, da skal der
bødes med Liv for Liv. 25 Og det skete, der man var
færdig med at bringe Brændofferet, da sagde Jehu
til Drabanterne og Høvedsmændene: Gaar ind, slaar
dem, ingen maa komme ud; og de sloge dem med
skarpe Sværd, og Drabanterne og Høvedsmændene
kastede dem hen, og de gik til Baals Hus's Stad. 26 Og
de bare Støtterne af Baals Hus ud og opbrændte dem.
27 Og de nedbrøde Baals Støtte og nedbrøde Baals
Hus og gjorde et hemmeligt Mag deraf indtil denne
Dag. 28 Saa ødelagde Jehu Baal af Israel. 29 Dog fra
Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som kom Israel til at
synde, dem veg Jehu ikke fra, nemlig fra de Guldkalve,
den som var i Bethel, og den som var i Dan. 30 Og
Herren sagde til Jehu: Fordi du fuldkommelig har gjort
det, som er ret for mine Øjne, og har gjort imod Akabs
Hus efter alt det, som var i mit Hjerte, da skulle dine
Sønner i fjerde Led sidde paa Israels Trone. 31 Dog tog
Jehu ikke Vare paa at vandre i Herrens, Israels Guds,
Lov af sit ganske Hjerte; han veg ikke fra Jeroboams
Synder, med hvilke han kom Israel til at synde. 32 I de
samme Dage begyndte Herren at tage Stykker bort af
Israel; thi Hasael slog dem i hele Israels Landemærke,
33 fra Jordan af, imod Solens Opgang, det hele Gileads
Land, Gaditerne og Rubeniterne og Manassiterne,
fra Aroer, som er ved Arnons Bæk, baade Gilead og
Basan. 34 Men det øvrige af Jehus Handeler, og alt
det, han har gjort, og al hans Vælde, ere de Ting ikke
skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? 35 Og Jehu
laa med sine Fædre, og de begravede ham i Samaria,
og Joahas, hans Søn, blev Konge i hans Sted. 36 Og
de Aar, som Jehu regerede over Israel i Samaria, vare
otte og tyve Aar.

11 Der Athalia, Ahasias Moder, saa, at hendes Søn
var død, da gjorde hun sig rede og udryddede al
kongelig Sæd. 2 Men Joseba, Kong Jorams Datter,
Ahasias Søster, tog Joas, Ahasias Søn, og stjal ham
midt ud af Kongens Børn, som bleve dræbte, ham og
hans Amme i Sengekammeret; og de skjulte ham for
Athalias Ansigt, saa at han ikke blev dræbt. 3 Og han
var hos hende i Herrens Hus skjult i seks Aar; men
Athalia var Dronning i Landet. 4 Men i det syvende Aar
sendte Jojada og tog de øverste over hundrede for
Livvagten og Drabanterne og lod dem komme til sig i
Herrens Hus; og han gjorde en Pagt med dem og tog en
Ed af dem i Herrens Hus og viste dem Kongens Søn. 5
Og han bød dem og sagde: Dette er den Gerning, som
I skulle gøre: Den tredje Part af eder, som træde til om
Sabbaten, skal holde Vagt imod Kongens Hus. 6 Og
den tredje Part skal være ved Porten Sur og den tredie
Part ved Porten, som er bag Drabanterne, og I skulle
holde Vagt for Huset for at afspærre det. 7 Men de to
Parter af eder, nemlig alle, som træde fra om Sabbaten,
de skulle holde Vagt i Herrens Hus om Kongen. 8 Og
I skulle omringe Kongen trindt omkring, enhver med
sine Vaaben i sin Haand, og hvo som trænger ind
igennem Rækkerne, skal dødes; og I skulle være hos
Kongen, naar han gaar ud, og naar han gaar ind. 9
Og de øverste for hundrede gjorde efter alt det, som
Jojada, Præsten, bød, og de toge hver sine Mænd,
som traadte til om Sabbaten, tillige med dem, som
traadte fra om Sabbaten, og de kom til Præsten Jojada.
10 Og Præsten gav Høvedsmændene for hundrede
Spydene og Skjoldene, som havde hørt Kong David
til, og som vare i Herrens Hus. 11 Og Drabanterne

stode, hver med sine Vaaben i sin Haand, fra den højre
Side af Huset til den venstre Side af Huset, hen imod
Alteret og Huset, trindt omkring Kongen. 12 Siden førte
han Kongens Søn ud og satte Kronen paa ham og
overgav ham Vidnesbyrdet, og de gjorde ham til Konge
og salvede ham, og de klappede i Hænderne og sagde:
Kongen leve! 13 Der Athalia hørte Drabanternes og
Folkets Røst, da kom hun til Folket i Herrens Hus. 14
Og hun saa, og se, da stod Kongen paa Forhøjningen,
som Skik var, og Fyrsterne og Basunerne vare om
Kongen, og alt Folket i Landet var glad og blæste
i Basunerne; da sønderrev Athalia sine Klæder og
raabte: Oprør! Oprør! 15 Men Jojada, Præsten, bød
de øverste over hundrede, som vare beskikkede over
Hæren, og sagde til dem: Fører hende ud hen uden
for Rækkerne, og hvo som følger hende, dræber ham
med Sværd; thi Præsten havde sagt, at hun ikke skulde
dræbes i Herrens Hus. 16 Og de gjorde Plads for
hende til begge Sider, og hun gik den Vej, ad hvilken
Hestene gaa til Kongens Hus, og hun blev dræbt der.
17 Da gjorde Jojada en Pagt imellem Herren og imellem
Kongen og Folket, at de skulde være Herrens Folk,
og imellem Kongen og imellem Folket. 18 Da kom
alt Folket i Landet ind i Baals Hus, og de nedbrøde
hans Altre, og hans Billeder sønderbrøde de aldeles
og sloge Matthan, Baals Præst, ihjel lige for Altrene;
men Præsten beskikkede Tilsyn i Herrens Hus. 19
Og han tog de øverste over hundrede og Livvagten
og Drabanterne og alt Folket fra Landet, og de førte
Kongen ned fra Herrens Hus og kom ad Vejen igennem
Drabanternes Port til Kongens Hus; og han satte sig
paa Kongernes Trone. 20 Og alt Folket i Landet var
glad, og Staden blev rolig, efter at de havde slaget
Athalia ihjel med Sværd i Kongens Hus. 21 Joas var
syv Aar gammel, der han blev Konge.

12 I Jehus syvende Aar blev Joas Konge og regerede
fyrretyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn
var Zibja fra Beersaba. 2 Og Joas gjorde det, som ret
var for Herrens Øjne, alle sine Dage, i hvilke Jojada,
Præsten, vejledede ham. 3 Dog bleve Højene ikke
borttagne; Folket ofrede og gjorde Røgelse endnu
paa Højene. 4 Og Joas sagde til Præsterne: Alle
Penge for de Ting, som helliges, som bringes til
Herrens Hus, nemlig Penge for hver, som gaar over i
Mandtallet, Penge, som de give for Personer, hver efter
sin Vurdering, alle Penge, som hver Mand ofrer af et
frivilligt Hjerte for at bringe dem til Herrens Hus, 5 dem
skulle Præsterne modtage, hver af sin Kynding, og de
skulle istandsætte Husets Brøst, nemlig alt det, som
findes der brøstfældigt. 6 Men i Kong Joas's tre og
tyvende Aar havde Præsterne endnu ikke istandsat
det, som var brøstfældigt i Huset. 7 Da kaldte Kong
Joas ad Jojada, Præsten, og de andre Præster og
sagde til dem: Hvi istandsætte I ikke det, som er
brøstfældigt i Huset? nu vel, modtager ikke Penge
af eders Kyndinger, men afgiver dem til det, som er
brøstfældigt i Huset. 8 Og Præsterne samtykkede
deri, saa at de ikke modtoge Penge af Folket og ikke
istandsatte det, som var brøstfældigt i Huset. 9 Men
Jojada, Præsten, tog en Kiste og borede et Hul i Laaget
derpaa og satte den ved den højre Side af Alteret,
hvor man gaar ind i Herrens Hus, og Præsterne, som
toge Vare paa Dørtærskelen, lagde deri alle Penge,
som bleve bragte til Herrens Hus. 10 Og det skete,
naar de saa, at der var mange Penge i Kisten, da
kom Kongens Skriver og Ypperstepræsten op, og de
sammenbandt og talte Pengene, som fandtes i Herrens
Hus. 11 Og de gave Pengene, som vare aftalte, i deres
Hænder, som havde med Gerningen at gøre, og som
vare beskikkede over Herrens Hus; og de gave dem ud
til Tømmermændene og til Bygningsmændene, som
arbejdede paa Herrens Hus, 12 og til Murmestere og
Stenhuggere og til at købe Træ og hugne Sten til at
istandsætte det, som var brøstfældigt paa Herrens Hus,
ja til alt det, som gik med til Husets Istandsættelse. 13
Dog blev der ikke gjort Sølvbækkener, Knive, Skaaler,
Basuner eller noget Kar af Guld eller Kar af Sølv til
Herrens Hus for de Penge, som bragtes til Herrens
Hus. 14 Men de gave dem til dem, som havde med
Gerningen at gøre, og de istandsatte Herrens Hus for
dem. 15 Og de holdt ikke Regnskab med Mændene,
i hvis Haand de overgave Pengene, for at give dem
til dem, som gjorde Gerningen; thi de handlede med
Troskab. 16 Men Pengene for Skyldofferet og Pengene
for Syndofferet bleve ikke bragte til Herrens Hus, de
hørte Præsterne til. 17 Da drog Hasael, Kongen af
Syrien, op og stred imod Gath og indtog den, og
Hasael rettede sit Ansigt til at drage op imod Jerusalem.
18 Da tog Joas, Judas Konge, alle de hellige Ting,
som Josafat og Joram og Ahasia, hans Fædre, Judas
Konger, havde helliget, og hvad han selv havde helliget,
dertil alt det Guld, som man fandt i Herrens Hus's og i
Kongens Hus's Skatkamre, og sendte det til Hasael,
Kongen af Syrien; og denne drog da bort fra Jerusalem.
19 Men det øvrige af Joas's Handeler, og alt det, som
han gjorde, ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers
Krønikers Bog? 20 Og hans Tjenere rejste sig og indgik
et Forbund, og de ihjelsloge Joas i Millos Hus, hvor
man gaar ned til Silla: 21 Nemlig Josakar, Simeaths
Søn, og Josabad, Somers Søn, hans Tjenere, sloge
ham ihjel, og han døde; og de begravede ham hos
hans Fædre i Davids Stad, og Amazia, hans Søn, blev
Konge i hans Sted.

13 Idet tre og tyvende Joas's, Ahasias Søns, Judas
Konges, Aar blev Joahas, Jehus Søn, Konge
over Israel i Samaria i sytten Aar. **2** Og han gjorde det
onde for Herrens Øjne og vandrede efter Jeroboams,
Nebats Søns, Synder, med hvilke han kom Israel til
at synde, han veg ikke derfra. **3** Derfor optændtes
Herrens Vrede over Israel, og han gav dem i Hasaels,
Syriens Konges, Haand og i Benhadads, Hasaels Søns,
Haand alle Dage. **4** Men Joahas bad ydmygeligt til
Herren, og Herren hørte ham; thi han saa til Israels
Trængsel, thi Kongen af Syrien trængte dem. **5** Og
Herren gav Israel en Frelser, og de slap fri for at være
under Syrernes Magt; og Israels Børn boede i deres
Telte som tilforn. **6** Dog vege de ikke fra Jeroboams
Hus's Synder, som han kom Israel til at synde med,
men man vandrede derudi, og Astartebilledet blev
ogsaa staaende i Samaria. **7** Men Joahas beholdt ikke
flere Folk tilovers end halvtredsindstyve Ryttere og
ti Vogne og ti Tusinde Fodfolk; thi Kongen af Syrien
havde ødelagt dem og gjort dem til Støv at træde paa.
8 Men det øvrige af Joahas's Handeler og alt, hvad
han gjorde, og hans Vælde, ere de Ting ikke skrevne i
Israels Kongers Krønikers Bog? **9** Og Joahas laa med
sine Fædre, og de begravede ham i Samaria, og hans
Søn, Joas blev Konge i hans Sted. **10** I det syv og
tredivte Joas's, Judas Konges, Aar blev Joas, Joahas's
Søn, Konge over Israel i Samaria i seksten Aar. **11**
Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne;
han veg ikke fra nogen af Jeroboams, Nebats Søns,
Synder, som han kom Israel til at synde med, men han
vandrede deri. **12** Men det øvrige af Joas's Handeler
og alt, hvad han gjorde og hans Vælde, hvorledes han
stred med Amazia, Judas Konge, ere de Ting ikke
skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog? **13** Og Joas
laa med sine Fædre, og Jeroboam sad paa hans Trone;
og Joas blev begraven i Samaria hos Israels Konger.
14 Og Elisa blev syg af sin Sygdom, af hvilken han
døde; og Joas, Israels Konge, kom ned til ham og græd
for hans Ansigt og sagde: Min Fader, min Fader! Israels
Vogne og hans Ryttere! **15** Da sagde Elisa til ham: Tag
Bue og Pile; og han tog Bue og Pile til ham. **16** Da
sagde han til Israels Konge: Læg din Haand paa Buen;
og han lagde sin Haand paa den, og Elisa lagde sine
Hænder paa Kongens Hænder. **17** Og han sagde: Luk
det Vindue op imod Østen! og han lukkede det op; og
Elisa sagde: Skyd! og han skød. Og han sagde: En
Frelses Pil fra Herren og en Frelses Pil imod Syrerne,
og du skal slaa Syrerne i Afek, indtil du gør Ende paa
dem. **18** Og han sagde: Tag Pilene; og han tog dem; og
han sagde til Kongen af Israel: Slaa imod Jorden; og
han slog tre Gange, og saa holdt han op. **19** Da blev
den Guds Mand vred paa ham og sagde: Havde du
slaget fem eller seks Gange, da skulde du have slaget
Syrerne, indtil du havde gjort Ende paa dem; men nu
skal du slaa Syrerne tre Gange. **20** Og Elisa døde, og
de begravede ham; og Moabs Tropper kom i Landet
først paa Aaret. **21** Og det skete, at de begravede
en Mand, og se, da de saa Troppen, da kastede de
Manden i Elisas Grav; og der Manden kom ned og
rørte ved Elisas Ben, da blev han levende og stod op
paa sine Fødder. **22** Og Hasael, Kongen af Syrien,
havde trængt Israel alle Joahas's Dage. **23** Men Herren
var dem naadig og forbarmede sig over dem og vendte
sig til dem for sin Pagts Skyld med Abraham, Isak og
Jakob og vilde ikke ødelægge dem og bortkastede dem
endnu ikke fra sit Ansigt. **24** Og Hasael, Kongen af
Syrien, døde, og hans Søn Benhadad blev Konge i
hans Sted. **25** Og Joas, Joahas's Søn, tog de Stæder
igen fra Benhadads, Hasaels Søns, Haand, som han
havde taget fra Joahas's, hans Faders, Haand i Krigen;
tre Gange slog Joas ham og fik Israels Stæder igen.

14 I Israels Konge Joas's, Joahas's Søns, andet Aar
blev Amazia, Joas's, Judas Konges Søn, Konge.
2 Han var fem og tyve Aar gammel, der han blev Konge,
og regerede ni og tyve Aar i Jerusalem; og hans Moders
Navn var Joadan fra Jerusalem. **3** Og han gjorde ret
for Herrens Øjne, dog ikke som David, hans Fader;
han gjorde efter alt det, som Joas, hans Fader, gjorde.
4 Dog bleve Højene ikke borttagne; Folket ofrede og
gjorde Røgelse endnu paa Højene. **5** Og det skete, der
Riget blev befæstet i hans Haand, da ihjelslog han sine
Tjenere, som havde ihjelslaget Kongen, hans Fader. **6**
Men Mordernes Børn dræbte han ikke, som skrevet er i
Moses Lovbog, som Herren bød og sagde: Forældre
skulle ikke dødes for Børnenes Skyld, og Børnene ikke
dødes for Forældrenes Skyld, men hver skal dødes
for sin Synds Skyld. **7** Han slog ti Tusinde af Edom i
Saltdalen og indtog Sela i samme Krig og kaldte dens
Navn Jokthel indtil denne Dag. **8** Da sendte Amazia
Bud til Joas, en Søn af Joahas, Jehus Søn, Kongen
i Israel, og lod sige: Kom og lader os se hinandens
Ansigt! **9** Men Joas, Israels Konge, sendte til Amazia,
Judas Konge, og lod sige: Tornebusken, som er paa
Libanon, sendte til Cedertræet, som er paa Libanon, og
lod sige: Giv min Søn din Datter til Hustru; men vilde
Dyr paa Marken, som vare paa Libanon, gik over og
nedtraadte Tornebusken. **10** Du har jo slaget Edom, og
dit Hjerte gør dig hovmodig; behold din Ære, og bliv i
dit Hus; hvi søger du Ulykke, at du skal falde, du og
Juda med dig? **11** Men Amazia vilde ikke høre; saa
drog Joas, Israels Konge, op, og de saa hinandens
Ansigt, han og Amazia, Judas Konge, i Beth-Semes,
som hører til Juda. **12** Men Juda blev slagen for Israels
Ansigt, og de flyede hver til sit Telt. **13** Og Joas, Israels
Konge, fangede Amazia, Judas Konge, en Søn af Joas,

Ahasias Søn, i Beth-Semes; og han kom til Jerusalem
og nedrev af Jerusalems Mur fra Efraims Port indtil
Hjørneporten et Stykke paa fire Hundrede Alen. **14**
Og han tog alt Guldet og Sølvet og alle Karrene, som
fandtes i Herrens Hus og i Kongens Hus's Skatkamre,
tilmed Børn som Gidsler, og vendte tilbage til Samaria.
15 Men det øvrige af Joas's Handeler, hvad han gjorde
og hans Vælde, og hvorledes han stred imod Amazia,
Judas Konge, ere de Ting ikke skrevne i Israels Kongers
Krønikers Bog? **16** Og Joas laa med sine Fædre og
blev begraven i Samaria hos Israels Konger, og hans
Søn Jeroboam blev Konge i hans Sted. **17** Og Amazia,
Joas's Søn, Judas Konge, levede efter Joas's, Joahas's
Søns, Israels Konges, Død femten Aar. **18** Men det
øvrige af Amazias Handeler, ere de Ting ikke skrevne
i Judas Kongers Krønikers Bog? **19** Og de indgik et
Forbund imod ham i Jerusalem, og han flyede til Lakis;
men de sendte efter ham til Lakis og dræbte ham der.
20 Og de førte ham paa Heste, og han blev begraven
i Jerusalem hos sine Fædre i Davids Stad. **21** Og
alt Judas Folk tog Asaria, men han var seksten Aar
gammel, og de gjorde ham til Konge i hans Fader
Amazias Sted. **22** Han byggede Elath og bragte den
igen til Juda, efter at Kongen laa hos sine Fædre. **23** I
Amazias, Joas's Søns, Judas Konges, femtende Aar
blev Jeroboam, en Søn af Israels Konge Joas, Konge i
Samaria, et og fyrretyve Aar. **24** Og han gjorde det,
som var ondt for Herrens Øjne; han veg ikke fra nogen
af Jeroboams, Nebats Søns, Synder, som han kom
Israel til at synde med. **25** Han indtog igen Israels
Landemærke fra Hamath af indtil Havet ved den slette
Mark efter Herren Israels Guds Ord, som han talte ved
sin Tjener Jona, Amithajs Søn, den Profet, som var
fra Gath-Hefer. **26** Thi Herren saa Israels Elendighed,
som var saare bitter, ja at baade den bundne var intet,
og den løsladte var intet, og at der var ingen Hjælper
for Israel. **27** Og Herren havde ikke sagt, at han vilde
udslette Israels Navn under Himmelen; men han frelste
dem ved Jeroboams, Joas's Søns, Haand. **28** Men det
øvrige af Jeroboams Handeler og alt det, som han
gjorde, og hans Vælde, hvorledes han stred, og at
han bragte Damaskus og Hamath, som havde tilhørt
Juda, tilbage til Israel, ere de Ting ikke skrevne i Israels
Kongers Krønikers Bog? **29** Og Jeroboam laa med sine
Fædre, med Israels Konger, og hans Søn Sakaria blev
Konge i hans Sted.

15 Idet syv og tyvende Jeroboams, Israels Konges,
Aar blev Asaria, Amazias, Judas Konges, Søn,
Konge. **2** Han var seksten Aar gammel, der han
blev Konge, og regerede to og halvtredsindstyve Aar
i Jerusalem, og hans Moders Navn var Jekolia fra
Jerusalem. **3** Og han gjorde det, som var ret for Herrens
Øjne, efter alt det, som hans Fader Amazia gjorde. **4**
Dog kom Højene ikke bort; Folket ofrede endnu og
gjorde Ragelse paa Højene. **5** Og Herren slog Kongen,
at han blev spedalsk indtil sin Dødsdag og boede udi
et særskilt Hus; men Jotham, Kongens Søn, var over
Huset og dømte Folket i Landet. **6** Men det øvrige af
Asarias Handeler og alt, hvad han gjorde, er det ikke
skrevet i Judas Kongers Krønikers Bog? **7** Og Asaria laa
med sine Fædre, og de begavede ham hos hans Fædre
i Davids Stad, og Jotham, hans Søn, blev Konge i hans
Sted. **8** Og i det otte og tredivte Asarias, Judas Konges,
Aar blev Sakaria, Jeroboams Søn, Konge over Israel i
Samaria seks Maaneder. **9** Og han gjorde det, som var
ondt for Herrens Øjne, ligesom hans Fædre gjorde,
han veg ikke fra Jeroboams, Nebats Søns, Synder,
som han kom Israel til at synde med. **10** Og Sallum,
Jabes's Søn, gjorde et Forbund imod ham og slog ham
i Folkets Paasyn og dræbte ham og blev Konge i hans
Sted. **11** Men det øvrige af Sakarias Handeler, se, de
Ting ere skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog. **12**
Dette er Herrens Ord, som han talte til Jehu, sigende:
Dine Sønner i det fjerde Led skulle sidde paa Israels
Trone; og det skete saa. **13** Sallum, Jabes's Søn, blev
Konge i det ni og tredivte Usias, Judas Konges, Aar, og
regerede en Maaneds Tid i Samaria. **14** Og Menahem,
Gadis Søn, drog op fra Thirza og kom til Samaria og
slog Sallum, Jabes's Søn, i Samaria og dræbte ham og
blev Konge i hans Sted. **15** Men det øvrige af Sallums
Handeler og hans Forbund, som han indgik, se, de
Ting ere skrevne i Israels Kongers Krønikers Bog. **16**
Da slog Menahem Thipsa og alle, som vare deri, og
dens Landemærke, da han drog ud fra Thirza; fordi
man ikke havde villet indlade ham, derfor slog han
dem; alle de frugtsommelige derudi søndersled han.
17 Og i det ni og tredivte Asarias, Judas Konges, Aar
blev Menahem, Gadis Søn, Konge over Israel, ti Aar
i Samaria. **18** Og han gjorde det, som var ondt for
Herrens Øjne, han veg ikke fra Jeroboams, Nebats
Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med,
alle sine Dage. **19** Ful, Kongen af Assyrien, kom over
Landet, og Menahem gav Ful tusinde Centner Sølv, at
han skulde holde med ham og befæste Riget i hans
Haand. **20** Og Menahem indkrævede det Sølv af Israel,
af alle de formuende, til at give Kongen af Assyrien,
nemlig halvtredsindstyve Sekel Sølv for hver Mand;
saa drog Kongen af Assyrien tilbage og blev ikke der
i Landet. **21** Men det øvrige af Menahems Handeler
og alt det, han gjorde, er det ikke skrevet i Israels
Kongers Krønikers Bog? **22** Og Menahem laa med sine
Fædre, og Pekaja, hans Søn, blev Konge i hans Sted.
23 I det halvtredsindstyvende Asarias, Judas Konges,
Aar blev Pekaja, Menahems Søn, Konge over Israel i
Samaria i to Aar. **24** Og han gjorde det, som var ondt

for Herrens Øjne, han veg ikke fra Jeroboams, Nebats
Søns, Synder, som han kom Israel til at synde med. 25
Og Peka, Remalias Søn, hans Høvedsmand, gjorde et
Forbund imod ham og ihjelslog i Samaria, i Kongens
Hus's Palads, ham og Argob og Arje; og han havde
med sig halvtredsindstyve Mænd af Gileaditernes Børn
og dræbte ham og blev Konge i hans Sted. 26 Men
det øvrige af Pekajas Handeler og alt det, han gjorde,
se, de Ting ere skrevne i Israels Kongers Krønikers
Bog. 27 I det to og halvtredsindstyvende Asarias, Judas
Konges, Aar blev Peka, Remalias Søn, Konge over
Israel i Samaria i tyve Aar. 28 Og han gjorde det, som
var ondt for Herrens Øjne, han veg ikke fra Jeroboams,
Nebats Søns, Synder, som han kom Israel til at synde
med. 29 I Pekas, Israels Konges, Dage kom Thiglath-
Pileser, Kongen af Assyrien, og tog Ijon og Abel-Beth-
Maaka og Ianoa og Kedes og Hasor og Gilead og
Galilæa, alt Nafthalis Land, og han bortførte dem til
Assyrien. 30 Og Hosea, Elas Søn, gjorde et Forbund
imod Peka, Remalias Søn, og slog ham og dræbte
ham og blev Konge i hans Sted, i det tyvende Jothams,
Ussias Søns, Aar. 31 Men det øvrige af Pekas Handeler
og alt det, han gjorde, se, de Ting ere skrevne i Israels
Kongers Krønikers Bog. 32 I det andet Pekas, Remalias
Søns, Israels Konges, Aar blev Jotham, en Søn af
Judas Konge Ussia, Konge. 33 Han var fem og tyve Aar
gammel, der han blev Konge, og han regerede seksten
Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Jerusa,
Zadoks Datter. 34 Og han gjorde det, som var ret for
Herrens Øjne, efter alt det, som Ussia, hans Fader,
gjorde. 35 Dog blev Højene ikke borttagne, Folket
ofrede endnu og gjorde Røgelse paa Højene; han
byggede den øverste Port paa Herrens Hus. 36 Men
det øvrige af Jothams Handeler og alt det, han gjorde,
ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers
Bog? 37 I de Dage begyndte Herren at sende Rezin,
Kongen af Syrien, og Peka, Remalias Søn, mod Juda.
38 Og Jotham laa med sine Fædre og blev begraven
hos sine Fædre i Davids, sin Faders, Stad, og Akas,
hans Søn, blev Konge i hans Sted.

16 Idet syttende Pekas, Remalias Søns, Aar blev
Akas, en Søn af Judas Konge Jotham, Konge. 2
Akas var tyve Aar gammel, der han blev Konge, og
regerede i seksten Aar i Jerusalem, og han gjorde
ikke det, som var ret for Herrens, hans Guds, Øjne,
som David, hans Fader, 3 men han vandrede i Israels
Kongers Vej; tilmed lod han sin Søn gaa igennem
Ilden efter de Hedningers Vederstyggeligheder, hvilke
Herren havde fordrevet for Israels Børns Ansigt. 4
Han ofrede ogsaa og gjorde Røgelse paa de høje
Steder og paa Højene og under alle grønne Træer. 5
Da drog Rezin, Kongen af Syrien, og Peka, Remalias
Søn, Kongen i Israel, op imod Jerusalem til Krig og
belejrede Akas, men de kunde ikke komme til at stride.
6 Paa den samme Tid bragte Rezin, Kongen af Syrien,
Elath igen til Syrien og fordrev Jøderne af Elath, og
Syrerne kom til Elath og boede der indtil denne Dag. 7
Saa sendte Akas Bud til Thiglath-Pileser, Kongen af
Assyrien, og lod sige: Jeg er din Tjener og din Søn,
kom op og frels mig af Syriens Konges Haand, og af
Israels Konges Haand, hvilke have oprejst sig imod
mig. 8 Og Akas tog det Sølv og det Guld, som fandtes
i Herrens Hus og i Kongens Hus's Skatkammer og
sendte Kongen af Assyrien det til Skænk. 9 Og Kongen
af Assyrien adlød ham, og Kongen af Assyrien drog
op til Damaskus og indtog den og førte dem bort til
Kir, og han dræbte Rezin. 10 Da drog Kong Akas
hen til Damaskus at møde Thiglath-Pileser, Kongen af
Assyrien, og han saa det Alter, som var i Damaskus;
da sendte Kong Akas en Afbildning af Alteret og en
Lignelse af det, efter alt dets Arbejde, til Præsten Uria.
11 Og Præsten Uria byggede et Alter; efter alt som
Kong Akas sendte fra Damaskus, saa gjorde Præsten
Uria, indtil Kong Akas kom fra Damaskus. 12 Og der
Kongen kom fra Damaskus, da saa Kongen Alteret,
og Kongen nærmede sig Alteret og ofrede paa det.
13 Og han gjorde Røgofre af sit Brændoffer og sit
Madoffer og udøste sit Drikoffer, og han stænkede
Takofrenes Blod, som han havde, paa Alteret. 14 Men
Kobberalteret, som stod for Herrens Ansigt, flyttede
han længere bort fra Huset, at det ikke skulde staa
imellem Alteret og imellem Herrens Hus; og han satte
det op ved Siden af Alteret imod Norden. 15 Og
Kong Akas bød Præsten Uria og sagde: Gør Røgoffer
paa det store Alter af Brændofferet om Morgenen og
Madofferet om Aftenen og af Kongens Brændoffer og
hans Madoffer og af alt Folkets Brændoffer i Landet og
deres Madoffer og deres Drikofre, og alt Brændofferets
Blod og alt Slagtofferets Blod skal du stænke derpaa;
men Kobberalteret skal være mig til at adspørge ved.
16 Og Præsten Uria gjorde efter alt det, som Kong
Akas befalede. 17 Og Kong Akas afbrød Fyldingerne
af Stolene og borttog Kedelen af dem, og Havet tog
han ned af de Kobberøksne, som vare derunder, og
han satte det paa et Stengulv, 18 og den bedækkede
Sabbatsgang, som de havde hygget ved Huset, og
den ydre Opgang for Kongen vendte han indad imod
Herrens Hus, for Kongen af Assyriens Skyld. 19 Men
det øvrige af Akas's Handeler, og hvad han gjorde, ere
de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog?
20 Og Akas laa med sine Fædre og blev begraven hos
sine Fædre i Davids Stad, og Ezekias, hans Søn, blev
Konge i hans Sted.

17 Idet tolvte Akas's, Judas Konges, Aar blev Hosea,
Elas Søn, Konge i Samaria over Israel i ni Aar.
2 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne,
dog ikke som Israels Konger, som vare før ham. **3**
Salmanasser, Kongen af Assyrien, drog op imod ham;
og Hosea blev hans Tjener og gav ham Skænk. **4**
Men Kongen af Assyrien saa et Forbund deri, at Hosea
havde sendt Bud til So, Kongen af Ægypten, og ikke
bragt Skat til Kongen af Assyrien Aar for Aar; da satte
Kongen af Assyrien ham fast og lagde ham bunden i
et Fængsel. **5** Thi Kongen af Assyrien drog op i det
ganske Land og drog op til Samaria og belejrede den
i tre Aar. **6** I Hoseas niende Aar indtog Kongen af
Assyrien Samaria og førte Israel bort til Assyrien; og
han lod dem bo i Hala og i Habor ved Floden Gosan og
i Medernes Stæder. **7** Og det skete, fordi Israels Børn
havde syndet imod Herren deres Gud, som havde ført
dem op af Ægyptens Land, fra at være under Faraos,
Kongen af Ægyptens, Magt, og fordi de frygtede andre
Guder; **8** og de vandrede i de Hedningers Skikke,
hvilke Herren havde fordrevet for Israels Børns Ansigt,
og i dem, som Israels Konger havde indført; **9** og
Israels Børn skjulte Ting, som ikke var ret for Herren
deres Gud og byggede sig Høje i alle Stæder, fra
Vogternes Taarn indtil hver fast Stad; **10** og de oprejste
sig Støtter og Astartebilleder paa hver ophøjet Høj og
under hvert grønt Træ; **11** og de gjorde Røgelse der
paa alle Højene ligesom Hedningerne, hvilke Herren
havde bortført fra deres Ansigt, og de gjorde onde
Ting til at opirre Herren; **12** og de tjente de stygge
Afguder, om hvilke Herren havde sagt til dem: I skulle
ikke gøre denne Ting; **13** og Herren lod vidne i Israel
og i Juda ved alle sine Profeter, alle Seere, sigende:
Vender om fra eders onde Veje og holder mine Bud,
mine Skikke, efter den hele Lov, som jeg bød eders
Fædre, og efter det, som jeg sendte til eder om ved
mine Tjenere, Profeterne; **14** men de havde ikke været
lydige, men de forhærdede deres Nakke, ligesom deres
Fædres Nakke, de, som ikke troede paa Herren deres
Gud; **15** tilmed forkastede de hans Skikke og hans
Pagt, som han havde gjort med deres Fædre, og hans
Vidnesbyrd, som han havde vidnet for dem, og de
vandrede efter Forfængelighed og bleve forfængelige,
og efter Hedningerne, der vare trindt omkring dem, om
hvilke Herren havde budet dem, at de ikke skulde gøre
som de; **16** ja de forlode alle Herren deres Guds Bud
og gjorde sig støbte Billeder, to Kalve, og de gjorde
Astartebilleder og tilbade al Himmelens Hær og tjente
Baal; **17** og de lode deres Sønner og deres Døtre gaa
igennem Ilden og omgikkes med Spaadom og agtede
paa Fugleskrig og solgte sig til at gøre det, som var
ondt for Herrens Øjne, for at opirre ham: — **18** derfor
blev Herren saare vred paa Israel og bortdrev dem fra
sit Ansigt; der blev ingen tilovers uden Judas Stamme
alene. **19** Heller ikke Juda holdt Herrens, deres Guds,
Bud; men de vandrede efter Israels Skikke, som de
havde indført. **20** Saa forkastede Herren al Israels
Sæd og plagede dem og gav dem i Røveres Hænder,
indtil han havde bortstødt dem fra sit Ansigt. **21** Thi
Israel havde revet sig løs fra Davids Hus, og de gjorde
Jeroboam, Nebats Søn, til Konge; og Jeroboam drog
Israel bort fra Herren og kom dem til at synde en stor
Synd. **22** Og Israels Børn vandrede i alle Jeroboams
Synder, som han gjorde; de vege ikke derfra, **23** indtil
Herren bortdrev Israel fra sit Ansigt, saaledes som han
havde sagt ved alle sine Tjenere, Profeterne; saa blev
Israel bortført fra sit Land til Assyrien indtil denne Dag.
24 Og Kongen af Assyrien lod komme Folk af Babel
og af Kut og af Ava og af Hamath og Sefarvajm og
lod dem bo i Samarias Stæder, i Israels Børns Sted,
og de indtoge Samaria til Ejendom og boede i dens
Stæder. **25** Og det skete, der de begyndte at bo der,
at de ikke frygtede Herren; da sendte Herren Løver
iblandt dem, og disse sønderreve nogle af dem. **26**
Derfor sagde de til Kongen af Assyrien: De Hedninger,
som du lod forflytte og bo i Samarias Stæder, kende
ikke, hvad der er ret imod Landets Gud; derfor sendte
han Løver iblandt dem, og se, disse sønderreve dem,
fordi de ikke kende, hvad der er ret imod Landets Gud.
27 Da bød Kongen af Assyrien og sagde: Fører en af de
Præster derhen, som I bortførte derfra, og lader ham
drage hen og bo der, at han kan lære dem, hvad der er
ret imod Landets Gud. **28** Saa kom en af Præsterne,
som de havde bortført fra Samaria, og boede i Bethel
og lærte dem, hvorledes de skulde frygte Herren. **29**
Men hvert Folk gjorde sig sin Gud, og de satte dem i
Husene paa de Høje, som Samaritanerne gjorde, hvert
Folk i sine Stæder, hvori de boede. **30** Thi de Mænd
af Babel havde gjort Sukoth-Benoth, og de Mænd af
Kut havde gjort Nergal, og de Mænd af Hamath havde
gjort Asima, **31** og de al Ava havde gjort Nibhas og
Tharthak, og de af Sefarvajm opbrændte deres Sønner
i Ilden for Adramelek og Anamelek, Sefarvajms Guder.
32 De frygtede ogsaa Herren og gjorde sig i Flæng
Præster paa Højene og gjorde Offer for dem i Husene
paa Højene. **33** De frygtede Herren, og de tjente deres
Guder efter de Hedningers Vis, som de vare bortførte
fra. **34** De gøre efter den første Vis, indtil denne Dag;
de frygte ikke Herren, ej heller gøre de efter deres
Skikke og efter deres Befalinger og efter Loven og efter
Budet, som Herren bød Jakobs Børn, hvis Navn han
kaldte Israel; **35** og Herren gjorde en Pagt med dem og
bød dem, sigende: I skulle ikke frygte andre Guder og
ikke tilbede dem og ikke tjene dem og ikke ofre til dem.
36 Men Herren, som førte eder op af Ægyptens Land
med stor Kraft og med en udrakt Arm, ham skulle I

frygte, og ham skulle I tilbede og ofre til. 37 Og I skulle
holde de Skikke og Befalinger og Loven og Budet, som
han lod skrive for eder, at gøre derefter alle Dage; men
I skulle ikke frygte andre Guder. 38 Og I skulle ikke
forglemme den Pagt, som jeg gjorde med eder, og ikke
frygte andre Guder. 39 Men I skulle frygte Herren eders
Gud, og han skal fri eder fra alle eders Fjenders Haand.
40 Dog, de hørte ikke; men de gjorde efter deres første
Vis. 41 Saa frygtede disse Hedninger Herren og tjente
deres Billeder; ogsaa deres Børn og deres Børnebørn,
efter som deres Fædre gjorde, saa gøre de indtil denne
Dag.

18 Og det skete i Israels Konge Hoseas's, Elas
Søns, tredje Aar, da blev Ezekias, Akas's, Judas
Konges, Søn, Konge. 2 Han var fem og tyve Aar
gammel, der han blev Konge, og regerede ni og
tyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var Abi,
Sakarias Datter. 3 Og han gjorde det, som var ret
for Herrens Øjne efter alt det, som hans Fader David
gjorde. 4 Han borttog Højene og sønderbrød Støtterne
og udryddede Astartebillederne og sønderknuste den
Kobberslange, som Mose havde gjort, fordi Israels Børn
gjorde Røgoffer til den indtil denne Dag, og man kaldte
den Nekuskthan. 5 Han forlod sig paa Herren, Israels
Gud, saa at efter ham var ingen som han iblandt alle
Judas Konger, ej heller af dem, som havde været for
ham. 6 Thi han hang ved Herren, veg ikke fra ham og
holdt hans Bud, som Herren bød Mose. 7 Og Herren
var med ham, og han handlede klogelig paa hvert
Sted, hvor han drog ud; tilmed faldt han fra Kongen
af Assyrien og tjente ham ikke. 8 Han slog Filisterne
indtil Gaza og dens Landemærke, fra Vogternes Taarn
indtil den faste Stad. 9 Og det skete i Kong Ezekias's
fjerde Aar, hvilket var det syvende Hoseas's, El as
Søns, Israels Konges, Aar, at Salmanasser, Kongen af
Assyrien, drog op imod Samaria og belejrede den. 10
Og de indtoge den, da tre Aar vare til Ende, i Ezekias's
sjette Aar, det er Hoseas's, Israels Konges, niende
Aar, da blev Samaria indtagen. 11 Og Kongen af
Assyrien førte Israel bort til Assyrien og satte dem i
Hala og i Habor og ved Floden Gosan og i Medernes
Stæder; 12 fordi de ikke havde hørt Herren, deres
Guds, Røst, men overtraadte hans Pagt, nemlig alt det,
som Mose, Herrens Tjener, havde budet, og de havde
ikke hørt det, ej heller gjort det. 13 Og i Kong Ezekias's
fjortende Aar drog Senakerib, Kongen af Assyrien, op
imod alle Judas faste Stæder og indtog dem. 14 Da
sendte Ezekias, Judas Konge, til Kongen af Assyrien,
til Lakis og lod sige: Jeg har syndet, vend tilbage
fra mig, jeg vil bære, hvad du lægger paa mig; da
paalagde Kongen af Assyrien Ezekias, Judas Konge,
tre Hundrede Centner og tredive Centner Guld. 15 Saa
gav Ezekias alt det Sølv, som fandtes i Herrens Hus og
i Kongens Hus's Skatkamre. 16 Paa den samme Tid
afbrød Ezekias Guldet af Dørene paa Herrens Tempel
og af Dørstolperne, som Ezekias, Judas Konge, havde
ladet beslaa, og gav Kongen af Assyrien det. 17 Da
sendte Kongen af Assyrien Thartan og Rabsaris og
Rabsake fra Lakis til Kong Ezekias med en svar Hær
til Jerusalem; og de droge op og kom til Jerusalem
og droge op og kom og stode ved den øverste Dams
Vandledning, som er ved den alfare Vej, til Blegerens
Ager. 18 Og de kaldte ad Kongen; da gik Eliakim,
Hilkias Søn, som var Hovmester, og Sebna, Kansleren,
og Ioa, Asafs Søn, Historieskriveren ud til dem. 19 Og
Rabsake sagde til dem: Siger til Ezekias: Saa siger den
store Konge, Kongen af Assyrien: Hvad er det for en
Tillid, som du forlader dig paa? 20 Du siger — dog det
er ikkun Læbers Ord — at der er Klogskab og Styrke
til Krigen; nu, paa hvem forlader du dig, eftersom du
er affalden fra mig? 21 Nu se, du forlader dig paa
denne brudte Rørkæp, paa Ægypten; støtter nogen sig
paa den, da gaar den ind i hans Haand og borer den
igennem; saaledes er Farao, Kongen i Ægypten, for alle
dem, som forlade sig paa ham. 22 Og om I ville sige til
mig: Vi forlade os paa Herren vor Gud, er det da ikke
ham, hvis Høje og hvis Altre Ezekias har borttaget, idet
han sagde til Juda og Jerusalem: For dette Alter skulle
I tilbede i Jerusalem? 23 Og nu, indgaa Væddemaal
med min Herre, med Kongen af Assyrien, saa vil jeg
give dig to Tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere
til dem. 24 Hvorledes vilde du da drive en Fyrstes Magt
tilbage, hørte han end til min Herres ringeste Tjenere?
men du forlader dig paa Ægypten for Vognes og for
Rytteres Skyld. 25 Nu, mon jeg vel uden Herren er
dragen op imod dette Sted for at ødelægge det? Herren
sagde til mig: Drag op imod dette Land og ødelæg det!
26 Da sagde Eliakim, Hilkias Søn, og Sebna og Ioa til
Rabsake: Kære, tal til dine Tjenere paa Syrisk, thi vi
forstaa det, og tal ikke med os paa Jødisk for Folkets
Øren, som er paa Muren. 27 Men Rabsake sagde til
dem: Har min Herre sendt mig til din Herre eller til dig
for at tale disse Ord? mon ikke og til de Mænd, som
sidde paa Muren at æde deres eget Skarn og drikke
deres eget Vand med eder? 28 Saa stod Rabsake og
raabte med høj Røst paa jødisk og talte og sagde:
Hører den store Konges Ord, Kongens af Assyrien!
29 Saa sagde Kongen: Lader ikke Ezekias bedrage
eder; thi han formaar ikke at redde eder af hans Haand.
30 Og lader ikke Ezekias faa eder til at forlade eder
paa Herren, idet han siger: Herren skal visselig fri os,
og denne Stad skal ikke gives i Kongen af Assyriens
Haand. 31 Lyder ikke Ezekias ad; thi saa sagde Kongen
af Assyrien: Slutter Fred med mig og gaar ud til mig
og æder hver af sit Vintræ og hver af sit Figentræ og

drikker hver Vand af sin Brønd, 32 indtil jeg kommer
og henter eder til et Land som eders Land, et Land,
i hvilket der er Korn og Vin, et Land, i hvilket der er
Brød og Vingaarde, et Land, i hvilket der er Olietræer,
Olie og Honning: Saa skulle I blive ved Live og ikke
dø; og lyder ikke Ezekias ad, naar han tilskynder eder
og siger: Herren skal fri os. 33 Have Hedningernes
Guder vel friet hver sit Land fra Kongen af Assyriens
Haand? 34 Hvor ere de Guder af Hamath og Arfad?
hvor ere de Guder af Sefarvajm, Hena og Iva? mon de
have reddet Samaria af min Haand? 35 Hvo iblandt alle
Guderne i Landene ere de, som have friet deres Land
af min Haand, at Herren skulde redde Jerusalem fra
min Haand? 36 Og Folket tav og svarede ham ikke et
Ord; thi det var Kongens Befaling, som havde sagt:
Svarer ham intet! 37 Da kom Eliakim, Hilkias Søn, som
var Hovmester, og Sebna, Kansleren, og Ioa, Asafs
Søn, Historieskriveren, til Ezekias med sønderrevne
Klæder, og de gave ham Rabsakes Ord til Kende.

19 Og det skete, der Kong Ezekias hørte det, da
sønderrev han sine Klæder og iførte sig Sæk og
gik ind i Herrens Hus. 2 Og han sendte Eliakim, som
var Hovmester, og Sebna, Kansleren, og de ældste
af Præsterne, som havde iført sig Sæk, til Profeten
Esajas, Amoz's Søn. 3 Og de sagde til ham: Saa
sagde Ezekias: Denne Dag er Nødens og Tugtelsens
og Bespottelsens Dag; thi Børnene ere komne til
Fødselens Sted, og der er ingen Kraft til at føde. 4
Maaske Herren din Gud vil høre alle Rabsakes Ord,
hvem hans Herre, Kongen af Assyrien, sendte for at
forhaane den levende Gud, og han vil straffe ham for de
Ord, som Herren din Gud har hørt; saa opløft din Bøn
folde overblevne, som findes. 5 Der Kong Ezekias's
Tjenere kom til Esajas, 6 da sagde Esajas til dem: Saa
skulle I sige til eders Herre: Saa sagde Herren: Frygt
ikke for de Ord, som du hørte, de, hvormed Kongen af
Assyriens Tjenere forhaanede mig. 7 Se, jeg vil indgive
ham en Aand, og han skal høre et Rygte og drage
tilbage til sit Land, og jeg vil fælde ham med Sværd i
hans Land. 8 Og der Rabsake kom tilbage, da fandt
han, at Kongen af Assyrien stred imod Libna; thi han
havde hørt, at han var rejst fra Lakis. 9 Og der han
hørte om Thirhaka, Morlands Konge, og der sagdes:
Se, han er dragen ud at stride imod dig, da sendte han
igen Bud til Ezekias og lod sige: 10 Saa skulle I sige til
Ezekias, Judas Konge: Lad din Gud, som du forlader
dig paa, ikke bedrage dig, saa at du siger: Jerusalem
skal ikke gives i Kongen af Assyriens Haand. 11 Se, du
har hørt, hvad Kongerne af Assyrien have gjort ved
alle Landene, at de have ødelagt dem, og skulde du
blive friet? 12 Have Hedningernes Guder friet dem,
som mine Fædre ødelagde, nemlig Gosan og Karan
og Rezef og Edens Børn, som vare i Thelassar? 13
Hvor er Kongen af Hamath og Kongen af Arfad og
Kongen af Sefarvajms Stad, af Hena og Iva? 14 Og
Ezekias tog Brevene af Budenes Haand og læste dem;
og han gik op til Herrens Hus, og Ezekias udbredte
dem for Herrens Ansigt. 15 Og Ezekias bad for Herrens
Ansigt og sagde: Herre! Israels Gud, du som sidder
over Keruber, du alene er Gud over alle Riger paa
Jorden, du gjorde Himmelen og Jorden. 16 Herre, bøj
dine Øren og hør! Herre, oplad dine Øjne og se! og
hør Senakeribs Ord, som han sendte for at haane den
levende Gud! 17 Det er sandt, Herre! Kongerne af
Assyrien have ødelagt Hedningerne og deres Land. 18
Og de have overgivet deres Guder til Ilden, fordi de
ikke vare Guder, men Menneskens Hænders Gerning,
Træ og Sten, og de tilintetgjorde dem. 19 Men nu,
Herre, vor Gud! kære, frels os fra hans Haand, at alle
Riger paa Jorden maa kende, at du, Herre, du alene er
Gud. 20 Da sendte Esajas, Amoz's Søn, til Ezekias og
lod sige: Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg har hørt,
hvad du har bedet mig om imod Senakerib, Kongen
af Assyrien. 21 Dette er det Ord, som Herren har talt
imod ham: Jomfruen, Zions Datter, foragter dig og
spotter dig, Jerusalems Datter ryster med Hovedet ad
dig. 22 Hvem har du bespottet og forhaanet? og imod
hvem opløftede du Røsten? du opløftede dine Øjne højt
imod Israels hellige. 23 Du bespottede Herren ved dine
Sendebud og sagde: Med mine Vognes Mangfoldighed
er jeg opfaren paa Bjergenes Højder, Libanons Toppe,
og jeg vil afhugge dens høje Cedere, dens udvalgte
Fyrre, jeg vil komme til dens yderste Bolig, til dens
frodige Skov. 24 Jeg har gravet Brønde og drukket de
fremmede Vande og udtørret alle dybe Floder med
mine Fødders Saaler. 25 Har du ikke hørt, at jeg har
gjort dette for lang Tid siden, at jeg har beskikket det i
gamle Dage? nu har jeg ladet det komme, og det skal
være til at ødelægge de faste Stæder, at de blive til øde
Grushobe. 26 Og de, som bo deri, bleve afmægtige,
bleve knuste og beskæmmede, de bleve som Græs
paa Marken og som de grønne Urter, som Hø paa
Tagene og som Korn, der er blevet forbrændt, før det
sætter Aks. 27 Og jeg ved din Bolig og din Udgang og
din Indgang, og at du raser imod mig. 28 Efterdi du
raser imod mig, og din Sorgløshed er kommen op for
mine Øren, saa vil jeg lægge min Krog i din Næse og
mit Bidsel i dine Læber og føre dig ad den Vej tilbage,
som du kom paa. 29 Og dette skal være dig Tegnet:
At man i dette Aar skal æde det, som opvokser uden
Arbejde, og i det andet Aar det, som vokser af sig
selv; men i det tredje Aar saar da og høster og planter
Vingaarde og æder deres Frugt! 30 Thi det undkomne,
som er overblevet af Judas Hus, skal atter faa Rødder
nedefter og bære Frugt opefter. 31 Thi fra Jerusalem

skal der udgaa nogle overblevne og fra Zions Bjerg
nogle undkomne; Herren Zebaoths Nidkærhed skal
gøre det. 32 Derfor saa sagde Herren om Kongen
af Assyrien: Han skal ikke komme ind i denne Stad
og ikke skyde en Pil derind og ikke komme for den
med Skjold og ingen Vold opkaste imod den. 33 Han
skal drage ad den Vej tilbage, som han kom paa, og
ikke komme ind i denne Stad, siger Herren. 34 Thi
jeg vil beskærme denne Stad for at frelse den for min
Skyld og for Davids, min Tjeners, Skyld. 35 Og det
skete i den samme Nat, at Herrens Engel for ud og
slog i Assyrernes Lejr Hundrede og fem og firsindstyve
Tusinde, og der man stod aarle op om Morgenen, se,
da vare de alle sammen døde Kroppe. 36 Saa rejste
Senakerib, Kongen af Assyrien, og drog bort og vendte
tilbage og blev i Ninive. 37 Og det skete, der han
tilbad i Nisroks, sin Guds Hus, da ihjelsloge Adra-Melek
og Sar-Ezer, hans Sønner, ham med Sværd, og de
undkom til Ararats Land, og hans Søn Asarhaddon blev
Konge i hans Sted.

20 I de Dage blev Ezekias dødssyg; og Esajas,
Amoz's Søn, Profeten, kom til ham og sagde til
ham: Saa sagde Herren: Beskik dit Hus, thi du skal
dø og ikke leve. 2 Og han vendte sit Ansigt omkring
til Væggen og bad til Herren og sagde: 3 Ak, Herre!
kom dog i Hu, at jeg har trolig og med et retskaffent
Hjerte vandret for dit Ansigt og gjort det, som er godt for
dine Øjne; og Ezekias græd bitterligt. 4 Og det skete,
der Esajas endnu ikke var gaaet ud af den mellemste
Forgaard, da skete Herrens Ord til ham, sigende: 5
Vend tilbage og sig til Ezekias, mit Folks Fyrste: Saa
sagde Herren, Davids, din Faders, Gud: Jeg har hørt
din Bøn, jeg har set din Graad; se, jeg læger dig; paa
den tredje Dag skal du gaa op til Herrens Hus. 6 Og jeg
vil lægge til dine Dage femten Aar og fri dig og denne
Stad fra Kongen af Assyriens Haand og beskærme
denne Stad for min Skyld og for Davids, min Tjeners,
Skyld. 7 Og Esajas sagde: Henter en Figenkage; og de
hentede den og lagde den paa Bylden, og han blev i
Live. 8 Og Ezekias sagde til Esajas: Hvilket er Tegnet
paa, at Herren vil læge mig, og at jeg skal gaa op paa
den tredje Dag i Herrens Hus? 9 Og Esajas sagde: Du
skal have dette Tegn af Herren paa, at Herren skal gøre
denne Gerning, som han har sagt: Skal Skyggen gaa ti
Streger frem eller gaa ti Streger tilbage? 10 Og Ezekias
sagde: Det er let, at Skyggen bøjer ti Streger fremad,
men ikke at Skyggen gaar ti Streger tilbage. 11 Og
Esajas, Profeten, raabte til Herren, og han lod Skyggen
paa Timestregerne gaa de ti Streger igen tilbage, som
den var gaaet fremad paa Akas's Solviser. 12 Paa den
samme Tid sendte Berodak Baladan, Baladans Søn,
Kongen af Babel, Breve og Skænk til Ezekias; thi han
havde hørt, at Ezekias havde været syg. 13 Og Ezekias
hørte paa dem og viste dem hele Huset med sine
dyrebare Sager, Sølvet og Guldet og de vellugtende
Urter og den bedste Olie og hele sit Vaabenhus og alt
det, som fandtes i hans Skatkamre; der var ingen Ting,
som Ezekias ej viste dem i sit Hus og i sit hele Rige. 14
Da kom Esajas, Profeten, til Kong Ezekias og sagde til
ham: Hvad have disse Mænd sagt, og hvorfra ere de
komne til dig? Og Ezekias sagde, De ere komne fra et
Land langt borte, fra Babel. 15 Og han sagde: Hvad
have de set i dit Hus? Og Ezekias sagde: De have set
alt det, som er i mit Hus; der var ingen Ting, som jeg ej
viste dem i mine Skatkamre. 16 Da sagde Esajas til
Ezekias: Hør Herrens Ord: 17 Se, de Dage komme,
da alt det, som er i dit Hus, og hvad dine Fædre have
samlet til Liggendefæ indtil denne Dag, skal føres til
Babel; der skal ingen Ting blive tilovers, siger Herren.
18 Og af dine Sønner, som nedstamme fra dig, som du
skal avle, skulle de tage nogle ud, og de skulle være
Kammertjenere i Kongen af Babels Palads. 19 Men
Ezekias sagde til Esajas: Det. Herrens Ord, som du har
talt, er godt; og han sagde: Mon det ikke er godt, naar
der bliver Fred og Trofasthed i mine Dage? 20 Men det
øvrige af Ezekias's Handeler og al hans Vælde og det,
han gjorde, Dammen og Vandledningen, hvorved han
førte Vandet ind i Staden: Ere de Ting ikke skrevne i
Judas Kongers Krønikers Bog? 21 Og Ezekias laa med
sine Fædre, og Manasse, hans Søn, blev Konge i hans
Sted.

21 Manasse var tolv Aar gammel, der han blev
Konge, og regerede fem og halvtredsindstyve Aar
i Jerusalem, og hans Moders Navn var Hefziba. 2 Og
han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne, efter de
Hedningers Vederstyggeligheder, hvilke Herren havde
fordrevet fra Israels Børns Ansigt. 3 Og han byggede
igen de Høje, som Ezekias, hans Fader, havde ødelagt,
og oprejste Altre for Baal og gjorde et Astartebillede,
ligesom Akab, Israels Konge, havde gjort, og tilbad al
Himmelens Hær og tjente dem. 4 Og han byggede Altre
i Herrens Hus, om hvilket Herren havde sagt: Jeg vil
sætte mit Navn i Jerusalem. 5 Og han byggede Altre til
Himmelens hele Hær i begge Forgaardene til Herrens
Hus. 6 Og han lod sin Søn gaa igennem Ilden og var
en Dagvælger og agtede paa Fugleskrig og beskikkede
Spaamænd og Tegnsudlæggere; han gjorde meget
ondt for Herrens Øjne til at opirre ham. 7 Og han satte
det Astartebillede, som han havde gjort, i det Hus, om
hvilket Herren havde sagt til David og til hans Søn
Salomo: I dette Hus og i Jerusalem, som jeg udvalgte af
alle Israels Stammer, vil jeg sætte mit Navn evindeligt;
8 og jeg vil ikke ydermere lade Israels Fødder vandre
bort fra Landet, som jeg gav deres Fædre, naar de kun

holde ved at gøre efter alt det, som jeg har budet dem,
og efter hele Loven, som Mose, min Tjener, bød dem.
9 Men de adløde ikke; og Manasse forførte dem til at
handle værre end Hedningerne, hvilke Herren havde
ødelagt for Israels Børns Ansigt. 10 Da talte Herren ved
sine Tjenere, Profeterne, og sagde: 11 Fordi Manasse,
Judas Konge, har gjort disse Vederstyggeligheder, saa
han har gjort noget værre end alt det, som Amoriterne
gjorde, som vare for ham, og fordi han kom ogsaa
Juda til at synde med sine stygge Afguder: 12 Derfor
saa sagde Herren Israels Gud: Se, jeg vil føre Ulykke
over Jerusalem og Juda, at hvo det hører, for ham
skulle begge hans Øren klinge. 13 Og jeg vil udstrække
Samarias Maalesnor over Jerusalem, samt veje den
med Akabs Hus's Vægt, og jeg vil afviske Jerusalem,
som den, der afvisker et Fad, afvisker og vender det
helt om. 14 Og jeg vil bortstøde det overblevne af
min Arv og give dem i deres Fjenders Haand, saa
at de skulle blive til Bytte og til Rov for alle deres
Fjender, 15 fordi de gjorde det, som er ondt for mine
Øjne, og opirrede mig fra den Dag, da deres Fædre
droge ud af Ægypten, og indtil denne Dag. 16 Tilmed
udøste Manasse ogsaa saare meget uskyldigt Blod,
indtil han fyldte Jerusalem fra den ene Ende til den
anden; foruden hans Synd, med hvilken han kom Juda
til at synde, til at gøre det onde for Herrens Øjne. 17
Men det øvrige af Manasses Handeler og alt det, han
har gjort, og hans Synd, som han syndede, ere de Ting
ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 18 Og
Manasse laa med sine Fædre og blev begraven i sit
Hus's Have, som var i Ussas Have, og Amon, hans
Søn, blev Konge i hans Sted. 19 Amon var to og tyve
Aar gammel, der han blev Konge, og regerede to Aar i
Jerusalem; og hans Moders Navn var Mesullemeth,
Haruz's Datter fra Jotba. 20 Og han gjorde det onde for
Herrens Øjne, ligesom Manasse, Hans Fader, havde
gjort. 21 Og han vandrede i al den Vej, som hans Fader
havde vandret, og tjente de stygge Afguder, som hans
Fader havde tjent, og tilbad dem. 22 Og han forlod
Herren, sine Fædres Gud, og vandrede ikke i Herrens
Vej. 23 Og Amons Tjenere forbandt sig imod ham, og
de dræbte Kongen i hans Hus. 24 Og Folket i Landet
ihjelslog alle dem, som havde forbundet sig imod Kong
Amon; og Folket i Landet gjorde Josias, hans Søn,
til Konge i hans Sted. 25 Men det øvrige af Amons
Handeler, hvad han har gjort, ere de Ting ikke skrevne i
Judas Kongers Krønikers Bog? 26 Og man begrov ham
i hans Grav, udi Ussas Have, og Josias, hans Søn,
blev Konge i hans Sted.

22 Josias var otte Aar gammel, der han blev Konge,
og regerede et og tredive Aar i Jerusalem, og hans
Moders Navn var Jedida, Adajas Datter fra Bozkath. 2
Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, og
vandrede i al Davids, sin Faders, Vej og veg ikke til den
højre eller venstre Side. 3 Og det skete i Kong Josias's
attende Aar, da sendte Kongen Safan, en Søn af Azalia,
Mesullams Søn, Kansleren, til Herrens Hus og sagde: 4
Gak op til Hilkia, Ypperstepræsten, og lad ham samle i
en Sum de Penge, som ere bragte til Herrens Hus, som
Dørvogterne have samlet ind fra Folket, 5 og lad dem
give dem i deres Haand, som have med Gerningen
at gøre, og som ere beskikkede til Opsynsmænd ved
Herrens Hus; og disse skulle give dem til dem, som
gøre Gerningen, som sker ved Herrens Hus, for at
udbedre Husets Brøst: 6 Til Tømmermændene og
Bygningsmændene og Murmestrene og til at købe Træ
og hugne Stene til at udbedre Huset. 7 Dog tog man
ikke Regnskab af dem for de Penge, som gaves i
deres Haand; thi de handlede redeligt. 8 Og Hilkia,
Ypperstepræsten, sagde til Safan, Kansleren: Jeg har
fundet Lovbogen i Herrens Hus; og Hilkia gav Safan
Bogen, og han læste den. 9 Og Safan, Kansleren, kom
til Kongen og bragte Kongen Svar tilbage og sagde:
Dine Tjenere samlede de Penge, som fandtes i Huset,
og gave dem i deres Haand, som have med Gerningen
at gøre, og som ere beskikkede til Opsynsmænd
ved Herrens Hus. 10 Og Safan, Kansleren, forkyndte
Kongen og sagde: Hilkia, Præsten, gav mig en Bog, og
Safan læste den for Kongens Ansigt. 11 Og det skete,
der Kongen hørte Lovbogens Ord, da sønderrev han
sine Klæder. 12 Og Kongen bød Hilkia, Præsten, og
Ahikam, Safans Søn, og Akbor, Mikajas Søn, og Safan,
Kansleren, og Asaja, Kongens Tjener, og sagde: 13
Gaar hen, adspørger Herren for mig og for Folket og
for al Juda om denne Bogs Ord, som er funden; thi stor
er Herrens Vrede, som er optændt imod os, fordi vore
Fædre ikke have hørt paa denne Bogs Ord, saa de
have gjort efter alt det, som er skrevet for os. 14 Da gik
Hilkia, Præsten, og Ahikam og Akbor og Safan og Asaja
til Profetinden Hulda, som var gift med Sallum, der var
en Søn af Tikva, en Søn af Harhas, og havde Tilsyn
med Klæderne, og hun boede i Jerusalem i den anden
Del, og de talte til hende. 15 Og hun sagde til dem: saa
sagde Herren, Israels Gud: Siger til den Mand, som
sendte eder til mig: 16 Saa sagde Herren: Se, jeg fører
Ulykke over dette Sted og over dets Indbyggere, nemlig
alle Bogens Ord, som Judas Konge læste. 17 Fordi de
have forladt mig og gjort Røgelse for andre Guder til
at opirre mig med al deres Hænders Gerning, derfor
skal min Vrede optændes imod dette Sted og ikke
udslukkes. 18 Men til Judas Konge, som sendte eder
for at adspørge Herren, til ham skulle I sige saaledes:
Saa sagde Herren, Israels Gud, angaaende de Ord,
som du har hørt: 19 Fordi dit Hjerte er blevet blødt, og
du ydmygede dig for Herrens Ansigt, da du hørte, hvad

jeg har talt imod dette Sted og imod dets Indbyggere,
at de skulle blive til Ødelæggelse og til Forbandelse, og
du sønderrev dine Klæder og græd for mit Ansigt: Saa
har ogsaa jeg hørt det, siger Herren. 20 Derfor se, jeg
vil samle dig til dine Fædre, og du skal samles med
dem i din Grav i Fred, og dine Øjne skulle ikke se paa
al den Ulykke, som jeg vil føre over dette Sted. Og de
bragte Kongen Svar tilbage.

23 Og Kongen sendte hen, og alle de Ældste i Juda
og Jerusalem samlede sig om ham. 2 Og Kongen
gik op i Herrens Hus, og alle Judas Mænd og alle
Jerusalems Indbyggere med ham og Præsterne og
Profeterne og alt Folket, baade smaa og store, og
han læste for deres Øren alle Ordene i Pagtens Bog,
som var funden i Herrens Hus. 3 Og Kongen stod paa
Forhøjningen og gjorde Pagten for Herrens Ansigt,
at de skulde vandre efter Herren og holde hans Bud
og hans Vidnesbyrd og hans Skikke af ganske Hjerte
og af ganske Sjæl for at hævde denne Pagts Ord,
som vare skrevne i denne Bog; og alt Folket indgik
Pagten. 4 Og Kongen bød Hilkia, Ypperstepræsten, og
Præsterne af anden Rang og Dørvogterne, at de skulde
udføre af Herrens Tempel alle de Redskaber, som vare
gjorte til Baal og til Astarte og til al Himmelens Hær; og
de opbrændte dem uden for Jerusalem paa Kedrons
Marker, og Støvet af dem lod han bringe til Bethel.
5 Og han afsatte de afgudiske Præster, som Judas
Konger havde indsat, og som havde gjort Røgelse paa
Højene i Judas Stæder og i dem, som laa omkring
Jerusalem, samt dem, som gjorde Røgelse for Baal, for
Solen og for Maanen og for Himmeltegnene og for al
Himmelens Hær. 6 Og han lod Astartebilledet føre ud
af Herrens Hus uden for Jerusalem til Kedrons Bæk og
opbrændte det ved Kedrons Bæk og stødte det smaat
til Støv, og han kastede dets Støv paa Folkets Børns
Grave. 7 Og han nedbrød de Skørlevneres Huse, som
vare ved Herrens Hus, i hvilke Kvinderne vævede Telte
for Astarte. 8 Og han lod alle Præsterne komme fra
Judas Stæder og vanhelligede Højene, hvor Præsterne
havde gjort Røgelse, fra Geba indtil Beersaba; og
han nedbrød Højene ved Portene, den, som var ved
Indgangen til Josvas, Stadsfyrstens, Port, og den, som
var til venstre, naar man gaar ind ad Stadens Port. 9
Dog ofrede ikke Højenes Præster paa Herrens Alter i
Jerusalem, endskønt de aad usyrede Brød midt iblandt
deres Brødre. 10 Og han vanhelligede Tofet, som var i
Hinnoms Børns Dal, for at ikke nogen skulde lade sin
Søn eller sin Datter gaa igennem Ilden til Molek. 11 Og
han afskaffede de Heste, som Judas Konger havde
indviet til Solen, foran Indgangen til Herrens Hus, ved
Hofbetjenten Nethan-Meleks Kammer, hvilket var paa
Parvarim, og han opbrændte Solens Vogne med Ild. 12
Og de Altre, som vare paa Akas's Sals Tag, og som
Judas Konger havde opført, og de Altre, som Manasse
havde opført i de to Herrens Huses Forgaarde, nedbrød
Kongen, og han skyndte sig derfra og lod deres Støv
kaste i Kedrons Bæk. 13 Og de Høje, som vare lige
for Jerusalem, som vare paa den højre Haand af
Mashiths Bjerg, hvilke Salomo, Israels Konge, havde
bygget for Astarte, Zidoniernes Vederstyggelighed,
og for Kamos, Moabiternes Vederstyggelighed, og
for Milkom, Ammons Børns Vederstyggelighed,
vanhelligede Kongen. 14 Og han sønderslog Støtterne
og udryddede Astartebillederne og opfyldte deres Sted
med Menneskeben. 15 Ja ogsaa det Alter, som var i
Bethel, og Højen, som Jeroboam, Nebats Søn, som
kom Israel til at synde, havde gjort, ja det Alter og Højen
nedbrød han, og han opbrændte Højen og gjorde den
til fint Støv og opbrændte Astartebilledet. 16 Og Josias
vendte sig og saa de Grave, som vare der paa Bjerget,
og han sendte hen og lod tage Benene af Gravene
og opbrændte dem paa Alteret og vanhelligede det
efter Herrens Ord, som den Guds Mand havde udraabt,
han som udraabte disse Ord. 17 Og han sagde: Hvad
er det for et Gravmæle, som jeg ser? og Mændene i
Staden sagde til ham: Det er den Guds Mands Grav,
som kom fra Juda og raabte disse Ting, som du har
gjort imod Alteret i Bethel. 18 Og han sagde: Lader
ham hvile, ingen flytte hans Ben; og de reddede hans
Ben tillige med den Profets Ben, som kom fra Samaria.
19 Ja ogsaa alle Højenes Huse, som vare i Samarias
Stæder, og som Israels Konger havde opført til at opirre
Gud, borttog Josias og gjorde ved dem ganske paa
samme Maade, som han havde gjort i Bethel. 20 Og
han slagtede alle Højenes Præster, som der vare,
paa Altrene, og opbrændte Menneskeben paa dem;
og han kom tilbage til Jerusalem. 21 Og Kongen bød
alt Folket og sagde: Holder Paaske for Herren eders
Gud, saaledes som der er skrevet i denne Pagts Bog.
22 Thi der var ikke holdt en Paaske som denne fra
Dommernes Dage af, som dømte Israel, og gennem
alle Israels Kongers og Judas Kongers Dage. 23 Men i
Kong Josias's attende Aar blev denne Paaske holdt
for Herren i Jerusalem. 24 Men ogsaa Spaakvinderne
og Tegnsudlæggerne og Husguderne og de stygge
Afguder og alle de Vederstyggeligheder, som bleve
sete i Judas Land og i Jerusalem, borttog Josias, for at
holde Lovens Ord, som vare skrevne i Bogen, som
Hilkia, Præsten, havde fundet i Herrens Hus. 25 Og der
var ingen Konge som han før ham, der omvendte sig
til Herren af sit ganske Hjerte og af sin ganske Sjæl
og af al sin Formue efter al Moses Lov, og der opstod
ej nogen efter ham som han. 26 Dog vendte Herren
ikke om fra sin store Vredes Ild, hvormed hans Vrede
var optændt imod Juda, for alle de Opirrelser, som

Manasse havde opirret ham med. 27 Og Herren sagde:
Jeg vil ogsaa bortkaste Juda fra mit Ansigt, ligesom jeg
bortkastede Israel, og jeg vil forkaste denne Stad, som
jeg udvalgte, Jerusalem, og det Hus, om hvilket jeg
sagde: Mit Navn skal være der. 28 Men det øvrige af
Josias's Handeler og alt, hvad han gjorde, ere de Ting
ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers Bog? 29 I hans
Dage drog Farao Neko, Kongen af Ægypten, op imod
Kongen af Assyrien til Floden Frat, og Kong Josias
drog imod ham; men denne dræbte ham i Megiddo,
der han havde set ham. 30 Og hans Tjenere førte
ham død fra Megiddo og førte ham til Jerusalem og
begravede ham i hans Grav; og Folket i Landet tog
Joakas, Josias's Søn, og salvede ham og gjorde ham
til Konge i hans Faders Sted. 31 Joakas var tre og
tyve Aar gammel, der han blev Konge, og regerede
tre Maaneder i Jerusalem, og hans Moders Navn var
Hamutal, Jeremias's Datter fra Libna. 32 Og han gjorde
det, som var ondt for Herrens Øjne, efter alt det, som
hans Fædre gjorde. 33 Og Farao Neko lod ham lægge
i Lænker i Ribla udi Hamaths Land, at han ikke skulde
regere i Jerusalem, og han lagde en Straf paa Landet,
hundrede Centner Sølv og et Centner Guld. 34 Og
Farao Neko gjorde Eliakim, Josias's Søn, til Konge i
hans Faders, Josias's Sted, og omvendte hans Navn til
Jojakim; men Joakas tog han med, og denne kom til
Ægypten og døde der. 35 Og Jojakim gav Farao Sølvet
og Guldet, men han lignede en Skat paa Landet for at
kunne give Pengene efter Faraos Befaling; eftersom
Skatten var lignet paa hver især, inddrev han Sølvet og
Guldet af Folket i Landet for at give det til Farao Neko.
36 Jojakim var fem og tyve Aar gammel, der han blev
Konge, og regerede elleve Aar i Jerusalem, og hans
Moders Navn var Sebuda, Pedajas Datter fra Ruma.
37 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne,
efter alt det, som hans Fædre havde gjort.

24 Ihans Dage drog Nebukadnezar, Kongen af
Babel, op, og Jojakim blev hans Tjener i tre
Aar; derefter vendte han om og faldt fra ham. 2
Og Herren sendte Kaldæernes Tropper og Syrernes
Tropper og Moabiternes Tropper og Ammons Børns
Tropper imod ham og sendte dem ind i Juda til at
ødelægge det efter Herrens Ord, som han havde talt
ved sine Tjenere, Profeterne. 3 Visselig skete det
i Juda efter Herrens Ord, at han bortkastede dem
fra sit Ansigt for Manasses Synders Skyld, efter alt
det, som han havde gjort; 4 saa og for det uskyldige
Blod, som han udøste, da han fyldte Jerusalem med
uskyldigt Blod; derfor vilde Herren ikke tilgive. 5 Men
det øvrige af Jojakims Handeler og alt, hvad han gjorde,
ere de Ting ikke skrevne i Judas Kongers Krønikers
Bog? 6 Og Jojakim laa med sine Fædre, og hans
Søn Jojakin blev Konge i hans Sted. 7 Men Kongen
af Ægypten blev ikke ydermere ved at drage ud af sit
Land; thi Kongen af Babel havde taget fra Ægyptens
Bæk indtil Floden Frat alt det, som var Kongen af
Ægyptens. 8 Jojakin var atten Aar gammel, der han
blev Konge, og regerede tre Maaneder i Jerusalem, og
hans Moders Navn var Nehustha, Elnathans Datter
fra Jerusalem. 9 Og han gjorde det, som var ondt for
Herrens Øjne, efter alt det, som hans Fader havde
gjort. 10 Paa den Tid droge Nebukadnezars, Babels
Konges, Tjenere op til Jerusalem, og Staden blev
belejret. 11 Og Nebukadnezar, Kongen af Babel, kom
til Staden, og hans Tjenere belejrede den. 12 Men
Jojakin, Kongen i Juda, gik ud til Kongen af Babel, han
og hans Moder og hans Tjenere og hans Fyrster og
hans Hofbetjente, og Kongen af Babel tog ham fangen
i sin Regerings ottende Aar. 13 Og han udførte derfra
alle Skattene i Herrens Hus og Skattene i Kongens
Hus og afbrød alt det Guldtøj, som Salomo, Israels
Konge, havde ladet gøre i Herrens Tempel, som Herren
havde talt. 14 Og han bortførte hele Jerusalem, baade
alle Øversterne og alle de vældige til Strid, ti Tusinde
fangne, og alle Tømmermændene og Smedene, der
blev ikke uden det ringeste Folk i Landet tilbage. 15 Og
han bortførte Jojakin til Babel, og Kongens Moder og
Kongens Hustruer og hans Hofbetjente og de mægtige
i Landet lod han gaa fangne fra Jerusalem til Babel; 16
og alle stridbare Mænd, syv Tusinde, Tømmermænd
og Smede, tusinde, alle vældige, som kunde føre Krig,
dem førte Kongen af Babel ogsaa fangne til Babel. 17
Og Kongen af Babel gjorde Mathania, hans Farbroder,
til Konge i hans Sted, og han omvendte hans Navn til
Zedekias. 18 Zedekias var et og tyve Aar gammel, der
han blev Konge, og regerede elleve Aar i Jerusalem, og
hans Moders Navn var Hamutal, Jeremias's Datter fra
Libna. 19 Og han gjorde det, som var ondt for Herrens
Øjne, efter alt det, som Jojakim havde gjort. 20 Men
det gik efter Herrens Vrede i Jerusalem og Juda, indtil
han forkastede dem fra sit Ansigt; og Zedekias faldt fra
Kongen af Babel.

25 Og det skete i hans Regerings niende Aar, i den
tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden,
da kom Nebukadnezar, Kongen af Babel, han og hele
hans Hær, imod Jerusalem og lejrede sig imod den, og
de byggede et Bolværk imod den trindt omkring. 2 Saa
blev Staden belejret indtil Kong Zedekias's ellevte Aar.
3 Paa den niende Dag i Maaneden, da fik Hungeren
Overhaand i Staden, og der var ikke Brød for Folket i
Landet. 4 Og man brød ind i Staden, og alle Krigsmænd
flyede om Natten ad Vejen gennem Porten imellem de
to Mure, hvilken gaar til Kongens Have; og Kaldæerne
laa trindt omkring Staden, og Kongen drog hen ad

Vejen til den slette Mark. 5 Men Kaldæernes Hær
forfulgte Kongen, og de naaede ham paa den slette
Mark ved Jeriko, og hele hans Hær blev adspredt fra
ham. 6 Og de grebe Kongen og førte ham op til Kongen
af Babel, til Ribla, og holdt Ret over ham. 7 Og de
nedhuggede Zedekias's Sønner for hans Øjne, og man
blindede Zedekias's Øjne, og de bandt ham med to
Kobberlænker og førte ham til Babel. 8 Og i den femte
Maaned paa den syvende Dag i Maaneden (det Aar var
Kong Nebukadnezars, Babels Konges, nittende Aar)
kom Nebusar-Adan, Øversten for Livvagten, Kongen
af Babels Tjener, til Jerusalem. 9 Og han opbrændte
Herrens Hus og Kongens Hus; og alle Husene i
Jerusalem, ja alle store Huse opbrændte han med Ild.
10 Og hele Kaldæernes Hær, som var med den øverste
for Livvagten, nedbrød Jerusalems Mur trindt omkring.
11 Men det øvrige Folk, de overblevne i Staden og de
frafaldne, som vare gaaede over til Kongen af Babel,
og den øvrige Hob førte Nebusar-Adan, Øversten for
Livvagten, bort. 12 Og Øversten for Livvagten lod nogle
af de ringeste i Landet blive tilbage til Vingaardsmænd
og til Agermænd. 13 Og Kobberstøtterne, som vare
i Herrens Hus, og Stolene og Kobberhavet, som
var i Herrens Hus, sønderbrøde Kaldæerne, og de
førte Kobberet af dem til Babel. 14 Og Gryderne og
Skufferne og Knivene og Røgelseskaalerne og alle
Kobberkarrene, som brugtes til Tjenesten, toge de bort.
15 Og Ildkarrene og Skaalerne, hvad som var helt Guld,
og som var helt Sølv, tog den øverste for Livvagten.
16 De to Støtter og det ene Hav og de Stole, som
Salomo havde gjort til Herrens Hus: — Der var ikke
Vægt paa Kobberet af alle disse Ting. 17 Højden af
den ene Støtte var atten Alen, og Kronen derpaa var
af Kobber, og Kronens Højde var tre Alen; og Nettet
og Granatæblerne trindt omkring paa Kronen var alt
sammen af Kobber, og paa samme Maade var den
anden Støtte med Nettet. 18 Og Øversten for Livvagten
tog Yppersteepræsten Seraja og Zefania, Præsten af
anden Rang, og tre, som toge Vare paa Dørtærskelen;
19 og af Staden tog han een Hofbetjent, som var
Befalingsmand over Krigsmændene, og fem Mænd af
dem, som saa Kongens Ansigt og som fandtes i Staden,
og Skriveren, som var hos Stridshøvedsmanden, og
som udskrev Folket i Landet, og tresindstyve Mænd af
Folket i Landet, som fandtes i Staden. 20 Og Nebusar-
Adan, den øverste for Livvagten, tog dem og førte dem
til Kongen af Babel, til Ribla. 21 Og Kongen af Babel
slog dem ihjel og dræbte dem i Ribla, i Hamaths Land;
saa blev Juda bortført fra sit Land. 22 Men over Folket,
som blev tilbage i Judas Land, som Nebukadnezar,
Kongen af Babel, lod blive tilbage, over dem satte han
Gedalia, en Søn af Ahikam, Safans Søn. 23 Der alle
Stridshøvedsmændene, de og deres Mænd, hørte,
at Kongen af Babel havde sat Gedalia over dem, da
kom de til Gedalia til Mizpa, baade Ismael, Nethanias
Søn, og Johanan, Kareaks Søn, og Seraja, Netofatiten
Thanhumeths Søn, og Maakatiten Jaasanias Søn, de
og deres Mænd. 24 Og Gedalia tilsvor dem og deres
Mænd og sagde til dem: Frygter ikke for Kaldæernes
Tjenere; bliver i Landet og tjener Kongen af Babel, saa
skal det gaa eder vel. 25 Men det skete i den syvende
Maaned, at Ismael, en Søn af Nethania, Elisamas Søn,
af kongelig Sæd, kom og ti Mænd med ham, og de
sloge Gedalia, saa at han døde tillige med Jøderne og
Kaldæerne, som vare hos ham i Mizpa. 26 Da gjorde
alt Folket sig rede, baade smaa og store, tillige med
Hærenes Øverster og drog til Ægypten; thi de frygtede
for Kaldæerne. 27 Og det skete i det syv og tredivte Aar,
efter at Jojakin, Kongen af Juda, var bortført, i den tolvte
Maaned, paa den syv og tyvende Dag i Maaneden,
da opløftede Evilmerodak, Kongen af Babel, i det Aar
han blev Konge, Jojakins, Judas Konges Hoved fra
Fængselets Hus. 28 Og han talede gode Ord med
ham, og han satte hans Stol over de Kongers Stole,
som vare hos ham i Babel. 29 Og han omskiftede sine
Fængselsklæder, og han aad stedse Brød for hans
Ansigt i alle sine Livsdage. 30 Og angaaende hans
Underholdning, da gaves ham stadig Underholdning af
Kongen, hver Dag hvad han behøvede for den Dag,
alle hans Livsdage.

Første Krønikebog

1 Adam, Seth, Enos, **2** Kenan, Mahalaleel, Jared, **3** Enok, Metusela, Lamek, **4** Noa, Sem, Kam og Jafet. **5** Jafets Sønner vare: Gomer og Magog og Madaj og Javan og Thubal og Mesek og Thiras. **6** Og Gomers Sønner vare: Askenas og Difat og Thogarma. **7** Og Javans Sønner vare: Elisa og Tharsis, Kithim og Rodanim. **8** Kams Sønner vare: Kus og Mizraim, Put og Kanaan. **9** Og Kus's Sønner vare: Seba og Havila og Sabtha og Raema og Sabteka; og Raemas Sønner vare: Skeba og Dedan. **10** Og Kus avlede Nimrod; han begyndte at blive vældig paa Jorden. **11** Og Mizraim avlede Luder og Anamer og Lehaber og Naftuher **12** og Pathruser og Kasluher, fra hvilke Filister udgik, og Kafthorer. **13** Og Kanaan avlede Zidon, sin førstefødte, og Heth **14** og Jebusiter og og Amoriter og Girgasiter **15** og Heviter og Arkiter og Siniter **16** og Arvaditer og Zemariter og Hamathiter. **17** Sems Sønner vare: Elam og Assur og Arfaksad og Lud og Aram og Uz og Hul og Gether og Mesek. **18** Og Arfaksad avlede Sala, og Sala avlede Eber. **19** Og for Eber bleve fødte to Sønner, den enes Navn var Peleg, fordi Jorden blev skiftet i hans Dage, og hans Broders Navn var Joktan. **20** Og Joktan avlede Almodad og Salef og Hazarmaveth og Jara **21** og Hadoram og Usal og Dikla **22** og Ebal og Abimael og Skeba **23** og Ofir og Havila og Jobab; alle disse ere Joktans Sønner. **24** Sem, Arfaksad, Salak, **25** Eber, Peleg, Reu, **26** Serug, Nakor, Thara, **27** Abram, det er Abraham. **28** Abrahams Sønner vare: Isak og Ismael. **29** Disse ere deres Slægter: Nebajoth, Ismaels førstefødte, og Kedar og Adbeel og Mibsam, **30** Misma og Duma, Massa, Hadad og Thema, **31** Jethur, Nafis og Kedma; disse vare Ismaels Sønner. **32** Og Keturas, Abrahams Medhustrus, Sønner: hun fødte Simran og Joksan og Medan og Midian, Jisbak og Sua; og Joksans Sønner vare: Skeba og Dedan. **33** Og Midians Sønner vare: Efa og Efer og Kanok og Abida og Eldaa; alle disse vare Keturas Sønner. **34** Og Abraham avlede Isak; Isaks Sønner vare: Esau og Israel. **35** Og Esaus Sønner vare: Elifas, Reguel og Jeus og Jaelam og Kora. **36** Elifas's Sønner vare: Theman og Omar, Zefi og Gaetham, Kenas, og af Thimna Amalek. **37** Reguels Børn vare: Nahath, Sera, Samma og Missa. **38** Og Seirs Sønner vare: Lotan og Sobal og Zibeon og Ana og Dison og Ezer og Disan. **39** Og Lotans Sønner vare: Hori og Homam, og Thimna var Lotans Søster. **40** Sobals Sønner vare: Aljan og Manahat og Ebal, Sifi og Onam; og Zibeons Sønner vare: Aja og Ana. **41** Anas Sønner vare: Dison; og Disons Sønner vare: Hamran og Esban og Jithran og Keran. **42** Ezers Sønner vare: Bilhan og Saavan og Jaakan; Disans Sønner vare: Uz og Aran. **43** Og disse ere de Konger, som regerede i Edoms Land, førend nogen Konge regerede over Israels Børn: Bela, Beors Søn, og hans Stads Navn var Dinhaba. **44** Og Bela døde, og Jobab, Seras Søn af Bozra, blev Konge i hans Sted. **45** Og Jobab døde, og Husam af Themaniternes Land blev Konge i hans Sted. **46** Og Husam døde, og Hadad, Bedads Søn, blev Konge i hans Sted; denne slog Midianiterne paa Moabs Mark, og hans Stads Navn var Avith. **47** Og Hadad døde, og Samla af Masreka blev Konge i hans Sted. **48** Og Samla døde, og Saul af Rekoboth ved Floden blev Konge i hans Sted. **49** Og Saul døde, og Baal-Hanan, Akbors Søn, blev Konge i hans Sted. **50** Og Baal-Hanan døde, og Hadad blev Konge i hans Sted, og hans Stads Navn var Pai, og hans Hustrus Navn Mehetabeel, en Datter af Matred, Mesahabs Datter. **51** Der Hadad døde, da blev der Fyrster i Edom: Fyrsten Thimna, Fyrsten Alva, Fyrsten Jeteth, **52** Fyrsten Oholibama, Fyrsten Ela, Fyrsten Pinon, **53** Fyrsten Kenas, Fyrsten Theman, Fyrsten Mibzar, **54** Fyrsten Magdiel, Fyrsten Iram; disse vare Fyrsterne i Edom.

2 Disse vare Israels Sønner: Ruben, Simeon, Levi og Juda, Isaskar og Sebulon, **2** Dan, Josef og Benjamin, Nafthali, Gad og Aser. **3** Judas Sønner vare: Er og Onan og Sela, disse tre bleve ham fødte af Suas Datter den kananitiske; og Er, Judas førstefødte, var ond for Herrens Øjne, derfor dræbte han ham. **4** Men Thamar, hans Sønnekone, fødte ham Perez og Sera; alle Judas Sønner vare fem. **5** Perez's Sønner vare: Hezron og Hamul. **6** Og Seras Sønner vare: Simri og Ethan og Heman og Kalkol og Dara, fem i alt. **7** Og Karmis Sønner vare: Akar, som forstyrrede Israel, og som forgreb sig paa det bandlyste Gods. **8** Og Ethans Sønner vare: Asaria. **9** Og Hezrons Sønner, som fødtes ham, vare: Jerameel og Ram og Kalubaj. **10** Og Ram avlede Amminadab, og Amminadab avlede Nahesson, en Fyrste for Judas Børn. **11** Og Nahesson avlede Salma, og Salma avlede Boas. **12** Og Boas avlede Obed, og Obed avlede Isaj. **13** Og Isaj avlede Eliab, sin førstefødte, og Abinadab den anden, og Simea den tredje, **14** Nethaneel den fjerde, Raddaj den femte, **15** Ozem den sjette, David den syvende. **16** Og deres Søstre vare: Zeruja og Abigail; og Zerujas Sønner vare: Abisaj og Joab og Asael, de tre. **17** Og Abigail fødte Amasa; og Amasas Fader var Jether, Ismaeliten. **18** Og Kaleb, Hezrons Søn, avlede Børn med Asuba, sin Hustru, og med Jerioth; og af hin ere disse Sønner: Jeser og Sobab og Ardon. **19** Der Asuba døde, da tog Kaleb sig Efrat, og hun fødte ham Hur **20** Og Hur avlede Uri, og Uri avlede Bezaleel. **21** Og derefter gik Hezron ind til Makirs, Gileads Faders, Datter og tog hende, der han var tresindstyve Aar

gammel, og hun fødte ham Segub. 22 Og Segub
avlede Jair; og han havde tre og tyve Stæder i Gileads
Land. 23 Og Gesur og Aram toge Jairs Byer fra dem,
samt Kenath med dens tilliggende Byer, tresindstyve
Stæder; alle disse vare Efterkommere af Makir, Gileads
Fader. 24 Og efter Hezrons Død i Kaleb Efrata fødte
Abia, Hezrons Hustru, ham Ashur, Thekoas Fader. 25
Og Jerahmeels, Hezrons førstefødtes, Sønner vare:
Ram, den førstefødte, og Buna og Oren og Ozem,
af Ahia. 26 Og Jerahmeel havde en anden Hustru,
hvis Navn var Athara; hun var Onams Moder. 27 Og
Rams, Jerahmeels førstefødtes, Sønner vare: Maaz og
Jamin og Eker. 28 Og Onams Sønner vare: Sammaj
og Jada; og Sammajs Sønner vare: Nadab og Abisur.
29 Og Abisurs Hustrus Navn var Abikail, og hun fødte
ham Akban og Molid. 30 Og Nadabs Sønner vare:
Seled og Appaim, og Seled døde uden Børn. 31 Og
Appaims Sønner vare: Jisei; og Jiseis Sønner vare:
Sesan; og Sesans Børn vare: Ahelaj. 32 Og Jadas,
Sammajs Broders, Sønner vare: Jether og Jonathan;
og Jether døde uden Børn. 33 Og Jonathans Sønner
vare: Peleth og Sasa; disse vare Jerahmeels Børn. 34
Og Sesan havde ingen Sønner, men Døtre, og Sesan
havde en ægyptisk Tjener, hvis Navn var Jarha. 35
Og Sesan gav Jarha, sin Tjener, sin Datter til Hustru,
og hun fødte ham Athaj, 36 og Athaj avlede Nathan,
og Nathan avlede Sabad, 37 og Sabad avlede Eflal,
og Eflal avlede Obed, 38 og Obed avlede Jehu, og
Jehu avlede Asaria, 39 og Asaria avlede Halez, og
Halez avlede Eleasa, 40 og Eleasa avlede Sismaj, og
Sismaj avlede Sallum, 41 og Sallum avlede Jekamia,
og Jekamia avlede Elisama. 42 Og Kalebs, Jerahmeels
Broders, Sønner vare: Mesa, hans førstefødte, han
var Stamfader til Sif og til Maresas, Hebrons Faders,
Sønner. 43 Og Hebrons Sønner vare: Kora og Thappua
og Rekem og Sema. 44 Og Sema avlede Raham,
Jorkeams Fader, og Rekem avlede Sammaj. 45 Og
Sammajs Søn hed Maon, og Maon var Bethzurs Fader.
46 Og Efa, Kalebs Medhustru, fødte Haran og Moza
og Gases; men Haran avlede Gases. 47 Og Jedajs
Sønner vare: Regem og Jotham og Gesan og Peleth
og Efa og Saaf. 48 Med Maaka, sin Medhustru, avlede
Kaleb Seber og Tirhena. 49 Og hun fødte Saaf, Fader
til Madmanna, og Seva, Fader til Makbena og Fader til
Gibea; og Aksa var Kalebs Datter. 50 Disse vare Kalebs
Efterkommere: En Søn af Hur, Efratas førstefødte, var
Sobal, Kirjath-Jearims Fader, 51 Salma, Bethlehems
Fader, og Haref, Bethgaders Fader. 52 Og Sobals,
Kirjath-Jearims Faders, Sønner vare: Haroe og Kazi-
Hammenukoth. 53 Og Slægterne i Kirjath-Jearim vare:
Jithriter og Puthiter og Sumathiter og Misraiter; og fra
disse udgik Zorathiter og Esthaoliter. 54 Salmas Børn
vare: Bethlehem og Nethopathi, Athroth-Beth-Joab og
Kazi-Hammanahathi og Zori, 55 og Skrivernes Slægter,
som boede i Jaebez, Thireathiterne, Simeathiterne,
Sukathiterne; disse ere de Keniter, som ere komne af
Hamath, som var Rekabs Hus's Fader.

3 Og disse vare Davids Sønner, som bleve ham
fødte i Hebron: den førstefødte Amnon af Ahinoam
den jisreelitiske; den anden Daniel af Abigail den
karmelitiske; 2 den tredje Absalom, en Søn af Maaka,
som var en Datter af Thalmaj, Kongen i Gesur; den
fjerde Adonia, Hagiths Søn; 3 den femte Safatja af
Abital; den sjette Jithream af Egla hans Hustru. 4
Disse seks bleve ham fødte i Hebron; thi han regerede
der i syv Aar og seks Maaneder, og tre og tredive
Aar regerede han i Jerusalem. 5 Og disse bleve ham
fødte i Jerusalem: Simea og Sobab og Nathan og
Salomo, alle fire af Bathsua, Ammiels Datter; 6 dertil
Jibkar og Elisama og Elifelet, 7 og Noga og Nefeg og
Jafia, 8 og Elisama og Eljada og Elifelet, i alt ni. 9 Alle
disse vare Davids Sønner, foruden Medhustruernes
Sønner; og Thamar var deres Søster. 10 Og Salomos
Søn var Rhoboam, hans Søn var Abia, hans Søn
var Assa, hans Søn var Josafat, 11 hans Søn var
Joram, hans Søn var Ahasia, hans Søn var Joas, 12
hans Søn var Amazia, hans Søn var Asaria, hans Søn
var Jotham, 13 hans Søn var Akas, hans Søn var
Ezekias, hans Søn var Manasse, 14 hans Søn var
Amon, hans Søn var Josias. 15 Og Josias's Sønner
vare: den førstefødte Johanan, den anden Jojakim, den
tredje Zedekias, den fjerde Sallum. 16 Og Jojakims
Sønner vare: Jekonia, hans Søn, Zedekia, hans Søn.
17 Og den fangne Jekonias Sønner vare: Sealthiel,
hans Søn, 18 og Malkiram og Pedaja og Seneazar,
Jekamia, Hosama og Nedabja. 19 Og Pedajas Sønner
vare: Serubabel og Simei; og Serubabels Sønner vare:
Mesullam og Hanania, og Selomith var deres Søster,
20 dertil Hasuba og Ohel og Berekia og Hasadja, Jusab-
Hesed, fem i alt. 21 Og Hananias Sønner vare: Pelatja
og Jesaja; fra disse nedstammede Refajas Sønner,
Arnans Sønner, Obadias Sønner, Sekanias Sønner.
22 Og Sekanias Sønner vare: Semaja; og Semajas
Sønner vare: Hatus og Jigeal og Barja og Nearia og
Safat, tilsammen seks. 23 Og Nearias Sønner vare:
Elioenaj og Hiskia og Asrikam, tre i alt. 24 Og Elioenajs
Sønner vare: Hodajeva og Eliasib og Plaja og Akkub
og Johanan og Delaja og Anani, i alt syv.

4 Judas Sønner vare: Perez, Hezron og Karmi og
Hur og Sobal. 2 Og Reaja, Sobals Søn, avlede
Jahath, og Jahath avlede Ahumaj og Lahad; disse ere
Zorathiternes Slægter. 3 Ligeledes disse: Abi-Etam,
Jisreel og Jisma og Jidbas; og deres Søsters Navn var
Hazlelponi. 4 Og Pnuel var Gedors Fader, og Eser var

Husas Fader; disse ere Børn af Hur, som var Efratas
førstefødte, Bethlehems Fader. 5 Og Ashur, Thekoas
Fader, havde to Hustruer: Helea og Naara. 6 Og Naara
fødte ham Ahusam og Hefer og Themni og Ahastari;
disse ere Naaras Sønner. 7 Og Heleas Sønner vare:
Zereth, Jezuhar og Etnan. 8 Og Koz avlede Anub
og Hazobeba, og fra ham stamme Aharhels, Harums
Søns, Slægter. 9 Og Jaebez var æret fremfor sine
Brødre; og hans Moder kaldte hans Navn Jaebez; thi
hun sagde: jeg fødte ham med Smerte. 10 Og Jaebez
paakaldte Israels Gud og sagde: vilde du dog velsigne
mig og forøge mit Landemærke, og maatte din Haand
blive med mig, og du gøre det saa, at det onde ikke
smerter mig! og Gud lod det ske, som han begærede.
11 Og Kelub, Suhas Broder, avlede Mekir, han blev
Esthons Fader. 12 Og Esthon avlede Beth-Rafa og
Pasea og Thehinna, Ir-Nahas Fader; disse ere de
Mænd af Reka. 13 Og Kenas Sønner vare: Othniel
og Seraja; og Othniels Sønner vare: Kathath 14 og
Meonothaj, denne avlede Ofra; og Seraja avlede Joab,
en Fader til dem i Tømmermandsdalen; thi de vare
Tømmermænd. 15 Og Kalebs, Jefunnes Søns, Sønner
vare: Iru, Ela og Naam og Elas Sønner og Kenas. 16 Og
Jehaleleels Sønner vare: Sif og Sifa, Thirja og Asareel.
17 Og Esras Sønner vare: Jether og Mered og Efer
og Jalon; og hun undfangede Mirjam og Sammaj og
Jisbak, Esthemoas Fader. 18 Og hans Hustru af Judas
Stamme fødte Jered, Gedors Fader, og Heber, Sokos
Fader, og Jekuthiel, Sanoas Fader; men hine vare
Bithjas, Faraos Datters, Børn, som Mered havde taget.
19 Og Hodijas Hustrus, Nahams Søsters, Sønner vare:
Keilas Fader, Garmiten, og Esthemoa, Maakathiten.
20 Og Simeons Sønner vare: Amnon og Rinna, Ben-
Hanan og Thilon; og Jiseis Sønner vare: Soheth og
Ben-Soheth. 21 Selas, Judas Søns, Sønner vare: Er,
Lekas Fader, og Laeda, Maresas Fader, og Slægterne
af Asbeas Hus, som forfærdigede de fine Linklæder;
22 desuden Jokim, og de Mænd af Koseba og Joas
og Saraf, de som herskede i Moab, og Jasubi-Lahem;
men dette er gamle Ting. 23 Disse bleve Pottemagere,
som boede paa de beplantede og indhegnede Steder;
de bleve der hos Kongen i hans Arbejde. 24 Simeons
Sønner vare: Nemuel og Jamin, Jarib, Sera, Saul. 25
Hans Søn var Sallum, hans Søn var Mibsam, hans
Søn var Misma. 26 Og Mismas Efterkommere vare:
Hans Søn Hamuel, dennes Søn Zakur, dennes Søn
Simei. 27 Og Simei havde seksten Sønner og seks
Døtre, men hans Brødre havde ikke mange Børn; og
alle deres Slægter formerede sig ikke som Judas Børn.
28 Og de boede i Beersaba og Molada og Hazar-Sual
29 og i Bilha og i Ezem og i Tholad 30 og i Bethuel
og i Horma og i Ziklag 31 og i Beth-Markaboth og i
Hazar-Susim og i Beth-Biri og i Saaraim; disse vare
deres Stæder, indtil David blev Konge. 32 Og deres
Byer vare: Etam og Ajn, Rimmon og Thoken og Asan,
fem Stæder, 33 med alle deres Landsbyer, som vare
trindt omkring disse Stæder, indtil Baal; disse ere deres
Boliger, og de havde deres egen Slægtfortegnelse. 34
Og Mesobab og Jamlek og Josa, Amazias Søn, 35
og Joel og Jehu, en Søn af Josibia, som var en Søn
af Seraja, Asiels Søn, 36 og Elioenaj og Jaakoba og
Jesohaja og Asaja og Adiel og Jesimiel og Benaja 37
og Sisa, en Søn af Sifei, som var en Søn af Allon, der
var en Søn af Jedaja, der var en Søn af Simri, en Søn
af Semaja; 38 disse, som ere anførte ved Navn, vare
Fyrster iblandt deres Slægter; og deres Fædres Hus
udbredte sig i Mangfoldighed. 39 Og de droge hen
imod Indgangen til Gedor, indtil den østre Del af Dalen,
at søge Føde til deres Smaakvæg. 40 Og de fandt fed
og god Græsgang, og Landet var vidt og bredt og roligt
og trygt; thi de, som boede der tilforn, nedstammede
fra Kam. 41 Og de, som ere optegnede ved Navn, kom
i Ezekias, Judas Konges, Dage og nedsloge disses
Telte og Boliger, som fandtes der, og ødelagde dem
indtil denne Dag og toge Bolig i deres Sted, fordi der
var Græsgang der for deres Smaakvæg. 42 Og af dem,
nemlig af Simeons Børn, droge fem Hundrede Mænd til
Seirs Bjerg; og Pelatja og Nearia og Refaja og Ussiel,
Jiseis Sønner, vare deres Øverster. 43 Og de sloge
den Levning, som var bleven tilovers af Amalek, og de
toge Bolig der indtil denne Dag.

5 Og Rubens, Israels førstefødtes, Sønner — thi
han var den førstefødte, men fordi han besmittede
sin Faders Seng, blev hans Førstefødselsret givet
Josefs, Israels Søns, Børn; dog denne blev ikke regnet
i Slægtregisteret som den førstefødte; 2 thi vel var
Juda vældig iblandt sine Brødre, og Fyrsten skulde
være af ham; men Førstefødselsretten blev Josefs —
3 Rubens, Israels førstefødtes, Sønner vare: Hanok
og Pallu, Hezron og Karmi. 4 Joels Efterkommere
vare: hans Søn Semaja, dennes Søn Gog, dennes Søn
Simei, 5 dennes Søn Mika, dennes Søn Reaja, dennes
Søn Baal, 6 dennes Søn Beera, hvilken Thilgath-
Pilneser, Kongen af Assyrien, førte bort; han var en
Fyrste for Rubeniterne. 7 Men hans Brødre, efter deres
Slægter, naar de bleve regnede i Slægtregister efter
deres Nedstammelse, ere Jeiel som den første og
Sakaria 8 og Bela, en Søn af Asa, en Søn af Sema,
som var en Søn af Joel; han boede i Aroer og indtil
Nebo og Baal-Meon. 9 Og han boede imod Østen,
hen imod Ørken, fra Floden Frat af: Thi deres Kvæg
var blevet meget i Gileads Land. 10 Og i Sauls Dage
førte de Krig imod Hagarenerne, og disse faldt for
deres Haand, og de toge Bolig i deres Telte ved hele
Østsiden af Gilead. 11 Og Gads Børn boede tværs

over for dem i Basans Land indtil Salka: 12 Joel, den
første, og Safan, den anden, og Jaenaj og Safat — i
Basan. 13 Og deres Brødre efter deres Fædres Hus
vare: Mikael og Mesullam og Seba og Joraj og Jaekan
og Sia og Eber, i alt syv. 14 Disse ere Sønner af Abihail,
en Søn af Huri, som var en Søn af Jaroa, en Søn af
Gilead, en Søn af Mikael, en Søn af Jesisaj, en Søn
af Jahdo, en Søn af Bus. 15 Ahi, en Søn af Abdiel,
som var en Søn af Guni, var den ypperste i deres
Fædres Hus. 16 Og de boede i Gilead udi Basan og
i dens tilliggende Stæder og paa alle Sarons Marker
indtil deres Grænser. 17 Disse bleve alle indførte i
Slægtregisteret i Jothams, Judas Konges, Dage, og i
Jeroboams, Israels Konges, Dage. 18 Rubens Børn
og Gaditerne og Manasses halve Stamme, som vare
stridbare Folk, Mænd, som bare Skjold og Sværd og
spændte Buer og vare oplærte til Krig, vare fire og
fyrretyve Tusinde og syv Hundrede og tresindstyve,
som kunde drage ud i Hæren. 19 Og de førte Krig
imod Hagarenerne og imod Jethur og Nafis og Nodab.
20 Og de fik Hjælp imod dem, og Hagarenerne og alt
det, som var med dem, bleve givne i deres Haand; thi
de raabte til Gud i Krigen, og han bønhørte dem, thi
de forlode sig paa ham. 21 Og de førte deres Kvæg
bort, deres Kameler, halvtredsindstyve Tusinde, og to
Hundrede og halvtredsindstyve Tusinde Faar og to
Tusinde Asener og hundrede Tusinde Menneskesjæle.
22 Thi der faldt mange ihjelslagne, thi Krigen var af
Gud; og de boede i deres Sted, indtil de bleve bortførte.
23 Og Manasses halve Stammes Børn boede i Landet,
fra Basan indtil Baal-Hermon og Senir og Hermons
Bjerg; de vare blevne mange. 24 Og disse vare de
øverste for deres Fædrenehuse: Efer og Jisei og Eliel
og Asriel og Jeremia og Hoda via og Jadiel, vældige
Stridsmænd, navnkundige Mænd, de øverste for deres
Fædrenehuse. 25 Men de forsyndede sig imod deres
Fædres Gud og bolede efter de Folks Guder i Landet,
hvilke Gud havde ødelagt for deres Ansigt. 26 Og
Israels Gud opvakte Fuls Aand, Kongens af Assyrien,
og Thilgath-Pilnesers Aand, Kongens af Assyrien, at
han bortførte dem, Rubeniterne og Gaditerne og den
halve Manasses Stamme, og han bragte dem til Hala
og Habor og Hara og til Floden Gosan, indtil denne
Dag.

6 Levis Sønner vare: Gersom, Kahath og Merari.
2 Men Kahaths Sønner vare: Amram, Jizehar og
Hebron og Ussiel. 3 Og Amrams Børn vare: Aron
og Mose og Maria; og Arons Sønner vare: Nadab og
Abihu, Eleasar og Ithamar. 4 Eleasar avlede Pinehas,
Pinehas avlede Abisua, 5 og Abisua avlede Bukki,
og Bukki avlede Ussi, 6 og Ussi avlede Seraja, og
Seraja avlede Merajoth, 7 Merajoth avlede Amarja, og
Amarja avlede Ahitub, 8 og Ahitub avlede Zadok, og
Zadok avlede Ahimaaz, 9 og Ahimaaz avlede Asaria,
og Asaria avlede Johanan, 10 og Johanan avlede
Asaria, ham, som havde Præsteembede i det Hus,
som Salomo havde bygget i Jerusalem. 11 Og Asaria
avlede Amaria, og Amaria avlede Ahitub, 12 og Ahitub
avlede Zadok, og Zadok avlede Sallum, 13 og Sallum
avlede Hilkia, og Hilkia avlede Asaria, 14 og Asaria
avlede Seraja, og Seraja avlede Jozadak; 15 men
Jozadak gik med, der Herren lod Juda og Jerusalem
bortføre ved Nebukadnezar. 16 Levis Sønner vare:
Gersom, Kahath og Merari. 17 Og Gersoms Sønners
Navne ere disse: Libni og Simei. 18 Men Kahaths
Sønner vare: Amram og Jizehar og Hebron og Ussiel.
19 Meraris Sønner vare: Maheli og Musi; og disse ere
Leviternes Slægter efter deres Fædre. 20 Gersoms
Søn var Libni, hans Søn var Jahath, hans Søn var
Simma, 21 hans Søn var Joa, hans Søn var Iddo,
hans Søn var Sera, hans Søn var Jeathraj. 22 Kahaths
Efterkommere vare: Hans Søn Amminadab, dennes
Søn Kora, dennes Søn Assir, 23 dennes Søn Elkana
og hans Søn Abiasaf og hans Søn Assir, 24 dennes
Søn Thahath, dennes Søn Uriel, dennes Søn Ussia og
dennes Søn Saul. 25 Og Elkanas Sønner vare: Amasaj
og Ahimoth. 26 Dennes Søn var Elkana, Elkanas Søn
var Zofaj, og hans Søn var Nahath. 27 Dennes Søn
var Eliab, dennes Søn var Jeroham, dennes Søn var
Elkana. 28 Og Samuels Sønner vare: den førstefødte
Vasni, og Abija. 29 Meraris Efterkommere vare: Maheli,
dennes Søn Libni, dennes Søn Simei, og hans Søn
Ussa, 30 dennes Søn Simea, dennes Søn Hagija
og hans Søn Asaja. 31 Og disse ere de, som David
ansatte til Sangens Tjeneste i Herrens Hus, efter at
Arken var kommen til Hvile. 32 Og de gjorde Tjeneste
ved Sangen foran Forsamlingens Pauluns Tabernakel,
indtil Salomo byggede Herrens Hus i Jerusalem, og de
forestode deres Tjeneste efter deres bestemte Vis. 33
Og disse ere de, som der stode med deres Sønner: Af
Kahathiterens Sønner: Sangeren Heman, en Søn af
Joel, der var en Søn af Samuel, 34 en Søn af Elkana,
en Søn af Jeroham, en Søn af Eliel, en Søn af Thoa,
35 en Søn af Zuf, en Søn af Elkana, en Søn af Mahath,
en Søn af Amasaj, 36 en Søn af Elkana, en Søn af
Joel, en Søn af Asaria, en Søn af Zefania, 37 en Søn
af Thahat, en Søn af Asir, en Søn af Abiasaf, en Søn af
Kora, 38 en Søn af Jizehar, en Søn af Kahath, en Søn
af Levi, en Søn af Israel. 39 Og hans Broder Asaf stod
ved hans højre Side; Asaf var en Søn af Berekia, der
var en Søn af Simea, 40 en Søn af Mikael, en Søn af
Baaseja, en Søn af Malkija, 41 en Søn af Ethni, en Søn
af Sera, en Søn af Adaja, 42 en Søn af Ethan, en Søn
af Simma, en Søn af Simei, 43 en Søn af Jahath, en
Søn af Gersom, en Søn af Levi. 44 Og Meraris Børn,

deres Brødre, stode ved den venstre Side: Ethan, en
Søn af Kisi, der var en Søn af Abdi, en Søn af Malluk,
45 en Søn af Husabja, en Søn af Amazia, en Søn af
Hilkia, 46 en Søn af Amzi, en Søn af Bani, en Søn
af Samer, 47 en Søn af Maheli, en Søn af Musi, en
Søn af Merari, en Søn af Levi. 48 Og deres Brødre
Leviterne vare givne dem til alle Haande Tjeneste
i Guds Huses Tabernakel. 49 Men Aron og hans
Sønner gjorde Røgoffer paa Brændofferets Alter og
paa Røgofferalteret, de vare beskikkede til al Gerning i
det Allerhelligste og til at gøre Forligelse for Israel efter
alt det, som Mose, Guds Tjener, havde befalet. 50 Og
disse ere Arons Efterkommere: Hans Søn var Eleasar,
dennes Søn Pinehas, dennes Søn Abisua, 51 dennes
Søn Bukki, dennes Søn Ussi, dennes Søn Seraja, 52
dennes Søn Merioth, dennes Søn Amaria, dennes Søn
Ahitub, 53 dennes Søn Zadok, dennes Søn Ahimaaz.
54 Og disse vare deres Boliger efter deres Byer i
deres Landemærke, for Arons Børn, efter Kahathiternes
Slægt; thi denne Lod faldt for dem. 55 Og de gave dem
Hebron i Judas Land og dens Marker trindt omkring
den. 56 Og Stadens Jord og dens Landsbyer gave de
Kaleb, Jefunnes Søn. 57 Saa gave de til Arons Børn
Tilflugtsstæderne Hebron og Libna og dens Marker og
Jathir og Esthemoa og dens Marker 58 og Hilen og
dens Marker, Debir og dens Marker 59 og Asan og
dens Marker og Bethsemes og dens Marker 60 og af
Benjamins Stamme: Geba og dens Marker, Allemeth
og dens Marker og Anathoth og dens Marker; alle
deres Stæder vare tretten Stæder for deres Slægter.
61 Men de øvrige, Kahaths Børn, af Stammens Slægt
tilfaldt af den halve Manasses Stammes Halvdel ved
Lod ti Stæder. 62 Og Gersoms Børn i deres Slægter
havde af Isaskars Stamme og af Asers Stamme og af
Nafthalis Stamme og af Manasses Stamme i Basan
tretten Stæder. 63 Meraris Børn i deres Slægter havde
af Rubens Stamme og af Gads Stamme og af Sebulons
Stamme ved Lod tolv Stæder. 64 Saa gave Israels
Børn Leviterne Stæderne og deres Marker. 65 Og de
gave ved Lod af Judas Børns Stamme og af Simeons
Børns Stamme og af Benjamins Børns Stamme disse
Stæder, som de nævnede ved Navn. 66 Og de af
Kahaths Børns Slægter fik Ejendoms Stæder af Efraims
Stamme. 67 Thi de gave dem Tilflugtsstæderne Sikem
og dens Marker paa Efraims Bjerg og Geser og dens
Marker 68 og Jokmeam og dens Marker og Beth-Horon
og dens Marker 69 og Ajalon og dens Marker og Gath-
Rimmon og dens Marker 70 og af den halve Manasses
Stamme: Aner og dens Marker og Bileam og dens
Marker. Dette var for de øvrige, Kahaths Børns Slægt.
71 Gersoms Børn gave de af den halve Manasses
Stammes Slægt: Golan i Basan og dens Marker og
Astharoth og dens Marker 72 og af Isaskars Stamme:
Kedes og dens Marker, Dobrath og dens Marker 73
og Ramoth og dens Marker og Anem og dens Marker
74 og af Asers Stamme: Masal og dens Marker og
Abdon og dens Marker, 75 og Hukok og dens Marker
og Rekob og dens Marker 76 og af Nafthalis Stamme:
Kedes i Galilæa og dens Marker og Ham mon og dens
Marker og Kirjathaim og dens Marker. 77 De øvrige,
Meraris Børn, gave de af Sebulons Stamme Rimono og
dens Marker, Thabor og dens Marker. 78 Og paa hin
Side Jordanen ved Jeriko, Østen for Jordanen, gave
de dem af Rubens Stamme: Bezer i Ørken og dens
Marker og Jahza og dens Marker 79 og Kedemoth
og dens Marker og Mefat og dens Marker 80 og af
Gads Stamme Ramoth i Gilead og dens Marker og
Mahanaim og dens Marker 81 og Hesbon og dens
Marker og Jaeser og dens Marker.

7 Og Isaskars Sønner vare: Thola og Fua, Jasub
og Simron, i alt fire. 2 Og Tholas Sønner vare:
Ussi og Refaja og Jeriel og Jahmaj og Jibsam og
Samuel, Øverster for deres Fædrenehuse for Thola,
vældige til Strid i deres Slægter; deres Tal var i Davids
Dage to og tyve Tusinde og seks Hundrede. 3 Og
Ussis Sønner vare: Jisraja; og Jisrajas Sønner vare:
Mikael og Obadia og Joel og Jissija; disse fem vare alle
sammen Øverster, 4 Og med dem efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse, vare seks og tredive Tusinde
Mand som Tropper til Krigshæren; thi de havde mange
Hustruer og Børn. 5 Men deres Brødre af alle Isaskars
Slægter vare vældige til Strid; der var syv og firsindstyve
Tusinde, da de alle bleve indførte i Slægtregisteret. 6
Benjamins Sønner vare: Bela og Beker og Jedial, ialt
tre. 7 Og Belas Sønner vare: Ezbon og Ussi og Ussiel
og Jerimoth og Iri, fem Øverster for deres Fædrenehuse,
vældige til Strid; og de vare, da de bleve indførte i
Slægtregisteret, to og tyve Tusinde og fire og tredive. 8
Og Bekers Sønner vare: Semira og Joas og Elieser,
Elioenaj og Omri og Jerimoth og Abia og Anathoth
og Alemeth; alle disse vare Bekers Børn. 9 Og da de
bleve indførte i Slægtregisteret efter deres Slægter,
efter Øversterne for deres Fædrenehuse, vældige til
Strid, da var der tyve Tusinde og to Hundrede. 10 Og
Jediaels Sønner vare Bilhan; og Bilhans Sønner vare:
Jeus og Benjamin og Ehud og Knaana og Sethan og
Tharsis og Ahisahar. 11 Disse vare alle Jediaels Børn,
Øverster for deres Fædrenehuse, vældige til Strid;
sytten Tusinde og to Hundrede vare de, som uddroge
i Hæren til Krig; 12 desuden Suppim og Huppim, Irs
Børn. Husim var Ahers Børn. 13 Nafthalis Sønner vare:
Jahziel og Guni og Jezer og Sallum, Efterkommere
af Bilha. 14 Manasses Sønner vare: Asriel, som hans
Hustru fødte; hans Medhustru, den syriske, fødte Makir,
Gileads Fader. 15 Og Makir tog til Hustru Huppims

og Suppims Søster, hvis Navn var Maaka; og den
anden Søns Navn var Zelafehad, og Zelafehad havde
Døtre. **16** Og Maaka, Makirs Hustru, fødte en Søn og
kaldte hans Navn Peres, og hans Broders Navn var
Seres, og hans Sønner vare Ulam og Rekem. **17** Og
Ulams Sønner vare: Bedan; disse ere Gileads Børn,
han var en Søn af Makir, Manasses Søn. **18** Og hans
Søster var Hammoleket, hun fødte Ishod og Abieser
og Mahela. **19** Og Semidas Sønner vare: Ahjan og
Sekem og Likhi og Aniam. **20** Og Efraims Sønner vare:
Suthela og hans Søn Bered og hans Søn Thahat og
hans Søn Eleada og hans Søn Thahat **21** og hans Søn
Sabad og hans Søn Suthelah, samt Eser og Elead;
men dem sloge Mændene af Gath, som vare fødte i
Landet, ihjel, fordi de vare dragne ned at tage deres
Kvæg. **22** Derfor sørgede Efraim, deres Fader, mange
Dage, og hans Brødre kom at trøste ham. **23** Og han
gik ind til sin Hustru, og hun blev frugtsommelig og
fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Beria; thi det
var sket under Ulykke i hans Hus. **24** Og hans Datter
var Seera, og hun byggede det nedre og det øvre
Beth-Horon og Ussen-Seera. **25** Og hans Søn var
Refa, og Resef og Thela var hans Søn, og Thahan
var hans Søn, **26** Ladan hans Søn, Ammihud hans
Søn, Elisama hans Søn, **27** Non hans Søn, Josva
hans Søn. **28** Og deres Ejendom og deres Boliger
vare: Bethel og dens tilliggende Stæder og imod Østen
Naaran og imod Vesten Geser og dens tilliggende
Stæder, og Sikem og dens tilliggende Stæder, indtil
Gaza og dens tilliggende Stæder. **29** Og paa Manasses
Børns Side laa Beth-Sean og dens tilliggende Stæder,
Thaanak og dens tilliggende Stæder, Megiddo og dens
tilliggende Stæder, Dor og dens tilliggende Stæder;
udi disse boede Josefs, Israels Søns, Børn. **30** Asers
Sønner vare Jimna og Jisva og Jisvi og Beria, og deres
Søster var Sera. **31** Og Berias Sønner vare: Heber og
Malkiel; denne er Birsaviths Fader. **32** Og Heber avlede
Jaflet og Somer og Hotham og Sua, deres Søster. **33**
Jaflets Sønner vare: Pasak og Bimhal og Asvath; disse
vare Jaflets Sønner. **34** Og Semers Sønner vare: Ahi
og Rahda, Jehubba og Aram. **35** Og Helems, hans
Broders, Sønner vare: Zofa og Jimna og Seles og
Amal. **36** Zofas Sønner vare: Sua og Harnefer og Sual
og Beri og Jimra, **37** Beser og Hod og Samma og
Silsa og Jitran og Beera. **38** Og Jethers Sønner vare:
Jefunne og Fispa og Ara. **39** Og Ullas Sønner vare:
Arak og Haniel og Rizia. **40** Alle disse vare Asers Børn,
Øverster for deres Fædrenehuse, udvalgte, vældige til
Strid, Øverster iblandt Fyrsterne; og da de indførtes i
Slægtregisteret til Hæren i Krigen, var deres Tal seks
og tyve Tusinde Mænd.

8 Og Benjamin avlede Bela sin førstefødte, Asbel den
anden og Ahra den tredje, **2** Noha den fjerde og
Rafa den femte. **3** Og Bela havde Sønner: Addar og
Gera og Abihud **4** og Abisua og Naaman og Ahoa **5**
og Gera og Sefufan og Huram. **6** Og disse ere Ehuds
Børn: — Disse vare Øverster for deres Fædrenehuse
iblandt Indbyggerne i Geba, men bleve førte bort til
Manahath, **7** da Naaman og Ahia og Gera førte dem
bort — han avlede nemlig Ussa og Ahihud. **8** Og
Saharajim avlede Børn i Moabs Land, efter at han
havde skilt sig ved Husim og Baara, sine Hustruer; **9**
og han avlede af Hodes, sin Hustru: Joab og Zibja og
Mesa og Malkam **10** og Jeuz og Sokja og Mirma; disse
vare hans Sønner, Øverster for deres Fædrenehuse.
11 Og af Husim havde han avlet Abitub og Elpaal. **12**
Og Elpaals Sønner vare: Eber og Miseam og Semer;
denne byggede Ono og Lod og dens tilliggende Stæder;
13 og Beria og Sema, de vare Øverster for deres
Fædrenehuse iblandt Indbyggerne i Ajalon; disse dreve
Indbyggerne i Gath paa Flugt; **14** og Ahio, Sasak og
Jeremoth **15** og Sebadja og Arad og Eder **16** og Mikael
og Jispa og Joha, Berias Sønner, **17** og Sebadja og
Mesullam og Hiski og Heber **18** og Jismeraj og Jisslia
og Jobab, Elpaals Sønner, **19** og Jakim og Sikri og
Sabdi **20** og Elienaj og Zilthaj og Eliel **21** og Adaja og
Beraja og Simrath, Simei Sønner, **22** og Jispan og Eber
og Eliel **23** og Abdon og Sikri og Hanan **24** og Hananja
og Elam og Anthothija **25** og Jifdeja og Pniel, Sasaks
Sønner, **26** og Samseraj og Seharja og Athalja, **27**
og Jaaresia og Elija og Sikri, Jerohams Sønner: **28**
Disse vare Øverster for deres Fædrenehuse, Øverster
for deres Slægter; og disse boede i Jerusalem. **29**
Men i Gibeon boede Gibeons Fader, og hans Hustrus
Navn var Maaka. **30** Og hans førstefødte Søn var
Abdon, derefter Zur og Kis og Baal og Nadab **31** og
Gedor og Ahio og Seker. **32** Og Mikloth avlede Simea;
og disse boede ogsaa tværs over for deres Brødre i
Jerusalem med deres Brødre. **33** Og Ner avlede Kis, og
Kis avlede Saul, og Saul avlede Jonathan og Malkisua
og Abinadab og Esbaal. **34** Og Jonathans Søn var
Merib-Baal, og Merib-Baal avlede Mika. **35** Og Mikas
Sønner vare: Pithon og Melek og Thaerea og Akas. **36**
Og Akas avlede Joadda, og Joadda avlede Alemeth
og Asmaveth og Simri, og Simri avlede Moza. **37** Og
Moza avlede Bina; og dennes Søn var Rafa, dennes
Søn Eleasa, dennes Søn Azel. **38** Og Azel havde seks
Sønner, og disse vare deres Navne: Asrikam, Bokru og
Jismael og Searja og Obadja og Hanan; alle disse vare
Azels Sønner. **39** Og hans Broder Eseks Sønner vare:
Ulam hans førstefødte, Jeus den anden og Elifelet den
tredje. **40** Og Ulams Sønner vare Mænd, som vare
vældige til Strid, som kunde spænde Buen, og som

havde mange Sønner og Sønnesønner, Hundrede og
halvtredsindstyve; alle disse vare af Benjamins Børn.

9 Og hele Israel blev indført i Slægtregisteret, og se,
de ere optegnede i Israels Kongers Bog; men Juda
var bortført til Babel for sin Forsyndelses Skyld. **2** Og
de første Indbyggere, som boede i deres Ejendom, i
deres Stæder, vare: Israel, Præsterne, Leviterne og
Templets Livegne. **3** Men der boede i Jerusalem af
Judas Børn og af Benjamins Børn og af Efraims og
Manasses Børn: **4** Uthaj, en Søn af Amihud, der var en
Søn af Omri, der var en Søn af Imri, der var en Søn af
Bani, af Perez's, Judas Søns, Børn; **5** og af Seloniten:
Asaja den førstefødte og hans Sønner; **6** og af Seras
Sønner: Jeuel og deres Brødre, seks Hundrede og
halvfemsindstyve; **7** og af Benjamins Børn: Sallu en
Søn af Mesullam, som var en Søn af Hodavia, en Søn
af Hassenua, **8** og Jibneja, Jerohams Søn, og Ela,
der var en Søn af Ussi, en Søn af Mikri, og Mesullam,
der var en Søn af Sefatja, der var en Søn af Revel,
Jibnijas Søn. **9** Og deres Brødre i deres Slægter vare
ni Hundrede og seks og halvtredsindstyve; alle disse
Mænd vare Øverster for deres Fædrenehuse efter
deres Fædrenehuse. **10** Men af Præsterne: Jedaja og
Jojarib og Jakin; **11** og Asaria, en Søn af Hilkia, der
var en Søn af Mesullam, en Søn af Zadok, en Søn af
Merejoth, en Søn af Ahitub, en Fyrste i Guds Hus; **12**
og Ada ja, der var en Søn af Jeroham, der var en Søn
af Pashur, der var en Søn af Malkia; og Maesaj, der
var en Søn af Adiel, en Søn af Jahsera, en Søn af
Mesullam, en Søn af Mesillemeth, en Søn af Immer; **13**
tilmed deres Brødre, Øverster i deres Fædrenehuse,
Tusinde og syv Hundrede og tresindstyve, dygtige
Mænd, til Tjenestens Gerning i Guds Hus. **14** Men af
Leviterne: Semaja, en Søn af Hasub, der var en Søn
af Asrikam, en Søn af Hasabja, af Meraris Børn; **15**
og Bakbakar, Heres og Galal, og Mathania, en Søn af
Mika, der var en Søn af Sikri, Asafs Søn, **16** og Obadja,
en Søn af Semaja, der var en Søn af Galal, Jeduthuns
Søn; og Berekia, en Søn af Asa, Elkanas Søn, som
boede i Nethofathiternes Landsbyer. **17** Og Portnerne:
Sallum og Akkub og Talmon og Ahiman; og for deres
Brødre var Sallum den øverste; **18** og indtil nu er han
ved Kongens Port imod Østen; disse ere Portnere for
Levis Børns Lejre. **19** Og Sallum, en Søn af Kore, der
var en Søn af Abiasaf, Koras Søn, og hans Brødre af
hans Faders Hus, Korhiterne, vare over Tjenestens
Gerning, og de toge Vare paa Paulunets Dørtærskler,
ligesom deres Fædre havde været over Herrens Lejr
og havde taget Vare paa Indgangen. **20** Og Pinehas,
Eleasars Søn, var fordum en Fyrste over dem; Herren
var med ham. **21** Sakaria, Meselemias Søn, var Portner
for Forsamlingens Pauluns Dør. **22** Alle disse, som
vare udvalgte til Portnere ved Dørtærsklerne, vare to
Hundrede og tolv; de vare indførte i Slægtregisteret i
deres Landsbyer; dem havde David og Seeren Samuel
beskikket paa Tro og Love. **23** Og de og deres Børn
vare ved Portene til Herrens Hus, til Paulunets Hus,
til at holde Vagt. **24** Portnerne vare beskikkede imod
de fire Vejr: Imod Øst, Vest, Nord og Syd. **25** Og
deres Brødre i deres Landsbyer skulde komme ind hver
syvende Dag, fra Tid til Tid tillige med disse. **26** Thi
hine fire mægtige iblandt Portnerne vare beskikkede
paa Tro og Love; disse vare Leviterne, og de vare
over Kamrene og over Guds Huses Skatte. **27** Og de
bleve om Natten trindt omkring Guds Hus; thi det tilkom
dem at holde Vagt, og de havde Nøgle at oplade med,
og det hver Morgen. **28** Og nogle af dem vare over
Tjenestens Redskaber; thi de bragte dem ind efter
Tal og bragte dem ud efter Tal. **29** Og nogle af dem
vare satte til at være over Redskaberne, ja over alle
Helligdommens Redskaber, og over Melet og Vinen
og Olien og Virakken og de vellugtende Urter. **30** Men
nogle af Præsternes Børn lavede ved Kunst Salven af
de vellugtende Urter. **31** Og Mathithja af Leviterne, som
var Korhiteren Sallums førstefødte, var paa Tro og Love
beskikket til at forestaa Tilberedelsen af Bagværket. **32**
Og af Kahathiternes Børn, af deres Brødre, vare nogle
over Skuebrødene for at berede dem hver Sabbat.
33 Af disse vare og Sangerne, Øverster for deres
Fædrenehuse iblandt Leviterne, frie for anden Tjeneste
i Kamrene; thi det paalaa dem Dag og Nat at være
ved denne Gerning. **34** Disse ere Øversterne for deres
Fædrenehuse iblandt Leviterne, Øverster for deres
Slægter; disse boede i Jerusalem. **35** Men i Gibeon
boede Gibeons Fader, Jejel, og hans Hustrus Navn
var Maaka. **36** Og hans førstefødte Søn var Abdon,
derefter Zur og Kis og Baal og Ner og Nadab **37** og
Gedor og Ahio og Sakaria og Mikloth. **38** Og Mikloth
avlede Simeon; og de boede ogsaa, tværs over for
deres Brødre, i Jerusalem med deres Brødre. **39** Og
Ner avlede Kis, øg Kis avlede Saul, og Saul avlede
Jonathan og Malkisua og Abinadab og Esbaal. **40** Og
Merib-Baal var Jonathans Søn, og Merib-Baal avlede
Mika. **41** Og Mikas Sønner vare: Pithon og Melek og
Thaerea. **42** Og Akas avlede Jaera, og Jaera avlede
Alemeth og Asmaveth og Simri, og Simri avlede Moza.
43 Og Moza avlede Bina, og dennes Søn var Refaja,
dennes Søn var Eleasa, og hans Søn var Azel. **44** Og
Azel havde seks Sønner, og disse vare deres Navne:
Asrikam, Bokru og Ismael og Searja og Obadja og
Hanan; disse vare Azels Sønner.

10 Og Filisterne strede imod Israel, og Israels Mænd
flyede for Filisternes Ansigt og faldt ihjelslagne
paa Gilboas Bjerg. **2** Og Filisterne forfulgte Saul og

hans Sønner, og Filisterne ihjelsloge Jonathan og
Abinadab og Malkisua, Sauls Sønner. 3 Og Krigen blev
svar imod Saul, og Skytterne, som førte Bue, naaede
ham, og han blev saare angst for Skytterne. 4 Da
sagde Saul til sin Vaabendrager: Drag dit Sværd ud og
stik mig igennem dermed, at ikke disse uomskaarne
skulle komme og handle ilde med mig; men hans
Vaabendrager vilde ikke, thi han frygtede saare; da
tog Saul Sværdet og styrtede sig deri. 5 Der hans
Vaabendrager saa, at Saul var død, da styrtede ogsaa
han sig i sit Sværd og døde. 6 Saa døde Saul og
hans tre Sønner og alt hans Hus, de døde til Hobe.
7 Der alle Israels Mænd, som vare i Dalen, saa, at
de flyede, og at Saul og hans Sønner vare døde, da
forlode de deres Stæder og flyede, og Filisterne kom
og boede i dem. 8 Og det skete den anden Dag, da
Filisterne kom til at plyndre de ihjelslagne, da fandt
de Saul og hans Sønner faldne paa Gilboas Bjerg.
9 Og de udplyndrede ham og toge hans Hoved og
hans Vaaben, og de sendte hen i Filisternes Land trindt
omkring for at bringe Budskab derom til deres Afguder
og til Folket. 10 Og de lagde hans Vaaben i deres
Guds Hus og fæstede hans Hjerne skal paa Dagons
Hus. 11 Der alle de i Jabes udi Gilead hørte alt det,
som Filisterne havde gjort imod Saul, 12 da gjorde alle
stridbare Mænd sig rede og toge Sauls Legeme og
hans Sønners Legemer, og de førte dem til Jabes, og
de begrove deres Ben under Egen i Jabes og fastede i
syv Dage. 13 Saa døde Saul i sin Forsyndelse, som
han havde begaaet imod Herren, fordi han ikke havde
holdt Herrens Ord, men han havde endog adspurgt og
søgt Spaakvinden. 14 Og han søgte ikke Herren, derfor
dræbte han ham og vendte Riget til David, Isajs Søn.

11 Da samledes hele Israel til David i Hebron og
sagde: Se, vi ere dine Ben og dit Kød. 2 Ogsaa
tilforn, endog der Saul var Konge, har du ført Israel
ud og ind; saa har og Herren din Gud sagt til dig: Du
skal føde mit Folk Israel, og du skal være en Fyrste
over mit Folk Israel. 3 Og alle Israels Ældste kom til
Kongen i Hebron, og David gjorde en Pagt med dem
i Hebron for Herrens Ansigt, og de salvede David til
Konge over Israel efter Herrens Ord ved Samuel. 4
Og David og hele Israel drog hen til Jerusalem, det er
Jebus; og Jebusiterne vare der Landets Indbyggere. 5
Og Indbyggerne i Jebus sagde til David: Du skal ikke
komme herind; men David indtog Zions Befæstning,
det er Davids Stad. 6 Og David sagde: Hvo som helst
der først slaar Jebusiterne, skal være en Øverste og
Høvedsmand; saa steg Joab, Zerujas Søn, først op
og blev Øverste. 7 Og David boede i Befæstningen,
derfor kaldte man den Davids Stad. 8 Og han byggede
Staden deromkring, fra Milla og rundt omkring; og Joab
udbedrede det øvrige af Byen. 9 Og David gik stedse
frem og blev stor, og den Herre Zebaoth var med ham.
10 Og disse ere de Øverste iblandt de vældige, som
David havde, som holdt mandeligen med ham i hans
Regering tillige med hele Israel, saa at de gjorde ham
til Konge efter Herrens Ord over Israel. 11 Og dette er
Tallet paa de vældige, som David havde: Jasobeam,
Hakmonis Søn, en Øverste for Høvedsmændene,
han svingede sit Spyd imod tre Hundrede, som bleve
ihjelslagne paa en Gang. 12 Og efter ham var Eleasar,
Dodos Søn, Ahohiten, han var iblandt de tre vældige.
13 Han var med David i Pasdammin, der Filisterne vare
samlede der til Striden, og der var et Stykke Ager fuldt
med Byg, og Folket flyede for Filisternes Ansigt. 14
Og de stillede sig midt paa det Stykke og reddede det
og sloge Filisterne, og Herren gjorde en stor Frelse.
15 Og tre af de tredive ypperste droge ned til David
ved Klippen til Hulen ved Adullam; men Filisternes
Lejr havde lejret sig i Refaims Dal. 16 Og David var
da i Befæstningen, og Filisternes Besætning var da i
Bethlehem. 17 Og David fik Lyst og sagde: Hvo vil give
mig Vand at drikke af den Brønd i Bethlehem, som er
ved Porten? 18 Da brøde de tre ind i Filisternes Lejr og
droge Vand af den Brønd i Bethlehem, som var ved
Porten, og toge det op og bragte det til David; men
David vilde ikke drikke det, men udøste det for Herren.
19 Og han sagde: Min Gud lade det være langt fra mig
at gøre dette; skulde jeg drikke disse Mænds Blod, da
de have sat deres Liv i Fare? thi med Livsfare have
de bragt det hid; og han vilde ikke drikke det; dette
gjorde de tre vældige. 20 Og Abisaj, Joabs Broder, var
den ypperste iblandt de tre, og han svingede sit Spyd
imod tre Hundrede, som bleve ihjelslagne; og han var
navnkundig iblandt de tre. 21 Af de tre var han herligere
end de to, derfor blev han deres Høvedsmand; men han
naaede ikke de første tre. 22 Benaja, Jojadas Søn, en
stridbar Mands Søn, mægtig i Gerninger, fra Kabzeel,
han slog to Løvehelte af Moabiterne, og han gik ned
og slog en Løve midt i en Brønd en Dag, da der var
Sne. 23 Og han slog en ægyptisk Mand, en Mand, fem
Alen høj, og Ægypteren havde et Spyd i Haanden som
en Væverstang; men han gik ned imod ham med en
Kæp, og han rev Spydet af Ægypterens Haand og slog
ham ihjel med hans eget Spyd. 24 Dette gjorde Benaja,
Jojadas Søn, og han var navnkundig iblandt de tre
vældige. 25 Se, han var mere æret end de tredive, dog
naaede han ikke de tre; og David satte ham i sit Raad.
26 Men de vældige i Hærene vare: Asael, Joabs Broder;
Elhanan, Dodos Søn af Bethlehem; 27 Sammoth,
Haroriten; Helez, Peloniten; 28 Ira, Ikkes Søn, Thekoiten;
Abieser, Anathothiten; 29 Sibekaj, Husathiten; Haj,
Ahohiten; 30 Maharaj, Netofathiten; Heled, Baenas Søn,
Netofathiten; 31 Ithaj, Ribajs Søn, af Benjamins Børns

Gibea; Benaja, Pireathoniten; 32 Huraj fra Dalene ved
Gaas; Abiel, Arbathiten; 33 Asmaveth, Baharumiten;
Eljakbar, Saalboniten; 34 Hasems, Gisonitens, Børn;
Jonathan, Sages Søn, Harariten; 35 Ahiam, Sakars
Søn, Harariten; Elifal, Urs Søn; 36 Hefer, Makerathiten;
Ahia, Peloniten; 37 Hezro, Karmeliten; Naeraj, Esbajs
Søn; 38 Joel, Nathans Broder; Mibkar, Geris Søn; 39
Zelek, Ammoniten; Naheraj, Berothiten, Joabs, Zerujas
Søns, Vaabendrager; 40 Ira, Jithriten; Gareb, Jithriten;
41 Uria, Hethiten; Sabad, Ahelajs Søn; 42 Adina, Sisas
Søn, Rubeniten, Rubeniternes Øverste, og tredive
foruden ham; 43 Hanan, Maakas Søn, og Josafat,
Mithniten; 44 Usia, Asthratiten; Sama og Jejel, Hotams,
Aroeritens, Sønner; 45 Jedial, Simris Søn, og Joha,
hans Broder, Thiziten; 46 Eliel af Maheviterne; og Jeribaj
og Josavja, Elnaams Sønner; og Jitma, Moabiten; 47
Eliel og Obed og Jaesiel af Mezobaja.

12 Og disse ere de, som kom til David i Ziklag, der
han endnu maatte holde sig inde for Sauls, Kis's
Søns, Ansigt; og de vare iblandt de vældige, som hjalp i
Krigen; 2 de vare rustede med Bue, kastede med Stene
med højre og venstre Haand og skøde Pile med Buen;
de vare af Sauls Brødre, af Benjamin. 3 Ahieser var
den ypperste, og Joas, Gibeathiten Semajas Sønner,
og Jesiel og Peleth, Asmaveths Sønner, og Beraka
og Jehu, Anathothiten. 4 Og Jismaja, Gibeoniten,
var vældig iblandt de tredive og sat over de tredive,
og Jeremia og Jahasiel og Johanan og Josabad,
Gederathiten, 5 Elusaj og Jerimoth og Bealja og
Semarja og Safatja, Harufiten, 6 Elkana og Jisija og
Asareel og Joeser og Jasobeam, Koriterne, 7 og Joela,
og Sebadja, Jerohams Sønner, af Gedor. 8 Og af
Gaditerne gik nogle over til David til Befæstningen i
Ørken, vældige til Strid, Stridsmænd til Krigen, rustede
med Skjold og Spyd; og deres Ansigter vare som Løvers
Ansigter, og de vare snare til at løbe som Raadyr paa
Bjergene. 9 Eser var den første, Obadja den anden,
Eliab den tredje, 10 Mismanna den fjerde, Jeremia
den femte, 11 Athaj den sjette, Eliel den syvende,
12 Johanan den ottende, Elisabad den niende, 13
Jeremias den tiende, Makbannaj den ellevte. 14 Disse
vare af Gads Børn, Øverster for Hæren; den ringeste af
dem var mere end hundrede, og den største mere end
tusinde. 15 Disse ere de, som gik over Jordanen i den
første Maaned, da den var fuld over alle sine Bredder;
og de dreve alle Dalenes Indbyggere paa Flugt imod
Østen og imod Vesten. 16 Der kom og af Benjamins og
Judas Børn til Befæstningen til David. 17 Og David
gik ud til dem og svarede og sagde til dem: Dersom I
komme med Fred til mig for at hjælpe mig, da skal mit
Hjerte være forenet med eder; men dersom I komme
for at bedrage mig og overgive mig til mine Fjender,
enddog der ingen Uret er i mine Hænder, da se vore
Fædres Gud til og straffe det! 18 Og Aanden iførte
sig Amasaj, den øverste af Høvedsmændene, og han
sagde: Dig, David, tilhøre vi, og med dig, du Isajs Søn,
ere vi; Fred, ja Fred være med dig og Fred med dem,
som hjælpe dig! thi din Gud hjælper dig. Da tog David
imod dem og satte dem til Øverster for Troppen. 19
Og af Manasse vare nogle gaaede over til David, der
han kom med Filisterne imod Saul til Krig, dog uden
at hjælpe dem; thi Filisternes Fyrster lode ham fare
efter en Raadslagning og sagde: Om han gik over til
sin Herre Saul, maatte det koste os vore Hoveder. 20
Der han drog til Ziklag, gik over til ham af Manasse:
Adna og Josabad og Jediael og Mikael og Josabad og
Elihu og Zilthaj, Øverster over de tusinde, som hørte til
Manasse. 21 Og de hjalp David imod Krigsfolkene, thi
de vare alle vældige til Strid, og de bleve Høvedsmænd
for Hæren. 22 Thi der kom til den Tid daglig nogle
til David for at hjælpe ham, indtil det blev til en stor
Lejr, som Guds Lejr. 23 Og dette er Tallet paa de
Øverster over dem, som vare bevæbnede til Striden,
de, som kom til David i Hebron for at skaffe ham Sauls
Rige efter Herrens Mund: 24 Judas Børn, som bare
Skjold og Spyd, vare seks Tusinde og otte Hundrede,
bevæbnede til Strid; 25 af Simeons Børn, vældige til
Strid, til Hæren, syv Tusinde og hundrede; 26 af Levis
Børn, fire Tusinde og seks Hundrede. 27 Og Jojada var
en Fyrste for Arons Børn, og der var tre Tusinde og syv
Hundrede med ham. 28 Og Zadok var en ung Mand,
vældig til Strid, og af hans Faders Hus vare to og tyve
Høvedsmænd; 29 og af Benjamins Børn, Sauls Brødre,
tre Tusinde; thi hidindtil havde den største Del af dem
taget Vare paa, hvad der var at varetage i Sauls Hus.
30 Og af Efraims Børn tyve Tusinde og otte Hundrede,
vældige til Strid, navnkundige Mænd i deres Fædres
Hus; 31 og af den halve Manasses Stamme atten
Tusinde, som vare nævnede ved Navn, for at komme
at gøre David til Konge. 32 Og af Isaskars Børn, som
vare kyndige og forstandige paa Tiderne, saa at de
vidste, hvad Israel skulde gøre, var der to Hundrede
Øverster, og alle deres Brødre fulgte deres Ord. 33 Af
Sebulon, som droge ud til Strid, rustede til Krig med
alle Haande Krigsvaaben, halvtredsindstyve Tusinde,
og de stillede sig i Slagorden uden tvedelt Hjerte; 34
og at Nafthali tusinde Høvedsmænd og med dem syv
og tredive Tusinde, som førte Skjold og Spyd; 35 og
af Daniterne rustede til Krig otte og tyve Tusinde og
seks Hundrede; 36 og af Aser, som droge ud til Strid,
at ruste sig til Krig, fyrretyve Tusinde; 37 og af dem
paa hin Side Jordanen, af Rubeniterne og Gaditerne
og den halve Manasses Stamme, med alle Haande
Stridsvaaben til Krig, hundrede og tyve Tusinde. 38 Alle
disse Krigsmænd, som stillede sig i Slagorden, kom

med et retskaffent Hjerte til Hebron, at gøre David til
Konge over hele Israel; og alle de øvrige af Israel havde
ogsaa eet Hjerte til at gøre David til Konge. 39 Og de
vare der hos David i tre Dage, aade og drak; thi deres
Brødre havde beredt Mad for dem. 40 Ogsaa de, som
vare nær hos dem indtil Isaskar og Sebulon og Nafthali,
førte Brød paa Asenerne og paa Kamelerne og paa
Mulerne og paa Øksnene, Spise af Mel, Figenkager
og Klaser Rosiner og Vin og Olie og Øksne og Faar i
Mangfoldighed; thi der var Glæde i Israel.

13 Og David holdt et Raad med Høvedsmændene
over tusinde og over hundrede og med alle
Fyrsterne. 2 Og David sagde til hele Israels Forsamling:
Dersom det synes godt for eder, og det er fra Herren,
vor Gud, saa lader os hastelig sende Bud til dem af
vore Brødre, som ere blevne tilbage i alle Israels Lande,
og ligervis til Præsterne og Leviterne i Stæderne paa
deres Marker, at de kunne forsamle sig med os. 3 Og
lader os flytte vor Guds Ark over til os; thi vi søgte den
ikke i Sauls Dage. 4 Da sagde den hele Forsamling, at
man skulde gøre saa; thi den Ting syntes at være ret
for hele Folkets Øjne. 5 Saa samlede David hele Israel
fra Ægyptens Sihor og til Hamath for at føre Guds
Ark fra Kirjath-Jearim. 6 Og David og hele Israel drog
op til Baalath, til Kirjath-Jearim, som hører til Juda,
for at hente Gud Herrens Ark op derfra, hans, som
sidder paa Keruber, og hvis Navn paakaldes. 7 Og de
førte Guds Ark paa en ny Vogn fra Abinadabs Hus, og
Ussa og Ahio førte Vognen. 8 Og David og hele Israel
legede for Guds Ansigt af al Magt baade med Sange
og med Harper og med Psaltre og med Trommer og
med Cymbler og med Basuner. 9 Og der de kom til
Kidons Lade, da udrakte Ussa sin Haand for at gribe
fat paa Arken, thi Øksnene vege ud af Sporet. 10 Da
optændtes Herrens Vrede imod Ussa, og han slog ham,
fordi han udrakte sin Haand til Arken, og han døde der
for Guds Ansigt. 11 Da blev David ilde tilfreds, fordi
Herren havde gjort et Skaar paa Ussa, og han kaldte
det samme Sted Perez-Ussa indtil denne Dag. 12 Og
David frygtede for Gud paa den samme Dag og sagde:
Hvorledes skal jeg lade Guds Ark komme til mig? 13
Og David vilde ikke føre Arken til sig i Davids Stad;
men han lod den føre hen til Githiten Obed-Edoms
Hus. 14 Og Guds Ark blev ved Obed-Edoms Hus, i
hans Hus, i tre Maaneder, og Herren velsignede Obed-
Edoms Hus og alt det, han havde.

14 Og Hiram, Kongen af Tyrus, sendte Bud til David
med Cedertræ og Murmestre og Tømmermestre
for at bygge ham et Hus. 2 Og David fornam, at Herren
havde stadfæstet ham til Konge over Israel; thi hans
Rige blev overmaade ophøjet for hans Folks Israels
Skyld. 3 Og David tog endnu Hustruer i Jerusalem,
og David avlede endnu Sønner og Døtre. 4 Og disse
vare deres Navne, som bleve ham fødte i Jerusalem:
Sammua og Sobab, Nathan og Salomo 5 og Jibkar og
Elisua og Elifelet 6 og Noga og Nefeg og Jafla 7 og
Elisama og Beeljada og Elifelet. 8 Og der Filisterne
hørte, at David var salvet til Konge over hele Israel,
da droge alle Filisterne op for at søge efter David;
der David hørte det, da drog han ud imod dem. 9 Og
Filisterne kom og udbredte sig i Refaims Dal. 10 Og
David spurgte Gud ad og sagde: Skal jeg drage op
imod Filisterne? og vil du give dem i min Haand? Og
Herren sagde til ham: Drag op, thi jeg vil give dem i din
Haand. 11 Og der de droge op til Baal-Perazim, da
slog David dem der, og David sagde: Gud har brudt
igennem mine Fjender ved min Haand, ligesom Vandet
bryder igennem; derfor kaldte man det samme Steds
Navn Baal-Perazim. 12 Og de efterlode deres Guder
der; og David bød, og de bleve opbrændte med Ild. 13
Og Filisterne bleve endnu ved og udbredte sig i Dalen.
14 Og David adspurgte Gud ydermere, og Gud sagde
til ham: Du skal ikke drage op efter dem, men vend
dig fra dem, at du kan komme til dem tværs over for
Morbærtræerne. 15 Og det skal ske, naar du hører en
Lyd af en Skriden hen over Morbærtræernes Toppe, da
skal du drage ud til Striden; thi Gud er udgangen for dit
Ansigt at slaa Filisternes Lejr. 16 Og David gjorde, som
Gud havde befalet ham, og de sloge Filisternes Lejr fra
Gibeon og indtil Geser. 17 Og Davids Navn kom ud i
alle Landene, og Herren lod Frygt for ham komme over
alle Hedninger.

15 Og han byggede sig Huse i Davids Stad og
beredte et Sted til Guds Ark og udslog et Paulun
til den. 2 Da sagde David: Ingen skal bære Guds Ark
uden Leviterne; thi Herren har udvalgt dem til at bære
Guds Ark og at tjene ham indtil evig Tid. 3 Derfor
samlede David hele Israel til Jerusalem for at føre
Herrens Ark op til sit Sted, som han havde beredt til
den. 4 Og David samlede Arons Børn og Leviterne; 5
af Kahaths Børn: Uriel den Øverste og hans Brødre,
hundrede og tyve; 6 af Meraris Børn: Asaja den Øverste
og hans Brødre, to Hundrede og tyve; 7 af Gersoms
Børn: Joel den Øverste og hans Brødre, hundrede
og tredive; 8 af Elisafans Børn: Semaja den Øverste
og hans Brødre, to Hundrede; 9 af Hebrons Børn:
Eliel den Øverste og hans Brødre, firsindstyve; 10
af Ussiels Børn: Amminadab den Øverste og hans
Brødre, hundrede og tolv. 11 Og David kaldte ad Zadok
og Abjathar, Præsterne, og ad Leviterne, ad Uriel,
Asaja og Joel, Semaja og Eliel og Amminadab, 12 og
han sagde til dem: I ere Øverster for Fædrenehuse
iblandt Leviterne, helliger eder og eders Brødre og fører
Herrens, Israels Guds, Ark op til det Sted, som jeg

har beredt til den. 13 Thi fordi I ikke første Gang vare
med, har Herren, vor Gud, gjort et Skaar iblandt os,
fordi vi ikke søgte ham, saaledes som ret var. 14 Saa
helligede Præsterne og Leviterne sig til at føre Herrens,
Israels Guds, Ark op. 15 Og Levi Børn opløftede Guds
Ark, saaledes som Mose havde befalet efter Herrens
Ord, paa deres Skuldre, med Stængerne over den. 16
Og David sagde til Leviternes Øverster, at de skulde
stille deres Brødre, Sangerne, frem med Sangens
Instrumenter, Psaltre og Harper og Cymbler, for at
de skulde lade sig høre ved at opløfte Røsten med
Glæde. 17 Da fremstillede Leviterne Heman, Joels Søn,
og af hans Brødre Asaf, Berekias Søn, og af Meraris
Børn, deres Brødre: Ethan, Kusajas Søn. 18 Og med
dem vare deres Brødre af anden Rang: Sakaria, Ben
og Jaesiel og Semiramoth og Jehel og Unni, Eliab
og Benaja og Maeseja og Mathithja og Elifeleja og
Mikneja og Obed-Edom og Jeiel, Portnerne. 19 Og
Sangerne, Heman, Asaf og Ethan, lode sig høre med
Kobbercymbler. 20 Og Sakaria og Asiel og Semiramoth
og Jehiel og Unni og Eliab og Maeseja og Benaja lode
sig høre med Psaltre efter Alamoth. 21 Og Mathithja og
Elifeleja og Mikneja og Obed-Edom og Jeiel og Asasia
anførte dem, som spillede paa Harper efter Skeminith.
22 Og Kenanja, Leviternes Øverste, var over dem, som
vare satte til at bære; han vejledede dem i at bære,
thi han var; forstandig; 23 Og Berekia og Elkana vare
Dørvogtere ved Arken. 24 Men Sebarija og Josafat og
Nethaneel og Amasaj og Sakaria og Benaja og Elieser,
Præsterne, som blæste i Basunerne; gik foran Guds
Ark; og Obed-Edom og Jehia vare Dørvogtere ved
Arken. 25 Saa skete det, at David og Israels Ældste og
de Øverste over tusinde gik hen for at hente Herrens
Pagts Ark op af Obed-Edoms Hus med Glæde. 26 Og
det skete, der Gud hjalp Leviterne, som bare Herrens
Pagts Ark, da ofrede de syv Okser og syv Vædre. 27
Og David var klædt med en Kappe af kosteligt Linklæde
og ligesaa alle Leviterne, som bare Arken, og Sangerne
og Kenanja, Øverste for dem, som bare, og Sangerne;
og David havde en linnet Livkjortel paa. 28 Saa førte
hele Israel Herrens Pagts Ark op med Frydeskrig og
med Trompeters Lyd og med Basuner og med Cymbler,
og de lode sig høre med Psaltre og Harper. 29 Og det
skete, der Herrens Pagts Ark kom ind i Davids Stad,
da saa Mikal, Sauls Datter, ud af Vinduet, og hun saa
Kong David springe og lege, og hun foragtede ham i sit
Hjerte.

16 Og de indførte Guds Ark og satte den midt i
Paulunet, som David havde opslaget til den, og
ofrede Brændofre og Takofre for Guds Ansigt. 2 Og
der David var færdig med at ofre Brændofferet og
Takofferet, da velsignede han Folket i Herrens Navn. 3
Og han uddelte til hver Mand i Israel, baade Mænd og
Kvinder, til hver især et helt Brød og et Stykke Kød
og en Rosinkage. 4 Og han satte nogle af Leviterne
for Herrens Ark til Tjenere og til at prise og at takke
og at love Herren Israels Gud; 5 — Asaf var den
ypperste og den anden efter ham Sakaria; — Jeiel og
Semiramoth og Jehiel og Mathithja og Eliab og Benaja
og Obed-Edom og Jeiel med Psaltres Instrumenter
og med Harper, og Asaf lod sig høre med Cymbler;
6 men Benaja og Jehasiel, Præsterne, med stedse
lydende Basuner foran Guds Pagts Ark. 7 Paa den Dag
overdrog David første Gang Asaf og hans Brødre at
synge Lovsangen for Herren: 8 Lover Herren, paakalder
hans Navn, kundgører hans Gerninger iblandt Folkene.
9 Synger for ham, synger Psalmer for ham, taler om
alle hans underlige Gerninger! 10 Roser eder af hans
hellige Navn; deres Hjerte skal glædes, som søge
Herren. 11 Spørger efter Herren og hans Magt, søger
hans Ansigt altid! 12 Kommer hans underlige Gerninger
i Hu, som han har gjort, hans underlige Ting og hans
Munds Domme. 13 I, hans Tjener Israels Sæd! I Jakobs
Børn, hans udvalgte! 14 Han er Herren vor Gud, hans
Domme ere i al Verden. 15 Kommer evindeligt hans
Pagt i Hu, det Ord, han har befalet, til tusinde Slægter,
16 som han indgik med Abraham, og hans Ed til Isak,
17 og stadfæstede for Jakob til en Skik, for Israel til en
evig Pagt, 18 der han sagde: Dig vil jeg give Kanaans
Land, eders Arvs Part; 19 der I vare en liden Hob Folk,
ja faa og fremmede der. 20 Og de vandrede fra Folk til
Folk, og fra et Rige til et andet Folk. 21 Han lod ingen
Mand gøre dem Uret og straffede Konger for deres
Skyld, sigende: 22 Rører ikke ved mine Salvede, og
gører mine Profeter intet ondt! 23 Synger for Herren,
alt Landet! bebuder fra Dag til Dag hans Frelse! 24
Fortæller hans Herlighed iblandt Hedningerne, hans
underfulde Gerninger iblandt alle Folkene. 25 Thi Herren
er stor og saare priselig, og han er forfærdelig over
alle Guder. 26 Thi alle Folkenes Guder ere Afguder,
men Herren gjorde Himmelen. 27 Ære og Hæder er for
hans Ansigt, Styrke og Glæde er paa hans Sted. 28
Giver Herren, I Folks Slægter! giver Herren Ære og
Styrke! 29 Giver Herren hans Navns Ære; fremfører
Skænk og kommer for hans Ansigt, tilbeder Herren i
hellig Prydelse! 30 Al Jorden bæve for hans Ansigt, og
Jordens Kreds skal befæstes, at den ikke ryster. 31
Himlene skulle glædes, og Jorden frydes, og de skulle
sige iblandt Hedningerne: Herren regerer. 32 Havet skal
bruse og dets Fylde; Marken skal frydes, og alt det, som
er paa den. 33 Da skulle Træerne i Skoven fryde sig for
Herrens Ansigt, thi han kommer for at dømme Jorden.
34 Lover Herren, thi han er god, thi hans Miskundhed
varer evindelig, 35 og siger: Frels os, vor Frelses Gud!
og saml os og udfri os fra Hedningerne for at love

dit hellige Navn, at berømme os af din Pris. 36 Lovet
være Herren, Israels Gud, fra Evighed til Evighed! Og
alt Folket sagde Amen, og: Lov Herren! 37 Saa lod
han der blive foran Herrens Pagts Ark Asaf og hans
Brødre til stadig Tjeneste foran Arken, til hver Dags
Gerning paa sin Dag. 38 Og Obed-Edom og deres
Brødre, otte og tresindstyve, ja Obed-Edom, Jeduthuns
Søn, og Hosa satte han til Portnere. 39 Og Zadok,
Præsten, og hans Brødre, Præsterne, lod han tjene
foran Herrens Tabernakel paa den Høj, som er i Gibeon,
40 at de stadigt skulde bringe Herren Brændofre paa
Brændofferets Alter, Morgen og Aften, og det efter alt
det, som er skrevet i Herrens Lov, som han bød Israel.
41 Og med dem vare Heman og Jeduthun og de øvrige
af de udvalgte, som vare nævnte ved Navn, til at love
Herren, fordi hans Miskundhed varer evindelig. 42 Ja
med dem vare Heman og Jeduthun, for dem, som
lode sig høre med Basuner og Cymbler og med Guds
Sanges Instrumenter; men Jeduthuns Sønner vare ved
Porten. 43 Saa drog alt Folket hen, hver til sit Hus; og
David vendte om for at velsigne sit Hus.

17 Og det skete, der David boede i sit Hus, da sagde
David til Nathan, Profeten: Se, jeg bor i et Hus af
Cedertræ, og Herrens Pagts Ark bor under Tæpper. 2
Da sagde Nathan til David: Gør alt det, som er i dit
Hjerte; thi Gud er med dig. 3 Men det skete i den
samme Nat, at Guds Ord lød til Nathan, sigende: 4
Gak, og du skal sige til David, min Tjener: Saa sagde
Herren: Du skal ikke bygge mig et Hus til at bo udi, 5
efterdi jeg har ikke boet i et Hus fra den Dag, da jeg
opførte Israel, og indtil denne Dag; men jeg vandrede
fra Paulun til Paulun og fra Tabernakel til Tabernakel. 6
Hvor som helst jeg har vandret i al Israel, har jeg vel
der talt noget Ord med en af Israels Dommere, som jeg
har befalet at føde mit Folk, og sagt: Hvorfor bygge I
mig ikke et Hus af Cedertræ? 7 Saa skal du nu sige
saaledes til min Tjener, til David: Saa sagde den Herre
Zebaoth: Jeg tog dig fra Faarestien, fra Faarene, at du
skulde være en Fyrste over mit Folk Israel. 8 Og jeg har
været med dig, i hvor du gik, og har udryddet alle dine
Fjender for dit Ansigt og gjort dig et Navn som de stores
Navn, som ere paa Jorden. 9 Og jeg har beredt mit
Folk Israel et Sted og plantet det, at det skal bo paa sit
Sted og ikke ydermere forstyrres; og uretfærdige Folk
skulle ikke mere fortrykke det som i Begyndelsen, 10
endog fra de Dage, da jeg gav Dommere Befaling over
mit Folk Israel; og jeg har ydmyget alle dine Fjender,
og jeg kundgør dig, at Herren vil bygge dig et Hus. 11
Og det skal ske, naar dine Dage ere til Ende, at du
gaar herfra med dine Fædre, da vil jeg oprejse din
Sæd efter dig, det skal være en af dine Sønner, og
jeg vil stadfæste hans Rige. 12 Han skal bygge mig
et Hus, og jeg vil stadfæste hans Stol evindelig. 13
Jeg vil være ham en Fader, og han skal være mig en
Søn; og jeg vil ikke lade min Miskundhed vige fra ham,
saaledes som jeg lod den vige fra ham, som var før
dig. 14 Men jeg vil befæste ham i mit Hus og i mit Rige
evindelig, og hans Stol skal være fast evindelig. 15
Efter alle disse Ord og efter hele dette Syn, saaledes
talte Nathan til Kong David. 16 Da gik Kong David ind
og blev for Herrens Ansigt, og sagde: Hvo er jeg, Herre
Gud, og hvad er mit Hus, at du har ført mig hidindtil?
17 Men dette var endnu lidet agtet for dine Øjne, o Gud!
saa du endog talte om din Tjeners Hus i Fremtiden; og
du har set til mig paa Menneskers Vis, du Gud Herren i
det høje! 18 Hvad skal David ydermere tale til dig om
dem Ære, som du har bevist imod din Tjener; thi du
kender din Tjener. 19 Herre! for din Tjeners Skyld og
efter dit Hjerte har du gjort al denne store Ting, at du
vilde lade mig vide alle de store Ting. 20 Herre! der er
ingen som du, og der er ingen Gud uden du, efter alt
det, som vi have hørt med vore Øren. 21 Og hvo er
som dit Folk Israel, et eneste Folk paa Jorden, som
Gud gik hen at forløse sig til et Folk, for at sætte dig et
Navn ved store og forfærdelige Ting, ved at uddrive
Hedningerne for dit Folks Ansigt, hvilket du forløste
fra Ægypten. 22 Og du satte dit Folk Israel til et Folk
evindelig, og du, Herre! du er bleven dem til en Gud.
23 Og nu, Herre! det Ord, som du talte over din Tjener
og over hans Hus, blive bestandigt evindelig, og gør,
som du har talt. 24 Ja, det blive bestandigt, og dit Navn
blive stort til evig Tid, at man skal sige: Herren Zebaoth,
Israels Gud, er Gud over Israel; og David, din Tjeners,
Hus skal blive fast for dit Ansigt. 25 Thi du, min Gud!
du har aabenbaret for din Tjeners Øre, at du vil bygge
ham et Hus, derfor har din Tjener fundet sit Hjerte til at
bede for dit Ansigt. 26 Og nu, Herre! du er den Gud, og
du har talt dette gode til din Tjener. 27 Saa begynd nu
at velsigne din Tjeners Hus, at det maa blive evindelig
for dit Ansigt; thi du, Herre! har velsignet det, saa lad
det blive velsignet evindelig!

18 Og det skete derefter, at David slog Filisterne
og ydmygede dem, og han tog Gat og dens
tilliggende Byer af Filisternes Haand. 2 Han slog og
Moabiterne, og Moabiterne bleve Davids Tjenere og
bragte ham Skænk. 3 David slog og Hadad-Eser,
Kongen af Zoba, ved Hamat, der han drog hen at
vende sin Haand imod Floden Frat. 4 Og David tog fra
ham tusinde Vogne og syv Tusinde Ryttere og tyve
Tusinde Fodfolk, og David lammede alle Vognhestene,
og han lod kun hundrede Heste blive tilovers af dem. 5
Men Syrerne fra Damaskus kom for at hjælpe Hadad-
Eser, Kongen af Zoba, og David slog af Syrerne to og
tyve Tusinde Mand. 6 Og David lagde Besætning udi

Syrien i Damaskus, og Syrerne bleve Davids Tjenere
og bragte ham Skænk, og Herren frelste David, i hvor
han drog hen. 7 Og David tog de Guldskjolde, som vare
hos Hadad-Esers Tjenere, og førte dem til Jerusalem.
8 Og fra Tibehat og fra Kun, Hadad-Esers Stæder,
tog David saare meget Kobber; deraf gjorde Salomo
Kobberhavet og Støtterne og Kobberkarrene. 9 Og
der Thou, Kongen af Hamat, hørte, at David havde
slaget hele Hadad-Esers, Kongen af Zobas, Hær, 10
da sendte han sin Søn Hadoram til Kong David for at
hilse ham og at velsigne ham, fordi han havde stridt
imod Hadad-Eser og slaget ham; thi Hadad-Eser førte
stedse Krig imod Thou; og han havde alle Haande
Guldkar og Sølvkar og Kobberkar med sig. 11 Ogsaa
dem helligede Kong David for Herren, tillige med det
Sølv og Guld, som han havde taget fra alle Hedninger,
fra Edom og fra Moab og fra Ammons Børn og fra
Filisterne og fra Amalek. 12 Og Abisaj, Zerujas Søn,
slog Edomiterne i Saltdalen, atten Tusinde. 13 Og han
lagde Besætning i Edom, og alle Edomiterne bleve
Davids Tjenere; og Herren frelste David, i hvor han
drog hen. 14 Saa var David Konge over hele Israel, og
han gjorde Ret og Retfærdighed for alt sit Folk. 15 Og
Joab, Zerujas Søn, var over Krigshæren, og Josafat,
Ahiluds Søn, var Historieskriver. 16 Og Zadok, Ahitubs
Søn, og Abimelek, Abjathars Søn, vare Præster, og
Sausa var Skriver. 17 Og Benaja, Jojadas Søn, var
over de Krethi og de Plethi; og Davids Sønner vare de
første ved Kongens Haand.

19 Og det skete derefter, at Nahas, Ammons Børns
Konge, døde, og hans Søn blev Konge i hans
Sted. 2 Da sagde David: Jeg vil gøre Miskundhed imod
Hanon, Nahas Søn, thi hans Fader gjorde Miskundhed
imod mig; og David sendte Bud at lade ham trøste
over hans Fader, og Davids Tjenere kom til Ammons
Børns Land, til Hanon, for at trøste ham. 3 Da sagde
Ammons Børns Fyrster til Hanon: Mon David i dine
Øjne ærer din Fader ved det han sender dig Trøstere?
mon hans Tjenere ikke ere komne til dig for at udforske
og at omstyrte og at udspejde Landet? 4 Da tog Hanon
Davids Tjenere og lod dem rage og skar Halvdelen af
deres Klæder indtil Skrævet og lod dem fare. 5 Og
nogle gik og gave David det til Kende om de Mænd;
da sendte han dem et Bud i Møde, thi Mændene vare
saare forhaanede, og Kongen lod sige: Bliver i Jeriko,
indtil eders Skæg vokser, og kommer da tilbage! 6
Der Ammons Børn saa, at de havde gjort sig forhadte
for David, da sendte Hanon og Ammons Børn tusinde
Centner Sølv for at leje sig fra Mesopotamien og fra
Syria-Maaka og fra Zoba Vogne og Ryttere. 7 Og
de lejede sig to og tredive Tusinde Vognkæmpere og
Kongen af Maaka og hans Folk, og de kom og lejrede
sig lige for Medba; og Ammons Børn samlede sig fra
deres Stæder og kom til Striden. 8 Der David hørte det,
da udsendte han Joab og de vældiges hele Hær. 9 Og
Ammons Børn droge ud og opstillede deres Slagorden
foran Indgangen til Staden, men Kongerne, som vare
komne, stillede særskilt paa Marken. 10 Der Joab
saa, at Krigen truede ham for og bagfra, da udvalgte
han nogle af alle de udvalgte i Israel og opstillede sig
imod Syrerne. 11 Og det øvrige Folk gav han under
sin Broder Abisajs Haand, og de opstillede sig imod
Ammons Børn. 12 Og han sagde: Dersom Syrerne
blive mig for stærke, da skal du være mig til Hjælp;
men dersom Ammons Børn blive dig for stærke, da
vil jeg hjælpe dig. 13 Vær frimodig, og lader os vise
os frimodige for vort Folk og for vor Guds Stæder;
men Herren gøre, hvad som godt er for hans Øjne. 14
Da drog Joab frem og det Folk, som var hos ham, til
Striden imod Syrerne; og disse flyede for hans Ansigt.
15 Der Ammons Børn saa, at Syrerne flyede, da flyede
de og for Abisaj, hans Broders, Ansigt, og kom til
Staden; og Joab kom til Jerusalem. 16 Og der Syrerne
saa, at devare slagne for Israels Ansigt, da sendte de
Bud og lode de Syrer, som vare paa hin Side Floden,
rykke ud, og Sofak, Hadad-Esers Stridshøvedsmand,
anførte dem. 17 Der det blev David tilkendegivet, da
samlede han hele Israel og drog over Jordanen, og
han kom til dem og stillede sig imod dem, og David
stillede sig i Slagorden imod Syrerne, og de strede med
ham. 18 Men Syrerne flyede for Israels Ansigt, og David
ihjelslog af Syrerne syv Tusinde Vognkæmpere og
fyrretyve Tusinde Fodfolk, ligeledes dræbte han Sofak,
Stridshøvedsmanden. 19 Der Hadad-Esers Tjenere
saa, at de vare slagne for Israels Ansigt, da gjorde de
Fred med David og tjente ham; og Syrerne vilde ikke
ydermere hjælpe Ammons Børn.

20 Og det skete paa den Tid, der Aaret var omme,
paa den Tid Kongerne pleje at uddrage til Krig, da
førte Joab Stridshæren ud og ødelagde Ammons Børns
Land, og han kom og belejrede Rabba, men David blev
i Jerusalem; og Joab slog Rabba og nedbrød den. 2
Og David tog deres Konges Krone fra hans Hoved
og fandt, at dens Vægt var et Centner Guld, og der
var kostbare Stene i den, og den kom over Davids
Hoved; og han bortførte af Staden saare meget Bytte.
3 Men Folket, som var derudi, førte han ud, og han
skar dem over med Save og med Jerntærskeslæder og
med Knive, og saaledes gjorde David ved alle Ammons
Børns Stæder; siden vendte David og alt Folket tilbage
til Jerusalem. 4 Og det skete derefter, at der stod
et Slag i Geser med Filisterne; da slog Husathiten,
Sibekaj, Sifaj af Rafas Børn, og de bleve ydmygede. 5
Og der var endnu en Krig med Filisterne; og Elhanan,

Jairs Søn, slog Lahemi, Goliaths, Githitens, Broder,
hvis Spydstage var som en Væverstang. 6 Og der var
endnu Krig i Gat, og der var en høj Mand, og han havde
seks Fingre paa hver Haand og seks Tæer paa hver
Fod, i alt fire og tyve, og han var ogsaa født for Rafa. 7
Og der han forhaanede Israel, da slog Jonathan, en
Søn af Davids Broder Simea, ham ihjel. 8 Disse vare
fødte for Rafa i Gat, og de faldt ved Davids Haand og
ved hans Tjeneres Haand.

21 Og Satan stod Israel imod, og han tilskyndede
David til at tælle Israel. 2 Og David sagde til
Joab og til Folkets Høvedsmænd: Gaar, tæller Israel fra
Beersaba og indtil Dan, og bringer mig Besked, at jeg
kan vide deres Tal. 3 Da sagde Joab: Herren lægge til
sit Folk, som disse ere, hundrede Gange saa mange!
ere de ikke, min Herre Konge, alle sammen min Herres
Tjenere? hvorfor forlanger min Herre da dette? hvorfor
skal dette være til en Skyld paa Israel? 4 Men Kongens
Ord fik Overhaand imod Joab; saa drog Joab ud og
vandrede igennem hele Israel og kom til Jerusalem. 5
Og Joab gav David Tallet paa Folket, som var talt; og
det hele Israel var elleve Hundrede Tusinde Mænd,
som kunde uddrage Sværd, og Juda fire Hundrede og
halvfjerdsindstyve Tusinde Mænd, som kunde uddrage
Sværd. 6 Dog talte han ikke Levi og Benjamin med
iblandt dem; thi Kongens Ord var Joab vederstyggeligt.
7 Men denne Gerning var ond for Guds Øjne, derfor
slog han Israel. 8 Da sagde David til Gud: Jeg har
syndet saare, at jeg har gjort denne Gerning; men nu,
kære, borttag din Tjeners Misgerning, thi jeg handlede
meget daarligt. 9 Og Herren talte til Gad, Davids Seer,
og sagde: 10 Gak og tal til David og sig: Saa sagde
Herren: Jeg lægger dig tre Ting for, udvælg dig een af
dem, og den vil jeg gøre dig. 11 Der Gad kom til David,
da sagde han til ham: Saa sagde Herren: Tag du imod
12 enten Hunger i tre Aar, eller imod Nederlag for dine
Modstanderes Ansigt tre Maaneder, og at dine Fjenders
Sværd naar dig, eller imod Herrens Sværd, det er Pest,
tre Dage udi Landet, saa at Herrens Engel udbreder
Ødelæggelse i hele Israels Landemærke; saa se nu til,
hvad Svar jeg skal sige til den igen, som mig udsendte.
13 Da sagde David til Gad: Jeg er saare angst; kære,
jeg vil falde i Herrens Haand, thi hans Barmhjertighed
er saare stor, og jeg vil ikke falde i Menneskens Haand.
14 Saa lod Herren Pest komme i Israel, og der faldt af
Israel halvfjerdsindstyve Tusinde Mænd. 15 Og Gud
sendte en Engel til Jerusalem for at ødelægge den,
og der han ødelagde den, saa Herren til og angrede
det onde og sagde til Engelen, som ødelagde: Det er
nok, drag nu din Haand tilbage; og Herrens Engel stod
ved Ornans, Jebusitens Tærskeplads. 16 Der David
opløftede sine Øjne og saa Herrens Engel staa imellem
Jorden og imellem Himmelen og det dragne Sværd
i hans Haand udrakt over Jerusalem, da faldt David
og de Ældste, skjulte med Sæk, paa deres Ansigt. 17
Og David sagde til Gud: Har jeg ikke sagt, at man
skulde tælle Folket? ja jeg, jeg er den, som syndede
og gjorde meget ilde, men disse Faar, hvad have de
gjort? Herre, min Gud! kære, lad din Haand være imod
mig og imod min Faders Hus, og ikke imod dit Folk
til Plage. 18 Da sagde Herrens Engel til Gad, at han
skulde sige til David, at David skulde gaa op for at rejse
Herren et Alter paa Ornans, Jebusitens, Tærskeplads.
19 Saa gik David op efter Gads Ord, som denne talte i
Herrens Navn. 20 Der Oman vendte sig om, da saa
han Engelen, og hans fire Sønner, som vare hos ham,
skjulte sig; men Ornan tærskede Hvede. 21 Og David
kom til Ornan, og Ornan saa sig om og saa David,
og han gik frem fra Tærskepladsen og bøjede sig
ned for David med Ansigtet til Jorden. 22 Og David
sagde til Ornan: Giv mig den Tærskeplads, saa vil
jeg bygge Herren et Alter derpaa; giv mig den for fuld
Betaling, at Plagen maa holde op for Folket. 23 Da
sagde Ornan til David: Tag du den og gør, min Herre
Konge! det, som er godt for dine Øjne; se, jeg giver
Okserne til Brændoffer og Tærskeslæderne til Veddet,
og Hveden til Madofferet, jeg giver det alt. 24 Og Kong
David sagde til Ornan: Ikke saa, men jeg vil visselig
købe det for fuld Betaling; thi jeg vil ikke tage det, som
tilhører dig, til Herren og til at ofre Brændoffer for intet.
25 Saa gav David Ornan for Stedet seks Hundrede
Sekel Guld efter Vægt. 26 Og David byggede Herren
der et Alter og ofrede Brændofre og Takofre; og der
han kaldte paa Herren, da bønhørte han ham ved Ild
fra Himmelen paa Brændofferets Alter. 27 Og Herren
sagde til Engelen, at han skulde stikke sit Sværd i
Skeden igen. 28 Samme Tid, der David saa, at Herren
bønhørte ham paa Ornans, Jebusitens, Tærskeplads,
da ofrede han der. 29 Thi Herrens Tabernakel, som
Mose havde ladet gøre i Ørken, og Brændofferets Alter
var paa den samme Tid paa Højen udi Gibeon. 30 Og
David kunde ikke gaa hen foran den for at søge Gud;
thi han var forfærdet for Herrens Engels Sværd.

22 Og David sagde: Her skal den Herre Guds Hus
være, og her skal Israels Brændoffers Alter være.
2 Og David befalede at samle de fremmede, som vare
i Israels Land, og han beskikkede Stenhuggere for
at tildanne hugne Sten til at bygge Guds Hus. 3 Og
David skaffede Jern i Mangfoldighed til Søm til Dørene
i Portene og til Kramper og Kobber i Mangfoldighed,
saa at der vidstes ingen Vægt derpaa, 4 og Cedertræ
uden Tal; thi Zidonierne og Tyrierne førte Cedertræ i
Mangfoldighed til David. 5 Thi David sagde: Salomo,
min Søn, er en ung Mand og blødhjertet, og Huset,

som skal bygges Herren, skal være overmaade stort,
navnkundigt og berømmeligt i alle Lande; jeg vil
forberede det for ham. Saa forberedte David saare
meget før sin Død. 6 Da kaldte han ad Salomo, sin
Søn, og bød ham bygge Herrens, Israels Guds, Hus. 7
Og David sagde til Salomo: Min Søn! hvad mig angaar,
da stod mit Hjerte til at bygge Herren min Guds Navn
et Hus; 8 men Herrens Ord skete til mig og sagde:
Du har udøst meget Blod og ført store Krige, du skal
ikke bygge mit Navn et Hus, fordi du udøste meget
Blod paa Jorden for mit Ansigt. 9 Se, den Søn, som
dig skal fødes, han skal være en Rolighedens Mand,
thi jeg vil skaffe ham Rolighed for alle hans Fjender
trindt omkring; thi Salomo skal være hans Navn; og jeg
vil give Fred og Rolighed over Israel i hans Dage. 10
Han skal bygge mit Navn et Hus, og han skal være
mig en Søn, og jeg vil være ham en Fader, og jeg vil
stadfæste hans Riges Trone over Israel til evig Tid. 11
Nu, min Søn, Herren skal være med dig, og du skal
blive lykkelig og bygge Herren din Gud et Hus, som
han talte om dig. 12 Visselig, Herren skal give dig
Klogskab og Forstand og give dig Befaling over Israel;
men du skal holde Herren din Guds Lov. 13 Da skal du
være lykkelig, naar du beflitter dig paa at gøre efter de
Skikke og Love, som Herren bød Israel ved Mose; vær
frimodig og stærk, du skal ikke frygte og ikke ræddes.
14 Og se, jeg har beredt til Herrens Hus i min Trængsel
hundrede Tusinde Centner Guld og tusinde Gange
tusinde Centner Sølv; dertil Kobber og Jern, som ej
er til at veje, thi der er meget deraf; jeg har og beredt
Træ og Sten, og dertil maa du lægge mere. 15 Saa
har du og mange hos dig, som kunne gøre Arbejdet,
Stenhuggere og Mestre til at arbejde i Sten og Træ og
alle Haande kløgtige Mænd til alle Haande Gerning.
16 Paa Guldet, paa Sølvet og paa Kobberet og paa
Jernet er intet Tal; gør dig rede og udfør det, og Herren
være med dig! 17 Og David bød alle Israels Fyrster at
hjælpe Salomo, hans Søn: 18 Er ej Herren eders Gud
med eder og har skaffet eder Rolighed trindt omkring?
thi han har givet Landets Indbyggere i min Haand,
og Landet er undertvunget for Herrens Ansigt og for
hans Folks Ansigt. 19 Giver nu eders Hjerte og eders
Sjæl hen til at søge Herren eders Gud, og gører eder
rede og bygger Gud Herrens Helligdom for at indføre
Herrens Pagts Ark og Guds Helligdoms Kar i Huset,
som skal bygges for Herrens Navn.

23 Der David var gammel og mæt af Dage, da gjorde
han Salomo, sin Søn, til Konge over Israel. 2
Og han samlede alle Israels Fyrster, Præsterne og
Leviterne. 3 Og Leviterne bleve talte fra tredive Aar
gamle og derover, og deres Tal var, Hoved for Hoved,
Mand for Mand, otte og tredive Tusinde. 4 Af dem
skal der til at forestaa Gerningen ved Herrens Hus
være fire og tyve Tusinde, og til Fogeder og Dommere
seks Tusinde; 5 og fire Tusinde til Portnere og fire
Tusinde til at love Herren med Instrumenterne, som
jeg har gjort til Lovsangen. 6 Og David delte dem i
Skifter efter Levis Sønner, Gerson, Kahath og Merari.
7 Af Gersoniterne vare Ladan og Simei. 8 Ladans
Sønner vare: Jehiel den første og Setham og Joel,
i alt tre. 9 Simeis Sønner vare: Selomith og Hasiel
og Haran, i alt tre; disse vare Øverster for Ladans
Fædrenehuse. 10 Og Simeis Sønner vare: Jahath, Sisa
og Jeus og Beria; disse fire vare Simeis Sønner. 11 Og
Jahath var den første og Sisa den anden; men Jeus
og Beria havde ikke mange Sønner, derfor bleve de
regnede for eet Fædrenehus. 12 Kahaths Sønner vare:
Amram, Jizehar, Hebron og Ussiel, i alt fire. 13 Amrams
Sønner vare: Aron og Mose; og Aron blev udtagen
til at hellige det Højhellige, han og hans Sønner til
evig Tid, til at gøre Røgelse for Herrens Ansigt, til at
tjene ham og at velsigne i hans Navn til evig Tid. 14
Men Mose, den Guds Mand, hans Sønner regnedes
til Levi Stamme. 15 Moses Sønner vare: Gersom og
Elieser. 16 Og Gersoms Sønner vare: Sebuel den
første. 17 Og Eliesers Sønner vare: Rehabia den første;
og Elieser havde ikke andre Sønner, men Rehabias
Børn formerede sig overmaade. 18 Jizehars Sønner
vare: Selomith den første. 19 Hebrons Sønner vare:
Jerija den første, Amaria den anden, Jehasiel den tredje
og Jekameam den fjerde. 20 Ussiels Sønner vare:
Mika den første, Jesija den anden. 21 Meraris Sønner
vare: Maheli og Mufi; Mahelis Sønner vare: Eleasar
og Kis. 22 Og Eleasar døde og havde ingen Sønner,
men Døtre; men Kis's Sønner, deres Brødre, toge dem
til Ægte. 23 Musis Sønner vare: Maheli og Eder og
Jeremoth, i alt tre. 24 Disse ere Levis Børn efter deres
Fædres Hus, Fædrenehusenes Øverster, som bleve
regnede efter Navnes Tal, efter deres Hoveder, og
som gjorde Gerningen til Herrens Hus's Tjeneste, fra
tyve Aar gamle og derover. 25 Thi David havde sagt:
Herren, Israels Gud, har skaffet sit Folk Rolighed, og
det skal bo i Jerusalem ind til evig Tid, 26 og Leviterne
behøve heller ikke at bære Tabernaklet eller noget af
dets Redskaber, som høre til dets Tjeneste. 27 Thi
efter Davids sidste Ord vare de, som udgjorde Tallet af
Levis Børn, de fra tyve Aar gamle og derover. 28 Thi de
bleve satte ved Siden af Arons Børn til Herrens Hus's
Tjeneste, over Forgaardene og over Kamrene og over
alle Haande hellige Tings Renselse og til Gerning ved
Guds Hus's Tjeneste 29 og ved Skuebrødene og ved
Melet til Madofferet og til de usyrede, tynde Kager og
ved Panden og ved det, som æltedes, og ved Hulmaal
og Længdemaal 30 og til at staa hver Morgen for at
takke og for at love Herren og ligesaa om Aftenen 31

og til at ofre Herren alle Brændofre paa Sabbaterne,
paa Nymaanederne og paa de bestemte Højtider efter
Tal, som deres Vis var, idelig for Herrens Ansigt. 32 Og
de skulde tage Vare paa, hvad der var at varetage ved
Forsamlingens Paulun, og paa hvad der var at varetage
ved Helligdommen, og paa hvad der var at varetage for
Arons Børn, deres Brødre, til Herrens Hus's Tjeneste.

24 Men for Arons Børn vare Skifterne disse: Arons
Sønner vare Nadab og Abihu, Eleasar og Ithamar.
2 Men Nadab og Abihu døde for deres Faders Ansigt,
og de havde ingen Børn; og Eleasar og Ithamar gjorde
Præstetjeneste. 3 Og David tillige med Zadok af
Eleasars Børn og Akimelek af Ithamars Børn inddelte
dem til deres Embede i deres Tjeneste. 4 Og der
blev flere fundne af Eleasars Børn, som vare Øverster
for Mændene, end af Ithamars Børn, da de delte
dem; af Eleasars Børn var der seksten Øverster for
deres Fædrenehuse, men af Ithamars Børn for deres
Fædrenehuse var der otte. 5 Og de inddelte dem
efter Lodkastning, disse med hine; thi der havde været
Helligdommens Fyrster og Guds Fyrster saavel af
Eleasars Børn som af Ithamars Børn. 6 Og Semaja,
Nethaneels Søn, Skriveren, en af Leviterne, opskrev
dem i Paasyn af Kongen og Fyrsterne, og Zadok,
Præsten, og Akimelek, Abjathars Søn, og Øversterne
for Fædrenehusene blandt Præsterne og Leviterne; et
Fædrenehus blev udtrukket for Eleasar, et andet blev
skiftevis udtrukket for Ithamar. 7 Den første Lod kom
ud for Jojarib, den anden for Jedaja, 8 den tredje for
Harim, den fjerde for Seorim, 9 den femte for Malkia,
den sjette for Mijamin, 10 den syvende for Hakkoz, den
ottende for Abia, 11 den niende for Jesua, den tiende for
Sekania, 12 den ellevte for Eljasib, den tolvte for Jakim,
13 den trettende for Hufa, den fjortende for Jesebab,
14 den femtende for Bilga, den sekstende for Immer,
15 den syttende for Hesir, den attende for Hafizez, 16
den nittende for Petakia, den tyvende for Ezekiel, 17
den en og tyvende for Jakin, den to og tyvende for
Gamul, 18 den tre og tyvende for Delaja, den fire og
tyvende for Maaseja. 19 Disses Embedsgerning var
det at gaa ind i Herrens Hus, som deres Vis var, efter
deres Faders, Arons, Anvisning, saaledes som Herren,
Israels Gud havde budt ham. 20 Og hvad de øvrige
af Levis Børn angaar, da var der af Amrams Sønner
Subael, af Subaels Sønner Jedeja. 21 Hvad Rehabia
angaar, da var af Rehabias Sønner Jissija den første.
22 Af Jizehariterne var der Selomoth, af Selomoths
Sønner var der Jahath; 23 og Jerijas Sønner: Amaria
var den anden, Jehasiel den tredje, Jekameam den
fjerde. 24 Af Ussiels Sønner var der Mika, af Mikas
Sønner var der Samir. 25 Jissija var Mikas Broder; af
Jissijas Sønner var der Sakaria. 26 Meraris Sønner
vare: Maheli og Musi, Børn af hans Søn Jasia. 27
Meraris Børn af hans Søn Jasia vare baade Skoam og
Sakur og Ibri. 28 Af Maheli var der Eleasar, og han
havde ingen Sønner. 29 Hvad Kis angaar, Kis's Sønner
vare Jeramel. 30 Og Musis Sønner vare: Maheli og
Eder og Jerimoth; disse ere Leviternes Børn efter deres
Fædres Hus. 31 Ogsaa de kastede Lod ligesom deres
Brødre, Arons Børn, i Paasyn af Kong David og Zadok
og Akimelek, og Øversterne for Fædrenehusene iblandt
Præsterne og Leviterne, Øversten for Fædrenehuset
saavel som hans yngste Broder.

25 Og David og Stridshøvedsmændene udtoge til
Tjeneste af Asafs og Hemans og Jeduthuns
Børn dem, som skulde profetere med Harper og med
Psaltre og med Cymbler, og Tallet paa Mændene efter
deres Embedsgerning var: 2 Af Asafs Børn: Sakur og
Josef og Nathania og Asareela, Asafs Sønner, under
Asaf, som profeterede efter Kongens Anvisning; 3 af
Jeduthun: Jeduthuns Sønner vare: Gedalja og Zeri og
Jesaja og Hasabja og Mathithja, i alt seks, med Harper,
under deres Fader Jeduthun, som profeterede ved at
takke og love Herren; 4 af Heman: Hemans Sønner
vare: Bukkija, Mathanja, Ussiel, Sebuel og Jerimoth,
Hananja, Hanani, Eliatha, Giddalthi og Romamthi-Eser,
Josbekasa, Mallothi, Hothir, Mahasioth. 5 Alle disse vare
Sønner af Heman, Kongens Seer i Guds Ord, de skulde
lade Hornet lyde; og Gud havde givet Heman fjorten
Sønner og tre Døtre. 6 Alle disse vare under deres
Fædre ved Sangen i Herrens Hus, med Cymbler, Psaltre
og Harper til Guds Hus's Tjeneste, efter Kongens,
Asafs og Jeduthuns og Hemans Anvisning. 7 Og
deres Tal tillige med deres Brødres, som vare oplærte i
Herrens Sang, alle Mestrene vare to Hundrede, otte
og firsindstyve. 8 Og de kastede Lod om, hvad de
skulde tage Vare paa, saavel den yngste som den
ældste, saavel Mesteren som Lærlingen. 9 Og den
første Lod kom ud for Asaf, nemlig for Josef; den anden
for Gedalja, ham og hans Brødre og hans Sønner, i
alt tolv; 10 den tredje for Sakur, hans Sønner og hans
Brødre, i alt tolv; 11 den fjerde for Jizri, hans Sønner
og hans Brødre, i alt tolv; 12 den femte for Nethania,
hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 13 den sjette for
Bukkija, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 14 den
syvende for Isareela, hans Sønner og hans Brødre, i alt
tolv; 15 den ottende for Jesaja, hans Sønner og hans
Brødre, i alt tolv; 16 den niende for Mathanja, hans
Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 17 den tiende for
Simei, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 18 den
ellevte for Asareel, hans Sønner og hans Brødre, i alt
tolv; 19 den tolvte for Hasabia, hans Sønner og hans
Brødre, i alt tolv; 20 den trettende for Subael, hans
Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 21 den fjortende

for Mathithja, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv;
22 den femtende for Jerimoth, hans Sønner og hans
Brødre, i alt tolv; 23 den sekstende for Hananja, hans
Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 24 den syttende for
Josbekasa, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 25
den attende for Hanani, hans Sønner og hans Brødre, i
alt tolv; 26 den nittende for Mallothi, hans Sønner og
hans Brødre, i alt tolv; 27 den tyvende for Eliatha, hans
Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 28 den en og tyvende
for Hothir, hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 29
den to og tyvende for Giddalthi, hans Sønner og hans
Brødre, i alt tolv; 30 den tre og tyvende for Mahesioth,
hans Sønner og hans Brødre, i alt tolv; 31 den fire
og tyvende for Romamthi-Eser, hans Sønner og hans
Brødre, i alt tolv.

26 Hvad Portnernes Skifter angaar, saa var der af
Koriterne Meselemia, Kores Søn, af Asafs Børn. 2
Og Meselemia havde Sønner: Sakaria den førstefødte,
Jedial den anden, Sebadja den tredje, Jathniel den
fjerde, 3 Elam den femte, Johanan den sjette, Eljoenaj
den syvende. 4 Og Obed-Edom havde Sønner: Semaja
den førstefødte, Josabad den anden, Joa den tredje og
Sakar den fjerde og Nethaneel den femte, 5 Ammiel den
sjette, Isaskar den syvende, Peulthaj den ottende; thi
Gud havde velsignet ham. 6 Og for hans Søn Semaja
bleve Sønner fødte, som herskede i deres Fædres
Hus; thi de vare vældige i Styrke. 7 Semajas Sønner
vare: Othni og Refael og Obed, Elsabad, hans Brødre,
duelige Folk, Elihu og Semakja. 8 Alle disse vare af
Obed-Edoms Sønner, de med deres Sønner og deres
Brødre, duelige Mænd og stærke til Tjenesten; der var
to og tresindstyve af Obed-Edom. 9 Og Meselemias
Sønner og Brødre, duelige Folk, vare atten. 10 Og
Hosa af Meraris Børn havde Sønner: Simri var den
første, enddog han ikke var den førstefødte, men hans
Fader havde sat ham til at være den første; 11 Hilkia
den anden, Tebalia den tredje, Sakaria den fjerde; alle
Hosas Sønner og Brødre vare tretten. 12 Efter disse,
nemlig Mændenes Øverster, faldt Portnernes Skifter til
Vagterne, i Forening med deres Brødre, for at gøre
Tjeneste i Herrens Hus. 13 Og de kastede Lod, saavel
for den yngste som for den ældste, efter deres Fædres
Hus, til hver Port. 14 Og Lodden imod Østen faldt for
Selemia; og de kastede Lod for hans Søn Sakaria, en
klog Raadgiver, og hans Lod faldt ud imod Norden. 15
For Obed-Edom faldt Lodden imod Sønden, og for hans
Sønner imod Skatkamrenes Hus. 16 For Suppim og
for Hosa faldt Lodden imod Vesten ved Skalleket Port,
paa Vejen, som gaar op ad; der var Vagt over for Vagt.
17 Imod Østen vare seks af Leviterne, imod Norden
vare fire hver Dag, imod Sønden fire hver Dag og ved
Skatkamrene to og to. 18 Ved Parbar imod Vesten: Fire
var der paa Vejen, to hen imod Parbar. 19 Disse vare
Portnernes Skifter af Koriternes Børn og af Meraris
Børn. 20 Men af Leviterne var Ahia over Guds Hus's
Skatte og de hellige Tings Skatte. 21 Ladans Sønner,
nemlig Gersonitens Sønner af Ladan, Øversterne for
Gersoniten Ladans Fædrenehuse, var Jehieli. 22
Jehielis Sønner vare Setham og Joel, hans Broder, som
vare over Herrens Hus's Skatte. 23 Af Amramiterne, af
Jizehariterne, af Hebroniterne, af Ussieliterne, 24 var
Sebuel en Søn af Gersom, Moses Søn, Opsynsmand
over Skattene. 25 Men hvad angaar hans Brødre, dem
af Elieser, saa var dennes Søn Rehabia og dennes
Søn Jesaja og dennes Søn Joram og dennes Søn
Sikri og dennes Søn Selomoth. 26 Denne Selomoth og
hans Brødre vare over alle Skattene af de hellige Ting,
som Kong David samt Øversterne for Fædrenehusene,
Høvedsmændene over tusinde, over hundrede og
Stridshøvedsmændene havde helliget. 27 Fra Krigene
og af Byttet havde de helliget det til at udbedre Herrens
Hus med. 28 Og alt hvad Samuel, Seeren og Saul,
Kis's Søn, og Abner, Ners Søn, og Joab, Zerujas
Søn, havde helliget, alt hvad hver havde helliget, det
var under Selomiths og hans Brødres Haand. 29 Af
Jizehariterne vare Kenanja og hans Sønner beskikkede
over Israel, til den udvortes Gerning, som Fogeder og
som Dommere. 30 Af Hebroniterne vare Hasabia og
hans Brødre, duelige Folk, tusinde og syv Hundrede,
beskikkede over Embederne i Israel paa denne Side
Jordanen imod Vesten, til alle Haande Herrens Gerning
og til Kongens Tjeneste. 31 Af Hebroniterne var Jerija
den Øverste for Hebroniterne efter deres Slægter,
efter deres Fædrenehuse; i det fyrretyvende Aar af
Davids Regering blev der søgt og fundet iblandt dem
vældige Helte i Jaeser i Gilead. 32 Og hans Brødre
vare duelige Mænd, to Tusinde og syv Hundrede,
Øverster for Fædrenehuse; og Kong David satte dem
over Rubeniterne og Gaditerne og den halve Manasses
Stamme i alle Guds Sager og alle Kongens Sager.

27 Og Israels Børn efter deres Tal, Øversterne
for Fædrenehusene og Høvedsmændene over
tusinde og over hundrede og deres Fogeder, de,
som tjente Kongen i hver Sag, som paalaa Skifterne,
hvilke traadte til og gik fra, Maaned for Maaned, i alle
Aarets Maaneder, vare i ethvert Skifte fire og tyve
Tusinde. 2 Over det første Skifte i den første Maaned
var Jasabeam, Sabdiels Søn, og udi hans Skifter vare
fire og tyve Tusinde. 3 Han var af Perez's Børn, den
øverste over alle Stridshøvedsmændene, i den første
Maaned. 4 Og over den anden Maaneds Skifte var
Dodaj, Ahohiten, og ved hans Skifte var ogsaa Fyrsten
Mikloth, og udi hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. 5
Den tredje Stridshøvedsmand for den tredje Maaned

var Benaja, Jojadas Søn, Præsten, han var en Øverste,
og udi hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. 6 Denne
Benaja var vældig iblandt de tredive og over de tredive;
og ved hans Skifte var hans Søn Ammi-Sabad. 7 Den
fjerde i den fjerde Maaned var Asael, Joabs Broder, og
Sabadja, hans Søn, efter ham, og i hans Skifte vare fire
og tyve Tusinde. 8 Den femte i den femte Maaned var
den Fyrste Samhuth, Jisrehiten, og i hans Skifte vare
fire og tyve Tusinde. 9 Den sjette i den sjette Maaned
var Ira, Ikes's Søn, Thekoiten, og i hans Skifte vare
fire og tyve Tusinde. 10 Den syvende i den syvende
Maaned var Helez, Peloniten, af Efraims Børn, og i hans
Skifte vare fire og tyve Tusinde. 11 Den ottende i den
ottende Maaned var Sibekaj, Husathiten, af Serahiterne,
og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. 12 Den
niende i den niende Maaned var Abieser, Anathothiten,
af Benjaminiterne, og i hans Skifte vare fire og tyve
Tusinde. 13 Den tiende i den tiende Maaned var
Maharaj, Netofathiten, af Serahiterne, og i hans Skifte
vare fire og tyve Tusinde. 14 Den ellevte i den ellevte
Maaned var Benaja, Pireathoniten, af Efraims Børn, og
i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. 15 Den tolvte i
den tolvte Maaned var Heldaj, Netofathiten, af Othniels
Slægt, og i hans Skifte vare fire og tyve Tusinde. 16
Og over Israels Stammer var: For Rubeniterne en
Fyrste Elieser, Sikris Søn; for Simeoniterne Sefatja,
Maakas Søn; 17 for Levi Hasabja, Kemuels Søn; for
Aron Zadok; 18 for Juda Elihu, en af Davids Brødre; for
Isaskar Omri, Mikaels Søn; 19 for Sebulon Jesmaja,
Obadjas Søn; for Nafthali Jerimoth, Asriels Søn; 20
for Efraims Børn Hosea, Asasias Søn; for den halve
Manasses Stamme Joel, Pedajas Søn; 21 for den halve
Manasses Stamme i Gilead Iddo, Sakarias Søn; for
Benjamin Jaasiel, Abners Søn; 22 for Dan Asareel,
Jerohams Søn; disse vare Israels Stammers Fyrster. 23
Men David tog ikke Tal paa dem, som vare fra tyve Aar
gamle og derunder; thi Herren havde sagt, at han vilde
formere Israel som Stjernerne paa Himmelen. 24 Joab,
Zerujas Søn, havde begyndt at tælle, men fuldendte
det ikke, fordi der blev en Vrede derfor over Israel; og
Tallet blev ikke opført i Tallet i Kong Davids Krønikers
Bog. 25 Og over Kongens Skatte var Asmaveth, Adiels
Søn; og over Forraadet paa Marken, i Stæderne og i
Byerne og i Taarnene var Jonathan, Ussias Søn. 26
Og over dem, som gjorde Markarbejdet ved at dyrke
Jorden, var Esri, Kelubs Søn. 27 Og over Vingaardene
var Simei, Ramathiten; og over Vingaardenes Forraad
af Vin var Sabdi, Sifmiten. 28 Og over Oliegaardene
og Morbærtræerne, som vare i Lavlandet, var Baal-
Hanan, Gederiten; og over Forraadet af Olie var Joas.
29 Og over det store Kvæg, som græssede i Saron, var
Sitri, Saroniten; og over Øksnene i Dalene var Safat,
Adlajs Søn. 30 Og over Kamelerne var Obil, Ismaeliten;
og over Aseninderne var Jedeja, Meronothiten. 31
Og over Smaakvæget var Jasis, Hagariten; alle disse
vare Opsynsmænd over det Gods, som hørte Kong
David til. 32 Men Jonathan, Davids Faders Broder, var
Raadgiver, en forstandig Mand, han var og Skriver; og
Jehiel, Hakmonis Søn, var hos Kongens Sønner. 33
Og Akitofel var Kongens Raadgiver; og Husaj, Arkiten,
var Kongens Ven. 34 Og efter Akitofel kom Jojada,
Benajas Søn, og Abjathar; men Joab var Kongens
Stridshøvedsmand.

28 Da samlede David alle Israels Fyrster,
Stammernes Øverster og Øversterne over de
Skifter, som tjente Kongen, og Øversterne over tusinde
og Øversterne over hundrede og Øversterne over
alt Kongens og hans Sønners Gods og Kvæg, med
Hofmændene og de vældige og alle de vældige i Strid,
til Jerusalem. 2 Og Kong David rejste sig paa sine
Fødder og sagde: Hører mig, mine Brødre og mit Folk!
mit Hjerte stod til at bygge et Hvilehus til Herrens
Pagts Ark og til vor Guds Fødders Skammel, og jeg
havde forberedt Bygningen; 3 men Gud sagde til mig:
Du skal ikke bygge mit Navn et Hus; thi du er en
Krigsmand og har udøst Blod. 4 Nu har Herren, Israels
Gud, udvalgt mig af hele min Faders Hus til at være
Konge over Israel evindelig; thi han udvalgte Juda til
en Fyrste, og i Judas Hus min Faders Hus, og iblandt
min Faders Sønner havde han Behagelighed til mig,
saa han gjorde mig til Konge over al Israel. 5 Og af
alle mine Sønner (thi Herren har givet mig mange
Sønner) har han udvalgt Salomo, min Søn, til at sidde
paa Herrens Riges Trone over Israel. 6 Og han har
sagt mig: Din Søn Salomo, han skal bygge mit Hus
og mine Forgaarde; thi jeg har udvalgt mig ham til
en Søn, og jeg vil være ham en Fader. 7 Og jeg vil
stadfæste hans Puge til evig Tid, dersom han holder
fast ved at gøre mine Bud og mine Befalinger som paa
denne Dag. 8 Og nu for det ganske Israels, Herrens
Forsamlings, Øjne og for vor Guds Øren, ser hen til og
søger alle Herrens, eders Guds, Bud, paa det I maa
eje det gode Land og efterlade eders Børn det til Arv
efter eder til evig Tid. 9 Og du, Salomo, min Søn! kend
din Faders Gud, og tjen ham med et retskaffent Hjerte
og med en villig Sjæl, thi Herren ransager alle Hjerter
og forstaar alle Tankers Digten; dersom du søger ham,
skal han findes af dig, og dersom du forlader ham, skal
han forkaste dig i Evighed. 10 Se nu til, thi Herren har
udvalgt dig til at bygge et Hus til en Helligdom; vær
frimodig og udfør det! 11 Og David gav Salomo sin
Søn en Afbildning af Forhallen og dets Bygninger og
dets Skatkamre og dets Sale og dets inderste Kamre
og af Naadestolens Hus; 12 og en Afbildning af alt
det, som stod for ham i Aanden, af Herrens Hus's

Forgaarde og af alle Kamrene trindt omkring, som
vare bestemte for Guds Hus's Skatte og for de hellige
Tings Skatte 13 og for Præsternes og Leviternes Skifter
og for al Tjenestens Gerning i Herrens Hus og for
alle Kar til Herrens Hus's Tjeneste; 14 af Guldet efter
Vægten paa Guldet til alle Haande Kar, hvert til sin
Tjeneste; af alle Haande Sølvkar efter Vægten, til ajle
Haande Kar, hvert til sin Tjeneste. 15 Og han gav ham
Vægten paa Guldlysestagerne og deres Guldlamper,
efter Vægten paa hver Lysestage og dens Lamper; og
paa Sølvlysestagerne, efter Vægten paa hver Lysestage
og dens Lamper, hver Lysestage til sin Tjeneste, 16
og Guldet efter Vægt til Skuebrødenes Borde, til hvert
Bord, og Sølvet til Sølvbordene. 17 Og han gav ham
Madkrogene og Bækkenerne og de Skaaler, som
skulde være af purt Guld, og Guldbægerne efter Vægt
paa hvert Bæger og Sølvbægerne efter Vægt paa
hvert Bæger 18 og Røgelsealteret, som skulde være
af lutret Guld efter Vægten, Afbildningen af Vognen,
nemlig Guldkeruberne, som skulde udbrede Vingerne
og dække over Herrens Pagts Ark. 19 Om alle disse
Ting har han undervist mig, sagde David, ved Skrift fra
Herrens Haand, om alle Tingene efter Afbildningen. 20
Og David sagde til sin Søn Salomo: Vær frimodig og
stærk og udfør det, frygt ikke og ræddes ikke; thi Gud
Herren, min Gud, skal være med dig, han skal ikke
slippe dig og ej forlade dig, indtil du har fuldkommet al
Gerningen til Tjenesten i Herrens Hus. 21 Og se, her
ere Præsternes og Leviternes Skifter til al Tjenesten
i Guds Hus; ogsaa ere hos dig til alle Gerninger alle
de, som ere frivillige og begavede med Visdom til al
Tjenesten, dertil Fyrsterne og alt Folket beredt efter alle
dine Ord.

29 Og Kong David sagde til hele Forsamlingen:
Salomo, den eneste af mine Sønner, som Gud
har udvalgt, er en ung Person og blødhjertet, men
Gerningen er stor; thi det Slot er ikke for et Menneske,
men for den Herre Gud. 2 Og af al min Kraft har jeg
til min Guds Hus samlet Guld til Guldtøj og Sølv til
Sølvtøj og Kobber til Kobbertøj og Jern til Jerntøj og
Træ til Trætøj, Onyksstene og Stene til at indfatte,
og Karbunkelstene og stukne Klæder og alle Haande
kostbare Stene og mange Marmorstene. 3 Og desuden,
fordi jeg har Behagelighed til min Guds Hus, har jeg
givet, hvad jeg ejer af Guld og Sølv; dette har jeg
givet til min Guds Hus foruden alt det, som jeg har
samlet til Helligdommens Hus: 4 Tre Tusinde Centner
Guld af Oflrs Guld og syv Tusind Centner lutret Sølv til
at beslaa Husenes Vægge med, 5 at der kan være
Guld til Guldtøjet og Sølv til Sølvtøjet og til alt det
Arbejde, der udføres ved Mestres Haand; og hvo er
villig til at fylde sin Haand i Dag for Herren? 6 Da gave
Øversterne for Fædrenehusene og Israels Stammers
Øverster og Øversterne over tusinde og over hundrede
og Øversterne over Kongens Arbejde frivilligt. 7 Og de
gave til Arbejdet paa Guds Hus fem Tusinde Centner
Guld og ti Tusinde Drakmer og ti Tusinde Centner
Sølv og atten Tusinde Centner Kobber og hundrede
Tusinde Centner Jern. 8 Og de, hos hvem der blev
fundet Stene, gave dem til Herrens Hus's Skat ved
Jehiels Gersonitens Haand. 9 Og Folket var glad over,
at de gave frivilligt; thi de gave Herren af et retskaffent
Hjerte, frivilligt; og Kong David glædede sig ogsaa
med stor Glæde. 10 Og David lovede Herren for den
ganske Forsamlings Øjne, og David sagde: Lovet være
du, Herre, Israels vor Faders Gud, fra Evighed og til
Evighed! 11 Dig, Herre! hører Majestæt og Vælde og
Herlighed og Sejr og Ære til; thi alt i Himmelen og paa
Jorden er dit, ja, dit, Herre! er Riget, og du er ophøjet
over alt til et Hoved. 12 Og Rigdom og Ære er for dit
Ansigt, og du regerer over alting, og Kraft og Vælde er i
din Haand; og i din Haand staar det at gøre alt stort og
stærkt. 13 Og nu, vor Gud! vi takke dig og love din
Herligheds Navn. 14 Thi hvad er jeg, og hvad er mit
Folk, at vi skulle have Kraft til at give frivilligt, som det
her er sket? thi det er alt af dig, og af din Haand have
vi givet dig det. 15 Thi vi ere fremmede for dit Ansigt og
Gæster som alle vore Fædre: Vore Dage paa Jorden
ere som en Skygge, og her er ingen Forhaabning. 16
Herre, vor Gud! al denne Mængde, som vi have samlet
til at bygge dig et Hus for til dit hellige Navn, den er
af din Haand, og det er alt sammen dit. 17 Og, min
Gud! jeg ved, at du prøver Hjerter og har Behag til
Oprigtighed, jeg har i mit Hjertes Oprigtighed givet
alle disse Ting frivilligt og har nu med Glæde set dit
Folk, som her fandtes, at det har givet dig frivilligt. 18
Herre, Abrahams, Isaks og Israels, vore Fædres Gud!
bevar dette evindeligt som dit Folks Hjertes Tanker og
Sind, og bered deres Hjerter til dig! 19 Og giv min Søn
Salomo et retskaffent Hjerte til at holde dine Bud, dine
Vidnesbyrd og dine Skikke og til at gøre det alt sammen
og til at bygge det. Slot, som jeg har forberedt. 20 Siden
sagde David til den ganske Forsamling: Kære, lover
Herren, eders Gud; og al Forsamlingen lovede Herren,
deres Fædres Gud, og bøjede sig og nedkastede sig
for Herren og for Kongen. 21 Og de bragte Herren
Slagtofre og ofrede Brændofre for Herren, den følgende
Dags Morgen, nemlig tusinde Okser, tusinde Vædere,
tusinde Lam, og deres Drikofre og Slagtofre i Mængde
for al Israel. 22 Og de aade og drak for Herrens Ansigt
paa den samme Dag med stor Glæde og gjorde anden
Gang Salomo, Davids Søn, til Konge og salvede ham
for Herren til Fyrste og Zadok til Præst. 23 Saa sad
Salomo paa Herrens Trone som Konge i sin Fader
Davids Sted og blev lykkelig, og al Israel var ham

lydig. **24** Og alle Fyrsterne og de vældige, ja ogsaa
alle Kong Davids Sønner, de underkastede sig Kong
Salomo. **25** Og Herren gjorde Salomo overmaade stor
for al Israels Øjne og gav ham kongelig Ære, som
ingen Konge havde haft før ham over Israel. **26** Og
David, Isajs Søn, havde været Konge over al Israel. **27**
Men Dagene, som han havde været Konge over Israel,
vare fyrretyve Aar; i Hebron regerede han syv Aar, og
i Jerusalem regerede han tre og tredive Aar. **28** Og
han døde i en god Alder, mæt af Dage, Rigdom og
Ære; og Salomo, hans Søn, blev Konge i hans Sted.
29 Men Kong Davids Gerninger, de første og sidste, se,
de ere beskrevne med i Samuel Seerens Krønike og
med i Nathan Profetens Krønike og med i Gad Seerens
Krønike; **30** tillige med hele hans Regering og hans
Vælde og Tiderne, som forløb over ham og over Israel
og over alle Landes Riger.

Anden Krønikebog

1 Og Salomo, Davids Søn, vandt Magt i sit Rige;
og Herren, hans Gud, var med ham og gjorde
ham overmaade stor. **2** Og Salomo gav Befaling til
al Israel, til Øversterne over tusinde og hundrede
og til Dommerne og til alle Øversterne for al Israel,
Øversterne for Fædrenehusene, **3** og de gik hen,
Salomo og hele Forsamlingen med ham, til Højen, som
var i Gibeon; thi der var Guds Forsamlings Paulun,
hvilket Mose, Herrens Tjener, havde gjort i Ørken. **4**
Men David havde ført Guds Ark op fra Kirjath-Jearim
til Stedet, som David havde beredt til den; thi han
havde opslaaet et Paulun til den i Jerusalem. **5** Og det
Kobberalter, som Bezaleel, en Søn af Uri, Hurs Søn,
havde forfærdiget, var sat foran Herrens Tabernakel;
og Salomo og Forsamlingen søgte hen til det. **6** Og
Salomo ofrede for Herrens Ansigt paa Kobberalteret,
som var for Forsamlingens Paulun, og han ofrede paa
det tusinde Brændofre. **7** I samme Nat aabenbarede
Gud sig for Salomo og sagde til ham: Begær, hvad
jeg skal give dig. **8** Og Salomo sagde til Gud: Du
har gjort stor Miskundhed imod David, min Fader, og
gjort mig til Konge i hans Sted. **9** Lad nu, Herre, Gud!
dit Ord til min Fader David blive Sandhed; thi du har
gjort mig til Konge over et Folk, som er talrigt som
Støv paa Jorden. **10** Giv mig nu Visdom og Kundskab,
at jeg kan gaa ud og gaa ind for dette Folk; thi hvo
kan ellers dømme dette dit store Folk? **11** Da sagde
Gud til Salomo: Efterdi dette var i dit Hjerte, at du
ikke har begæret Rigdom, Gods og Ære, eller deres
Liv, som hade dig, og end ikke har begæret et langt
Liv, men begæret dig Visdom og Kundskab, at du
kan dømme mit Folk, over hvilket jeg har gjort dig
til Konge: **12** Saa være Visdom og Kundskab givet
dig; tilmed vil jeg give dig Rigdom og Gods og Ære,
saadant som de Konger, der have været før dig, ikke
have haft, og som ingen efter dig skal have. **13** Og
Salomo kom til Jerusalem fra Højen, som var i Gibeon,
fra Forsamlingens Paulun, og regerede over Israel.
14 Og Salomo samlede Vogne og Ryttere, og han
havde tusinde og fire Hundrede Vogne og tolv Tusinde
Ryttere; og han lod dem blive i Vognstæderne og hos
Kongen i Jerusalem. **15** Og Kongen gjorde Sølvet og
Guldet i Jerusalem som Stenene, og Cedertræerne
gjorde han som Morbærtræerne, der ere i Lavlandet
i Mangfoldighed. **16** Og Udførselen af Heste skete
for Salomo fra Ægypten; og en Skare af Kongens
Købmænd hentede en Skare for rede Penge. **17** Og
de droge op og udførte fra Ægypten en Vogn for seks
Hundrede Sekel Sølv, og en Hest for hundrede og
halvtredsindstyve; og saaledes førte de dem ud til alle
Hethithernes Konger og til Kongerne i Syrien ved egen
Haand.

2 Og Salomo sagde, at han vilde bygge Herrens
Navn et Hus og sit Rige et Hus. **2** Og Salomo talte
halvfjerdsindstyve Tusinde Mænd til Lastdragere og
firsindstyve Tusinde til at fælde Træer paa Bjerget og
tre Tusinde og seks Hundrede til Opsynsmænd over
dem. **3** Og Salomo sendte til Huram, Kongen i Tyrus,
og lod ham sige: Ligesom du gjorde imod David, min
Fader, og sendte ham Ceder til at bygge sig et Hus at
bo i, saa gør og imod mig! **4** Se, jeg vil bygge Herren
min Guds Navn et Hus, og hellige det for ham til at
bringe Røgoffer for Herrens Ansigt med Røgelse af
kostelige Urter og til bestandigt at fremlægge Skuebrød
og til Brændofre, om Morgenen og om Aftenen, paa
Sabbaterne og Nymaanederne og paa Herrens, vor
Guds, bestemte Tider; dette skal evindelig paahvile
Israel. **5** Og det Hus, som jeg vil bygge, skal være
stort; thi vor Gud er større end alle Guderne. **6** Dog,
hvo formaar med sin Kraft at bygge ham et Hus? thi
Himlene og Himlenes Himle kunne ikke rumme ham;
og hvad er jeg, at jeg skulde bygge ham et Hus, uden
til at bringe Røgelse for hans Ansigt? **7** Saa send mig
nu en kyndig Mand til at arbejde i Guld og i Sølv og i
Kobber og i Jern og i Purpur og Skarlagen og blaat
uldent, og en, som forstaar at gøre udskaaret Arbejde,
og som kan være sammen med de kyndige Mænd,
som ere hos mig i Juda og i Jerusalem, hvilke David,
min Fader, har beskikket. **8** Og send mig Cedertræ,
Fyrretræ og Hebentræ fra Libanon; thi jeg ved, at dine
Tjenere forstaa at hugge Træer paa Libanon; og se,
mine Tjenere skulle være med dine Tjenere, **9** og det
for at berede mig Tømmer i Mangfoldighed; thi det Hus,
som jeg vil bygge, skal være stort og vidunderligt. **10**
Og se, jeg vil give dine Tjenere, som hugge og fælde
Træerne, tyve Tusinde Kor stødt Hvede og tyve Tusinde
Kor Byg og tyve Tusinde Bath Vin og tyve Tusinde Bath
Olie. **11** Da lod Huram, Kongen af Tyrus, sige i et Brev,
han sendte til Salomo: Fordi Herren elsker sit Folk, har
han sat dig til Konge over dem. **12** Fremdeles sagde
Huram: Lovet være Herren, Israels Gud, som har gjort
Himmelen og Jorden, at han gav Kong David en viis
Søn, som har Forstand og Klogskab, som skal bygge
Herren et Hus og sit Rige et Hus! **13** Saa sender jeg
nu en viis Mand, som har Forstand, nemlig Huram-
Abi; **14** han er Søn af en Kvinde iblandt Dans Døtre, og
hans Fader er en Mand fra Tyrus, og han forstaar at
arbejde i Guld og i Sølv, i Kobber, i Jern, i Sten og i
Træ, i Purpur, i blaat uldent og i kosteligt Linklæde og i
Skarlagen og at gøre alle Haande udskaaret Arbejde
og at udtænke alle Haande Kunstværker, som opgives
ham, at han kan være sammen med dine kyndige

Mænd, med min Herre Davids, din Faders, kyndige
Mænd. 15 Saa sende nu min Herre Hveden og Bygget,
Olien og Vinen til sine Tjenere, som han har sagt. 16
Og vi ville hugge Træerne paa Libanon efter alt, som du
behøver, og vi ville føre dem til dig i Flaader paa Havet
ned til Jafo, og du skal føre dem op til Jerusalem. 17
Og Salomo talte alle de fremmede Mænd, som vare
i Israels Land, efter den Tælling, som David, hans
Fader, havde optaget over dem, og der bleve fundne
hundrede og tre og halvtredsindstyve Tusinde og seks
Hundrede. 18 Og han beskikkede halvfjerdsindstyve
Tusinde af dem til Lastdragere og firsindstyve Tusinde til
at hugge paa Bjerget og tre Tusinde og seks Hundrede
til Opsynsmænd, som skulde holde Folket til Arbejde.

3 Og Salomo begyndte at bygge Herrens Hus
i Jerusalem paa Moria Bjerg, hvor han havde
aabenbaret sig for David, hans Fader, paa det Sted,
jsom David havde beredt paa Ornans, Jebusitens,
Tærskeplads. 2 Og han begyndte at bygge i den anden
Maaned paa den anden Dag, i sin Regerings fjerde
Aar. 3 Og saaledes lagde Salomo Grundvolden til
Bygningen af Guds Hus: Længden i Alen efter gammelt
Maal Tar tresindstyve Alen og Bredden tyve Alen. 4
Og Forhallen, som var foran, var efter Bredden paa
Huset tyve Alen lang, men Højden var hundrede og
tyve Alen; og han beslog den indentil med purt Guld.
5 Men det store Hus beklædte han med Fyrretræ og
beslog det med fint Guld, og gjorde derpaa Palmer
og Kæder. 6 Og han besatte Huset med kostbare
Stene til Prydelse, og Guldet var af Parvajims Guld. 7
Og han beslog Huset, Bjælkerne, Dørtærsklerne og
dets Vægge og dets Døre med Guld og lod udgrave
Keruber paa Væggene. 8 Han byggede ogsaa det
Allerhelligstes Hus: Dets Længde var tyve Alen efter
Husets Bredde, og dets Bredde var tyve Alen; og han
beslog det med henved seks Hundrede Centner fint
Guld. 9 Og Vægten paa Søm var halvtredsindstyve
Sekel Guld; og han beslog Salene med Guld. 10 Han
gjorde og i det Allerhelligstes Hus to Keruber med
Billedskærerarbejde; og man beslog dem med Guld.
11 Og Længden af Vingerne paa Keruberne var tyve
Alen; den ene Vinge var fem Alen og rørte ved Husets
Væg, og den anden Vinge var og fem Alen og rørte
ved den anden Kerubs Vinge. 12 Og den anden Kerubs
Vinge var fem Alen lang og rørte ved Husets Væg,
og den anden Vinge var fem Alen og naaede til den
anden Kerubs Vinge. 13 Disse Keruber bredte Vingerne
tyve Alen ud og stode paa deres Fødder, og deres
Ansigter vare vendte imod Huset. 14 Han gjorde og
Forhænget af blaat uldent og Purpur og Skarlagen og
kosteligt Linklæde og gjorde Keruber derpaa. 15 Han
gjorde og foran Huset to Støtter, hvis Længde var fem
og tredive Alen, og Knappen, som var oven paa den,
var fem Alen. 16 Og han gjorde Kæder som i Koret
og satte dem oven paa Støtterne og gjorde hundrede
Granatæbler og satte dem paa Kæderne. 17 Og han
oprejste Støtterne foran Templet, een til den højre Side
og een til venstre Side; og han kaldte Navnet paa den
til højre Jakin og Navnet paa den til venstre Boas.

4 Han gjorde og et Kobberalter; tyve Alen var dets
Længde og tyve Alen dets Bredde og ti Alen dets
Højde. 2 Tilmed gjorde han et støbt Hav; det var ti
Alen fra den ene Rand til den anden Rand; det var
rundt trindt omkring, og fem Alen var dets Højde, og en
Snor, tredive Alen lang, gik om det trindt omkring. 3
Og under det var trindt omkring Billeder af Okser, som
omgave det, ti paa en Alen, og de omringede Havet
trindt omkring; i to Rader vare Okserne, støbte i een
Støbning med det selv. 4 Det stod paa tolv Okser, tre
vare vendte imod Norden, og tre vare vendte imod
Vesten, og tre vare vendte imod Sønden, og tre vare
vendte imod Østen, og Havet stod oven paa dem; og
deres Bagdele vare alle vendte indad. 5 Og Tykkelsen
derpaa var en Haandbred, og Randen derpaa var gjort
som Randen paa et Bæger, ligesom et Lillieblomster;
det holdt Bath, tre Tusinde rummede det. 6 Og han
gjorde ti Kedler og satte fem paa den højre Side og fem
paa den venstre Side til at to sig i dem; Brændofferet,
som tillavedes, afskyllede de i dem; men Havet var for
Præsterne til at to sig i. 7 Og han gjorde ti Lysestager
af Guld efter deres Bestemmelse; og han satte dem
i Templet, fem paa den højre Side og fem paa den
venstre Side. 8 Og han gjorde ti Borde og satte dem i
Templet, fem paa den højre og fem paa den venstre
Side; og han gjorde hundrede Skaaler af Guld. 9
Han gjorde og en Forgaard for Præsterne og en stor
Gaard og Døre paa Gaarden og beslog dens Fløje
med Kobber. 10 Og han satte Havet ved det højre
Hjørne imod Sydøst. 11 Tilmed gjorde Huram Gryder
og Ildskuffer og Skaaler. Saa blev Huram færdig med at
gøre Gerningen, som han udførte for Kong Salomo ved
Guds Hus: 12 De to Støtter med runde Kroner oven
paa de to Støtter, og tvende Net til at dække begge
de runde Kroner, som vare oven paa Støtterne, 13 og
de fire Hundrede Granatæbler til de to Net, to Rader
Granatæbler til ethvert Net for at dække de tvende
runde Kroner, som vare oven over Støtterne. 14 Og han
gjorde Stolene og gjorde Kedlerne paa Stolene; 15 det
ene Hav og de tolv Okser derunder; 16 ogsaa Gryderne
og Ildskufferne og Madkrogene og samtlige Redskaber
dertil gjorde Huram-Abi for Kong Salomo til Herrens
Hus af poleret Kobber. 17 Paa Jordanens Slette lod
Kongen dem støbe i den faste Jord, imellem Sukot og
Zeredatha. 18 Og Salomo gjorde alle disse Redskaber i

stor Mangfoldighed, saa at Kobberets Vægt ikke blev
undersøgt. 19 Og Salomo lod gøre alle Redskaberne,
som hørte til Guds Hus, og Guldalteret og Bordene til
Skuebrødene 20 og Lysestagerne med deres Lamper
af fint Guld for at tænde dem, som Skik var, lige for
Koret 21 og Blomsterne og Lamperne og Lysesaksene
af Guld, det var af det fineste Guld, 22 og Knivene og
Skaalerne og Røgelseskaalerne og Ildkarrene af fint
Guld; og hvad Indgangen til Huset angaar, da vare
dens inderste Døre til det Allerhelligste og Dørene til
Templets Hus af Guld.

5 Saa blev alt Arbejdet færdigt, som Salomo lod gøre
til Herrens Hus; og Salomo førte det ind, som David,
hans Fader, havde helliget, og Sølvet og Guldet og alle
Redskaberne lagde han i Guds Hus's Skatkammer. 2
Da samlede Salomo til Jerusalem de Ældste i Israel og
alle Stammernes Øverster, Fyrster for Fædrenehusene
iblandt Israels Børn, for at føre Herrens Pagts Ark
op fra Davids Stad, det er Zion. 3 Og alle Israels
Mænd samledes til Kongen paa Højtiden, det er, i den
syvende Maaned. 4 Og alle Israels Ældste kom, og
Leviterne bare Arken. 5 Og de førte Arken op tillige med
Forsamlingens Paulun og alle de hellige Redskaber,
som vare i Paulunet; Præsterne, Leviterne, førte dem
op. 6 Men Kong Salomo og al Israels Menighed,
de, som vare samlede om ham foran Arken, ofrede
smaat Kvæg og stort Kvæg, som ikke kunde tælles
eller regnes for Mangfoldighed. 7 Saa førte Præsterne
Herrens Pagts Ark til dens Sted, ind i Koret udi Huset i
det Allerhelligste, hen under Kerubernes Vinger. 8 Og
Keruberne udbredte Vingerne over Arkens Sted, og
Keruberne dækkede over Arken og over dens Stænger
oventil. 9 Og man drog Stængerne langt ud, saa at man
saa Knapperne paa Arkens Stænger lige for Koret, men
udentil saa man dem ikke; og den blev der indtil denne
Dag. 10 Der var intet i Arken uden de to Tavler, som
Mose lagde deri ved Horeb, der Herren gjorde Pagt
med Israels Børn, der de droge ud af Ægypten. 11 Og
det skete, der Præsterne gik ud af det Hellige (thi alle
Præster, som fandtes, havde helliget sig, saa at de ikke
holdt sig efter Skifterne; 12 og Leviterne, Sangerne,
alle sam men, baade Asaf, Heman og Jeduthun og
deres Børn og deres Brødre, iførte kosteligt Linklæde,
med Cymbler og med Psaltre og Harper, stode Østen
ved Alteret og hos dem hundrede og tyve Præster,
som blæste i Basunerne); 13 ja det skete, der de som
een Mand blæste i Basuner og sang for enstemmigt at
lade sig høre med Lov og Tak til Herren, og der de
opløftede Røsten med Basuner og med Cymbler og
med andre Sanginstrumenter, og der de lovede Herren,
at han er god, og hans Miskundhed er evindelig: Da
blev Huset i Herrens Hus fyldt med en Sky. 14 Og
Præsterne kunde ikke staa og gøre Tjeneste for Skyen;
thi Herrens Herlighed fyldte Guds Hus.

6 Da sagde Salomo: Herren har sagt, at han vilde bo
i Mørket. 2 Og jeg har bygget dig en Boligs Hus, ja
en fast Bolig, at du skal bo der evindelig. 3 Og Kongen
vendte sig om og velsignede al Israels Menighed; thi al
Israels Menighed stod. 4 Og han sagde: Lovet være
Herren, Israels Gud! som talte med sin Mund til David,
min Fader, og opfyldte det med sine Hænder og sagde:
5 Fra den Dag da jeg udførte mit Folk af Ægyptens
Land, har jeg ikke udvalgt nogen Stad af alle Israels
Stammer, til at man skulde bygge et Hus, at mit Navn
skulde være der; ikke heller har jeg udvalgt nogen
Mand til at være en Fyrste over mit Folk Israel; 6 men
jeg udvalgte Jerusalem, at mit Navn skal være der, og
jeg udvalgte David, at han skulde være over mit Folk
Israel. 7 Og det var i min Fader Davids Hjerte at bygge
Herren Israels Guds Navn et Hus. 8 Men Herren sagde
til David, min Fader: Fordi det har været i dit Hjerte
at bygge mit Navn et Hus, da gjorde du vel deri, at
det var i dit Hjerte. 9 Dog skal du ikke bygge det Hus;
men din Søn, som skal udgaa af dine Lænder, han skal
bygge mit Navn et Hus. 10 Og Herren har stadfæstet
sit Ord, som han talte; thi jeg er kommen op i Davids,
min Faders, Sted og sidder paa Israels Trone, som
Herren talte, og har bygget Herren Israels Guds Navn
et Hus. 11 Og der har jeg sat Arken, hvori Herrens
Pagt er, som han gjorde med Israels Børn. 12 Og han
stod foran Herrens Alter, for al Israels Forsamling, og
udbredte sine Hænder. 13 Men Salomo havde gjort en
Forhøjning af Kobber og sat den midt i Gaarden, fem
Alen var dens Længde, og fem Alen var dens Bredde
og tre Alen var dens Højde; og han stod paa den og
knælede paa sine Knæ for al Israels Forsamling og
udbredte sine Hænder imod Himmelen. 14 Og han
sagde: Herre, Israels Gud! der er ingen Gud som du, i
Himmelen eller paa Jorden, du, som holder Pagten og
Miskundheden med dine Tjenere, som vandre for dit
Ansigt af deres ganske Hjerte, 15 du, som har holdt din
Tjener David, min Fader, det, du talte til ham; thi du
har talt med din Mund og fuldkommet med din Haand,
som det ses paa denne Dag. 16 Og nu, Herre, Israels
Gud! hold din Tjener David, min Fader, det, som du
har tilsagt ham, og sagt: Dig skal ikke fattes en Mand
for mit Ansigt, som skal sidde paa Israels Trone, naar
ikkun dine Børn bevare deres Vej, at vandre i min Lov,
saaledes som du har vandret for mit Ansigt. 17 Og nu,
Herre, Israels Gud! lad dit Ord staa fast, som du talede
til din Tjener, til David. 18 Thi sandelig, monne Gud
skulde bo hos Menneskene paa Jorden? se, Himlene
og Himlenes Himle kunne ikke rumme dig, hvor langt
mindre dette Hus, som jeg har bygget? 19 Men vend dit

Ansigt til din Tjeners Bøn og til hans ydmyge Begæring,
Herre, min Gud! at høre paa det Raab og paa den Bøn,
som din Tjener beder for dit Ansigt: 20 At dine Øjne
maa være aabnede over dette Hus Dag og Nat, over
det Sted, som du har sagt om, at du vilde sætte dit
Navn der til at høre den Bøn, som din Tjener beder
paa dette Sted; 21 og at du vilde høre paa din Tjeners
og dit Folk Israels ydmyge Begæringer, som de skulle
bede paa dette Sted; og at du vilde høre det fra det
Sted, hvor du bor i Himmelen, ja at du vilde høre og
forlade. 22 Dersom nogen synder imod sin Næste, og
man paalægger ham en Ed i at lade ham sværge, og
den Ed kommer for dit Alter i dette Hus: 23 Da ville du
høre fra Himmelen af og gøre derefter og dømme dine
Tjenere, saa at du betaler den ugudelige og fører hans
Vej over hans Hoved og retfærdiggør den retfærdige
og giver ham efter hans Retfærdighed. 24 Og dersom
dit Folk Israel bliver slaget for Fjendens Ansigt, naar
de have syndet imod dig, og de da omvende sig og
bekende dit Navn og bede og bønfalde om Naade for
dit Ansigt i dette Hus: 25 Da Ville du høre fra Himmelen
af og forlade dit Folks, Israels, Synd og føre dem tilbage
til det Land, som du har givet dem og deres Fædre. 26
Naar Himmelen bliver tillukket, og der ikke vorder Regn,
fordi de have syndet imod dig, og de da bede paa dette
Sted og bekende dit Navn og omvende sig fra deres
Synd, fordi du ydmyger dem: 27 Da ville du høre i
Himmelen og forlade dine Tjeneres og dit Folks, Israels,
Synd, fordi du viser dem den gode Vej, paa hvilken
de skulle vandre; og du ville give Regn over dit Land,
som du har givet dit Folk til Arv. 28 Naar der vorder
Hunger i Landet, naar der vorder Pest, naar der vorder
Tørke og Brand i Korn, Græshopper og Kornorme,
naar hans Fjender ængste ham i hans Stæders Land,
naar der kommer alle Haande Plage og alle Haande
Sygdom; 29 al Bøn, al ydmyg Begæring, som sker af
hvert Menneske eller af alt dit Folk Israel, som kender
hver sin Plage og sin Smerte og udbreder sine Hænder
til dette Hus: 30 Den ville du da høre fra Himmelen
af, fra den faste Bolig, i hvilken du bor, og forlade og
give enhver efter alle hans Veje, ligesom du kender
hans Hjerte; thi du alene kender for dig Menneskens
Børns Hjerter, 31 paa det de skulle frygte dig og vandre
i dine Veje alle de Dage, hvilke de leve i Landet, som
du har givet vore Fædre. 32 Ja, ogsaa den fremmede,
som ikke er af dit Folk Israel, men kommer fra et langt
fraliggende Land for dit store Navns og for din stærke
Haands og din udrakte Arms Skyld, og de komme og
bede imod dette Hus: 33 Ham ville du da høre fra
Himmelen af, fra den faste Bolig, i hvilken du bor, og
gøre efter alt det, som den fremmede raaber til dig om;
paa det at alle Folk paa Jorden maa kende dit Navn og
frygte dig, ligesom dit Folk Israel, og at de maa vide,
at dette Hus, som jeg har bygget, er kaldet efter dit
Navn. 34 Naar dit Folk drager ud til Krigen imod sine
Fjender, paa den Vej, hvor du sender dem hen, og de
bede til dig, vendte imod Vejen til den Stad, som du
udvalgte, og imod det Hus, som jeg har bygget til dit
Navn: 35 Da ville du høre deres Bøn og deres ydmyge
Begæring fra Himmelen af og skaffe dem Ret. 36 Naar
de synde imod dig (thi der er intet Menneske, som
jo synder), og du bliver vred paa dem og giver dem
hen for deres Fjenders Ansigt, og de, som have fanget
dem, føre dem fangne bort til et Land langt borte eller
nær hos, 37 og de tage det igen til Hjerte udi Landet,
hvori de ere fangne, og omvende sig og bede til dig
om Naade i deres Fangenskabs Land, og de sige: Vi
have syndet, handlet ilde og været ugudelige; 38 og de
omvende sig til dig af deres ganske Hjerte og af deres
ganske Sjæl i deres Fangenskabs Land, hvor de holde
dem fangne; og de bede, vendte imod Vejen til deres
Land, som du har givet deres Fædre, og imod Staden,
som du udvalgte, og imod Huset, som jeg har bygget
for dit Navn: 39 Da ville du høre fra Himmelen af, fra
den faste Bolig, som du bor udi, deres Bøn og deres
ydmyge Begæringer og skaffe dem Ret og forlade dit
Folk det, som de have syndet imod dig. 40 Nu, min
Gud! kære, lad dine Øjne være aabnede, og lad dine
Øren give Agt paa den Bøn, som sker paa dette Sted.
41 Saa staa nu op, Herre, Gud! til din Hvile, du og din
Magts Ark: Herre, Gud! lad dine Præster iføres Frelse,
og lad dine hellige glæde sig i det gode! 42 Herre, Gud!
forskyd ikke din Salvedes Ansigt; kom den Naade, du
viste imod din Tjener David, i Hu!

7 Og der Salomo havde fuldendt at bede, da faldt
Ild ned fra Himmelen og fortærede Brændofferet
og Slagtofrene, og Herrens Herlighed fyldte Huset. 2
Og Præsterne kunde ikke gaa ind i Herrens Hus; thi
Herrens Herlighed fyldte Herrens Hus. 3 Der alle Israels
Børn saa Ilden og Herrens Herlighed nedfalde over
Huset, da bøjede de sig ned med Ansigtet til Jorden
imod Gulvet og tilbade og takkede Herren, at han er
god, at hans Miskundhed er evindelig. 4 Og Kongen
og alt Folket ofrede Slagtoffer for Herrens Ansigt. 5
Og Kong Salomo ofrede som Slagtoffer to og tyve
Tusinde Okser og hundrede og tyve Tusinde Faar;
og Kongen og alt Folket indviede Guds Hus. 6 Men
Præsterne stode i deres Tjeneste og Leviterne med
Herrens Sanginstrumenter, som Kong David havde ladet
gøre til at takke Herren med, at hans Miskundhed er
evindelig, der David ved dem lovede Gud; og Præsterne
blæste i Basunerne tværs over for dem, og det hele
Israel stod. 7 Og Salomo helligede den mellemste
Part af Forgaarden, som var foran Herrens Hus; thi
han tillavede der Brændofrene og Fedtstykkerne af

Takofrene, fordi det Kobberalter, som Salomo havde
ladet gøre, ikke kunde tage imod Brændofferet og
Madofferet og Fedtstykkerne. 8 Og Salomo holdt paa
den samme Tid en Højtid paa syv Dage og al Israel
med ham, en saare stor Forsamling, fra Strækningen
imellem Hamath og Ægyptens Bæk. 9 Og paa den
ottende Dag holdt de en Slutningshøjtid; thi de holdt
Alterets Indvielse i syv Dage og Højtiden i syv Dage.
10 Men paa den tre og tyvende Dag i den syvende
Maaned lod han Folket fare til deres Telte, glade og
ved et godt Mod over det gode, som Herren havde
gjort imod David og Salomo og sit Folk Israel. 11 Saa
fuldendte Salomo Herrens Hus og Kongens Hus; og
alt det, som var opkommet i Salomos Hjerte at gøre
i Herrens Hus og i sit Hus, det fik han Lykke til. 12
Og Herren aabenbarede sig for Salomo om Natten
og sagde til ham: Jeg har hørt din Bøn og udvalgt
mig dette Sted til et Offerhus. 13 Se, naar jeg tillukker
Himmelen, at der ikke vorder Regn, og se, naar jeg
byder Græshopper at æde Landet, eller naar jeg lader
Pest komme iblandt mit Folk, 14 og mit Folk, som er
kaldet efter mit Navn, ydmyger sig, og de bede og søge
mit Ansigt og omvende sig fra deres onde Vej: Saa vil
jeg høre fra Himmelen af og forlade dem deres Synder
og gøre deres Land sundt. 15 Nu skulle mine Øjne
være aabnede og mine Øren give Agt paa den Bøn,
som sker paa dette Sted. 16 Og nu har jeg udvalgt og
helliget mig dette Hus, at mit Navn skal være der indtil
evig Tid, og mine Øjne og mit Hjerte skulle være der alle
Dage. 17 Og du, om du vandrer for mit Ansigt, ligesom
David, din Fader, har vandret, saa at du gør efter alt
det, som jeg befalede dig, at du holder mine Skikke og
mine Befalinger: 18 Saa vil jeg ogsaa stadfæste dit
Riges Trone, ligesom jeg har gjort en Pagt med din
Fader David og sagt: Dig skal ikke fattes en Mand,
som skal herske i Israel. 19 Men dersom I vende eder
bort og forlade mine Skikke og mine Bud, som jeg har
givet for eders Ansigt, og I gaa hen og tjene andre
Guder og tilbede dem: 20 Da vil jeg oprykke eder af mit
Land, som jeg har givet eder, og dette Hus, som jeg har
helliget til mit Navn, vil jeg forkaste fra mit Ansigt, og
jeg vil gøre det til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle
Folk. 21 Og dette Hus, som har været højt, skulle alle,
som gaa forbi det, grue for og sige: Hvorfor har Herren
gjort saa imod dette Land og imod dette Hus? 22 Og
de skulle sige: Fordi de forlode Herren, deres Fædres
Gud, som udførte dem af Ægyptens Land, og holdt fast
ved andre Guder og tilbade dem og tjente dem: Derfor
har han ladet alt dette onde komme over dem.

8 Og det skete, der de tyve Aar vare til Ende, i
hvilke Salomo byggede Herrens Hus og sit Hus,
2 da byggede Salomo de Stæder, som Huram gav
Salomo tilbage, og lod Israels Børn bo der. 3 Derefter
drog Salomo til Hamath-Zoba og fik Overhaand over
den. 4 Han byggede og Thadmor i Ørken og alle de
Forraadsstæder, som han byggede i Hamath. 5 Og
han byggede det øvre Beth-Horon og det nedre Beth-
Horon, faste Stæder med Mure og dobbelte Porte og
Stænger; 6 og Baalath og alle de Forraadsstæder,
som Salomo havde, og alle Vognstæder og Stæder til
Ryttere og alt det, som Salomo begærede, som han
havde Lyst til at bygge i Jerusalem og paa Libanon
og i hele sit Herredømmes Land. 7 Alt det Folk, som
var overblevet af Hethiter og Amoriter og Feresiter og
Heviter og Jebusiter, de som ikke vare af Israel — 8 af
deres Børn, som vare overblevne efter dem i Landet,
og som Israels Børn ikke havde udryddet, dem udtog
da Salomo til at være arbejdspligtige indtil denne Dag.
9 Men af Israels Børn var der ingen, som Salomo gjorde
til Trælle til sin Gerning; men de vare Krigsmænd og
Øverster over hans Høvedsmænd og Øverster over
hans Vogne og hans Ryttere. 10 Og disse vare de
øverste Befalingsmænd, som Kong Salomo havde, to
Hundrede og halvtredsindstyve, som regerede over
Folket. 11 Og Salomo lod Faraos Datter drage op fra
Davids Stad ind i det Hus, som han havde bygget
til hende; thi han sagde: Min Hustru skal ikke bo i
Davids, Israels Konges, Hus; thi de Huse ere hellige,
efterdi Herrens Ark er kommen i dem. 12 Da ofrede
Salomo Herren Brændofre paa Herrens Alter, som han
havde bygget foran Forhallen, 13 og hvad der hørte til
hver Dag at ofre efter Mose Bud, paa Sabbaterne og
Nymaanederne og de bestemte Tider, tre Gange om
Aaret, nemlig: Paa de usyrede Brøds Højtid og paa
Ugernes Højtid og paa Løvsalernes Højtid. 14 Og han
beskikkede efter Davids, sin Faders, Vis Præsternes
Skifter til deres Tjeneste og Leviterne til deres Vagter,
til at love og at gøre Tjeneste over for Præsterne, efter
hvad der hørte til hver Dag, og Portnerne i deres Skifter
til hver Port; thi saaledes var Davids, den Guds Mands,
Befaling. 15 Og de vege ikke fra Kongens Befaling om
Præsterne og Leviterne angaaende enhver Sag og
angaaende Skattene. 16 Og al Salomos Gerning var
beredt til den Dag, Grundvolden blev lagt til Herrens
Hus, og indtil han havde fuldendt det. Herrens Hus blev
fuldkommet. 17 Da drog Salomo til Ezion-Geber og
til Eloth, til Havets Bred i Edoms Land. 18 Og Huram
sendte ham Skibe ved sine Tjenere og Tjenere forfarne
til Søs, og de kom med Salomos Tjenere til Ofir og
hentede derfra fire Hundrede og halvtredsindstyve
Centner Guld, og de førte det til Kong Salomo.

9 Og Dronningen af Seba hørte Salomos Rygte og
kom for at prøve Salomo med mørke Taler til
Jerusalem med en saare stor Skare af Kameler, som

bare vellugtende Urter og Guld i Mangfoldighed og
dyrebare Stene; og hun kom til Salomo og talte med
ham alt det, som var i hendes Hjerte. 2 Og Salomo
udtydede hende alle hendes Ord, og der var ikke et
Ord skjult for Salomo, som han ej udtydede hende. 3
Da Dronningen af Seba saa Salomos Visdom og det
Hus, som han havde bygget, 4 og Maden til hans Bord
og hans Tjeneres Bolig, og hvordan de stode, som
opvartede ham, og deres Klæder og hans Mundskænke
og deres Klæder og hans Opgang, ad hvilken han gik
op til Herrens Hus: Da var hun ude af sig selv. 5 Og
hun sagde til Kongen: Det Ord er sandt, som jeg har
hørt i mit Land om dine Sager og om din Visdom; 6
og jeg vilde ikke tro deres Ord, førend jeg kom, og
mine Øjne have set det, og se, ikke Halvdelen er mig
forkyndt af din megen Visdom; du har mere end efter
Rygtet, som jeg har hørt. 7 Salige ere dine Mænd,
og salige ere disse dine Tjenere, som stedse staa for
dit Ansigt, og som høre din Visdom! 8 Lovet være
Herren din Gud, som havde Lyst til dig, at sætte dig
paa sin Trone til Konge for Herren, din Gud! Fordi din
Gud elsker Israel og vil befæste det evindelig, derfor
satte han dig til Konge over dem, til at gøre Ret og
Retfærdighed. 9 Og hun gav Kongen hundrede og
tyve Centner Guld og saare mange vellugtende Urter
og dyrebare Stene; der var ikke saadanne Urter som
disse, hvilke Dronningen af Seba gav Kong Salomo. 10
Dertil med havde Hurams Tjenere og Salomos Tjenere
bragt Guld fra Ofir og bragt Hebentræ og dyrebare
Stene. 11 Og af Hebentræet lod Kongen gøre Gange
til Herrens Hus og til Kongens Hus, samt Harper og
Psaltre til Sangerne; og der blev ikke tilforn set saadant
som dette i Judas Land. 12 Og Kong Salomo gav
Dronningen af Seba alt det, hun havde Lyst til, som
hun begærede, foruden Gaver for det, som hun havde
medbragt til Kongen; og hun vendte om og drog til
sit Land, hun og hendes Tjenere. 13 Og Vægten paa
det Guld, som kom til Salomo paa eet Aar, var seks
Hundrede og seks og tresindstyve Centner Guld 14
foruden det, som indkom fra Toldbetjentene, og det,
som Købmændene bragte; og alle Kongerne af Arabia
og Fyrsterne i Landet bragte Guld og Sølv til Salomo.
15 Og Kong Salomo lod gøre to Hundrede Skjolde af
drevet Guld; seks Hundrede Sekel drevet Guld lod
han gaa paa hvert Skjold; 16 og tre Hundrede smaa
Skjolde af drevet Guld, tre Hundrede Sekel Guld lod
han gaa paa hvert Skjold; og Kongen lagde dem i
Libanons Skovhus. 17 Og Kongen lod gøre en stor
Trone af Elfenben og beslog den med purt Guld. 18
Og Tronen havde seks Trin og en Skammel, som med
Guld vare fastgjorte til Tronen, og der var Arme paa
begge Sider omkring Sædets Sted, og to Løver stode
ved Armene. 19 Og der stod tolv Løver paa de seks
Trin paa begge Sider; saadant er ikke gjort i noget
Rige. 20 Og alle Kong Salomos Drikkekar vare af Guld,
og alle Karrene i Libanons Skovhus vare af fint Guld;
Sølv agtedes ikke for noget i Salomos Dage. 21 Thi
Kongens Skibe fore til Tharsis med Hurams Tjenere;
een Gang i tre Aar kom de Tharsis Skibe, som bragte
Guld og Sølv, Elfenben, Aber og Paafugle. 22 Og Kong
Salomo blev større end alle Konger paa Jorden ved
Rigdom og Visdom. 23 Og alle Jordens Konger søgte
Salomos Ansigt for at høre hans Visdom, som Gud
havde givet i hans Hjerte. 24 Og de førte hver sin
Skænk: Sølvkar og Guldkar og Klæder, Rustninger og
vellugtende Urter, Heste og Muler, hvilket skete aarligt.
25 Og Salomo havde fire Tusinde Stalde til Heste og
Vogne og tolv Tusinde Ryttere, og han lod dem blive
i Vognstæderne og hos Kongen i Jerusalem. 26 Og
han herskede over alle Kongerne, fra Floden og indtil
Filisternes Land og indtil Ægyptens Landemærke. 27
Og Kongen gjorde Sølvet i Jerusalem som Stenene og
gjorde Cedertræerne som Morbærtræerne, der ere i
Lavlandet i Mangfoldighed. 28 Og man udførte Heste til
Salomo fra Ægypten og fra alle Landene. 29 Men det
øvrige af Salomos Handeler, de første og de sidste,
ere de Ting ikke skrevne i Profeten Nathans Krønike
og i Siloniten Ahias Profeti og i Seeren Jeddis Syn
imod Jeroboam, Nebats Søn? 30 Og Salomo regerede
i Jerusalem over al Israel fyrretyve Aar. 31 Og Salomo
laa med sine Fædre, og de begrove ham i Davids,
hans Faders, Stad; og Roboam, hans Søn, blev Konge
i hans Sted.

10 Og Roboam drog til Sikem; thi al Israel var
kommen til Sikem for at gøre ham til Konge. 2
Og det skete, der Jeroboam, Nebats Søn, hørte det
— thi han var i Ægypten, hvorhen han var flygtet for
Kong Salomos Ansigt — da kom Jeroboam tilbage
fra Ægypten. 3 Thi de sendte hen og kaldte ham; og
Jeroboam kom og al Israel, og de talte til Roboam,
sigende: 4 Din Fader gjorde vort Aag haardt; men let
nu din Faders haarde Tjeneste og hans svare Aag,
som han lagde paa os, saa ville vi tjene dig. 5 Og han
sagde til dem: Om tre Dage saa kommer til mig igen;
og Folket gik. 6 Og Kong Roboam raadførte sig med
de ældste, som havde staaet for hans Fader Salomos
Ansigt, der han var levende, og sagde: Hvorledes raade
I at give dette Folk Svar tilbage? 7 Og de talte til ham,
sigende: Vil du være dette Folk god og behage dem og
tale gode Ord til dem, da blive de dine Tjenere alle
Dage! 8 Men han forlod de ældstes Raad, som de
raadede ham, og raadførte sig med de unge, som vare
opvoksede med ham, de, som stode for hans Ansigt. 9
Og han sagde til dem: Hvad raade I, at vi skulle give
dette Folk for Svar tilbage, som talte til mig, sigende:

Gør du os det Aag lettere, som din Fader lagde paa os?
10 Og de unge, som vare opvoksede med ham, talte til
ham, sigende: Saa skal du sige til det Folk, som talte til
dig og sagde: Din Fader gjorde vort Aag svart, men
gør du os det lettere, — saa skal du sige til dem: Min
Lillefinger skal være tykkere end min Faders Lænder.
11 Nu da, min Fader lagde eder et svart Aag paa, men
jeg vil gøre eders Aag svarere; min Fader tugtede eder
med Svøber, men jeg vil tugte eder med Skorpioner. 12
Da kom Jeroboam og alt Folket til Roboam paa den
tredje Dag, som Kongen havde talt og sagt: Kommer
igen til mig paa den tredje Dag! 13 Og Kongen svarede
dem haardt, og Kong Roboam forlod de ældstes Raad.
14 Og han talte til dem efter de unges Raad og sagde:
Min Fader gjorde eders Aag svart, men jeg vil gøre det
svarere; min Fader tugtede eder med Svøber, men jeg
vil tugte eder med Skorpioner. 15 Og Kongen hørte ikke
Folket; thi Aarsagen var fra Gud, for at Herren kunde
stadfæste sit Ord, som han havde talt ved Siloniten
Ahia til Jeroboam, Nebats Søn. 16 Der al Israel saa, at
Kongen ikke vilde høre dem, da gav Folket Kongen et
Svar tilbage og sagde: Hvad Del have vi i David? og: Vi
have ingen Lod i Isajs Søn; Israel! drag til dine Telte; se
nu til dit Hus, o David! Saa gik al Israel til sine Telte,
hver især. 17 Dog Israels Børn, som boede i Judas
Stæder, over dem regerede Roboam. 18 Da sendte
Kong Roboam Hadoram, som var Rentemester, men
Israels Børn stenede ham med Stene, saa at han døde;
men Kong Roboam brugte al sin Styrke til at komme op
i Vognen for at fly til Jerusalem. 19 Saa faldt Israel af
fra Davids Hus indtil denne Dag.

11 Der Roboam kom til Jerusalem, da samlede han
Judas Hus og Benjamin, hundrede og firsindstyve
Tusinde udvalgte Krigsmænd, at stride imod Israel for
at føre Riget tilbage til Roboam. 2 Men Herrens Ord
skete til Semaja, den Guds Mand, og sagde: 3 Tal til
Roboam, Salomos Søn, Judas Konge, og til al Israel,
som er i Juda og Benjamin, og sig: 4 Saa sagde Herren:
I skulle ikke drage op og ej stride imod eders Brødre;
vender tilbage, hver til sit Hus, thi denne Handel er sket
af mig; og de adløde Herrens Ord og vendte tilbage
og droge ikke imod Jeroboam. 5 Og Roboam boede i
Jerusalem og byggede Stæder til Befæstning i Juda. 6
Og han byggede Bethlehem og Etam og Thekoa 7 og
Bethzur og Soko og Adullam 8 og Gath og Maresa
og Sif 9 og Adora'im og Lakis og Aseka 10 og Zora
og Ajalon og Hebron, som vare i Juda og i Benjamin,
saa de bleve faste Stæder. 11 Og han gjorde de faste
Stæder stærke og lagde Befalingsmænd i dem og
Forraad af Spise og Olie og Vin 12 og Skjolde og Spyd
i alle Stæderne, hvilke han befæstede saare meget;
og Juda og Benjamin vare hans. 13 Og Præsterne og
Leviterne, som vare udi al Israel, de gik over til ham
fra alt deres Landemærke. 14 Thi Leviterne forlode
deres Marker og deres Ejendom og droge til Juda og til
Jerusalem; thi Jeroboam og hans Sønner forkastede
dem og lode dem ikke gøre Præstetjeneste for Herren.
15 (Men han beskikkede sig Præster til Højene og til
Skovtroldene og til de Kalve, som han opstillede.) 16
Og efter hine fulgte af alle Israels Stammer de, som
gave deres Hjerte til at søge Herren Israels Gud; de
kom til Jerusalem for at ofre til Herren, deres Fædres
Gud. 17 Og de styrkede Judas Rige og gjorde Roboam,
Salomos Søn, mægtig i tre Aar; thi de vandrede i Davids
og i Salomos Vej i tre Aar. 18 Og Roboam tog sig
en Hustru foruden Mahalath, Jerimoths, Davids Søns,
Datter, nemlig Abihail, en Datter af Eliab, Isajs Søn.
19 Og hun fødte ham Sønner: Je'us og Semarja og
Saham. 20 Og efter hende tog han Maaka, Absaloms
Datter; og hun fødte ham Abia og Athaj og Sisa og
Selomith. 21 Men Roboam elskede Maaka, Absaloms
Datter, mere end alle sine Hustruer og Medhustruer; thi
han tog atten Hustruer og tresindstyve Medhustruer;
og han avlede otte og tyre Sønner og tresindstyve
Døtre. 22 Og Roboam satte Abia, Maakas Søn, til den
ypperste, til en Fyrste iblandt hans Brødre; thi han
tænkte at gøre ham til Konge. 23 Og han handlede
forstandig og fordelte alle sine Sønner i alle Judas
og Benjamins Lande, i alle faste Stæder, og gav dem
rigeligt Underhold; og han begærede mange Hustruer
for dem.

12 Og det skete, der Roboams Rige var befæstet,
og der han var bleven mægtig, da forlod han og
hele Israel med ham Herrens Lov. 2 Og det skete i
Kong Roboams femte Aar, da drog Sisak, Kongen af
Ægypten, op imod Jerusalem (thi de havde forsyndet
sig imod Herren) 3 med tusinde og to Hundrede Vogne
og med tresindstyve Tusinde Ryttere, og der var ikke
Tal paa det Folk, som kom med ham af Ægypten:
Libyer, Sukiter og Morianer. 4 Og han indtog de faste
Stæder, som hørte til Juda, og kom til Jerusalem. 5 Da
kom Semaja, Profeten, til Roboam og til de Øverste i
Juda, som havde samlet sig til Jerusalem for Sisaks
Skyld, og sagde til dem: Saa sagde Herren: I have
forladt mig, og jeg har derfor overladt eder i Sisaks
Haand. 6 Da ydmygede de Øverste udi Israel sig tillige
med Kongen, og de sagde: Herren er retfærdig. 7 Og
der Herren saa, at de ydmygede sig, da skete Herrens
Ord til Semaja og sagde: De have ydmyget sig, jeg
vil ikke ødelægge dem; men om en kort Tid vil jeg
lade dem undkomme, og min Fortørnelse skal ikke
udøses over Jerusalem ved Sisak. 8 Dog skulle de
vorde hans Tjenere, at de kunne fornemme, hvad det
er at tjene mig og at tjene Landenes Riger. 9 Saa drog

Sisak, Kongen af Ægypten, op imod Jerusalem, og
han tog Liggendefæet i Herrens Hus og Liggendefæet
i Kongens Hus, han tog alting bort; og han tog de
Skjolde af Guld, som Salomo havde ladet gøre. 10 Og
Kong Roboam lod gøre Kobberskjolde i deres Sted og
betroede dem i de øverste Drabanters Haand, som
toge Vare paa Døren for Kongens Hus. 11 Og det
skete, saa tidt Kongen gik ind i Herrens Hus, da kom
Drabanterne og bare dem ud, og de bare dem tilbage i
Drabanternes Kammer. 12 Og da han ydmygede sig,
blev Herrens Vrede vendt af fra ham, thi han vilde ikke
ødelægge ham aldeles; thi der var ogsaa nogle gode
Ting i Juda. 13 Og Kong Roboam befæstede sig i
Jerusalem og regerede; thi Roboam var et og fyrretyve
Aar gammel, der han blev Konge, og regerede sytten
Aar i Jerusalem, i den Stad, som Herren af alle Israels
Stammer havde udvalgt for der at sætte sit Navn; og
hans Moders Navn var Naema, den ammonitiske. 14
Og han gjorde det, som var ondt; thi han beredte ikke
sit Hjerte til at søge Herren. 15 Men Roboams Handeler,
de første og de sidste, ere de ikke skrevne i Profeten
Semajas Krønikers Bog og hos Seeren Iddo, hvor han
opregner Slægtregistrene? og der var Krige imellem
Roboam og Jeroboam alle Dage. 16 Og Roboam laa
med sine Fædre, og blev begraven i Davids Stad; og
Abia, hans Søn, blev Konge i hans Sted.

13 I Kong Jeroboams attende Aar, da blev Abia
Konge over Juda. 2 Han regerede tre Aar i
Jerusalem, og hans Moders Navn var Mikaja, Uriels
Datter fra Gibea; og der var Krig imellem Abia og
imellem Jeroboam. 3 Og Abia begyndte Krigen med
en Hær af vældige Krigsfolk, fire Hundrede Tusinde
udvalgte Mænd; og Jeroboam rustede sig imod ham
til Krig med otte Hundrede Tusinde udvalgte Mænd,
vældige til Strid. 4 Og Abia stod frem paa Zemaraims
Bjerg, som hører til Efraims Bjerge, og sagde: Hører
mig, Jeroboam og Israel! 5 Burde det ikke eder at vide,
at Herren, Israels Gud, har givet David Regeringen
over Israel evindelig, ham og hans Sønner ved en
Saltpagt? 6 Men Jeroboam, Nebats Søn, Salomos,
Davids Søns, Tjener, rejste sig og affaldt fra sin Herre.
7 Og løse Mænd, Belials Børn, samlede sig til ham
og satte sig vældig op imod Roboam, Salomos Søn;
thi Roboam var ung og blødhjertet, saa at han ikke
kunde vise Styrke imod dem. 8 Og nu tænke I, at I
ville vise eders Styrke imod Herrens Rige, som er i
Davids Sønners Haand, fordi I ere en stor Hob og have
hos eder Guldkalve, som Jeroboam gjorde til Guder
for eder. 9 Have I ikke fordrevet Herrens Præster,
Arons Sønner og Leviterne, og gjort eder selv Præster
ligesom Folkene i Landene? hver den, som kommer
for at fylde sin Haand med en ung Tyr og syv Vædre,
han bliver Præst for dem, som ikke ere Guder. 10 Men
hvad os angaar, da er Herren vor Gud, og vi have ikke
forladt ham; og Præsterne, som tjene Herren, Arons
Børn og Leviterne, ere i Tjenesten; 11 og de antænde
Brændofrene for Herren hver Morgen og hver Aften og
Røgofferet af vellugtende Urter og sætte Skuebrødene
paa det rene Bord og Guldlysestagen og dens Lamper,
der tændes hver Aften; thi vi holde Herren vor Guds
Skik, men I, I have forladt ham. 12 Derfor se, med
os, i Spidsen for os er Gud og hans Præster, og de
stærktlydende Basuner, der skulle lyde imod eder; I,
Israels Børn, strider ikke imod Herren, eders Fædres
Gud; thi det skal ikke lykkes eder. 13 Men Jeroboam
lod et Baghold gaa omkring for at komme bag paa
dem, saa de selv vare foran Juda og Bagholdet bag
dem. 14 Og Juda saa sig om, og se, da var der Kamp
foran dem og bag dem, og de raabte til Herren, og
Præsterne blæste i Basunerne. 15 Og Judas Mænd
skrege, og det skete, der Judas Mænd skrege, da slog
Gud Jeroboam og al Israel for Abias og Judas Ansigt.
16 Og Israels Børn flyede for Judas Ansigt, og Gud gav
dem i deres Haand. 17 Og Abia og hans Folk slog dem
med et stort Slag, og de ihjelslagne, som faldt af Israel,
vare fem Hundrede Tusinde udvalgte Mænd. 18 Saa
bleve Israels Børn ydmygede samme Tid, men Judas
Børn bleve styrkede; thi de forlode sig fast paa Herren,
deres Fædres Gud. 19 Og Abia forfulgte Jeroboam og
tog Stæder fra ham, nemlig Bethel med dens tilhørende
Byer og Jesana med dens tilhørende Byer og Efron
med dens tilhørende Byer. 20 Og Jeroboam kom ikke
ydermere til Kræfter i Abias Dage, og Herren slog ham,
saa han døde. 21 Men Abia blev mægtig og tog sig
fjorten Hustruer og avlede to og tyve Sønner og seksten
Døtre. 22 Men det øvrige af Abias Handeler, baade
hans Veje og hans Ord, ere skrevne i Profeten Iddos
Historie.

14 Og Abia laa med sine Fædre, og de begrove ham
i Davids Stad, og Asa, hans Søn, blev Konge i
hans Sted; i hans Dage havde Landet Ro i ti Aar. 2 Og
Asa gjorde det, som var godt og ret for Herrens hans
Guds Øjne. 3 Og han borttog de fremmede Altre og
Højene og sønderbrød Støtterne og sønderhuggede
Astartebillederne. 4 Og han sagde til Juda, at de skulde
søge Herren, deres Fædres Gud, og gøre Loven og
Budet. 5 Og han borttog Højene og Solbillederne fra
alle Stæder i Juda, og Riget havde Ro under ham.
6 Og han byggede faste Stæder i Juda, fordi Landet
havde Ro, og der var ingen Krig imod ham i disse
Aar; thi Herren skaffede ham Rolighed. 7 Og han
sagde til Juda: Lader os bygge disse Stæder og føre
Mur op omkring dem med Taarne, dobbelte Porte og
Stænger, da Landet endnu ligger for os; thi vi have

søgt Herren vor Gud, vi have søgt ham, og han har
skaffet os Rolighed trindt omkring. Saa byggede de,
og det lykkedes for dem. 8 Og Asa havde en Hær,
som bar Skjold og Spyd, af Juda tre Hundrede Tusinde
og af Benjamin, som bare Skjold og spændte Bue,
to Hundrede og firsindstyve Tusinde; alle disse vare
vældige til Strid. 9 Og Morianen Sera drog ud imod
dem med en Hær, tusinde Gange tusinde, og med tre
Hundrede Vogne; og han kom lige til Maresa. 10 Og
Asa drog ud imod ham, og de rustede sig til Slag i
Zefatas Dal ved Maresa. 11 Og Asa raabte til Herren
sin Gud og sagde: Herre! hos dig, naar du vil hjælpe,
gør det ingen Forskel, om en har megen eller ingen
Kraft; hjælp os, Herre vor Gud! thi vi forlade os fast paa
dig, og vi ere komne i dit Navn imod denne Hob; Herre!
du er vor Gud, intet Menneske skal formaa noget imod
dig. 12 Og Herren slog Morianerne for Asas Ansigt og
for Judas Ansigt, og Morianerne flyede. 13 Og Asa og
Folket, som var med ham, forfulgte dem indtil Gerar; og
der faldt af Morianerne saa mange, at ingen af dem
blev levende; thi de bleve knuste for Herrens Ansigt og
for hans Hær; og man gjorde et saare stort Bytte. 14 Og
de sloge alle Stæder trindt omkring Gerar, thi Herrens
Frygt var over disse; og de udplyndrede alle Stæderne,
thi der var meget Bytte i dem. 15 Og de sloge ogsaa
Kvægteltene, og bortførte smaat Kvæg i Mangfoldighed
og Kameler, og de kom tilbage til Jerusalem.

15 Og Asaria, Odeds Søn — over ham kom Guds
Aand. 2 Og han gik ud imod Asa og sagde til
ham: Hører mig, Asa og al Juda og Benjamin! Herren
er med eder, fordi I ere med ham, og dersom I søge
ham, skal han lade sig finde af eder, men om I forlade
ham, skal han forlade eder. 3 Og der var mange Dage
for Israel, da de vare uden sand Gud og uden Præst,
som underviste dem, og uden Lov. 4 Og de omvendte
sig i deres Nød til Herren, Israels Gud, og søgte ham,
og han lod sig finde af dem. 5 Men i hine Tider havde
ingen Fred, naar han gik ud, og naar han gik ind; thi et
stort Bulder gik over alle Indbyggerne i Landene, 6
og de bleve sønderknuste, Folk imod Folk, og Stad
imod Stad; thi Gud forfærdede dem med alle Haande
Angest. 7 Men I, værer frimodige og lader ikke eders
Hænder synke; thi der er Løn for eders Gerning. 8 Der
Asa hørte disse Ord og Profeten Odeds Profeti, blev
han frimodig og borttog Vederstyggelighederne fra det
ganske Judas og Benjamins Land og fra de Stæder,
som han havde indtaget af Efraims Bjerg, og fornyede
Herrens Alter, som var foran Herrens Forhal. 9 Og han
samlede al Juda og Benjamin og de fremmede hos dem
af Efraim og af Manasse og af Simeon; thi mangfoldige
af Israel gik over til ham, der de saa, at Herren hans
Gud var med ham. 10 Og de samlede sig til Jerusalem,
i den tredje Maaned i Asas Regerings femtende Aar.
11 Og de ofrede til Herren samme Dag af det Bytte,
som de havde ført hjem, syv Hundrede Øksne og syv
Tusinde Faar. 12 Og de indgik Pagten om at søge
Herren, deres Fædres Gud, af deres ganske Hjerte og
af deres ganske Sjæl. 13 Og hver, som ikke vilde søge
Herren, Israels Gud, skulde dødes, baade liden og stor,
baade Mand og Kvinde. 14 Og de tilsvore Herren med
høj Røst og med Frydeskrig og med Basuner og med
Trompeter. 15 Og al Juda var glad over Eden; thi de
havde svoret af deres ganske Hjerte og søgte ham
med deres ganske Villie, og han lod sig finde af dem;
og Herren skaffede dem Rolighed trindt omkring. 16
Og Kong Asa afsatte ogsaa sin Moder Maaka, at hun
ikke skulde være Dronning, fordi hun havde gjort sig et
grueligt Billede af Astarte, og Asa udryddede hendes
gruelige Billede og stødte det smaat og opbrændte
det ved Kedrons Bæk. 17 Men Højene toges ikke bort
af Israel, dog var Asas Hjerte retskaffent alle hans
Dage. 18 Og han førte de Ting, som hans Fader havde
helliget, og det, som han selv havde helliget, ind i Guds
Hus, Sølv og Guld og Kar. 19 Og der var ingen Krig
indtil det fem og tredivte Aar af Asas Regering.

16 I Asas Regerings seks og tredivte Aar drog
Baesa, Israels Konge, op imod Juda og byggede
Rama for ikke at tilstede Asa, Judas Konge, at nogen
drog ud eller kom ind. 2 Men Asa tog Sølv og Guld
af Herrens Hus's og Kongens Hus's Liggendefæ og
sendte til Benhadad, Kongen af Syrien, som boede
i Damaskus, og lod sige: 3 Der er en Pagt imellem
mig og imellem dig og imellem min Fader og imellem
din Fader; se, jeg sender dig Sølv og Guld, drag hen,
gør til intet din Pagt med Baesa, Israels Konge, at han
maa drage op fra mig. 4 Og Benhadad adlød Kong
Asa og sendte de Hærførere, som han havde, imod
Israels Stæder, og de slog Ijon og Dan og Abel-Maim
og alle Nafthalis Forraadsstæder. 5 Og det skete, der
Baesa hørte (Jet, da lod han af med at bygge Rama
og lod sit Arbejde høre op. 6 Da tog Kong Asa hele
Juda med sig, og de toge Stenene bort fra Rama tillige
med Tømmeret der, som Baesa havde bygget med, og
han byggede dermed Geba og Mizpa. 7 Og paa den
samme Tid kom Hanani, Seeren, til Asa, Judas Konge,
og sagde til ham: Fordi du forlod dig fast paa Kongen
af Syrien og forlod dig ikke fast paa Herren din Gud,
derfor er Kongen af Syriens Hær undsluppen fra din
Haand. 8 Vare ikke Morianerne og Libyerne en stor
Hær med saare mange Vogne og Ryttere? dog, der du
forlod dig fast paa Herren, gav han dem i din Haand. 9
Thi Herrens Øjne skue omkring paa al Jorden, og han
viser sig stærk i at hjælpe dem, hvis Hjerte er helt med
ham; du handlede daarligt i denne Sag; thi fra nu af

skal der være Krig imod dig. 10 Men Asa blev fortørnet
paa Seeren og satte ham i Fængsels Hus, thi han
blev vred paa ham for dette; og Asa fortrykte nogle af
Folket paa den samme Tid. 11 Og se, Asas Handeler,
de første og de sidste, se, de ere skrevne i Judas og
Israels Kongers Bog. 12 Og Asa blev syg i sine Fødder
i sin Regerings ni og tredivte Aar, indtil hans Sygdom
tog til over Maade; og selv i sin Sygdom søgte han ikke
Herren, men Lægerne. 13 Og Asa laa med sine Fædre
og døde i sin Regerings et og fyrretyvende Aar. 14 Og
de begrove ham i hans Gravsted, som han havde ladet
grave i Davids Stad, og de lagde ham paa et Leje,
som man havde fyldt med alle Slags vellugtende Urter,
sammensatte paa Kunstens Vis ved en Blanding, og de
brændte saare meget ham til Ære.

17 Og Josafat, hans Søn, blev Konge i hans Sted
og befæstede sig imod Israel. 2 Og han lagde
en Krigshær i alle Judas faste Stæder og satte
Befalingsmænd i Judas Land og i Efraims Stæder,
som hans Fader Asa havde indtaget. 3 Og Herren
var med Josafat; thi han vandrede i sin Fader Davids
første Veje og søgte ikke Baalerne; 4 men han søgte
sin Faders Gud og vandrede i hans Bud og ikke efter
Israels Gerning. 5 Og Herren stadfæstede Riget i
hans Haand, og al Juda gav Josafat Skænk; og han
havde Rigdom og Ære i Mangfoldighed. 6 Og der
hans Hjerte blev modigt paa Herrens Veje, da borttog
han fremdeles Højene og Astartebillederne af Juda.
7 Og i sin Regerings tredje Aar udsendte han sine
Fyrster: Ben Hail og Obadja og Sakarja og Nethaneel
og Mikaja for at lære i Judas Stæder; 8 og med
dem Leviterne: Semaja og Nethania og Sebadja og
Asael og Semiramoth og Jonathan og Adonia og Tobia
og Tob-Adonia, Leviterne; og med dem Elisama og
Joram, Præsterne. 9 Og de lærte i Juda, og de havde
Herrens Lovbog med sig, og de droge omkring i alle
Judas Stæder og lærte iblandt Folket. 10 Og Frygt for
Herren kom over alle Landenes Riger, som laa trindt
omkring Juda, saa at de ikke strede imod Josafat.
11 Og af Filisterne bragte nogle Josafat Skænk og
Sølvafgiften; ogsaa Araberne bragte ham smaat Kvæg,
syv Tusinde og syv Hundrede Vædre og syv Tusinde og
syv Hundrede Bukke. 12 Saa tiltog Josafat overmaade
i Magt, og han byggede Slotte og Forraadsstæder i
Juda. 13 Og han havde meget at gøre i Judas Stæder
og Krigsmænd, vældige til Strid, i Jerusalem. 14 Og
dette var deres Tal efter deres Fædres Hus: I Juda vare
Øverster over tusinde, Adna den Øverste, og med ham
vare tre Hundrede Tusinde, vældige til Strid. 15 Og
næst ham var Johanan den Øverste, og med ham vare
to Hundrede og firsindstyve Tusinde. 16 Og næst ham
var Amasia, Sikris Søn, Herrens frivillige, og med ham
vare to Hundrede Tusinde, vældige til Strid. 17 Og af
Benjamin var Eljada, en vældig Mand til Strid, og med
ham vare to Hundrede Tusinde, udrustede med Bue og
Skjold. 18 Og næst ham var Josabad, og med ham
vare hundrede og firsindstyve Tusinde, bevæbnede
til Strid. 19 Disse tjente Kongen foruden dem, som
Kongen havde lagt i de faste Stæder i al Juda.

18 Og Josafat havde Rigdom og Ære i
Mangfoldighed, og han gjorde Svogerskab med
Akab. 2 Og der nogle Aar vare til Ende, drog han ned
til Akab til Samaria, og Akab lod slagte smaat Kvæg
og stort Kvæg i Mangfoldighed til ham og til det Folk,
som var med ham, og han tilskyndede ham til at drage
op til Ramoth i Gilead. 3 Thi Akab, Israels Konge,
sagde til Josafat, Judas Konge: Vil du drage med mig
til Ramoth i Gilead? Og han sagde til ham: Jeg vil
være ligesom du, og mit Folk skal være ligesom dit
Folk, og vi ville være med dig i Krigen. 4 Fremdeles
sagde Josafat til Israels Konge: Kære, adspørg i Dag
Herrens Ord! 5 Da samlede Israels Konge Profeterne,
fire Hundrede Mænd, og sagde til dem: Skulle vi drage
imod Ramoth i Gilead til Krig, eller skal jeg lade være?
og de sagde: Drag op, og Gud skal give den i Kongens
Haand. 6 Men Josafat sagde: Er her ikke endnu en
Herrens Profet, at vi kunne spørge ham ad? 7 Og
Israels Konge sagde til Josafat: Her er endnu en Mand,
ved hvilken man kan adspørge Herren (men jeg hader
ham, fordi han spaar ikke godt over mig, men alle sine
Dage ondt), det er Mika, Jimas Søn; og Josafat sagde:
Kongen sige ikke saa! 8 Da kaldte Israels Konge ad en
Kammertjener og sagde: Hent hurtigt Mika, Jimlas Søn!
9 Og Israels Konge og Josafat, Judas Konge, sade
hver paa sin Trone, iførte Kongedragt, og de sade paa
en fri Plads foran Indgangen til Samarias Port; og alle
Profeterne spaaede for deres Ansigt. 10 Og Zedekias,
Kna'anas Søn, havde gjort sig Jernhorn og sagde: Saa
sagde Herren: Med disse skal du stange Syrerne, indtil
de aldeles udryddes. 11 Og alle Profeterne spaaede
saaledes og sagde: Drag op til Ramoth i Gilead og vær
lykkelig, og Herren skal give den i Kongens Haand.
12 Og Budet, som var gaaet bort for at kalde Mika,
talte til ham, sigende: Se, Profeternes Ord ere som af
een Mund gunstige for Kongen; kære, lad dit Ord og
være som Ordet af een af dem, og tal gunstigt! 13 Da
sagde Mika: Saa vist som Herren lever, det som min
Gud siger, det vil jeg tale. 14 Og han kom til Kongen,
og Kongen sagde til ham: Mika, skulle vi drage imod
Ramoth i Gilead til Krig, eller skal jeg lade være? Og
han sagde: Drager op og værer lykkelige, og de skulle
gives i eders Haand. 15 Og Kongen sagde til ham: Hvor
mange Gange skal jeg besværge dig, at du intet siger
mig uden Sandheden i Herrens Navn? 16 Da sagde

han: Jeg saa al Israel adspredt paa Bjergene som Faar,
der ingen Hyrde have; og Herren sagde: Disse have
ingen Herre, lad dem vende tilbage, hver til sit Hus
med Fred. 17 Da sagde Israels Konge til Josafat: Har
jeg ikke sagt dig: Han spaar mig ikke godt, men ondt?
18 Og han sagde: Hører derfor Herrens Ord: Jeg saa
Herren sidde paa sin Trone, og al Himmelens Hær
staaende ved hans højre og ved hans venstre Side;
19 og Herren sagde: Hvo vil overtale Akab, Israels
Konge, at han skal drage op og falde ved Ramoth i
Gilead? Og han sagde: Den ene sagde saa, og den
anden sagde saa. 20 Da gik en Aand ud og stod for
Herrens Ansigt og sagde: Jeg vil overtale ham; og
Herren sagde til ham: Hvormed? 21 Og han sagde:
Jeg vil gaa ud og være en løgnagtig Aand i alle hans
Profeters Mund; og han sagde: Du skal overtale ham
og ogsaa formaa det; gak ud og gør saaledes! 22 Og
nu se, Herren har givet en løgnagtig Aand i disse dine
Profeters Mund; men Herren har talt ondt over dig. 23
Da gik Zedekias, Kna'anas Søn, frem, og slog Mika paa
Kinden og sagde: Hvor er den Vej, ad hvilken Herrens
Aand er gaaet bort fra mig til at tale med dig? 24 Og
Mika sagde: Se, du skal se det paa den Dag, naar du
gaar ind fra et Kammer i et andet for at skjule dig. 25 Da
sagde Israels Konge: Tager Mika og fører ham tilbage
til Amon, Stadens Befalingsmand, og til Joas, Kongens
Søn, 26 og siger: Saa siger Kongen: Sætter denne i
Fængsels Hus og bespiser ham med Trængsels Brød
og Trængsels Vand, indtil jeg kommer tilbage med
Fred. 27 Og Mika sagde: Dersom du kommer tilbage
med Fred, da har Herren ikke talt ved mig; og han
sagde: Hører, I Folk alle sammen! 28 Saa drog Israels
Konge og Josafat, Judas Konge, op imod Ramoth i
Gilead. 29 Og Israels Konge sagde til Josafat: Jeg vil
forklæde mig og gaa i Kampen, men tag du dine egne
Klæder paa; og Israels Konge forklædte sig, og de gik i
Kampen. 30 Men Kongen af Syrien bød de Øverste for
Vognene, som han havde, og sagde: I skulle ikke stride
imod liden eller stor, uden imod Israels Konge alene. 31
Og det skete, der de Øverste for Vognene saa Josafat,
da sagde de: Han er Israels Konge; og de omringede
ham for at stride; men Josafat raabte, og Herren hjalp
ham, og Gud tilskyndede dem til at vende sig fra ham.
32 Og det skete, der de Øverste for Vognene saa, at
det ikke var Israels Konge, da vendte de tilbage fra
ham. 33 Og en Mand spændte Buen paa Lykke og
Fromme og skød Israels Konge imellem Remmene
og Panseret; da sagde han til Køresvenden: Vend din
Haand om og før mig ud af Hæren; thi jeg er saaret. 34
Og Kampen tog til paa den samme Dag, og Israels
Konge blev staaende i Vognen over for Syrerne indtil
Aftenen; og han døde ved den Tid, da Solen gik ned.

19 Men Josafat, Judas Konge, kom tilbage til sit
Hus med Fred til Jerusalem. 2 Og Jehu, Hananis
Søn, Seeren, gik ud imod ham og sagde til Kong
Josafat: Skal du hjælpe den ugudelige og elske dem,
som hade Herren? derfor er der Vrede over dig fra
Herrens Ansigt. 3 Dog er der nogle gode Ting fundne
hos dig, at du har borttaget Astartebillederne af Landet
og beredet dit Hjerte til at søge Gud. 4 Saa blev Josafat
i Jerusalem; og han drog ud igen iblandt Folket fra
Beersaba indtil Efraims Bjerg og førte dem tilbage til
Herren, deres Fædres Gud. 5 Og han beskikkede
Dommere i Landet, i alle Judas faste Stæder, i hver
Stad. 6 Og han sagde til Dommerne: Ser til, hvad I
gøre, thi I holde ikke Dom for et Menneske, men for
Herren; og han er med eder i Dommens Handel. 7
Derfor lader nu Herrens Frygt være over eder; tager
eder i Agt, i hvad I gøre; thi der er ingen Uret hos
Herren vor Gud, ej heller Persons Anseelse, ej heller
Gavers Annammelse. 8 Tilmed beskikkede Josafat
ogsaa i Jerusalem nogle af Leviterne og Præsterne
og af Øversterne for Fædrenehusene iblandt Israel til
at dømme i Herrens Sager og i Tvistigheder. Og de
vendte tilbage til Jerusalem. 9 Og han bød dem og
sagde: Gører saa i Herrens Frygt, trolig og med et
retskaffent Hjerte! 10 Og ved alle Tvistigheder, som
komme for eder og fra eders Brødre, som bo i deres
Stæder, imellem Blod og Blod, imellem Lov og Bud,
Skikke og Forskrifter, skulle I paaminde dem, at de ikke
blive skyldige for Herren, og der maatte komme en
Vrede over eder og over eders Brødre; gører saa, da
skulle I ikke blive skyldige. 11 Og se, Ypperstepræsten
Amaria er over eder i alle Herrens Sager og Sebadja,
Ismaels Søn, Fyrsten i Judas Hus, i alle Kongens
Sager, saa ere og Leviterne Fogeder for eders Ansigt;
værer frimodige og gører dette, og Herren skal være
med den gode.

20 Og det skete derefter, at Moabs Børn og Ammons
Børn og med dem nogle af Meuniterne kom imod
Josafat til Krig. 2 Og man kom og gav Josafat det til
Kende og sagde: Der kommer en stor Hob imod dig fra
hin Side Havet fra Syrien, og se, de ere i Hazezon-
Thamar, det er Engedi. 3 Og Josafat frygtede og vendte
sit Ansigt til at søge Herren og lod udraabe en Faste
over al Juda. 4 Og Juda samlede sig for at søge Hjælp
af Herren; ogsaa af alle Judas Stæder kom de for at
søge Herren. 5 Og Josafat stod i Judas og Jerusalems
Forsamling, i Herrens Hus foran den nye Forgaard, 6
og han sagde: Herre, vore Fædres Gud! er du ej selv
den Gud i Himmelen? ja, du er den, som regerer i alle
Hedningernes Riger, og i din Haand er Kraft og Vælde,
og der er ingen, som kan bestaa imod dig. 7 Har du
ikke, vor Gud! fordrevet dette Lands Indbyggere fra

dit Folk Israels Ansigt og givet det til Abrahams, din
Vens, Sæd evindelig? 8 Og de have boet derudi og
bygget dig en Helligdom deri for dit Navn og sagt: 9
Om Ulykke kommer over os, Sværd, Straffedom eller
Pest eller Hunger, skulle vi staa foran dette Hus og
for dit Ansigt (thi dit Navn er i dette Hus), og raabe til
dig i vor Nød, saa ville du høre og frelse! 10 Nu da,
se, Ammons Børn og Moab og de fra Sejrs Bjerg, hos
hvilke du ikke tilstedte Israel at drage igennem, der de
kom fra Ægyptens Land — thi de gik af Vejen for dem
og ødelagde dem ikke — 11 se, disse betale os det
med at komme for at udstøde os af din Ejendom, som
du har ladet os indtage til Eje. 12 Vor Gud! vil du ikke
holde Dom over dem? thi der er ingen Kraft i os imod
denne store Hob, som kommer imod os, og vi vide
ikke, hvad vi skulle gøre; men vore Øjne ere vendte
til dig. 13 Og al Juda stod for Herrens Ansigt ogsaa
deres smaa Børn, deres Hustruer og deres Sønner.
14 Men over Jehasiel, en Søn af Sakaria, der var en
Søn af Benaja, der var en Søn af Jejel, en Søn af
Matthania, Leviten af Asafs Børn, kom Herrens Aand
midt iblandt Forsamlingen, 15 og han sagde: Giver
Agt, alle I af Juda og I, Indbyggere i Jerusalem, og du,
Kong Josafat! saa sagde Herren til eder: I skulle ikke
frygte og ikke ræddes for denne store Hob, thi Krigen
er ikke eders, men Guds. 16 I Morgen skulle I drage
ned imod dem; se, de drage op ad Opgangen til Ziz, og
I skulle finde dem ved Enden af Dalen lige over for
Jeruels Ørk. 17 Det skal ikke være eders Sag at stride
her, stiller eder hen, bliver staaende og ser, hvorledes
Herren frelser eder, o Juda og Jerusalem! I skulle ikke
frygte og ikke ræddes, drager i Morgen ud imod dem,
thi Herren skal være med eder. 18 Da bøjede Josafat
sit Ansigt ned til Jorden, og al Juda og Indbyggerne
i Jerusalem faldt ned for Herrens Ansigt, at nedbøje
sig for Herren. 19 Og Leviterne af Kahathiternes Børn
og af Koriternes Børn stode op at love Herren, Israels
Gud, med overmaade høj Røst. 20 Og de stode tidligt
op om Morgenen og droge ud til Thekoas Ørk; og
der de droge ud, stod Josafat og sagde: Hører mig,
Juda, og I, Indbyggere i Jerusalem! tror paa Herren
eders Gud, saa skulle I være sikre, tror paa hans
Profeter, saa skulle I faa Lykke. 21 Og han raadførte
sig med Folket og beskikkede Sangere for Herren,
at de skulde love den hellige Majestæt, og, naar de
droge ud frem for de bevæbnede, da skulde de sige:
Lover Herren, thi hans Miskundhed er evindelig. 22
Og den Tid de begyndte med Frydeskrig og Lovsang,
lod Herren et Baghold komme over Ammons Børn,
Moab og dem fra Sejrs Bjerg, som vare komne imod
Juda, og de kæmpede med hinanden. 23 Thi Ammons
Børn og Moab stode imod Indbyggerne af Sejrs Bjerg
for at bandlyse og ødelægge dem; og der de havde
gjort Ende paa Indbyggerne af Sejr, hjalp de den ene
den anden med at ødelægge hinanden. 24 Der Juda
var kommen til Bjerghøjden ved Ørken, da vendte
de deres Ansigter over imod Hoben, og se, der laa
de døde Kroppe, som vare faldne til Jorden, og der
var ingen undkommen. 25 Og Josafat og hans Folk
kom for at røve deres Bytte, og de fandt hos dem i
Mangfoldighed baade Gods hos de døde Kroppe og
kosteligt Tøj, og de toge for sig, saa de ikke kunde
bære det; og de røvede Bytte i tre Dage, thi der var
meget. 26 Og paa den fjerde Dag forsamledes de i
Lovsangsdalen, thi der lovede de Herren; derfor kaldte
de samme Steds Navn Lovsangsdal indtil denne Dag.
27 Siden vendte hver Mand af Juda og Jerusalem om,
og Josafat fremmerst for dem, for at drage tilbage til
Jerusalem med Glæde; thi Herren havde givet dem
Glæde over deres Fjender. 28 Og de kom til Jerusalem
med Psaltre og med Harper og med Basuner op til
Herrens Hus. 29 Og Frygt for Gud kom over alle
Landenes Riger, der de hørte, at Herren havde stridt
imod Israels Fjender. 30 Saa fik Josafats Rige Hvile, og
hans Gud skaffede ham Rolighed trindt omkring. 31 Og
Josafat regerede over Juda; han var fem og tredive
Aar gammel, der han blev Konge, og regerede fem
og tyve Aar i Jerusalem, og hans Moders Navn var
Asuba, Silhis Datter. 32 Og han vandrede i Asas, sin
Faders, Vej og veg ikke fra den, idet han gjorde det,
som var ret for Herrens Øjne. 33 Dog bleve Højene ikke
borttagne; thi Folket havde endnu ikke rettelig beredet
deres Hjerte for deres Fædres Gud. 34 Men det øvrige
af Josafats Handeler, de første og de sidste, se, de
Ting ere skrevne i Jehu, Hananis Søns, Krønike, som
er indrykket i Israels Kongers Bog. 35 Men derefter
forbandt Josafat, Judas Konge, sig med Ahasia, Israels
Konge; denne var ugudelig i sine Gerninger. 36 Og han
forbandt sig med ham om at udruste Skibe, som skulde
fare til Tharsis, og de udrustede Skibe i Ezion-Geber.
37 Men Elieser, Dodavas Søn, fra Maresa, spaaede
imod Josafat og sagde: Fordi du forbandt dig med
Ahasia, har Herren sønderrevet, hvad du har for; da
bleve Skibene sønderslagne, og de formaaede ikke at
fare til Tharsis.

21 Og Josafat laa med sine Fædre og blev begraven
hos sine Fædre i Davids Stad, og hans Søn
Joram blev Konge i hans Sted. 2 Og han havde Brødre,
Sønner af Josafat: Asaria og Jehiel og Sakaria og
Asaria og Mikael og Sefatja; alle disse vare Josafats,
Israels Konges, Sønner. 3 Og deres Fader gav dem
mange Gaver af Sølv og af Guld og kostbare Sager,
tillige med faste Stæder i Juda; men Riget gav han
Joram, thi han var den førstefødte. 4 Og der Joram
havde overtaget sin Faders Rige og havde befæstet sig,

slog han alle sine Brødre ihjel med Sværdet, ja ogsaa
nogle af de Øverste i Israel. 5 Joram var to og tredive
Aar gammel, der han blev Konge, og regerede otte Aar
i Jerusalem. 6 Og han vandrede i Israels Kongers Vej,
ligesom Akabs Hus gjorde; thi Akabs Datter var hans
Hustru; og han gjorde det, som var ondt for Herrens
Øjne. 7 Dog vilde Herren ikke ødelægge Davids Hus
for den Pagts Skyld, som han havde gjort med David,
og saaledes som han havde sagt, at han vilde give ham
og hans Sønner et Lys alle Dage. 8 I hans Dage faldt
Edom af fra Judas Herredømme, og de satte en Konge
over sig. 9 Derfor drog Joram over med sine Øverster
og alle Vognene med ham, og han gjorde sig rede om
Natten og slog Edom, som var trindt omkring ham, og
de Øverste for deres Vogne. 10 Dog faldt Edom af fra
Judas Herredømme indtil denne Dag; da faldt ogsaa
Libna paa samme Tid af fra hans Herredømme; thi
han forlod Herren, sine Fædres Gud. 11 Han gjorde
ogsaa Høje paa Judas Bjerge og forførte Indbyggerne i
Jerusalem til at bole, ja han drev Juda dertil. 12 Og der
kom en Skrivelse til ham fra Elias, Profeten, hvori han
sagde: Saa siger Herren, din Fader Davids Gud: Fordi
du ikke har vandret i din Fader Josafats Veje, ej heller
i Asas, Judas Konges, Veje; 13 men du har vandret
i Israels Kongers Vej og forført Juda og Jerusalems
Indbyggere til at bole efter Akabs Hus's Bolerier, og du
tilmed har ihjelslaget dine Brødre af din Faders Hus,
hvilke vare bedre end du: 14 Se, derfor skal Herren slaa
dit Folk og dine Børn og dine Hustruer og alt dit Gods
med stor Plage 15 og dig selv med mange Smerter,
ved en Sygdom i dine Indvolde, indtil dine Indvolde gaa
ud formedelst Smerten, der skal vare fra Dag til Dag.
16 Saa opvakte Herren imod Joram Filisternes Aand og
de Arabers, som bo ved Siden af Morianerne. 17 Og de
droge op i Juda og brøde ind derudi og bortførte alt
Godset, som fandtes i Kongens Hus og tilmed hans
Sønner og hans Hustruer; og han beholdt ikke en Søn
tilovers uden Joakas, den yngste af hans Sønner. 18
Og efter alt dette plagede Herren ham i hans Indvolde
med Smerte, saa at der var ingen Lægedom. 19 Og det
holdt ved fra Dag til Dag, og ved Enden af det andet
Aar, da gik hans Indvolde ud under hans Sygdom, saa
at han døde i gruelige Smerter; og hans Folk brændte
intet til hans Ære, saaledes som de havde gjort for
hans Fædre. 20 Han var to og tredive Aar gammel, der
han blev Konge, og regerede otte Aar i Jerusalem, og
han vandrede saa, at ingen havde Længsel efter ham,
og de begrove ham i Davids Stad, men ikke iblandt
Kongernes Grave.

22 Og Indbyggerne i Jerusalem gjorde Ahasia, hans
yngste Søn, til Konge i hans Sted; thi den Trop,
som kom med Araberne til Lejren, havde ihjelslaaet
alle de første; og Ahasia, Jorams Søn, regerede søm
Konge i Juda. 2 Ahasia var to og fyrretyve Aar gammel,
der han blev Konge, og regerede et Aar i Jerusalem,
og hans Moders Navn var Athalia, Omris (Søns) Datter.
3 Og han vandrede i Akabs Hus's Veje; thi hans Moder
var hans Raadgiver til at handle ugudeligt. 4 Og han
gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne ligesom
Akabs Hus; thi de vare hans Raadgivere efter hans
Faders Død til Fordærvelse for ham. 5 Han vandrede
ogsaa efter deres Raad og drog med Joram, Israels
Konge, Akabs Søn, i Krig imod Hasael, Kongen af
Syrien, imod Ramoth i Gilead; men Syrerne sloge
Joram. 6 Og han vendte tilbage for at lade sig læge
i Jisreel af de Saar, som de havde slaget ham ved
Rama, der han stred med Hasael, Kongen af Syrien; og
Asaria, Jorams Søn, Judas Konge, drog ned at besøge
Joram, Akabs Søn, i Jisreel, thi han laa syg. 7 Og af
Gud var Ahasias Undergang, saa at han kom til Joram;
thi der han kom, da drog han ud med Joram imod Jehu,
Nimsis Søn, som Herren havde salvet til at udrydde
Akabs Hus. 8 Og det skete, da Dommen udførtes
af Jehu imod Akabs Hus, da traf han de Øverste af
Juda og Ahasias Brodersønner, som tjente Ahasia, og
slog dem ihjel. 9 Siden ledte han efter Ahasia, og de
grebe ham, da han havde skjult sig i Samaria, og de
førte ham til Jehu og dræbte ham og begrove ham;
thi de sagde: Han er en Søn af Josafat, som søgte
Herren af sit ganske Hjerte; og der var ingen af Ahasias
Hus, som formaaede at overtage Riget. 10 Der Athalia,
Ahasias Moder, saa, at hendes Søn var død, da gjorde
hun sig rede og udryddede hele den kongelige Slægt i
Judas Hus. 11 Men Josabeath, Kongens Datter, tog
Joas, Ahasias Søn, og stjal ham midt ud fra Kongens
Sønner, som bleve dræbte, og satte ham med sin
Amme i Sengekammeret; og Josabeath, Kong Jorams
Datter, Præsten Jojadas Hustru, skjulte ham (thi hun
var Ahasias Søster) for Athalias Ansigt, saa at hun ikke
fik ham dræbt. 12 Og han var skjult hos dem i Guds
Hus seks Aar; men Athalia var Dronning i Landet.

23 Men i det syvende Aar tog Jojada Mod til sig og
tog de Øverste over hundrede, nemlig Asaria,
Jerohams Søn, og Ismael, Johanans Søn, og Asaria
og Maefeja, Adajas Søn, Obeds Søn, og Elisafat,
Sikris Søn, i Pagt med sig. 2 Og de droge omkring i
Juda og samlede Leviterne af alle Judas Stæder og
Øversterne for Fædrenehusene iblandt Israel, og de
kom til Jerusalem. 3 Og hele Forsamlingen gjorde en
Pagt med Kongen i Guds Hus, og han sagde til dem:
Se, Kongens Søn skal være Konge, saaledes som
Herren sagde om Davids Sønner. 4 Dette er det, som I
skulle gøre: Den tredje Part af eder, de, som træde
til om Sabbaten af Præsterne og af Leviterne skulle

være Portnere ved Dørtærsklerne. 5 Og den tredje
Part skal være i Kongens Hus, og den tredje Part ved
Grundporten; men alt Folket skal være i Herrens Hus's
Forgaarde. 6 Men ingen skal komme ind i Herrens
Hus uden Præsterne og Leviterne, som der tjene, de
skulle gaa ind, thi de ere hellige; men alt Folket skal
tage Vare paa, hvad Herren vil have varetaget. 7 Og
Leviterne skulle omgive Kongen trindt omkring, hver
med sine Vaaben i sin Haand, og hvo som kommer til
Huset, skal dræbes, men værer I hos Kongen, naar
han gaar ind, og riaar han gaar ud. 8 Og Leviterne og
hele Juda gjorde efter alt det, som Jojada, Præsten,
havde befalet, og de toge hver sine Mænd, som traadte
til paa Sabbaten, tillige med dem, som traadte af paa
Sabbaten; thi Jojada, Præsten, lod ikke Skifterne gaa
bort. 9 Og Jojada, Præsten, gav de Øverste over
hundrede Spyd og smaa Skjolde og andre Skjolde,
som havde hørt Kong David til, og som vare i Guds
Hus. 10 Og han opstillede alt Folket, saa hver havde
sit Vaaben i sin Haand, fra den højre Side af Huset
indtil den venstre Side af Huset, hen imod Alteret og
hen imod Huset, hos Kongen, trindt omkring. 11 Siden
førte de Kongesønnen ud og satte Kronen paa ham og
overgave ham Vidnesbyrdet og gjorde ham til Konge;
og Jojada og hans Sønner salvede ham, og de sagde:
Kongen leve! 12 Der Athalia hørte Røsten af Folket,
som løb til og lovede Kongen, da kom hun til Folket
i Herrens Hus. 13 Og hun saa, og se, Kongen stod
paa sin Forhøjning ved Indgangen, og de Øverste og
Basunerne vare om Kongen, og alt Folket i Landet
var glad og blæste i Basuner, og Sangerne vare til
Stede med Sanginstrumenter, og de, som kundgjorde,
at man skulde synge Lovsang; da sønderrev Athalia
sine Klæder og sagde: Oprør! Oprør! 14 Men Jojada,
Præsten, lod de Øverste over hundrede, som vare
beskikkede over Hæren, gaa ud og sagde til dem:
Fører hende ud uden for Rækkerne, og hvo som følger
hende, skal dræbes med Sværd; thi Præsten havde
sagt: I skulle ikke dræbe hende i Herrens Hus. 15 Og
de gjorde Plads for hende til begge Sider, og hun kom
til Indgangen til Hesteporten ved Kongens Hus, og
de dræbte hende der. 16 Og Jojada gjorde en Pagt
imellem sig og imellem alt Folket og imellem Kongen,
at de skulde være Herrens Folk. 17 Siden gik alt Folket
ind i Baals Hus og nedbrøde det og sønderbrøde
hans Altre og hans Billeder, og de ihjelsloge Matthan,
Baals Præst, for Altrene. 18 Og Jojada beskikkede
Tilsyn i Herrens Hus ved Præsterne, Leviterne, hvilke
David havde fordelt til Herrens Hus, for at ofre Herren
Brændofre, som skrevet er i Moses Lov, med Glæde og
med Sang efter Davids Indretning. 19 Han beskikkede
og Portnere ved Herrens Hus's Porte, at ingen, som
var uren ved nogen Ting, maatte komme derind. 20 Og
han tog de Øverste over hundrede og de mægtige og
dem, som herskede iblandt Folket, og alt Folket fra
Landet, og han førte Kongen ned fra Herrens Hus, og
de kom midt igennem den høje Port til Kongens Hus;
og de satte Kongen paa den kongelige Trone. 21 Og alt
Folket fra Landet var glad, og Staden var rolig, efter at
de havde dræbt Athalia med Sværdet.

24 Joas var syv Aar gammel, der han blev Konge,
og regerede fyrretyve Aar i Jerusalem, og hans
Moders Navn var Zibna fra Beersaba. 2 Og Joas
gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, i alle Præsten
Jojadas Dage. 3 Og Jojada tog ham to Hustruer, og
han avlede Sønner og Døtre. 4 Og det skete derefter,
at det laa Joas paa Hjerte at forny Herrens Hus. 5 Og
han samlede Præsterne og Leviterne og sagde til dem:
Drager ud til Judas Stæder og samler Penge ind af al
Israel til at udbedre eders Guds Hus Aar for Aar, og
I skulle skynde eder med Gerningen; men Leviterne
skyndte sig ikke. 6 Da kaldte Kongen ad Jojada, den
Ypperstepræst, og sagde til ham: Hvorfor giver du ikke
Agt paa Leviterne, at de fra Juda og Jerusalem bringe
det Paalæg, som Mose, Herrens Tjener, og Israels
Menighed har bestemt, ind til Vidnesbyrdets Paulun? 7
Thi under den ugudelige Athalia havde hendes Sønner
gjort Brud paa Guds Hus; ja endog alt det, som var
helliget til Herrens Hus, havde de anvendt til Baalerne.
8 Da befalede Kongen, og de gjorde en Kiste, og de
satte den udenfor i Herrens Hus's Port. 9 Og de lode
udraabe i Juda og i Jerusalem, at de skulde bringe for
Herren det Paalæg, som Mose, Guds Tjener, havde
lagt paa Israel i Ørken. 10 Da bleve alle Øverster og
alt Folket glade, og de bragte det ind og lagde det i
Kisten, indtil alt var kommet ind. 11 Og det skete, naar
man ved Leviterne bragte Kisten ind efter Kongens
Befaling, og man da saa, at der var mange Penge i
den, da kom Kongens Skriver og Ypperstepræstens
Befalingsmand, og de tømte Kisten og bare den hen
og satte den igen paa sit Sted; saa gjorde de Dag
for Dag og samlede Penge i Mangfoldighed. 12 Og
Kongen og Jojada gav dem til den, som havde at gøre
med Gerningen i Herrens Hus's Tjeneste, og de lejede
Stenhuggere og Tømmermænd til at fornye Herrens
Hus, saa og Mestre til at arbejde i Jern og Kobber, til at
udbedre Herrens Hus. 13 Saa arbejdede Folkene, og
Udbedringen af det, der arbejdedes paa, gik frem ved
deres Haand; og de satte Guds Hus i Stand efter dets
Maal og gjorde det stærkt. 14 Og der de havde fuldendt
det, bragte de de øvrige Penge frem for Kongens og
Jojadas Ansigt, og for disse gjorde man Redskaber til
Herrens Hus, Redskaber til Tjenesten og til at ofre,
Røgelseskaaler og Guldkar og Sølvkar; og de ofrede
stedse Brændofre i Herrens Hus alle Jojadas Dage.

15 Og Jojada blev gammel og mæt af Dage og døde;
han var hundrede og tredive Aar gammel, der han
døde. 16 Og de begrove ham i Davids Stad iblandt
Kongerne, fordi han havde gjort godt i Israel og imod
Gud og hans Hus. 17 Men efter Jojadas Død kom
de Øverste af Juda og nedbøjede sig for Kongen;
da føjede Kongen dem. 18 Saa forlode de Herrens,
deres Fædres Guds, Hus og tjente Astartebillederne
og Afguderne; og der kom en Vrede over Juda og
Jerusalem for denne deres Syndeskyld. 19 Og han
sendte Profeter til dem at omvende dem til Herren;
og disse vidnede for dem, men de vilde ikke høre
dem. 20 Og Guds Aand iførte sig Sakaria, Præsten
Jojadas Søn, og han stod oven over Folket og sagde
til dem: Saa sagde Gud: Hvorfor overtræde I Herrens
Bud? derfor skulle I ikke være lykkelige, thi I have
forladt Herren, og han har forladt eder. 21 Men de
sammensvore sig imod ham og stenede ham med
Stene, efter Kongens Bud, i Forgaarden til Herrens
Hus. 22 Og Kong Joas kom ikke den Miskundhed i Hu,
som Jojada, hans Fader, havde gjort imod ham, men
slog hans Søn ihjel; og der denne døde, sagde han:
Herren skal se og hjemsøge det. 23 Og det skete, der
Aaret var omme, drog Syrernes Hær op imod ham, og
de kom til Juda og Jerusalem og udryddede af Folket
alle Folkets Øverster, og de sendte alt deres Rov til
Kongen af Damaskus. 24 Skønt Syrernes Hær kom
med faa Mænd, gav Herren dog en saare stor Hær
i deres Haand, fordi den havde forladt Herren, sine
Fædres Gud; og de udførte Straffedommene over Joas.
25 Og der de vare dragne fra ham, hvem de forlode i en
svar Sygdom, indgik hans Tjenere et Forbund imod
ham for Præsten Jojadas Sønners Blods Skyld, og de
sloge ham ihjel paa hans Seng, og han døde; og de
begrove ham i Davids Stad; men de begrove ham ikke i
Kongernes Grave. 26 Og de, som indgik Forbund imod
ham, vare: Sabad, Simeaths den ammonitiske Kvindes
Søn, og Josabad, Simriths den moabitiske Kvindes
Søn. 27 Og hvad angaar hans Sønner og den svare
Byrde, som var lagt paa ham, og Grundforbedringen af
Guds Hus, se, om alt dette er skrevet i Kongernes Bogs
Historie. Og hans Søn Amazia blev Konge i hans Sted.

25 Amazia var fem og tyve Aar gammel, der han blev
Konge, og regerede ni og tyve Aar i Jerusalem,
og hans Moders Navn var Joadan fra Jerusalem. 2
Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne,
dog ikke af fuldt Hjerte. 3 Og det skete, der Riget
befæstedes under ham, da slog han sine Tjenere ihjel,
som havde ihjelslaget Kongen, hans Fader. 4 Men
han dræbte ikke deres Børn; thi han gjorde, saaledes
som er skrevet i Loven i Moses Bog, det, som Herren
bød, sigende: Forældre skulle ikke dø for Børnene, og
Børnene skulle ikke dø for Forældrene; men de skulle
dø hver for sin Synds Skyld. 5 Og Amazia samlede
Juda og opstillede dem efter deres Fædres Hus, efter
Øverster over tusinde og efter Øverster over hundrede,
hele Juda og Benjamin; og han talte dem, fra tyve
Aar gamle og derover, og fandt af dem tre Hundrede
Tusinde udvalgte, som kunde drage ud i Strid, og som
kunde føre Spyd og Skjold. 6 Tilmed lejede han af
Israel hundrede Tusinde, vældige til Strid, for hundrede
Centner Sølv. 7 Men der kom en Guds Mand til ham
og sagde: O Konge! lad ikke Israels Hær drage med
dig; thi Herren er ikke med Israel eller med nogen af
Efraims Børn. 8 Men kom du alene, udfør det selv,
styrk dig til Krigen: Gud skulde ellers lade dig falde for
Fjendens Ansigt, thi der er Kraft i Gud til at hjælpe og til
at lade falde. 9 Og Amazia sagde til den Guds Mand:
Hvad skal man da gøre med de hundrede Centner, som
jeg har givet den Trop af Israel? Og den Guds Mand
sagde: Herren har meget mere at give dig end dette.
10 Da fraskilte Amazia den Trop, som var kommen til
ham af Efraim, for at de kunde gaa til deres Hjem;
men deres Vrede optændtes saare imod Juda, og de
vendte tilbage til deres Hjem med fnysende Vrede.
11 Og Amazia viste sig stærk og førte sit Folk ud og
drog til Saltdalen og slog af Sejrs Børn ti Tusinde. 12
Tilmed fangede Judas Børn ti Tusinde levende og førte
dem op paa Klippens Top, og de kastede dem ned
fra Klippens Top, saa de alle sammen bleve knuste.
13 Men de Folk af den Trop, som Amazia lod vende
tilbage, at de ikke skulde drage i Krig med ham, de faldt
ind i Judas Stæder fra Samaria og indtil Beth-Horon, og
de sloge af dem tre Tusinde og gjorde et stort Bytte. 14
Thi det skete, der Amazia kom tilbage efter at have
slaaet Edomiterne, at han førte Sejrs Børns Guder
med sig og tog sig dem til Guder og tilbad for deres
Ansigt og gjorde Røgelse for dem. 15 Da optændtes
Herrens Vrede imod Amazia, og han sendte en Profet til
ham, og han sagde til ham: Hvorfor søger du det Folks
Guder, som ikke kunde redde deres Folk af din Haand?
16 Men det skete, der han talte til ham, da sagde han til
ham: Mon vi have sat dig til Kongens Raadgiver? lad
du af! hvorfor skulle de slaa dig ihjel? Da lod Profeten
af og sagde: Jeg fornemmer, at Gud har besluttet at
ødelægge dig, fordi du gjorde dette og ikke adlød mit
Raad. 17 Og Amazia, Judas Konge, holdt Raad og
sendte Bud til Joas, en Søn af Joakas, der var en Søn
af Jehu, Israels Konge, og lod sige: Kom og lader os se
hinandens Ansigt! 18 Men Joas, Israels Konge, sendte
til Amazia, Judas Konge, og lod sige: Tornebusken,
som er paa Libanon, sendte til Cedertræet, som er paa
Libanon, og lod sige: Giv min Søn din Datter til Hustru;
men vilde Dyr paa Marken, som vare paa Libanon,
gik over og nedtraadte Tornebusken. 19 Du siger:

Se, du har slaget Edomiterne, og dit Hjerte gør dig
hovmodig, saa du vil æres; nu, bliv i dit Hus; hvi søger
du Ulykke, at du skal falde, du og Juda med dig? 20
Men Amazia adlød ikke; thi det var af Gud, for at give
dem i Fjendehaand, fordi de havde søgt Edomiternes
Guder. 21 Saa drog Joas, Israels Konge, op, og de saa
hinandens Ansigt, han og Amazia, Judas Konge, ved
Beth-Semes, som hører til Juda. 22 Men Juda blev
slagen for Israels Ansigt, og de flyede hver til sine Telte.
23 Og Joas, Israels Konge, fangede Amazia, Judas
Konge, en Søn af Joas, der var en Søn af Joakas, ved
Beth-Semes; og han førte ham til Jerusalem og nedrev
Jerusalems Mur fra Efraims Port indtil Hjørneporten,
et Stykke paa fire Hundrede Alen. 24 Og han tog alt
Guldet og Sølvet og alle Redskaber, som fandtes i
Guds Hus, hos Obed-Edom, og Skattene i Kongens
Hus og Gidslerne, og han vendte tilbage til Samaria. 25
Og Amazia, Joas's Søn, Judas Konge, levede efter
Joas's, Joakas's Søns, Israels Konges Død, femten
Aar. 26 Men det øvrige af Amazias Handeler, de første
og de sidste, se, ere de Ting ikke skrevne i Judas og
Israels Kongers Bog? 27 Og fra den Tid, der Amazia
veg af fra Herren, da indgik de et Forbund imod ham i
Jerusalem, og han flyede til Lakis; da sendte de efter
ham til Lakis og dræbte ham der. 28 Og de førte ham
paa Heste og begrove ham hos hans Fædre i Judas
Stad.

26 Da tog alt Judas Folk Ussia, da han var seksten
Aar gammel, og de gjorde ham til Konge i hans
Faders Amazias Sted. 2 Han byggede Eloth og bragte
den til Juda igen, efter at Kongen laa hos sine Fædre.
3 Ussia var seksten Aar gammel, der han blev Konge,
og regerede to og halvtredsindstyve Aar i Jerusalem;
og hans Moders Navn var Jekolia fra Jerusalem. 4
Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, efter
alt det, som hans Fader Amazia gjorde. 5 Og han
søgte Gud i Sakarias Dage, og denne forstod sig paa
Guds Syner; og i de Dage, han søgte Herren, gav
Gud ham Lykke. 6 Thi han drog ud og stred imod
Filisterne og nedrev Murene i Gath og Murene i Jabne
og Murene i Asdod og byggede Stæder ved Asdod og
iblandt Filisterne. 7 Og Gud hjalp ham imod Filisterne
og imod de Araber, som boede i Gur-Baal, og imod
Meuniterne. 8 Og Ammoniterne gave Ussia Skænk, og
han blev navnkundig indtil Ægypten, thi han blev saare
mægtig. 9 Tilmed byggede Ussia Taarne i Jerusalem
ved Hjørneporten og ved Dalporten og paa Hjørnet og
befæstede dem. 10 Han byggede og Taarne i Ørken
og udhuggede mange Brønde; thi han havde meget
Kvæg, baade i Lavlandet og paa Sletten, Agerdyrkere
og Vingaardsmænd paa Bjergene og paa de frugtbare
Marker; thi han var en Elsker af Jordbrug. 11 Og Ussia
havde en Hær, som kunde føre Krig, og som tropvis
drog ud i Strid, efter det Mandtal, som var optaget af
Skriveren Jejel og af Fogeden Maeseja under Tilsyn af
Hanania, en af Kongens Øverster. 12 Det hele Tal af de
Øverste for Fædrenehusene, af de vældige til Strid, var
to Tusinde og seks Hundrede. 13 Og Stridshæren under
deres Haand var tre Hundrede Tusinde og syv Tusinde
og fem Hundrede, som kunde føre Krig med vældig
Kraft til at hjælpe Kongen imod Fjenden. 14 Og Ussia
beredte for dem, for den ganske Hær, Skjolde og Spyd
og Hjelme og Pansere og Buer og Slyngestene. 15 Han
indrettede ogsaa i Jerusalem kunstige Krigsredskaber,
udtænkte af Kunstnere, for at sætte dem paa Taarnene
og paa Hjørnerne, for at udskyde Pile og store Stene;
og hans Navn kom ud indtil langt fraliggende Steder,
fordi han vidunderligt blev hjulpen, indtil han blev stærk.
16 Men der han var bleven stærk, ophøjede hans Hjerte
sig, indtil han handlede fordærveligt, og han forgreb sig
imod Herren sin Gud og gik ind i Herrens Tempel for
at gøre Røgelse paa Røgofferalteret. 17 Men Asaria,
Præsten, og firsindstyve Herrens Præster med ham,
duelige Folk, gik ind efter ham. 18 Og de stode Kong
Ussia imod og sagde til ham: Ussia! at gøre Røgoffer
for Herren hører ikke dig til, men Præsterne, Arons
Børn, som ere helligede til at gøre Røgoffer; gak ud af
Helligdommen, thi du forgriber dig, og det bliver dig
ikke til Ære for Gud Herren. 19 Da blev Ussia vred,
og han havde et Røgelsekar i Haanden til at gøre
Røgoffer; og som han blev vred paa Præsterne, da
brød Spedalskheden frem i hans Pande i Præsternes
Paasyn i Herrens Hus ved Røgofferalteret. 20 Og
Asaria, den Yppersteprræst, og alle Præsterne vendte
Ansigtet imod ham, og se, da var han spedalsk i sin
Pande, og de hastede med ham derfra; ja, han skyndte
sig selv ogsaa at gaa ud, thi Herren havde slaget ham.
21 Saa var Kong Ussia spedalsk indtil sin Dødsdag
og boede spedalsk udi et særskilt Hus, thi han var
udelukket fra Herrens Hus; og Jotham, hans Søn,
var over Kongens Hus og dømte Folket i Landet. 22
Men det øvrige af Ussias Handeler, de første og de
sidste, har Profeten Esajas, Amoz's Søn, beskrevet. 23
Og Ussia laa med sine Fædre, og de begrove ham
hos hans Fædre i den Begravelsesager, som hørte
Kongerne til; thi de sagde: Han er spedalsk; og Jotham,
hans Søn, blev Konge i hans Sted!

27 Jotham var fem og tyve Aar gammel, der han blev
Konge, og regerede seksten Aar i Jerusalem, og
hans Moders Navn var Jerusa, Zadoks Datter. 2 Og
han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, efter
alt det, som Ussia, hans Fader, havde gjort, kun kom
han ikke i Herrens Tempel; og Folket handlede endnu
fordærveligt. 3 Han byggede den øverste Port paa

Herrens Hus, han byggede og meget paa Ofels Mur.
4 Tilmed byggede han Stæder paa Judas Bjerg, og i
Skovene byggede han Slotte og Taarne. 5 Han stred
og imod Ammons Børns Konge og fik Overhaand over
dem, og Ammons Børn gave ham det samme Aar
hundrede Centner Sølv og ti Tusinde Kor Hvede og ti
Tusinde Kor Byg; dette gav Ammons Børn ham atter
baade i det andet og i det tredje Aar. 6 Saa blev Jotham
befæstet; thi han beredte sine Veje for Herren sin Guds
Ansigt. 7 Men det øvrige af Jothams Handeler og alle
hans Krige og hans Veje, se, de Ting ere skrevne i
Israels og Judas Kongers Bog. 8 Han var fem og tyve
Aar gammel, der han blev Konge, og regerede seksten
Aar i Jerusalem. 9 Og Jotham laa med sine Fædre, og
de begrove ham i Davids Stad; og hans Søn Akas blev
Konge i hans Sted.

28 Akas var tyve Aar gammel, der han blev Konge,
og regerede seksten Aar i Jerusalem og gjorde
ikke det, som var ret for Herrens Øjne som David hans
Fader. 2 Men han vandrede i Israels Kongers Veje,
tilmed gjorde han støbte Billeder for Baalerne. 3 Og han
gjorde Røgelse i Hinnoms Søns Dal og brændte sine
Sønner i Ilden efter de Hedningers Vederstyggeligheder,
hvilke Herren havde fordrevet fra Israels Børns Ansigt.
4 Tilmed ofrede han og gjorde Røgoffer paa de høje
Steder og paa Højene og under alle grønne Træer. 5
Derfor gav Herren hans Gud ham i Kongen af Syriens
Haand, saa at de sloge ham og bortførte en stor Hob af
hans Folk som Fanger og bragte dem til Damaskus; og
han blev ogsaa given i Kongen af Israels Haand, og
denne slog ham med et stort Slag. 6 Thi Peka, Remaljas
Søn, ihjelslog i Juda hundrede og tyve Tusinde paa een
Dag, alle vaabendygtige Folk, fordi de forlode Herren,
deres Fædres Gud. 7 Og Sikri, en vældig Mand af
Efraim, ihjelslog Maeseja, Kongens Søn, og Asrikam,
Forstanderen for Huset, og Elkana, den anden efter
Kongen. 8 Og Israels Børn førte af deres Brødre to
Hundrede Tusinde, Kvinder, Sønner og Døtre bort som
Fanger og røvede tilmed meget Bytte fra dem, og de
førte Byttet til Samaria. 9 Og her var der en Herrens
Profet, hvis Navn var Oded, og han gik ud imod den
Hær, som kom til Samaria, og sagde til dem: Se, efterdi
Herrens, eders Fædres Guds, Fortørnelse var over
Juda, gav han dem i eders Haand; men I have hugget
ned iblandt dem i Vrede; den er naaet indtil Himmelen.
10 Og nu sige I, at I ville Undertvinge Judas Børn og
Jerusalem til at være eders Trælle og Trælkvinder;
have ikke I, netop I, Skyld for Herren eders Gud? 11
Saa hører mig nu og sender de fangne tilbage, som
I have bortført fra eders Brødre; thi Herrens strenge
Vrede er over eder. 12 Da stode nogle Mænd af de
Øverste iblandt Efraims Børn, nemlig Asaria, Johanans
Søn, Berekia, Mesillemoths Søn, og Jehiskias, Sallums
Søn, og Amasa, Hadlajs Søn, op imod dem, som kom
fra Hæren. 13 Og de sagde til dem: I skulle ikke føre de
fangne herind; thi til Skyld over os for Herren tænke I at
forøge vore Synder og vor Skyld; thi vi have megen
Skyld paa os, og der er streng Vrede over Israel. 14
Da gave de bevæbnede Slip paa Fangerne og paa
Byttet for deres Øversters og den ganske Forsamlings
Ansigt. 15 Da stode de Mænd, som ere nævnede ved
Navn, op og toge de fangne, og alle nøgne iblandt
dem klædte de af Byttet, ja, de klædte dem og gave
dem Sko paa og gave dem at æde og gave dem at
drikke og salvede dem, og alle skrøbelige førte de paa
Asenerne, og de bragte dem til Jeriko, til Palmestaden
til deres Brødre, og de vendte tilbage til Samaria. 16
Paa den samme Tid sendte Kong Akas til Kongerne
af Assyrien, at de skulde hjælpe ham. 17 Fremdeles
vare og Edomiterne komne og havde slaget Juda og
ført nogle fangne bort. 18 Tilmed vare Filisterne faldne
ind i Stæderne i Lavlandet og imod Sønden i Juda og
havde indtaget Beth-Semes og Ajalon og Gederoth
og Soko og dens tilliggende Byer og Thimna og dens
tilliggende Byer og Gimso og dens tilliggende Byer,
og de boede der. 19 Thi Herren havde ydmyget Juda
for Akas's, Israels Konges, Skyld, fordi han havde
bragt Tøjlesløshed) i Juda og forgrebet sig saare imod
Herren. 20 Og Tilgath-Pilneser, Kongen af Assyrien,
kom til ham, og han ængstede ham, men styrkede ham
ikke. 21 Thi Akas tog en Del fra Herrens Hus og fra
Kongens Hus og fra Fyrsternes, og han gav Kongen af
Assyrien det, men det hjalp ham intet. 22 Ja, paa den
Tid denne ængstede ham, da blev han ved at forgribe
sig imod Herren; saadan var Kong Akas. 23 Thi han
ofrede til Damaskus's Guder, som havde slaget ham,
og sagde: Efterdi Syriens Kongers Guder have hjulpet
dem, da vil jeg ofre til dem, at de og maa hjælpe mig;
men de vare ham og al Israel til Fald. 24 Og Akas
samlede Guds Hus's Kar og sønderbrød Guds Hus's
Kar og lukkede Dørene paa Herrens Hus og gjorde sig
Altre i hvert Hjørne af Jerusalem. 25 Og i alle Stæder
i Juda gjorde han Høje til at gøre Røgelse for andre
Guder, og han opirrede Herren, sine Fædres Gud. 26
Men det øvrige af hans Handeler og alle hans Veje, de
første og de sidste, se, de Ting ere skrevne i Judas og
Israels Kongers Bog. 27 Og Akas laa med sine Fædre,
og de begrove ham i Staden Jerusalem, men de bragte
ham ikke ind i Israels Kongers Grave; og hans Søn
Ezekias blev Konge i hans Sted.

29 Ezekias var fem og tyve Aar gammel, der han blev
Konge, og regerede ni og tyve Aar i Jerusalem,
og hans Moders Navn var Abia, Sakarias Datter. 2 Og
han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, efter alt

det, som David hans Fader gjorde. 3 Han oplukkede i
sin Regerings første Aar, i den første Maaned, Dørene
til Herrens Hus og istandsatte dem. 4 Og han førte
Præsterne og Leviterne ind og samlede dem paa den
aabne Plads imod Østen. 5 Og han sagde til dem: Hører
mig, I Leviter! helliger eder selv nu, og helliger Herrens,
eders Fædres Guds, Hus, og bringer Urenheden bort
fra Helligdommen! 6 Thi vore Fædre have forsyndet sig
og gjort det onde for Herren vor Guds Øjne og forladt
ham, og de have vendt deres Ansigt bort fra Herrens
Tabernakel og vendt det Ryggen. 7 De have og tillukket
Dørene til Forhallen og udslukket Lamperne og ikke
røget Røgelse og ej ofret Brændoffer i Helligdommen
for Israels Gud. 8 Derfor er Herrens Vrede over Juda og
Jerusalem, og han har givet dem hen til Forfærdelse,
til Ødelæggelse og til Spot, ligesom I se med eders
Øjne. 9 Thi se, vore Fædre ere faldne for Sværdet;
tilmed ere vore Sønner og vore Døtre og vore Hustruer
bortførte i Fangenskab for denne Sags Skyld. 10 Nu
ligger det mig paa Hjerte at gøre en Pagt med Herren
Israels Gud, at hans strenge Vrede maa vendes fra
os. 11 Nu, mine Sønner! værer ikke efterladne; thi
Herren har udvalgt eder til at staa for hans Ansigt, for at
tjene ham og til at være dem, som tjene ham og gøre
Røgoffer. 12 Da gjorde Leviterne sig rede, Mahath,
Amasajs Søn, og Joel, Asarias Søn, af Kahathiternes
Børn; og af Meraris Børn, Kis, Abdis Søn, og Asaria,
Jehaleleels Søn; og af Gersoniterne, Joa, Simmas Søn,
og Eden, Joas Søn; 13 og af Elizafans Børn, Simri og
Jejel; og af Asafs Børn, Sakaria og Matthania; 14 og
af Hemans Børn, Jehiel og Simei; og af Jeduthuns
Børn, Semaja og Ussiel. 15 Og de samlede deres
Brødre og helligede sig selv og kom paa Kongens
Befaling efter Herrens Ord for at rense Herrens Hus.
16 Men Præsterne gik ind i det indre af Herrens Hus
til at rense, og de bragte al Urenhed, som de fandt
i Herrens Tempel, ud i Herrens Hus's Forgaard; og
Leviterne toge imod det for at bringe det ud udenfor til
Kedrons Bæk. 17 De begyndte paa den første Dag
i den første Maaned at hellige, og paa den ottende
Dag i samme Maaned gik de ind i Herrens Forhal og
helligede Herrens Hus i otte Dage, og de fuldendte
det paa den sekstende Dag i den første Maaned. 18
Siden gik de ind til Kong Ezekias og sagde: Vi have
renset hele Herrens Hus og Brændofferets Alter og
alt dets Redskab og Skuebrødenes Bord og alt dets
Redskab. 19 Og alle Redskaber, som Kong Akas havde
kastet bort, der han var Konge, der han forsyndede
sig, dem have vi sat i Stand og helliget, og se, de ere
foran Herrens Alter. 20 Da stod Kong Ezekias tidligt op
og samlede de Øverste i Staden og gik op til Herrens
Hus. 21 Og de førte frem syv Okser og syv Vædre og
syv Lam og syv Gedebukke til Syndoffer for Riget og
for Helligdommen og for Juda, og han sagde til Arons
Børn, Præsterne, at de skulde ofre paa Herrens Alter.
22 Da slagtede de Øksnene, og Præsterne toge imod
Blodet og stænkede det paa Alteret; de slagtede og
Vædrene og stænkede Blodet paa Alteret, i lige Maade
slagtede de Lammene og stænkede Blodet paa Alteret.
23 Derefter førte de Bukkene frem til Syndoffer for
Kongens og Forsamlingens Ansigt, og de lagde deres
Hænder paa dem. 24 Og Præsterne slagtede dem og
rensede med deres Blod Alteret fra Synd, til at gøre
Forligelse for hele Israel; thi Kongen havde sagt, at
Brændofferet og Syndofferet var for hele Israel. 25 Og
han beskikkede Leviterne i Herrens Hus med Cymbler,
med Psaltre og med Harper, efter Davids og Gads,
Kongens Seers, og Nathans, Profetens Befaling; thi
den Befaling var fra Herren, ved hans Profeter. 26 Og
Leviterne stode med Davids Instrumenter og Præsterne
med Basunerne. 27 Og Ezekias sagde til dem, at
de skulde ofre Brændofferet paa Alteret, og paa den
Tid Brændofferet begyndte, begyndte Herrens Sang
med Basunerne, og det efter Davids, Israels Konges,
Instrumenter. 28 Og den ganske Forsamling nedbøjede
sig, naar man sang Sangene og blæste i Basunerne, alt
sammen, indtil Brændofferet var fuldendt. 29 Og der de
vare færdige med at ofre, knælede de, Kongen og alle
de, som fandtes hos ham, og nedbøjede sig. 30 Siden
sagde Kong Ezekias og de Øverste til Leviterne, at man
skulde love Herren med Davids og Asafs, Seerens Ord;
og de lovede ham med Glæde og bøjede sig og tilbade.
31 Og Ezekias svarede og sagde: I have nu fyldt eders
Haand for Herren, kommer frem og fører Slagtofre og
Takofre til Herrens Hus; og Forsamlingen førte frem
Slagtofre og Takofre, og hver den, hvis Hjerte var villigt,
bragte Brændofre. 32 Og Tallet paa Brændofferet, som
Forsamlingen førte frem, var halvfjerdsindstyve Øksne,
hundrede Vædre, to Hundrede Lam, alt sammen Herren
til Brændoffer. 33 Og hvad der blev helliget, var seks
Hundrede Øksne og tre Tusinde Faar. 34 Dog Præsterne
vare faa og kunde ikke flaa alle Brændofrene, derfor
hjalp deres Brødre Leviterne dem, indtil den Gerning
blev fuldendt, og indtil Præsterne havde helliget sig; thi
Leviterne vare oprigtigere af Hjertet til at hellige sig end
Præsterne. 35 Tilmed var Brændofferet ogsaa meget,
tillige Fedtstykkerne til Takofrene, samt Drikofrene til
Brændofferet. Saa blev. Tjenesten beskikket i Herrens
Hus. 36 Og Ezekias og alt Folket glædede sig over det,
at Gud havde gjort Folket beredvilligt; thi den Gerning
skete hastelig.

30 Siden sendte Ezekias til al Israel og Juda og
skrev ogsaa Breve til Efraim og Manasse, at de
skulde komme til Herrens Hus i Jerusalem, at holde
Herren, Israels Gud, Paaske. 2 Thi Kongen havde

holdt et Raad med sine Fyrster og hele Forsamlingen
i Jerusalem, at de vilde holde Paaske i den anden
Maaned. 3 Thi de kunde ikke holde den til den rette
Tid; thi Præsterne havde ikke helliget sig i tilstrækkeligt
Antal, og Folket var ikke samlet til Jerusalem. 4 Og den
Sag syntes ret for Kongens Øjne og for den ganske
Forsamlings Øjne. 5 Og de toge den Bestemmelse, at
de vilde lade udraabe igennem al Israel fra Beersaba
og indtil Dan, at de skulde komme og holde Herren,
Israels Gud, Paaske i Jerusalem; thi de havde ikke
holdt den i noget stort Antal, som det var foreskrevet.
6 Og Løberne gik med Breve fra Kongens og hans
Øversters Haand igennem al Israel og Juda og efter
Kongens Befaling og sagde: I Israels Børn! vender om
til Herren, Abrahams, Isaks og Israels Gud, saa skal
han vende sig om til de undkomne, som ere blevne
tilovers for eder fra Assyriens Kongers Haand. 7 Og
værer ikke som eders Fædre og som eders Brødre, der
forgrebe sig imod Herren, deres Fædres Gud; derfor
gav han dem hen til en Ødelæggelse, saaledes som
I se. 8 Nu, forhærder ikke eders Nakke som eders
Fædre, giver Herren Haanden og kommer til hans
Helligdom, som han har helliget evindelig, og tjener
Herren eders Gud, saa skal hans strenge Vrede vende
sig fra eder. 9 Thi naar I omvende eder til Herren, skulle
eders Brødre og eders Børn finde Barmhjertighed for
deres Ansigt, som holde dem fangne, saa at de skulle
komme tilbage til dette Land; thi Herren eders Gud
er naadig og barmhjertig og skal ikke lade sit Ansigt
vige fra eder, dersom I omvende eder til ham. 10 Og
Løberne gik fra den ene Stad til den anden i Efraims og
Manasses Land og indtil Sebulon; men man lo ad dem
og bespottede dem. 11 Dog nogle af Aser og Manasse
og af Sebulon ydmygede sig og kom til Jerusalem. 12
Guds Haand var og over Juda, saa at han gav dem et
Hjerte til at gøre efter Kongens og de Øverstes Bud,
efter Herrens Ord. 13 Og der samledes meget Folk
til Jerusalem for at holde de usyrede Brøds Højtid i
den anden Maaned, en saare stor Forsamling. 14 Og
de gjorde sig rede og borttoge Altrene, som vare i
Jerusalem, og de borttoge alle Røgelsekar og kastede
dem i Kedrons Bæk. 15 Og de slagtede Paaskelammet
den fjortende Dag i den anden Maaned; og Præsterne
og Leviterne bleve skamfulde, og de helligede sig og
førte Brændofre til Herrens Hus. 16 Og de stode paa
deres Sted, efter deres Skik, efter Moses, den Guds
Mands Lov; Præsterne stænkede Blodet, hvilket de
modtoge af Leviternes Haand. 17 Thi der var mange
i Forsamlingen, som ikke havde helliget sig, derfor
slagtede Leviterne Paaskelammene for alle dem, som
ikke vare rene, for at hellige dem for Herren. 18 Thi
der var meget Folk, meget af Efraim og Manasse,
Isaskar og Sebulon, som ikke vare rensede, men dog
aade Paaskelam, ikke som det var foreskrevet; men
Ezekias bad for dem og sagde: Herren, som er god,
gøre Forligelse 19 for hver den, som har beredet sit
Hjerte til at søge Gud Herren, sine Fædres Gud, om
det end ikke er efter Helligdommens Renhed! 20 Og
Herren bønhørte Ezekias og lægede Folket. 21 Saa
holdt Israels Børn, som fandtes i Jerusalem, de usyrede
Brøds Højtid syv Dage med stor Glæde; og Præsterne
og Leviterne lovede Herren Dag for Dag med stærkt
lydende Instrumenter for Herren. 22 Og Ezekias talte
kærligt til alle de Leviter, som viste god Forstand paa,
hvad der vedkom Herren; og de aade Højtidsofre syv
Dage og ofrede Takofre og takkede Herren, deres
Fædres Gud. 23 Da den ganske Forsamling havde
holdt Raad om at holde andre syv Dage, saa holdt de
endnu syv Dage med Glæde. 24 Thi Ezekias, Judas
Konge, gav til Forsamlingen tusinde Okser og syv
Tusinde Faar, og de Øverste gave til Forsamlingen
tusinde Okser og ti Tusinde Faar; saa helligede mange
Præster sig. 25 Og hele Forsamlingen af Juda glædede
sig og Præsterne og Leviterne og den hele Forsamling,
som var kommen fra Israel, og de fremmede, som vare
komne fra Israels Land, og de som boede i Juda. 26
Og der var en stor Glæde i Jerusalem; thi fra Salomos,
Davids Søns, Israels Konges, Dage af var ikke sket
noget saadant i Jerusalem. 27 Da stode Præsterne,
Leviterne, op og velsignede Folket, og deres Røst
blev hørt; thi deres Bøn kom til hans hellige Bolig i
Himmelen.

31 Og der alt dette var fuldendt, drog al Israel,
som var til Stede, ud i Judas Stæder, og de
sønderbrøde Støtterne og huggede Astartebillederne itu
og nedbrøde Højene og Altrene i hele Juda og Benjamin
og i Efraim og i Manasse, indtil de havde fuldendt
det; siden vendte alle Israels Børn tilbage, hver til sin
Ejendom, til deres Stæder. 2 Og Ezekias beskikkede
Præsternes og Leviternes Skifter, efter deres Skifter,
enhver efter hans Tjenestes Beskaffenhed, saavel for
Præsterne som for Leviterne, til at bringe Brændoffer
og Takofre, at de skulde tjene og takke og love i
Herrens Lejres Porte; 3 og den Del, Kongen gav af sit
Gods, var til Brændofre, til Brændofre om Morgenen
og om Aftenen og til Brændofre om Sabbaterne og
ved Nymaanederne og Højtiderne, som skrevet er i
Herrens Lov. 4 Og han sagde til Folket, til Indbyggerne
i Jerusalem, at de skulde give Præsterne og Leviterne
deres Del, paa det de kunde holde fast ved Herrens
Lov. 5 Og der det Ord kom ud, gave Israels Børn meget
af Førstegrøden af Korn, Most og Olie og Honning
og af alt, hvad der kom ind af Marken, og de bragte
Tiende af alt i Mangfoldighed. 6 Og Israels og Judas
Børn, som boede i Judas Stæder, de bragte ogsaa

Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg og Tiende af de
hellige Ting, som vare helligede Herren deres Gud;
de bragte dette og lagde Hob ved Hob. 7 I den tredje
Maaned begyndte de at lægge Grund til Hobene, og i
den syvende Maaned bleve de færdige med dem. 8
Og der Ezekias og de Øverste kom og saa Hobene,
da velsignede de Herren og hans Folk Israel. 9 Og
Ezekias spurgte Præsterne og Leviterne angaaende
Hobene. 10 Og Asaria, den Yppersteepræst af Zadoks
Hus, sagde til ham: Siden man begyndte med at
bringe Gaven til Herrens Hus, have vi ædt og ere
blevne mætte, og vi have levnet i Mangfoldighed; thi
Herren har velsignet sit Folk, saa at denne Hob er
bleven tilovers. 11 Da sagde Ezekias, at man skulde
indrette Kamre i Herrens Hus, og de indrettede dem.
12 Og de bragte Gaven og Tienden og de helligede
Ting trolig derind; og Kanania, Leviten, var den første
Opsynsmand over dem, og Simei, hans Broder, var den
anden. 13 Men Jehiel, Asasia og Nahath og Asahel og
Jerimoth og Josabad og Eliel og Jismakia og Mabath
og Benaja vare Tilsynsmænd under Kanania og Simei,
hans Broder, efter Befaling af Kong Ezekias og Asaria,
Guds Hus's Fyrste. 14 Og Kore, Jimnas Søn, Leviten,
Portneren imod Østen, var sat over de frivillige Gaver til
Gud for at uddele Gaven, som bragtes Herren, tillige
med de højhellige Ting. 15 Og næst ham var Eden
og Minjamin og Jesua og Semaja, Amaria og Sekanja
ansatte i Præsternes Stæder paa Tro og Love for at
uddele til deres Brødre i Skifterne, til den mindste som
til den største, 16 undtagen til dem, som vare opførte i
Slægtregisteret over Mandkønnet, fra tre Aar gamle og
derover, nemlig alle dem, som gik i Herrens Hus til den
daglige Gerning, til deres Tjeneste, i hvad de havde at
varetage, efter deres Skifter. 17 Og Præsterne, som
vare opførte i Slægtregisteret efter deres Fædrenehuse,
og Leviterne fra tyve Aar gamle og derover, vare paa
deres Vagter, i deres Skifter. 18 Og i Slægtregisteret
vare opførte alle deres smaa Børn, deres Hustruer og
deres Sønner og deres Døtre, den hele Forsamlings;
thi de skulde hellige sig til det, som var dem betroet,
i Hellighed. 19 Og for Arons Børn, Præsterne, som
boede paa Markerne til deres Stæder, til hver Stad
især, var der Mænd, som vare nævnede ved Navn,
som skulde uddele til alt Mandkøn iblandt Præsterne
og til alle dem, som vare opførte i Slægtregisteret over
Leviterne. 20 Og paa denne Maade gjorde Ezekias i
hele Juda; og han gjorde det, som var godt og ret og
sandt for Herrens hans Guds Ansigt. 21 Og i al den
Gerning, som han begyndte i Guds Hus's Tjeneste og i
Loven og i Budet, idet han søgte sin Gud, handlede
han af sit ganske Hjerte og havde Lykke.

32 Efter disse Handeler og denne Troskab kom
Senakerib, Kongen af Assyrien, og drog ind i
Juda og lejrede sig imod de faste Stæder og tænkte
at rive dem til sig. 2 Der Ezekias saa, at Senakerib
kom, og at hans Hu var til Krig imod Jerusalem, 3 da
raadførte han sig med sine Øverster og sine vældige
om at tilstoppe Vandet fra Kilderne, som vare uden for
Staden; og de hjalp ham. 4 Thi meget Folk samlede
sig og tilstoppede alle Kilder og den Bæk, som flød
midt igennem Landet, og han sagde: Hvorfor skulde
Assyriens Konger komme og finde meget Vand? 5
Og han tog Mod til sig og byggede den ganske Mur,
som var nedreven, og førte den op indtil Taarnene og
en anden Mur der udenfor; og han befæstede Millo i
Davids Stad og lod gøre Vaaben i Mangfoldighed og
Skjolde. 6 Og han satte Krigsøverster over Folket og
samlede dem til sig paa Pladsen ved Stadens Port og
talte kærligt med dem og sagde: 7 Værer frimodige og
værer stærke, frygter ikke og ræddes ikke for Kongen
af Assyrien, ej heller for hele den Hob, som er med
ham; thi der er en større med os end med ham. 8
Med ham er en kødelig Arm, men med os er Herren
vor Gud, som vil hjælpe os og stride i vore Krige; og
Folket forlod sig fast paa Ezekias, Judas Konges, Ord.
9 Derefter sendte Senakerib, Kongen af Assyrien, sine
Tjenere til Jerusalem, medens han laa for Lakis med
hele sit Riges Magt, til Ezekias, Judas Konge, og til al
Juda, som var i Jerusalem, og lod sige: 10 Saa siger
Senakerib, Kongen af Assyrien: Hvorpaa forlade I eder,
at I blive i Jerusalem under en Belejring? 11 Tilskynder
ikke Ezekias eder for at give eder hen til at dø af
Hunger og af Tørst og siger: Herren vor Gud skal fri os
af Kongen af Assyriens Haand? 12 Er det ikke Ezekias,
som har borttaget hans Høje og hans Altre og sagt
til Juda og til Jerusalem: I skulle tilbede for et eneste
Alter og derpaa gøre Røgelse? 13 Vide I ikke, hvad jeg
og mine Fædre have gjort ved alle Folk i Landene?
Kunde vel Hedningernes Guder i Landene fri deres
Land fra min Haand? 14 Hvo iblandt alle Guderne hos
disse Hedninger, hvilke mine Fædre have bandlyst, var
den, som kunde fri sit Folk fra min Haand, saa at eders
Gud skulde kunne fri eder fra min Haand? 15 Saa lader
nu Ezekias ikke bedrage eder og ikke tilskynde eder
paa denne Maade, og tror ham ikke; thi ingen Gud hos
noget Folk eller Rige har kunnet fri sit Folk fra min
Haand og fra mine Fædres Haand; hvor meget mindre
skulde eders Guder fri eder fra min Haand? 16 Tilmed
talte hans Tjenere ydermere imod Gud Herren og imod
hans Tjener Ezekias. 17 Han skrev og Breve for at
forhaane Herren, Israels Gud, og at tale imod ham,
sigende: Ligesom Guderne hos Hedningerne i Landene
ikke friede deres Folk fra min Haand, saaledes skal ikke
heller Ezekias's Gud fri sit Folk fra min Haand. 18 Og

de raabte med høj Røst paa jødisk til Jerusalems Folk,
som var paa Muren, for at gøre dem frygtagtige og
forfærde dem, for at de kunde indtage Staden. 19 Og
de talte om Jerusalems Gud ligesom om Jordens Folks
Guder, der ere Menneskens Hænders Gerning. 20 Men
Kong Ezekias og Esajas, Amoz's Søn, Profeten, bade
angaaende denne Sag, og de raabte til Himmelen.
21 Og Herren sendte en Engel, og han tilintetgjorde
alle de vældige til Strid og Fyrsterne og de Øverste
i Kongen af Assyriens Lejr; og denne drog tilbage til
sit Land med sit Ansigts Blusel, og der han gik ind i
sin Guds Hus, da fældede de, som vare udkomne af
hans Liv, ham der med Sværd. 22 Saa frelste Herren
Ezekias og Indbyggerne i Jerusalem fra Senakeribs,
Kongen af Assyriens, Haand og fra alles Haand og
beskærmede dem trindt omkring. 23 Og mange bragte
Gaver til Herren til Jerusalem og dyrebar Skænk til
Ezekias, Judas Konge, saa at denne derefter kom til
at staa højt i alle Hedningernes Øjne. 24 I de samme
Dage blev Ezekias dødssyg, og han bad til Herren, og
denne talte til ham og gav ham et underfuldt Tegn. 25
Men Ezekias gengældte ikke den Velgerning, som var
bevist ham, thi hans Hjerte ophøjede sig; derfor kom
en Vrede over ham og over Juda og Jerusalem. 26
Dog ydmygede Ezekias sig, efter at hans Hjerte havde
ophøjet sig, han og Indbyggerne i Jerusalem; derfor
kom Herrens Vrede ikke over dem i Ezekias's Dage.
27 Og Ezekias havde saare stor Rigdom og Ære, og
han gjorde sig Skatkamre til Sølv og Guld og kostbare
Stene og vellugtende Urter og Skjolde og alle Haande
kostelige Redskaber 28 og Forraadshuse til, hvad der
kom ind af Korn og Most og Olie, og Stalde for alle
Haande Kvæg og skaffede sig Hjorde til Staldene. 29
Og han byggede sig Stæder og havde Fæ af smaat og
stort Kvæg i Mangfoldighed; thi Gud gav ham saare
meget Gods. 30 Og denne Ezekias tilstoppede ogsaa
det øverste Vandløb fra Gihon og ledede det ned, Vest
for Davids Stad; og Ezekias var lykkelig i al sin Gerning.
31 Men det skete saa, da der var sendt Tolke til ham fra
Fyrsterne i Babel for at spørge om det underfulde Tegn,
som var sket i Landet, da forlod Gud ham for at forsøge
ham og for at kende alt det, som var i hans Hjerte. 32
Men det øvrige af Ezekias's Handeler og hans fromme
Gerninger, se, de Ting ere skrevne i Profeten Esajas's,
Amoz's Søns Syn, i Judas og Israels Kongers Bog. 33
Og Ezekias laa med sine Fædre, og de begrove ham
oven for Davids Børns Grave; og det ganske Juda og
Jerusalems Indbyggere beviste ham Ære i hans Død,
og hans Søn Manasse blev Konge i hans Sted.

33 Manasse var tolv Aar gammel, der han blev
Konge, og regerede fem og halvtredsindstyve Aar
i Jerusalem. 2 Og han gjorde det, som var ondt for
Herrens Øjne, efter de Hedningers Vederstyggeligheder,
som Herren havde fordrevet for Israels Børns Ansigt. 3
Thi han opbyggede igen de Høje, som Ezekias, hans
Fader, havde nedbrudt, og oprejste Altre til Baalerne og
gjorde Astartebilleder og tilbad al Himmelens Hær og
tjente dem. 4 Og han byggede Altre i Herrens Hus,
om hvilke Herren havde sagt: I Jerusalem skal mit
Navn være evindelig. 5 Tilmed byggede han Altre til
hele Himmelens Hær i begge Forgaardene til Herrens
Hus. 6 Og han lod sine Sønner gaa igennem Ilden i
Hinnoms Søns Dal og var en Dagvælger og agtede
paa Fugleskrig og brugte Trolddom og beskikkede
Spaamænd og Tegnsudlæggere, han gjorde meget
ondt for Herrens Øjne til at opirre ham. 7 Han satte og
et udskaaret Billede, som han lod gøre, i Guds Hus,
om hvilket Gud havde sagt til David og til Salomo,
hans Søn: I dette Hus og i Jerusalem, som jeg har
udvalgt fremfor alle Israels Stammer, vil jeg sætte mit
Navn evindelig. 8 Og jeg vil ikke mere lade Israels
Fod fortrænges fra Landet, som jeg bestemte for deres
Fædre; kun saafremt de tage Vare paa at gøre alt
det, jeg har budet dem, efter hele Loven og Skikkene
og Budene ved Mose. 9 Men Manasse forførte Juda
og Indbyggerne i Jerusalem til at handle værre end
Hedningerne, som Herren havde ødelagt for Israels
Børns Ansigt. 10 Og Herren talte til Manasse og til
hans Folk; men de gave ikke Agt derpaa. 11 Derfor lod
Herren Kongen af Assyriens Hærførere komme over
dem, og de grebe Manasse iblandt Tornebuskene, og
de bandt ham med to Kobberlænker og førte ham til
Babel. 12 Og der han kom i Angest, bad han ydmygelig
for Herren sin Guds Ansigt og ydmygede sig saare for
sine Fædres Guds Ansigt. 13 Ja, han bad til ham, og
Gud bønhørte ham og hørte hans ydmyge Begæring
og førte ham tilbage til Jerusalem, til hans Rige; da
kendte Manasse, at Herren var Gud. 14 Og derefter
byggede han den yderste Mur for Davids Stad, Vesten
for Gihon i Dalen, og hen til Fiskeporten, og han førte
den omkring Ofel og gjorde den saare høj; og han
lagde Stridshøvedsmænd i alle Judas faste Stæder. 15
Og han borttog de fremmede Guder og hint Billede fra
Herrens Hus og alle Altrene, som han havde bygget paa
Herrens Hus's Bjerg og i Jerusalem, og han kastede
dem uden for Staden. 16 Og han istandsatte Herrens
Alter og ofrede derpaa Takofre og Lovofre; og han
sagde til Juda, at de skulde tjene Herren, Israels Gud.
17 Dog ofrede Folket endnu paa Højene, men kun til
Herren deres Gud. 18 Men det øvrige af Manasses
Handeler og hans Bøn til hans Gud og de Seeres Taler,
som talte til ham i Herren Israels Guds Navn, se, dette
er skrevet i Israels Kongers Krønike. 19 Og hans Bøn,
og at han blev bønhørt, og al hans Synd og Forgribelse
og de Steder, paa hvilke han byggede Højene og satte

Astartebilleder og udskaarne Billeder, førend han blev
ydmyget; se, dette er skrevet i Seernes Krønike. 20
Og Manasse laa med sine Fædre, og de begrove
ham i hans Hus, og hans Søn Amon blev Konge i
hans Sted. 21 Amon var to og tyve Aar gammel, der
han blev Konge, og regerede to Aar i Jerusalem. 22
Og han gjorde det, som var ondt for Herrens Øjne,
ligesom Manasse, hans Fader, havde gjort, og til alle
de udskaarne Billeder, som Manasse, hans Fader,
havde gjort, ofrede Amon og tjente dem. 23 Men han
ydmygede sig ikke for Herrens Ansigt, som hans Fader
Manasse havde ydmyget sig; thi denne Amon gjorde
Skylden mangfoldig. 24 Og hans Tjenere gjorde et
Forbund imod ham og dræbte ham i hans Hus. 25 Men
Folket i Landet slog alle dem ihjel, som havde gjort
Forbund imod Kong Amon, og Folket i Landet gjorde
Josias, hans Søn, til Konge i hans Sted.

34 Josias var otte Aar gammel, der han blev Konge,
og regerede et og tredive Aar i Jerusalem. 2
Og han gjorde det, som var ret for Herrens Øjne, og
vandrede i Davids, sin Faders, Veje og veg hverken til
højre eller venstre Side. 3 Thi i sin Regerings ottende
Aar, der han endnu var et ungt Menneske, begyndte
han at søge sin Fader Davids Gud; og i det tolvte
Aar begyndte han at rense Juda og Jerusalem fra
Højene og Astartebillederne og de udskaarne og støbte
Billeder. 4 Og de nedbrøde for hans Ansigt Baalernes
Altre, og han omhuggede de Solbilleder, som vare oven
paa dem; han sønderbrød baade Astartebilleder og
de udskaarne og støbte Billeder og stødte dem smaa
og strøede dem oven paa deres Grave, som havde
ofret til dem. 5 Og han opbrændte Præsternes Ben
paa deres Altre og rensede Juda og Jerusalem. 6
Og udi Manasses og Efraims og Simeons Stæder, ja
indtil Nafthali, i deres ødelagte Stæder trindt omkring,
7 der nedbrød han Altrene og Astartebillederne og
sønderknuste de udskaarne Billeder og stødte dem
smaa og omhuggede alle Solbillederne i alt Israels Land
og vendte tilbage til Jerusalem. 8 Og i sin Regerings
attende Aar, der han havde renset Landet og Huset,
sendte han Safan, Azalias Søn, og Maeseja, Stadens
Befalingsmand, og Joa, Joakas's Søn, Historieskriveren,
for at istandsætte Herrens, sin Guds Hus. 9 Og de kom
til Hilkia, Ypperstepræsten, og overgave Pengene, som
vare bragte til Guds Hus, hvilke Leviterne, som toge
Vare paa Dørtærskelen, havde samlet af Manasses og
Efraims Haand og af alle overblevne i Israel og af al
Juda og Benjamin, og med hvilke de vendte tilbage til
Jerusalem. 10 Og de gave dem i deres Haand, som
havde med Gerningen at gøre, og som vare beskikkede
over Herrens Hus; og disse gave dem til dem, som
gjorde Gerningen, og som arbejdede paa Herrens Hus
for at udbedre og istandsætte Huset. 11 Og de gave
dem ud til Tømmermændene og Bygningsmændene
og til at købe hugne Stene og Træ til Bjælkeværk og
til at sammentømre Husene med, som Judas Konger
havde ødelagt. 12 Og Mændene arbejdede trolig paa
Gerningen, og over dem vare Jahath og Obadia,
Leviterne af Meraris Børn, og Sakaria og Mesullam
af Kahathiternes Børn, beskikkede til at have Opsyn,
og alle de Leviter, som forstode sig paa Sangens
Instrumenter. 13 De vare og over Lastdragerne og
havde Opsyn over hver den, som gjorde Gerningen
ved ethvert enkelt Arbejde; men af Leviterne var der
Skrivere og Fogeder og Portnere. 14 Og der de udtoge
Pengene, som vare indbragte i Herrens Hus, fandt
Præsten Hilkia Herrens Lovbog, af Mose. 15 Og Hilkia
svarede og sagde til Safan, Kansleren: Jeg har fundet
Lovbogen i Herrens Hus; og Hilkia gav Safan Bogen.
16 Og Safan bragte Bogen til Kongen, fremdeles gav
han og Kongen Underretning, sigende: Alt det, som er
givet i dine Tjeneres Hænder, det gøre de; 17 og de
havde samlet Pengene, som fandtes i Herrens Hus, og
givet dem i deres Haand, som ere beskikkede over
Arbejdet, og i deres Haand, som gøre Gerningen. 18
Og Kansleren Safan gav Kongen til Kende og sagde:
Hilkia, Præsten, gav mig en Bog; og Safan læste i
den for Kongens Ansigt. 19 Og det skete, der Kongen
hørte Lovens Ord, da sønderrev han sine Klæder. 20
Og Kongen bød Hilkia og Ahikam, Safans Søn, og
Abdon, Mikas Søn, og Safan, Kansleren, og Asaja,
Kongens Tjener, og sagde: 21 Gaar hen, adspørger
Herren for mig og for de overblevne i Israel og i Juda
om den Bogs Ord, som er funden; thi stor er Herrens
Vrede, som er udøst over os, fordi vore Fædre ikke
have holdt Herrens Ord, saa at de gjorde efter alt
det, som er skrevet i denne Bog. 22 Da gik Hilkia og
Kongens Folk til den Profetinde Hulda, som var gift med
Sallum, der var en Søn af Takhat, en Søn af Hasra,
og som havde Tilsyn med Klæderne, og hun boede i
Jerusalem i den anden Del; og de talte saadant med
hende. 23 Og hun sagde til dem: Saa sagde Herren,
Israels Gud: Siger til den Mand, som sendte eder til
mig: 24 Saa sagde Herren: Se, jeg fører Ulykke over
dette Sted og over dets Indbyggere, nemlig alle de
Forbandelser, som ere skrevne i denne Bog, som de
læste for Judas Konge; 25 fordi de have forladt mig og
gjort Røgoffer for andre Guder for at opirre mig med
alle deres Hænders Gerninger, derfor skal min Vrede
udøses over dette Sted og ikke udslukkes. 26 Men til
Judas Konge, som sendte eder for at adspørge Herren,
til ham skulle I sige saaledes: Saa sagde Herren, Israels
Gud, angaaende de Ord, som du har hørt: 27 Fordi dit
Hjerte er blevet blødt, og du ydmygede dig for Guds
Ansigt, der du hørte hans Ord imod dette Sted og imod

dets Indbyggere, ja, ydmygede dig for mit Ansigt og
sønderrev dine Klæder og græd for mit Ansigt: Saa har
ogsaa jeg hørt det, siger Herren. 28 Se, jeg vil samle
dig til dine Fædre, og du skal samles til din Grav i Fred,
og dine Øjne skulle ikke se paa al den Ulykke, som jeg
vil føre over dette Sted og over dets Indbyggere. Og de
bragte Kongen Svar tilbage. 29 Da sendte Kongen hen
og lod alle de Ældste samles i Juda og Jerusalem. 30
Og Kongen gik op i Herrens Hus og alle Judas Mænd
og Indbyggerne i Jerusalem, Præsterne og Leviterne
og alt Folket, baade store og smaa, og han læste for
deres Øren alle Ordene i Pagtens Bog, som var funden
i Herrens Hus. 31 Og Kongen stod paa sit Sted og
gjorde en Pagt for Herrens Ansigt, at han vilde vandre
efter Herren og holde hans Bud og hans Vidnesbyrd
og hans Skikke af sit ganske Hjerte og af sin ganske
Sjæl for at opfylde Pagtens Ord, som vare skrevne i
denne Bog. 32 Og han lod alle dem, som bleve fundne
i Jerusalem og i Benjamin, træde til, og Jerusalems
Indbyggere gjorde efter Guds, deres Fædres Guds,
Pagt. 33 Og Josias borttog alle Vederstyggeligheder af
alle Lande, som hørte Israels Børn til, og han holdt
dem alle, som fandtes i Israel, til at tjene Herren deres
Gud; i alle hans Dage vege de ikke fra Herren, deres
Fædres Gud.

35 Og Josias holdt Paaske for Herren i Jerusalem,
og de slagtede Paaskelam paa den fjortende
Dag i den første Maaned. 2 Og han beskikkede
Præsterne til det, de skulde varetage, og styrkede dem
til deres Tjeneste i Herrens Hus. 3 Og han sagde
til Leviterne, som underviste al Israel om de hellige
Ting for Herren: Sætter den hellige Ark i Huset, som
Salomo, Davids Søn, Israels Konge, har bygget; I have
ingen Byrde at bære paa Skuldre, tjener nu Herren
eders Gud og hans Folk Israel, 4 og bereder eder efter
eders Fædrenehuse, efter eders Skifter, som det er
foreskrevet af David, Israels Konge, og foreskrevet af
Salomo, hans Søn; 5 og staar i Helligdommen efter
Afdelingerne af Fædrenehusene iblandt eders Brødre,
Folkets Børn, og efter hver Afdeling af Fædrenes Huse
iblandt Leviterne; 6 og slagter Paaskelam, helliger
eder og bereder det for eders Brødre, idet I gøre efter
Herrens Ord ved Mose. 7 Og Josias gav Folkets Børn
smaat Kvæg, Lam og Kid, alt sammen til Paaske
for alle dem, som vare til Stede, efter Tallet tredive
Tusinde, og tre Tusinde Øksne; disse bleve givne af
Kongens Gods. 8 Ogsaa gave hans Fyrster en frivillig
Gave til Folket, til Præsterne og til Leviterne, nemlig
Hilkia og Sakaria og Jehiel, Øverster i Guds Hus,
gave Præsterne to Tusinde og seks Hundrede Stykker
smaat Kvæg til Paaske og tre Hundrede Øksne. 9
Men Kanania og Semaja og Nethaneel, hans Brødre,
ligeledes Hasabia og Jehiel og Josabad, Leviternes
Øverster, gave fem Tusinde Stykker smaat Kvæg
til Paaske og fem Hundrede Øksne. 10 Saa blev
Tjenesten beredet; og Præsterne stode paa deres
Sted, og Leviterne efter deres Skifter ifølge Kongens
Befaling, 11 og disse slagtede Paaskelammene, og
Præsterne stænkede med Blodet, som de modtoge
af deres Hænder, og Leviterne flaaede Lammene. 12
Og de skilte Brændofferet derfra, at de kunde give
det til Afdelingerne af Fædrenehusene iblandt Folkets
Børn for at ofre det til Herren, som der er skrevet i
Mose Bog; og ligervis med Øksnene. 13 Og de stegte
Paaskelammet ved Ilden paa sædvanlig Vis, men det,
som var helliget, kogte de i Gryder og i Kedler og i
Pander, og de sendte det i Hast til alle Folkets Børn.
14 Og derefter tilberedte de for sig og for Præsterne;
thi Præsterne, Arons Børn, havde Brændofferet og
Fedtstykkerne at ofre indtil Natten; derfor tilberedte
Leviterne for sig og for Præsterne, Arons Børn. 15
Og Sangerne, Asafs Børn, stode paa deres Sted efter
Davids og Asafs og Hemans og Jeduthuns, Kongens
Seeres, Bud og Portnerne ved hver Port; de maatte
ikke vige fra deres Tjeneste, thi deres Brødre Leviterne
tilberedte for dem. 16 Saa blev al Herrens Tjeneste
beskikket paa samme Dag med at holde Paaske og at
ofre Brændofre paa Herrens Alter efter Kong Josias
Befaling. 17 Saa holdt Israels Børn, som vare til Stede,
Paasken paa den samme Tid og de usyrede Brøds
Højtid syv Dage. 18 Og der var ikke holdt Paaske
som denne i Israel fra Profeten Samuels Dage af,
og ingen Konge i Israel havde holdt saadan Paaske,
som Josias holdt med Præsterne og Leviterne og hele
Juda og Israel, som vare til Stede, og Indbyggerne i
Jerusalem. 19 I det attende Josias's Regerings Aar blev
denne Paaske holdt. 20 Efter alt dette, da Josias havde
istandsat Huset, drog Neko, Kongen af Ægypten, op
at stride ved Karkemis ved Frat, og Josias drog ud
imod ham. 21 Da sendte han Bud til ham og lod sige:
Hvad har jeg at gøre med dig, Judas Konge? imod dig
kommer jeg ikke paa denne Dag, men imod det Hus,
som har Krig med mig, og Gud har sagt, at jeg skulde
haste; hold op med at være imod Gud, som er med
mig, at han ikke lægger dig øde! 22 Dog vendte Josias
ikke sit Ansigt bort fra ham, men forklædte sig for at
stride imod ham og lød ikke Nekos Ord, som vare fra
Guds Mund, men han kom at stride i Megiddo Dal.
23 Og Skytterne skøde paa Kong Josias; da sagde
Kongen til sine Tjenere: Fører mig bort, thi jeg er svarlig
saaret. 24 Og hans Tjenere førte ham bort fra Vognen
og lode ham køre bort paa den anden Vogn, som han
havde, og førte ham til Jerusalem, og han døde og
blev begraven i sine Fædres Grave; og hele Juda
og Jerusalem sørgede over Josias. 25 Og Jeremias

sang en Klagesang over Josias, i lige Maade talte alle
Sangerne og Sangerskerne i deres Klagesange om
Josias indtil denne Dag, og de gjorde en Skik deraf i
Israel; og se, de ere opskrevne iblandt Klagesangene.
26 Men det øvrige at Josias's Handeler, og hans fromme
Gerninger, eftersom skrevet er i Herrens Lov, 27 ja hans
Handeler, de første og de sidste, se, de ere skrevne i
Israels og Judas Kongers Bog.

36 Og Folket i Landet tog Joakas, Josias's Søn, og
de gjorde ham til Konge i hans Faders Sted, i
Jerusalem. 2 Joakas var tre og tyve Aar gammel, der
han blev Konge, og regerede tre Maaneder i Jerusalem;
3 men Kongen af Ægypten afsatte ham i Jerusalem
og straffede Landet paa hundrede Centner Sølv og
et Centner Guld. 4 Og Kongen af Ægypten gjorde
Eliakim, hans Broder, til Konge over Juda og Jerusalem
og omvendte hans Navn til Jojakim; men Neko tog
hans Broder Joakas og førte ham til Ægypten. 5
Jojakim var fem og tyve Aar gammel, der han blev
Konge, og regerede elleve Aar i Jerusalem; og han
gjorde det, som var ondt for Herrens, hans Guds,
Øjne. 6 Nebukadnezar, Kongen af Babel, drog op
imod ham og bandt ham med to Kobberlænker for at
føre ham til Babel. 7 Og Nebukadnezar førte nogle af
Herrens Hus's Kar til Babel og lagde dem i sit Tempel
i Babel. 8 Men det øvrige af Jojakims Handeler og
hans Vederstyggeligheder, som han gjorde, og det,
som fandtes hos ham, se, de Ting ere skrevne i Israels
og Judas Kongers Bog; og Jojakin, hans Søn, blev
Konge i hans Sted. 9 Jojakin var otte Aar gammel,
der han blev Konge, og regerede tre Maaneder og
ti Dage i Jerusalem og gjorde det, som var ondt for
Herrens Øjne. 10 Men der Aaret var omme, sendte
Kong Nebukadnezar hen og lod ham føre til Babel tillige
med Herrens Hus's kostelige Kar og gjorde Zedekias,
hans Broder, til Konge over Juda og Jerusalem. 11
Zedekias var et og tyve Aar gammel, der han blev
Konge, og regerede elleve Aar i Jerusalem. 12 Og han
gjorde det, som var ondt for Herren, hans Guds, Øjne;
han ydmygede sig ikke for Profeten Jeremias, som talte
af Herrens Mund. 13 Tilmed faldt han og af fra Kong
Nebukadnezar, som havde ladet ham sværge ved Gud;
og han gjorde sin Nakke stiv og forhærdede sit Hjerte
og vilde ikke omvende sig til Herren, Israels Gud. 14 Og
alle de øverste iblandt Præsterne og Folket forsyndede
sig saare meget, idet de efterlignede alle Hedningernes
Vederstyggeligheder og besmittede Herrens Hus, som
han havde helliget i Jerusalem. 15 Og Herren, deres
Fædres Gud, sendte til dem ved sine Sendebud tidligt
og ideligt; thi han vilde skaane sit Folk og sin Bolig. 16
Men de bespottede Guds Sendebud og foragtede hans
Ord og forhaanede hans Profeter, indtil Herrens Vrede
tog til over hans Folk, indtil der var ingen Lægedom
mere. 17 Og han førte Kaldæernes Konge op imod
dem, og denne ihjelslog deres unge Karle med Sværd
udi deres Helligdoms Hus og sparede hverken unge
Karle eller Jomfruer, gamle eller udlevede; han gav dem
alle i hans Haand. 18 Og alle Kar fra Guds Hus, store
og smaa, og Herrens Hus's Skatte og Kongens og hans
Fyrsters Skatte førte han alt sammen til Babel. 19 Og de
opbrændte Guds Hus og nedbrøde Jerusalems Mure,
og de opbrændte alle dens Paladser med Ild, og alle
dens kostelige Kar bleve ødelagte. 20 Og han bortførte
til Babel dem, som vare overblevne fra Sværdet, og de
bleve hans og hans Sønners Tjenere, indtil Persiens
Rige fik Magten; 21 at Herrens Ord skulde opfyldes,
som var talt ved Jeremias's Mund, indtil Landet havde
faaet nok af sine Sabbater; det hvilede den ganske Tid,
som Ødelæggelsen varede, indtil halvfjerdsindstyve
Aar bleve fyldte. 22 Men i Kyrus's, Kongen af Persiens,
første Aar, da Herrens Ord, som var talt ved Jeremias's
Mund, var fuldkommet, opvakte Herren Kyrus's, Kongen
af Persiens, Aand, at han lod udraabe over sit ganske
Rige, ja kundgøre ved Skrift, og sige: 23 Saa siger
Kyrus, Kongen i Persien: Herren, Himmelens Gud, har
givet mig alle Riger paa Jorden, og han har befalet mig
at bygge sig et Hus i Jerusalem, som er i Juda. Hvo
der maatte være iblandt eder af alle hans Folk, med
ham være Herren hans Gud, og han drage op!

Ezra

1 Men i Kyrus's, Kongen af Persiens, første Aar, da
Herrens Ord, som var talt ved Jeremias's Mund,
var fuldkommet, opvakte Herren Kyrus's, Kongen af
Persiens, Aand, at han lod udraabe over sit ganske
Rige og kundgøre ved Skrift og sige: **2** Saa siger
Kyrus, Kongen i Persien: Herren, Himmelens Gud, har
givet mig alle Riger paa Jorden, og han har befalet
mig at bygge sig et Hus i Jerusalem, som er i Juda. **3**
Hvo der maatte være iblandt eder af alle hans Folk,
med ham være Herren, hans Gud, og han drage op til
Jerusalem, som er i Juda, og han bygge Herren Israels
Guds Hus; han er den Gud, som er i Jerusalem. **4** Og
hver, som er bleven tilovers, skulle fra alle Steder, hvor
han er fremmed, hans Steds Folk understøtte med
Sølv og med Guld og med Gods og med Kvæg, med
en frivillig Gave til Guds Hus, som er i Jerusalem. **5**
Da gjorde Øversterne for Fædrenehusene i Juda og
Benjamin tillige med Præsterne og Leviterne sig rede,
ja alle, hvis Aand Gud opvakte, til at drage op for at
bygge Herrens Hus, som er i Jerusalem. **6** Og alle
trindt omkring dem understøttede dem med Sølvkar,
med Guld, med Gods og med Kvæg og med kostbare
Skænk foruden alt det, som de gave frivilligt. **7** Og Kong
Kyrus lod Herrens Hus's Kar, hvilke Nebukadnezar
havde udført af Jerusalem og sat i sin Guds Hus, føre
ud. **8** Men Kyrus, Kongen i Persien, førte dem ud
ved Mithridates's, Skatmesterens Haand, og han talte
Sesbazar, Judas Fyrste, dem til. **9** Og dette er Tallet paa
dem: Tredive Guldbækkener, tusinde Sølvbækkener,
ni og tyve Offerknive, **10** tredive Guldbægere, fire
Hundrede og ti andre Sølvbægere, tusinde andre Kar.
11 Alle Kar af Guld og Sølv vare fem Tusinde og fire
Hundrede; alt dette førte Sesbazar op, da de bortførte
droge op fra Babel til Jerusalem.

2 Men disse ere Landskabets Folk, som af de bortførte
Fangers Tal, hvilke Nebukadnezar, Kongen af Babel,
havde bortført til Babel, droge op, og som kom tilbage
til Jerusalem og Juda, hver til sin Stad, **2** hvilke
kom med Serubabel: Jesua, Nehemia, Seraja, Reelia,
Mardokaj, Bilsan, Mispar, Bigvaj, Rehum, Baena; Tallet
paa Mændene af Israels Folk var: **3** Pareos's Børn,
to Tusinde, et Hundrede, to og halvfjerdsindstyve; **4**
Sefatjas Børn, tre Hundrede og to og halvfjerdsindstyve;
5 Araks Børn, syv Hundrede, fem og halvfjerdsindstyve;
6 Pahat-Moabs Børn af Jesuas og Joabs Børn, to
Tusinde, otte Hundrede og tolv; **7** Elams Børn, tusinde,
to Hundrede, fire og halvtredsindstyve; **8** Sathus Børn,
ni Hundrede og fem og fyrretyve; **9** Saccajs Børn,
syv Hundrede og tresindstyve; **10** Banis Børn, seks
Hundrede og to og fyrretyve; **11** Bebais Børn, seks
Hundrede og tre og tyve; **12** Asgads Børn, tusinde,
to Hundrede og to og tyve; **13** Adonikams Børn, seks
Hundrede og seks og tresindstyve; **14** Bigvajs Børn, to
Tusinde og seks og halvtredsindstyve; **15** Adins Børn,
fire Hundrede og fire og halvtredsindstyve; **16** Alters
Børn af Ezekias, otte og halvfemsindstyve; **17** Bezajs
Børn, tre Hundrede og tre og tyve; **18** Joras Børn,
hundrede og tolv; **19** Hasums Børn, to Hundrede og tre
og tyve; **20** Gibbars Børn, fem og halvfemsindstyve **21**
Bethlehems Børn, hundrede og tre og tyve; **22** Nethofas
Mænd, seks og halvtredsindstyve; **23** de Mænd af
Anathoth, hundrede og otte og tyve; **24** Asmaveths
Børn, to og fyrretyve; **25** de Børn af Kirjath-Arim, Kefira
og Beeroth, syv Hundrede og tre og fyrretyve; **26** de
Børn af Rama og Geba, seks Hundrede og en og tyve;
27 de Mænd af Mikmas, hundrede og to og tyve; **28** de
Mænd af Bethel og Ai, to Hundrede og tre og tyve; **29**
Nebos Børn, to og halvtredsindstyve; **30** de Børn af
Magbis, hundrede og seks og halvtredsindstyve, **31**
den anden Elams Børn, tusinde, to Hundrede og fire og
halvtredsindstyve; **32** Harims Børn, tre Hundrede og
tyve; **33** Lods, Hadids og Onos Børn, syv Hundrede og
fem og tyve; **34** Jerikos Børn, tre Hundrede og fem
og fyrretyve; **35** Senaas Børn, tre Tusinde og seks
Hundrede og tredive. **36** Præsterne: Jejadas Børn af
Jesuas Hus, ni Hundrede og tre og halvfjerdsindstyve;
37 Immers Børn, tusinde og to og halvtredsindstyve;
38 Pashurs Børn, tusinde og to Hundrede og syv
og fyrretyve; **39** Harims Børn, tusinde og sytten. **40**
Leviterne: Jesuas og Kadmiels Børn af Hodavias Børn,
fire og halvfjerdsindstyve. **41** Sangerne: Asafs Børn,
hundrede og otte og tyve. **42** Portnernes Børn: Sallums
Børn, Aters Børn, Talmons Børn, Akkubs Børn, Hatitas
Børn, Sobajs Børn; de vare alle sammen hundrede
og ni og tredive. **43** De livegne: Zihas Børn, Hasufas
Børn, Tabaoths Børn, **44** Keros's Børn, Siehas Børn,
Padons Børn, **45** Lebanas Børn, Hagabas Børn, Akkubs
Børn, **46** Hagabs Børn, Samlajs Børn, Hanans Børn,
47 Giddels Børn, Gahars Børn, Reajas Børn, **48** Rezins
Børn, Nekodas Børn, Gassams Børn, **49** Ussas Børn,
Passeas Børn, Besajs Børn, **50** Asnas Børn, Meunims
Børn, Nefusims Børn, **51** Bakbuks Børn, Hakufas Børn,
Harhurs Børn, **52** Bazluths Børn, Mehidas Børn, Harsas
Børn, **53** Barkos's Børn, Siseras Børn, Thamas Børn,
54 Nezias Børn, Hathifas Børn. **55** Salomos Tjeneres
Børn: Sotajs Børn, Soferets Børn, Prudas Børn, **56**
Jaelas Børn, Darkons Børn, Giddels Børn. **57** Sefatjas
Børn, Hattils Børn, Pokereth-Hazzebajms Børn, Amis
Børn. **58** Alle de livegne og Salomos Tjeneres Børn
vare tre Hundrede og to og halvfemsindstyve. **59** Og
disse ere de som droge op fra Thel-Mela, Thel-Harsa,
Kerub, Addan og Immer; men de kunde ikke angive
deres Fædres Hus og deres Slægt, om de vare af

Israel, 60 nemlig Delajas Børn, Tobias Børn, Nekodas
Børn, seks Hundrede og to og halvtredsindstyve. 61 Og
af Præsternes Børn var der: Habajas Børn, Hakons
Børn, Barsilfajs Børn, hans, som tog en Hustru af
Barsillajs, Gileaditens, Døtre og blev nævnet efter
deres Navn. 62 Disse ledte efter deres Fortegnelse i
Slægtregistrene, men bleve ikke fundne deri, og de
bleve som urene afviste fra Præstedømmet. 63 Og
Hattirsatha sagde til dem, at de skulde ikke æde af
de højhellige Ting, førend en Præst stod med Urim og
med Thummim. 64 Hele Forsamlingen var til Hobe: To
og fyrretyve Tusinde, tre Hundrede og tresindstyve 65
foruden deres Tjenere og deres Tjenestepiger: Disse
vare syv Tusinde, tre Hundrede og syv og tredive, og
de havde to Hundrede Sangere og Sangersker. 66
Deres Heste vare syv Hundrede og seks og tredive,
deres Muler to Hundrede og fem og fyrretyve. 67 Deres
Kameler vare fire Hundrede og fem og tredive, Asener
seks Tusinde, syv Hundrede og tyve. 68 Og nogle af
Øversterne for Fædrenehusene, der de kom til Herrens
Hus, som var i Jerusalem, gave frivilligt til Guds Hus
for at rejse det paa dets Grundvold. 69 De gave efter
deres Formue, som Sammenskud til Arbejdet i Guld
en og tresindstyve Tusinde Drakmer og fem Tusinde
Pund Sølv og hundrede Præstekjortler. 70 Saa boede
Præsterne og Leviterne og nogle af Folket og Sangerne
og Portnerne og de livegne i sine Stæder; og al Israel
boede i sine Stæder.

3 Og der den syvende Maaned var kommen, og
Israels Børn vare i deres Stæder, da samledes
Folket som een Mand til Jerusalem. 2 Og Jesua,
Jozadaks Søn, og hans Brødre, Præsterne, gjorde
sig rede tillige med Serubabel, Sealthiels Søn, og
hans Brødre og byggede Israels Guds Alter til at
ofre Brændoffer derpaa, som skrevet er i Moses, den
Guds Mands Lov. 3 Og de oprejste Alteret paa dets
Grundvold; thi der var Forfærdelse over dem for Folkene
i Landene, og de ofrede derpaa Brændofre til Herren,
Brændofre om Morgenen og om Aftenen. 4 Og de holdt
Løvsalernes Højtid, som det var foreskrevet, og ofrede
Brændofre hver Dag efter det fastsatte Tal, som Skik
var, hver Dags Ting paa sin Dag; 5 derefter ogsaa
det bestandige Brændoffer og det for Nymaanederne
og for alle Herrens helligede Højtider og for enhver,
siom bragte et frivilligt Offer for Herren. 6 Fra den
første Dag i den syvende Maaned begyndte de at ofre
Herren Brændofre, men Herrens Tempels Grundvold
var ikke lagt. 7 Og de gave Penge til Stenhuggerne
og Tømmermændene og Mad og Drikke og Olie til
dem fra Sidon og Tyrus, at de skulde føre Cedertræer
fra Libanon til Havet imod Jafo efter den Tilladelse,
de havde faaet af Kyrus, Kongen af Persien. 8 Men
i det andet Aar, efter at de vare komne til Guds
Hus i Jerusalem, i den anden Maaned, da begyndte
Serubabel, Sealthiels Søn, og Jesua, Jozadaks Søn, og
de andre af deres Brødre, Præsterne og Leviterne og
alle, som vare komne af Fangenskabet til Jerusalem,
og de beskikkede Leviterne, fra tyve Aar gamle og
derover, til at have Tilsyn med Arbejdet ved Herrens
Hus. 9 Da stode Jesua, hans Sønner og hans Brødre,
Kadmiel med hans Sønner og Judas Børn som een
Mand for at have Tilsyn med dem, som arbejdede ved
Guds Hus, i lige Maade Henadads Børn, deres Børn og
deres Brødre, Leviterne. 10 Der Bygningsmændene
lagde Grundvolden til Herrens Tempel, da lode de
Præsterne staa iførte deres Præstedragt med Basuner
og Leviterne, Asafs Børn, med Cymbler for at love
Herren efter Davids, Israels Konges, Indretning. 11 Og
de sang, idet de lovede og takkede Herren, at han
er god, at hans Miskundhed er evindelig over Israel;
og alt Folket raabte med et stort Frydeskrig, idet de
lovede Herren, fordi Grundvolden til Herrens Hus var
lagt. 12 Men mange af Præsterne og Leviterne og
Øversterne for Fædrenehusene, de gamle, som havde
set det første Hus, græd med høj Røst, da dette andet
stod paa sin Grundvold for deres Øjne; men mange
opløftede Røsten med Frydeskrig og med Glæde, 13
saa at Folket kunde ikke skelne Røsten af Glædens
Frydeskrig fra Røsten af Folkets Graad, fordi Folket
raabte med et stort Skrig, saa at man hørte Røsten
langt borte.

4 Der Judas og Benjamins Modstandere hørte, at de
Folk, som havde været bortførte, byggede Templet
for Herren, Israels Gud, 2 da kom de frem til Serubabel
og til Øversterne for Fædrenehusene og sagde til dem:
Lader os bygge med eder; thi vi ville søge eders Gud,
ligesom I, og vi have ofret til ham fra de Dage af, da
Kongen af Assyrien, Asar-Haddon, førte os hid op. 3
Men Serubabel og Jesua og de øvrige af Øversterne for
Fædrenehusene for Israel sagde til dem: Det sømmer
sig ikke, at I og vi bygge vor Guds Hus; men vi ville
alene bygge for Herren, Israels Gud, som Kong Kyrus,
Kongen af Persien, bød os. 4 Og Folket i Landet gjorde,
at Judas Folk lode Hænderne synke, og de forstyrrede
dem i at bygge. 5 Og de tingede Raadgivere imod
dem for at gøre deres Raad til intet i alle Kyrus's,
Kongen af Persiens, Dage, og indtil Darius's, Kongen
af Persiens, Regering. 6 Og i Ahasverus's Regering, i
hans Regerings Begyndelse, skreve de en Klage imod
Indbyggerne i Juda og Jerusalem. 7 Og i Artakserkses's
Dage skreve Bislam, Mithridates, Tabeel og de øvrige
af hans Selskab til Artakserkses, Kongen i Persien, og
Brevet var skrevet med syrisk Skrift og oversat paa
Syrisk. 8 Rehum, Kansleren og Simsaj, Skriveren,

skreve et Brev imod Jerusalem til Kong Artakserkses,
saalydende: 9 — Dengang var det, Rehum, Kansleren,
og Simsaj, Skriveren, og de øvrige af deres Selskab,
de af Dina og Afarsathka, Tarpela, Afarsa, Erek, Babel,
Susan, Dehava, Elam 10 og de øvrige Folk, som den
store og navnkundige Osnappar forflyttede og satte i
Samarias Stad, og de øvrige paa denne Side Floden,
og saa videre. — 11 Dette er Afskriften af Brevet, som
de sendte til ham, til Kong Artakserkses: Dine Tjenere,
de Mænd paa denne Side Floden, og saa videre: 12
Det skal være Kongen vitterligt, at Jøderne, som ere
dragne op fra dig, ere komne til os til Jerusalem og
bygge den oprørske og onde Stad og fuldføre Muren og
udbedre Grunden, 13 Saa være det nu Kongen vitterligt,
at dersom den Stad bliver bygget, og Murene blive
fuldførte, da skulle de ikke ville give dig Skat, Told og
aarlig Rente, og du skal lide Tab i Kongernes Indtægt.
14 Nu, efterdi vi have vor Løn fra Kongens Palads, og
det ikke sømmer sig, at vi se paa Kongens Skade,
derfor have vi sendt hen og lade Kongen det vide, 15 at
man maa lede i dine Fædres Historiebog, at du kan
finde i samme Historiebog og forfare, at den Stad er en
genstridig Stad og skadelig for Konger og Lande, og at
de have gjort Opstand derudi fra gammel Tid af; derfor
er Staden ødelagt. 16 Vi give Kongen til Kende, at
hvis denne Stad bliver bygget og dens Mure fuldførte,
da beholder du ingen Del paa denne Side Floden. 17
Kongen sendte Svar til Rehum, Kansleren, og Simsaj,
Skriveren, og de øvrige af deres Selskab, som boede
i Samaria, og til de øvrige paa denne Side Floden:
Fred! og saa videre: 18 Det Brev, som I sendte til os, er
klarlig læst for mig, 19 og der er af mig given Befaling,
at man skulde lede, og man har fundet, at denne Stad
har fra gammel Tid af sat sig op imod Konger, og at
der er gjort Opstand og Frafald derudi. 20 Og der har
været mægtige Konger i Jerusalem, som have hersket
over alt det, som er paa hin Side Floden, saa at dem
blev given Skat, Told og aarlig Rente. 21 Saa giver nu
Befaling om at forhindre disse Mænd, at den Stad ikke
bliver bygget, førend der bliver givet Befaling af mig. 22
Saa værer paamindede, at I ikke begaa en Forseelse
herudi; hvorfor skal det fordærvelige faa Overhaand,
Kongerne til Skade? 23 Der nu Afskriften af Kong
Artakserkses's Brev blev læst for Rehum af Simsaj,
Skriveren, og deres Selskab, da droge de hastelig til
Jerusalem til Jøderne og forhindrede dem med Arm og
Magt. 24 Da forhindredes Arbejdet paa Guds Hus, som
var i Jerusalem, og det blev forhindret indtil Darius's,
Kongen i Persiens, andet Regeringsaar.

5 Og Profeterne, Profeten Haggaj og Sakarias, Iddo's
Søn, profeterede for Jøderne, som vare i Juda og
Jerusalem, i Israels Guds Navn, som var over dem.
2 Da gjorde Serubabel, Sealthiels Søn, og Jesua,
Jozadaks Søn, sig rede og begyndte at bygge Guds
Hus, som var i Jerusalem, og med dem de Guds
Profeter, som styrkede dem. 3 Paa den Tid kom
Thatnaj, Landshøvdingen paa denne Side Floden, og
Sthar-Bosnaj og deres Selskab til dem og sagde til
dem: Hvo har givet eder Befaling om at bygge dette Hus
og at fuldføre denne Mur? 4 Da sagde vi altsaa til dem,
hvad de Mænd hed, som byggede denne Bygning. 5
Og over Jødernes Ældste var deres Guds Øje, og man
forhindrede dem ikke, indtil der kom Befaling fra Darius,
og man da sendte dem Brev tilbage derom. 6 Afskriften
af Brevet, som Thatnaj, Landshøvdingen paa denne
Side Floden, og Sthar-Bosnaj og hans Selskab, de fra
Afarsakta, som vare paa den Side Floden, sendte til
Kong Darius; — 7 de sendte Beretningen til ham, og
saaledes var der skrevet i den: Kong Darius ønske
vi al Fred! 8 Det være Kongen vitterligt, at vi kom
til det Landskab Juda, til den store Guds Hus, og at
man bygger det med storø Stene og lægger Træ i
Væggene, og at Arbejdet gaar rask frem og lykkes ved
deres Hænder. 9 Da spurgte vi disse. Ældste ad og
sagde saaledes til dem: Hvo har givet eder Befaling
om at bygge dette Hus og at fuldføre denne Mur? 10
Vi spurgte og om deres Navne for at give dig dem til
Kende, at vi kunde skrive de Mænds Navne, som vare
deres Øverster. 11 Og de gave os saadant Svar tilbage
og sagde: Vi ere Himmelens og Jordens Guds Tjenere
og bygge et Hus, som var fordum bygget, for mange
Aar siden; thi en stor Konge i Israel havde bygget
det og fuldført det. 12 Men efterdi vore Fædre havde
fortørnet Himmelens Gud, gav han dem i Kongen af
Babel, Kaldæeren Nebukadnezars Haand, og denne
nedbrød dette Hus og førte Folket bort til Babel. 13
Men i Kongen af Babel, Kyrus's første Aar, gav Kong
Kyrus Befaling at bygge dette Guds Hus. 14 Ja, ogsaa
de Guds Hus's Kar, som vare af Guld og Sølv, hvilke
Nebukadnezar havde udtaget af Templet, som var i
Jerusalem, og ført til Templet i Babel, dem udtog Kong
Kyrus af Templet i Babel, og de bleve givne en, hvis
Navn var Sesbazar, hvilken han satte til Landshøvding.
15 Og han sagde til ham: Tag disse Kar, gak bort og
bring dem ind i Templet, som er i Jerusalem, og lad
Guds Hus bygges paa sit Sted! 16 Da kom den samme
Sesbazar, han lagde Grundvolden til Guds Hus, som
er i Jerusalem; og fra da af og indtil nu bygges det
og er ikke fuldført. 17 Og dersom det nu synes godt
for Kongen, saa lad der blive eftersøgt i Kongens
Skatkammer, som er i Babel, om det er saa, at der
er given Befaling af Kong Kyrus om at bygge dette
Guds Hus i Jerusalem, og man sende os Kongens Vilje
derom!

6 Da gav Kong Darius Befaling, og de ledte i
Brevkammeret, hvor man lagde Skatten, i Babel. **2**
Og der blev funden i Akmetha, paa Slottet, i Landskabet
Medien, en Rulle, og i den var en Antegnelse saa
skreven: **3** I Kong Kyrus's første Aar gav Kong Kyrus
Befaling om Guds Hus i Jerusalem, at Huset skulde
bygges til at være et Sted, hvor man ofrede Offer, og
at dets Grundvold skulde føres op; tresindstyve Alen
skulde dets Højde og tresindstyve Alen dets Bredde
være; **4** der skulde være tre Lag store Stene og et Lag
nyt Træ; og Bekostningen skulde udredes af Kongens
Hus. **5** Tilmed skulde man og tilbagegive Guds Hus's
Kar, som vare af Guld og Sølv, hvilke Nebukadnezar
havde taget ud af Templet, som var i Jerusalem, og ført
til Babel, og de skulde komme til Templet, som skal
være i Jerusalem, til deres Sted, og man skulde bringe
dem ind i Guds Hus. **6** Nu, du Thatnaj, Landshøvding
paa hin Side Floden, du Sthar-Bosnaj og Selskabet,
de af Afarsakta, som er paa hin Side Floden, holder
eder langt derfra! **7** Lader dem arbejde paa dette Guds
Hus, at Jødernes Landshøvding og Jødernes Ældste
kunne bygge dette Guds Hus paa dets Sted. **8** Der
er og given Befaling af mig om det, som I skulle gøre
imod disse Jøders Ældste, at de kunne bygge dette
Guds Hus, nemlig, at af Kongens Gods, af Skatten paa
hin Side Floden, skulle Omkostningerne straks udredes
til disse Mænd, at de ikke forhindres. **9** Og hvad de
have fornødent, baade Kalve og Vædre og Lam til
Brændoffer for Himmelens Gud, Hvede, Salt, Vin og
Olie, skal man paa Forlangende af Præsterne, som ere
i Jerusalem, Dag for Dag give dem; der maa ikke ske
nogen Forseelse herudi, **10** paa det de kunne ofre til en
sød Lugt for Gud i Himmelen og bede for Kongens og
hans Børns Liv. **11** Fremdeles er der given Befaling af
mig, at naar et Menneske forandrer denne Ting, saa
skal der af hans Hus udrives en Bjælke, og han skal
hænges op og slaas fast derpaa, og hans Hus skal
gøres til en Møgdynge derfor. **12** Og Gud, som har ladet
sit Navn bo der, nedslaa hver Konge og hvert Folk, som
udrækker sin Haand for at forandre det, for at forstyrre
dette Guds Hus, som er i Jerusalem; jeg, Darius har
givet Befaling; det skal uopholdelig gøres. **13** Thatnaj,
Landshøvding paa hin Side Floden, Sthar-Bosnaj og
deres Selskab, gjorde derpaa uopholdelig derefter,
fordi Kong Darius havde sendt Bud. **14** Og Jødernes
Ældste byggede, og det lykkedes for dem efter Profeten
Haggajs og Sakarias's, Iddos Søns, Profeti; og de
byggede og fuldførte det efter Israels Guds Befaling og
efter Kyrus's og Darius's og Artakserkses's, Kongen af
Persiens, Befaling. **15** Og det Hus blev fuldt færdigt
til den tredje Dag i Adar Maaned, i Kong Darius's
Regerings sjette Aar. **16** Og Israels Børn, Præsterne og
Leviterne og de andre af de Folk, som havde været
bortførte, holdt dette Guds Hus's Indvielse med Glæde.
17 Og de ofrede til dette Guds Hus's Indvielse hundrede
Øksne, to Hundrede Vædre, fire Hundrede Lam og tolv
Gedebukke til Syndoffer for hele Israel, efter Israels
Stammers Tal. **18** Og de beskikkede Præsterne i deres
Afdelinger og Leviterne i deres Skifter til Gudstjenesten
i Jerusalem, som skrevet er i Mose Bog. **19** Og de
Folk, som havde været bortførte, holdt Paaske paa den
fjortende Dag i den første Maaned. **20** Thi Præsterne og
Leviterne havde renset sig som een Mand, de vare alle
rene, og de slagtede Paaskelam for alle de Folk, som
havde været bortførte, og for deres Brødre, Præsterne,
og for sig selv. **21** Saa aade Israels Børn, de, der vare
komne tilbage af dem, som havde været bortførte,
samt alle de, som havde sluttet sig til dem og forladt
Hedningernes Urenhed, i Landet for at søge Herren
Israels Gud. **22** Og de holdt de usyrede Brøds Højtid i
syv Dage med Glæde; thi Herren havde glædet dem
og vendt Assyriens Konges Hjerte til dem for at styrke
deres Hænder til Arbejdet paa Guds, Israels Guds,
Hus.

7 Og efter disse Begivenheder under Artakserkses,
Kongen af Persiens, Regering, drog Esra op, en
Søn af Seraja, der var en Søn af Asaria, en Søn af
Hilkia, **2** en Søn af Sallum, en Søn af Zadok, en Søn af
Ahitub, **3** en Søn af Amaria, en Søn af Asaria, en Søn
af Merajoth, **4** en Søn af Serakia, en Søn af Ussi, en
Søn af Bukki, **5** en Søn af Abisua, en Søn af Pinehas,
en Søn af Eleasar, som var en Søn af Ypperstepræsten
Aron, — **6** denne Esra drog op fra Babel, og han var
en skriftlærd, forfaren i Mose Lov, som Herren Israels
Gud havde givet, og Kongen gav ham, efterdi Herren,
hans Guds Haand var over ham, al hans Begæring. **7**
Og der drog nogle af Israels Børn og af Præsterne og
Leviterne og Sangerne og Portnerne og de livegne op
til Jerusalem i Kong Artakserkses's syvende Aar. **8**
Og han kom til Jerusalem i den femte Maaned, det
var Kongens syvende Aar. **9** Thi paa den første Dag
i den første Maaned besluttede han at drage op fra
Babel, og paa den første Dag i den femte Maaned
kom han til Jerusalem, efterdi hans Guds gode Haand
var over ham. **10** Thi Esra havde beredt sit Hjerte
til at søge Herrens Lov og at gøre og at lære Israel
Skik og Ret. **11** Og dette er Afskriften af Brevet, som
Kong Artakserkses gav den skriftlærde Esra, Præsten,
den skriftlærde i Herrens Ord, angaaende hans Bud
og hans Skikke for Israel: **12** Artakserkses, Kongers
Konge, til Esra, Præsten, den skriftlærde i Himmelens
Guds Lov, og saa videre. **13** Der er givet Befaling af
mig, at af Israels Folk og dets Præster og Leviter,
hver i mit Rige, som frivilligt vil drage op til Jerusalem,
maa drage med dig, **14** fordi du er sendt af Kongen

og hans syv Raadsherrer til at anstille Undersøgelse i
Juda og i Jerusalem ved din Guds Lov, som er i din
Haand, 15 og for at føre med dig det Sølv og Guld,
som Kongen og hans Raadsherrer frivilligt have givet til
Israels Gud, hvis Bolig er i Jerusalem, 16 samt alt det
Sølv og Guld, som du kan finde i hele Babels Land,
tillige med den frivillige Gave, som Folket og Præsterne
give frivilligt til deres Guds Hus, som er i Jerusalem. 17
Derfor skal du straks købe for samme Sølv: Øksne,
Vædre, Lam og deres Madoffer og deres Drikoffer, og
du skal ofre dem paa Alteret, som er ved eders Guds
Hus, som er i Jerusalem. 18 Tilmed hvad der synes
dig og dine Brødre godt at gøre med det øvrige Sølv
og Guld, det gører efter eders Guds Vilje! 19 Og de
Kar, som ere givne dig til din Guds Hus's Tjeneste,
dem skal du aflevere for Gud i Jerusalem. 20 Og det
øvrige, som behøves til din Guds Hus, som tilfalder dig
at give, skal du udrede af Kongens Skatkammer. 21 Og
af mig, mig Kong Artakserkses, er given Befaling til alle
Skatmestre, som ere paa hin Side Floden, at hvad som
Esra, Præsten, den skriftlærde i Himmelens Guds Lov,
begærer af eder, det skal ydes straks, 22 indtil hundrede
Centner Sølv og indtil hundrede Kor Hvede og indtil
hundrede Bath Vin og indtil hundrede Bath Olie, og
Salt uden foreskrevet Maal. 23 Alt det, som er efter
Himmelens Guds Befaling, skal omhyggeligt udføres for
Himmelens Guds Hus, at der ikke skal komme en Vrede
over Kongens og hans Børns Rige. 24 Og vi lade eder
vide om alle Præster og Leviter, Sangere, Portnere,
livegne og dette Guds Hus's Tjenere, at I ikke skulle
have Magt til at lægge Skat, Told eller aarlig Rente paa
dem. 25 Og du, Esra, efter din Guds Visdom, som er
hos dig, beskik Dommere og lovkyndige, at de maa
dømme over alt Folket, som er paa hin Side Floden,
over alle dem, som kender din Guds Lov; og den, som
ikke kender den, skulle I bringe til at kende den. 26 Og
hver den, som ikke gør efter din Guds Lov og Kongens
Lov, over ham skal Dommen straks udføres, enten til
Døden eller til Landflygtighed eller til Straf paa Gods
eller til Fængsel. 27 Lovet være Herren, vore Fædres
Gud, som har indgivet Kongens Hjerte saadant, at
han vilde pryde Herrens Hus, som er i Jerusalem, 28
og har tilvendt mig Miskundhed fra Kongen og hans
Raadsherrer og fra alle Kongens vældige Fyrster! Og
jeg følte mig stærk, efterdi Herrens, min Guds, Haand
var over mig og samlede de Øverste af Israel til at
drage op med mig.

8 Og disse ere Øversterne for deres Fædrenehuse
og deres Slægt, de som droge op med mig
under Kong Artakserkses's Regering, fra Babel: 2 Af
Pinehas's Børn, Gersom; af Ithamars Børn, Daniel; af
Davids Børn, Hattus; 3 af Sekanias Børn, af Pareos's
Børn, Sakaria og med ham hans Slægt hundrede og
halvtredsindstyve Mandspersoner; 4 af Pahath-Moabs
Børn, Elioenaj, Serakias Søn, og med ham to Hundrede
Mandspersoner; 5 af Sekanias Børn, Jehasiels Søn, og
med ham tre Hundrede Mandspersoner; 6 af Adins Børn,
Ebed, Jonathans Søn, og med ham halvtredsindstyve
Mandspersoner; 7 og af Elams Børn, Jesaja, Athalias
Søn, og med ham halvfjerdsindstyve Mandspersoner;
8 og af Sefatjas Børn, Sebadja, Mikaels Søn, og med
ham firsindstyve Mandspersoner; 9 af Joabs Børn,
Obadja, Jehiels Søn, og med ham to Hundrede og atten
Mandspersoner; 10 af Selomiths Børn, Josifjas Søn, og
med ham hundrede og tresindstyve Mandspersoner; 11
og af Bebajs Børn, Sakaria, Bebajs Søn, og med ham
otte og tyve Mandspersoner; 12 og af Asgads Børn,
Johanan, Hakkatans Søn, og med ham hundrede og ti
Mandspersoner; 13 og af Adonikams Børn vare nogle
senere, og deres Navne vare disse: Elifelet, Jeiel og
Semaja, og med dem tresindstyve Mandspersoner; 14
og af Bigevajs Børn, Uthaj og Sabbud, og med dem
halvfjerdsindstyve Mandspersoner. 15 Og jeg samlede
dem ved Floden, som løber til Ahava, og der lejrede
vi os tre Dage; og der jeg gav Agt paa Folket og paa
Præsterne, da fandt jeg ingen af Levis Børn der. 16 Da
sendte jeg Elieser, Ariel, Semaja og Elnathan og Jarib
og Elnathan og Nathan og Sakaria og Messullam, de
Øverste, og Jojarib og Elnathan, som vare forstandige
Mænd, 17 og jeg sendte dem til Iddo, som var den
Øverste i det Sted Kasfia; og jeg lagde Ordene i deres
Mund, som de skulde tale med Iddo, Ahio og de livegne
i det Sted Kasfia, for at bringe os Tjenere til vor Guds
Hus. 18 Og de bragte os, efterdi vor Guds gode Haand
var over os, en forstandig Mand af Mahelis Børn, som
nedstammede fra Levi, Israels Søn, nemlig Serebia
og hans Sønner og hans Brødre, atten Mænd. 19 Og
Hasabia og tillige med ham Jesaja, af Meraris Børn,
hans Brødre og deres Sønner, tyve Mænd. 20 Og af
de livegne, som David og Fyrsterne gav til Leviternes
Tjeneste, to Hundrede og tyve livegne; alle disse vare
nævnede ved Navn. 21 Og jeg lod der udraabe en
Faste ved den Flod Ahava for at ydmyge os for vor
Guds Ansigt for at bede ham om en lykkelig Rejse for
os og vore smaa Børn og alt vort Gods. 22 Thi jeg
skammede mig ved at begære Krigsmagt og Ryttere af
Kongen til at hjælpe os imod Fjenden paa Vejen; thi
saaledes havde vi sagt til Kongen: Vor Guds Haand er
over alle dem, som søge ham, til det gode, og hans
Styrke og hans Vrede er over alle dem, som forlade
ham. 23 Saa fastede vi og bade til vor Gud derom, og
han bønhørte os. 24 Og jeg udskilte tolv af Præsternes
Øverster, nemlig Serebia, Hasabia og med dem ti af
deres Brødre, 25 og jeg tilvejede dem Sølvet og Guldet
og Karrene, som vare en Gave til vor Guds Hus, som

Kongen og hans Raadsherrer og hans Fyrster og al
Israel, som fandtes, havde givet. 26 Og jeg tilvejede
dem i deres Haand seks Hundrede og halvtredsindstyve
Centner Sølv og Sølvkar til hundrede Centner, Guld til
hundrede Centner 27 og tyve Guldbægere til tusinde
Drakmer og to Kar af godt skinnende Kobber, kostelige
som Guld. 28 Og jeg sagde til dem: I ere Herren
hellige, og Karrene ere hellige, og Sølvet og Guldet
er en frivillig Gave til Herren, eders Fædres Gud. 29
Værer aarvaagne og bevarer det, indtil I veje det ud for
Præsternes og Leviternes Øverster og Øversterne for
Fædrenehusene iblandt Israel i Jerusalem, i Herrens
Hus's Kamre. 30 Da toge Præsterne og Leviterne imod
samme Sølv og Guld og Kar efter Vægt for at føre det til
Jerusalem, til vor Guds Hus. 31 Og vi rejste fra Ahavas
Flod paa den tolvte Dag i den første Maaned for at
drage til Jerusalem, og vor Guds Haand var over os
og friede os for Fjendens Haand og dens, som lurede
ved Vejen. 32 Og vi kom til Jerusalem, og vi bleve der
tre Dage. 33 Men paa den fjerde Dag blev Sølvet og
Guldet og Karrene i vor Guds Hus tilvejet Meremoth,
Præsten Urias Søn, og med ham var Eleasar, Pinehas's
Søn, og med dem vare Leviterne Josabad, Jesuas
Søn, og Noadja, Binnuis Søn, 34 efter Tal, efter Vægten
paa det alt sammen; og hele Vægten blev samme
Tid opskreven. 35 Og de Folk, som havde været
bortførte, de, som vare komne fra Fangenskabet, ofrede
Israels Gud Brændofre, tolv Okser for al Israel, seks
og halvfemsindstyve Vædre, syv og halvfjerdsindstyve
Lam, tolv Bukke til Syndofre, alt sammen til Brændoffer
for Herren. 36 Og de overgave Kongens Statholdere og
Landshøvdingene paa denne Side Floden Kongens
Love, og de hjalp højlig Folket og Guds Hus.

9 Og der dette var fuldendt, gik de Øverste frem
til mig og sagde: Israels Folk og Præsterne og
Leviterne have ikke holdt sig adskilte fra Folkene i
Landene, som de burde efter de Vederstyggeligheder,
som begaas af Kananiterne, Hethiterne, Feresiterne,
Jebusiterne, Ammoniterne, Moabiterne, Ægypterne
og Amoriterne; 2 thi de have taget af deres Døtre
for sig og for deres Sønner, og den hellige Sæd har
blandet sig med Folkene i Landene; og de Øverstes og
Forstandernes Haand har været den første i denne
Forsyndelse. 3 Og der jeg hørte dette Ord, sønderrev
jeg min Kjortel og min Kappe, og jeg rev Haar af mit
Hoved og mit Skæg og sad forfærdet. 4 Da samledes
til mig hver, der skælvede for Israels Guds Ord over
deres Forsyndelses Skyld, som havde været bortførte,
og jeg sad forfærdet indtil Aftenmadoffers Tid. 5 Og ved
Aftenmadoffers Tid stod jeg op fra min Faste, efterat
jeg havde sønderrevet min Kjortel og min Kappe, og
jeg faldt paa mine Knæ og udbredte mine Hænder til
Herren min Gud, 6 og jeg sagde: Min Gud! jeg blues
og skammer mig ved at opløfte mit Ansigt til dig, min
Gud; thi vore Misgerninger ere mangfoldige og gaa os
over Hovedet, og vor Skyld er stor indtil Himmelen. 7
Fra vore Fædres Dage af have vi været i stor Skyld
indtil denne Dag, og for vore Misgerningers Skyld ere
vi, ja vi, vore Konger, vore Præster, givne i Kongernes
Haand i Landene, givne hen til Sværd, til Fangenskab
og til Rov og til vore Ansigters Blusel, som det ses paa
denne Dag. 8 Men nu er et lidet Øjeblik sket os Naade
af Herren vor Gud, at han har ladet os nogle undkomne
blive tilovers og sat os som en Nagle paa sit hellige
Sted, saa at vor Gud har opklaret vore Øjne og givet os
et lidet Livsophold i vor Trældom; 9 thi vi ere Trælle;
dog vor Gud har ikke forladt os i vor Trældom, og han
har tilvendt os Miskundhed hos Kongerne i Persien
for at give os Livsophold, at vi kunde opføre vor Guds
Hus og oprejse dets øde Steder, og for at give os et
Gærde i Juda og Jerusalem. 10 Og nu, vor Gud, hvad
skulle vi sige herefter? da vi have forladt dine Bud,
11 hvilke du har budet ved dine Tjenere, Profeterne,
sigende: Det Land, som I komme ind udi at eje, det er
et Land, som er urent ved Landenes Folks Urenhed
og ved deres Vederstyggelighed, hvormed de i deres
Urenhed have opfyldt det, fra den ene Ende til den
anden. 12 Saa skulle I nu ikke give eders Døtre til
deres Sønner og ikke tage deres Døtre til eders Sønner
og ikke søge deres Fred og deres gode indtil evig Tid,
paa det I skulle blive stærke og æde det gode i Landet
og indtage det til Ejendom for eders Børn indtil evig Tid.
13 Og efter alt det, som er kommet over os for vore
onde Gerninger og for vor store Skyld, da du, vor Gud,
har sparet os langt over vor Misgerning og givet os en
Redning, som denne er: 14 Skulde vi da vende om og
gøre dine Bud til intet og gøre Svogerskab med Folk,
som have gjort disse Vederstyggeligheder? monne
du ikke skulde blive vred paa os, indtil at der gjordes
Ende paa os, saa at der ingen blev tilovers og ingen
Redning? 15 Herre, Israels Gud! du er retfærdig, thi
vi ere overblevne som en Levning, som det ses paa
denne Dag; se, vi ere for dit Ansigt i vor Skyld, thi ved
sligt kan ingen bestaa for dit Ansigt.

10 Og der Esra bad, og der han bekendte, græd
og havde nedkastet sig foran Guds Hus, da
samledes til ham en saare stor Forsamling af Israel,
Mænd og Kvinder og Børn; thi Folket græd med megen
Graad. 2 Og Sekania, Jehiels Søn, af Elams Børn,
svarede og sagde til Esra: Vi have forgrebet os imod vor
Gud, og vi have ladet fremmede Hustruer af Landets
Folk bo hos os; men med dette er der end Forhaabning
for Israel. 3 Saa lader os nu gøre en Pagt for vor
Gud, at vi ville lade alle disse Hustruer og de af dem

fødte drage ud, efter Raad af Herren og af dem, som
ere forfærdede for vor Guds Bud; og lad der gøres
efter Loven! 4 Staa op, thi den Sag paaligger dig,
og vi ville være med dig; vær frimodig og gør det!
5 Da stod Esra op og tog en Ed af de øverste for
Præsterne, Leviterne og al Israel, at de vilde gøre efter
dette Ord; og de svore. 6 Og Esra stod op fra Stedet
foran Guds Hus og gik til Johanans, Eliasibs Søns,
Kammer; og han gik derhen, han aad ikke Brød og drak
ikke Vand; thi han sørgede over deres Forsyndelse,
som havde været bortførte. 7 Og de lode udraabe i
Juda og Jerusalem til alle de Folk, som havde været
bortførte, at de skulde samles til Jerusalem. 8 Og
hver, som ikke vilde komme inden tre Dage, alt hans
Gods skulde, efter de Øverstes og de Ældstes Raad,
være sat i Band, og han selv skulde udelukkes fra
deres Forsamling, som havde været bortførte. 9 Og
alle Judas og Benjamins Mænd samledes til Jerusalem
efter tre Dage, det var den niende Maaned paa den
tyvende Dag i Maaneden; og alt Folket sad paa Gaden
foran Guds Hus og skælvede for den Sags Skyld
og for den megen Regn. 10 Da stod Esra, Præsten,
op og sagde til dem: I have forsyndet eder og ladet
fremmede Kvinder bo hos eder for at lægge mere til
Israels Skyld. 11 Saa gører nu Bekendelse for Herren
eders Fædres Gud og gører hans Vilje og skiller eder
fra Landets Folk og fra de fremmede Kvinder! 12 Da
svarede den ganske Forsamling, og de sagde med
høj Røst: Saaledes bør vi gøre efter dine Ord til os.
13 Dog her er meget Folk, og det er Regnvejr, saa
at man ikke formaar at staa her ude, og det er ikke
een ej heller to Dages Gerning; thi vi ere mange, som
have begaaet Overtrædelse i denne Sag. 14 Kære, lad
vore Øverster staa for den ganske Forsamling, og hver
den, som i vore Stæder har ladet fremmede Hustruer
bo hos sig, skal komme paa bestemte Tider og med
dem hver Stads Ældste og dens Dommere, indtil vor
Guds strenge Vrede vendes fra os, indtil denne Sag er
afgjort. 15 Saa stode aleneste Jonathan, Asahels Søn,
og Jehasia, Tikvas Søn, for denne Sag, og Mesullam
og Leviten Sabtaj hjalp dem. 16 Og de Folk, som
havde været bortførte, gjorde saa, og Esra, Præsten,
og Mænd, som vare Øverster for deres Fædrenehuse,
alle navngivne, bleve udvalgte; og de toge Sæde paa
den første Dag i den tiende Maaned at ransage den
Sag. 17 Og de bleve færdige med alle Mænd, som
havde ladet fremmede Hustruer bo hos sig, indtil den
første Dag i den første Maaned. 18 Og der fandtes
nogle af Præsternes Børn, som havde ladet fremmede
Hustruer bo hos sig, nemlig: Af Jesuas, Jozadaks
Søns, og hans Brødres Børn, Maeseja og Elieser og
Jarib og Gedalia. 19 Og de gave deres Haand paa, at
de vilde lade deres Hustruer drage bort, og de gave
en Væder af Kvæget til Skyldoffer for deres Skyld.
20 Og af Immers Børn fandtes Hanani og Sebadja;
21 og af Harims Børn, Maeseja og Elia og Semaja
og Jehiel og Ussia; 22 og af Pashurs Børn, Elioenaj,
Maeseja, Ismael, Nethaneel, Josabad og Eleasa; 23
og af Leviterne, Josabad og Simei og Kelajaf (det er
Klita), Pethaja, Juda og Elieser; 24 og af Sangerne,
Eliasib; og af Portnerne, Sallum og Telem og Uri; 25 og
af Israel, af Pareos's Børn, Ramia og Jesia og Malkia
og Mijamin og Eleasar og Malkia og Benaja; 26 og
af Elams Børn, Matthania, Sakaria og Jehiel og Abdi
og Jeremoth og Elia; 27 og af Sattus Børn, Elioenaj,
Eliasib, Matthania og Jeremoth og Sabad og Asisa; 28
og af Bebajs Børn, Johanan, Hanania, Sabaj, Athlaj; 29
og af Banis Børn, Mesullam, Malluk og Adaja, Jasub
og Seal og Jeramoth; 30 og af Pahath-Moabs Børn,
Adna og Kelal, Benaja, Maeseja, Matthania, Bezaleel
og Binnuj og Manasse; 31 og af Harims Børn, Elieser,
Jisia, Malkia, Semaja, Simeon, 32 Benjamin, Malluk,
Semarja; 33 af Hasums Børn, Mathnaj, Matthatha,
Sabad, Elifelet, Jeremaj, Manasse, Simei; 34 af Banis
Børn, Maedaj, Amram og Uel, 35 Benaja, Bedja, Keluj,
36 Vanja, Meremoth, Eliasib, 37 Matthania, Mathnaj og
Jaesan, 38 og Bani og Binnuj, Semei, 39 og Selemia
og Nathan og Adaja, 40 Maknadbaj, Sasaj, Sarak,
41 Asareel og Selemia, Semarja, 42 Sallum, Amarja,
Josef; 43 af Nebos Børn, Jejel, Mathitja, Sabad, Sebina,
Jaddaj og Joel og Benaja. 44 Alle disse havde taget
fremmede Hustruer, og somme af dem havde Hustruer,
med hvilke de havde Børn.

Nehemias

1 Nehemias, Hakalias Søns, Handeler. Og det skete
udi Kislev Maaned, i det tyvende Aar, da jeg var i
Susan paa Slottet, **2** da kom Hanani, en af mine Brødre,
han og nogle Mænd fra Juda; og jeg spurgte dem om
Jøderne, som vare undkomne, som vare overblevne af
Fangenskabet, og om Jerusalem. **3** Og de sagde mig:
De overblevne, som ere overblevne af Fangenskabet,
ere der i Landskabet udi stor Ulykke og i Forsmædelse,
og Jerusalems Mur er nedreven, og dens Porte ere
opbrændte med Ild. **4** Og det skete, der jeg hørte disse
Ord, satte jeg mig hen og græd og sørgede nogle Dage,
og jeg fastede og bad for Guds Ansigt i Himmelen. **5**
Og jeg sagde: Ak Herre, Himmelens Gud! den store og
forfærdelige Gud, som holder Pagten og Miskundheden
med dem, som ham elske og holde hans Bud! **6** Kære,
lad dit Øre mærke derpaa, og dine Øjne være aabnede
til at høre paa din Tjeners Bøn, som jeg beder for dit
Ansigt i Dag, Dag og Nat for Israels Børn, dine Tjenere;
og jeg bekender Israels Børns Synder, som vi have
syndet imod dig, baade jeg og min Faders Hus have
syndet. **7** Vi have handlet saare slet imoi dig og ikke
holdt de Bud og de Skikke og de Love, som du har
budet Mose, din Tjener. **8** Kære, kom det Ord i Hu,
som du bød Mose, din Tjener, sigende: Naar I forsynde
eder, da skal jeg adsprede eder iblandt Folkene; **9** men
naar I vende om til mig og holde mine Bud og gøre
efter dem, om da end nogen af eder er bortdreven indtil
Himmelens Ende, saa vil jeg dog samle dem derfra
og føre dem til det Sted, som jeg har udvalgt, til at
lade mit Navn bo der. **10** De ere dog dine Tjenere og
dit Folk, som du har forløst ved din store Kraft, og
ved din stærke Haand. **11** Ak, Herre! Kære, lad dit
Øre mærke paa din Tjeners Bøn og paa dine Tjeneres
Bøn, deres, som have Velbehag i at frygte dit Navn, og
lad det dog lykkes for din Tjener i Dag, og giv ham
Barmhjertighed for denne Mands Ansigt. Men jeg var
da Kongens Mundskænk.

2 Og det skete i Nisan Maaned i Kong Artakserkses's
tyvende Aar, da stod der Vin for hans Ansigt, og jeg
tog Vinen og gav Kongen, og jeg havde ikke vist mig
sørgmodig for hans Ansigt. **2** Da sagde Kongen til mig:
Hvorfor er du sørgmodig? og du er ikke syg, det er ikke
dette, men dit Hjerte er sørgmodigt; da frygtede jeg
saare meget. **3** Og jeg sagde til Kongen: Kongen leve
evindelig! hvorfor skulde jeg ikke være sørgmodig, da
den Stad, i hvilken mine Fædres Begravelsers Hus er,
ligger øde, og dens Porte ere fortærede af Ild? **4** Da
sagde Kongen til mig: Hvad er det, du søger om? da
bad jeg til Gud i Himmelen. **5** Da sagde jeg til Kongen:
Dersom det synes Kongen godt, og dersom din Tjener
synes god for dit Ansigt, da sende du mig til Juda, til
mine Fædres Begravelsers Stad, at jeg maa bygge den
op. **6** Da sagde Kongen og Dronningen, som sad hos
ham, til mig: Hvor længe skal din Rejse vare, og naar
vil du komme igen? Og det syntes Kongen godt, og
han sendte mig hen, og jeg satte ham en bestemt Tid.
7 Og jeg sagde til Kongen: Dersom det synes Kongen
godt, da lad dem give mig Breve til Landshøvdingerne
paa hin Side Floden, at de lade mig komme frem, indtil
jeg kommer til Juda, **8** og Brev til Asaf, som har Opsyn
over Kongens Lysthave, at han maa give mig Træ til
at sammentømre Porten paa Borgen, som hører til
Huset, og ligeledes til Stadsmurene og til det Hus, som
jeg skal drage ind udi; og Kongen gav mig det, efterdi
min Guds gode Haand var over mig. **9** Da kom jeg til
Landshøvdingerne paa hin Side Floden og gav dem
Kongens Breve, og Kongen sendte Stridshøvedsmænd
og Ryttere med mig. **10** Men der Sanballat, Horoniten,
og Tobia, den ammonitiske Tjener, hørte det, da gjorde
det dem saare ondt, at der var kommet et Menneske til
at søge Israels Børns Bedste. **11** Og der jeg kom til
Jerusalem og havde været der i tre Dage, **12** da gjorde
jeg mig rede om Natten, jeg og faa Mænd med mig, og
jeg gav ikke til Kende for noget Menneske, hvad min
Gud indgav mit Hjerte at gøre for Jerusalem, og der var
intet Dyr med mig uden det Dyr, som jeg red paa. **13**
Og jeg drog ud ad Dalporten om Natten og hen imod
Dragekilden og hen til Møgporten, og jeg undersøgte
Jerusalems Mure, som vare nedrevne, og dens Porte,
som vare fortærede af Ild. **14** Og jeg drog over til
Kildeporten og til Kongens Dam, og der var ikke Rum
for Dyret til at komme frem under mig. **15** Og jeg drog
om Natten op i Dalen, og jeg undersøgte Muren, og jeg
vendte om og kom ind ad Dalporten og vendte tilbage.
16 Og Forstanderne vidste ikke, hvor jeg var gaaet hen,
eller hvad jeg gjorde, og for Jøderne og Præsterne
og de ypperste og Forstanderne og de øvrige, som
skulde have med Gerningen at gøre, havde jeg ikke
hidindtil tilkendegivet det. **17** Da sagde jeg til dem: I se
den Ulykke, i hvilken vi ere, at Jerusalem er øde, og
dens Porte ere opbrændte af Ild: Kommer og lader os
opbygge Jerusalems Mure, at vi ikke ydermere skulle
være til Spot. **18** Og jeg fortalte dem om min Guds
Haand, som var god over mig, tilmed om Kongens Ord,
som han havde sagt mig; og de sagde: Lader os gøre
os rede og bygge, og de styrkede deres Hænder til
det gode Værk. **19** Men der Sanballat, Horoniten, og
Tobia, den ammonitiske Tjener, og Gesem, Araberen,
hørte det, da bespottede de os og foragtede os, og de
sagde: Hvad er dette for en Ting, som I gøre? ville I
være genstridige imod Kongen? **20** Da svarede jeg
dem og sagde til dem: Gud i Himmelen, han skal lade
det lykkes for os, og vi hans Tjenere, vi ville gøre os

rede og bygge; men I have ikke Del eller Ret eller
Ihukommelse i Jerusalem.

3 Og Eliasib, Yppersteepræsten, og hans Brødre,
Præsterne, gjorde sig rede og byggede Faareporten;
de helligede den og indsatte dens Døre, de helligede
den indtil Meas Taarn, indtil Hananeels Taarn. **2** Og
Jerikos Mænd byggede ved Siden af ham; og Sakur,
Imris Søn, byggede ved Siden af dem igen. **3** Men
Senaas Børn byggede Fiskeporten; de tømrede den
og indsatte dens Døre med dens Laase og dens
Stænger. **4** Og Meremoth, en Søn af Uria, Hakkoz's
Søn, istandsatte et Stykke ved Siden af dem; og
Mesullam, en Søn af Berekia, Mesesabeels Søn,
istandsatte et Stykke ved Siden af dem; og Zadok,
Baenas Søn, istandsatte et Stykke ved Siden af dem.
5 Og ved Siden af dem istandsatte de af Thekoa et
Stykke; men de store iblandt dem bøjede ikke deres
Hals til Arbejde for deres Herre. **6** Og den gamle
Port istandsatte Jojada, Paseas Søn, og Mesullam,
Besodias Søn; de tømrede den og indsatte dens Døre
med dens Laase og dens Stænger. **7** Og Gibeoniten
Melathia og Meronothiten Jadon, Mændene af Gibeon
og Mizpa istandsatte et Stykke ved Siden af dem, indtil
Boligen for Landshøvdingen paa denne Side Floden. **8**
Ved hans Side istandsatte Ussiel, Harhajas Søn, en af
Guldsmedene, et Stykke; og ved hans Side istandsatte
Hanania, en Salvehandler, et Stykke; og de gjorde
Jerusalem fast indtil den brede Mur. **9** Og ved Siden
at dem istandsatte Refaja, Hurs Søn, Øversten over
Halvdelen af Jerusalems Kreds, et Stykke. **10** Og ved
Siden af dem istandsatte Jedaja, Harumafs Søn, et
Stykke, og det tværs over for sit Hus; og ved hans
Side istandsatte Hattus, Hasabenjas Søn, et Stykke. **11**
Malkia, Harims Søn, og Hasub, Pahath-Moabs Søn,
istandsatte en anden Strækning, tilmed Ovntaarnet.
12 Og ved Siden af ham istandsatte Sallum, Lohes's
Søn, Øversten for den halve Del af Jerusalems Kreds,
han og hans Døtre, et Stykke. **13** Dalporten istandsatte
Hanun og Indbyggerne af Sanoa; de byggede den
og indsatte dens Døre, med dens Laase og dens
Stænger, og tusinde Alen paa Muren indtil Møgporten.
14 Men Malkia, Rekabs Søn, Øversten for Beth-Kerems
Kreds, istandsatte Møgporten; han byggede den og
indsatte dens Døre med dens Laase og Stænger. **15**
Men Kildeporten istandsatte Sallum, Kol-Koses Søn,
Øversten for Mizpas Kreds; han byggede den og
tækkede den og indsatte dens Døre med dens Laase
og dens Stænger; tilmed Muren ved Sela Dam hen
imod Kongens Have og indtil Trapperne, som gaa ned
fra Davids Stad. **16** Efter ham istandsatte Nehemia,
Asbuks Søn, Øversten for den halve Del af Bethzurs
Kreds, et Stykke, indtil tværs over for Davids Grave og
indtil den Dam, som var anlagt, og indtil de vældiges
Hus. **17** Efter ham istandsatte af Leviterne, Rehum,
Banis Søn, et Stykke; ved Siden af ham istandsatte
Hasabia, Øversten for den halve Del af Kej-Iks Kreds,
et Stykke for sin Kreds. **18** Efter ham istandsatte af
deres Brødre Bavaj, Henadads Søn, et Stykke; han var
Øverste for den anden halve Del af Kejlas Kreds. **19**
Og ved Siden af ham istandsatte Eser, Jesuas Søn,
den Øverste i Mizpa, en anden Strækning tværs over
for, hvor man gaar op til Rustkammeret ved Hjørnet. **20**
Efter ham istandsatte Baruk, Sabbajs Søn, med Iver en
anden Strækning, fra Hjørnet indtil Yppersteepræsten
Eliasibs Hus's Dør. **21** Efter ham istandsatte Meremothj
en Søn af Uria, Hakkoz's Søn, en anden Strækning,
fra Eliasibs Hus's Dør og indtil Enden af Eliasibs Hus.
22 Og efter ham istandsatte Præsterne, Mændene fra
Sletten, et Stykke. **23** Efter dem istandsatte Benjamin
og Hasub et Stykke tværs over for deres Hus; efter
ham istandsatte Asaria, en Søn af Maeseja, Ananias
Søn, et Stykke ved sit Hus. **24** Efter ham istandsatte
Bennuj, Henadads Søn, en anden Strækning, fra
Asarias Hus indtil Krogen og indtil Hjørnet. **25** Palal,
Ussajs Søn, byggede tværs over for Krogen og Taarnet,
som springer frem fra Kongens høje Hus, og som er
ved Vagtens Forgaard; efter ham byggede Pedaja,
Pareos's Søn. **26** — Og de livegne boede i Ofel indtil
tværs over for Vandporten imod Østen og til det Taarn,
som springer frem. — **27** Efter ham istandsatte de
af Thekoa en anden Strækning tværs over for det
store fremspringende Taarn og indtil Ofels Mur. **28**
Fra Hesteporten istandsatte Præsterne et Stykke, hver
tværs over for sit Hus. **29** Efter dem istandsatte Zadok,
Immers Søn, et Stykke, tværs over for sit Hus; efter
ham istandsatte Semaja, Sekanjas Søn, som tog Vare
paa Østerporten, et Stykke. **30** Efter ham istandsatte
Hanania, Selemias Søn, og Hanun, Zalafs sjette Søn,
en anden Strækning; efter dem istandsatte Mesullam,
Berekias Søn, et Stykke, tværs over for sit Kammer. **31**
Efter ham istandsatte Malkia, Guldsmedens Søn, et
Stykke indtil de livegnes og Kræmmernes Hus, tværs
over for Befalingsmandsporten og indtil Opgangen ved
Hjørnet. **32** Og imellem Opgangen ved Hjørnet og
Faareporten istandsatte Guldsmedene og Kræmmerne
et Stykke.

4 Og det skete, der Sanballat hørte, at vi byggede
Muren, da optændtes hans Vrede, og han blev
meget fortørnet, og han bespottede Jøderne. **2** Og
han sagde i Paahør af sine Brødre og af Hæren i
Samaria, han sagde: Hvad gøre de afmægtige Jøder?
skulde man lade dem være? skulde de ofre? skulde de
fuldende det paa denne Dag? skulde de lade Stenene
leve op af Grusdyngerne, da de ere forbrændte? **3** Og

Ammoniten Tobia var Jios ham, og han sagde: Om de
end bygge, vil dog en Ræv, om den sprang op, nedrive
deres Stenmur. 4 Hør, vor Gud! at vi ere foragtede,
og lad deres Forsmædelse vende tilbage paa deres
Hoved, og giv dem hen til Bytte i Fangenskabs Land;
5 og skjul ikke deres Misgerning, og lad deres Synd
ikke udslettes fra dit Ansigt; thi de have opirret dig lige
over for dem, som byggede. 6 Men vi byggede Muren,
saa at den ganske Mur blev sammenføjet indtil dens
halvs Højde; thi Folket havde Hjerte til at gøre det. 7
Og det skete, der Sanballat og Tobia og Araberne og
Ammoniterne og Asdoditerne hørte, at Udbedringen
havde taget til paa Murene i Jerusalem, og at Revnerne
begyndte at lukkes til, da optændtes deres Vrede saare.
8 Og de gjorde alle et Forbund med hverandre om
at komme at stride imod Jerusalem og at gøre en
Forstyrrelse deri. 9 Men vi bade til vor Gud; og vi
stillede Vagt imod dem Dag og Nat over for dem. 10
Da sagde Juda: Lastdragernes Kraft er skrøbelig, og
Gruset er meget, og vi kunne ikke bygge paa Muren.
11 Og vore Modstandere sagde: De skulle ikke vide og
ikke se det, førend vi komme midt iblandt dem og slaa
dem ihjel; og vi ville gøre, at Gerningen skal holde op.
12 Og det skete, der Jøderne, som boede hos dem,
kom og sagde vel ti Gange til os: I, som ere komne
fra alle Steder, vender tilbage til os! 13 da stillede jeg
Folket neden for Stedet, bag om Muren, paa de frie
Pladser; og jeg stillede Folket efter Slægter med deres
Sværd, deres Spyd og deres Buer. 14 Og jeg saa til og
rejste mig og sagde til de ypperste og til Forstanderne
og til det øvrige Folk: Frygter ikke for deres Ansigt,
tænker paa den store og forfærdelige Herre og strider
før eders Brødre, eders Sønner og eders Døtre, eders
Hustruer og eders Huse! 15 Og det skete, der vore
Fjender hørte, at det var os tilkendegivet, og at Gud
havde gjort deres Raad til intet, da vendte vi os alle til
Muren igen, hver til sin Gerning. 16 Og det skete fra
den samme Dag af, at Halvdelen af mine unge Karle
udførte Arbejdet, og den anden halve Del af dem holdt
baade Spydene, Skjoldene og Buerne og Panserne,
og Øversterne stode bag det ganske Judas Hus. 17
De, som byggede paa Muren, og Lastdragerne og de,
som læssede paa, udførte med, deres ene Haand
Arbejdet, og med den anden holdt de Vaabnet. 18 Og
de, som byggede, havde hver sit Sværd bundet ved
sine Lænder og byggede saa; og den, som blæste i
Trompeten, var hos mig. 19 Og jeg sagde til de ypperste
og til Forstanderne og til det øvrige Folk: Arbejdet er
stort og vidtløftigt; men vi ere adspredte paa Murene,
den ene langt fra den anden. 20 Paa hvilket Sted I høre
Trompetens Lyd, samler eder derhen til os; vor Gud
skal stride for os. 21 Saa udførte vi Arbejdet, medens
Halvdelen af dem holdt paa Spydene, fra Morgenrøden
gik op, indtil Stjernerne kom frem. 22 Ogsaa sagde jeg
paa samme Tid til Folket: Hver blive med sin Tjener
Natten over midt i Jerusalem, at vi maa have dem om
Natten til Vagt og om Dagen til Gerningen. 23 Men
hverken jeg eller mine Brødre eller mine Tjenere eller
de Mænd paa Vagten, som vare bag mig, førte os af
vore Klæder; hver havde sit Vaaben hos sig og Vand.

5 Og der rejste sig et stort Skrig af Folket og deres
Hustruer imod deres Brødre, Jøderne. 2 Thi der
var nogle, som sagde: Vi med vore Sønner og vore
Døtre ere mange; saa lader os da faa Korn, at vi maa
æde og leve. 3 Der var og dem, som sagde: Vi have
pantsat vore Agre og vore Vingaarde og vore Huse;
lader os da faa Korn i denne Hungersnød! 4 Og der var
dem, som sagde: Vi have laant Penge paa vore Agre
og vore Vingaarde for at betale Kongen Skat. 5 Nu er
dog vort Legeme saa godt som vore Brødres Legeme
og vore Børn som deres Børn; men se, vi maa give
vore Sønner og vore Døtre hen som Trælle, ja, der er
nogle af vore Døtre alt givne hen og ere ikke i vore
Hænders Magt, medens vore Agre og vore Vingaarde
tilhøre andre. 6 Og min Vrede optændtes saare, der jeg
hørte deres Skrig og disse Ord. 7 Og jeg overvejede
Sagen i mit Hjerte, og jeg trættede med de ypperste og
Forstanderne og sagde til dem: I trykke den ene den
anden med Gæld! og jeg stillede en stor Forsamling
imod dem, 8 Og jeg sagde til dem: Vi have løskøbt
vore Brødre, Jøderne, som vare solgte til Hedningerne,
efter vor Formue, og I, I ville derimod sælge eders
Brødre, og skulle de sælge sig til os? Da tav de og
fandt intet at svare. 9 Fremdeles sagde jeg: Det er
ikke en god Ting, som I gøre; skulde I ikke vandre
i vor Guds Frygt for Hedningernes, vore Fjenders,
Forsmædelses Skyld? 10 Og jeg, mine Brødre og mine
Tjenere, vi have betroet dem Penge og Korn; lader
os dog eftergive denne Gæld! 11 Kære, tilbagegiver
dem paa denne Dag deres Agre, deres Vingaarde,
deres Oliegaarde og deres Huse, og den hundrede
Part af Pengene og Kornet, Mosten og Olien, som
I have betroet dem. 12 Da sagde de: Vi ville give
det tilbage og intet kræve af dem, saaledes ville vi
gøre, ligesom du har sagt; og jeg kaldte ad Præsterne
og tog en Ed af dem, at de skulde gøre efter dette
Ord. 13 Jeg udrystede ogsaa min Kjortelflig og sagde:
Saaledes udryste Gud hver Mand fra sit Hus og fra sit
Arbejde, naar han ikke holder dette Ord, og han blive
saa udrystet og tom! Og den ganske Forsamling sagde:
Amen! og de lovede Herren, og Folket gjorde efter
dette Ord. 14 Ogsaa fra den Dag, da Kongen befalede
mig at være deres Landshøvding i Judas Land, som
var fra det tyvende Aar og indtil Kong Artakserkses's
to og tredivte Aar, det er tolv Aar, aad jeg og mine

Brødre ikke det Landshøvdingen tilkommende Brød.
15 Og de forrige Landshøvdinger, som havde været
før mig, havde besværet Folket og taget Brød og Vin
af dem og derefter fyrretyve Sekel Sølv, ogsaa deres
Tjenere herskede over Folket; men jeg gjorde ikke saa
for Guds Frygts Skyld. 16 Tilmed lagde jeg Haand paa
Arbejdet med denne Mur, og vi købte ingen Agre; og
alle mine Tjenere maatte forsamle sig der til Arbejdet.
17 Tilmed vare af Jøderne og Forstanderne hundrede
og halvtredsindstyve Mænd, og de, som kom til os fra
Hedningerne, der vare trindt omkring os, ved mit Bord.
18 Og det, som blev lavet til een Dag, var een Okse,
seks udvalgte Faar samt Fugle, som bleve lavede til
mig, og een Gang i Løbet af ti Dage var der Vin af al
Slags i Overflødighed; desuagtet krævede jeg ikke det
Landshøvdingen tilkommende Brød, thi Arbejdet laa
svart paa dette Folk. 19 Min Gud! kom i Hu, mig til det
gode, alt det, som jeg har gjort for dette Folk!

6 Og det skete, der det hørtes af Sanballat og Tobia
og Gesem, Araberen, og vore øvrige Fjender, at jeg
havde bygget Muren, og at der var intet Brud blevet
tilbage paa den, enddog jeg ikke til den Tid havde
indsat Døre i Portene, 2 da sendte Sanballat og Gesem
til mig at lade sige: Gak med og lader os samles med
hverandre i Landsbyerne i Dalen Ono; men de tænkte
at gøre mig ondt. 3 Og jeg sendte Bud til dem og lod
sige: Jeg har et stort Arbejde at udrette og kan ikke
komme ned; hvorfor skulde Arbejdet holde op? som om
jeg skulde lade af fra det og drage ned til eder! 4 Og
de sendte fire Gange Bud til mig paa denne Maade, og
jeg gav dem Svar igen paa denne Maade. 5 Da sendte
Sanballat paa samme Maade femte Gang sin Tjener
til mig med et aabent Brev i hans Haand. 6 Deri var
skrevet: Det er hørt iblandt Hedningerne, og Gasmu
har sagt det, at du og Jøderne tænke paa at falde fra,
og at du derfor bygger Muren, og du vil være deres
Konge efter dette Rygte, 7 og at du ogsaa har bestilt
Profeter, som skulle udraabe om dig i Jerusalem og
sige: Han er Konge i Juda; og nu maatte det høres for
Kongen efter dette Rygte; derfor kom nu og lader os
raadslaa sammen! 8 Men jeg sendte til ham at lade
sige: Der er ikke sket noget af disse Ting, som du
siger, men du har optænkt dem af dit eget Hjerte. 9 Thi
de vilde alle sammen gøre os frygtagtige og sagde:
Deres Hænder skulle drage sig tilbage fra Arbejdet,
at det ikke fuldføres; men nu, styrk mine Hænder! 10
Der jeg kom i Huset hos Semaja, en Søn af Delaja,
Mehetabeels Søn, medens han holdt sig indelukket, da
sagde han: Lader os samles i Guds Hus, midt i Templet,
og lukke Templets Døre; thi de ville komme for at slaa
dig ihjel, ja de ville komme i Nat for at slaa dig ihjel. 11
Men jeg sagde: Skulde en Mand som jeg flygte? og
hvilken Mand, der var som jeg, skulde gaa ind i Templet
og leve? jeg vil ikke gaa derind. 12 Thi jeg mærkede
godt, at Gud ikke havde sendt ham; men han talte den
Spaadom om mig, fordi Tobia og Sanballat havde lejet
ham dertil. 13 Derfor var han lejet, at jeg skulde have
frygtet og gjort saa og syndet, at det kunde have været
dem til et ondt Rygte om mig, for at de kunde forhaane
mig. 14 Min Gud! kom Tobia og Sanballat i Hu efter
disse hans Gerninger, ja ogsaa den Profetinde Noadja
og de øvrige Profeter, som vilde gøre mig frygtsom. 15
Og Muren blev færdig paa den fem og tyvende Dag
i Elul Maaned, udi to og halvtredsindstyve Dage. 16
Og det skete, der alle vore Fjender havde hørt det, da
frygtede alle Hedningerne, som vare trindt omkring os,
og Modet syntes saare at falde paa dem; thi de kendte,
at denne Gerning var gjort af vor Gud. 17 Ogsaa i
de samme Dage skreve de ypperste af Juda deres
mange Breve, som gik til Tobia, og Breve fra Tobia
kom til dem. 18 Thi der var mange i Juda, som vare
med Ed forbundne med ham; thi han var besvogret
med Sekania, Aras Søn, og hans Søn, Johanan, havde
taget Mesullams, Berekias Søns, Datter. 19 De talte
ogsaa om hans mange gode Egenskaber for mig og
bragte mine Ord til ham; saa sendte Tobia Breve for at
gøre mig frygtsom.

7 Og det skete, der Muren var bygget, og jeg indsatte
Dørene, da bleve beskikkede Portnere og Sangere
og Leviter. 2 Og jeg beskikkede Hanani, min Broder,
og Hanania, Slotshøvdingen, over Jerusalem; thi han
var en trofast Mand og frygtede Gud fremfor mange;
3 og jeg sagde til dem: Jerusalems Porte skulle ikke
oplades, førend Solen skinner hed; og medens de
endnu staa der, skulle de tillukke Dørene og holde dem
lukkede; og man skal beskikke Vagter af Jerusalems
Indbyggere, hver paa sin Vagt og hver tværs over for sit
Hus. 4 Thi Staden var vid og bred og stor, men der var
lidet Folk midt i den, og Husene vare ikke byggede. 5
Og min Gud indgav mig i mit Hjerte, at jeg samlede de
ypperste og Forstanderne og Folket for at indføre dem i
Slægtregisteret; og jeg fandt en Slægtregisters Bog
over dem, som i Førstningen vare dragne op, og fandt
skrevet deri: 6 Disse ere de Folk af Landskabet, de,
som droge op af Fangenskabet, hvilke Nebukadnezar,
Kongen af Babel, havde bortført, og som vare komne
tilbage til Jerusalem og til Juda, hver til sin Stad, 7
de, som kom med Serubabel, Jesua, Nehemia, Asaria,
Raamia, Nakamani, Mordekaj, Bilsam, Misperet, Bigvaj,
Nehum, Baena; dette er Tallet paa Mændene af Israels
Folk: 8 Pareos's Børn, to Tusinde, hundrede og to og
halvfjerdsindstyve; 9 Sefatjas Børn, tre Hundrede og to
og halvfjerdsindstyve; 10 Aras Børn, seks Hundrede
og to og halvtredsindstyve; 11 Pahath-Moabs Børn, af

Jesuas og Joabs Børn, to Tusinde og otte Hundrede og
atten; 12 Elams Børn, tusinde, to Hundrede og fire og
halvtredsindstyve; 13 Sattus Børn, otte Hundrede og
fem og fyrretyve; 14 Sakkajs Børn, syv Hundrede og
tresindstyve; 15 Binnujs Børn, seks Hundrede og otte
og fyrretyve; 16 Bebajs Børn, seks Hundrede og otte
og tyve; 17 Asgads Børn, to Tusinde, tre Hundrede
og to og tyve; 18 Adonikams Børn, seks Hundrede og
syv og tresindstyve; 19 Bigvajs Børn, to Tusinde og
syv og tresindstyve; 20 Adins Børn, seks Hundrede og
fem og halvtredsindstyve; 21 Aters Børn, af Hiskia, otte
og halvfemsindstyve; 22 Hasums Børn, tre Hundrede
og otte og tyve; 23 Bezajs Børn, tre Hundrede og fire
og tyve; 24 Harifs Børn, hundrede og tolv; 25 Folkene
af Gibeon, fem og halvfemsindstyve; 26 Mændene af
Bethlehem og Netofa, hundrede og otte og firsindstyve;
27 Mændene af Anathoth, hundrede og otte og tyve;
28 Mændene af Beth-Asmaveth, to og fyrretyve; 29
Mændene af Kirjath-Jearim, Kefira og Beeroth, syv
Hundrede og tre og fyrretyve; 30 Mændene af Rama
og Geba, seks Hundrede og een og tyve; 31 Mændene
af Mikmas, hundrede og to og tyve; 32 Mændene af
Bethel og Aj, hundrede og tre og tyve; 33 Mændene
af det andet Nebo, to og halvtredsindstyve; 34 den
anden Elams Børn, tusinde, to Hundrede og fire og
halvtredsindstyve; 35 Harims Børn, tre Hundrede og
tyve; 36 Folkene af Jeriko, tre Hundrede og fem og
fyrretyve; 37 Folkene af Lod, Hadid og Ono, syv
Hundrede og een og tyve; 38 Folkene af Senaa, tre
Tusinde og ni Hundrede og tredive; 39 Præsterne:
Jedajas Børn, af Jesuas Hus, ni Hundrede og tre og
halvfjerdsindstyve; 40 Immers Børn, tusinde og to
og halvtredsindstyve; 41 Pashurs Børn, tusinde, to
Hundrede og syv og fyrretyve; 42 Harims Børn, tusinde
og sytten; 43 Leviterne: Jesuas Børn, af Kadmiel, af
Hodevas Børn, fire og halvfjerdsindstyve; 44 Sangerne:
Asafs Børn, hundrede, otte og fyrretyve; 45 Portnerne:
Sallums Børn, Aters Børn, Talmons Børn, Akkubs Børn,
Hatitas Børn, Sobajs Børn, hundrede og otte og tredive;
46 de livegne: Zihas Børn, Hasufas Børn, Tabaoths
Børn, 47 Keros's Børn, Sihas Børn, Padons Børn,
48 Lebanas Børn, Hagabas Børn, Salmajs Børn, 49
Hanans Børn, Giddels Børn, Gahars Børn, 50 Reajas
Børn, Rezins Børn, Nekodas Børn, 51 Gassams Børn,
Ussas Børn, Paseas Børn, 52 Besajs Børn, Meunims
Børn, Nefussims Børn, 53 Bakbuks Børn, Hakufas
Børn, Harhurs Børn, 54 Bazliths Børn, Mehidas Børn,
Harsas Børn, 55 Barkos's Børn, Siseras Børn, Thamas
Børn, 56 Nezias Børn, Hatifas Børn; 57 Salomos
Tjeneres Børn: Sotajs Børn, Sofereths Børn, Pridas
Børn, 58 Jaelas Børn, Darkons Børn, Giddels Børn, 59
Sefatjas Børn, Hattils Børn, Pokeret-Hazzebajms Børn,
Amons Børn. 60 Alle de livegne og Salomos Tjeneres
Børn vare tre Hundrede og to og halvfemsindstyve. 61
Og disse vare de, som droge op af Thel-Mela, Thel-
Harsa, Kerub, Addon og Immer, men ikke kunde opgive
deres Fædres Hus eller deres Slægt, om de vare af
Israel: 62 Delajas Børn, Tobias Børn, Nekodas Børn,
seks Hundrede og to fyrretyve; 63 og af Præsterne:
Habajas Børn, Hakkoz's Børn, Barsillajs Børn, hans,
som tog en Hustru af Barsillajs Gileaditens Døtre og
blev kaldet efter deres Navn. 64 Disse ledte efter
deres Fortegnelse iblandt dem, som vare opførte i
Slægtregisteret, men den blev ikke funden; og de
bleve som urene afviste fra Præstedømmet. 65 Og
Hattirsatha sagde til dem, at de ikke skulde æde af de
højhellige Ting, førend der stod en Præst med Urim og
Thummim. 66 Den hele Forsamling var tilsammen to
og fyrretyve Tusinde, tre Hundrede og tresindstyve 67
foruden deres Tjenere og deres Tjenestepiger; disse
vare syv Tusinde, tre Hundrede og syv og tredive, og
de havde to Hundrede og fem og fyrretyve Sangere og
Sangersker. 68 Deres Heste vare syv Hundrede og
seks og tredive, deres Muler to Hundrede og fem og
fyrretyve, 69 Kameler fire Hundrede og fem og tredive,
Asener seks Tusinde og syv Hundrede og tyve. 70
Og en Del af Øversterne for Fædrenehusene gave til
Gerningen: Hattirsatha gav til Skatten tusinde Drakmer
i Guld, halvtredsindstyve Bækkener, fem Hundrede og
tredive Præstekjortler. 71 Og andre af Øversterne for
Fædrenehusene gave i Sammenskud til Arbejdet tyve
Tusinde Drakmer i Guld og to Tusinde og to Hundrede
Pund Sølv. 72 Og det, som de øvrige af Folket gave,
vare tyve Tusinde Drakmer i Guld og to Tusinde Pund
Sølv og syv og tresindstyve Præstekjortler. 73 Og
Præsterne og Leviterne og Portnerne og Sangerne og
nogle af Folket og af de livegne og al Israel boede i
deres Stæder; og den syvende Maaned kom, og Israels
Børn vare i deres Stæder.

8 Da samledes det hele Folk som een Mand paa
Pladsen, som er foran Vandporten, og de sagde til
Esra den skriftlærde, at han skulde bringe Bogen med
Mose Lov frem, som Herren havde budet Israel. 2 Og
Esra, Præsten, bragte Loven frem for Forsamlingens
ansigt, baade for Mænd og Kvinder og for alle, som
kunde forstaa at høre til, paa den første Dag i den
syvende Maaned. 3 Og han læste i den lige for Pladsen,
som er foran Vandporten, fra lys Morgen indtil midt
paa Dagen, for Mænd og Kvinder og dem, som kunde
forstaa det, og alt Folkets Øren agtede paa Lovbogen.
4 Og Esra, den skriftlærde, stod paa en Forhøjning
af Træ, som de havde gjort til det samme, og hos
ham stod Mathithja og Sema og Anaja og Uria og
Hilkia og Maeseja ved hans højre Haand; og ved hans
venstre Haand Pedaja og Misael og Malkia og Hasum

og Hasbaddana, Sakaria og Mesullam. 5 Og Esra
oplod Bogen for alt Folkets Øjne; thi han stod højere
end alt Folket; og der han oplod den, blev alt Folket
staaende. 6 Og Esra lovede Herren, den store Gud, og
alt Folket svarede: Amen! Amen! med deres Hænder
oprakte, og de kastede sig ned og bøjede sig ned for
Herren med Ansigtet til Jorden. 7 Og Jesua og Bani og
Serebja, Jamin, Akkub, Sabthaj, Hodija, Maeseja, Klita,
Asarja, Josabad, Hanan, Plaja og Leviterne underviste
Folket om Loven; og Folket stod paa sit Sted. 8 Og
de læste i Bogen, i Guds Lov, klarlig og gave Folket
Forstand derpaa, og dette forstod det læste. 9 Og
Nehemia (det er Hattirsatha) og Esra, Præsten, den
skriftlærde, og Leviterne, som underviste Folket, sagde
til alt Folket: Denne Dag er Herren eders Gud hellig,
derfor sørger ikke og græder ikke; thi alt Folket græd,
der de hørte Lovens Ord. 10 Fremdeles sagde han
til dem: Gaar, æder det fede og drikker det søde og
sender den, som intet har beredt, en Del; thi denne Dag
er vor Herre hellig; derfor værer ikke bekymrede, thi
Herrens Glæde den er eders Styrke. 11 Og Leviterne
fik alt Folket til at tie ved at sige: Værer stille, thi denne
Dag er hellig, og værer ikke bekymrede! 12 Og alt
Folket gik at æde og drikke og at sende en Del ud og
at gøre sig en stor Glæde, fordi de havde forstaaet
de Ord, som man havde kundgjort dem. 13 Og den
anden Dag samledes Øversterne for Fædrenehusene
iblandt alt Folket, Præsterne og Leviterne hos Esra, den
skriftlærde, og det for ret at faa Forstand paa Lovens
Ord. 14 Og de fandt skrevet i Loven, som Herren havde
budet ved Mose, at Israels Børn skulde bo i Hytter paa
Højtiden i den syvende Maaned, 15 og at de skulde
lade bekendtgøre og lade udraabe igennem alle deres
Stæder og i Jerusalem og sige: Gaar ud paa Bjerget
og bringer Oliegrene og vilde Olietræers Grene og
Myrtegrene og Palmegrene og Grene af løvrige Træer
til at gøre Hytter, som skrevet er. 16 Og Folket gik ud
og bragte det frem og gjorde sig Hytter, paa hver sit
Tag, og i deres Forgaarde og i Guds Hus's Forgaard
og paa Pladsen ved Vandporten og paa Pladsen ved
Efraims Port. 17 Og den hele Forsamling, de, som
vare komne tilbage fra Fangenskabet, gjorde Hytter
og boede i Hytter; thi Israels Børn havde ikke gjort
saaledes siden Josvas, Nuns Søns, Dage indtil den
Dag; og der var en saare stor Glæde. 18 Og man læste
i Guds Lovbog Dag for Dag, fra den første Dag indtil
den sidste Dag; og de holdt Højtid i syv Dage, og paa
den ottende Dag holdt de Slutningshøjtid, som Skik er.

9 Og paa den fire og tyvende Dag i denne Maaned
forsamledes Israels Børn med Faste og med Sæk
og med Jord paa sig. 2 Og Israels Sæd adskilte sig
fra alle de fremmede, og de stode og bekendte deres
Synder og deres Fædres Misgerninger. 3 Og de stode
op paa deres Sted og læste i Herren deres Guds
Lovbog Fjerdeparten af Dagen, og den anden Fjerdepart
aflagde de Bekendelsen og tilbade Herren deres Gud.
4 Og paa Leviternes Forhøjning gik Jesua og Bani,
Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebja, Bani, Kenani op,
og de raabte med høj Røst til Herren deres Gud. 5
Og Leviterne Jesua og Kadmiel, Bani, Hasabenja,
Serebja, Hodija, Sebanja, Pethaja sagde: Staar op,
lover Herren eders Gud fra Evighed til Evighed! Og
man love din Herligheds Navn, du, som er ophøjet over
al Velsignelse og Lov! 6 Du er Herren, du alene, du har
gjort Himmelen, ja Himlenes Himle og al deres Hær,
Jorden, og alt det, som er derpaa, Havet og alt det,
som er deri, og du holder alle disse Ting i Live, og
Himmelens Hær tilbeder dig. 7 Du er den Herre Gud,
som udvalgte Abram og førte ham ud fra Ur i Kaldæa,
og du gav ham Navnet Abraham. 8 Og du fandt hans
Hjerte trofast for dit Ansigt og gjorde den Pagt med
ham, at du vilde give, ja give hans Sæd Kananitens,
Hethitens, Amoritens og Feresitens og Jebusitens og
Girgasitens Land; og du har holdt dine Ord, thi du
er retfærdig. 9 Og du saa vore Fædres Elendighed i
Ægypten og hørte deres Raab ved det røde Hav. 10
Og du gjorde Tegn og underlige Gerninger paa Farao
og paa alle hans Tjenere og paa alt Folket i hans Land;
thi du vidste, at de havde handlet hovmodigt imod dem,
og du gjorde dig et Navn, som det er paa denne Dag.
11 Og du adskilte Havet for deres Ansigt, at de gik midt
igennem Havet paa det tørre, og du kastede deres
Forfølgere i Dybene ligesom Sten i mægtige Vande. 12
Og du ledte dem om Dagen ved en Skystøtte og om
Natten ved en Ildstøtte til at lyse for dem paa Vejen,
som de skulde gaa paa. 13 Og du kom ned over Sinaj
Bjerg og talte med dem fra Himmelen, og du gav dem
rette Befalinger og sande Love, gode Skikke og Bud.
14 Og du kundgjorde dem din hellige Sabbat og bød
dem Bud og Skikke og Lov ved Mose din Tjener. 15
Og du gav dem Brød af Himmelen for deres Hunger
og udførte dem Vand af en Klippe folderes Tørst; og
du sagde til dem, at de skulde gaa ind at indtage
til Ejendom det Land, over hvilket du havde opløftet
din Haand for at give dem det. 16 Men de og vore
Fædre handlede hovmodigt, og de forhærdede deres
Nakke og hørte ikke dine Bud. 17 Og de vægrede sig
ved at høre dem og kom ikke dine underlige Ting i
Hu, som du havde gjort med dem, men forhærdede
deres Nakke og satte sig en Høvedsmand for i deres
Genstridighed at vende tilbage til deres Trældom;
men du er Forladelsens Gud, naadig og barmhjertig,
langmodig og af megen Miskundhed, og du forlod dem
ikke. 18 De gjorde sig endogen støbt Kalv og sagde:
Det er din Gud, som opførte dig af Ægypten; og de

tillode sig store Bespottelser. 19 Og du forlod dem ikke
i Ørken efter din megen Barmhjertighed; Skystøtten
veg ikke fra dem om Dagen, at den jo ledte dem paa
Vejen, eller Ildstøtten om Natten, at den jo lyste for
dem paa Vejen, som de skulde gaa paa. 20 Og du gav
din gode Aand til at undervise dem og nægtede ikke dit
Man for deres Mund og gav dem Vand for deres Tørst.
21 Saa forsørgede du dem i fyrretyve Aar i Ørken, at
dem fattedes intet; deres Klæder blev ikke gamle, og
deres Fødder hovnede ikke. 22 Og du gav dem Riger
og Folk og fordelte dem til alle Sider; og de ejede
Sihons Land, nemlig Hesbons Konges Land, og Ogs,
Kongen af Basans, Land. 23 Og du gjorde deres Børn
mangfoldige som Stjernerne paa Himmelen og førte
dem til det Land, som du havde tilsagt deres Fædre,
at de skulde komme og indtage det til Ejendom. 24
Og Sønnerne kom og indtoge Landet til Ejendom, og
du ydmygede Landets Indbyggere, Kananiterne, for
deres Ansigt, og gav dem i deres Haand tillige med
deres Konger og Folket i Landet, at de kunde gøre med
dem efter deres Villie. 25 Og de indtoge faste Stæder
og et fedt Land og ejede Huse, fulde af alle Haande
Gods, udhugne Brønde, Vingaarde og Oliegaarde og
Frugttræer i Mangfoldighed; og de aade og bleve mætte
og bleve fede og levede i Vellyst ved din store Godhed.
26 Men de bleve genstridige og satte sig op imod dig
og kastede din Lov bag deres Ryg og ihjelsloge dine
Profeter, som vidnede for dem, for at omvende dem
til dig, og de tillode sig store Bespottelser. 27 Derfor
gav du dem i deres Fjenders Haand, og disse trængte
dem; men der de raabte til dig i deres Trængsels
Tid, da hørte du fra Himmelen, og efter din megen
Barmhjertighed gav du dem Frelsere, og disse frelste
dem af deres Fjenders Haand. 28 Men der de havde
Rolighed, vendte de tilbage til at gøre ondt for dit
Ansigt; saa overlod du dem i deres Fjenders Haand,
at disse regerede over dem; og naar de omvendte
sig og raabte til dig, da hørte du fra Himmelen og
reddede dem efter din Barmhjertighed mange Gange.
29 Og du lod vidne for dem for at omvende dem til
din Lov; men de handlede hovmodigt og hørte ikke
dine Bud, men syndede imod dine Befalinger, hvilke et
Menneske skal gøre, at han maa leve ved dem; og de
vendte modvilligt Skuldrene bort, og de forhærdede
deres Nakke og hørte ikke. 30 Og du lod det gaa hen
med dem i mange Aar og lod vidne for dem ved din
Aand ved dine Profeter, men de vendte ikke Øren dertil;
derfor gav du dem i Folkenes Haand i Landene. 31
Men efter din megen Barmhjertighed gjorde du ikke
aldeles Ende paa dem og forlod dem ikke; thi du er
en naadig og barmhjertig Gud. 32 Og nu, vor Gud! du
store, mægtige og forfærdelige Gud, som holder Pagten
og Miskundheden, lad ikke al den Møje være agtet
ringe for dit Ansigt, den, som har ramt os, vore Konger,
vore Fyrster og vore Præster og vore Profeter og vore
Fædre og dit ganske Folk fra Kongerne af Assyriens
Dage og indtil denne Dag! 33 Og du er retfærdig i alt
det, som er kommet over os; thi du handlede trolig,
men vi, vi handlede ugudeligt. 34 Og vore Konger, vore
Fyrster, vore Præster og vore Fædre have ikke gjort
efter din Lov, ikke heller givet Agt paa dine Bud og dine
Vidnesbyrd, som du lod vidne for dem. 35 Thi de tjente
dig ikke, medens de vare et Rige, og under din store
Velsignelse, som du gav dem, og i det vide og fede
Land, som du gav for deres Ansigt, og de omvendte
sig ikke fra deres onde Gerninger. 36 Vi ere Tjenere i
Dag, ja, i det Land, som du gav vore Fædre at æde
Frugten af og det gode af, se, derudi ere vi Tjenere.
37 Og sin Afgrøde bringer det rigeligt for de Konger,
hvilke du satte over os for vore Synders Skyld, og de
herske over vore Legemer og over vore Dyr efter deres
Villie, og vi ere i stor Nød. 38 Og efter alt dette sluttede
vi en fast Pagt og affattede den skriftligt, og paa den
forseglede Skrift underskreve vore Fyrster, vore Leviter,
vore Præster.

10 Og paa den forseglede Skrift underskreve:
Nehemia, Hattirsatha, Hakalias Søn, og Zedekia,
2 Seraja, Asaria, Jeremia, 3 Pashur, Amaria, Malkia, 4
Hattus, Sebanja, Malluk, 5 Harim, Meremoth, Obadja,
6 Daniel, Ginthon, Baruk, 7 Mesullam, Abia, Mijamin,
8 Maasia, Bilgaj, Semaja; disse vare Præsterne. 9
Og Leviterne vare: Jesua, Asanias Søn, Binnuj af
Henadads Børn, Kadmiel, 10 og deres Brødre: Sebanja,
Hodija, Klita, Plaja, Hanan, 11 Mika, Rekob, Hasabja,
12 Sakur, Serebja, Sebanja, 13 Hodija, Bani, Beninu.
14 De Øverste af Folket vare: Pareos, Pahath-Moab,
Elam, Sathu, Bani, 15 Bunni, Asgad, Bebaj, 16 Adonia,
Bigevaj, Adin, 17 Ater, Hiskia, Assur, 18 Hodija,
Hasum, Bezaj, 19 Harif, Anathoth, Nebaj, 20 Magpias,
Mesullam, Hesir, 21 Mesesabeel, Zadok, Jaddua, 22
Platja, Hanan, Anaja, 23 Hosea, Hanania, Hasub, 24
Halohes, Pilha, Sobek, 25 Rehum, Hasabna, Maeseja
26 og Ahia, Hanan, Anan, 27 Malluk, Harim, Baena. 28
Og det øvrige Folk, Præsterne, Leviterne, Portnerne,
Sangerne, de livegne og hver, som havde skilt sig
fra Folkene i Landene for at følge Guds Lov, deres
Hustruer, deres Sønner og deres Døtre, hver som
havde Forstand og Indsigt, 29 de holdt sig fast til
deres Brødre, til de ansete iblandt dem, og gik under
Forbandelse og Ed ind paa, at de vilde vandre i Guds
Lov, som er given ved Mose, den Guds Tjener, og
at de vilde holde og gøre alle Herrens, vor Herres,
Bud og hans Befalinger og hans Skikke; 30 og at vi
ikke skulde give Folkene i Landet vore Døtre, ej heller
tage deres Døtre til vore Sønner; 31 og naar Folkene

i Landet førte Vare og alle Haande Korn til at sælge
paa Sabbatsdagen, at vi da ikke vilde tage det af dem
paa Sabbaten og paa Helligdage, og at vi vilde lade
Marken hvile i det syvende Aar og give Henstand med
alle Krav. 32 Og vi fastsatte det Bud for os, at give
aarlig en tredje Del af en Sekel til vor Guds Hus's
Tjeneste, 33 til Skuebrød og det bestandige Madoffer
og til det bestandige Brændoffer, dem paa Sabbaterne,
Nymaanederne, til Højtidsofre og til de hellige Gaver og
til Syndofrene til at gøre Forligelse for Israel og til al vor
Guds Hus's Gerning. 34 Og vi kastede Lod om Gaven
af Ved, Præsterne, Leviterne og Folket, at de skulde
bringe det til vor Guds Hus, efter vore Fædrenehuse,
paa bestemte Tider, aarligaars, til at brænde paa Herren
vor Guds Alter, som det er skrevet i Loven. 35 Og
vi fastsatte at fremføre vor Marks Førstegrøde og
den første Grøde af al Frugt af alle Haande Træer,
aarligaars, til Herrens Hus, 36 og de førstefødte af vore
Sønner og af vore Dyr, som skrevet er i Loven; og de
førstefødte af vort store Kvæg og smaa Kvæg skulde
vi bringe til vor Guds Hus til Præsterne, som tjene i
vor Guds Hus; 37 og det første af vor Dejg og vore
Offergaver og alle Haande Træers Frugt, Most og Olie,
skulde vi bringe til Præsterne, til Kamrene i vor Guds
Hus, og Tienden af vor Mark til Leviterne, og Leviterne
skulde selv tage Tiende i alle vore Stæder, hvor der var
Agerbrug; 38 og Præsten, Arons Søn, skulde være med
Leviterne, naar Leviterne toge Tiende; og Leviterne
skulde bringe Tiende af Tienden til vor Guds Hus,
til Kamrene i Forraadshuset. 39 Thi Israels Børn og
Levis Børn skulde bringe Gaven af Kornet, Mosten og
Olien til Kamrene, fordi der ere Helligdommens Kar, og
Præsterne, som tjene, og Portnerne og Sangerne, at vi
ikke skulde forlade vor Guds Hus.

11 Og Folkets Øverster boede i Jerusalem, og det
øvrige Folk kastede Lod for at faa een af ti til
at bo i Jerusalem i den hellige Stad, og de ni Dele
i Stæderne. 2 Og Folket velsignede alle de Mænd,
som vare villige til at bo i Jerusalem. 3 Og disse ere
de Øverste af Landskabet, som boede i Jerusalem;
og i Judas Stæder boede hver i sin Ejendom, i deres
Stæder, nemlig Israel, Præsterne og Leviterne og de
livegne og Salomos Tjeneres Børn. 4 Og i Jerusalem
boede nogle af Judas Børn og af Benjamins Børn;
af Judas Børn: Athaja, en Søn af Ussia, som var en
Søn af Sakaria, der var en Søn af Amaria, en Søn af
Sefatja, en Søn af Mahalaleel, af Perez's Børn; 5 og
Maeseja, en Søn af Baruk, som var en Søn af Kol-
Kose, en Søn af Hasaja, en Søn af Adaja, en Søn af
Jojarib, en Søn af Sakaria, en Søn af en Seloniter. 6
Alle Perez's Børn, som boede i Jerusalem, vare fire
Hundrede og otte og tresindstyve, duelige Mænd. 7 Og
disse vare Benjamins Børn: Sallu, en Søn af Mesullam,
der var en Søn af Joed, en Søn af Pedaja, en Søn af
Kolaja, en Søn af Maeseja, en Søn af Ithiel, en Søn
af Jesaja; 8 og efter ham, Gabaj-Sallaj, ni Hundrede
og otte og tyve. 9 Og Joel, Sikris Søn, var deres
Befalingsmand; og Juda, Senuas Søn, var den anden
over Staden. 10 Af Præsterne: Jedaja, Jojaribs Søn,
Jakin, 11 Seraja, en Søn af Hilkia, som var en Søn
af Mesullam, en Søn af Zadok, en Søn af Merajoth,
en Søn af Ahitub, Forstander over Guds Hus; 12 og
deres Brødre, som gjorde Gerningen i Huset; otte
Hundrede og to og tyve; og Adaja, en Søn af Jeroham,
som var en Søn af Pelalja, en Søn af Amzi, en Søn
af Sakaria, en Søn af Pashur, en Søn af Malkia, 13
og hans Brødre, Øversterne for Fædrenehusene: To
Hundrede og to og fyrretyve, og Amassaj, en Søn
af Asareel, som var en Søn af Aksaj, som var en
Søn af Mesillemoth, en Søn af Immer, 14 og deres
Brødre, vældige til Strid: Hundrede og otte og tyve; og
Sabdiel, Gedolims Søn, var Befalingsmand over dem.
15 Og af Leviterne: Semaja, en Søn af Hasub, som
var en Søn af Asrikam, som var en Søn af Hasabia,
en Søn af Bunni; 16 og Sabthaj og Josabad, som
vare over Guds Hus's udvortes Gerning af Leviternes
Øverster, 17 og Matthanja, en Søn af Mika, som var
en Søn af Sabdi, en Søn af Asaf, en Øverste, der
begyndte Lovsangen ved Bønnen, og Bakbukja, den
anden af hans Brødre, og Abda, en Søn af Sammua,
der var en Søn af Galal, en Søn af Jeduthun. 18
Alle Leviterne i den hellige Stad vare to Hundrede og
fire og firsindstyve. 19 Og Portnerne: Akub, Talmon
og deres Brødre, de, som toge Vare paa Portene,
vare hundrede og to og halvfjerdsindstyve. 20 Men
det øvrige Israel, Præsterne og Leviterne, vare i alle
Judas Stæder, hver i sin Arv. 21 Og de livegne boede i
Ofel; og Ziha og Gispa vare over de livegne. 22 Men
Leviternes Befalingsmand i Jerusalem var Ussi, en Søn
af Bani, der var en Søn af Hasabia, der var en Søn
af Matthanja, en Søn af Mika; han var af Asafs Børn,
som vare Sangere ved Tjenesten i Guds Hus. 23 Thi
der var en Befaling fra Kongen angaaende dem, og
noget bestemt var fastsat til Sangerne, hver Dag, hvad
de skulde have. 24 Og Pethaja, Messesabeels Søn,
af Seras, Judas Søns, Børn, gik Kongen til Haande i
ethvert Folkets Anliggende. 25 Men hvad Landsbyerne
paa deres Marker angaar, da boede nogle af Judas
Børn i Kirjath-Arba og dens Landsbyer og i Dibon og
dens Landsbyer og i Jekabzeel og dens Landsbyer
26 og i Jesua og i Molada og i Beth-Peleth 27 og i
Hasar-Sual og i Beersaba og i dens Landsbyer 28 og
i Ziklag og i Mekona og dens Landsbyer 29 og i En-
Rimmon og i Zora og i Jarmuth, 30 Sanoa, Adullam
og deres Landsbyer, Lakis og dens Marker, Aseka

og dens Landsbyer; og de lejrede sig fra Beersaba
indtil Hinnoms Dal. 31 Men Benjamins Børn boede
fra Geba af i Mikmas og Aija og Bethel og dens
Landsbyer, 32 Anathoth, Nob, Ananja, 33 Hazor, Rama,
Gitthajm, 34 Hadid, Zeboim, Neballat, 35 Lod og Ono i
Tømmermandsdalen. 36 Og af Leviterne kom Afdelinger
af Juda til at høre til Benjamin.

12 Og disse ere Præsterne og Leviterne, som droge
op med Serubabel, Sealthiels Søn, og Jesua:
Seraja, Jeremia, Esra, 2 Amaria, Malluk, Hattus, 3
Sekanja, Rehum, Meremoth, 4 Iddo, Ginthoj, Abia, 5
Mijamin, Maadja, Bilga, 6 Semaja og Jojarib, Jedaja,
7 Sallu, Amok, Hilkia, Jedaja; disse vare Øverster for
Præsterne og deres Brødre i Jesuas Dage. 8 Men
Leviterne vare: Jesua, Binnuj, Kadmiel, Serebja, Juda,
Matthanja; han og hans Brødre forestode Lovsangen.
9 Og Bakbukja og Unni, deres Brødre, holdt Vagt tillige
med dem. 10 Og Jesua avlede Jojakim, og Jojakim
avlede Eliasib, og Eliasib avlede Jojada, 11 og Jojada
avlede Jonathan, og Jonathan avlede Jaddua. 12 Og
Præster, Øverster for Fædrenehusene, vare i Jojakims
Dage: Af Seraja Meraja, af Jeremia Hanania, 13 af Esra
Mesullam, af Amaria Johanan, 14 af Meluku Jonathan,
af Sebanja Josef, 15 af Harim Adna, af Merajoth Helkaj,
16 af Iddo Sakaria, af Ginthon Mesullam, 17 af Abia
Sikri, af Mijamin, af Moadja Pilthaj, 18 af Bilga Sammua,
af Semaja Jonathan, 19 af Jojarib Matnaj, af Jedaja
Ussi, 20 af Sallaj Kallaj, af Amok Eber, 21 af Hilkia
Hasabja, af Jedaja Nethaneel. 22 Blandt Leviterne
bleve i Eliasibs, Jojadas og Johanans og Jadduas
Dage Øversterne for Fædrenehusene opskrevne, saa
og iblandt Præsterne indtil Perseren Darius's Regering.
23 Levi Børn, Øversterne for Fædrenehusene, bleve
opskrevne i Krønikebogen, og det indtil Johanans,
Eliasibs Søns, Dage. 24 Og Leviternes Øverster vare:
Hasabja, Serebja og Jesua, Kadmiels Søn, og deres
Brødre vare tillige med dem for at love og at takke
efter Davids den Guds Mands Befaling, den ene Vagt
saavel som den anden. 25 Matthanja og Bakbukja,
Obadja, Mesullam, Thaimon og Akku, de havde Vagt
som Portnere ved Skatkamrene i Portene. 26 Disse
levede i Jojakims, Jesuas Søns, Dage, hans, som
var en Søn af Jozadak, og i Fyrsten Nehemias og
i Præsten Esras, den skriftlærdes, Dage. 27 Og til
Murenes Indvielse i Jerusalem opsøgte de Leviterne fra
alle deres Steder for at føre dem til Jerusalem, at holde
Indvielsen med Glæde og med Taksigelser og med
Sang, Cymbler, Psaltre og Harper. 28 Og Sangernes
Børn samledes, baade fra Omegnen trindt omkring
Jerusalem og fra Netofatiternes Landsbyer 29 og fra
Gilgals Hus og fra Markerne ved Geba og Asmaveth; thi
Sangerne havde bygget sig Landsbyer trindt omkring
Jerusalem. 30 Og Præsterne og Leviterne rensede
sig, og de rensede Folket og Portene og Muren. 31
Og jeg lod Judas Fyrster opstige paa Muren, og jeg
beskikkede to store Taksigelseskor og Optog: Det ene
gik til den højre Side oven paa Muren til Møgporten, 32
og Hosaja og Halvdelen af Judas Fyrster gik efter dem,
33 og Asaria, Esra og Mesullam, 34 Juda og Benjamin
og Semaja og Jeremia 35 og nogle af Præsternes Børn
med Basuner: Sakaria, en Søn af Jonathan, som var
en Søn af Semaja, som var en Søn af Matthanja, en
Søn af Mikaja, en Søn af Sakur, en Søn af Asaf; 36 og
hans Brødre: Semaja og Asareel, Milalaj, Gilalaj, Maaj,
Nethaneel og Juda, Hanani, med Davids, Guds Mands,
Sanginstrumenter; og Esra, den skriftlærde, foran dem.
37 Og over Kildeporten og ligefrem for sig stege de op
paa Trapperne til Davids Stad, ad Opgangen til Muren,
hen op til Davids Hus, og indtil Vandporten imod Østen.
38 Og det andet Taksigelseskor gik i modsat Retning, og
jeg efter det, og Halvdelen af Folket oven paa Muren,
hen op til Ovntaarnet og indtil den brede Mur 39 og
over Efraims Port og over den gamle Port og over
Fiskeporten og forbi Hananeels Taarn og Meas Taarn og
indtil Faareporten; og de bleve staaende ved Vagtens
Port. 40 Saa stode da de to Taksigelseskor ved Guds
Hus og jeg og Halvdelen af Forstanderne med mig,
41 og Præsterne: Eliakim, Maeseja, Minjamin, Mikaja,
Elioenaj, Sakaria, Hanania, med Basunerne, 42 og
Maeseja og Semaja og Eleasar og Ussi og Johanan og
Malkia og Elam og Eser. Og Sangerne lode sig høre, og
Jesraja var Formand. 43 Og de ofrede paa den samme
Dag store Ofre og vare glade; thi Gud havde glædet
dem med en stor Glæde, og endogsaa Kvinderne og
Børnene glædede sig, saa at Jerusalems Glæde blev
hørt indtil langt borte. 44 Og paa den samme Dag
bleve Mænd beskikkede over Forraadskamrene, for
Offergaverne, for Førstegrøden og for Tienderne, til at
samle i dem af Agrene ved Stæderne de lovbestemte
Dele til Præsterne og Leviterne; thi Juda havde Glæde
over Præsterne og over Leviterne, som stode i deres
Tjeneste. 45 Og de toge Vare paa, hvad der var
at varetage for deres Gud, og paa, hvad der var at
varetage for Renselsen; og Sangerne og Portnerne
vare der efter Davids og hans Søn Salomos Befaling.
46 Thi i Davids og i Asafs Dage, fra fordums Tid var der
Øverster for Sangerne og Lovsangen og Taksigelserne
til Gud. 47 Men al Israel gav Sangerne og Portnerne
Underhold i Serubabels Dage og Nehemias Dage, hvad
de skulde have til hver Dag, og de helligede det til
Leviterne, og Leviterne helligede det til Arons Sønner.

13 Paa den samme Dag blev læst i Mose Bog for
Folkets Øren; og der blev fundet skrevet i den,
at en Ammonit og Moabit maatte ikke komme i Guds

Forsamling indtil evig Tid, 2 fordi de ikke kom Israels
Børn i Møde med Brød og med Vand, men lejede
Bileam imod dem til at forbande dem, enddog vor
Gud vendte den Forbandelse til en Velsignelse. 3 Og
det skete, der de hørte Loven, da fraskilte de alle de
fremmede fra Israel. 4 Og Eliasib, Præsten, som var
sat over vor Guds Hus's Kamre, var tilforn bleven nær
besvogret med Tobia. 5 Og han gjorde ham et stort
Kammer, hvor de tilforn lagde Madofferet, Virakken og
Karrene og Tienden af Kornet, Mosten og Olien, som
var befalet at give Leviterne og Sangerne og Portnerne,
og Afgiften til Præsterne. 6 Men under alt dette var
jeg ikke i Jerusalem; thi i Artakserkses's, Kongen af
Babels, to og tredivte Aar, kom jeg til Kongen, og efter
at et Aars Tid var til Ende, begærede jeg igen Orlov
af Kongen. 7 Og jeg kom til Jerusalem, og jeg lagde
Mærke til det onde, som Eliasib havde gjort for Tobias
Skyld, at han havde gjort ham et Kammer i Guds Hus's
Forgaarde. 8 Og det gjorde mig meget ondt, og jeg
kastede alt Tobias Bohave ud af Kammeret. 9 Og jeg
bød, saa rensede de Kamrene, og jeg bragte igen Guds
Hus's Kar, Madofferet og Virakken derhen. 10 Og jeg fik
at vide, at Afgiften til Leviterne ikke blev dem given, saa
at Leviterne og Sangerne, som skulde gøre Gerningen,
vare bortflyede, hver til sin Ager. 11 Da trættede jeg
med Forstanderne og sagde: Hvorfor er Guds Hus
forladt? Og jeg samlede dem og beskikkede dem paa
deres Sted. 12 Da bragte al Juda Tiende af Kornet
og Mosten og Olien til Forraadshusene. 13 Og jeg
satte til Skatgemmere over Forraadshusene Selemia,
Præsten, og Zadok, Skriveren, og Pedaja af Leviterne,
og for at gaa dem til Haande Hanan, en Søn af Sakur,
der var en Søn af Matthanja; thi de vare ansete for
tro, og dem paalaa det at dele ud til deres Brødre. 14
Min Gud! kom mig i Hu for dette, og udslet ikke mine
Kærlighedsgerninger, som jeg har gjort imod min Guds
Hus og i hans Tjeneste! 15 I de samme Dage saa jeg
i Juda dem, som traadte Vinperser om Sabbaten og
førte Neg ind og lagde dem paa Asener, ja og Vin,
Druer og Figen og alle Haande Byrder og førte det til
Jerusalem paa Sabbatens Dag, og jeg vidnede imod
dem, paa den Dag, de solgte Spise. 16 I den boede
og nogle Tyrier, som førte Fisk og alle Haande Varer
ind, og de solgte dem paa Sabbaten til Judas Børn
og i Jerusalem. 17 Da trættede jeg med de ypperste i
Juda, og jeg sagde til dem: Hvad er dette for en ond
Ting, som I gøre, at vanhellige Sabbatens Dag? 18
Gjorde ej eders Fædre saa, og vor Gud førte al denne
Ulykke over os og over denne Stad? Og I føre mere
Vrede over Israel ved at vanhellige Sabbaten. 19 Og
det skete, saasnart det blev mørkt i Jerusalems Porte
henimod Sabbaten, da bød jeg, saa bleve Portene
lukkede, og jeg bød, at de ikke skulde oplade dem
før efter Sabbaten, og jeg beskikkede nogle af mine
Tjenere ved Portene, at ingen Byrde skulde komme
ind paa Sabbatens Dag. 20 Da bleve Kræmmerne og
de, som solgte alle Haande Varer, om Natten uden
for Jerusalem, en Gang eller to. 21 Da vidnede jeg
for dem og sagde til dem: Hvorfor bleve I om Natten
tværs over for Muren? gøre I det anden Gang, da
skal jeg lægge Haand paa eder; fra den Tid kom de
ikke om Sabbaten. 22 Og jeg sagde til Leviterne,
at de skulde rense sig og komme at tage Vare paa
Portene for at hellige Sabbatens Dag. Min Gud! kom
mig og i Hu for dette, og spar mig efter din megen
Miskundhed! 23 Jeg saa ogsaa i de samme Dage,
at Jøderne lode asdoditiske, ammonitiske, moabitiske
Hustruer bo hos sig. 24 Og Halvdelen af deres Børn
talte Asdoditisk, og de forstode ikke at tale jødisk;
men de talte efter hvert sit Folks Tungemaal. 25 Og
jeg trættede med dem og forbandede dem og slog
nogle af dem og rev Haar af dem; og jeg tog en Ed af
dem ved Gud: I skulle ikke give eders Døtre til deres
Sønner og ej tage af deres Døtre til eders Sønner,
eller til eder selv. 26 Har ikke Salomo, Israels Konge,
syndet i disse Ting? enddog der ikke var en Konge
som han iblandt de mange Folkeslag, og han var sin
Gud kær, og Gud satte ham til Konge over al Israel;
og dog kom de fremmede Kvinder ham til at synde.
27 Skulde vi da høre det om eder, at I gøre alt dette
store Onde, saa at I forsynde eder imod vor Gud ved at
lade fremmede Kvinder bo hos eder? 28 Og en blandt
Sønnerne af Jojada, Eliasib, Ypperstepræstens Søn,
var bleven Sanballats, Horonitens, Svigersøn; derfor
drev jeg ham fra mig. 29 Kom dem i Hu, min Gud! fordi
de havde besmittet Præstedømmet, ja Præstedømmets
og Leviternes Pagt. 30 Saa rensede jeg dem fra alt
fremmed; og jeg beskikkede Præsternes og Leviternes
Vagter, hver til sin Gerning, 31 og til at sørge for Gaven
af Veddet til bestemte Tider og for Førstegrøderne.
Kom mig i Hu, min Gud! til det gode.

Ester

1 Og det skete i Ahasverus's Dage (det er den
Ahasverus, som regerede fra Indien og indtil Morland
over hundrede og syv og tyve Landskaber), **2** i de
samme Dage, da Kong Ahasverus sad paa sit Riges
Trone, som var i Borgen Susan, **3** i sin Regerings tredje
Aar, gjorde han alle sine Fyrster og sine Tjenere et
Gæstebud; Persiens og Mediens Hær, de fornemste og
Fyrsterne i Landskaberne vare for hans Ansigt, **4** der
han lod se sit Kongedømmes herlige Rigdom og sin
Majestæts prægtige Glans mange Dage, hundrede og
firsindstyve Dage. **5** Og der disse Dage vare forløbne,
gjorde Kongen alt Folket, som fandtes i Borgen Susan,
baade store og smaa, et Gæstebud i syv Dage i
Forgaarden til Haven ved Kongens Palads. **6** Der
hang hvide, grønne og blaa Tæpper, hæftede ved
Snorer af kosteligt Lin og Purpur til Sølvringe og til
Marmorstøtter; der var Bænke af Guld og Sølv paa
et Gulv, der var indlagt med Porfyr og hvidt Marmor
og Perlemor og sort Marmor. **7** Og man gav dem at
drikke i Guldkar, og Karrene vare af forskellig Slags; og
der var megen kongelig Vin, saaledes som Kongen
formaaede. **8** Og man drak, som det var foreskrevet:
Ingen nødte; thi saa havde Kongen befalet alle sine
Hushovmestre, at enhver kunde gøre efter sin frie
Villie. **9** Vasthi, Dronningen, gjorde og et Gæstebud
for Kvinderne i Kong Ahasverus's kongelige Hus. **10**
Paa den syvende Dag, der Kongens Hjerte var vel
til Mode af Vinen, sagde han til Mehuman, Bistha,
Harbona, Bigtha og Abagtha, Sethar og Karkas, de syv
Kammertjenere, de som tjente for Kong Ahasverus's
Ansigt, **11** at de skulde føre Dronning Vasthi frem for
Kongens Ansigt med kongelig Krone for at lade Folket
og Fyrsterne se hendes Dejlighed; thi hun var dejlig af
Anseelse. **12** Men Dronning Vasthi vægrede sig ved at
komme efter Kongens Ord ved Kammertjenerne; da
blev Kongen saare vred, og hans Harme optændtes i
ham. **13** Og Kongen sagde til de vise, som forstode sig
paa Tiderne — thi saaledes blev en Sag fra Kongen
forhandlet for alle, som forstode sig paa Lov og Ret; **14**
og de næste hos ham vare: Karsena, Sethar, Admatha,
Tarsis, Meres, Marsena, Memukan, de syv Fyrster
af Persien og Medien, som saa Kongens Ansigt og
som sade øverst i Riget —: **15** Hvad skal man efter
Loven gøre ved Dronning Vasthi, fordi hun ikke har
gjort efter Kong Ahasverus's Ord ved Kammertjenerne?
16 Og Memukan sagde for Kongens og Fyrsternes
Ansigt: Dronning Vasthi har ikke alene forbrudt sig
imod Kongen, men imod alle Fyrsterne og imod alle
Folkene, som ere i alle Kong Ahasverus's Landskaber.
17 Thi Dronningens Ord vil komme ud til alle Kvinderne,
saa at de foragte deres Mænd for deres Øjne, naar
de sige: Kongen, Ahasverus, sagde, at man skulde
føre Dronning Vasthi frem for hans Ansigt, og hun
kom ikke. **18** Og paa denne Dag ville Fyrstinderne i
Persien og Medien sige ligesaa til alle Kongens Fyrster,
naar de have hørt Dronningens Ord; og saa vil der
komme nok af Foragt og Vrede. **19** Dersom det synes
Kongen godt, saa udgaa et kongeligt Bud fra ham, og
det vorde opskrevet iblandt Persers og Meders Love,
saa at det ikke gaar tabt: At Vasthi ikke skal komme
for Kong Ahasverus's Ansigt, og hendes kongelige
Værdighed give Kongen til hendes Næste, som er
bedre end hun. **20** Naar Kongens Befaling høres, som
han udsteder i sit ganske Rige — thi det er stort —
da skulle alle Kvinderne holde deres Mænd i Ære,
baade store og smaa. **21** Og det Ord syntes godt
for Kongens og Fyrsternes Øjne, og Kongen gjorde
efter Memukans Ord. **22** Og han udsendte Breve til
alle Kongens Landskaber, til hvert Landskab efter dets
Skrift, og til hvert Folk efter dets Tungemaal; at hver
Mand skal have Herredømmet i sit Hus og tale efter sit
Folks Tungemaal.

2 Efter disse Begivenheder, der Kong Ahasverus's
Harme var stillet, kom han Vasthi i Hu, og hvad hun
havde gjort, og hvad der var besluttet over hende. **2**
Da sagde Kongens Folk, som tjente ham: Man oplede
til Kongen unge Jomfruer, dejlige af Anseelse, **3**
og Kongen beskikke Befalingsmænd i alle sit Riges
Landskaber, at de samle alle unge Jomfruer, som ere
dejlige af Anseelse, til Borgen Susan, til Kvindernes
Hus, under Hegajs, Kongens Kammertjeners, Haand,
som tager Vare paa Kvinderne, og man give dem de
Ting, som høre til deres Renselse; **4** og den unge Pige,
som synes at være god for Kongens Øjne, hun vorde
Dronning i Vasthis Sted! Og dette Ord syntes godt
for Kongens Øjne, og han gjorde saa. **5** Der var en
jødisk Mand i Borgen Susan, hvis Navn var Mardokaj,
en Søn af Jair, der var en Søn af Simei, en Søn af
Kis, en benjaminitisk Mand, **6** som var bortført fra
Jerusalem med de Fanger, som bleve bortførte med
Jekonia, Judas Konge, hvem Nebukadnezar, Kongen
af Babel, lod bortføre. **7** Og han var Fosterfader til
Hadassa, det er Esther, hans Farbroders Datter, thi
hun havde hverken Fader eller Moder; og den unge
Pige var skøn af Skikkelse og dejlig af Anseelse, og
der hendes Fader og hendes Moder døde, da tog
Mardokaj hende til sig som Datter. **8** Og det skete, der
Kongens Ord og hans Bud bleve hørt, og der mange
unge Piger bleve samlede til Borgen Susan under
Hegajs Haand, blev og Esther tagen til Kongens Hus,
under Hegajs Haand, som tog Vare paa Kvinderne.
9 Og den unge Pige syntes god for hans Øjne og fik

Yndest for hans Ansigt; derfor hastede han med at give
hende de Ting, som hørte til hendes Renselse, og de
Maaltider, hun skulde have, og med at give hende de
syv udsete Piger af Kongens Hus, og han lod hende
med hendes Piger flytte til det bedste Sted i Kvindernes
Hus. 10 Esther havde ikke givet sit Folk og sin Slægt til
Kende; thi Mardokaj havde befalet hende, at hun ikke
skulde give det til Kende. 11 Og Mardokaj gik daglig
foran Forgaarden ved Kvindernes Hus for at faa at
vide, om det gik Esther vel, og hvad der skulde ske
med hende. 12 Og naar Raden kom for hver Pige, at
hun skulde gaa ind til Kong Ahasverus, efter at der i
tolv Maaneder var sket med hende efter Forskriften
angaaende Kvinderne — thi saa lang Tid medgaar der
til deres Renselse, nemlig seks Maaneder med Olie af
Myrra, og seks Maaneder med kostelige Urter og andre
Ting, som høre til Kvindernes Renselse — 13 naar da
den unge Pige gik ind til Kongen, blev alt, hvad hun
sagde, givet hende, at hun dermed gik fra Kvindernes
Hus ind i Kongens Hus. 14 Hun gik ind om Aftenen,
og om Morgenen gik hun tilbage til Kvindernes andet
Hus under Saasgas, Kongens Kammertjeners, Haand,
hans, som tog Vare paa Medhustruerne; hun maatte
ikke komme mere til Kongen, uden Kongen havde Lyst
til hende, og hun blev kaldet ved Navn. 15 Og der
Raden kom til Esther, Abihajls, Mardokajs Farbroders,
Datter, som denne havde taget til sig som Datter, at
hun skulde gaa ind til Kongen, da krævede hun ingen
Ting, uden hvad Hegaj, Kongens Kammertjener, som
tog Vare paa Kvinderne, sagde; og Esther fandt Naade
for alles Øjne, som saa hende. 16 Og Esther blev tagen
til Kong Ahasverus til hans kongelige Hus i den tiende
Maaned, det er Thebet Maaned, i hans Regerings
syvende Aar. 17 Og Kongen elskede Esther fremfor
alle Kvinderne, og hun fik Naade og Miskundhed for
hans Ansigt fremfor alle Jomfruerne, og han satte den
kongelige Krone paa hendes Hoved og gjorde hende
til Dronning i Vasthis Sted. 18 Og Kongen gjorde alle
sine Fyrster og sine Tjenere et stort Gæstebud, det var
Esthers Gæstebud, og han skænkede Landskaberne
Hvile og uddelte Gaver efter Kongens Formue. 19 Og
der Jomfruerne samledes anden Gang, og Mardokaj
sad i Kongens Port — 20 Esther havde ikke givet sin
Slægt, ej heller sit Folk til Kende, ligesom Mardokaj
havde befalet hende; thi Esther gjorde efter Mardokajs
Ord, ligesom da hun blev opfødt hos ham — 21 i de
samme Dage, som Mardokaj sad i Kongens Port, bleve
to af Kongens Kammertjenere, Bigtan og Theres, af
dem, som holdt Vagt ved Dørtærskelen, vrede og søgte
at lægge Haand paa Kong Ahasverus. 22 Og den Sag
blev bekendt for Mardokaj, og han gav Dronning Esther
den til Kende, og Esther sagde Kongen det i Mardokajs
Navn. 23 Og Sagen blev undersøgt og funden rigtig,
og de bleve begge hængte paa et Træ, og det blev
skrevet i Krønikebogen for Kongens Ansigt.

3 Efter disse Tildragelser gjorde Kong Ahasverus
Haman, Ham-Medathas Søn, Agagiten, stor og
ophøjede ham og satte hans Stol over alle Fyrsters,
som vare hos ham. 2 Og alle Kongens Tjenere, som
vare i Kongens Port, knælede og bøjede sig ned for
Haman, thi Kongen havde saa budet om ham; men
Mardokaj knælede ikke og nedbøjede sig ikke. 3 Da
sagde Kongens Tjenere, som vare i Kongens Port,
til Mardokaj: Hvorfor overtræder du Kongens Bud?
4 Og det skete, der de sagde det daglig til ham, og
han hørte dem ikke, da gave de Haman det til Kende
for at se, om Mardokajs Ord skulde bestaa; thi han
havde tilkendegivet dem, at han var en Jøde. 5 Der
Haman saa, at Mardokaj ikke knælede eller nedbøjede
sig for ham, da blev Haman opfyldt med Harme. 6
Og han fandt det altfor lidet i sine Øjne, at lægge
Haand paa Mardokaj alene (thi de havde givet ham til
Kende, af hvad Folk Mardokaj var); og Haman søgte
at ødelægge alle Jøderne, som vare udi Ahasverus's
ganske Rige, Mardokajs Folk. 7 I den første Maaned,
det er Nisan Maaned, i Ahasverus's tolvte Aar, kastede
man Pur, det er Lod, for Hamans Ansigt, fra Dag til
Dag og fra Maaned til den tolvte Maaned, det er Adar
Maaned. 8 Og Haman sagde til Kong Ahasverus: Her
er et Folk adspredt og fordelt iblandt Folkene i alle dit
Riges Landskaber; og deres Love ere anderledes end
alt Folkets, de gøre ikke heller efter Kongens Love,
derfor er det ikke Kongen nyttigt at lade dem blive i
Ro. 9 Dersom det synes godt for Kongen, saa lad der
udstedes en Skrivelse om at udrydde dem: Saa vil
jeg veje ti Tusinde Centner Sølv i Embedsmændenes
Hænder, at de kunne føre dem i Kongens Skatkammer.
10 Da tog Kongen sin Ring af sin Haand og gav den
til Haman, Ham-Medathas Søn, Agagiten, Jødernes
Fjende. 11 Og Kongen sagde til Haman: Det Sølv
skal være dig skænket, og Folket tillige, at gøre med
det, som det synes godt for dine Øjne. 12 Da bleve
Kongens Skrivere kaldte i den første Maaned, paa den
trettende Dag i den, og der blev skrevet aldeles, som
Haman havde befalet, til Kongens Statholdere og til
Landshøvdingerne, som vare over hvert Landskab,
og til hvert Folks Øverster, til hvert Landskab efter
dets Skrift og til hvert Folk efter dets Tungemaal; i
Kong Ahasverus's Navn blev der skrevet og beseglet
med Kongens Ring. 13 Og Brevene bleve sendte ved
Løbere til alle Kongens Landskaber om at ødelægge,
at ihjelslaa og at omkomme alle Jøderne, baade unge
og gamle, smaa Børn og Kvinder, paa en Dag, nemlig
paa den tolvte Maaneds trettende Dag, det er Adar
Maaned, og om at røve Bytte hos dem. 14 En Genpart

af Skrivelsen var, at der skulde gives en Lov i alle og
ethvert Landskab, at det skal være vitterligt for alle
Folk, at de skulde være rede til den Dag. 15 Løberne
gik ud og skyndte sig efter Kongens Ord, og den Lov
blev given i Borgen Susan; og Kongen og Haman sade
for at drikke, medens Staden Susan var i Forvirring.

4 Der Mardokaj fik alt det at vide, som var sket,
da sønderrev Mardokaj sine Klæder og førte sig
i Sæk og Aske og gik ud midt i Staden og raabte
med stort og bittert Skrig. 2 Og han kom hen lige
foran Kongens Port; thi man maatte ikke gaa ind ad
Kongens Port, klædt i Sæk. 3 Og i hvert Landskab og
paa hvert Sted, hvor Kongens Ord og hans Lov kom
hen, var der en stor Sorg iblandt Jøderne og Faste
og Graad og Hylen; mange laa i Sæk og Aske. 4 Da
kom Esthers unge Piger og hendes Kammertjenere og
gave hende det til Kende, og Dronningen blev meget
bange, og hun sendte Klæder for at lade Mardokaj
iføre sig dem og for at tage hans Sørgedragt bort fra
ham; men han tog ikke imod dem. 5 Da kaldte Esther
ad Hathak, en af Kongens Kammertjenere, som han
havde beskikket til at staa for hendes Ansigt, og hun
gav ham Befaling til Mardokaj for at fornemme, hvad
det var, og hvorfor dette skete? 6 Da gik Hathak ud til
Mardokaj paa Stadens Torv, som var foran Kongens
Port. 7 Og Mardokaj gav ham til Kende alt, hvad ham
var vederfaret, og Forklaring om det Sølv, som Haman
havde sagt, at han vilde tilveje Kongens Skatkammer
for Jøderne, hvis han maatte omkomme dem. 8 Og han
gav ham Genparten af den skrevne Befaling, som var
given i Susan, om at ødelægge dem for at lade Esther
se den og underrette hende derom og for at paalægge
hende at gaa ind til Kongen og bønfalde ham og bede
ham om Naade for sit Folk. 9 Og Hathak kom og gav
Esther Mardokajs Ord til Kende. 10 Da sagde Esther
til Hathak og gav ham Befaling til Mardokaj: 11 Alle
Kongens Tjenere og Folket i Kongens Landskaber vide,
at for hver Mand eller Kvinde, som gaar til Kongen i
den inderste Forgaard uden at være kaldet, er der en
Lov, at man skal slaa ham ihjel, uden saa er, at Kongen
udrækker Guldspiret imod ham, at han maa leve; jeg er
ikke kaldet at komme til Kongen nu i tredive Dage. 12
Og de forkyndte Mardokaj Esthers Ord. 13 Da sagde
Mardokaj, at de skulde give dette Svar tilbage til Esther:
Tænk ikke i din Sjæl, at du vil redde dig i Kongens Hus
ene af alle Jøderne. 14 Thi dersom du tier paa denne
Tid, da skal en Vederkvægelse og Redning beskikkes
for Jøderne fra et andet Sted, men du og din Faders
Hus, I skulle omkomme; og hvo ved, om du, for en Tids
Skyld som denne, er kommen til kongelig Værdighed?
15 Da sagde Esther, at man skulde give dette Svar
tilbage til Mardokaj: 16 Gak, samler alle Jøderne, som
findes i Susan, og faster for mig, og I skulle ikke æde,
ej heller drikke i tre Dage, Nat og Dag, ogsaa jeg og
mine unge Piger ville ligeledes faste; og saaledes vil
jeg gaa ind til Kongen, hvilket ikke er efter Loven, og
omkommer jeg saa, saa faar jeg at omkomme. 17 Og
Mardokaj gik bort og gjorde efter alt det, som Esther
havde befalet ham.

5 Og det skete paa den tredje Dag, da iførte Esther
sig kongelige Klæder og stod i Kongens Hus's
inderste Forgaard, lige for Kongens Hus, og Kongen
sad paa sin kongelige Trone i det kongelige Hus, lige
for Døren paa Huset. 2 Og det skete, der Kongen
saa Esther, Dronningen, staa i Forgaarden, da fik hun
Naade for hans Øjne, og Kongen udrakte Guldspiret,
som var i hans Haand, imod Esther; da kom Esther
frem og rørte ved Spidsen paa Spiret. 3 Da sagde
Kongen til hende: Hvad fattes dig, Dronning Esther,
og hvad, er din Begæring? var det indtil Halvdelen af
mit Rige, da skulde det gives dig. 4 Og Esther sagde:
Dersom det synes Kongen godt, saa komme Kongen
og Haman i Dag til det Gæstebud, som jeg har beredet
for ham. 5 Og Kongen sagde: Lader Haman skynde
sig at gøre efter Esthers Ord; og Kongen og Haman
kom til Gæstebudet, som Esther havde beredet. 6 Da
sagde Kongen til Esther under Gæstebudet ved Vinen:
Hvad er din Bøn? og det skal gives dig; og hvad er
din Begæring? var det indtil Halvdelen af Riget, da
skal det ske. 7 Da svarede Esther og sagde: Min Bøn
og min Begæring er: 8 Dersom jeg har fundet Naade
for Kongens Øjne, og dersom det synes Kongen godt
at tilstaa mig min Bøn og at opfylde min Begæring,
saa komme Kongen og Haman til det Gæstebud, som
jeg vil tillave for dem; saa vil jeg gøre i Morgen efter
Kongens Ord. 9 Da gik Haman samme Dag ud, glad
og ved et godt Mod, men som Haman saa Mardokaj
i Kongens Port, at han ikke stod op, ej heller rørte
sig for ham, da blev Haman opfyldt med Vrede imod
Mardokaj. 10 Men Haman holdt sig, og han kom til sit
Hus; og han sendte Bud og lod sine Venner og Seres,
sin Hustru, hente. 11 Og Haman fortalte dem om sin
Rigdoms Herlighed og om sine mange Sønner og om
alt det, hvorved Kongen havde gjort ham stor og havde
ophøjet ham over Fyrsterne og Kongens Tjenere. 12
Og Haman sagde: Ogsaa Dronning Esther lod ingen
komme med Kongen til det Gæstebud, som hun havde
beredet, uden mig; og jeg er ogsaa indbuden af hende
til i Morgen med Kongen. 13 Men alt dette er mig
ikke nok, al den Tid jeg ser Jøden Mardokaj sidde i
Kongens Port. 14 Da sagde Seres, hans Hustru, og
alle hans Venner til ham: Lad dem lave et Træ til,
halvtredsindstyve Alen højt, og sig i Morgen til Kongen,
at man skal hænge Mardokaj derpaa, og gaa saa

glad til Gæstebudet med Kongen; og dette Ord syntes
Haman vel om, og han lod Træet lave til.

6 Iden samme Nat kunde Kongen ikke sove, og
han bød at hente Krønikebogen om de daglige
Begivenheder; og de bleve læste for Kongen. **2** Og
der fandtes skrevet, at Mardokaj havde gjort Angivelse
om Bigtana og Theres, to af Kongens Kammertjenere,
af dem, som holdt Vagt ved Dørtærskelen, og som
havde søgt at lægge Haand paa Kong Ahasverus. **3**
Og Kongen sagde: Hvad Ære og Ophøjelse er der
sket Mardokaj for det? Da sagde Kongens Folk, som
tjente ham: Ham er ikke sket nogen Ting. **4** Da sagde
Kongen: Hvo er i Forgaarden? Og Haman var kommen
i Kongens Hus's yderste Forgaard for at tale til Kongen
om at hænge Mardokaj paa det Træ, som han havde
ladet berede for ham. **5** Og Kongens Tjenere sagde
til ham: Se, Haman staar i Forgaarden; og Kongen
sagde: Lader ham komme ind! **6** Der Haman kom,
sagde Kongen til ham: Hvad skal man gøre ved den
Mand, som Kongen har Lyst til at ære? Og Haman
sagde i sit Hjerte: Hvem skulde Kongen have Lyst til at
gøre mere Ære end mig? **7** Derfor sagde Haman til
Kongen: Er der en Mand, som Kongen har Lyst til at
ære, **8** saa bringe man et kongeligt Klædebon, som
Kongen har været iført, og en Hest, som Kongen har
redet paa, og paa hvis Hoved en kongelig Krone er sat;
9 og man give det Klædebon og den Hest i Haanden
paa en Mand af Kongens fornemste Fyrster, og man
iføre den Mand, som Kongen har Lyst til at ære, det, og
de skulle lade ham ride paa Hesten igennem Stadens
Gader, og de skulle udraabe for hans Ansigt: Saaledes
skal man gøre ved den Mand, som Kongen har Lyst til
at ære. **10** Da sagde Kongen til Haman: Skynd dig,
tag Klædebonnet og Hesten, som du har talt, og gør
saa med Jøden Mardokaj, som sidder ved Kongens
Port; undlad ikke noget af alt det, som du har talt! **11**
Da tog Haman Klædebonnet og Hesten, lod Mardokaj
iføre sig det og lod ham ride igennem Stadens Gader
og udraabte for hans Ansigt: Saaledes skal man gøre
ved den Mand, som Kongen har Lyst til at ære! **12** Og
Mardokaj kom tilbage til Kongens Port; men Haman
skyndte sig tilbage til sit Hus, sørgende og med tilhyllet
Hoved. **13** Og Haman fortalte Seres, sin Hustru og
alle sine Venner alt det, som ham var vederfaret; da
sagde hans Vismænd og Seres, hans Hustru, til ham:
Dersom Mardokaj, for hvis Ansigt du har begyndt at
falde, er af jødisk Æt, da formaar du intet imod ham,
men maa aldeles falde for hans Ansigt. **14** Der de
endnu talte med ham, da kom Kongens Kammertjenere
til, og de hastede med at føre Haman til Gæstebudet,
som Esther havde beredet.

7 Der Kongen og Haman vare komne at drikke hos
Dronning Esther, **2** da sagde Kongen til Esther
ogsaa anden Dag under Gæstebudet ved Vinen: Hvad
er din Bøn, Dronning Esther? og det skal gives dig;
og hvad er din Begæring? var det indtil Halvdelen af
Riget, da skal det ske. **3** Og Dronning Esther svarede
og sagde: Dersom jeg har fundet Naade for dine Øjne,
o Konge! og dersom det synes Kongen godt, da lad der
gives mig mit Liv for min Bøns Skyld og mit Folk for
min Begærings Skyld! **4** Thi vi ere solgte, jeg og mit
Folk, til at ødelægges, at ihjelslaaes og at udryddes; og
vare vi endda solgte til Tjenere og til Tjenestepiger, saa
vilde jeg have tiet; thi Fjenden kan ikke oprette Kongen
den Skade. **5** Da svarede Kong Ahasverus og sagde til
Dronning Esther: Hvo er den, eller hvor er han, som
har taget sig for i sit Hjerte at gøre saaledes? **6** Og
Esther sagde: Den Mand, den Modstander og Fjende,
er denne onde Haman; og Haman blev forfærdet for
Kongens og Dronningens Ansigt. **7** Og Kongen stod
op i sin Harme fra Gæstebudet og Vinen og gik ned i
Haven ved Paladset; og Haman blev staaende for at
bede Dronning Esther om sit Liv; thi han saa, at der
var besluttet en Ulykke over ham af Kongen. **8** Og
Kongen kom tilbage fra Haven ved Paladset til Huset,
hvor der havde været Gæstebud med Vin; men Haman
var segnet ned over Bænken, som Esther sad paa; da
sagde Kongen: Vil han og øve Vold imod Dronningen
hos mig i Huset? Ordet var udgaaet af Kongens Mund,
og de tilhyllede Hamans Ansigt. **9** Og Harbona, en
af Kammertjenerne, som stode for Kongens Ansigt,
sagde: Se, der staar ogsaa Træet, som Haman har
lavet til for Mardokaj, der talte, hvad der var godt for
Kongen, ved Hamans Hus, halvtredsindstyve Alen
højt; da sagde Kongen: Hænger ham derpaa! **10** Saa
hængte de Haman paa Træet, som han havde ladet
lave til for Mardokaj; og Kongens Harme stilledes.

8 Paa den samme Dag gav Kong Ahasverus Dronning
Esther Hamans, Jødernes Fjendes, Hus; og
Mardokaj kom for Kongens Ansigt, thi Esther havde
givet til Kende, hvad han var for hende. **2** Og Kongen
tog sin Ring af, som han havde taget fra Haman,
og gav Mardokaj den; og Esther satte Mardokaj over
Hamans Hus. **3** Og Esther blev ved og talte for Kongens
Ansigt og faldt ned for hans Fødder, og hun græd
og bad ham om den Naade, at han vilde afværge
Hamans, Agagitens, Ondskab og hans Anslag, som
han havde optænkt imod Jøderne. **4** Saa udrakte
Kongen Guldspiret til Esther, og Esther rejste sig og
stod for Kongens Ansigt. **5** Og hun sagde: Dersom
det saa synes Kongen godt, og dersom jeg har fundet
Naade for hans Ansigt, og den Sag er ret for Kongens
Ansigt, og jeg er behagelig for hans Øjne: Saa lad

der skrives, for at tilbagekalde Brevene, det Anslag
af Agagiten Haman, Ham-Medathas Søn, hvilke han
har skrevet om at udrydde Jøderne, som ere i alle
Kongens Landskaber; 6 thi hvorledes formaar jeg at se
paa det onde, som vil ramme mit Folk? og hvorledes
formaar jeg at se paa min Slægts Undergang? 7 Da
sagde Kong Ahasverus til Dronning Esther og til Jøden
Mardokaj: Se, jeg har givet Esther Hamans Hus, og
ham have de hængt paa Træet, fordi han udrakte sin
Haand imod Jøderne. 8 Saa skriver nu I om Jøderne,
saasom eder godt synes, i Kongens Navn, og forsegler
det med Kongens Ring; thi den Skrift, som er skreven i
Kongens Navn og er bleven forseglet med Kongens
Ring, er ikke til at tilbagekalde. 9 Saa bleve Kongens
Skrivere kaldte paa den Tid, i den tredje Maaned, det er
Sivan Maaned, paa den tre og tyvende Dag i samme,
og der blev skrevet aldeles, som Mardokaj befalede, til
Jøderne og til Statholderne og Fyrsterne og de Øverste
i Landskaberne fra Indien og indtil Morland, hundrede
og syv og tyve Landskaber, hvert Landskab efter dets
Skrift og hvert Folk efter dets Tungemaal; og til Jøderne
efter deres Skrift og efter deres Tungemaal. 10 Og han
skrev i Kong Ahasverus's Navn og forseglede det med
Kongens Ring, og sendte Brevene ved Ilbud til Hest,
som rede paa Travere, Muler, faldne efter Hingste: 11
At Kongen gav Jøderne, som vare i hver Stad, Lov til
at samles og at værge for deres Liv, at ødelægge, at
ihjelslaa og at udrydde alt Folkets og Landskabernes
Magt, som trængte dem, smaa Børn og Kvinder, og
at røve Bytte fra dem, 12 paa een Dag i alle Kong
Ahasverus's Landskaber, paa den trettende Dag i den
tolvte Maaned, det er Adar Maaned. 13 En Genpart af
Brevet var, at en Lov skulde gives i hvert Landskab, at
det skal være vitterligt for alle Folk, at Jøderne skulde
være rede paa denne Dag at hævne sig paa deres
Fjender. 14 Ilbudene, som rede paa Travere, paa Muler,
droge ud og hastede og skyndte sig efter Kongens Ord;
og den Lov blev given i Borgen Susan. 15 Og Mardokaj
gik ud fra Kongens Ansigt i et kongeligt Klædebon,
blaat og hvidt, og med en stor Guldkrone og en kostelig
Kappe af Linned og Purpur, og Staden Susan jublede
og glædede sig. 16 Der var kommet Lys og Glæde for
Jøderne og Fryd og Ære. 17 Og i ethvert Landskab og i
enhver Stad, til hvilket Sted Kongens Ord og hans Lov
ankom, var Glæde og Fryd iblandt Jøderne, Gæstebud
og gode Dage; og mange af Folkene i Landet bleve
Jøder, thi Frygt for Jøderne var falden paa dem.

9 Og i den tolvte Maaned, det er Adar Maaned, paa
den trettende Dag i den, der Kongens Ord og hans
Lov skulde til at fuldbyrdes, paa den Dag som Jødernes
Fjender havde ventet at skulle herske over dem, og
det vendte sig om, saa at Jøderne selv herskede over
deres Hadere, 2 da samledes Jøderne i deres Stæder i
alle Kong Ahasverus's Landskaber for at lægge Haand
paa dem, som søgte deres Ulykke; og ingen kunde
bestaa for deres Ansigt, thi Frygt for dem var falden
paa alle Folkene. 3 Og alle Øverster i Landskaberne
og Statholdere og Fyrster og Kongens Embedsmænd
holdt med Jøderne; thi Frygt for Mardokaj var falden
paa dem, 4 fordi Mardokaj var stor i Kongens Hus, og
hans Ry gik igennem alle Landskaberne; thi Manden
Mardokaj vedblev at gaa frem i Magt. 5 Saa sloge
Jøderne alle deres Fjender med Sværdslag og Drab
og Ødelæggelse, og de gjorde efter deres Tykke imod
deres Hadere. 6 Og i Borgen Susan ihjelsloge Jøderne
og ødelagde fem Hundrede Mænd. 7 Og Parsandatha
og Dalfon og Aspatha, 8 og Poratha og Adalja og
Aridatha, 9 og Parmastha og Arisaj og Aridaj og
Vajesatha, 10 ti Sønner af Haman, Ham-Medathas
Søn, Jødernes Fjende sloge de ihjel; men de lagde
ikke deres Haand paa Byttet. 11 Paa den samme Dag
kom de ihjelslagnes Tal i Borgen Susan for Kongen. 12
Og Kongen sagde til Dronning Esther: Jøderne have
ihjelslaget og ødelagt fem Hundrede Mænd og Hamans
ti Sønner i Borgen Susan; hvad have de gjort i Kongens
øvrige Landskaber? men hvad er din Bøn? og det
skal gives dig, og hvad er ydermere din Begæring?
og det skal ske. 13 Og Esther sagde: Dersom det
synes Kongen godt, da lad der ogsaa i Morgen gives
Jøderne, som ere i Susan, Tilladelse til at gøre efter
denne Dags Lov og at hænge Hamans ti Sønner paa
Træet. 14 Og Kongen befalede at gøre saa, og der blev
givet en Lov i Susan, og de hængte Hamans ti Sønner.
15 Og Jøderne, som vare i Susan, samledes ogsaa
paa den fjortende Dag i Adar Maaned og ihjelsloge i
Susan tre Hundrede Mænd; men de lagde ikke deres
Haand paa Byttet. 16 Men de øvrige Jøder, som vare i
Kongens Landskaber, samledes og værgede for deres
Liv og fik Ro for deres Fjender og ihjelsloge af deres
Fjender fem og halvfjerdsindstyve Tusinde; men de
lagde ikke deres Haand paa Byttet. 17 Dette skete
paa den trettende Dag i Adar Maaned, og de hvilede
paa den fjortende i den og gjorde den til Gæstebuds-
og Glædesdag. 18 Men Jøderne, som vare i Susan,
samledes paa den trettende i den og paa den fjortende
i den; og de hvilede paa den femtende i den, og
den gjorde de til Gæstebuds- og til Glædesdag. 19
Derfor gjorde Jøderne paa Landet, de, som boede i de
ubefæstede Stæder, den fjortende Dag i Adar Maaned
til Gæstebuds- og Glædes- og Lystighedsdag og til
en, paa hvilken den ene sender den anden Gaver. 20
Og Mardokaj skrev disse Ting og sendte Breve til alle
Jøderne, som vare i alle Kong Ahasverus's Landskaber,
dem, som vare nær, og dem, som vare langt borte,
21 om at fastsætte for dem, at de skulde gøre den

fjortende Dag i Adar Maaned og den femtende Dag i
den, Aar for Aar, 22 som de Dage, paa hvilke Jøderne
havde faaet Ro for deres Fjender, og den Maaned, som
var bleven vendt for dem fra Bedrøvelse til Glæde og
fra Sorg til Lystighedsdag: — At de skulde gøre samme
til Gæstebuds- og Glædesdage, og at den ene skulde
sende den anden Foræringer og Gaver til de fattige.
23 Og Jøderne vedtoge at gøre det, som de havde
begyndt, og som Mardokaj havde skrevet dem til. 24
Thi Haman, Ham-Medathas Søn, Agagiten, alle Jøders
Fjende, havde optænkt et Anslag imod Jøderne om at
udrydde dem og havde ladet kaste Pur, det er Lod, for
at ødelægge og udrydde dem. 25 Og da det var kommet
for Kongens Ansigt, havde han ladet sige ved Brevet,
at hans onde Anslag, som han havde optænkt imod
Jøderne, skulde komme tilbage paa hans Hoved; og de
hængte ham og hans Sønner paa Træet. 26 Derfor
kaldte man de samme Dage Purim, efter Ordet Pur,
for den Sags Skyld, for alle dette Brevs Ord, og hvad
de derhos havde set, og hvad der var kommet over
dem. 27 Jøderne stadfæstede og vedtoge det for sig
og for deres Sæd og for alle dem, som sluttede sig til
dem, som noget, ingen maatte overtræde, at de skulde
holde disse to Dage efter deres Forskrift og deres
bestemte Tid, Aar for Aar; 28 og at de Dage skulde
blive ihukommede og holdte af enhver Slægt, al enhver
Familie, hvert Landskab og hver Stad; og at disse
Purims Dage ikke skulde forsømmes iblandt Jøderne,
og deres Ihukommelse ikke ophøre for deres Sæd. 29
Og Dronning Esther, Abihajls Datter, og Jøden Mardokaj
skreve eftertrykkeligt for at stadfæste dette andet Brev
om Purim. 30 Og han sendte Breve til alle Jøderne, til
hundrede og syv og tyve Landskaber i Ahasverus's
Rige med Fred og Sandheds Ord 31 til at stadfæste
disse Purims Dage paa deres bestemte Tider, ligesom
Jøden Mardokaj og Dronning Esther havde stadfæstet
for dem, og ligesom de havde stadfæstet for sig selv og
for deres Sæd angaaende Fasten og Veklagen. 32 Og
Esthers Ord stadfæstede disse Forskrifter om Purim;
og det er skrevet i Bogen.

10 Derefter lagde Kong Ahasverus Skat paa Landet
og Øerne i Havet. 2 Men al hans Magt og hans
Vældes Gerninger og Beretninger om Mardokajs Magt,
som Kongen havde hævet ham til, ere de Ting ikke
skrevne i Kongerne af Mediens og Persiens Krøniker?
3 Thi Jøden Mardokaj var den anden efter Kong
Ahasverus og mægtig hos Jøderne og behagelig for
sine Brødres Mangfoldighed, da han søgte sit Folks Vel
og talte til Bedste for al sin Slægt.

Job

1 Der var en Mand i Uz Land, hans Navn var Job;
og den samme Mand var oprigtig og retskaffen;
han frygtede Gud og veg fra det onde. **2** Og ham
bleve fødte syv Sønner og tre Døtre. **3** Og hans Kvæg
var syv Tusinde Faar og tre Tusinde Kameler og fem
Hundrede Par Øksne og fem Hundrede Aseninder,
tillige med saare meget Tyende; og den samme Mand
var mægtigere end alle Folkene imod Østen. **4** Og
hans Sønner gik hen og gjorde Gæstebud hver i sit
Hus paa sin Dag; og de sendte hen og indbøde deres
tre Søstre til at æde og til at drikke med dem. **5** Og
det skete, naar Gæstebudsdagene vare omme, da
sendte Job hen og helligede dem og stod aarle op om
Morgenen og ofrede Brændofre efter Tallet paa dem
alle; thi Job sagde: Maaske mine Sønner have syndet
og fornægtet Gud i deres Hjerte. Saaledes gjorde Job
alle de Dage. **6** Og det skete en Dag, der Guds Børn
kom at fremstille sig for Herren, da kom ogsaa Satan
midt iblandt dem. **7** Da sagde Herren til Satan: Hvorfra
kommer du? og Satan svarede Herren og sagde: Fra at
gaa omkring i Landet og fra at vandre om derudi. **8** Og
Herren sagde til Satan: Har du givet Agt paa min Tjener
Job? thi der er ingen som han i Landet, en oprigtig
og retskaffen Mand, som frygter Gud, og som viger
fra det onde. **9** Men Satan svarede Herren og sagde:
Mon Job frygter Gud for intet? **10** Har du ej sat Gærde
om ham og om hans Hus og om alt det, han har trindt
omkring? du har velsignet hans Hænders Gerning, og
hans Kvæg har udbredt sig i Landet. **11** Men udræk
nu din Haand og rør ved alt det, som han har; hvad
gælder det, om han ikke skal fornægte dig lige for dit
Ansigt? **12** Og Herren sagde til Satan: Se, alt det, han
har, være i din Haand; kun paa ham selv lægge du
ikke din Haand; da gik Satan ud fra Herrens Ansigt.
13 Og det skete en Dag, da hans Sønner og hans Døtre
aade og drak Vin i deres førstefødte Broders Hus,
14 da kom deret Bud til Job og sagde: Øksnene pløjede
og Aseninderne gik paa Græs ved Siden af dem,
15 da faldt de af Seba ind og toge dem og sloge Drengene
med skarpe Sværd; og jeg alene er undkommen, jeg
alene, for at give dig det til Kende. **16** Der denne endnu
talte, da kom en anden og sagde: Guds Ild faldt fra
Himmelen og brændte paa Faarene og paa Drengene
og fortærede dem; og jeg alene er undkommen, jeg
alene, for at give dig det til Kende. **17** Der denne
endnu talte, da kom en anden og sagde: Kaldæerne
gjorde tre Hobe og overfaldt Kamelerne og toge dem
og sloge Drengene med skarpe Sværd; og jeg alene er
undkommen, jeg alene, for at give dig det til Kende.
18 Men der denne endnu talte, da kom en anden og
sagde: Dine Sønner og dine Døtre aade og drak Vin i
deres førstefødte Broders Hus, **19** og se, der kom et
stærkt Vejr fra hin Side Ørken og tog fat i Husets fire
Hjørner, at det faldt paa Drengene, og de døde; og jeg
alene er undkommen, jeg alene, for at give dig det til
Kende. **20** Da stod Job op og sønderrev sin Kappe og
klippede sit Hoved og faldt paa Jorden og nedbøjede
sig, **21** og han sagde: Nøgen kom jeg af min Moders
Liv, og nøgen vender jeg did tilbage; Herren gav, og
Herren tog, Herrens Navn være lovet! **22** I alt dette
syndede Job ikke og tillagde ikke Gud noget vrangt.

2 Og det skete en Dag, der Guds Børn kom for at
fremstille sig for Herren, da kom ogsaa Satan midt
iblandt dem for at fremstille sig for Herren. **2** Da sagde
Herren til Satan: Hvorfra kommer du? og Satan svarede
Herren og sagde: Fra at gaa omkring i Landet og
vandre om derudi. **3** Og Herren sagde til Satan: Har du
givet Agt paa min Tjener Job? thi der er ingen som han
i Landet, en oprigtig og retskaffen Mand, som frygter
Gud og viger fra det onde, og han holder endnu fast
ved sin Retsindighed; men du har tilskyndet mig imod
ham at ødelægge ham uden Aarsag. **4** Da svarede
Satan Herren og sagde: Hud for Hud, ja alt det, en
Mand har, giver han for sit Liv. **5** Dog udræk nu din
Haand og rør ved hans Ben og hans Kød; hvad gælder
det, om han ikke skal fornægte dig lige for dit Ansigt? **6**
Og Herren sagde til Satan: Se, han være i din Haand;
dog var hans Liv! **7** Da for Satan ud fra Herrens Ansigt
og slog Job med onde Bylder fra hans Fodsaal og
indtil hans Isse. **8** Og han tog sig et Potteskaar til at
skrabe sig med, og han sad midt i Asken. **9** Og hans
Hustru sagde til ham: Holder du endnu fast ved din
Retsindighed? velsign Gud og dø! **10** Men han sagde
til hende: Du taler, ligesom en af de daarlige Kvinder
taler; skulde vi alene tage imod det gode af Gud og ikke
tage imod det onde? I alt dette syndede Job ikke med
sine Læber. **11** Og der Jobs tre Venner hørte al den
Ulykke, som var kommen over ham, da kom de, hver
fra sit Sted: Themaniten Elifas og Sukiten Bildad og
Naamathiten Zofar, og de forenede sig med hverandre
for at komme at vise ham Medynk og trøste ham. **12**
Men der de opløftede deres Øjne langtfra, da kendte
de ham ikke, og de opløftede deres Røst og græd, og
de sønderrev hver sin Kappe, og de kastede Støv paa
deres Hoveder op imod Himmelen. **13** Og de sade hos
ham paa Jorden syv Dage og syv Nætter, og ingen
talte et Ord til ham; thi de saa, at Pinen var saare stor.

3 Herefter oplod Job sin Mund og forbandede sin
Dag. **2** Og Job svarede og sagde: **3** Udslettet
vorde den Dag, paa hvilken jeg er født, og den Nat,
der man sagde: En Dreng er undfanget! **4** Den Dag
vorde Mørke; Gud fra oven af spørge ikke efter den, og

intet Lys skinne over den. 5 Mørkhed og Dødsskygge
besmitte den, en Sky bo over den, den hede Damp om
Dagen forfærde den! 6 Den Nat — Mørkhed indtage
den! den glæde sig ikke iblandt Aarets Dage, den
komme ikke i Maanedernes Tal! 7 Se, den Nat vorde
ensom, intet Frydeskrig komme paa den! 8 De, som
besværge Dage, forbande den; de, som ere rede til at
opvække Leviathan! 9 Dens Dæmrings Stjerner vorde
formørkede, den vente paa Lys, og det komme ikke; og
ej se den Morgenrødens Øjenlaage, 10 fordi den ikke
lukkede mig Moderlivets Døre og ikke skjulte Møje for
mine Øjne. 11 Hvorfor døde jeg ikke fra Moders Liv af?
hvorfor udkom jeg af Moderskød og opgav ikke straks
Aanden? 12 Hvorfor optoge Knæ mig? og hvorfor er
jeg opfostret ved Bryst? 13 Thi saa havde jeg nu ligget
og været stille; jeg havde sovet, jeg havde da hvilet 14
med Kongerne og Raadsherrerne paa Jorden, som
byggede sig de Steder, som nu ere øde, 15 eller med
Fyrsterne, som havde Guld, som fyldte deres Huse
med Sølv; 16 eller og jeg havde ikke været til, som et
utidigt Foster, der blev i Skjul, som de spæde Børn, der
ikke saa Lyset. 17 Der have de ugudelige ladet af at
gøre Uro, og der hvile de kraftesløse; 18 der have de
bundne Ro med hverandre; de høre ikke Fogedens
Røst; 19 der er liden og stor og Tjeneren fri for sin
Herre. 20 Hvorfor giver han en ussel Lyset, og dem
Livet, som ere beskelig bedrøvede i Sjælen? 21 dem,
som bie efter Døden, men den kommer ikke; og som
grave efter den mere end efter de skjulte Skatte? 22
dem, som glæde sig med Fryd, og som juble, naar
de finde Graven? 23 den Mand, hvis Vej er skjult, og
hvem Gud har spærret for? 24 Thi før jeg æder mit
Brød, kommer mit Suk, og min Hylen bryder frem som
Vandet. 25 Thi det jeg frygtede saare for, det kom over
mig, og det jeg gruede for, kom paa mig. 26 Jeg var
ikke rolig og var ikke stille og hvilede ikke; men det blev
til Uro.

4 Da svarede Elifas, Themaniten, og sagde: 2 Om
man vilde forsøge et Ord paa dig, skulde du vel
kedes derved? men hvo kan holde sig fra at tale? 3 Se,
du har undervist mange og styrket de trætte Hænder; 4
dine Ord have oprejst den faldne, og du har styrket
de bøjede Knæ; 5 men nu, det kommer til dig, da
kedes du derved; det rammer dig, og du forfærdes! 6
Var ikke din Gudsfrygt dit Haab og dine Vejes Renhed
din Fortrøstning? 7 Kære, tænk dig om, hvor er en
uskyldig gaaet til Grunde? eller hvor ere de oprigtige
udslettede? 8 Saa vidt jeg har set, komme de, som
pløje Uret, og de, som udsaa Møje, til at høste ind
derefter: 9 De omkomme for Guds Aande og fortæres
af hans Vredes Aand. 10 Løvens Brøl og den grumme
Løves Røst hører op, og de unge Løvers Tænder ere
knuste; 11 Løven omkommer af Mangel paa Rov, og
Løvindens Unger adspredes. 12 Men mig er et Ord
tilbragt hemmeligt, og mit Øre fattede en sagte Lyd
deraf 13 i Tanker, fremkaldte ved Syner om Natten,
naar dyb Søvn falder paa Folk; 14 da kom Frygt og
Bævelse paa mig og bragte mine Ben til at skælve; 15
og en Aand gik frem for mit Ansigt; Haarene rejste sig
paa mit Legeme; 16 den blev staaende, og jeg kunde
ikke kende dens Skikkelse; der svævede et Billede for
mine Øjne; det var stille, og jeg hørte en Røst: 17 Mon
et Menneske kan holdes retfærdigt for Gud? monne en
Mand være ren for den, som skabte ham? 18 Se, han
tror ikke paa sine Tjenere, og sine Engle tillægger han
Daarskab, 19 endsige da dem, som bo i Lerhuse, og
hvis Grundvold er i Støvet; man kan støde dem smaa
før Møl; 20 fra Morgen og indtil Aften sønderknuses de;
uden at der er nogen, som lægger det paa Hjerte, gaa
de til Grunde. 21 Farer ikke deres Herlighed, som var i
dem, bort? ja, de dø, men ikke i Visdom.

5 Raab, kære, om der er nogen, som svarer dig? og
til hvem af de hellige vil du vende Ansigtet? 2 Thi
Fortørnelse slaar en Daare ihjel, og Nidkærhed dræber
den taabelige. 3 Jeg saa en Daare rodfæstet, og jeg
forbandede hans Bolig hastelig. 4 Hans Børn vare langt
fra Frelse og nedtraadtes i Porten, og der var ingen,
som reddede dem. 5 Den hungrige opaad hans Høst
og hentede den endog fra Tjørnehegnet, og Røverne
opslugte hans Formue. 6 Thi Uretfærdighed skyder
ikke frem af Støvet, og Møje vokser ikke op af Jorden;
7 men et Menneske bliver født til Møje, ligesom Gnister
maa flyve højt op. 8 Dog jeg vilde søge hen til Gud, og
til Gud vilde jeg rette min Tale; 9 til ham, som gør store
Ting, hvilke man ikke kan ransage, underlige Ting, saa
der er intet Tal paa dem; 10 ham, som giver Regn paa
Jorden og lader Vand komme paa Markerne; 11 for at
sætte de ringe højt op, og at de sørgende ophøjes ved
Frelse; 12 ham, som gør de træskes Anslag til intet, at
deres Hænder ikke kunne udføre Sagen; 13 ham, som
griber de vise i deres Træskhed, saa de underfundiges
Raad hastelig omstødes; 14 om Dagen løbe de an
i Mørket og føle sig for om Middagen, som var det
Nat. 15 Og han frelser en fattig fra Sværd, fra deres
Mund og fra den stærkes Haand, 16 saa der bliver
Haab for den ringe, og Uretfærdighed maa lukke sin
Mund. 17 Se, saligt er det Menneske, som Gud straffer;
derfor foragte du ikke den Almægtiges Tugtelse! 18 Thi
han gør Smerte og forbinder; han saargør, og hans
Hænder læge. 19 I seks Angester skal han fri dig, og
i syv skal intet ondt røre dig. 20 I Hunger skal han
frelse dig fra Døden og i Krig fra Sværdets Vold. 21
Du skal finde Skjul for Tungens Svøbe og ikke frygte
for Ødelæggelse, naar den kommer. 22 Du skal le ad

Ødelæggelse og Hunger og ikke frygte for Jordens
Dyr; 23 thi med Stenene paa Marken har du Pagt, og
Markens Dyr skulle holde Fred med dig. 24 Og du skal
forfare, at dit Telt har Fred, og du skal besøge din Bolig
og intet savne. 25 Og du skal forfare, at din Sæd skal
blive mangfoldig, og din Afkom som Græs paa Jorden.
26 Du skal komme til Graven i Alderdom, ligesom Neg
optages i sin Tid. 27 Se dette, det have vi undersøgt,
saa er det; hør det, og forstaa det vel!

6 Men Job svarede og sagde: 2 Gid min Harm maatte
vejes, og man ligervis vilde lægge min Ulykke i
Vægtskaaler! 3 Thi den er nu svarere end Sand i Havet;
derfor bruse mine Ord frem. 4 Thi den Almægtiges Pile
ere i mig, min Aand inddrikker deres Gift; Guds Rædsler
stille sig op imod mig. 5 Mon Vildæselet skryder, naar
det har Græs? eller mon Oksen bøger, naar den har
Foder? 6 Mon det vamle kan ædes uden Salt? eller er
der Smag i det hvide om Æggeblommen? 7 Hvad min
Sjæl vægrede sig ved at røre, det er blevet mig som en
usund Spise. 8 Gid det, jeg begærer, maatte komme,
og Gud vilde opfylde mit Haab! 9 og at Gud vilde knuse
mig, at han vilde lade sin Haand løs og afskære mig!
10 Da havde jeg endnu Trøst og kunde glæde mig i
Smerten, i hvilken han ikke skaaner; thi jeg har ikke
fornægtet den helliges Tale. 11 Hvad er min Kraft, at
jeg skulde haabe? og hvad Ende venter mig, at jeg
skulde forlænge mit Liv? 12 Mon min Kraft er Kraft af
Sten? mon mit Kød er af Kobber? 13 Sandelig, der
er ikke Hjælp i mig, og Kraften er vegen fra mig! 14
Den ulykkelige kan kræve Medynk af sin Ven, selv om
han forlader den Almægtiges Frygt. 15 Mine Brødre
have skuffet som en Bæk, som i Dalene Strømme, der
fare forbi, 16 de, der ere mørke af Is, i hvilke Sneen
skjuler sig. 17 Paa den Tid de optøes, da blive de
borte; naar det bliver hedt, da forsvinde de fra deres
Sted. 18 Rejsetog bøje af fra deres Vej, de drage op i
Ørken og omkomme. 19 Rejsetog fra Thema skuede
hen efter dem, vejfarende fra Seba satte Lid til dem. 20
De bluedes, at de havde forladt sig paa dem; de kom
lige til dem og bleve skuffede. 21 Saaledes ere I nu
blevne som intet; I se Rædsel og frygte. 22 Mon jeg
har sagt: Giver mig og skænker for min Skyld noget af
eders Formue? 23 eller redder mig af Fjendens Haand,
og udløser mig af Voldsmænds Haand? 24 Lærer mig,
og jeg vil tie, og viser mig, hvori jeg har faret vild. 25
Hvad ere Oprigtigheds Taler kraftige! Men hvad bevise
eders Beviser? 26 Agte I Ord for at være Bevis og den
mistrøstiges Taler for Mundsvejr? 27 Ja, I kunne kaste
Lod om en faderløs og grave Grav for eders Næste. 28
Og nu, om I ville, da vender Ansigtet til mig, og mon jeg
skulde lyve for eders Ansigt? 29 Kære, vender om,
lader Uretfærdighed ikke ske; ja, vender om, endnu
skal min Retfærdighed kendes i denne Sag! 30 Mon
der være Uret paa min Tunge? mon min Gane ikke
skulde skelne, hvad ondt er?

7 Er et Menneske ikke i Strid paa Jorden, og hans
Dage som en Daglønners Dage? 2 Som en Arbejder,
der higer efter Skyggen, og som en Daglønner, der
venter paa sin Løn, 3 saaledes har jeg faaet mig
Forfængeligheds Maaneder til Arv; og man har talt
mig kummerfulde Nætter til. 4 Naar jeg lagde mig, da
sagde jeg: Naar skal jeg staa op, og naar er Aftenen
forbi? og jeg blev mæt af Uro inden Tusmørket. 5 Mit
Kød er klædt med Orme og Jordskorpe; min Hud er
sprukken og vædsker. 6 Mine Dage ere lettere end en
Væverskytte; og de svinde hen uden Haab. 7 Kom i
Hu, at mit Liv er et Aandepust: Mit Øje kommer ikke
mere til at se godt. 8 Dens Øje, som ser mig, skal
ikke mere skue mig; dine Øjne skulle se efter mig,
men jeg skal ikke findes. 9 En Sky forgaar og farer
bort, ligesaa skal den, der farer ned til Dødsriget, ikke
komme op igen. (Sheol h7585) 10 Han skal ikke komme
mere igen til sit Hus, og hans Sted skal ikke kende
ham mere. 11 Derfor vil jeg ikke heller lægge Baand
paa min Mund, jeg vil tale i min Aands Angest, jeg vil
klage i min Sjæls Bitterhed. 12 Er jeg et Hav eller et
Havuhyre, at du vil sætte Vagt over mig? 13 Naar jeg
sagde: Min Seng skal trøste mig, mit Leje skal lette min
Klage, 14 da forskrækker du mig med Drømme, og ved
Syner forfærder du mig, 15 saa min Sjæl foretrækker at
være kvalt, ja Døden fremfor disse mine Knokler. 16
Jeg er ked deraf; jeg vil ikke leve evindelig; lad af fra
mig, thi mine Dage ere Forfængelighed! 17 Hvad er et
Menneske, at du vil agte ham stort, og at du vil lægge
dig ham paa Hjerte? 18 og at du vil besøge ham hver
Morgen og prøve ham hvert Øjeblik? 19 Hvorfor vil du
ikke se bort fra mig? vil ikke lade mig Ro saa længe, at
jeg kan synke mit Spyt? 20 Havde jeg syndet, hvad
kunde jeg gøre dig, du Menneskenes Vogter? hvorfor
har du sat mig til Anstød for dig, at jeg er mig selv
til en Byrde? 21 Og hvorfor vil du ikke borttage min
Overtrædelse og lade min Misgerning være tilgivet? thi
snart skal jeg ligge under Mulde, og naar du søger mig,
da er jeg ikke mere.

8 Da svarede Bildad, Sukiten, og sagde: 2 Hvor
længe vil du tale disse Ting, og hvor længe skal
din Munds Taler være et mægtigt Vejr? 3 Mon Gud
skulde forvende Retten, og mon den Almægtige skulde
forvende Retfærdighed? 4 Dersom dine Sønner have
syndet imod ham, da har han givet dem hen i deres
Overtrædelsers Vold. 5 Men vil du søge hen til Gud og
bede den Almægtige om Naade, 6 og er du ren og
oprigtig, da skal han vaage over dig og gøre, at din

Retfærdigheds Bolig skal have Fred. 7 Og var dit første
lidet, saa skal dit sidste blive saare stort. 8 Thi, kære,
spørg den henfarne Slægt og agt paa det, som deres
Fædre have udgrundet; 9 — thi vi ere fra i Gaar og vide
intet; thi en Skygge ere vore Dage paa Jorden; — 10
skulle de ikke belære dig, ja sige dig det, og fremføre
Ord ud af deres Hjerte? 11 Kan et Siv opvokse uden af
Sump? kan Enggræs gro op uden Vand? 12 Endnu
staar det i sin Grøde, det rykkes ikke op; men før alt
andet Græs borttørres det. 13 Saa ere alle deres Veje,
som glemme Gud; og den vanhelliges Haab slaar fejl.
14 Thi hans Haab skal briste, og hans Tillid er som en
Spindelvæv. 15 Han forlader sig fast paa sit Hus, men
det skal ikke blive staaende; han holder sig til det, men
det skal ikke staa fast. 16 Han skyder frodigt op for
Solen; og hans unge Skud brede sig ud over hans
Have. 17 Hans Rødder gro i hverandre om Stendyngen;
han skuer op imod Stenhuset. 18 Men oprykkes han
fra sit Sted, da skal dette fornægte ham og sige: Jeg
har ikke set dig. 19 Se, det er Glæden af hans Vej, og
en anden vokser frem af Støvet. 20 Se, Gud forkaster
ikke den retsindige og holder ikke fast ved de ondes
Haand. 21 Endnu skal han fylde din Mund med Latter
og dine Læber med Frydeskrig. 22 De, som hade dig,
skulle klædes med Skam, og de ugudeliges Telt skal
ikke mere findes.

9 Men Job svarede og sagde: 2 Sandelig, jeg ved, at
det er saaledes; og hvorledes skulde et Menneske
være retfærdigt for Gud? 3 Om det har Lyst til at trætte
med ham, kan det ikke svare ham til et af tusinde. 4 Han
er viis af Hjerte og stærk af Kraft; hvo forhærdede sig
imod ham og havde Fred? 5 han, som flytter Bjergene,
inden de mærke til det, han, som omkaster dem i sin
Vrede; 6 han, som bevæger Jorden fra dens Sted, og
dens Piller bæve; 7 han, som taler til Solen, og den
gaar ikke op, og som sætter Segl for Stjernerne; 8 han
er ene den, som udbreder Himmelen, og som træder
paa Havets Bølger; 9 han, som gjorde Bjørnen, Orion,
og Syvstjernen og Stjernekamrene imod Syden; 10 han,
som gør store Ting, saa de ikke staa til at ransage, og
underlige Ting, saa der ikke er Tal derpaa! 11 Se, han
gaar forbi mig, og jeg ser ham ikke, og han farer frem,
og jeg mærker ham ikke. 12 Se, han griber, hvo kan
faa ham til at give igen? hvo vil sige til ham: Hvad gør
du? 13 Gud kalder ikke sin Vrede tilbage; de, som ville
hjælpe den hovmodige, maatte bøje sig under ham. 14
Langt mindre skulde jeg kunne svare ham, vælge mine
Ord over for ham. 15 Thi om jeg end var retfærdig,
kunde jeg ikke svare; jeg maatte bede om Naade hos
min Dommer. 16 Om jeg end kaldte, og han svarede
mig, da kunde jeg dog ikke tro, at han vilde bøje Øren
til min Røst. 17 Thi han vilde sønderknuse mig med en
Storm og gøre mig mange Saar uden Aarsag. 18 Han
vilde ikke tilstede mig at drage min Aande, men mætte
mig med Bitterheder. 19 Kom det an paa den stærkes
Kraft, siger han: „Se her!" og kom det an paa Ret: „Hvo
stævner mig?" 20 Var jeg end retfærdig, saa skulde
dog min Mund dømme mig at have Uret; var jeg end
skyldfri, da skulde han dog forvende min Sag. 21 Jeg
er skyldfri, men jeg kender ikke mig selv; jeg foragter
mit Liv. 22 Det kommer ud paa eet! Derfor sagde jeg:
Han udrydder den uskyldige med den skyldige. 23
Dræber Svøben hastelig, da spotter han de uskyldiges
Prøvelse. 24 Et Land bliver givet i en ugudeligs Haand;
han tilhyller dets Dommers Ansigt; gør han det ikke,
hvo gør det da? 25 Og mine Dage have været lettere
end en Løber; de flyede bort, de have ikke set det
gode. 26 De ere fremfarne som ilende Skibe, som en
Ørn, der flyver efter Spise. 27 Naar jeg siger: Jeg vil
glemme min Klage, jeg vil lade mit Ansigts sorrigfulde
Mine fare og vederkvæge mig, 28 da maa jeg frygte for
alle mine Smerter; jeg ved, at du lader mig ikke være
uskyldig. 29 Jeg skal jo være skyldig! hvorfor skulde jeg
da forgæves gøre mig Møje? 30 Om jeg end toede mig
med Snevand og rensede mine Hænder med Sæbe,
31 da vilde du dog dyppe mig ned i Pølen, saa mine
Klæder vilde væmmes ved mig. 32 Thi han er ikke en
Mand som jeg, at jeg kunde svare ham, at vi kunde
møde med hinanden for Dommen. 33 Der er ingen,
som kan skille Trætten ad imellem os, og som kan
lægge sin Haand paa os begge. 34 Han borttage sit
Ris fra mig, og hans Rædsel forfærde mig ikke! 35 Da
vilde jeg tale og ikke frygte for ham; thi jeg er ikke af
den Slags, det ved jeg med mig selv.

10 Min Sjæl kedes ved mit Liv; jeg vil løslade min
Klage i mig, jeg vil tale i min Sjæls Bitterhed.
2 Jeg vil sige til Gud: Døm mig ikke skyldig, lad mig
vide, hvorover du trætter med mig! 3 Mon det synes
dig godt, at du gør Vold, at du forkaster dine Hænders
Værk og lyser over de ugudeliges Raad? 4 Mon dine
Øjne ere som Kødets? eller ser du, som et Menneske
ser? 5 Ere dine Dage som et Menneskes Dage, ere
dine Aar som en Mands Dage, 6 saa at du skulde
spørge efter min Misgerning og søge efter min Synd, 7
da du dog ved, at jeg er skyldfri, og der er ingen, som
kan redde af din Haand? 8 Dine Hænder have skabt
og dannet mig hel og holden; og nu vil du opsluge mig!
9 Kære, kom i Hu, at du dannede mig som Ler, og nu
vil du gøre mig til Støv igen! 10 Har du ej udgydt mig
som Mælk og ladet mig løbe sammen som Ost? 11
Du har klædet mig med Hud og Kød, og sammenføjet
mig med Ben og Sener? 12 du har skænket mig Liv og
Miskundhed, og din Omhu har bevaret min Aand. 13
Men disse Ting havde du skjult i dit Hjerte: Jeg ved, at

dette var besluttet hos dig: **14** Dersom jeg syndede,
saa vilde du vare paa mig og vilde ikke kende mig fri
for min Misgerning. **15** Havde jeg været skyldig, da ve
mig! og var jeg retfærdig, da turde jeg dog ikke opløfte
mit Hoved; jeg er mæt af Forsmædelse og har set nok
af min Elendighed. **16** Og hævede mit Hoved sig, da
vilde du jage mig som en Løve, og du vilde komme
igen og handle underligt imod mig; **17** du vilde føre nye
Vidner imod mig og lade din Fortørnelse tage til imod
mig; der vilde komme nye Skarer, ja, en Hær imod
mig. **18** Men hvorfor udførte du mig af Moders Liv? jeg
havde opgivet Aanden, og intet Øje havde set mig! **19**
Jeg skulde have været, som om jeg ikke havde været
til, været ført til Graven fra Moders Liv. **20** Ere mine
Dage ikke faa? hold dog op! lad af fra mig, at jeg maa
vederkvæge mig lidt, **21** før jeg gaar bort og kommer
ikke tilbage, hen til Mørkheds og Dødens Skygges
Land, **22** et skummelt Land som Mørke — Dødens
Skygge og ingen Orden — hvor selve Lyset er Mørke.

11 Da svarede Zofar, Naamathiten, og sagde: **2** Skal
der ikke svares til de mange Ord? og mon en
mundkaad Mand skal beholde Ret? **3** Skal din Skvalder
bringe Folk til at tie? og skal du bespotte, og ingen
beskæmme dig? **4** Thi du sagde: Min Lærdom er klar,
og jeg er ren for dine Øjne. **5** Men gid dog Gud vilde
tale og oplade sine Læber imod dig! **6** og at han vilde
kundgøre dig Visdoms skjulte Ting! thi i den er dobbelt
Kraft; da skulde du vide, at Gud endog eftergiver
dig noget af din Misgerning. **7** Mon du kan naa til
Guds Dybheder? mon du kan naa til den Almægtiges
Begrænsning? **8** Den er saa høj som Himmelen, hvad
vil du gøre? den er dybere end Helvede, hvad kan
du vide? **(Sheol h7585)** **9** Dens Maal er længere end
Jorden, den er bredere end Havet. **10** Naar han farer
frem og lukker til eller forsamler, hvo vil da holde ham
tilbage? **11** Thi han kender forfængelige Folk og ser
Uretfærdighed; skulde han da ikke agte derpaa? **12**
Men en uforstandig vil faa Forstand, naar et Vildæsels
Føl fødes til Menneske. **13** Dersom du bereder dit
Hjerte og udstrækker dine Hænder til ham, **14** dersom
du kaster Uretfærdigheden, som er i din Haand, langt
bort og ikke lader Uret bo i dine Telte, **15** da skal du,
fri for Lyde, kunne opløfte dit Ansigt og blive fast og
ikke frygte. **16** Thi du skal glemme din Møje, du skal
komme den i Hu som det Vand, der er løbet forbi. **17**
Og din Levetid skal gaa frem klarere end Middagen,
Mørket skal vorde som Morgenen. **18** Og du skal være
tryg, thi der er Haab, og du skal spejde omkring dig og
sove tryggelig. **19** Og du skal lægge dig, og ingen skal
forfærde dig; og mange skulle bønfalde for dit Ansigt.
20 Men de ugudeliges Øjne skulle hentæres, og deres
Tilflugt skal gaa tabt for dem, og deres Haab aandes
ud med Livet.

12 Men Job svarede og sagde: **2** Sandelig, I ere
Folket, og med eder dør Visdommen ud! **3** Jeg
har ogsaa Forstand ligesom I, jeg falder ikke igennem
for eder; og hvo ved ikke saadanne Ting? **4** Jeg er til
Latter for min Ven, jeg, som raabte til Gud og fik Svar;
den retfærdige, den oprigtige er til Latter. **5** En foragtet
Lampe i den trygges Tanke er den, som er nær ved
at snuble med Foden. **6** Ødelæggernes Telte have
Ro, og de, som rase imod Gud, ere meget trygge, ja
den, som sætter sin Haand som Gud. **7** Og sandelig,
spørg dog Dyrene ad, og de skulle lære dig det; og
Himmelens Fugle, og de skulle forkynde dig det. **8** Eller
tal til Jorden, og den skal lære dig det, og Fiskene i
Havet skulle fortælle dig det. **9** Hvo ved ikke om alle
disse Ting, at Herrens Haand har gjort dette? **10** han, i
hvis Haand hver levende Sjæl er, og Aanden i hvert
Menneskes Kød! **11** Mon ikke Øret prøver Talen, og
Ganen smager Maden? **12** Hos de graahærdede er
Visdom, og Dagenes Længde giver Forstand. **13** Hos
ham er Visdom og Vælde, ham hører Raad og Forstand
til. **14** Se, han nedbryder, og det skal ikke bygges, han
lukker til for en Mand, og der skal ikke lukkes op. **15**
Se, han holder Vandene tilbage, og de borttørres, og
han udlader dem, og de omvælte Landet. **16** Hos ham
er Styrke og Kraft; ham hører den til, som farer vild, og
den, som fører vild. **17** Han lader Raadgiverne gaa
afklædte bort og gør Dommerne til Daarer. **18** Han løser
Kongernes Herredømme og lægger Baand om deres
Lænder. **19** Han lader Præsterne gaa afklædte bort og
omkaster de stærke. **20** Han berøver de sikre Talere
Mælet, tager Forstanden fra de gamle. **21** Han udøser
Vanære over Fyrsterne og løser de stærkes Bælte. **22**
Han aabenbarer de dybe Ting af Mørket og udfører
Dødens Skygge til Lyset. **23** Han formerer Folkene og
lader dem gaa til Grunde; han udbreder Folkene og
bortfører dem. **24** Han borttager Forstand fra Folkets
Øverster i Landet og lader dem fare vild i det øde, hvor
ingen Vej er. **25** De famle i Mørke, hvor intet Lys er, og
han bringer dem til at fare vild som den drukne.

13 Se, det har mit Øje set alt sammen; mit Øre
har hørt og forstaaet sig derpaa. **2** Hvad I vide,
det ved jeg, ogsaa jeg, jeg falder ikke igennem for
eder. **3** Dog vilde jeg gerne tale til den Almægtige, og
jeg havde Lyst til at gaa i Rette med Gud. **4** Men I
sammensy Løgn: I ere alle sammen unyttige Læger. **5**
Gid I vilde tie, saa skulde det regnes eder til Visdom! **6**
Kære, hører min Bevisning og mærker paa det, som
jeg strider for med mine Læber. **7** Ville I forsvare Gud
med Uret og forsvare ham med Svig? **8** Ville I anse
hans Person eller føre Sag for Gud? **9** Vil det gaa

godt, naar han undersøger eder? ville I bedrage ham,
ligesom man bedrager et Menneske? 10 Han skal
visselig straffe eder, om I anse Personer i Løndom.
11 Skulde ikke hans Højhed forfærde eder og Rædsel
for ham falde over eder? 12 Eders Tankesprog ere at
ligne ved Aske, eders Borge ere Lerborge. 13 Tier for
mig, at jeg kan tale, og lad saa overgaa mig, hvad
der vil! 14 Hvorfor skulde jeg føre mit Kød bort i mine
Tænder? jeg vil derimod sætte mit Liv i min Haand. 15
Se, han slaar mig ihjel, jeg har intet Haab; kunde jeg
blot retfærdiggøre mine Veje for hans Ansigt! 16 Ogsaa
dette skulde være mig en Frelse; thi der skal ingen
vanhellig komme for hans Ansigt! 17 Hører flittig min
Tale og det, jeg kundgør for eders Øren. 18 Se, kære,
jeg har indledet Sagen, jeg ved, at jeg skal kendes
retfærdig. 19 Hvo er den, som kan trætte med mig?
thi da maatte jeg tie og opgive Aanden. 20 Dog, gør
ikke to Ting imod mig, da vil jeg ikke skjule mig for dit
Ansigt: 21 Lad din Haand være langt fra mig og Rædsel
for dig ikke forfærde mig! 22 Kald saa, og jeg vil svare,
eller jeg vil tale, og giv saa du mig Svar igen! 23 Hvor
mange ere mine Misgerninger og Synder? lad mig vide
min Overtrædelse og min Synd! 24 Hvorfor skjuler du
dit Ansigt og holder mig for din Fjende? 25 Vil du jage
det henvejrede Blad op og forfølge det tørre Straa? 26
Thi du skriver Bitterheder op imod mig og lader mig faa
min Ungdoms Synder til Arv. 27 Og du lægger mine
Fødder i Stokken og tager Vare paa alle mine Stier; du
afstikker Grænser for mine Fødders Saaler, 28 skønt
jeg er en Mand, der bliver gammel som Trøske, som et
Klæde, der ædes op af Møl.

14 Et Menneske, født af en Kvinde, lever en stakket
Tid og mættes af Uro. 2 Han gaar op som et
Blomster og henvisner, han flyr som en Skygge og
bestaar ikke. 3 Ogsaa over en saadan oplader du dine
Øjne og fører mig for din Dom. 4 Ja, kom der dog en
ren af en uren! men nej, ikke en eneste. 5 Dersom
hans Dage ere bestemte, hans Maaneders Tal fastsat
hos dig, dersom du har sat ham en Grænse, han ikke
kan overskride: 6 Da lad af fra ham, at han maa hvile;
at han dog som en Daglønner maa glæde sig ved sin
Dag. 7 Thi et Træ har Haab: Naar det er afhugget, kan
det igen skyde frem, og dets Kviste udeblive ikke. 8
Om end dets Rod bliver gammel i Jorden, og dets Stub
dør i Støvet, 9 saa grønnes det dog igen af Vandets
Duft og skyder Grene som en frisk Plante. 10 Men dør
en Mand, er hans Kraft forbi, og opgiver et Menneske
Aanden, hvor er han da? 11 Vand løber ud af Søen, og
en Flod svinder og bliver tør: 12 Saaledes lægger og
at Menneske sig og staar ikke op; indtil Himlene ikke
mere ere, opvaagne de ikke, og de opvækkes ikke af
deres Søvn. 13 Gid du vilde gemme mig i Graven, ja
skjule mig, indtil din Vrede vendte om; at du vilde sætte
mig en beskikket Tid og vilde komme mig i Hu igen!
(Sheol h7585) 14 Naar en Mand dør, mon han da skal
leve op igen? saa vilde jeg vente alle mine Stridsdage,
indtil min Afløsning kom. 15 Du skulde kalde, og jeg
skulde svare dig; du skulde længes efter dine Hænders
Gerning! 16 Thi nu tæller du mine Skridt; du varer ikke
over min Synd. 17 Min Overtrædelse er forseglet i et
Knippe, og du syr til om min Misgerning. 18 Men et
Bjerg, som falder, smuldrer hen, og en Klippe flytter
sig fra sit Sted; 19 Vandet udhuler Stene, og dets
Strømme bortskylle Jordens Støv: Saaledes gør du et
Menneskes Forhaabning til intet. 20 Du overvælder
ham evindelig, og han farer hen; du forvender hans
Udseende og lader ham fare. 21 Ere hans Børn i Ære,
da ved han det ikke; ere de ringe, da mærker han det
ikke. 22 For ham er kun Smerten, hans Kød lider, og
for ham Sorgen, hans Sjæl føler.

15 Da svarede Elifas, Themaniten, og sagde: 2
Skal en viis svare med Kundskab, som kun er
Vejr, og fylde sin Bug med Blæst, 3 idet han fører
Bevis med Ord, som ikke gavne, og med Taler, som
intet baade! 4 Ja, du tilintetgør Gudsfrygt og svækker
Bønnen for Guds Ansigt. 5 Thi din egen Mund beviser
din Misgerning, og du vælger de træskes Tunge. 6 Din
egen Mund dømmer dig skyldig og ikke jeg, og dine
Læber vidne imod dig. 7 Mon du er født som det første
Menneske var, og er du avlet førend Højene? 8 Mon
du har hørt til i Guds hemmelige Raad og har revet
Visdommen til dig? 9 Hvad ved du, som vi ikke vide?
hvad forstaar du, og det skulde ikke være os bekendt?
10 Der er baade graahærdede og bedagede iblandt
os, Mænd, som have levet længere end din Fader.
11 Er Guds Trøst dig for ringe og det Ord, som han i
Mildhed har talt med dig? 12 Hvorfor betager dit Hjerte
dig, og hvorfor blinke dine Øjne? 13 Thi du vender din
Harme imod Gud, og du har ladet Taler udfare af din
Mund. 14 Hvad er et Menneske, at det skulde være
rent? eller at den skulde være retfærdig, som er født
af en Kvinde? 15 Se, han tror ikke sine hellige, og
Himlene ere ikke rene for hans Øjne: 16 Hvor meget
mindre den, som er vederstyggelig og fordærvet, den
Mand, der drikker Uretfærdighed som Vand? 17 Jeg vil
kundgøre dig det, hør mig; og hvad jeg har set, vil jeg
fortælle: 18 Hvad de vise have forkyndt, og hvad de
ikke have dulgt som en Arv fra deres Fædre, 19 dem
alene blev Landet givet, og ingen fremmed trængte ind
iblandt dem. 20 Den ugudelige bæver alle sine Dage,
og faa Aar i Tallet ere henlagte til en Voldsmand. 21
Rædsler lyde for hans Øren; midt i Freden kommer
en Ødelægger over ham. 22 Han kan ikke tro paa, at
han vil komme tilbage fra Mørket, og han er udset til at

omkomme ved Sværdet. 23 Han vanker hid og did efter
Brødet og siger: Hvor er det? han ved, at Mørkheds
Dag er bestemt, ja er ved hans Side. 24 Angest og Nød
forfærde ham, det overvælder ham, som var det en
Konge, der er rede til Striden; 25 thi han har udrakt
sin Haand imod Gud og har vældig sat sig op imod
den Almægtige; 26 han løb med oprakt Hals imod ham
under sine Skjoldes tætte Tag; 27 thi han har lagt Fedt
paa sit Ansigt og lagt sig ud over sin Lænd med Fedme,
28 og han boede i Stæder, som vare ødelagte, i Huse,
som man ikke bor i, som ere bestemte til Grushobe.
29 Han skal ikke blive rig, og hans Formue skal ikke
bestaa; og hvad de have erhvervet, skal ikke udbredes i
Landet. 30 Han skal ikke komme bort fra Mørket, en Lue
skal tørre hans Kvist; men han skal komme bort ved
hans Munds Aande. 31 Han skal ikke forlade sig paa
Forfængelighed, han skuffer sig; thi Forfængelighed
skal vorde ham Betaling. 32 Før hans Dag kommer,
skal det opfyldes, og hans Gren skal ikke grønnes. 33
Som Vintræet skal han afryste sine sure Druer og som
Olietræet kaste sit Blomster. 34 Thi den vanhelliges
Forsamling skal blive øde, og Ild fortærer Bestikkelsens
Telte. 35 De undfange Uret og føde Udaad, og deres
Inderste bereder Svig.

16 Da svarede Job og sagde: 2 Jeg har hørt mange
Ting som disse: I ere alle sammen besværlige
Trøstere. 3 Bliver der Ende paa Ord, som kun ere
Vind? eller hvad ægger dig, at du svarer? 4 Ogsaa jeg
kunde tale som I, var kun eders Sjæl i min Sjæls Sted!
jeg kunde sætte Ord sammen imod eder og ryste med
Hovedet over eder. 5 Jeg kunde styrke eder med min
Mund, og mine Læbers Trøst kunde bringe Lindring. 6
Vilde jeg tale, saa lindres min Smerte ikke; og vilde jeg
lade være, hvad Lettelse finder jeg? 7 Dog, nu har han
gjort mig træt; du har ødelagt min hele Forsamling. 8
Du har grebet mig, det blev et Vidne imod mig; og min
Magerhed rejste sig imod mig, den taler imod mig. 9
Hans Vrede har revet mig bort og forfulgte mig, han
skar Tænder imod mig, som min Modstander stirrer han
med sine Øjne imod mig. 10 De opspilede deres Gab
imod mig, de sloge mine Kinder med Forhaanelse, de
flokkede sig til Hobe imod mig. 11 Gud overantvordede
mig til en uretfærdig og lod mig komme i de ugudeliges
Hænder. 12 Jeg var rolig; men han sønderrev mig og
tog mig i Nakken og sønderslog mig og oprejste mig til
en Skive for sig. 13 Hans Skytter omringe mig, han
sønderskærer mine Nyrer og sparer ikke, han udgyder
min Galde paa Jorden. 14 Han gennembryder mig med
Stød paa Stød, han løber imod mig som en Krigshelt.
15 Jeg syede Sæk omkring min Hud og lagde mit Horn
i Støvet. 16 Mit Ansigt blusser af Graad, og Dødens
Skygge hviler over mine Øjenlaage, 17 skønt ingen
Uret er i mine Hænder, og min Bøn er ren. 18 O Jord!
skjul ikke mit Blod, og ingen Grænse være for mit
Raab. 19 Alt nu, se, i Himmelen er mit Vidne, og min
Talsmand er i det høje. 20 Mine Venner ere blevne
mine Bespottere, med Taarer vender mit Øje sig til
Gud, 21 at han vilde skifte Ret mellem Manden og Gud,
imellem Menneskets Barn og hans Næste. 22 Thi faa
Aar skulle endnu komme, saa gaar jeg bort ad en Vej,
ad hvilken jeg ikke kommer tilbage.

17 Min Aand er brudt, mine Dage ere udslukkede,
Gravene vente mig. 2 Er der ikke Spot
omkring mig, og maa mit Øje ikke dvæle ved deres
Genstridighed? 3 Kære, stil mig Borgen hos dig, lov
for mig; hvo er der ellers, der giver mig Haandslag? 4
Thi du har lukket deres Hjerte for Indsigt, derfor skal
du ikke ophøje dem. 5 Man byder Venner ud til Bytte,
og deres Børns Øjne hentæres. 6 Men han har stillet
mig til at være et Ordsprog iblandt Folkene, og jeg er
bleven som den, man spytter i Ansigtet. 7 Derfor er
mit Øje mørkt af Harm, og alle mine Lemmer ere som
en Skygge. 8 For sligt maa de oprigtige forskrækkes,
og den uskyldige harmes over den vanhellige. 9 Dog
holder den retfærdige fast ved sin Vej, og den, som har
rene Hænder, faar mere Styrke. 10 Men I, kommer kun
alle frem igen, og jeg vil dog ikke finde en viis iblandt
eder. 11 Mine Dage ere gangne forbi; oprykkede ere
mine Tanker, hvilke mit Hjerte besad. 12 De gøre Nat til
Dag; og Lyset skal være nær, naar Mørket kommer.
13 Dersom jeg end forventer noget, da er det Graven
som min Bolig; jeg har redet mit Leje i Mørket. **(Sheol h7585)** 14 Jeg har raabt til Graven: Du er min Fader! til
Ormen: Min Moder og min Søster! 15 Hvor skulde da
min Forventelse være? ja min Forventelse — hvo skuer
den? 16 Den skal nedfare til Gravens Porte, naar der
tilmed bliver Ro i Støvet. **(Sheol h7585)**

18 Da svarede Bildad, Sukiten, og sagde: 2 Naar
ville I gøre Ende paa Ord? forstaar først, og
derefter ville vi tale. 3 Hvorfor blive vi agtede som Fæ
og ere blevne urene for eders Øjne? 4 O du, som
sønderslider din Sjæl i din Vrede, mon Jorden skal ligge
forladt for din Skyld og en Klippe flyttes fra sit Sted? 5
Ja den ugudeliges Lys skal udslukkes, og hans Ilds
Lue skal ikke skinne. 6 Lyset skal blive mørkt i hans
Telt, og hans Lampe over ham skal udslukkes. 7 Hans
Krafts Skridt skulle indsnævres, og hans eget Raad
skal styrte ham. 8 Thi han føres i Garnet ved sine egne
Fødder, og han vandrer over et Net; 9 Snaren holder
ham om Hælen, Strikken snører sig fast om ham; 10
Garnet for ham ligger skjult paa Jorden, og Fælden
for ham ved Stien; 11 Rædsler forfærde ham trindt
omkring, og de drive ham hid og did, hvor han gaar;
12 hans Kraft vansmægter af Hunger, og Ulykke er

beredt til hans Side. 13 Lemmerne under hans Hud skal
Dødens førstefødte fortære, ja hans Lemmer skal den
fortære. 14 Han rives op fra sit Telt, som var hans Tillid,
og han føres frem til Rædslernes Konge. 15 Der skal
bo i hans Telt, hvad der ikke hører ham til; Svovl skal
strøs over hans Bolig. 16 Hans Rødder skulle tørres
nedentil, og oventil skal hans Gren afskæres. 17 Hans
Ihukommelse skal udslettes af Landet, og han skal intet
Navn have paa Gaderne. 18 De skulle udstøde ham fra
Lyset til Mørket og bortjage ham fra Jorderige. 19 Han
skal ikke have en Søn og ej en Sønnesøn iblandt sit
Folk, og der skal ingen blive tilovers i hans Boliger. 20
Efterkommerne skulle forskrækkes over hans Dag, og
de gamle skulle betages af Forfærdelse. 21 Visselig,
saadanne ere den uretfærdiges Boliger og saadant
dens Sted, som ikke kender Gud.

19 Men Job svarede og sagde: 2 Hvor længe ville
I bedrøve min Sjæl og knuse mig med Ord? 3
I have nu ti Gange forhaanet mig, I skammede eder
ikke ved at overdøve mig. 4 Og sandelig, om jeg end
har faret vild, da bliver jo min Vildfarelse hos mig selv.
5 Dersom I virkelig vilde ophøje eder imod mig og
overbevise mig om min Skam, 6 saa forstaar dog, at
Gud har forvendt min Sag og har ladet sit Garn omringe
mig. 7 Se, jeg raaber over Vold, og jeg faar ikke Svar;
jeg skriger, og der er ingen Ret. 8 Han satte Gærde for
min Vej, at jeg ikke kan komme over, og han lagde
Mørkhed over mine Stier. 9 Han afførte mig min Ære
og borttog mit Hoveds Krone. 10 Han nedbrød mig
trindt omkring, og jeg for bort; han oprykkede mit Haab
som et Træ; 11 og han optændte sin Vrede imod mig
og agtede mig over for sig som sine Fjender. 12 Hans
Tropper kom til Hobe og banede sig Vej imod mig, og de
lejrede sig trindt omkring mit Telt. 13 Han fjernede mine
Brødre fra mig, og de, som kende mig, holde sig aldeles
fremmede for mig. 14 Mine nærmeste have forladt mig,
og mine Kyndinge have glemt mig. 15 De, som bo hos
mig i mit Hus, og mine Tjenestepiger agte mig som en
fremmed, jeg er bleven en Udlænding for deres Øjne.
16 Jeg kaldte ad min Tjener, og han svarede ikke; med
egen Mund maatte jeg bede ham bønligt. 17 Min Aand
er bleven fremmed for min Hustru og min Kærlighed for
min Moders Sønner. 18 Endogsaa Børn foragte mig;
staar jeg op, tale de imod mig. 19 Alle de Mænd, som
vare i min Fortrolighed, have Vederstyggelighed til mig,
og de, som jeg elskede, have vendt sig imod mig. 20
Mine Ben hænge ved min Hud og ved mit Kød, og
jeg er netop undsluppen med mine Tænders Hud. 21
Forbarmer eder over mig, forbarmer eder over mig,
I, mine Venner! thi Guds Haand har rørt mig. 22 Hvi
forfølge I mig, ligesom Gud, og kunne ikke mættes af
mit Kød? 23 Gid dog mine Ord maatte blive opskrevne,
gid de maatte blive prentede i en Bog, 24 ja, maatte
de med en Jernstil og med Bly blive indhuggede i en
Klippe til evig Tid! 25 Og jeg ved, at min Genløser lever,
og at han som den sidste skal staa op over Støvet.
26 Og naar min Hud, saaledes sønderslidt, er borte,
og jeg er blottet for mit Kød, skal jeg skue Gud, 27
hvem jeg skal skue som den, der er for mig, og hvem
mine Øjne skulle se, og ikke en fremmed; mine Nyrer
forsmægte i mit Indre. 28 Naar I sige: Hvor skulle vi
dog forfølge ham! — og Sagens Rod skal være funden
i mig —: 29 Da frygter for Sværdet; thi Vreden rammer
Misgerninger, som fortjene Sværdet; paa det I skulle
vide, at der er Dom til.

20 Da svarede Zofar, Naamathiten, og sagde: 2
Derfor give mine Tanker mig Svar, og fordi jeg
har Hast i mit Indre. 3 Jeg maa høre en Undervisning
til Forsmædelse for mig; men Aanden svarer mig ud
af min Forstand. 4 Ved du dette, som har været af
Evighed, siden Mennesker sattes paa Jorden: 5 At de
ugudeliges Frydeskrig er stakket, og den vanhelliges
Glæde kun varer et Øjeblik? 6 Om hans Højhed steg
op til Himmelen, og hans Hoved naaede til Skyen, 7
saa skal han dog svinde hen for evigt som Skarn; de,
som saa ham, skulle sige: Hvor er han? 8 Ligesom en
Drøm skal han bortfly, og man skal ikke finde ham; og
han skal forjages som et Syn om Natten. 9 Det Øje,
som har set ham, skal ikke se ham mere, og hans
Sted skal ikke beskue ham ydermere. 10 Hans Børn
skulle søge at behage de ringe, og hans Hænder skulle
give hans Formue tilbage. 11 Hans Ben vare fulde af
Ungdomskraft, men den skal ligge i Støvet med ham.
12 Er Ondskab end sød i hans Mund, vilde han end
dølge den under sin Tunge, 13 vilde han end spare
den og ikke slippe den, men holde den tilbage i sin
Gane: 14 Saa vilde dog hans Brød forvandle sig i hans
Indvolde og blive til Øglegalde inden i ham. 15 Han
nedslugte Gods, men han skal udspy det; Gud skal
drive det ud af hans Bug. 16 Han indsugede Øglegift;
Otterslangens Tunge skal dræbe ham. 17 Ej skue han
Strømme, ej Bække, som flyde med Honning og Mælk.
18 Han skal tilbagegive det, han har havt Umage for, og
ikke nyde det; som Gods, han har erhvervet, og han
skal ikke fryde sig. 19 Thi han fortrykte de ringe og
lod dem ligge; han røvede et Hus, og han byggede
det ikke. 20 Fordi han ikke har vidst at være rolig i
sin Bug, skal han ikke undkomme ved sit kostelige
Gods. 21 Der var ingen tilovers, han jo fortærede,
derfor skal hans Lykke ikke blive varig. 22 Naar han
har fuldt op i Overflod, skal han dog blive bange, hver
lidendes Haand skal komme over ham. 23 For at fylde
hans Bug sende Gud sin grumme Vrede over ham,
og lade det regne over ham, som skal fortære ham!

24 Han skal fly for Jernrustning, en Kobberbue skal
gennemskyde ham. 25 Han drager Pilen ud, og den
gaar ud af hans Liv, den lynende Od kommer ud af
hans Galde; Forfærdelser overfalde ham. 26 Mørket er
helt opbevaret for hans Skatte, en Ild, der ikke pustes
til, skal fortære ham; det skal gaa den ilde, som er
bleven tilbage i hans Telt. 27 Himmelen skal aabenbare
hans Misgerning, og Jorden skal rejse sig imod ham.
28 Hans Hus's Indtægt skal bortføres; den skal flyde
bort paa Guds Vredes Dag. 29 Dette er et ugudeligt
Menneskes Lod fra Gud og hans tilsagte Arv fra Gud.

21 Men Job svarede og sagde: 2 hører, ja hører
min Tale, og lader dette være den Trøst, I yde! 3
Fordrager mig, og jeg vil tale, og naar jeg har talt, da
kan du spotte! 4 Mon min Klage gælder Mennesker?
og om saa er, hvorfor skulde ikke min Aand blive
utaalmodig? 5 Vender eder til mig, og gruer og lægger
Haanden paa Munden! 6 Thi kommer jeg det i Hu, da
forfærdes jeg, og Bævelse betager mit Kød. 7 Hvorfor
blive de ugudelige i Live, blive gamle, ja vældige i
Kraft? 8 Deres Sæd staar fast for deres Ansigt om dem
og deres Afkom for deres Øjne. 9 Deres Huse have
Fred, uden Frygt, og Guds Ris er ikke over dem. 10
Deres Tyr springer og ej forgæves; deres Ko kalver og
er ikke ufrugtbar. 11 De lade deres Børn løbe som en
Faarehjord, og deres Drenge springe. 12 De opløfte
deres Røst til Tromme og Harpe og glæde sig ved
Fløjtens Lyd. 13 De slide deres Dage hen i Lykke, og i
et Øjeblik synke de ned i de dødes Rige. (Sheol h7585) 14
Og dog sagde de til Gud: Vig fra os! thi vi have ikke Lyst
til Kundskab om dine Veje. 15 Hvad er den Almægtige,
at vi skulde tjene ham? eller hvad Gavn skulde vi have
af at bønfalde ham? 16 Se, deres Lykke hviler dog ikke
i deres egen Haand! De ugudeliges Raad er langt fra
mig. 17 Hvor tit udslukkes vel de ugudeliges Lampe og
kommer deres Ulykke over dem? hvor tit uddeler Gud
Smerter til dem i sin Vrede? 18 Blive de som Straa for
Vejr og som Avner, hvilke Hvirvelvind bortstjæler? 19
„Gud gemmer hans Uret til hans Børn." Han skulde
betale ham selv, at han fornemmer det. 20 Hans egne
Øjne skulle se hans Fordærvelse, og han skulde drikke
af den Almægtiges Vrede. 21 Thi hvad bekymrer han
sig om sit Hus efter sig, naar hans Maaneders Tal er
ude? 22 Mon nogen vil lære Gud Kundskab, ham, som
dømmer de høje? 23 Den ene dør i sin fulde Styrke,
ganske rolig og tryg; 24 hans Kar vare fulde af Mælk, og
Marven i hans Ben var vædskefuld. 25 Men den anden
maa dø med en beskelig bedrøvet Sjæl og har ikke nydt
noget godt. 26 De skulle ligge med hinanden i Støvet,
og Ormene skulle bedække dem. 27 Se, jeg kender
eders Tanker, ja eders Rænker, med hvilke I gøre Vold
imod mig; 28 thi I sige: Hvor er Voldsmandens Hus? og
hvor er Teltet, hvor de ugudelige boede? 29 Have I
ikke adspurgt de vejfarende, og erkende I ikke deres
Vidnesbyrd, 30 at den onde skulde spares til Ulykkens
Dag, skulde føres frem til Vredens Dag? 31 „Hvo vil
forholde ham hans Vej? naar han gør noget, hvo vil
betale ham? 32 Og han føres hen til Gravene, og ved
Gravhøjen lever hans Minde. 33 I Dalens Muld hviler
han sødt, og han drager hvert Menneske efter sig, og
paa dem foran ham er ikke Tal." 34 Hvorledes trøste I
mig da med Forfængelighed? og hvad der bliver tilbage
af eders Svar, er Troløshed.

22 Da svarede Elifas, Themaniten, og sagde: 2 Mon
en Mand kan gavne Gud? nej; men han gavner
sig selv, naar han handler klogelig. 3 Mon det er den
Almægtige en Fordel, at du er retfærdig? og mon det er
ham en Vinding, at du holder dine Veje fuldkomne? 4
Mon han af Frygt for dig skal overbevise dig og gaa i
Rette med dig? 5 Er ikke din Ondskab megen og ingen
Ende paa dine Misgerninger? 6 Thi du tog Pant af dine
Brødre uden Føje og trak Klæderne af de nøgne. 7 Du
gav ikke den trætte Vand at drikke og nægtede den
hungrige Brød. 8 Men den Mand, hvis Arm var stærk,
han havde Landet, og den, hvis Person var anset,
boede deri. 9 Du lod Enker fare tomhændede, og de
faderløses Arme knustes. 10 Derfor er der Snarer trindt
omkring dig, og Rædsel har hastelig forfærdet dig. 11
Eller ser du ikke Mørket og Vandfloden, som bedækker
dig? 12 Er ikke Gud i den høje Himmel? og se de
øverste Stjerner, hvor de ere høje! 13 Derfor siger du:
Hvad ved Gud? skulde han kunne dømme igennem
Mørket? 14 Skyerne ere et Skjul for ham, at han ikke
ser, og han vandrer omkring Himlenes Kreds. 15 Vil du
tage Vare paa Fortidens Vej, som de uretfærdige Folk
have vandret paa, 16 de, som reves bort, førend det var
deres Tid, hvis Grundvold opløstes i en Strøm; 17 de,
som sagde til Gud: Vig fra os; og: Hvad den Almægtige
vel skulde kunne gøre for dem. 18 Han havde dog
fyldt deres Huse med godt; men de ugudeliges Raad
er langt fra mig. 19 De retfærdige se det og glæde
sig, og den uskyldige spotter dem: 20 „Sandelig, vor
Modstander er tilintetgjort, og Ild har fortæret deres
Herlighed". 21 Kære, hold dig til ham, og hav saa Fred!
deraf skal komme godt til dig. 22 Kære, tag Lærdom af
hans Mund, og læg hans Ord i dit Hjerte! 23 Dersom du
vender om til den Almægtige, da bliver du bygget op
igen, ja, naar du holder Uret langt fra dine Telte. 24
Og kast Guldet i Støvet og Ofirs Guld blandt Bækkens
Stene: 25 Saa skal den Almægtige være dit Guld, og
han skal være dit kostbare Sølv. 26 Thi da skal du
forlystes ved den Almægtige og opløfte dit Ansigt til
Gud. 27 Du skal bede til ham, og han skal høre dig, og
du skal betale dine Løfter. 28 Naar du beslutter en Ting,

da skal den lykkes for dig, og Lyset skal skinne over
dine Veje. 29 Naar man trykker dig ned, da siger du:
Opad! og han skal frelse den, som slaar Øjnene ned.
30 Han skal fri endogsaa den, der ikke er uskyldig, og
denne skal udfries ved dine Hænders Renhed.

23 Men Job svarede og sagde: 2 Min Klage er end
i Dag Genstridighed; min Haand ligger tungt over
mit Suk. 3 Gid jeg kunde kende og finde ham og komme
til hans faste Bolig! 4 Jeg vilde lægge Sagen frem for
hans Ansigt og fylde min Mund med Bevisninger. 5 Jeg
vilde gerne vide de Ord, som han kunde svare mig, og
forstaa, hvad han vilde sige mig. 6 Mon han vilde trætte
med mig i sin store Kraft? nej, han vilde kun agte paa
mig. 7 Da vilde en retfærdig gaa i Rette med ham, og
for evigt vilde jeg gaa fri ud fra den, som dømmer mig.
8 Se, vil jeg gaa fremad, da er han ikke der, eller tilbage,
da mærker jeg ham ikke. 9 Gør han noget til venstre,
da kan jeg ikke beskue ham; skjuler han sig til højre,
da kan jeg ikke se ham. 10 Thi han kender den Vej,
som ligger for mig; prøver han mig, gaar jeg ud som
Guldet. 11 Min Fod holdt fast ved hans Spor, jeg tog
Vare paa hans Vej og afveg ikke. 12 Fra hans Læbers
Bud er jeg heller ikke afvegen, jeg gemte hans Munds
Tale fremfor min egen Lov. 13 Men staar han fast ved
et, hvo vil da holde ham tilbage? hvad hans Sjæl har
Lyst til, det gør han. 14 Thi han skal fuldkomme det,
mig er beskikket, og mange saadanne Ting har han
for. 15 Derfor forfærdes jeg for hans Ansigt; tænker jeg
efter, da frygter jeg for ham. 16 Og Gud har gjort mit
Hjerte mistrøstigt, og den Almægtige har forfærdet mig,
17 fordi jeg ikke bortrykkedes fra Mørket, og han ikke
har skjult Mulm for mit Ansigt.

24 Hvorfor ere Tider ikke gemte af den Almægtige?
og hvorfor se de, som kender ham, ikke hans
Dage? 2 Man forrykker Markskel, man røver Hjorder
og vogter dem; 3 man driver de faderløses Asen bort,
man tager en Enkes Okse til Pant; 4 man trænger de
fattige ud af Vejen, de elendige i Landet maa skjule
sig til Hobe. 5 Se, som Vildæsler i Ørken gaa de
ud til deres Gerning, de staa aarle op efter Føde!
Ørkenen giver dem Brød til Børnene. 6 De høste den
ugudeliges Blandingssæd, og de holde Efterhøst i
hans Vingaard. 7 Nøgne ligge de om Natten, uden
Klæder, og uden Dække i Kulden. 8 De blive vaade af
Bjergenes Vandskyl, og fordi de ingen Tilflugt have,
favne de Klippen. 9 Man river den faderløse fra Moders
Bryst, og af den elendige tager man Pant. 10 Nøgne
gaa de uden Klæder, og hungrende bære de Neg.
11 De udperse Olie inden for hines Mure, de træde
Vinperserne og tørste derved. 12 Fra Staden sukke
Folk, og de gennemboredes Sjæle skrige; dog agter
Gud ikke paa det urimelige deri. 13 Der er dem, som
hade Lyset, de kende ikke dets Veje, og de blive ikke
paa dets Stier. 14 Morderen staar op, naar det dages,
slaar den elendige og fattige ihjel; og om Natten er han
som Tyven. 15 Og Horkarlens Øjne vare paa Tusmørket,
og han siger: Intet Øje skal skue mig; og han lægger
et Dække over sit Ansigt. 16 I Mørket brydes ind i
Husene, om Dagen lukke de sig inde; de kende ikke
Lyset 17 Thi for dem alle er Dødsskygge Morgen; thi de
ere bekendte med Dødsskyggens Rædsler. 18 Let farer
en saadan bort paa Vandet, deres Arvelod er forbandet
i Landet; han vender sig ikke til Vingaardenes Vej. 19
Tørhed, ja Hede borttager Snevand: Dødsriget dem,
som have syndet. **(Sheol h7585)** 20 Moders Liv glemmer
ham, han smager Ormene vel; han ihukommes ikke
ydermere, og Uretfærdigheden sønderbrydes som et
Træ; 21 han, der udpinte den ufrugtbare, som ikke
fødte, og ikke vilde gøre en Enke godt. 22 Dog Gud
opholder de mægtige længe med sin Magt; de rejse
sig, naar de ikke mere tro paa deres Liv. 23 Han giver
dem Tryghed, og de forlade sig fast derpaa; og hans
Øjne ere over deres Veje. 24 De ere ophøjede; om en
liden Stund findes ingen af dem, og de synke hen, de
indsamles som alle andre, og de afhugges som Toppen
paa et Aks. 25 Og hvis det ikke er saa, hvo kan da
straffe mig for Løgn og gøre min Tale til intet?

25 Men Bildad, Sukiten, svarede og sagde: 2 Hos
ham er Herskermagt og Rædsel; han skaber
Fred i sine høje Boliger. 3 Mon der være Tal paa
hans Tropper? og over hvem opgaar ikke hans Lys?
4 Hvorledes kan da et Menneske være retfærdigt for
Gud? og hvorledes kan den, som er født af en Kvinde,
være ren? 5 Se, selv Maanen skinner ikke klar, og
Stjernerne ere ikke rene for hans Øjne. 6 Hvor meget
mindre Mennesket, den Orm, og Menneskets Barn,
den Maddike.

26 Da svarede Job og sagde: 2 Hvad har du hjulpet
den, som ingen Kraft havde? frelste du den Arm,
som ingen Styrke havde? 3 Hvorledes raadede du den,
som ingen Visdom havde, og kundgjorde Indsigt til
Overflod? 4 For hvem har du kundgjort Tale, og hvis
Aande talte ud af dig? 5 Dødningerne bæve neden
under Vandene og deres Beboere. 6 Dødsriget ligger
blottet for ham, og Afgrunden har intet Skjul. **(Sheol
h7585)** 7 Han udbreder Norden over det øde, han
hænger Jorden paa intet. 8 Han binder Vandet sammen
i sine Skyer, dog brister Skydækket ikke under dem. 9
Han lukker for sin Trone, han udbreder sin Sky over
den. 10 Han har draget en Grænse oven over Vandene
indtil der, hvor Lyset ender i Mørke. 11 Himmelens Piller
skælve og forfærdes for hans Trusel. 12 Ved sin Kraft
oprører han Havet, og med sin Forstand bryder han
dets Hovmod. 13 Ved hans Aande blive Himlene dejlige;

hans Haand gennemborer den flygtende Slange. **14** Se, disse ere de yderste Grænser af hans Veje, og hvor svag er Lyden af det Ord, som vi have hørt deraf? Men hans Vældes Torden — hvo forstaar den!

27 Og Job blev ved at fremføre sit Billedsprog og sagde: **2** Saa sandt Gud lever, som har borttaget min Ret, og den Almægtige, som har beskelig bedrøvet min Sjæl! **3** — thi endnu er min Aand i mig, og Guds Aande i min Næse — **4** skulle mine Læber ikke tale Uret, og skal min Tunge ikke fremføre Svig. **5** Det være langt fra mig, at jeg skulde give eder Ret; indtil jeg opgiver Aanden, vil jeg ikke lade mig fratage min Uskyldighed. **6** Jeg vil holde paa min Retfærdighed og ikke lade af fra den; mit Hjerte skal ikke bebrejde mig nogen af mine Dage. **7** Min Fjende skal staa som en ugudelig, og den, som rejser sig imod mig, som en uretfærdig. **8** Thi hvad er den vanhelliges Forventelse, naar Gud bortskærer og bortrykker hans Sjæl! **9** Mon Gud skulde høre hans Skrig, naar Angest kommer over ham? **10** Kan han forlyste sig ved den Almægtige? kan han til hver en Tid paakalde Gud? **11** Jeg vil lære eder om Guds Haand; hvad der er hos den Almægtige, vil jeg ikke dølge. **12** Se, I have jo alle set det; hvorfor nære da en saadan Forfængelighed? **13** Dette er et ugudeligt Menneskes Del hos Gud og Voldsmænds Arv, som de faa af den Almægtige. **14** Har han mange Børn, hjemfalde de til Sværdet, og hans Afkom vil ikke mættes af Brød. **15** De, som blive tilovers af ham, skulle begraves ved Døden, og hans Enker skulle ikke græde ham. **16** Naar han sanker Sølv som Støv og samler Klæder som Dynd, **17** da samler han det vel, men den retfærdige skal iføre sig det, og den uskyldige skal dele Pengene. **18** Han byggede sit Hus som Møl, og som en Hytte, en Vogter gør sig. **19** Rig lægger han sig og bliver ikke ved; sine Øjne oplader han og er ikke mere til. **20** Forskrækkelser skulle gribe ham som Vande, en Hvirvelvind skal bortstjæle ham om Natten. **21** Østenvejret skal løfte ham op, og han farer bort, og det skal hvirvle ham bort fra sit Sted. **22** Og Gud skal skyde paa ham og ikke spare; med skal han ville fly fra hans Haand. **23** Man skal klappe i Hænderne over ham og pibe ham bort fra hans Sted.

28 Thi Sølvet har sit Sted, hvorfra det kommer, og Guldet, man renser, har sit Sted. **2** Jern hentes af Støvet og Stene, som smeltes til Kobber. **3** Man gør Ende paa Mørket, og indtil det yderste ransager man de Stene, som ligge i Mørket og Dødens Skygge. **4** Man bryder en Skakt ned fra Jordboen; forglemte af Vandrerens Fod hænge de, borte fra Mennesker sveæve de. **5** Af Jorden fremkommer Brød, men indeni omvæltes den som af Ild. **6** Dens Stene ere Safirens Sted, og den har Guldstøv i sig. **7** Stien derhen har ingen Rovfugl kendt, ingen Skades Øjne set. **8** De stolte Dyr have ikke betraadt den, og ingen Løve har gaaet ad den. **9** Man lægger Haand paa den haarde Flint, man omvælter Bjerge fra Roden af. **10** Man udhugger Gange i Klipperne, og Øjet ser alt det dyrebare. **11** Man binder for Strømmene, saa at ikke en Draabe siver ud, og fører de skjulte Ting frem til Lyset. **12** Men Visdommen — hvorfra vil man finde den? og hvor er Indsigtens Sted? **13** Et Menneske kender ikke dens Værdi, og den findes ikke i de levendes Land. **14** Afgrunden siger: Den er ikke i mig, og Havet siger: Den er ikke hos mig. **15** Den kan ikke faas for det fineste Guld, ej heller dens Værdi opvejes med Sølv. **16** Den kan ikke opvejes med Guld fra Ofir, ej heller med den dyrebare Onyks og Safir. **17** Den kan ikke vurderes lige med Guld og Krystal; man kan ikke tilbytte sig den for Kar af fint Guld. **18** Koraller og Ædelstene tales der ikke om; og Visdoms Besiddelse er bedre end Perler. **19** Topazer af Morland kunne ikke vurderes lige imod den; den kan ikke opvejes med det rene Guld. **20** Men Visdommen — hvorfra kommer den? og hvor er Indsigtens Sted? **21** Den er skjult for alle levendes Øjne, den er og dulgt for Fuglene under Himmelen. **22** Afgrunden og Døden sige: Kun et Rygte om den hørte vi med vore Øren. **23** Gud forstaar dens Vej, og han kender dens Sted. **24** Thi han skuer indtil Jordens Ender; han ser hen under al Himmelen. **25** Der han gav Vinden sin Vægt og bestemte Vandet dets Maal, **26** der han satte en Lov for Regnen og en Vej for Lynet, som gaar foran Torden, **27** da saa han den og kundgjorde den, beredte den, ja gennemskuede den. **28** Og han sagde til Mennesket: Se, Herrens Frygt, det er Visdom, og at vige fra det onde, det er Forstand.

29 Og Job blev ved at fremføre sit Billedsprog og sagde: **2** Gid jeg var som i de forrige Maaneder, som i de Dage, da Gud bevarede mig, **3** da hans Lampe lyste over mit Hoved, da jeg gik igennem Mørket ved hans Lys; **4** som det var med mig i min Høsts Dage, der Guds Fortrolighed var over mit Telt; **5** da den Almægtige endnu var med mig, da mine Drenge vare omkring mig; **6** da mine Trin badede sig i Mælk, og Klippen hos mig udgød Oliebække; **7** da jeg gik ud til Porten op til Staden, da jeg lod berede mit Sæde paa Torvet. **8** De unge saa mig og trak sig tilbage, og de gamle stode op og bleve staaende. **9** De Øverste holdt op at tale, og de lagde Haanden paa deres Mund. **10** Fyrsternes Røst forstummede, og deres Tunge hang ved deres Gane. **11** Thi det Øre, som hørte, priste mig salig, og det Øje, som saa mig, gav mig Vidnesbyrd. **12** Thi jeg reddede den fattige, som skreg, og den faderløse, som ingen Hjælper havde. **13** Dens Velsignelse, som ellers maatte omkommet, kom over mig, og jeg frydede

Enkens Hjerte. 14 Jeg iførte mig Retfærdighed, og den
klædte sig i mig; min Dom var mig som en Kappe og
et Hovedsmykke. 15 Jeg var den blindes Øje, og jeg
var den lammes Fod. 16 Jeg var de fattiges Fader, og
den mig ubekendtes Retssag undersøgte jeg. 17 Og
jeg sønderbrød den uretfærdiges Kindtænder, og jeg
gjorde, at han maatte slippe Rovet af sine Tænder. 18
Og jeg sagde: I min Rede vil jeg opgive Aanden og
have Dage mangfoldige som Sand. 19 Min Rod skal
aabne sig for Vandet, og Duggen skal blive om Natten
paa mine Grene. 20 Min Herlighed skal blive ny hos
mig, og min Bue skal forynges i min Haand. 21 De
hørte paa mig og ventede, og de tav til mit Raad. 22
Havde jeg talt, toge de ikke igen til Orde, og min Tale
faldt som Draaber over dem; 23 de ventede paa mig
som paa en Regn, og de aabnede Munden vidt som
efter den sildige Regn. 24 Jeg smilte til dem, der vare
mistrøstige; og de bragte ikke mit Ansigts Lys til at
svinde. 25 Jeg udvalgte deres Vej og sad øverst, og jeg
boede som en Konge iblandt Hærskaren, som den, der
trøster de sørgende.

30 Men nu le de ad mig, som ere yngre af Aar end
jeg, de, hvis Fædre jeg vilde have forsmaaet
at sætte hos mine Faarehunde. 2 Ja, hvortil skulde
deres Hænders Kraft have gavnet mig? hos dem er
Styrken svundet bort. 3 De ere udtærede af Mangel og
Hunger, de afgnave den golde Ørk, i Ødelæggelsens og
Fordærvelsens Nat; 4 de oprykke Katost ved Buskene,
og Gyveltræets Rod er deres Føde; 5 de uddrives
fra Samfundet, man skriger efter dem som efter en
Tyv; 6 de bo i Kløfter i Dalene, i Huler i Jorden og
Klipper; 7 imellem Buske skryde de, de samles under
Nælder. 8 Børn af Daarer, ja af Mænd uden Navn; de
ere udstødte af Landet. 9 Men nu er jeg bleven en
Spottesang for dem og maa tjene dem til Snak. 10 De
have Vederstyggelighed til mig, de holde sig langt fra
mig og spare ikke at spytte mig i Ansigtet. 11 Thi de
have løst Tøjlen af sig og plaget mig, og de have kastet
Bidselet af for mit Ansigt. 12 Til højre for mig staar en
Yngel frem, de støde mine Fødder bort, og de bane
deres Fordærvelses Veje imod mig; 13 de bryde min Sti
op, de hjælpe til min Ulykke, de have ingen Hjælper;
14 de komme som igennem et vidt Gab, de vælte sig
frem under Bulder. 15 Rædsler ere vendte imod mig,
som et Stormvejr forfølge de min Herlighed, og min
Frelse er gaaet forbi som en Sky. 16 Men nu er min
Sjæl hensmeltet i mig, Elendigheds Dage komme over
mig. 17 Natten gennemborer mine Ben, saa at de falde
af mig, og mine nagende Smerter hvile ikke. 18 Ved
den overvættes Magt er min Klædning helt forandret,
den omslutter mig som Kraven paa min Underkjortel.
19 Han har kastet mig i Dyndet, og jeg er lignet ved
Støv og Aske. 20 Jeg skriger til dig, men du svarer
mig ikke; jeg staar der, og du bliver ved at se paa mig.
21 Du har forvendt dig til at være grum imod mig; du
modstaar mig med din Haands Styrke. 22 Du løfter mig
op i Stormvejret, du lader mig fare hen, og du lader
mig forgaa i dets Brag. 23 Thi jeg ved, du fører mig til
Døden igen og til alle levendes Forsamlings Hus. 24
Mon en ikke udrækker Haanden i sit Fald? eller mon en
ikke skriger i sin Ulykke? 25 Eller græd jeg ikke for den,
som havde haarde Dage? ynkedes min Sjæl ikke over
den fattige? 26 Thi der jeg forventede godt, da kom det
onde, og der jeg haabede til Lys, da kom Mørkhed.
27 Mine Indvolde syde og ere ikke stille; Elendigheds
Dage ere komne over mig. 28 Jeg gaar sort, uden
Sol, jeg staar op, jeg skriger i Forsamlingen. 29 Jeg er
bleven Dragers Broder og Strudses Stalbroder. 30 Min
Hud er bleven sort og falder af mig, og Benene i mig
brænde af Hede. 31 Og min Harpe er bleven til Sorrig,
og min Fløjte til de grædendes Lyd.

31 Jeg gjorde en Pagt med mine Øjne, og hvad
skulde jeg agte paa en Jomfru? 2 Og hvad for
en Lod vilde Gud have givet ovenfra og hvad for en
Arv den Almægtige fra det høje? 3 Mon ikke Ulykke
er beredt for den uretfærdige og Undergang for dem,
som gøre Uret? 4 Mon han ikke ser mine Veje og
tæller alle mine Skridt? 5 Dersom jeg har vandret med
Falskhed, og min Fod har hastet til Svig, 6 — han veje
mig paa Retfærdigheds Vægtskaaler, og Gud kende
min Uskyldighed — 7 dersom min Gang har bøjet af fra
Vejen, og mit Hjerte er gaaet efter mine Øjne, og en
Plet har klæbet ved mine Hænder: 8 Da gid jeg maa
saa, men en anden æde, og mit Afkom maa oprykkes
med Rod. 9 Dersom mit Hjerte er forlokket til en Kvinde,
og jeg har luret ved min Næstes Dør: 10 Da gid min
Hustru maa male for en anden, og andre bøje sig over
hende. 11 Thi det var en Skændselsgerning, og det
var en Misgerning, som hørte hen for Dommerne; 12
thi det var en Ild, som fortærede indtil Afgrunden, og
som skulde have oprykket al min Afgrøde med Rode.
13 Dersom jeg havde foragtet min Tjeners eller min
Tjenestepiges Ret, naar de trættede med mig; 14 — og
hvad vilde jeg gøre, naar Gud vilde opstaa? og naar
han vilde hjemsøge, hvad skulde jeg svare ham? 15
har ikke han, som skabte mig i Moders Liv, skabt ham?
og har ikke en og den samme beredt os i Moderskød?
— 16 dersom jeg har nægtet de ringe deres Begæring
og ladet Enkens Øjne vansmægte, 17 og jeg har ædt
min Mundbid for mig alene, saa at den faderløse ikke
aad deraf; 18 — tværtimod, han er opvokset hos mig
som hos en Fader fra min Ungdom af, og hende ledede
jeg, fra min Moders Liv af — 19 dersom jeg har set
en forkommen, uden Klæder, og at den fattige intet

Dække havde; 20 dersom hans Lænder ikke have
velsignet mig, medens han varmede sig ved Ulden af
mine Faar; 21 dersom jeg har løftet min Haand imod
den faderløse, fordi jeg saa Hjælp for mig i Porten: 22
Da gid min Skulder maa falde fra Skulderbladet, og
min Arm brydes fra Armpiben! 23 Thi en Rædsel vilde
være kommen over mig, en Ulykke fra Gud, og imod
hans Højhed formaaede jeg intet. 24 Dersom jeg har
sat Guld til mit Haab eller sagt til det kostelige Guld:
Du er min Tillid; 25 dersom jeg har glædet mig, at mit
Gods var meget, og at min Haand havde forhvervet
mangfoldigt; 26 dersom jeg har set til Sollyset, naar det
skinnede, eller til Maanen, naar den gaar herlig, 27 og
mit Hjerte har ladet sig forlokke i Løndom, saa at min
Mund kyssede min Haand: 28 — Ogsaa dette havde
været en Misgerning, som hørte hen under Dommerne;
thi jeg havde hyklet for Gud i det høje —! 29 dersom jeg
har glædet mig over min Fjendes Undergang og jublet,
naar Ulykken ramte ham; 30 — men jeg tilstedede
ikke min Gane at synde, saa at jeg under Forbandelse
begærede hans Sjæl — 31 dersom ikke Mændene i
mit Telt have sagt: Hvor finder man nogen, som ikke
er bleven mæt af hans Kød? 32 — den fremmede
maatte ikke ligge udenfor om Natten, jeg lod mine Døre
op for vejfarende — 33 dersom jeg har skjult mine
Overtrædelser som Adam og dulgt min Misgerning i min
Barm, 34 fordi jeg frygtede den store Hob, og Slægters
Foragt kunde have forfærdet mig, saa at jeg tav og ikke
gik ud af en Dør — 35 Havde jeg dog den, som vilde
høre paa mig! se her min Underskrift — den Almægtige
svare mig — og her den Klage, min Modpart har opsat;
36 sandelig, jeg skulde tage den paa min Skulder, jeg
skulde binde den omkring mig som et Hovedsmykke!
37 Jeg vil tilkendegive ham ethvert af mine Skridt, som
en Fyrste vil jeg nærme mig ham. 38 Dersom min Ager
raaber imod mig, og alle dens Furer græde; 39 dersom
jeg har fortæret dens Grøde uden at have betalt den og
udblæst Sjælen fra dens Ejermand: 40 Gid da vokse
Tjørn i Stedet for Hvede, og Ukrudt i Stedet for Byg; —
Jobs Ord have Ende.

32 Da lode disse tre Mænd af at svare Job, efterdi
han var retfærdig i sine egne Øjne. 2 Men Vreden
optændtes hos Elihu, Busiten, Barakels Søn, af Rams
Slægt, hans Vrede optændtes imod Job, fordi han vilde
holde sin Sjæl retfærdig over for Gud. 3 Hans Vrede
optændtes ogsaa imod hans tre Venner, fordi de ikke
fandt paa noget Svar og alligevel holdt Job for ugudelig.
4 Men Elihu havde biet efter, at Job skulde ende sine
Ord; thi hine vare ældre af Aar end han. 5 Der Elihu
saa, at der var intet Svar i de tre Mænds Mund, da
optændtes hans Vrede. 6 Saa svarede Elihu, Busiten,
Barakels Søn, og sagde: Jeg er ung af Aar, men I ere
bedagede Mænd; derfor undsaa jeg mig og frygtede
for at kundgøre eder min Kundskab. 7 Jeg sagde:
Lad Dagene tale, og Aars Mangfoldighed kundgøre
Visdom! 8 Sandelig, det er Aanden i Mennesket og
den Almægtiges Aande, som gør ham forstandig. 9
De alderstegne ere ikke altid vise, ej heller forstaa
de gamle altid Retten. 10 Derfor siger jeg: Hør paa
mig; ogsaa jeg vil kundgøre min Kundskab. 11 Se, jeg
biede efter eders Ord, jeg vendte mine Øren til eders
forstandige Tale, indtil I kunde faa udgrundet, hvad I
vilde tale. 12 Og jeg har agtet nøje paa eder, men se,
der var ingen af eder, som gendrev Job, og som kunde
svare paa hans Tale, 13 at I ikke skulde sige: Vi have
fundet Visdom; Gud, men ikke et Menneske, kan fælde
ham. 14 Men imod mig har han ikke stillet sin Tale,
og med eders Ord vil jeg ikke give ham Svar. 15 De
ere blevne forskrækkede, de kunne ikke svare mere,
borte ere Ordene for dem. 16 Og jeg biede, thi de talte
ikke; ja, de stode der, de svarede ikke mere. 17 Nu vil
jeg ogsaa svare for min Del, ogsaa jeg vil kundgøre
min Kundskab. 18 Thi jeg er fuld af Taler; Aanden i mit
Indre trænger paa. 19 Se, mit Indre er som Vin, for
hvilken der ikke er aabnet, det maa sprænges som
nye Læderflasker. 20 Jeg maa tale, at jeg kan faa Luft,
jeg maa oplade mine Læber og svare. 21 Ikke vil jeg
anse nogens Person, og jeg vil ikke smigre for noget
Menneske; 22 thi jeg forstaar ikke at smigre; lettelig
vilde min Skaber rive mig bort.

33 Og Job, hør dog nu min Tale, og vend dine Øren
til alle mine Ord! 2 Se nu, jeg har opladt min
Mund, min Tunge taler allerede ved min Gane. 3 Mine
Taler skulle udsige mit Hjertes Oprigtighed, og mine
Læber skulle udtale rent det, som jeg ved. 4 Guds
Aand har skabt mig, og den Almægtiges Aande gør
mig levende. 5 Dersom du kan, saa giv mig Svar; rust
dig for mit Ansigt og fremstil dig! 6 Se, jeg er ligesom
du over for Gud, ogsaa jeg er dannet af Ler. 7 Se,
Rædsel for mig skal ikke forfærde dig, og intet Tryk
fra mig skal være svart over dig. 8 Men du sagde
for mine Øren, og jeg hørte Talen, som lød: 9 Jeg
er ren, uden Overtrædelse, jeg er skyldfri, og der er
ingen Misgerning hos mig. 10 Se, han har fundet
paa Fjendtligheder imod mig, han agter mig for sin
Modstander; 11 han har lagt mine Fødder i Stok, han
tager Vare paa alle mine Stier. 12 Se, heri har du ikke
Ret! jeg vil svare dig; thi Gud er for høj for et Menneske.
13 Hvorfor har du trættet med ham, fordi han ikke gør
dig Regnskab for nogen af sine Gerninger? 14 Men
Gud taler een Gang og anden Gang; man agter ikke
derpaa. 15 I Drøm, i Syn om Natten, naar den dybe
Søvn falder paa Folk, naar de slumre paa Sengen,
16 da aabner han Menneskenes Øren, og besegler

Formaningen til dem 17 for at bortdrage Mennesket fra
hans Idrætter og for at fjerne Hovmodet fra Manden, 18
for at spare hans Sjæl fra Graven og hans Liv fra at
omkomme ved Sværd. 19 Han straffes ogsaa med Pine
paa sit Leje og med vedholdende Uro i hans Ben, 20
saa at hans Liv væmmes ved Brød og hans Sjæl ved
lækker Mad; 21 hans Kød fortæres, saa man ikke kan
se det, og hans Ben hensmuldre og ses ikke; 22 og
hans Sjæl kommer nær til Graven og hans Liv nær til
de dræbende Magter. 23 Dersom der da er en Engel,
en Talsmand, hos ham, en af de tusinde, til at kundgøre
Mennesket hans rette Vej: 24 Saa skal Gud forbarme
sig over ham og sige: Befri ham, at han ikke farer ned i
Graven; jeg har faaet Løsepenge; 25 da skal hans Kød
blive kraftigt mere end i den unge Alder; sin Ungdoms
Dage skal han faa igen. 26 Han skal bede til Gud, og
denne skal være ham naadig, og han skal se hans
Ansigt med Frydeskrig, og han skal gengive Mennesket
hans Retfærdighed. 27 Han skal synge for Mennesker
og sige: Jeg har syndet og forvendt Retten; men det er
ikke blevet mig gengældt. 28 Han har befriet min Sjæl,
at den ikke farer ned i Graven, og mit Liv skal se paa
Lyset. 29 Se, alle disse Ting gør Gud to, tre Gange ved
en Mand 30 for at føre hans Sjæl tilbage fra Graven, at
den maa beskinnes af de levendes Lys. 31 Mærk det,
Job! hør mig; ti stille, og jeg vil tale. 32 Har du noget at
sige, da giv mig Svar; tal, thi jeg har Lyst til at give dig
Ret. 33 Men har du intet, da hør du paa mig; ti stille,
saa vil jeg lære dig Visdom!

34 Fremdeles svarede Elihu og sagde: 2 Hører, I
vise! min Tale, og I forstandige! vender eders
Øren til mig; 3 thi Øret prøver Talen, og Ganen smager
Maden. 4 Lader os vælge os det rette, lader os kende
imellem os, hvad godt er. 5 Thi Job sagde: Jeg er
retfærdig, men Gud har borttaget min Ret. 6 Uagtet
jeg har Ret, skal jeg staa som en Løgner; ulægelig
har Pilen truffet mig, skønt der ikke er Overtrædelse
hos mig. 7 Hvor er en Mand som Job, der inddrikker
Gudsbespottelse som Vand 8 og vandrer i Selskab
med dem, som gøre Uret, og gaar med ugudelige Folk?
9 Thi han sagde: Det gavner ikke en Mand, om han har
Behag i Gud. 10 Derfor, I Mænd af Forstand! hører paa
mig: Det være langt fra Gud at være ugudelig, og fra
den Almægtige at være uretfærdig. 11 Thi han betaler et
Menneske efter dets Gerning og lader enhver faa efter
hans Vej. 12 Ja, sandelig, Gud handler ikke uretfærdigt,
og den Almægtige forvender ikke Retten. 13 Hvo har
beskikket ham over Jorden? og hvo har grundet hele
Jordens Kreds. 14 Dersom han vilde agte paa sig selv
alene, samlede han sin Aand og sin Aande til sig: 15 Da
maatte alt Kød til Hobe opgive Aanden, og Mennesket
blive til Støv igen. 16 Dersom du har Forstand, saa hør
dette, vend dine Øren til min Tales Røst! 17 Skulde
vel den, som hader Ret, holde Styr? eller tør du sige
den mægtige retfærdige at være uretfærdig? 18 Tør
nogen sige til en Konge: Du Belial! til de ædle: Du
ugudelige! 19 Han anser ikke Fyrsternes Personer og
agter ikke den rige fremfor den ringe; thi de ere alle
hans Hænders Gerning. 20 De dø i et Øjeblik, og det
midt om Natten: Folk rystes og forgaa; og de mægtige
tages bort, men ikke ved Menneskehaand. 21 Thi hans
Øjne ere over hver Mands Veje, og han ser alle hans
Skridt. 22 Der er intet Mørke og ingen Dødsskygge,
hvori de som gøre Uret, kunne skjule sig. 23 Thi han
behøver ikke at agte længe nogen, der skal stedes til
Dom for Gud. 24 Han sønderslaar de mægtige uden at
ransage, og han sætter andre i deres Sted. 25 Derfor
kender han deres Gerninger og omkaster dem om
Natten, at de blive knuste; 26 han slaar dem, hvor de
ugudelige findes, paa det Sted, hvor Folk ser det. 27
Thi derfor vege de fra ham og agtede ikke paa nogen
af hans Veje, 28 for at de kunde bringe den ringes Skrig
ind for ham, og for at han maatte høre de elendiges
Skrig. 29 Naar han skaffer Ro til Veje — hvo vil kalde
ham uretfærdig? — og naar han skjuler sit Ansigt —
hvo kan da beskue ham? — baade for et Folk og for et
enkelt Menneske: 30 Saa er det, for at en vanhellig ikke
skal regere, og at der ikke skal være Snarer for Folket.
31 Mon nogen har sagt til Gud: Jeg har faaet, hvad jeg
ikke forskylder? 32 Lær du mig ud over det, jeg kan se;
dersom jeg har gjort Uret, da vil jeg ikke gøre det mere.
33 Skal det være efter dit Skøn, at han skal gengælde?
thi du har vraget, saa at du har at vælge, og ikke jeg?
saa tal da, hvad du ved! 34 Folk af Forstand skulle
sige til mig, og ligeledes den vise Mand, som hører
mig: 35 „Job taler ikke med Forstand, og hans Ord ere
ikke mere Klogskab". 36 O gid, at Job maatte prøves til
fulde, fordi han har svaret som uretfærdige Mænd! 37
thi han lægger Overtrædelse til sin Synd, imellem os
klapper han i Hænderne og gør mange Ord imod Gud.

35 Og Elihu svarede fremdeles og sagde: 2 Holder du
dette for Ret — du sagde jo: Jeg er retfærdigere
end Gud — 3 at du siger: Hvad gavner det dig? hvad
Gavn har jeg deraf, fremfor om jeg syndede? 4 Jeg
vil give Svar til dig og til dine Venner med dig: 5 Sku
Himmelen og se og betragt Skyerne; de ere højt over
dig. 6 Dersom du har syndet, hvad kan du gøre imod
ham? og ere dine Overtrædelser mange, hvad kan du
volde ham? 7 Dersom du er retfærdig, hvad kan du give
ham? eller hvad skal han modtage af din Haand? 8 Et
Menneske, som du er, vedkommer din Ugudelighed,
og et Menneskes Barn din Retfærdighed. 9 Over de
mangfoldige Undertrykkelser raaber man, skriger om
Hjælp imod de mægtiges Arm. 10 Men ingen siger:

Hvor er Gud, som skabte mig, han, som giver Lovsange
om Natten; 11 som belærer os fremfor Dyrene paa
Jorden og gør os visere end Fuglene under Himmelen?
12 Der raabe de, men han svarer ikke, for de ondes
Hovmods Skyld. 13 Kun Forfængelighed hører Gud
ikke, og den Almægtige agter ikke derpaa. 14 Ogsaa
naar du siger, du skuer ham ikke, saa er Dommen alt
for hans Ansigt, derfor vent paa ham! 15 Men nu, fordi
hans Vrede ikke hjemsøger, og han ikke agter stort
paa Overmodet: 16 Saa oplader Job sin Mund med
Forfængelighed, han gør Ordene mangfoldige uden
Forstand.

36 Og Elihu blev ved og sagde: 2 Bi mig lidt, og jeg
vil belære dig, thi her er endnu noget at tale for
Gud. 3 Jeg vil hente min Kundskab langt borte fra og
skaffe den, som har skabt mig, Ret. 4 Thi sandelig,
mine Taler ere ikke Løgn; een, som er oprigtig i hvad
han ved, er hos dig. 5 Se, Gud er mægtig, og han
vil ikke forkaste nogen, han er mægtig i Forstandens
Styrke. 6 Han lader ikke en ugudelig leve, men skaffer
de elendige Ret. 7 Han drager ikke sine Øjne bort fra
de retfærdige, hos Konger paa Tronen, der sætter han
dem evindelig, og de skulle ophøjes. 8 Og om de blive
bundne i Lænker, blive fangne med Elendigheds Snore,
9 da forkynder han dem deres Gerninger og deres
Overtrædelser, at de vare overmodige; 10 da aabner
han deres Øren for Formaningen og siger, at de skulle
omvende sig fra Uretfærdighed. 11 Dersom de da ville
høre og tjene ham, da skulle de ende deres Dage i
det gode og deres Aar i Liflighed; 12 men dersom de
ikke ville høre, da skulle de omkomme ved Sværdet
op opgive Aanden i Uforstand. 13 Og de vanhellige af
Hjerte nære Vrede, de raabe ej til ham, naar han binder
dem. 14 Deres Sjæl dør hen i Ungdommen og deres
Liv som Skørlevneres. 15 Han frier en elendig ved
hans Elendighed og aabner deres Øre ved Trængsel.
16 Ogsaa dig leder han ud af Trængselens Strube
til det vide Rum, hvor der ikke er snævert; og hvad,
som sættes paa dit Bord, er fuldt af Fedme. 17 Men
har du fuldt op af den uretfærdiges Sag, skal Sag
og Dom følges ad. 18 Thi lad ej Vreden forlede dig
til Spot og lad ej den store Løsesum forføre dig! 19
Mon han skulde agte din Rigdom? nej, hverken det
skønne Guld eller nogen Magts Styrke! 20 Du skal ikke
hige efter Natten, da Folk borttages fra deres Sted. 21
Forsvar dig, at du ikke vender dit Ansigt til Uret; thi
denne har du foretrukket fremfor det at lide. 22 Se,
Gud er ophøjet ved sin Kraft; hvo er en Lærer som
han? 23 Hvo har foreskrevet ham hans Vej? og hvo tør
sige: Du har gjort Uret? 24 Kom i Hu, at du ophøjer
hans Gerning, hvilken Folk have besunget; 25 hvilken
alle Mennesker have set, hvilken Mennesket skuer
langtfra. 26 Se, Gud er stor, og vi kunne ikke kende
ham, og man kan ikke udgrunde Tallet paa hans Aar.
27 Thi han drager Vandets Draaber til sig; gennem hans
Dunstkreds beredes de til Regn, 28 hvilken Skyerne
lade nedflyde, lade neddryppe over mange Mennesker.
29 Mon ogsaa nogen forstaa hans Skyers Udspænding,
hans Hyttes Bragen? 30 Se, han udbreder sit Lys om
sig og skjuler Havets Rødder. 31 Thi derved dømmer
han Folkene, giver dem Spise i Overflødighed. 32 Over
sine Hænder dækker han med Lyset, og han giver
det Befaling imod den, det skal ramme. 33 Om ham
forkynder hans Torden, ja om ham Kvæget, naar han
drager op.

37 Ta, over dette forfærdes mit Hjerte og farer op
fra sit Sted. 2 Hører, ja hører hans Røsts Drøn
og Bulderet, der udgaar af hans Mund. 3 Han lader
det fare ud under al Himmelen og sit Lys over Jordens
Flige. 4 Efter ham brøler Røsten, han tordner med sin
Højheds Røst; og han holder dem ikke tilbage, naar
hans Røst høres. 5 Gud tordner vidunderligt med sin
Røst; han gør store Ting, og vi kunne ikke kende dem.
6 Thi han siger til Sneen: Fald til Jorden! og ligesaa
til Regnskyllene, ja til hans Vældes Regnskyl. 7 Han
forsegler hver Mands Haand, at alle Folk, som ere hans
Skabning, skulle kende det. 8 Da gaa de vilde Dyr i
Hule og blive i deres Boliger. 9 Fra Syden kommer
Stormen, og med Nordenvindene kommer Kulden.
10 Ved Guds Aande kommer Is, og det brede Vand
snævres ind. 11 Ja, med Fugtighed fylder han Skyen;
han udbreder sin lysopfyldte Sky. 12 Og den vender sig
i Kredse, alt som han styrer den til dens Gerning, til
alt, hvad han byder den, hen over Jordens Kreds: 13
Enten til Revselse eller til hans Lands Bedste eller til
Velgerning lader han den ramme. 14 Job, vend dine
Øren til dette; staa stille og agt paa Guds underfulde
Ting! 15 Ved du, naar Gud tænker derpaa, og naar
han lader sin Skys Lys skinne? 16 Ved du hvorledes
Skyerne svæve? de underfulde Ting af ham, som er
fuldkommen i al Kundskab? 17 du, hvis Klæder blive
varme, naar han gør Landet lummert fra Sønden? 18
Udspænder du med ham de øverste Skyer, der ere
faste som et støbt Spejl? 19 Lad os vide, hvad vi skulle
sige til ham! vi kunne ikke fremføre noget ud fra Mørket.
20 Skal det fortælles ham, at jeg taler? eller mon nogen
har ønsket, at han maatte blive opslugt? 21 Og nu, ser
man ikke Lyset, som straaler i de øverste Skyer: Saa
farer et Vejr frem og renser dem. 22 Af Norden kommer
Guld; over Gud er der forfærdelig Majestæt. 23 Den
Almægtige, ham kunne vi ikke naa til, ham, som er
stor i Kraft; Ret og Retfærdigheds Fylde undertrykker
han ikke. 24 Derfor frygte Folkene ham; han ser ikke til
nogen, som er viis i Hjertet.

38 Derefter svarede Herren Job ud af Stormen og
sagde: **2** Hvo er den, som formørker Guds Raad
med Tale uden Forstand. **3** Bind op om dine Lænder
som en Mand, saa vil jeg spørge dig, og undervis du
mig! **4** Hvor var du, der jeg grundfæstede Jorden?
forkynd det, hvis du har Indsigt? **5** Hvo har sat dens
Maal? du ved det vel? eller hvo udstrakte Snoren over
den? **6** Hvorpaa ere dens Piller nedsænkede? eller hvo
har lagt dens Hjørnesten? **7** der Morgenstjerner sang til
Hobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde. **8** Og hvo
lukkede for Havet med Døre, der det brød frem, gik ud
af Moders Liv, **9** der jeg gjorde Sky til dets Klædning
og Mørke til dets Svøb, **10** der jeg afstak for det min
Grænse og satte Stang og Døre for det **11** og sagde:
Hertil skal du komme og ikke længere; og her skal
være sat Grænse for dine stolte Bølger? **12** Har du
i dine Dage givet Befaling til Morgenen? har du vist
Morgenrøden dens Sted, **13** til at gribe Jorden ved dens
Flige, saa at de ugudelige rystes bort fra den? **14** saa
denne forvandler sig som Leret, hvori Seglet trykkes,
og Tingene fremstille sig som i deres Klædebon, **15** og
de ugudelige unddrages deres Lys, og den opløftede
Arm sønderbrydes? **16** Er du kommen til Havets Kilder?
og har du vandret paa Dybets Bund? **17** Have Dødens
Porte opladt sig for dig? eller saa du Dødens Skygges
Porte? **18** Har du overskuet Jordens Bredde? forkynd
det, dersom du kender det alt sammen! **19** Hvor er
Vejen did, hvor Lyset mon bo, og hvor er Mørkets Sted,
20 at du kunde bringe det til dets Landemærke, og at
du kendte Stierne til dets Hus? **21** Du ved det; thi den
Gang blev du jo født, og dine Dages Tal er stort! **22** Er
du kommen til Forraadskamrene for Sneen, eller saa du
Forraadskamrene for Hagelen, **23** hvilke jeg har sparet
til Trængsels Tid, til Strids og Krigs Dag. **24** Hvor er den
Vej, hvor Lyset deler sig, hvor Østenvejret spreder sig
over Jorden? **25** Hvo brød Render til Vandskyl og Vej til
Lynet, som gaar foran Torden, **26** for at lade regne paa
det Land, hvor ingen er, i Ørken, hvor intet Menneske
er, **27** for at mætte de øde og ødelagte Steder og
bringe Græsbunden til at spire? **28** Har Regnen vel en
Fader? eller hvo har avlet Duggens Draaber? **29** Af hvis
Moderliv er Frost udgangen? og hvo fødte Rimfrost
under Himmelen? **30** Vandet skjuler sig, som var det en
Sten, og Dybets Overflade slutter sig sammen. **31** Kan
du knytte Syvstjernens Baand, eller løse Orions Reb?
32 Kan du lade Dyrekredsens Stjerner komme frem til
deres Tid? eller føre Bjørnen med dens Unger frem?
33 Kender du Himmelens Love? eller kan du bestemme
dens Herredømme over Jorden? **34** Kan du opløfte
din Røst til Skyen, at Vands Mangfoldighed maa skjule
dig? **35** Kan du udlade Lynene, at de fare frem, og at
de sige til dig: Se, her ere vi? **36** Hvo lagde Visdom i
Hjertets Inderste? eller hvo gav Forstand i Tanken?
37 Hvo kan tælle Skyerne med Visdom? og hvo kan
udgyde Himmelens Vandbeholdere, **38** idet Støv løber
sammen til en Støbning, og Jordklumperne hænge ved
hverandre? **39** Kan du jage Rov til Løvinden og fylde de
unge Løvers Graadighed, **40** naar de lægge sig ned i
deres Boliger og blive i Skjul for at lure? **41** Hvo skaffer
Ravnen dens Føde, naar dens Unger skrige til Gud,
naar de fare hid og did, fordi de intet have at æde?

39 Ved du Tiden, naar Stengederne føde? har du
taget Vare paa, naar Hinderne ville føde? **2** Tæller
du de Maaneder, som de fylde, eller ved du Tiden, naar
de føde? **3** De bøje sig sammen, de føde deres Unger
og kaste deres Byrde. **4** Deres Unger blive stærke,
de blive store paa Marken, de gaa ud og komme ikke
tilbage til dem. **5** Hvo har ladet Vildæselet ud i det frie?
og hvo løste Skovæselets Baand, **6** hvilket jeg har
givet den slette Mark til dets Hjem og Saltørkenen til
dets Bo. **7** Det ler ad Stadens Tummel; det hører ikke
Driverens Buldren. **8** Hvad det opsporer paa Bjergene,
er dets Føde, og det søger efter alt det grønne. **9** Mon
Enhjørningen har Lyst til at trælle for dig? mon den vil
blive Natten over ved din Krybbe? **10** Kan du tvinge
Enhjørningen ved dens Reb til at holde Furen? mon
den vil harve Dalene efter dig? **11** Kan du forlade dig
paa den, fordi dens Kraft er stor? og kan du overlade
den dit Arbejde? **12** Kan du tro den til, at den vil føre dig
din Sæd hjem og samle den hen til din Tærskeplads?
13 Strudsenes Vinge svinger sig lystigt; mon det er
Storkens Vinge og Fjer? **14** Nej, den overlader sine Æg
til Jorden og lader dem varmes i Støvet, **15** og den
glemmer, at en Fod kunde trykke dem i Stykker, og et
vildt Dyr paa Marken søndertræde dem. **16** Den handler
haardt med sine Unger, som vare de ikke dens egne;
er dens Møje end forgæves, er den uden Frygt. **17** Thi
Gud har ladet den glemme Visdom og har ikke givet
den Del i Forstand. **18** Paa den Tid, naar den svinger
sig i Højden, da beler den Hesten og den, der rider paa
den. **19** Kan du give Hesten Styrke eller klæde dens
Hals med flagrende Manke? **20** Kan du gøre, at den
springer som Græshoppen? dens prægtige Prusten
er forfærdelig. **21** Den skraber i Dalen og fryder sig i
Kraft; den farer frem imod den, som bærer Rustning **22**
Den ler ad Frygt og forskrækkes ikke og vender ikke
tilbage for Sværdets Skyld. **23** Pilekoggeret klirrer over
den, ja, det blinkende Jern paa Spyd og Glavind. **24**
Med Bulder og Fnysen sluger den Vejen og bliver ikke
staaende stille, naar Trompetens Lyd høres. **25** Saa
snart Trompeten lyder, siger den: Hui! og lugter Krigen i
det fjerne, Fyrsternes Raab og Krigstummelen. **26** Er
det efter din Forstand, at Spurvehøgen flyver, udbreder
sine Vinger imod Sønden? **27** Eller er det efter din
Befaling, at Ørnen flyver højt og bygger sin Rede i det

høje? 28 Den bor paa Klippen og bliver der om Natten,
paa Tinden af en Klippe og Borg. 29 Derfra spejder den
efter Føde; dens Øjne se ud i det fjerne, 30 og dens
Unger drikke Blod; og hvor der er ihjelslagne, der er
den.

40 Og Herren svarede Job og sagde: 2 Vil Dadleren
gaa i Rette med den Almægtige? den, som
anklager Gud, han svare herpaa! 3 Da svarede Job
Herren og sagde: 4 Se, jeg er ringe, hvad skal jeg give
dig til Svar? jeg har lagt min Haand paa min Mund. 5
Jeg har talt een Gang, men vil ikke svare mere; og to
Gange, men vil ikke blive ved. 6 Og Herren svarede Job
ud af Stormen og sagde: 7 Bind op om dine Lænder
som en Mand; jeg vil spørge dig, og undervis du mig! 8
Vil du gøre min Ret til intet? vil du dømme mig at være
uretfærdig, for at du kan være retfærdig? 9 Eller har du
en Arm som Gud, og kan du tordne med Lyn som han?
10 Pryd dig dog med Højhed og Herlighed, og ifør dig
Ære og Pragt! 11 Udgyd din overstrømmende Vrede,
og se til hver en hovmodig, og ydmyg ham! 12 Se til
hver hovmodig, og tryk ham ned, og knus de ugudelige
paa deres Sted! 13 Skjul dem i Støv til Hobe; fængsl
deres Ansigt til Mørket! 14 Og da vil ogsaa jeg bekende
om dig, at din højre Haand kan frelse dig. 15 Se dog
Behemoth, som jeg skabte saavel som dig, den æder
Græs som en Okse. 16 Se nu, dens Styrke er i dens
Lænder, og dens Kraft er i dens Bugs Muskler. 17 Den
strækker sin Stjert ud som et Cedertræ; dens Boves
Sener ere sammenslyngede. 18 Benene i den ere som
Kobberrør, dens Knogler ligesom en Jernstang. 19 Den
er den første iblandt Guds Skabninger; han, som skabte
den, rakte den dens Sværd. 20 Thi Bjergene bære
Foder til den, og alle vilde Dyr paa Marken lege der. 21
Den ligger under Lotusbuske i Skjul af Rør og Dynd. 22
Lotusbuske dække den med Skygge; Piletræerne ved
Bækken omgive den. 23 Se, Floden bliver vældig, men
den flygter ej; den er tryg, om end Jordan svulmede op
og naaede dens Mund. 24 Kan nogen fange den lige for
dens Øjne eller trække et Reb igennem dens Næse?

41 Kan du trække Leviathan op med en Krog? eller
drage dens Tunge med en Snor, du lader synke
ned? 2 Kan du sætte et Sivreb i dens Næse eller
gennembore dens Kæber med en Krog? 3 Mon den
vil gøre mange ydmyge Begæringer til dig eller tale
milde Ord for dig? 4 Mon den vil gøre en Pagt med
dig, at du kan tage den til Tjener evindelig? 5 Kan du
lege med den som med en Fugl? eller binde den fast,
til Morskab for dine Smaapiger? 6 Skulle Deltagerne
vel drive Handel med den? skulle de dele den ud
iblandt Købmænd? 7 Kan du fylde dens Hud med
Spyd, dens Hoved med Harpuner? 8 Læg din Haand
paa den! Du vil huske den Kamp og ikke gøre det
mere. 9 Se, Haabet derom slaar fejl; styrter man ikke
ned endog kun ved Synet af den? 10 Der er ingen
saa dumdristig, at han tør tirre den; hvo er da den,
der vil bestaa for mit Ansigt? 11 — Hvo har givet
mig noget først, at jeg skulde betale det? hvad der er
under al Himmelen, det er mit — 12 jeg vil ikke tie om
dens Lemmer og dens Styrkes Beskaffenhed og dens
Legemsbygnings Yndelighed. 13 Hvo har afklædt den
dens ydre Bedækning? hvo tør komme ind imellem
dens dobbelte Tandrækker? 14 Hvo har opladt dens
Ansigts Døre? omkring dens Tænder er der Rædsel. 15
Dens Skjoldes Rande ere prægtige, lukkede som med
et tæt Segl. 16 Den ene er saa nær ved den anden,
at der ikke kan komme Vejr ind imellem dem. 17 Den
ene hænger fast ved den anden; de gribe i hverandre
og adskilles ikke. 18 Dens Nysen lader Lys skinne, og
dens Øjne ere som Morgenrødens Øjenlaage. 19 Af
dens Mund fare Blus, Ildgnister fare ud. 20 Af dens
Næsebor udgaar Røg som af en sydende Gryde og af
en Kedel. 21 Dens Aande kan stikke Ild i Kul, og en Lue
gaar ud af dens Mund. 22 Paa dens Hals hviler Styrke,
og Angest hopper foran den. 23 Dens Køds Stykker
hænge fast sammen; det er som støbt paa den, det kan
ikke bevæges. 24 Dens Hjerte er støbt fast som Sten,
ja, støbt fast som den nederste Møllesten. 25 Naar den
farer op, grue de stærke; af Angest forfejle de Maalet.
26 Angriber nogen den med Sværd, da bider det ikke
paa, ej heller Spyd, Kastevaaben eller Lanse. 27 Den
agter Jern som Straa, Kobber som raaddent Træ. 28
Ingen Pil jager den paa Flugt, Slyngestene blive for den
som Avner. 29 Køllen agtes som Avner, og den ler ad
det susende Glavind. 30 Under den ere skarpe Skæl,
og det er, som den drager en Tærskeslæde hen over
Dyndet. 31 Dybet syder som en Gryde; den gør Havet
som en Salvekedel. 32 Den gør, at Vejen skinner efter
den; man maatte holde Havet for graahaaret. 33 Der er
ingen, som kat? lignes ved den paa Jorden, den er
skabt til at være uden Frygt. 34 Den ser ned paa alt
højt; den er en Konge over alle stolte Dyr.

42 Da svarede Job Herren og sagde: 2 Jeg ved,
at du formaar alting, og at ingen Tanke er dig
forment. 3 „Hvo er den, som fordunkler Guds Raad
uden Forstand"? — Saa har jeg udtalt mig om det, som
jeg ikke forstod, om de Ting, som vare mig for underlige,
hvilke jeg ikke kendte. 4 Hør dog, og jeg vil tale; jeg
vil spørge dig, og undervis du mig! 5 Jeg havde hørt
om dig af Rygte, men nu har mit Øje set dig. 6 Derfor
forkaster jeg, hvad jeg har sagt, og angrer i Støv og
Aske. 7 Og det skete, efter at Herren havde talt disse
Ord til Job, da sagde Herren til Elifas, Themaniten: Min
Vrede er optændt imod dig og imod dine to Venner; thi I
have ikke talt ret om mig, saaledes som min Tjener

Job. **8** Saa tager eder nu syv Tyre og syv Vædre,
og gaar til min Tjener Job, og ofrer Brændoffer for
eder, og Job, min Tjener, skal bede for eder; ikkun
hans Person vil jeg anse, at jeg ikke skal lade eders
Daarlighed gaa ud over eder; thi I have ikke talt ret om
mig, saaledes som min Tjener Job. **9** Saa gik Elifas
Themaniten og Bildad Sukiten og Zofar Naamathiten,
og de gjorde, ligesom Herren havde sagt til dem; og
Herren ansaa Jobs Person. **10** Og Herren vendte Jobs
Fangenskab, der han havde bedet for sine Venner; og
Herren forøgede alt det, Job havde haft, til det dobbelte.
11 Og alle hans Brødre og alle hans Søstre og alle,
som kendte ham tilforn, kom til ham og aade Brød med
ham i hans Hus og viste ham Deltagelse og trøstede
ham over alt det onde, som Herren havde ladet komme
over ham; og de gave ham hver en Penning og hver et
Smykke af Guld. **12** Og Herren velsignede Jobs sidste
Levetid fremfor den første; og han fik fjorten Tusinde
Faar og seks Tusinde Kameler og tusinde Par Øksne
og tusinde Aseninder. **13** Og han fik syv Sønner og tre
Døtre. **14** Og han kaldte den førstes Navn Jemima og
den andens Navn Kezia og den tredjes Navn Keren-
Happuk. **15** Og der blev ikke fundet saa dejlige Kvinder
som Jobs Døtre i hele Landet, og deres Fader gav dem
Arv iblandt deres Brødre. **16** Og Job levede derefter
hundrede og fyrretyve Aar og saa sine Børn og sine
Børnebørn i fjerde Slægt. **17** Og Job døde, gammel og
mæt af Dage.

Salme

1 Salig den Mand, som ikke vandrer i de ugudeliges
Raad, ej heller staar paa Synderes Vej, ej heller
sidder i Spotteres Sæde; **2** men som har Lyst til
Herrens Lov, og som grunder paa hans Lov Dag og
Nat. **3** Han skal være som et Træ, der er plantet ved
Vandbække, hvilket giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf
ikke et Blad affalder; og alt hvad han gør, skal han
faa Lykke til. **4** Saaledes ere de ugudelige ikke, men
ligesom Avner, hvilke Vejret bortdriver. **5** Derfor skulle
de ugudelige ikke bestaa i Dommen, ej heller Syndere
i de retfærdiges Menighed. **6** Thi Herren kender de
retfærdiges Vej; men de ugudeliges Vej skal forgaa.

2 Hvorfor fnyse Hedningerne, og grunde Folkene paa
Forfængelighed? **2** Jordens Konger rejse sig, og
Fyrsterne raadslaa tilsammen imod Herren og imod
hans salvede: **3** „Lader os sønderrive deres Baand
og kaste deres Reb af os!" **4** Han, som bor i Himlene,
ler; Herren spotter dem. **5** Da skal han tale til dem i
sin Vrede og forfærde dem i sin Harme: **6** „Jeg har
dog indsat min Konge over Zion, mit hellige Bjerg." **7**
Jeg vil fortælle om et beskikket Raad; Herren sagde
til mig: Du er min Søn; jeg fødte dig i Dag. **8** Begær
af mig, saa vil jeg give dig Hedningerne til din Arv og
Jordens Grænser til din Ejendom. **9** Du skal sønderslaa
dem med et Jernspir, ligesom Pottemagerkar skal du
sønderbryde dem. **10** Og nu, I Konger, handler klogelig!
lader eder undervise, I Dommere paa Jorden! **11** Tjener
Herren med Frygt og fryder eder med Bæven! **12**
Kysser Sønnen, at han ikke bliver vred, og I skulle
omkomme paa Vejen; thi om et lidet vil hans Vrede
optændes; salige alle de, som forlade sig paa ham!

3 En Psalme af David; der han flyede for Absaloms,
sin Søns, Ansigt. **2** Herre! hvor ere mine Fjender
mange! Mange staa op imod mig. **3** Mange sige til min
Sjæl: Han har ingen Frelse hos Gud. (Sela) **4** Men
du, Herre! er et Skjold for mig, min Ære, og den, der
opløfter mit Hoved. **5** Jeg raaber til Herren med min
Røst, og han bønhører mig fra sit hellige Bjerg. (Sela)
6 Jeg lagde mig og sov; jeg opvaagnede, thi Herren
opholder mig. **7** Jeg vil ikke frygte for ti Tusinde af Folk,
som have lagt sig trindt omkring imod mig. **8** Staa op,
Herre! frels mig, min Gud! thi du har slaget alle mine
Fjender paa Kinden; du har sønderbrudt de ugudeliges
Tænder. Hos Herren er Frelsen; din Velsignelse være
over dit Folk! (Sela)

4 Til Sangmesteren; med Strengeleg; en Psalme af
David. **2** Naar jeg raaber, da bønhør mig, min
Retfærdigheds Gud! i Trængsel skaffede du mig Rum;
vær mig naadig og hør min Bøn! **3** I Menneskens Børn!
hvor længe skal min Ære være til Skændsel? I elske
Forfængelighed og søge Løgn. (Sela) **4** Vider dog, at
Herren har udkaaret sin hellige; Herren hører, naar jeg
raaber til ham. **5** Bliver vrede, men synder ikke; taler i
eders Hjerte paa eders Leje; og værer stille! (Sela) **6**
Ofrer Retfærdigheds Ofre, og forlader eder paa Herren!
7 Mange sige: Hvo vil vise os godt? Herre! opløft dit
Ansigts Lys over os. **8** Du gav Glæde i mit Hjerte større
end den, de havde, da deres Korn og deres Most var i
Overflod. I Fred vil jeg baade lægge mig og sove; thi
du, Herre! skal lade mig bo ene i Tryghed.

5 Til Sangmesteren; paa Nekiloth; en Psalme af David.
2 Herre! vend dine Øren til mine Ord, agt paa min
Tanke! **3** Giv Agt paa mit Raabs Røst, min Konge og
min Gud! thi til dig beder jeg. **4** Herre! om Morgenen
høre du min Røst! jeg vil fremstille mig om Morgenen
for dig og vente. **5** Thi du er ikke en Gud, som har Lyst
til Ugudelighed; den onde skal ikke bo hos dig. **6** Daarer
skulle ikke bestaa for dine Øjne! du hader alle dem,
som gøre Uret. **7** Du lader dem, som tale Løgn, gaa til
Grunde: Herren har Vederstyggelighed til en blodgerrig
og falsk Mand. **8** Men jeg vil komme til dit Hus ved
din store Miskundhed; jeg vil tilbede imod dit hellige
Tempel i din Frygt. **9** Herre! led mig i din Retfærdighed
for mine Fjenders Skyld; jævn din Vej for mit Ansigt! **10**
Thi i deres Mund er intet bestandigt; deres Indre er
Ondskab; deres Strube er en aaben Grav, de smigre
med deres Tunge. **11** Gud! døm dem skyldige, at de
falde formedelst deres Anslag; nedstød dem for deres
mange Overtrædelsers Skyld, thi de ere genstridige
imod dig. **12** Men alle, som forlade sig paa dig, skulle
glæde sig, de skulle fryde sig evindelig, og du skal
skjule over dem; og de, som elske dit Navn, skulle
fryde sig i dig. Thi du, Herre! velsigner en retfærdig, du
dækker ham med Naade som med et Skjold.

6 Til Sangmesteren; med Strengeleg; til Skeminith;
en Psalme af David. O Herre! straf mig ikke i din
Vrede og tugt mig ikke i din Harme! **2** Herre! vær
mig naadig, thi jeg er skrøbelig; læg mig, Herre! thi
mine Ben skælve. **3** Og min Sjæl skælver saare: Men
du, Herre! — hvor længe? **4** Vend om, Herre! fri min
Sjæl, frels mig for din Miskundheds Skyld! **5** Thi der er
ingen Ihukommelse af dig i Døden; hvo vil takke dig i
Dødsriget? **(Sheol h7585)** **6** Jeg er træt af mit Suk, jeg
væder min Seng den ganske Nat; jeg gennembløder
mit Leje med min Graad. **7** Mit Øje er hentæret af Sorg;
det er blevet gammelt for alle mine Fjenders Skyld.
8 Viger fra mig, alle I, som gøre Uret! thi Herren har
hørt min Graads Røst. **9** Herren har hørt min ydmyge
Begæring, Herren vil antage min Bøn. **10** Alle mine

Fjender skulle blive til Skamme og skælve saare; de
skulle vige tilbage, de skulle blive til Skamme i et
Øjeblik.

7 En Skiggajon, af David, som han sang for Herren,
over Benjaminiten Kus's Ord. **2** Herre, min Gud! jeg
tror paa dig, frels mig fra alle mine Forfølgere og red
mig, **3** at han ikke som en Løve skal slide min Sjæl,
ja, rive den bort, uden at der er nogen, som redder. **4**
Herre, min Gud! dersom jeg har gjort dette, dersom der
er Uret i mine Hænder; **5** dersom jeg har vederlagt
den ondt, som holder Fred med mig, — og jeg har dog
friet den, som var min Fjende uden Aarsag —; **6** saa
forfølge Fjenden min Sjæl og gribe den og nedtræde mit
Liv til Jorden og lade min Ære bo i Støvet! (Sela) **7** Staa
op, Herre! i din Vrede, hæv dig imod mine Fjenders
Forbitrelse, og vaagn op mig til Hjælp; du har beskikket
Ret. **8** Og lad Folkenes Forsamling omringe dig, og op
over den vend tilbage til det høje! **9** Herren dømmer
Folkene; døm mig, Herre! efter min Retfærdighed og
efter min Oprigtighed, som er hos mig. **10** Lad dog
de ugudeliges Ondskab faa Ende, men stadfæst den
retfærdige, du, som prøver Hjerter og Nyrer, retfærdige
Gud! **11** Mit Skjold er hos Gud, som frelser de oprigtige
af Hjertet. **12** Gud er en retfærdig Dommer og en Gud,
som vredes hver Dag. **13** Dersom de ikke ville omvende
sig, da skal han skærpe sit Sværd; han har spændt
sin Bue og beredt den; **14** og han har beredt dødelige
Vaaben imod dem; sine Pile gør han brændende. **15**
Se, han undfanger Uret; og han er frugtsommelig med
Misgerning og føder Løgn. **16** Han har gravet en Grav
og opkastet den; men han skal falde i Graven, som
han gør. **17** Hans Misgerning skal komme tilbage paa
hans Hoved, og hans Voldsfærd skal nedfare paa hans
Isse. Jeg vil takke Herren efter hans Retfærdighed og
lovsynge Herren den Højestes Navn.

8 Til Sangmesteren; til Githith; en Psalme af David. **2**
Herre, vort Herskab! hvor herligt er dit Navn over al
Jorden, du, som udbreder din Majestæt over Himlene!
3 Af de spædes og diendes Mund grundfæstede du en
Magt for dine Fjenders Skyld for at standse Fjenden og
den, som vil hævne sig. **4** Naar jeg ser din Himmel,
dine Fingres Gerning, Maanen og Stjernerne, som du
beredte, **5** hvad er da et Menneske, at du kommer ham
i Hu, og et Menneskes Barn, at du besøger ham? **6**
Og du har ladet ham blive lidet ringere end Englene;
du kronede ham med Ære og Herlighed. **7** Du gør,
at han hersker over dine Hænders Gerninger, du har
lagt alting under hans Fødder: **8** Faar og Øksne, dem
alle sammen, ja, ogsaa Markens Dyr, **9** Fuglene under
Himmelen og Fiskene i Havet, hvad som farer hen ad
Havets Veje. Herre, vort Herskab! hvor herligt er dit
Navn over al Jorden!

9 Til Sangmesteren; til Muth-Labben; en Psalme af
David. Jeg vil takke Herren af mit ganske Hjerte, jeg
vil fortælle alle dine underfulde Gerninger. **2** Jeg vil
glæde og fryde mig i dig, jeg vil lovsynge dit Navn, du
Højeste! **3** Naar mine Fjender vige tilbage, da skulle de
støde an og omkomme for dig. **4** Thi du har udført min
Ret og min Sag; du har sat dig paa Tronen, du, som
dømmer Retfærdighed. **5** Du truede Hedningerne, du
tilintetgjorde den ugudelige, du, udslettede deres Navn
evindelig og altid. **6** Fjenderne ere ikke mere, de ere
ødelagte evindelig; og du har nedbrudt Stæderne, deres
Ihukommelse er forsvunden med dem. **7** Men Herren
skal blive evindelig; han har beredt sin Trone til Dom. **8**
Og han skal dømme Verden med Retfærdighed; han
skal afsige Dom over Folkene med Retvished. **9** Og
Herren være den ringe en Ophøjelse, ja en Ophøjelse i
Nødens Tider! **10** Og de, som kendte dit Navn, skulle
forlade sig paa dig; thi du har ikke forladt dem, som
søge dig, Herre! **11** Lovsynger Herren, som bor paa
Zion, kundgører iblandt Folkene hans Gerninger! **12**
Thi han, som hævner Blod, kommer dem i Hu, han
har ikke glemt de elendiges Skrig. **13** Herre, vær mig
naadig, se, kvad jeg maa taale af dem, som hade
mig, du som ophøjer mig fra Dødens Porte, **14** paa
det jeg kan fortælle al din Lov i Zions Datters Porte,
at jeg maa fryde mig i din Frelse. **15** Hedningerne
ere sunkne i Graven, som de gjorde; deres Fod er
greben i Garnet, som de skjulte. **16** Herren er bleven
kendt, han har gjort Ret; den ugudelige er besnæret
i sine Hænders Gerning. (Higgajon, Sela) **17** Lad de
ugudelige vende om til Dødsriget, ja, alle Hedninger,
som glemme Gud. **(Sheol h7585)** **18** Thi en fattig skal ikke
glemmes evindelig, de elendiges Forventning ikke altid
skuffes. **19** Herre! staa op, lad ikke et Menneske blive
mægtigt; lad Hedningerne dømmes for dit Ansigt! **20**
Lad Frygt, o Herre! komme paa dem; lad Hedningerne
kende, at de ere Mennesker. (Sela)

10 Herre! hvorfor staar du saa langt borte! hvorfor
skjuler du dig i Nødens Tider? **2** Ved den
ugudeliges Hovmod ængstes de elendige; de gribes i
de Tanker, hvilke han optænkte. **3** Thi den ugudelige
roser sig af sin Sjæls Begæring, og den rovgerrige
velsigner sig, Herren foragter han. **4** Den ugudelige
sætter Næsen højt og siger: Der er ingen Hjemsøgelse;
der er ingen Gud, saa ere alle hans Tanker. **5** Hans Veje
lykkes altid, dine Domme ere ham for høje; han trodser
alle sine Fjender. **6** Han siger i sit Hjerte: Jeg skal ikke
rokkes, fra Slægt til Slægt skal jeg ikke komme i Ulykke.
7 Hans Mund er fuld af Banden og Svig og Bedrageri,
under hans Tunge er Uret og Ondskab. **8** Han sidder

paa Lur i Byerne, i Skjul ihjelslaar han en uskyldig; hans
Øjne spejde efter den svage. 9 Han lurer i Skjul som en
Løve i sin Hule, han lurer paa at gribe en elendig; han
griber den elendige, idet han drager ham i sit Garn. 10
Knuste synke disse hen, og for hans vældige falde de
svage. 11 Han siger i sit Hjerte: Gud har glemt det,
han har skjult sit Ansigt, han ser det ikke i Evighed. 12
Staa op, Herre! Gud, opløft din Haand, glem ikke de
elendige! 13 Hvorfor skal en ugudelig foragte Gud? han
siger i sit Hjerte: Du hjemsøger ikke. 14 Du ser det! thi
du skuer Møje og Fortræd, saa at de kunne lægges i
din Haand; den svage forlader sig paa dig, du har været
den faderløses Hjælper. 15 Sønderbryd den ugudeliges
Arm; og hjemsøg den ondes Ugudelighed, indtil du ikke
finder den mere. 16 Herren er Konge evindelig, og altid;
Hedningerne omkomme af hans Land. 17 Du, Herre!
hører de elendiges Begæring, du styrker deres Hjerte,
du lader dit Øre mærke derpaa 18 for at skaffe den
faderløse og ringe Ret; ej længer skal et Menneske,
der er af Jorden, vedblive at volde Skræk.

11 Til Sangmesteren; af David. Jeg haaber paa
Herren; hvorledes kunne I da sige til min Sjæl:
Fly til eders Bjerg som en Fugl? 2 Thi se, de ugudelige
spænde Buen, de berede deres Pil paa Strengen,
at skyde i Mørke paa de oprigtige af Hjertet. 3 Thi
Grundvoldene nedbrydes; hvad kunde en retfærdig
udrette? 4 Herren er i sit hellige Tempel, Herrens Trone
er i Himmelen; hans Øjne se, hans Øjenlaage prøve
Menneskens Børn. 5 Herren prøver en retfærdig; men
den ugudelige og den, som elsker Vold, dem hader
hans Sjæl. 6 Han skal lade regne Snarer over de
ugudelige; Ild og Svovl og et vældigt Stormvejr skal
blive deres Bægers Del. 7 Thi Herren er retfærdig,
elsker Retfærdighed; hans Ansigt skuer en oprigtig.

12 Til Sangmesteren; til Skeminith; en Psalme af
David. 2 Frels, Herre! thi de fromme ere borte; thi
de trofaste ere blevne faa iblandt Menneskens Børn. 3
De tale Løgn, hver med sin Næste; med smigrende
Læber, snart af et, snart af et andet Hjerte tale de. 4
Herren udrydde alle smigrende Læber, den Tunge, som
taler store Ord, 5 dem, som sige: Ved vor Tunge skulle
vi faa Overhaand, vore Læber ere med os; hvo er vor
Herre? 6 For de elendiges Ødelæggelses Skyld, for de
fattiges Jamren vil jeg nu staa op, siger Herren; jeg vil
sætte en Frelse for den, som han fnyser ad. 7 Herrens
Ord ere rene Ord, ligesom Sølv, der er smeltet i en Ovn
af Jord, lutret syv Gange. 8 Du, Herre! du vil bevare
dem; du vil vogte os imod denne Slægt evindelig. De
ugudelige færdes trindt omkring, naar Skarn ophøjes
iblandt Menneskens Børn.

13 Til Sangmesteren; en Psalme, af David. 2 Herre,
hvor længe? vil du evindelig glemme mig? hvor
længe vil du skjule dit Ansigt for mig? 3 Hvor længe skal
jeg være raadvild i min Sjæl og have Bedrøvelse i mit
Hjerte om Dagen, hvor længe skal min Fjende ophøje
sig over mig? 4 Se til, bønhør mig, Herre min Gud!
opklar mine Øjne, at jeg ikke skal hensove i Døden, 5
at min Fjende ikke skal sige: Jeg fik Overhaand over
ham; at min Modstander ikke skal fryde sig over, at jeg
snubler. 6 Men jeg forlader mig paa din Miskundhed,
lad mit Hjerte fryde sig i din Frelse; jeg vil synge for
Herren, thi han har gjort vel imod mig.

14 Til Sangmesteren; af David. En Daare siger
i sit Hjerte: Der er ingen Gud; fordærvelig,
vederstyggelig er deres Gerning; der er ingen, som gør
godt. 2 Herren saa ned fra Himmelen paa Menneskens
Børn, at se, om der var nogen forstandig, nogen, som
søgte Gud. 3 De ere alle afvegne, de ere fordærvede til
Hobe; der er ingen, som gør godt, end ikke een. 4 Have
de ikke kendt det, alle de, som gøre Uret, som æde mit
Folk, som de aade Brød? de kaldte ikke paa Herren. 5
Den Gang frygtede de saare, fordi Gud var med den
retfærdiges Slægt. 6 Gører kun den elendiges Raad
til Skamme; thi Herren er hans Tilflugt. 7 Gid der fra
Zion kom Frelse for Israel! Naar Herren tilbagefører sit
fangne Folk, da skal Jakob fryde sig, Israel glæde sig.

15 En Psalme af David. Herre, hvo skal være til
Herberge i dit Paulun? hvo skal bo paa dit hellige
Bjerg? 2 Den, som vandrer i Oprigtighed og gør
Retfærdighed og taler Sandhed i sit Hjerte; 3 som ikke
bagtaler med sin Tunge, ikke gør sin Næste ondt og
ikke driver Spot med sin nærmeste; 4 i hvis Øjne den
ugudelige er foragtet, men som ærer dem, som frygte
Herren; den, som har svoret sig til Skade og ikke vil
forandre det; 5 den, som ikke sætter sine Penge ud
imod Aager og ikke tager Gave imod en uskyldig; hvo
disse Ting gør, skal ikke rokkes evindelig.

16 Af David; et „gyldent Smykke". Gud! bevar mig;
thi jeg tror paa dig. 2 Du sagde til Herren: Du er
min Herre, jeg har intet Gode uden dig; 3 i Samfund
med de hellige, som ere i Landet, og de herlige, til
hvilke al min Lyst er. 4 Mange skulle deres Smerter
blive, som haste efter en anden; jeg vil ikke udgyde
deres Drikofre af Blod og ikke tage deres Navne paa
mine Læber. 5 Herren er min Arvs Del og mit Bæger;
du er den, som opholder min Lod. 6 Snorene faldt
mig paa de liflige Steder, ja, en dejlig Arv tilfaldt mig.
7 Jeg vil love Herren, som gav mig Raad; ja, mine
Nyrer paaminde mig om Nætterne. 8 Jeg har stedse
sat Herren for mig; thi han er ved min højre Haand, jeg
skal ikke rokkes. 9 Derfor glæder mit Hjerte sig, og min

Ære fryder sig; ja, mit Kød skal bo tryggelig. **10** Thi du
vil ikke overlade min Sjæl til Dødsriget; du skal ikke
lade din hellige se Forraadnelse. **(Sheol h7585)** **11** Du vil
kundgøre mig Livets Sti; for dit Ansigt er Mættelse af
Glæder, Livsaligheder ved din højre Haand evindelig.

17 En Bøn af David. Herre! hør Retfærdighed, giv
Agt paa mit Raab, vend Øren til min Bøn, som
ikke sker med svigefulde Læber. **2** Lad min Ret udgaa
fra dit Ansigt; lad dine Øjne beskue Retskaffenhed. **3**
Du prøvede mit Hjerte, du besøgte det om Natten, du
smeltede mig: Du fandt intet; jeg tænkte, min Mund
skal ikke overtræde. **4** Med Hensyn paa Menneskenes
Gerninger, da har jeg vogtet mig for Røveres Stier efter
dine Læbers Ord. **5** Mine Skridt holdt sig paa dine Veje,
mine Trin rokkedes ikke. **6** Jeg raaber til dig; thi du,
Gud! bønhører mig; bøj dit Øre til mig, hør min Tale! **7**
Bevis din underfulde Miskundhed, du, som med din
højre Haand frelser dem, som tro, fra Modstanderne. **8**
Bevar mig som Øjestenen, Øjets Datter, skjul mig under
dine Vingers Skygge **9** for de ugudeliges Ansigt, som
ødelægge mig, for min Sjæls Fjender, som omringe
mig. **10** De lukke deres Hjerte til, de tale med deres
Mund af Hovmod. **11** Hvor vi gaa, have de nu omringet
os; deres Øjemed er, at vi maa glide paa Jorden. **12**
Han er lig en Løve, der higer efter Rov, og lig en ung
Løve, der sidder i Skjul. **13** Herre! staa op, forekom
ham, bøj ham; frels min Sjæl fra den ugudelige ved dit
Sværd, **14** fra Folk ved din Haand; Herre! fra Verdens
Folk, som have deres Del i Livet, øg hvis Bug du fylder
med dine Skatte; deres Børn mættes, og det, som de
have tilovers, efterlade de til deres spæde Børn. **15**
Men jeg skal beskue dit Ansigt i Retfærdighed; jeg skal
mættes ved din Skikkelse, naar jeg opvaagner.

18 Til Sangmesteren; af David, Herrens Tjener, som
talte Ordene af denne Sang for Herren paa den
Dag, Herren havde friet ham fra alle hans Fjenders
Haand og fra Sauls Haand. **2** Og han sagde: Herre!
jeg har dig hjertelig kær, min Styrke! **3** Herren er min
Klippe, min Befæstning og min Frelser; min Gud er
min Klippe, paa hvem jeg forlader mig, mit Skjold og
mit Frelsens Horn, min faste Borg. **4** Jeg vil paakalde
Herren, som bør loves, saa bliver jeg frelst fra mine
Fjender. **5** Dødens Reb omspændte mig, og Belials
Bække forfærdede mig. **(Sheol h7585)** **6** Helvedes Reb
omgave mig; Dødens Snarer kom over mig. **(questioned)**
7 Da jeg var i Angest, raabte jeg til Herren, ja, jeg raabte
til min Gud; han hørte min Røst fra sit Tempel, og mit
Raab til ham kom for hans Øren. **8** Og Jorden bævede
og rystede, og Bjergenes Grundvolde skælvede; og de
bævede, thi han var vred. **9** Der opgik Røg af hans
Næse, og Ild af hans Mund fortærede; Gløder gnistrede
ud af den. **10** Og han bøjede Himmelen og for ned,
og der var Mørkhed under hans Fødder. **11** Og han
for paa Keruben og drog frem, og han fløj paa Vejrets
Vinger. **12** Han satte Mørkhed til sit Skjul, til sit Paulun
trindt omkring sig, mørke Vande og tykke Skyer. **13** Fra
Glansen foran ham fore hans Skyer frem, Hagel og
Gløder. **14** Og Herren tordnede i Himmelen, og den
Højeste udgav sin Røst; der var Hagel og Gløder. **15** Og
han udskød sine Pile og adspredte dem, og han lod det
lyne stærkt og forfærdede dem. **16** Da saas Vandenes
Leje, og Jordens Grundvolde blottedes ved din Trusel,
Herre! ved din Næses Aandes Vejr. **17** Han udrakte sin
Haand fra det høje, han hentede mig, han drog mig op
af de store Vande. **18** Han friede mig fra min stærke
Fjende og fra mine Avindsmænd; thi de vare mig for
stærke. **19** De overfaldt mig i min Modgangs Tid; men
Herren var min Understøttelse. **20** Og han førte mig
ud i det frie; han frelste mig, thi han havde Lyst til
mig. **21** Herren vederlagde mig efter min Retfærdighed;
han betalte mig efter mine Hænders Renhed. **22** Thi
jeg har bevaret Herrens Veje, og jeg er ikke funden
skyldig for min Gud. **23** Thi alle hans Domme ere for
mig, og fra hans Skikke viger jeg ikke. **24** Men jeg var
oprigtig for ham og vogtede mig for min Synd. **25** Og
Herren betalte mig efter min Retfærdighed, efter mine
Hænders Renhed for hans Øjne. **26** Imod den fromme
beviser du dig from; imod den oprigtige Mand viser
du dig oprigtig; **27** imod den rene viser du dig ren,
og imod den forvendte viser du dig forvendt. **28** Thi
du frelser det elendige Folk, og du fornedrer de høje
Øjne. **29** Thi du bringer min Lampe til at lyse; Herren
min Gud opklarer mit Mørke. **30** Thi ved dig stormer
jeg imod en Trop, og ved min Gud springer jeg over
en Mur. **31** Guds Vej er fuldkommen; Herrens Tale er
lutret, han er alle dem et Skjold, som tro paa ham. **32**
Thi hvo er en Gud uden Herren? og hvo er en Klippe
uden vor Gud? **33** Den Gud, som omgjorder mig med
Kraft og gør min Vej fuldkommen, **34** han gør mine
Fødder som Hindernes og lader mig staa fast paa mine
Høje. **35** Han vænner mine Hænder til Striden, og mine
Arme spænde Kobberbuen. **36** Og du giver mig din
Frelses Skjold, og din højre Haand understøtter mig,
og din Nedladelse gør mig stor. **37** Du gør Rummet
vidt under mig for mine Skridt, og mine Ankler vakle
ikke. **38** Jeg forfølger mine Fjender og naar dem og
vender ikke tilbage, før jeg har udryddet dem. **39** Jeg
knuser dem, at de ikke kunne staa op; de faldt under
mine Fødder. **40** Og du har omgjordet mig med Kraft til
Striden; du bøjede mine Modstandere under mig. **41**
Og du har drevet mig mine Fjender paa Flugt; mine
Hadere udryddede jeg. **42** De raabte, men der var
ingen Frelser; til Herren, men han svarede dem ikke.
43 Og jeg støder dem smaa som Støv for Vejret, som

Dynd paa Gader fejer jeg dem bort. **44** Du udfriede
mig fra Folkenes Kiv, du satte mig til Hedningernes
Hoved, et Folk, som jeg ikke kendte, de tjene mig.
45 Da deres Øren hørte om mig, adløde de mig, den
fremmedes Børn smigrede for mig. **46** Den fremmedes
Børn henvisne; de komme skælvende frem af deres
Borge. **47** Herren lever, højlovet er min Klippe og højt
ophøjet min Frelses Gud, **48** den Gud, som giver mig
Hævn, og tvinger Folkene under mig. **49** Du er den,
som udfrier mig fra mine Fjender, du sætter mig i
Sikkerhed for mine Modstandere, du redder mig fra
Voldsmanden. **50** Derfor vil jeg bekende dig, Herre!
iblandt Hedningerne og lovsynge dit Navn. Stor Frelse
beviser han sin Konge og gør Miskundhed imod sin
Salvede, imod, David og imod hans Sæd evindelig.

19 Til Sangmesteren; en Psalme af David. **2** Himlene
fortælle Guds Ære, og den udstrakte Befæstning
forkynder hans Hænders Gerning. **3** En Dag udgyder
sin Tale til den anden, og en Nat kundgør den anden
Vidskab. **4** Der er ingen Tale og ej Ord, med hvilke
deres Røst ej er hørt. **5** Deres Maalesnor er udgangen
over al Jorden og deres Ord til Jorderiges Ende, han
satte et Telt for Solen paa dem. **6** Og den gaar ud
som en Brudgom af sit Brudekammer; den glæder sig
som en Helt ved at løbe sin Bane. **7** Dens Udgang
er fra Himmelens ene Ende, og dens Omgang indtil
dens anden Ende, og intet er dækket for dens Hede. **8**
Herrens Lov er fuldkommen, den vederkvæger Sjælen;
Herrens Vidnesbyrd er trofast, det gør den vankundige
viis. **9** Herrens Befalinger ere rette, de glæde Hjertet;
Herrens Bud er rent, det oplyser Øjnene. **10** Herrens
Frygt er ren, den bestaar evindelig; Herrens Domme
ere Sandhed, de ere alle sammen retfærdige. **11** De
ere kosteligere end Guld, ja, end meget fint Guld, og
sødere end Honning og Honningkage. **12** Ogsaa din
Tjener bliver paamindet ved dem; naar man holder
dem, da er der stor Løn. **13** Hvo mærker Vildfarelserne?
rens du mig fra lønlig Brøst! **14** Hold og din Tjener
borte fra de hovmodige, at de ikke skulle herske over
mig, da bliver jeg urokkelig og uden Skyld for store
Overtrædelser. Lad min Munds Ord og mit Hjertes
Betænkning være til Behag for dit Ansigt, Herre, min
Klippe og min Genløser!

20 Til Sangmesteren; en Psalme af David. **2** Herren
bønhøre dig paa Nødens Dag! Jakobs Guds Navn
ophøje dig! **3** Han sende dig Hjælp fra Helligdommen
og understøtte dig fra Zion! **4** Han ihukomme alle dine
Madofre, og dit Brændoffer finde han fedt! (Sela) **5** Han
give dig efter dit Hjerte og opfylde alle dine Anslag! **6**
Saa ville vi synge om din Frelse og i vor Guds Navn
oprejse Banner; Herren opfylde alle dine Begæringer!
7 Nu ved jeg, at Herren frelser sin Salvede, han vil
bønhøre ham fra sin hellige Himmel; ved hans frelsende
højre Haands vældige Gerninger. **8** Disse forlade sig
paa Vogne og disse paa Heste; men vi ville prise
Herren vor Guds Navn. **9** De have maattet bøje sig og
ere faldne; men vi staa og holde os oprejste. Frels,
Herre! Kongen bønhøre os den Dag, vi raabe!

21 Til Sangmesteren; en Psalme af David. **2** Herre!
Kongen glæder sig i din Kraft, og hvor saare
fryder han sig ved din Frelse! **3** Du har givet ham
hans Hjertes Begæring og ikke nægtet ham det, hans
Læber ønskede. (Sela) **4** Thi du kommer ham i Møde
med Velsignelser af godt, du sætter en Krone af Guld
paa hans Hoved. **5** Han begærede Liv af dig, du gav
ham det, et langt Levned, evindelig og altid. **6** Han
har stor Ære ved din Frelse; du lægger Majestæt og
Hæder paa ham. **7** Thi du sætter ham til Velsignelser
altid, du fryder ham med Glæde for dit Ansigt. **8** Thi
Kongen forlader sig paa Herren, og ved den Højestes
Miskundhed skal han ikke rokkes. **9** Din Haand skal
finde alle dine Fjender; din højre Haand skal finde
dine Avindsmænd. **10** Du skal stille dem som for en
gloende Ovn, naar du viser dit Ansigt; Herren skal
opsluge dem i sin Vrede, og Ild skal fortære dem. **11**
Du skal udslette deres Frugt af Jorden og deres Sæd
iblandt Menneskens Børn. **12** Thi de paaførte dig ondt;
de udtænkte Anslag, men de kunde ikke fuldkomme
det. **13** Thi du skal gøre, at de fly; du sigter med dine
Buestrenge imod deres Ansigt. Herre! ophøj dig i din
Kraft; vi ville synge og love din Magt.

22 Til Sangmesteren; til „Morgenrødens Hind"; en
Psalme af David. **2** Min Gud, min Gud! hvorfor
har du forladt mig, du er fjern fra min Frelse, fra mit
Klageskrig. **3** Min Gud! jeg raaber om Dagen, og du
svarer ikke; og om Natten, og jeg kan ikke være stille. **4**
Men du er hellig, du, som bor iblandt Israels Lovsange!
5 Vore Fædre forlode sig paa dig; de forlode sig paa
dig, og du friede dem. **6** Til dig raabte de og frelstes;
de forlode sig paa dig, og bleve ikke beskæmmede.
7 Men jeg er en Orm og ikke en Mand, Menneskens
Spot og Folks Foragt. **8** Alle de, som se mig, spotte
mig; de vrænge Mund, de ryste med Hovedet: **9** „Vælt
det paa Herren, han befri ham; han redde ham, efterdi
han har Lyst til ham"! **10** Du er dog den, som drog mig
af Moders Liv, du lod mig hvile trygt ved min Moders
Bryster. **11** Paa dig er jeg kastet fra Moders Liv af; du
er min Gud fra min Moders Skød. **12** Vær ikke langt fra
mig, thi Angest er nær; thi der er ingen Hjælper. **13**
Mange Øksne have omgivet mig; Basans Tyre have
omringet mig. **14** De oplode deres Gab imod mig som
en Løve, der river og brøler. **15** Jeg er udøst som Vand,
og alle mine Ben adskille sig; mit Hjerte er som Voks,

det smelter midt i mit Liv. 16 Min Kraft er tørret som
et Potteskaar, min Tunge hænger ved mine Gummer,
og du lægger mig ned i Dødens Støv. 17 Thi Hunde
have omgivet mig; de ondes Hob har omringet mig;
de have gennemboret mine Hænder og mine Fødder.
18 Jeg kan tælle alle mine Ben; de se til, de se paa
mig. 19 De dele mine Klæder imellem sig og kaste Lod
om mit Klædebon. 20 Men du, Herre, vær ikke langt
borte! min Styrke, skynd dig at hjælpe mig! 21 Red
min Sjæl fra Sværdet, min eneste fra Hundes Vold! 22
Frels mig fra Løvens Gab og fra Enhjørningens Horn!
Du har bønhørt mig. 23 Jeg vil forkynde dit Navn for
mine Brødre, midt i Forsamlingen vil jeg love dig. 24 I,
som frygte Herren, lover ham! al Jakobs Sæd, ærer
ham! og bæver for ham, al Israels Sæd! 25 Thi han
har ikke foragtet og ej havt Vederstyggelighed for den
elendiges Elendighed og ikke skjult sit Ansigt for ham;
men der han raabte til ham, hørte han det. 26 Fra
dig begynder min Lovsang i en stor Forsamling; jeg
vil betale mine Løfter i Paasyn af dem, som frygte
ham. 27 De sagtmodige skulle æde og mættes, Herren
skal prises af dem, som søge ham; eders Hjerter leve
altid! 28 Alle Verdens Ender skulle komme det i Hu og
omvende sig til Herren; og alle Hedningernes Slægter
skulle tilbede for dit Ansigt. 29 Thi Riget hører Herren
til, og han hersker over Hedningerne. 30 Alle mægtige
paa Jorden skulle æde og tilbede; for ham skulle alle
de bøje sig, som sank i Muld, og den, som ikke kunde
holde sin Sjæl i Live. 31 Efterkommerne skulle tjene
ham; der skal fortælles om Herren til Efterslægten. De
skulle komme og forkynde hans Retfærdighed for det
Folk, som bliver født; thi han har gjort det.

23 En Psalme af David. Herren er min Hyrde, mig
skal intet fattes. 2 Han lader mig ligge i skønne
Græsgange; han leder mig til de stille rindende Vande.
3 Han vederkvæger min Sjæl; han fører mig paa
Retfærdigheds Veje for sit Navns Skyld. 4 Naar jeg end
skal vandre i Dødens Skygges Dal, vil jeg ikke frygte
for ondt, thi du er med mig; din Kæp og din Stav, de
skulle trøste mig. 5 Du bereder et Bord for mig over
for mine Fjender; du har salvet mit Hoved med Olie,
mit Bæger flyder over. 6 Ikkun godt og Miskundhed
skal følge mig alle mine Livsdage, og jeg skal blive i
Herrens Hus igennem lange Tider.

24 En Psalme af David. Herrens er Jorden og dens
Fylde, Jorderige og de, der bo derpaa. 2 Thi han
grundfæstede den paa Havene og gjorde den fast over
Strømmene. 3 Hvo skal gaa op paa Herrens Bjerg?
hvo skal staa paa hans hellige Sted? 4 Den, som har
uskyldige Hænder og er ren af Hjertet; den, som ikke
har sat sin Hu til Løgn og ej svoret svigeligt. 5 Han skal
annamme Velsignelse fra Herren og Retfærdighed fra
sin Frelses Gud. 6 Dette er den Slægt, som spørger
efter ham, de, som søge dit Ansigt, Jakobs Børn.
(Sela) 7 I Porte, opløfter eders Hoveder, ja, opløfter
eden, I evige Døre, at Ærens Konge kan drage ind!
8 Hvo er denne Ærens Konge? Herren, stærk og
mægtig, Herren, mægtig i Strid. 9 I Porte, opløfter eders
Hoveder, ja opløfter eder, I evige Døre, at Ærens Konge
kan drage ind! 10 Hvo er han, den Ærens Konge?
Herren Zebaoth, han er Ærens Konge. (Sela)

25 En Psalme af David. Til dig, Herre! opløfter jeg
min Sjæl. 2 Jeg forlader mig paa dig, min Gud!
lad mig ikke beskæmmes, at mine Fjender ikke skulle
fryde sig over mig. 3 Ja, ingen, som bier efter dig,
skal beskæmmes; beskæmmes skulle de, som handle
troløst uden Aarsag. 4 Herre! lad mig kende dine
Veje, lær mig dine Stier. 5 Gør, at jeg gaar frem i din
Sandhed, og lær mig den; thi du er min Frelses Gud,
jeg bier efter dig den ganske Dag. 6 Herre! kom din
Barmhjertighed og din Miskundhed i Hu; thi de have
været fra Evighed. 7 Kom ikke mine Ungdoms Synder
eller mine Overtrædelser i Hu; men kom du mig i Hu
efter din Miskundhed for din Godheds Skyld, Herre!
8 Herren er god og oprigtig, derfor underviser han
Syndere om Vejen. 9 Han skal gøre, at de ydmygede
komme til Ret, og han skal lære de ydmygede sin Vej.
10 Alle Herrens Stier ere Miskundhed og Sandhed for
dem, som bevare hans Pagt og hans Vidnesbyrd. 11 For
dit Navns Skyld, Herre, forlad mig dog min Misgerning;
thi den er stor. 12 Hvo er den Mand, som frygter
Herren? han skal undervise ham om den Vej, som han
skal udvælge. 13 Hans Sjæl skal bo i Lyksalighed, og
hans Sæd skal arve Landet. 14 Herrens Omgang er
med dem, som frygte ham, og hans Pagt er med dem,
til at lade dem kende den. 15 Mine Øjne ere stedse til
Herren; thi han skal drage mine Fødder ud af Garnet.
16 Vend dit Ansigt til mig og vær mig naadig; thi jeg er
enlig og elendig. 17 Mit Hjertes Ængstelser have vidt
udbredt sig; før mig ud af mine Trængsler! 18 Se hen til
min Elendighed og min Møje, og forlad mig alle mine
Synder! 19 Se hen til mine Fjender, thi de ere mange;
og de hade mig med uretfærdigt Had. 20 Bevar min
Sjæl og red mig, at jeg ikke beskæmmes, thi jeg tror
paa dig. 21 Lad Retsindighed og Oprigtighed bevare
mig; thi jeg bier efter dig. 22 Forløs, o Gud, Israel af al
dets Nød!

26 Af David. Herre! skaf mig Ret, thi jeg har vandret i
min Uskyldighed; og jeg forlader mig paa Herren,
jeg skal ikke snuble. 2 Prøv mig, Herre! og forsøg mig,
lutre mine Nyrer og mit Hjerte; 3 thi din Miskundhed
er for mine Øjne, og jeg vandrer i din Sandhed. 4
Jeg sidder ikke hos falske Folk og kommer ikke hos

underfundige. 5 Jeg hader de ondes Forsamling og
sidder ikke hos de ugudelige. 6 Jeg tor mine Hænder i
Uskyldighed og holder mig omkring dit Alter, Herre! 7
for at lade mig høre med Taksigelses Røst og for at
fortælle alle dine underfulde Gerninger. 8 Herre! jeg
elsker dit Hus's Bolig og din Æres Tabernakels Sted. 9
Bortryk ikke min Sjæl med Syndere, eller mit Liv med
blodgerrige Folk, 10 i hvis Hænder der er Skændsel,
og hvis højre Haand er fuld af Skænk. 11 Men jeg
vil vandre i min Uskyldighed; forløs mig og vær mig
naadig! 12 Min Fod staar paa det jævne; i Forsamlinger
vil jeg love Herren.

27 Af David. Herren er mit Lys og min Frelse, for
hvem skal jeg frygte? Herren er mit Livs Værn,
for hvem skal jeg ræddes? 2 Der de onde kom frem
imod mig for at æde mit Kød, mine Modstandere og
mine Fjender, da snublede de og faldt. 3 Dersom en
Hær vilde lejre sig imod mig, da skal mit Hjerte ikke
frygte; dersom en Krig rejses imod mig, da er jeg dog
trøstig. 4 Een Ting har jeg begæret af Herren, den
vil jeg søge efter; at jeg maa bo i Herrens Hus alle
mine Livsdage for at beskue Herrens Livsalighed og at
grunde i hans Tempel. 5 Thi han skal gemme mig i
sin Hytte paa den onde Dag; han skal skjule mig i sit
Pauluns Skjul, han skal ophøje mig paa en Klippe. 6
Og nu hæver mit Hoved sig over mine Fjender, som
ere trindt omkring mig, og jeg vil ofre ham Ofre med
Frydeklang i hans Paulun; jeg vil synge og lege for
Herren. 7 Herre! hør min Røst, naar jeg raaber, og
vær mig naadig og bønhør mig! 8 Til dig sagde mit
Hjerte, der du sagde: „Søger mit Ansigt", jeg søger dit
Ansigt, Herre! 9 Skjul ikke dit Ansigt for mig, forskyd
ikke din Tjener i Vrede; du har været min Hjælp, opgiv
mig ikke og forlad mig ikke, min Frelses Gud! 10 Thi
min Fader og min Moder forlode mig; men Herren tager
mig op. 11 Herre! lær mig din Vej og led mig paa den
jævne Sti, for mine Fjenders Skyld. 12 Giv mig ikke i
mine Fjenders Vold; thi falske Vidner og de, som aande
Uretfærdighed, opstode imod mig. 13 Havde jeg ikke
troet, at jeg skulde se Herrens Godhed i de levendes
Land —! 14 Bi efter Herren, vær frimodig, og han skal
styrke dit Hjerte; ja, bi efter Herren!

28 Af David. Herre! til dig vil jeg raabe; min Klippe!
vær ikke tavs imod mig, at du ikke holder dig stille
imod mig, og jeg bliver lig dem, som fare ned i Graven.
2 Hør mine ydmyge Begæringers Røst, naar jeg raaber
til dig, naar jeg opløfter mine Hænder til dit hellige
Kor. 3 Bortriv mig ikke med de ugudelige og med dem,
som gøre Uret, dem, som tale Fred med deres Næste,
enddog der er ondt i deres Hjerte. 4 Giv dem efter
deres Gerning og efter deres Idrætters Ondskab; giv
dem efter deres Hænders Gerning, betal dem, hvad de
have fortjent. 5 Thi de agte ikke paa Herrens Værk, ej
heller paa hans Hænders Gerning; han skal nedbryde
dem og ikke bygge dem op. 6 Lovet være Herren; thi
han har hørt mine ydmyge Begæringers Røst. 7 Herren
er min Styrke og mit Skjold, mit Hjerte har forladt sig
paa ham, og jeg er bleven hjulpen; og mit Hjerte fryder
sig, og jeg vil takke ham med min Sang. 8 Herren er
deres Styrke, og han er sin Salvedes Værn til Frelse. 9
Frels dit Folk og velsign din Arv og fød dem og ophøj
dem indtil evig Tid.

29 Giver Herren, I Guds Børn! giver Herren Ære og
Styrke. 2 Giver Herren hans Navns Ære, tilbeder
for Herren i hellig Prydelse. 3 Herrens Røst er over
Vandene; Ærens Gud tordner; Herren er over de store
Vande. 4 Herrens Røst er med Kraft; Herrens Røst er
med Herlighed. 5 Herrens Røst sønderbryder Cedre, og
Herren har sønderbrudt Libanons Cedre. 6 Og han gør,
at de springe som en Kalv, Libanon og Sirjon som en
ung Enhjørning. 7 Herrens Røst slaar ned med Ildsluer.
8 Herrens Røst gør, at Ørken bæver; Herren gør, at
Kades's Ørk bæver. 9 Herrens Røst bringer Hinder til
at føde og blotter Skovene; men i hans Tempel siger
enhver: „Ære!" 10 Herren har siddet ved Syndfloden, og
Herren sidder, en Konge evindelig. 11 Herren skal give
sit Folk Kraft; Herren skal velsigne sit Folk i Freden.

30 En Psalme, en Sang ved Husets Indvielse; af
David. Herre! jeg vil ophøje dig; thi du har draget
mig op, og du lod ikke mine Fjender glædes over mig.
2 Herre, min Gud! jeg raabte til dig, og du helbredede
mig. 3 Herre! du førte min Sjæl op fra de døde, du
lod mig leve, at jeg ikke for ned i Hulen. **(Sheol h7585)**
4 Synger for Herren, I hans hellige! og priser hans
Helligheds Ihukommelse. 5 Thi et Øjeblik varer hans
Vrede, men hans Naade Livet igennem; om Aftenen
gæster os Graad, men om Morgenen Frydeskrig. 6 Og
jeg sagde i min Tryghed: Jeg skal ikke rokkes evindelig.
7 Herre! i din Naade havde du befæstet mit Bjerg; du
skjulte dit Ansigt, da blev jeg forfærdet. 8 Til dig, Herre!
vil jeg raabe, og til Herren vil jeg bede ydmygeligt.
9 Hvad Vinding er der i mit Blod, at jeg farer ned til
Graven? Kan Støv takke dig? Kan det forkynde din
Sandhed? 10 Herre! hør, og vær mig naadig; Herre!
vær min Hjælper. 11 Du har omskiftet min Sorg til Dans
for mig; du har løst min Sæk og bundet op om mig med
Glæde, 12 at min Ære maa lovsynge dig og ikke tie;
Herre, min Gud! evindelig vil jeg takke dig.

31 Til Sangmesteren; en Psalme af David. Herre! jeg
tror paa dig, lad mig ikke beskæmmes evindelig;
udfri mig ved din Retfærdighed. 2 Bøj dit Øre til mig,
red mig hastelig; vær mig en fast Klippe, en sikker

Borg til at frelse mig. 3 Thi du er min Klippe og min
Befæstning, og for dit Navns Skyld vil du lede mig
og føre mig. 4 Du vil udføre mig af Garnet, som de
have skjult for mig; thi du er min Styrke. 5 I din Haand
befaler jeg min Aand; du forløste mig, Herre, du sande
Gud! 6 Jeg hader dem, som tage Vare paa Løgnens
Gøglebilleder; men paa Herren forlader jeg mig. 7 Jeg
vil fryde mig og være glad ved din Miskundhed; thi du
har set min Elendighed, du har kendt min Sjæleangest.
8 Du overantvordede mig ikke i Fjendens Haand; du lod
mine Fødder staa paa et vidt Rum. 9 Herre! vær mig
naadig, thi jeg er angest; hentæret af Sorg er mit Øje,
min Sjæl og min Krop. 10 Thi mit Liv er svundet hen i
Bedrøvelse og mine Aar i Suk; min Kraft er brudt for
min Misgernings Skyld, og mine Ben ere hentørrede.
11 Ved alle mine Fjender er jeg bleven til Spot, og det
i rigt Maal for mine Naboer og til Forskrækkelse for
mine Kyndinge; de, som saa mig udenfor, flyede fra
mig. 12 Jeg blev glemt, ude af Sinde som en død,
jeg var som et Kar, der gaar tabt. 13 Thi jeg hørte
manges Bagtalelse, der var Rædsel trindt omkring;
idet de raadsloge sammen over mig, tænkte de at
tage Livet af mig. 14 Men jeg forlader mig paa dig,
Herre! jeg sagde: Du er min Gud. 15 Mine Tider ere i
din Haand; red mig fra mine Fjenders Haand og fra
dem, som forfølge mig. 16 Lad dit Ansigt lyse over din
Tjener; frels mig ved din Miskundhed. 17 Herre! lad
mig ikke beskæmmes, thi jeg har kaldt paa dig; lad de
ugudelige beskæmmes, lad dem tie i Dødsriget. (Sheol
h7585) 18 Lad de falske Læber blive stumme, som tale
frækt i Hovmod og Foragt imod den retfærdige. 19
Hvor stor er din Godhed, som du har gemt for dem,
som dig frygte, hvilken du har udvist imod dem, som tro
paa dig, for Menneskens Børn. 20 Du vil skjule dem i
dit Ansigts Skjul for Menneskers Sammensværgelser;
du vil gemme dem i en Hytte for Tungers Kiv. 21
Lovet være Herren! thi han har underligt bevist sin
Miskundhed imod mig i en fast Stad. 22 Og jeg sagde,
der jeg var forfærdet: Jeg er udryddet fra dine Øjne;
men du hørte mine ydmyge Begæringers Røst, da
jeg raabte til dig. 23 Elsker Herren, alle hans hellige!
Herren bevarer de trofaste og betaler i Overmaal ham,
som øver Hovmod. 24 Værer frimodige, og han skal
styrke eders Hjerte, alle I, som haabe paa Herren!

32 Salig er den, hvis Overtrædelse er forladt, hvis
Synd er skjult. 2 Saligt er det Menneske, hvem
Herren ikke tilregner Skyld, og i hvis Aand der ikke
er Svig. 3 Der jeg vilde tie, hentæredes mine Ben
under min Jamren den ganske Dag. 4 Thi din Haand
laa Dag og Nat svar paa mig; min Livskraft svandt
hen i Sommerens Tørhed. (Sela) 5 Jeg bekendte min
Synd for dig og skjulte ikke min Misgerning, jeg sagde:
„Jeg vil bekende mine Overtrædelser for Herren", du
forlod mig min Syndeskyld. (Sela) 6 Derfor skal hver
hellig bede til dig til den Stund, du findes; komme store
Vandskyl, skulle de ikke naa til ham. 7 Du er mit Skjul,
du bevarer mig for Angest; med Frelsens Jubel omgiver
du mig. (Sela) 8 Jeg vil undervise dig og lære dig den
Vej, som du skal gaa; jeg vil raade dig ved mit Øje. 9
Værer ikke som Hest og Mule, der ikke have Forstand,
hvis Prydelse er Tømme og Bidsel til at tvinge dem,
naar de ikke ville komme nær til dig. 10 Den ugudelige
har mange Smerter; men den, som forlader sig paa
Herren, omgiver han med Miskundhed. 11 Glæder eder
i Herren og fryder eder, I retfærdige! og synger med
Fryd alle I, som ere oprigtige i Hjertet!

33 Synger med Fryd, I retfærdige, i Herren! Lovsang
sømmer sig for de oprigtige. 2 Takker Herren med
Harpe; og leger for ham paa Psaltre med ti Strenge. 3
Synger ham en ny Sang, leger lifligt paa Strengeleg
med Frydeklang. 4 Thi Herrens Ord er ret, og al
hans Gerning er trofast. 5 Han elsker Retfærdighed
og Dom; Jorden er fuld af Herrens Miskundhed. 6
Himlene ere gjorte ved Herrens Ord og al deres Hær
ved hans Munds Aande. 7 Han holder Vandet sammen
i Havet som en Dynge; han lægger de dybe Vande i
Forraadskamre. 8 Al Jorden frygte Herren! alle Verdens
Indbyggere bæve for ham! 9 Thi han talte, og det
skete; han bød, saa stod det der. 10 Herren gjorde
Hedningernes Raad til intet, han forstyrrede Folkenes
Tanker. 11 Herrens Raad bestaar evindelig, hans
Hjertes Tanker fra Slægt til Slægt. 12 Saligt er det
Folk, hvis Gud Herren er, det Folk, som han udvalgte
sig til Arv. 13 Herren skuede ud fra Himmelen, han
saa alle Menneskens Børn. 14 Han saa ned fra sit
Højsæde til alle Jordens Indbyggere. 15 Han er den,
som danner deres Hjerter til Hobe, som agter paa alle
deres Gerninger. 16 En Konge frelses ikke ved stor
Magt, en vældig fries ikke ved stor Kraft. 17 Hesten
slaar fejl til Frelse og kan ikke redde ved sin store
Styrke. 18 Se, Herrens Øje er til dem, som ham frygte,
som haabe paa hans Miskundhed, 19 for at fri deres
Sjæl fra Død og holde dem i Live i Hungersnøden. 20
Vor Sjæl bier efter Herren, han er vor Hjælp og vort
Skjold. 21 Thi i ham glædes vort Hjerte; thi vi forlade os
paa hans hellige Navn. 22 Herre! din Miskundhed være
over os, ligesom vi haabe paa dig!

34 Af David; der han anstillede sig afsindig for
Abimeleks Ansigt, og denne uddrev ham, og han
gik bort. 2 Jeg vil love Herren til hver Tid; hans Pris skal
altid være i min Mund. 3 Min Sjæl skal rose sig i Herren;
de sagtmodige skulle høre det og glæde sig. 4 Lover
Herren storlig med mig og lader os tilsammen ophøje

hans Navn. 5 Jeg søgte Herren, og han bønhørte
mig og friede mig af al min Frygt. 6 De saa til ham
og oplivedes, og deres Ansigt skal ingenlunde blive
beskæmmet. 7 Denne elendige raabte, og Herren hørte
og frelste ham af alle hans Angester. 8 Herrens Engel
lejrer sig trindt omkring dem, som frygte ham, og frier
dem. 9 Smager og ser, at Herren er god; salig den
Mand, som forlader sig paa ham. 10 Frygter Herren,
I hans hellige! thi de, som frygte ham, have ingen
Mangel. 11 De unge Løver lide Nød og hungre; men de,
som søge Herren, skulle ikke have Mangel paa noget
godt. 12 Kommer, I Børn! hører mig; jeg vil lære eder
Herrens Frygt. 13 Hvo er den Mand, som har Lyst til
Livet, som ønsker sig Dage for at se godt? 14 Bevar din
Tunge fra ondt og dine Læber fra at tale Svig. 15 Vig
fra ondt, og gør godt; søg Fred, og tragt efter den! 16
Herrens Øjne ere vendte til de retfærdige og hans Øren
til deres Raab. 17 Herrens Ansigt er imod dem, som
gøre ondt, for at udrydde deres Ihukommelse af Jorden.
18 Hine raabte, og Herren hørte, og han friede dem af
alle deres Angester. 19 Herren er nær hos dem, som
have et sønderbrudt Hjerte, og han vil frelse dem, som
have en sønderknust Aand. 20 Mange Genvordigheder
vederfares den letfærdige; men Herren skal udfri ham
af dem alle sammen, 21 Han bevarer alle hans Ben;
ikke et af dem skal blive sønderbrudt. 22 Ulykken skal
dræbe den ugudelige, og de, som hade den retfærdige,
skulle dømmes skyldige. Herren forløser sine Tjeneres
Sjæl; og alle de, som forlade sig paa ham, skulle ikke
dømmes skyldige.

35 Af David. Herre! træt med dem, som trætte med
mig; strid imod dem, som stride imod mig. 2 Grib
Skjold og Værge, og staa op at hjælpe mig. 3 Tag
Spydet frem og afskær Vejen for mine Forfølgere; sig
til min Sjæl: Jeg er din Frelse. 4 Lad dem, som søge
efter mit Liv, blues og blive til Skamme; lad dem, som
ville mig ondt, vige tilbage og blive beskæmmede. 5
Lad dem blive som Avner for Vejret, og Herrens Engel
støde dem bort. 6 Lad deres Vej blive mørk og slibrig,
og Herrens Engel forfølge dem. 7 Thi de skjulte uden
Skel deres Garn imod mig i en Grube, de grove en
Grav for min Sjæl uden Skel. 8 Lad Ødelæggelse
komme over dem, uden at de vente det; og lad deres
Garn, som de skjulte, fange dem, lad dem falde deri til
Ødelæggelse. 9 Men min Sjæl skal glæde sig i Herren,
den skal fryde sig i hans Frelse. 10 Alle mine Ben
skulle sige: Herre! hvo er som du? du, som frier en
elendig fra den, som er ham for stærk, ja, en elendig
og fattig fra den, som udplyndrer ham. 11 Der staa
træske Vidner op, de affordre mig det, som jeg ikke
ved. 12 De betale mig ondt for godt, min Sjæl føler
sig forladt. 13 Men der de vare syge, iførte jeg mig
Sæk, jeg plagede min Sjæl med Faste, og jeg bad med
Hovedet sænket mod min Barm. 14 Jeg omgikkes med
ham, som han havde været min Ven og Broder; jeg gik
i Sørgeklæder og var nedbøjet som en, der sørger for
sin Moder. 15 Men da jeg kom til at halte, glædede de
sig og flokkedes; Uslinger flokkedes om mig, og jeg
vidste af intet; de sønderslede og tav ikke. 16 Iblandt
vanhellige og frække Spottere skare de Tænder imod
mig. 17 Herre! hvor længe vil du se til? udfri min Sjæl
fra deres Ødelæggelse, min eneste fra de unge Løver.
18 Jeg vil takke dig i en stor Forsamling, jeg vil love
dig iblandt et talrigt Folk. 19 Lad dem, som ere mine
Fjender uden Skel, ikke glædes over mig, eller dem,
som hade mig uforskyldt, give Vink med Øjnene. 20 Thi
de tale ikke Fred; men imod de stille i Landet optænke
de svigefulde Anslag. 21 Og de lode deres Mund vidt
op imod mig; de sagde: Ha, ha! vort Øje har set det. 22
Herre! du har set det; ti ikke, Herre! vær ikke langt fra
mig. 23 Vaagn op og vær vaagen for min Ret, for min
Sag, min Gud og min Herre! 24 Herre, min Gud! døm
mig efter din Retfærdighed, og lad dem ikke glæde
sig over mig, 25 at de ikke skulle sige i deres Hjerte:
„Ha, ha! det var vor Lyst!" Lad dem ikke sige: „Vi have
opslugt ham!" 26 Lad dem, som glæde sig ved min
Ulykke, til Hobe blues og blive til Skamme; lad dem,
som gøre sig store imod mig, klædes med Skam og
Skændsel. 27 Lad dem frydes og glædes, som have
Lyst til min Retfærdighed, og lad dem altid sige: Herren
bør storlig loves, han, som har Lyst til sin Tjeners Fred.
28 Saa skal min Tunge tale om din Retfærdighed, om
din Pris den ganske Dag.

36 Til Sangmesteren; af David, Herrens Tjener. 2
Den ugudeliges Overtrædelser sige mig inden i
mit Hjerte: Der er ikke Guds Frygt for hans Øjne. 3 Thi
han smigrer for sig selv i sine Øjne, med Hensyn til,
at hans Misgerning skulde blive fundet og hadet. 4
Hans Munds Ord ere Uret og Svig; han har ladet af
at handle viselig, at gøre godt. 5 Han optænker Uret
paa sit Leje; han stiller sig paa en Vej, der ikke er god,
det onde forkaster han ikke. 6 Herre! din Miskundhed
er i Himlene; din Sandhed naar til Skyerne. 7 Din
Retfærdighed er som Gudsbjerge, dine Domme som
det store Dyb; Herre! du frelser Mennesker og Dyr. 8
Gud! hvor dyrebar er din Miskundhed; og Menneskens
Børn skulle skjule sig under dine Vingers Skygge. 9
De skulle mættes af dit Hus's Fedme, og du skal give
dem at drikke af din Lifligheds Bæk. 10 Thi hos dig
er Livets Kilde; i dit Lys skulle vi se Lys. 11 Lad din
Miskundhed vare ved imod dem, som dig kende, og
din Retfærdighed imod de oprigtige af Hjertet. 12 Lad
den hovmodiges Fod ikke komme over mig og de
ugudeliges Haand ikke bortstøde mig. Hist faldt de,

som gjorde Uret; de bleve nedstødte og kunde ikke
staa op.

37 Af David. Lad din Vrede ikke optændes imod de
onde; vær ikke nidkær imod dem, som gøre Uret;
2 thi de skulle hastelig falme som Græs, og visne som
grønne Urter. **3** Forlad dig paa Herren og gør godt; bo
i Landet og nær dig trolig; **4** og forlyst dig i Herren,
saa skal han give dig dit Hjertes Begæring. **5** Vælt din
Vej paa Herren og forlad dig paa ham, han skal gøre
det. **6** Og han skal føre din Retfærdighed frem som
Lyset og din Ret som Middagsglansen. **7** Ti for Herren
og forvent ham; lad din Vrede ikke optændes imod
den Mand, hvis Vej lykkes, imod den Mand, som øver
Underfundighed. **8** Lad af fra Vrede og lad Heftighed
fare, lad din Vrede ikke optændes, den er kun til at
gøre ondt. **9** Thi de onde skulle udryddes, men de,
som bie efter Herren, de skulle arve Landet. **10** Og
endnu et lidet, saa er den ugudelige ikke mere; og
naar du giver Agt paa hans Sted, da er han borte. **11**
Men de sagtmodige skulle arve Landet og forlyste sig
over stor Fred. **12** Den ugudelige optænker Skalkhed
imod den retfærdige og skærer Tænder imod ham.
13 Herren skal le ad ham; thi han ser, at hans Dag
er kommen. **14** De ugudelige have uddraget Sværd
og spændt deres Bue at fælde en elendig og fattig,
at tage Livet af dem, som vandre i Oprigtighed. **15**
Deres Sværd skal komme i deres eget Hjerte, og
deres Buer skulle sønderbrydes. **16** Det lidet, som den
retfærdige har, er bedre end mange ugudeliges Gods.
17 Thi de ugudeliges Arme skulle sønderbrydes; men
Herren opholder de retfærdige. **18** Herren kender de
retsindiges Dage, og deres Arv skal blive evindelig.
19 De skulle ikke beskæmmes i den onde Tid, og de
skulle mættes i Hungers Dage. **20** Thi de ugudelige
skulle omkomme, ja, Herrens Fjender, som Engenes
Pragt; de ere forsvundne, i Røg forsvundne. **21** En
ugudelig maa tage til Laans, og kan ikke betale; men
en retfærdig kan forbarme sig og giver. **22** Thi Herrens
velsignede skulle arve Landet; men hans forbandede
skulle udryddes. **23** Af Herren stadfæstes en Mands
Gang, og han vil have Velbehag til hans Vej. **24** Naar
han falder, bliver han ikke liggende; thi Herren holder
fast ved hans Haand. **25** Jeg har været ung og er
bleven gammel; men jeg har ikke set en retfærdig
forladt eller hans Sæd at søge efter Brødet. **26** Han
forbarmer sig den ganske Dag og laaner ud, og hans
Sæd skal blive til en Velsignelse. **27** Vig fra ondt, og gør
godt, saa skal du blive boende evindelig. **28** Thi Herren
elsker Ret og forlader ikke sine hellige, de ere bevarede
evindelig; men de ugudeliges Sæd er udryddet. **29** De
retfærdige skulle arve Landet og bo der evindelig. **30**
En retfærdigs Mund skal tale Visdom, og hans Tunge
skal forkynde Ret. **31** Hans Guds Lov er i hans Hjerte;
hans Trin skulle ikke glide. **32** En ugudelig lurer paa
den retfærdige og søger efter at dræbe ham. **33** Herren
skal ikke overlade ham i hans Haand og ej kende
ham skyldig, naar han dømmes. **34** Bi efter Herren og
var paa hans Vej, saa skal han ophøje dig til at arve
Landet; du skal se paa de ugudeliges Udryddelse. **35**
Jeg saa en ugudelig, en Voldsmand; han udbredte sig
som et grønt Rodskud. **36** Men han forsvandt og se,
han var ikke mere; og jeg søgte efter ham, men han
fandtes ikke. **37** Tag Vare paa den retsindige, og se
hen til den oprigtige, thi Fredens Mand har en Fremtid.
38 Men Overtrædere skulle ødelægges til Hobe; de
ugudeliges Fremtid er borte. **39** Men de retfærdiges
Frelse er af Herren, han er deres Styrke i Nødens Tid.
40 Og Herren skal hjælpe dem og udfri dem; han skal
udfri dem fra de ugudelige og frelse dem; thi de have
forladt sig paa ham.

38 En Psalme af David; til Ihukommelse. **2** Herre!
straf mig ikke i din Vrede og tugt mig ikke i din
Harme. **3** Thi dine Pile ere dybt nedtrykte i mig, og din
Haand har lagt sig paa mig. **4** Der er intet sundt paa
mit Kød for din Vredes Skyld; der er ingen Fred i mine
Ben for min Synds Skyld. **5** Thi mine Misgerninger ere
gaaede mig over Hovedet; de ere blevne mig for svare
som en svar Byrde. **6** Mine Saar lugte ilde, de ere
raadne for min Daarskabs Skyld. **7** Jeg gaar kroget, jeg
er saare nedbøjet; jeg gaar hver Dag i Sørgeklæder. **8**
Thi mine Lænder ere fulde af Skorpe, og der er intet
sundt paa mit Kød. **9** Jeg er bleven dødkold og saare
sønderknust; jeg hyler ud af mit Hjertes Uro. **10** Herre!
al min Begæring er for dig, og mit Suk er ikke skjult for
dig. **11** Mit Hjerte slaar heftigt, min Kraft har forladt mig,
og mine Øjnes Lys, endog det er svundet for mig. **12**
Mine Venner og mine Frænder holde sig i Afstand fra
min Plage, og mine nærmeste staa langt borte. **13** Og
de, som søge efter mit Liv, satte Snarer, og de, som
søge min Ulykke, førte Fordærvelsens Tale og grunde
den ganske Dag paa alle Haande Svig. **14** Men jeg er
som en døv, der ikke hører, og som en stum, der ikke
oplader sin Mund. **15** Jeg er som en Mand, der ikke
hører, og som intet Gensvar har i sin Mund. **16** Thi jeg
bier paa dig, Herre; du, Herre min Gud! vil bønhøre.
17 Thi jeg sagde: De skulle ikke glæde sig over mig;
da min Fod snublede, gjorde de sig store imod mig.
18 Thi jeg er nær ved at halte, og min Pine er stadig
for mig. **19** Thi jeg maa bekende min Misgerning, jeg
sørger over min Synd. **20** Men mine Fjender leve og
ere mægtige, og der er mange, som hade mig uden
Skel. **21** Og de, som betale ondt for godt, de staa mig
imod, fordi jeg efterjager det gode. **22** Forlad mig ikke,

Herre! min Gud, vær ikke langt fra mig! Skynd dig at
hjælpe mig, Herre, min Frelse!

39 Til Sangmesteren; til Jeduthun; en Psalme af
David. **2** Jeg sagde: Jeg vil vare paa mine Veje,
at jeg ikke skal synde med min Tunge; jeg vil vare
paa min Mund, at den holdes lukket, da den ugudelige
endnu er for mig. **3** Jeg var stum i Tavshed, jeg tav,
uden at det blev godt; og min Smerte blev oprørt. **4** Mit
Hjerte blev hedt inden i mig, under min Betænkning
optændtes en Ild; jeg talte med min Tunge. **5** Herre! lad
mig kende mit Endeligt og mine Dages Maal, hvilket
det monne være; maatte jeg kende, hvor snart jeg skal
bort. **6** Se, du har sat mine Dage som en Haandbred
og mit Livs Tid er som intet for dig; hvert Menneske
er kun idel Forfængelighed, hvor fast han end staar.
(Sela) **7** Mennesket vandrer kun som et Skyggebillede,
de gøre sig kun Uro forgæves; han samler og kan ikke
vide, hvo der skal sanke det hjem. **8** Og nu, Herre!
hvad har jeg biet efter? Min Forventning er til dig. **9**
Fri mig fra alle mine Overtrædelser, sæt mig ikke til
Spot for Daaren! **10** Jeg var stum, jeg vilde ikke oplade
min Mund; thi du har gjort det. **11** Borttag din Plage fra
mig; jeg er forgaaet ved din Haands Slag. **12** Tugter
du nogen med megen Straf for Misgerning, da bringer
du hans Herlighed til at hensmuldre ligesom Møl; alle
Mennesker ere kun Forfængelighed. (Sela) **13** Herre!
hør min Bøn og vend dine Øren til mit Raab, ti ikke til
min Graad; thi jeg er en fremmed hos dig, en Gæst
som alle mine Fædre. Se bort fra mig, at jeg maa
vederkvæges, førend jeg farer bort, og er ikke mere til.

40 Til Sangmesteren; en Psalme af David. **2** Jeg
har biet taalmodigt efter Herren, og han bøjede
sig til mig og hørte mit Raab. **3** Og han drog mig
op af en brusende Grav, af det skidne Dynd; og han
satte mine Fødder paa en Klippe, han befæstede
mine Skridt. **4** Og han lagde en ny Sang i min Mund,
en Lovsang til vor Gud; mange skulle se og frygte
og forlade sig paa Herren. **5** Salig den Mand, som
sætter sin Tillid til Herren og ikke vender sig til de
hovmodige og til dem, som bøje sig til Løgn. **6** Herre,
min Gud! du har gjort dine underfulde Ting og dine
Tanker mangfoldige imod os; ingen kan opregne dem
for dig, ellers skulde jeg kundgøre og udsige dem; de
ere flere, end man kan tælle dem. **7** Du har ikke Lyst
til Slagtoffer og Madoffer; du har aabnet mig Ørene;
du har ikke begæret Brændoffer eller Syndoffer. **8** Da
sagde jeg: Se, jeg er kommen; i Bogens Rulle er det
foreskrevet mig. **9** Jeg har Lyst til at gøre din Villie,
min Gud! og din Lov er midt i mit Inderste. **10** Jeg har
bebudet Retfærdighed i en stor Forsamling; se, jeg vil
ikke lukke mine Læber; Herre! du ved det. **11** Jeg har
ikke skjult din Retfærdighed inden i mit Hjerte, jeg har
talt om din Trofasthed og din Frelse; jeg har ikke dulgt
din Miskundhed og din Sandhed for en stor Forsamling.
12 Du, Herre! vil ikke holde din Barmhjertighed tilbage
fra mig; din Miskundhed og din Sandhed ville altid
bevare mig. **13** Thi Ulykker have omspændt mig, saa
der er intet Tal derpaa, mine Misgerninger have grebet
mig, og jeg kan ikke se; de ere flere end Haarene paa
mit Hoved, og mit Hjerte har forladt mig. **14** Herre! lad
det behage dig at udfri mig; Herre! skynd dig at hjælpe
mig. **15** Lad dem til Hobe blues og blive til Skamme,
som søge efter mit Liv for at tage det bort; lad dem
vige tilbage og forhaanes, som ville mig ondt. **16** Lad
dem forfærdes over deres egen Skændsel, dem, som
sige om mig: Ha, ha! **17** Lad dem frydes og glædes i
dig, alle som søge dig; lad dem altid sige: Herren være
storlig lovet! dem, som elske din Frelse. Men jeg er
elendig og fattig; Herren vil tænke paa mig; du er min
Hjælp og den, som udfrier mig; min Gud! tøv ikke.

41 Til Sangmesteren; en Psalme af David. **2** Salig
den, som handler forstandigt imod den ringe;
Herren skal redde ham paa den onde Dag. **3** Herren
skal bevare ham og holde ham ved Live, han skal
blive lyksalig paa Jorden; og du skal ikke give ham
hen i hans Fjenders Villie. **4** Herren skal opholde
ham paa Sygesengen; du har hjulpet ham op igen fra
hvert Sygeleje. **5** Jeg sagde: Herre! vær mig naadig,
helbred min Sjæl; thi jeg har syndet imod dig. **6** Mine
Fjender tale ondt om mig: Naar skal han dog dø og
hans Navn forgaa? **7** Og dersom een kommer at se
mig, taler han Falskhed, hans Hjerte samler paa Uret;
gaar han ud udenfor, da taler han derom. **8** Alle mine
Avindsmænd hviske sammen imod mig; de optænke
imod mig det, som er mig ondt. **9** De sige: Der hænger
en Niddingsdaad fast ved ham, og saasom han ligger,
skal han ikke staa op mere. **10** Ogsaa den Mand, som
havde Fred med mig, hvem jeg forlod mig paa, som aad
mit Brød, han opløftede sin Hæl imod mig. **11** Men du,
Herre! vær mig naadig og rejs mig op, saa vil jeg betale
dem. **12** Derpaa kender jeg, at du har Behagelighed
til mig, at min Fjende ikke skal faa Glæde over mig.
13 Men mig opholder du og sætter mig for dit Ansigt
evindelig i min Oprigtighed. Lovet være Herren, Israels
Gud, fra Evighed og indtil Evighed! Amen, ja, Amen.

42 Til Sangmesteren; en Undervisning; af Koras
Børn. **2** Ligesom en Hjort skriger efter
Vandstrømme, saa skriger min Sjæl til dig, o Gud! **3**
Min Sjæl tørster efter Gud, efter den levende Gud; naar
skal jeg dog komme og ses for Guds Ansigt? **4** Min
Graad er bleven mit Brød Dag og Nat, da man siger til
mig den ganske Dag: Hvor er din Gud? **5** Det vil jeg
komme i Hu og udøse min Sjæl i mit Inderste: At jeg
gik frem med Hoben og gik af Sted med den til Guds

Hus, med Frydeskrigs- og Taksigelsesrøst, i den Hob,
som holdt Højtid. 6 Hvorfor nedbøjer du dig, min Sjæl,
og bruser i mit Indre? bi efter Gud, thi jeg skal endnu
takke ham for Frelsen for hans Ansigt. 7 Min Gud! min
Sjæl nedbøjer sig i mit Inderste; derfor kommer jeg dig
i Hu fra Jordans Land og Hermon, fra det lille Bjerg. 8
Afgrund raaber til Afgrund efter Lyden af dine Sluser,
alle dine Brændinger og dine Bølger ere gaaede over
mig. 9 Herren skal befale sin Miskundhed om Dagen,
og om Natten skal hans Sang være hos mig, en Bøn til
mit Livs Gud. 10 Jeg vil sige til Gud, min Klippe: Hvorfor
har du glemt mig? hvorfor maa jeg gaa i Sørgeklæder,
idet Fjenden trænger mig? 11 Under Dødssmerterne i
mine Ben forhaane mine Fjender mig, idet de sige den
ganske Dag til mig: Hvor er din Gud? Hvorfor nedbøjer
du dig, min Sjæl? hvorfor bruser du i mit Indre? Bi efter
Gud; thi jeg skal endnu takke ham, mit Ansigts Frelse
og min Gud.

43 Døm mig, o Gud! og udfør min Sag imod et umildt
Folk; fra en falsk og uretfærdig Mand udfri mig! 2
Thi du er min Styrkes Gud, hvorfor har du forkastet
mig? Hvorfor skal jeg gaa i Sørgeklæder, idet Fjenden
trænger mig? 3 Send dit Lys og din Sandhed, at de
maa ledsage mig, at de maa føre mig til dit hellige Bjerg
og til dine Boliger; 4 og at jeg maa indgaa til Guds
Alter, til Gud, som er min Fryd og Glæde, og takke dig
paa Harpe, o Gud, min Gud! 5 Hvorfor nedbøjer du dig,
min Sjæl? og hvorfor bruser du i mit Indre? Bi efter
Gud; thi jeg skal endnu takke ham, mit Ansigts Frelse
og min Gud.

44 Til Sangmesteren; af Koras Børn; en
Undervisning. 2 Gud! vi have hørt det med vore
Øren, vore Fædre have fortalt os det, den Gerning du
gjorde i deres Dage, i fordums Dage. 3 Du fordrev
Hedningerne ved din Haand, men dem plantede du; du
handlede ilde med Folkene, men dem udbredte du. 4
Thi ikke ved deres Sværd indtoge de Landet, og deres
Arm hjalp dem ikke, men din højre Haand og din Arm
og dit Ansigts Lys, fordi du havde Behagelighed til dem.
5 Gud! du, ja, du er min Konge; befal Jakobs Frelse at
komme! 6 Ved dig ville vi nedstøde vore Fjender; i dit
Navn ville vi nedtræde dem, som staa op imod os. 7
Thi jeg forlader mig ikke paa min Bue, og mit Sværd
kan ikke frelse mig. 8 Men du har frelst os fra vore
Fjender, og du har beskæmmet dem, som os hadede.
9 Vi prise Gud den ganske Dag, og vi takke dit Navn
evindelig. (Sela) 10 Alligevel har du forkastet os og
ladet os beskæmmes og vil ikke drage ud med vore
Hære. 11 Du lader os vige tilbage for Modstanderen,
og de, som os hade, have gjort sig Bytte. 12 Du giver
os hen som Faar til at fortæres og har spredt os iblandt
Hedningerne. 13 Du sælger dit Folk, og det for intet,
og du fik ingen stor Pris for dem. 14 Du gør os til
Skændsel for vore Naboer, til Spot og Haan for dem,
som ere trindt omkring os. 15 Du gør os til et Ordsprog
iblandt Hedningerne, saa man ryster Hovedet over os
iblandt Folkene. 16 Min Forsmædelse er den ganske
Dag for mig, og Bluelse har bedækket mit Ansigt 17
for hans Røsts Skyld, som bespotter og forhaaner, for
Fjendens og den hævngerriges Skyld. 18 Alt dette er
kommet over os, dog have vi ikke glemt dig, og vi have
ikke handlet falskelig imod din Pagt. 19 Vort Hjerte
vendte sig ikke bort, og vor Gang bøjede ikke af fra
din Vej, 20 saa at du skulde knuse os i Dragers Bo og
skjule os med Dødens Skygge. 21 Dersom vi havde
glemt vor Guds Navn og udbredt vore Hænder til en
fremmed Gud, 22 skulde Gud da ikke udfinde det?
efterdi han kender Hjertets skjulte Tanker. 23 Men vi
blive ihjelslagne for din Skyld den ganske Dag, vi ere
regnede som Slagtefaar. 24 Vaagn op, hvorfor vil du
sove, Herre? Vaagn op, forkast os ikke evindelig! 25
Hvorfor vil du skjule dit Ansigt, glemme vor Elendighed
og vor Trængsel? 26 Thi vor Sjæl er nedbøjet i Støvet,
vor Krop hænger ved Jorden. Rejs dig til vor Hjælp og
forløs os for din Miskundheds Skyld!

45 Til Sangmesteren; til „Lillierne"; af Koras Børn; en
Undervisning; en Sang om Kærlighed. 2 Mit Hjerte
udgyder en god Tale; jeg siger: Mine Idrætter gælde
Kongen; min Tunge er en Hurtigskrivers Pen. 3 Du er
meget dejligere end Menneskens Børn, Ynde er udgydt
paa dine Læber, derfor velsignede Gud dig evindelig. 4
Bind dit Sværd ved din Side, du vældige! i din Majestæt
og din Herlighed; 5 og vær lykkelig i din Herlighed,
far frem for Sandhed og Mildhed med Retfærdighed,
og din højre Haand skal lære dig forfærdelige Ting. 6
Dine Pile ere skærpede; Folkene skulle falde under dig,
Kongens Fjenders Hjerte rammes. 7 Gud! din Trone
bliver evindelig og altid, dit Riges Spir er Rettens Spir.
8 Du elsker Retfærdighed og hader Ugudelighed; derfor
har Gud, din Gud, salvet dig med Glædens Olie fremfor
dine Medbrødre. 9 Alle dine Klæder dufte af Myrra og
Aloe og Kasia; du gaar ud af de Elfenbens Paladser fra
dem, som have glædet dig. 10 Kongedøtre ere iblandt
dine Herligheder; Dronningen staar ved din højre Haand
i Guld fra Ofir. 11 Hør, Datter! og se til og bøj dit Øre og
glem dit Folk og din Faders Hus! 12 saa skal Kongen
faa Lyst til din Skønhed; thi han er din Herre, og du
skal tilbede ham. 13 Og Tyrus's Datter skal komme
med Skænk og bede ydmygeligt for dit Ansigt: De rige
iblandt Folket. 14 Kongedatteren derinde er aldeles
herlig, hendes Klæder ere af Gyldenstykke. 15 Hun
føres frem for Kongen i stukne Klæder; Jomfruerne,
hendes Veninder, gaa efter hende, de føres ind til dig.
16 De føres frem med Glæde og Fryd, de komme i

Kongens Palads. 17 Dine Sønner skulle være i dine
Fædres Sted, dem skal du sætte til Fyrster paa den
hele Jord. Jeg vil lade dit Navn ihukommes iblandt alle
Slægter; derfor skulle Folkene love dig evindelig og
altid.

46 Til Sangmesteren; af Koras Børn; en Sang; til
Alamoth. 2 Gud er vor Tillid og Styrke, en Hjælp i
Angester, prøvet til fulde. 3 Derfor ville vi ikke frygte,
om end Jorden forandres, og Bjergene synke ned
i Havets Dyb; 4 om end Vandene deri bruse og
oprøres, Bjergene bæve for dets Vælde. (Sela) 5
Men en Strøm med sine Bække glæder Guds Stad,
Helligdommen, den Højestes Boliger. 6 Gud er midt i
den, den skal ikke rokkes; Gud skal hjælpe den, naar
Morgenen frembryder. 7 Hedningerne brusede, Rigerne
bevægedes; han udgav sin Røst, Jorden smeltedes.
8 Herren Zebaoth er med os, Jakobs Gud er vor
faste Borg. (Sela) 9 Kommer, ser Herrens Gerninger,
hvorledes han har anrettet Ødelæggelser paa Jorden.
10 Han, som kommer Krigene til at holde op indtil
Jordens Ende, sønderbryder Buen og afhugger Spydet,
opbrænder Vognene med Ild. 11 Lader af og vider, at
jeg er Gud, ophøjet iblandt Hedningerne, ophøjet paa
Jorden. Herren Zebaoth er med os, Jakobs Gud er vor
faste Borg. (Sela)

47 Til Sangmesteren; af Koras Børn; en Psalme. 2
Alle Folkeslag! klapper i Haand, jubler for Gud
med frydefuld Røst. 3 Thi Herren, den Højeste, er
forfærdelig, en stor Konge over al Jorden. 4 Han tvinger
Folkene under os, ja, Folkefærd under vore Fødder. 5
Han udvælger til os vor Arv, Jakobs Herlighed, hvem
han elsker. (Sela) 6 Gud for op med Frydeklang,
Herren med Basunes Lyd. 7 Synger for Gud, synger;
synger for vor Konge, synger Psalmer! 8 Thi Gud er al
Jordens Konge; synger en lærerig Sang! 9 Gud regerer
over Hedningerne, Gud sidder paa sin hellige Trone.
Folkenes Fyrster samles til Abrahams Guds Folk; thi
Jordens Skjolde høre Gud til, han er saare ophøjet.

48 En Sang, en Psalme af Koras Børn. 2 Herren
er stor og saare priselig, i vor Guds Stad, paa
hans hellige Bjerg. 3 Zions Bjerg hæver sig smukt, er
det ganske Lands Glæde, yderst imod Nord, den store
Konges Stad. 4 Gud i dens Paladser er kendt som en
fast Borg. 5 Thi se, Kongerne havde samlet sig; de
forsvandt til Hobe. 6 De saa, straks forundrede de sig;
de forfærdedes, de hastede bort. 7 Bævelse betog
dem der, Angest som en Kvindes, der føder. 8 Ved
Østenvejr sønderbryder du Tharsis's Skibe. 9 Ligesom
vi havde hørt, saaledes saa vi det i den Herre Zebaoths
Stad, i vor Guds Stad; Gud befæster den indtil evig Tid.
(Sela) 10 O Gud! vi tænke paa din Miskundhed midt
i dit Tempel. 11 O Gud! som dit Navn er, saa er din
Pris indtil Jordens Ender; din højre Haand er fuld af
Retfærdighed. 12 Zions Bjerg glæder sig, Judas Døtre
fryde sig for dine Dommes Skyld. 13 Gaar omkring
Zion, rundt omkring den, tæller dens Taarne! 14 Lægger
Mærke til dens Mur, betragter nøje dens Paladser, at I
kunne fortælle det for den Slægt, som kommer. Thi her
er Gud, vor Gud, evindelig og altid, han skal ledsage
os til evige Tider.

49 Til Sangmesteren; af Koras Børn; en Psalme.
Hører dette, alle Folkeslag! vender eders Øren
hid, alle Verdens Indbyggere! 2 baade ringe og høje,
rige og fattige til Hobe! 3 Min Mund udtaler Visdom og
mit Hjertes Betænkning Forstand. 4 Jeg vil bøje mit
Øre til Ordsprog; jeg vil udlægge min mørke Tale til
Harpe. 5 Hvorfor skulde jeg frygte i de onde Dage, naar
mine Efterstræberes Ondskab omgiver mig, 6 de, som
forlade sig paa deres Gods og rose sig af deres store
Rigdom? 7 Ingen Mand kan dog udløse en Broder, han
kan ikke give Gud Løsepenge for ham. 8 Thi deres
Sjæls Genløsning vil koste meget og maa i Evighed
opgives, 9 saa at han skulde kunne leve hen bestandig
uden at se Graven. 10 Thi den vil han faa at se; de vise
dø, Daaren og den ufornuftige omkomme tilsammen,
og de efterlade deres Gods til andre. 11 Deres inderste
Tanker ere, at deres Huse skulle staa evindelig, deres
Boliger fra Slægt til Slægt, de kalde deres Jorder op
efter deres Navn. 12 Dog har et Menneske, som er i
Værdighed, ikke Bestand; han bliver lig Dyrene, som
udryddes. 13 Saa gaar det dem, som ere fulde af
Selvtillid; dog love deres Efterkommere det med deres
Mund. (Sela) 14 De lægge sig i Dødsriget som Faar,
Døden skal fortære dem og de oprigtige skulle regere
over dem, naar Morgenen oprinder; og Dødsriget skal
afslide deres Skikkelse, saa at den ingen Bolig har
mere. **(Sheol h7585)** 15 Men Gud skal forløse min Sjæl
af Dødsrigets Vold, thi han antager mig. (Sela) **(Sheol
h7585)** 16 Frygt ikke, naar en Mand bliver rig, naar hans
Hus's Herlighed bliver stor; 17 thi han skal slet intet
tage med sig, naar han dør, hans Herlighed skal ikke
fare ned efter ham. 18 Skønt han velsigner sin Sjæl,
medens han lever, og man priser ham, fordi han gør sig
til gode: 19 Saa skal han dog komme til sine Fædres
Slægt; i Evighed se de ikke Lyset. 20 Et Menneske,
som er i Værdighed og ikke har Forstand, han bliver lig
Dyrene, som udryddes.

50 En Psalme af Asaf. Den Almægtige, Gud Herren
har talt og kaldet ad Jorden, fra Solens Opgang
indtil dens Nedgang. 2 Fra Zion, Skønhedens Krone,
aabenbarede Gud sig herligt. 3 Vor Gud skal komme og
ikke tie; en Ild for hans Ansigt skal fortære, og omkring
ham stormer det saare. 4 Han kalder ad Himmelen

oventil og ad Jorden for at dømme sit Folk. 5 „Samler
mig mine hellige, som have sluttet Pagt med mig ved
Offer". 6 Og Himlene kundgjorde hans Retfærdighed;
thi Gud, han er Dommer. (Sela) 7 Hør, mit Folk, og jeg
vil tale; Israel! og jeg vil vidne imod dig; jeg er Gud,
din Gud. 8 Jeg vil ikke gaa i Rette med dig for dine
Slagtofre og for dine Brændofre, som ere altid for mig.
9 Jeg vil ikke tage en Okse af dit Hus, ej heller Bukke
af dine Stalde. 10 Thi alle Dyrene i Skoven høre mig
til, Dyrene paa Bjergene i Tusindtal. 11 Jeg kender
alle Fuglene paa Bjergene, og hvad der vrimler paa
Marken, er hos mig. 12 Dersom jeg hungrede, vilde jeg
ikke sige dig det; thi Jorderige hører mig til og dets
Fylde. 13 Skulde jeg vel æde Oksers Kød eller drikke
Bukkes Blod? 14 Offer Gud Taksigelse og betal den
Højeste dine Løfter! 15 Og kald paa mig paa Nødens
Dag; jeg vil udfri dig, og du skal ære mig. 16 Men til
den ugudelige siger Gud: Hvad kommer det dig ved at
tale om mine Skikke og at tage min Pagt i din Mund, 17
da du dog hader Tugt og kaster mine Ord bag dig? 18
Dersom du ser en Tyv, da er du Ven med ham, og med
Horkarle er din Del. 19 Du skikker din Mund til ondt, og
med din Tunge digter du Svig. 20 Du sidder og taler
imod din Broder, du sætter Klik paa din Moders Søn.
21 Disse Ting har du gjort, og jeg har tiet; du har tænkt,
at jeg vel var som du; men jeg vil straffe dig og stille
det frem for dine Øjne. 22 Forstaar dog dette, I, som
have glemt Gud! at jeg ikke skal rive bort, og der ingen
er, som frier. 23 Den, som ofrer Taksigelse, han ærer
mig, og den, som agter paa Vejen, ham vil jeg lade se
Guds Frelse.

51 Til Sangmesteren; en Psalme af David, 2 der
Profeten Nathan var kommen til ham, efter at han
var gaaet ind til Bathseba. 3 Gud! vær mig naadig efter
din Miskundhed, udslet mine Overtrædelser efter din
store Barmhjertighed. 4 To mig vel af min Misgerning
og rens mig Ira min Synd; 5 thi mine Overtrædelser
kender jeg, og min Synd er altid for mig. 6 Imod dig,
imod dig alene har jeg syndet og gjort det onde for
dine Øjne, paa det du skal være retfærdig, naar du
taler, være ren, naar du dømmer. 7 Se, jeg er født i
Skyld, og min Moder har undfanget mig i Synd. 8 Se, til
Sandhed i det inderste Hjerte har du Lyst; Visdommen i
Hjertedybet lære du mig! 9 Rens mig fra Synd med
Isop, saa jeg bliver ren; to mig, saa jeg bliver hvidere
end Sne. 10 Lad mig høre Fryd og Glæde; lad de Ben
fryde sig, som du har sønderstødt. 11 Skjul dit Ansigt
for mine Synder og udslet alle mine Misgerninger! 12
Gud! skab mig et rent Hjerte og forny en stadig Aand
inden i mig. 13 Bortkast mig ikke fra dit Ansigt og tag
ikke din Helligaand fra mig! 14 Giv mig igen at glædes
over din Frelse og ophold mig med en villig Aand! 15
Saa vil jeg lære Overtrædere dine Veje, og Syndere
skulle omvende sig til dig. 16 Fri mig fra Blodskyld, Gud,
min Frelses Gud! saa skal min Tunge synge med Fryd
om din Retfærdighed. 17 Herre! oplad mine Læber,
saa skal min Mund kundgøre din Pris. 18 Thi du har
ikke Lyst til Slagtoffer, ellers vilde jeg give dig det; til
Brændoffer har du ikke Behagelighed. 19 Ofre for Gud
er en sønderbrudt Aand; et sønderbrudt og sønderstødt
Hjerte skal du, o Gud! ikke foragte. Gør vel imod Zion
efter din Velbehagelighed, byg Jerusalems Mure, da
vil du have Lyst til Retfærdigheds Ofre, Brændofre og
Helofre; da skulle de ofre Øksne paa dit Alter.

52 Til Sangmesteren; en Undervisning af David, 2
der Edomiteren Doeg kom med Underretning til
Saul og sagde til ham: David er kommen i Akimeleks
Hus. 3 Hvorfor roser du dig af Ondskab, du vældige?
Guds Miskundhed varer den ganske Dag. 4 Paa idel
Skade arbejder din Tunge, som en skærpet Ragekniv,
du, som øver Svig! 5 Du elsker ondt mere end godt,
Løgn fremfor at tale Retfærdighed. (Sela) 6 Du elsker
alle fordærvelige Ord, du svigefulde Tunge! 7 Men Gud
skal og nedbryde dig for evig Tid; han skal borttage dig
og udrydde dig af Teltet, ja, oprykke dig med Rode af
de levendes Land. (Sela) 8 Og de retfærdige skulle se
det og frygte og spotte over ham og sige: 9 Se der
den Mand, som ikke holdt Gud for sin Styrke, men
forlod sig paa sin megen Rigdom, blev stærk ved sin
Ondskab! Men jeg er som et grønt Olietræ i Guds Hus;
jeg forlader mig paa Guds Miskundhed evindelig og
altid. Jeg vil takke dig evindelig, thi du gjorde det; og
jeg vil bie efter dit Navn — thi det er godt — i Paasyn
af dine hellige.

53 Til Sangmesteren; til „Makalath"; en Undervisning
af David. 2 En Daare siger i sit Hjerte: Der er
ingen Gud; fordærvelig og vederstyggelig er deres onde
Gerning; der er ingen, som gør godt. 3 Gud saa ned
fra Himmelen paa Menneskens Børn, at se, om der
var en forstandig, nogen, som søgte Gud. 4 Enhver
er afvegen, de ere fordærvede til Hobe; der er ingen,
som gør godt, end ikke een. 5 Have de ikke kendt det,
de, som gøre Uret, som æde mit Folk, som de aade
Brød? de kalde ikke paa Gud. 6 Den Gang frygtede de
saare, hvor intet var at frygte; thi Gud spredte Benene
af dem, som lejrede sig imod dig; du gjorde dem til
Skamme, thi Gud havde forkastet dem. Gid der fra Zion
kom Frelse for Israel; naar Gud tilbagefører sit fangne
Folk, da skal Jakob fryde sig, Israel glæde sig.

54 Til Sangmesteren; med Strengeleg; en
Undervisning af David, 2 der Sifiterne kom og
sagde til Saul: Har David ikke skjult sig hos os? 3 Frels
mig, Gud! ved dit Navn og beskik mig Ret ved din Magt.

4 Gud! hør min Bøn, vend Øren til min Munds Tale. 5
Thi fremmede staa op imod mig, og Voldsmænd søge
efter mit Liv; de have ikke Gud for Øje. (Sela) 6 Se,
Gud hjælper mig; Herren er iblandt dem, som opholde
min Sjæl. 7 Han skal betale mine Fjender det onde;
udryd dem ifølge din Sandhed! Jeg vil ofre dig frivilligt
Offer; jeg vil takke dit Navn, Herre! thi det er godt. Thi
han friede mig af al Nød, og mit Øje saa sin Lyst paa
mine Fjender.

55 Til Sangmesteren; med Strengeleg; en
Undervisning af David. Gud! vend Øren til min
Bøn og skjul dig ikke for min ydmyge Begæring. 2
Giv Agt paa mig og bønhør mig; jeg vil overlade mig
til min Klage og hyle 3 over Fjendens Røst, over den
ugudeliges Undertrykkelse; thi de vælte Uret paa mig
og hade mig i Vrede. 4 Mit Hjerte er bange inden i mig,
og Dødens Rædsler ere faldne paa mig. 5 Frygt og
Bæven kom over mig, og Gru lægger sig over mig.
6 Og jeg sagde: Gid jeg havde Vinger som en Due,
da vilde jeg flyve bort og fæste Bo. 7 Se, jeg vilde
flygte langt bort; jeg vilde blive Natten over i Ørken.
(Sela) 8 Jeg vilde haste til et Tilflugtssted for mig, fra
Hvirvelvinden og Stormen. 9 Herre! opslug dem, gør
deres Tunger uens; thi jeg har set Vold og Trætte i
Staden. 10 Dag og Nat omringe de den paa dens Mure,
og Uret og Møje er inden i den. 11 Ondskab hersker
inden i den, og Bedrageri og Svig vige ikke fra dens
Gade. 12 Thi det er ikke en Fjende, som forhaaner mig,
ellers maatte jeg bære det; det er ikke min Avindsmand,
som gør sig stor over mig, ellers kunde jeg skjule mig
for ham; 13 men det er dig, et Menneske, som var min
Jævnlige, min Ven og min Kynding, 14 vi, som venligt
holdt Raad sammen, som vandrede i Guds Hus iblandt
Skaren. 15 Døden føre Forglemmelse over dem! lad
dem fare levende ned i Dødsriget; thi der er Ondskab
i deres Boliger, i deres Inderste. **(Sheol h7585)** 16 Jeg
vil raabe til Gud, og Herren skal frelse mig. 17 Jeg vil
klage og hyle Aften og Morgen og Middag, og han vil
høre min Røst. 18 Han har forløst min Sjæl i Fred fra
Striden imod mig; thi de vare i Mængde mig imod. 19
Gud skal høre og svare dem, han, der bliver evindelig
(Sela) efterdi der ingen Forandring er hos dem, og de
ikke frygte Gud. 20 Han har lagt Haand paa dem, som
havde Fred med ham; han har vanhelliget sin Pagt. 21
Hans Munds Ord ere glatte som Smør; men der er Strid
i hans Hjerte; hans Ord ere blødere end Olie, og dog
ere de dragne Sværd. 22 Kast din Sag paa Herren, og
han skal forsørge dig; han skal ikke evindelig tilstede,
at den retfærdige rokkes. 23 Men du, Gud! du skal
støde dem ned i Gravens Dyb; blodgerrige og falske
Mænd skulle ikke naa deres Dages halve Tal; men jeg
vil forlade mig paa dig.

56 Til Sangmesteren; til „den stumme Due i det
fjerne" af David; „et gyldent Smykke", der Filisterne
havde grebet ham i Gath. 2 Gud! vær mig naadig;
thi et Menneske søger at opsluge mig, Stridsmanden
trænger mig den ganske Dag. 3 Mine Fjender søge
den ganske Dag at opsluge mig; thi de ere mange,
som i Hovmod stride imod mig. 4 Paa den Dag, jeg
frygter, forlader jeg mig paa dig. 5 I Gud vil jeg prise
hans Ord; jeg forlader mig paa Gud, jeg vil ikke frygte;
hvad kan Kød gøre mig? 6 Den ganske Dag fordreje de
mine Ord; alle deres Tanker ere imod mig til det onde.
7 De holde sig sammen, de skjule sig, de tage Vare
paa mine Fodspor, ligesom de have tragtet efter mit
Liv. 8 Skulde de undkomme ved deres Uretfærdighed?
Gud! nedstød disse Folk i Vrede! 9 Du har talt mine
Landflygtighedsdage; gem mine Taarer i din Flaske;
staa de ikke i din Bog? 10 Da skulle mine Fjender
vende tilbage paa den Dag, jeg raaber; dette ved jeg,
at du er min Gud. 11 I Gud vil jeg prise Ordet; i Herren
vil jeg prise Ordet. 12 Jeg forlader mig paa Gud, jeg vil
ikke frygte; hvad skulde et Menneske gøre mig? 13
Gud! Løfter til dig hvile paa mig, med Taksigelse vil jeg
betale dig. Thi du friede min Sjæl fra Døden, ja, mine
Fødder fra Fald, at jeg skal vandre for Guds Ansigt i de
levendes Lys.

57 Til Sangmesteren; „fordærv ikke"; af David; „et
gyldent Smykke"; der han flyede fra Sauls Ansigt
i Hulen. 2 Gud! vær mig naadig, vær mig naadig; thi
min Sjæl forlader sig paa dig, og under dine Vingers
Skygge søger jeg Ly, indtil al Ulykken er gaaet over. 3
Jeg vil raabe til Gud, den Højeste, til den Gud, som
udfører min Sag. 4 Han skal sende fra Himmelen og
frelse mig; den, som vilde opsluge mig, haaner. (Sela)
Gud skal sende sin Miskundhed og sin Sandhed. 5
Min Sjæl er iblandt Løver, jeg maa ligge imellem dem,
som sprude Ild, Menneskens Børn, hvis Tænder ere
Spyd og Pile, og hvis Tunge er et skarpt Sværd. 6
Gud! ophøj dig over Himlene, din Ære være over al
Jorden! 7 De stillede Garn for mine Trin, min Sjæl
nedbøjede sig; de grove en Grav for mit Ansigt, de faldt
selv midt i den. (Sela) 8 Gud! mit Hjerte er trøstigt, mit
Hjerte er trøstigt; jeg vil synge og lege paa Harpe. 9
Vaagn op, min Ære! vaagn op, Psalter og Harpe! jeg
vil vække Morgenrøden. 10 Herre! jeg vil takke dig
iblandt Folkene; jeg vil lege paa Harpe for dig iblandt
Folkestammer. 11 Thi din Miskundhed er stor indtil
Himlene og din Sandhed indtil Skyerne. Gud! ophøj dig
over Himlene, din Ære være over al Jorden.

58 Til Sangmesteren; „fordærv ikke"; af David; „et
gyldent Smykke". 2 Mon I virkelig, ved at være
stumme, tale Retfærdighed, dømme Retvished, I
Menneskens Børn? 3 Nej, I øve Uretfærdigheder i

Hjertet; I veje eders Hænders Voldsdaad ud i Landet.
4 De ugudelige ere affaldne fra Moders Liv af; de,
som tale Løgn, fore vild fra Moders Skød. 5 De have
Gift lig en Slanges Gift; de ere som en døv Øgle, der
stopper sit Øre, 6 at den ikke skal høre paa deres
Røst, som besværge, paa Manerens, som er udlært til
at mane. 7 Gud! bryd deres Tænder i deres Mund;
Herre! knus de unge Løvers Kindtænder! 8 Lad dem
henfly de som Vand, der løber bort; naar en skyder
med sine Pile, da være disse som sløvede! 9 Lad dem
være som en Snegl, der opløses, idet den gaar, som
en Kvindes utidige Foster, som de, der ikke have set
Solen. 10 Førend eders Gryder kunne fornemme Ilden
af Tornebusken, skal Stormen hvirvle det bort, hvad
enten det er frisk eller i Brand. 11 Den retfærdige skal
glæde sig, fordi han har set Hævnen; han skal to sine
Trin i den ugudeliges Blod. Og Mennesker skulle sige:
Den retfærdige har dog Frugt; der er dog en Gud, som
dømmer paa Jorden.

59 Til Sangmesteren; „fordærv ikke"; af David; „et
gyldent Smykke"; der Saul sendte hen, og de
toge Vare paa Huset for at slaa ham ihjel. 2 Min Gud!
fri mig fra mine Fjender, sæt mig paa et højt Sted imod
dem, som staa op imod mig. 3 Fri mig fra dem, som
gøre Uret, og frels mig fra blodgerrige Mænd! 4 Thi
se, de lure efter min Sjæl, de stærke holde sammen
imod mig, uden min Overtrædelse og uden min Synd, o
Herre! 5 Uden min Skyld storme de frem og stille sig
op; vaagn op at møde mig og se til! 6 Ja, du, Herre,
Gud Zebaoth! Israels Gud, vaagn op at hjemsøge
alle Hedningerne! vær ingen naadig af alle de troløse
Niddinger! (Sela) 7 De komme igen imod Aftenen, de
tude som Hunde og løbe omkring i Staden. 8 Se, de
udgyde Ord af deres Mund, der er Sværd paa deres
Læber; thi „hvo hører det?" 9 Men du, Herre! du ler
ad dem, du spotter alle Hedningerne. 10 Imod hans
Styrke vil jeg vogte paa dig, thi Gud er min Befæstning.
11 Gud, som beviser mig Miskundhed, skal komme
mig i Møde; Gud skal lade mig se med Lyst paa mine
Fjender. 12 Slaa dem ikke ihjel, at mit Folk ikke skal
glemme det; lad dem vanke hid og did for din Magt, og
lad dem styrte, Herre, vort Skjold. 13 Deres Læbers Ord
er Synd i deres Mund; lad dem gribes i deres Hovmod
og for den Forbandelse og Løgn, som de udsige. 14
Gør Ende paa dem i din Vrede, gør Ende paa dem, at
de ikke ere mere til; og de skulle vide, at Gud er den,
som hersker i Jakob indtil Jordens Ender. (Sela) 15 Og
de skulle komme igen om Aftenen, tude som Hunde og
løbe omkring i Staden. 16 De skulle vanke hid og did
efter Føde og overnatte, uden at de blive mætte. 17
Men jeg vil synge om din Styrke, jeg vil synge med
Fryd om din Miskundhed om Morgenen; thi du var mig
en Befæstning og en Tilflugt paa min Nøds Dag. Min
Styrke! for dig vil jeg synge, thi Gud er min Befæstning,
Gud, som beviser mig Miskundhed.

60 Til Sangmesteren; til Susan-Eduth; af David; „et
gyldent Smykke"; til at læres; 2 der han stred
med Mesopotamierne og med Syrerne af Zoba, og der
Joab kom tilbage og slog Edomiterne i Saltdalen, tolv
Tusinde. 3 Gud! du har forkastet os, du har sønderrevet
os; du har været vred; vend om til os igen! 4 Du har
bragt Jorden til at skælve, du har sønderslidt den, læg
dens Brøst; thi den ryster. 5 Du lod dit Folk se haarde
Ting; du gav os Vin at drikke, saa at vi tumlede. 6 Men
nu har du givet dem, som dig frygte, et Banner, som
hæver sig for Sandhedens Skyld (Sela) 7 paa det dine
elskelige maa udfries; saa frels med din højre Haand og
bønhør os! 8 Gud har talt i sin Helligdom, jeg vil fryde
mig; jeg vil uddele Sikem og opmaale Sukots Dal. 9 Mig
hører Gilead til, og mig hører Manasse til, og Efraim er
mit Hoveds Værn, Juda er min Herskerstav. 10 Moab er
mit Vadskefad; jeg vil kaste min Sko til Edom; bryd ud i
Jubel over mig, du Filisterland! 11 Hvo vil føre mig til
den faste Stad? Hvo har ledet mig indtil Edom? 12 Mon
ikke du, Gud, som har forkastet os? og vil du, Gud,
ikke uddrage med vore Hære? Fly os Hjælp af Nød; thi
Menneskers Hjælp er Forfængelighed. Ved Gud ville vi
vinde Kraft; og han skal nedtræde vore Fjender.

61 Til Sangmesteren; til Strengeleg; af David. 2 Gud!
hør mit Raab, giv Agt paa min Bøn! 3 Jeg raaber
til dig fra Landets Ende, naar mit Hjerte forsmægter;
paa en Klippe, som ellers bliver mig for høj, fører du mig
op. 4 Thi du har været min Tilflugt og et stærkt Taarn
imod Fjenden. 5 Jeg vil bo i dit Paulun i al Evighed,
jeg vil søge Ly under dine Vingers Skjul. (Sela) 6 Thi
du, Gud! har hørt mine Løfter, du har givet mig Arv
med dem, som frygte dit Navn. 7 Du vil lægge Dage
til Kongens Dage, hans Aar blive som fra Slægt til
Slægt! 8 Han sidde evindelig for Guds Ansigt; beskik
Miskundhed og Sandhed til at bevare ham! Saa vil jeg
lovsynge dit Navn til evig Tid, at jeg kan betale mine
Løfter fra Dag til Dag.

62 Til Sangmesteren; for Jeduthun; en Psalme af
David. 2 Kun for Gud er min Sjæl stille, fra ham
kommer min Frelse. 3 Kun han er min Klippe og min
Frelse, min Befæstning; jeg skal ikke rokkes meget. 4
Hvor længe storme I imod en Mand, alle tilsammen for
at myrde ham, der er som en Væg, der hælder, som
en Mur, der har faaet Stød? 5 Kun om at nedstøde
ham fra hans Højhed raadslaa de, de have Behag i
Løgn; de velsigne med deres Mund, og de forbande i
deres Inderste. (Sela) 6 Kun for Gud vær stille min
Sjæl; thi af ham er min Forventning. 7 Kun han er

min Klippe og min Frelse, min Befæstning; jeg skal
ikke rokkes. 8 Hos Gud er min Frelse og min Ære,
min Styrkes Klippe, min Tilflugt er i Gud. 9 Forlader
eder paa ham til hver Tid, I Folk! udøser eders Hjerte
for hans Ansigt; Gud er vor Tilflugt. (Sela) 10 Kun
Forfængelighed ere Menneskens Børn, Falskhed ere
Menneskene; lægges de i Vægtskaalen, stige de til
Vejrs, de ere Forfængelighed til Hobe. 11 Forlader eder
ikke paa Vold og sætter ikke forfængeligt Haab til røvet
Gods; falder Rigdom eder til, da sætter ikke Hjertet
dertil! 12 Een Gang har Gud talt, ja, to Gange, hvad
jeg har hørt: At Styrke hører Gud til. Og dig, Herre!
hører Miskundhed til; thi du skal betale hver efter hans
Gerning.

63 En Psalme af David, der han var i Judas Ørk.
2 Gud! du er min Gud, jeg vil søge aarle til dig;
min Sjæl tørster efter dig, mit Kød længes efter dig udi
et tørt og vansmægtende Land, hvor intet Vand er. 3
Saaledes saa jeg dig i Helligdommen for at beskue din
Magt og din Ære. 4 Thi din Miskundhed er bedre end
Livet; mine Læber skulle prise dig. 5 Saaledes vil jeg
love dig i mine Livsdage; jeg vil opløfte mine Hænder
i dit Navn. 6 Min Sjæl skal mættes som af det fede
og kraftige Maaltid, og min Mund skal love dig med
frydefulde Læber. 7 Naar jeg kommer dig i Hu paa mit
Leje, vil jeg tænke paa dig i Nattevagterne. 8 Thi du har
været min Hjælp, og under dine Vingers Skygge vil jeg
synge med Fryd. 9 Min Sjæl hang efter dig, din højre
Haand holdt paa mig. 10 Men de søge efter mit Liv til
deres egen Ødelæggelse; de skulle komme i Jordens
nederste Dybder. 11 Man skal give dem Sværdet i Vold,
de skulle vorde Ræves Del. Men Kongen skal glædes i
Gud; hver den, som sværger ved ham, skal rose sig;
thi deres Mund skal stoppes, som tale Løgn.

64 Til Sangmesteren; en Psalme af David. 2 Gud!
hør min Røst i min Klage, bevar mit Liv fra
Fjendens frygtelige Magt. 3 Skjul mig for de ondes
lønlige Raad, for deres Forsamling, som gøre Uret,
4 som skærpe deres Tunge som et Sværd; de skyde
deres Pil, det bitre Ord, 5 for i Skjul at skyde den
retsindige; hastelig skyde de paa ham og frygte ikke.
6 De styrke sig i deres onde Handel, de fortælle,
hvorledes de ville skjule Snarer; de sige: Hvo kan se
dem? 7 De udtænke Misgerninger, de fuldkomme, hvad
de nøje udtænke: Ja, enhvers Inderste og Hjerte er
et Dyb. 8 Men Gud skyder paa dem; Pilen kommer
hastigt, den bliver deres Saar. 9 Og de skulle falde
for deres Tunges Skyld; hver, som ser paa dem, skal
fly langt bort. 10 Og alle Mennesker skulle frygte og
forkynde Guds Gerning og forstaa, at det er hans Værk.
Den retfærdige skal glædes i Herren og forlade sig paa
ham; og alle oprigtige i Hjertet skulle prise sig lykkelige.

65 Til Sangmesteren; en Psalme af David; en Sang.
2 Gud! man lover dig i det stille i Zion, og dig skal
betales Løfte. 3 Du, som hører Bønnen, hen til dig tyr
alt Kød. 4 Misgerningerne ere blevne mig for svare;
vore Overtrædelser, dem ville du sone! 5 Salig er den,
som du udvælger og lader komme nær, at han maa bo
i dine Forgaarde; vi skulle mættes med dit Hus's Gode,
i dit Tempels Helligdom. 6 Forfærdelige Ting skal du,
vor Frelses Gud, svare os i Retfærdighed, du, som er
en Fortrøstning for den hele vide Jord og Havet i det
fjerne. 7 Han gør Bjergene faste ved sin Kraft, han er
omgjordet med Vælde; 8 han stiller Havets Brusen,
dets Bølgers Brusen derudi og Folkenes Bulder. 9 Og
de, som bo ved det yderste, frygte for dine Tegn; du
fylder Morgenens og Aftenens Frembrud med Jubel. 10
Du har besøgt Jorden og givet den Overflod, du gør
den meget rig; Guds Bæk er fuld af Vand, du bereder
dem Korn, thi dertil gør du Jorden skikket. 11 Du vander
dens Furer, du nedtrykker det pløjede; du gør den blød
med Regn, du velsigner dens Grøde. 12 Du kroner
Aaret med dit Gode, og dine Fodspor dryppe med
Fedme. 13 Græsgangene i Ørken dryppe, og Højene
ere omgjordede med Fryd. Engene ere klædte med
Faarehjorde, og Dalene ere skjulte med Korn; de juble,
ja de synge.

66 Til Sangmesteren; en Psalmesang. Raaber med
Glæde for Gud al Jorden! 2 Synger Psalmer til
hans Navns Ære; giver ham Ære til hans Pris. 3 Siger
til Gud: Hvor forfærdelige ere dine Gerninger! for din
store Magts Skyld skulle dine Fjender smigre for dig. 4
Al Jorden skal tilbede dig og lovsynge dig; de skulle
lovsynge dit Navn. (Sela) 5 Gaar hen og ser Guds
Værk; han er forfærdelig i Gerning imod Menneskens
Børn. 6 Han omvendte Havet til det tørre, de gik til
Fods over Floden; der glædede vi os i ham. 7 Han
hersker med sin Magt evindelig, hans Øjne vare paa
Hedningerne; de genstridige ophøje sig ikke. (Sela) 8
I Folkefærd! lover vor Gud og lader Røsten høres til
hans Pris! 9 Han holder vor Sjæl i Live og lader ikke
vor Fod snuble. 10 Thi du har prøvet os, o Gud! du har
lutret os, ligesom Sølv bliver lutret. 11 Du har ført os i
Garnet, du lagde et Tryk paa vore Lænder. 12 Du lod
Mennesker fare over vort Hoved; vi ere komne i Ild og i
Vand, men du udførte os til at vederkvæges. 13 Jeg vil
gaa ind i dit Hus med Brændofre, jeg vil betale dig mine
Løfter, 14 dem, som mine Læber oplode sig med, og
min Mund talte, da jeg var i Angest. 15 Jeg vil ofre dig
Brændoffer af fedt Kvæg og Duften af Vædre; jeg vil
tillave Øksne og Bukke. (Sela) 16 Kommer hid, hører
til, alle 1, som frygte Gud, saa vil jeg fortælle, hvad han

har gjort ved min Sjæl. 17 Til ham raabte jeg med min
Mund, og hans Pris kom paa min Tunge. 18 Dersom
jeg havde set Uret i mit Hjerte, da vilde Herren ikke
have hørt mig. 19 Dog har Gud hørt; han gav Agt paa
min Bøns Røst. 20 Lovet være Gud, som ikke forskød
min Bøn eller vendte sin Miskundhed fra mig!

67 Til Sangmesteren; med Strengeleg; en Psalme,
en Sang. 2 Gud være os naadig og velsigne os;
han lade sit Ansigt lyse for os (Sela) 3 at man maa kende
din Vej paa Jorden, din Frelse iblandt alle Hedninger!
4 Dig skulle Folkestammerne prise, o Gud! dig skulle
Folkestammerne prise alle tilsammen. 5 Folkeslag
skulle glæde sig og synge med Fryd; thi du dømmer
Folkestammer med Ret, og Folkeslag paa Jorden dem
fører du. (Sela) 6 Dig skulle Folkestammerne prise, o
Gud! dig skulle Folkestammerne prise alle tilsammen.
7 Landet har givet sin Grøde; Gud, vor Gud, vil velsigne
os. Gud vil velsigne os, og alle Jordens Grænser skulle
frygte ham.

68 Til Sangmesteren, af David; en Psalme, en Sang.
2 Gud staar op, hans Fjender adspredes, og de,
som hade ham, fly for hans Ansigt. 3 Som Røg driver
bort, vil du bortdrive dem; som Voks smelter for Ild,
skulle de ugudelige omkomme for Guds Ansigt. 4 Men
de retfærdige skulle glædes, de skulle fryde sig for
Guds Ansigt og juble med Glæde. 5 Synger for Gud,
lovsynger hans Navn, baner Vej for ham, som farer
frem igennem Ørkenen; Herren er hans Navn, og fryder
eder for hans Ansigt. 6 Faderløses Fader og Enkers
Dommer er Gud i sin hellige Bolig. 7 Gud lader de enlige
bo i Huse, han udfører de bundne i Frihed; kun de
genstridige bo i det fortørrede Land. 8 Gud! da du drog
ud foran dit Folk, da du skred frem gennem Ørkenen
(Sela) 9 Da bævede Jorden, og Himlene dryppede for
Guds Ansigt, hint Sinaj! for Guds, Israels Guds Ansigt.
10 En Regn af Gaver lod du strømme ned, o Gud! din
Arv, som var træt, styrkede du. 11 Din Hjord bosatte sig
i Landet; du beredte det, Gud! for den elendige ved din
Godhed. 12 Herren lader. Ordet udgaa; de Kvinder, som
bringe glad Budskab, ere en stor Hær. 13 Hærskarernes
Konger fly, de fly; og hun, som bor i Huset, uddeler
Bytte. 14 Naar I ligge mellem Foldene, er det som en
Dues Vinger, skjulte med Sølv, og hvis Vingefjedre ere
indsprængte med Guldets gyldengrønne Glans. 15
Naar den Almægtige spreder Konger derudi, da falder
der Sne paa Zalmon. 16 Et Guds Bjerg er Basans
Bjerg, et Bjerg med mange Tinder er Basans Bjerg.
17 Hvorfor se I Bjerge med de mange Tinder med
Avind til det Bjerg, som Gud havde Lyst at bo paa? ja,
Herren vil bo derpaa evindelig. 18 Guds Vogne ere to
Gange ti Tusinde, tusinde Gange tusinde; Herren er
iblandt dem som paa Sinaj i Hellighed. 19 Du opfor i
Højheden, du bortførte Fanger, du annammede Gaver
iblandt Mennesker, ja, endog iblandt de genstridige, at
du maa blive boende, o Herre, o Gud! 20 Lovet være
Herren fra Dag til Dag! lægger han os en Byrde paa,
saa er Gud dog vor Frelse. (Sela) 21 Vi have en Gud,
som er en Gud til Frelse, og hos den Herre, Herre
ere Udgange fra Døden. 22 Men Gud skal knuse sine
Fjenders Hoved, dens haarrige Isse, som vandrer frem
i sin Skyld. 23 Herren sagde: Jeg vil føre dem tilbage
fra Basan, jeg vil føre dem tilbage fra Havets Dybheder,
24 paa det din Fod maa vade i Blod, og dine Hundes
Tunge faa sin Del af Fjenderne. 25 Gud! de saa dine
Tog, min Guds, min Konges Tog i Hellighed. 26 Foran
gik Sangerne, bagefter de, som legede paa Strengeleg,
midt imellem Pigerne, som sloge paa Tromme. 27
Lover Gud i Forsamlingerne; lover Herren, I, som ere af
Israels Kilde! 28 Der er Benjamin, den lille, der herskede
over dem, Judas Fyrster, som stenede dem, Sebulons
Fyrster, Nafthalis Fyrster. 29 Din Gud har befalet dig
at være stærk; styrk, o Gud! det, du har gjort os. 30
Fra dit Tempel i Jerusalem skulle Konger fremføre dig
Gave. 31 Skæld paa Dyret iblandt Rørene, de stærke
Øksnes Hob med Folkekalvene, som nedkaste sig med
Sølvstykker; han adspredte Folkene, som have Lyst til
Strid. 32 Fyrster skulle komme fra Ægypten; Morland
skal hastelig udstrække sine Hænder til Gud. 33 I Riger
paa Jorden! synger for Gud, lovsynger Herren (Sela) 34
ham, som farer i Himlenes Himle, som ere fra fordums
Tid, se, han udgiver sin Røst, den mægtige Røst. 35
Giver Gud Magten; hans Højhed er over Israel og hans
Magt i Skyerne. Forfærdelig er du, o Gud! fra dine
Helligdomme; Israels Gud, han giver Folket Kraft og
Styrke; lovet være Gud!

69 Til Sangmesteren; til „Lillierne"; af David. 2 Gud
frels mig; thi Vandene ere komne indtil Sjælen. 3
Jeg er sunken i Dybets Dynd, hvor man ej kan fæste
Fod; jeg er kommen i Vandenes Dyb, og Strømmen
overskyller mig. 4 Jeg er bleven træt af det, jeg har
raabt, min Strube er hæs; mine Øjne ere fortærede,
idet jeg venter paa min Gud. 5 Flere end Haar paa mit
Hoved ere de, som hade mig uden Aarsag; mægtige
ere de, som søge at udrydde mig, mine Fjender uden
Skel; jeg maa gengive det, jeg ikke har røvet. 6 Gud!
du ved min Daarlighed, og min Skyld er ikke dulgt for
dig. 7 Lad ikke dem, som bie efter dig, Herre, Herre
Zebaoth! beskæmmes ved mig; lad ikke dem, som
søge dig, Israels Gud, blive forhaanede ved mig. 8 Thi
jeg bærer Forhaanelse for din Skyld; Skændsel har
skjult mit Ansigt. 9 Jeg er bleven fremmed for mine
Brødre og en Udlænding for min Moders Børn. 10
Thi Nidkærhed for dit Hus har fortæret mig, og deres
Forhaanelser, som dig forhaane, ere faldne paa mig.

11 Og jeg græd min Sjæl ud under Faste; men det
blev mig til Forhaanelser. 12 Og jeg brugte Sæk til
mit Klædebon, og jeg blev dem til et Ordsprog. 13
De, som sidde i Porten, snakke om mig, og de, som
drikke stærk Drik, synge Viser om mig. 14 Men jeg
henflyr med min Bøn til dig, Herre! i Naadens Tid, o
Gud! efter din megen Miskundhed: Bønhør mig for din
Frelses Sandheds Skyld! 15 Frels mig af Dyndet, at
jeg ikke synker; lad mig frelses fra mine Avindsmænd
og fra Vandenes Dyb! 16 Lad Vandstrømmene ikke
overskylle mig, ej heller Dybet sluge mig; lad og I
ikke Hulen lukke sin Mund over mig! 17 Bønhør mig,
Herre! thi din Miskundhed er god; vend dit Ansigt til
mig efter din store Barmhjertighed! 18 Og skjul ikke
dit Ansigt for din Tjener; thi jeg er angest, skynd dig,
bønhør mig! 19 Hold dig nær til min Sjæl, genløs den,
udfri mig for mine Fjenders Skyld! 20 Du kender min
Forhaanelse og min Skam og min Skændsel; alle mine
Modstandere ere aabenbare for dig. 21 Forhaanelse
har brudt mit Hjerte, og jeg blev svag; og jeg ventede
paa Medynk, men der var ingen, og paa Trøstere; men
jeg fandt ikke nogen. 22 Og de gave mig Galde at æde
og Eddike at drikke i min Tørst. 23 Deres Bord blive
foran dem til en Strikke og til en Snare, naar de ere
trygge. 24 Lad deres Øjne formørkes, at de ikke se,
og lad deres Lænder altid rave! 25 Udøs din Harme
over dem, og lad din brændende Vrede gribe dem! 26
Deres Bolig vorde øde; ingen være, som bor i deres
Telte. 27 Thi de forfølge den, som du har slaget, og de
fortælle om deres Pine, som du har saaret. 28 Læg
Skyld til deres Skyld, og lad dem ikke komme til din
Retfærdighed! 29 Lad dem udslettes af de levendes
Bog, og lad dem ikke opskrives med de retfærdige! 30
Dog, jeg er elendig og har Smerte; Gud! lad din Frelse
ophøje mig. 31 Jeg vil love Guds Navn med Sang, og
jeg vil storlig ære ham med Taksigelse. 32 Og det skal
bedre behage Herren end en ung Okse med Horn og
Klove. 33 De sagtmodige have set det, de skulle glæde
sig; I, som søge Gud — og eders Hjerte leve op! 34 Thi
Herren hører de fattige og foragter ikke sin bundne. 35
Himmel og Jord skulle love ham, Havet og alt det, som
vrimler derudi! 36 Thi Gud skal frelse Zion og bygge
Judas Stæder, og man skal bo der og eje det. Og hans
Tjeneres Sæd skal arve det, og de, som elskede hans
Navn, skulle bo derudi.

70 Til Sangmesteren; af David; „til Ihukommelse".
2 Gud! kom at fri mig; Herre! skynd dig at hjælpe
mig! 3 Lad dem blues og blive beskæmmede, som
søge efter mit Liv; lad dem vige tilbage og blive til
Skamme, som have Lyst til min Ulykke. 4 Lad dem
vende tilbage for deres Skændsels Skyld, de, som sige:
Ha, ha! 5 Lad dem frydes og glædes i dig, alle de, som
søge dig; lad dem, som elske din Frelse, altid sige:
Gud være storlig lovet! Men jeg er elendig og fattig;
Gud! skynd dig til mig; du er min Hjælp, og den, som
udfrier mig; Herre! tøv ikke!

71 Herre! jeg forlader mig paa dig, lad mig ikke
beskæmmes evindelig! 2 Red mig ved din
Retfærdighed og udfri mig; bøj dit Øre til mig og frels
mig! 3 Vær mig en Klippe til Bolig, hvorhen jeg altid
kan ty, du, som har befalet at frelse mig; thi du er min
Klippe og min Befæstning. 4 Min Gud! udfri mig af
en ugudeligs Haand, af dens Haand, som gør Uret,
og som undertrykker. 5 Thi du er min Fortrøstning;
Herre, Herre! du er min Tillid fra min Ungdom af. 6
Paa dig har jeg forladt mig fast fra Moders Liv, du har
draget mig af min Moders Skød; min Lovsang er altid
om dig. 7 Jeg har været for mange som et Under; men
du er min stærke Tillid. 8 Lad min Mund fyldes med
din Lovsang, den ganske Dag med din Pris. 9 Forkast
mig ikke i Alderdommens Tid; forlad mig ikke, naar min
Kraft forgaar! 10 Thi mine Fjender tale imod mig, og
de, som tage Vare paa min Sjæl, raadføre sig med
hverandre, 11 sigende: Gud har forladt ham, forfølger
og griber ham; thi der er ingen, som frier. 12 Gud! vær
ikke langt fra mig; min Gud! skynd dig at hjælpe mig!
13 Lad dem beskæmmes, fortæres, som staa imod min
Sjæl, lad dem iføres Forhaanelse og Skændsel, som
søge min Ulykke. 14 Men jeg vil altid haabe, og al din
Pris vil jeg endnu mangfoldiggøre. 15 Min Mund skal
fortælle din Retfærdighed, din Frelse den ganske Dag;
thi jeg ved ikke Tal derpaa. 16 Jeg vil komme frem
med Herrens, Herrens vældige Gerninger; jeg vil minde
om din Retfærdighed, din alene. 17 Gud! du har lært
mig fra min Ungdom af, og indtil nu kundgør jeg dine
underfulde Gerninger. 18 Ja, endog indtil Alderdommen
og de graa Haar, o Gud! forlad mig ikke; indtil jeg
kan kundgøre din Arm for Efterslægten, din Kraft for
hver den, som komme skal. 19 Og din Retfærdighed
strækker sig, o Gud! til det høje; du, som har gjort store
Ting, Gud! hvo er som du? 20 Du, som har ladet mig
se mange Angester og Ulykker, du vil gøre mig levende
igen og hente mig op igen fra Jordens Afgrunde. 21
Gør min Herlighed stor og trøst mig igen! 22 Og jeg vil
takke dig med Strengeleg for din Sandhed, min Gud!
jeg vil synge for dig til Harpe, du Hellige i Israel! 23
Mine Læber skulle juble, naar jeg synger for dig; ja,
min Sjæl, som du har genløst. 24 Og min Tunge skal
tale den ganske Dag om din Retfærdighed; thi de ere
beskæmmede, thi de ere blevne til Skamme, som søge
min Ulykke.

72 Gud! giv Kongen dine Domme og Kongens Søn
din Retfærdighed, 2 at han kan dømme dit Folk
med Retfærdighed og dine elendige med Retvished. 3

Lad Bjergene bære Fred for Folket og Højene ligesaa
ved Retfærdigheden. 4 Han skal skaffe de elendige
iblandt Folket Ret, han skal frelse den fattiges Børn
og knuse Voldsmanden. 5 De skulle frygte dig, saa
længe Solen er til, og saa længe Maanen lyser, fra
Slægt til Slægter. 6 Han stige ned som Regn paa den
slaaede Eng, som Draaber, der væde Jorden! 7 I hans
Dage blomstre den retfærdige og megen Fred, indtil
Maanen ikke er mere! 8 Og han regerer fra Hav til
Hav, og fra Floden indtil Jordens Ende! 9 De, som
bo i Ørken, skulle bøje sig for hans Ansigt, og hans
Fjender skulle slikke Støv. 10 Konger fra Tarsis og
Øerne skulle bringe Skænk! Konger fra Skeba og Seba
skulle fremføre Gave. 11 Og alle Konger skulle tilbede
for ham; alle Hedninger skulle tjene ham. 12 Thi han
skal fri den fattige, som raaber, samt den elendige, som
ingen Hjælper har. 13 Han skal spare den ringe og
fattige og frelse de fattiges Sjæle. 14 Han skal udløse
deres Sjæl fra Undertrykkelse og fra Vold, og deres
Blod skal være dyrebart for hans Øjne. 15 Og de skulle
leve og give ham af Skebas Guld og altid bede for
ham, love ham den ganske Dag. 16 Der vorde Overflod
af Korn i Landet paa Bjergenes Top; dets Frugt suse
som Libanon, og Folk blomstre frem af Staden som
Urter paa Jorden! 17 Hans Navn blive evindelig; saa
længe Solen lyser, forplante sig hans Navn, og de
skulle velsigne sig selv i ham, alle Hedninger skulle
prise ham salig! 18 Lovet være den Herre Gud, Israels
Gud, han, som ene gør underfulde Ting! 19 Og lovet
være hans Æres Navn evindelig; og al Jorden fyldes
med hans Ære! Amen, ja, Amen! 20 Davids, Isajs Søns
Bønner have Ende.

73 Kun god er Gud imod Israel, imod de rene af
Hjertet. 2 Men jeg — nær vare mine Fødder
bøjede af Vejen; mine Skridt vare lige ved at glide ud.
3 Thi jeg blev nidkær over Daarerne; jeg maatte se, at
det gik de ugudelige vel. 4 Thi der findes intet Baand
for dem indtil deres Død, og deres Styrke er vel ved
Magt. 5 De have ikke Møje som andre Folk, og de
blive ikke plagede som andre Mennesker. 6 Derfor
har Hovmod prydet dem som en Kæde, Vold skjuler
dem som et Smykke. 7 Deres Øjne staa ud af Fedme;
Hjertets Tanker faa Fremgang. 8 De haane og tale i
Ondskab om at øve Vold; fra det høje tale de. 9 De
sætte deres Mund i Himmelen, og deres Tunge farer
frem paa Jorden. 10 Derfor vender deres Folk hid, og
Vand i fulde Drag uddrikkes af dem. 11 Og de sige:
Hvorledes skulde Gud vide det? og er der Kundskab
hos den Højeste? 12 Se, disse ere de ugudelige; dog
ere de rolige til evig Tid, de forøge deres Gods. 13
Kun forgæves har jeg renset mit Hjerte og toet mine
Hænder i Uskyldighed. 14 Og dog blev jeg plaget den
ganske Dag, og min Straf var der hver Morgen. 15
Dersom jeg havde sagt: Jeg vil føre saadan Tale; se, da
havde jeg handlet troløst imod dine Børns Slægt. 16 Og
jeg tænkte efter for at forstaa det; men det var en Kval i
mine Øjne, 17 indtil jeg gik ind i Guds Helligdomme og
gav Agt paa deres Endeligt. 18 Kun paa slibrige Steder
sætter du dem; du lader dem falde til at ødelægges. 19
Hvorledes ere de i et Øjeblik gaaede til Grunde? de ere
omkomne, de have faaet Ende ved Forskrækkelserne.
20 De ere ligesom en Drøm, naar een er opvaagnet;
Herre! naar du opvaagner, vil du foragte deres Billede.
21 Da mit Hjerte var bittert, og det stak mig i mine Nyrer,
22 da var jeg ufornuftig og kunde ikke forstaa noget, jeg
var som et Dyr for dig. 23 Men jeg vil stedse blive hos
dig; du holder ved min højre Haand. 24 Du leder mig
efter dit Raad, og derefter optager du mig til Ære. 25
Hvem har jeg i Himlene? og lige med dig har jeg ikke
Lyst til noget paa Jorden. 26 Forsmægter mit Kød og
mit Hjerte, saa er Gud mit Hjertes Klippe og min Del
evindelig. 27 Thi se, de som holde sig langt borte fra
dig, omkomme; du udrydder hver den, som ved Bolen
viger af fra dig. 28 Men det er mig godt, at Gud er mig
nær; jeg har sat mit Haab paa den Herre, Herre, at jeg
kan fortælle alle dine Gerninger.

74 Gud! hvorfor har du forkastet os evindelig; din
Vrede ryger imod din Græsgangs Hjord. 2 Kom
din Menighed i Hu, som du forhvervede i fordums
Tid, som du genløste, til at være din Arvs Stamme,
dette Zions Bjerg, som du bor paa. 3 Opløft dine
Trin til de evigt ødelagte Steder; Fjenden har handlet
ilde med alting i Helligdommen. 4 Dine Modstandere
have brølet midt i din Forsamling, de have sat deres
Tegn op til Tegn. 5 Det ser ud, som naar een hæver
Økserne højt imod Træets tætte Grene. 6 Og nu de
Ting, som vare derudi af udskaaret Arbejde, dem have
de sønderslaaet med Økser og Hamre. 7 De have sat
Ild paa din Helligdom, de have vanhelliget dit Navns
Bolig, lige til Jorden. 8 De have sagt i deres Hjerte:
Lader os kue dem tilsammen; de have opbrændt alle
Guds Forsamlingshuse i Landet. 9 Vi se ikke vore egne
Tegn; der er ingen Profet ydermere og ingen hos os,
som ved, hvor længe det skal vare. 10 Gud! hvor længe
skal Modstanderen forhaane, skal Fjenden foragte dit
Navn evindelig? 11 Hvorfor drager du din Haand, din
højre Haand tilbage? Tag den ud fra din Barm, ødelæg
dem! 12 Gud er dog min Konge fra fordums Tid, som
skaber Frelse midt paa Jorden. 13 Du adskilte Havet
med din Styrke, du sønderbrød Havuhyrernes Hoveder
i Vandene. 14 Du knuste Leviathans Hoveder, du gav
Folket i Ørken den til Spise. 15 Du lod Kilde og Bæk
bryde frem, du udtørrede de altid rindende Floder. 16
Dagen hører dig til, Natten hører dig ogsaa til, du har

beredt Lys og Sol. 17 Du har sat alle Jordens Grænser;
Sommer og Vinter, dem har du beskikket. 18 Kom
dette i Hu: Fjenden forhaanede Herren, og et Folk af
Daarer foragtede dit Navn. 19 Giv ikke vilde Dyr din
Turteldues Sjæl, glem ikke dine elendiges Liv evindelig!
20 Se til Pagten; thi Jordens mørke Steder ere fulde af
Volds Boliger. 21 Lad den ringe ikke vende beskæmmet
tilbage, lad den elendige og fattige love dit Navn! 22
Gud! gør dig rede, udfør din Sag; kom din Forhaanelse
i Hu, som dig sker af Daaren den ganske Dag. 23 Glem
ikke dine Fjenders Røst, dine Modstanderes Bulder,
som stiger altid op.

75 Til Sangmesteren; „fordærv ikke"; en Psalme af
Asaf, en Sang. 2 Vi takke dig, Gud! vi takke,
og nær er dit Navn; man fortæller dine underfulde
Gerninger. 3 Thi „jeg vil gribe den bestemte Tid, jeg
vil dømme med Retfærdighed, 4 Hensmeltede end
Jorden og alle dens Beboere, jeg har dog sat dens
Piller fast". (Sela) 5 Jeg sagde til Daarerne: Værer
ikke Daarer! og til de ugudelige: Opløfter ikke Horn! 6
Opløfter ikke eders Horn imod det høje, taler ej med
knejsende Nakke! 7 Thi Ophøjelse kommer ikke af
Øster eller af Vester, ej heller af Ørken; 8 men Gud er
den, som dømmer; han nedtrykker den ene og ophøjer
den anden. 9 Thi der er et Bæger i Herrens Haand
med skummende Vin; det er fuldt af blandet Vin, og
han skænker ud deraf; men Bærmen deraf maa de
indsuge og drikke, alle de ugudelige paa Jorden. 10 Og
jeg vil forkynde det evindelig; jeg vil lovsynge Jakobs
Gud. Og jeg vil afhugge alle de ugudeliges Horn; men
den retfærdiges Horn skal ophøjes.

76 Til Sangmesteren; med Strengeleg; en Psalme
af Asaf, en Sang. 2 Gud er kendt i Juda, hans
Navn er stort i Israel, 3 og hans Paulun var i Salem, og
hans Bolig i Zion. 4 Der sønderbrød han Buens Lyn,
Skjold og Sværd og Krig. (Sela) 5 Du straaler i Glans
og Herlighed fra de paa Bytte rige Bjerge. 6 De stolte af
Hjerte blive plyndrede, de slumre deres Søvn; og ingen
af Stridsmændene fandt Magt i deres Hænder. 7 For
din Trusel, Jakobs Gud! er baade Hest og Vogn falden i
den dybe Søvn. 8 Du, ja, du er forfærdelig, og hvo kan
bestaa for dit Ansigt, saa snart som du bliver vred? 9
Du lod høre Dom fra Himmelen; Jorden frygtede og
blev stille, 10 da Gud gjorde sig rede til Dom, til at
frelse alle de sagtmodige paa Jorden. (Sela) 11 Thi
et Menneskes Vrede bereder dig Pris; hvad der bliver
tilovers af Vreden, omgjorde du dig med. 12 Gører
Løfte og betaler Herren, eders Gud det; alle I, som
ere omkring ham, skulle bringe ham, den forfærdelige,
Gave. Han borttager Fyrsternes Mod, han er forfærdelig
for Kongerne paa Jorden.

77 Til Sangmesteren; for Jeduthun; en Psalme af
Asaf. 2 Min Røst er til Gud, og jeg vil raabe; min
Røst er til Gud, og han vende sine Øren til mig! 3 Jeg
søgte Herren paa min Nøds Dag; min Haand var om
Natten udrakt og lod ikke af; min Sjæl vægrede sig ved
at lade sig trøste. 4 Jeg vil komme Gud i Hu og jamre
lydt; jeg vil tale, og min Aand maa forsmægte. (Sela) 5
Du holdt mine Øjne vaagne, jeg er bleven bekymret og
taler ikke. 6 Jeg tænkte paa de fordums Dage, paa de
længst henrundne Aar. 7 Jeg vil komme min Strengeleg
i Hu om Natten; jeg vil tale i mit Hjerte, og min Aand skal
granske. 8 Vil da Herren forkaste i al Evighed og ikke
vedblive at være naadig mere? 9 Er hans Miskundhed
ude evindelig? har hans Tilsagn faaet Ende fra Slægt til
Slægt? 10 Har Gud glemt at være naadig? eller har
han i Vrede tillukket sin Barmhjertighed? (Sela) 11 Da
sagde jeg: Dette er min Lidelse; at forandre det staar i
den Højestes højre Haand. 12 Jeg vil komme Herrens
Gerninger i Hu; jeg vil komme dine underfulde Ting
fra fordums Tid i Hu. 13 Og jeg vil grunde paa al din
Gerning; og jeg vil tale om dine Idrætter. 14 O Gud! din
Vej er i Hellighed; hvo er en Gud stor som Gud? 15 Du
er den Gud, som gør underfulde Ting, du har kundgjort
din Styrke iblandt Folkene. 16 Du genløste dit Folk ved
din Arm, Jakobs og Josefs Børn. (Sela) 17 Vandene
saa dig, Gud! Vandene saa dig, de bleve bange, ja,
Afgrundene bævede. 18 De tykke Skyer udøste Vand,
de øverste Skyer udgave Drøn, ja, dine Pile fore frem.
19 Din Tordens Drøn rullede, Lynet oplyste Jorderige;
Jorden bævede og skælvede. 20 Din Vej var i Havet og
dine Stier i de store Vande, og dine Fodspor bleve ikke
kendte. Du førte dit Folk som Hjorden ved Mose og
Arons Haand.

78 Mit Folk! vend dine Øren til min Lære, bøjer eders
Øren til min Munds Tale! 2 Jeg vil oplade min
Mund med Ordsprog, jeg vil udgyde mørke Taler fra
fordums Tid, 3 dem, som vi have hørt og vide, og
vore Fædre have fortalt os. 4 Dette ville vi ikke dølge
for deres Børn, for den Slægt, som kommer herefter,
men forkynde Herrens megen Pris og hans Styrke og
hans underfulde Gerninger, som han har gjort. 5 Han
oprettede et Vidnesbyrd i Jakob og satte en Lov i Israel,
i hvilken han bød vore Fædre at kundgøre dem for
deres Børn, 6 paa det den Slægt, som kom herefter, de
Børn, som skulde fødes, kunde vide det, at de kunde
staa op og fortælle det for deres Børn, 7 og at de
maatte sætte deres Haab paa Gud og ikke glemme
Guds Gerninger, men bevare hans Bud; 8 og at de
ikke skulde vorde som deres Fædre, en modvillig og
genstridig Slægt, en Slægt, som ikke beredte sit Hjerte,
og hvis Aand ikke holdt trofast ved Gud. 9 Efraims Børn
vare rustede Bueskytter, men svigtede paa Stridens

Dag. **10** De holdt ikke Guds Pagt og vægrede sig ved
at vandre i hans Lov. **11** Og de glemte hans Gerninger
og hans underfulde Ting, som han havde ladet dem
se. **12** For deres Fædre havde han gjort Undere i
Ægyptens Land, paa Zoans Mark. **13** Han adskilte
Havet og lod dem gaa igennem og optaarnede Vandet
som en Dynge. **14** Og han ledede dem om Dagen
ved Skyen og den ganske Nat ved Ildens Lys. **15** Han
kløvede Klipper i Ørken og gav dem at drikke som af
store Dyb. **16** Og han lod Bække strømme frem af
Klippen og lod Vand rinde ned som Floder. **17** Men
de bleve endnu ved med at synde imod ham, med at
være genstridige imod den Højeste i Ørken. **18** Og de
fristede Gud i deres Hjerte, saa at de begærede Mad
for deres Lyst. **19** Og de talte imod Gud; de sagde:
Mon Gud kan berede et Bord i Ørken? **20** Se, han
har slaget Klippen, saa at der flød Vand, og Bækkene
løb over; mon han og kan give Brød; mon han kan
skaffe Kød for sit Folk? **21** Derfor, da Herren hørte det,
blev han fortørnet; og en Ild optændtes imod Jakob, og
en Vrede opkom imod Israel, **22** fordi de ikke troede
paa Gud og ikke forlode sig paa hans Frelse. **23** Og
han bød Skyerne heroventil og oplod Himlenes Døre.
24 Og han lod Man regne paa dem til at æde og gav
dem Himmelkorn. **25** Hver aad de stærkes Brød; han
sendte dem Mad til Mættelse. **26** Han lod Østenvejr
fare frem under Himmelen og førte Søndenvejr frem
ved sin Styrke. **27** Og han lod Kød regne ned over dem
som Støv og flyvende Fugle som Havets Sand. **28** Og
han lod dem falde midt i sin Lejr, trindt omkring sine
Boliger. **29** Og de aade og bleve saare mætte; han
tilførte dem det, som de havde faaet Lyst til. **30** De
havde ikke styret deres Lyst, deres Mad var endnu i
deres Mund: **31** Da opsteg Guds Vrede imod dem, og
han ihjelslog nogle iblandt de kraftigste af dem; og
han nedslog de unge Mænd i Israel. **32** Med alt det
syndede de endnu og troede ikke paa hans underfulde
Gerninger. **33** Derfor lod han deres Dage svinde hen i
Forfængelighed og deres Aar i Forskrækkelse. **34** Naar
han slog dem ihjel, da søgte de ham, og de vendte om
og søgte Gud aarle. **35** Og de kom i Hu, at Gud var
deres Klippe, og Gud, den Højeste, deres Genløser.
36 Men de talte slesk for ham med deres Mund og
løj for ham med deres Tunger. **37** Men deres Hjerte
var ikke fast med ham, og de bleve ikke bestandige
i hans Pagt. **38** Dog, han er barmhjertig, han soner
Misgerning og fordærver ikke; han vendte sin Vrede
mangfoldige Gange bort fra dem og lod ej sin Harme
helt bryde frem. **39** Og han kom i Hu, at de vare Kød,
et Aandepust, som farer hen og ej kommer tilbage.
40 Hvor tit vare de genstridige imod ham i Ørken,
bedrøvede ham i de øde Steder. **41** Og de fristede Gud
paany og mestrede den Hellige i Israel. **42** De kom
ikke hans Haand i Hu paa den Dag, da han udløste
dem af Nød; **43** da han satte sine Tegn i Ægypten og
sine Undere paa Zoans Mark; **44** da han forandrede
deres Floder til Blod og deres Strømme, saa at de ikke
kunde drikke af dem; **45** og han sendte alle Haande
Utøj paa dem, som aad dem, og Frøer, som voldte
dem Fordærvelse; **46** og han gav Kornormen deres
Grøde og Græshoppen deres Arbejde; **47** han slog
deres Vintræer med Hagelen og deres Morbærtræer
med Isstykker; **48** og han overantvordede deres Dyr
til Hagelen og deres Kvæg til Lynene; **49** han sendte
sin grumme Vrede paa dem, Harme og Fortørnelse og
Angest, en Sending af Ulykkesbud; **50** han banede Vej
for sin Vrede, han sparede ikke deres Sjæl fra Døden,
og han overantvordede deres Liv til Pesten; **51** og han
slog alle førstefødte i Ægypten, Kraftens Førstegrøde
i Kams Telte; **52** men sit Folk lod han drage ud som
Faareflokken og førte dem i Ørken som Hjorden; **53**
og han ledede dem tryggelig, at de ikke flygtede; men
Havet skjulte deres Fjender. **54** Og han førte dem
til sin Helligheds Landemærke, til dette Bjerg, som
hans højre Haand havde forhvervet; **55** og han uddrev
Hedningerne for deres Ansigt og lod disses Land tilfalde
dem som Arvedel; og han lod Israels Stammer bo i
deres Telte. **56** Men de fristede Gud, den Højeste, og
vare genstridige imod ham og agtede ikke paa hans
Vidnesbyrd. **57** Og de vendte sig bort og bleve troløse
som deres Fædre, de sloge tilbage som en falsk Bue.
58 Og de opirrede ham ved deres Høje og gjorde ham
nidkær ved deres udskaarne Billeder. **59** Der Gud det
hørte, da blev han fortørnet, og han foragtede Israel
saare. **60** Han forlod Boligen i Silo, det Paulun, som han
havde sat til at bo udi iblandt Menneskene. **61** Og han
gav sin Magt i Fangenskab og sin Herlighed i Fjendens
Haand. **62** Og han overantvordede sit Folk til Sværd og
fortørnedes paa sin Arv. **63** Ild fortærede deres unge
Mandskab, og deres Jomfruer fik ingen Brudesang.
64 Deres Præster faldt for Sværdet, og deres Enker
begræd dem ikke. **65** Da opvaagnede Herren som
en sovende, som en Helt, der jubler af Vin. **66** Og
han slog sine Fjender tilbage, han gjorde dem en evig
Skam. **67** Og han forkastede Josefs Telt og udvalgte
ikke Efraims Stamme; **68** men han udvalgte Judas
Stamme, Zions Bjerg, som han elskede. **69** Og han
byggede sin Helligdom lig Højderne, lig Jorden, hvilke
han har grundfæstet evindelig. **70** Og han udvalgte
David, sin Tjener, og tog ham fra Faarestierne; **71** fra
Faarene, som gave Die, lod han ham komme at vogte
Jakob sit Folk og Israel sin Arv. **72** Og han vogtede
dem efter sit Hjertes Oprigtighed og ledede dem med
forstandig Haand.

79 Gud! Hedningerne have brudt ind i din Arv,
de have besmittet dit hellige Tempel, de have
gjort Jerusalem til Stenhobe. **2** De have givet dine
Tjeneres døde Kroppe hen som Føde til Fuglene under
Himmelen, dine helliges Kød til de vilde Dyr i Landet. **3**
De have udøst deres Blod som Vand trindt omkring
Jerusalem, og der var ingen, som begrov dem. **4** Vi ere
blevne vore Naboer til en Forsmædelse, dem, som ere
trindt omkring os, til Spot og Haan. **5** Herre, hvor længe
vil du være vred evindelig? skal din Nidkærhed brænde
som en Ild? **6** Udøs din Harme over Hedningerne, som
ikke kende dig, og over de Riger, som ikke paakalde dit
Navn. **7** Thi man har fortæret Jakob og ødelagt hans
Bolig. **8** Kom os ikke Forfædrenes Misgerninger i Hu;
skynd dig, lad din Barmhjertighed komme os i Møde,
thi vi ere blevne saare ringe. **9** Hjælp os, vor Frelses
Gud! for dit Navns Æres Skyld og fri os og forlad os
vore Synder for dit Navns Skyld. **10** Hvorfor skulle
Hedningerne sige: Hvor er deres Gud? lad det kendes
paa Hedningerne for vore Øjne, at dine Tjeneres Blod,
som er udøst, bliver hævnet. **11** Lad den bundnes
Jamren komme for dit Ansigt; hold efter din Arms
Vælde dem i Live, som ere Dødens Børn. **12** Og betal
vore Naboer syvfold i deres Barm deres Forsmædelse,
hvormed de forhaanede dig, Herre! **13** Men vi, dit Folk
og din Græsgangs Hjord ville takke dig evindelig; fra
Slægt til Slægt ville vi forkynde din Pris.

80 Til Sangmesteren; til „Lillierne"; et Vidnesbyrd; af
Asaf, en Psalme. **2** Du Israels Hyrde! vend dine
Øren hid, du, der leder Josef som en Hjord, du, som
sidder over Keruber, aabenbar dig herligt! **3** Rejs din
Magt for Efraim og Benjamin og Manasse og kom os til
Frelse! **4** Gud! hjælp os op igen og lad dit Ansigt lyse,
saa blive vi frelste! **5** Herre, Gud Zebaoth! hvor længe
har du ladet Vreden ryge uagtet dit Folks Bøn? **6** Du
har bespist dem med Taarebrød og givet dem Taarer
at drikke i fulde Maal. **7** Du sætter os til en Trætte
for vore Naboer, og vore Fjender spotte os. **8** Gud
Zebaoth! hjælp os op igen og lad dit Ansigt lyse, saa
blive vi frelste. **9** Du førte en Vinstok fra Ægypten, du
uddrev Hedningerne og plantede den. **10** Du ryddede
for den, og den lod sine Rødder rodfæstes og opfyldte
Landet. **11** Bjerge bleve skjulte med dens Skygge, og
dens Grene vare som Guds Cedre. **12** Den udbreder
sine Grene til Havet og sine unge Kviste til Floden. **13**
Hvorfor har du nedrevet Gærdet om den, saa at alle
de, som gaa forbi ad Vejen, plukke i den? **14** Svinet
fra Skoven roder om den, og vilde Dyr paa Marken
afæde den. **15** Gud Zebaoth! vend dog om; sku ned af
Himmelen og se til og besøg denne Vinstok **16** og den
Pode, som din højre Haand plantede, og den Søn, som
du gjorde stærk for dig. **17** Den er brændt med Ild, den
er omhugget; de omkomme for dit Ansigts Trusel. **18**
Lad din Haand være over, din højre Haands Mand,
over den Menneskens Søn, som du gjorde stærk for
dig. **19** Saa ville vi ikke vige fra dig; lad du os leve, og
vi ville paakalde dit Navn. Herre, Gud Zebaoth; hjælp
os op igen, lad dit Ansigt lyse, saa blive vi frelste.

81 Til Sangmesteren; til Githith; af Asaf. **2** Synger
med Fryd for Gud, vor Styrke, raaber med
Glæde for Jakobs Gud! **3** Istemmer Lovsang, og giver
Trommen, den liflige Harpe med Psalteren hid! **4**
Blæser i Trompeten ved Nymaane, ved Fuldmaane,
til vor Højtidsdag! **5** Thi den er en Skik i Israel, en
Lov for Jakobs Gud. **6** Den satte han til et Vidnesbyrd
i Josef, der han drog ud imod Ægyptens Land; jeg
hørte en Røst, som jeg ikke kendte: **7** „Jeg tog Byrden
bort fra hans Skuldre, hans Hænder bleve befriede
fra Bærekurven. **8** Du paakaldte i Nøden, og jeg
udfriede dig; jeg bønhørte dig fra Tordenskyens Skjul,
jeg prøvede dig ved Meriba Vande. (Sela) **9** Hør, mit
Folk! og jeg vil vidne imod dig; Israel! gid du vilde høre
mig. **10** Der skal ingen fremmed Gud være hos dig, og
du skal ikke tilbede andre Folks Gud. **11** Jeg er Herren
din Gud, som førte dig op fra Ægyptens Land; lad din
Mund vidt op, og jeg vil fylde den. **12** Men mit Folk hørte
ikke min Røst, og Israel vilde ikke tjene mig. **13** Og jeg
lod dem fare i deres Hjertes Stivhed; de vandrede efter
deres egne Raad. **14** Gid mit Folk vilde høre mig! gid
Israel vilde vandre paa mine Veje! **15** Da vilde jeg om et
lidet ydmyge deres Fjender og vende min Haand imod
deres Modstandere. **16** De, som hade Herren, skulde
smigre for det, og deres Tid skulde vare evindelig. Og
jeg skulde bespise det med den bedste Hvede, ja, jeg
vilde mætte dig med Honning af en Klippe".

82 Gud staar i Guds Menighed; han dømmer midt
iblandt Guder. **2** Hvor længe ville I dømme Uret
og anse de ugudeliges Personer? (Sela) **3** Skaffer den
ringe og den faderløse Ret; hjælper den elendige og
den arme til Retfærdighed! **4** Redder den ringe og
den fattige; udfrier ham af de ugudeliges Haand! **5** De
skønne ikke og forstaa ikke, de vandre i Mørke; alle
Jordens Grundpiller ryste. **6** Jeg har sagt: I ere Guder,
og I ere alle den Højestes Sønner. **7** Men I skulle dø
som Mennesker, og som en af Fyrsterne skulle I falde.
8 Gud! gør dig rede, døm Jorden; thi du skal tage Arv
iblandt alle Hedninger.

83 En Sang; en Psalme, af Asaf. **2** Gud! ti du ikke;
vær ikke tavs og hold dig ikke stille, o Gud! **3**
Thi se, dine Fjender larme, og dine Avindsmænd have
opløftet Hovedet. **4** De oplægge træskelig hemmeligt
Anslag imod dit Folk, og de raadslaa imod dem, som
sidde under dit Skjul. **5** De have sagt: Kommer og

lader os udslette dem af Folkenes Tal, og Israels
Navn skal ikke ydermere ihukommes. 6 Thi de have i
Hjertet raadslaget med hverandre; de gøre en Pagt
imod dig: 7 Edoms Telte og Ismaeliterne, Moabiterne
og. Hagarenerne, 8 Gebal og Ammon og Amalek,
Filisterne med Indbyggerne i Tyrus. 9 Assyrien har
ogsaa sluttet sig til dem, de ere blevne Lots Børns
Arm. (Sela) 10 Gør imod dem som imod Midianiterne,
som imod Sisera, som imod Jabin ved Kisons Bæk, 11
hvilke bleve ødelagte ved Endor, bleve til Gødning for
Marken. 12 Lad det gaa dem, deres Fyrster som Oreb
og som Seeb, og alle deres ypperste som Seba og som
Zalmuna, 13 dem, som have sagt: Vi ville indtage Guds
Boliger til Ejendom. 14 Min Gud! lad dem hvirvle om
som et Hjul, som Avner for Vejret. 15 Som en Ild, der
antænder en Skov, og som en Lue, der stikker Ild paa
Bjergene, 16 saa forfølge du dem med din Storm og
forfærde dem med din Hvirvelvind! 17 Gør deres Ansigt
fuldt af Skam og lad dem søge dit Navn, o Herre! 18
Lad dem blues og forfærdes altid og lad dem blive til
Skamme og omkomme! Og lad dem kende, at du alene,
hvis Navn er Herren, er den Højeste over al Jorden.

84 Til Sangmesteren; til Githith; af Koras Børn, en
Psalme. 2 Hvor elskelige ere dine Boliger, Herre
Zebaoth! 3 Min Sjæl begærer, ja længes efter Herrens
Forgaarde; mit Hjerte og mit Kød raabe med Fryd til
den levende Gud. 4 Ja, Spurven har fundet et Hus
og Svalen sin Rede, hvor den har lagt sine Unger:
Dine Altre, Herre Zebaoth, min Konge og min Gud! 5
Salige ere de, som bo i dit Hus, de skulle endnu love
dig. (Sela) 6 Saligt er det Menneske, hvis Styrke er i
dig, og i hvis Hjerte de rette Veje ere. 7 Naar de gaa
igennem Morbærdalen, gøre de den til Kildevæld, ja,
og en Regn med Velsignelser skal bedække dem. 8 De
gaa frem fra Kraft til Kraft; de ses for Gud paa Zion. 9
Herre, Gud Zebaoth! hør min Bøn, Jakobs Gud! vend
dit Øre til den. (Sela) 10 Gud, vort Skjold! se til og sku
din Salvedes Ansigt. 11 Thi een Dag i dine Forgaarde
er bedre end tusinde; jeg udvælger hellere at ligge ved
Dørtærskelen i min Guds Hus end at bo i de ugudeliges
Telte. 12 Thi Gud Herren er Sol og Skjold; Herren giver
Naade og Ære, intet godt nægter han dem, som vandre
i Oprigtighed. Herre Zebaoth! saligt er det Menneske,
som forlader sig paa dig.

85 Til Sangmesteren; af Koras Børn, en Psalme. 2
Herre! du har haft Velbehag til dit Land, du har
ført Jakobs fangne Folk tilbage. 3 Du har borttaget dit
Folks Misgerning, du har skjult al deres Synd. (Sela) 4
Du har draget al din Harme tilbage, du har bortvendt din
grumme Vrede. 5 Hjælp os op igen, vor Frelses Gud!
og tilintetgør din Fortørnelse imod os. 6 Vil du evindelig
være vred paa os? vil du udstrække din Vrede fra Slægt
til Slægt? 7 Vil du ikke gøre os levende igen, at dit Folk
maa glæde sig i dig? 8 Herre! lad os se din Miskundhed
og giv os din Frelse. 9 Jeg vil høre, hvad Gud Herren
tater; thi han skal tale Fred til sit Folk og til sine hellige,
kun at de ikke vende tilbage til Daarlighed. 10 Ja, hans
Frelse er nær hos dem, som ham frygte, at Herlighed
maa bo i vort Land. 11 Miskundhed og Sandhed møde
hinanden; Retfærdighed og Fred kysse hinanden. 12
Sandhed vokser op af Jorden, og Retfærdighed ser
ned af Himmelen. 13 Dertil skal Herren give det gode,
og vort Land give sin Grøde. Retfærdighed gaa frem
for hans Ansigt og sætte sine Trin paa hans Vej!

86 Herre! bøj dit Øre, bønhør mig, thi jeg er elendig
og fattig. 2 Bevar min Sjæl; thi jeg er hellig; frels
din Tjener, du min Gud! ham, som forlader sig paa
dig. 3 Herre! vær mig naadig; thi til dig raaber jeg den
ganske Dag. 4 Glæd din Tjeners Sjæl; thi til dig, Herre,
opløfter jeg min Sjæl. 5 Thi du Herre! er god og rund
til at forlade og rig paa Miskundhed imod alle, som
paakalde dig. 6 Herre! vend dit Øre til min Bøn og giv
Agt paa mine ydmyge Begæringers Røst. 7 Paa min
Nøds Dag vil jeg paakalde dig; thi du bønhører mig. 8
Der er ingen som du iblandt Guder, Herre! og der er
intet som dine Gerninger. 9 Alle Hedninger, som du har
skabt, skulle komme og tilbede for dit Ansigt, Herre! og
de skulle ære dit Navn. 10 Thi du er stor, og du gør
underfulde Ting, du alene er Gud. 11 Lær mig, Herre!
din Vej, jeg vil vandre i din Sandhed, vend mit Hjerte
imod dette ene, at frygte dit Navn. 12 Jeg vil takke dig,
Herre min Gud! af mit ganske Hjerte og ære dit Navn
evindelig. 13 Thi din Miskundhed er stor over mig, og du
friede min Sjæl fra det dybe Dødsrige. **(Sheol h7585)** 14
Gud! de hovmodige staa op imod mig, og Voldsmænds
Hob søger efter mit Liv, og de have ikke sat dig for
deres Øjne. 15 Men du, Herre! er en barmhjertig og
naadig Gud, langmodig og af megen Miskundhed og
Sandhed. 16 Vend dit Ansigt til mig og vær mig naadig!
giv din Tjener din Styrke og frels din Tjenestekvindes
Søn! 17 Gør et Tegn for mig til det gode, at de, som
hade mig, maa se det og beskæmmes; thi du, Herre!
har hjulpet mig og trøstet mig.

87 Han har grundlagt en Stad paa de hellige Bjerge.
2 Herren elsker Zions Porte fremfor alle Jakobs
Boliger. 3 Der er herlige Ting sagt i dig, du Guds
Stad! (Sela) 4 Jeg vil nævne Rahab og Babel iblandt
dem, som kende mig; se, Filisteren og Tyrieren samt
Morianen: „Denne, han er født der." 5 Men til Zion skal
der siges: Denne og hin er født i den, den Højeste
selv skal befæste den. 6 Herren skal tælle, naar han
opskriver Folkene, og sige: „Denne er født der." (Sela)
7 Og de, som synge, tillige med dem, som danse, skulle
sige: Alle mine Kilder ere i dig.

88 En Sang, en Psalme; af Koras Børn; til Sangmesteren; til Makalath-Leanoth; en Undervisning af Heman, Esrahiteren. Herre, min Frelses Gud! jeg har raabt om Dagen, ja, om Natten for dig. **2** Lad min Bøn komme for dit Ansigt, bøj dit Øre til mit Raab! **3** Thi min Sjæl er mæt af Ulykker, og mit Liv er Dødsriget nær. **(Sheol h7585)** **4** Jeg agtes lige med dem, som fare ned i Hulen, jeg er som en Mand uden Kraft, **5** løsladt iblandt de døde, som de ihjelslagne, der ligge i Graven, hvilke du ikke ydermere kommer i Hu, da de ere udrevne af din Haand. **6** Du har lagt mig i Hulen hernedenunder, i de mørke, i de dybe Steder. **7** Din Vrede har lagt sig tungt paa mig, og du trænger mig med alle dine Bølger. (Sela) **8** Du har fjernet mine Kyndinger langt fra mig, du har gjort mig vederstyggelig for dem, jeg er indelukket og gaar ikke ud. **9** Mit Øje er bedrøvet af Elendighed; Herre! jeg har raabt til dig den ganske Dag, jeg har udbredt mine Hænder til dig. **10** Vil du vel gøre Undere for de døde? eller skulle Dødninger opstaa, skulle de takke dig? (Sela) **11** Fortælles der vel i Graven om din Miskundhed? om din Sandhed i Dødens Bo? **12** Kendes vel dine Undere i Mørket? eller din Retfærdighed i Forglemmelsens Land? **13** Men jeg har raabt til dig Herre! og min Bøn kommer dig i Møde om Morgenen. **14** Hvorfor, Herre! forkaster du min Sjæl? du skjuler dit Ansigt for mig. **15** Elendig er jeg og som en døende fra min Ungdom af; jeg bærer paa Rædsel for dig, jeg maa fortvivle. **16** Din Vredes Flammer ere gaaede hen over mig; Rædsler for dig have tilintetgjort mig. **17** De have omringet mig som Vande den ganske Dag, de have omspændt mig tilsammen. **18** Du har fjernet min Ven og Stalbroder langt fra mig; mine Kyndinger ere Mørkets Sted.

89 En Undervisning; af Ethan, Esrahiteren. Jeg vil synge om Herrens Naadegerninger evindelig, jeg vil kundgøre din Sandhed med min Mund fra Slægt til Slægt. **2** Thi jeg har sagt: Din Naade skal bygges op evindelig, i Himlene skal du grundfæste din Sandhed: **3** „Jeg har gjort en Pagt med min udvalgte, jeg har tilsvoret David, min Tjener: **4** Evindelig vil jeg stadfæste din Sæd, og jeg har bygget din Trone fra Slægt til Slægt." (Sela) **5** Og Himlene, Herre! skulle prise din underfulde Gerning og din Sandhed i de helliges Menighed. **6** Thi hvem i Skyen kan maale sig med Herren? hvo er Herren lig iblandt Gudernes Børn? **7** en Gud saare frygtelig i de helliges hemmelige Raad og forfærdelig over alle, som ere trindt omkring ham! **8** Herre, Gud Zebaoth! hvo er som du stormægtig, o Herre? og din Sandhed er trindt omkring dig. **9** Du hersker over det hovmodige Hav; naar dets Bølger rejse sig, da bringer du dem til at lægge sig. **10** Du knuste Rahab, saa den blev som den ihjelslagne, du bortspredte dine Fjender med din stærke Arm. **11** Dig tilhøre Himlene, dig tilhører ogsaa Jorden, du har grundfæstet Jorderige og, hvad deri er. **12** Du skabte Norden og Sønden, Thabor og Hermon fryde sig i dit Navn. **13** Du har en Arm med Styrke, din Haand er stærk, din højre Haand er ophøjet. **14** Retfærdighed og Dom ere din Trones Befæstning, Miskundhed og Sandhed gaa frem for dit Ansigt. **15** Saligt er det Folk, som kender Frydesangen; Herre! i dit Ansigts Lys vandre de. **16** I dit Navn skulle de fryde sig den ganske Dag, og i din Retfærdighed ophøjes de. **17** Thi du er deres Styrkes Pris, og i din Velbehagelighed ophøjer du vort Horn. **18** Thi Herren er vort Skjold og den Hellige i Israel vor Konge. **19** Da talte du til din Hellige i et Syn og sagde: Jeg har beredet Hjælp ved en Kæmpe, jeg har ophøjet en udvalgt ud af Folket. **20** Jeg har fundet David, min Tjener, jeg har salvet ham med min hellige Olie. **21** Ved ham skal min Haand holde fast, og min Arm skal styrke ham. **22** Fjenden skal ikke plage ham, og en uretfærdig Mand skal ikke trænge ham. **23** Men jeg vil sønderknuse hans Modstandere for hans Ansigt og slaa dem, som hade ham. **24** Men min Sandhed og min Miskundhed skulle være med ham, i mit Navn skal hans Horn ophøjes. **25** Og jeg vil udstrække hans Haand til Havet og hans højre Haand til Floderne. **26** Han skal paakalde mig og sige: Du er min Fader, min Gud og min Frelses Klippe. **27** Og jeg vil gøre ham til den førstefødte, til den højeste over Kongerne paa Jorden. **28** Jeg vil bevare ham min Miskundhed evindelig, og min Pagt skal holdes ham trolig. **29** Og jeg vil lade hans Sæd bestaa evindelig, og hans Trone, saa længe Himmelens Dage vare. **30** Dersom hans Børn forlade min Lov, og de ikke vandre i mine Befalinger, **31** dersom de vanhellige mine Skikke og ikke holde mine Bud: **32** Da vil jeg hjemsøge deres Overtrædelse med Riset og deres Misgerning med Plager. **33** Men min Miskundhed vil jeg ikke tage fra ham og ikke svige min Sandhed. **34** Jeg vil ikke vanhellige min Pagt og ikke forandre det, som er gaaet over mine Læber. **35** Eet har jeg svoret ved min Hellighed, jeg vil ikke lyve for David: **36** Hans Sæd skal blive evindelig, og hans Trone som Solen for mig; **37** den skal befæstes som Maanen evindelig; og Vidnet i Skyen er trofast. (Sela) **38** Men nu har du forkastet og foragtet ham, du er fortørnet paa din Salvede. **39** Du har tilintetgjort Pagten med din Tjener, du har vanhelliget hans Krone ned i Støvet. **40** Du har nedrevet alle hans Mure, du har bragt Ødelæggelse over hans Befæstninger. **41** Alle, som gik forbi paa Vejen, have plyndret ham, han er bleven til Spot for sine Naboer. **42** Du har ophøjet hans Modstanderes højre Haand, du har glædet alle hans Fjender. **43** Ja, du lader hans skarpe Sværd vige tilbage og har ikke ladet ham bestaa i Krigen. **44** Du har ladet hans Glans høre

op og kastet hans Trone til Jorden. **45** Du har forkastet
hans Ungdoms Dage, du har skjult ham med Haan.
(Sela) **46** Hvor længe, Herre! vil du skjule dig evindelig?
hvor længe skal din Harme brænde som Ild? **47** Kom
i Hu, hvad en Levetid er, til hvilken Forfængelighed
du har skabt alle Menneskens Børn? **48** Hvo er den
Mand, som lever og ikke skal se Døden? som kan
fri sin Sjæl fra Dødsrigets Vold? (Sela) **(Sheol h7585)**
49 Herre! hvor ere dine forrige Naadegerninger, som
du tilsvor David i din Sandhed? **50** Herre! kom dine
Tjeneres Forsmædelse i Hu, som jeg bærer i min Barm,
den fra alle de mange Folkefærd, **51** med hvilken dine
Fjender have bespottet, Herre! med hvilken de have
bespottet din Salvedes Fodspor. **52** Lovet være Herren
evindelig! Amen, ja, amen.

90 Herre! du har været vor Bolig fra Slægt til Slægt.
2 Før Bjergene bleve til, og du dannede Jorden
og Jorderige, fra Evighed til Evighed er du Gud. **3** Du
vender det med et Menneske, at han bliver knust; og du
siger: Kommer igen, I Menneskens Børn! **4** Thi tusinde
Aar ere for dine Øjne som den Dag i Gaar, naar den er
forbigangen; og som en Nattevagt. **5** Du bortskyller
dem, de blive som en Søvn, om Morgenen ere de
som Græs, der gaar bort. **6** Om Morgenen blomstrer
det, og det gaar bort, om Aftenen afhugges det og
tørres. **7** Thi vi fortæres i din Vrede, og vi forfærdes i
din Harme. **8** Du har sat vore Misgerninger for dine
Øjne, vor skjulte Synd for dit Ansigts Lys. **9** Thi alle vore
Dage ere svundne bort i din Vrede, vi have hentæret
vore Aar som en Tanke. **10** Vore Aars Dage, de ere
halvfjerdsindstyve Aar, og er der Styrke, firsindstyve
Aar; og deres Stolthed er Møje og Forfængelighed; thi
hastelig gaar den forbi, og vi flyve derfra. **11** Hvo kender
din Vredes Magt og din Harme, saaledes som Frygten
for dig udkræver? **12** Lær os saaledes at tælle vore
Dage, at vi bekomme Visdom i Hjertet. **13** Vend om,
Herre! hvor længe —? og lad det gøre dig ondt over
dine Tjenere. **14** Mæt os aarle med din Miskundhed,
saa ville vi synge med Fryd og være glade i alle vore
Dage. **15** Glæd os efter de Dage, som du har plaget
os, efter de Aar, som vi have set Ulykke. **16** Lad din
Gerning aabenbares for dine Tjenere og din Herlighed
over deres Børn. **17** Og Herrens, vor Guds, Livsalighed
være over os, og gør du vore Hænders Gerning fast for
os, ja, gør vore Hænders Gerning fast!

91 Den, som bor i den Højestes Skjul, han skal blive
om Natten i den Almægtiges Skygge. **2** Jeg siger
til Herren: Du er min Tillid og min Befæstning, min Gud,
paa hvem jeg forlader mig. **3** Thi han skal fri dig fra
Fuglefængerens Snare, fra Fordærvelsens Pest. **4**
Han skal dække dig med sine Vingefjedre, og du skal
finde Ly under hans Vinger; hans Sandhed er Skjold
og Panser. **5** Du skal ikke frygte for Rædselen om
Natten, for Pilen, som flyver om Dagen, **6** for Pest, som
farer frem i Mørket, for Sot, som raser om Middagen. **7**
Om tusinde falde ved din Side og ti Tusinde ved din
højre Haand, skal det dog ikke komme nær til dig. **8** Du
skal kun skue det med dine Øjne, og se, hvorledes der
betales de ugudelige. **9** — Thi du, Herre! er min Tillid;
— den Højeste har du gjort til din Bolig. **10** Dig skal
intet ondt vederfares, og der skal ingen Plage komme
nær til dit Telt. **11** Thi han skal befale sine Engle om dig
at bevare dig paa alle dine Veje. **12** De skulle bære
dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa
nogen Sten. **13** Paa Løve og Øgle skal du træde, du
skal nedtræde den unge Løve og Dragen. **14** „Efterdi
han har holdt sig til mig, saa vil jeg udfri ham; jeg vil
ophøje ham; thi han kender mit Navn. **15** Han skal
paakalde mig, og jeg vil bønhøre ham, jeg er hos ham i
Nød, jeg vil fri ham og herliggøre ham. **16** Jeg vil mætte
ham med et langt Liv og lade ham se min Frelse."

92 En Psalme, en Sang paa Sabbatens Dag. **2**
Det er godt at takke Herren og at lovsynge dit
Navn, du Højeste! **3** at kundgøre din Miskundhed om
Morgenen og din Sandhed om Natten **4** paa de ti
Strenge og paa Psalteren til Harpens Klang. **5** Thi,
Herre! du har glædet mig ved dit Værk; jeg vil synge
med Fryd om dine Hænders Gerninger. **6** Herre! hvor
store ere dine Gerninger, dine Tanker ere meget dybe.
7 En ufornuftig Mand kender det ikke, og en Daare
forstaar ikke dette. **8** Naar de ugudelige grønnes som
en Urt, og alle de, som gøre Uret, blomstre, er det
til deres Ødelæggelse stedse og altid. **9** Men du,
Herre, er høj evindelig. **10** Thi se, dine Fjender, Herre!
thi se, dine Fjender skulle omkomme, alle de, som
gøre Uret, skulle adspredes. **11** Men du ophøjede mit
Horn som Enhjørningens; jeg er overgydt med frisk
Olie. **12** Og mit Øje saa paa mine Fjender, mine Øren
hørte paa de onde, som opstode imod mig. **13** Den
retfærdige skal grønnes som et Palmetræ, han skal
vokse som et Cedertræ paa Libanon. **14** De, som ere
plantede i Herrens Hus, de skulle grønnes i vor Guds
Forgaarde. **15** De skulle endnu bære Frugt, naar de
ere graahærdede, de skulle være saftige og grønne til
at forkynde, at Herren er oprigtig, min Klippe, og at der
ikke er Uret hos ham.

93 Herren regerer, han har iført sig Højhed; Herren,
han har iført sig, han har ombundet sig med
Styrke; ja, Jorderige er befæstet, det skal ikke rokkes. **2**
Fra fordums Tid staar din Trone fast, du er fra Evighed.
3 Herre! Strømme opløftede, Strømme opløftede deres
Røst, Strømme opløftede deres Drøn. **4** Fremfor Røsten
af de mange, de mægtige Vande, fremfor Havets

Brændinger er Herren mægtig i det Høje. 5 Dine
Vidnesbyrd ere saare trofaste, Hellighed sømmer sig
for dit Hus, Herre! saa længe Dagene vare.

94 Herre! Gud, hvem Hævnen hører til, Gud, hvem
Hævnen hører til, aabenbar dig herligt! 2 Rejs
dig, du Jordens Dommer! bring Gengældelse over de
hovmodige. 3 Herre! hvor længe skulle de ugudelige,
hvor længe skulle de ugudelige fryde sig? 4 De udgyde
en Strøm af Ord, de føre fræk Tale; de rose sig selv,
alle de, som øve Uret. 5 Herre! de knuse dit Folk og
plage din Arv. 6 De ihjelslaa Enken og den fremmede
og myrde de faderløse. 7 Og de sagde: Herren ser
det ikke, og Jakobs Gud mærker det ikke. 8 Giver dog
Agt, I ufornuftige iblandt Folket! og I Daarer! naar ville
I blive kloge? 9 Mon han, som plantede Øret, ikke
skulde høre? eller mon han, som dannede Øjet, ikke
skulde se? 10 Mon han, som advarer Hedningerne,
ikke skulde straffe? han, som lærer et Menneske
Kundskab! 11 Herren kender Menneskenes Tanker, thi
de ere Forfængelighed. 12 Salig er den Mand, som du,
Herre! advarer, og den, du underviser ud af din Lov
13 for at skaffe ham Hvile fra de onde Dage, indtil der
bliver gravet en Grav for den ugudelige. 14 Thi Herren
skal ikke opgive sit Folk og ej forlade sin Arv. 15 Thi
Retten skal vende tilbage til Retfærdighed, og alle de
oprigtige af Hjertet skulle efterfølge den. 16 Hvo staar
hos mig imod de onde? hvo stiller sig hos mig imod
dem, som gøre Uret? 17 Dersom Herren ikke havde
været min Hjælp, da havde min Sjæl paa lidet nær
boet i det stille. 18 Der jeg sagde: Min Fod snublede,
da opholdt, o Herre! din Miskundhed mig. 19 Der jeg
havde mange Bekymringer i mit Inderste, da forlystede
din Trøst min Sjæl. 20 Skulde Ondskabens Trone have
Samkvem med dig? den, som gør Uret tvært imod,
hvad Ret er? 21 De slaa sig sammen skarevis imod en
retfærdigs Sjæl, og de fordømme uskyldigt Blod. 22
Men Herren blev mig en Befæstning, og min Gud blev
mig en Tilflugts Klippe. 23 Og han har ladet deres Uret
falde tilbage over dem og skal udrydde dem for deres
Ondskab; Herren vor Gud skal udrydde dem.

95 Kommer, lader os synge med Fryd for Herren,
lader os raabe af Glæde for vor Frelses Klippe! 2
Lader os komme frem for hans Ansigt med Tak, lader
os raabe af Glæde for ham med Psalmer! 3 Thi Herren
er en stor Gud, ja, en stor Konge over alle Guder. 4 I
hans Haand ere Jordens Dybder, og Bjergenes Højder
høre ham til. 5 Havet er hans, og han har skabt det, og
hans Hænder have dannet det tørre Land. 6 Kommer,
lader os tilbede og nedbøje os, lader os bøje Knæ for
Herren, vor Skabers Ansigt! 7 Thi han er vor Gud, og
vi ere det Folk, han føder, og den Hjord, hans Haand
leder: Vilde I dog i Dag høre hans Røst! 8 Forhærder
ikke eders Hjerte, som ved Meriba, som paa den Dag
ved Massa udi Ørken, 9 hvor eders Fædre fristede mig;
de prøvede mig, og de saa min Gerning. 10 Fyrretyve
Aar kededes jeg ved den Slægt og sagde: De ere et
Folk, som farer vild med Hjertet, de kendte ikke mine
Veje, 11 saa at jeg svor i min Vrede: De skulle ikke
komme til min Hvile!

96 Synger for Herren en ny Sang, synger for Herren
al Jorden! 2 Synger for Herren, lover hans Navn,
bebuder hans Frelse fra Dag til Dag! 3 Forkynder hans
Ære iblandt Hedningerne, hans underfulde Gerninger
iblandt alle Folkeslag. 4 Thi Herren er stor og saare
priselig, han er forfærdelig fremfor alle Guder. 5 Thi
alle Folkenes Guder ere Afguder; men Herren har
skabt Himmelen. 6 Majestæt og Herlighed ere for hans
Ansigt, Magt og Prydelse ere i hans Helligdom. 7 Giver
Herren, I Folkeslægter! giver Herren Ære og Magt!
8 Giver Herren hans Navns Ære, frembærer Skænk
og kommer til hans Forgaarde! 9 Tilbeder Herren i
hellig Prydelse, bæv for hans Ansigt al Jorden! 10
Siger iblandt Hedningerne: Herren regerer, og Jorderige
staar fast, det rokkes ej; han skal dømme Folkene
med Retvished. 11 Himlene glæde sig, og Jorden
fryde sig; Havet bruse og dets Fylde! 12 Marken fryde
sig og alt, hvad der er paa; da skulle alle Træer i
Skoven synge med Fryd 13 for Herrens Ansigt; thi han
kommer, thi han kommer til at dømme Jorden; han skal
dømme Jorderige med Retfærdighed og Folkene med
sin Sandhed.

97 Herren regerer! Jorden fryde sig, mange Øer
glæde sig! 2 Sky og Mørke ere trindt omkring ham,
Retfærdighed og Dom ere hans Trones Befæstning. 3
Ild gaar foran hans Ansigt og fortærer hans Fjender
trindt omkring. 4 Hans Lyn oplyste Jorderige; Jorden
saa det og bævede. 5 Bjergene smeltede som Voks
for Herrens Ansigt, for hele Jordens Herres Ansigt. 6
Himlene kundgjorde hans Retfærdighed, og alle Folk
saa hans Ære. 7 Beskæmmede skulle alle de vorde,
som tjene et udskaaret Billede, de, som rose sig af
Afguderne; tilbeder ham, alle Guder! 8 Zion hørte det
og blev glad, og Judas Døtre frydede sig over dine
Domme, Herre! 9 Thi du, Herre! er den Højeste over al
Jorden, du er saare ophøjet over alle Guder. 10 I, som
elske Herren! hader det onde; han bevarer sine helliges
Sjæle, han frier dem af de ugudeliges Haand. 11 Lys er
saaet for den retfærdige og Glæde for de oprigtige i
Hjertet. 12 Glæder eder, I retfærdige i Herren, og priser
hans hellige Ihukommelse!

98 Synger Herren en ny Sang; thi han har gjort
underfulde Ting; hans højre Haand og hans hellige

Arm frelste ham. 2 Herren har kundgjort sin Frelse;
han har aabenbaret sin Retfærdighed for Hedningernes
Øjne. 3 Han kom sin Miskundhed og sin Sandhed i
Hu imod Israels Hus; alle Verdens Ender have set
vor Guds Frelse. 4 Raaber med Glæde for Herren, al
Jorden! raaber og synger med Fryd og lovsynger! 5
Lovsynger Herren med Harpe, med Harpe og Sanges
Lyd, 6 med Basuner og Lyden af Trompeter; raaber
med Glæde for Herren, den Konges Ansigt! 7 Havet
bruse og dets Fylde, Jorderige og dets Beboere! 8
Floderne klappe med Haand; Bjergene synge med
Fryd til Hobe 9 for Herrens Ansigt; thi han kommer
for at dømme Jorden; han skal dømme Jorderige med
Retfærdighed og Folkene med Retvished.

99 Herren regerer, Folkene bæve; han sidder over
Keruber, Jorden ryster. 2 Herren er stor i Zion, og
han er ophøjet over alle Folkene. 3 De skulle prise
dit Navn som stort og forfærdeligt — hellig er han!
— 4 Og Kongens Vælde elsker Ret; du har befæstet
Retvished, du har gjort Ret og Retfærdighed i Jakob. 5
Ophøjer Herren vor Gud og tilbeder for hans Fødders
Fodskammel — hellig er han! — 6 Mose og Aron iblandt
hans Præster og Samuel iblandt dem, som paakaldte
hans Navn, raabte til Herren, og han bønhørte dem. 7
Han talte til dem i Skystøtten; de holdt hans Vidnesbyrd
og den Skik, som han gav dem. 8 Herre, vor Gud!
du bønhørte dem, du var dem en Gud, som tilgav
dem, men ogsaa en Hævner over deres Gerninger. 9
Ophøjer Herren vor Gud og tilbeder for hans hellige
Bjerg; thi hellig er Herren vor Gud.

100 Al Verden raabe med Glæde for Herren! 2
Tjener Herren med Glæde, kommer for hans
Ansigt med Frydeskrig! 3 Kender, at Herren er Gud;
han har skabt os, og ikke vi selv, til sit Folk og til den
Hjord, han føder! 4 Gaar ind ad hans Porte med Pris,
ad hans Forgaarde med Lovsang; takker ham, velsigner
hans Navn. 5 Thi Herren er god, hans Miskundhed
varer evindelig og hans Sandhed fra Slægt til Slægt.

101 Om Miskundhed og Ret vil jeg synge, for
dig, Herre! vil jeg spille. 2 Jeg vil agte paa
Fuldkommenhedens Vej; naar vil du dog komme til
mig? jeg vil vandre i mit Hjertes Retsind inden mit Hus.
3 Jeg vil ikke sætte mig en Niddingsdaad for Øje; jeg
hader det, Overtrædere begaa, det skal ikke hænge
ved mig. 4 Et forvendt Hjerte skal vige fra mig, jeg vil
ikke vide af den onde. 5 Den, som bagtaler sin Næste i
Løndom, ham vil jeg udslette; den, som ser højt med
Øjnene og har et stolt Hjerte, ham vil jeg ikke fordrage.
6 Mine Øjne se efter de trofaste i Landet, for at de skulle
bo hos mig; den, som vandrer paa Fuldkommenhedens
Vej, han skal tjene mig. 7 Den, som gør Svig, skal
ikke blive inden i mit Hus; den, som taler Løgn, skal
ikke bestaa for mine Øjne. 8 Aarle vil jeg udslette alle
ugudelige i Landet for at skille Herrens Stad af med
alle dem, som gøre Uret.

102 En elendigs Bøn, naar han forsmægter og
udøser sin Klage for Herrens Ansigt. 2 Herre!
hør min Bøn og lad mit Raab komme til dig. 3 Skjul
ikke dit Ansigt for mig paa den Dag, jeg er i Angest;
bøj dit Øre til mig; paa den Dag jeg paakalder, skynd
dig og bønhør mig! 4 Thi mine Dage ere gaaede op i
Røg, og mine Ben ere brændte som et Brandsted. 5
Mit Hjerte er rammet og tørret som en Urt; thi jeg har
glemt at æde mit Brød. 6 Formedelst mine Klageraab
hænge mine Ben ved mit Kød. 7 Jeg er bleven lig en
Rørdrum i Ørken; jeg er bleven som en Ugle i det øde.
8 Jeg vaager og er bleven som en enlig Spurv paa
Taget. 9 Mine Fjender have haanet mig den ganske
Dag, de, som rase imod mig, sværge ved mig. 10 Thi
jeg har tæret Aske som Brød og blandet min Drik med
Graad 11 for din Vredens og din Fortørnelses Skyld;
thi du løftede mig op og kastede mig bort. 12 Mine
Dage are som en Skygge, der hælder, og jeg tørres
som en Urt. 13 Men du, Herre! bliver evindelig, og
din Ihukommelse fra Slægt til Slægt. 14 Du vil gøre
dig rede, du vil forbarme dig over Zion; thi det er paa
Tide, at du er den naadig; thi den bestemte Tid er
kommen. 15 Thi dine Tjenere hænge med Behag ved
dens Stene, og de have Medynk med dens Støv. 16
Og Hedningerne skulle frygte Herrens Navn, og alle
Kongerne paa Jorden din Ære; 17 thi Herren har bygget
Zion og har ladet sig se i sin Herlighed. 18 Han har
vendt sit Ansigt til den enliges Bøn og ikke foragtet
deres Bøn. 19 Dette skal skrives for den kommende
Slægt; og det Folk, som skabes, skal love Herren. 20
Thi han saa ned fra sin Helligdoms Højsæde; Herren
saa fra Himmelen til Jorden 21 for at høre den bundnes
Jamren, for at løse Dødsens Børn, 22 for at de kunde
forkynde Herrens Navn i Zion og hans Pris i Jerusalem,
23 naar Folkene samles til Hobe og Rigerne til at tjene
Herren. 24 Han har ydmyget min Kraft paa Vejen,
han har forkortet mine Dage. 25 Jeg siger: Min Gud!
tag mig ikke bort midt i mine Dage, dine Aar vare fra
Slægt til Slægt. 26 Du grundfæstede fordum Jorden, og
Himlene er dine Hænders Gerning. 27 De skulle forgaa;
men du bestaar; og de skulle alle blive gamle som et
Klædebon; du skal omskifte dem som en Klædning, og
de omskiftes. 28 Men du er den samme, og dine Aar
faa ingen Ende. Dine Tjeneres Børn skulle fæste Bo,
og deres Sæd skal stadfæstes for dit Ansigt.

103 Min Sjæl! lov Herren, og alt det, som i mig
er, love hans hellige Navn. 2 Min Sjæl! lov
Herren og glem ikke alle hans Velgerninger, 3 ham,

som forlader dig alle dine Misgerninger; ham, som
læger alle dine Sygdomme; 4 ham, som genløser dit
Liv fra Graven; ham, som kroner dig med Miskundhed
og Barmhjertighed; 5 ham, som mætter din Sjæl med
det gode, at du bliver ung igen som Ørnen. 6 Herren
øver Retfærdighed og Ret for alle fortrykte. 7 Han
lod Mose vide sine Veje, Israels Børn sine Gerninger.
8 Herren er barmhjertig og naadig, langmodig og af
megen Miskundhed. 9 Han skal ikke bestandig gaa i
Rette, ej heller beholde Vrede evindelig. 10 Han har
ikke gjort imod os efter vore Synder og ikke betalt
os efter vore Misgerninger. 11 Thi saa høj Himmelen
er over Jorden, har hans Miskundhed været mægtig
over dem, som frygte ham. 12 Saa langt som Østen
er fra Vesten, har han ladet vore Overtrædelser være
langt fra os. 13 Ligesom en Fader forbarmer sig over
Børn, saa forbarmer Herren sig over dem, som frygte
ham. 14 Thi han kender vor Skabning, han kommer i
Hu, at vi ere Støv. 15 Et Menneskes Dage ere som
Græs; som et Blomster paa Marken, saa blomstrer
han. 16 Naar et Vejr farer over det, da er det ikke
mere, og dets Sted kender det ikke længere. 17 Men
Herrens Miskundhed er fra Evighed og indtil Evighed
over dem, som frygte ham, og hans Retfærdighed med
Børnebørn, 18 med dem, som holde hans Pagt, og
med dem, som komme hans Befalinger i Hu for at gøre
derefter. 19 Herren har befæstet sin Trone i Himmelen,
og hans Rige behersker alt. 20 Lover Herren, I hans
Engle! I vældige i Magt, som udrette hans Ord, idet I
høre paa hans Ords Røst! 21 Lover Herren, alle hans
Hærskarer! I hans Tjenere, som gøre hans Villie! 22
Lover Herren, I hans Gerninger alle til Hobe! i alle hans
Herredømmes Steder: Min Sjæl, lov Herren!

104 Min Sjæl, lov Herren; Herre, min Gud! du
er saare stor, du har iført dig Majestæt og
Herlighed. 2 Han ifører sig Lys som et Klædebon, han
udbreder Himmelen som et Telt. 3 Han hvælver sine
Sale i Vandene; han gør Skyerne til sin Vogn, han
vandrer paa Vejrets Vinger. 4 Han gør Vindene til sine
Engle, gloende Ild til sine Tjenere. 5 Han grundfæstede
Jorden paa dens Grundvold, den skal ikke rokkes i al
Evighed. 6 Du havde skjult den med Havet som med
et Klæde, Vandene stode over Bjergene. 7 De flyede
for din Trusel, de fore hastelig bort for din Tordens
Røst. 8 Bjergene fore op, Dalene fore ned til det Sted,
som du grundfæstede for dem. 9 Du satte en Grænse,
hvorover de ikke skulde gaa; de skulde ikke skjule
Jorden igen. 10 Han lader Kilder opvælde i Dalene; de
rinde imellem Bjergene. 11 De give alle Markens Dyr
at drikke, Vildæsler slukke deres Tørst. 12 Over dem
bo Himmelens Fugle; ud fra Grenene lade de deres
Røst høre. 13 Han vander Bjergene fra sine høje Sale;
Jorden mættes af dine Gerningers Frugt. 14 Han lader
Græs gro for Kvæget og Urter til Menneskens Tjeneste
for at fremføre Brød af Jorden. 15 Og Vin glæder et
Menneskes Hjerte, hans Ansigt bliver frydefuldt af Olie,
og Brød vederkvæger et Menneskes Hjerte. 16 Herrens
Træer mættes af Væde, Libanons Cedre, som han har
plantet; 17 der hvor Fuglene bygge Rede; Storkens
Bo er paa Fyrretræerne. 18 De høje Bjerge ere for
Stengederne, Klipperne ere en Tilflugt for Kaninerne.
19 Han gjorde Maanen til at bestemme Tiderne, Solen
ved sin Nedgang. 20 Du gør Mørke, og der bliver Nat, i
den krybe alle Skovens Dyr frem. 21 De unge Løver
brøle efter Rov og komme for at kræve deres Føde af
Gud. 22 Solen gaar op, saa trække de sig tilbage og
lægge sig i deres Huler. 23 Da gaar Mennesket ud til sin
Gerning og til sit Arbejde indtil Aftenen. 24 Hvor mange
ere dine Gerninger, Herre! du gjorde dem alle viselig;
Jorden er fuld af dine Ejendomme. 25 Her er Havet
stort og vidt til begge Sider; der er Vrimmel uden Tal,
der er Dyr, de smaa med de store. 26 Der gaa Skibene;
der er Leviathan, som du dannede til at lege derudi.
27 De vente alle paa dig, at du skal give dem deres
Føde i rette Tid. 28 Giver du dem, da sanke de; oplader
du din Haand, da mættes de med godt. 29 Skjuler du
dit Ansigt, da forfærdes de; tager du Aanden tilbage
fra dem, da dø de og vende tilbage til deres Støv.
30 Udsender du din Aand, skabes de, og du fornyer
Jordens Skikkelse. 31 Herrens Ære blive evindelig,
Herren glæde sig over sine Gerninger! 32 Han ser til
Jorden, og den bæver; han rører ved Bjergene, og de
ryge. 33 Jeg vil synge for Herren, medens jeg lever, jeg
vil lovsynge min Gud, medens jeg er til. 34 Maatte min
Tale behage ham; jeg vil glædes i Herren. 35 Maatte
dog Syndere udryddes af Jorden, og ugudelige ikke
være ydermere! Min Sjæl, lov Herren! Halleluja.

105 Priser Herren, paakalder hans Navn, kundgører
hans Gerninger iblandt Folkene! 2 Synger for
ham, spiller for ham, taler om alle hans underfulde
Gerninger! 3 Roser eder af hans hellige Navn; deres
Hjerte glæder sig, som søge Herren! 4 Spørger efter
Herren og hans Magt, søger hans Ansigt alle Tider! 5
Ihukommer hans underfulde Gerninger, som han har
gjort, hans Jærtegn og hans Munds Domme. 6 I, hans
Tjener Abrahams Sæd! Jakobs Børn, hans udvalgte!
7 Han er Herren vor Gud; hans Domme ere over al
Jorden. 8 Han kommer evindelig sin Pagt i Hu, det
Ord, som han har befalet til tusinde Slægter, 9 som
han har indgaaet med Abraham, og sin Ed til Isaak, 10
hvilken han opstillede for Jakob til en Skik, for Israel til
en evig Pagt 11 sigende: Dig vil jeg give Kanaans Land
til eders Arvs Lod; 12 der de vare en liden Hob, faa og
fremmede deri; 13 og de vandrede fra Folk til Folk,

fra et Rige til et andet Folkefærd. 14 Han tillod intet
Menneske at gøre dem Vold og revsede Konger for
deres Skyld: 15 „Rører ikke mine salvede og gører ikke
mine Profeter noget ondt". 16 Og han kaldte Hunger
over Landet, han formindskede alt Brøds Forraad. 17
Han sendte en Mand forud for dem; til Træl blev Josef
solgt. 18 De plagede hans Fødder i Stokken; han selv
kom i Jern 19 indtil den Tid, da hans Ord traf ind, da
Herrens Tale havde lutret ham. 20 Kongen sendte hen
og lod ham løs; han, som herskede over Folkene, gav
ham fri. 21 Han satte ham til Herre over sit Hus og til
Hersker over alt sit Gods, 22 at han kunde binde hans
Fyrster efter sin Villie og lære hans Ældste Visdom.
23 Saa kom Israel til Ægypten og Jakob boede som
fremmed i Kams Land. 24 Men sit Folk gjorde han
saare frugtbart og mægtigere end dets Modstandere.
25 Disses Sind omskiftede han, saa at de hadede hans
Folk og handlede træskelig imod hans Tjenere. 26 Han
sendte Mose, sin Tjener, Aron, som han havde udvalgt.
27 De kundgjorde hans Tegns Ord iblandt dem og hans
Undere i Kams Land. 28 Han sendte Mørke og lod det
blive mørkt, og de vare ikke genstridige imod hans
Ord. 29 Han vendte deres Vande om til Blod og dræbte
deres Fisk. 30 Deres Land vrimlede af Frøer lige indtil i
deres Kongers Kamre. 31 Han talte, saa kom der Utøj,
Lus, over hele deres Landemærke. 32 Han lod deres
Regnbyger blive til Hagel, til Ildslue i deres Land. 33
Og han slog deres Vinstokke og deres Figentræer og
sønderbrød Træerne inden deres Landemærke. 34 Han
talte, saa kom der Græshopper og Høskrækker, og der
var ikke Tal paa dem. 35 Og de aade alle Urter i deres
Land, og de aade Frugten paa deres Mark. 36 Han slog
og alt førstefødt i deres Land, Førstegrøden af al deres
Kraft. 37 Men hine førte han ud med Sølv og Guld,
og der var ingen skrøbelig iblandt deres Stammer. 38
Ægypten blev glad, der de droge ud; thi Frygt for dem
var falden paa det. 39 Han udbredte en Sky til Skjul og
en Ild til at lyse om Natten. 40 De bade, saa lod han
Vagtler komme og mættede dem med Himmelbrød. 41
Han oplod en Klippe, og der flød Vand, det løb igennem
de tørre Steder som en Flod. 42 Thi han kom sit hellige
Ord i Hu og sin Tjener Abraham. 43 Og han førte sit
Folk ud med Glæde, sine udvalgte med Frydeskrig. 44
Og han gav dem Hedningernes Lande; og de arvede,
hvad Folkene havde haft Møje for, 45 paa det de skulde
holde hans Skikke og bevare hans Love. Halleluja!

106 Priser Herren! thi han er god, thi hans
Miskundhed varer evindelig. 2 Hvo kan udsige
Herrens vældige Gerninger, forkynde al hans Pris? 3
Salige ere de, som holde over Ret, og den, som øver
Retfærdighed alle Tider. 4 Herre! kom mig i Hu med din
Kærlighed til dit Folk, besøg mig med din Frelse, 5 at
jeg maa skue dine udvalgtes Lykke, glæde mig ved dit
Folks Glæde, prise mig lykkelig i Samfund med din
Arv. 6 Vi have syndet med vore Fædre, vi have handlet
ilde og gjort Ugudelighed. 7 Vore Fædre i Ægypten
vilde ikke forstaa dine underfulde Gerninger, de kom
ikke din store Miskundhed i Hu, men vare genstridige
ved Havet, ved det røde Hav. 8 Dog frelste han dem
for sit Navns Skyld, for at kundgøre sin Magt. 9 Og
han truede det røde Hav, og det blev tørt, og han lod
dem gaa igennem Dybet som igennem Ørken. 10 Og
han frelste dem af Avindsmandens Haand og genløste
dem af Fjendens Haand. 11 Og Vandene skjulte deres
Modstandere, der blev ikke een tilovers af dem. 12 Da
troede de paa hans Ord, de sang hans Pris. 13 Dog
glemte de hans Gerninger snart, de biede ikke paa
hans Raad. 14 Men de fik stor Begærlighed i Ørken og
fristede Gud i det øde Land. 15 Da gav han dem det, de
begærede, men lod deres Liv tæres hen. 16 Og de bare
Avind imod Mose i Lejren, imod Aron, Herrens hellige.
17 Jorden oplod sig og opslugte Dathan, og den skjulte
Abirams Hob. 18 Og Ild flammede op iblandt deres
Hob, en Lue fortærede de ugudelige. 19 De dannede
en Kalv ved Horeb og tilbade et støbt Billede. 20 Og de
ombyttede deres Herlighed med Billedet af en Okse,
som æder Urter. 21 De glemte Gud, deres Frelser,
som havde gjort store Ting i Ægypten, 22 underfulde
Gerninger i Kams Land, forfærdelige Ting ved det røde
Hav. 23 Og han sagde, at han vilde ødelægge dem;
dersom Mose, hans udvalgte, ikke havde stillet sig i
Gabet for hans Ansigt, at afvende hans Vrede fra at
ødelægge dem —! 24 De foragtede ogsaa det yndige
Land, de troede ikke hans Ord. 25 Men de knurrede i
deres Telte, de hørte ikke paa Herrens Røst. 26 Og
han svor dem med oprakt Haand, at han vilde lade
dem falde i Ørken, 27 og at han vilde lade deres Afkom
falde iblandt Hedningerne og bortstrø dem i Landene.
28 Og de bandt sig til Baal-Peor og aade af Ofrene til
de døde Afguder. 29 Og de opirrede ham med deres
Idrætter, saa at en Plage brød løs paa dem, 30 Da
stod Pinehas frem og holdt Dom, og Plagen hørte op.
31 Og det blev regnet ham til Retfærdighed fra Slægt
til Slægt evindelig. 32 De fortørnede ham ogsaa ved
Meribas Vand, og det gik Mose ilde for deres Skyld.
33 Thi de vare genstridige imod hans Aand, og han
talte ubetænksomt med sine Læber. 34 De ødelagde
ikke Folkene, om hvilke Herren havde sagt det til
dem. 35 Men de blandede sig med Hedningerne og
lærte deres Gerninger. 36 Og de tjente deres Afguder,
og disse bleve dem til en Snare. 37 Og de ofrede
deres Sønner og deres Døtre til Magterne. 38 Og de
udøste uskyldigt Blod, deres Sønners og deres Døtres
Blod, som de ofrede til Kanaans Afguder, og Landet
vanhelligedes af Blodet. 39 Og de besmittede sig ved

deres Gerninger, og de bolede ved deres Idrætter. **40** Da optændtes Herrens Vrede imod hans Folk, og han fik en Vederstyggelighed til sin Arv. **41** Og han gav dem i Hedningernes Haand, og deres Avindsmænd herskede over dem. **42** Og deres Fjender trængte dem, og de bleve ydmygede under deres Haand. **43** Han friede dem mange Gange; men de satte sig op imod ham i deres Raad, og de bleve nedtrykte for deres Misgerningers Skyld. **44** Dog saa han til dem, da de vare i Angest, idet han hørte deres Raab. **45** Og han kom sin Pagt i Hu, dem til Bedste, og det angrede ham efter hans store Miskundhed. **46** Og han lod dem finde Barmhjertighed hos alle dem, som havde bortført dem. **47** Frels os, Herre, vor Gud! og saml os fra Hedningerne, at vi kunne takke dit hellige Navn, rose os af din Pris! **48** Lovet være Herren, Israels Gud, fra Evighed og indtil Evighed; og alt Folket siger: Amen. Halleluja!

107 Priser Herren! thi han er god, thi hans Miskundhed varer evindelig. **2** Det maa de sige, som ere genløste af Herren, de, han har genløst af Modstanderens Haand, **3** og de, som han har samlet hjem fra Landene, fra Øster og fra Vester, fra Norden og fra Havet. **4** De fore vild i Ørken, paa en øde Vej, de fandt ingen Stad, som de kunde bo udi; **5** de vare hungrige og tørstige tillige; deres Sjæl vansmægtede i dem. **6** Og de raabte til Herren, da de vare i Angest, han friede dem af deres Trængsler. **7** Og han førte dem paa den rette Vej, at de gik til en Stad, som de kunde bo udi. **8** Lad dem takke Herren for hans Miskundhed og for hans underfulde Gerninger imod Menneskens Børn; **9** thi han har mættet en tørstig Sjæl og har fyldt en hungrig Sjæl med godt. **10** De sade i Mørke, og i Dødens Skygge, bundne i Elendighed og Jern; **11** thi de havde været genstridige imod Guds Ord og havde foragtet den Højestes Raad; **12** og han ydmygede deres Hjerter ved Lidelse; de styrtede, og der var ingen Hjælper. **13** Og de raabte til Herren, da de vare i Angest, han frelste dem af deres Trængsler. **14** Han udførte dem af Mørket og Dødens Skygge og sønderrev deres Baand. **15** Lad dem takke Herren for hans Miskundhed og for hans underfulde Gerninger imod Menneskens Børn; **16** thi han har sønderbrudt Kobberporte og sønderhugget Jernslaaer. **17** De Daarer! de bleve plagede for deres Overtrædelsers Vej og for deres Misgerningers Skyld. **18** Deres Sjæl fik Vederstyggelighed til al Mad, og de kom nær til Dødens Porte. **19** Og de raabte til Herren, da de vare i Angest, han frelste dem af deres Trængsler. **20** Han sendte sit Ord og helbredede dem og reddede dem fra deres Grave. **21** Lad dem takke Herren for hans Miskundhed og for hans underfulde Gerninger imod Menneskens Børn **22** og ofre Takofre og fortælle hans Gerninger med Frydesang. **23** De fore ud paa Havet i Skibe, de udrettede deres Gerning paa de store Vande, **24** de saa Herrens Gerninger og hans Underværker paa Dybet. **25** Han bød og lod et Stormvejr rejse sig, og det opløftede dets Bølger. **26** De fore op imod Himmelen, de fore ned i Afgrundene, deres Sjæl forsagede under Ulykken. **27** De dreves omkring og ravede som den drukne, og al deres Visdom var udtømt. **28** Og de raabte til Herren, da de vare i Angest, og han udførte dem af deres Trængsler. **29** Han lod Stormen stille af, og Bølgerne lagde sig. **30** Da bleve de glade, at disse vare blevne stille; og han førte dem i Havn efter deres Begæring. **31** Lad dem takke Herren for hans Miskundhed og for alle hans underfulde Gerninger imod Menneskens Børn **32** og ophøje ham i Folkets Forsamling og prise ham der, hvor de gamle sidde. **33** Han gjorde Floder til en Ørk og Kildegrund til tørre Steder; **34** et frugtbart Land til Saltland for deres Ondskabs Skyld, som boede deri. **35** Han gjorde Ørken til en vandrig Sø og tørt Land til Kildegrund. **36** Og han lod de hungrige bo der, og de grundede en Stad, som de kunde bo udi. **37** Og de besaaede Agre og plantede Vingaarde, og disse bare Frugt til Indtægt. **38** Og han velsignede dem, og de bleve saare formerede, og han formindskede ikke deres Kvæg. **39** Derefter bleve de formindskede og nedbøjede af Trængsel, Ulykke og Bedrøvelse. **40** Han udøser Foragt over Fyrster og lader dem fare vild i den vejløse Ørk. **41** Men han ophøjede en fattig af Elendighed og satte Slægterne som Hjorde. **42** De oprigtige skulle se det og glæde sig; men al Uretfærdighed har lukket sin Mund til. **43** Hvo er viis, at han bevarer disse Ting og forstaar Herrens Miskundhed!

108 En Sang, en Psalme af David. **2** Trøstigt er mit Hjerte, o Gud! jeg vil synge, jeg vil lege paa Harpe, ogsaa min Ære skal juble. **3** Vaagn op, Psalter og Harpe! jeg vil vække Morgenrøden. **4** Jeg vil takke dig, Herre! iblandt Folkene og lege paa Harpe for dig iblandt Folkestammer. **5** Thi din Miskundhed er stor over Himlene og din Sandhed indtil Skyerne. **6** Ophøj dig, Gud! over Himlene, og din Ære være over al Jorden! **7** Paa det dine elskelige maa udfries, saa frels med din højre Haand og bønhør os! **8** Gud har talt i sin Helligdom, jeg vil fryde mig; jeg vil uddele Sikem og opmaale Sukots Dal. **9** Mig hører Gilead til, mig hører Manasse til, og Efraim er mit Hoveds Værn, Juda er min Herskerstav. **10** Moab er mit Vadskefad; jeg vil kaste min Sko til Edom; bryd ud i Jubel over mig, du Filisterland! **11** Hvo vil føre mig tilden faste Stad? hvo har ledet mig til Edom? **12** Mon ikke du, Gud, som har forkastet os? og vil du, Gud, ikke uddrage med vore Hære? **13** Fly os Hjælp af Nød; thi Menneskers Hjælp

er Forfængelighed. Ved Gud ville vi vinde Kraft; og han
skal nedtræde vore Fjender.

109 Min Lovsangs Gud, ti ikke! **2** Thi de have
opladt Ugudeligheds Mund og Falskheds Mund
imod mig; de have talt imod mig med Løgnens Tunge,
3 og de have omringet mig med hadefulde Ord og stridt
imod mig uden Aarsag. **4** Til Løn for min Kærlighed
staa de mig imod, men jeg er stedse i Bøn. **5** Og de
beviste mig ondt for godt, og Had for min Kærlighed. **6**
Sæt en ugudelig over ham og lad en Anklager staa
ved hans højre Haand! **7** Naar han dømmes, da lad
ham gaa ud som skyldig, og lad hans Bøn blive tir
Synd! **8** Hans Dage vorde faa, en anden annamme
hans Embede! **9** Hans Børn vorde faderløse og hans
Hustru Enke! **10** Og lad hans Børn vanke hid og did og
tigge, og lad dem fra deres øde Hjem søge om Føde!
11 Lad Aagerkarlen kaste Garn ud efter alt det, han
har, og fremmede røve Frugten af hans Arbejde. **12**
Lad ham ikke finde nogen, som bevarer Miskundhed
imod ham, og ingen forbarme sig over hans faderløse!
13 Hans Fremtid vorde afskaaren, deres Navn vorde
udslettet i andet Led! **14** Hans Fædres Misgerning
vorde ihukommet hos Herren og hans Moders Synd
ikke udslettet! **15** De være Herren altid for Øje, og han
udrydde deres Ihukommelse af Jorden; **16** fordi han
ikke kom i Hu at gøre Miskundhed, men forfulgte en
elendig og en fattig Mand og den, som var bedrøvet i
Hjertet, for at dræbe ham. **17** Han elskede Forbandelse,
den kom ogsaa over ham, og han havde ikke Lyst til
Velsignelse, og den blev ogsaa langt fra ham. **18** Og
han iførte sig Forbandelse som sit Klædebon, og den
kom ind i ham som Vand og som Olie i hans Ben. **19**
Den vorde ham som et Klædebon, hvilket han iører
sig, og som et Bælte, hvilket han altid ombinder sig
med. **20** Dette er Lønnen fra Herren til dem, som staa
mig imod, og som tale ondt imod min Sjæl! **21** Men du,
Herre, Herre! gøre vel imod mig for dit Navns Skyld;
red mig, fordi din Miskundhed er god. **22** Thi jeg er
elendig og fattig, og mit Hjerte er saaret inden i mig. **23**
Jeg svinder bort som en Skygge, naar den hælder, jeg
bliver jaget bort som en Græshoppe. **24** Mine Knæ rave
af Faste, og mit Kød er magert og har ingen Fedme. **25**
Og jeg maa være deres Spot; de se mig, de ryste med
deres Hoved. **26** Hjælp mig, Herre, min Gud! frels mig
efter din Miskundhed, **27** at de maa kende, at dette er
din Haand; du, Herre! du har gjort det. **28** Forbande de,
saa velsigner du, de rejse sig, men blive til Skamme,
og din Tjener glædes. **29** Lad mine Modstandere iøres
Forsmædelse og klædes med deres Skam som med en
Kappe. **30** Jeg vil takke Herren højlig med min Mund,
og jeg vil love ham midt iblandt mange; **31** thi han staar
ved den fattiges højre Haand for at frelse ham fra dem,
som dømme hans Sjæl.

110 Herren sagde til min Herre: Sæt dig ved min
højre Haand, indtil jeg lægger dine Fjender til
dine Fødders Fodskammel. **2** Herren skal sende din
Magts Spir fra Zion; hersk midt iblandt dine Fjender! **3**
Dit Folk fremstiller sig frivilligt paa din Vældes Dag; i
hellig Prydelse kommer dit unge Mandskab til dig som
Dug af Morgenrødens Moderskød. **4** Herren svor, og
det skal ikke angre ham: „Du er Præst evindelig efter
Melkisedeks Vis.” **5** Herren er ved din højre Haand, han
knuser Konger paa sin Vredes Dag. **6** Han dømmer
iblandt Hedningerne, han fylder op med Lig, han knuser
Hoveder over det vide Land. **7** Han drikker af Bækken
paa Vejen, derfor løfter han Hovedet højt.

111 Jeg vil prise Herren af ganske Hjerte i de
oprigtiges Raad og i Menigheden. **2** Herrens
Gerninger ere store, de blive søgte af alle dem, som
have Lyst til dem. **3** Hans Værk er Majestæt og
Herlighed, og hans Retfærdighed bestaar alle Tider. **4**
Han beskikkede en Ihukommelse om sine underfulde
Gerninger; naadig og barmhjertig er Herren. **5** Han
har givet dem Spise, som frygte ham, han kommer
evindelig sin Pagt i Hu. **6** Han har ladet sine Gerningers
Kraft forkynde for sit Folk, idet han har givet dem
Hedningernes Arv. **7** Hans Hænders Gerninger ere
Sandhed og Ret, alle hans Befalinger ere trofaste. **8** De
ere grundfaste altid og evindelig, de ere satte i Sandhed
og Oprigtighed. **9** Han sendte sit Folk Forløsning, han
stiftede sin Pagt for evigt; hans Navn er helligt og
forfærdeligt. **10** Herrens Frygt er Visdoms Begyndelse,
en god Klogskab hos alle dem, som gøre derefter; hans
Pris bestaar altid.

112 Salig den Mand, som frygter Herren, som har
stor Glæde ved hans Bud. **2** Hans Sæd skal
være mægtig paa Jorden; de oprigtiges Slægt skal
velsignes. **3** Gods og Rigdom er i hans Hus, og hans
Retfærdighed bestaar altid. **4** Der er opgaaet et Lys
i Mørket for de oprigtige, for den, som er naadig og
barmhjertig og retfærdig. **5** Lyksalig den Mand, som
forbarmer sig og udlaaner, som opholder sine Sager
ved Retfærdighed. **6** Thi han skal ikke rokkes evindelig,
en retfærdig skal være til en evig Ihukommelse. **7**
Han skal ikke frygte for onde Tidender, hans Hjerte
er fast, han forlader sig paa Herren. **8** Hans Hjerte
er grundfast, han skal ikke frygte, indtil han ser sin
Glæde paa sine Fjender. **9** Han udspreder, han giver
de fattige; hans Retfærdighed bestaar altid, hans Horn
skal ophøjes med Ære. **10** Den ugudelige skal se det
og harmes; han skal skære Tænder og hensmeltes; de
ugudeliges Ønske bliver til intet.

113 Lover, I Herrens Tjenere, lover Herrens Navn!
2 Lovet være Herrens Navn fra nu og indtil
evig Tid! **3** Fra Solens Opgang indtil dens Nedgang
er Herrens Navn højlovet. **4** Herren er høj over alle
Hedninger, hans Herlighed er over Himlene. **5** Hvo
er som Herren vor Gud? han, som har sat sit Sæde
højt; **6** han, som stiger dybt ned for at se, i Himlene og
paa Jorden; **7** han, som oprejser den ringe af Støvet,
som ophøjer en fattig af Skarnet **8** for at sætte ham
hos Fyrster, hos sit Folks Fyrster; **9** han, som gør, at
den ufrugtbare i Huset kommer til at bo som en glad
Barnemoder. Halleluja.

114 Der Israel drog ud af Ægypten, Jakobs Hus fra
et Folk, som havde et fremmed Maal, **2** da blev
Juda til hans Helligdom, Israel til hans Herredømme. **3**
Havet saa det og flyede; Jordanen vendte om og løb
tilbage. **4** Bjergene sprang som Vædre, Højene som
unge Lam. **5** Hvad skete dig, du Hav! at du flyede? du
Jordan! at du vendte om og løb tilbage? **6** I Bjerge! at I
sprang som Vædre? I Høje! som unge Lam? **7** Bæv, o
Jord! for Herrens Ansigt, for Jakobs Guds Ansigt; **8**
han, som forvandler Klippen til en vandrig Sø, Flint til et
Kildevæld!

115 Ikke os, Herre! ikke os, men dit Navn give
du Ære for din Miskundhed, for din Sandheds
Skyld. **2** Hvorfor skulle Hedningerne sige: Hvor er nu
deres Gud? **3** Men vor Gud er i Himlene, han gør alt,
hvad ham behager. **4** Deres Billeder ere Sølv og Guld,
Menneskehænders Gerning. **5** De have Mund, men
kunne ikke tale; de have Øjne, men kunne ikke se. **6**
De have Øren, men kunne ikke høre; de have Næse,
men kunne ikke lugte. **7** De have Hænder, men kunne
ikke føle; de have Fødder, men kunne ikke gaa; de
kunne ikke tale med deres Strube. **8** Ligesom de ere,
saa vorde de, der gøre dem, hver den, som forlader sig
paa dem. **9** Israel! forlad dig paa Herren; han er deres
Hjælp og deres Skjold. **10** Arons Hus! forlader eder
paa Herren; han er deres Hjælp og deres Skjold. **11** I,
som frygte Herren, forlader eder paa Herren; han er
deres Hjælp og deres Skjold. **12** Herren kom os i Hu,
han skal velsigne, han skal velsigne Israels Hus, han
skal velsigne Arons Hus. **13** Han skal velsigne dem,
som frygte Herren, de smaa med de store. **14** Herren
formere eder, eder og eders Børn! **15** Velsignede være
I for Herren, som har gjort Himmel og Jord. **16** Himlene
ere Herrens Himle, men Jorden gav han Menneskens
Børn. **17** De døde love ikke Herren, ej heller nogen af
dem, som nedfare til det stille. **18** Men vi, vi ville love
Herren fra nu og indtil evig Tid. Halleluja!

116 Jeg elsker Herren; thi han hører min Røst, mine
ydmyge Begæringer. **2** Thi han har bøjet sit Øre
til mig, og hele mit Liv igennem vil jeg paakalde ham. **3**
Dødens Reb have omspændt mig, og Helvedes Angest
har fundet mig; jeg finder Angest og Bedrøvelse. **(Sheol
h7585)** **4** Men jeg paakalder Herrens Navn: Kære Herre!
udfri min Sjæl! **5** Herren er naadig og retfærdig, og vor
Gud er barmhjertig. **6** Herren bevarer de enfoldige; jeg
var ringe, dog frelste han mig. **7** Min Sjæl! kom tilbage
til din Ro; thi Herren har gjort vel imod dig. **8** Thi du
udfriede min Sjæl fra Døden, mit Øje fra Graad, min
Fod fra Stød. **9** Jeg vil vandre for Herrens Ansigt i de
levendes Lande. **10** Jeg troede, derfor talte jeg; jeg var
saare plaget. **11** Jeg sagde, der jeg forfærdedes: Hvert
Menneske er en Løgner. **12** Hvorledes skal jeg betale
Herren alle hans Velgerninger imod mig? **13** Frelsens
Kalk vil jeg tage og paakalde Herrens Navn. **14** Jeg vil
betale Herren mine Løfter, og det for alt hans Folks
Øjne. **15** Kostbar i Herrens Øjne er hans helliges Død.
16 Ak, Herre —! thi jeg er din Tjener; jeg er din Tjener,
din Tjenestekvindes Søn, du har løst mine Baand. **17**
Dig vil jeg ofre Takoffer og paakalde Herrens Navn. **18**
Jeg vil betale Herren mine Løfter og det for alt hans
Folks Øjne, **19** i Herrens Hus's Forgaarde, midt i dig,
Jerusalem! Halleluja!

117 Lover Herren, alle Hedninger! priser ham,
alle Folkestammer. **2** Thi hans Miskundhed
har været mægtig over os, og Herrens Sandhed er
evindelig. Halleluja!

118 Priser Herren; thi han er god; thi hans
Miskundhed er evindelig. **2** Israel sige: Hans
Miskundhed er evindelig. **3** De af Arons Hus sige: Hans
Miskundhed er evindelig. **4** De, som frygte Herren, sige:
Hans Miskundhed er evindelig. **5** I Trængselen kaldte
jeg paa Herren; Herren bønhørte mig i det fri. **6** Herren
er med mig, jeg vil ikke frygte, hvad kan et Menneske
gøre mig? **7** Herren er med mig, han er min Hjælper;
og jeg skal se min Glæde paa mine Avindsmænd. **8**
Det er bedre at sætte Lid til Herren end at forlade sig
paa Mennesker. **9** Det er bedre at sætte Lid til Herren
end at forlade sig paa Fyrster. **10** Alle Hedninger have
omringet mig; i Herrens Navn vil jeg nedhugge dem.
11 De have omringet mig, ja, de have omringet mig;
i Herrens Navn vil jeg nedhugge dem. **12** De have
omringet mig som Bier, de ere udslukte som Ild i Torne;
i Herrens Navn vil jeg nedhugge dem. **13** Du stødte
mig haardt, at jeg skulde falde; men Herren hjalp mig.
14 Herren er min Styrke og min Sang, og han blev mig
til Frelse. **15** Fryds og Frelses Røst er i de retfærdiges
Telte; Herrens højre Haand skaber Kraft. **16** Herrens
højre Haand er ophøjet, Herrens højre Haand skaber
Kraft. **17** Jeg skal ikke dø, men jeg skal leve, og jeg
skal fortælle Herrens Gerninger. **18** Herren tugtede

mig vel, men gav mig ikke hen i Døden. **19** Lader
Retfærdigheds Porte op for mig, jeg vil gaa ind ad dem,
jeg vil takke Herren. **20** Denne er Herrens Port, de
retfærdige skulle gaa ind ad den. **21** Jeg vil takke dig;
thi du bønhørte mig, og du blev mig til Frelse. **22** Den
Sten, som Bygningsmændene forkastede, er bleven til
en Hovedhjørnesten. **23** Af Herren er dette sket, det
er underligt for vore Øjne. **24** Denne er Dagen, som
Herren har beredt; lader os fryde og glæde os paa
den! **25** Kære Herre! frels dog; kære Herre! lad det dog
lykkes. **26** Velsignet være den, som kommer i Herrens
Navn; vi velsigne eder fra Herrens Hus. **27** Herren er
Gud, og han lod lyse for os; binder Højtidsofferet med
Reb, indtil det bringes til Alterets Horn. **28** Du er min
Gud, og jeg vil takke dig; min Gud, jeg vil ophøje dig.
29 Priser Herren; thi han er god; thi hans Miskundhed
varer evindelig.

119 Salige ere de fuldkomne i Vandel, de, som
vandre i Herrens Lov. **2** Salige ere de, som
bevare hans Vidnesbyrd, de, som søge ham af ganske
Hjerte; **3** og de, som ikke øve Uretfærdighed, men
vandre paa hans Veje. **4** Du har givet dine Bud, for
at de nøje skulle holdes. **5** Gid mine Veje maatte
stadfæstes, at jeg kan holde dine Skikke; **6** da skal jeg
ikke beskæmmes, naar jeg ser hen til alle dine Bud. **7**
Jeg vil prise dig af et oprigtigt Hjerte, naar jeg lærer din
Retfærdigheds Domme at kende. **8** Jeg vil holde dine
Skikke, forlad mig ikke aldeles. **9** Hvormed skal en ung
holde sin Sti ren? Derved at han holder sig efter dit
Ord. **10** Jeg søgte dig af mit ganske Hjerte, lad mig ikke
fare vild fra dine Bud! **11** Jeg gemte dit Ord i mit Hjerte,
paa det jeg ikke skulde synde imod dig. **12** Lovet være
du, Herre! lær mig dine Skikke. **13** Jeg forkyndte med
mine Læber alle din Munds retfærdige Domme. **14** Jeg
glædede mig ved dine Vidnesbyrds Vej som over alle
Skatte. **15** Jeg vil grunde paa dine Befalinger og se til
dine Stier. **16** Jeg finder min Lyst i dine Skikke, jeg vir
ikke glemme dit Ord. **17** Gør vel imod din Tjener, at
jeg maa leve, og jeg vil holde dit Ord. **18** Aabn mine
Øjne, at jeg maa se de underfulde Ting i din Lov. **19**
Jeg er fremmed paa Jorden, skjul ikke dine Bud for
mig! **20** Min Sjæl er knust, saa at jeg længes efter dine
Domme alle Tider. **21** Du skældte paa de hovmodige,
de bleve forbandede, de, som fore vild fra dine Bud. **22**
Vælt Forhaanelse og Foragt fra mig; thi jeg har bevaret
dine Vidnesbyrd. **23** Endog Fyrster have sat sig ned og
holdt Raad imod mig; men din Tjener grunder paa dine
Skikke. **24** Jeg finder min Lyst i dine Vidnesbyrd, de ere
mit Raads Mænd. **25** Min Sjæl hænger ved Støvet;
hold mig i Live efter dit Ord! **26** Jeg opregnede mine
Veje, og du bønhørte mig; lær mig dine Skikke! **27** Lad
mig forstaa dine Befalingers Vej, og jeg vil grunde paa
dine underfulde Gerninger. **28** Min Sjæl svinder hen af
Bedrøvelse; oprejs mig efter dit Ord! **29** Vend Løgnens
Vej fra mig, og skænk mig Naade i din Lov! **30** Jeg
udvalgte Trofastheds Vej; jeg satte dine Domme for
mig. **31** Jeg hang ved dine Vidnesbyrd; Herre! lad mig
ikke beskæmmes. **32** Jeg vil løbe dine Buds Vej; thi
du giver mit Hjerte at aande frit. **33** Lær mig, Herre!
dine Skikkes Vej, og jeg vil bevare den indtil Enden.
34 Undervis mig, at jeg maa bevare din Lov og holde
den af ganske Hjerte. **35** Led mig frem ad dine Buds
Sti; thi til den har jeg Lyst; **36** Bøj mit Hjerte til dine
Vidnesbyrd og ikke til ulovlig Vinding. **37** Bortvend mine
Øjne, at de ikke se til Forfængelighed; hold mig i Live
paa din Vej! **38** Opfyld for din Tjener dit Ord, som er
knyttet til Frygt for dig. **39** Bortvend min Forsmædelse,
som jeg frygtede for; thi dine Domme ere gode. **40**
Se, jeg har Længsel efter dine Befalinger; hold mig i
Live ved din Retfærdighed! **41** Lad din Miskundhed, o
Herre! komme over mig, din Frelse, efter dit Ord. **42** Og
jeg vil svare den, som forhaaner mig, et Ord; thi jeg
har sat min Lid til dit Ord. **43** Og tag ikke Sandheds
Ord aldeles fra min Mund; thi jeg har ventet paa dine
Domme. **44** Og jeg vil stedse holde din Lov, evindelig
og altid. **45** Og lad mig vandre i det fri; thi jeg har søgt
dine Befalinger. **46** Og jeg vil tale om dine Vidnesbyrd
for Konger og skal ikke beskæmmes. **47** Og jeg vil
søge min Lyst i dine Bud, hvilke jeg elsker. **48** Og jeg
vil opløfte mine Hænder til dine Bud, hvilke jeg elsker,
og grunde paa dine Skikke. **49** Kom Ordet til din Tjener
i Hu, efterdi du lod mig haabe. **50** Dette er min Trøst i
min Elendighed; thi dit Ord har holdt mig i Live. **51** De
hovmodige have spottet mig saa saare, jeg bøjede ikke
af fra din Lov. **52** Herre! dine Domme af Evighed kom
jeg i Hu og blev trøstet. **53** Der betog mig en heftig
Harme over de ugudelige, som forlade din Lov. **54** Dine
Bud have været mine Sange i min Udlændigheds Hus.
55 Om Natten kom jeg dit Navn i Hu, o Herre! og holdt
din Lov. **56** Dette skete mig; thi dine Befalinger har jeg
holdt. **57** Jeg sagde: Herren er min Del, jeg vil holde
dine Ord. **58** Jeg bad ydmygt for dit Ansigt af ganske
Hjerte: Vær mig naadig efter dit Ord! **59** Jeg betænkte
mine Veje, og jeg vil vende mine Fødder tilbage til dine
Vidnesbyrd. **60** Jeg hastede og tøvede ikke med at
holde dine Bud. **61** De ugudeliges Garn omspændte
mig; din Lov glemte jeg ikke. **62** Midt om Natten staar
jeg op, at prise dig for din Retfærdigheds Domme. **63**
Jeg har Samkvem med alle dem, som frygte dig, og
med dem, som holde dine Befalinger. **64** Jorden er fuld
af din Miskundhed, Herre! lær mig dine Skikke. **65** Du
gjorde vel imod din Tjener, Herre! efter dit Ord. **66** Lær
mig at faa god Sans og Forstand; thi jeg tror paa dine
Bud. **67** Før jeg blev ydmyget, for jeg vild, men nu
holder jeg dit Ord. **68** Du er god og gør godt; lær mig

dine Skikke! **69** De hovmodige have opspundet Løgn
imod mig; men jeg vil holde dine Befalinger af ganske
Hjerte. **70** Deres Hjerte er følesløst som Fedt; men jeg
forlyster mig ved din Lov. **71** Det var mig godt, at jeg
blev ydmyget, at jeg kunde lære dine Skikke. **72** Din
Munds Lov er mig bedre end tusinde Stykker Guld og
Sølv. **73** Dine Hænder have skabt mig og beredt mig;
giv mig Forstand, at jeg kan lære at kende dine Bud. **74**
De, som frygte dig, skulle se mig og glæde sig; thi jeg
haaber paa dit Ord. **75** Herre! jeg ved, at dine Domme
ere Retfærdighed, og at du af Trofasthed ydmygede
mig. **76** Lad dog din Miskundhed være mig til Trøst
efter dit Ord til din Tjener. **77** Lad din Barmhjertighed
komme over mig, at jeg maa leve; thi din Lov er min
Lyst. **78** Lad de hovmodige beskæmmes, thi uden
Skel have de forurettet mig; men jeg vil grunde paa
dine Befalinger. **79** Lad dem vende tilbage til mig, som
frygte dig, og som kende dine Vidnesbyrd. **80** Lad mit
Hjerte være fuldkomment efter dine Skikke, at jeg ikke
skal beskæmmes. **81** Min Sjæl forsmægter af Længsel
efter din Frelse; jeg haaber paa dit Ord. **82** Mine Øjne
forsmægtede af Længsel efter dit Ord, idet jeg sagde:
Naar vil du trøste mig? **83** Thi jeg var ligesom en
Læderflaske i Røg; dine Skikke glemte jeg ikke. **84**
Hvor mange ere vel din Tjeners Dage? naar vil du holde
Dom over dem, som forfølge mig? **85** De hovmodige
grove Grave for mig, og de skikke sig ikke efter din
Lov. **86** Alle dine Bud ere Trofasthed; uden Grund
forfølger man mig; hjælp mig! **87** De havde paa et lidet
nær ødelagt mig i Landet; men jeg forlod ikke dine
Befalinger. **88** Hold mig i Live efter din Miskundhed, saa
vil jeg bevare din Munds Vidnesbyrd. **89** Herre! dit Ord
bestaar evindelig i Himlene. **90** Din Trofasthed varer fra
Slægt til Slægt; du befæstede Jorden, og den stod fast.
91 De bestaa endnu denne Dag efter dine Domme;
thi de ere alle dine Tjenere. **92** Dersom ikke din Lov
havde været min Lyst, da var jeg omkommen udi min
Elendighed. **93** Jeg skal i Evighed ikke forglemme dine
Befalinger; thi ved dem holdt du mig i Live. **94** Din er
jeg; frels mig; thi jeg søger efter dine Befalinger. **95**
De ugudelige biede paa mig for at lægge mig øde;
jeg vil give Agt paa dine Vidnesbyrd. **96** Jeg har set
Ende paa al Fuldkommenhed; men dit Bud strækker
sig saare vidt. **97** Hvor kær har jeg din Lov! den er min
Tanke den ganske Dag. **98** Dine Bud gøre mig visere
end mine Fjender; thi de ere for mig evindelig. **99** Jeg
blev klogere end alle mine Lærere; thi dine Vidnesbyrd
ere min Tanke. **100** Jeg er bleven forstandigere end
de gamle; thi jeg har bevaret dine Befalinger. **101** Jeg
holdt mine Fødder tilbage fra al Ondskabens Sti, at
jeg kunde holde dit Ord. **102** Jeg afveg ikke fra dine
Domme; thi du har lært mig det. **103** Hvor vare dine
Ord søde for min Gane, mere end Honning for min
Mund. **104** Jeg er bleven forstandig af dine Befalinger;
derfor hader jeg al Løgnens Sti. **105** Dit Ord er en Lygte
for min Fod og et Lys paa min Sti. **106** Jeg har svoret
og holdt det, at jeg vilde bevare din Retfærdigheds
Domme. **107** Jeg er saare plaget; Herre! hold mig i Live
efter dit Ord. **108** Lad min Munds frivillige Ofre behage
dig, Herre! og lær mig dine Domme. **109** Jeg gaar altid
med Livet i Hænderne; dog har jeg ikke glemt din Lov.
110 De ugudelige lagde Snarer for mig; dog for jeg ikke
vild fra dine Befalinger. **111** Jeg fik dine Vidnesbyrd til
Arv evindelig; thi de ere mit Hjertes Glæde. **112** Jeg
bøjede mit Hjerte til at gøre efter dine Skikke evindelig
indtil Enden. **113** De tvesindede hader jeg; men din Lov
elsker jeg. **114** Du er mit Skjul og mit Skjold; jeg haaber
paa dit Ord. **115** Viger fra mig, I onde! og jeg vil bevare
min Guds Bud. **116** Ophold mig efter dit Ord, at jeg maa
leve, og lad mig ikke blive til Skamme med mit Haab!
117 Styrk mig, at jeg maa blive frelst, og jeg vil altid se
hen til dine Skikke. **118** Du forkaster alle dem, som fare
vild fra dine Skikke; thi deres Svig er Løgn. **119** Du lod
alle de ugudelige paa Jorden svinde bort som Skum;
derfor elsker jeg dine Vidnesbyrd. **120** Af Frygt for dig
gyste min Krop, og jeg frygtede for dine Domme. **121**
Jeg gjorde Ret og Retfærdighed; du vil ikke overgive
mig til dem, som gøre mig Vold! **122** Vær Borgen for din
Tjener, ham til Bedste; lad de hovmodige ikke gøre
mig Vold. **123** Mine Øjne forsmægte af Længsel efter
din Frelse og efter din Retfærdigheds Ord. **124** Gør
med din Tjener efter din Miskundhed, og lær mig dine
Skikke! **125** Jeg er din Tjener; undervis mig, at jeg maa
kende dine Vidnesbyrd. **126** Det er Tid, at Herren gør
noget; de have brudt din Lov. **127** Derfor elsker jeg dine
Bud mere end Guld og mere end fint Guld. **128** Derfor
holder jeg alle dine Befalinger om alle Ting for at være
rette; jeg hader al Løgnens Vej. **129** Dine Vidnesbyrd
ere underfulde; derfor bevarer min Sjæl dem. **130** Dine
Ords Aabenbaring spreder Lys og gør de enfoldige
forstandige. **131** Jeg oplod min Mund og higede; thi jeg
havde Længsel efter dine Bud. **132** Vend dig til mig, og
vær mig naadig efter din Vis imod dem, der elske dit
Navn. **133** Befæst mine Trin ved dit Ord, og lad ingen
Uret herske over mig! **134** Udløs mig af Menneskers
Vold, saa vil jeg holde dine Befalinger. **135** Lad dit
Ansigt lyse over din Tjener, og lær mig dine Skikke!
136 Der nedflød Vandstrømme af mine Øjne, fordi man
ikke holdt din Lov. **137** Du er retfærdig, Herre! og dine
Domme ere retvise. **138** Du har sat dine Vidnesbyrd
som Retfærdighed og Trofasthed overmaade. **139** Min
Nidkærhed har lagt mig øde; thi mine Modstandere
have glemt dine Ord. **140** Dit Ord er saare lutret, og din
Tjener elsker det. **141** Jeg er liden og foragtet; men jeg
glemmer ikke dine Befalinger. **142** Din Retfærdighed
er Ret evindelig, og din Lov er Sandhed. **143** Angest

og Trængsel ramte mig; dine Bud ere min Lyst. **144** Dine Vidnesbyrd ere Ret evindelig; undervis mig, saa lever jeg. **145** Jeg har raabt af ganske Hjerte; bønhør mig, Herre! jeg vil bevare dine Skikke. **146** Jeg har raabt til dig; frels mig, og jeg vil holde fast ved dine Vidnesbyrd. **147** Jeg kom aarle i Daggry og raabte; jeg har haabet paa dit Ord. **148** Mine Øjne vare vaagne før Nattevagterne for at grunde paa dit Ord. **149** Hør min Røst efter din Miskundhed; Herre! hold mig i Live efter dine Domme; **150** De nærmede sig, som jage efter Skændselsgerninger; de vare langt borte fra din Lov. **151** Nær er du, o Herre! og alle dine Bud ere Sandhed. **152** Jeg har forlængst hentet Kundskab af dine Vidnesbyrd; thi du har grundfæstet dem evindelig. **153** Se min Elendighed, og udfri mig; thi din Lov har jeg ikke glemt. **154** Udfør min Sag, og genløs mig; hold mig i Live efter dit Ord. **155** Frelsen er fjern fra de ugudelige; thi de søge ikke dine Skikke. **156** Stor er din Barmhjertighed, o Herre! hold mig i Live efter dine Domme! **157** Mine Forfølgere og Modstandere ere mange; jeg har ikke bøjet mig fra dine Vidnesbyrd. **158** Jeg har set de troløse og væmmedes ved dem; thi de holde ikke dit Ord. **159** Se, hvor jeg har elsket dine Befalinger; Herre! hold mig i Live efter din Miskundhed. **160** Summen af dit Ord er Sandhed, og evig er al din Retfærdigheds Dom. **161** Fyrster forfulgte mig uden Aarsag, men mit Hjerte frygtede for dit Ord. **162** Jeg glæder mig over dit Ord som den, der finder et stort Bytte. **163** Jeg hader Løgn og har Vederstyggelighed dertil; din Lov elsker jeg. **164** Jeg lovede dig syv Gange om Dagen for din Retfærdigheds Dommes Skyld. **165** Der er stor Fred for dem, som elske din Lov, og der er ikke Anstød for dem. **166** Jeg ventede paa din Frelse, Herre! og jeg udførte dine Bud. **167** Min Sjæl holdt dine Vidnesbyrd, og jeg elskede dem saare. **168** Jeg holdt dine Befalinger og dine Vidnesbyrd; thi alle mine Veje ere aabenbare for dig. **169** Lad mit Raab komme nær for dit Ansigt, Herre! og undervis mig efter dit Ord! **170** Lad min ydmyge Begæring komme for dit Ansigt; fri mig efter dit Ord! **171** Mine Læber skulle udgyde Lovsang; thi du lærer mig dine Skikke. **172** Min Tunge skal genlyde af dit Ord; thi alle dine Bud ere Retfærdighed. **173** Lad din Haand være mig til Hjælp; thi jeg har udvalgt dine Befalinger. **174** Jeg har Længsel efter din Frelse, Herre! og din Lov er min Lyst. **175** Maatte min Sjæl dog leve og love dig, og dine Domme hjælpe mig! **176** Jeg har faret vild; opsøg din Tjener som det fortabte Faar; thi dine Bud har jeg ikke glemt.

120 Jeg raabte til Herren i min Nød, og han bønhørte mig. **2** Herre! fri min Sjæl fra Løgnens Læbe, fra en svigefuld Tunge. **3** Hvad giver han dig, og hvad giver han dig ydermere, du svigefulde Tunge? **4** Den vældiges skærpede Pile med Gløder af Enebærtræ! **5** Ve mig! thi jeg har været som fremmed iblandt Mesek, jeg har boet ved Kedars Telte. **6** Min Sjæl har længe nok boet hos dem, som hade Fred. **7** Jeg er fredsommelig; men naar jeg taler, da ere disse færdige til Krig.

121 Jeg opløfter mine Øjne til Bjergene; hvorfra skal min Hjælp komme? **2** Min Hjælp kommer fra Herren, som skabte Himmelen og Jorden. **3** Han tillade ikke din Fod at snuble, og han, som bevarer dig, slumre ikke! **4** Se, han slumrer ikke og sover ikke, han, som bevarer Israel! **5** Herren er den, der bevarer dig; Herren er din Skygge ved din højre Haand. **6** Solen skal ikke stikke dig om Dagen eller Maanen om Natten. **7** Herren skal bevare dig fra alt ondt, han skal bevare din Sjæl. **8** Herren skal bevare din Udgang og din Indgang fra nu af og indtil evig Tid.

122 Jeg glædede mig ved dem, som sagde til mig: Vi ville gaa til Herrens Hus. **2** Vore Fødder stode i dine Porte, Jerusalem! **3** Jerusalem, du, som er bygget op som en Stad, der er tæt sammenbygget, **4** hvorhen Stammerne droge op, Herrens Stammer efter Israels Lov, for at prise Herrens Navn. **5** Thi der var Stole satte til Dom, Stole for Davids Hus. **6** Beder om Jerusalems Fred; Ro finde de, som elske dig. **7** Der være Fred paa din Mur, Ro i dine Paladser! **8** For mine Brødres og mine Venners Skyld vil jeg sige: Fred være i dig! **9** For Herrens vor Guds Hus's Skyld vil jeg søge dit Bedste.

123 Til dig opløfter jeg mine Øjne, du, som sidder i Himmelen! **2** Se, som Tjeneres Øjne agte paa deres Herrers Haand, som en Tjenestepiges Øjne paa hendes Frues Haand, saa agte vore Øjne paa Herren vor Gud, indtil han vorder os naadig. **3** Vær os naadig, Herre! vær os naadig; thi vi ere saare mættede af Foragt. **4** Vor Sjæl er saare mættet af de sorgløses Spot og de hovmodiges Foragt.

124 Dersom Herren ikke havde været med os — saa sige Israel! — **2** dersom Herren ikke havde været med os, der Menneskene opstode imod os; **3** da havde de opslugt os levende, idet deres Vrede var optændt imod os; **4** da havde Vandene overskyllet os, Strømmen var gaaet over vor Sjæl; **5** da vare de gaaede over vor Sjæl, de stolte Vande! **6** Lovet være Herren, som ikke gav os til Rov for deres Tænder! **7** Vor Sjæl er undkommen som en Fugl af Fuglefængernes Snare; Snaren er sønderreven, og vi ere undkomne. **8** Vor Hjælp er i Herrens Navn, hans, som skabte Himmel og Jord.

125 De, som forlade sig paa Herren, de ere
som Zions Bjerg, der ikke rokkes, men bliver
evindelig. **2** Der er Bjerge trindt omkring Jerusalem, og
Herren er trindt omkring sit Folk fra nu og indtil evig
Tid. **3** Thi Ugudelighedens Spir skal ikke hvile over
de retfærdiges Lod, paa det de retfærdige ikke skulle
udrække deres Hænder til Uretfærdighed. **4** Gør vel,
Herre! imod de gode og imod dem, der ere oprigtige i
deres Hjerter. **5** Men dem, som bøje ind paa deres
Krogveje, skal Herren lade fare bort med dem, som
øve Uret. Fred være over Israel!

126 Der Herren hjemførte Zions Folk, som vendte
tilbage, da vare vi som drømmende, **2** da
blev vor Mund fyldt med Latter og vor Tunge med
Frydesang, da sagde man iblandt Hedningerne: Herren
har gjort store Ting imod disse. **3** Herren har gjort store
Ting imod os; vi bleve glade. **4** Hjemfør, Herre! vore
fangne, lig Sydlandets Strømme. **5** De, som saa med
Graad, skulle høste med Frydesang. **6** Den, som bærer
Sæden, der saas, gaar sin Gang med Graad; men han
skal komme med Frydesang, naar han hjembærer sine
Neg.

127 Dersom Herren ikke bygger Huset, da arbejde
de forgæves, som bygge derpaa; dersom
Herren ikke bevarer Staden, da vaager Vægteren
forgæves. **2** Det er forgæves, at I staa aarle op, sidde
længe, æde Brød med Bekymring; thi sligt giver han sin
Ven i Søvne. **3** Se, Børn ere en Arv fra Herren, Livsens
Frugt er en Løn. **4** Som Pile i den vældiges Haand, saa
ere Ungdoms Sønner. **5** Lyksalig den Mand, som har
fyldt sit Kogger med dem; de skulle ikke beskæmmes,
naar de tale med Fjender i Porten.

128 Lyksalig hver den, som frygter Herren, som
gaar paa hans Veje! **2** Thi du skal æde Frugten
af dine Hænders Arbejde; lyksalig er du, og det gaar
dig vel. **3** Din Hustru er som et frugtbart Vintræ paa
Siderne af dit Hus, dine Børn som Oliekviste omkring
dit Bord. **4** Se, saaledes skal den Mand velsignes, som
frygter Herren. **5** Herren skal velsigne dig fra Zion, og
du skal se Jerusalems Lykke alle dit Livs Dage. **6** Og
du skal se Børn af dine Børn! Fred være over Israel!

129 De trængte mig haardt fra min Ungdom af —
saa sige Israel! — **2** de trængte mig haardt fra
min Ungdom af; dog kunde de ikke overvælde mig. **3**
Plovmændene pløjede paa min Ryg, de droge deres
Furer lange. **4** Herren er retfærdig, han overhuggede
de ugudeliges Reb. **5** De skulle beskæmmes og vige
tilbage, alle de, som hade Zion. **6** De skulle blive som
Græs paa Tagene, som tørres, førend nogen oprykker
det; **7** af hvilket Høstmanden ikke fylder sin Haand, ej
heller den, som binder Neg, sin Arm. **8** Og de, som gaa
forbi, sige ikke: Herrens Velsignelse være over eder! Vi
velsigne eder i Herrens Navn.

130 Af det dybe raaber jeg til dig, Herre! **2** Herre!
hør paa min Røst; lad dine Øren mærke paa
mine ydmyge Begæringers Røst. **3** Dersom du, Herre,
vil tage Vare paa Misgerninger, Herre! hvo kan da
bestaa? **4** Men hos dig er Forladelse, paa det du maa
frygtes. **5** Jeg biede efter Herren, min Sjæl biede, og jeg
haabede paa hans Ord. **6** Min Sjæl længes efter Herren
mere end Vægtere efter Morgenen, Vægtere efter
Morgenen. **7** Israel! haab paa Herren; thi hos Herren er
Miskundhed, og megen Forløsning er hos ham. **8** Og
han skal forløse Israel af alle dets Misgerninger.

131 Herre! mit Hjerte er ikke hovmodigt, og mine
Øjne ere ikke stolte, og jeg vandrer ikke i store
Ting eller i dem, som ere mig for underlige. **2** Har jeg
ikke tysset og beroliget min Sjæl; som et afvant Barn
hos sin Moder, ja, som det afvante Barn er min Sjæl
inden i mig. **3** Israel! haab paa Herren, fra nu og indtil
evig Tid!

132 Herre! kom David i Hu for alle hans Lidelser,
2 ham, som tilsvor Herren og lovede Jakobs
mægtige: **3** „Jeg vil ikke gaa ind i mit Hus's Telt, jeg
vil ikke opstige paa min Sengs Leje; **4** jeg vil ikke
lade mine Øjne sove, eller mine Øjenlaage blunde, **5**
førend jeg finder et Sted for Herren, en Bolig for Jakobs
mægtige." **6** Se, vi hørte om den i Efrata; vi fandt den
paa Jaars Mark. **7** Vi ville gaa ind i hans Bolig, vi ville
tilbede for hans Fødders Fodskammel. **8** Herre! staa op
til din Hvile, du og din Magts Ark. **9** Lad dine Præster
klæde sig med Retfærdighed og dine hellige synge
med Fryd. **10** For David, din Tjeners Skyld, forskyd
ikke din Salvedes Ansigt! **11** Herren tilsvor David den
Sandhed, fra hvilken han ikke vilde vige: „Af dit Livs
Frugt vil jeg sætte en Mand paa din Trone." **12** Dersom
dine Børn holde min Pagt og mine Vidnesbyrd, som
jeg vil lære dem, da skulle og deres Børn altid sidde
paa din Trone. **13** Thi Herren har udvalgt Zion, han har
begæret sig den til Bolig: **14** „Den er min Hvile altid, her
vil jeg bo; thi jeg har begæret den. **15** Jeg vil velsigne
Spisen der, jeg vil mætte de fattige der med Brød. **16**
Og jeg vil klæde dens Præster med Salighed, og dens
hellige skulle synge med Fryd. **17** Der vil jeg lade et
Horn opvokse for David; jeg har beredt en Lampe for
min Salvede. **18** Hans Fjender vil jeg klæde i Skam,
men paa ham skal hans Krone blomstre.

133 Se, hvor godt og hvor lifligt er det, at Brødre
ogsaa bo tilsammen, **2** som den gode Olie paa
Hovedet, hvilken nedflyder paa Skægget, Arons Skæg,
der gaar ned over Sømmen af hans Klædebon; **3** som

Hermons Dug, der falder ned over Zions Bjerge; thi der
har Herren beskikket Velsignelsen, Livet indtil evig Tid.

134 Se, lover Herren, alle Herrens Tjenere. I, som
staa om Nætterne i Herrens Hus. **2** Opløfter
eders Hænder til Helligdommen, og lover Herren! **3**
Herren velsigne dig fra Zion, han, som gjorde Himmel
og Jord.

135 Lover Herrens Navn, lover, I Herrens Tjenere!
2 I, som staa i Herrens Hus, i vor Guds Hus's
Forgaarde. **3** Lover Herren; thi Herren er god; lovsynger
hans Navn; thi det er lifligt. **4** Thi Herren har udvalgt sig
Jakob, Israel til sin Ejendom. **5** Thi jeg ved, at Herren er
stor, og at vor Herre er større end alle Guder. **6** Herren
gør alt, hvad ham behager, i Himmelen og paa Jorden,
i Havene og i alle Afgrunde. **7** Han gør, at Dampe
opstige fra Jordens Grænse; han gør Lynene til Regn,
han udfører Vejret af sine Forraadskamre. **8** Han, som
slog de førstefødte i Ægypten, baade Mennesker og
Dyr; **9** han sendte Tegn og underlige Ting i din Midte,
Ægypten! paa Farao og paa alle hans Tjenere; **10**
han, som slog mange Folk og ihjelslog stærke Konger:
11 Amoriternes Konge Sihon og Basans Konge Og
samt alle Riger i Kanaan; **12** og han gav deres Land til
Arv, til Arv for sit Folk Israel. **13** Herre! dit Navn bliver
evindelig; Herre! din Ihukommelse bliver fra Slægt til
Slægt. **14** Thi Herren skal dømme sit Folk, og det skal
angre ham for hans Tjeneres Skyld. **15** Hedningernes
Afguder ere Sølv og Guld, et Menneskes Hænders
Gerning. **16** De have Mund, men tale ikke; de have
Øjne, men se ikke. **17** De have Øren, men høre ikke,
og der er ingen Aande i deres Mund. **18** Ligesom disse
ere, saa blive de, som gøre dem, ja, hver den, som
forlader sig paa dem. **19** Israels Hus! lover Herren;
Arons Hus! lover Herren. **20** Levis Hus! lover Herren; I,
som frygte Herren! lover Herren. **21** Lovet være Herren
fra Zion, han, som bor i Jerusalem! Halleluja!

136 Priser Herren; thi han er god, thi hans
Miskundhed varer evindelig. **2** Priser Gudernes
Gud; thi hans Miskundhed varer evindelig. **3** Priser
Herrernes Herre; thi hans Miskundhed varer evindelig;
4 ham, som ene gør store, underfulde Ting; thi hans
Miskundhed varer evindelig; **5** ham, som gjorde Himlene
med Forstand; thi hans Miskundhed varer evindelig;
6 ham, som udbredte Jorden paa Vandene; thi hans
Miskundhed varer evindelig; **7** ham, som gjorde de
store Lys; thi hans Miskundhed varer evindelig; **8**
Solen til at regere om Dagen; thi hans Miskundhed
varer evindelig; **9** Maanen og Stjernerne til at regere
om Natten; thi hans Miskundhed varer evindelig; **10**
ham, som slog Ægypterne i deres førstefødte; thi hans
Miskundhed varer evindelig; **11** og førte Israel ud af
deres Midte; thi hans Miskundhed varer evindelig;
12 med en stærk Haand og en udrakt Arm; thi hans
Miskundhed varer evindelig; **13** ham, som kløvede
det røde Hav igennem; thi hans Miskundhed varer
evindelig; **14** og lod Israel gaa midt igennem det; thi
hans Miskundhed varer evindelig; **15** og udstødte Farao
og hans Hær i det røde, Hav; thi hans Miskundhed varer
evindelig; **16** ham, som førte sit Folk igennem Ørken;
thi hans Miskundhed varer evindelig; **17** ham, som slog
store Konger; thi hans Miskundhed varer evindelig;
18 og fældede mægtige Konger; thi hans Miskundhed
varer evindelig; **19** Amoriternes Konge Sihon; thi hans
Miskundhed varer evindelig; **20** og Basans Konge Og;
thi hans Miskundhed varer evindelig; **21** og gav deres
Land til Arv; thi hans Miskundhed varer evindelig; **22** til
Arv for sin Tjener Israel, thi hans Miskundhed varer
evindelig; **23** ham, som kom os i Hu i vor Fornedrelse;
thi hans Miskundhed varer evindelig; **24** og udrev os fra
vore Fjender; thi hans Miskundhed varer evindelig; **25**
ham, som giver alt Kød Føde; thi hans Miskundhed
varer evindelig! **26** Priser Himlenes Gud; thi hans
Miskundhed varer evindelig!

137 Ved Babylons Floder, der sad vi, og vi græd,
naar vi kom Zion i Hu. **2** Paa Vidierne i Landet
havde vi hængt vore Harper. **3** Thi der begærede
de, som holdt os fangne, at vi skulde synge; og de,
som plagede os, begærede, at vi skulde være glade:
„Synger for os af Zions Sange!" **4** Hvorledes skulde vi
synge Herrens Sang i et fremmed Land? **5** Dersom
jeg glemmer dig, Jerusalem, da glemme mig min højre
Haand! **6** Min Tunge hænge ved min Gane, hvis jeg
ikke kommer dig i Hu, hvis jeg ikke ophøjer Jerusalem
over min højeste Glæde. **7** Herre! kom Edoms Børn
i Hu efter, hvad de gjorde paa Jerusalems Dag, da
de sagde: „Gører bart, gører bart indtil Grundvolden i
den." **8** Babels Datter, du ødelagte! lyksalig den, som
betaler dig din Løn for, hvad du lønnede os med. **9**
Lyksalig den, som griber og knuser dine spæde Børn
imod Klippen.

138 Jeg vil prise dig af mit ganske Hjerte; over for
Guderne vil jeg lovsynge dig. **2** Jeg vil kaste
mig ned for dit hellige Tempel og prise dit Navn for din
Miskundhed og for din Sandhed; thi du har gjort dit
Ord herligt over al dit Navns Herlighed. **3** Den Dag,
jeg kaldte, da bønhørte du mig; du gav mig Mod, i min
Sjæl kom Styrke. **4** Herre! alle Konger paa Jorden
skulle prise dig; thi de have hørt din Munds Ord. **5** Og
de skulle synge om Herrens Veje; thi stor er Herrens
Ære. **6** Thi Herren er høj og ser til den ringe, og den
stolte kender han i det fjerne. **7** Naar jeg vandrer
midt i Angest, vil du holde mig i Live; du vil udrække
din Haand imod mine Fjenders Vrede, og din højre

Haand vil frelse mig. 8 Herren skal fuldføre det for mig;
Herre! din Miskundhed varer evindelig, opgiv ikke dine
Hænders Gerninger.

139 Herre! du har ransaget mig og kender mig.
2 Hvad heller jeg sidder eller staar op, da
ved du det, du forstaar min Tanke langtfra. 3 Du har
omkringgivet min Sti og mit Leje, du kender grant alle
mine Veje. 4 Thi der er ikke et Ord paa min Tunge,
se, Herre! du kender det jo alt sammen. 5 Bagfra og
forfra har du omsluttet mig, og paa mig har du lagt
din Haand. 6 Saadant at forstaa er mig for underfuldt;
det er for højt, jeg kan ikke naa det. 7 Hvor skal jeg
gaa hen fra din Aand? og hvor skal jeg fly hen fra dit
Ansigt? 8 Dersom jeg farer op til Himmelen, da er du
der, og reder jeg Leje i Dødsriget, se, da er du der!
(Sheol h7585) 9 Vilde jeg tage Morgenrødens Vinger,
vilde jeg bo ved det yderste Hav, 10 saa skulde ogsaa
der din Haand føre mig, og din højre Haand holde mig
fast. 11 Og vilde jeg sige: Mørkhed maa dog skjule
mig, saa er Natten et Lys omkring mig. 12 Mørkhed
gør ikke Mørke hos dig, og Natten lyser som Dagen,
Mørket er som Lyset. 13 Thi du ejede mine Nyrer; du
skærmede om mig i Moders Liv. 14 Jeg vil prise dig,
fordi jeg paa underfuld Maade er dannet saa herligt;
underfulde ere dine Gerninger, og min Sjæl ved det
saare vel. 15 Mine Ben vare ikke skjulte for dig, der jeg
blev dannet i Løndom, der jeg blev kunstigt virket i det
underjordiske Dyb. 16 Dine Øjne saa mig, der jeg endnu
var Foster, og disse Ting vare alle sammen skrevne i
din Bog; Dagene vare bestemte, før en eneste af dem
var kommen. 17 Derfor, o Gud! hvor dyrebare for mig
ere dine Tanker; hvor stor er dog deres Sum! 18 Vilde
jeg tælle dem, da bleve de flere end Sand; opvaagner
jeg, saa er jeg endnu hos dig. 19 Gid du, o Gud! vilde
ihjelslaa den ugudelige; og I, blodgerrige Mænd! viger
fra mig. 20 Thi de talte skændelig om dig, og som
dine Fjender tage de dit Navn forfængeligt. 21 Skulde
jeg ikke hade dem, som hade dig, o Herre! og kedes
ved dem, som rejse sig imod dig? 22 Med fuldt Had
hader jeg dem; de ere blevne mine Fjender. 23 Ransag
mig, Gud! og kend mit Hjerte; prøv mig, og kend mine
Tanker! 24 Og se, om jeg er paa en Vej, som fører til
Smerte for mig, og led mig paa Evighedens Vej!

140 Til Sangmesteren; en Psalme, af David. 2
Herre! udfri mig fra onde Mennesker, bevar
mig fra Voldsmænd! 3 de, som have optænkt ondt
i Hjertet, hver Dag holde sig sammen til Krig. 4 De
have skærpet deres Tunge som en Slange, der er
Øglegift under deres Læber. (Sela) 5 Beskærm mig,
Herre! imod den ugudeliges Hænder, bevar mig fra
Voldsmænd, som tænke at lægge Stød for mine Trin. 6
De hovmodige have skjult en Snare for mig og Reb, de
have udspændt et Garn ved Siden af Vejen, de have
lagt Fælder for mig. (Sela) 7 Jeg har sagt til Herren: Du
er min Gud; Herre! vend dine Øren til mine ydmyge
Begæringers Røst. 8 Den Herre, Herre er min Frelses
Styrke; du har dækket mit Hoved paa Rustningens Dag.
9 Tilsted ikke, Herre! den ugudelige hans Begæringer,
lad ikke hans onde Anslag faa Fremgang; de maatte
ophøje sig deraf. (Sela) 10 Paa deres Hoved, som
omringe mig, skal den Fortræd, deres Læber voldte,
komme til at hvile. 11 Der skal rystes Gløder over dem,
han skal lade dem falde i Ilden, i dybe Grave, at de
ikke skulle staa op igen. 12 En mundkaad Mand skal
ikke bestaa paa Jorden; en Voldsmand skal Ulykken
jage, indtil han er ganske fordreven. 13 Jeg ved, at
Herren skal udføre den elendiges Sag, de fattiges Ret.
Ja, de retfærdige skulle prise dit Navn; de oprigtige
skulle blive for dit Ansigt.

141 Herre! jeg har raabt til dig, skynd dig til mig,
vend dine Øren til min Røst, naar jeg kalder
paa dig. 2 Lad min Bøn staa som et Røgelseoffer for dit
Ansigt, mine Hænders Opløftelse som et Aftenmadoffer.
3 Herre! sæt Vagt for min Mund, tag Vare paa mine
Læbers Dør. 4 Bøj ikke mit Hjerte til nogen ond Handel,
til at bedrive Misgerninger i Ugudelighed i Samfund med
Mænd, som øve Uret; og lad mig ikke æde af deres
lækre Mad! 5 Lad en retfærdig slaa mig i Kærlighed
og revse mig; mit Hoved skal ikke vise Hovedolien fra
sig; thi min Bøn skal fremdeles møde hines Ondskab.
6 Deres Dommere ere nedstyrtede i Klippens Favn;
og de selv have hørt mine Ord, at de vare liflige. 7
Som naar en pløjer og furer Jorden, saa ere vore Ben
spredte ved Dødsrigets Svælg. (Sheol h7585) 8 Thi til dig,
Herre, Herre! se mine Øjne hen; paa dig forlader jeg
mig; giv ikke min Sjæl til Pris! 9 Bevar mig fra Snaren,
som de have udstillet for mig, og fra deres Garn, som
gøre Uret. 10 Lad de ugudelige falde i deres eget Garn,
medens jeg derhos slipper forbi.

142 En Undervisning; af David; da han var i Hulen;
en Bøn. 2 Med min Røst vil jeg raabe til Herren;
med min Røst vil jeg bede til Herren om Naade. 3 Jeg
vil udøse min Klage for hans Ansigt, jeg vil give min
Nød til Kende for hans Ansigt. 4 Naar min Aand er
forsmægtet i mig, da kender du min Sti; paa Vejen,
som jeg skulde gaa, have de skjult en Snare for mig. 5
Sku til højre, og se, der er ingen, som kendes ved mig;
Tilflugt er forsvunden fra mig, ingen er omhyggelig for
min Sjæl. 6 Jeg raabte til dig, Herre! jeg sagde: Du
er min Tilflugt, min Del i de levendes Land. 7 Giv Agt
paa mit Skrig; thi jeg er bleven saare ringe; fri mig fra
dem, som forfølge mig; thi de ere mig for stærke. Udfør
min Sjæl af Fængsel til at prise dit Navn; de retfærdige
skulle omgive mig, naar du gør vel imod mig.

143 Herre! hør min Bøn, vend dine Øren til
mine ydmyge Begæringer, bønhør mig i din
Trofasthed, i din Retfærdighed, 2 og gaa ikke i Rette
med din Tjener; thi ingen, som lever, er retfærdig for
dig. 3 Thi Fjenden har forfulgt min Sjæl, han har knust
mit Liv til Jorden, han har gjort, at jeg maa sidde i
Mørket ligesom de, der ere døde i al Evighed. 4 Derfor
er min Aand forsmægtet i mig, mit Hjerte er forfærdet
inden i mig. 5 Jeg kommer de Dage fra fordum i Hu, jeg
grunder paa alt dit Værk, jeg betænker dine Hænders
Gerning. 6 Jeg har udbredt mine Hænder til dig, lig
et udtørret Land længes min Sjæl efter dig. (Sela) 7
Skynd dig, bønhør mig, Herre! min Aand forgaar, skjul
ikke dit Ansigt for mig, saa jeg bliver dem lig, der fare
ned i Hulen. 8 Lad mig aarle høre din Miskundhed; thi
jeg har forladt mig paa dig; kundgør mig den Vej, som
jeg skal gaa paa; thi jeg har opløftet min Sjæl til dig. 9
Fri mig fra mine Fjender, Herre! hos dig har jeg søgt
Skjul. 10 Lær mig at gøre din Villie; thi du er min Gud;
din Aand er god, lad den føre mig paa det jævne Land!
11 For dit Navns Skyld, Herre! vil du holde mig i Live;
for din Retfærdigheds Skyld vil du udføre min Sjæl af
Trængsel. 12 For din Miskundheds Skyld vil du udslette
mine Fjender og fordærve alle dem, som trænge min
Sjæl; thi jeg er din Tjener.

144 Lovet være Herren, min Klippe! han, som lærer
mine Hænder til Striden, mine Fingre til Krigen,
2 han, som er Miskundhed imod mig og min Befæstning,
min faste Borg og min Befrier, mit Skjold og den, paa
hvem jeg har forladt mig; han, som tvinger mit Folk
under mig. 3 Herre! hvad er et Menneske, at du kendes
ved ham? et Menneskes Barn, at du agter paa ham? 4
Mennesket er ligt et Aandepust, hans Dage ere som en
Skygge, der farer forbi. 5 Herre! bøj dine Himle og far
ned, rør ved Bjergene, saa at de ryge. 6 Lad Lynet
lyne og adspred dem, udskyd dine Pile og forfærd
dem! 7 Udræk dine Hænder fra det høje, udfri mig og
red mig af de store Vande, af de fremmedes Haand,
8 hvis Mund taler Falskhed, og hvis højre Haand er
Løgnens højre Haand. 9 Gud! jeg vil synge dig en
ny Sang, jeg vil synge Psalmer for dig til Psalteren
med ti Strenge, 10 ham, som giver Konger Frelse, som
udriver sin Tjener David fra det grumme Sværd! 11 Udfri
mig og red mig af de fremmedes Haand, hvis Mund
taler Falskhed, og hvis højre Haand er Løgnens højre
Haand, 12 at vore Sønner maa være som Planter, der
ere komne til Frodighed i deres Ungdom; vore Døtre
som Hjørnepiller, der ere udhuggede efter Templets
Stil; 13 at vore Forraadskamre maa være fulde, at de
kunne frembyde baade det ene og det andet Slags; at
vore Faar kunne føde tusinde, ja, ti Tusinde paa vore
Gader; 14 at vore Øksne maa være kraftige, at der intet
Brud og ingen Afgang maa være, ej heller Klagemaal
paa vore Gader. 15 Saligt er det Folk, som det gaar
saaledes; saligt er det Folk, hvis Gud Herren er!

145 Jeg vil ophøje dig, min Gud, du som er Kongen!
og love dit Navn evindelig og altid. 2 Hver Dag
vil jeg love dig og prise dit Navn evindelig og altid.
3 Herren er stor og saare priselig, og hans Magt er
uransagelig. 4 En Slægt skal berømme for den anden
dine Gerninger, og de skulle forkynde din Vælde. 5
Jeg vil betænke din Majestæts herlige Ære og dine
underfalde Gerninger. 6 Og der skal tales om dine
forfærdelige Gerningers Vælde, og jeg vil fortælle om
din Magt. 7 De skulle udbrede din store Godheds
Ihukommelse og synge med Fryd om din Retfærdighed.
8 Herren er naadig og barmhjertig, langmodig og af
stor Miskundhed. 9 Herren er god imod alle, og hans
Barmhjertighed er over alle hans Gerninger. 10 Dig,
Herre! skulle alle dine Gerninger prise og dine hellige
love dig. 11 De skulle forkynde dit Riges Ære, tale om
din Vælde, 12 for at kundgøre for Menneskens Børn
hans Vælde og hans Riges herlige Ære. 13 Dit Rige
er et Rige i al Evighed, og dit Herredømme varer fra
Slægt til Slægt. 14 Herren opholder alle dem, som
falde, og oprejser alle de nedbøjede. 15 Alles Øjne
vogte paa dig, og du giver dem deres Spise i sin Tid.
16 Du oplader din Haand og mætter alt det, som lever,
med Velbehagelighed. 17 Herren er retfærdig i alle sine
Veje og miskundelig i alle sine Gerninger. 18 Herren
er nær hos alle, som kalde paa ham, hos alle, som
kalde paa ham i Sandhed. 19 Han gør efter deres
Velbehagelighed, som ham frygte, og han hører deres
Skrig og frelser dem. 20 Herren bevarer alle dem, som
elske ham, men han ødelægger alle de ugudelige. 21
Min Mund skal udtale Herrens Lov, og alt Kød skal love
hans hellige Navn evindelig og altid.

146 Min Sjæl! lov Herren! 2 Jeg vil love Herren,
medens jeg lever, jeg vil synge min Gud
Psalmer, medens jeg er til. 3 Forlader eder ikke paa
Fyrster, paa et Menneskes Barn, hos hvem der ingen
Frelse er. 4 Hans Aand udfarer, han vender tilbage til sit
Støv; paa den Dag er det forbi med hans stolte Anslag.
5 Salig er den, hvis Hjælp Jakobs Gud er, hvis Haab
er til Herren hans Gud; 6 som gjorde Himmelen og
Jorden, Havet og alt det, som der er i dem, han, som
bliver Sandhed tro evindelig; 7 som skaffer dem Ret,
der lide Vold, som giver de hungrige Brød; Herren løser
de bundne. 8 Herren aabner de blindes Øjne; Herren
oprejser de nedbøjede; Herren elsker de retfærdige. 9
Herren bevarer de fremmede; han opholder faderløse
og Enker, men forvender de ugudeliges Vej. 10 Herren

skal regere evindelig, din Gud, o Zion! fra Slægt til
Slægt. Halleluja!

147 Lover Herren! thi det er godt at synge vor Gud
Psalmer; thi det er lifligt, Lovsang sømmer sig.
2 Herren bygger Jerusalem, han samler de fordrevne af
Israel. **3** Han helbreder dem, som have et sønderbrudt
Hjerte, og forbinder deres Saar. **4** Han sætter Tal paa
Stjernerne, han nævner dem alle sammen ved Navn. **5**
Stor er vor Herre og vældig i Kraft, der er intet Maal
paa hans Forstand. **6** Herren oprejser de sagtmodige;
de ugudelige fornedrer han til Jorden. **7** Svarer Herren
med Taksigelse, synger vor Gud Psalmer til Harpe; **8**
ham, som bedækker Himmelen med Skyer, ham, som
beskikker Regn paa Jorden, ham, som lader Græs
gro paa Bjergene; **9** ham, som giver Føde til Kvæget,
til Ravnens Unger, som skrige. **10** Hans Lyst er ikke
Hestens Styrke; han har ikke Behag i Mandens raske
Ben. **11** Behag har Herren til dem, som ham frygte, som
haabe paa hans Miskundhed. **12** O, Jerusalem! pris
Herren; o, Zion! lov din Gud. **13** Thi han har gjort dine
Portes Stænger stærke, han har velsignet dine Børn i
din Midte. **14** Han beskikker Fred i dine Landemærker,
han mætter dig med den bedste Hvede. **15** Han sender
sit Ord til Jorden, hans Beføling løber saare hastelig. **16**
Han lader Sne lægge sig som Uld, han udstrør Rimfrost
som Aske. **17** Han udkaster sin Is som Billinger; hvo kan
staa for hans Kulde? **18** Han sender sit Ord og smelter
den; han lader sit Vejr blæse, saa flyde Vandene hen.
19 Han kundgør Jakob sine Ord, Israel sine Skikke og
sine Love. **20** Saaledes har han ikke gjort ved noget
andet Folk, og Lovene dem kende de ikke. Halleluja!

148 Lover Herren fra Himlene, lover ham i det høje!
2 Lover ham, alle hans Engle! lover ham, alle
hans Hærskarer! **3** Lover ham, Sol og Maane! lover
ham, alle Lysets Stjerner! **4** Lover ham, Himlenes
Himle! og I Vande, som ere over Himlene! **5** De skulle
love Herrens Navn; thi han bød, og de bleve skabte. **6**
Og han har stillet dem hen for bestandig, evindelig;
han satte dem en Lov, og den skal ikke overskrides. **7**
Lover Herren fra Jorden, I Søuhyrer og alle Dyb! **8**
Ild og Hagel, Sne og Røg og Stormvejr, som udretter
hans Ord! **9** I Bjerge og alle Høje, Frugttræer og alle
Cedre! **10** I vilde Dyr og alt Kvæg, Kryb og vingede
Fugle! **11** I Konger paa Jorden og alle Folk, Fyrster og
alle Dommere paa Jorden! **12** Unge Karle og Jomfruer
tillige, de gamle med de unge! **13** De skulle love
Herrens Navn; thi hans Navn alene er ophøjet, hans
Majestæt er over Jorden og Himmelen. **14** Og han har
ophøjet et Horn for sit Folk, han, der er en Lovsang for
alle sine hellige, for Israels Børn, det Folk, der er ham
nær. Halleluja!

149 Synger Herren en ny Sang, hans Lovsang i
de helliges Menighed! **2** Israel glæde sig over
sin Skaber, Zions Børn fryde sig over deres Konge!
3 De skulle love hans Navn med Dans, de skulle
lovsynge ham til Tromme og Harpe. **4** Thi Herren har
Behagelighed til sit Folk, han pryder de sagtmodige
med Frelse. **5** De hellige skulle glæde sig i Herlighed,
de skulle synge med Fryd paa deres Leje. **6** De
skulle ophøje Gud med deres Strube, og der skal
være et tveægget Sværd i deres Haand **7** for at øve
Hævn paa Hedningerne og Straf paa Folkeslægterne;
8 for at binde deres Konger med Lænker og deres
Hædersmænd med Jernbolte; **9** for at fuldbyrde paa
dem den Dom, som staar skreven! Det er Æren for alle
hans hellige. Halleluja!

150 Lover Gud i hans Helligdom, lover ham i hans
Vældes udstrakte Befæstning! **2** Lover ham for
hans vældige Gerninger, lover ham efter hans store
Magt! **3** Lover ham med Basuns Klang, lover ham med
Psalter og Harpe! **4** Lover ham med Tromme og Dans,
lover ham med Strenge og Fløjte! **5** Lover ham med
lydende Cymbler, lover ham med klingende Cymbler! **6**
Alt det, som har Aande, love Herren! Halleluja!

Ordsprogene

1 Ordsprog af Salomo, Davids Søn, Israels Konge,
2 for af dem at faa Visdom og Undervisning, for at
forstaa Forstandens Ord; **3** for at modtage Undervisning
i Klogskab, modtage Ret og Retfærdighed og Retvished;
4 for at give de uvidende Vid, de unge Kundskab og
Kløgt. **5** Hvo som er viis, høre til og gaa frem i Lærdom,
og hvo som er forstandig, vinde Evne til at styre; **6**
for at forstaa Ordsprog og Gaader, Vismænds Ord og
deres mørke Taler. **7** Herrens Frygt er Begyndelse til
Kundskab; Daarerne foragte Visdom og Undervisning.
8 Hør, min Søn! din Faders Undervisning, og forlad
ikke din Moders Lov; **9** thi de ere en yndig Krans til
dit Hoved og Kæder til din Hals. **10** Min Søn! naar
Syndere lokke dig, da samtyk ikke! **11** Dersom de sige:
Gak med os, vi ville lure efter Blod, vi ville efterstræbe
den uskyldige, som er uden Sag; **12** vi ville, som
Dødsriget, sluge dem levende, ja hele og holdne, som
de, der nedfare i Hulen; **(Sheol h7585)** **13** vi ville finde
alle Haande dyrebart Gods, vi ville fylde vore Huse
med Rov; **14** du skal tage din Lod iblandt os, vi ville
alle sammen have een Pose: **15** Min Søn! vandre
ikke paa Vej med dem, hold din Fod tilbage fra deres
Sti; **16** thi deres Fødder haste til ondt, og de skynde
sig for at udøse Blod; **17** thi forgæves udspændes
Garn for alle Fugles Øjne; **18** og de lure paa deres
eget Blod, de efterstræbe deres eget Liv. **19** Saa ere
enhvers Veje, som er hengiven til Gerrighed; den tager
sine egne Herrers Liv. **20** Visdommen raaber udenfor,
den opløfter sin Røst paa Gaderne; **21** paa Hjørnet af
de befærdede Gader raaber den; ved Indgangene til
Portene, i Staden, taler den sine Ord: **22** Hvor længe
ville I uvidende elske Uvidenhed, og Spotterne have
Lyst til Spot, og Daarer hade Kundskab? **23** Vender
eder til min Revselse; se, jeg vil udgyde min Aand over
eder, jeg vil kundgøre eder mine Ord. **24** Efterdi jeg
raabte, og I vægrede eder, jeg udrakte min Haand, og
ingen gav Agt; **25** og I lode alt mit Raad fare og vilde
ikke vide af min Revselse: **26** Saa vil jeg, jeg selv le i
eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I
frygte for; **27** naar det, som I frygte for, kommer som
en Ødelæggelse, og eders Ulykke kommer som en
Hvirvelvind, naar Angest og Trængsel kommer over
eder: **28** Da skulle de paakalde mig, men jeg skal ikke
svare, de skulle søge mig, men ikke finde mig. **29** Fordi
de hadede Kundskab og udvalgte ikke Herrens Frygt,
30 fordi de ikke vilde vide af mit Raad, men foragtede al
min Revselse: **31** Saa skulle de æde Frugten af deres
Veje og blive mætte af deres egne Raad. **32** Thi de
uvidendes Frafald skal volde dem Død, og Daarers
Tryghed skal ødelægge dem selv. **33** Men hvo mig
lyder, skal bo tryggelig og være rolig, uden Frygt for det
onde.

2 Min Søn! dersom du vil tage imod mine Ord og
gemme mine Rud hos dig, **2** saa at du lader dit Øre
give Agt paa Visdommen, bøjer dit Hjerte til Indsigt; **3**
ja, dersom du kalder paa Forstanden, opløfter din Røst
efter Indsigt; **4** dersom du søger efter den som efter
Sølv og ransager efter den som efter skjulte Skatte:
5 Da skal du forstaa Herrens Frygt og finde Guds
Kundskab. **6** Thi Herren giver Visdom, af hans Mund er
Kundskab og Indsigt. **7** Han gemmer det varige gode
til de oprigtige; han er et Skjold for dem, som vandre
fuldkommelig, **8** saa han bevogter Rettens Stier og
bevarer sine helliges Vej. **9** Da skal du forstaa Ret og
Retfærdighed og Retvished, al god Vej. **10** Thi Visdom
skal komme i dit Hjerte og Kundskab være liflig for
din Sjæl. **11** Kløgt skal bevare dig og Indsigt bevogte
dig **12** for at fri dig fra Ondskabs Vej, fra en Mand,
som taler forvendte Ting; **13** fra dem, som forlade
Rettens Stier for at gaa paa Mørkets Veje; **14** dem, som
glæde sig ved at gøre ondt og fryde sig i Ondskabs
Forvendthed; **15** dem, hvis Stier ere krogede, og hvis
Veje ere bugtede; **16** for at fri dig fra en fremmed
Kvinde, fra en ubekendt, som gør sine Ord glatte, **17**
hende, som har forladt sin Ungdoms Ven, og som har
glemt sin Guds Pagt; **18** thi hendes Hus bøjer ned imod
Døden og hendes Veje til Dødningerne; **19** alle de, som
gaa ind til hende, skulle ikke komme tilbage og ikke
naa Livsens Stier; — **20** paa det du kan vandre paa de
godes Vej og holde dig paa de retfærdiges Stier. **21** Thi
de retskafne skulle bo i Landet og de oprigtige blive
tilovers derudi; **22** men de ugudelige skulle udryddes af
Landet og de troløse udslettes deraf.

3 Min Søn! glem ikke min Lov, men lad dit Hjerte
bevare mine Bud. **2** Thi et langt Liv og mange
Aar at leve i og Fred skulle de bringe dig rigeligt. **3**
Miskundhed og Sandhed forlade dig ej; bind dem om
din Hals, skriv dem paa dit Hjertes Tavle; **4** saa skal du
finde Naade og god Forstand for Guds og Menneskens
Øjne. **5** Forlad dig paa Herren af dit ganske Hjerte,
men forlad dig ikke fast paa din Forstand! **6** Kend ham
paa alle dine Veje, og han skal gøre dine Stier rette. **7**
Vær ikke viis i dine egne Øjne; frygt Herren, og vig fra
det onde! **8** Det skal være en Lægedom for din Navle
og en Vædske for dine Ben. **9** Ær Herren af dit Gods
og af al din Avls Førstegrøde: **10** Saa skulle dine Lader
blive fulde med Overflod og dine Persekar flyde over af
Most. **11** Min Søn! foragt ikke Herrens Tugt, og vær ikke
utaalmodig ved hans Revselse. **12** Thi Herren revser
den, som han elsker, og som en Fader den Søn, i hvem
han har Behag. **13** Saligt er det Menneske, som har
fundet Visdom, og det Menneske, som vinder Forstand.

14 Thi det er bedre at købe den end at købe Sølv, og at
vinde den er bedre end Guld. 15 Den er dyrebarere
end Perler og alt det, du har Lyst til, kan ikke lignes ved
den. 16 I dens højre Haand er langt Liv, i dens venstre
er Rigdom og Ære. 17 Dens Veje ere yndige Veje,
og alle dens Stier ere Fred. 18 Den er Livsens Træ
for dem, som gribe den, og hver den, som holder fast
paa den, skal prises salig. 19 Herren har grundfæstet
Jorden med Visdom, han har beredt Himlene med
Forstand. 20 Ved hans Kundskab skiltes Dybene, og
ved den dryppe Skyerne med Dug. 21 Min Søn! lad
dem ikke vige fra dine Øjne, bevar Fasthed og Kløgt.
22 Og de skulle være Liv for din Sjæl og et Smykke for
din Hals. 23 Da skal du vandre tryggelig paa din Vej, og
du skal ikke støde din Fod. 24 Naar du lægger dig, da
skal du ikke frygte, og naar du har lagt dig, skal din
Søvn være sød. 25 Du skal ikke frygte for pludselig
Skræk, ej heller for Ødelæggelsen over de ugudelige,
naar den kommer. 26 Thi Herren skal være dit Haab,
og han skal bevare din Fod fra at fanges. 27 Hold ikke
godt tilbage fra dem, som trænge dertil, naar din Haand
har Evne til at gøre det. 28 Sig ikke til din Næste: Gak
bort og kom igen, og i Morgen vil jeg give, naar du dog
har det. 29 Optænk ikke ondt imod din Ven, naar han
bor tryggelig hos dig. 30 Træt ikke med et Menneske
uden Aarsag, naar han ikke har gjort dig ondt. 31
Misund ikke en Voldsmand, og udvælg ikke nogen af
alle hans Veje! 32 Thi Herren har Vederstyggelighed
til den, som er forvendt, men hans fortrolige Omgang
er med de oprigtige. 33 Herrens Forbandelse er i den
ugudeliges Hus, men han velsigner de retfærdiges
Bolig. 34 Dersom de ere Spottere, da skal han spotte
dem, men de ydmyge skal han give Naade. 35 De vise
skulle arve Ære, men Daarerne skulle faa Skam til Del.

4 Hører, I Sønner! en Faders Undervisning og giver
Agt for at faa Forstand; 2 thi jeg har givet eder en
god Lærdom; forlader ikke min Lov! 3 Thi jeg var min
Faders Søn, min Moders ømme og eneste Barn. 4 Og
han lærte mig og sagde til mig: Lad dit Hjerte holde fast
ved mit Ord, bevar mine Bud, saa skal du leve. 5 Køb
Visdom, køb Forstand, glem ikke og vig ikke fra min
Munds Ord. 6 Forlad den ikke, saa skal den bevare
dig, elsk den, saa skal den bevogte dig. 7 Visdommens
Begyndelse er: Køb Visdom, og for al din Ejendom
køb Forstand! 8 Ophøj den, saa skal den ophøje dig,
naar du tager den i Favn, saa skal den ære dig. 9 Den
skal sætte en yndig Krans paa dit Hoved, den skal
give dig en dejlig Krone. 10 Hør, min Søn! og tag imod
mine Ord, saa skulle dine Leveaar blive mange. 11 Jeg
underviser dig om Visdoms Vej, jeg leder dig paa jævne
Stier. 12 Naar du gaar, skal din Gang ikke blive trang,
og naar du løber, skal du ikke støde dig. 13 Hold fast
ved Undervisning, lad den ikke fare, bevar den; thi den
er dit Liv. 14 Kom ikke paa de ugudeliges Sti, og gak
ikke frem paa de ondes Vej! 15 Lad den ligge, gak ikke
frem paa den, vig fra den og gak forbi! 16 Thi de sove
ikke, naar de ikke have gjort ilde; og deres Søvn flyr fra
dem, naar de ikke have bragt nogen til Fald. 17 Thi de
æde Ugudeligheds Brød og drikke Uretfærdigheds Vin.
18 Og de retfærdiges Sti er som et skinnende Lys, der
bliver klarere og klarere indtil Middag. 19 De ugudeliges
Vej er som Mørket, de vide ikke, hvorpaa de skulle
støde sig. 20 Min Søn! giv Agt paa mine Ord, bøj dit
Øre til min Tale. 21 Lad dem ikke vige fra dine Øjne,
bevar dem i dit Hjerte! 22 Thi de ere Liv for hver den,
som finder dem, og Lægedom for hans hele Legeme.
23 Bevar dit Hjerte fremfor alt det, der forvares; thi fra
det udgaar Livet. 24 Hold dig fri for Munds Vanartighed,
og lad Læbers Forvendthed være langt fra dig! 25 Lad
dine Øjne se ligefrem, og lad dine Øjenlaage være ret
frem for dig! 26 Overvej vel din Fods Sti, og alle dine
Veje skulle faa Fasthed. 27 Bøj ikke af til højre eller
venstre, vend din Fod fra det onde!

5 Min Søn! giv Agt paa min Visdom; bøj dit Øre til
min Indsigt; 2 at du maa gemme kloge Raad, og at
dine Læber maa bevare Kundskab. 3 Thi med Honning
dryppe den fremmede Kvindes Læber, og glattere end
Olie er hendes Gane. 4 Men paa det sidste er hun besk
som Malurt, hvas som et tveægget Sværd. 5 Hendes
Fødder gaa nedad til Døden, hendes Skridt stunde
imod Dødsriget. **(Sheol h7585)** 6 For at hun ikke skal
tænke over Livets Sti, ere hendes Veje ustadige, uden
at hun ved det. 7 Saa hører mig nu, I Børn! og viger
ikke fra min Munds Ord. 8 Lad din Vej være langt fra
hende, og nærm dig ikke Døren til hendes Hus, 9 at du
ikke skal give andre din Ære og en grusom Herre dine
Aar; 10 at fremmede ikke skulle mættes af din Formue,
og alt, hvad du har arbejdet for, komme i anden Mands
Hus; 11 saa at du skal hyle; paa det sidste, naar dit
Kød og dit Huld tæres hen, 12 og sige: Hvorledes har
jeg dog kunnet hade Undervisning og mit Hjerte kunnet
foragte Revselse? 13 saa at jeg ikke hørte paa mine
Læbers Røst, ej heller bøjede mit Øre til dem, som
underviste mig. 14 Nær var jeg kommen i al Ulykke
midt i Forsamlingen og Menigheden. 15 Drik Vand af
din egen Brønd og frisk Vand af din egen Kilde! 16
Skulde vel dine Kilder flyde udenfor, dine Vandbække
ud paa Gaderne? 17 Lad dem høre dig til, dig alene, og
ikke de fremmede tillige med dig. 18 Din Kilde være
velsignet, og glæd dig ved din Ungdoms Hustru, 19
en elskelig Hind og en yndig Stenged; hendes Barm
beruse dig stedse, i hendes Kærlighed sværme du
alle Tider. 20 Hvorfor vil du, min Søn! sværme for en
fremmed Kvinde og favne en anden Kvindes Barm? 21

Thi en Mands Veje ere for Herrens Øjne, og han vejer
alle hans Skridt. 22 Den ugudeliges Misgerninger skulle
gribe ham selv, og han skal holdes fast i sin Synds
Snorer. 23 Han skal dø, fordi han ikke vilde lade sig
undervise, og han skal tumle om for sin Daarligheds
Skyld.

6 Min Søn! dersom du er gaaet i Borgen hos din
Næste, har givet Haandslag til den fremmede; 2
har du bundet dig ved din Munds Ord, ladet dig fange
ved din Mands Ord: 3 Saa gør dog dette, min Søn!
og red dig, fordi du er kommen i din Næstes Haand:
Gak, nedkast dig for hans Fødder, og træng ind paa
din Næste! 4 Tilsted ikke dine Øjne at sove eller
dine Øjenlaage at slumre. 5 Fri dig som en Raa af
Jægerens Haand og som en Fugl af Fuglefængerens
Haand. 6 Du lade! gak til Myren, se dens Veje, og bliv
viis. 7 Skønt den ikke har nogen Fyrste, Foged eller
Hersker, 8 bereder den om Sommeren sin Mad, den
samler om Høsten sin Spise. 9 Du lade! hvor længe
vil du ligge? naar vil du staa op af din Søvn? 10 Sov
lidt endnu, blund lidt, fold Hænderne lidt for at hvile:
11 Saa skal din Armod komme som en Landstryger
og din Trang som skjoldvæbnet Mand. 12 Et nedrigt
Menneske, en uretfærdig Mand er den, som gaar med
en vanartig Mund; 13 den, som giver Vink med sine
Øjne, gør Tegn med sine Fødder, peger med sine
Fingre; 14 den, som har forvendte Ting i sit Hjerte
og optænker ondt til hver Tid og kommer Trætter af
Sted. 15 Derfor skal hans Ulykke komme hastelig, han
skal snart sønderknuses, og der skal ingen Lægedom
være. 16 Disse seks Stykker hader Herren, og de
syv ere en Vederstyggelighed for hans Sjæl: 17 Stolte
Øjne, en løgnagtig Tunge og Hænder, som udgyde
den uskyldiges Blod; 18 et Hjerte, som optænker
uretfærdige Tanker; Fødder, som haste med at løbe
til det onde; 19 den, der som falsk Vidne taler Løgn;
og den, som kommer Trætter af Sted imellem Brødre.
20 Min Søn! bevar din Faders Bud, og forlad ikke din
Moders Lov. 21 Knyt dem til dit Hjerte for stedse, bind
dem om din Hals! 22 Naar du vandrer, skal den lede
dig, naar du lægger dig, skal den bevare dig, og naar
du opvaagner, skal den tale til dig. 23 Thi Budet er en
Lampe og Loven et Lys, og Undervisningens Revselse
er Vej til Livet; 24 at den maa bevare dig fra en ond
Kvinde, fra en fremmed Tunges Sledskhed. 25 Begær
ikke hendes Dejlighed i dit Hjerte, og lad hende ikke
indtage dig med sine Øjenlaage! 26 Thi for en Skøges
Skyld gælder det kun om et Stykke Brød, men en
anden Mands Hustru fanger den dyrebare Sjæl. 27 Mon
nogen kan tage Ild i sin Barm, uden at hans Klæder
brændes op? 28 Eller mon nogen kan gaa paa Gløder,
uden at hans Fødder brændes? 29 Saa sker det ham,
som gaar ind til sin Næstes Hustru; ingen, som rører
hende, slipper fri for Straf. 30 Man ringeagter ikke, at
en Tyv stjæler for at mætte sig, naar han er hungrig;
31 men naar han bliver greben, maa han betale syv
Fold, han maa give alt sit Hus's Gods. 32 Den, som
bedriver Hor med en Kvinde, fattes Forstand; den, som
vil fordærve sin Sjæl, han, ja han gør sligt. 33 Plage og
Skam skal ramme ham, og hans Skændsel skal ikke
udslettes. 34 Thi nidkær er Mandens Vrede, og han
skal ikke skaane paa Hævnens Dag; 35 han skal ikke
tage nogen Bod for gyldig og ikke samtykke, om du
end vilde give megen Skænk.

7 Min Søn! bevar mine Ord, og gem mine Bud hos
dig. 2 Hold mine Bud, saa skal du leve, og min Lov
som din Øjesten. 3 Bind dem om dine Fingre, skriv
dem paa dit Hjertes Tavle! 4 Sig til Visdommen: Du er
min Søster, og Forstanden kalde du din Kynding; 5 for
at den maa bevare dig fra en fremmed Kvinde, fra en
ubekendt, som gør sine Ord glatte. 6 Thi jeg saa ud
af mit Hus's Vindu, igennem mit Gitter; 7 og jeg saa
iblandt de uerfarne, jeg blev var iblandt Sønnerne et
ungt Menneske, som fattedes Forstand, 8 og han gik
forbi paa Gaden ved hendes Hjørne og skred frem ad
Vejen til hendes Hus, 9 i Tusmørket om Aftenen efter
Dagen, midt i Natten og Mørket. 10 Og se, en Kvinde
mødte ham i Horesmykke og underfundig i Hjertet, 11
støjende og ustyrlig, hendes Fødder kunne ikke blive i
hendes Hus. 12 Stundom er hun ude, stundom paa
Gaderne og lurer ved alle Hjørner. 13 Og hun tog fat
paa ham og kyssede ham, hun gjorde sit Ansigt frækt
og sagde til ham: 14 Der paalaa mig Takoffer, i Dag
har jeg betalt mine Løfter; 15 derfor er jeg gaaet ud at
møde dig, at søge dit Ansigt, og jeg har fundet dig. 16
Jeg har redet mit Leje med Tæpper, med stribet Tøj af
Garn fra Ægypten; 17 jeg har overstænket min Seng
med Myrra. Aloe og Kanel; 18 kom, lader os beruse os i
Kærlighed indtil Morgenen, lader os forlyste os i Elskov;
19 thi Manden er ikke hjemme, han er faren lang Vej
bort; 20 han tog Pengeknuden med sig, han kommer
hjem til Fuldmaanedagen. 21 Hun bøjede ham med sin
megen Overtalelse, tilskyndte ham med sine smigrende
Læber. 22 Hvo der hastelig gaar efter hende, kommer
som Oksen til Slagterbænken og som i Fodlænken, der
er til Daarens Tugtelse, 23 indtil en Pil sønderskærer
hans Lever; ligesom Fuglen skynder sig til Snaren og
ved ikke, at det gælder dens Liv. 24 Saa hører mig
nu, I Børn! og agter paa min Munds Ord! 25 Lad dit
Hjerte ikke vige af til hendes Veje, lad dig ikke forvildes
paa hendes Stier; 26 thi mange ere de gennemborede,
som hun har fældet, og mangfoldige alle de, hun har
ihjelslaget. 27 Hendes Hus ere Veje til Dødsriget; de
gaa ned til Dødens Kamre. **(Sheol h7585)**

8 Mon ikke Visdommen raaber, og Forstanden opløfter
sin Røst? **2** Paa Toppen af Højene ved Vejen, midt
paa Stierne staar den; **3** ved Siden af Portene, ved
Udgangen af Staden, ved Indgangen til Portene raaber
den: **4** Til eder, I Mænd, vil jeg raabe, og min Røst
lyde til Menneskens Børn. **5** I uvidende! fatter Vid;
og I Daarer! fatter Forstand. **6** Hører, thi jeg vil tale
fyrstelige Ting og aabne mine Læber med Retvished. **7**
Thi min Gane taler Sandhed, og Ugudelighed er en
Vederstyggelighed for mine Læber. **8** I Retfærdighed
ere alle min Munds Ord; der er intet fordrejet eller
forvendt i dem. **9** De ere alle rette for den forstandige
og ligefremme for dem, som finde Kundskab. **10** Tager
imod min Undervisning og ikke imod Sølv og imod
Kundskab fremfor udsøgt Guld. **11** Thi Visdom er bedre
end Perler, og alle de Ting, man har Lyst til, kunne ikke
lignes ved den. **12** Jeg, Visdommen, jeg har taget Bolig
i Vidskab og besidder Kundskab om kløgtige Raad.
13 Herrens Frygt er at hade ondt; Hoffærdighed og
Hovmodighed og Ondskabs Vej og den Mund, som
taler forvendte Ting, hader jeg. **14** Raad og hvad der
har Bestand, hører mig til; jeg er Forstand, mig hører
Styrke til. **15** Ved mig regere Konger, og ved mig
beskikke Fyrster Ret. **16** Ved mig herske Herskere og
Høvdinger, alle Dommere paa Jorden. **17** Jeg elsker
dem, som elske mig, og de, som søge mig, skulle finde
mig. **18** Rigdom og Ære er hos mig, varigt Gods og
Retfærdighed. **19** Min Frugt er bedre end Guld og ædelt
Malm, og at vinde mig er bedre end udsøgt Sølv. **20**
Jeg vandrer paa Retfærdigheds Vej, midt paa Rettens
Stier, **21** til at lade dem, som elske mig, arve varigt godt
og til at fylde deres Forraadskamre. **22** Herren ejede
mig som sin Vejs Begyndelse, forud for sine Gerninger,
fra fordums Tid. **23** Fra Evighed er jeg indsat, fra det
første af, før Jorden var. **24** Da Afgrundene endnu ikke
vare, er jeg født, da Kilderne, som have meget Vand,
ikke vare til. **25** Før Bjergene bleve nedsænkede, før
Højene bleve til, er jeg født. **26** Han havde endnu ikke
skabt Jorden eller Markerne eller det første af Jordens
Støv. **27** Der han beredte Himlene, da var jeg der,
der han slog en Kreds oven over Afgrunden; **28** der
han befæstede Skyerne heroventil, der Afgrundens
Kilder fik deres faste Sted; **29** der han satte Havet
dets Grænse, at Vandene ikke skulde overtræde hans
Befaling, der han lagde Jordens Grundvold: **30** Da var
jeg hos ham som Kunstnerinde, og jeg var hans Lyst
Dag for Dag, og jeg legede for hans Ansigt alle Tider;
31 jeg legede i Verden paa hans Jord, og min Lyst var
hos Menneskens Børn. **32** Og nu, Børn, hører mig! og
salige ere de, som tage Vare paa mine Veje. **33** Hører
Undervisning og bliver vise, og lader den ikke fare! **34**
Saligt er det Menneske, som hører mig, saa at han
dagligt vaager ved mine Døre og tager Vare paa mine
Dørstolper. **35** Thi hvo mig finder, han finder Livet og
faar Velbehag hos Herren. **36** Men hvo, som synder
imod mig, skader sin Sjæl; alle, som mig hade, elske
Døden.

9 Visdommen har bygget sit Hus, har udhugget sine
syv Piller; **2** hun har slagtet sit Slagtekvæg, blandet
sin Vin og dækket sit Bord; **3** hun har udsendt sine
Piger, hun kalder fra Toppene af Stadens Høje: **4** Hvo
der er uvidende, den vende sig hid; og til den, som
fattes Forstand, siger hun: **5** Kommer hid, æder af
mit Brød, og drikker af Vinen, som jeg har blandet. **6**
Forlader Uvidenhed, saa skulle I leve, og gaar lige frem
paa Forstandens Vej. **7** Hvo som revser en Spotter,
henter sig Spot, og hvo som irettesætter den ugudelige,
faar Skændsel til Løn. **8** Sæt ikke en Spotter i Rette,
at han ikke skal hade dig; sæt en viis i Rette, og han
skal elske dig. **9** Giv den vise, og han skal blive visere;
undervis den retfærdige, og han skal tage til i Lærdom.
10 Herrens Frygt er Visdoms Begyndelse, og Kundskab
om den Hellige er Forstand. **11** Thi ved mig skulle dine
Dage blive mange, og flere Leveaar skulle vorde dig
tillagte. **12** Dersom du er viis, er du viis til dit eget
Gavn; men spotter du, skal du bære det alene. **13**
Daarskaben er en urolig Kvinde, idel Uvidenhed, og
kender ikke noget. **14** Og hun sidder ved sit Hus's Dør,
paa en Stol paa Stadens Høje, **15** for at kalde paa dem,
som gaa forbi ad Vejen, dem, som vandre ret frem paa
deres Stier; **16** hvo der er uvidende, den vende sig
hid; og den, som fattes Forstand, ham taler hun til. **17**
Stjaalet Vand er sødt, og lønligt Brød er lækkert. **18**
Men han ved ikke, at der er Dødninger der; de, som ere
indbudne af hende, ere i Dødsrigets Dyb. **(Sheol h7585)**

10 En viis Søn glæder sin Fader, men en daarlig
Søn er sin Moders Bedrøvelse. **2** Ugudeliges
Liggendefæ gavner intet, men Retfærdighed redder
fra Døden. **3** Herren lader ikke den retfærdiges Sjæl
hungre, men de ugudeliges Begærlighed støder han
tilbage. **4** Den, som arbejder med lad Haand, bliver
fattig; men de flittiges Haand gør rig. **5** Den, som
samler om Sommeren, er en klog Søn; den, som sover
om Høsten, er en Søn, der gør Skam. **6** Velsignelser
ere over den retfærdiges Hoved, men Vold skjuler de
ugudeliges Mund. **7** Den retfærdiges Ihukommelse er
til Velsignelse; men de ugudeliges Navn smuldrer hen.
8 Den, som er viis af Hjerte, tager imod Budene; men
den, som er en Daare i sin Mund, styrtes. **9** Den, som
vandrer i Oprigtighed, vandrer tryggelig; men den, som
gaar Krogveje, bliver røbet. **10** Den, som giver Vink
med Øjet, foraarsager Krænkelse; og den, som er en
Daare i sin Mund, styrtes. **11** Den retfærdiges Mund er
Livets Kilde, men Vold skjuler de ugudeliges Mund.
12 Had opvækker Trætter, men Kærlighed skjuler alle

Overtrædelser. 13 Paa den forstandiges Læber findes
Visdom; men en Kæp er for den uforstandiges Ryg. 14
De vise gemme paa Kundskab; men for Daarens Mund
er Undergang nær. 15 Den riges Gods er hans faste
Stad; men de fattiges Armod er deres egen Undergang.
16 Den retfærdiges Løn er til Livet; den ugudeliges
Indtægt er til Synd. 17 At bevare Tugt er Vej til Livet;
men den, som lader Tilrettevisning fare, vildleder. 18
Den, som dølger Had, har falske Læber, og den, som
bringer ondt Rygte ud, er en Daare. 19 Hvor mange
Ord ere, der lader Overtrædelse ikke af; men den,
som sparer sine Læber, er klog. 20 Den retfærdiges
Tunge er udsøgt Sølv; de ugudeliges Hjerte er intet
værd. 21 Den retfærdiges Læber nære mange; men ved
den uforstandige dø Daarer. 22 Herrens Velsignelse
gør rig, og han føjer ikke Smerte til den. 23 Det er
for Daaren som en Leg, naar han gør en skændig
Ting; men den forstandige Mand har Visdom. 24 Hvad
den ugudelige frygter for, det skal komme over ham;
men de retfærdiges Begæring skal Gud give ham. 25
Naar Hvirvelvinden farer forbi, saa er den ugudelige
ikke mere; men en retfærdig har en evig Grundvold.
26 Som Eddike er for Tænderne, og som Røg er for
Øjnene, saa er den lade for dem, som udsende ham.
27 Herrens Frygt lægger Dage til; men de ugudeliges
Aar forkortes. 28 De retfærdiges Forventelse er Glæde,
men de ugudeliges Haab forgaar. 29 En fast Borg er
Herrens Vej for den retskafne, men Fordærvelse for
dem, som gøre Uret. 30 Den retfærdige skal ikke rokkes
evindelig; men de ugudelige skulle ikke bo i Landet.
31 Den retfærdiges Mund fremfører Visdom, men den
Tunge, som taler forvendte Ting, skal udryddes. 32 Den
retfærdiges Læber kende, hvad der er velbehageligt,
men de ugudeliges Mund fremfører forvendte Ting.

11 Falske Vægtskaaler ere Herren en
Vederstyggelighed, men fuldvægtige Lodder
ere ham en Velbehagelighed. 2 Hovmodighed kom,
der kom og Forsmædelse; men hos de ydmyge er
Visdom. 3 De retsindige, dem leder deres Oprigtighed;
men de troløse, dem ødelægger deres forvendte
Væsen. 4 Gods hjælper ikke paa Vredens Dag, men
Retfærdighed redder fra Døden. 5 Den oprigtiges
Retfærdighed gør hans Vej jævn; men den ugudelige
falder ved sin Ugudelighed. 6 De oprigtige, dem redder
deres Retfærdighed; men de troløse, de fanges i deres
egen Ondskab. 7 Naar et ugudeligt Menneske dør,
er det forbi med hans Haab, og det er forbi med de
uretfærdiges Forventelse. 8 Den retfærdige udfries af
Nød, og den ugudelige kommer i hans Sted. 9 Med
Munden ødelægger den vanhellige sin Næste; men
ved Kundskab udfries de retfærdige. 10 En Stad skal
fryde sig, naar det gaar de retfærdige vel, og naar
de ugudelige omkomme, da bliver der Jubel. 11 Ved
de retsindiges Velsignelse ophøjes en Stad; men ved
de ugudeliges Mund nedbrydes den. 12 Den, som
fattes Forstand, foragter sin Næste; men en Mand, som
har Forstand, tier. 13 Den, der gaar omkring som en
Bagvadsker, aabenbarer Hemmeligheder; men den,
som er fast i Aanden, skjuler Sagen. 14 Hvor ingen
Styrelse er, falder et Folk; hvor mange Raadgivere ere,
der er Frelse. 15 Naar en borger for en fremmed, da
faar han vist en Ulykke; men den, som hader at give
Haandslag, er tryg. 16 En yndig Kvinde holder fast
ved Ære, og Voldsmænd holde fast ved Rigdom. 17
Den, som gør vel imod sin Sjæl, er en barmhjertig
Mand; men den, som plager sit Kød, er en grusom
Mand. 18 Den ugudelige forhverver en Løn, som er
falsk; men den, som saar Retfærdighed, faar en Løn,
som er sand. 19 Saa er Retfærdighed til Liv; men
den, der efterjager ondt, haster til sin Død. 20 De
vanartige i Hjertet ere en Vederstyggelighed for Herren;
men de, som vandre oprigtigt deres Vej, ere ham en
Velbehagelighed. 21 Man kan give sin Haand paa, at
den onde ikke bliver agtet uskyldig; men de retfærdiges
Sæd skal undkomme. 22 Som et Smykke af Guld i
Næsen paa en So, saa er en dejlig Kvinde, som intet
Skøn har. 23 De retfærdiges Begæring er kun godt;
men Vreden rammer de ugudeliges Forventning. 24
Der er den, som udspreder rigeligt, og ham tillægges
end mere; og der er den, som holder tilbage mere, end
ret er, og dog bliver der kun Mangel. 25 En Sjæl, som
velsigner, skal blive rig; og den, som vederkvæger,
skal selv blive vederkvæget. 26 Hvo som holder Korn
tilbage, ham bander Folket; men Velsignelsen kommer
paa dens Hoved, som sælger det ud. 27 Hvo der søger
efter godt, stræber efter Velbehagelighed; men hvo der
leder efter ondt, ham skal det vederfares. 28 Hvo, som
forlader sig paa sin Rigdom, han skal falde; men de
retfærdige skulle grønnes som et Blad. 29 Den, som
forstyrrer sit Hus, arver Vind, og Daaren bliver Træl for
den, som er viis i Hjertet. 30 Den retfærdiges Frugt er
et Livsens Træ, og den vise vinder Sjæle. 31 Se, den
retfærdige faar Betaling paa Jorden, hvor meget mere
den ugudelige og Synderen?

12 Hvo, som elsker Tugt, elsker Kundskab; men
hvo, som hader Revselse, er ufornuftig. 2 Den
gode vinder Velbehag af Herren; men den rænkefulde
Mand finder Fordømmelse. 3 Et Menneske befæstes
ikke ved Ugudelighed; men de retfærdiges Rod rokkes
ikke. 4 En duelig Hustru er sin Mands Krone; men naar
hun beskæmmer ham, er hun som Raaddenhed i hans
Ben. 5 De retfærdiges Tanker ere Ret; de ugudeliges
Raadslag er Svig. 6 De ugudeliges Tale er om at lure
paa Blod; men de oprigtiges Mund bringer Redning. 7

De ugudelige skulle omkastes, saa at de ikke ere mere
til; men de retfærdiges Hus skal bestaa. 8 En Mand
roses efter sin Forstands Beskaffenhed; men den, som
er forvendt i Hjertet, bliver til Foragt. 9 Den, som er ringe
agtet og har en Træl, er bedre faren end den, som ærer
sig selv og fattes Brød. 10 Den retfærdige har Omsorg
for sit Kvægs Liv; men de ugudeliges Barmhjertighed er
Grusomhed. 11 Den, som dyrker sin Jord, mættes med
Brød; men den, som løber efter Løsgængere, fattes
Forstand. 12 Den ugudelige attraar Snaren, der er lagt
for de onde; men de retfærdige slaa Rod. 13 I Læbers
Forsyndelse er der en Snare for den onde; men den
retfærdige skal komme ud af Angest. 14 En Mand
skal mættes med godt af sin Munds Frugt, og hvad
et Menneskes Hænder have fortjent, skal gengældes
ham. 15 Daarens Vej er ret i hans egne Øjne, men den,
som hører efter Raad, er viis. 16 Daarens Fortørnelse
giver sig til Kende samme Dag; men den, som skjuler
Forsmædelse er klog. 17 Den, som aander Trofasthed,
forkynder, hvad Ret er; men et falsk Vidne forkynder
Svig. 18 Der er den, som taler ubetænksomme Ord, der
ere som Kaardestik; men de vises Tunge er Lægedom.
19 Sandheds Læbe bestaar altid; men Falskheds Tunge
bliver kun et Øjeblik. 20 Der er Svig i deres Hjerte; som
optænke ondt; men for dem, som raade til Fred, er der
Glæde. 21 Den retfærdige skal ingen som helst Ulykke
vederfares; men de ugudelige have fuldt op af ondt. 22
Falske Læber ere Herren en Vederstyggelighed; men
de, som handle trolig, ere ham en Velbehagelighed. 23
Et klogt Menneske skjuler sin Kundskab; men Daarers
Hjerte udraaber deres Daarskab. 24 De flittiges Haand
skal komme til at herske; men Ladhed skal vorde
trælbunden. 25 Bekymring i en Mands Hjerte nedbøjer
det; men et godt Ord glæder det. 26 Den retfærdige
vejleder sin Ven; men de ugudeliges Vej vildleder dem
selv. 27 Den lade skal ikke stege sin Jagt; men den
flittige er en dyrebar Skat for et Menneske. 28 Paa
Retfærdigheds Sti er Liv, og dens banede Vej er ikke til
Døden.

13 En viis Søn modtager sin Faders Tugt; men en
Spotter hører ikke paa Irettesættelse. 2 Af sin
Munds Frugt nyder en Mand godt; men de troløses
Sjæl høster Krænkelse. 3 Hvo som vogter sin Mund,
bevarer sin Sjæl; den, som lader sine Læber vidt op,
ham er det til Fordærvelse. 4 Den lades Sjæl begærer
og faar intet; men de flittiges Sjæl næres rigeligt. 5
Den retfærdige hader Løgns Ord; men den ugudelige
gør Skam og Vanære. 6 Retfærdighed bevarer den,
som vandrer oprigtigt sin Vej; men Ugudelighed styrter
Synderen. 7 Der er den, som holder sig for rig og har
dog intet; og den, som holder sig for fattig og har meget
Gods. 8 En Mands Rigdom er Løsepenge for hans
Liv! men en fattig hører ikke paa Irettesættelse. 9 De
retfærdiges Lys skinner frydeligt; men de ugudeliges
Lampe skal udslukkes. 10 Ved Hovmod foraarsager
man kun Trætte; men hos dem, som lade sig raade, er
Visdom. 11 Gods formindskes ved Forfængelighed; men
hvo som samler i Haanden, forøger det. 12 Forventning,
som forhales, krænker Hjertet; men naar det kommer,
som man begærer, da er det et Livsens Træ. 13 Hvo
som foragter Ordet, bereder sig Fordærvelse; men
hvo som frygter Budet, han faar Løn derfor. 14 Den
vises Lærdom er Livets Kilde, saa at man viger fra
Dødens Snarer. 15 En god Forstand giver Naade;
men de troløses Vej er haard. 16 Hver, som er klog,
gør sine Ting med Forstand; men Daaren udbreder
Taabelighed. 17 Et ugudeligt Sendebud falder i Ulykke;
men et trofast Bud er Lægedom. 18 Hvo, som lader
Tugt fare, faar Armod og Skam; men den, som agter
paa Revselse, faar Ære. 19 Naar det sker, som man
begærer, da er det sødt for Sjælen; men at vige fra
ondt, er Daarer en Vederstyggelighed. 20 Den, som
omgaas med vise, bliver viis, men den, som er Ven
med Daarer, faar Ulykke. 21 Ulykke forfølger Syndere;
men den retfærdige betales med godt. 22 Den gode
efterlader Børnebørn en Arv; men Synderes Gods er
gemt til den retfærdige. 23 Den fattiges nyopdyrkede
Land yder megen Føde; men der er den, som gaar til
Grunde, fordi han ikke gør Ret. 24 Hvo som sparer sit
Ris, hader sin Søn; men den, som elsker ham, tugter
ham tidligt. 25 Den retfærdige kan spise, til hans Sjæl
bliver mæt; men de ugudeliges Bug skal lide Mangel.

14 Kvinders Visdom har bygget sit Hus; men
Daarskaben bryder det ned med sine Hænder.
2 Den, som vandrer i sin Oprigtighed, frygter Herren;
men den, som gaar paa Krogveje, foragter ham. 3 I
Daarens Mund er Hovmods Ris; men de vises Læber
skulle bevare dem selv. 4 Hvor ingen Øksne ere, der er
Krybben ren; men megen Indtægt kommer ved Oksens
Kraft. 5 Et trofast Vidne lyver ikke; men et falsk Vidne
udblæser Løgne. 6 Spotteren søger Visdom, og han
finder den ikke; men for den forstandige er Kundskab
let. 7 Gak bort fra en Mand, som er en Daare; thi du
vil ikke have fundet Kundskab paa hans Læber. 8
Den kloges Visdom er, at han forstaar sig paa sin Vej;
men Daarers Taabelighed er, at de blive bedragne. 9
Daarerne spottes af deres eget Skyldoffer; men med
de oprigtige er Velbehageligheden. 10 Hjertet kender
sin Sjæls Bitterhed, og en fremmed skal ikke blande sig
i dets Glæde. 11 De ugudeliges Hus skal ødelægges;
men de retsindiges Telt skal blomstre. 12 Der er en Vej,
som kan synes en Mand ret; men til sidst bliver den Vej
til Døden. 13 Selv under Latteren føler Hjertet Smerte,
og til sidst bliver Glæden Bedrøvelse. 14 Den, hvis

Hjerte er afveget, skal mættes ved sine Veje, men den
gode Mand ved det, han har i Eje. 15 Den uerfarne tror
alting, men den kloge agter paa sin Gang. 16 Den vise
frygter og viger fra ondt; men en Daare er overmodig,
og tryg. 17 Den, som er hastig til Vrede, gør Daarlighed,
og den underfundige Mand hades. 18 De uvidende
arve Daarlighed; men de kloge favne Kundskab. 19 De
onde maa bøje sig for de godes Ansigt og de ugudelige
for den retfærdiges Porte. 20 Selv for sin Ven er den
fattige forhadt; men mange ere de, som elske den
rige. 21 Hvo som foragter sin Næste, synder; men den,
som forbarmer sig over de elendige, er lyksalig. 22
Fare ikke de vild, som optænke ondt? men de, som
optænke godt, finde Miskundhed og Troskab. 23 I alt
besværligt Arbejde er der Fordel; men hvor det bliver
ved Læbers Ord, fører det kun til Mangel. 24 De vises
Rigdom er deres Krone; men Daarers Taabelighed
bliver Taabelighed. 25 Et sanddru Vidne redder Sjæle,
men den, som udblæser Løgn, er svigefuld. 26 I Herrens
Frygt har en et stærkt Værn, og for hans Børn skal der
være en Tilflugt. 27 Herrens Frygt er Livets Kilde, saa
at man viger fra Dødens Snarer. 28 At have meget Folk
er en Konges Ære; men hvor Folket er borte, er det en
Fyrstes Fordærvelse. 29 Den langmodige har megen
Forstand; men den, som er hastig i Sindet, forraader
Daarskab. 30 Et blidt Hjerte er Liv for Legemet; men
Hidsighed er Raaddenhed for Benene, 31 Hvo som
fortrykker den ringe, forhaaner hans Skaber; men hvo
som forbarmer sig over den fattige, ærer ham. 32 Den
ugudelige styrtes for sin Ondskab; men den retfærdige
har Fortrøstning i sin Død. 33 I den forstandiges Hjerte
hviler Visdommen; men i Daarers Indre giver den sig til
Kende. 34 Retfærdighed ophøjer et Folk; men Synden
er Folkenes Skændsel 35 Kongens Velbehag er til en
klog Tjener, men hans Vrede er over den, som gør
Skam.

15 Et mildt Svar dæmper Vrede; men et bittert
Ord vækker Fortørnelse. 2 De vises Tunge
giver god Kundskab, men Daarers Mund udgyder
Taabelighed. 3 Herrens Øjne ere alle Vegne, og de
beskue onde og gode. 4 Tungens Blidhed er et Livsens
Træ; men Forvendthed ved den er Sønderknuselse
i Aanden. 5 Daaren foragter sin Faders Tugtelse;
men den, som agter paa Revselse, handler klogt. 6
I den retfærdiges Hus er meget Gods; men der er
Forstyrrelse i den ugudeliges Indtægt. 7 De vises Læber
udstrø Kundskab; men Daarernes Hjerte er ikke saa. 8
De ugudeliges Offer er Herren en Vederstyggelighed;
men de oprigtiges Bøn er ham en Velbehagelighed. 9
De ugudeliges Vej er Herren en Vederstyggelighed;
men den, som stræber efter Retfærdighed, elsker han:
10 Streng Tugt venter den, som forlader Stien; den,
som hader Irettesættelse, skal dø. 11 Dødsriget og
Afgrunden ligge aabenbare for Herren, meget mere
Menneskens Børns Hjerter. **(Sheol h7585)** 12 En Spotter
elsker ikke den, som sætter ham i Rette, han gaar
ikke til de vise. 13 Et glad Hjerte gør Ansigtet livligt;
men ved Hjertets Bekymring nedslaas Modet. 14 Den
forstandiges Hjerte søger Kundskab, men Daarers
Mund finder Behag i Taabelighed. 15 Alle den elendiges
Dage ere onde; men et glad Hjerte er et bestandigt
Gæstebud. 16 Bedre er lidet med Herrens Frygt end
stort Liggendefæ med Uro. 17 Bedre er en Ret grønne
Urter, naar der er Kærlighed hos, end en fed Okse,
naar der er Had hos. 18 En hidsig Mand opvækker
Trætte, men en langmodig dæmper Kiv. 19 Den lades
Vej er som et Tjørnegærde; men de oprigtiges Sti
er banet. 20 En viis Søn glæder sin Fader; men et
daarligt Menneske foragter sin Moder. 21 Daarskab
er en Glæde for den, som fattes Forstand, men en
forstandig Mand vandrer ret frem. 22 Anslag blive til
intet, naar der ikke er holdt Raad; men hvor der er
mange Raadgivere, der bestaa de. 23 Glæde har en
Mand af sin Munds Svar; og et Ord i rette Tid — hvor
godt! 24 Livsens Vej opadtil gaar den forstandige for
at undgaa Dødsriget nedadtil. **(Sheol h7585)** 25 Herren
nedriver de hovmodiges Hus; men han stadfæster
Enkens Landemærke. 26 Den ondes Anslag ere Herren
en Vederstyggelighed; men Lifligheds Ord ere rene. 27
Den, som jager efter Vinding, forstyrrer sit Hus; men
den, som hader Gaver, skal leve. 28 Den retfærdiges
Hjerte betænker sig paa at svare; men de ugudeliges
Mund udgyder onde Ting. 29 Herren er langt borte fra
de ugudelige, men hører de retfærdiges Bøn. 30 Lys
for Øjnene glæder Hjertet; et godt Budskab giver Marv i
Benene. 31 Det Øre, som hører efter Irettesættelse til
Livet, han tager Bo midt iblandt de vise. 32 Den, som
lader Tugt fare, foragter sin Sjæl; men den, som hører
efter Irettesættelse, forhverver sig Forstand. 33 Herrens
Frygt er Tugt til Visdom, og Ydmyghed gaar foran Ære.

16 Det staar til et Menneske, hvad han vil sætte sig
for i Hjertet; men Tungens Svar er fra Herren. 2
Alle en Mands Veje ere rene for hans egne Øjne, men
Herren er den, som vejer Aanderne. 3 Befal Herren
dine Gerninger, saa skulle dine Anslag stadfæstes.
4 Herren har gjort al Ting efter dets Øjemed; ogsaa
den ugudelige er til Ulykkens Dag. 5 Hver som er
hovmodig i Hjertet, er Herren en Vederstyggelighed;
man kan give sin Haand paa, at han ikke bliver agtet
uskyldig. 6 Ved Miskundhed og Sandhed udsones
Misgerning; og ved Herrens Frygt viger man fra det
onde. 7 Naar Herren har Velbehag i en Mands Veje, da
gør han, at ogsaa hans Fjender holde Fred med ham.
8 Bedre er lidet med Retfærdighed end store Indtægter

med Uret. 9 Menneskets Hjerte optænker sin Vej; men
Herren stadfæster hans Gang. 10 Der er Guddoms Ord
paa en Konges Læber, hans Mund maa ikke forsynde
sig i Dom. 11 Ret Vægt og rette Vægtskaaler høre
Herren til, alle Vægtlodder i Posen ere hans Værk.
12 Ugudeligheds Idræt er en Vederstyggelighed for
Konger; thi ved Retfærdighed befæstes Tronen. 13
Retfærdigheds Læber ere Konger en Velbehagelighed;
og den, som taler Oprigtighed, ham elsker han. 14
Kongens Vrede er Dødens Bud; men en viis Mand
forsoner den. 15 I Kongens Ansigts Lys er Livet, og
hans Bevaagenhed er som en Sky med sildig Regn. 16
At købe Visdom, hvor meget bedre er det end Guld?
og at købe Forstand at foretrække for Sølv? 17 De
oprigtiges slagne Vej er at vige fra det onde; hvo der
vil bevare sin Sjæl, maa vare paa sin Vej. 18 Foran
tindergang er Hovmod, og foran Fald gaar Stolthed. 19
Det er bedre at være ydmyg i Aanden med de elendige
end at dele Bytte med de hovmodige. 20 Hvo som giver
Agt paa Ordet, skal finde godt; og den, som forlader
sig paa Herren, han er lyksalig. 21 Den, som er viis i
Hjertet, skal kaldes forstandig, og Læbernes Sødme
forøger Lærdom. 22 Klogskab er for den, som ejer
den, Livets Kilde; men Daarers Tugt er Taabelighed. 23
Den vises Hjerte gør hans Mund forstandig og lægger
end mere Lærdom paa hans Læber. 24 Liflige Taler
ere Honningkage, sød for Sjælen og Lægedom for
Benene. 25 Der er en Vej, som synes en Mand ret; men
til sidst bliver den Vej til Døden. 26 Arbejderens Hunger
arbejder for ham; thi hans Mund driver paa ham. 27
En nedrig Mand bereder Ulykke, og paa hans Læber
er der som en brændende Ild. 28 En forvendt Mand
kommer Trætte af Sted, og en Bagvadsker fjerner en
fortrolig. 29 En Voldsmand bedaarer sin Næste og fører
ham paa en Vej, som ikke er god. 30 Hvo der lukker
sine Øjne for at optænke forvendte Ting, og hvo som
bider sine Læber sammen, har alt fuldbragt det onde.
31 Graa Haar er en dejlig Krone, naar de findes paa
Retfærdigheds Vej. 32 Den langmodige er bedre end
den vældige, og den, som hersker over sin Aand, er
bedre end den, der indtager en Stad. 33 Lodden kastes
i Skødet; men den falder, alt som Herren vil.

17 Bedre er en tør Bid og Ro derhos end et Hus
fuldt af slagtet Kvæg med Trætte. 2 En klog
Tjener skal herske over en Søn, som gør Skam, og
han skal dele Arv midt iblandt Brødre. 3 Diglen er
til Sølvet og Ovnen til Guldet; men den, som prøver
Hjerterne, er Herren. 4 Den onde agter paa uretfærdige
Læber; Løgneren laaner Øre til den Tunge, der arbejder
paa Fordærvelse. 5 Hvo som bespotter den fattige,
forhaaner hans Skaber; hvo som glæder sig over
Ulykke, skal ikke agtes uskyldig. 6 Børnebørn ere de
gamles Krone, og Børnenes Pryd er deres Fædre. 7
Det staar ikke en Daare vel an at tale høje Ord, meget
mindre en Fyrste at tale Løgn. 8 Skænk er en yndig
Sten i deres Øjne, som modtage den; hvor som helst
den vender sig hen, gør den Lykke. 9 Hvo som skjuler
Overtrædelse, søger Kærlighed; men hvo som ripper op
i en Sag, fjerner en fortrolig. 10 Skænd trænger dybere
ind hos en forstandig end at slaa en Daare hundrede
Gange. 11 Den onde søger kun at vise Genstridighed,
men et grusomt Bud skal sendes imod ham. 12 Lad
en Mand møde en Bjørn, som Ungerne ere fratagne,
kun ikke en Daare i hans Taabelighed. 13 Hvo som
gengiver godt med ondt, fra hans Hus skal det onde
ikke vige. 14 Hvo som begynder Trætte, aabner for
Vand; opgiv derfor Trætten, førend den vælter sig frem.
15 Den, som frikender den ugudelige, og den, som
kender den retfærdige skyldig, ere begge Herren en
Vederstyggelighed. 16 Hvortil skal dog Penge i Daarens
Haand? er det for at købe Visdom, da han dog ikke har
Forstand? 17 En Ven elsker altid, men en Broder fødes
til Hjælp i Nød. 18 Et Menneske, som fattes Forstand,
giver Haandslag og gaar i Borgen hos sin Næste. 19
Hvo der elsker Trætte, elsker Overtrædelse; hvo som
søger Undergang, gør sin Dør høj. 20 Den, som er
vanartig i Hjertet, skal ikke finde godt; og den, som taler
forvendt med sin Tunge, skal falde i Ulykke. 21 Den,
som avler en Daare, ham bliver det til Bedrøvelse, og
en Daares Fader skal ikke glæde sig. 22 Et glad Hjerte
er en god Lægedom; men et nedslaaet Mod udtørrer
Benene. 23 Den ugudelige tager Gave i Smug for at
bøje Rettens Stier. 24 For den forstandiges Ansigt er
Visdommen; men en Daares Øjne ere ved Jordens
Ende. 25 En daarlig Søn er sin Fader en Harm og sin
Moder en Bedrøvelse. 26 Det er end ikke godt at lægge
Bøder paa den retfærdige eller at slaa ædle Mænd
tvært imod Ret. 27 Den, som sparer sine Ord, besidder
Kundskab, og en koldsindig Mand er forstandig. 28
Ogsaa en Daare, om han tav, kunde regnes for viis;
den, som holder sine Læber til, er forstandig.

18 Særlingen søger sin egen Lyst; han vælter sig
ind paa alt det, som staar fast. 2 Daaren har ikke
Behag i Forstand, men deri, at hans Hjerte aabenbarer
sig. 3 Naar en ugudelig kommer, kommer ogsaa Foragt
og med Skammen Forhaanelse. 4 Ord i en Mands
Mund ere dybe Vande, en sprudlende Bæk, Visdoms
Kilde. 5 Det er ikke godt at anse den ugudeliges
Person, at gøre en retfærdig Uret i Dommen. 6 Daarens
Læber blande sig i Trætte, og hans Mund raaber efter
Slag. 7 Daarens Mund er en Fordærvelse for ham
selv, og hans Læber ere en Snare for hans Sjæl. 8
En Bagvadskers Ord lyde som Skæmt, dog trænge de
ind i inderste Bug. 9 Ogsaa den, som er efterladen i

sin Gerning, er Broder til den, som er en Ødeland. **10** Herrens Navn er et fast Taarn, den retfærdige løber til det og bliver beskyttet. **11** Den riges Gods er hans faste Stad og som en høj Mur i hans egen Tanke. **12** Foran Undergang hovmoder en Mands Hjerte sig; og foran Ære gaar Ydmyghed. **13** Naar nogen giver Svar, før han hører, er det ham en Daarskab og Skam. **14** En Mands Mod opholder ham i hans Sygdom; men naar Modet er nedslaaet, hvo kan bære det? **15** Den forstandiges Hjerte køber Kundskab, og de vises Øre søger efter Kundskab. **16** Et Menneskes Gave gør Rum for ham og fører ham frem for store Herrer. **17** Den, som er den første i sin Trætte, synes at have Ret; men hans Modpart kommer og prøver ham. **18** Lodden gør, at Trætter ophøre, og den gør Skel imellem de mægtige. **19** En Broder er mere genstridig end en fast Stad, og Trætter med ham ere som Stænger for et Palads. **20** En Mands Bug skal mættes af hans Munds Frugt, han skal mættes af sine Læbers Frembringelser. **21** Død og Liv ere i Tungens Vold, og hvo den elsker, skal æde dens Frugt. **22** Hvo der har fundet en Hustru, har fundet en god Ting og bekommer en Velbehagelighed af Herren. **23** Den fattige taler med ydmyg Bøn; men en rig svarer med haarde Ord. **24** En Mand med mange Venner vil finde sig ilde stedt; men der er den Ven, som hænger fastere ved end en Broder.

19 Bedre er en fattig, som vandrer i sin Oprigtighed end den, hvis Læber ere forvendte, og som tilmed er en Daare. **2** Ogsaa naar en Sjæl er uden Kundskab, er det ikke godt, og den, som haster med Fødderne, glider ud. **3** Menneskets Daarlighed forvender hans Vej, og hans Hjerte vredes imod Herren. **4** Gods tilfører mange Venner; men den ringe maa skilles fra sin Ven. **5** Et falsk Vidne skal ikke agtes uskyldigt, og den, som taler Løgn, skal ikke undkomme. **6** Mange bejle til en Fyrstes Gunst, og enhver er Ven med en gavmild Mand. **7** Alle den fattiges Brødre hade ham, ja, endog hans Venner holde sig langt fra ham; han jager efter Ord, som ikke ere til. **8** Den, som forhverver sig Forstand, elsker sit Liv; den, som bevarer Indsigt, skal finde godt. **9** Et falsk Vidne skal ikke agtes uskyldigt, og den, som taler Løgn, skal omkomme. **10** Det staar ikke en Daare vel an at leve højt, meget mindre en Tjener at herske over Fyrster. **11** Et Menneskes Klogskab gør ham langmodig, og det er ham en Ære at overse Fornærmelse **12** Kongens Vrede er som en ung Løves Brølen; men hans Bevaagenhed er ligesom Dug paa Urter. **13** En daarlig Søn er sin Fader en Ulykke, og en Kvindes Trætter ere et vedholdende Tagdryp. **14** Hus og Gods arves efter Forældre; men en forstandig Kvinde er fra Herren. **15** Dovenskab nedsænker i en dyb Søvn, og en efterladen Sjæl skal hungre. **16** Hvo som bevarer Budet, bevarer sin Sjæl; hvo der foragter sine Veje, skal dødes. **17** Hvo som forbarmer sig over den ringe, laaner Herren, og han skal betale ham hans Velgerning. **18** Tugt din Søn, thi der er Haab; men vend ikke din Hu til at dræbe ham! **19** Den, hvis Vrede er stor, maa lide Straf; thi dersom du frier ham, da maa du blive ved dermed. **20** Adlyd Raad, og tag imod Tugt, at du kan blive viis paa dit sidste. **21** Der er mange Anslag i en Mands Hjerte; men Herrens Raad det skal bestaa. **22** Et Menneskes Lyst er hans Kærlighed; og en fattig er bedre end en Løgner. **23** At en frygter Herren, er til Liv; mæt skal han hvile, han skal ikke hjemsøges med Ulykke. **24** Den lade stikker sin Haand i Fadet; han lader den end ikke komme til sin Mund igen. **25** Slaa Spotteren, at den uerfarne maa blive forstandig; og irettesæt den forstandige, saa vil han vinde Kundskab. **26** Den, der overfalder Faderen og bortjager Moderen, er en Søn, som gør til Skamme og Vanære. **27** Lad kun af, min Søn! med at høre paa Formaning, saa du farer vild fra Kundskabs Ord. **28** Et nedrigt Vidne spotter Retten, og de ugudeliges Mund sluger Uret. **29** Straffedomme ere beredte til Spottere og Slag til Daarers Ryg.

20 Vin er en Spotter, stærk Drik en Larmer, og hver som raver deraf, bliver ikke viis. **2** Den Forfærdelse, en Konge vækker, er som en ung Løves Brølen; den, som fortørner ham, synder imod sit Liv. **3** Det er en Ære for en Mand at blive fra Trætte, men hver Daare vælter sig ind i den. **4** Fordi det er Vinter, vil den lade ikke pløje; om Høsten vil han søge, og der er intet. **5** Raad i en Mands Hjerte er dybt Vand, men en forstandig Mand drager det op. **6** Mange Mennesker udraabe hver sin Kærlighed; men hvo finder en trofast Mand? **7** Den, som vandrer frem i sin Oprigtighed, er retfærdig; lyksalige ere hans Børn efter ham. **8** En Konge, som sidder paa Domstolen, udskiller alle onde med sine Øjne. **9** Hvo kan sige: Jeg har renset mit Hjerte; jeg er ren for min Synd? **10** To Slags Vægt og to Slags Efa, de ere begge en Vederstyggelighed for Herren. **11** Ogsaa af sine Gerninger kendes den unge, om han er ren, og om hans Gerning er ret. **12** Et Øre, som hører, og et Øje, som ser, ogsaa dem begge har Herren gjort. **13** Elsk ikke Søvn, at du ikke skal blive fattig; slaa dine Øjne op, saa skal du mættes af Brød. **14** Det er slet! det er slet! siger Køberen; men naar han gaar bort, da roser han sig. **15** Der er Guld og mange Perler til; men Kundskabs Læber ere et dyrebart Kar. **16** Naar en gaar i Borgen for en fremmed, saa tag hans Klæder; og tag Pant af ham, naar det er for den ubekendte. **17** Brød, tjent ved Bedrag, smager en Mand vel; men siden bliver hans Mund fuld af Grus. **18** Beslutninger efter Raadslagning bestaa; før

da Krig efter fornuftig Ledelse! 19 Den, der gaar om
som en Bagvadsker, aabenbarer Hemmeligheder; og
indlad dig ikke med den, som er aabenmundet. 20 Hvo
som bander sin Fader eller sin Moder, hans Lampe
skal udslukkes midt i Mørket. 21 Den Arv, som man i
Førstningen higer efter, den skal ikke velsignes paa
det sidste. 22 Sig ikke: Jeg vil betale ondt; bi efter
Herren, og han skal frelse dig. 23 To Slags Vægt er en
Vederstyggelighed for Herren, og falske Vægtskaaler
ere ikke gode. 24 En Mands Gang er at Herren, og
hvad forstaar et Menneske sig paa sin Vej? 25 Det
er Mennesket en Snare ubesindigt at sige: „Helligt!"
og først efter Løfterne betænke det. 26 En viis Konge
udskiller de ugudelige og lader Hjulet gaa over dem.
27 Menneskens Aand er en Lampe fra Herren; den
ransager alle Lønkamre i hans Indre. 28 Miskundhed
og Sandhed bevare en Konge, og han støtter sin Trone
ved Miskundhed. 29 En Pryd for de unge er deres Kraft,
og et Smykke for de gamle ere de graa Haar. 30 En
Salvelse for den onde ere Striber af Saar og Slag, der
trænge dybt ind i hans Krop.

21 Kongens Hjerte i Herrens Haand er Vandbække;
til alt det, han vil, bøjer han det. 2 Alle en Mands
Veje ere rette for hans egne Øjne; men Herren vejer
Hjerter. 3 At øve Retfærdighed og Ret er Herren kærere
end Offer. 4 Øjnenes Hovmod og Hjertets Stolthed,
de ugudeliges Lampe, er Synd. 5 Den flittiges Tanker
bringe kun Overflod, men den ilfærdiges bringe det kun
til Mangel. 6 At arbejde paa at samle Liggendefæ ved
en falsk Tunge er Dunst, som bortvejres hos dem, som
søge Døden. 7 De ugudeliges Ødelæggelse river dem
bort; thi de have vægret sig ved at gøre Ret. 8 En
skyldbetynget Mand gaar Krogveje; men den renes
Gerning er ligefrem. 9 Det er bedre at bo i et Hjørne paa
Taget end hos en trættekær Kvinde og i Hus sammen.
10 Den ugudeliges Sjæl har Lyst til det onde; hans Ven
finder ikke Naade for hans Øjne. 11 Naar man lægger
Straf paa en Spotter, bliver den uerfarne viis, og naar
man belærer den vise, skal han modtage Kundskab. 12
Den retfærdige agter paa den ugudeliges Hus, naar
det styrter de ugudelige i Ulykke. 13 Hvo som stopper
sit Øre for den ringes Raab, han, ja, han skal raabe
og ikke bønhøres. 14 En Gave i Løndom stiller Vrede,
og en Skænk i Smug stiller heftig Fortørnelse. 15 Det
bliver den retfærdige en Glæde at have gjort Ret; men
der er Fordærvelse for dem, som gøre Uret. 16 Et
Menneske, som farer vild fra Klogskabs Vej, skal hvile i
Dødningers Forsamling. 17 Den, som elsker Glæde,
skal have Mangel; den, som elsker Vin og Olie, skal
ikke blive rig. 18 Den ugudelige bliver Løsepenge for
den retfærdige og den troløse for de oprigtige. 19 Det er
bedre at bo i et øde Land end hos en trættekær og arrig
Kvinde. 20 I den vises Bolig er der kosteligt Liggendefæ
og Olie; men et daarligt Menneske opsluger det. 21
Hvo der søger efter Retfærdighed og Miskundhed, skal
finde Liv, Retfærdighed og Ære. 22 Den vise stormede
de vældiges Stad og nedstyrtede dens sikre Værn.
23 Hvo der bevarer sin Mund og sin Tunge, bevarer
sin Sjæl fra Trængsler. 24 Den pralende stolte, hans
Navn er Spotter; han handler i Stoltheds Overmod. 25
Den lades Begæring dræber ham; thi hans Hænder
have vægret sig ved at gøre noget. 26 Han begærer
og begærer den hele Dag; men den retfærdige giver
og holder ikke tilbage. 27 De ugudeliges Offer er en
Vederstyggelighed, meget mere naar de bringe det
med et skændigt Forsæt. 28 Et løgnagtigt Vidne skal
omkomme; men en Mand, som hører efter, vil altid
kunne tale igen. 29 En ugudelig Mand forhærder sit
Ansigt; men den oprigtige han befæster sin Vej. 30 Der
gælder ikke Visdom, ej heller Forstand, ej heller Raad
over for Herren. 31 Hesten beredes til Krigens Dag,
men Frelsen hører Herren til.

22 Et godt Navn er at foretrække for stor Rigdom;
Gunst er bedre end Sølv og Guld. 2 Rig og fattig
mødtes; Herren har skabt dem alle. 3 Den kloge saa
Ulykken og skjulte sig; men de uerfarne gik frem og
maatte bøde. 4 Løn for Sagtmodighed og Herrens
Frygt er Rigdom og Ære og Liv. 5 Torne og Snarer ere
paa den forvendtes Vej; den, som vil bevare sin Sjæl,
holde sig langt fra dem. 6 Oplær den unge efter hans
Vejs Beskaffenhed; endog naar han bliver gammel, skal
han ikke vige derfra. 7 Den rige hersker over de fattige;
og den, som tager til Laans, bliver Træl for den Mand,
som udlaaner. 8 Hvo som saar Uret, skal høste Ulykke,
og hans Grumheds Ris skal tages bort. 9 Den, som har
et godt Øje, skal velsignes; thi han gav den ringe af sit
Brød. 10 Uddriv Spotteren, saa gaar Trætten med, saa
skal Kiv og Forsmædelse høre op. 11 Den, som elsker
Hjertets Renhed, hvis Læber ere yndige, hans Ven er
Kongen. 12 Herrens Øjne vaage over Kundskab, og
han kuldkaster den troløses Ord. 13 Den lade siger: Der
er en Løve derude, jeg kunde blive revet ihjel midt paa
Gaderne. 14 Fremmede Kvinders Mund er en dyb Grav;
den, Herren er vred paa, skal falde deri. 15 Daarlighed
er knyttet til den unges Hjerte; Tugtens Ris skal drive
den langt fra ham. 16 Hvo som fortrykker den ringe for
at formere sit eget, og hvo som giver en rig, skal kun
have Mangel. 17 Bøj dit Øre, og hør de vises Ord, og
vend dit Hjerte til min Kundskab! 18 Thi det er yndigt,
dersom du bevarer dem i dit Indre; de skulle alle være
rede paa dine Læber. 19 Paa det at din Tillid skal være
til Herren, har jeg kundgjort det i Dag for dig, ja, for dig.
20 Har jeg ikke skrevet dig ypperlige Ting med Raad og
Undervisning 21 for at kundgøre dig, hvad der er vist,

Sandheds Ord, at du kan svare dem, som sendte dig,
Ord, som ere Sandhed? 22 Røv ikke fra den ringe, fordi
han er ringe, og knus ikke den elendige for Retten. 23
Thi Herren skal udføre deres Sag, og dem, som berøve
dem, skal han berøve Livet. 24 Hold ikke Selskab med
en vredagtig Mand, og kom ikke til en hidsig Mand, 25
at du ej skal lære hans Stier og faa en Snare for din
Sjæl. 26 Vær ikke iblandt dem, som give Haandslag,
iblandt dem, som borge for Gæld. 27 Dersom du intet
har at betale med, hvorfor skulde man tage din Seng
bort under dig? 28 Flyt ikke det gamle Landemærke,
som dine Fædre have sat. 29 Ser du en Mand, som er
snar i sin Gerning, han skal stille sig frem for Konger,
han skal ikke stille sig frem for uansete Mænd.

23 Naar du sidder til Bords hos en Hersker, da agt
vel paa, hvad der staar for dit Ansigt, 2 og at du
sætter en Kniv paa din Strube, hvis du har Begærlighed.
3 Fat ikke Lyst til hans Livretter, da det er bedragerisk
Mad. 4 Anstreng dig ikke for at blive rig, brug ej din
Forstand dertil! 5 Skulde du lade dine Øjne flyve efter
det, da det ikke er der? thi det skal gøre sig Vinger som
en Ørn, der flyver imod Himmelen. 6 Æd ikke Brød
hos den, der har et ondt Øje, og hav ikke Lyst til hans
Livretter! 7 Thi ligesom han tænker i sit Hjerte, saa
er han; han siger til dig: Æd og drik; men hans Hjerte
er ikke med dig. 8 Din Mundfuld, som du har spist,
skal du udspy og have spildt dine liflige Ord. 9 Tal ikke
for Daarens Øren; thi han foragter din Tales Klogskab.
10 Flyt ikke det gamle Landemærke, og kom ikke paa
de faderløses Agre! 11 Thi deres Løser er stærk; han
skal udføre deres Sag imod dig. 12 Vend dit Hjerte
til Undervisning og dine Øren til Kundskabs Ord! 13
Vægre dig ikke ved at tugte den unge; thi slaar du ham
med Riset, dør han ikke deraf. 14 Du skal slaa ham
med Riset og fri hans Sjæl fra Dødsriget. **(Sheol h7585)**
15 Min Søn! dersom dit Hjerte er viist, skal ogsaa mit
Hjerte glæde sig, 16 og mine Nyrer skulle fryde sig,
naar dine Læber tale Retvished. 17 Lad dit Hjerte ikke
være misundeligt imod Syndere, men bliv hver Dag
i Herrens Frygt! 18 Thi kommer der en Eftertid, saa
vil din Forhaabning ikke tilintetgøres. 19 Hør du, min
Søn! og bliv viis, og lad dit Hjerte gaa lige frem ad
Vejen. 20 Vær ikke iblandt Vindrankere, iblandt dem,
som fraadse i Kød. 21 Thi en Dranker og Fraadser
skal blive fattig; og Søvn klæder en i Pjalter. 22 Adlyd
din Fader, som avlede dig, og foragt ikke din Moder,
naar hun bliver gammel. 23 Køb Sandhed, og sælg
den ej, saa og Visdom, Lærdom og Forstand. 24 Den
retfærdiges Fader skal fryde sig; den, som avler en
viis, skal glædes ved ham. 25 Lad din Fader og din
Moder glædes, og lad hende, som fødte dig, fryde sig!
26 Min Søn! giv mig dit Hjerte, og lad dine Øjne have
Behag i mine Veje. 27 Thi Skøgen er en dyb Grav
og den fremmede Kvinde en snæver Brønd. 28 Hun
ligger paa Lur som efter Rov og formerer Tallet paa
de troløse iblandt Menneskene. 29 Hvo har Ak? hvo
har Ve? hvo har Trætter? hvo har Bekymring? hvo har
Saar uden Skel? hvo har røde Øjne? 30 De, som sidde
længe ved Vinen, de, som gaa ind at prøve den stærke
Drik. 31 Se ikke til Vinen, hvor den er rød, hvor den
perler i Bægeret; glat gaar den ned. 32 Til sidst skal
den bide som en Slange og stikke som en Basilisk;
33 dine Øjne ville se efter fremmede Kvinder, og dit
Hjerte vil tale forvendte Ting; 34 og du vil blive som
den, der sover midt paa Havet, og som den, der sover
paa Toppen af Masten: 35 „De sloge mig, det smertede
mig ikke; de stødte mig, jeg fornam det ikke; naar skal
jeg opvaagne? jeg vil søge den endnu engang."

24 Vær ikke misundelig paa onde Mennesker, og
hav ikke Lyst til at være hos dem! 2 Thi deres
Hjerte grunder paa Ødelæggelse, og deres Læber
udtale, hvad der er til Fortræd. 3 Ved Visdom bygges
et Hus, og ved Forstand befæstes det; 4 og ved
Kundskab blive Kamrene fulde af alt dyrebart og yndigt
Gods. 5 En viis Mand er stærk, og en kyndig Mand
styrker sin Kraft. 6 Thi efter Vejledning skal du føre din
Krig, og hvor mange Raadgivere ere, der er Frelse. 7
Visdommen er for høj for en Daare, for Retten skal han
ikke oplade sin Mund. 8 Hvo som tænker paa at gøre
ondt, ham kalder man en skalkagtig Mand. 9 Daarskabs
Anslag er Synd, og en Spotter er en Vederstyggelighed
iblandt Folk. 10 Du viste Svaghed paa Nødens Dag;
din Kraft var ringe. 11 Red dem, som føres til Døden,
dem, som vaklende drage hen at miste Livet; maatte
du dog holde dem tilbage! 12 Naar du siger: „Se, vi
kende det ikke", mon da ikke den, som prøver Hjerter,
forstaar det, og den, som tager Vare paa din Sjæl,
kender det, saa at han betaler et Menneske efter dets
Gerning? 13 Æd Honning, min Søn! thi den er god, og
Honningkage er sød for din Gane; 14 lær saaledes
Visdom for din Sjæl; naar du finder den, og der er en
Eftertid, skal din Forhaabning ikke tilintetgøres. 15 Lur
ikke, du ugudelige! paa den retfærdiges Bolig; ødelæg
ikke hans Hjem! 16 Thi en retfærdig kan falde syv
Gange og staa op igen; men de ugudelige skulle styrte
i Ulykken. 17 Glæd dig ikke, naar din Fjende falder,
og lad dit Hjerte ikke fryde sig, naar han snubler; 18
at ikke Herren skal se det, og det maatte være ondt i
hans Øjne, og han skal vende sin Vrede fra ham til dig.
19 Lad ikke din Vrede optændes imod de onde; vær
ikke misundelig paa de ugudelige! 20 Thi den onde
skal ingen Eftertid have; de ugudeliges Lampe skal
udslukkes. 21 Min Søn! frygt Herren og Kongen; bland
dig ikke iblandt dem, der hige efter Forandringer! 22

Thi Ulykke fra dem kommer hastelig, og Fordærvelse
fra dem begge — hvo kender den? 23 Ogsaa dette er
af de vise: At anse Personer i Dommen er ikke godt. 24
Hvo som siger til den skyldige: Du er retfærdig, ham
skulle Folkeslægter forbande; Folkefærd skulle vredes
paa ham. 25 Men dem, som straffe ham, skal det gaa
vel, og der skal komme en god Velsignelse over dem.
26 Kys paa Læber giver den, som svarer med rette Ord.
27 Beskik din Gerning derude, og gør den færdig for
dig paa Ageren; byg saa siden dit Hus! 28 Bliv ikke
letsindigt Vidne imod din Næste; og du skulde besvige
med dine Læber? 29 Sig ikke: Ligesom han gjorde mig,
saa vil jeg gøre ham; jeg vil betale enhver efter hans
Gerning. 30 Jeg gik over en lad Mands Ager og over et
uforstandigt Menneskes Vingaard, 31 og se, den var
aldeles løbet op i Tidsler, dens Overflade var skjult med
Nælder, og Stengærdet derom var nedbrudt. 32 Der jeg
saa det, lagde jeg mig det paa Hjerte; jeg saa til, jeg
annammede en Lærdom: 33 At sove lidt, at slumre lidt,
at folde Hænderne lidt for at ligge —, 34 saa skal din
Armod komme som en Vandringsmand og din Mangel
som skjoldvæbnet Mand.

25 Disse ere ogsaa Salomos Ordsprog, hvilke Judas
Konge, Ezekias's Mænd have samlet. 2 Det er
Guds Ære at skjule en Ting, men det er Kongers Ære
at ransage en Ting. 3 Himmelen i Højhed og Jorden
i Dybde og Kongers Hjerte ere uransagelige. 4 Man
borttog Slaggerne fra Sølvet, saa fik Guldsmeden et
Kar ud deraf; 5 man borttage den ugudelige, som er
for Kongens Ansigt, saa skal hans Trone befæstes
ved Retfærdighed. 6 Bram ikke for Kongens Ansigt,
og stil dig ikke paa de mægtiges Sted! 7 Thi det er
bedre, at man siger til dig: Stig her op! end at man skal
sætte dig ned for en Fyrstes Ansigt, som dine Øjne
have set. 8 Gak ikke hastelig ud for at trætte, at du ikke
skal begaa noget som helst paa det sidste, naar din
Næste har beskæmmet dig. 9 Før din Sag imod din
Næste; men aabenbar ikke en andens Hemmelighed,
10 paa det den, som det hører, ikke skal forhaane dig,
og dit onde Rygte ikke vige fra dig. 11 Som Guldæbler i
Sølvskaaler af udgravet Arbejde er det Ord, som tales i
rette Tid. 12 Som et gyldent Smykke og en kostbar
Prydelse vil den, som irettesætter viselig, være for det
Øre, som hører efter. 13 Som Sneens Kølighed paa en
Høstdag er et trofast Bud for dem, som sende ham, og
han vederkvæger sine Herrers Sjæl. 14 Som Taage og
Vejr uden Regn er den Mand, som praler med at ville
give, men skuffer. 15 Ved Langmodighed overtales en
Fyrste, og en blød. Tunge sønderbryder Ben. 16 Har du
fundet Honning, saa spis til din Nødtørft, at du ej skal
mættes af den og udspy den. 17 Lad din Fod sjælden
komme i din Vens Hus, at han ej skal blive ked af dig og
hade dig. 18 Som en Hammer og et Sværd og en hvas
Pil er den Mand, som siger falsk Vidnesbyrd imod sin
Næste. 19 Som en skør Tand og en Fod, der snubler,
er Tillid til den troløse paa Nødens Dag. 20 Som den,
der aflægger Klæderne den Dag, det er koldt, som
Eddike paa Salpeter, saa er den, som synger Sange
for et bedrøvet Hjerte. 21 Dersom din Fjende hungrer,
giv ham Brød at æde; og dersom han tørster, giv ham
Vand at drikke; 22 thi du skal samle Gløder paa hans
Hoved, og Herren skal betale dig det. 23 Nordenvejret
føder Regn og den Tunge, som taler i Skjul, et vredt
Ansigt. 24 Det er bedre at bo i Hjørnet paa et Tag end
hos en trættekær Kvinde og i Hus sammen. 25 Som
koldt Vand for en træt Sjæl, saa er et godt Budskab fra
et langt fraliggende Land. 26 Som en plumret Kilde og
en fordærvet Brønd er den retfærdige, som snubler for
en ugudelig. 27 At æde megen Honning er ikke godt; ej
heller er det en Ære, naar Folk ransage deres egen
Ære. 28 Som en gennembrudt Stad uden Mur, saa er
en Mand, som ikke kan tvinge sin Aand.

26 Som Sneen om Sommeren og som Regnen om
Høsten saa passer Ære ikke for en Daare. 2 Som
en Spurv i Fart, som en Svale i Flugt saaledes vil en
Forbandelse, som sker uden Aarsag, ikke træffe ind.
3 En Svøbe er for Hesten og en Tømme for Asenet
og et Ris for Daarers Ryg. 4 Svar ej en Daare efter
hans Taabelighed, at ikke ogsaa du skal blive ham lig.
5 Svar en Daare efter hans Taabelighed, at han ikke
skal være viis i sine egne Øjne. 6 Fødderne hugger
den af sig, og Fortrædelighed maa den drikke, som
sender Bud ved en Daare. 7 Tager Benene fra den
halte og Tankesproget bort, som er i Daarers Mund. 8
Som den, der binder Stenen fast i Slyngen, saa er den,
der giver en Daare Ære. 9 Som en Tjørnekæp, der
kommer i den druknes Haand, saa er Tankesproget i
Daarers Mund. 10 Som en Pil, der saarer alt, saa er
den, der lejer en Daare, og den, der lejer vejfarende.
11 Ligesom en Hund vender sig til sit eget Spy, saa
er Daaren, som gentager sin Taabelighed. 12 Har du
set en Mand, som er viis i sine egne Øjne, da er der
mere Forhaabning om en Daare end om ham. 13 Den
lade siger: Der er en grum Løve paa Vejen, en Løve
paa Gaderne. 14 Som Døren drejer sig om paa sine
Hængsler, saa den lade paa sin Seng. 15 Den lade
stikker sin Haand i Fadet; det bliver ham besværligt
at lade den komme til sin Mund igen. 16 Den lade er
visere i sine egne Øjne end syv, som svare forstandigt.
17 Som den, der griber Hunden fat ved Ørene, saa er
den, der gaar forbi og kommer i Vrede over en Trætte,
der ikke kommer ham ved. 18 Som en gal, der udkaster
Gnister, Pile og Død, 19 saa er den Mand, der besviger
sin Næste og siger: Skæmter jeg ikke? 20 Naar der

intet Ved er mere, udslukkes Ilden; og naar der ingen
Bagvadsker er, stilles Trætte. **21** Kul til Gløder og Ved
til Ild: Saa er en trættekær Mand til at optænde Kiv. **22**
En Bagvadskers Ord lyde som Skæmt, dog trænge
de ind i inderste Bug. **23** Som et Potteskaar, der er
overdraget med urent Sølv, saa ere brændende Læber
og et ondt Hjerte. **24** Den hadefulde forstiller sig med
sine Læber, men inden i sig nærer han Svig. **25** Naar
han gør sin Røst yndig, da tro ham ikke; thi der er syv
Vederstyggeligheder i hans Hjerte. **26** Den, hvis Had er
skjult ved Bedrag, hans Ondskab skal blive aabenbaret
i Forsamlingen. **27** Hvo som graver en Grav, skal selv
falde i den; og hvo som vælter en Sten op, paa ham
skal den falde tilbage. **28** En falsk Tunge hader dem,
som den har knust, og en glat Mund bereder Fald.

27 Ros dig ikke af den Dag i Morgen; thi du ved
ikke, hvad Dagen vil føde. **2** Lad en fremmed
rose dig og ikke din egen Mund; en anden og ikke dine
egne Læber! **3** Stenen er svar, og Sandet er tungt;
men Daarens Fortørnelse er svarere end begge. **4**
Hidsighed er grum, og Vrede strømmer over; men hvo
kan staa for Skinsyge? **5** Aabenbar Irettesættelse er
bedre end skjult Kærlighed. **6** Saar af en Elsker ere vel
mente, men den hadefuldes Kys ere rigelige. **7** En mæt
Sjæl vrager Honningkage; men alt besk er sødt for en
hungrig Sjæl. **8** Ligesom en Spurv, der flagrer om borte
fra sin Rede, saa er en Mand, der vanker omkring borte
fra sit Sted. **9** Olie og Røgelse glæde Hjertet, og en
Vens Sødhed glæder, naar den kommer fra hans Sjæls
Raad. **10** Forlad ikke din Ven og din Faders Ven, og
gak ikke i din Broders Hus paa din Nøds Dag; bedre er
en Nabo nær hos end en Broder langt borte. **11** Vær
viis, min Søn! og glæd mit Hjerte, paa det jeg kan svare
den, som forhaaner mig. **12** Den kloge saa Ulykken
og skjulte sig; men de uerfarne gik frem og maatte
bøde. **13** Naar en gaar i Borgen for en fremmed, tag
saa hans Klæder, og tag Pant af ham for den fremmede
Kvindes Skyld. **14** Hvo som velsigner sin Næste med
høj Røst aarle om Morgenen, ham skal det regnes for
en Forbandelse. **15** Et vedholdende Tagdryp paa en
Regndag og en trættekær Kvinde ligne hinanden. **16**
Hver som søger at skjule hende, skjuler Vind, og hans
højre Haand griber i Olie. **17** Jern skærpes ved Jern, og
en Mand skærpes over for hans Næstes Ansigt. **18** Hvo,
som bevarer et Figentræ, skal æde Frugt deraf, og hvo
der tager Vare paa sin Herre, skal æres. **19** Ligesom i
Vandet Ansigt er imod Ansigt, saa er et Menneskes
Hjerte imod et Menneske. **20** Dødsriget og Afgrunden
kunne ikke mættes, saa kunne og Menneskens Øjne
ikke mættes. **(Sheol h7585)** **21** Diglen er til Sølvet og
Ovnen til Guldet, og en Mand prøves efter, hvad han
roser. **22** Dersom du vilde støde en Daare i Morteren
med Støderen midt iblandt Gryn, skal hans Daarskab
dog ikke vige fra ham. **23** Du skal grant kende dine
Faars Udseende; sæt din Hu til Hjordene! **24** Thi Gods
er ikke evindelig, og mon en Krone varer. Ira Slægt til
Slægt? **25** Naar Høet er bortført, saa lader Græsset sig
se igen, og Urterne paa Bjergene sankes. **26** Lammene
ere til dine Klæder, og Bukke ere en Ager værd. **27** Og
du har Gedemælk nok til Føde for dig, til Føde for dit
Hus, og Livs Ophold til dine Piger.

28 De ugudelige fly, og der er ingen, som forfølger
dem; men de retfærdige ere trygge som en ung
Løve. **2** Formedelst Landets Overtrædelse blive dets
Fyrster mange; men iblandt Folk, der have Forstand og
Kundskab, lever han længe. **3** Er han en fattig Mand,
og trykker han den ringe, da bliver han som en Regn,
der bortskyller, saa at der ikke bliver Brød. **4** De, som
forlade Loven, rose de ugudelige; men de, som bevare
Loven, strides med dem. **5** Onde Folk forstaa ikke Ret;
men de, som søge Herren, forstaa alting. **6** Bedre er en
fattig, som vandrer i sin Oprigtighed, end den forvendte,
som vandrer paa tvende Veje, om han end er rig. **7**
Den, som bevarer Loven, er en forstandig Søn; men
den, som har Omgang med Fraadsere, beskæmmer
sin Fader. **8** Hvo som formerer sit Gods ved Aager
og Rente, samler det til at skænkes de ringe. **9** Hvo
som vender sit Øre bort fra at høre Loven, endog hans
Bøn er en Vederstyggelighed. **10** Hvo som leder de
retsindige vild paa Ondskabs Vej, han skal falde i sin
egen Grav; men de oprigtige skulle arve, hvad godt
er. **11** En rig Mand er viis i sine egne Øjne; men den
ringe, som er forstandig, skal ransage ham. **12** Naar
de retfærdige fryde sig, da er der stor Herlighed; men
naar ugudelige rejse sig, skal man lede efter Folk. **13**
Den, som skjuler sine Overtrædelser, skal ikke have
Lykke; men den, som bekender dem og afstaar fra dem,
skal faa Barmhjertighed. **14** Saligt er det Menneske,
som altid frygter; men den, som forhærder sit Hjerte,
skal falde i Ulykke. **15** Som en brølende Løve og en
omstrejfende Bjørn er den ugudelige, der hersker over
et fattigt Folk. **16** En Fyrste, som fattes Forstand, er og
en stor Undertrykker; men hvo der hader uretfærdig
Vinding, skal forlænge sine Dage. **17** Et Menneske,
betynget med en Sjæls Blod, flyr til Graven; man holde
ikke paa ham. **18** Hvo som vandrer oprigtigt, skal
frelses; men hvo som er forvendt og vandrer paa tvende
Veje, skal falde paa een af dem. **19** Hvo som dyrker
sin Jord, skal mættes af Brød; men den, som løber
efter Løsgængere, skal mættes med Armod. **20** En
trofast Mand skal faa mange Velsignelser; men den,
som haster efter at blive rig, skal ikke kendes uskyldig.
21 Det er ikke godt at anse Personer; og dog kan en
Mand forsynde sig for et Stykke Brøds Skyld. **22** En

Mand med et ondt Øje haster efter Gods og ved ikke, at
Mangel skal komme over ham. 23 Hvo der irettesætter
et Menneske, skal derefter finde mere Gunst end den,
som smigrer med Tungen. 24 Hvo der stjæler fra sin
Fader eller sin Moder og siger: Det er ingen Synd,
han er Stalbroder til en Ødeland. 25 Den, hvis Sjæl er
stolt, vækker Trætte; men den, som forlader sig paa
Herren, skal blive rig. 26 Hvo som forlader sig paa
sit Hjerte, han er en Daare; men den, som vandrer i
Visdom, han skal reddes. 27 Hvo som giver den fattige,
skal ikke have Mangel; men over den, som lukker sine
Øjne til, skal der være mange Forbandelser. 28 Naar
de ugudelige rejse sig, skjule Folk sig; men naar de
omkomme, ville de retfærdige blive mange.

29 Den Mand, som forhærder sin Nakke, vil tidt blive
straffet; hastelig skal han sønderknuses, og der
skal ingen Lægedom være. 2 Naar der bliver mange
retfærdige, skal Folket glædes; men naar en ugudelig
hersker, skal Folket sukke. 3 En Mand, som elsker
Visdom, glæder sin Fader; men hvo, som omgaas
med Skøger, vil øde sit Gods. 4 En Konge befæster
Landet ved Ret; men en Mand, som tager Gaver,
nedbryder det. 5 En Mand, som smigrer for sin Næste,
udbreder et Garn for hans Fødder. 6 Den onde Mands
Overtrædelse er ham en Snare; men den retfærdige
kan fryde og glæde sig. 7 En retfærdig kender de ringes
Sag; den ugudelige forstaar sig ikke paa Kundskab. 8
Mænd, som ere Spottere, ophidse en Stad; men de
vise stille Vreden. 9 Naar en viis Mand gaar i Rette med
en taabelig Mand, bliver denne vred og ler, og der bliver
ingen Ro. 10 Blodgerrige Mænd hade den retsindige;
men de oprigtige drage Omhu for hans Liv. 11 En Daare
udlader al sin Hidsighed, men en viis skal omsider
stille den. 12 Naar en Hersker agter paa Løgnens Ord,
blive alle hans Tjenere ugudelige. 13 En fattig og en
Undertrykker mødes; Herren giver begges Øjne Lys. 14
En Konge, som dømmer de ringe efter Sandhed, hans
Trone skal stadfæstes evindelig. 15 Ris og Revselse
give Visdom; men en Dreng, som overlades til sig
selv, beskæmmer sin Moder. 16 Naar der bliver mange
ugudelige, bliver der megen Overtrædelse; men de
retfærdige skulle se paa deres Fald. 17 Tugt din Søn,
saa skal han skaffe dig Ro og bringe din Sjæl Glæder.
18 Naar der ikke er profetiske Syner, bliver et Folk
tøjlesløst; men den, som bevarer Loven, han er lyksalig.
19 Med Ord tugtes ikke en Træl; thi han mærker det nok
og svarer ikke. 20 Ser du, at en Mand er hastig i sine
Ord, da er der mere Forhaabning om en Daare end om
ham. 21 Forkæler en sin Træl fra hans Ungdom af, da
vil han til sidst være en Søn. 22 En vredagtig Mand
opvækker Trætte, og en hidsig Mand begaar megen
Overtrædelse. 23 Menneskets Hovmod nedtrykker ham;
men den ydmyge vinder Ære. 24 Hvo som deler med en
Tyv, hader sin Sjæl; han hører Besværgelsen og giver
det ikke til Kende. 25 At forfærdes for et Menneske fører
i Snare; men den, som forlader sig paa Herren, bliver
beskærmet. 26 Mange søge en Herskers Ansigt; men
fra Herren er en Mands Ret. 27 En uretfærdig Mand er
de retfærdige en Vederstyggelighed; og den, hvis Vej
er ligefrem, er den ugudelige en Vederstyggelighed.

30 Agurs, Jakes Søns Ord, det varslende Ord,
Udsagnet af Manden, til Ithiel, til Ithiel og Ukal. 2
Jeg var ufornuftigere end en Mand, og jeg havde ikke
Forstand som et Menneske. 3 Og jeg havde ikke lært
Visdom eller kendt Kundskab om den Hellige. 4 Hvo
for op til Himmelen og for ned? hvo samlede Vejret i
sine Næver? hvo bandt Vandet i et Klædebon? hvo har
fastsat alle Jordens Grænser? hvad er hans Navn? og
hvad er hans Søns Navn? du ved det jo. 5 Alt Guds
Ord er lutret; han er et Skjold for dem, som forlade
sig paa ham. 6 Læg intet til hans Ord, at han ikke
skal straffe dig, og du skal staa som en Løgner. 7 Om
tvende Ting har jeg bedet dig; nægt mig dem ej, før jeg
dør: 8 Lad Forfængelighed og Løgnens Ord være langt
fra mig; giv mig ikke Armod eller Rigdom, men tildel mig
mit beskikkede Brød; 9 at jeg ikke, naar jeg mættedes,
skulde fornægte dig og sige: Hvo er Herren? eller naar
jeg blev fattig, skulde stjæle og forgribe mig paa min
Guds Navn. 10 Bagtal ikke en Træl for hans Herre,
at han ikke skal forbande dig, og du skal bære Skyld.
11 Der er en Slægt, som bander sin Fader og ikke
velsigner sin Moder; 12 der er en Slægt, som er ren i
sine egne Øjne, og hvis Skarn dog ikke er aftoet; 13
der er en Slægt, hvis Øjne ere høje, og hvis Øjenlaage
hæve sig i Vejret; 14 der er en Slægt, hvis Tænder ere
Sværd, og hvis Kindtænder ere Knive, som vil fortære
de elendige i Landet og de fattige iblandt Menneskene.
15 Blodsugersken har to Døtre, „giv hid! giv hid!" Der
er tre, som ikke kunne mættes, fire, som ikke sige:
„Nok!" 16 Dødsriget og det ufrugtbare Moderliv; Jorden
bliver ikke mæt af Vand, og Ilden siger ikke: „Nok!"
(Sheol h7585) 17 Et Øje, som spotter Faderen og lader
haant om at lyde Moderen, det skulle Ravnene ved
Bækken udhugge, og Ørneunger skulle æde det. 18
Tre Ting ere mig forunderlige; og fire Ting kender jeg
ikke: 19 Ørnens Vej imod Himmelen, Slangens Vej over
Klippen, Skibets Vej midt paa Havet, og en Mands Vej
til en Jomfru. 20 Saa er en Horekvindes Vej; hun spiser
og afvisker sin Mund og siger: Jeg har ikke gjort Uret.
21 Under tre ryster et Land, og under fire kan det ikke
holde ud: 22 Under en Træl, naar han kommer til at
herske; og en Daare, naar han bliver mæt af Brød; 23
under en forhadt Kvinde, naar hun bliver gift; og en
Trælkvinde, naar hun bliver sin Frues Arving. 24 Der

er fire smaa paa Jorden, dog ere de vise, saare vise: **25** Myrerne ere ikke et stærkt Folk, alligevel berede de deres Spise om Sommeren; **26** Kaninerne ere et afmægtigt Folk, dog indrette de deres Hus i Klippen; **27** Græshopperne have ingen Konge, alligevel drage de ud, alle i sluttet Skare; **28** Firbenet griber fat med Hænder, og dog er det i Kongepaladser. **29** Der er tre, som have et smukt Skridt, og fire, som have en smuk Gang: **30** Løven, som er vældig iblandt Dyrene og ikke viger tilbage for nogens Ansigt; **31** Hesten, som er omgjordet om Lænderne; Bukken; og en Konge, som ingen tør rejse sig imod. **32** Har du handlet daarligt, der du ophøjede dig, og har du tænkt ondt, da læg Haand paa Mund! **33** Thi den, som trykker Mælk, faar Ost derudaf; og den, som trykker Næsen, faar Blod derudaf; og den, som trykker Vrede, faar Trætte derudaf.

31 Lemuels, en Konges, Ord; et varslende Ord, hvormed hans Moder underviste ham. **2** Hvad? min Søn! og hvad? mit Livs Søn! og hvad? mine Løfters Søn! **3** Giv ikke Kvinderne din Kraft, og giv dig ikke ind paa en Vej, der ødelægger Konger. **4** Det bør ikke Konger, Lemuel! det bør ikke Konger at drikke Vin, ej heller Fyrster at drikke stærk Drik, **5** at han ikke skal drikke og glemme det, som er Lov, og forvende alle elendige Folks Ret. **6** Giver stærk Drik til den, som er ved at omkomme, og Vin til den, som er beskelig bedrøvet i Sjælen, **7** at han maa drikke og glemme sin Armod og ikke mere komme sin Møje i Hu. **8** Oplad din Mund for den stumme til alle forladte Børns Ret. **9** Oplad din Mund, døm Retfærdighed, og skaf den elendige og fattige Ret! **10** Hvo finder en duelig Hustru? hun er langt mere værd end Perler. **11** Hendes Mands Hjerte forlader sig paa hende, og Indtægt mangler ikke. **12** Hun gør ham godt og intet ondt i alle sit Livs Dage. **13** Hun søger efter Uld og Hør og arbejder gerne med sine Hænder. **14** Hun er ligesom en Købmands Skibe, hun lader sit Brød komme langvejs fra. **15** Og hun staar op, medens det endnu er Nat, og giver sit Hus Mad og sine Piger deres bestemte Arbejde. **16** Hun tænker paa Agerland og faar det; af sine Hænders Frugt planter hun en Vingaard. **17** Hun omgjorder sine Lænder med Kraft og gør sine Arme stærke. **18** Hun skønner, at hendes Handel er god; hendes Lampe slukkes ikke om Natten. **19** Hun udstrækker sine Hænder til Rokken, og hendes Hænder tage fat paa Tenen. **20** Hun udbreder sin Haand til den elendige og udstrækker sine Hænder til den fattige. **21** Hun frygter ikke for sit Hus, naar der er Sne; thi hele hendes Hus er klædt i karmesinrødt Tøj. **22** Hun gør sig Tæpper; fint Linned og Purpur er hendes Klædning. **23** Hendes Mand er navnkundig i Portene, naar han sidder sammen med de ældste i Landet. **24** Hun gør kosteligt Linklæde og sælger det og bringer Købmanden Bælter til Salgs. **25** Kraft og Herlighed er hendes Klædebon, og hun ler ad den kommende Tid. **26** Hun oplader sin Mund med Visdom, og Kærligheds Lov er paa hendes Tunge. **27** Hun ser efter, hvorledes det gaar til i hendes Hus, og æder ikke Ladheds Brød. **28** Hendes Sønner staa op og prise hende; hendes Husbond roser hende ogsaa: **29** „Mange Døtre forhverve Formue; men du staar over dem alle sammen". **30** Yndighed er Bedrag, og Skønhed er Forfængelighed; men en Kvinde, som frygter Herren, hun skal roses. **31** Giver hende af hendes Hænders Frugt, og hendes Gerninger skulle prise hende i Portene.

Prædikeren

1 Ord af Prædikeren, Davids Søn, Kongen i
Jerusalem. **2** Forfængeligheders Forfængelighed!
sagde Prædikeren, Forfængeligheders Forfængelighed,
alt sammen Forfængelighed. **3** Hvad Fordel har
Mennesket af al sin Møje, som han plager sig med
under Solen? **4** En Slægt gaar, og en Slægt kommer;
men Jorden staar evindelig. **5** Og Solen gaar op, og
Solen gaar ned, og den higer hen til sit Sted, hvor den
gaar op. **6** Vinden gaar imod Sønden og drejer sig om
imod Norden; den gaar frem, idet den vedbliver at dreje
sig om, og til sine Kredse kommer Vinden tilbage. **7**
Alle Bække løbe i Havet, og Havet bliver ikke fuldt; til
det Sted, fra hvilket Floderne løbe, derhen komme de
tilbage for at løbe. **8** Alt hvad man kunde nævne herom,
vilde blive mat, ingen kunde udsige det; Øjet mættes
ej af at se, og Øret fyldes ej af at høre. **9** Hvad som
var, det samme skal vorde, og hvad som er sket, det
samme skal ske; og der er slet intet nyt under Solen.
10 Er der noget, om hvilket man kan sige: Se, dette er
nyt? Det var allerede i de forrige Tider, som have været
før os. **11** Der er ingen Ihukommelse om de tidligere;
og om de efterfølgende, som skulle komme, om dem
skal der heller ikke være nogen Ihukommelse hos dem,
som skulle være herefter. **12** Jeg, Prædikeren, jeg var
Konge over Israel i Jerusalem. **13** Og jeg gav mit Hjerte
hen til at ransage og til med Visdom at udforske alt det,
som sker under Himmelen; det er en slem Plage, som
Gud har givet Menneskens Børn at plage sig med. **14**
Jeg saa alle de Gerninger, som ere gjorte under Solen,
og se, det var alt Forfængelighed og Aandsfortærelse.
15 Kroget kan ikke vorde ret, og Brøst kunne ikke
tælles. **16** Jeg talte med mit Hjerte og sagde: Jeg, se,
jeg er bleven stor og er gaaet frem i Visdom mere end
alle de, som have været før mig i Jerusalem; og mit
Hjerte har set megen Visdom og Kundskab. **17** Og
jeg gav mit Hjerte hen til at forstaa Visdom og til at
forstaa Galskab og Daarskab; jeg fornam, at ogsaa
dette var Aandsfortærelse. **18** Thi hvor megen Visdom
er, der er megen Græmmelse; og den, som forøger sin
Kundskab, forøger sin Smerte.

2 Jeg sagde i mit Hjerte: Nu velan, jeg vil forsøge dig
med Glæde, se da din Lyst paa det gode; men se,
ogsaa det var Forfængelighed. **2** Jeg sagde til Latteren:
Du er gal! og til Glæden: Hvad gør du? **3** Jeg prøvede i
mit Hjerte paa at pleje mit Kød med Vinen, medens
mit Hjerte styrede med Visdom, og paa at holde fast
ved Daarskab, indtil jeg kunde se, hvad der var godt
for Menneskens Børn, hvad de skulde gøre under
Himmelen, saa længe deres Livsdage vare. **4** Jeg
gjorde mine Gerninger store; jeg byggede mig Huse,
jeg plantede mig Vingaarde. **5** Jeg anlagde mig Haver
og Lystskove, og jeg plantede alle Haande Frugttræer i
dem. **6** Jeg gjorde mig Damme for af dem at vande den
Skov, som voksede op med Træer. **7** Jeg købte Tjenere
og Tjenestepiger, og jeg havde hjemfødt Tyende; jeg
havde ogsaa megen Ejendom af stort Kvæg og smaat
Kvæg, mere end alle de, som havde været før mig i
Jerusalem. **8** Jeg samlede mig ogsaa Sølv og Guld og
Ejendom af Konger og af Landskaberne; jeg beskikkede
mig Sangere og Sangersker og Menneskens Børns
Lyst: Hustru og Hustruer. **9** Og jeg blev mægtig og
tog til fremfor alle dem, som havde været før mig i
Jerusalem; ogsaa min Visdom blev hos mig. **10** Og alt,
hvad mine Øjne begærede, nægtede jeg dem ikke; jeg
forholdt ikke mit Hjerte nogen Glæde; thi mit Hjerte
havde Glæde af alt mit Arbejde, og dette var min Del af
alt mit Arbejde. **11** Og jeg vendte mit Ansigt til alle mine
Gerninger, som mine Hænder havde gjort, og til det
Arbejde, som jeg med Møje havde gjort: Og se, alt var
Forfængelighed og Aandsfortærelse, og der var ingen
Fordel under Solen. **12** Og jeg vendte mit Ansigt til at
betragte Visdom og Galskab og Daarskab; thi hvad
vil det Menneske gøre, som kommer efter Kongen?
— Det, som man allerede har gjort. **13** Da saa jeg,
at Visdom har Fortrin for Daarskab, som Lyset har
Fortrin for Mørket. **14** Den vise har Øjne i sit Hoved,
men Daaren vandrer i Mørket; og jeg fornam ogsaa, at
hvad der hændes den ene, hændes dem alle. **15** Da
sagde jeg i mit Hjerte: Som det hændes Daaren, saa vil
det og hændes mig, og hvorfor har jeg da været saa
overvættes viis? Og jeg sagde i mit Hjerte: Saadant er
ogsaa Forfængelighed. **16** Thi hverken den vises eller
Daarens Ihukommelse vil vare evindelig; efterdi det alt
sammen i de kommende Dage forlængst vil være glemt;
og mon ikke den vise dør lige saa vel som Daaren! **17**
Og jeg hadede Livet; thi den Gerning, som sker under
Solen, mishagede mig; thi alt er Forfængelighed og
Aandsfortærelse. **18** Og jeg hadede alt mit Arbejde,
som jeg har arbejdet paa under Solen, at jeg skulde
efterlade det til det Menneske, som skal være efter mig.
19 Og hvo ved, om han bliver en viis eller en Daare? og
han skal dog herske over alt mit Arbejde, som jeg har
arbejdet paa, og hvori jeg har været viis under Solen;
ogsaa dette er Forfængelighed. **20** Da vendte jeg mig
om for at lade mit Hjerte fortvivle over alt det Arbejde,
som jeg havde arbejdet paa under Solen. **21** Thi der
er et Menneske, hvis Arbejde er med Visdom og med
Kundskab og med Duelighed, og til et Menneske, som
ikke har arbejdet derpaa, maa han give det som hans
Del; ogsaa dette er Forfængelighed og et stort Onde.
22 Thi hvad har dog Mennesket for alt sit Arbejde og for
sit Hjertes Stræben, hvormed han har arbejdet under
Solen? **23** Thi alle hans Dage ere Smerte, og hans

Møje er Græmmelse, ogsaa om Natten har hans Hjerte
ikke Ro; ogsaa dette er Forfængelighed. 24 Det gode
staar ikke til Mennesket selv, det at han æder og drikker
og lader sin Sjæl se det gode af sit Arbejde; ogsaa
dette saa jeg, at det er af Guds Haand. 25 Thi hvo
kunde æde, og hvo kunde skynde sig mere dermed
end jeg? 26 Thi det Menneske, som er velbehageligt
for hans Ansigt, giver han Visdom og Kundskab og
Glæde; men Synderen giver han den Møje, at sanke
og samle for at give det til den, som er velbehagelig
for Guds Ansigt; ogsaa dette er Forfængelighed og
Aandsfortærelse.

3 Alting har sin Stund; og enhver Idræt under Himmelen
har sin Tid. 2 Der er en Tid til at føde og en Tid til
at dø; en Tid til at plante og en Tid til at oprykke det
plantede; 3 en Tid til at ihjelslaa og en Tid til at læge;
en Tid til at nedrive og en Tid til at opbygge; 4 en Tid
til at græde og en Tid til at le; en Tid til at sørge og
en Tid til at springe af Glæde; 5 en Tid til at bortkaste
Stene og en Tid til at samle Stene; en Tid til at tage i
Favn og en Tid til at holde sig fra Favntag; 6 en Tid til
at søge og en Tid til at tabe; en Tid til at forvare og
en Tid til at bortkaste; 7 en Tid til at sønderrive og en
Tid til at sy sammen; en Tid til at tie og en Tid til at
tale; 8 en Tid til at elske og en Tid til at hade; en Tid til
Krig og en Tid til Fred. 9 Hvad Fordel har den, som
udfører noget af det, han arbejder paa? 10 Jeg har set
den Plage, som Gud har givet Menneskens Børn at
plage sig med. 11 Han har gjort alting smukt i sin Tid,
ogsaa Evigheden har han lagt i deres Hjerte; kun at
Mennesket ikke kan udfinde den Gerning, som Gud
har gjort, fra Begyndelsen indtil Enden. 12 Jeg fornam,
at det gode ikke staar til dem selv, men at man skal
være glad og gøre godt i sit Liv; 13 og tillige, at det, at
ethvert Menneske æder og drikker og ser det gode i alt
sit Arbejde, er en Guds Gave. 14 Jeg fornam, at alt
det, som Gud gør, skal blive evindelig, at man intet kan
lægge til, og at man intet kan tage derfra; og at Gud gør
det, for at de skulle frygte for hans Ansigt. 15 Det, som
har været, havde allerede været, og det, som skal ske,
har allerede været; og Gud søger det, som er fordrevet.
16 Og jeg saa ydermere under Solen Dommens Sted,
der var Ugudeligheden, og Retfærdighedens Sted, der
var Ugudeligheden. 17 Jeg sagde i mit Hjerte: Gud
vil dømme den retfærdige og den ugudelige; thi der
er en Tid for enhver Idræt og Tid fastsat hisset over
al Gerning. 18 Jeg sagde i mit Hjerte: Dette sker for
Menneskens Børns Skyld, for at Gud kan lutre dem,
og at de maa se, at de i og for sig ere Dyr. 19 Thi
hvad, som hændes Menneskens Børn, det hændes og
Dyrene, og ens hændes dem begge; som disse dø, saa
dø og hine, og de have alle en Aand, og Mennesket har
intet Fortrin fremfor Dyret; thi alt er Forfængelighed. 20
De fare alle til et Sted; de ere alle komne af Støv, og de
vende alle tilbage til Støv. 21 Hvo kender Menneskens
Børns Aand, den som farer opad, og Dyrets Aand, den
som farer ned ad til Jorden? 22 Og jeg saa, at intet er
bedre, end at et Menneske er glad i sine Gerninger; thi
det er hans Del; thi hvo vil bringe ham til at se paa det,
som skal komme efter ham?

4 Og jeg vendte tilbage og saa alle de undertrykte,
som ilde medhandles under Solen; og se, de
undertryktes Taarer, og der var ingen, som trøstede
dem, og fra deres Undertrykkeres Haand udgik Vold;
derimod havde de ingen, som trøstede dem. 2 Da
prisede jeg de døde, som alt vare døde, fremfor de
levende, som endnu ere i Live; 3 men lykkelig fremfor
begge dog den, som endnu ikke har været til, som ikke
har set den onde Gerning, der gøres under Solen. 4
Og jeg saa alt Arbejde og al Dygtighed i Gerningen,
at det paadrog en Mand Misundelse af hans Næste;
ogsaa dette er Forfængelighed og Aandsfortærelse. 5
Daaren lægger sine Hænder sammen og fortærer sit
eget Kød. 6 En Haandfuld med Ro er bedre end begge
Næver fulde med Møje og Aandsfortærelse. 7 Og jeg
vendte tilbage og saa Forfængelighed under Solen: 8
Der er den, som er ene og ikke har nogen anden og
har hverken Søn eller Broder; dog er der ingen Ende
paa alt hans Arbejde, og hans Øjne mættes ikke af
Rigdom; — og: „For hvem arbejder jeg og lader min
Sjæl fattes det gode"? ogsaa dette er Forfængelighed
og en slem Møje. 9 Bedre to end een; thi de have en
god Løn for deres Arbejde. 10 Thi dersom de falde, kan
den ene oprejse sin Stalbroder, men ve den, som er
ene; naar han falder, er der ingen anden til at oprejse
ham. 11 Ogsaa naar to ligge sammen, da have de
Varme; men hvorledes kan en alene blive varm? 12 Og
om nogen vilde overvælde ham, som er ene, kunde to
staa ham imod; og den tredobbelte Traad sønderrives
ikke saa snart. 13 Bedre faren er et ungt Menneske,
som er viist, end en gammel Konge, som er en Daare,
og som endnu ikke ved at lade sig advare. 14 Thi af
Fangehuset udgik hin for at blive Konge, medens den,
som var født i sit Kongerige, blev fattig. 15 Jeg saa alle
dem, som leve, som vandre under Solen, at holde sig
til det andet unge Menneske, der indtager hans Sted.
16 Der var ikke Ende paa alt det Folk, paa alt det, som
han gik i Spidsen for, dog skulle Efterkommerne ikke
glædes over ham: Thi ogsaa dette er Forfængelighed
og Aandsfortærelse.

5 Forvar din Fod, naar du vil gaa til Guds Hus, og vær
nær for at høre; dette er bedre, end naar Daarerne
yde Slagtoffer; thi de vide ikke, at de gøre ondt. 2 Vær
ikke snar med din Mund, og lad dit Hjerte ikke haste

med at fremføre et Ord for Guds Ansigt; thi Gud er i
Himmelen og du paa Jorden, derfor lad dine Ord være
faa! 3 Thi hvor der er megen Møje, komme Drømme; og
hvor der er mange Ord, der hører man Daarens Røst. 4
Naar du lover Gud et Løfte, tøv ikke med at betale det;
thi han har ikke Velbehag til Daarer; hvad du lover, det
betal! 5 Det er bedre, at du intet lover, end at du lover
og ikke betaler. 6 Tilsted ikke din Mund at bringe Synd
over dit Kød, og sig ikke for Engelens Ansigt, at det var
en Overilelse; hvi skulde Gud fortørnes for din Røst og
fordærve dine Hænders Gerning? 7 Thi hvor der er
mange Drømme, der er Forfængelighed, og ligesaa,
hvor der er mange Ord; men frygt Gud! 8 Dersom du
ser, at en fattig fortrykkes, og at Ret og Retfærdighed
krænkes i Landskabet, da forundre dig ikke over den
Idræt; thi en Høj er Vogter over en Høj, og den Højeste
over dem begge; 9 og en Fordel for Jorden i det Hele
er det, at der er en Konge over det dyrkede Land. 10
Hvo der elsker Penge, kan ikke mættes af Penge, og
hvo som elsker meget Gods, ikke af Indtægt; ogsaa
dette er Forfængelighed. 11 Hvor Godset bliver meget,
bliver der mange, som fortære det; hvad Fordel er der
da for dem, som eje det, uden det, at deres Øjne se
derpaa? 12 Hvo der arbejder, ham er Søvnen sød,
hvad heller han æder lidet eller meget; men den riges
Mættelse tillader ham ej at sove. 13 Der er et slemt
Onde, som jeg saa under Solen, at Rigdom bevares af
sin Herre til hans egen Ulykke; 14 og at denne Rigdom
gaar til Grunde ved en uheldig Stræben, saa at, om
han avlede en Søn, der ikke bliver noget i hans Haand.
15 Ligesom han udgik af sin Moders Liv, saa skal han
atter nøgen gaa bort, som han kom; og han skal, trods
sit Arbejde, ikke tage noget, som han kan føre i sin
Haand. 16 Ogsaa dette er et slemt Onde, at han i
alle Maader skal gaa bort, saaledes som han kom;
hvad Fordel har han da deraf, at han har arbejdet hen
i Vejret? 17 Ja, alle sine Dage æder han sit Brød i
Mørket, og han har megen Græmmelse tillige med sin
Sygdom og Harme. 18 Se her, hvad jeg har set: At det
er godt og smukt at æde og drikke og at se godt af alt
sit Arbejde, som man arbejder med under Solen i alle
sine Levedage, som Gud har givet en; thi det er hans
Del; 19 og naar der er et Menneske, som Gud har givet
Rigdom og Gods og givet ham Magt at æde deraf og at
modtage sin Del og at glæde sig i sit Arbejde: Da er
dette en Guds Gave. 20 Thi han vil ikke tænke meget
paa sit Livs Dage, efterdi Gud bønhører ham, i hvad
der er hans Hjertes Glæde.

6 Der er en Ulykke, som jeg saa under Solen, og
den er svar over Menneskene: 2 Naar der er en
Mand, hvem Gud giver Rigdom og Gods og Ære,
og han fattes intet for sin Sjæl af alt det, som han
vil begære, og Gud giver ham ikke Magt til at æde
deraf, men en fremmed Mand fortærer det: Da er dette
Forfængelighed og en slem Lidelse. 3 Dersom en
Mand avlede hundrede Børn og levede mange Aar, saa
hans Aars Dage bleve mange, og hans Sjæl dog ikke
mættedes af det gode, og han heller ingen Begravelse
fik: Saa siger jeg, at et utidigt Foster er bedre faren
end han. 4 Thi dette kom med Forfængelighed og gaar
bort i Mørket, og dets Navn bliver skjult i Mørket. 5
Det hverken saa eller kendte Sol; det har mere Ro
end han. 6 Ja, dersom han end levede tusinde Aar to
Gange og ikke saa det gode, farer dog ikke enhver til
et Sted? 7 Alt Menneskets Arbejde er for hans Mund;
men Sjælen kan dog ikke fyldes. 8 Thi hvad Fortrin har
den vise fremfor Daaren? hvad har den fattige, som
forstaar at vandre for de levende? 9 Bedre er, hvad
man ser for Øjnene, end Sjælens Begær; ogsaa dette
er Forfængelighed og Aandsfortærelse. 10 Hvad en er
— hans Navn er allerede nævnt, og det er vitterligt, at
han er et Menneske; og han kan ikke trætte med den,
som er ham for mægtig. 11 Thi der er mange Ting,
de foraarsage megen Forfængelighed; hvad Fordel
har et Menneske deraf? 12 Thi hvo ved, hvad der er
godt for Mennesket i dette Liv, i hans Forfængeligheds
Livsdages Tal, hvilke han tilbringer som en Skygge? thi
hvo vil kundgøre et Menneske, hvad der skal ske efter
ham under Solen?

7 Bedre er et godt Navn end en god Salve og Dødens
Dag end ens Fødselsdag. 2 Det er bedre at gaa til
Sørgehuset end at gaa til Gæstebudshuset, fordi hint er
hvert Menneskes Endeligt; og den levende skal lægge
sig det paa Hjerte. 3 Græmmelse er bedre end Latter;
thi, naar Ansigtet ser ilde ud, kan Hjertet have det godt.
4 De vises Hjerte er i Sorrigs Hus; men Daarernes
Hjerte er i Glædes Hus. 5 Det er bedre at høre Skænd
af den vise, end at man hører Sang af Daarer. 6 Thi som
Tjørne sprage under Gryden, saa er Daarers Latter;
ogsaa dette er Forfængelighed. 7 Thi Fortrykkelse kan
gøre en viis gal, og Gave kan fordærve et Hjerte. 8
Enden paa en Ting er bedre end Begyndelsen derpaa;
bedre langmodig end hovmodig. 9 Vær ikke hastig i
dit Sind til at fortørnes; thi Fortørnelse hviler i Daarers
Barm. 10 Sig ikke: Hvoraf kom det, at de forrige Dage
vare bedre end disse? thi du spørger ikke om saadant
af Visdom. 11 Visdom er god som et Arvegods, ja
bedre for dem, som skue Solen; 12 thi at være under
Visdoms Skygge, er at være under Penges Skygge; og
Kundskabs Fortrin er: At Visdommen giver dem Livet,
som eje den. 13 Se Guds Gerning; thi hvo kan gøre det
lige, som han gør kroget? 14 Vær ved et godt Mod paa
en god Dag, men betænk paa en ond Dag, at Gud har
gjort denne ved Siden af den anden, for at Mennesket

ikke skal finde noget, som skal ske efter ham. **15** Alt
det har jeg set i min Forfængeligheds Dage: Der er en
retfærdig, som omkommer i sin Retfærdighed, og der
er en ugudelig, som lever længe i sin Ondskab. **16** Vær
ikke alt for retfærdig, og te dig ikke overvættes viis;
hvorfor vil du ødelægge dig selv? **17** Vær ikke alt for
uretfærdig, og vær ikke en Daare; hvorfor skulde du
dø i Utide? **18** Det er godt, at du holder fast ved det
ene, men du skal og ikke lade din Haand af fra det
andet; thi den, som frygter Gud, undgaar det alt. **19**
Visdom styrker en viis mere end ti vældige, som ere
i en Stad. **20** Thi der er ikke et Menneske retfærdigt
paa Jorden, som gør godt og ikke synder. **21** Læg
ikke heller paa dit Hjerte alle de Ord, som man siger,
at du ikke skal høre din Tjener forbande dig. **22** Thi
dit Hjerte ved ogsaa de mange Gange, da du selv
har forbandet andre. **23** Alt det har jeg forsøgt med
Visdommen; jeg sagde: Jeg vil opnaa Visdom, men
den forblev langt fra mig. **24** Det, som er til, er langt
borte og dybt, dybt! hvo kan finde det? **25** Jeg vendte
mig om med mit Hjerte, for at forstaa og at udgranske
og at søge Visdom og Fornuftighed og for at forstaa, at
Ugudelighed er Daarskab, og at Daarskab er Vanvid.
26 Og jeg fandt, hvad der var beskere end Døden:
Den Kvinde, hvis Hjerte var Snarer og Garn, og hvis
Hænder vare Baand; den, som er velbehagelig for Guds
Ansigt, skal undkomme fra hende, men en Synder skal
fanges ved hende. **27** Se, dette har jeg fundet, sagde
Prædikeren, det ene efter det andet, idet jeg vilde finde
Fornuftighed, **28** hvilken min Sjæl endnu søger, men
jeg ikke har fundet; iblandt tusinde fandt jeg een Mand,
men fandt ikke en Kvinde iblandt dem alle. **29** Dog se,
dette har jeg fundet, at Gud skabte Mennesket ret; men
de søge mange Spidsfindigheder.

8 Hvo er som den vise? og hvo forstaar Sagens
Udtydning? Menneskens Visdom opklarer hans
Ansigt, og hans Ansigts Haardhed forandres. **2** Jeg
siger: Agt paa Kongens Mund, og det formedelst Eden
til Gud. **3** Vær ikke hastig til at gaa bort fra hans Ansigt,
bliv ikke staaende ved en slet Sag; thi han kan gøre
alt, hvad han har Lyst til, **4** efterdi Kongens Ord er
et Magtsprog; og hvo tør sige til ham: Hvad gør du?
5 Hvo som holder Budet, skal intet ondt forfare, og
den vises Hjerte kender Tid og Ret. **6** Thi for enhver
Idræt er der Tid og Ret; thi Menneskets Ulykke hviler
svar over ham. **7** Thi han ved ikke, hvad der skal
ske: Thi hvo kan tilkendegive ham, hvorledes det skal
vorde? **8** Mennesket har ikke Magt over Aanden til
at holde Aanden tilbage og ingen Magt over Dødens
Dag og kan i Striden ikke undslippe, og Ugudelighed
kan ikke redde sin Ejermand. **9** Alt dette har jeg set,
og jeg har lagt Mærke til al den Gerning, som gøres
under Solen; der er en Tid, da Mennesket hersker over
et Menneske til dettes Ulykke. **10** Og da saa jeg de
ugudelige at begraves og komme hjem og at gaa bort
fra den Helliges Sted og at glemmes i Staden efter at
have gjort saaledes; ogsaa dette er Forfængelighed. **11**
Efterdi der ikke fældes en Dom, haster Ondskabens
Gerning; derfor er Menneskenes Børns Hjerte inden i
dem fuldt af at gøre ondt. **12** Lad endog en Synder gøre
hundrede Gange ondt og leve længe! thi jeg ved dog, at
det skal gaa dem vel, som frygte Gud, og som frygte for
hans Ansigt. **13** Men det skal ikke gaa den ugudelige
vel, og han skal ikke leve længe, han skal gaa bort
ligesom en Skygge, fordi han ikke frygter for Guds
Ansigt. **14** Der er en Forfængelighed, som sker paa
Jorden: At der er retfærdige, hvem det rammer efter
de ugudeliges Gerning, og at der er ugudelige, hvem
det rammer efter de retfærdiges Gerning; jeg sagde,
at ogsaa dette er Forfængelighed. **15** Og jeg prisede
Glæden, efterdi et Menneske intet bedre har under
Solen end at æde og at drikke og at være glad; og
saadant følger ham for hans Arbejde i hans Livsdage,
som Gud har givet ham under Solen. **16** Eftersom jeg
gav mit Hjerte hen til at forstaa Visdom og til at se den
Møje, som man gør sig paa Jorden, at der er den, som
hverken Dag eller Nat ser Søvn i sine Øjne: **17** Da saa
jeg al Guds Gerning, at et Menneske ikke kan udfinde
den Gerning, som sker under Solen, idet Mennesket
arbejder paa at udgranske den uden at kunne finde
den; og selv om den vise vilde sige sig at forstaa den,
kan han dog ikke finde den.

9 Thi alt dette har jeg lagt mig paa Hjerte, og det for
at udgrunde det alt sammen, at de retfærdige og de
vise og deres Gerninger ere i Guds Haand; om det er
Kærlighed eller Had, ved intet Menneske; alt ligger for
deres Ansigt. **2** Alt er ens for alle; det samme hændes
den retfærdige og den ugudelige, den gode og den
rene og den urene, og den, som ofrer, og den, der ikke
ofrer; som den gode, saa gaar det Synderen, den, som
sværger, gaar det som den, der frygter for Ed. **3** Ondt
iblandt alt det, som sker under Solen, er dette: At det
samme hændes alle; og tillige er Menneskens Børns
Hjerte fuldt af Ondskab, og der er Daarskaber i deres
Hjerte, saa længe de leve, og derefter fare de til de
døde. **4** Thi hvo er den, som kan undtages? om alle
dem, som leve, er der Haab; thi en levende Hund er
bedre end en Løve, som er død; **5** thi de levende vide,
at de skulle dø; men de døde vide ikke noget, og de
have ingen Løn ydermere; men deres Ihukommelse
er glemt. **6** Baade deres Kærlighed og deres Had og
deres Avind er forlængst forsvunden, og de have i al
Evighed ingen Del ydermere i alt det, som sker under
Solen. **7** Gak hen, æd dit Brød med Glæde og drik din

Vin med et godt Mod; thi Gud har forlængst Behag i
dine Gerninger. 8 Lad dine Klæder altid være hvide, og
lad Olie ikke fattes paa dit Hoved! 9 Nyd Livet med
en Hustru, som du elsker, alle dine Forfængeligheds
Levedage, som Gud har givet dig under Solen, alle
dine Forfængeligheds Dage; thi det er din Del af Livet
og af dit Arbejde, som du arbejder med under Solen.
10 Alt hvad din Haand formaar at gøre med din Kraft,
gør det; thi der er hverken Gerning eller Tanke eller
Kundskab eller Visdom i Dødsriget, hvor du farer hen.
(Sheol h7585) 11 Jeg vendte tilbage og saa under Solen,
at Løbet ikke er i de lettes Magt, og Krigen ikke i de
vældiges, og ej heller Brødet i de vises, og ej heller
Rigdommen i de forstandiges, og ej heller Gunst i de
kløgtiges; thi Tid og Hændelse ramme dem alle. 12 Thi
Mennesket ved heller ikke sin Tid, saa lidt som Fiskene,
der fanges i det slemme Garn, og saa lidt som Fuglene,
der fanges i Snaren; som disse, saa blive Menneskens
Børn besnærede til Ulykkens Tid, eftersom den falder
hastelig over dem. 13 Ogsaa dette saa jeg som Visdom
under Solen, og den syntes mig stor: 14 Der var en
liden Stad og faa Folk i den; og der kom en mægtig
Konge imod den og omringede den og byggede store
Belejringsværker om den; 15 og han fandt derudi en
fattig, viis Mand, og denne reddede Staden ved sin
Visdom; men intet Menneske kom denne fattige Mand
i Hu. 16 Da sagde jeg: Visdom er bedre end Styrke;
men den fattiges Visdom er foragtet, og hans Ord blive
ikke hørte. 17 De vises Ord, hørte i Ro, ere bedre end
Herskerens Skrig iblandt Daarer. 18 Bedre er Visdom
end Stridsvaaben; og een Synder kan fordærve meget
godt.

10 Døde Fluer bringe Salvekogerens Salve til at
stinke og gære; saaledes kan en liden Daarskab
veje mere end Visdom og Ære. 2 Den vises Hjerte er
ved hans højre Side; men Daarens Hjerte er ved hans
venstre Side. 3 Ogsaa naar Daaren vandrer paa Vejen,
fattes han Forstand, og han siger om enhver, at han
er en Daare. 4 Dersom Herskerens Vrede rejser sig
imod dig, da forlad ikke din Plads; thi Sagtmodighed
standser store Synder. 5 Der er et Onde, som jeg saa
under Solen, ret som det var en Fejl, der udgaar fra
Herskerens Ansigt: 6 Daarskaben er sat paa de store
Højder, men de rige sidde lavt. 7 Jeg saa Tjenere paa
Heste og Fyrster gaa til Fods som Tjenere, paa Jorden.
8 Den som graver en Grav, skal falde i den; og den
som nedriver et Gærde, ham skal en Slange bide. 9
Hvo som bryder Stene op, skal faa Smerte af dem; hvo
som kløver Træ, skal komme i Fare derved. 10 Naar
Jernet bliver sløvt, og man ikke skærper Æggen, da
maa man siden anstrenge Kræfterne; men Visdom er
nyttig til at gøre en Ting rettelig. 11 Dersom Slangen
bider, gavner Besværgelse intet, og Tungens Ejermand
har ingen Fordel. 12 Ordene af den vises Mund ere
yndige; men Daarens Læber opsluge ham selv. 13
Hans Munds Ords Begyndelse er Daarskab; og det
sidste af hans Mund er fordærvelig Galskab. 14 Og
en Daare gør mange Ord; Mennesket kan ikke vide,
hvad der skal ske; og hvo kan forkynde ham, hvad
der skal ske efter ham. 15 Daarens Arbejde gør ham
træt, efterdi han ikke kender Vej til By. 16 Ve dig, du
Land! hvis Konge er et Barn, og hvis Fyrster æde om
Morgenen. 17 Lykkeligt er du, Land! hvis Konge er
født af de ypperste, og hvis Fyrster æde i rette Tid til
Styrke og ikke til Drukkenskab. 18 Ved Ladhed synke
Bjælkerne, og ved Hændernes Slaphed drypper det
ned i Huset. 19 Man gør Maaltid for at le, og Vinen
glæder de levende, og Penge gøre alting ud. 20 Band
ikke Kongen, end ikke i din Tanke, og band ikke en rig i
dit inderste Sengekammer; thi en Fugl under Himmelen
kan føre Røsten frem, og den bevingede bringer Ordet
ud.

11 Kast dit Brød paa Vandet; thi du skal finde det
længe derefter. 2 Del ud til syv, ja, og til otte; thi
du kan ikke vide, hvad for Ulykke der skal ske paa
Jorden. 3 Naar Skyerne ere fulde af Regn, udgyde de
den paa Jorden; og naar et Træ falder imod Sønden
eller og imod Norden, paa hvilket Sted Træet vil falde,
der falder det. 4 Hvo som agter paa Vejr, saar ikke,
og hvo som ser paa Skyerne, høster ikke. 5 Ligesom
du ikke ved, hvilken Vindens Vej er, saa lidet som du
ved, hvorledes Benene dannes i den frugtsommeliges
Liv, saaledes kan du heller ikke vide Guds Gerning,
hvorledes han gør det alt sammen. 6 Saa din Sæd om
Morgenen, og lad din Haand ikke hvile om Aftenen; thi
du ved ikke, enten dette eller hint skal lykkes, eller om
de begge skulle blive lige gode. 7 Og sødt er Lyset,
og lysteligt er det for Øjnene at se Solen. 8 Thi lever
Mennesket endog mange Aar, skal han glæde sig i
dem alle og komme de mørke Dage i Hu; thi de ville
blive mange; alt det, der kommer, er Forfængelighed.
9 Glæd dig, du unge! i din Ungdom, og lad dit Hjerte
være vel til Mode i din Ungdoms Dage, og vandre efter
dit Hjertes Veje og efter dine Øjnes Syn; men vid, at
for alt dette skal Gud føre dig for Dommen. 10 Og
bortfjern Græmmelse fra dit Hjerte, og lad Lidelser gaa
bort fra dit Kød; thi Ungdom og Livets Morgenrøde ere
Forfængelighed.

12 Og tænk paa din Skaber i din Ungdoms Dage,
førend de onde Dage komme, og de Aar nærme
sig, om hvilke du skal sige: Jeg har ikke Lyst til dem:
2 Førend Solen og Lyset og Maanen og Stjernerne
formørkes, og Skyerne komme igen efter Regnen;
3 den Dag, da Husets Vogtere bæve, og de stærke

Mænd krumme sig, og de, som betjene Møllen, holde
op, fordi de ere blevne faa, og de, som se igennem
Vinduerne, blive dunkle; **4** da begge Døre til Gaden
lukkes, naar Møllens Røst bliver svag, og man staar op
ved Fuglens Røst, og alle Sangens Døtre nedbøjes; **5**
da de ogsaa frygte for den høje, og der er Rædsler paa
Vejen, og Mandeltræet blomstrer, og Græshoppen bliver
sig selv til en Byrde, og Begærligheden forgaar; thi
Mennesket farer til sit evige Hus, og de sørgende gaa
omkring paa Gaden; **6** førend Sølvsnoren borttages, og
Guldlampen bliver knust; og Krukken sønderbrydes
ved Kilden, og Hjulet sønderslaas ved Brønden; **7**
og Støvet kommer til Jorden igen, som det var før,
og Aanden kommer til Gud igen, som gav den. **8**
Forfængeligheders Forfængelighed! sagde Prædikeren,
alt er Forfængelighed! **9** Og forøvrigt, efterdi Prædikeren
var en viis Mand, saa lærte han fremdeles Folket
Kundskab og hørte og ransagede og forfattede mange
Ordsprog. **10** Prædikeren søgte at finde behagelige
Ord, og det, som er skrevet, er Ret, Sandheds Ord.
11 De vises Ord ere som Braadde og som Søm, der
trænge dybt ind, I Samlingens Mestre! de ere givne
af den ene Hyrde. **12** Og forøvrigt, min Søn! lad dig
paaminde af dem; at gøre mange Bøger, saa at der er
ingen Ende paa, og megen Læsning trætter Legemet.
13 Enden paa Sagen, naar alting er hørt, er denne: Frygt
Gud og hold hans Bud; thi det bør hvert Menneske at
gøre. **14** Thi Gud skal føre hver Gerning for Dom med
alt det, som er skjult, enten det er godt eller ondt.

Højsangen

1 Højsangen, som er af Salomo. **2** Han kysse mig
med Kys af sin Mund; thi din Kærlighed er bedre
end Vin. **3** Dine Salver ere gode at lugte, dit Navn er
som en Salve, der udgydes; derfor elske unge Piger
dig. **4** Drag mig! efter dig ville vi løbe; Kongen førte
mig ind i sine inderste Kamre; vi ville fryde os og
glæde os i dig, vi ville prise din Kærlighed mere end
Vin; de oprigtige elske dig. **5** Jeg er sort, dog yndig, I
Jerusalems Døtre! som Kedars Pauluner, som Salomos
Telte. **6** Ser ikke paa mig, at jeg er sort; thi Solen har
brændt mig; min Moders Sønner ere blevne vrede paa
mig, de have sat mig til Vingaardenes Vogterinde; min
Vingaard, som jeg havde, har jeg ikke bevogtet. **7**
Giv mig til Kende, du, hvem min Sjæl elsker! hvor du
vogter, hvor du lader Hjorden ligge om Middagen, at
jeg ikke skal være som en Kvinde, der gaar tilhyllet ved
dine Medbrødres Hjorde. **8** Dersom du ikke ved det,
du dejligste iblandt Kvinderne! da gak ud i Faarenes
Spor, og vogt dine Kid ved Hyrdernes Boliger! **9** Ved
Hestene for Faraos Vogn ligner jeg dig, min Veninde!
10 Dine Kinder ere yndige under Kæderne og din Hals
under Perlesnorene. **11** Vi ville gøre dig Guldkæder
med Sølvprikker. **12** Saa længe Kongen var i sin Kreds,
gav min Nardus sin Lugt. **13** Min elskede er mig en
Myrrakugle, som forbliver imellem mine Bryster. **14** Min
elskede er mig en Koferdrue, i Vingaardene, udi En-
Gedi. **15** Se, du, min Veninde! er dejlig; se, du er dejlig,
dine Øjne ere Duer. **16** Se, du, min elskede! er yndig, ja
yndig, ja, vort Leje er grønt. **17** Vore Huses Bjælker ere
Cedre, vort Loft er Cypresser.

2 Jeg er Sarons Rose, Dalenes Lillie. **2** Som en Lillie
iblandt Tornene, saa er min Veninde iblandt Døtrene.
3 Ligesom et Æbletræ iblandt Skovens Træer, saa er min
elskede iblandt Sønnerne; jeg begærer at sidde under
hans Skygge, og hans Frugt er sød for min Gane. **4** Han
fører mig til Vinhuset, og Kærlighed er hans Banner over
mig. **5** Styrker mig med Rosinkager, vederkvæger mig
med Æbler! thi jeg er syg af Kærlighed. **6** Hans venstre
Haand er under mit Hoved, og hans højre Haand
omfavner mig. **7** Jeg besværger eder, I Jerusalems
Døtre! ved Raaerne eller ved Hinderne paa Marken, at
I ikke vække eller forstyrre den kære, førend hun har
Lyst dertil. **8** Min elskedes Røst! se, der kommer han,
springende over Bjergene, hoppende over Højene. **9**
Min elskede er lig en Raa eller en ung Hjort: se, han
staar bag vor Væg, han ser ind igennem Vinduerne,
kiger igennem Vinduesgitteret. **10** Min elskede svarer
og siger til mig: Staa op, min Veninde! min skønne! og
gak frem. **11** Thi se, Vinteren er forbi, Regnen er gaaet
over og dragen bort. **12** Blomsterne ere komne til Syne
i Landet, Sangens Tid er kommen, og Turtelduens Røst
er hørt i vort Land. **13** Figentræet har udskudt sine
smaa Figen, og Vinstokkene staa i Blomster og dufte;
staa du op, min Veninde! min skønne! og gak frem! **14**
Min Due i Klippens Revner, i Fjeldvæggens Skjul, lad
mig se din Skikkelse, lad mig høre din Røst! thi din
Røst er sød, og din Skikkelse er yndig. **15** Griber os
Rævene, de smaa Ræve, som fordærve Vingaardene;
vore Vingaarde staa i Blomster. **16** Min elskede er min,
og jeg er hans, som vogter Hjorden iblandt Lillierne. **17**
Indtil Dagens Luftning kommer, og Skyggerne fly, vend
om, bliv lig, min elskede! med en Raa eller en ung Hjort
paa Adskillelsens Bjerge!

3 Paa mit Leje om Natten søgte jeg den, som min
Sjæl elsker; jeg søgte efter ham, men fandt ham
ikke. **2** Jeg vil dog staa op og gaa omkring i Staden,
paa Stræderne og paa Gaderne, jeg vil søge efter den,
som min Sjæl elsker; jeg søgte efter ham og fandt ham
ikke. **3** Vægterne, som gaa omkring i Staden, fandt
mig; til dem sagde jeg: Have I set den, som min Sjæl
elsker? **4** Næppe var jeg kommen forbi dem, førend
jeg fandt den, som min Sjæl elsker; jeg greb ham og vil
ikke lade ham fare, førend jeg faar bragt ham til min
Moders Hus og til hendes Kammer, som undfangede
mig. **5** Jeg besværger eder, I Jerusalems Døtre! ved
Raaerne eller Hinderne paa Marken, at I ikke vække
eller forstyrre den kære, førend hun har Lyst dertil. **6**
Hvo er hun, der kommer op fra Ørken, som Støtter
af Røg, omduftet af Myrra og Virak, af alle Haande
vellugtende Sager? **7** Se Salomos Seng! der staar
tresindstyve vældige trindt omkring den, af de vældige i
Israel. **8** Alle forstaa de at bruge Sværd, de ere oplærte
til Krig; hver har sit Sværd ved sin Side imod Nattens
Rædsel. **9** Kong Salomo lod sig gøre en Bærestol af
Træ fra Libanon. **10** Dens Stolper gjorde han af Sølv
og Ryggen dertil af Guld, dens Sæde af Purpur; dens
Indre var belagt med Kærlighed af Jerusalems Døtre.
11 I Zions Døtre! gaar ud og ser paa Kong Salomo med
den Krone, som hans Moder kronede ham med paa
hans Bryllupsdag og paa hans Hjertes Glædes Dag.

4 Se, du er dejlig, min Veninde! se, du er dejlig, dine
Øjne ere Duer imellem dine Lokker; dit Haar er som
en Gedehjord, der kommer op fra Gileads Bjerg. **2**
Dine Tænder ere som en Hjord klippede Faar, som
komme op af Svømmestedet, som alle sammen føde
Tvillinger, og iblandt hvilke intet er ufrugtbart. **3** Dine
Læber ere som en Skarlagens Snor, og din Tale er liflig;
dine Tindinger ere som et Stykke af et Granatæble
imellem dine Lokker. **4** Din Hals er som Davids Taarn,
bygget til Rustkamre; der er hængte tusinde Skjolde
derpaa, alle de vældiges Skjolde. **5** Dine to Bryster
ere ligesom to unge Raatvillinger, som græsse iblandt

Lillier. 6 Indtil Dagens Luftning kommer, og Skyggerne
fly, vil jeg gaa til Myrrabjerget og til Virakshøjen. 7
Hel dejlig er du, min Veninde! og der er ingen Lyde
paa dig. 8 Med mig, o Brud! fra Libanon, med mig fra
Libanon skal du komme; du skal skue ned fra Amanas
Top, fra Senirs og Hermons Top, fra Løvers Boliger,
fra Parders Bjerge. 9 Du har opfyldt mit Hjerte, min
Søster, o Brud! du har opfyldt mit Hjerte med et af dine
Øjekast, med en af dine Halskæder. 10 Hvor liflig er din
Kærlighed, min Søster, o Brud! hvor meget bedre end
Vin er din Kærlighed og Duften af dine Salver fremfor
alle vellugtende Urter. 11 Dine Læber, o Brud! dryppe af
Honning; der er Honning og Mælk under din Tunge, og
Duften af dine Klæder er ligesom Duften af Libanon. 12
Min Søster og Brud er en tillukt Have, et tillukt Væld, en
forseglet Kilde. 13 Dine Vækster ere en Lysthave med
Granatæbler, med kostelig Frugt, Koferblomster med
Narder; 14 Nardus og Safran, Kalmus og Kanel, med
alle Haande Viraks Træer, Myrra og Aloe, samt alle de
bedste Urter; 15 en Kilde i Haverne, en Brønd med
levende Vande og Strømme fra Libanon! 16 Vaagn op,
Nordenvind! og kom, Søndenvind! blæs igennem min
Have, at dens Vellugt maa brede sig ud; min elskede
komme i sin Have og æde sine kostelige Frugter!

5 Jeg er kommen, min Søster, o Brud! i min Have, jeg
har plukket min Myrra tillige med min duftende Urt,
jeg har ædt min Honningkage tillige med min Honning,
jeg har drukket min Vin tillige med min Mælk; æder,
I Venner! drikker og bliver drukne, I elskelige! 2 Jeg
sov, men mit Hjerte vaagede. Min elskedes Røst! Han
banker: Luk op for mig, min Søster! min Veninde! min
Due! min rene! thi mit Hoved er fuldt af Dug, mine
Lokker af Nattens Draaber. — 3 Jeg har afført mig
min Kjortel; hvorledes skal jeg iføre mig den igen? jeg
har toet mine Fødder; hvorledes skal jeg gøre dem
urene igen? 4 Min elskede stak sin Haand igennem
Aabningen, og mit Indre blev heftigt bevæget for hans
Skyld. 5 Da stod jeg op for at lukke op for min elskede;
og mine Hænder dryppede med Myrra og mine Fingre
med flydende Myrra over Haandfangene paa Laasen.
6 Jeg lukkede op for min elskede, men min elskede
havde vendt sig bort, han var gaaet forbi; jeg var gaaet
ud af mig selv, da han talte; jeg ledte efter ham, men
fandt ham ikke; jeg kaldte ad ham, men han svarede
mig ikke. 7 Vægterne, som gaa omkring i Staden,
fandt mig, de sloge mig, de saarede mig; Vægterne
paa Murene toge mit Slør fra mig. 8 Jeg besværger
eder, I Jerusalems Døtre! om I finde min elskede, hvad
skulle I forkynde ham? At jeg er syg af Kærlighed. 9
Hvad er din elskede fremfor en andens elskede, du
dejligste iblandt Kvinderne? hvad er din elskede fremfor
en andens elskede, at du har saaledes besvoret os?
10 Min elskede er hvid og rød, udmærket fremfor ti
Tusinde. 11 Hans Hoved er fineste Guld; hans Lokker
ere krusede, sorte som Ravnen. 12 Hans Øjne ere som
Duer ved Vandbække, badende sig i Mælk, siddende
ved fulde Strømme. 13 Hans Kinder ere som duftende
Blomsterbede, Taarne af vellugtende Urter; hans Læber
ere som Lillier, der dryppe med flydende Myrra; 14 hans
Hænder ere Guldringe, besatte med Krysoliter; hans
Bug er skinnende Elfenben, belagt med Safirer; 15 hans
Ben ere Marmorstøtter, grundfæstede i Fodstykker af
Guld; hans Skikkelse er som Libanon, udvalgt som
Cedertræerne; 16 hans Gane er Sødhed, og han er
lutter Yndighed; dette er min elskede, og dette er min
Ven, I Jerusalems Døtre!

6 Hvor er din elskede hengangen, du dejligste iblandt
Kvinderne? hvor har din elskede vendt sig hen?
saa ville vi opsøge ham med dig. 2 Min elskede er
nedgangen i sin Have, til de duftende Blomsterbede
for at vogte Hjorden i Haverne og at sanke Lillier. 3
Jeg er min elskedes, og min elskede er min, han, som
vogter Hjorden iblandt Lillierne. 4 Du, min Veninde! er
skøn som Tirza, yndig som Jerusalem, forfærdelig som
Hære under Banner. 5 Vend dine Øjne bort fra mig,
thi de gøre mig heftig; dit Haar er som en Gedehjord,
der kommer op fra Gilead. 6 Dine Tænder ere som
en Faarehjord, som kommer op af Svømmestedet,
som alle sammen føde Tvillinger, og blandt hvilke intet
er ufrugtbart. 7 Dine Tindinger ere som et Stykke af
Granatæble imellem dine Lokker. 8 Der er tresindstyve
Dronninger og firsindstyve Medhustruer og utallige
Jomfruer. 9 Een er min Due, min fuldkomne, hun er sin
Moders eneste, hun er ren for den, som hende fødte;
Døtre saa hende og priste hende lykkelig, Dronninger
og Medhustruer, og roste hende. 10 Hvo er hun, der
titter frem som Morgenrøden, dejlig som Maanen, ren
som Solen, forfærdelig som Hære under Banner? 11
Jeg var nedgangen i Nøddehaven at se, hvor det
grønnedes i Dalen, at se, om Vintræet havde skudt, om
Granattræerne havde blomstret. 12 Førend jeg vidste
det, gjorde min Sjæl mig som mit ædle Folks Vogne. 13
Vend om, vend om, Sulamith! vend om, vend om, at vi
maa se paa dig. Hvad ville I se paa Sulamith? Hun er
som Dansen i Mahanaim.

7 Hvor skønne ere dine Trin i Skoene, du ædelbaarne!
dine Lænders Bøjninger ere som Smykker, Værk af
Kunstnerhaand. 2 Din Navle er det runde Bæger, — det
mangler aldrig krydret Vin, din Bug er en Hvededynge,
omhegnet med Lillier. 3 Dine to Bryster ere ligesom to
unge Raatvillinger. 4 Din Hals er som Elfenbenstaarnet,
dine Øjne ere Fiskedamme i Hesbon ved Bath-Rabbins
Port, din Næse er som Libanons Taarn, der skuer ud
imod Damaskus. 5 Dit Hoved paa dig er som Karmel,

og Haaret paa dit Hoved er som Purpur; Kongen er
fængslet i Lokkerne. **6** Hvor dejlig og hvor yndig er du,
o kære! i Elskelighed. **7** Denne din ranke Vækst er ligt
et Palmetræ og dine Bryster som Drueklaser. **8** Jeg
sagde: Jeg vil stige op i Palmetræet, jeg vil tage fat paa
dets Grene; og dine Bryster vorde som Vinstokkens
Drueklaser og din Næses Aande som Æblerne; **9** og
din Gane som den gode Vin, der gaar glat ned for min
elskede og bringer sovendes Læber til at tale. **10** Jeg
er min elskedes, og til mig er hans Attraa. **11** Kom, min
elskede! lader os gaa ud paa Marken, lader os blive
Natten over i Landsbyerne! **12** Lader os aarle gaa til
Vingaardene, lader os se, om Vinstokken har skudt,
om Blomsterne ere udsprungne, og om Granattræerne
blomstre; der vil jeg skænke dig min Kærlighed. **13**
Dudaim give Lugt, og ved vore Døre er der alle Haande
kostelige Frugter, nye og gamle; o, min elskede! jeg har
gemt dem til dig.

8 Gid du var mig som en Broder, som den, der diede
min Moders Bryst! jeg skulde finde dig paa Gaden,
jeg skulde kysse dig; og de skulde ikke foragte mig. **2**
Jeg vilde lede dig, jeg vilde føre dig til min Moders Hus,
du skulde lære mig; jeg skulde give dig af krydret Vin at
drikke, af mit Granattræs Most. **3** Hans venstre Haand
er under mit Hoved, og hans højre Haand omfavner
mig. **4** Jeg besværger eder, I Jerusalems Døtre! hvi ville
I vække, og hvi ville I forstyrre den kære, førend hun
har Lyst dertil? **5** Hvo er hun, som drager op af Ørken,
støttende sig til sin elskede? Jeg vækkede dig under
Æbletræet; der fødte din Moder dig, der fødte hun, som
bar dig. **6** Sæt mig som et Segl paa dit Hjerte, som et
Segl paa din Arm; thi Kærlighed er stærk som Døden,
Nidkærhed er haard som Dødsriget, dens Gløder ere
brændende Gløder, en Herrens Lue. **(Sheol h7585)** **7**
Mange Vande kunne ikke slukke Kærligheden, ej heller
Strømme overskylle den; om nogen vilde give alt sit
Hus's Gods for Kærlighed, man vilde dog foragte ham.
8 Vi have en liden Søster, og hun har ikke Bryster; hvad
skulle vi gøre ved vor Søster paa den Dag, da der
bejles til hende? **9** Dersom hun er en Mur, da ville vi
bygge et Hus af Sølv over hende; og dersom hun er en
Dør, da ville vi lukke for hende med Cederfjæle. **10** Jeg
er en Mur, og mine Bryster ere som Taarne. Da blev jeg
i hans Øjne som hun, der finder Fred. **11** Salomo havde
en Vingaard i Baal-Hamon; han overgav Vingaarden
til Vogterne, at enhver af dem skulde bringe ham for
dens Frugt tusinde Sekel Sølv. **12** Min Vingaard, som
hører mig til, er for mit Ansigt; de tusinde tilkomme dig,
Salomo! men de to Hundrede dem, som vogte dens
Frugt. **13** O du, som bor i Haverne! Medbrødre agte
paa din Røst; lad mig høre den! **14** Fly min elskede!
og vær lig en Raa eller en ung Hind paa de duftende
Urters Bjerge.

Esajas

1 Esajas's, Amoz's Søns, Syn, hvilket han saa om
Juda og Jerusalem i de Dage, da Usias, Jotham,
Akas, Ezekias, vare Konger i Juda. **2** Hører, I Himle! og
du Jord! mærk, thi Herren har talt; jeg har opdraget
Børn og opfostret dem, men de have gjort Overtrædelse
imod mig. **3** En Okse kender sin Ejermand og et Asen
sin Herres Krybbe; Israel kender intet, mit Folk forstaar
intet. **4** Ve et syndigt Folk, et Folk med svar Misgerning,
en Slægt af onde, vanartede Børn! De forlode Herren,
de opirrede den Hellige i Israel, de ere vegne tilbage. **5**
Hvorfor ville I lade eder slaa ydermere? hvorfor ville I
forøge eders Afvigelse? hvert Hoved er sygt, og hvert
Hjerte er mat. **6** Fra Fodsaale og indtil Hovedet er intet
helt paa det: Saar og Skrammer og friske Hug! de ere
ikke trykkede ud og ikke forbundne og ikke lindrede
med Olie. **7** Eders Land er en Ørk, eders Stæder ere
opbrændte med Ild; fremmede fortære eders Land for
eders Øjne, og der er en Ørk, som naar fremmede
have væltet op og ned. **8** Og Zions Datter er bleven
tilovers som en Hytte i en Vingaard, som et Natteskjul i
en Græskarhave, som en frelst Stad. **9** Dersom ikke
den Herre Zebaoth havde ladet os en liden Levning
tilbage, havde vi været som Sodoma, været lige med
Gomorra. **10** I Sodomas Fyrster! hører Herrens Ord; I
Gomorras Folk! mærker paa vor Guds Lov! **11** Hvad
skal jeg med eders mangfoldige Ofre? siger Herren; jeg
er mæt af Brændofre af Vædre og af det fedede Kvægs
Fedme, og jeg har ingen Lyst til Blod af Okser og Lam
og Bukke. **12** Naar I komme for at ses for mit Ansigt,
hvo har krævet dette af eder, at I skulle nedtræde
mine Forgaarde? **13** Bærer ikke mere forfængeligt
Madoffer frem, det er mig en vederstyggelig Røgelse;
Nymaaneder og Sabbater og Højtids Forsamlinger —!
jeg fordrager ikke Uret og Højtid. **14** Min Sjæl hader
eders Nymaaneder og eders Højtider; de ere blevne
mig til Byrde; jeg er træt af at taale dem. **15** Og naar
I udbrede eders Hænder, skjuler jeg mine Øjne for
eder; hvor meget I end bede, hører jeg dog ikke; eders
Hænder ere fulde af Blod. **16** Toer eder, renser eder,
borttager eders Idrætters Ondskab fra mine Øjne, lader
af at gøre ilde! **17** Lærer at gøre godt, søger Ret, leder
den vanartede paa rette Vej, skaffer den faderløse Ret,
udfører Enkens Sag! **18** Kommer dog, og lader os gaa
i Rette med hinanden, siger Herren. Dersom eders
Synder end vare som Karmesin, da skulle de blive
hvide som Sne; om de end vare røde som Skarlagen,
skulle de blive som Uld. **19** Dersom I ere villige og
lydige, skulle I æde Landets Gode. **20** Men dersom
I vægre eder og ere genstridige, skulle I fortæres af
Sværd; thi Herrens Mund har talt det. **21** Hvorledes er
den trofaste Stad bleven til en Hore? den var fuld af
Ret; Retfærdighed havde hjemme i den, men nu er
der Mordere. **22** Dit Sølv er blevet til Slagger, din Drik
er spædet med Vand. **23** Dine Fyrster ere Oprørere
og Tyvenes Stalbrødre, de elske alle Skænk og jage
efter Gaver; de ville ikke skaffe den faderløse Ret, og
Enkens Sag maa ikke komme for dem. **24** Derfor siger
Herren, den Herre Zebaoth, den Mægtige i Israel: Ve!
jeg vil mætte min Vrede paa mine Modstandere og
hævne mig paa mine Fjender. **25** Og jeg vil atter vende
min Haand imod dig og udsmelte dine Slagger som
med Ludsalt og borttage alt dit Tin. **26** Og jeg vil give dig
Dommere igen som i Førstningen og Raadsherrer som
i Begyndelsen; derefter skal du kaldes Retfærdigheds
Stad, en trofast By. **27** Zion skal forløses ved Ret og de
omvendte i den ved Retfærdighed. **28** Hen Overtrædere
og Syndere skulle knuses til Hobe, og de, som forlade
Herren, skulle omkomme. **29** Thi de skulle blive til
Skamme for de Terebinters Skyld, som I havde Lyst
tilog I skulle beskæmmes for de Havers Skyld, som vare
eders Glæde. **30** Thi I skulle blive som en Terebinte,
der fælder sit Blad, og som en Have, hvori der ikke er
Vand. **31** Og den stærke skal blive til Blaar og hans
Gerning til en Gnist; og de skulle begge brænde med
hinanden, og der skal ingen være, som slukker.

2 Dette er det Ord, som Esajas, Amoz's Søn, saa om
Juda og Jerusalem. **2** Og det skal ske i de sidste
Dage, at Herrens Hus's Bjerg skal være grundfæstet
oven paa Bjergene og ophøjet over Højene; og alle
Hedninger skulle strømme til det. **3** Og mange Folkeslag
skulle komme og sige: Kommer, og lader os gaa op til
Herrens Bjerg, til Jakobs Guds Hus, at han maa lære os
sine Veje, at vi maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion
skal udgaa Lov og Herrens Ord fra Jerusalem. **4** Og
han skal dømme imellem Hedningerne og holde Ret for
mange Folkeslag, og de skulle omsmede deres Sværd
til Hakker og deres Spyd til Haveknive; et Folk skal ikke
løfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere
øve sig i Krig. **5** Jakobs Hus! kommer, og lader os
vandre i Herrens Lys! — **6** Men du har forskudt dit Folk,
Jakobs Hus; thi de have fuldt op af Østens Væsen og
ere Tegnsudlæggere som Filisterne, og de have Behag i
de fremmedes Børn. **7** Og deres Land fyldtes med Sølv
og Guld, og der er ingen Ende paa deres Liggendefæ;
og deres Land fyldtes med Heste, og der er ingen
Ende paa deres Vogne. **8** Og deres Land fyldtes med
Afguder; de tilbede deres Hænders Gerning, det, som
deres Fingre have gjort. **9** Derfor nedbøjes Mennesket
og Manden fornedres, og du tilgive dem det ej! **10** Gak
ind i Klippen og skjul dig i Støvet for Herrens Frygts
Skyld og for hans Majestæts Herligheds Skyld. **11** Et
Menneskes stolte Øjne skulle ydmyges, og Mændenes

Højhed skal nedbøjes; men Herren skal alene være
høj paa den Dag. 12 Thi den Herre Zebaoths Dag
skal komme over hver hovmodig og høj og over hver
ophøjet, at han skal fornedres, 13 og over alle de høje
og anselige Cedre paa Libanon og over alle Ege i
Basan 14 og over alle høje Bjerge og over alle anselige
Høje 15 og over hvert højt Taarn og over hver fast Mur
16 og over alle Tharsis's Skibe og over alt, hvad der
er lysteligt at skue. 17 Og Menneskets Højhed skal
nedbøjes, og Mændenes Højhed skal fornedres; og
Herren skal alene være høj paa den Dag. 18 Og med
Afguderne skal det være aldeles forbi. 19 Og de skulle
gaa ind i Klippers Huler og i Jordens Kuler for Herrens
Frygts Skyld og for hans Majestæts Herligheds Skyld,
naar han rejser sig for at forfærde Jorden. 20 Paa den
Dag skal Mennesket kaste sine Sølvafguder og sine
Guldafguder, som de have gjort sig for at tilbede, bort
til Muldvarpene og til Aftenbakkerne, 21 for at ty ind i
Klippernes Kløfter, i Fjeldenes Huler for Herrens Frygts
Skyld og for hans Majestæts Herligheds Skyld, naar
han rejser sig for at forfærde jorden. 22 Slaar ikke
længer eders Lid til Mennesket, som har Aande i sin
Næse; thi for hvad er vel han at agte?

3 Thi se, Herren, den Herre Zebaoth, skal borttage
fra Jerusalem og fra Juda al Slags Støtte, hver
Støtte af Brød og hver Støtte af Vand; 2 Vældige og
Krigsmænd, Dommere og Profeter og Spaamænd og
Ældste; 3 Øverster over halvtredsindstyve og anselige
Personer og Raadsherrer og vise Mestre og Koglere. 4
Og jeg vil give dem Drenge til Fyrster, og barnagtige
skulle regere over dem. 5 Og Folket skal trænges,
den ene imod den anden og hver imod sin Næste; de
skulle være overmodige, den unge iniod den gamle og
den ringeagtede imod den ærede. 6 Og naar en tager
fat paa sin Broder i sin Faders Hus og siger: Du har
Klæder, vær vor Fyrste; lad denne faldende Bygning
være under din Haand: 7 Saa skal han paa den Dag
tage til Orde og sige: Jeg vil ikke læge eders Skade,
og der er hverken Brød, ej heller Klæder i mit Hus,
sætter ikke mig til Fyrste over Folket! 8 Thi Jerusalem
styrter, og Juda falder, efterdi deres Tunge og deres
Idræt er imod Herren til at trodse hans Herligheds
Øjne. 9 Deres Ansigters Forhærdelse vidner imod dem,
og de bære deres Synd til Skue som Sodoma, de
dølge den ikke. Ve deres Sjæl! thi de have ført sig
selv Ulykke paa. 10 Siger om de retfærdige, at det
skal gaa dem vel; thi de skulle æde deres Idrætters
Frugt. 11 Ve den ugudelige! det skal gaa ham ilde; thi
det, hans Hænder have gjort, skal gengældes ham.
12 Børn trænge mit Folk, og Kvinder herske over det;
mit Folk! dine Førere forføre dig, og Vejen, du vandrer
paa, have de ødelagt. 13 Herden er traadt frem for
at gaa i Rette, og han staar for at dømme Folkene.
14 Herren vil gaa til Doms over de ældste af sit Folk
og over dets Fyrster: — „I have fortæret Vingaarden,
Rov fra den fattige er i eders Huse. 15 Hvi nedtræde I
mit Folk og sønderknuse de elendige? siger Herren,
den Herre Zebaoth." 16 Og Herren sagde: Fordi Zions
Døtre ophøje sig og gaa med knejsende Nakke og
vinke med Øjnene og gaa frem med trippende Gang og
rasle med Ankelringene: 17 Saa skal Herren gøre Zions
Døtres Hovedisse skabet, og Herren skal blotte deres
Blusel. 18 Paa den Dag skal Herren borttage Prydelsen:
Ankelringene og de virkede Huer og Spænderne, 19
Halskæderne og Armspannene og Hovedklæderne, 20
de dejlige Huer og Armbaandene og Hovedbaandene
og Desmerknapperne og Ørenringene, 21 Fingerringene
og Næseringene, 22 Helligdagsklæderne og Kaaberne
og Forklæderne og Taskerne, 23 Spejlene og de fine
Linklæder og Hvivklæderne og Slørene. 24 Og det skal
ske, at der skal være Stank i Stedet for Vellugt og et
Reb i Stedet for Bælte og et skaldet Hoved i Stedet for
Haarfletninger og trang Sæk i Stedet for vid Kaabe,
Brændemærke i Stedet for Skønhedsplet. 25 Dine Folk
skulle falde ved Sværdet og din Styrke i Krigen. 26 Og i
hendes Porte skal være Bedrøvelse og Sorg, og hun
selv skal sidde nøgen paa Jorden.

4 Og syv Kvinder skulle paa den Dag tage fat paa
een Mand og sige: Vi ville æde vort eget Brød og
klæde os i vore egne Klæder; lad os ikkun kaldes efter
dit Navn; borttag vor Forsmædelse! 2 Paa den Dag
skal Herrens Spire være til Pryd og til Herlighed og
Landets Frugt til Stolthed og til Pragt for de undkomne i
Israel. 3 Og det skal ske, at den, som er bleven tilbage
i Zion, og den, som er bleven tilovers i Jerusalem, skal
kaldes hellig, hver den, som er indskreven til Livet,
i Jerusalem, 4 naar Herren har aftoet Zions Døtres
Urenhed og bortskyllet Jerusalems Blodskyld af dens
Midte, ved en Aand, som dømmer, og ved en Aand,
som optænder en Ild. 5 Og Herren skal skabe over hele
Boligen paa Zions Bjerg og over dets Forsamlinger en
Sky om Dagen og Røg og skinnende Ildslue om Natten;
thi der skal være Dække over alt det, som er herligt. 6
Og der skal være en Hytte til Skygge om Dagen imod
Hede og til Ly og til Skjul imod Vandskyl og imod Regn.

5 Jeg vil synge om min elskelige, min elskedes Sang
om hans Vingaard. Min elskelige havde en Vingaard
paa en frugtbar Høj. 2 Og han gravede den og kastede
Stenene af den og beplantede den med ædle Vinkviste,
byggede og et Taarn midt derudi og udhuggede ogsaa
en Vinperse derudi, og han ventede, at den skulde
bære gode Druer, men den bar vilde Druer. 3 Og nu,
I Jerusalems Indbyggere og Judas Mænd! dømmer
dog imellem mig og min Vingaard! 4 Hvad mere kunde

der gøres ved min Vingaard, som jeg ikke har gjort
ved den? hvi ventede jeg, at den skulde bære gode
Druer, og den bar vilde Druer? 5 Og nu vil jeg give
eder til Kende, hvad jeg vil gøre ved min Vingaard: Jeg
vil borttage dens Gærde, og den skal afædes, jeg vil
sønderrive dens Gærde, og den skal nedtrædes. 6
Og jeg vil lægge den øde, den skal ikke beskæres, ej
heller hakkes, men der skal opvokse Torne og Tidsler;
og jeg vil forbyde Skyerne at lade Regn falde paa den.
7 Thi den Herre Zebaoths Vingaard er Israels Hus, og
Judas Mænd ere hans Lysts Plantning; og han ventede
Lovlighed, men se, der blev Lovløshed, Retfærd, men
se, der blev Voldsfærd! 8 Ve dem, som lægge det ene
Hus til det andet, føje den ene Ager til den anden,
indtil der ikke er mere Rum tilbage, saa at I alene blive
siddende midt i Landet. 9 I mine Øren lyder det fra den
Herre Zebaoth: Sandelig, de mange Huse skulle vorde
ødelagte, de store og gode Huse uden Indbyggere!
10 Thi en Vingaard paa ti Dages Pløjeland skal kun
give en Bath, og en Homer Udsæd skal kun give en
Efa. 11 Ve dem, som staa aarle op om Morgenen og
jage efter stærk Drik, som sidde langt ud paa Aftenen
og gløde af Vin! 12 Og Harper og Psalter, Tromme
og Pibe og Vin høre til deres Gæstebud; men de ville
ikke se til Herrens Gerning, og de have ikke Syn for
hans Hænders Værk. 13 Derfor skal mit Folk bortføres,
inden det ser sig for, og dets ærede Mænd skulle vorde
Hungerens Folk, og dets menige vansmægte af Tørst.
14 Derfor skal Dødsriget udvide sit Svælg og oplade
sin Mund umaadeligt, at baade dets ypperlige og dets
menige Folk, baade den, som buldrer, og den, som
er glad udi den, skal fare der ned. **(Sheol h7585)** 15
Og Mennesket skal nedbøjes og Manden ydmyges,
og de hovmodiges Øjne skulle ydmyges. 16 Men den
Herre Zebaoth skal staa ophøjet ved Dommen, og
den hellige Gud skal helliges ved Retfærdighed. 17
Da skulle Lammene gaa paa Græs, som var Marken
deres egen, og fremmede skulle fortære de riges øde
Marker. 18 Ve dem, som drage Misgerningen fremad
med Løgnens Snorer og Synden med Vognreb; 19
dem, som sige: Lad ham skynde sig, lad hans Gerning
komme hastigt, at vi se den; og lad det nærme sig,
og lad det komme, Israels helliges Raad, at vi kunne
fornemme det! 20 Ve dem, som sige om det onde,
at det er godt, og om det gode, at det er ondt, som
gøre Mørke til Lys og Lys til Mørke, som gøre bittert
til sødt og sødt til bittert! 21 Ve dem, som ere vise i
deres egne Øjne og forstandige i deres egne Tanker!
22 Ve dem, som ere vældige til at drikke Vin og dygtige
Mænd til at blande stærk Drik! 23 dem, som for Gaves
Skyld dømme en ugudelig at have Ret og fravende de
retfærdige deres Ret! 24 Derfor, ligesom Ildens Tunge
fortærer Halm, og Straa synker sammen i Luen, saa
skal deres Rod vorde, som den var forraadnet, og deres
Blomster fare op som Støv! thi de have forkastet den
Herre Zebaoths Lov og foragtet Israels Helliges Tale.
25 Derfor er Herrens Vrede optændt imod hans Folk, og
han udrækker sin Haand over det og slaar det, saa at
Bjergene bæve, og deres døde Kroppe ligge som Skarn
midt paa Gader. Med alt dette har hans Vrede ikke
lagt sig, men hans Haand er endnu udrakt. 26 Og han
skal opløfte et Banner for Hedningerne, som komme
langvejs fra, og lokke dem hid fra Jordens Ende; og
se, de skulle komme hastelig og let, 27 Der er ingen
træt eller skrøbelig iblandt dem, ingen slumrer eller
sover, Bæltet om deres Lænder løsnes ikke, og ingens
Skotvinge sønderrives. 28 Deres Pile ere skærpede, og
alle deres Buer ere spændte; deres Hestehove agtes
som Flint og deres Hjul som en Hvirvelvind. 29 Deres
Brøl er som Løvindens, og de brøle som de unge Løver,
og de brumme og gribe Rov og bortføre det, og der er
ingen, som redder. 30 Og de skulle bruse ind over dem
paa denne Dag, som naar Havet bruser; og skuer man
til Landet, da se, der er Trængsels Mørke, og Lyset er
formørket af de tykke Skyer.

6 Idet Aar, der Kong Usias døde, da saa jeg Herren
sidde paa en høj og ophøjet Trone, og Slæbet af
hans Klædebon fyldte Templet. 2 Seraferne stode over
ham, hver af dem havde seks Vinger; med to skjulte
hver sit Ansigt, og med to skjulte hver sine Fødder, og
med to fløj de. 3 Og den ene raabte til den anden og
sagde: Hellig, hellig, hellig er den Herre Zebaoth; al
Jorden er fuld af hans Ære. 4 Og Dørposterne med
Dørtærsklerne bævede for den raabendes Røst, og
Huset blev fuldt af Røg. 5 Da sagde jeg: Ve mig! thi jeg
forgaar; thi jeg har urene Læber og bor midt iblandt et
Folk, som har urene Læber; thi mine Øjne have set
Kongen, den Herre Zebaoth. 6 Da fløj en af Seraferne
til mig og havde i sin Haand en Glød, som han havde
taget fra Alteret med en Tang. 7 Og han lod den røre
ved min Mund og sagde: Se, denne har rørt ved dine
Læber, og din Misgerning er bortvegen, og din Synd
skal sones. 8 Og jeg hørte Herrens Røst, som sagde:
Hvem skal jeg sende? og hvo vil gaa for os? da sagde
jeg: Se, her er jeg, send mig! 9 Og han sagde: Gak
hen, og du skal sige til dette Folk: Hører og hører, men
forstaar ej! ser og ser, men indser ej! 10 Gør dette
Folks Hjerte fedt, og gør deres Øren tunghørige, og
tilstryg deres Øjne, at det ikke ser med sine Øjne og
hører med sine Øren og forstaar med sit Hjerte, saa at
det omvender sig og vorder lægt. 11 Men jeg sagde:
Hvor længe, Herre? og han sagde: Indtil Stæderne
blive øde, uden Indbyggere, og Husene uden Folk,
og Landet aldeles ødelægges. 12 Og Herren har ført
Folket langt bort, og Tomheden er bleven stor i Landet.

13 Og bliver en Tiendepart endnu tilbage deri, saa skal
denne atter være til at ødelægges; men ligesom der af
Terebinten og Stenegen bliver en Stub tilbage, naar de
ere fældede, saaledes skal denne Stub være en hellig
Sæd.

7 Og det skete i de Dage, da Akas, Jothams Søn,
Usias Sønnesøn, var Konge i Juda, at Rezin,
Kongen af Syrien, og Israels Konge Peka, en Søn af
Remalia, droge op imod Jerusalem for at føre Krig imod
den; men de formaaede ikke at stride imod den. 2 Da
blev det kundgjort for Davids Hus og sagt: Syrerne
have lejret sig i Efraim; da bævede hans Hjerte og hans
Folks Hjerte, som Træerne i Skoven bæve for Vejret. 3
Men Herren sagde til Esajas: Gak nu ud imod Akas, du
og Sear-Jasub, din Søn, til Enden af Vandledningen fra
den øverste Dam, ved den alfare Vej ved Blegerens
Ager, 4 og sig til ham: Var dig og vær stille, frygt ikke
og lad ikke dit Hjerte blive forsagt for disse to Stykker
rygende Brande, for Rezins og Syrernes og Remalias
Søns fnysende Vrede. 5 Fordi Syrerne have lagt onde
Raad op imod dig, ligeledes Efraim og Remalias Søn,
sigende: 6 Vi ville drage op imod Juda og ængste det
og rive det til os, og vi ville gøre Tabeals Søn til Konge
derudi: 7 Saa siger den Herre, Herre: Det skal ikke
staa fast og ikke ske! 8 Thi Damaskus er Hoved for
Syrien og Rezin Hoved for Damaskus; og efter fem og
tresindstyve Aar skal Efraim knuses, at det ikke mere
skal være et Folk. 9 Og Samaria er Hoved for Efraim
og Remalias Søn Hoved for Samaria: Ere I ej troende,
blive I ej boende. 10 Og Herren blev ved at tale til
Akas og sagde: 11 Begær dig et Tegn af Herren, din
Gud; begær det i det dybe eller oventil i det høje! (Sheol
h7585) 12 Men Akas sagde: Jeg vil ikke begære og ikke
friste Herren. 13 Da sagde han: Hører dog, I af Davids
Hus! Er det eder lidet, at I falde Mennesker til Besvær,
at I ogsaa ville falde min Gud til Besvær? 14 Derfor
skal Herren selv give eder et Tegn: Se, Jomfruen bliver
frugtsommelig og føder en Søn, og hun kalder hans
Navn Immanuel. 15 Han skal æde Smør og Honning
ved den Tid, han forstaar at forkaste det onde og at
udvælge det gode. 16 Thi førend Barnet forstaar at
forkaste det onde og udvælge det gode, skal det Land,
for hvis tvende Konger du gruer, vorde forladt. 17 Over
dig og over dit Folk og over din Faders Hus skal Herren
lade Dage komme, som ikke ere komne siden den
Dag, Efraim faldt fra Juda: — Kongen af Assyrien.
18 Og det skal ske, paa den Dag skal Herren hvisle
Fluerne hid, som ere yderst ved Ægyptens Floder, og
Bierne, som ere i Assyriens Land, 19 og de skulle
komme og nedlade sig alle sammen i de øde Dale og
i Klippernes Revner og i alle Tornebuskene og paa
alle Græsgangene. 20 Paa den Dag skal Herren rage
Hovedet og Haarene paa Fødderne med en Ragekniv,
som er lejet paa hin Side Floden, det er ved Kongen af
Assyrien, og den skal ogsaa aldeles borttage Skægget.
21 Og det skal ske paa den Dag, da skal en Mand lade
en Kviekalv og to Faar leve, 22 og det skal ske, fordi
de skulle give megen Mælk, at han kan æde Smør; thi
hver, som bliver tilovers i Landet, skal æde Smør og
Honning. 23 Og det skal ske paa den Dag, at hvert
Sted, hvor der var tusinde Vinstokke, tusinde Sekel
Sølv værd, skal blive til Torn og Tidsel. 24 Man skal gaa
derhen med Pile og med Bue; thi alt Landet skal blive
til Torn og Tidsel. 25 Og til alle Bjerge, som hakkes
med Hakken, skal man ikke kunne komme af Frygt
for Torne og Tidsler; men de skulle være til at slippe
Øksne løse paa og til at nedtrædes af Faar.

8 Og Herren sagde til mig: Tag dig en stor Tavle og
skriv derpaa med Menneskers Griffel: „Hurtigt Rov,
hastigt Bytte". 2 Og jeg vil tage mig tilforladelige Vidner:
Præsten Uria og Sakarias, Jeberekias Søn. 3 Og jeg
nærmede mig til Profetinden, og hun undfangede og
fødte en Søn; og Herren sagde til mig: Kald hans Navn:
Maher-Sjalal Kasj-Bas. 4 Thi førend Barnet forstaar
at raabe: Min Fader og min Moder! skal man bortføre
Damaskus's Gods og Samarias Bytte hen foran Kongen
af Assyriens Ansigt. 5 Og Herren blev endnu ved
at tale til mig, sigende: 6 Fordi dette Folk foragtede
Siloas sagte rindende Vande, og der er Glæde over
Rezin og Remalias Søn; 7 se, derfor skal Herren
lade Flodens mægtige og mange Vande, Kongen af
Assyrien og al hans Herlighed komme over dem; og
den skal stige over alle sine Strømme og gaa over
alle sine Bredder. 8 Og den skal bryde ind i Juda,
skylle over og strømme over og naa til Halsen; og hans
udbredte Vinger skulle fylde dit Land, o Immanuel!
saa vidt, som det er. 9 Slaar kun ned, I Folkefærd! I
skulle dog sønderknuses; mærker med eders Øren,
alle I, som ere i langt fraliggende Lande! omgjorder
eder, I skulle dog blive sønderknuste, omgjorder eder, I
skulle dog blive sønderknuste. 10 Beslutter et Raad,
det skal blive til intet; taler et Ord, det skal ikke bestaa;
thi med os er Gud. 11 Thi saa sagde Herren til mig, der
hans Haand greb mig, og han underviste mig, at jeg
ikke skulde vandre paa dette Folks Vej, og sagde: 12
Kalder ikke Sammensværgelse, hvad dette Folk kalder
Sammensværgelse, og frygter ikke, hvad det frygter,
og forfærdes ikke! 13 Den Herre Zebaoth, han skal
være eder hellig; og han skal være eders Frygt, og
han skal være eders Forfærdelse. 14 Og han skal
være til en Helligdom, men og til en Anstødssten og
til en Forargelsesklippe for Israels tvende Huse, til en
Snare og til en Strikke for Jerusalems Indbyggere.
15 Og mange skulle støde sig paa dem og falde

og sønderbrydes og omsnæres og fanges. 16 Bind
Vidnesbyrdet til, forsegl Loven hos mine Disciple! 17
Og jeg vil bie efter Herren, han, som har skjult sit Ansigt
for Jakobs Hus, og jeg vil forvente ham. 18 Se, her er
jeg og de Børn, som Herren har givet mig, til Tegn og
Forbilleder i Israel fra den Herre Zebaoth, som bor paa
Zions Bjerg. 19 Og naar de ville sige til eder: Søger til
Spaakvinderne og til Tegnsudlæggerne, som hviske og
mumle, da siger: Skal ikke et Folk søge til sin Gud?
skal man søge til de døde for de levendes Skyld? 20
„Til Loven og til Vidnesbyrdet!" — dersom de ikke tale
saaledes, naar der ingen Morgenrøde er for dem, 21
da skulle de drage igennem Landet, haardt plagede og
hungrige; og naar en hungrer, da skal han blive vred og
bande sin Konge og sin Gud og vende sit Ansigt imod
det høje; 22 og han skal se til Jorden, men se, der skal
være Angest og Mørke, Trængsels Mørke, og i Mulm
er han udstødt.

9 Thi der skal ej være Mørke for det Land, hvor der
nu er Trængsel; som han i den første Tid bragte
Vanære over Sebulons Land og Nafthalis Land, saa
skal han gøre det herligt paa det sidste, Landet ad
Vejen ved Havet, paa hin Side Jordan, Hedningernes
Galilæa. 2 Det Folk, som vandrede i Mørket, ser et stort
Lys; over dem, som boede i Dødens Skygges Land,
skinner et Lys. 3 Du formerer Folket, hvis Glæde du ikke
havde gjort stor; de glæde sig for dit Ansigt, ligesom
Glæden er om Høsten, ligesom man fryder sig, naar
man uddeler Bytte. 4 Thi dets Byrdes Aag og Kæppen
over dets Ryg, dets Drivers Stav, har du sønderbrudt
som paa Midians Dag; 5 thi hver Krigsstøvle, som
blev baaren i Stridstummelen, og Klæderne, som vare
sølede i Blod, skulle opbrændes og blive Ildens Næring.
6 Thi et Barn er os født, en Søn er os given, og
Fyrstendømmet skal være paa hans Skulder, og hans
Navn kaldes Under, Raadgiver, vældige Gud, Evigheds
Fader, Fredsfyrste; 7 for at Fyrstendømmet maa blive
stort, og at der maa blive Fred uden Ende over Davids
Trone og over hans Rige til at befæste det og til at
opholde det ved Ret og Retfærdighed fra nu og indtil
evig Tid; den Herre Zebaoths Nidkærhed skal gøre
dette. 8 Herren har sendt et Ord i Jakob, og det er faldet
i Israel. 9 Og det hele Folk skal fornemme det, Efraim
og Indbyggerne i Samaria, med deres Hovmodighed og
Hjerters Stolthed; de sige: 10 Teglstenene ere faldne,
men vi ville bygge med hugne Sten; Morbærtræerne
ere afhugne, men vi ville sætte Cedertræer i Stedet. 11
Og Herren skal ophøje Rezins Modstandere over ham,
og han vil væbne hans Fjender. 12 Syrerne forfra og
Filisterne bagfra fortærede Israel med fuld Mund. Med
alt dette har hans Vrede ikke lagt sig, men hans Haand
er endnu udrakt. 13 Og Folket har ikke omvendt sig til
den, som slog det, og har ikke søgt den Herre Zebaoth.
14 Derfor vil Herren afhugge af Israel Hoved og Hale,
Palmegren og Siv, paa een Dag. 15 Den gamle og den
ansete, han er Hovedet; men en Profet, som lærer
Løgn, han er Halen. 16 Og dette Folks Førere forføre
det, og de iblandt det, som lade sig føre, opsluges.
17 Derfor kan Herren ikke glæde sig over dets unge
Karle og ej forbarme sig over dets faderløse og over
dets Enker; thi hver af dem er vanhellig og handler
ondt, og hver Mund taler Daarskab. Med alt dette har
hans Vrede ikke lagt sig, men hans Haand er endnu
udrakt. 18 Thi Ugudelighed brænder som en Ild, der
fortærer Torn og Tidsler og sætter Ild paa Skovens
Tykninger, og de skulle hvirvle højt op i Røg. 19 Landet
er sat i Brand i den Herre Zebaoths Vrede; og Folket er
som det, der fortæres af Ild, de spare ikke den ene
den anden. 20 Og man snapper til højre og hungrer
endda, og man æder om sig til venstre og mættes ej;
de fortære hver sin Arms Kød: 21 Manasse er imod
Efraim og Efraim imod Manasse, begge med hverandre
imod Juda. Med alt dette har hans Vrede ikke lagt sig,
men hans Haand er endnu udrakt.

10 Ve dem, som give ugudelige Love og udstede
uretfærdige Skrivelser 2 for at fortrænge de ringe
fra deres Ret og for at fravende de elendige iblandt mit
Folk deres Ret, at Enkerne maa være deres Bytte, og at
de kunne berøve de faderløse! 3 Men hvad ville I gøre
imod Hjemsøgelsens Dag og imod den Ødelæggelse,
som skal komme langt borte fra? til hvem ville I fly om
Hjælp? og hvor ville I lade eders Herlighed blive? 4
Enhver, som ikke maa bøje sig iblandt de bundne, skal
falde iblandt de ihjelslagne. Med alt dette har hans
Vrede ikke lagt sig; men hans Haand er endnu udrakt.
5 Ve Assur, min Vredes Ris! min Harme er Kæppen i
hans Haand. 6 Jeg sender ham imod et vanhelligt Folk
og giver ham Befaling imod det Folk, som jeg er vred
paa, til at gøre Bytte og røve Rov og til at træde det
ned som Ler paa Gader. 7 Men han, han mener det
ikke saa, og hans Hjerte tænker ikke saa; men hans
Hu staar til at ødelægge og at udrydde ikke faa Folk. 8
Thi han siger: Ere mine Fyrster ikke Konger til Hobe? 9
Er det ikke gaaet Kalno som Karkemis? ikke Hamath
som Arpad? ikke Samaria som Damaskus? 10 Ligesom
min Haand har ramt Afgudernes Riger, hvor der var
flere Billeder end i Jerusalem og i Samaria: 11 Mon
jeg ikke, saaledes som jeg har gjort ved Samaria og
dens Afguder, saaledes skal gøre ved Jerusalem og
ved dens Afguder? 12 Og det skal ske, naar Herren har
udrettet al sin Gerning paa Zions Bjerg og i Jerusalem,
da vil jeg hjemsøge Kongen af Assyriens Hovmods
Frugt og hans Hoffærdigheds Pragt. 13 Fordi han siger:
Ved min Haands Kraft har jeg gjort det og ved min

Visdom, thi jeg er forstandig; og jeg borttager Folkenes
Landemærker og har røvet deres Forraad, og som den
mægtige nedkaster jeg dem, som sidde i Højsædet. 14
Og min Haand har fundet hen til Folkenes Gods som til
en Fuglerede, og jeg har sanket alt Landet, som man
sanker Æg, der ere forladte; og der var ingen, som
rørte en Vinge, eller som oplod Næbet og peb. 15 Kan
vel Øksen rose sig imod den, som hugger med den?
eller Saven trodse den, som trækker den? som om en
Stav vilde svinge den, som opløfter den, eller som om
en Kæp vilde opløfte den, som ikke er Træ? 16 Derfor
skal Herren, den Herre Zebaoth, sende Magerhed paa
hans fede, og under hans Herlighed skal der brænde
et Baal som et brændende Baal. 17 Og Israels Lys
skal vorde en Ild, og hans Hellige skal vorde en Lue;
og den skal brænde og fortære hans Torn og Tidsler
paa een Dag. 18 Og hans Skovs og hans Frugthaves
Herlighed skal den fortære med Rub og Stub; og han
skal blive som en syg, der vansmægter. 19 Og de
overblevne Træer i hans Skov skulle være faa i Tal,
og et Barn skal kunne opskrive dem. 20 Og det skal
ske paa den Dag, da skulle de overblevne i Israel og
de undkomne af Jakobs Hus ikke mere forlade sig
paa den, som slaar det; men de skulle forlade sig paa
Herren, Israels Hellige, i Oprigtighed. 21 De overblevne
skulle omvende sig, de overblevne af Jakob, til den
vældige Gud. 22 Thi om dit Folk, o Israel! er som
Havets Sand, skulle kun de overblevne deraf omvende
sig; Fordærvelsen er bestemt, den breder sig ud med
Retfærdighed som en Strøm. 23 Thi Fordærvelsen og
det besluttede Raad skal Herren, den Herre Zebaoth,
udføre, midt i hele Landet. 24 Derfor, saa siger Herren,
den Herre Zebaoth: Frygt ikke, mit Folk! du, som bor i
Zion, for Assur; han slaar dig med Staven og opløfter
sin Kæp over dig, paa samme Vis som Ægypterne. 25
Thi endnu et lidet, en føje Tid, saa skal Fortørnelsen
endes, og min Vrede komme for at fortære dem. 26
Og den Herre Zebaoth skal svinge en Svøbe over
ham, som da Midian blev slaaet paa Orebs Klippe, og
sin Stav, som han hævede over Havet, den skal han
opløfte paa samme Vis som i Ægypten. 27 Og det
skal ske paa den Dag, da skal hans Byrde borttages
fra dine Skuldre og hans Aag fra din Hals; og Aaget
skal sprænges for Fedmens Skyld. 28 Han kommer
over Ajat, han drager igennem Migron, han lader sit
Tros blive tilbage i Mikmas. 29 De drage igennem
Passet, de blive Natten over i Geba; Rama bæver,
Sauls Gibea flyr. 30 Raab højt, du Gallims Datter! giv
Agt, Lajsa! ulykkeligt er Anathoth. 31 Madmena flygter,
Indbyggerne i Gebim samle sig til Flugt. 32 Endnu bliver
han staaende denne Dag i Nob; saa løfter han sin
Haand imod Zions Hus's Bjerg, imod Jerusalems Høj.
33 Se, Herren, den Herre Zebaoth, skal nedhugge de
skønne Grene, saa man gruer; og de ranke Stammer
skulle afhugges, og de høje skulle blive lave. 34 Og
den tykke Skov nedhugges med Jernet, og Libanon
falder for den Mægtige.

11 Og der skal opgaa et Skud af Isajs Stub, og
en Kvist af hans Rødder skal bære Frugt. 2
Og Herrens Aand skal hvile over ham, Visdoms og
Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, Herrens
Kundskabs og Frygts Aand. 3 Og hans Lyst skal være i
Herrens Frygt, og han skal ikke dømme efter det, hans
Øjne se, ej heller holde Ret efter det, hans Øren høre.
4 Men han skal dømme de ringe med Retfærdighed og
holde Ret for de lidende i Landet med Oprigtighed; og
han skal slaa Jorden med sin Munds Ris og dræbe den
ugudelige med sine Læbers Aande. 5 Og Retfærdighed
skal være hans Lænders Bælte og Trofasthed hans
Hofters Bælte. 6 Og Ulven skal gaa hos Lammet
og Parderen ligge hos Kiddet; Kalven og Løven og
Fedekvæget skulle være sammen, og en liden Dreng
skal drive dem. 7 Og Koen og Bjørnen skulle græsse
sammen, deres Unger skulle ligge hos hinanden; og
Løven skal æde Straa som Oksen. 8 Og det diende
Barn skal lege ved Øglens Hul og det afvante Barn
stikke sin Haand til Basiliskens Hule. 9 De skulle ej
gøre noget ondt og ej noget fordærveligt paa hele mit
hellige Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab,
ligesom Vandet skjuler Havets Bund. 10 Og det skal
ske paa den Dag, at Hedningerne skulle spørge efter
Isajs Rod, der staar som et Banner for Folkene; og
hans Hvilested skal være Herlighed. 11 Og det skal
ske paa den Dag, at Herren atter, anden Gang, skal
udstrække sin Haand til at forhverve sig det overblevne
af sit Folk, som skal blive tilovers fra Assyrien og fra
Ægypten og fra Pathros og fra Morland og fra Elam og
fra Sinear og fra Hamath og fra Øerne i Havet. 12 Og
han skal opløfte et Banner for Hedningerne og sanke
Israels fordrevne og samle Judas adspredte fra Jordens
fire Hjørner. 13 Og Efraims Misundelse skal vige, og
Judas Fjender skulle udryddes; Efraim skal ikke være
misundelig paa Juda, og Juda skal ikke trænge Efraim.
14 Men de skulle flyve ind paa Filisternes Skuldre imod
Vesten, de skulle i Forening røve fra dem, som bo imod
Østen; Edom og Moab skulle blive et Bytte for deres
Haand, og Ammons Børn skulle bevise dem Lydighed.
15 Og Herren skal sætte Vigen af Ægyptens Hav i Band
og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke
Vejr; og han skal slaa den i syv Bække og lade den
betrædes med Sko. 16 Og der skal være en banet Vej
for de overblevne af hans Folk, som skulle blive tilovers
fra Assyrien, ligesom der var for Israel, den Dag det
drog op af Ægyptens Land.

12 Og du skal sige paa den Dag: Jeg vil takke dig,
Herre! thi du har været vred paa mig, men din
Vrede er afvendt, og du trøster mig. **2** Se, Gud er min
Frelse, jeg vil være tryg og ikke frygte; thi den Herre,
Herre er min Styrke og Lovsang, og han er bleven
mig til Frelse. **3** Og I skulle drage Vand med Glæde
af Frelsens Kilder. **4** Og I skulle sige paa den Dag:
Takker Herren, paakalder hans Navn, kundgører hans
Gerninger iblandt Folkene, forkynder, at hans Navn
er højt. **5** Lovsynger Herren, thi han har gjort herlige
Ting; dette er kundgjort paa den ganske Jord. **6** Raab
højt og syng med Fryd, du Indbyggerske i Zion! thi den
Hellige i Israel er stor midt udi dig.

13 En Profeti imod Babel, som Esajas, Amoz's Søn,
saa. **2** Oprejser Banner paa et nøgent Bjerg,
opløfter Røsten til dem, vinker med Haanden, at de
gaa ind ad Fyrsternes Døre. **3** Jeg har givet Befaling til
dem, jeg har helliget og kaldet til min Vredes Tjeneste,
mine vældige, mine stoltelig jublende. **4** Der høres en
Tummel paa Bjergene som af et stort Folk, et Bulder af
samlede Hedningeriger; den Herre Zebaoth mønstrer
Krigshær. **5** De komme fra et langt fraliggende Land,
fra Himmelens Ende, Herren og hans Vredes Vaaben til
at ødelægge den hele Jord. **6** Hyler, thi Herrens Dag er
nær, den skal komme som en Ødelæggelse fra den
Almægtige. **7** Derfor skulle alle Hænder slappes og
hvert Menneskehjerte blive modfaldent. **8** Og de skulle
forfærdes, Veer og Smerter skulle betage dem, de skulle
vride sig som den, der føder, de skulle forfærdede se,
den ene paa den anden, deres Ansigter skulle blusse
som Lue. **9** Se, Herrens Dag kommer grum og fuld af
Harme og brændende Vrede for at gøre Jorden til en
Ørk og udslette dens Synder derfra. **10** Thi Stjernerne
paa Himmelen og deres Stjernebilleder skulle ikke
lade deres Lys skinne, Solen skal formørkes, naar
den gaar op, og Maanen skal ikke lade sit Lys skinne.
11 Og jeg vil hjemsøge Jorderige for det onde og de
ugudelige for deres Misgerning; og jeg vil bringe de
hovmodiges Stolthed til at høre op og bøje Voldsmænds
Overmod. **12** Jeg vil gøre Folk sjældnere end Guld og
Mennesker sjældnere end Guld fra Ofir. **13** Derfor vil
jeg ryste Himmelen, og Jorden skal skælvende vige
fra sit Sted, i den Herre Zebaoths Fortørnelse og paa
hans brændende Vredes Dag. **14** Og det skal gaa
som med en jaget Raa og som med Faar, hvilke ingen
samler: De skulle vende sig hver til sit Folk og fly
hver til sit Land. **15** Hver den, som bliver naaet, skal
gennemstikkes, og hver den, som gribes, skal falde
ved Sværdet. **16** Og deres spæde Børn skulle knuses
for deres Øjne, deres Huse plyndres og deres Hustruer
skændes. **17** Se, imod dem vil jeg opvække Mederne,
dem, som ikke agte Sølv, ej heller have Lyst til Guld; **18**
men deres Buer skulle sønderknuse Drenge, og de
skulle ikke forbarme sig over Livs Frugt, deres Øje
skal ikke skaane Børnene. **19** Og Babel, Rigernes
Krone, Kaldæernes herlige Prydelse, skal blive, som
da Gud omkastede Sodoma og Gomorra. **20** Den skal
i Evighed ikke rejse sig, og den skal ikke bebos fra
Slægt til Slægt, og ingen Araber skal opslaa Telt der,
ej heller Hyrder lade Kvæg ligge der. **21** Men Ørkens
Vildt skal ligge der, og deres Huse skulle være fulde af
hylende Dyr, og Strudser skulle bo der og Skovtrolde
springe der. **22** Og Ulve skulle tude imod hverandre i
de forladte Huse og Drager i de lystige Paladser; og
det er nær for Haanden, at dens Tid kommer, og dens
Dage skulle ikke forhales.

14 Thi Herren skal forbarme sig over Jakob og atter
udvælge Israel og lade dem bosætte sig i deres
Land; og den fremmede skal slutte sig til dem og holde
sig til Jakobs Hus. **2** Og Folkene skulle tage dem og
føre dem til deres Hjem, og Israels Hus skal tage hine
til Eje som Tjenere og Tjenestepiger i Herrens Land
og holde dem fangne, som havde fanget dem selv, og
regere over sine Undertrykkere. **3** Og det skal ske paa
den Dag, naar Herren skaffer dig Rolighed efter din
Møje og din Uro og efter den haarde Trældom, med
hvilken man lod dig trælle: **4** Da skal du istemme denne
Sang imod Kongen af Babel og sige: Hvorledes er
Undertrykkeren hørt op! hvorledes er Trykket hørt op! **5**
Herren har sønderbrudt de ugudeliges Stav, Herskernes
Spir, **6** som slog Folkene i Grumhed med Slag uden
Afladelse og regerede over Folkefærd i Vrede, med
skaanselløs Forfølgelse. **7** Al Jorden hviler og er stille,
de raabe med frydefuldt Skrig. **8** Cypresserne glæde
sig ogsaa over dig, ja, Cedrene paa Libanon, og sige:
Fra den Tid, du ligger, kommer ingen op at omhugge
os. **9** Dødsriget her neden til bæver for dig, for at
møde dig, naar du kommer, det bringer Dødningerne
til at rejse sig for din Skyld, alle Jordens mægtige,
det lader alle Folkekongerne staa op fra deres Troner.
(Sheol h7585) **10** Alle svare de og sige til dig: Du er
og bleven afmægtig som vi, du er bleven os lig! **11**
Din Højhed med dine Psaltres Brusen er nedkastet
til Dødsriget; Orme bredes under dig, og Maddiker
bedække dig. **(Sheol h7585)** **12** Hvorledes er du falden
ned fra Himmelen, du Morgenstjerne, du Morgenrødens
Søn? hvorledes er du nedhugget til Jorden, du, som
nedtraadte Folkefærd? **13** Og du sagde i dit Hjerte: Jeg
vil stige op til Himmelen, ophøje min Trone over Guds
Stjerner, og jeg vil sidde paa Forsamlingsbjerget, yderst
imod Norden; **14** jeg vil fare op over de højeste Skyer,
jeg vil være den Højeste lig! **15** Men til Dødsriget skal
du nedfare, til Hulens nederste Steder! **(Sheol h7585)** **16**
Hvo dig ser, skal stirre paa dig, de skulle betragte dig og

sige: Mon denne være den Mand, som bragte Jorden til
at bæve? som bragte Rigerne til at skælve? 17 som
gjorde Jorderige til en Ørk og nedbrød dets Stæder?
som ikke løste sine bundne for at lade dem gaa hjem?
18 Alle Folkenes Konger, de ligge alle med Ære, hver i
sit Hus; 19 men du, du er henslængt, uden Grav, som
en vederstyggelig Kvist, bedækket med ihjelslagne,
som ere gennemborede med Sværd, som fore ned i
Stenhulens Dyb; du er som et nedtraadt Aadsel. 20 Du
skal ikke forenes med dem ved Begravelse; thi du har
ødelagt dit Land, ihjelslaget dit Folk; de ondes Sæd
skal ikke nævnes evindelig. 21 Bereder hans Børn et
Blodbad for deres Fædres Misgerning, at de ikke rejse
sig, hverken til at arve Jorden eller til at fylde Jorderiges
Kreds med Stæder. 22 Thi jeg vil staa op imod dem,
siger den Herre Zebaoth, og udrydde Babels Navn og
hans overblevne og Søn og Sønnesøn, siger Herren. 23
Og jeg vil gøre den til Bo for Pindsvin og til Vandsumpe
og feje den bort med Ødelæggelsens Kost, siger den
Herre Zebaoth. 24 Den Herre Zebaoth har svoret og
sagt: Sandelig, som jeg har tænkt, skal det ske, og
som jeg har besluttet, skal det staa fast: 25 At jeg skal
sønderknuse Assur i mit Land og nedtræde ham paa
mine Bjerge, saa at hans Aag skal tages fra dem, og
hans Byrde vige fra deres Skuldre! 26 Dette er det
Raad, som er besluttet over den hele Jord, og dette er
den Haand, som er udrakt over alle Folkefærd. 27 Thi
den Herre Zebaoth har besluttet det, og hvo vil gøre det
til intet? og hans Haand er udrakt, og hvo vil afvende
den? 28 I det Aar, der Kong Akas døde, skete denne
Profeti. 29 Glæd dig ikke, du ganske Filisterland! at
hans Stav, som slog dig, er sønderbrudt; thi af Slangens
Rod skal udgaa en Basilisk, og dens Frugt skal blive
en flyvende Drage. 30 Og de førstefødte af de ringe
skulle finde Næring og de fattige ligge tryggelig; men
jeg vil døde din Rod med Hunger, og man skal ihjelslaa
de overblevne af dig. 31 Hyl, Port! skrig, Stad! vær
mistrøstig, du ganske Filisterland! thi der skal komme
en Røg af Norden, og der er ingen Efternøler i hans
Skarer. 32 Og hvad skal man svare Folkets Bud? — At
Herren har grundfæstet Zion, og at de elendige af hans
Folk skulle have Tilflugt i den.

15 Profeti imod Moab. I den Nat, da Ar-Moab blev
forstyrret, gik det til Grunde; i den Nat, da Kir-
Moab blev forstyrret, gik det til Grunde. 2 Man gaar op
til Afgudshuset og til Dibon, til Højene for at græde;
paa Nebo og paa Medba hyler Moab, hvert Hoved der
er skaldet, hvert Skæg er afskaaret. 3 Paa Gaderne
derudi ombinde de sig med Sæk, paa Tagene og paa
Gaderne derudi hyle de alle sammen og flyde hen i
Graad. 4 Og Hesbon og Eleale raabe, deres Røst høres
indtil Jahaz; derfor skrige de bevæbnede i Moab, hvers
Sjæl er modfalden. 5 Mit Hjerte raaber over Moab, hvis
Flygtninge ty lige til Zoar, til Eglath-Selisia; thi man
gaar op ad Lukits Opgang med Graad, og paa Vejen til
Horonaim opløfter man et Fortvivlelsens Skrig. 6 Thi
Nimrims Vande blive til Ørk; thi Urterne ere hentørrede,
Græsset er borte, der er intet grønt. 7 Derfor bære
de Levningen af det, som de have forhvervet sig, og
hvad de have henlagt, over Pilebækken. 8 Thi Skriget
omspænder Moabs Landemærke, dets Hyl naar indtil
Eglajm, og dets Hyl til Beer-Elim. 9 Thi Dimons Vande
ere fulde af Blod, og jeg vil lade endnu mere komme
over Dimon; jeg vil sende en Løve over de undkomne
af Moab og over de overblevne i Landet.

16 Sender Landets Hersker Lam fra Sela gennem
Ørken til Zions Datters Bjerg. 2 Og det skal ske,
at ligesom en Fugl, udjaget af Reden, flagrer hid og did,
saa skulle Moabs Døtre komme til Arnons Færgesteder.
3 Giv Raad, hjælp til Ret, gør din Skygge som Natten
midt om Middagen, skjul de fordrevne, forraad ikke
den, som flyr! 4 Lad mine fordrevne faa Herberge hos
dig, Moab! vær dem et Skjul imod Ødelæggeren; thi
Undertrykkeren er borte, Ødelæggelsen faar Ende, og
de, som nedtraadte andre, skulle omkomme af Landet.
5 Og der skal beredes en Trone ved Miskundheden, og
en skal sidde derpaa i Sandheden, i Davids Paulun,
en, som skal dømme og spørge efter Ret og haste
efter Retfærdighed. 6 Vi have hørt om Moabs Hovmod,
han er saare hovmodig, ja, om hans Stolthed og hans
Hovmod og hans Grumhed, hans tomme Pral. 7 Derfor
skal Moab hyle over Moab, de skulle alle sammen hyle;
over Kir-Hareseths Grundvolde skulle I sukke, aldeles
modfaldne. 8 Thi Hesbons Marker ere henvisnede, paa
Vintræet i Sibma have Folkenes Herrer knust de ædle
Ranker, som naaede til Jaeser og forvildede sig ind
i Ørken; dens Kviste, som bredte sig ud, ere komne
over Havet. 9 Derfor vil jeg græde med Jaesers Graad
over det Vintræ i Sibma, jeg vil væde dig, Hesbon og
Eleale, med min Graad; thi over din Sommerfrugt og
over din Høst faldt Krigsskriget ind. 10 Og Glæde og
Fryd er veget bort fra den frugtbare Mark, og man
synger ikke i Vingaardene, raaber ej heller med Glæde;
Persetræderen træder ikke Druer i Perserne, Frydeskrig
har jeg ladet høre op. 11 Derfor bruser mit Inderste
over Moab som en Harpe, og mit Hjerte over Kir-
Heres. 12 Og det sker, naar Moab lader sig se og
er træt af at ofre paa Højen, da vil det komme til sin
Helligdom for at bede og skal ikke kunne. 13 Dette er
det Ord, som Herren har talt imod Moab den Gang; 14
men nu har Herren talt og sagt: Om tre Aar, som en
Daglønners Aar, da skal Moabs Herlighed med al den
store Mængde være ringeagtet, og der skal blive en
Levning tilbage, liden, ringe og afmægtig.

17 Profeti imod Damaskus. Se, Damaskus skal
ikke mere være en Stad, men den skal være
en sammenstyrtet Stenhob. **2** Aroers Stæder skulle
blive forladte; de skulle være for Hjorde, og disse
skulle ligge der, og ingen skal forfærde dem. **3** Og det
skal være forbi med Befæstningen for Efraim og med
Kongedømmet for Damaskus og for det overblevne af
Syrerne; de skulle være som Israels Børns Herlighed,
siger den Herre Zebaoth. **4** Og det skal ske paa den
Dag, da skal Jakobs Herlighed blive ringe, og hans
Køds Fedme skal blive mager. **5** Og det skal gaa, som
naar en Høstmand griber om det stagende Korn, og
hans Arm høster Aksene; og det skal gaa, som naar
een samler Aks i Refaims Dal. **6** Og der skal blive
en Efterslet tilovers derudi, som naar man ryster et
Olietræ: To eller tre Bær i den øverste Top, fire eller
fem paa de frugtbare Kviste, siger Herren, Israels Gud.
7 Paa den Dag skal Mennesket se hen til den, som har
skabt ham, og hans Øjne skulle se hen til den Hellige
i Israel. **8** Og han skal ikke se hen til Altrene, hans
Hænders Gerning, og ikke se til det, som hans Fingre
have gjort, hverken til Astartes eller Solens Billeder.
9 Paa den Dag skulle hans faste Stæder vorde som
de forladte Skove og Højder, som man havde forladt
for Israels Børns Skyld, og der skal blive en Ørk. **10**
Thi du har glemt din Frelses Gud og ikke ihukommet
din Styrkes Klippe; derfor planter du liflige Plantninger
og besætter din Vingaard med fremmede Ranker. **11**
Paa den Dag, du planter, gærder du derom, og om
Morgenen bringer du din Sæd til at grønnes; men
flygtet er Høsten paa Sygdommens og den ulægelige
Smertes Dag. **12** Ve, en Brusen af mange Folkeslag! de
bruse som Havets Brusen; og et Bulder af Folkefærd!
de buldre, som mægtige Vande buldre. **13** Folkene
buldre som store Vandes Bulder, men han truer dem,
saa de fly langt bort; og de bortjages som Avner paa
Bjergene for Vejret og som en Hvirvel for Hvirvelvind.
14 Ved Aftenstid — se, da er der Forskrækkelse! førend
Morgenen kommer, da ere de ikke mere; dette er deres
Del, som plyndre os, og deres Lod, som berøve os.

18 Ve det Land med de susende Vinger, paa hin
Side af Morlands Floder! **2** som sender Bud over
Havet og med Fartøj af Rør over Vandet: Gaar, I lette
Bud, til et Folk, som er velvokset og glatraget, til et
forfærdeligt Folk, som er længere borte end dette;
et Folk, kraftigt og nedtrædende, hvis Land Floder
gennemstrømme. **3** Alle I Indbyggere paa Jorderige, og
I, som bo paa Jorden, naar man opløfter Bannere paa
Bjergene, da ser til, og naar man blæser i Trompeten,
da hører efter! **4** Thi saa har Herren sagt til mig: Jeg vil
være stille og se til fra min Bolig, naar Heden lumrer
under Solskin, naar Skyen dugger i Høstens Hede.
5 Thi før Høsten, naar Blomstringen er til Ende, og
Blomsterne ere blevne til Druer, som modnes, da skal
man afskære Rankerne med Vingaardsknive, borttage
og afhugge Grenene. **6** De skulle overlades til Hobe
til Rovfuglene paa Bjergene og til Dyrene i Landet, at
Rovfugle skulle holde Sommer med dem, og alle Dyr
i Landet holde Vinter med dem. **7** Paa den Tid skal
der frembæres Skænk til den Herre Zebaoth fra det
velvoksne og glatragede Folk og fra det forfærdelige
Folk, som er længere borte end dette; et Folk, kraftigt
og nedtrædende, hvis Land Floder gennemstrømme,
hen til den Herre Zebaoths Navns Sted, lil Zions Bjerg.

19 Profeti imod Ægypten. Se, Herren farer paa en
let Sky og kommer til Ægypten, og Ægyptens
Afguder skulle bæve for hans Ansigt og Ægypternes
Hjerte blive modfaldent i deres Inderste. **2** Og jeg vil
væbne Ægypter imod Ægypter, og de skulle stride
hver imod sin Broder og hver imod sin Næste, Stad
imod Stad, Rige imod Rige. **3** Og Ægypternes Aand
i deres Indre skal udtømmes, og jeg vil tilintetgøre
deres Raad, saa de skulle adspørge hos Afguderne
og hos Troldkarlene og hos Spaakvinderne og hos
Tegnsudlæggerne. **4** Og jeg vil overantvorde Ægypterne
i en haard Herres Haand, og en streng Konge skal
herske over dem, siger Herren, den Herre Zebaoth.
5 Og Vandet skal svinde af Søen, og Floden skal
udtørres og blive tør. **6** Og Floderne skulle stinke,
de dybe Strømme skulle formindskes og blive tørre,
Rør og Tang skal visne hen. **7** Engene ved Nilen, ved
Bredden af Nilen, og al Sæd ved Nilen skal borttørres,
henvejres og ikke være mere til. **8** Og Fiskerne skulle
blive bedrøvede, og alle, som kaste Krog i Nilen,
skulle sørge, og de, som sætte Garn ud paa Vandet,
skulle vansmægte. **9** Og beskæmmes skulle de, som
arbejde i Hør, og de, som væve hvidt Tøj. **10** Og deres
Grundpiller skulle ligge knuste, alle de, som arbejde for
Løn, skulle være bedrøvede i Sjælen. **11** Fyrsterne i
Zoan ere kun Daarer, Faraos vise Raadgiveres Raad
er blevet ufornuftigt; hvorledes kunne I sige til Farao:
Jeg er de vises Søn, Fortids Kongers Søn? **12** Hvo
ere de dog, disse dine vise? Lad dem kundgøre dig,
og lad dem selv erkende, hvad den Herre Zebaoth
har raadslaget over Ægypten! **13** Fyrsterne i Zoan ere
blevne til Daarer, Fyrsterne i Nof ere bedragne, og
Stammernes Overhoveder have forvildet Ægypten. **14**
Herren har ladet komme en Forvirrings Aand iblandt
dem, og den har forvildet Ægypten i al dets Gerning,
ligesom en drukken er forvildet, naar han spyr. **15** Og
for Ægypten skal intet lykkes, som Hoved eller Hale,
Palmegren eller Siv skal faa gjort. **16** Paa denne Dag
skulle Ægypterne være som Kvinder og forfærdes og
frygte for den Herre Zebaoths opløftede Haand, hvilken

han skal opløfte over dem. 17 Og Judas Land skal
være Ægypterne til Forfærdelse; naar nogen minder
dem derom, skulle de frygte for den Herre Zebaoths
Raad, som han har raadslaget over dem. 18 Paa denne
Dag skal der være fem Stæder i Ægyptens Land, som
skulle tale med Kanaans Tungemaal og sværge til den
Herre Zebaoth; en af dem skal kaldes Ir-Haheres. 19
Paa denne Dag skal der være et Alter for Herren midt i
Ægyptens Land og en Mindestøtte for Herren ved dets
Grænse. 20 Og det skal være for den Herre Zebaoth til
et Tegn og til et Vidnesbyrd i Ægyptens Land, at naar
de raabe til Herren for deres Skyld, som fortrykke dem,
han da skal sende dem en Frelser og en mægtig og
udfri dem. 21 Og Herren skal kendes af Ægypten, og
Ægypterne skulle kende Herren paa den Dag, og de
skulle tjene ham med Slagtoffer og Madoffer og love
Herren Løfte og betale det. 22 Og Herren skal slaa
Ægypten, ja, slaa og læge; og de skulle vende om
til Herren, og han skal bønhøre dem og læge dem.
23 Paa denne Dag skal der være en banet Vej fra
Ægypten til Assyrien, og Assyrerne skulle komme til
Ægypten og Ægypterne til Assyrien, og Ægypterne
tillige med Assyrerne skulle tjene Herren. 24 Paa denne
Dag skal Israel være selv tredje med Ægypterne og
Assyrerne, en Velsignelse midt paa Jorden, 25 hvilke
den Herre Zebaoth har velsignet, sigende: Velsignet
være mit Folk, Ægypterne, og mine Hænders Gerning,
Assyrerne, og min Arv, Israel!

20 Idet Aar, da Tartan kom til Asdod, der Sargon,
Kongen af Assyrien, sendte ham, og han stred
imod Asdod og indtog den, 2 paa den Tid talte Herren
ved Esajas, Amoz's Søn, og sagde: Gak hen, og løs
Sørgedragten af dine Lænder, og drag din Sko af din
Fod; og han gjorde saa og gik nøgen og barfodet. 3 Da
sagde Herren: Ligesom min Tjener Esajas har gaaet
nøgen og barfodet i tre Aar, til et Tegn og Forbillede over
Ægypten og over Morland, 4 saaledes skal Kongen af
Assyrien bortføre Ægyptens fangne og Morianernes
landflygtige, unge og gamle, som nøgne og blottede
paa Bagdelen, Ægypterne til Blusel. 5 Og de skulle
forfærdes og beskæmmes over Morland, som de saa
op til, og over Ægypten, som var deres Stolthed. 6
Og den, som bor paa denne Strand, skal sige paa
den Dag: Se, saa er det gaaet den, som vi saa op til,
til hvem vi tyede om Hjælp for at fries fra Kongen af
Assyrien; og vi, hvorledes skulle vi undkomme?

21 Profeti imod Havets Ørk. Ligesom Hvirvelvinde
fare frem i Syden, saa kommer det fra Ørken,
fra det forfærdelige Land. 2 Mig er kundgjort et haardt
Syn: Røveren røver, og Ødelæggeren ødelægger; drag
op, Elam! træng paa Madaj! jeg har gjort, at hvert Suk
hører op. 3 Derfor ere mine Lænder fulde af Smerter,
Veer have betaget mig ligesom Veer den fødende; jeg
vrider mig, saa jeg ikke kan høre, jeg er forfærdet,
saa at jeg ikke kan se. 4 Mit Hjerte er forvildet, Gru
har forfærdet mig, Tusmørket, som var min Lyst, er
blevet mig til Rædsel. 5 Man dækker Bord, Vagten
vaager, man æder, man drikker; — „gører eder rede,
I Fyrster! salver Skjoldet!" 6 Thi saa sagde Herren
til mig: Gak, sæt en Vægter ud, lad ham kundgøre,
hvad han ser. 7 Og ser han Vogne, Ryttere parvis,
Vogne, dragne af Asener, Vogne, dragne af Kameler,
da skal han give Agt, nøje Agt. 8 Og han raabte som
en Løve: Herre! jeg staar stadig paa Vagt om Dagen,
jeg staar paa min Vare hver Nat. 9 Og se! da kom
der Vogne med Folk, Ryttere parvis; og han svarede
og sagde: Babel er falden, den er falden, og man har
kastet alle dens Gudebilleder knuste til Jorden! 10
Du, min tærskede, og du, som har været lagt paa min
Lo! det, jeg hørte af den Herre Zebaoth, Israels Gud,
kundgjorde jeg eder. 11 Profeti imod Duma. Der raaber
en til mig fra Seir: Vægter, hvordan skrider Natten?
Vægter, hvordan skrider Natten? 12 Vægteren siger:
Der kommer Morgen, men ogsaa Nat; ville I spørge,
saa spørger! kommer igen en anden Gang. 13 Profeti
imod Arabien. I skulle blive Natten over i Skoven i
Arabien, I rejsende Hobe af Dedaniter! 14 De komme
den tørstige i Møde med Vand; Indbyggerne i Themas
Land møde den flygtende med Brød. 15 Thi de flyede
for Sværd, for det dragne Sværd, for den spændte Bue
og for den svare Krig. 16 Thi saa sagde Herren til mig:
Endnu inden et Aar, som en Daglønners Aar, da skal al
Kedars Herlighed faa Ende. 17 Og Tallet af Buerne,
som blive tilbage for de vældige af Kedars Børn, skal
formindskes; thi Herren, Israels Gud, har talt det.

22 Profeti imod Synernes Dal. Hvad fattes dig dog, at
du med alle dine saaledes stiger op paa Tagene?
2 Du, som var fuld af Brusen, du støjende Stad, du
jublende By! dine ihjelslagne ere ikke ihjelslagne med
Sværd og ikke døde i Krigen. 3 Alle dine Fyrster ere
flygtede til Hobe, tiden Bue ere de fangne; alle; som
fandtes i dig, ere fangne, til Hobe, de maatte fly langt
bort. 4 Derfor siger jeg: Ser bort fra mig, jeg vil beskelig
græde; trænger ikke paa for at trøste mig over mit Folks
Datters Ødelæggelse. 5 Thi der er en Forstyrrelses
og Nedtrædelses og Forvirrings Dag fra Herren, den
Herre Zebaoth, i Synernes Dal, paa Hvilken Murene
blive nedbrudte, og man raaber imod Bjergene. 6 Og
Elam bar Kogger, fulgt af Vogne med Mænd paa og af
Ryttere, og Kir blottede Skjoldet. 7 Og det skete, at
dine udvalgte Dale bleve fulde af Vogne, og Ryttere
toge Stilling imod Porten. 8 Og han borttog Dækket fra
Juda; og du saa dig om paa den Dag efter Rustningen i
Skovhuset. 9 Og I saa Revnerne paa Davids Stad, at

de vare mange, og I samlede den nederste Dams Vand.
10 Og I talte Jerusalems-Huse og nedbrøde Huse for at
befæste Muren. 11 Og I gjorde en Grav imellem de
tvende Mure for Vandet af den gamle Dam; men I saa
ikke hen til ham, som havde beskikket det, til ham, som
havde besluttet det for lang Tid siden, saa I ikke. 12
Og Herren, den Herre Zebaoth, opfordrede paa den
Dag til Graad og Sorg og til at gøre Hovedet skaldet
og til at ombinde sig med Sæk. 13 Men se, der er
Fryd og Glæde, man ihjelslaar Øksne og slagter Faar,
æder Kød og drikker Vin: „Lader os æde og drikke;
thi vi skulle dø i Morgen!" 14 Men den Herre Zebaoth
har saaledes aabenbaret sig for mine Øren: Denne
Misgerning skal ikke udsones for eder, inden I dø! siger
Herren, den Herre Zebaoth. 15 Saa sagde Herren, den
Herre Zebaoth: Gak, kom ind til denne Rentemester,
til Sebna, som er Hofmester, og sig til ham: 16 Hvad
har du her? og hvem har du her, at du har hugget
dig her en Grav? som den, der lader hugge sin Grav
i det høje, som den, der lader sig en Bolig udhule i
Klippen! 17 Se, Herren skal bortkaste dig med et Kast,
du Mand! og skjule dig aldeles. 18 Han skal sno dig
sammen i en Snoning, som en Bold, hen til et vidt og
bredt Land; der skal du dø, og der skulle dine herlige
Vogne komme hen, du, som er en Skændsel for din
Herres Hus! 19 Og jeg vil støde dig ned fra dit Stade,
og han skal nedkaste dig fra din Plads, 20 Og det
skal ske paa den Dag, da vil jeg kalde ad min Tjener
Eliakim, Hilkias Søn. 21 Og jeg vil iføre ham din Kjortel
og styrke ham med dit Bælte og give dit Herredømme i
hans Haand; og han skal være en Fader for dem, som
bo i Jerusalem, og for Judas Hus. 22 Og jeg vil lægge
Nøglen til Davids Hus paa hans Skuldre, og han skal
oplade, og ingen skal tillukke, og han skal tillukke, og
ingen skal oplade. 23 Og jeg vil fæste ham som en
Nagle paa et fast Sted, og han skal være et Ærens
Sæde for sin Faders Hus. 24 Og de skulle hænge
paa ham al hans Faders Hus's Herlighed, de ædle og
de vilde Skud, alle Smaakar, baade Bægere og alle
Flasker. 25 Paa den Dag, siger den Herre Zebaoth, skal
Naglen borttages, den, som var fæstet paa et fast Sted,
og den skal afhugges og falde, og den Byrde, som
hang derpaa, skal ødelægges; thi Herren har talt det.

23 Profeti imod Tyrus. Hyler, I Tharsis's Skibe! thi
den er ødelagt, saa der ikke er et Hus, og saa at
ingen kommer derind; fra Kithims Land kundgøres dette
for dem. 2 Tier, I Indbyggere paa Øen, som Zidons
Købmænd, der fore over Havet, fyldte! 3 Over de store
Vande blev Sæden ved Sikor, Høsten ved Strømmen,
dens Indkomst; og den var Hedningernes Stapelstad. 4
Skam dig, Zidon! thi Havet, Befæstningen ved Havet,
siger: Jeg har ikke været i Fødselsnød og har ikke født
og ikke opdraget unge Karle og ikke opfødt Jomfruer. 5
Saa si art Rygtet naar Ægypten, skulle de blive bange
ved Rygtet om Tyrus. 6 Farer over til Tharsis, hyler, I
Indbyggere paa Øen! 7 Er dette eders jublende Stad,
den, hvis Udspring er fra Oldtid, den, hvis Fødder føre
den ud, langt bort til at være fremmed? 8 Hvo har
besluttet dette over Tyrus, den, som uddelte Kroner,
den, hvis Købmænd vare Fyrster, den, hvis Kræmmere
vare de herligste paa Jorden? 9 Den Herre Zebaoth har
besluttet det for at nedslaa al denne dejlige Herlighed,
for at gøre de herlige paa Jorden ringe. 10 Far igennem
dit Land som Strømmen, du Tharsis's Datter! der er
intet Bælte ydermere. 11 Han udrakte sin Haand over
Havet, han bragte Rigerne til at bæve; Herren bød om
Kanaan at ødelægge dens Befæstninger. 12 Og han
sagde: Du skal ikke blive ved at fryde dig ydermere, du
voldtagne Jomfru, Zidons Datter! gør dig rede, drag
hen over til Kithim; men end ikke der skal du have
Hvile. 13 Se, Kaldæernes Land — der er Folket, som
ikke længe har været til, Assur har grundlagt det for
Ørkenens Børn — de have oprejst Vagttaarne, nedbrudt
dens Paladser, gjort den til en Stenhob. 14 Hyler, I
Tharsis's Skibe! thi eders Befæstning er forstyrret. 15
Og det skal ske paa den Dag, da skal Tyrus blive glemt
halvfjerdsindstyve Aar, som ere en Konges Dage; men
naar halvfjerdsindstyve Aar ere til Ende, skal det gaa
Tyrus efter Skøgevisen: 16 „Tag Harpe, gak omkring
i Staden, du glemte Skøge! leg smukt paa Strenge,
syng meget, paa det du maa ihukommes!" 17 Og det
skal ske, efter at halvfjerdsindstyve Aar ere til Ende, da
skal Herren besøge Tyrus, og den skal komme til sin
Fortjeneste igen og bole med alle Riger paa Jorden,
paa Jordens Kreds. 18 Men dens Købmandsskab
og dens Fortjeneste skal være Herren helliget, det
skal ikke samles til Liggendefæ, ej heller henlægges;
thi de, som bo for Herrens Ansigt, skulle have dens
Købmandsskab, at de maa æde og blive mætte og
kunne klæde sig herligt.

24 Se, Herren udtømmer Landet og gør det øde, og
han forvender dets Skikkelse og adspreder dets
Indbyggere. 2 Og det skal gaa Præsten som Folket,
Herren som Tjeneren, Fruen som Tjenestepigen; den,
der sælger, som den, der køber; den, der laaner, som
den, der udlaaner; den, som modtager paa Aager, som
den, der sætter ud paa Aager. 3 Landet skal blive helt
udtømt og helt udplyndret; thi Herren har talt dette
Ord. 4 Landet sørger, det forsmægter, Jorderige er
afmægtigt, det forsmægter; de høje iblandt Folket i
Landet ere blevne afmægtige. 5 Thi Landet er besmittet
for dets Indbyggeres Skyld; thi de have overtraadt Love,
forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til intet. 6 Derfor
fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri, maa

bøde; derfor hensvinde de, som bo i Landet, og der
blive faa Mennesker tilovers 7 Mosten sørger, Vintræet
vansmægter, alle de, som vare glade af Hjertet, sukke.
8 Trommernes Glædeslyd er ophørt, de glades Bulder
har ladet af, Harpes Glædesklang er ophørt. 9 De
drikke ikke Vin med Sang; den stærke Drik er besk for
dem, som drikke den. 10 Den øde Stad er nedbrudt;
hvert Hus er tillukket, at ingen gaar ind. 11 Man jamrer
paa Gaderne for Vinen; al Glæde er formørket, Landets
Fryd er dragen bort. 12 Det, som er bleven tilovers i
Staden, er kun Ødelæggelse, og Porten sønderslaas
med Bulder. 13 Thi saa skal det gaa midt i Landet, midt
iblandt Folkene, som naar man har rystet et Olietræ, og
som med Efterhøsten, naar Vinhøsten er endt. 14 De
skulle opløfte deres Røst, de skulle synge med Fryd, de
skulle raabe højere end; Havet for Herrens Herligheds
Skyld. 15 Derfor ærer; nu Herren, I, som bo i Østen!
Herren Israels Guds Navn paa Øerne i Havet. 16 Vi
høre Lovsange fra Jordens yderste Ende: „Herlighed
for den retfærdige!" men jeg maa sige: Jeg ulykkelige,
jeg ulykkelige, ve mig! Røvere røve, ja Røvere røve
Rov. 17 Forfærdelse og Grav og Snare over dig, du
Landets Indbygger! 18 Og det skal ske, om nogen flyr
for Forfærdelsens Røst, skal han falde i Graven, og
den, som kommer op af Graven, skal fanges i Snaren;
thi Sluserne af det høje have opladt sig, og Jordens
Grundvold bæver. 19 Jorden sønderslaas aldeles,
Jorden sønderrives aldeles, Jorden bevæges did og
did. 20 Jorden raver som den drukne og svajer som
Hængekøjen; dens Overtrædelse er svar over den,
og den falder og staar ikke op ydermere. 21 Og det
skal ske paa den Dag, at Herren skal hjemsøge de
højes Hær i det høje og Jordens Konger paa Jorden.
22 Og de skulle samles til Hobe, som Fanger samles
til en Hule og blive indelukkede i Fængsel; og efter
mange Dage blive de hjemsøgte. 23 Og Maanen skal
beskæmmes og Sølen skamme sig; thi den Herre
Zebaoth skal regere paa Zions Bjerg og i Jerusalem,
og for hans Ældstes Ansigt; er der Herlighed.

25 Herre! du er min Gud, jeg vil ophøje dig, jeg
vil bekende dit Navn; thi du gjorde Under; de
Raad, som ere fattede længe tilforn, ere Trofasthed og
Sandhed. 2 Thi du gjorde af Staden en Stenhob, af den
faste Stad en Grushob, de fremmedes Paladser ere ikke
længer en Stad; den skal ikke bygges evindelig. 3 Derfor
skal et mægtigt Folk ære dig; grumme Hedningers
Stæder skulle frygte dig. 4 Thi du var den ringes
Styrke, den fattiges Styrke, da han var i Angest, en
Tilflugt imod Regnskyl, en Skygge imod Heden; thi de
grummes Fnysen er som Regnskyl imod en Væg. 5
Som Heden i det tørre Land, saa nedtrykker du de
fremmedes Bulder; som Heden ved Skyggen af en
Sky, saa dæmpes de grummes Sang. 6 Og den Herre
Zebaoth skal gøre for alle Folkeslag et fedt Gæstebud
paa dette Bjerg, et Gæstebud med gammel Vin, med
fed Marv, med gammel, klaret Vin. 7 Og paa dette Bjerg
skal han borttage Sløret, med hvilket alle Folkeslag
ere tilslørede, og Dækket, hvormed alle Hedninger ere
bedækkede. 8 Han skal opsluge Døden for evig, og
den Herre, Herre skal afviske Graaden af alle Ansigter
og borttage sit Folks Forsmædelse af al Jorden; thi
Herren har talt det. 9 Og man skal sige paa den Dag:
Se, dette er vor Gud, vi have haabet paa ham, og han
skal frelse os; dette er Herren, vi have haabet paa
ham, vi ville fryde og glæde os ved hans Frelse. 10
Thi Herrens Haand skal hvile over dette Bjerg; men
Moab skal nedtrædes, som man nedtræder Halm i
Møddingpølen. 11 Og det skal brede sine Hænder ud
deri, ligesom den, der svømmer, udbreder dem for at
svømme; og han skal nedtrykke dets Hovmod tillige
med dets Hænders Ranker. 12 Og dine høje Mures
Befæstning skal han styrte, nedkaste, slaa til Jorden
indtil Støvet.

26 Paa den Dag skal denne Sang synges i Judas
Land: Vi have en stærk Stad, Frelse sætter han
til Mure og Værn. 2 Oplader Portene, at der maa
indgaa et retfærdigt Folk, som bevarer Troskab. 3 Den
Fortrøstning staar fast: Du bevarer Fred, Fred; thi paa
dig forlader man sig. 4 Forlader eder paa Herren stedse
og altid; thi den Herre, Herre er en evig Klippe. 5 Thi
han nedbøjer dem, som bo i det høje, den ophøjede
Stad; han skal fornedre den, han skal fornedre den til
Jorden, han skal slaa den ned indtil Støvet. 6 Foden
skal nedtræde den, den elendiges Fødder, de ringes
Fodtrin. 7 Den retfærdiges Sti er jævn; du jævner den
retfærdiges Vej. 8 Ja, paa dine Dommes Sti, Herre!
have vi forventet dig; til dit Navn og til din Ihukommelse
er vor Sjæls Længsel. 9 Med min Sjæl længes jeg
efter dig om Natten; med min Aand i mit Indre vil jeg
søge dig aarle; thi naar dine Domme komme ned til
Jorden, da lære Jorderiges Indbyggere Retfærdighed.
10 Bliver den ugudelige benaadet, da lærer han ikke
Retfærdighed; han gør Uret i Rettens Land og ser
ikke Herrens Højhed. 11 Herre! din Haand er høj, dog
skue de det ikke; de skulle skue din Nidkærhed for dit
Folk og beskæmmes; ja, Ilden skal fortære dem, som
ere dine Fjender. 12 Herre! du skal skaffe os Fred;
thi endog alle vore Gerninger har du gjort for os. 13
Herre, vor Gud! der have andre Herskere hersket over
os foruden dig; ved dig alene prise vi dit Navn. 14
De døde leve ikke op igen, Dødningerne opstaa ikke;
derfor har du hjemsøgt og ødelagt dem og udslettet al
deres Ihukommelse. 15 Du formerede Folket, Herre!
du formerede Folket, du er bleven herliggjort; du har

flyttet alle Landets Grænser langt bort. 16 Herre! i
Angesten søgte de dig, de udøste deres stille Bøn,
der du tugtede dem. 17 Ligesom den frugtsommelige,
naar hun er nær ved at føde, bliver bange og raaber
i sine Veer, saa gik det os, Herre! for dit Ansigt. 18
Vi gik frugtsommelige med noget, vare bange, men
da vi fødte, blev det til Vind; vi skaffede Landet ikke
nogen Frelse, og Jorderiges Indbyggere kom ej til Live.
19 Dine døde skulle leve, mine afdøde skulle opstaa;
vaagner op, og synger med Fryd, I som bo i Støv!
thi din Dug er Dug over grønne Urter, og Jorden skal
give Dødningerne tilbage. 20 Gak, mit Folk! gak ind i
dine inderste Kamre, og luk dine Døre efter dig; skjul
dig et lidet Øjeblik, indtil Vreden gaar over. 21 Thi se,
Herren gaar ud fra sit Sted for at hjemsøge Jordens
Indbyggeres Misgerning; og Jorden skal aabenbare det
udgydte Blod og ikke længere skjule sine ihjelslagne.

27 Paa den Dag skal Herren med sit haarde og
store og stærke Sværd hjemsøge Leviathan, den
flygtende Slange, og Leviathan, den bugtede Slange,
og han skal ihjelslaa. Uhyret, som er i Havet. 2 Paa den
Dag synger om en lystelig Vingaard: 3 Jeg, Herren,
er dens Vogter, hvert Øjeblik vander jeg den; for at
ingen skal hjemsøge den, vil jeg Dag og Nat vogte
den. 4 Jeg har ikke Vrede; men lad Torne og Tidsler
komme imod mig med Krig, da vil jeg falde ind paa
dem og opbrænde dem til Hobe, 5 hvis man ikke vil
tage sin Tilflugt til mig, slutte Fred med mig, slutte
Fred med mig. 6 I de kommende Dage skal Jakob
slaa Rødder, Israel skal blomstre og faa Knopper; og
de skulle fylde Jorderige med Frugt. 7 Mon han har
slaget det, som han har slaget dets Drabsmænd? eller
mon det være ihjelslaget, som de ere ihjelslagne, der
ihjelslog det? 8 Med Maade, med Udstødelse trættede
du imod det; han bortrev det ved sit haarde Vejr, den
Dag det var Østenstorm. 9 Derfor bliver herved Jakobs
Ondskab udsonet, og Frugten af, at han borttager
dets Synd, er alt dette: At han gør alle Alterets Stene
som adspredte Kalkstene; Astartebilleder og Solbilleder
skulle ikke rejse sig mere. 10 Thi den faste Stad ligger
øde, en Bolig forkastet og forladt som Ørken; der skulle
Kalve gaa i Græs, og der skulle de ligge og fortære
dens Kviste. 11 Naar dens Grene tørres, da skulle
de sønderbrydes, Kvinder skulle komme og gøre Ild
dermed; thi det er ikke et forstandigt Folk, derfor skal
han, som skabte det, ikke forbarme sig over det, og
han, som dannede det, skal ikke være det naadig. 12
Og det skal ske paa den Dag, at Herren skal afryste
Frugter fra Flodens Strøm indtil Ægyptens Bæk; og
I skulle opsankes, en for en, I Israels Børn! 13 Og
det skal ske, paa den Dag skal man blæse i en stor
Basun, saa skulle de fortabte i Assyriens Land og de
bortdrevne i Ægyptens Land komme og tilbede Herren
paa det hellige Bjerg i Jerusalem.

28 Ve de druknes stolte Krone i Efraim og deres
dejlige Prydelses falmede Blomst, som staar
oven over den fede Dal, der hvor de rave af Vin! 2
Se, Herren har en stærk og mægtig, der er som et
Regnskyl med Hagel, som en ødelæggende Storm;
som et Skyl af mægtige Vande, der strømme over, skal
han slaa ned til Jorden med Magt. 3 Med Fødder skal
den trædes ned, de druknes stolte Krone i Efraim. 4
Og deres dejlige Prydelses falmede Blomst, som er
oven over den fede Dal, skal blive som en Figen, der
er tidligt moden før Sommeren, hvilken en faar at se
og opsluger, saa snart han faar den i sin Haand. 5
Paa den Dag skal den Herre Zebaoth være til en dejlig
Krone og en herlig Krans for sit Folks overblevne 6
og til Rettens Aand for den, som sidder i Retten, og
til Styrke for dem, som drive Krigen tilbage til Porten.
7 Men ogsaa disse rave af Vin og ere forvildede af
stærk Drik; Præst og Profet rave af stærk Drik, de ere
overvældede af Vin, forvildede af stærk Drik, de fare
vild under Synet, de vakle under Dommen. 8 Thi alle
Borde ere fulde af væmmeligt Spy; der er ikke en ren
Plet. 9 Hvem skal han lære Kundskab? og hvem skal
han bringe til at forstaa det, som høres? er det dem,
som ere afvante fra Mælk, dem, som ere tagne fra
Bryst? 10 Thi der er Bud paa Bud, Bud paa Bud, Regel
paa Regel, Regel paa Regel, lidet her, lidet der. 11 Men
ved Folk med stammende Læber og med fremmed
Tungemaal skal han tale til dette Folk, 12 til hvilket
han sagde: Her er Rolighed, lader den trætte hvile,
her er Vederkvægelse, men de vilde ikke høre. 13 Saa
skal Herrens Ord da vorde dem Bud paa Bud, Bud
paa Bud, Regel paa Regel, Regel paa Regel, lidet her,
lidet der; paa det de skulle gaa bort og falde baglæns
og sønderbrydes og besnæres og fanges. 14 Derfor
hører Herrens Ord, I Bespottere! der herske over dette
Folk, som er i Jerusalem. 15 Fordi I sagde: Vi have
gjort en Pagt med Døden og gjort et Forbund med
Dødsriget; naar den svungne Svøbe farer forbi, da skal
den ikke komme til os; thi vi have sat Løgn til vor Tilflugt
og Falskhed til vort Skjul. **(Sheol h7585)** 16 Derfor, saa
sagde den Herre, Herre: Se, jeg lægger til Grundvold i
Zion en Sten, en prøvet Sten, en kostelig Hjørnesten,
fast grundlagt; hvo, som tror, haster ikke. 17 Og jeg vil
sætte Ret til Maalesnor og Retfærdighed til Vægt, og
Hagel skal bortdrive den falske Tilflugt, og Vandene
overskylle Skjulet. 18 Og eders Pagt med Døden skal
blive til intet, og eders Forbund med Dødsriget skal
ikke bestaa; naar den svungne Svøbe farer forbi, da
skal den slaa eder ned. **(Sheol h7585)** 19 Saa ofte den
farer forbi, skal den rive eder bort; thi den skal fare

forbi hver Morgen, om Dagen og om Natten; og det
skal allerede være en Skræk at høre Rygtet. 20 Thi
Sengen er for kort, saa at man ikke kan strække; sig
ud, og Dækket er: fer smalt, naar man vil (Jække sig
dermed. 21 Thi Herren skal gøre sig rede som ved
Perazims Bjerg, han skal fortørnes som i Gibeons Dal,
til at gøre sin Gerning — paafaldende er hans Gerning!
og fuldkomme sit Værk — uhørt er hans Værk! 22
Og nu, spotter ikke, at eders Baand ikke skulle blive
haardere; thi jeg har hørt om Ødelæggelse og om en
fast Beskikkelse fra Herren, den Herre Zebaoth, over
al Jorden, 23 Vender Ørene hid og hører min Røst,
mærker og hører min Tale! 24 Mon Plovmanden pløjer
til alle Tider for at saa, fælder og harver sin Jord? 25 Er
det ej saa, at naar han har jævnet dens Overflade, da
udspreder han Dild og strør Kommen og saar Hvede
i Rader og Byg paa det afmærkede Sted og Spelt i
Kanten deraf? 26 Thi Gud underviser ham om den rette
Maade, hans Gud lærer ham den. 27 Thi Dild tærskes
ikke med Tærskevogn, og Vognhjul gaa ikke hen over
Kommen; men Dild afslaas med Stav og Kommen med
Kæp. 28 Brødkorn stødes smaat; thi man tærsker det
ej evindelig; og driver man sine Vognhjul og sine Heste
derover, knuser man det ikke. 29 Ogsaa dette udgaar
fra den Herre Zebaoth, han er underlig i Raad og stor i
Visdom.

29 Ve Ariel, Ariel! du Stad, i hvilken David slog Lejr;
lægger Aar til Aar, lader Højtid følge paa Højtid!
2 Da vil jeg trænge Ariel; og der skal være Drøvelse og
Bedrøvelse, dog skal den være mig som Ariel. 3 Thi
jeg vil slaa Lejr rundt omkring dig, jeg vil belejre dig
med Bolværk og opkaste Volde imod dig. 4 Da skal
du blive fornedret, du skal tale fra Jorden af, og din
Tale skal mumle fra Støvet af, og din Røst skal være
ligesom Genfærdets af Jorden, og din Tale skal hviske
fra Støvet af. 5 Og dine Fjenders Mangfoldighed skal
vorde som fint Støv og Voldsmændenes Mangfoldighed
som Avner, der henfare, og det skal ske hastelig i et
Øjeblik. 6 Den skal hjemsøges fra den Herre Zebaoth
med Torden og med Jordskælv og vældig Drøn, med
Hvirvelvind og Storm og fortærende Ildslue. 7 Og med
alle Hedningernes Mangfoldighed, som stride imod
Ariel, skal det gaa som med en Drøm, et Nattesyn, ja,
med alle dem, som stride imod den og dens Befæstning,
og med dem, som trænge den. 8 Og det skal gaa,
som naar den hungrige drømmer og synes, at han
æder, men haar han opvaagner, da er hans Sjæl tom;
og ligesom naar den tørstige drømmer og synes, at
han drikker, men naar han opvaagner, er han mat
og hans Sjæl tørstig, saaledes skaldet gaa med alle
Hedningernes Mangfoldighed, som strider imod Zions
Bjerg. 9 Dvæler kun og forundrer eder; forblindes kun
og vorder blinde! de ere drukne, men ikke af Vin; de
rave, men ikke af stærk Drik. 10 Thi Herren har udøst
over eder en dyb Søvns Aand og tillukket eders Øjne,
han har lagt Dække over Profeterne og eders Øverster,
Seerne, 11 saa at Synet af det hele skal være eder som
en forseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som
forstaar sig paa Skrift, og siger: Kære, læs dette; men
han maa sige: Jeg kan ikke, thi den er forseglet; 12 eller
Bogen gives en, som ikke forstaar sig paa Skrift, og der
siges: Kære, læs dette; men han maa sige: Jeg forstaar
mig ikke paa Skrift. 13 Thi Herren sagde: Efterdi dette
Folk holder sig nær til mig, og de ære mig med deres
Mund, med deres Læber, men deres Hjerte er langt fra
mig, og deres Frygt for mig er Menneskens Bud, som
de have lært: 14 Se, derfor vil jeg blive ved at handle
underligt med dette Folk, underligt, ja vidunderligt; thi
deres vises Visdom skal forgaa, og deres forstandiges
Forstand skal skjule sig. 15 Ve dem, som sænke sig
dybt ned fra Herren for at skjule deres Anslag, og hvis
Gerninger ere i Mørket, og som sige: Hvo ser os, og
hvo kender os? 16 O, I forvendte! mon Pottemageren
skal agtes som Ler? mon Værket kan sige om den, som
gjorde det: Han har ikke gjort mig? eller kan det, som er
dannet, sige om den, som dannede det: Han forstod det
ikke? 17 Er der ikke endnu en saare liden Tid, saa skal
Libanon blive til en frugtbar Mark, og en frugtbar Mark
skal agtes som en Skov? 18 Og paa den Dag skulle
de døve høre Bogens Ord, og de blindes Øjne se ud
fra Dunkelhed og Mørke. 19 Og de sagtmodige skulle
ydermere faa Glæde i Herren, og de fattige iblandt
Menneskene fryde sig i Israels Hellige. 20 Thi det er
ude med Voldsmanden, og med Spotteren har det faaet
Ende, og alle de ere udryddede, som vare aarvaagne til
at gøre Uret, 21 de, som gøre et Menneske til Synder
for et Ords Skyld og stille Snarer for den, som dømmer
paa Tinge, og ved Løgn bøje Retten for den retfærdige.
22 Derfor saa sagde Herren, som genløste Abraham, til
Jakobs Hus: Jakob skalt nu ikke mere beskæmmes, og
hans Ansigt skal nu ikke mere blegne. 23 Thi idet han
ser sine Børn, mine Hænders Gerning, midt iblandt
sig, da skulle de hellige mit Navn, og de skulle hellige
Jakobs hellige og forfærdes for Israels Gud. 24 Og de,
som vare forvildede i Aanden, skulle faa Forstand, og
de, som knurrede, skulle tage imod Lærdom.

30 Ve de genstridige Børn, siger Herren, de, som
holde Raad, der ikke ere af mig, og slutte Pagt,
men ikke efter min Aand, og som lægge Synd til Synd!
2 de, som gaa hen for at drage ned til Ægypten uden
at adspørge min Mund for at styrke sig ved Faraos
Magt og at søge Ly under Ægyptens Skygge. 3 Thi
Faraos Magt skal blive eder til Beskæmmelse og det
Ly under Ægyptens Skygge til Skam. 4 Thi deres

Fyrster have været i Zoan, og deres Bud ere komne til
Hanes. 5 Alle blive de til Skamme ved et Folk, som ikke
gavner dem, ikke er til Hjælp eller til Gavn, men kun til
Beskæmmelse og til Skændsel. 6 Profeti imod de Dyr,
der drage imod Syd. Gennem Nøds og Trængsels Land,
hvor der er Løvinder og Løver, Slanger og flyvende
Drager, føre de deres Gods paa Folernes Ryg og deres
Liggendefæ paa Kamelernes Pukkel ned til et Folk,
som ikke kan gavne dem. 7 Thi Ægypterne — deres
Hjælp er Forfængelighed og Tant; derfor kalder jeg
det: „En Rahab, som sidder stille". 8 Kom nu, skriv
det paa en Tavle for dem, og prent det i en Bog, at
det kan staa til den kommende Dag, altid, indtil evig
Tid. 9 Thi det er et genstridigt Folk, løgnagtige Børn,
Børn, som ikke ville høre Herrens Lov, 10 som sige til
Seerne: I maa ikke have Syner; og til Skuerne: I maa
ikke skue os de Ting, som ere rette; siger os smigrende
Ord, skuer bedragelige Ting; 11 viger bort fra Vejen,
bøjer af fra Stien; lader os have Ro for den Hellige i
Israel! 12 Derfor, saa siger Israels Hellige: Efterdi I
forkaste dette Ord og forlade eder paa Vold og Krogvej
og støtte eder derved: 13 Derfor skal denne Misgerning
blive eder som en Revne, der truer med Fald, og som
giver sig ud i en høj Mur, hvis Brud kommer hastigt,
i et Øjeblik. 14 Ja, han skal sønderbryde den, som
naar man sønderbryder en Pottemagers Krukke, han
skal sønderslaa uden Skaansel, og der skal ikke findes
iblandt det sønderslagne deraf et Skaar til at tage Ild
med af Arnestedet eller til at øse Vand med af en
Brønd. 15 Thi saa sagde den Herre, Herre, den Hellige
i Israel: Ved Omvendelse og Stilhed skulle I frelses, i
Rolighed og i Tillid skal eders Styrke være; men I vilde
ikke. 16 Men I sagde: Nej, thi vi ville fly til Hest, derfor
skulle I fly; og vi ville ride paa lette Heste, derfor skulle
eders Forfølgere ogsaa vorde lette. 17 Et Tusinde skal
fly for eens Skælden; for fem, som skælde, skulle I
fly, indtil I blive tilovers som en Stang oven paa et
Bjerg og som et Banner paa en Høj. 18 Og derfor bier
Herren, indtil han kan benaade eder, og derfor holder
han sig i det høje, indtil han kan forbarme sig over
eder; thi Herren er Dommens Gud, salige ere alle,
som bie efter ham. 19 Thi du Folk i Zion, du som bor
i Jerusalem! du skal ikke græde; han skal benaade
dig paa dit Raabs Røst, han skal svare dig, naar han
hører den. 20 Og Herren skal give eder Angest til Brød
og Trængsel til Vand, og ingen af dine Lærere skal
ydermere drage sig tilbage; men dine Øjne skulle se
dine Lærere. 21 Og dine Øren skulle høre bag dig et
Ord, der siger: „Dette er Vejen, gaar paa den!" naar I
afvige til højre eller venstre Side. 22 Og I skulle holde
det Sølv for urent, som dine udskaarne Billeder ere
beslagne med, og dit støbte Billedes Guldovertræk;
du skal bortkaste dem som noget urent; du skal sige
til dem: „Herud!" 23 Da skal han give Regn til din
Sæd, hvormed du besaar Jorden, og Brød af Jordens
Grøde, og dette skal være fedt og saftigt; dit Kvæg
skal den Dag græsse paa en vidtstrakt Eng. 24 Ogsaa
Øksnene og Folerne, som bearbejde Jorden, skulle
æde saltet Foder, som er kastet med Skuffe og med
Kasteskovl. 25 Og paa hvert højt Bjerg og paa hver
ophøjet Høj skal der være Bække, Strømme af Vand
paa det store Slags Dag, naar Taarne falde. 26 Og
Maanens Lys skal være som Solens Lys, og Solens Lys
skal være syv Fold som de syv Dages Lys, paa den
Dag, da Herren forbinder sit Folks Brøst og læger dets
Vunders Saar. 27 Se, Herrens Navn kommer langvejs
fra, hans Vrede brænder, og mægtigt hæver den sig;
hans Læber ere fulde af Fortørnelse, og hans Tunge er
som en fortærende Ild. 28 Og hans Aande er som en
Bæk, der løber over, som naar indtil Halsen, til at fælde
Hedningerne i Fordærvelsens Sold, og et Bidsel, der
fører vild, lægges i Folkenes Kæber. 29 Men hos eder
skal være Sang, som paa en Nat, naar man helliger en
Højtid; og der skal være Hjertens Glæde, som naar
man gaar med Piber for at komme til Herrens Bjerg,
til Israels Klippe. 30 Og sin majestætiske Røst skal
Herren lade høre, og sin sænkede Arm skal han lade
se i sin Vredes Harme og med fortærende Ildslue, med
Skybrud og Vandskyl og Hagelstene. 31 Thi for Herrens
Røst forfærdes Assur, som slaar med Staven. 32 Og
det skal ske, saa ofte det beskikkede Ris, som Herren
lader falde paa dem, svinges, saa høres Trommer og
Harper; thi i omtumlende Krige skal han stride imod
dem. 33 Thi et Brandsted er alt beredt, det er og
beredt til Kongen, dybt og vidt; dets Baal har Ild og
Ved i Mangfoldighed, Herrens Aande, der er som en
Svovlstrøm, antænder det.

31 Ve dem, som fare ned til Ægypten om Hjælp og
forlade sig paa Heste og sætte Tillid til Vogne,
fordi disse ere mange, og til Ryttere, fordi disse ere
saare stærke, men se ikke hen til den Hellige i Israel
og søge ikke Herren! 2 Men ogsaa han er viis og lader
Ulykke komme og tager ikke sine Ord tilbage, men han
rejser sig imod de ondes Hus og imod deres Hjælpere,
som gøre Uret. 3 Thi Ægypterne ere Mennesker og
ikke Gud, og deres Heste ere Kød og ikke Aand; og
Herren skal udstrække sin Haand, at Hjælperen skal
støde sig, og den, som bliver hjulpen, skal falde, at
de alle skulle omkomme til Hobe. 4 Thi saa sagde
Herren til mig: Ligesom en Løve og en ung Løve brøler
over sit Rov, og som den, skønt mangfoldige Hyrder
kaldes imod den, ikke forskrækkes for deres Skrig og
ikke bliver bange for deres Støj: Saa skal den Herre
Zebaoth nedfare at stride paa Zions Bjerg og paa
dens Høj. 5 Som flyvende Fugle, saa skal den Herre

Zebaoth beskærme Jerusalem; han skal beskærme
og frelse, han skal gaa forbi og redde. 6 Vender om
til ham, som Israels Børn ere dybt affaldne fra! 7 Thi
paa den Dag skal enhver forkaste sine Sølvafguder og
sine Guldafguder, hvilke eders Hænder gjorde eder til
Synd. 8 Og Assur skal ikke falde ved Mands Sværd,
men et Sværd, som ikke er et Menneskes, skal fortære
ham; og han skal fly for Sværdet, og hans unge Karle
skulle gøres til Trælle; 9 Og sin Klippe skal han gaa
forbi af Frygt, og hans Fyrster skulle forskrækkes for
Banneret, siger Herren, som har sin Ild i Zion og sin
Ovn i Jerusalem.

32 Se, med Retfærdighed skal en Konge regere,
og efter Ret skulle Fyrsterne styre. 2 Og enhver
af dem skal være som Skjul imod Vejr og Ly imod
Vandskyl, som Vandbække paa et tørt Sted og som en
svar Klippes Skygge i et vansmægtende Land. 3 Og
de seendes Øjne skulle ikke være blændede, og de
hørendes Øren skulle give Agt. 4 Og de ubesindiges
Hjerte skal forstaa Kundskab; og de stammendes
Tunge skal haste til at tale forstaaelige Ord. 5 En
Daare skal ikke ydermere kaldes ædel og en karrig ej
kaldes rig. 6 Thi en Daare taler Daarlighed, og hans
Hjerte gør Uret for at øve Ugudelighed og for at tale
Usandhed imod Herren, for at lade en hungrig Sjæl
forblive tom og lade en tørstig fattes Drik. 7 Og den
karrige bruger slette Midler; han optænker List for at
berede de elendige Fordærvelse med falske Ord, og
det, naar den fattige taler sin Sag. 8 Men den ædle
tænker paa ædle Ting, han skal bestaa ved sin ædle
Daad. 9 I Kvinder, som ere saa sorgløse, staar op og
hører min Røst! I Døtre, som ere saa trygge, vender
Øren til min Tale! 10 Om Aar og Dag skulle I, som ere
trygge, blive urolige; thi det er forbi med Vinhøsten, der
kommer ingen Frugtsamling. 11 Vorder forfærdede,
I sorgløse! vorder urolige, I trygge! klæd dig af, og
blot dig, og bind om Lænderne! 12 De skulle slaa
sig for Brystet for de yndige Agres, for de frugtbare
Vintræers Skyld; 13 der skal opvokse Torne og Tidsler
paa mit Folks Mark, ja, over alle Glædens Boliger i den
lystige Stad. 14 Thi Paladserne ere forladte, Stadens
Tummel er ophørt; Ofel og Vagttaarnet er blevet til
Huler evindelig, Vildæsler til Glæde, Hjorde til Føde, 15
indtil Aanden fra det høje udgydes over os, og Ørken
bliver til en frugtbar Mark, og den frugtbare Mark agtes
som en Skov; 16 og Ret bor i Ørken, og Retfærdighed
bliver paa den frugtbare Mark; 17 og Retfærdigheds
Gerning bliver Fred, og Retfærdighedens Løn bliver
Hvile og Tryghed indtil evig Tid; 18 og mit Folk bor i
Fredens Hytter og i Trygheds Boliger og i stille rolige
Steder. 19 Men det skal hagle, naar Skoven fældes, og
Staden skal nedtrykkes i det lave. 20 Lyksalige ere I,
som saa ved alle Vande, I, som lade Oksen og Æselet
frit løbe om!

33 Ve dig, du Ødelægger! du, som dog ikke er
bleven ødelagt, og du Røver! du, som dog ikke
er bleven et Rov; naar du har fuldendt at ødelægge,
skal du ødelægges, naar du er bleven færdig med
at røve, skal du selv blive et Rov. 2 Herre! vær os
naadig, vi have biet efter dig; vær aarle vor Arm,
tilmed vor Frelse i Nødens Tid. 3 Folkene flyede for
Tordenrøsten; Hedningerne adspredes, naar du rejser
dig. 4 Og eders Bytte skal sankes, som man sanker
Høskrækker; som Græshopper springe hid og did,
skal man springe hid og did efter det. 5 Herren er
ophøjet, thi han bor i det høje; han har opfyldt Zion
med Dom og Retfærdighed. 6 Og Visdom og Kundskab
skal give dine Tider Fasthed, en Rigdom af Frelse;
Herrens Frygt skal være dit Liggendefæ. 7 Se, deres
Helte skrige derude; Fredens Bud græde beskelig. 8
De banede Veje ere øde, der er ingen, som gaar frem
ad Stien mere; han har brudt Pagten, ladet haant om
Stæderne, ikke agtet et Menneske. 9 Landet sørger,
vansmægter, Libanon er beskæmmet, er henvisnet;
Saron er som en øde Mark, og Basan og Karmel have
kastet deres Blade. 10 Nu vil jeg gøre mig rede, siger
Herren; nu vil jeg rejse mig, nu vil jeg ophøje mig. 11 I
undfange Straa, føde Halm; eders Harme er en Ild, som
skal fortære eder. 12 Og Folkene skulde vorde som
det, der brændes til Kalk, som omhugne Torne, der
opbrændes med Ild. 13 Hører, I, som ere langt borte,
hvad jeg har gjort, og I, som ere nær, fornemmer min
Styrke! 14 Syndere i Zion ere forskrækkede, Bævelse
har betaget de vanhellige: „Hvo af os kan bo ved en
fortærende Ild? hvo af os kan bo ved Evigheds Baal?"
15 Den, som vandrer i Retfærdighed, og som taler
Oprigtighed; den, som foragter Vinding, der kommer
ved Undertrykkelse; den, som ryster sine Hænder, at
han ej beholder Skænk; den, som stopper sit Øre til, saa
at han ej hører Blodraad, og som tillukker sine Øjne, at
han ej ser efter det onde: 16 Han skal bo paa de høje
Steder, Klippernes Befæstning skal være hans Tilflugt,
Brød bliver givet ham, Vand er ham sikret. 17 Dine
Øjne skulle beskue Kongen i hans Skønhed, de skulle
se et vidt udstrakt Land. 18 Dit Hjerte skal tænke paa
Forfærdelsen: „Hvor er Skriveren? hvor er den, som
vejede Pengene? hvor er den, som talte Taarnene?" 19
Du skal ikke mere se det haarde Folk, det Folk, som
man ikke kan forstaa for dets dybe Mæles Skyld, det,
som man ikke kan fatte for dets stammende Tunges
Skyld. 20 Besku Zion, vor Forsamlings Stad; dine Øjne
skulle se Jerusalem som en sikker Bolig, som et Telt,
der ikke skal flyttes, hvis Pæle ikke skulle oprykkes
evindelig, og hvis Reb ikke skulle rives over. 21 Men

der skal Herren være os den herlige, være i Stedet
for Floder og brede Strømme; intet Skib, som roes,
farer der, og intet stort Skib gaar derover. 22 Thi Herren
er vor Dommer, Herren er vor Lovgiver, Herren er vor
Konge, han skal frelse os. 23 Dine Reb ere blevne
slappe; de holde ikke deres Mast stiv, de have ikke
udbredet Flag; da deles røvet Bytte i Mængde, de halte
røve Rov. 24 Og ingen Indbygger skal sige: Jeg er syg;
thi Folket, som bor derudi, har faaet Syndsforladelse.

34 Kommer nær, I Hedninger! for at høre, og I
Folk! giver Agt; Jorden høre det, og dens Fylde,
Jorderige og al dens Grøde! 2 Thi Herrens Vrede er
over alle Hedningerne og hans Fortørnelse over al
deres Hær; han har sat dem i Band, giver dem hen
at slagtes. 3 Og deres ihjelslagne skulle henkastes,
og Stanken af deres døde Kroppe skal stige op, og
Bjergene skulle flyde af deres Blod. 4 Og Himmelens
Hær skal svinde hen, og Himlene skulle rulles sammen
som en Bog; og al deres Hær skal visne som et vissent
Blad af et Vintræ og ligesom vissent Løv af et Figentræ.
5 Thi mit Sværd er vædet i Himlene; se, til Dom skal
det fare ned over Edom og over det Folk, som jeg
har sat i Band. 6 Herrens Sværd er fuldt af Blod, er
mættet af Fedme, af Lams og Bukkes Blod, af Vædres
Nyrers Fedme; thi Herren har Slagtoffer i Bozra og
en stor Slagtning i Edoms Land. 7 Og Bøfler fældes
tillige med dem, og Ungkvæg tillige med Tyre; og deres
Land skal blive vædet af Blod og deres Jordbund
mættes med Fedme. 8 Thi det er Herrens Hævns
Dag, Gengældelsens Aar for Zions Retssag. 9 Og
dets Bække skulle forvandles til Beg og dets Jordbund
til Svovl, og dets Land skal blive til brændende Beg.
10 Det skal ikke slukkes Dag eller Nat, Røgen deraf
skal stige op evindelig; det skal være øde fra Slægt til
Slægt, fra Evighed til Evighed skal ingen gaa igennem
det. 11 Men Rørdrum og Pindsvin skulle eje det, og
Hornuglen og Ravnen skulle bo i det; thi han skal
udstrække Maalesnoren over det, at det bliver øde, og
veje det ud, at det skal blive Ørk. 12 Af dets ædle er
der ingen, man kan kalde til Konge; og alle dets Fyrster
skulle blive til intet. 13 Og der skal opvokse Tjørn; paa
dets Paladser, Nælder og Tidsler i dets Befæstninger;
og det skal være Dragers Bolig, Strudsungers Gaard.
14 Og Ørkens Vildt og Ulve skulle møde hverandre,
og den ene Skovtrold skal raabe til den anden, kun
Vætter skulle slaa sig til Ro der og finde Hvile for sig.
15 Pilslangen skal bygge Rede der og lægge Æg og
udklække Unger og samle dem under sin Skygge; kun
Glenter flokkes der, den ene hos den anden. 16 Søger
i Herrens Bog og læser, der fattes ikke een af disse
Ting, det ene savner ikke det andet; thi hans Mund
har budet det, og hans Aand har sanket dem. 17 Og
han har kastet Lod for dem, og hans Haand har delt
det ud iblandt dem ved Maalesnoren; de skulle eje det
evindelig, fra Slægt til Slægt skulle de bo deri.

35 Ørken og de tørre Steder skulle glæde sig, og den
øde Mark skal fryde sig og blomstre som en Rose.
2 Den skal blomstre frodigt, den skal juble og synge
med Fryd, Libanons Herlighed er given den, Karmels
og Sarons Pragt; de skulle se Herrens Herlighed, vor
Guds Pragt. 3 Styrker de afmægtige Hænder, og giver
de snublende Knæ Kraft! 4 Siger til de mistrøstige af
Hjerte: Værer frimodige, frygter ikke! se, eders Gud!
Hævn kommer, Gengældelse fra Gud, han skal komme
og frelse eder. 5 Da skulle de blindes Øjne aabnes og
de døves Øren oplades. 6 Da skal den halte springe
som en Hjort og den stummes Tunge synge med Fryd;
thi Vande bryde frem i Ørken og Bække paa den øde
Mark. 7 Og den glødende Sandørk skal blive til Sø
og det tørstige Sted til Vandkilder; i den Bolig, hvor
Drager laa, skal være Sted for Rør og Siv. 8 Og en
banet Sti og Vej skal være der, en Vej, som kaldes
Helligdommens; ingen uren skal gaa ad den, men den
skal være for dem selv; de, som vandre paa denne Vej,
endog enfoldige, skulle ikke fare vild. 9 Ingen Løve
skal være der, og intet Rovdyr kommer derop eller
findes der; men de igenløste skulle vandre der. 10 Og
Herrens forløste skulle komme tilbage og komme til
Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være over
deres Hoved; Fryd og Glæde skulle de naa, og Sorrig
og Suk skal fly.

36 Og det skete i Kong Ezekias's fjortende Aar, at
Senakerib, Kongen af Assyrien, drog op imod
alle Judas faste Stæder og indtog dem. 2 Og Kongen
af Assyrien sendte Rabsake fra Lakis til Jerusalem
til Kong Ezekias med en svar Hær; og han stod ved
den øverste Dams Vandledning, som er ved den alfare
Vej til Blegerens Ager. 3 Da gik Eliakim, Hilkias Søn,
som var Hofmester, og Sebna, Kansleren, og Joa,
Asafs Søn, Historieskriveren, ud til ham. 4 Og Rabsake
sagde til dem: Siger til Ezekias: Saa siger den store
Konge, Kongen af Assyrien: Hvad er det for en Tillid,
som du forlader dig paa? 5 Jeg siger — dog det er
ikkun Læbers Ord — at der er Klogskab og Styrke
til Krigen; nu, paa hvem forlader du dig, eftersom du
er affalden fra mig? 6 Se, du forlader dig paa denne
brudte Rørkæp, paa Ægypten; støtter nogen sig paa
den, da gaar den ind i hans Haand og borer den
igennem; saaledes er Farao, Kongen i Ægypten, for
alle dem, som forlade sig paa ham. 7 Og om du vil sige
til mig: Vi forlade os paa Herren vor Gud, er det da ikke
ham, hvis Høje og hvis Altre Ezekias har borttaget,
idet han sagde til Juda og til Jerusalem: For dette Alter

skulle I tilbede? 8 Og nu, indgaa Væddemaal med
min Herre, Kongen af Assyrien, saa vil jeg give dig to
Tusinde Heste, om du kan skaffe dig Ryttere til dem. 9
Hvorledes vilde du da drive en Fyrstes Magt tilbage,
hørte han end til min Herres ringeste Tjenere? men du
forlader dig paa Ægypten, for Vognes og for Rytteres
Skyld. 10 Og nu, mon jeg vel uden Herren er dragen op
imod dette Land for at ødelægge det? Herren sagde til
mig: Drag op imod dette Land og ødelæg det! 11 Da
sagde Eliakim og Sebna og Joa til Rabsake: Kære, tal
til dine Tjenere paa Syrisk, thi vi forstaa det; og tal ikke
til os paa jødisk for Folkets Øren, som er paa Muren.
12 Men Rabsake sagde: Har min Herre sendt mig til din
Herre eller til dig for at tale disse Ord? mon ikke til de
Mænd, som sidde paa Muren, og som skulle komme til
at æde deres eget Skarn og drikke deres eget Vand
med eder? 13 Saa stod Rabsake og raabte med høj
Røst paa jødisk og sagde: Hører den store Konges
Ord, Kongens af Assyrien! 14 Saa sagde Kongen:
Lader ikke Ezekias bedrage eder! thi han formaar ikke
at redde eder. 15 Og lader ikke Ezekias faa eder til at
forlade eder paa Herren, idet han siger: Herren skal
visselig fri os; denne Stad skal ikke gives i Kongen af
Assyriens Haand. 16 Lyder ikke Ezekias ad; thi saa
sagde Kongen af Assyrien: Slutter Fred med mig, og
gaar ud til mig og æder, hver af sit Vintræ og hver af
sit Figentræ, og drikker hver Vand af sin Brønd, 17
indtil jeg kommer og henter eder til et Land som eders
Land, et Land, i hvilket der er Korn og Vin, et Land, i
hvilket der er Brød og Vingaarde. 18 Lader ikke Ezekias
tilskynde eder, idet han siger: Herren skal fri os; have
Hedningernes Guder vel friet hver sit Land af Kongen
af Assyriens Haand? 19 Hvo ere de Guder af Hamat og
Arfad? hvo ere de Guder af Sefarvajm? og mon de
have reddet Samaria af min Haand? 20 Hvo iblandt alle
disse Landes Guder er der, som have friet deres Land
af min Haand, og Herren skulde redde Jerusalem af
min Haand? 21 Og de tav og svarede ham ikke et Ord;
thi det var Kongens Befaling, som havde sagt: Svar
ham intet! 22 Da kom Eliakim, Hilkias Søn, som var
Hofmester, og Sebna, Kansleren, og Joa, Asafs Søn,
Historieskriveren, til Ezekias med sønderrevne Klæder;
og de gave ham Rabsakes Ord til Kende.

37 Og det skete, der Kong Ezekias hørte det, da
sønderrev han sine Klæder og iførte sig Sæk og
gik ind i Herrens Hus. 2 Og han sendte Eliakim, som
var Hofmester, og Sebna, Kansleren, og de ældste
af Præsterne, som havde iført sig Sæk, til Profeten
Esajas, Amoz's Søn. 3 Og de sagde til ham: Saa
sagde Ezekias: Denne Dag er Nødens og Tugtelsens
og Bespottelsens Dag; thi Børnene ere komne til
Fødselens Sted, og der er ingen Kraft til at føde. 4
Maaske Herren din Gud vil høre Rabsakes Ord, hvem
hans Herre, Kongen af Assyrien, sendte for at forhaane
den levende Gud, og han vil straffe ham for de Ord,
som Herren din Gud har hørt; saa opløft en Bøn for de
overblevne, som findes. 5 Der Kong Ezekias's Tjenere
kom til Esajas, 6 da sagde Esajas til dem: Saa skulle
I sige til eders Herre: Saa sagde Herren: Frygt ikke
for de Ord, som du hørte, dem, hvormed Kongen af
Assyriens Tjenere forhaanede mig. 7 Se, jeg vil indgive
ham en Aand, og han skal høre et Rygte og drage
tilbage til sit Land, og jeg vil fælde ham med Sværd i
hans Land. 8 Og der Rabsake kom tilbage, da, fandt
han, at Kongen af Assyrien stred imod Libna; thi han
hørte, at han var rejst fra Lakis. 9 Og der han hørte
om Thiraka, Morlands Konge, og der sagdes: Han er
dragen ud at stride imod dig: — Der han hørte det,
da sendte han Bud til Ezekias og lod sige: 10 Saa
skulle I sige til Ezekias, Judas Konge: Lad din Gud,
som du forlader dig paa, ikke bedrage dig, saa at du
siger: Jerusalem skal ikke gives i Kongen af Assyriens
Haand. 11 Se, du har hørt, hvad Kongerne af Assyrien
have gjort ved alle Landene, at de have ødelagt dem,
og skulde du blive friet? 12 Have Hedningernes Guder
friet dem, som mine Fædre ødelagde, nemlig Gosan og
Haran og Rezef og Edens Børn, som vare i Telassar?
13 Hvor er Kongen af Hamat og Kongen af Arfad og
Kongen af Sefarvajms Stad og af Hena og Jova? 14 Og
Ezekias tog Brevene af Budenes Haand og læste dem;
og han gik op til Herrens Hus, og Ezekias udbredte
dem for Herrens Ansigt. 15 Og Ezekias bad til Herren
og sagde: 16 Herre Zebaoth, Israels Gud! du, som
sidder over Keruber, du alene er Gud over alle Riger
paa Jorden, du gjorde Himlene og Jorden. 17 Herre!
bøj dit Øre og hør; Herre! oplad dine Øjne og se; og
hør alle, Senakeribs Ord, som han sendte for at haane
den levende Gud. 18 Det er sandt, Herre! Kongerne
af Assyrien have ødelagt alle Landene og deres eget
Land. 19 Og de have overgivet deres Guder til Ilden,
fordi de ikke vare Guder, men Menneskenes Hænders
Gerning, Træ og Sten, og de tilintetgjorde dem. 20 Men
nu, Herre vor Gud! frels os fra hans Haand, at alle Riger
paa Jorden maa kende, at du er Herre, du alene. 21 Da
sendte Esajas, Amoz's Søn, til Ezekias og lod sige:
Saa giger Herren, Israels Gud: Du har bønfaldet mig
angaaende Senakerib, Kongen af Assyrien. 22 Dette
er det Ord, som Herren har talt imod ham: Jomfruen,
Zions Datter, foragter dig og spotter dig, Jerusalems
Datter ryster med Hovedet ad dig. 23 Hvem har du
bespottet og forhaanet? og imod hvem opløftede du
Røsten? og du opløftede dine Øjne højt imod Israels
Hellige. 24 Du bespottede Herren ved dine Tjenere
og sagde: Med mine Vognes Mangfoldighed er jeg
opfaren paa Bjergenes Højder, Libanons Toppe; og jeg

vil afhugge dens høje Cedre, dens udvalgte Fyrre, og
jeg vil komme til dens højeste Tinde, til dens frodige
Skov. 25 Jeg har gravet Brønde og drukket Vand og
udtørret alle dybe Floder med mine Fødders Saaler. 26
Har du ikke hørt, at jeg har gjort dette for lang Tid siden,
at jeg har beskikket det i gamle Dage? nu har jeg ladet
det komme, og det skal være til at ødelægge de faste
Stæder, at de blive til øde Grushobe. 27 Og de, som bo
deri, bleve afmægtige, bleve knuste og beskæmmede;
de bleve som Græs paa Marken og som de grønne
Urter, som Hø paa Tagene og som Korn, der er blevet
forbrændt, før, det sætter Aks. 28 Og jeg ved din Bolig
og din Udgang og din Indgang, og at du raser imod
mig. 29 Efterdi du raser imod mig, og din Sorgløshed er
kommen op for mine Øren, saa vil jeg lægge min Krog i
din Næse og mit Bidsel i dine Læber og føre dig tilbage
ad den Vej, som du kom paa. 30 Og dette skal være dig
Tegnet: At man i dette Aar skal æde det, som opvokser
uden Arbejde, og i det andet Aar det, som vokser af sig
selv; men i det tredje Aar saar da og høster, og planter
Vingaarde og æder deres Frugt! 31 Thi det undkomne,
som er overblevet af Judas Hus, skal atter faa Rødder
nedefter og bære Frugt opefter. 32 Thi fra Jerusalem
skal der udgaa nogle overblevne og fra Zions Bjerg
nogle undkomne; den Herre Zebaoths Nidkærhed skal
gøre det. 33 Derfor saa siger Herren om Kongen af
Assyrien: Han skal ikke komme ind i denne Stad og
ikke skyde en Pil derind og ikke komme for den med
Skjold og ingen Vold opkaste imod den. 34 Han skal
drage tilhage ad den Vej, som han kom paa, og ikke
komme ind i denne Stad, siger Herren. 35 Men jeg vil
beskærme denne Stad for at frelse den, for min Skyld
og for Davids, min Tjeners, Skyld. 36 Da for Herrens
Engel ud og slog i Assyrernes Lejr hundrede og fem
og firsindstyve Tusinde; og der man stod aarle op om
Morgenen, se, da vare de alle sammen døde Kroppe.
37 Saa rejste Senakerib, Kongen af Assyrien, og drog
bort og vendte tilbage, og han blev i Ninive. 38 Og
det skete, der han tilbad i Nisroks, sin Guds, Hus, da
ihjelsloge hans Sønner, Adramelek og Sar-Ezer, ham
med Sværd, og de undkom til Ararats Land, og hans
Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted.

38 I de Dage blev Ezekias dødssyg, og Esajas,
Amoz's Søn, Profeten, kom til ham og sagde til
ham: Saa sagde Herren: Beskik dit Hus, thi du skal dø
og ikke leve. 2 Og Ezekias vendte sit Ansigt til Væggen
og bad til Herren 3 og sagde: Ak, Herre! kom dog i Hu,
at jeg har trolig og med et retskaffent Hjerte vandret
for dit Ansigt og gjort det, som er godt for dine Øjne;
og Ezekias græd bitterligt. 4 Og Herrens Ord skete til
Esajas, sigende: 5 Gak og sig til Ezekias: Saa siger
Herren, din Fader Davids Gud: Jeg har hørt din Bøn,
jeg har set din Graad; se, jeg lægger femten Aar til dine
Dage. 6 Og jeg vil fri dig og denne Stad fra Kongen af
Assyriens Haand og beskærme denne Stad. 7 Og du
skal have dette Tegn af Herren paa, at Herren skal gøre
denne Gerning, som han har sagt: 8 Se, jeg vil lade
Solskivens Skygge, som med Solen er gaaet nedad
paa Akas's Solskive, gaa ti Streger tilbage; og Solen gik
ti Streger tilbage af de Streger, som den var gaaet ned.
9 Et Skrift af Ezekias, Judas Konge, der han havde
været syg og var bleven helbredet af sin Sygdom: 10
Jeg sagde: Nu, da jeg har faaet rolige Dage, maa jeg
vandre ind ad Dødsrigets Porte; jeg maa savne det
øvrige af mine Aar. (Sheol h7585) 11 Jeg sagde: Jeg skal
ikke se Herren, Herren i de levendes Land; jeg skal ikke
skue Mennesker mere, naar jeg er iblandt dem, som bo
i Skyggeriget. 12 Min Levetid er afbrudt og flyttet fra
mig som en Hyrdes Telt; jeg har sammenrullet mit Liv
som en Væver sin Væv, fra Traadene afskæres jeg; fra
Dag til Nat gør du Ende paa mig. 13 Jeg holdt mig stille
indtil om Morgenen som en Løve; saa sønderbrydes
alle mine Ben; fra Dag til Nat gør du Ende paa mig. 14
Jeg klagede som en Trane, som en Svale, jeg kurrede
som en Due; matte opløftede sig mine Øjne til det høje:
Herre! jeg er beklemt, vær Borgen for mig! 15 Hvad skal
jeg sige? han har sagt mig det, og han har fuldkommet
det; jeg skal vandre sagtelig alle mine Aar for min Sjæls
Bitterheds Skyld. 16 Herre! ved disse Ting lever man,
og ved dem alle faar min Aand Liv; du gøre mig stærk
og holde mig i Live! 17 Se til Fred blev mig Bitterhed; ja,
Bitterhed; men du har kærligt annammet min Sjæl fra
Fordærvelsens Grav; thi du kastede alle mine Synder
bag din Ryg. 18 Thi Dødsriget takker dig ej, Døden
lover dig ej; de, som nedfare i Graven, vente ikke paa
din Trofasthed. (Sheol h7585) 19 Den, som lever, ja den,
som lever, han takker dig som jeg i Dag; en Fader
underviser sine Børn om din Trofasthed. 20 Herren er
rede til at frelse mig, og med mine Harpetoner ville vi
lege alle vort Livs Dage i Herrens Hus. 21 Men Esajas
sagde, at de skulde tage en Klump af Figen og gøre
den til et Plaster paa hans Byld, saa skulde han leve.
22 Og Ezekias sagde: Hvad Tegn er der paa, at jeg skal
gaa op til Herrens Hus?

39 Paa den samme Tid sendte Merodak Baladan,
Baladans Søn, Kongen af Babel, Breve og Skænk
til Ezekias; thi han havde hørt, at han havde været
syg og var bleven karsk. 2 Og Ezekias blev glad ved
dem og lod dem se Huset med sine dyrebare Sager,
Sølvet og Guldet og de vellugtende Urter og den bedste
Olie og hele sit Vaabenhus og alt det, som fandtes i
hans Skatkammer; der var ingen Ting i hans Hus og
i hans hele Rige, som Ezekias jo lod dem se. 3 Da
kom Esajas, Profeten, til Kong Ezekias og sagde til

ham: Hvad have disse Mænd sagt? og hvorfra ere de
komne til dig? Og Ezekias sagde: De ere komne til mig
fra et Land langt borte, fra Babel. **4** Og han sagde:
Hvad have de set i dit Hus? Og Ezekias sagde: De
have set alt det, som er i mit Hus; der var ingen Ting,
som jeg jo lod dem se i mine Skatkamre. **5** Da sagde
Esajas til Ezekias: Hør den Herre Zebaoths Ord: **6** Se,
de Dage komme, at alt det, som er i dit Hus, og hvad
dine Fædre have samlet til Liggendefæ indtil denne
Dag, skal føres til Babel; der skal intet blive tilovers,
siger Herren. **7** Og af dine Sønner, som nedstamme fra
dig, som du skal avle, skulle de tage nogle ud, og de
skulle være Kammertjenere i Kongen af Babels Palads.
8 Men Ezekias sagde til Esajas: Det Herrens Ord, som
du har talt, er godt; og han sagde: Blot der maa være
Fred og Trofasthed i mine Dage!

40 Trøster, trøster mit Folk, siger eders Gud; **2**
taler kærligt til Jerusalem og raaber til den, at
dens Strid er fuldendt, at dens Skyld er betalt, at den
har faaet dobbelt af Herrens Haand uagtet alle dens
Synder. **3** Der er en Røst af en, som raaber i Ørken:
Bereder Herrens Vej, jævner vor Guds banede Vej paa
den slette Mark! **4** Hver Dal skal hæves, og hvert Bjerg
og hver Høj skal sænkes; og hvad som er bakket, skal
blive jævnt, og det knudrede skal blive som en Slette.
5 Og Herrens Herlighed skal aabenbares; og alt Kød til
Hobe skal se det; thi Herrens Mund har talt. **6** Der er
en Røst af en, som siger: Raab! og der svares: Hvad
skal jeg raabe? Alt Kød er Hø, og al dets Ynde er som
et Blomster paa Marken. **7** Høet bliver tørt, Blomsteret
falder af; thi Herrens Aande blæser derpaa, ja visselig
er Folket Hø. **8** Høet bliver tørt, Blomsteret falder af,
men vor Guds Ord bestaar evindelig. **9** Du, som bærer
Zion et godt Budskab, stig op paa et højt Bjerg! du, som
bærer Jerusalem et godt Budskab, opløft din Røst med
Magt, opløft den, og frygt ikke; sig til Judas Stæder: Se,
eders Gud! **10** Se, den Herre, Herre skal komme med
Vælde, og hans Arm hersker for ham; se, hans Løn er
med ham, og Gengældelsen fra ham er for hans Ansigt.
11 Som en Hyrde skal han vogte sin Hjord, samle
Lammene i sin Arm og bære dem i sit Skød; han skal
lede de Faar, som give Die. **12** Hvo har maalt Vandet
med sin hule Haand? og afmaalt Himmelen i Spand?
og samlet Jordens Støv i Tredingsmaal? hvo har vejet
Bjergene med Vægt og Højene paa Vægtskaale? **13**
Hvo har udmaalt Herrens Aand, og hvo har som hans
Raadgiver undervist ham? **14** Med hvem har han
raadført sig, som har givet ham Forstand og lært ham
Rettens Vej og lært ham Kundskab og undervist ham
om Visdommens Vej? **15** Se, Folkefærd ere agtede for
ham som en Draabe af en Spand og som et Gran i
Vægtskaalen; se, Øer hæver han i Vejret som fint Støv.
16 Og Libanon er ikke nok til Brændsel og Dyr der ikke
nok til Brændoffer. **17** Alle Folkefærd ere som intet for
ham; de ere agtede for ham som intet og som Tomhed.
18 Ved hvem ville I da ligne Gud? eller under hvilken
Lignelse ville I fremstille ham? **19** En Mester støber et
Billede og en Guldsmed beslaar det med Guld, og en
anden Guldsmed støber Sølvkæder. **20** Hvo som er
for fattig til saadan en Gave, udvælger Træ, som ikke
raadner; han søger sig en dygtig Mester til at berede et
Billede, som ikke vakler. **21** Ville I ikke forstaa? ville I
ikke høre? er det ikke forkyndt eder fra Begyndelsen?
have I ikke forstaaet, af hvem Jordens Grundvold er
lagt? **22** Han er den, som sidder over Jordens Kreds,
og de, som bo derpaa, ere som Græshopper; han, der
udspænder Himlene som et tyndt Tæppe og udbreder
dem som et Telt til at bo udi; **23** han, som gør Fyrsterne
til intet og gør Jordens Dommere til tomme Navne. **24**
Næppe ere de plantede, næppe ere de saaede, og
næppe er deres Stub rodfæstet i Jorden: Saa blæser
han paa dem, og de blive tørre, og en Storm tager
dem bort som Halm. **25** Hvem ville I da ligne mig ved,
som jeg skulde være lig? siger den Hellige. **26** Opløfter
eders Øjne imod det høje og ser: Hvo skabte disse
Ting? han som udfører deres Hær efter Tal; han kalder
dem alle ved Navn; formedelst hans vældige Magt og
store Kraft fattes ikke een. **27** Hvorfor vil du, Jakob,
sige, og du, Israel, tale: Min Vej er skjult for Herren,
og min Ret gaar min Gud forbi? **28** Ved du ikke, eller
har du ikke hørt det? en evig Gud er Herren, han har
skabt Jordens Ender, han kan ikke blive træt, ej heller
vansmægte; hans Forstand er uransagelig. **29** Han
giver den trætte Kraft og formerer Styrke hos den, som
ingen Kræfter har. **30** De unge skulle blive trætte og
vansmægte, og Ungersvende skulle falde brat. **31** Men
de, som forvente Herren, skulle forny deres Kraft, de
skulle opfare med Vinger som Ørnene, de skulle løbe
og ikke vansmægte, gaa frem og ikke blive trætte.

41 I Øer! tier for mig; og Folkene forny deres Kraft!
lad dem komme, lad dem da tale; lader os træde
frem for Retten med hinanden! **2** Hvo har opvakt
ham fra Østen, hvem Retfærdigheden møder, hvor
han gaar? hvo hengav Folkefærd for hans Ansigt og
Kongerne, at han herskede over dem, hvilke hans
Sværd gør som Støv og hans Bue som Halm, der
bortblæses? **3** Han forfølger dem, drager frem med
Fred ad den Sti, som hans Fødder ikke have betraadt
tilforn. **4** Hvo udrettede og gjorde det? Han, som kalder
Slægterne fra Begyndelsen! jeg Herren er den første,
og med de sidste er jeg ogsaa. **5** Øerne se det og
frygte, Jordens Ender forfærdes; de nærme sig og
komme. **6** De hjælpe den ene den anden, og den ene
siger til den anden: Staa fast! **7** Tømmermanden sætter

Mod i Guldsmeden, den, som glatter med Hammeren, i
ham, som smeder paa Ambolten; „Sammenføjningen
er god", siger denne, og han befæster det med Søm, at
det ikke rokkes. 8 Men du, Israel! du, min Tjener Jakob,
som jeg udvalgte, Abrahams, min Vens, Sæd! 9 du,
hvem jeg hentede fra Jordens Ender og kaldte fra dens
yderste Grænser, og til hvem jeg sagde: Du er min
Tjener, jeg udvalgte dig og forkastede dig ikke! 10 Frygt
ikke; thi jeg er med dig; se ikke ængstelig om; thi jeg er
din Gud; jeg har styrket dig, ja, hjulpet dig, ja, holdt
dig oppe med min Retfærdigheds højre Haand. 11 Se,
alle de, som harmes paa dig, skulle beskæmmes og
blive til Skamme; de Mænd, som trætte med dig, skulle
blive til intet og omkomme. 12 De Mænd, som kives
med dig, skal du søge efter og ikke finde; de Mænd,
som stride imod dig, skulle blive til intet og omkomme.
13 Thi jeg er Herren din Gud, som tager dig ved din
højre Haand, som siger til dig: Frygt ikke; jeg hjælper
dig. 14 Frygt ikke, du Orm, Jakob! du lille Hob, Israel!
jeg hjælper dig, siger Herren, og din Frelser er Israels
Hellige. 15 Se, jeg gør dig til en skarp ny Tærskevogn
med mange Tænder; du skal tærske og sønderknuse
Bjerge og gøre Høje som Avner. 16 Du skal kaste dem,
og Vejret skal løfte dem, og en Storm skal adsprede
dem; men du skal fryde dig i Herren, du skal prise dig i
Israels Hellige. 17 De elendige og de fattige lede efter
Vand, og der er intet, deres Tunge forsmægter af Tørst;
jeg, Herren, vil bønhøre dem, jeg, Israels Gud, vil ikke
forlade dem. 18 Jeg vil lade Floder bryde frem paa
de nøgne Høje og Kilder midt i Dalene; jeg vil gøre
Ørken til vandrig Sø og det tørre Land til Vandløb. 19
Jeg vil i Ørken sætte Cedre, Sitimtræer og Myrtetræer
og Olietræer; paa den slette Mark vil jeg sætte baade
Fyrretræer, Kintræer og Buksbom, 20 paa det at de
skulle se og vide og baade lægge paa Hjerte og forstaa,
at Herrens Haand har gjort dette, og Israels Hellige
har skabt dette. 21 Kommer hid med eders Sag, siger
Herren; kommer frem med eders stærke Bevisninger,
siger Jakobs Konge. 22 Lad dem komme frem med
dem og forkynde os det, som skal hændes; forkynder
os, hvad der først skal ske, paa det vi maa lægge os det
paa Hjerte og forstaa, hvad Enden derpaa skal blive;
eller lader os høre de tilkommende Ting! 23 Forkynder
de Ting, som skulle komme herefter, at vi kunne vide
dem; thi I ere jo Guder! ja, gører vel eller gører ilde,
saa ville vi se os om og betragte det med hverandre.
24 Se, I ere intet, og eders Gerning er aldeles intet;
den, som vælger eder, er en Vederstyggelighed. 25 Jeg
har opvakt ham fra Norden, og han skal komme, ham
fra Solens Opgang, som skal paakalde mit Navn; og
han skal komme over Fyrsterne, som vare de Dynd,
og som en Pottemager, der træder Ler. 26 Hvo har
forkyndt noget fra Begyndelsen af, at vi kunne vide
det? eller fra forrige Tid, at vi kunne sige: Han har Ret?
men der er ingen, som forkynder noget, og ingen, som
lader os høre noget, og ingen, som hører eders Tale.
27 Jeg er den første, som siger til Zion: Se, se, her ere
de! og som bærer Jerusalem et godt Budskab. 28 Ser
jeg mig om, er der ingen, og af disse er der heller ingen
Raadgiver, at jeg kunde spørge dem ad, og de kunde
give Svar tilbage. 29 Se dem alle! deres Gerninger ere
Daarlighed og Tomhed; deres støbte Billeder ere Vejr
og Vind.

42 Se, min Tjener, hvem jeg opholder, min udvalgte,
i hvem min Sjæl har Behagelighed; jeg har
givet min Aand over ham, han skal føre Ret ud til
Hedningerne. 2 Han skal ikke raabe og ej opløfte
Røsten og ikke lade sin Røst høre paa Gaden. 3
Han skal ikke sønderbryde det knækkede Rør og ikke
udslukke den rygende Tande; han skal udføre Ret efter
Sandhed. 4 Han skal ikke vansmægte, ej heller blive
afmattet, indtil han faar beskikket Ret paa Jorden; og
paa hans Lov vente Øer. 5 Saa siger Gud Herren, som
skabte Himlene og udspændte dem, som udbredte
Jorden og dens Grøde, han, som giver Folket derpaa
Aande og dem, som gaa derpaa, Aand: 6 Jeg, Herren,
jeg har kaldet dig i Retfærdighed, og jeg vil tage dig
ved din Haand; og jeg vil bevare dig og gøre dig til
en Pagt for Folket, til et Lys for Hedningerne, 7 til
at aabne de blindes Øjne, til at udføre de bundne af
Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fangenskabet. 8
Jeg er Herren, det er mit Navn; og jeg vil ingen anden
give min Ære eller de udskaarne Billeder min Lov. 9
Se, de første Ting ere komne, og jeg forkynder de
nye; før de oprinde, vil jeg lade eder høre om dem.
10 Synger Herren en ny Sang, hans Lov fra Jordens
Ende, I, som fare ud paa Havet og dets Fylde, I Øer og
deres Indbyggere! 11 Ørken og dens Stæder skulle
opløfte Røsten, de Byer, hvor Kedar bor; de, som bo
paa Klippen, skulle synge med Fryd, de skulle raabe
fra Bjergenes Top. 12 De skulle tillægge Herren Ære og
kundgøre hans Lov paa Øerne. 13 Herren skal drage
ud som den vældige, vække sin Nidkærhed som en
Krigsmand; han skal raabe med Glæde, ja, raabe højt,
han skal faa Overhaand over sine Fjender. 14 Jeg har
tiet fra fordums Tid, jeg var tavs, jeg holdt mig tilbage;
men nu vil jeg stønne dybt som hun, der føder, jeg
vil give min Harme Luft og fnyse. 15 Jeg vil lægge
Bjerge og Høje øde og borttørre alle deres Urter og
gøre Floder til Fastland og udtørre Søer. 16 Og jeg vil
lede de blinde paa den Vej, som de ikke have vidst,
jeg vil lade dem træde paa de Stier, som de ikke have
kendt; jeg vil gøre Mørket for deres Ansigt til Lys og
de bakkede Steder til Slette; disse ere Ordene, jeg
opfylder dem og gaar ikke fra dem. 17 Vige tilbage og

blive svarlig til Skamme skulle de, som forlade sig paa
et udskaaret Billede, de, som sige til et støbt Billede: I
ere vore Guder. 18 I døve, hører! og I blinde, lukker
Øjnene op! at I kunne se. 19 Hvo er blind, naar det ikke
er min Tjener, og døv som den, jeg udsendte som mit
Bud? hvo er blind som den fuldkomne og blind som
Herrens Tjener? 20 Du har set mange Ting, men du
bevarer dem ikke; oplades Ørene, hører han dog ikke.
21 Herren har Lyst for sin Retfærdigheds Skyld til at
gøre Loven stor og herlig. 22 Men dette er et Folk, som
er blevet til Rov og Bytte, de ere alle sammen bundne
i Huler og skjulte i Fængsler, de ere blevne til Rov,
og der er ingen, som frier, til Bytte, og der er ingen,
som siger: Giv tilbage! 23 Hvo er der iblandt eder, som
vender Øret til dette, og som vil mærke og høre det,
som skal ske herefter. 24 Hvo gav Jakob hen til at
plyndres og Israel hen til Røvere? mon ikke Herren,
imod hvem vi syndede, og paa hvis Veje de ikke vilde
vandre, og paa hvis Lov de ikke vilde høre? 25 Derfor
udøste han sin Vredes Harme og Krigens Magt over
dem, og den optændtes trindt omkring imod dem; men
de forstaa det ikke; og den fortærede dem, men de
lægge det ikke paa Hjerte.

43 Men nu, saa siger Herren, som skabte dig, Jakob,
og dannede dig, Israel: Frygt ikke, thi jeg genløste
dig, jeg kaldte dig ved dit Navn, du er min. 2 Naar du
gaar igennem Vandene, da vil jeg være med dig, og
igennem Floderne, da skulle de ikke overskylle dig;
naar du gaar igennem Ilden, skal du ikke svides, og
Luen skal ikke fortære dig. 3 Thi jeg er Herren din
Gud, Israels Hellige, din Frelser; jeg giver Ægypten
til Løsepenge for dig, Morland og Seba i dit Sted. 4
Efterdi du var agtet dyrebar for mine Øjne, var æret,
og jeg elskede dig: Saa har jeg givet Mennesker i dit
Sted og Folkeslag i Stedet for din Sjæl. 5 Frygt ikke,
thi jeg er med dig; jeg vil føre din Sæd fra Østen og
samle dig hjem fra Vesten. 6 Jeg vil sige til Norden: Giv
hid, og til Sønden: Hold ikke tilbage; før mine Sønner
hid fra det fjerne og mine Døtre fra Jordens Ende, 7
hver den, som er kaldet med mit Navn, og som jeg
har skabt til min Ære; hver den, jeg har dannet, og
som jeg har gjort. 8 Han fører det blinde Folk ud, som
dog har Øjne, og de døve, som dog have Øren. 9 Alle
Hedningerne samle sig til Hobe, og Folkene sankes;
hvo er iblandt dem, som kan kundgøre dette og lade os
høre de første Ting? lad dem føre deres Vidner frem,
for at de kunne faa Ret, og man kan høre og sige:
Det er Sandhed, 10 I ere mine Vidner, siger Herren,
og min Tjener, som jeg udvalgte, for at I skulde vide
det og tro mig og forstaa, at jeg er; før mig er ingen
Gud dannet, og efter mig skal ingen være. 11 Jeg
er Herren, og der er ingen Frelser uden jeg. 12 Jeg
har kundgjort det og har frelst og ladet eder høre det,
og der var ingen fremmed Gud iblandt eder; og I ere
mine Vidner, siger Herren, at jeg er Gud. 13 Ogsaa fra
Dag blev til, er jeg, og der er ingen, som kan redde af
min Haand; jeg gør en Gerning, og hvo kan afvende
den? 14 Saa siger Herren, eders Genløser, Israels
Hellige: For eders Skyld sender jeg Bud til Babel og
lader alle dem tillige med Kaldæerne som Flygtninge
jages ned paa Skibene, som de frydede sig paa. 15
Jeg er Herren, eders Hellige, Israels Skaber, eders
Konge. 16 Saa siger Herren, han, som gjorde Vej i
Havet og Sti i de mægtige Vande, 17 han, som udførte
Vogne og Heste, Hær og Magt, saa de ligge til Hobe,
de staa ikke op, de ere udslukte, ja, de ere udslukte,
som en Tande: 18 Kommer ikke de forrige Ting i Hu, og
agter ikke paa de gamle Ting! 19 Se, jeg gør noget nyt,
nu skal det bryde frem; skulle I ikke forfare det? ja,
jeg vil gøre Vej i Ørken, Floder paa øde Steder. 20
Vilde Dyr paa Marken, Drager og Strudsunger skulle
ære mig; thi jeg giver Vand i Ørken, Floder paa øde
Steder for at give mit Folk, mine udvalgte, at drikke. 21
Det Folk, som jeg har dannet mig, de skulle fortælle
min Pris. 22 Men du, Jakob! paakaldte mig ikke; thi
du, Israel! er bleven træt af mig. 23 Du bragte mig
ikke Faar til dine Brændofre, ej heller ærede du mig
med dine Slagtofre, jeg har ikke gjort dig Besvær med
Madoffer og ikke Møje med at kræve Røgelse. 24
Du købte mig ikke Kalmus for Penge, du skænkede
mig ikke overflødigt dine Slagtofres Fedme; men du
gjorde mig Besvær med dine Synder, du gjorde mig
Møje med dine Misgerninger. 25 Jeg, jeg er den, som
udsletter dine Overtrædelser for min egen Skyld, og
jeg vil ikke ihukomme dine Synder. 26 Paamind mig;
lad os gaa i Rette med hverandre; regn op, at du maa
staa retfærdiggjort. 27 Din første Fader syndede, og
dine Talsmænd have gjort Overtrædelse imod mig. 28
Derfor vil jeg vanhellige de hellige Fyrster og hengive
Jakob til Band og Israel til Forhaanelse.

44 Og hør nu, Jakob, min Tjener! og Israel, som
jeg udvalgte! 2 Saa siger Herren, som gjorde dig
og dannede dig fra Modersliv, han, som hjælper dig:
Frygt ikke, min Tjener Jakob! og du, Jeskurun, som jeg
udvalgte! 3 Thi jeg vil udgyde Vand paa det tørstige
og Strømme paa det tørre; jeg vil udgyde min Aand
over din Sæd og min Velsignelse over dine Børn, 4
at de skulle opvokse midt i Græs, ligesom Pile ved
Vandbække. 5 Den ene skal sige: Jeg er Herrens, og
den anden skal kalde Jakob ved Navn; og en tredje
skal skrive med sin Haand: Jeg hører Herren til, og
han skal nævne Israel som Hædersnavn. 6 Saa siger
Herren, Israels Konge, og hans Genløser, den Herre
Zebaoth: Jeg er den første, og jeg er den sidste, og

der er ingen Gud uden jeg. 7 Og hvo, er som jeg, at
han kan kalde noget frem, at han kan kundgøre det
og ordentlig beskikke det for mig, som jeg har gjort,
lige siden jeg lod et evigt Folk fremstaa? og kunne de
forkynde dem de tilkommende Ting, og det, som skal
komme? 8 Frygter ikke, og forfærdes ikke! har jeg ikke
forlængst ladet dig høre det og kundgjort det? og I
ere mine Vidner; mon der er en Gud uden jeg? der er
ingen Klippe, jeg kender deri ikke. 9 De, som danne
udskaarne Billeder, de ere alle intet, og de Billeder, de
elske, gavne intet; og de, som ere deres Vidner, se
intet og fornemme intet, derfor skulle de beskæmmes.
10 Hvo danner vel en Gud og støber et Billede, som
gavner til intet? 11 Se, alle dets Tilhængere skulle
beskæmmes; thi Mestrene, de ere kun Mennesker; de
skulle alle samle sig, blive staaende, frygte og blive
beskæmmede til Hobe. 12 Smeden bruger Mejselen
til Jernet og arbejder ved Kul og danner det med
Hamrene; han arbejder paa det med sin Arms Kraft;
men lider han Hunger, saa er delingen Kraft i ham
mere, og drikker han ikke Vand, vansmægter han.
13 Tømmermanden udstrækker en Maalesnor over
Træet, mærker det af med Rødkridt, gør det jævnt
med Høvlene og afridser det med Cirkelen; og han
gør det efter en Mands Skikkelse, efter et Menneskes
Anseelse, til at bo i et Hus. 14 Han gaar hen at afhugge
sig Cedre og tager Cypres og Eg, og han bruger sin
Styrke iblandt Træerne i Skoven; han planter Valbirk,
og Regnen bringer den til at vokse. 15 Saa tjener det
Mennesket til Brændsel, og han tager deraf og varmer
sig og tænder Ild og bager Brød; men han gør ogsaa
en Gud deraf og tilbeder den, han gør et udskaaret
Billede deraf og falder paa Knæ for det. 16 Halvdelen
deraf brænder han paa Ilden; ved Halvdelen deraf
æder han Kød og steger en Steg og mættes; ja, han
varmer sig og siger: Ah! jeg har varmet mig, jeg har
set Ild 17 Men det øvrige deraf gør han til en Gud, til
sit udskaarne Billede; han falder paa Knæ for det og
nedbøjer sig og beder til det og siger: Frels mig! thi du
er min Gud. 18 De fornemme ikke og forstaa ikke; thi
han har tilstrøget deres Øjne, at de ikke se, og deres
Hjerter, at de ikke forstaa. 19 Og ingen tager sig det til
Hjerte, og der er hverken Kundskab eller Forstand til
at sige: Jeg har opbrændt Halvdelen deraf paa Ilden
og ligeledes bagt Brød paa Gløderne deraf, jeg har
stegt Kød og ædt; skal jeg da gøre det øvrige deraf til
en Vederstyggelighed? skal jeg falde paa Knæ for en
Træklods? 20 Han sætter sin Hu til Aske, hans Hjerte
er bedraget, og det har ført ham vild; og han redder
ikke sin Sjæl og siger ikke: Er det ikke Bedrageri, som
jeg holder i min højre Haand? 21 Kom disse Ting i Hu,
Jakob og Israel! thi du er min Tjener; jeg har dannet dig,
du er min Tjener, Israel! du skal ikke glemmes af mig.
22 Jeg har udslettet dine Overtrædelser som en Taage
og dine Synder som en Sky; vend om til mig; thi jeg har
igenløst dig. 23 Synger med Fryd, I Himle! thi Herren
har gjort det; raaber med Glæde, I Jordens Dybder! I
Bjerge, raaber med Fryd, Skov og hvert Træ derudi! thi
Herren har genløst Jakob og beviser sig herligt i Israel.
24 Saa siger Herren; som har genløst dig og dannet dig
fra Moders Liv af: Jeg er Herren, som gør alting, den,
som ene udspænder Himmelen og udbreder Jorden; —
hvo er vel med mig? — 25 den, som gør Løgnerens
Tegn til intet og gør Spaamændene til Daarer; den,
som tvinger de vise tilbage og gør deres Vidskab til
Daarskab; 26 den, som stadfæster sin Tjeners Ord og
fuldkommer sine Sendebuds Raad, den, som siger til
Jerusalem: Den skal beboes, og til Judas Stæder: De
skulle bygges, og jeg vil oprejse dens øde Stæder; 27
den, som siger til Dybet: Bliv tør, og dine Floder vil jeg
udtørre; 28 den, som siger til Kyrus: Han er min Hyrde,
og han skal fuldkomme al min Villie, og han skal sige
til Jerusalem: Du skal bygges; og til Templet: Du skal
grundfæstes.

45 Saa siger Herren til sin Salvede, til Kyrus, hvem
jeg tog ved hans højre Haand for at nedkaste
Hedningerne for hans Ansigt og løse Bæltet af Kongers
Lænd for at aabne Døre og for at holde Porte oplukkede
for ham: 2 Jeg vil gaa frem for dit Ansigt og gøre Bakker
jævne; jeg vil sønderbryde Kobberdøre og sønderhugge
Jernstænger. 3 Jeg vil give dig Liggendefæ, som er
skjult i Mørke, og Klenodier, som ere gemte i Løn,
at du skal fornemme, at jeg er Herren, Israels Gud,
som kalder dig ved dit Navn. 4 For min Tjener Jakobs
Skyld og for Israels, min udvalgtes Skyld, kaldte jeg
dig ved dit Navn; jeg nævnede dig ved Hædersnavn,
enddog du kendte mig ikke. 5 Jeg er Herren og ingen
ydermere, der er ingen Gud uden jeg; jeg vil omgjorde
dig, enddog du kender mig ikke, 6 paa det de fra
Solens Opgang og fra dens Nedgang skulle vide, at der
er ingen uden jeg; jeg er Herren og ingen ydermere,
7 jeg, som danner Lyset og skaber Mørket, jeg, som
gør Fred og skaber Ulykke; jeg er Herren, som gør
alle disse Ting. 8 Drypper, I Himle! fra oven ned,
og strømmer, I øverste Skyer, med Retfærdighed!
Jorden oplade sig for at frembære Frelsens Frugt og
for at lade Retfærdighed oprinde tillige! jeg Herren, jeg
har skabt det. 9 Ve den, som trætter med den, der
dannede ham, det Potteskaar, ligt andre Potteskaar
af Jord! Mon Leret kan sige til den, som dannede
det: Hvad gør du? eller kan dit Værk sige: Han har
ingen Hænder? 10 Ve den, som siger til Faderen: Hvad
avler du? og til Kvinden: Hvad føder du? 11 Saa siger
Herren, Israels Hellige og Skaber: Spørger mig om de
tilkommende Ting; ville I give mig Befaling om mine

Børn og om mine Hænders Gerning? 12 Jeg gjorde
Jorden og skabte Mennesker derpaa; mine Hænder
udbredte Himmelen, og jeg bød over al dens Hær. 13
Jeg opvækker ham i Retfærdighed og vil jævne alle
hans Veje; han skal bygge min Stad og løslade mine
bortførte, ikke for Løsepenge, ej heller for Skænk, siger
den Herre Zebaoth. 14 Saa siger Herren: Ægyptens
Arbejde og Morlands Købmandsskab, samt Sabæerne,
de høje Folk, skulle komme til dig, og vorde dine, de
skulle følge efter dig, i Lænker skulle de komme; for
dig skulle de nedbøje sig, de skulle bønfalde dig og
sige: Kun hos dig er Gud, og der er ingen ydermere,
ingen Gud. 15 Sandelig, du er en Gud, som skjuler sig,
Israels Gud er en Frelser. 16 De blive beskæmmede,
ja de blive alle til Skamme; de gaa alle bort med
Skændsel, de, som forfærdige Afgudsbilleder. 17 Israel
er frelst ved Herren med en evig Frelse; I skulle ikke
beskæmmes, ej heller forhaanes i Evigheds Evigheder.
18 Thi saa siger Herren, som skabte Himmelen, han,
den Gud, som dannede Jorden, og som gjorde den,
han, som beredte den og ikke skabte den til at være
øde, men dannede den til at beboes: Jeg er Herren,
og der er ingen ydermere. 19 Ikke i Løndom har jeg
talt, ikke paa Jordens mørke Steder; jeg har ikke sagt
til Jakobs Sæd: Søger mig forgæves, jeg er Herren,
som taler Retfærdighed, som forkynder Retvished. 20
Samler eder og kommer, ja, kommer frem til Hobe,
I undkomne af Hedningerne! de, som bære deres
udskaarne Træbilleder, og som bede til en Gud, der ikke
kan frelse, de vide intet. 21 Forkynder og kommer frem
med noget! ja, lad dem raadføre sig med hverandre:
Hvo har ladet dette høres fra fordums Tid, hvo har
kundgjort det fra Arilds Tid? mon ikke jeg, Herren?
thi der er ingen Gud ydermere uden jeg, en retfærdig
Gud og Frelser, der er ingen uden jeg. 22 Vender eder
til mig, og bliver frelste, alle I fra Jordens Ender! thi
jeg er Gud og ingen ydermere. 23 Jeg har svoret ved
mig selv, af Retfærdigheds Mund udgik et Ord, og det
skal ikke tages tilbage: At for mig skal hvert Knæ bøje
sig, til mig skal hver Tunge sværge. 24 Kun i Herren,
siger man om mig, er Retfærdighed og Styrke; til ham
skal man komme, men alle de, som vredes paa ham,
skulle beskæmmes. 25 I Herren skal al Israels Sæd
retfærdiggøres og prise sig.

46 Bel synker i Knæ, Nebo synker sammen, deres
Billeder lægger man paa Dyr og Fæ; hvad I
bare, læsses som en Byrde paa de trætte Dyr. 2 De
synke sammen, de synke i Knæ til Hobe, de kunne
ikke undkomme med Byrden; men de selv maa gaa
i Fangenskab. 3 Hører mig, Jakobs Hus og alle I
overblevne af Israels Hus, I, som ere lagte paa mig fra
Moders Liv af, I, som bæres af mig fra Moders Skød af!
4 Ja, indtil eders Alderdom skal jeg være den samme
og bære eder indtil eders graa Haar; jeg har gjort det og
skal fremdeles holde eder oppe, og jeg vil bære eder
og lade eder undkomme. 5 Ved hvem ville I ligne mig,
eller med hvem ville I stille mig sammen? og hvem ville
I maale mig med, at vi skulle være hverandre lige? 6
De ryste Guld ud af Pungen og veje Sølv paa Vægten,
de lønne en Guldsmed, at han skal gøre en Gud deraf,
for hvilken de falde paa Knæ og nedbøje sig. 7 De løfte
den op, de bære den paa Skuldrene og sætte den paa
dens Sted; der staar den, den viger ikke fra sit Sted, vil
nogen end raabe til den, skal den dog ikke svare, den
kan ikke frelse nogen af hans Nød. 8 Kommer dette i
Hu og værer mandige; I Overtrædere! lægger det paa
Hjerte! 9 Kommer de forrige Ting fra gammel Tid i Hu;
thi jeg er Gud og ingen ydermere, ja, jeg er Gud, og
ingen er som jeg, 10 jeg, som fra Begyndelsen kundgør
Enden og fra fordums Tid de Ting, som end ikke ere
skete; jeg, som siger: Mit Raad skal bestaa, og jeg vil
gøre alt det, som mig behager; 11 jeg, som kalder en
Rovfugl fra Østen, en Mand, som skal gøre efter mit
Raad, fra et langt fraliggende Land; jeg har baade talt
det og vil lade det komme, og jeg har beskikket det, jeg
vil ogsaa udføre det. 12 Hører mig, I, som ere stolte i
Hjertet! I, som ere langt fra Retfærdighed! 13 Jeg har
ladet min Retfærdighed komme nær til, den er ikke
langt borte, og min Frelse tøver ikke; jeg vil give Frelse
i Zion og min Herlighed over Israel.

47 Stig ned og sæt dig i Støvet, du Jomfru, Babels
Datter! sæt dig paa Jorden, her er ingen Trone,
du Kaldæers Datter! thi du skal ikke mere naa det,
at de kalde dig „den kælne" og „den yppige". 2 Tag
fat paa Kværnen og mal Mel; slaa Sløret til Side, løft
Slæbet, blot Benene, vad over Floderne! 3 Lad din
Blusel blottes og din Skam ses; jeg vil hævne mig, og
jeg skal ikke møde noget Menneske. 4 Vor Genløser,
hans Navn er Herre Zebaoth, Israels Hellige. 5 Sid
i Tavshed, og gak ind i Mørket, du Kaldæers Datter!
thi du skal ikke blive ved at kaldes en Dronning over
Riger. 6 Jeg var vred paa mit Folk, jeg vanhelligede
min Arv og gav dem i din Haand; du beviste dem ikke
Barmhjertighed, du gjorde dit Aag saare svart over den
alderstegne. 7 Og du sagde: Jeg skal være Dronning
evindelig; saa at du ikke har lagt det paa Hjerte og ikke
tænkt paa, hvad Enden skulde blive derpaa. 8 Saa hør
nu dette, du vellystige! du som bor tryggelig og siger i
dit Hjerte: Jeg, og ingen uden jeg, jeg skal ikke sidde
Enke og ej vide, hvad det er at vorde barnløs. 9 Men
disse to Ting skulle i et Øjeblik komme over dig paa een
Dag: At blive barnløs og Enke; i fuldt Maal skulle de
komme over dig, uagtet dine mange Trolddomskunster,
og uagtet dine mange stærke Besværgelser. 10 Du

forlod dig paa din Ondskab, du sagde: Der er ingen,
som ser mig; din Visdom og din Kløgt have forført dig,
og du sagde i dit Hjerte: Jeg, og ingen uden jeg. **11**
Men det onde skal komme over dig, du skal ikke vide,
naar dets Frembrud er, og en Ulykke skal falde paa dig,
du skal ikke kunne forsone den; og der skal hastelig
komme Ødelæggelse over dig, inden du ved det. **12**
Staa nu frem med dine Besværgelser og med dine
mange Trolddomskunster, med hvilke du har trættet dig
fra din Ungdom af; maaske du dog kunde hjælpe dig
dermed, maaske du kunde gøre Modstand. **13** Du har
trættet dig ved dine mange Anslag; lad nu dem, som
udspejde Himmelen, som se efter Stjernerne, dem,
som give Besked for hver Maaned, staa frem og frelse
dig fra de Ting, som skulle komme over dig. **14** Se,
de skulle være som Halm, Ilden skal opbrænde dem,
de kunne ikke redde deres Liv fra Luens Magt; der
skal ikke være en Glød at varme sig ved eller en Ild at
sidde for. **15** Saaledes gaar det dig med dem, som du
har trættet dig ved; de, som færdedes med dig fra din
Ungdom af, de skulle fare vild hver til sin Side, der er
ingen, som frelser dig.

48 Hører dette, Jakobs Hus! I, som ere kaldte med
Israels Navn, og som ere udgangne af Judas
Kilde, I, som sværge Ved Herrens Navn og prise Israels
Gud, men ikke i Sandhed og ej i Retfærdighed! **2** Thi
de kalde sig efter den hellige Stad og forlade sig fast
paa Israels Gud; Herre Zebaoth er hans Navn. **3** Jeg
har forlængst kundgjort de første Ting, af min Mund ere
de udgangne, og jeg lader dem høre det; jeg gør det
hastelig, og det sker. **4** Efterdi jeg vidste, at du er haard,
og din Nakke er Jernsener, og din Pande er Kobber, **5**
saa har jeg forlængst kundgjort dig det, jeg lod dig høre
det, førend det kom, at du ikke maaske skal sige: Mit
Gudebillede gjorde disse Ting, og mit udskaarne Billede
og mit støbte Billede beskikkede dem. **6** Hørt det har
du, se det nu alt sammen! og I, ville I ikke kundgøre
det? jeg har fra nu af ladet dig høre ny Ting, hvad der
lønligt var bevaret og hvad du ikke kendte. **7** Nu blive
de skabte og ikke fra fordums Tid, og før i Dag har du
ikke hørt til dem, paa det du ikke skal sige: Se, jeg har
kendt dem. **8** Ja, du har ikke hørt det, du vidste det og
ikke; ja, dit Øre var heller ikke aabnet fra fordums Tid;
thi jeg ved, at du vil handle troløst, og at du er kaldet en
Overtræder fra Moders Liv. **9** For mit Navns Skyld vil
jeg forhale min Vrede, og for min Æres Skyld holder jeg
min Vrede imod dig tilbage, for at jeg ikke skal udrydde
dig. **10** Se, jeg har lutret dig, dog ikke som Sølv; jeg har
prøvet dig i Elendigheds Ovn. **11** For min Skyld, for min
egen Skyld vil jeg gøre det; thi hvorfor skulde mit Navn
vanhelliges? og jeg vil ikke give en anden min Ære.
12 Hør mig, Jakob! og du, Israel, min kaldte! jeg er,
jeg er den første, jeg er ogsaa den sidste. **13** Ja, min
Haand har grundfæstet Jorden, og min højre Haand
har udspændt Himlene; jeg kalder dem frem, og de
staa der tilsammen. **14** Samler eder, alle til Hobe, og
hører! Hvo iblandt dem har forkyndt disse Ting: Den,
Herren elsker, skal gøre efter hans Behag imod Babel
og lade hans Arm kendes imod Kaldæerne. **15** Jeg, jeg
har sagt det, jeg har ogsaa kaldet ham; jeg vil lade
ham komme, og hans Vej skal lykkes. **16** Kommer nær
til mig, hører dette! fra Begyndelsen har jeg ikke talt
i Løndom; fra den Tid, at det blev til, er jeg der; og
nu har den Herre, Herre sendt mig, og sin Aand. **17**
Saa siger Herren, din Genløser, Israels Hellige: Jeg
er Herren din Gud, som lærer dig, hvad nyttigt er, og
som fører dig paa Vejen, som du skal gaa. **18** Gid du
vilde agte paa mine Bud, da skulde din Fred vorde som
Floden og din Retfærdighed som Havets Bølger. **19** Og
din Sæd skulde vorde som Sand, og dit Livs Afkom
som dets Smaastene; dens Navn skulde ikke udryddes
eller ødelægges for mit Ansigt. **20** Gaar ud af Babel,
flyer fra Kaldæerne; forkynder og lader dette høre med
Frydesangs Røst, bringer det ud indtil Jordens Ende,
siger: Herren har genløst sin Tjener Jakob. **21** Og de
lede ingen Tørst, han ledte dem igennem Ørknerne,
han lod flyde Vand af en Klippe til dem; og han kløvede
en Klippe, og der flød Vand. **22** De ugudelige, siger
Herren, have ingen Fred.

49 Hører mig, I Øer, og giver Agt, I Folk fra det
fjerne! Herren kaldte mig fra Moders Liv af, han
nævnede mit Navn fra Moders Skød. **2** Og han gjorde
min Mund som et skarpt Sværd, skjulte mig med sin
Haands Skygge, gjorde mig til en blank Pil og gemte
mig i sit Kogger. **3** Og han sagde til mig: Du er min
Tjener; du er Israel, i hvem jeg vil forherlige mig. **4** Men
jeg sagde: Jeg har gjort mig Møje forgæves, fortæret
min Kraft for intet og uden Nytte; alligevel er min Ret
hos Herren og min Løn hos min Gud. **5** Og nu, siger
Herren, som dannede mig af Moders Liv til sin Tjener,
for at jeg skulde omvende Jakob til ham, og Israel,
som ikke vil lade sig sanke; og jeg skal herliggøres
for Herrens Øjne, og min Gud er min Styrke; **6** han
siger: Det er for ringe en Ting, at du er min Tjener til at
oprejse Jakobs Stammer og tilbageføre de bevarede af
Israel, men jeg vil sætte dig til Hedningernes Lys, at
de bringe min Frelse indtil Jordens Ende. **7** Saa siger
Herren, Israels Genløser, hans Hellige, til den, som er
foragtet af hver Sjæl, til den, som Folket har Afsky for, til
Herskernes Tjener: Konger skulle se det og staa op, og
Fyrster skulle se det og nedbøje sig for Herrens, Skyld,
som er trofast, og for Israels Hellige, som udvalgte dig.
8 Saa siger Herren: Paa den behagelige Tid bønhørte
jeg dig, og paa Frelsens Dag hjalp jeg dig; og jeg vil

bevare dig og sætte dig til en Pagt med Folket for at
oprejse Landet og udskifte de øde Arvedele 9 for at
sige til de bundne: Gaar ud! til dem, som ere i Mørke:
Kommer frem for Lyset! de skulle finde Græsgang
ved Vejene, og Græsgang skal være for dem paa alle
nøgne Høje. 10 De skulle hverken hungre eller tørste,
og ingen Hede eller Sol skal stikke dem; thi deres
Forbarmer skal føre dem og lede dem til Vandkilder. 11
Og jeg vil gøre alle mine Bjerge til Vej, og mine banede
Veje skulle forhøjes. 12 Se disse, de komme langt fra,
og se disse, de komme fra Norden og fra Vesten, og
disse, de komme fra Sinas Land. 13 Synger med Fryd,
I Himle! og fryd dig, du Jord! og I Bjerge, raaber med
Frydesang! thi Herren trøster sit Folk og forbarmer sig
over sine elendige. 14 Men Zion sagde: Herren har
forladt mig, og Herren har glemt mig. 15 Kan vel en
Kvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer
sig over sit Livs Søn? om ogsaa de kunne glemme,
da vil jeg, jeg dog ikke glemme dig. 16 Se, jeg har
tegnet dig i mine Hænder; dine Mure ere bestandig for
mig. 17 Dine Børn komme i Hast; de, som nedbrøde og
ødelagde dig, skulle drage ud fra dig. 18 Kast dine Øjne
omkring og se, alle disse ere samlede, de komme til dig;
saa sandt jeg lever, siger Herren, med alle disse skal
du klæde dig som med en Prydelse, og du skal binde
dem om dig, som Bruden sit Bælte. 19 Ja, dine Ørkener
og dine nedbrudte Stæder og det ødelagte Land, ja, det
skal nu blive for snævert for Indbyggere, og de, som
opslugte dig, skulle være langt borte. 20 End en Gang
skulle dine Børn, som du maatte undvære, sige for dine
Øren: Stedet er mig for trangt, giv mig Plads, at jeg maa
bo der. 21 Og du skal sige i dit Hjerte: Hvo har avlet mig
disse, eftersom jeg var barnløs og ufrugtbar? jeg var
landflygtig og forskudt, og hvo har opdraget disse? se,
jeg var enlig tilbage, hvor vare da disse? 22 Saa siger
den Herre, Herre: Se, jeg vil udstrække min Haand
efter Hedningerne og opløfte mit Banner for Folkene,
og de skulle føre mine Sønner frem paa Armene, og
dine Døtre skulle bæres paa Skuldrene. 23 Og Konger
skulle være dine Fosterfædre, og deres Fyrstinder
skulle være dine Ammer, paa deres Ansigt skulle de
nedbøje sig til Jorden for dig og slikke dine Fødders
Støv: da skal du fornemme, at jeg er Herren, og at de,
som forvente mig, ikke skulle beskæmmes. 24 Mon
man kan tage fra den vældige, hvad han har taget? og
mon den retfærdiges Fanger skulle undkomme? 25 Ja,
saaledes siger Herren: Baade skulle Fangerne tages
fra den vældige, og det, en Voldsmand har taget, skal
rives fra ham; og jeg vil trætte med dem, som trætte
med dig, og vil frelse dine Børn. 26 Og jeg vil bringe
dine Undertrykkere til at æde deres eget Kød, de skulle
blive drukne af deres eget Blod som af Most; og alt
Kød skal kende, at jeg, Herren, er din Frelser, og den
Mægtige i Jakob er din Genløser.

50 Saa siger Herren: Hvor er eders Moders
Skilsmissebrev, ved hvilket jeg skulde have
forskudt hende? eller hvem var jeg en Skyldner, at
jeg skulde have solgt eder til ham? se, I ere solgte
for eders Misgerningers Skyld, og eders Moder er
forskudt for eders Overtrædelsers Skyld. 2 Hvorfor er
der ingen, naar jeg kommer? hvorfor svarer ingen, naar
jeg kalder? er min Haand saa forkortet, at den ikke kan
forløse? eller er der ingen Kraft hos mig til at redde?
se, jeg udtørrer Havet ved min Trusel, jeg gør Floder til
Ørk, at deres Fisk stinke, fordi der ikke er Vand, og dø
af Tørst. 3 Jeg klæder Himmelen i sort og indhyller
den i Sørgedragt. 4 Den Herre, Herre har givet mig de
udlærtes Tunge, at jeg ved at kvæge den mødige med
et Ord; han vækker hver Morgen, ja, vækker mit Øre til
at høre som de, der ere udlærte. 5 Den Herre, Herre
har aabnet mig Øret, og jeg var ikke genstridig; jeg
veg ikke tilbage. 6 Jeg hengav min Ryg til dem, som
sloge mig, og mine Kinder til dem, som rykkede mig i
Skægget; jeg skjulte ikke mit Ansigt for Forsmædelser
og Spyt. 7 Men den Herre, Herre skal hjælpe mig,
derfor bliver jeg ikke beskæmmet, derfor gjorde jeg mit
Ansigt som en haard Sten, og jeg ved, at jeg ikke bliver
til Skamme. 8 Han er nær, som mig retfærdiggør; hvo
vil trætte med mig? lader os træde frem med hinanden;
hvo er den, som har Sag imod mig? han komme hid til
mig! 9 Se, den Herre, Herre skal hjælpe mig; hvo er
den, som mig kan fordømme? se, de skulle alle ældes
som et Klæde, Møl skal fortære dem. 10 Hvo er iblandt
eder, som frygter Herren, og som adlyder hans Tjeners
Røst? naar han vandrer i Mørke og har ikke Lysets
Skin, skal han forlade sig paa Herrens Navn, ja stole
fast paa sin Gud. 11 Se, alle I, som optænde en Ild og
omgive eder med Blus, vandrer I kun ved eders Ilds
Lys og ved de Blus, som I have tændt! Fra min Haand
skal dette ske eder, i Smerte skulde I ligge.

51 Hører mig, I, som efterjage Retfærdighed! I, som
søge Herren! ser hen til Klippen, af hvilken I ere
udhugne, og til Grubens Dyb, af hvilken I ere udgravne.
2 Ser hen til Abraham, eders Fader, og til Sara, som
fødte eder; thi jeg kaldte ham, da han var een, og
velsignede ham og formerede ham. 3 Thi Herren trøster
Zion, han trøster alle dens øde Stæder og gør dens
Ørk ligesom Eden og dens øde Mark ligesom Herrens
Have; der skal findes Fryd og Glæde i den, Taksigelse
og Lovsangs Lyd. 4 Mit Folk! giv Agt paa mig, og
I, min Menighed! vender Øren til mig; thi Lov skal
udgaa fra mig, og min Ret vil jeg føre frem til Lys for
Folkeslægter. 5 Min Retfærdighed er nær, min Frelse
er udgangen, og mine Arme skulle dømme Folkeslag;

Øer skulle bie efter mig og slaa Lid til min Arm. 6
Opløfter eders Øjne til Himlene, og ser ned til Jorden
hernedentil; thi Himlene skulle forsvinde som en Røg,
og Jorden ældes som et Klædebon, og dens Beboere
dø som Myg; men min Frelse skal blive evindelig, og
min Retfærdighed skal ikke brydes. 7 Hører mig, I,
som kende Retfærdighed! du Folk, i hvis Hjerte min
Lov er! frygter ikke for Menneskers Forsmædelse, og
forskrækkes ikke for deres Forhaanelser! 8 Thi Møl skal
fortære dem ligesom et Klædebon, og Orm skal fortære
dem ligesom Uld; men min Retfærdighed skal blive
evindelig og min Frelse fra Slægt til Slægt. 9 Vaagn op,
vaagn op, ifør dig Styrke, du Herrens Arm! vaagn op,
ligesom i gamle Dage, iblandt de forrige Slægter; er du
ikke den, som fældede Rahab, og som gennemborede
Dragen? 10 Er du ikke den, som udtørrede Havet, den
store Afgrunds Vande? og den, som gjorde Havets
Dybheder til en Vej, at de igenløste gik igennem? 11
Og Herrens forløste skulle vende tilbage og komme til
Zion med Frydesang, og evig Glæde skal være over
deres Hoved; de skulle bekomme Fryd og Glæde; Sorg
og Suk skulle fly. 12 Jeg, jeg er den, som trøster eder;
hvo er da du, at du vil frygte for et Menneske, som
skal dø, og for et Menneskes Barn, der skal blive som
Græs? 13 og at du glemmer Herren, din Skaber, som
udbredte Himmelen og grundfæstede Jorden, og at du
frygter stedse den ganske Dag for Undertrykkerens
Vrede, naar han bereder sig til at fordærve? men hvor
er nu Undertrykkerens Vrede? 14 Den nedbøjede skal
hastigt lades løs og skal ikke dø og komme i Graven,
og han skal ikke fattes Brød. 15 Og jeg er Herren din
Gud, som oprører Havet, at dets Bølger bruse; Herre
Zebaoth er hans Navn. 16 Og jeg lagde mine Ord i
din Mund og skjulte dig under min Haands Skygge
for at befæste Himlene og for at grundfæste Jorden
og for at sige til Zion: Du er mit Folk. 17 Vaagn op,
vaagn op, rejs dig, Jerusalem! du som har drukket af
Herrens Haand hans Vredes Bæger; du har drukket,
du har udtømt Beruselsens Bæger. 18 Ingen af alle
de Børn, som hun har født, leder hende, og ingen af
alle de Børn, som hun har opdraget, tager hende ved
Haanden. 19 Disse tvende Ting ere dig vederfarne, hvo
vil have Medynk med dig: Ødelæggelse og Forstyrrelse
og Hunger og Sværd; hvorved skal jeg trøste dig?
20 Dine Børn forsmægtede, de laa paa Gadehjørner
ligesom en Raabuk i Garnet, overvældede af Herrens
Vrede, af din Guds Skælden. 21 Derfor hør dog dette,
du elendige, og du, som er drukken, dog ikke af Vin! 22
Saa siger din Herre, Herren, og din Gud, som vil udføre
sit Folks Sag: Se, jeg tager Beruselsens Bæger ud af
din Haand, min Vredes Bæger skal du ikke fremdeles
uddrikke. 23 Men jeg vil give det i deres Haand, som
have bedrøvet dig, som sagde til din Sjæl: Nedbøj
dig, at vi kunne gaa over dig; og du gjorde din Ryg til
Jorden og til Gade for dem, som gik derover.

52 Vaagn op, vaagn op, ifør dig din Styrke, Zion! ifør
dig din Herligheds Klæder, Jerusalem, du hellige
Stad! thi ingen uomskaaren eller uren skal ydermere
komme ind i dig. 2 Ryst Støvet af dig, staa op, tag
Sæde, Jerusalem! gør dig løs fra Lænkerne om din
Hals, du Zions fangne Datter! 3 Thi saa siger Herren: I
ere solgte for intet, I skulle heller ikke løskøbes ved
Penge. 4 Thi saa siger den Herre, Herre: I Begyndelsen
for mit Folk ned til Ægypten for at være fremmed der;
og derpaa undertrykker Assur det for intet. 5 Og nu,
hvad har jeg faaet her? siger Herren; thi mit Folk er
bortført for intet; dets Herskere hyle, siger Herren, og
mit Navn bespottes stedse den ganske Dag. 6 Derfor
skal mit Folk lære at kende mit Navn; ja, derfor paa
denne Dag; thi jeg er den, som taler, se, her er jeg. 7
Hvor dejlige paa Bjergene ere dens Fødder, som bærer
glædeligt Budskab, som forkynder Fred, som bærer
glædeligt Budskab om godt, som forkynder Frelse og
siger til Zion: Din Gud er Konge! 8 Dine Vægteres
Røst er der! de opløfte deres Røst, de synge alle med
Fryd; thi med Øje imod Øje skue de, at Herren vender
tilbage til Zion. 9 Raaber med Fryd, synger med Jubel
til Hobe, I Jerusalems øde Steder! thi Herren har trøstet
sit Folk, han har genløst Jerusalem. 10 Herren har
blottet sin hellige Arm for alle Hedningernes Øjne, og
alle Jordens Ender skulle se vor Guds Frelse. 11 Bort,
bort! drager ud derfra, rører ikke ved noget urent; gaar
ud af dens Midte, renser eder, I, som bære Herrens
Kar! 12 Thi I skulle ikke drage ud med Hast ej heller
gaa bort i Flugt; thi Herren gaar for eders Ansigt, og
Israels Gud slutter eders Tog. 13 Se, min Tjener skal
handle klogelig; han skal ophøjes og opløftes og vorde
saare høj. 14 Ligesom mange forskrækkedes over ham
— saa var hans Udseende skæmmet, at han ikke var
som en Mand, og hans Skikkelse, at han ikke var som
et Menneskens Barn, — 15 saaledes skal han rense
mange Hedninger, Konger skulle tillukke deres Mund
for ham; thi hvad der ikke var fortalt dem, have de set,
og hvad de ikke havde hørt, have de forfaret.

53 Hvo troede det, vi have hørt? og for hvem er
Herrens Arm aabenbaret? 2 Thi han skød frem
som en Kvist for hans Ansigt og som et Rodskud af tør
Jord, han havde ingen Skikkelse eller Herlighed; og vi
saa ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have
Lyst til ham. 3 Han var foragtet og ikke at regne iblandt
Mænd, en Mand fuld af Pine og forsøgt i Sygdom; og
som en, for hvem man skjuler Ansigtet, foragtet, og vi
agtede ham for intet. 4 Visselig, han har taget vore
Sygdomme paa sig og baaret vore Smerter; men vi
agtede ham for plaget, slagen af Gud og gjort elendig.

5 Men han er saaret for vore Overtrædelser og knust
for vore Misgerninger; Straffen er lagt paa ham, at vi
skulle have Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans
Saar. 6 Vi fore alle vild som Faar, vi vendte os hver sin
Vej; men Herren lod al vor Misgerning komme over
ham. 7 Han blev trængt, og han blev gjort elendig, men
han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen at
slagtes, og som et Faar, der er stumt over for dem,
som klippe det; og han oplod ikke sin Mund. 8 Fra
Trængsel og fra Dom er han borttagen, og hvo kan tale
om hans Slægt? thi han er bortreven fra de levendes
Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelses
Skyld. 9 Og man gav ham hans Grav hos de ugudelige,
og hos den rige i hans Død, uagtet han ikke havde
gjort Uret, og der ikke var Svig i hans Mund. 10 Men
Herren havde Behag i at knuse ham med Sygdom;
naar hans Sjæl har fuldbragt et Skyldoffer, skal han
se Sæd og forlænge sine Dage; og Herrens Villie skal
lykkes ved hans Haand. 11 Fordi hans Sjæl har haft
Møje, skal han se det, hvorved han skal mættes; naar
han kendes, skal min retfærdige Tjener retfærdiggøre
de mange; og han skal bære deres Misgerninger. 12
Derfor vil jeg give ham Del i de mange, og han skal
dele de stærke som et Bytte, fordi han udtømte sin
Sjæl til Døden og blev regnet iblandt Overtrædere; ja
han har baaret manges Synd, og han skal bede for
Overtrædere.

54 Syng med Fryd, du ufrugtbare, du, som ikke
fødte! raab med Frydesang, ja, raab højt, du
som ikke havde Fødselssmerte! thi den forladtes Børn
ere flere end hendes Børn, som har sin Mand, siger
Herren. 2 Udvid Pladsen til dit Paulun, og lad dem
udspænde din Boligs Tæpper, forhindre det ikke; stræk
dine Teltsnore langt ud, og befæst dine Teltpæle! 3 Thi
du skal udbrede dig til højre og til venstre, og din Sæd
skal arve Hedningerne, og den skal befolke de ødelagte
Stæder. 4 Frygt ikke, thi du skal ikke beskæmmes, og
vær ikke skamfuld, thi du skal ikke komme til at blues;
thi du skal glemme din Jomfrustands Skam og ikke
ydermere ihukomme din Enkestands Forsmædelse.
5 Thi din Skaber er din Ægtemand, Herren Zebaoth
er hans Navn; og din Genløser er Israels Hellige, han
kaldes al Jordens Gud. 6 Thi som en forladt og i
Aanden bedrøvet Kvinde har Herren kaldet dig, ja,
som en Ungdomshustru, der var forskudt, siger din
Gud. 7 Jeg har forladt dig et lidet Øjeblik, men jeg vil
tage dig til mig med stor Barmhjertighed. 8 Da jeg lod
Vreden bryde frem, skjulte jeg mit Ansigt et Øjeblik
for dig; men med evig Miskundhed har jeg forbarmet
mig over dig, siger Herren, din Genløser. 9 Thi dette
er mig som ved Noas Vande, om hvilke jeg svor, at
Noas Vande skulde ikke ydermere gaa over Jorden;
saaledes har jeg svoret, at jeg ikke mere vil være vred
paa dig eller skælde paa dig. 10 Thi Bjergene skulle
vige og Højene rokkes, men min Miskundhed skal ikke
vige fra dig, og min Freds Pagt skal ikke rokkes, siger
Herren, din Forbarmer. 11 Du elendige, af Stormen
omtumlede! du, som ikke er trøstet, se, jeg vil lægge
dine Stene i Blyglans og lægge din Grundvold med
Safirer. 12 Og jeg vil gøre dine Murtinder af Rubin og
dine Porte af Karbunkelstene og hele din Ringmur af
dyrebare Stene. 13 Og alle dine Børn skulle være lærte
af Herren, og dine Børn skulle have en stor Fred. 14 Du
skal befæstes ved Retfærdighed; du skal være langt fra
Fortrykkelse, thi du skal intet have at flygte for, og langt
fra Forfærdelse, thi den skal ikke komme dig nær. 15
Se, naar nogen er fremmed, skal han dog ikke være
fjern fra mig; hvo som er fremmed hos dig, skal tilfalde
dig. 16 Se, jeg har skabt Smeden, som blæser en Kulild
op og udfører et Redskab til dets Gerning, og jeg har
skabt Ødelæggeren til at fordærve. 17 Intet Redskab,
som er dannet imod dig, skal due, og hver Tunge, som
staar op imod dig for Retten, skal du faa domfældt;
dette er Herrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed,
som er fra mig, siger Herren.

55 Nu vel! hver den, som tørster, komme hid til
Vandene, og I, som ikke have Penge, komme
hid, køber og æder; kommer, køber uden Penge og
uden Betaling Vin og Mælk! 2 Hvi veje I Penge ud,
for hvad der ikke er Brød, og eders Dagløn, for hvad
der ikke kan mætte? hører dog paa mig og æder det
gode, saa skal eders Sjæl kvæge sig med det fede.
3 Bøjer eders Øre og kommer hid til mig, hører, saa
skal eders Sjæl leve; thi jeg vil gøre en evig Pagt med
eder, paa de trofaste Forjættelser til David. 4 Se, jeg
har sat ham til et Vidne for Folk, til en Fyrste og til en
Hersker over Folkeslag. 5 Se, du skal kalde ad et Folk,
som du ikke kender, og et Folk, som ikke kender dig,
skal ile til dig, for Herren din Guds Skyld og for Israels
Helliges Skyld; thi han har herliggjort dig. 6 Søger
Herren, medens han findes, kalder paa ham, medens
han er nær. 7 Den ugudelige forlade sin Vej og den
uretfærdige sine Tanker og omvende sig til Herren, saa
skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud; thi han
er meget rund til at forlade. 8 Thi mine Tanker ere ikke
eders Tanker, og eders Veje ere ikke mine Veje, siger
Herren. 9 Thi som Himmelen er højere end Jorden, saa
ere mine Veje højere end eders Veje og mine Tanker
højere end eders Tanker. 10 Thi ligesom Regnen og
Sneen nedfalder fra Himmelen og vender ikke tilbage
derhen, men vander Jorden og gør den frugtbar og
kommer den til at give Grøde og frembringer Sæd til at
saa og Brød til at æde: 11 Saa skal mit Ord være, som
udgaar af min Mund, idet skal ikke komme tomt tilbage

til mig; men det skal gøre, hvad mig behager, og det
skal have Lykke i, hvad jeg sender det til. 12 Thi I skulle
drage ud med Glæde og føres frem i Fred; Bjergene og
Højene skulle raabe for eders Ansigt med Frydesang,
og alle Træer paa Marken skulle klappe i Haand. 13 I
Stedet for Tornebuske skal der opvokse Fyrretræer, i
Stedet for Tidsler skal der opvokse Myrtetræer; og det
skal være Herren til et Navn, til et evigt Tegn, som ikke
skal forgaa.

56 Saa siger Herren: Holder over Ret og gører
Retfærdighed; thi min Frelse er nær til at komme
og min Retfærdighed til at aabenbares. 2 Saligt er det
Menneske, som gør dette, og det Menneskes Barn,
som holder fast derved, den, som holder Sabbat, at
han ikke vanhelliger den, og som varer sin Haand, at
den aldrig gør ondt. 3 Og den fremmede, som har
sluttet sig til Herren, sige ikke: Herren skal vist skille
mig fra sit Folk; og Gildingen sige ikke: Se, jeg er et
tørt Træ. 4 Thi saa siger Herren: De Gildinger, som
ville holde mine Sabbater og udvælge det, som mig
behager, og holde fast ved min Pagt: 5 Dem vil jeg give
en Plads i mit Hus og inden mine Mure og et bedre
Navn end Sønner og end Døtre; jeg vil give dem et
evigt Navn, som ikke skal forgaa. 6 Og de fremmede,
som have sluttet sig til Herren for at tjene ham og at
elske Herrens Navn for at være hans Tjenere; hver af
dem, som holder Sabbat, saa at han ikke vanhelliger
den, men holder fast ved min Pagt: 7 Dem vil jeg
føre til mit hellige Bjerg, og glæde dem i mit Bedehus;
deres Brændofre og deres Slagtofre skulle være mig en
Velbehagelighed paa mit Alter; thi mit Hus skal kaldes
et Bedehus for alle Folkeslag. 8 Saa siger den Herre,
Herre, som samler de fordrevne af Israel: Jeg vil endnu
samle flere om ham til dem, som ere forsamlede om
ham. 9 Alle I Markens Dyr! kommer at æde, alle I Dyr
i Skoven! 10 Alle hans Vægtere ere blinde, de vide
intet, de ere alle stumme Hunde, som ikke kunne gø,
de ligge og drømme, de holde af Søvn. 11 Og det er
Hunde, som ere graadige, de kende ikke Mættelse,
og det er Hyrder, som fattes Forstand; de have vendt
sig hver sin Vej, hver til sin Vinding, den ene med den
anden. 12 „Kommer, jeg vil tage Vin, og lader os drikke
stærk Drik; og i Morgen skal det gaa som den Dag i
Dag, stort og saare ypperligt!"

57 Den retfærdige omkommer, og der er ingen, som
lægger det paa Hjerte; og fromme Folk kaldes
bort, men der er ingen, som giver Agt derpaa; thi den
retfærdige kaldes bort, før det onde kommer. 2 De gaa
ind til Fred, de hvile i deres Sovekamre, hver den, som
vandrer ret for sig. 3 Men I, kommer hid, I Troldkvindens
Børn, du Horkarlens og Horkvindens Yngel! 4 Over
hvem gøre I eder lystige? ad hvem vrænge I Mund og
række Tungen langt ud? ere I ikke Overtrædelsens
Børn, Løgnens Sæd? 5 I, som ere optændte af Brynde
for Afguderne, under hvert grønt Træ, I, som slagte
Børnene i Dalene, i Kløfterne under Stenklipperne! 6
Din Del er Dalens glatte Stene, de, de ere i din Lod, ja,
for dem udgød du Drikofre, du ofrede dem Madoffer;
skulde jeg berolige mig over disse Ting? 7 Du redte dit
Leje paa et højt og ophøjet Bjerg; ogsaa der gik du op
til at slagte Slagtoffer? 8 Og du satte dit Mindetegn bag
Døren og Dørstolpen; thi bortvendt fra mig blottede du
dig og gik op; du udvidede dit Leje og indlod dig i Pagt
med dem; du elskede deres Leje paa hver Plads, du
saa dem. 9 Og salvet med Olie saa du hen til Kongen
og formerede dine vellugtende Salver; og du sendte
dine Bud langvejs hen og steg dybt ned indtil Dødsriget.
(Sheol h7585) 10 Formedelst din lange Vej er du bleven
træt; dog sagde du ikke: „Jeg giver tabt!" du fandt Liv i
din Haand, derfor blev du ikke syg. 11 Og for hvem har
du været bange og frygtet, saa at du vil lyve? men mig
kommer du ikke i Hu og lægger det ikke paa dit Hjerte!
mon ikke jeg har tiet og det fra fordums Tid af? men mig
vil du ikke frygte! 12 Jeg vil kundgøre din Retfærdighed
og dine Gerninger, og de skulle ikke gavne dig. 13 Naar
du raaber, da lad dine Skarer redde dig! men Vejret
skal løfte dem alle sammen op, et Vindpust skal tage
dem bort; men den, som forlader sig paa mig, skal
arve Landet og eje mit hellige Bjerg. 14 Og man skal
sige: Baner, baner, rydder Vejen, tager Stød bort af mit
Folks Vej! 15 Thi saa siger den Høje og Ophøjede, som
bor i Evigheden, og hvis Navn er helligt: Jeg bor i det
høje og hellige, og hos den sønderknuste og i Aanden
nedbøjede for at gøre de nedbøjedes Aand levende og
at gøre de sønderknustes Hjerter levende. 16 Thi jeg
vil ikke trætte evindelig og ikke være vred i Evighed; thi
ellers maatte Aanden og de Sjæle, som jeg har skabt,
forsmægte for mit Ansigt. 17 For hans Gerrigheds Synd
var jeg vred og slog ham, jeg skjulte mig i Vrede; men
han vendte sig bort og gik sit Hjertes Vej. 18 Hans Veje
saa jeg, og jeg vil læge ham; og jeg vil lede ham og
give ham og dem, som sørgede med ham, Trøst. 19
Jeg skaber Læbers Frugt: Fred, Fred for fjern og nær,
siger Herren, og jeg læger ham. 20 Men de ugudelige
ere som Havet, der er oprørt; thi det kan ikke være
roligt, men dets Vande udkaste Skarn og Dynd. 21 De
ugudelige, siger min Gud, have ingen Fred.

58 Raab af Struben, spar ikke, opløft din Røst som en
Basune, og kundgør mit Folk deres Overtrædelse
og Jakobs Hus deres Synder! 2 Mig søge de dagligt,
og til at vide mine Veje have de Lyst; som om de vare
et Folk, der havde gjort Retfærdighed og ikke forladt
sin Guds Lov, spørge de mig om retfærdige Love, de
have Lyst at komme nær til Gud. 3 „Hvorfor faste vi, og

du ser det ikke? hvorfor spæge vi os, og du vil ikke
vide det?" Se, paa den Dag I faste, faa I, hvad der er
eders Lyst, og I drive paa alle eders Arbejder. 4 Se, I
faste til Kiv og Trætte og til at slaa med Ugudeligheds
Næve; I faste ikke paa denne Dag, saa at I faa eders
Røst hørt i det høje. 5 Skulde jeg finde Behag i en
saadan Faste eller i en saadan Dag, paa hvilken et
Menneske spæger sig? At hænge med sit Hoved som
et Siv, eller at ligge i Sæk og Aske, vil du kalde dette en
Faste og en behagelig Dag for Herren? 6 Er dette ikke
den Faste; som jeg har Behag i: At I løse Ugudeligheds
Lænker, sprænge Aagets Baand, at give de fortrykte
fri, og at I sønderbryde hvert et Aag? 7 Er det ikke
den, at du deler dit Brød med den hungrige, og at du
lader de elendige og omvankende komme i dit Hus?
naar du ser en nøgen, at du da klæder ham, og at du
ikke holder dig tilbage fra ham, som er dit eget Kød? 8
Da skal dit Lys frembryde som Morgenrøden, og din
Lægedom skal skride frem i Hast, og din Retfærdighed
skal gaa frem for dit Ansigt, Herrens Herlighed skal
slutte til efter dig. 9 Da skal du paakalde, og Herren
skal bønhøre, du skal raabe, og han skal sige: Se,
her er jeg; dersom du borttager Aaget fra din Midte
og ikke udstrækker Fingrene og ikke taler Uret. 10
Og dersom du rækker til den hungrige, hvad din egen
Sjæl har Lyst til, og mætter en vansmægtende Sjæl,
da skal dit Lys oprinde i Mørket, og dit Mørke skal
vorde som Middagen. 11 Og Herren skal altid lede
dig og mætte din Sjæl i de tørre Egne og styrke dine
Ben; og du skal blive som en vandrig Have og som et
Kildevæld, hvis Vande ikke slaa fejl. 12 Og de, som
nedstamme fra dig, skulle bygge de Stæder, som ere
øde fra fordums Tider, du skal bebygge de Grundvolde,
som have ligget fra Slægt til Slægt, og du skal kaldes
det revnedes Tilmurer, Vejenes Forbedrer, saa at man
kan have Bolig. 13 Dersom du holder din Fod i Hvile
paa Sabbaten og ikke gør, hvad du selv har Behag i,
paa min hellige Dag, og dersom du kalder Sabbaten en
Lyst og Herrens Helligdag en Herlighed, og dersom du
ærer ham, saa du ikke gaar dine egne Veje og ikke
gør, hvad dig behager, og ikke fører tom Tale: 14 Da
skal du forlyste dig i Herren, og jeg vil lade dig fare
frem over Landets Høje og lade dig nyde Jakobs, din
Faders, Arv; thi Herrens Mund har talt.

59 Se, Herrens Haand er ikke forkortet, at han ikke
kunde frelse; og hans Øre er ikke tunghørende, at
han ikke kunde høre. 2 Men eders Misgerninger gøre
Skilsmisse imellem eder og imellem eders Gud; og
eders Synder gøre, at han skjuler Ansigtet for eder, saa
at han ikke hører. 3 Thi eders Hænder ere besmittede
med Blod og eders Fingre med Misgerning; eders
Læber tale Løgn, eders Tunge udsiger Uret. 4 Der
er ingen, som paakalder i Retfærdighed, og ingen,
som gaar i Rette med Redelighed; man forlader sig
paa Tomhed og taler Løgn, undfanger Uret og føder
Udaad. 5 De udruge Basiliskæg og væve Spindelvæv;
hvo, som æder af deres Æg, maa dø, og trykkes et
i Stykker, udfarer der en Øgle. 6 Deres Væv skal
ikke blive til Klæder, og man kan ikke skjule sig med
deres Arbejde, deres Arbejder ere uretfærdige Arbejder,
og der er Voldsgerning i deres Hænder. 7 Deres
Fødder løbe efter det onde og haste efter at udgyde
uskyldigt Blod, deres Tanker ere uretfærdige Tanker;
der er Ødelæggelse og Forstyrrelse paa deres Veje.
8 Fredens Vej kende de ikke, og der er ingen Ret i
deres Spor; deres Stier gøre de krogede for sig selv,
hver den, som betræder dem, ved ikke af Fred. 9
Derfor er Retten langt fra os, og Retfærdigheden naar
ikke til os; vi forvente Lys, og se, der er Mørke; vi
vente idel Solskin, og se, vi vandre i Mulm. 10 Vi
famle som de blinde efter en Væg, ja, vi famle som
de, der ikke have Øjne; vi støde os om Middagen
som i Tusmørket, vi ere paa de øde Steder som de
døde. 11 Vi brumme alle sammen som Bjørne og
kurre som Duer; vi bie efter Ret, og den kommer ikke,
efter Frelse, og den er langt borte fra os. 12 Thi vore
Overtrædelser ere mange for dig, og vore Synder vidne
imod os; thi vore Overtrædelser følge os, og vi kende
vore Misgerninger: 13 At vi have gjort Overtrædelser og
fornægtet Herren, og at vi have vendt os bort fra vor
Gud, at vor Tale gik ud paa Undertrykkelse og Frafald,
at vi have undfanget og udtalt falske Ord af vort Hjerte.
14 Retten er vegen tilbage, og Retfærdigheden staar
langt borte, thi Sandheden støder an paa Gaden, og
Retten finder ingen Indgang. 15 Og Sandheden er
borte, og den, som viger fra det onde, bliver et Rov.
Og Herren saa det, og det var ondt for hans Øjne, at
der ingen Ret var. 16 Og han saa, at der ingen var, og
han undrede sig saare, at der var ingen Midler; men
hans egen Arm hjalp ham, og hans Retfærdighed stod
ham bi. 17 Og han iførte sig Retfærdighed som sit
Panser, og Frelsens Hjelm var paa hans Hoved; og
som Klædning tog han Hævnens Klæder paa og iførte
sig Nidkærhed som en Kappe. 18 Efter Fortjeneste, „ja
derefter skal han betale sine Modstandere med Vrede,
sine Fjender med Vederlag; ja, dem paa Øerne skal
han betale efter Fortjeneste. 19 Og de fra Vesten skulle
frygte Herrens Navn, og de fra Solens Opgang hans
Herlighed; naar Fjenden kommer som en Flod, skal
Herrens Aand oprette Banner imod ham. 20 Og der
skal komme en Genløser for Zion og for dem, som
omvende sig fra Overtrædelse i Jakob, siger Herren.
21 Og jeg — dette er min Pagt med dem, siger Herren:
Min Aand, som er over dig, og mine Ord, som jeg har
lagt i din Mund, skulle ikke vige fra dia Mund, eller

fra dine Børns Mund, eller fra dine Børnebørns Mund,
siger Herren, fra nu og indtil evig Tid.

60 Gør dig rede, bliv Lys; thi dit Lys er kommet,
og Herrens Herlighed er opgangen over dig. **2**
Thi se, Mørke skjuler Jorden og Dunkelhed Folkene;
men over dig skal Herren oprinde, og over dig skal
hans Herlighed ses. **3** Og Hedningerne skulle vandre
hen til dit Lys, og Kongerne hen til det Skin, som er
opgangen for dig. **4** Kast dine Øjne trindt omkring og
se, de samle sig alle, de komme til dig, dine Sønner
komme langvejs fra, og dine Døtre bæres paa Arm. **5**
Da skal du se det og straale af Glæde, og dit Hjerte
skal banke og udvide sig; thi Rigdommen fra Havet
skal vende sig til dig, Hedningernes Magt skal komme
til dig. **6** Kamelernes Mangfoldighed skal skjule dig,
Midians og Efas Dromedarer, alle de af Skeba skulle
komme; de skulle bringe Guld og Røgelse og forkynde
Herrens Pris. **7** Alle Kedars Faar skulle samles til dig,
Nebajots Vædre skulle tjene dig; de skulle ofres paa
mit Alter til mit Velbehag, og min Herligheds Hus vil
jeg forherlige. **8** Hvo ere disse, der komme flyvende
som en Sky og som Duer til deres Dueslag? **9** Thi
paa mig vente Øer, og Tharsis's Skibe ere foran for
at føre dine Børn hid langvejs fra, og med dem deres
Sølv og deres Guld, til Herren din Guds Navn og til
Israels Hellige; thi han har forherliget dig. **10** Og de
fremmede skulle bygge dine Mure og deres Konger
tjene dig; thi i min Vrede slog jeg dig, men i min Naade
forbarmede jeg mig over dig. **11** Og dine Porte skal
man altid holde aabne, hverken Dag eller Nat skulle
de lukkes, for at lade Hedningernes Magt og deres
Konger, som føres hid, komme til dig. **12** Thi det Folk
og det Rige, som ikke vil tjene dig, skal ødelægges, og
Hedningerne skulle gaa aldeles til Grunde. **13** Libanons
Herlighed skal komme til dig, baade Fyrretræ og Kintræ
og Buksbom, for at pryde min Helligdoms Sted og gøre
mine Fødders Sted herligt. **14** Og Børnene af dem,
som trængte dig, skulle gaa bøjede til dig, og alle de,
som spottede dig, skulle kaste sig ned for dine Fødder,
og de skulle kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges
i Israel. **15** I Stedet for at du var forladt og forhadt,
saa at ingen gik der igennem, vil jeg gøre dig til en
evig Herlighed, til en Fryd fra Slægt til Slægt. **16** Og
du skal die Hedningers Mælk og die Kongers Bryst,
og du skal fornemme, at jeg Herren er din Frelser og
Jakobs Mægtige din Genløser. **17** Jeg vil sætte Guld
i Stedet for Kobber og sætte Sølv i Stedet for Jern
og Kobber i Stedet for Træ og Jern i Stedet for Sten;
og jeg vil give dig Øverster til Fred og Herskere til
Retfærdighed. **18** Der skal ikke ydermere høres om
Vold i dit Land eller om Ødelæggelse og Forstyrrelse
inden dine Landemærker; men du skal kalde Frelsen
dine Mure og Lovsangen dine Porte. **19** Solen skal ikke
ydermere være dig til Lys om Dagen, og Maanen skal
ikke lyse for dig til Glans; men Herren skal være dig et
evigt Lys og din Gud din Herlighed. **20** Din Sol skal
ikke mere gaa ned og din Maane ikke miste sit Skin;
thi Herren skal være dig et evigt Lys og din Sorrigs
Dage være endte. **21** Og dit Folk, de skulle alle være
retfærdige, de skulle eje Landet evindelig som de, der
ere en Kvist af min Plantning, et Værk af mine Hænder,
mig til Herlighed. **22** Den lille skal blive til tusinde, og
den ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det
hastelig ske i sin Tid.

61 Deri Herre, Herres Aand er over mig, derfor har
Herren salvet mig til at kundgøre et godt Budskab
for de fattige, han sendte mig til at helbrede dem,
som have et sønderknust Hjerte, til at udraabe for
de fangne Frihed og for de bundne Løsladelse; **2**
til at udraabe Herrens Velbehageligheds Aar og vor
Guds Hævns Dag; til at trøste alle sørgende; **3** til at
beskikke det for de sørgende i Zion, at der skal gives
dem Hovedprydelse i Stedet for Aske, Glædens Olie
i Stedet for Sorrig, Lovprisnings Klædebon i Stedet
for en vansmægtet Aand, saa at de skulle kaldes
Retfærdighedens Terebinter, Herrens Plantning, ham til
Herlighed. **4** Og de skulle bygge de Stæder, som laa
øde fra fordums Tid, og rejse, hvad der fra Fortiden af
var ødelagt, og paa ny opføre de øde Stæder, som
laa i Grus fra Slægt til Slægt. **5** Og fremmede skulle
staa og vogte eders Faar, og Udlændinge skulle være
eders Avlsmænd og eders Vingaardsmænd. **6** Men I
skulle kaldes Herrens Præster, man skal kalde eder
vor Guds Tjenere; I skulle æde Hedningernes Gods
og indtræde i deres Herlighed. **7** I Stedet for eders
Beskæmmelse skulle I have tvefold Ære, og i Stedet
for Skændsel skal Jubel vorde eders Lod; derfor skulle
I faa en dobbelt Arvelod i eders Land, I skulle have
evig Glæde. **8** Thi jeg, Herren, elsker Ret og hader
Uretfærdigheds Rov; og jeg vil trolig give dem deres
Løn og gøre en evig Pagt med dem. **9** Og man skal
kende deres Sæd iblandt Hedningerne og deres Afkom
midt iblandt Folkene, alle, som se dem, skulle kende
dem, at de ere den Sæd, som Herren har velsignet. **10**
Jeg vil glæde mig storlig i Herren, min Sjæl skal fryde
sig i min Gud; thi han iførte mig Frelsens Klædebon,
han klædte mig med Retfærdighedens Kappe; som
en Brudgom, der sætter Hovedpynten paa, og som
en Brud, der pryder sig med sit Smykke. **11** Thi som
Jorden, der giver sin Grøde, og som en Have, der lader
sin Sæd opvokse, saaledes skal den Herre, Herre lade
Retfærdighed og Lovsang opvokse i alle Hedningernes
Paasyn.

62 For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems
Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dens
Retfærdighed gaar frem som Straaleglans og dens
Frelse som et Blus, der brænder. **2** Og Hedningerne
skulle se din Retfærdighed og alle Konger din Herlighed;
og du skal kaldes med et nyt Navn, hvilket Herrens
Mund skal nævne. **3** Og du skal være en dejlig Krone
i Herrens Haand og et kongeligt Hovedsmykke i din
Guds Haand. **4** Man skal ikke ydermere kalde dig
„den forladte", ej heller skal dit Land ydermere kaldes
„det ødelagte"; men du skal kaldes „min Lyst er i det",
og dit Land skal kaldes „Ægtehustruen"; thi Herren
har Lyst til dig, og dit Land skal faa sin Ægteherre. **5**
Thi som en Ungkarl ægter en Jomfru, saa skulle dine
Børn holde Ægteskab med dig; og som en Brudgom
glæder sig ved Bruden, saa skal din Gud glæde sig ved
dig. **6** Paa dine Mure, o Jerusalem! har jeg beskikket
Vægtere, de skulle aldrig tie den ganske Dag eller den
ganske Nat; I, som paaminde om Herren, tier ikke! **7**
Og lader ham ingen Ro, indtil han faar grundlagt og
gjort Jerusalem til Lovprisning paa Jorden. **8** Herren
svor ved sin højre Haand og ved sin Magts Arm: Jeg
vil ikke mere give dine Fjender dit Korn til Spise, ej
heller skulle Udlændinge drikke din Vin, som du har
arbejdet for. **9** Men de, som have indsanket hint, skulle
æde det og love Herren; og de, som have indhøstet
denne, skulle drikke den i min Helligdoms Forgaarde.
10 Drager frem, drager frem igennem Portene, bereder
Folket Vej; baner, ja baner Vej, sanker Stenene deraf,
opløfter et Banner for Folkene! **11** Se, Herren har ladet
det høre til Jordens Ende; siger til Zions Datter: Se,
din Frelse kommer; se, hans Løn er med ham, og
Gengældelsen fra ham er for hans Ansigt. **12** Og man
skal kalde dem et helligt Folk, Herrens genløste; og dig
skal man kalde „den søgte Stad, den ej forladte".

63 Hvo er denne, som kommer fra Edom, i højrøde
Klæder fra Bozra, han, som er saa prægtig i sit
Klædebon, han, som skrider frem i sin store Kraft? Det
er mig, som taler Retfærdighed, mig, som er mægtig
til at frelse! **2** Hvorfor er der rødt paa dit Klædebon
og dine Klæder som dens, der træder Vinpersen? **3**
Jeg traadte Persekarret, jeg alene, og der var intet af
Folkene med mig; saa traadte jeg dem i min Vrede og
stampede dem ned i min Harme; da sprudlede deres
Blod op paa mine Klæder, og jeg fik alle mine Klæder
besudlede. **4** Thi Hævnens Dag var besluttet i mit
Hjerte, og mit Genløsningsaar var kommet. **5** Og jeg
saa mig om, og der var ingen Hjælper, og jeg undrede
mig over, at der ingen var, som holdt med mig; men
min Arm hjalp mig, og min Harme stod mig bi. **6** Og jeg
nedtraadte Folkene i min Vrede og gjorde dem drukne i
min Harme og lod deres Blod rinde til Jorden. **7** Jeg
vil forkynde Herrens Miskundhed, Herrens Pris, efter
alt det, som Herren har gjort imod os, ja, den megen
Godhed imod Israels Hus, som han gjorde imod dem,
efter sin Barmhjertighed og efter sin store Miskundhed.
8 Og han sagde: Kun de ere mit Folk, de ere Børn, som
ikke ville handle falskelig; og han blev dem en Frelser.
9 I al deres Trængsel var der ikke Trængsel, men hans
Ansigts Engel frelste dem; han genløste dem for sin
Kærligheds og for sin Overbærelses Skyld, og han
lagde dem paa sig og bar dem igennem alle Fortidens
Dage. **10** Men de, de vare genstridige og bedrøvede
hans Helligaand; derfor omskiftede han sig til deres
Modstander, han stred imod dem. **11** Da ihukom hans
Folk de gamle Dage under Mose: Hvor er han, som
opførte dem af Havet tillige med sin Hjords Hyrde?
hvor er han, som gav sin Helligaand midt iblandt dem?
12 han, som lod sin Herligheds Arm føre Moses højre
Haand, han, som kløvede Vandene for deres Ansigt
for at gøre sig et evigt Navn? **13** han, som førte dem
igennem Afgrundene som en Hest igennem Ørken, saa
at de ikke stødte sig? **14** Ligesom Kvæget gaar ned i
Dalen, har Herrens Aand ladet dem komme til Hvile;
saaledes førte du dit Folk for at gøre dig et herligt Navn.
15 Sku ned fra Himlene, og se til fra din Helligheds
og Herligheds Bolig! hvor er din Nidkærhed og din
Vælde, din dybe Medlidenhed og din Barmhjertighed,
der holder sig tilbage fra mig? **16** Thi du er vor Fader;
thi Abraham ved intet af os, og Israel kender os ikke;
men du, Herre! er vor Fader, vor Genløser, fra Evighed
af er dit Navn. **17** Herre! hvorfor lader du os fare vild fra
dine Veje? hvorfor lader du vort Hjerte blive haardt, at
det ikke frygter dig? vend om for dine Tjeneres Skyld,
for din Arvs Stammers Skyld! **18** En liden Tid har dit
hellige Folk ejet Landet; men vore Modstandere have
nedtraadt din Helligdom. **19** Vi ere, som om du ikke
havde regeret over os fra gammel Tid, og som om vi
ikke vare kaldede efter dit Navn;

64 gid du vilde sønderrive Himlene og fare ned, saa
at Bjergene fløde bort for dit Ansigt! **2** Ligesom
Ild antænder Kviste, ligesom Ild kommer Vand til at
syde, saa lade du dine Fjender kende dit Navn, saa at
Hedningerne bæve for dit Ansigt. **3** Da du har gjort
underlige Ting, skulde vi da ikke vente? du nedfor,
Bjerge fløde bort for dit Ansigt. **4** Og fra gammel Tid
har man ikke hørt, har man ikke fornummet, intet Øje
set, at nogen Gud uden du gjorde saadanne Ting for
den, som bier efter ham. **5** Du møder den, som er
glad ved at gøre Retfærdighed, de skulle komme dig
i Hu paa dine Veje; se, du var vred, og vi bleve ved
at synde; vare vi evindelig blevne paa dem, da vare
vi nu frelste. **6** Men vi bleve alle som de urene og al
vor Retfærdighed som et besmittet Klædebon; og vi

faldt alle, af som et Blad, og vor Misgerning førte os
bort som et Vejr. 7 Og der er ingen, som paakalder dit
Navn, ingen, som rejser sig for at holde fast ved dig; thi
du har skjult dit Ansigt for os og smeltet os for vore
Misgerningers Skyld. 8 Men nu, Herre! du er vor Fader;
vi ere Leret, og du er den, som har dannet os, og vi ere
alle din Haands Gerning. 9 Herre! vær ikke saa saare
vred, og kom ikke Misgerninger evindelig i Hu; se, sku
dog, vi ere alle dit Folk! 10 Dine Helligdoms Stæder ere
blevne til en Ørk; Zion er bleven til en Ørk, Jerusalem
en Ødelæggelse. 11 Vor Helligheds og vor Herligheds
Hus, i hvilket vore Fædre lovede dig, er opbrændt med
Ild, og alle vore lystelige Ting ere ødelagte. 12 Vil du
over for disse Ting holde dig tilbage, Herre? vil du tie
og nedtrykke os saa saare?

65 Jeg er søgt af dem, som ikke spurgte efter mig,
jeg er funden af dem, som ikke ledte; jeg sagde
til et Folk, som ikke er kaldet efter mit Navn: Se, her
er jeg, se, her er jeg. 2 Jeg udbredte mine Hænder
den ganske Dag til et genstridigt Folk, som vandrer ad
en Vej, som ikke er god, og efter deres egne Tanker;
3 til det Folk, som opirrer mig altid for mit Ansigt,
og som ofrer i Haverne, og som gør Røgelse paa
Teglstenene; 4 til dem, som bo i Gravene og blive om
Natten i Afkrogene, dem, som æde Svinekød og have
vederstyggelig Suppe i deres Kar; 5 til dem, som sige:
Hold dig hos dig selv, kom ikke nær til mig, thi jeg er
hellig over for dig; disse ere en Røg i min Næse, en Ild,
som brænder den ganske Dag. 6 Se, det er skrevet
for mit Ansigt: Jeg vil ikke tie, før jeg faar betalt, ja,
faar betalt det i deres Skød. 7 Eders Misgerninger og
eders Fædres Misgerninger til Hobe vil jeg betale, siger
Herren, deres, som gjorde Røgelse paa Bjergene og
forhaanede mig paa Højene; deres Løn vil jeg forinden
tilmaale dem i deres Skød. 8 Saa siger Herren: Som
der findes Most i Vinklasen, og man siger: Fordærv den
ikke; thi der er Velsignelse udi den, saa vil jeg gøre for
mine Tjeneres Skyld og ikke fordærve alt. 9 Men af
Jakob vil jeg lade udgaa en Sæd og af Juda den, som
skal arve mine Bjerge; og mine udvalgte skulle arve
dem og mine Tjenere bo der. 10 Og Saron skal blive
til en Græsgang for Faar og Akors Dal til et Leje for
Øksne, for mit Folk, for dem, som søge mig. 11 Men I,
som forlade Herren, I, som glemme mit hellige Bjerg,
I, som dække Bord for Gad, og I, som skænke fuldt i
af blandet Drik for Meni: 12 Eder vil jeg give hen til
Sværdet, og I skulle alle bøje eder ned til at slagtes,
efterdi jeg kaldte, og I svarede ikke, efterdi jeg talte, og
I hørte ikke; men I gjorde det, som var ondt for mine
Øjne, og udvalgte det, som jeg ikke havde Lyst til. 13
Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, mine Tjenere
skulle æde, men I skulle hungre; se, mine Tjenere
skulle drikke, men I skulle tørste; se, mine Tjenere
skulle glædes, men I skulle beskæmmes; 14 se, mine
Tjenere skulle synge af Hjertens Glæde, men I skulle
skrige af Hjertekvide og hyle af Aands Fortvivlelse. 15
Og I skulle efterlade mine udvalgte eders Navn til at
sværge ved, og den Herre, Herre skal dræbe eder;
men sine Tjenere skal han give et nyt Navn. 16 Hver
den, som velsigner sig i Landet, skal velsigne sig i den
trofaste Gud, og hver den, som sværger i Landet, skal
sværge ved den trofaste Gud; thi de forrige Trængsler
ere glemte, og de ere borte for mine Øjne. 17 Thi se,
jeg skaber nye Himle og en ny Jord; og det første skal
ikke ihukommes, ej heller rinde nogen i Sinde. 18 Men
glæder eder og fryder eder indtil evig Tid ved det, som
jeg skaber; thi se, jeg skaber Jerusalem til Fryd og dets
Folk til Glæde. 19 Og jeg vil fryde mig over Jerusalem
og glæde mig over mit Folk, og der skal ikke ydermere
høres Graads Røst eller Skrigs Røst deri. 20 Derfra
skal ikke ydermere komme noget Barn, som lever faa
Dage, eller nogen gammel, som ikke naar sine Dages
Tal; thi Drengen skal dø hundrede Aar gammel, og
Synderen, som er hundrede Aar gammel, skal kaldes
forbandet. 21 Og de skulle bygge Huse og bo deri og
plante Vingaarde og æde deres Frugt. 22 De skulle
ikke bygge, at en anden skal bo deri, og ikke plante, at
en anden skal æde det; thi som Træets Dage skulle mit
Folks Dage være, og mine udvalgte skulle til fulde nyde
deres Hænders Gerning. 23 De skulle ikke have Møje
forgæves og ej føde Børn til brat Død; thi de ere den
Sæd, som er velsignet af Herren, og deres Afkom skal
blive hos dem. 24 Og det sker, førend de raabe, da vil
jeg svare; naar de endnu tale, da vil jeg høre. 25 En
Ulv og et Lam skulle græsse sammen, og en Løve skal
æde Halm som en Okse, og en Slanges Spise skal
være Støv, de skulle ikke gøre ondt, ej heller handle
fordærveligt paa hele mit hellige Bjerg, siger Herren.

66 Saa siger Herren: Himlene ere min Trone og
Jorden mine Fødders Fodskammel; hvor er det
Hus, som I kunde bygge mig? og hvor er min Hviles
Sted? 2 Og alt dette har min Haand gjort, saa at
det alt blev til, siger Herren; men den, jeg vil se hen
til, er den elendige og den, som har en sønderbrudt
Aand, og som bæver for mine Ord. 3 Hvo som slagter
en Okse, er som den, der ihjelslaar en Mand, hvo
som ofrer et Lam, er som den, der hugger Halsen af
en Hund, hvo som ofrer Madoffer, er som den, der
ofrer Svineblod, hvo som gør et Ihukommelsesoffer af
Virak, er som den, der velsigner Uret; ja, disse have
valgt deres egne Veje, og deres Sjæl har haft Behag i
deres Vederstyggeligheder. 4 Men ogsaa jeg vil finde
Behag i at handle ilde med dem og lade komme over
dem de Ting, som de frygte for; fordi jeg raabte, og

ingen svarede, jeg talte, og de hørte ikke, men de
gjorde det onde for mine Øjne og udvalgte det, som
jeg ikke havde Behag i. **5** Hører Herrens Ord, I, som
ere forfærdede for hans Ord! Eders Brødre, som hade
eder og udstøde eder for mit Navns Skyld, sige: Lad
Herren vise sig herlig, at vi maa se eders Glæde!
Men de skulle beskæmmes. **6** Der lyder et Bulder fra
Staden, en Røst fra Templet, Herrens Røst, hans, som
betaler sine Fjender efter Fortjeneste. **7** Førend hun
var i Fødselsnød, fødte hun; førend Smerten kom paa
hende, blev hun forløst med et Drengebarn. **8** Hvo
har hørt saadant? hvo har set saadanne Ting? mon et
Land fødes paa een Dag? eller et Folk fødes paa een
Gang? thi næppe var Zion i Fødselsnød, før hun havde
født sine Sønner. **9** Mon jeg skulde lade Moderlivet
aabnes og ikke lade føde? siger Herren; eller skulde
jeg, som lader fødes, tillukke Moderliv? siger din Gud.
10 Glæder eder med Jerusalem, og fryder eder over
hende, alle I, som elske hende; glæder eder storlig
med hende, alle I, som sørge over hende: **11** At I maa
die og mættes af hendes Husvalelses Bryst, at I maa
suge det og forlyste eder ved hendes Herligheds Fylde!
12 Thi saa siger Herren: Se, til hende bøjer jeg Fred
som en Flod og Hedningernes Herlighed som en Bæk,
der løber over, og I skulle die; I skulle bæres paa Arm
og forlyste eder paa Skød. **13** Som en Moder trøster
sit Barn, saaledes vil jeg trøste eder, og i Jerusalem
skulle I trøstes. **14** Og I skulle se det, og eders Hjerte
skal glædes og eders Ben vorde kraftfulde som det
grønne Græs; og Herrens Haand skal kendes paa hans
Tjenere, men han skal vredes paa sine Fjender. **15** Thi
se, Herren skal komme med Ild, og hans Vogne skulle
være som Hvirvelvind for at gengælde med sin grumme
Vrede og med sin Trusel om Ildslue. **16** Thi Herren skal
holde Dom med Ild og med sit Sværd over alt Kød,
og de af Herren ihjelslagne skulle være mange. **17**
De, som hellige sig, og som rense sig for at gaa ud til
Haverne efter en, som er i deres Midte, de, som æde
Svinekød og vederstyggelige Ting og Mus: De skulle
bortrives til Hobe, siger Herren. **18** Og jeg! — trods
deres Gerninger og deres Tanker skal det komme dertil,
at jeg skal sanke alle Hedninger og Tungemaal; og de
skulle komme og se min Herlighed. **19** Og jeg vil gøre
Tegn ved dem, og jeg vil sende nogle af de undkomne
til Hedningerne, til Tharsis, Ful og Lud, Bueskytters
Land, til Thubal og Javan, til de langtfraliggende Øer,
til dem, som ikke have hørt noget Rygte om mig og
ikke set min Herlighed; og de skulle kundgøre min
Herlighed iblandt Hedningerne. **20** Og de skulle bringe
alle eders Brødre hjem fra alle Hedningerne, paa Heste
og paa Vogne og paa Karme og paa Muler og paa
Dromedarer, Herren til en Gave, op til mit hellige Bjerg,
til Jerusalem, siger Herren; ligesom Israels Børn bringe
Gaven i rene Kar til Herrens Hus. **21** Og jeg vil ogsaa
af dem tage nogle til Præster, til Leviter, siger Herren.
22 Thi ligesom de nye Himle og den nye Jord, som jeg
skaber, bestandigt blive for mit Ansigt, siger Herren,
saa skal eders Sæd og eders Navn blive bestandigt. **23**
Og det skal ske, fra Nymaaned til Nymaaned og fra
Sabbat til Sabbat, at alt Kød skal komme for at tilbede
for mit Ansigt, siger Herren. **24** Og de skulle gaa ud
og se paa de døde Kroppe af Mændene, som gjorde
Overtrædelse imod mig; thi deres Orm skal ikke dø, og
deres Ild skal ikke udslukkes, og de skulle være en Gru
for alt Kød.

Jeremias

1 Ord af Jeremias, Hilkias Søn, en af Præsterne,
som vare i Anathoth, i Benjamins Land, 2 til hvem
Herrens Ord kom i Josias's, Amons Søns, Judas
Konges Dage, i hans Regerings trettende Aar; 3 og
det kom fremdeles i Jojakims, Josias's Søns, Judas
Konges Dage indtil Enden af Zedekias's, Josias's Søns,
Judas Konges ellevte Aar, indtil Jerusalem blev ført i
Fangenskab i den femte Maaned. 4 Og Herrens Ord
kom til mig saalunde: 5 Før jeg dannede dig i Moders
Liv, kendte jeg dig, og før du udkom af Moders Skød,
helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for
Folkene. 6 Men jeg sagde: Ak Herre, Herre! se, jeg
forstaar ikke at tale, thi jeg er ung. 7 Men Herren sagde
til mig: Sig ikke: Jeg er ung; thi du skal gaa over alt,
hvor jeg sender dig, og alt det, som jeg befaler dig, skal
du tale. 8 Frygt ikke for deres Ansigt; thi jeg er med dig
for at redde dig, siger Herren. 9 Og Herren udrakte
sin Haand og lod den røre ved min Mund, og Herren
sagde til mig: Se, jeg har lagt mine Ord i din Mund. 10
Se, jeg har beskikket dig paa denne Dag over Folkene,
og over Rigerne til at oprykke og til at omstyrte og til at
fordærve og til at nedkaste, til at bygge og til at plante.
11 Og Herrens Ord kom til mig, og han sagde: Jeremias,
hvad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser en Mandelstav.
12 Og Herren sagde til mig: Du saa rigtigt; thi jeg vil
være aarvaagen over mit Ord for at fuldkomme, det.
13 Og Herrens Ord kom til mig anden Gang, og han
sagde: Hyad ser du? Og jeg sagde: Jeg ser en sydende
Gryde, og den vender sig hid fra Egnen imod Nord.
14 Og Herren sagde til mig: Fra Norden skal Ulykken
udlades over alle Landets Indbyggere. 15 Thi se, jeg
kalder ad alle Rigernes Stammer imod Norden, siger
Herren; og de skulle komme og sætte hver sin Stol for
Indgangen til Jerusalems Porte og imod alle dens Mure
trindt omkring, imod alle Judas Stæder. 16 Og jeg vil
holde Ret over dem for al deres Ondskabs Skyld; thi
de forlode mig og gjorde Røgelse for andre Guder og
tilbade for deres Hænders Gerninger. 17 Og du, du
skal binde op om dine Lænder og gøre dig rede og
tale til dem alt det, jeg vil befale dig; vær ikke bange
for dem, at jeg ikke skal gøre dig bange for dem. 18
Og jeg, se, jeg har gjort dig i Dag til en fast Stad og til
en Jernpille og til Kobbermure for hele Landet, imod
Judas Konger, imod dets Fyrster, imod dets Præster og
imod Folket i Landet. 19 Og de skulle stride imod dig
og ikke faa Overhaand over dig; thi jeg er med dig,
siger Herren, for at redde dig.

2 Og Herrens Ord kom til mig, idet han sagde: 2 Gak
hen, og raab for Jerusalems Øren og sig: Saa siger
Herren: Jeg ihukommer dig din Ungdoms Hengivenhed
og din Trolovelsesstands Kærlighed, at du gik efter mig
i Ørken, i Landet, som ikke var besaaet. 3 Israel var
Herrens Helligdom, hans Førstegrøde; alle, som vilde
fortære ham, bleve skyldige, Ulykke kom over dem,
siger Herren. 4 Hører Herrens Ord, Jakobs Hus og alle
Israels Huses Slægter! 5 Saa siger Herren: Hvad Uret
have eders Fædre fundet hos mig, at de have holdt sig
langt fra mig? og at de vandrede efter Forfængelighed
og bleve til Forfængelighed? 6 Og de sagde ikke: Hvor
er Herren, han, som førte os op af Ægyptens Land,
han, som ledede os i Ørken, i et Land, som var øde og
fuldt af Huller, i Tørheds og Dødens Skygges Land, i
et Land, som ingen havde vandret igennem, og hvor
intet Menneske havde boet? 7 Og jeg førte eder ind
udi et frugtbart Land, at I skulde æde dets Frugt og
dets Gode; men der I kom derind, da besmittede I mit
Land og gjorde min Arv til en Vederstyggelighed. 8
Præsterne sagde ikke: Hvor er Herren? og de, som
omgikkes med Loven, kendte mig ikke, og Hyrderne
gjorde Overtrædelse imod mig; og Profeterne spaaede
ved Baal og vandrede efter dem, der ikke kunde gavne.
9 Derfor maa jeg endnu trætte med eder, siger Herren,
og med eders Børnebørn maa jeg trætte. 10 Thi drager
over til Kithims Øer, og ser til og sender Bud til Kedar,
og lægger nøje Mærke og ser, om noget saadant er
sket. 11 Mon et Hedningefolk har skiftet Guder, som
dog ikke vare Guder? men mit Folk har omskiftet sin
Herlighed med det, som ikke kan gavne. 12 Gyser over
det, I Himle! og vorder forfærdede, ja vorder saare
forskrækkede, siger Herren. 13 Thi tvende onde Ting
har mit Folk gjort: Mig, den levende Vandkilde, have
de forladt for at hugge sig Brønde, revnede Brønde,
som ikke kunde holde Vand. 14 Er Israel en købt
Træl, eller er han en hjemfødt Træl? hvorfor er han
bleven til Bytte? 15 Unge Løver brølede imod ham, de
lode deres Røst høre, og de gjorde hans Land til en
Ødelæggelse, hans Stæder ere opbrændte, at ingen
bor deri. 16 Ogsaa Nofs og Takfanes Børn gjorde din
Hovedisse skaldet. 17 Hvad der volder dig saadant,
er det ikke dette, at du har forladt Herren, din Gud,
den Tid, han ledede dig paa Vejen? 18 Og nu, hvad
har du at gøre med Vejen til Ægypten for at drikke
Sihors Vand? og hvad har du at gøre med Vejen til
Assur for at drikke Flodens Vand? 19 Din Ondskab skal
tugte dig og dine Afvigelser straffe dig; vid da og se,
at det er ondt og besk, at du har forladt Herren din
Gud, og at Frygt for mig ikke er hos dig, siger Herren,
den Herre Zebaoth. 20 Thi jeg har fra fordums Tid
sønderbrudt dit Aag, sønderrevet dine Baand, men
du sagde: Jeg vil ikke tjene; thi du gav dig hen paa
alle ophøjede Høje og under hvert grønt Træ som en
Skøge. 21 Og jeg har plantet dig som ædle Vinkviste,
ægte Planter til Hobe; hvorledes har du da forvendt dig

for mig til Ranker af et fremmed Vintræ? 22 Thi om du
end vilde to dig med Lud og tage dig megen Sæbe,
saa pletter din Misgerning dig dog for mit Ansigt, siger
den Herre, Herre. 23 Hvorledes kan du sige: Jeg er
ikke uren, jeg vandrer ikke efter Baalerne? se hen til
din Gang i Dalen, kend, hvad du har gjort, du lette
Kamelhoppe! der løber hid og did paa egne Veje, 24
som Vildæselinden, der er vant til Ørken og i sin Sjæls
Begæring snapper efter Vejret; naar hun er i Brynde,
hvo kan holde hende tilbage? alle de, som søge hende,
behøve ikke at trætte sig, de ville finde hende i hendes
Maaned. 25 „Hold din Fod tilbage fra at blive barfodet
og din Strube fra at blive tørstig"; men du siger: Det
er forgæves! Nej! thi jeg elsker fremmede, og efter
dem vil jeg gaa. 26 Ligesom en Tyv bliver til Skamme,
naar han gribes, saa ere de af Israels Hus blevne til
Skamme, de, deres Konger, deres Fyrster og deres
Præster og deres Profeter, 27 som sige til Træ: Du er
min Fader, og til Sten: Du fødte mig; thi de have vendt
Ryg til mig og ikke Ansigt; men i deres Ulykkes Tid sige
de: Staa op og frels os! 28 Hvor ere dine Guder, som
du har gjort dig? lad dem staa op, om de kunne frelse
dig i din Ulykkes Tid; thi saa mange som dine Stæder
ere, vare dine Guder, Juda! 29 Hvorfor ville I trætte
med mig? I have alle gjort Overtrædelse imod mig,
siger Herren. 30 Jeg slog eders Børn forgæves, de
annammede ikke Tugt; eders Sværd fortærede eders
Profeter ligesom en ødelæggende Løve. 31 O Slægt,
som I ere, ser hen til Herrens Ord! Er jeg bleven Israel
til en Ørk eller til et Mørkheds Land? hvorfor sagde da
mit Folk: Vi have gjort os frie, vi ville ikke mere komme
til dig. 32 Mon en Jomfru glemmer sin Prydelse, en
Brud sine Hovedbaand? men mit Folk har glemt mig
utallige Dage. 33 Hvor godt ved du dog at vælge din
Vej for at søge Kærlighed, derfor har du ogsaa lært
dine Veje at kende det onde. 34 Tilmed findes paa
dine Flige de arme uskyldige Sjæles Blod; du har ikke
grebet dem, der de brøde ind, men det var for alle disse
Tings Skyld. 35 Og dog sagde du: Jeg er uskyldig,
hans Vrede har vendt sig fra mig; se, jeg vil gaa i Rette
med dig, fordi du siger: Jeg har ikke syndet. 36 Hvorfor
løber du saa ivrigt bort for at omskifte din Vej? ogsaa
ved Ægypten skal du blive til Skamme, ligesom du blev
til Skamme ved Assyrien. 37 Ogsaa derfra skal du gaa
ud, med Hænderne over dit Hoved; thi Herren forkaster
dem, til hvilke du satte Lid, og du skal ikke faa Lykke
ved dem.

3 Man siger: Dersom en Mand lader sin Hustru fare,
og hun gaar fra ham og bliver en anden Mands,
mon han da maa vende tilbage til hende igen? mon
ikke dette Land vilde blive besmittet derved? Men du
har bedrevet Hor med mange Bolere, og du skulde
komme til mig igen? siger Herren. 2 Opløft dine Øjne til
de nøgne Høje, og se, hvor er du ikke skændet? du
sad ved Vejene for dem, som en Araber i Ørken, og
du besmittede Landet med dine Horerier og med din
Ondskab. 3 Derfor ere Regndraaberne tilbageholdte,
og sildig Regn kom ikke; men du har en Horkvindes
Pande, du vil ikke skamme dig. 4 Har du ikke fra nu af
raabt til mig: Min Fader! min Ungdoms Leder er du. 5
Mon han vil beholde Vrede evindelig? eller bevare den
til evig Tid? se, du har talt, men du gjorde disse onde
Ting og satte dem igennem. 6 Og Herren sagde til mig
i Kong Josias's Dage: Har du set, hvad det frafaldne
Israel har gjort? Hun gik paa alle høje Bjerge og hen
under alle grønne Træer og bedrev der Hor. 7 Og
jeg sagde: Efter at hun havde gjort alt dette, vil hun
omvende sig til mig; men hun omvendte sig ikke. Og
hendes troløse Søster Juda saa det. 8 Og jeg saa,
da jeg formedelst alt det, at det frafaldne Israel havde
bedrevet Hor, lod hende fare og gav hende hendes
Skilsmissebrev, at dog det troløse Juda, hendes Søster,
ikke frygtede, men gik bort og bedrev ogsaa Hor. 9
Og det skete for hendes Horeris Letfærdighed, at hun
besmittede Landet; thi hun bolede med Sten og med
Træ. 10 Og med alt dette omvendte hendes troløse
Søster Juda sig ikke til mig af sit ganske Hjerte, men
paa Skrømt, siger Herren. 11 Og Herren sagde til mig:
Det frafaldne Israel har vist sig retfærdigt fremfor det
troløse Juda. 12 Gak, og raab disse Ord imod Norden,
og sig: Omvend dig, du frafaldne Israel! siger Herren,
jeg vil ikke lade mit vrede Ansigt falde paa eder; thi
jeg er miskundelig, siger Herren, jeg vil ikke beholde
Vrede evindelig. 13 Kend ikkun din Misgerning; thi du
har gjort Overtrædelse imod Herren din Gud, og du
er løben hid og did paa dine Veje til fremmede Guder
under hvert grønt Træ, men paa min Røst have I ikke
hørt, siger Herren. 14 Omvender eder, I frafaldne Børn!
siger Herren; thi jeg er eders Husbonde, og jeg vil tage
eder, een af en Stad og to af en Slægt og føre eder til
Zion. 15 Og jeg vil give eder Hyrder efter mit Hjerte;
og de skulle føde eder med Kundskab og Forstand.
16 Og det skal ske, naar I ere blevne mange og ere
blevne frugtbare i Landet i de Dage, siger Herren, da
skulle de ikke mere tale om Herrens Pagts Ark, og den
skal ikke mere komme nogen i Tanke, og de skulle
ikke komme den i Hu og ikke savne den, og den skal
ikke forfærdiges mere. 17 Paa den Tid skulle de kalde
Jerusalem Herrens Trone, og alle Hedningerne skulle
forsamles til den for Herrens Navns Skyld, i Jerusalem;
og de skulle ikke ydermere vandre efter deres onde
Hjertes Stivhed. 18 I de Dage skal Judas Hus gaa til
Israels Hus, og de skulle komme med hinanden fra et
Land af Norden, til Landet, som jeg har givet eders
Fædre til Arv. 19 Og jeg havde sagt: Vil jeg ej sætte dig

iblandt Børnene og give dig et kosteligt Land, Folkenes
alleryndigste Arv? Og jeg sagde: Min Fader vil du kalde
mig og ikke vende dig fra mig. 20 Men ligesom en
Kvinde bliver troløs imod sin Boler, saaledes ere I af
Israels Hus blevne troløse imod mig, siger Herren. 21
Der er hørt en Røst paa de nøgne Høje, Israels Børns
ydmyge Begæringers Graad; thi de have forvendt deres
Vej, de have forglemt Herren deres Gud. 22 Saa vender
om, I frafaldne Børn! jeg vil læge eders Afvigelser. „Se,
her ere vi, vi komme til dig; thi du er Herren vor Gud.
23 Sandelig, det er idel Bedrageri med Tummelen paa
Bjergene; sandelig, Israels Frelse er i Herren vor Gud.
24 Og Skændsel har fortæret vore Fædres Arbejde,
fra vor Ungdom af, deres smaa Kvæg og deres store
Kvæg, deres Sønner og deres Døtre. 25 Vi maa ligge
i vor Skændsel og vor Skam skjule os; thi vi have
syndet imod Herren vor Gud, vi og vore Fædre, fra vor
Ungdom af og indtil denne Dag; og vi vare ikke Herren
vor Guds Røst lydige".

4 Israel! dersom du vil omvende dig, siger Herren,
da skal du omvende dig til mig; og dersom du
vil borttage dine Vederstyggeligheder fra mit Ansigt,
da skal du ikke omdrives; 2 og du skal sværge:
Saa vist som Herren lever i Sandhed, i Ret og i
Retfærdighed! og Hedningerne skulle velsigne sig i
ham og rose sig af harm 3 Thi saa siger Herren til
Judas Mænd og til Jerusalem: Pløjer eder Nyland og
saar ikke imellem Torne! 4 Omskærer eder for Herren,
og borttager reders Hjertes Forhud, I Judas Mænd og
Jerusalems Indbyggere! paa det min Vrede ikke skal
udfare som Ilden og brænde, og der skal ingen være,
som udslukker, for eders Idrætters Ondskabs Skyld. 5
Kundgører det i Juda, og lader det høres i Jerusalem
og siger: Blæser i Trompeten udi Landet, raaber med
fuld Røst og siger: Samler eder, og lader os gaa ind i
de faste Stæder! 6 Opløfter Banner imod Zion, flyr,
staar ikke stille; thi jeg lader komme en Ulykke fra
Norden og, en stor Forstyrrelse. 7 En Løve er stegen
op fra sine tætte Buske, og Folkenes Ødelægger er
uddraget, han er udgangen fra sit Sted for at gøre dit
Land til en Ødelæggelse; dine Stæder skulle forstyrres,
at ingen skal bo deri. 8 Derfor ombinder eder med Sæk,
sørger og hyler; thi Herrens brændende Vrede er ikke
vendt tilbage fra os. 9 Og det skal ske paa denne Dag,
siger Herren, da skal Kongens Mod og Fyrsternes Mod
forgaa, og Præsterne skulle forskrækkes, og Profeterne
staa forfærdede. 10 Og jeg sagde: Ak Herre, Herre!
sandelig, du har ladet dette Folk og Jerusalem svarlig
skuffes, da det hed: Fred skal være med eder; og
Sværdet er dog trængt ind til Sjælen. 11 Paa den Tid
skal siges til dette Folk og til Jerusalem: Et skarpt Vejr
paa de nøgne Høje i Ørken er mit Folks Datters Vej, det
er ikke til at kaste og ej til at rense Korn ved; 12 et fuldt
Vejr fra dem kommer imod mig; nu vil ogsaa jeg gaa i
Rette med dem. 13 Se, han trækker op som Skyerne,
og hans Vogne ere som Hvirvelvinden, hans Heste ere
lettere end Ørne: Ve os! thi vi ere ødelagte. 14 Afto
dit Hjerte, Jerusalem! fra Ondskab, paa det du kan
frelses; hvor længe skulle din Uretfærdigheds Tanker
bo i dit Indre? 15 Thi der høres Efterretning fra Dan,
Budskab om Ulykke fra Efraims Bjerg. 16 Forkynder det
iblandt Folkene, se, lader det høres over Jerusalem;
der komme Vogtere fra et langt bortliggende Land, og
de skulle opløfte deres Røst over Judas Stæder. 17 De
skulle lejre sig imod den trindt omkring som Vogtere paa
Marken; thi hun har været genstridig imod mig, siger
Herren. 18 Din Vej og dine Idrætter have voldet dig
disse Ting; dette er din Ondskab; thi det er bittert, det er
naaet indtil dit Hjerte. 19 Mine Indvolde! mine Indvolde!
jeg maa lide Smerte, o mit Hjertes Vægge! mit Hjerte
bruser i mig, jeg kan ikke tie; thi du hørte Trompetens
Lyd, min Sjæl! ja, Krigsskriget. 20 Forstyrrelse paa
Forstyrrelse! raabes der, thi alt Landet er ødelagt; mine
Pauluner ere hastelig ødelagte, mine Telte i et Øjeblik!
21 Hvor længe skal jeg se Banner? hvor længe skal
jeg høre Trompetens Lyd? 22 Thi mit Folk er daarligt,
mig kende de ikke, de ere uforstandige Børn og uden
indsigt; de ere vise til at gøre ondt, men vide ikke at
gøre godt. 23 Jeg saa Landet, og se, det var øde og
tomt, og jeg saa til Himlene, og deres Lys var der ikke
mere. 24 Jeg saa Bjergene, og se, de bævede, og
alle Højene skælvede. 25 Jeg saa, og se, der var intet
Menneske mere, og alle Fuglene under Himmelen vare
bortfløjne. 26 Jeg saa, og se, den frugtbare Mark var en
Ørk, og alle dens Stæder vare nedbrudte for Herrens
Ansigt, for hans brændende Vrede. 27 Thi saa siger
Herren: Alt Landet skal være aldeles øde: Dog vil jeg
ikke aldeles gøre Ende paa det. 28 Derfor skal Landet
sørge, og Himlene heroventil vorde sorte, efterdi jeg har
talt det, besluttet det og ikke angret det og ikke viger
fra det. 29 For Lyden af Ryttere og Bueskytter flyr hver
Stad, de gaa ind i Tykningerne og stige op i Klipperne;
hver Stad er forladt, og der er ingen, som bor i dem.
30 Og du, naar du er ødelagt, hvad vil du gøre? om
du end iførte dig Purpur, om du end prydede dig med
Guldprydelse, om du end vilde indgnide dine Øjne med
Sminke, skal du dog smykke dig forgæves; thi Elskere
have foragtet dig, de søge efter dit Liv, 31 Thi jeg hørte
en Røst ligesom hendes, der føder, en Angest, som
hendes, der er i den første Fødsels Nød, Zions Datters
Røst, hun klager sig, udbreder sine Hænder og siger:
Ve mig! thi min Sjæl er forsmægtet over for Mordere.

5 Løber omkring paa Gaderne i Jerusalem, og ser
dog og kender, og søger paa dens Gader, om I

kunne finde nogen, om der er nogen, som gør Ret,
som beflitter sig paa Troskab, saa vil jeg tilgive den. **2**
Og om de end sige: Saa vist som Herren lever, saa
sværge de dog falskelig. **3** Herre! monne dine Øjne
ikke se efter Troskab? du slog dem, men de følte ingen
Smerte; du fortærede dem, de vægrede sig ved at
annamme Tugt; de gjorde deres Ansigt haardere end
en Klippe, de vægrede sig ved at vende om. **4** Men
jeg sagde: Det er vel kun de ringe! de handle daarligt,
fordi de ikke kende Herrens Vej, deres Guds Ret; **5**
jeg vil gaa til de store og tale med dem, thi de vide
Herrens Vej, deres Guds Ret; men de havde til Hobe
sønderbrudt Aaget, sønderslidt Baandene. **6** Derfor har
en Løve fra Skoven slaget dem, en Ulv fra Ørkenerne
ødelægger dem, en Parder vaager og lurer foran deres
Stæder, hver den, som gaar ud af dem, sønderrives; thi
deres Overtrædelser ere mange, deres Afvigelser ere
blevne mangfoldige. **7** Hvorfor skulde jeg tilgive dig?
dine Børn forlode mig og svore ved det, som ikke er
Gud; og jeg lod dem sværge; de bedreve Hor, og til
Horehuset trængte de sig sammen. **8** De ere blevne
som velfodrede ustyrlige Heste, hver vrinsker ad sin
Næstes Hustru. **9** Skulde jeg ikke hjemsøge for disse
Ting? siger Herren; og skulde ikke min Sjæl hævne sig
paa saadant Folk, som dette er? **10** Stiger op paa dens
Mure og fordærver, men gører ikke aldeles Ende paa
den; borttager dens Ranker, thi de ere ikke Herrens. **11**
Thi Israels Hus og Judas Hus have været helt troløse
imod mig, siger Herren. **12** De fornægtede Herren og
sagde: Ham er det ikke; og Ulykke skal ikke komme
paa os, og Sværd og Hunger skulle vi ikke se. **13** Og
Profeterne skulle blive til Vind, og der er ingen, som
taler i dem; saaledes skal det ske dem. **14** Derfor, saa
siger Herren, den Gud Zebaoth: Efterdi I sige dette
Ord, se, da gør jeg mine Ord i din Mund til Ild, og dette
Folk til Træer, og den skal fortære dem. **15** Se, jeg vil
lade komme et Folk langvejsfra over eder, Israels Hus,
siger Herren; det er et haardt Folk, det er et Folk, som
har været til fra gammel Tid af; et Folk, hvis Tungemaal
du ikke kender, og hvis Tale du ikke forstaar; **16** dets
Kogger er som en aaben Grav; de ere alle sammen
Kæmper. **17** Og det skal fortære din Høst og dit Brød,
det skal fortære dine Sønner og dine Døtre, det skal
fortære dine Faar og dine Øksne, det skal fortære dit
Vintræ og dit Figentræ; det skal forstyrre dine faste
Stæder, som du forlader dig paa, ved Sværdet. **18** Men
ogsaa i disse Dage, siger Herren, vil jeg ikke aldeles
gøre Ende paa eder. **19** Og det skal ske, naar I sige:
Hvorfor gjorde Herren vor Gud alle disse Ting ved os?
da skal du sige til dem: Ligesom I forlode mig og tjente
de fremmede Guder i eders Land, saaledes skulle I
og tjene fremmede i et Land, som ikke er eders. **20**
Kundgører dette i Jakobs Hus, og lader det høres i
Juda, saa der siges: **21** Hør dog dette, du taabelige
og uforstandige Folk; de have Øjne og se ikke, de
have Øren og høre ikke. **22** Ville I ikke frygte mig, siger
Herren, og ikke skælve for mit Ansigt? jeg, som har sat
Sand til Havets Grænse, en evig Skik, som det ikke
kan overskride; saa at, om dets Bølger end bevæge sig
stærkt, de ikke formaa noget, og om de bruse, de dog
ikke overskride den. **23** Men dette Folk har et modvilligt
og genstridigt Hjerte; de afvege og gik bort. **24** Og de
sige ikke i deres Hjerte: Lader os dog frygte Herren
vor Gud, ham, som giver Regn, baade tidlig Regn og
sildig Regn i sin Tid; de til Høsten beskikkede Uger
bevarer han os. **25** Eders Misgerninger have forvendt
disse Ting, og eders Synder have holdt det gode borte
fra eder. **26** Thi der findes ugudelige iblandt mit Folk,
de lure, som Fuglefængere dukke sig; de have sat
Fælder, de ville fange Folk. **27** Som et Fuglebur er fuldt
af Fugle, saaledes ere deres Huse fulde af Svig; derfor
ere de blevne store og rige. **28** De ere blevne fede,
de glinse, de strømme over med Ondskabs Ord, de
udføre ingen Sag, ja, ikke den faderløses Sag, saa at
de sætte den igennem, og de skaffe ikke de fattige
Ret. **29** Skulde jeg ikke hjemsøge for disse Ting? siger
Herren, skulde ikke min Sjæl hævne sig paa saadant
Folk som dette? **30** Forskrækkelige og gruelige Ting
ske i Landet; **31** Profeterne spaa Løgn, og Præsterne
herske ved deres Haand, og mit Folk elsker saadant;
men hvad ville I gøre imod det sidste deraf?

6 Flyr, I Benjamins Børn! midt ud af Jerusalem, og
blæser i Trompeten i Tekoa, og oprejser en Bavn
over Beth-Kerem; thi en Ulykke lader sig se af Norden
og en stor Forstyrrelse. **2** Den dejlige, den yppige,
Zions Datter ødelægger jeg. **3** Til hende skulle Hyrder
og deres Hjorde komme; de slaa Telte op trindt omkring
imod hende; hver afgræsser sit Stykke. **4** Helliger
en Krig imod hende! staar op, og lader os drage op
om Middagen; ve os! thi Dagen hælder, og Aftenens
Skygger udstrække sig. **5** Staar op, og lader os drage
op om Natten og ødelægge hendes Paladser. **6** Thi
saa sigen den Herre Zebaoth: Afhugger Træerne,
og opkaster en Vold imod Jerusalem; dette er den
Stad, som bliver hjemsøgt, der er Undertrykkelse i den
overalt. **7** Som en Brønd lader sit Vand udvælde, saa
lader hun sin Ondskab udvælde; Vold og Ødelæggelse
høres i den, for mit Ansigt er der stedse Saar og
Slag. **8** Lad dig advare, Jerusalem! at mit Hjerte ikke
skal rive sig løs fra dig; at jeg ikke skal gøre dig til
en Ødelæggelse, et Land, som ingen bor udi. **9** Saa
siger den Herre Zebaoth: Som paa Vinstokken skulle
de holde Efterhøst paa det overblevne af Israel; før
din Haand tilbage som den, der afplukker Vindruer til
Kurvene. **10** For hvem skal jeg tale og vidne, saa at de

høre? se, deres Øren have Forhud, og de kunne ikke
give Agt; se, Herrens Ord blev dem til Spot, de have
ikke Lyst til det. 11 Men af Herrens Vrede er jeg fuld,
jeg er træt af at holde den tilbage: Udøs den over de
spæde Børn paa Gaden og over alle de unge Karles
lønlige Forsamling; thi baade Mand og Kvinde, den
gamle og den, som har fyldt sine Dage, skulle gribes.
12 Og deres Huse skulle tilfalde andre, Agre og Kvinder
til Hobe; thi jeg vil udrække min Haand over Landets
Indbyggere, siger Herren. 13 Thi fra den mindste af dem
indtil den største af dem tragter enhver efter Vinding,
og fra Profet og indtil Præst lægge de alle Vind paa
Løgn. 14 Og de lægede mit Folks Datters Brøst, som
om det var en let Sag, idet de sagde: Fred! Fred! dog
der var ikke Fred. 15 De ere blevne til Skamme; thi de
gjorde Vederstyggelighed; dog skamme de sig aldeles
ikke og vide ikke at være skamfulde; derfor skulle de
falde iblandt dem, som falde, den Tid, naar jeg vil
hjemsøge dem, skulle de snuble, siger Herren. 16 Saa
sagde Herren: Staar paa Vejene og ser til, og spørger
om de gamle Stier, hvor den gode Vej mon være, og
vandrer paa den, og I skulle finde Rolighed for eders
Sjæl; men de sagde: Vi ville ikke gaa. 17 Jeg har og
sat Vægtere over eder, giver Agt paa Trompetens Lyd;
men de sagde: Vi ville ikke give Agt. 18 Derfor hører,
I Hedninger! og forstaa, du Menighed! de Ting, der
ske iblandt dem. 19 Hør, du Jord! se, jeg fører Ulykke
over dette Folk, deres Tankers Frugt; thi de gave ikke
Agt paa mine Ord, og min Lov, den forkastede de. 20
Hvortil skal der bringes mig Virak fra Seba og den
gode Kalmus fra et langt bortliggende Land? eders
Brændofre ere ikke behagelige, og eders Slagtofre
tækkes mig ikke. 21 Derfor, saa siger Herren: Se, jeg
vil sætte Stød for dette Folk; og Fædre og Børn til
Hobe skulle støde sig paa dem, Naboen og hans Ven
skulle omkomme. 22 Saa siger Herren: Se, der skal
komme et Folk af et Land imod Nord, og et stort Folk
skal rejses Ira det yderste af Jorden. 23 De skulle føre
Bue og Glavind, det er et grumt Folk, og de skulle ikke
forbarme sig, deres Røst skal bruse som Havet, og
de skulle komme ridende paa Heste, rustede, som en
Mand til Krig, imod dig, du Zions Datter! 24 Vi have hørt
Rygtet derom, vore Hænder ere blevne slappe; Angest
har betaget os, ja, en Smerte som hendes, der føder.
25 Gak ikke ud paa Ageren, og gak ikke ad Vejen; thi
Fjenden har sit Sværd, der er Rædsel; trindt omkring.
26 O, mit Folks Datter! ombind dig med Sæk, og vælt
dig i Asken, anstil Sorg, som for den eneste Søn,
en saare bitter Klage; thi Ødelæggeren skal komme
hastelig over os. 27 Jeg har sat dig til et Vagttaarn
iblandt mit Folk, til en Befæstning, at du skal kende og
prøve deres Vej. 28 De ere alle aldeles modvillige og
vandre om som Bagvadskere, de ere Kobber og Jern;
de ere alle sammen fordærvede. 29 Pusteren blæser,
Blyet er fortæret af Ild, man har forgæves smeltet og
smeltet; thi de onde ere ikke udskilte. 30 Forkastet Sølv
kalder man dem; thi Herren har forkastet dem.

7 Det Ord, som kom fra Herren til Jeremias, der han
sagde: 2 Stil dig i Herrens Hus's Port, og du skal
udraabe der dette Ord og sige: Hører Herrens Ord,
alle I af Juda! I, som gaa ind ad disse Porte, for at
tilbede Herren! 3 Saa siger den Herre Zebaoth, Israels
Gud: Bedrer eders Veje og eders Idrætter, saa vil jeg
lade eder bo paa dette Sted. 4 Forlader eder ikke paa
løgnagtige Ord, naar de sige: Herrens Tempel, Herrens
Tempel, Herrens Tempel er her! 5 Men dersom I alvorligt
bedre eders Veje og eders Idrætter, og dersom I gøre
Ret imellem Mand og hans Næste, 6 og I ej gøre den
fremmede, den faderløse og Enken Vold og ej udøse
uskyldigt Blod paa dette Sted og ej vandre efter andre
Guder, eder til Ulykke: 7 Da vil jeg lade eder bo paa
dette Sted, i Landet, som jeg gav eders Fædre, altid
og evindelig. 8 Se, I forlade eder paa løgnagtige Ord,
som intet gavne. 9 Skulde I stjæle, slaa ihjel og bedrive
Hor og sværge falskelig og gøre Røgelse for Baal og
vandre efter fremmede Guder, som I ikke kende, 10 og
saa komme og staa for mit Ansigt i dette Hus, som
er kaldet efter mit Navn, og sige: Vi ere frelste for at
kunne gøre alle disse Vederstyggeligheder? 11 Mon
dette Hus, som er kaldet efter mit Navn, i eders Øjne er
blevet en Røverhule? ja, jeg, se, jeg har set det, siger
Herren. 12 Thi gaar dog til mit Sted, som var i Silo, hvor
jeg lod mit Navn bo i Begyndelsen, og ser, hvad jeg har
gjort ved det for mit Folk Israels Ondskabs Skyld. 13
Og nu, fordi I gøre alle disse Gerninger, siger Herren,
og jeg talte til eder tidligt og ideligt, og I hørte ikke,
og jeg kaldte ad eder, og I svarede ikke: 14 Saa vil
jeg gøre ved dette Hus, som er kaldet efter mit Navn,
og paa hvilket I forlade eder, og ved det Sted, som
jeg gav eder og eders Fædre, ligesom jeg har gjort
ved Silo. 15 Og jeg vil bortkaste eder fra mit Ansigt,
ligesom jeg bortkastede alle eders Brødre, Efraims hele
Sæd. 16 Og du, du maa ikke bede for dette Folk og
ikke opløfte Skrig eller Bøn for dem og ikke trænge ind
paa mig med Forbøn; thi jeg hører dig ikke. 17 Ser du
ikke, hvad de gøre i Judas Stæder og paa Jerusalems
Gader? 18 Børnene sanke Træ og Fædrene tænde
Ilden, og Kvinderne ælte Dejg for at lave Kager til
Himmelens Dronning, og de udøse Drikoffer for andre
Guder for at gøre mig Fortræd. 19 Monne de gøre mig
Fortræd dermed? siger Herren; monne de ikke gøre sig
selv Fortræd, til deres Ansigters Bluelse? 20 Derfor
siger den Herre, Herre saaledes: Se, min Vrede og min
Harme er udøst over dette Sted, over Mennesker og
over Dyr og over Træer paa Marken og over Landets

Frugt; og den skal brænde og ikke udslukkes. 21 Saa
siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Lægger eders
Brændofre til eders Slagtofre, og æder Kødet! 22 Thi
jeg har ikke talt med eders Fædre, ej heller befalet
dem paa den Dag, jeg udførte dem af Ægyptens Land,
angaaende Brændoffer og Slagtoffer. 23 Men denne
Ting har jeg befalet dem og sagt: Hører paa min Røst,
saa vil jeg være eders Gud, og I skulle være mit Folk;
og I skulle vandre paa hver en Vej, som jeg befaler
eder, at det maa gaa eder vel. 24 Men de hørte ikke
og bøjede ikke deres Øre, men de vandrede i deres
Raad, i deres onde Hjertes Stivhed; og de gik tilbage
og ikke fremad. 25 Fra den Dag, der eders Fædre
udgik af Ægyptens Land, indtil denne Dag sendte jeg til
eder alle mine Tjenere, Profeterne, dagligt, tidligt og
ideligt. 26 Men de hørte mig ikke og bøjede ikke deres
Øre; men de forhærdede deres Nakke; de gjorde det
værre end deres Fædre. 27 Og du skal tale til dem
alle disse Ord, men de skulle ikke høre dig; og du skal
kalde ad dem, men de skulle ikke svare dig. 28 Og
du skal sige til dem: Dette er det Folk, som ikke hører
paa Herrens, deres Guds Røst og ej annammer Tugt;
Troskaben er gaaet til Grunde og forsvunden af deres
Mund. 29 Afklip din Haarprydelse og kast den bort, og
opløft et Klagemaal paa de nøgne Høje; thi Herren har
forkastet og forladt den Slægt, som hans Fortørnelse
er imod. 30 Thi Judas Børn have gjort det, som er
ondt for mine Øjne, siger Herren; de have sat deres
Vederstyggeligheder i det Hus, som er kaldet efter mit
Navn, til at besmitte det. 31 Og de have bygget Tofeths
Høje, som ere i Ben-Hinnoms Dal, for at opbrænde
deres Sønner og Døtre i Ilden, hvilket jeg ikke har
budet, og hvad ej heller er kommet mig i Tanke. 32
Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at man ikke
skal kalde det mere Tofeth og Ben-Hinnoms Dal, men
Morderdal; og de skulle begrave i Tofeth af Mangel
paa Plads. 33 Og dette Folks døde Kroppe skulle være
til Føde for Himmelens Fugle og Dyrene paa Jorden,
og der skal ingen skræmme dem bort. 34 Og jeg vil
lade Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst og
Bruds Røst ophøre fra Judas Stæder og fra Gaderne i
Jerusalem; thi Landet skal være øde.

8 Paa den Tid, siger Herren, skulle de kaste Judas
Kongers Ben og hans Fyrsters Ben og Præsternes
Ben og Profeternes Ben og Jerusalems Indbyggeres
Ben ud af deres Grave, 2 og udsprede dem for Solen
og for Maanen og for al Himmelens Hær, hvilke de
elskede, og hvilke de tjente, og hvilke de vandrede efter,
og hvilke de søgte, og hvilke de tilbade; de skulle ikke
sankes op og ej begraves, men vorde til Møg oven paa
Jorden. 3 Og Død skal foretrækkes for Liv af hver den,
som er tilovers af de overblevne af denne onde Slægt;
de, som ere overblevne i alle de Stæder, hvor jeg har
drevet dem hen, siger den Herre Zebaoth. 4 Og du
skal sige til dem: Saa siger Herren: Mon man falder og
staar ikke op? mon man vender sig bort og vender ikke
tilbage? 5 Hvorfor er dette Folk i Jerusalem da afveget
med en evig Afvigelse? de holde fast ved Svig, de
vægre sig ved at vende om. 6 Jeg gav Agt og hørte til,
de tale ikke Ret, der er ingen, som angrer sin Ondskab
og siger: Hvad har jeg gjort? de have alle sammen
vendt sig bort, hver til sit Løb, som en Hest, der render
i Krigen. 7 Selv Storken under Himmelen kender sine
bestemte Tider, og en Turteldue og en Trane og en
Svale tage Vare paa den Tid, de skulle komme; men mit
Folk, de kende ikke Herrens Ret. 8 Hvorledes kunne I
sige: Vi ere vise, og Herrens Lov er hos os? men se,
Skrivernes Løgnepen har arbejdet for Løgnen. 9 De
vise skulle blive til Skamme, forfærdes og besnæres;
se, de have forkastet Herrens Ord, hvad for Visdom
skulde de have? 10 Derfor vil jeg give deres Hustruer
til andre og deres Agre til dem, som skulle eje dem;
thi fra den mindste til den største tragter enhver efter
Vinding, fra Profet og indtil Præst lægge de alle Vind
paa Løgn. 11 Og de lægede mit Folks Datters Brøst,
som om det var en let Sag, idet de sagde: Fred! Fred!
dog der var ikke Fred. 12 De ere blevne til Skamme;
thi de gjorde Vederstyggelighed; dog skamme de sig
aldeles ikke og vide ikke at være skamfulde; derfor
skulle de falde iblandt dem, som falde; i den Tid, naar
de hjemsøges skulle de snuble, siger Herren. 13 Jeg vil
helt rive dem bort, siger Herren; der er ikke Druer paa
Vintræet og ej Figen paa Figentræet, og Bladene ere
visne, og jeg gav dem til Pris for dem, der drage hen
over dem. 14 Hvorfor sidde vi stiller samler eder, og
lader os gaa ind i de faste Stæder og omkomme der;
thi Herren vor Gud har ladet os omkomme og givet os
besk Vand at drikke; thi vi have syndet imod Herren.
15 Man venter paa Fred, og det bliver ikke godt; paa
Lægedoms Tid, og se, Forfærdelse kommer. 16 Fra
Dan høres hans Hestes Fnysen, for Lyden af hans
vældige Hestes Vrinsken ryster det ganske Land; og
de komme og fortære Landet og dets Fylde, Staden
og Indbyggerne derudi. 17 Thi se, jeg sender iblandt
eder Slanger, Basilisker, som ikke lade sig besværge,
og de skulle bide eder, siger Herren. 18 Hvor finder
jeg Vederkvægelse for Sorgen! mit Hjerte er sygt i
mig. 19 Se, mit Folks Datters Raab lyder fra et langt
bortliggende Land: Er da Herren ikke i Zion? eller
er dets Konge ikke der? Hvorfor have de fortørnet
mig med deres udskaarne Billeder, med et fremmed
Folks Afguder? 20 Høsten er forbi, Sommeren er til
Ende, og vi ere ikke frelste. 21 Jeg er sønderknust
over mit Folks Datters Sønderknuselse, jeg gaar i
Sørgeklæder, Forskrækkelse har betaget mig. 22 Er

der da ingen Balsam i Gilead? eller er der ingen Læge
der? thi hvorfor er der ikke lagt Forbinding paa mit
Folks Datter?

9 Gid mit Hoved var Vand og mit Øje en Taarekilde!
da vilde jeg græde Dag og Nat mit Folks Datters
ihjelslagne. **2** Gid jeg havde i Ørken et Herberg for
vejfarende! da vilde jeg forlade mit Folk og gaa fra
dem; thi de ere alle sammen Horkarle, en Forsamling af
troløse Folk. **3** Og de spænde deres Tunge som deres
Bue til Løgn, og ikke ved Troskab ere de blevne vældige
i Landet; men de gaa fra det ene Onde til det andet;
og mig kende de ikke, siger Herren. **4** Forvarer eder
hver for sin Ven, forlader eder ikke paa nogen Broder;
thi hver Broder er fuld af List, og hver Ven vandrer
om som en Bagvadsker. **5** Og de handle bedragelig
hver imod sin Ven og tale ikke Sandhed, de have lært
deres Tunge at tale Løgn, de have trættet sig med at
handle forvendt. **6** Du bor midt i Bedrageri; i Bedrageri
vægre de sig ved at kende mig, siger Herren, **7** Derfor,
saa siger den Herre Zebaoth: Se, jeg vil smelte dem
og prøve dem; thi hvorledes skal jeg handle over for
mit Folks Datter. **8** Deres Tunge er en dræbende Pil,
der taler Bedrageri; med sin Mund taler enhver Fred
med sin Ven, men i sit Hjerte lægger han Snarer for
ham. **9** Skulde jeg ikke hjemsøge dem for disse Ting?
siger Herren; eller skulde min Sjæl ikke hævne sig paa
saadant Folk som dette? **10** Jeg vil opløfte Graad og
Klage paa Bjergene og Klagemaal over Græsgangene i
Ørken; thi de ere forbrændte, saa ingen gaar over dem,
og man ikke hører Lyd af Kvæg, baade Himmelens
Fugle og Dyrene de ere bortfløjne, de ere bortgangne.
11 Og jeg vil gøre Jerusalem til en Stenhob, til Dragers
Bolig; og jeg vil gøre Judas Stæder til en Ørk, saa at
ingen bor der. **12** Hvo er den Mand, som er viis? han
forstaa dette! og til hvem har Herrens Mund talt? han
kundgøre det, hvorfor Landet er ødelagt, er forbrændt
som en Ørk, saa at ingen gaar igennem det! **13** Og
Herren sagde: Fordi de forlode min Lov, som jeg lagde
for deres Ansigt, og ikke hørte paa min Røst og ikke
vandrede derefter, **14** men vandrede efter deres Hjertes
Stivhed og efter Baalerne, som deres Fædre lærte
dem: **15** Derfor siger den Herre Zebaoth, Israels Gud,
saaledes: Se, jeg vil bespise dem, dette Folk med
Malurt og give dem besk Vand at drikke. **16** Og jeg vil
adsprede dem iblandt de Hedninger, som hverken de
eller deres Fædre kendte, og jeg vil sende Sværdet
efter dem, indtil jeg faar gjort Ende paa dem. **17** Saa
siger den Herre Zebaoth: Lægger Mærke dertil og
kalder ad Klagekvinder, at de komme, og skikker Bud
efter kyndige Kvinder, at de komme; **18** og de skulle
skynde sig og opløfte Klagesang over os, og vore Øjne
skulle rinde med Graad og vore Øjenlaage strømme
med Vand. **19** Thi der er hørt en Klagerøst fra Zion: Hvor
ere vi dog ødelagte! vi ere saare beskæmmede; thi vi
have maattet forlade Landet, og de havde omstyrtet
vore Boliger. **20** Thi hører, I Kvinder! Herrens Ord, og
eders Øre modtage hans Munds Ord; og lærer eders
Døtre Klagesang, og hver Kvinde lære sin Veninde
Klagemaal. **21** Thi Døden er steget ind igennem vore
Vinduer, er kommen ind i vore Paladser til at udrydde
de spæde Børn, at de ej findes udenfor, de unge Karle,
at de ej findes paa Gaderne. **22** Tal: Saa siger Herren:
Menneskers døde Kroppe skulle ligge som Møg paa
Marken og som et Neg efter Høstmanden, hvilket ingen
sanker op. **23** Saa siger Herren: Den vise rose sig ikke
af sin Visdom, og den stærke rose sig ikke af sin Styrke,
den rige rose sig ikke af sin Rigdom; **24** men hvo som
vil rose sig, rose sig af dette, at han forstaar og kender
mig, at jeg er Herren, som gør Miskundhed, Ret og
Retfærdighed paa Jorden; thi disse Ting behage mig,
siger Herren. **25** Se, de Dage komme, siger Herren, da
jeg vil hjemsøge hver omskaaren, som har Forhud: **26**
Ægypten og Juda og Edom og Ammohs Børn og Moab
og alle dem med rundklippet Haar, som bo i Ørken; thi
alle Hedningerne have Forhud, men Israels hele Hus,
de have Forhud paa Hjertet.

10 Israels Hus! hører det Ord, som Herren taler over
eder. **2** Saa siger Herren: Vænner eder ej til
Hedningernes Vej, og forfærdes ikke for Himmelens
Tegn; thi Hedningerne forfærdes for dem. **3** Thi
Hedningernes Skikke ere idel Forfængelighed; thi man
afhugger dertil et Træ af Skoven, det udarbejdes af en
Mesters Hænder med Øksen. **4** Man smykker det med
Sølv og med Guld; man fæster det med Søm og med
Hammer, at det ikke vakler. **5** Som et Palmetræ, af
drevet Arbejde, staa de, men kunne ikke tale, de maa
bæres, thi de kunne ikke gaa; I skulle ikke frygte for
dem, thi de kunne ikke gøre ondt, og der er heller ingen
Magt hos dem til at gøre godt. **6** Der er ingen som du, o
Herre! du er stor, og dit Navn er stort med Styrke. **7** Hvo
skulde ikke frygte dig, du Hedningernes Konge? thi dig
tilkommer det; thi iblandt alle Hedningernes vise og i alt
deres Rige er ingen som du. **8** Men de ere ufornuftige
og handle daarligt tillige, Afgudernes Lærdom, den er
Træ; **9** hamret Sølv, der føres fra Tharsis, og Guld
fra Ufas, et Værk af Mesteren og af Guldsmedens
Hænder! deres Klæder ere af blaat uldent og Purpur, et
Værk af Kunstnere ere de alle. **10** Men Gud Herren er
Sandhed, han er den levende Gud og en evig Konge;
Jorden bæver for hans Vrede, og Hedningerne kunne
ikke udholde hans Fortørnelse. **11** Saaledes skulle I
sige til dem: De Guder, som ikke have skabt Himmelen
og Jorden, de skulle forsvinde fra Jorden og under
Himlene. **12** Han er den, som skabte Jorden ved sin

Kraft og beredte Jorderige ved sin Visdom og udbredte
Himlene ved sin Forstand. 13 Naar Røsten lyder, ved
hvilken han lader Vandenes Mangfoldighed komme i
Himmelen, da lader han Dunster opstige fra det yderste
af Jorden; han gør Lynene til Regn og fører Vejret ud
af sine Gemmer. 14 Hvert Menneske bliver ufornuftigt
og uden Forstand, hver Guldsmed er beskæmmet for
det udskaarne Billedes Skyld; thi hans støbte Billeder
ere Bedrageri, og der er ikke Aand i dem. 15 De ere
Forfængelighed, et bedragerisk Værk; til den Tid, naar
de blive hjemsøgte, skulle de gaa til Grunde. 16 Ikke
som disse er Jakobs Del; thi han er den, som har
dannet alle Ting, og Israel er hans Arvs Stamme; Herre
Zebaoth er hans Navn. 17 Sank dit Gods fra Landet, du,
som bor i den belejrede Stad I 18 Thi saa siger Herren:
Se, denne Gang vil jeg udslynge Landets Indbyggere,
og jeg vil trænge dem, paa det de skulle finde det.
19 Ve mig for min Brøst! mit Saar er svart; men jeg
siger: Dette er kun min Lidelse, og jeg vil bære den.
20 Mit Paulun er ødelagt, og alle mine Teltsnore ere
revne over; mine Børn ere udgangne fra mig, og de
ere ikke mere til; ingen opslaar mere mit Paulun eller
oprejser mit Telt. 21 Thi Hyrderne ere ufornuftige og
søge ikke Herren; derfor handle de ikke klogelig, og
hele deres Hjord er adspredt. 22 Et Budskab høres,
se, det kommer, og et stort Bulder fra Nordenland for
at gøre Judas Stæder til en Ødelæggelse, til Dragers
Bolig. 23 Jeg ved, Herre! at Menneskets Vej staar ikke
til ham selv, at det ikke staar til ham, som vandrer, at
han kan befæste sin Gang. 24 Tugt mig, Herre! dog
med Maade; ikke i din Vrede, at du ikke gør mig aldeles
ringe. 25 Udøs din Harme over Hedninger, som ikke
kende dig, og over Slægter, som ikke paakalde dit
Navn; thi de have fortæret Jakob, ja, fortæret ham og
tilintetgjort ham og ødelagt hans Bolig.

11 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, saa
lydende: 2 Hører denne Pagts Ord, og taler til
Judas Mænd og til Jerusalems Indbyggere! 3 Og
du skal sige til dem: Saa siger Herren, Israels Gud:
Forbandet være den Mand, som ikke adlyder denne
Pagts Ord, 4 hvilken jeg bød eders Fædre paa den Dag,
da jeg udførte dem af Ægyptens Land, fra Jernovnen,
sigende: Adlyder min Røst, og gører disse Ting efter alt
det, som jeg byder eder, saa skulle I være mit Folk, og
jeg vil være eders Gud, 5 paa det jeg kan stadfæste
den Ed, som jeg svor eders Fædre, at jeg vilde give
dem et Land, som flyder med Mælk og Honning, som
det ses paa denne Dag; og jeg svarede og sagde:
Amen, Herre! 6 Og Herren sagde til mig: Udraab alle
disse Ord i Judas Stæder og paa Gaderne i Jerusalem,
og sig: Hører denne Pagts Ord, og gører derefter! 7
Thi jeg vidnede højt for eders Fædre paa den Dag,
jeg førte dem op af Ægyptens Land, indtil denne Dag,
tidligt og ideligt, sigende: Adlyder min Røst! 8 Men de
adløde ikke og bøjede ikke heller deres Øre, men hver
vandrede i sit onde Hjertes Stivhed; og over dem lod jeg
komme alle denne Pagts Ord, som jeg havde befalet
at gøre efter, men som de ikke gjorde. 9 Og Herren
sagde til mig: Der findes en Sammensværgelse iblandt
Judas Mænd og iblandt Jerusalems Indbyggere. 10 De
have vendt om til at begaa Misgerninger som deres
Forfædre, der vægrede sig ved at adlyde mine Ord, og
de have vandret efter andre Guder for at tjene dem;
Israels Hus og Judas Hus have brudt min Pagt, som
jeg gjorde med deres Fædre. 11 Derfor siger Herren
saaledes: Jeg lader en Ulykke komme paa dem, fra
hvilken de ikke skulle kunne undkomme; og de skulle
raabe til mig, og jeg skal ikke bønhøre dem. 12 Og
Judas Stæder og Indbyggerne i Jerusalem skulle gaa
og raabe til de Guder, for hvilke de gjorde Røgelse;
men de skulle ikke frelse dem i deres Ulykkes Tid. 13
Thi saa mange som dine Stæder ere, saa mange ere
dine Guder, Juda! og saa mange Gader, som der er i
Jerusalem, saa mange Altre have I opsat til Skændsel,
Altre til at gøre Røgelse for Baal. 14 Og du maa ikke
bede for dette Folk og ikke opløfte Skrig eller Bøn
for dem; thi jeg vil ikke høre paa den Tid, naar de
raabe paa mig over deres Ulykke. 15 Hvad er der for
min elskelige i mit Hus? At de store øve det, som er
Skændighed og lade det hellige Kød gaa bort fra dig;
thi naar dit Onde kommer, da fryde du dig! 16 Herren
kaldte dit Navn et grønt Olietræ, smukt ved dejlig Frugt;
med stort Bulders Lyd har han antændt en Ild om det,
og de have sønderbrudt dets Grene. 17 Og den Herre
Zebaoth, som plantede dig, har talt ondt over dig, for
Israels Hus's og Judas Hus's Ondskabs Skyld, som
de bedreve for at opirre mig, idet de gjorde Røgelse
for Baal. 18 Og Herren lod mig det vide, saa jeg ved
det; dengang lod du mig se deres Idrætter. 19 Og jeg
var som et tamt Lam, der føres hen at slagtes, og jeg
vidste ikke, at de havde optænkt Anslag imod mig
og sagt: Lader os ødelægge Træet med dets Frugt
og udrydde ham af de levendes Land, at hans Navn
ikke ydermere ihukommes. 20 Men, Herre Zebaoth, du
retfærdige Dommer, som prøver Nyrer og Hjerte! jeg
skal se din Hævn paa dem: Thi dig har jeg forelagt min
Sag. 21 Derfor siger Herren saaledes om de Mænd i
Anathoth, som søge efter dit Liv og sige: Spaa ikke
i Herrens Navn, saa skal du ikke dø ved vor Haand;
22 ja, derfor siger den Herre Zebaoth saaledes: Se,
jeg vil hjemsøge dem; deres unge Karle skulle dø ved
Sværdet, deres Sønner og deres Døtre skulle dø ved
Hunger; 23 og intet skal blive tilovers af dem; thi jeg vil
lade Ulykke komme over de Mænd i Anathoth i deres
Hjemsøgelses Aar.

12 Herre! du er retfærdig, naar jeg vil trætte med
dig; jeg vil kun tale med dig om Ret: Hvorfor er
de ugudeliges Vej lykkelig? hvorfor ere alle de troløse
saare trygge? **2** Du plantede dem, de sloge ogsaa
Rødder, de gaa frem, de have ogsaa baaret Frugt; du
er nær i deres Mund, men langt borte fra deres Indre. **3**
Men du, Herre! du kender mig, du ser mig og prøver
mit Hjertelag imod dig; bortryk dem som Faar til at
slagtes og indvi dem til Drabsdagen! **4** Hvor længe skal
Landet sørge og Urterne paa al Marken tørres hen? for
deres Ondskabs Skyld, som bo der, ere Dyr og Fugle
omkomne; thi de sige: Han ser ikke, hvorledes vor
sidste Tid vil blive. **5** Naar du løb med Fodgængere, og
de gjorde dig træt: Hvorledes vil du da kunne kappes
med Heste? og i Fredens Land føler du dig vel tryg,
men hvorledes vil du gøre det ved Jordans Stolthed? **6**
Thi ogsaa dine Brødre og din Faders Hus, ogsaa disse
ere troløse imod dig, ogsaa disse skrige med fuld Røst
efter dig; tro dem ikke, naar de tale godt til dig. **7** Jeg
har forladt mit Hus, opgivet min Arv; jeg har givet min
Sjæls elskelige i hendes Fjenders Haand. **8** Min Arv er
bleven mig som en Løve i Skoven; den har opløftet
sin Røst imod mig, derfor hader jeg den. **9** Er min
Arv bleven mig som en spraglet Rovfugl? Rovfuglene
omringe den; gaar, samler alle vilde Dyr paa Marken,
lader dem komme at æde! **10** Mange Hyrder have
ødelagt min Vingaard, de have nedtraadt min Ager; de
have gjort den Ager; der var min Lyst, til en øde Ørk.
11 Man har gjort den aldeles øde, den sørger over for
mig, der den er øde; alt Landet er ødelagt, thi ingen
lagde sig det paa Hjerte. **12** Ødelæggere ere komne
over alle nøgne Høje i Ørken; thi Herren har et Sværd,
der fortærer fra Jordens ene Ende og indtil Jordens
anden Ende; intet Kød har Fred. **13** De saaede Hvede
og høstede Torne, de gjorde sig Møje, men det gavner
dem ikke, og de skamme sig over deres Indtægt, for
Herrens brændende Vredes Skyld. **14** Saa siger Herren
imod alle mine onde Naboer, der antaste den Arv, som
jeg har tildelt mit Folk Israel: Se, jeg oprykker dem af
deres Land og oprykker Judas Hus af deres Midte. **15**
Og det skal ske, efter at jeg har oprykket dem, da vil
jeg komme igen og forbarme mig over dem; og jeg vil
føre dem tilbage, hver til sin Arv og hver til sit Land.
16 Og det skal ske, dersom de lære mit Folks Veje,
saa de Sværge ved mit Navn, „saa sandt som Herren
lever", ligesom de lærte mit Folk at sværge ved Baal:
Da skulle de bygges midt iblandt mit Folk. **17** Men
dersom de ikke høre, da vil jeg oprykke et saadant
Folk, ja, oprykke og ødelægge det, siger Herren.

13 Saa sagde Herren til mig: Gak og køb dig et
linnet Bælte, og læg det om dine Lænder, men
lad det ikke komme i Vand. **2** Og jeg købte Bæltet,
efter Herrens Ord, og lagde det om mine Lænder. **3** Da
kom Herrens Ord til mig anden Gang saaledes: **4** Tag
Bæltet, som du købte, og som er om dine Lænder, og
staa op, gak til Eufrat, og skjul det der i en Klipperevne!
5 Og jeg gik og skjulte det ved Eufrat, som Herren
bød mig. **6** Og det skete efter mange Dages Forløb,
da sagde Herren til mig: Staa op, gak til Eufrat, og
hent derfra det Bælte, som jeg befalede dig at skjule
der. **7** Og Jeg gik til Eufrat og grov og tog Bæltet fra
det Sted, hvor jeg havde skjult det; og se, Bæltet var
fordærvet, det duede ikke til noget. **8** Da kom Herrens
Ord til mig saalunde: **9** Saa siger Herren: Saaledes vil
jeg tilintetgøre Judas Stolthed, ja, Jerusalems store
Stolthed. **10** Dette onde Folk, de, som vægre sig ved
at høre mine Ord, de, som vandre i deres Hjertes
Stivhed og gaa efter andre Guder for at tjene dem og
at tilbede dem, det blive som dette Bælte, der ikke duer
til noget. **11** Thi ligesom Bæltet slutter sig til en Mands
Lænder, saa lod jeg alt Israels Hus og alt Judas Hus
slutte sig til mig, siger Herren, for at de skulde blive
mig til et Folk og til et Navn og til Lov og til Ære; men
de hørte ikke. **12** Og du skal sige dette Ord til dem:
Saa siger Herren, Israels Gud: Hver Flaske skal fyldes
med Vin; og de skulle sige til dig: Mon vi ikke vide det,
at hver Flaske skal fyldes med Vin? **13** Og du skal
sige til dem: Saa siger Herren: Se, jeg fylder alle dette
Lands Indbyggere, baade de Konger, som efter David
sidde paa hans Trone, og Præsterne og Profeterne
og alle Indbyggerne i Jerusalem med Beruselse. **14**
Og jeg vil sønderslaa dem, den ene imod den anden,
baade Fædrene og Børnene tillige, siger Herren; jeg vil
hverken skaane, ej heller spare, ej heller forbarme mig,
at jeg jo ødelægger dem. **15** Hører og laaner Øren,
ophøjer eder ikke! thi Herren har talt. **16** Giver Herren
eders Gud Ære, før han lader det blive mørkt, og før
eders Fødder støde paa Mørkets Bjerge, og I skulle
forvente Lys, men han skal gøre det til Dødens Skygge
og omskifte det til Mørkhed. **17** Men dersom I ikke
ville høre dette, skal min Sjæl græde i Lændom over
Hovmodigheden, og den skal fælde bitre Taarer, og mit
Øje rinde med Graad; thi Herrens Hjord er ført tangen
bort. **18** Sig til Kongen og til Herskerinden: Sætter eder
lavere! thi nedfaldne ere eders Hovedsmykker, ja, eders
dejlige Krone. **19** Stæderne i Sydlandet ere tillukkede,
og der er ingen, som oplader dem; al Juda er bortført,
fuldstændigt bortført. **20** Opløfter eders Øjne, og ser
dem, som komme fra Norden; hvor er nu Hjorden, som
dig var given, dine dejlige Faar? **21** Hvad vil du sige,
naar han sætter Venner, som du selv har lært at være
dig imod, til Overhoved over dig; mon Smerter ikke
skulle betage dig som en Kvinde, der føder? **22** Og naar
du vil sige i dit Hjerte: Hvorfor vederfares mig disse
Ting, saa er det for din Misgernings Mangfoldigheds

Skyld, at dit Slæb er slaaet op, at dine Hæle have lidt
Overlast. 23 Kan en Morian omskifte sin Hud eller en
Parder sine Pletter, saa skulle ogsaa I kunne gøre vel,
I, som have lært at gøre ilde! 24 Derfor vil jeg adsprede
dem som Halm, der farer hen for et Vejr fra Ørken. 25
Dette er din Lod, din til— maalte Del fra mig, siger
Herren, du, som har glemt mig og forladt dig paa Løgn.
26 Saa har da ogsaa jeg opslaaet dit Slæb for dit Ansigt,
og din Skam er set. 27 Dine Horerier og din Vrinsken,
din Bolens Skændsel paa Højene, paa Marken, ja, dine
Vederstyggeligheder har jeg set; ve dig, Jerusalem! du
vil ikke blive ren, hvor længe det endnu herefter varer.

14 Herrens Ord, som kom til Jeremias i Anledning af
Tørke. 2 Juda sørger, og dens Porte vansmægte;
sørgeklædte sidde de paa Jorden, og Jerusalems
Klagemaal opstiger. 3 Og Stormændene iblandt dem
sende Smaafolkene iblandt dem efter Vand; de komme
til Brøndene, de finde ikke Vand, de komme tilbage med
deres Kar tomme; de staa beskæmmede og skamme
sig og tilhylle deres Hoveder 4 for Markens Skyld,
som er forfærdet, fordi der ikke har været Regn paa
Jorden; Agerdyrkerne ere beskæmmede, de tilhylle
deres Hoveder. 5 Thi ogsaa Hinden paa Marken føder
og maa forlade sine Kalve, fordi der ikke er Græs.
6 Og Vildæsler staa paa de nøgne Høje, de snappe
efter Luft som Drager; deres Øjne forsmægte, fordi der
ingen Urter er. 7 Vidne end vore Misgerninger imod
os, Herre! da gør det dog for dit Navns Skyld! thi vore
Afvigelser ere store, imod dig have vi syndet. 8 O
Israels Forhaabning, dets Frelser i Nøds Tid! hvorfor
vil du være som en fremmed i Landet og som en
vejfarende, der tager ind for blot at overnatte? 9 Hvorfor
vil du være som en Mand, der er slagen med Skræk,
og som en Helt, der ikke kan frelse? Og du, Herre!
er dog midt iblandt os, og vi kaldes efter dit Navn,
lad os ikke fare! 10 Saa siger Herren om dette Folk:
Saaledes have de holdt af at vanke ustadigt om, de
have ikke holdt deres Fødder tilbage; derfor har Herren
ikke Behag i dem, nu vil han komme deres Misgerning i
Hu og hjemsøge deres Synder. 11 Og Herren sagde
til mig: Du maa ikke gøre Bøn for dette Folk til det
gode. 12 Naar de end faste, vil jeg dog ikke høre deres
Skrig, og naar de end otre Brændoffer og Madoffer,
har jeg dog ikke Behag i dem; thi jeg vil gøre Ende
paa dem ved Sværd og ved Hunger og ved Pest. 13
Og jeg sagde: Ak Herre, Herre! se, Profeterne sige
til dem: I skulle intet Sværd se og ingen Hungersnød
have hos eder; men jeg vil give eder sikker Fred paa
dette Sted. 14 Og Herren sagde til mig: Profeterne
spaa Løgn i mit Navn, jeg sendte dem ikke og gav
dem ikke Befaling og talte ikke til dem; de spaa eder
løgnagtige Syner og falsk Spaadom og det, som intet
er, og deres Hjertes Bedrageri. 15 Derfor siger Herren
saaledes om Profeterne, som spaa i mit Navn, og som
jeg ikke sendte, og som sige, at der ikke skal være
Sværd eller Hunger i dette Land: Disse Profeter skulle
fortæres ved Sværdet og ved Hungeren. 16 Og Folket,
for hvilket de spaa, skal blive henkastet paa Jerusalems
Gader, formedelst Hunger og Sværd, og de skulle ingen
have, som skal begrave dem, dem, deres Hustruer og
deres Sønner og deres Døtre; og jeg vil udøse deres
Ondskab over dem. 17 Og du skal sige dette Ord til
dem: Mine Øjne maa rinde med Graad Nat og Dag og
ikke holde op; thi med et stort Brud er Jomfruen, mit
Folks Datter, nedbrudt, med et saare svart Slag. 18
Gaar jeg ud paa Marken, da se, der ligge de, som ere
ihjelslagne med Sværd, og kommer jeg ind i Staden, da
se, der er Hungerens Lidelser; thi baade Profet saa
og Præst drage til et Land, som de ikke kende. 19
Mon du har forkastet Juda aldeles? eller væmmes din
Sjæl ved Zion? hvorfor har du slaaet os, saa at der
ikke er Lægedom for os? man venter paa Fred, og der
kommer intet godt, og paa Lægedommens Tid, og se,
der er Forfærdelse. 20 Herre! vi kende vor Ugudelighed,
vore Fædres Misgerning; thi vi have syndet imod dig.
21 Foragt ikke, for dit Navns Skyld, ringeagt ikke din
Herligheds Trone! kom i Hu, tilintetgør ej din Pagt med
os! 22 Mon der iblandt Hedningernes Afguder er dem,
som kunne lade det regne? eller kunne Himlene selv
give Regndraaber? mon ikke du er Herren vor Gud, at
vi kunne haabe paa dig; thi du har gjort alle disse Ting.

15 Og Herren sagde til mig: Om end Mose og
Samuel stode for mit Ansigt, var min Sjæl dog
ikke til dette Folk: Jag dem bort fra mit Ansigt, og lad
dem gaa ud! 2 Og det skal ske, naar de sige til dig:
Hvorhen skulle vi gaa ud? da skal du sige til dem: Saa
siger Herren: Den, som hører til Døden, til Død; og
den, som hører til Sværdet, til Sværd; og den, som
hører til Hungeren, til Hunger; og den, som hører til
Fangenskabet, til Fangenskab. 3 Og jeg vil beskikke fire
Slags over dem, siger Herren: Sværdet til at ihjelslaa
og Hundene til at slæbe bort og Himmelens Fugle og
Dyrene paa Jorden til at æde og til at ødelægge. 4 Og
jeg vil gøre dem til en Gru for alle Riger paa Jorden, for
Manasse, Ezekias's Søns, Judas Konges Skyld, for
det, han gjorde i Jerusalem. 5 Thi hvo skulde skaane
dig, Jerusalem? og hvo skulde have Medynk med dig?
og hvo skulde vige af Vejen for at spørge, om det
gaar dig vel? 6 Du har forladt mig, siger Herren, du
gik tilbage; og jeg udrakte min Haand imod dig og
ødelagde dig; jeg er træt af at angre. 7 Og jeg kastede
dem med Kasteskovl i Landets Porte; jeg har gjort mit
Folk barnløst, ødelagt det, dog have de ikke vendt om
fra deres Veje. 8 Deres Enker ere mig flere end Havets

Sand; jeg bragte dem ved høj lys Dag en Ødelægger
over den unge Krigers Moder; jeg lod pludselig Angest
og Skræk falde over hende. 9 Moderen til syv Sønner
vansmægter, hun udaander sin Sjæl, hendes Sol er
nedgangen, medens det endnu var Dag, hun blev
beskæmmet og skammede sig; og det overblevne
af dem vil jeg give hen for deres Fjenders Ansigt til
Sværdet, siger Herren. 10 Ve mig, min Moder! at du
fødte mig, en Mand, imod hvem alt Landet kiver og
trætter; jeg har ikke laant til nogen, og ingen har laant
til mig, dog forbander enhver mig. 11 Herren siger:
Sandelig, jeg løser dig, dig til Fromme; sandelig, jeg
bringer Fjenden til bønligt at komme dig i Møde paa
Ulykkens Tid og paa Nødens Tid. 12 Mon Jern kan
bryde Jern af Norden og Kobber? 13 Jeg vil give dit
Gods og dit Liggendefæ hen til Rov, ikke imod Betaling,
og det for alle dine Synders Skyld og inden alle dine
Landemærker. 14 Og jeg vil føre dine Fjender over i
et Land, som du ikke kender; thi en Ild er optændt i
min Vrede, over eder skal den brænde. 15 Du ved det,
Herre! kom mig i Hu, og se til mig, og hævn mig paa
mine Forfølgere; tag mig ikke bort i din Langmodighed;
vid, at jeg bærer Forhaanelse for din Skyld. 16 Dine
Ord bleve fundne, og jeg slugte dem, og dine Ord vare
mig til Fryd og til mit Hjertes Glæde; thi dit Navn er
nævnet over mig, Herre, Gud Zebaoth! 17 Jeg sad ikke
i hemmeligt Raad med Spottere og frydede mig; jeg
sad alene, for din Haands Skyld; thi du har fyldt mig
med Harm. 18 Hvorfor varer min Smerte evindelig?
hvorfor er mit Saar ulægeligt og vil ikke lade sig hele?
du er bleven mig som en svigefuld Bæk, som Vand, der
ikke er bestandigt. 19 Derfor siger Herren saaledes:
Dersom du omvender dig, vil jeg lade dig vende om,
du skal staa for mit Ansigt; og dersom du tager det
dyrebare ud fra det slette, skal du være som min Mund;
de skulle vende om til dig, men du skal ikke vende om
til dem. 20 Og jeg vil gøre dig til en fast Kobbermur
imod dette Folk, og de skulle stride imod dig, men ikke
faa Overhaand over dig; thi jeg er med dig, for at frelse
dig og for at redde dig, siger Herren. 21 Og jeg vil redde
dig af de ondes Haand og udløse dig af Voldsmænds
Haand.

16 Og Herrens Ord kom til mig, og han sagde: 2
Du skal ikke tage dig en Hustru, og du skal ikke
have Sønner eller Døtre paa dette Sted. 3 Thi saa
siger Herren om de Sønner og om de Døtre, som fødes
paa dette Sted, og om deres Mødre, som føde dem,
og om deres Fædre, som avle dem i dette Land: 4
De skulle dø en Død af svare Sygdomme, de skulle
ikke begrædes og ej begraves, de skulle vorde til Møg
oven paa Marken; og de skulle udryddes ved Sværdet
og ved Hungeren, og deres døde Kroppe skulle blive
Himmelens Fugle og Dyrene paa Jorden til Føde. 5 Thi
saa siger Herren: Du maa ikke gaa ind i Sørgehus og
ikke gaa hen for at holde Klagemaal og ej vise Medynk
over dem; thi jeg har borttaget min Fred fra dette Folk,
siger Herren, ja, Miskundheden og Barmhjertigheden.
6 Og de skulle dø, store og smaa i dette Land, de skulle
ikke begraves, og man skal ikke holde Klagemaal over
dem, og man skal ikke saare sig og ej afrage sit Haar
for deres Skyld. 7 Og man skal ikke bryde Sorgens
Brød til dem, for at trøste nogen over en død, og ikke
give dem at drikke af Trøstens Bæger, over nogens
Fader og over nogens Moder. 8 Og du skal ikke gaa
ind i Gæstebuds Hus til at sidde hos dem for at æde
og for at drikke. 9 Thi saa siger den Herre Zebaoth,
Israels Gud: Se, jeg lader ophøre fra dette Sted for
eders Øjne og i eders Dage Fryds Røst og Glædes
Røst, Brudgoms Røst og Bruds Røst. 10 Og det skal
ske, naar du forkynder dette Folk alle disse Ord, og
de sige til dig: Hvorfor udtaler Herren al denne store
Ulykke over os? og hvilken er vor Misgerning, og hvad
er vor Synd, som vi have syndet med for Herren vor
Gud? 11 da skal du sige til dem: Det er, fordi eders
Fædre forlode mig, siger Herren, og gik efter andre
Guder og tjente dem og tilbade dem, men mig forlode
de, og min Lov holdt de ikke. 12 Og I have gjort det
værre end eders Fædre, og se, I vandre hver efter sit
onde Hjertes Stivhed for ikke at ville høre mig. 13 Men
jeg vil kaste eder ud af dette Land til et Land, som I
ikke kende, hverken I eller eders Fædre; og der skulle I
tjene andre Guder Dag og Nat, thi jeg vil ikke give eder
Naade. 14 Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at
der ikke ydermere skal siges: Saa sandt Herren lever,
han, som opførte Israels Børn af Ægyptens Land! 15
men derimod: Saa sandt Herren lever, han, som førte
Israels Børn op af Nordenland og fra alle Landene,
hvorhen han havde fordrevet dem! Og jeg vil føre dem
tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre. 16 Se,
jeg sender Bud til mange Fiskere, siger Herren, og de
skulle fiske dem; og derefter vil jeg sende Bud til mange
Jægere, og de skulle jage dem paa alle Bjerge og paa
alle Høje og i Klipperevnerne. 17 Thi mine Øjne ere
over alle deres Veje, de ere ikke skjulte for mit Ansigt,
og deres Misgerning er ikke tildækket for mine Øjne. 18
Men jeg vil først betale dem deres Misgerning og deres
Synd dobbelt, fordi de vanhelligede mit Land med deres
Vederstyggeligheders døde Kroppe og fyldte min Arv
med deres Afskyeligheder. 19 Herre, min Styrke og min
Befæstning og min Tilflugt paa Nøds Dag! til dig skulle
Hedningerne komme fra Jordens Ender og sige: Vore
Fædre arvede kun Løgn, Forfængelighed, hvori der
intet var, som kunde gavne dem. 20 Mon et Menneske
kan gøre sig Guder? de ere dog ikke Guder. 21 Derfor
se, jeg lader dem kende denne Gang, ja, jeg lader dem

kende min Haand og min Styrke; og de skulle kende, at
mit Navn er Herren.

17 Judas Synd er skreven med en Jerngriffel, med
Æggen af en Demant; den er indgravet paa deres
Hjertes Tavle og paa deres Altres Horn, 2 ligesom deres
Børn ihukomme deres Altre og deres Astartebilleder,
ved de grønne Træer, ved Højenes Toppe. 3 Mit Bjerg
paa Marken, dit Gods, ja, alt dit Liggendefæ vil jeg give
hen til Rov, ja, dine Høje for Synden inden alle dine
Landemærker. 4 Og du skal drage ud, og det ved din
egen Skyld, fra din Arv, som jeg gav dig, og jeg vil gøre,
at du skal tjene dine Fjender i et Land, som du ikke
kender; thi I have optændt en Ild i min Vrede, den skal
brænde evindelig. 5 Saa siger Herren: Forbandet er
den Mand, som forlader sig paa Mennesket og holder
Kød for sin Arm, og hvis Hjerte viger fra Herren. 6 Og
han skal være som den enlige paa den øde Mark og
skal ikke se, at der kommer godt; men han skal bo paa
de forbrændte Steder i Ørken, i et Saltland, som ikke
kan bebos. 7 Velsignet den Mand, som forlader sig paa
Herren, og hvis Tillid Herren er! 8 Thi han skal være
ligesom et Træ, plantet ved Vand, og som udskyder
sine Rødder ved Bækken, og som ikke frygter, naar der
kommer Hede, og hvis Blad skal være grønt, og som
ikke hænger mat, naar et tørt Aar kommer, og ikke lader
af at bære Frugt. 9 Hjertet er bedrageligt, mere end alle
Ting, og det er sygt; hvo kan kende det? 10 Jeg Herren
er den, som ransager Hjertet og prøver Nyrer, og det
for at give hver efter sine Veje, efter sine Idrætters
Frugt. 11 Som en Agerhøne, der samler Æg, som den
ikke selv har lagt, saaledes er den, som forhverver
sig Rigdom, men ikke med Ret; han skal forlade den
midt i sine Dage og være en Daare paa sit sidste. 12
Herlighedens Trone, Højheden af Begyndelsen, var vor
Helligdoms Sted. 13 Israels Forhaabning, Herre! Alle,
som forlade dig, skulle beskæmmes; de, som affalde
fra dig, skulle skrives i Jorden, thi de forlode Herren, de
levende Vandes Kilde. 14 Herre! læg mig, saa læges
jeg; frels mig, saa frelses jeg; thi du er min Ros. 15
Se, de sige til mig: Hvor er Herrens Ord? lad det dog
komme! 16 Men jeg søgte ikke at unddrage mig fra
som Hyrde at følge dig, jeg har heller ikke begæret
den smertelige Dag, du ved det; hvad der er udgaaet
af mine Læber, det er for dit Ansigt. 17 Vær mig ikke
til Forfærdelse; du er min Tilflugt paa Ulykkens Dag.
18 Lad dem, som forfølge mig, beskæmmes, men lad
ikke mig beskæmmes; lad dem forfærdes, men lad
ikke mig forfærdes; lad Ulykkens Dag komme over
dem, og slaa dem ned med et dobbelt Slag! 19 Saa
sagde Herren til mig: Gak, og stil dig i Folkets Børns
Port, igennem hvilken Judas Konger komme ind, og
igennem hvilke de gaa ud, og i alle Jerusalems Porte!
20 Og du skal sige til dem: Hører Herrens Ord, I Judas
Konger og al Juda og alle Indbyggere i Jerusalem, I,
som gaa ind ad disse Porte. 21 Saa siger Herren: Tager
eder i Vare for eders Sjæles Skyld; og bærer ingen
Byrde paa Sabbatens Dag, og fører den ikke ind ad
Jerusalems Porte. 22 Og I skulle ingen Byrde føre ud
af eders Huse paa Sabbatens Dag, og I skulle intet
Arbejde gøre; men I skulle helligholde Sabbatens Dag,
som jeg bød eders Fædre. 23 Men de hørte ikke og
laante ikke Øre, men forhærdede deres Nakke for ikke
at høre og for ej at annamme Lære. 24 Og det skal ske,
dersom I høre mig, siger. Herren, saa I ikke føre nogen
Byrde ind ad denne Stads Porte paa Sabbatens Dag,
men derimod holde Sabbatens Dag hellig og ikke gøre
noget Arbejde paa den: 25 Da skal der ind ad denne
Stads Porte komme Konger og Fyrster, som sidde paa
Davids Trone, og som fare paa Vogne og paa Heste,
de og deres Fyrster, Judas Mænd og Indbyggerne i
Jerusalem; og denne Stad skal blive evindelig. 26 Og
de skulle komme fra Judas Stæder og fra Jerusalems
Omegn og fra Benjamins Land og fra Lavlandet og fra
Bjergene og fra Sydlandet, de, som bringe Brændoffer
og Slagtoffer og Madoffer og Virak, og som bringe
Takoffer frem til Herrens Hus. 27 Men dersom I ikke
høre mig om at helligholde Sabbatens Dag og om ikke
at bære Byrder og gaa ind ad Portene i Jerusalem
paa Sabbatens Dag, da vil jeg antænde en Ild i dens
Porte, og den skal fortære Jerusalems Paladser og
ikke udslukkes.

18 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren,
saalydende: 2 Staa op og gaa ned til
Pottemagerens Hus, og der vil jeg lade dig høre mine
Ord. 3 Og jeg gik ned til Pottemagerens Hus, og se,
han gjorde et Arbejde paa Skiven. 4 Og naar det Kar,
som han gjorde, mislykkedes, som det kan gaa med
Leret i Pottemagerens Haand, saa begyndte han igen
og gjorde et andet Kar deraf, saaledes som det var ret
for Pottemagerens Øjne at gøre. 5 Da kom Herrens
Ord til mig saaledes: 6 Mon jeg ikke kan gøre ved eder,
Israels Hus, ligesom denne Pottemager? siger Herren;
se, ligesom Leret er i Pottemagerens Haand, saaledes
ere I, Israels Hus, i min Haand. 7 I eet Øjeblik taler
jeg imod et Folk og imod et Rige, til at oprykke og til
at ødelægge det; 8 men naar dette Folk, imod hvilket
jeg har talt, omvender sig fra sin Ondskab, da skal
jeg angre det onde, som jeg havde tænkt at gøre ved
det. 9 Og i eet Øjeblik taler jeg om et Folk og om et
Rige til at bygge og til at plante det; 10 men naar det
gør, hvad der er ondt for mine Øjne, saa at det ikke
hører min Røst, da skal jeg angre det gode, med hvilket
jeg havde sagt at ville gøre vel imod det. 11 Og nu,
sig dog til Judas Mænd og til Jerusalems Indbyggere:

Saa siger Herren: Se, jeg bereder Ulykke over eder og
udtænker et Anslag imod eder; vender dog om, hver fra
sin onde Vej, og bedrer eders Veje og eders Idrætter!
12 Men de sige: Det er forgæves! thi vi ville vandre efter
vore egne Tanker og gøre hver efter sit onde Hjertes
Stivhed. 13 Derfor, saa siger Herren: Spørger dog
iblandt Hedningerne: „Hvo har hørt saadanne Ting?"
Noget saare grueligt har Israels Jomfru begaaet. 14
Mon Libanons Sne gaar bort fra Klippen paa Marken?
eller mon de fremtrængende, friske, rindende Vande
standse? 15 Dog mit Folk har glemt mig, de gøre
Røgelse for, hvad der er Forfængelighed, og de bragtes
til at snuble paa deres Veje og de evige Baner, saa at
de gik ind paa Stier, paa en Vej, som ikke var banet, 16
til at gøre deres Land til en Gru, til en evig Spot; hver
som gaar derover, gruer og ryster med sit Hoved. 17
Som Østenvejret vil jeg adsprede dem for Fjendens
Ansigt; jeg vil vende Ryggen og ikke Ansigtet til dem
paa deres Trængsels Dag. 18 Men de sagde: Kommer
og lader os optænke Anslag imod Jeremias; thi Loven
gaar ikke tabt for Præsten, eller Raadet for den vise,
eller Ordet for Profeten; kommer og lader os slaa ham
med Tungen, og lader os ikke give Agt paa noget af
hans Ord! 19 Herre! giv Agt paa mig, og hør deres
Røst, som trætte imod mig. 20 Mon man skulde betale
ondt for godt? thi de have gravet en Grav for min Sjæl;
kom i Hu, hvorledes jeg har staaet for dit Ansigt for
at tale godt for dem, for at bortvende din Vrede fra
dem. 21 Derfor giv deres Børn hen til Hungeren, og
overlad dem i Sværdets Vold, og lad deres Hustruer
blive barnløse og Enker og deres Mænd ihjelslagne ved
Døden; lad deres unge Karle blive dræbte med Sværd i
Krigen! 22 Lad der høres Skrig fra deres Huse, naar du
lader en Trop pludselig komme over dem; thi de grove
en Grav for at fange mig og skjulte Snarer for mine
Fødder. 23 Men du, Herre! du ved alt deres Raad imod
mig til Døden, son ikke deres Misgerning, og udslet ikke
deres Synd for dit Ansigt; lad dem være nedstyrtede for
dit Ansigt, handle med dem i din Vredes Tid!

19 Saa sagde Herren: Gak hen og køb en
Pottemagerkrukke, og tag med dig nogle af de
Ældste for Folket og af de Ældste for Præsterne, 2 og
gak ud til Ben-Hinnoms Dal, som er uden for Solporten,
og udraab der de Ord, som jeg vil tale til dig. 3 Og
du skal sige: Hører Herrens Ord, Judas Konger, og
Jerusalems Indbyggere! saa siger den Herre Zebaoth,
Israels Gud: Se, jeg lader komme Ulykke over dette
Sted, saa at det skal runge for hvers Øren, som hører
det, 4 fordi de forlode mig og gjorde dette Sted fremmed
og gjorde Røgelse der for andre Guder, hvilke de
og deres Fædre og Judas Konger ikke havde kendt,
og fordi de have fyldt dette Sted med de uskyldiges
Blod 5 og have bygget Baals Høje for at opbrænde
deres Sønner med Ild, til Brændofre for Baal; hvilket
jeg ikke havde budt og ikke talt om, og som ikke var
kommet mig i Tanke. 6 Derfor se, de Dage komme,
siger Herren, da man ikke mere skal kalde dette Sted
Tofeth, eller Ben-Hinnoms Dal, men Morderdal. 7 Og
jeg vil udtømme Judas og Jerusalems Raad paa dette
Sted og lade dem falde ved Sværdet for deres Fjenders
Ansigt og i deres Haand, som søge efter deres Liv; og
jeg vil give Himmelens Fugle og Dyrene paa Jorden
deres døde Kroppe til Føde. 8 Og jeg vil gøre denne
Stad til Gru og til Spot; hver som gaar forbi den, skal
grue og spotte over alle dens Plager. 9 Og jeg vil lade
dem æde deres Sønners Kød og deres Døtres Kød, og
de skulle æde hver sin Næstes Kød, i den Belejring
og Trængsel, med hvilken deres Fjender og de, som
søge efter deres Liv, skulle trænge dem. 10 Og du skal
sønderslaa Krukken for de Mænds Øjne, som gik med
dig. 11 Og du skal sige til dem: Saa siger den Herre
Zebaoth: Saaledes vil jeg sønderslaa dette Folk og
denne Stad, som man sønderslaar et Pottemagerkar,
som ikke kan heles mere; og de skulle begrave i Tofeth
af Mangel paa Plads til at begrave. 12 Saaledes vil
jeg handle med dette Sted, siger Herren, og med dets
Indbyggere; og det for at gøre denne Stad som Tofeth.
13 Og Jerusalems Huse og Judas Kongers Huse skulle
vorde som det Sted Tofeth, da de ere urene; ja alle
de Huse, hvor de gjorde Røgelse paa Tagene til al
Himmelens Hær og udøste Drikofre for andre Guder.
14 Og Jeremias kom fra Tofeth, hvor Herren havde
sendt ham hen for at spaa; og han stillede sig i Herrens
Hus's Forgaard og sagde til alt Folket: 15 Saa siger
den Herre Zebaoth, Israels Gud: Se, jeg lader komme
over denne Stad og over alle Stæder, som høre til den,
alt det onde, som jeg har talt imod den; thi de have
forhærdet deres Nakke for ikke at høre mine Ord.

20 Og Paskur, Immers Søn, Præsten, som var
Overopsynsmand i Herrens Hus, hørte Jeremias
spaa disse Ord. 2 Og Paskur slog Profeten Jeremias og
lagde ham i Blokken, som var ved Benjamins øverste
Port paa Herrens Hus. 3 Og det skete den anden
Dag, da lod Paskur Jeremias komme ud af Blokken;
og Jeremias sagde til ham: Herren har ikke kaldet dit
Navn Paskur, men Magor-Missabib. 4 Thi saa siger
Herren: Se, jeg vil gøre dig til Rædsel for dig selv
og for alle dine Venner, og de skulle falde for deres
Fjenders Sværd, og dine Øjne skulle se det; og jeg vil
give al Juda i Kongen af Babels Haand, og han skal
bortføre dem til Babel og slaa dem med Sværdet. 5
Og jeg vil give alt Gods i denne Stad og alt Udbytte af
dens Arbejde og alle dens Kostbarheder, ja, alle Judas
Kongers Skatte vil jeg give i deres Fjenders Haand, at

de skulle røve dem og tage dem og føre dem til Babel.
6 Og du, Paskur, og alle de, som bo i dit Hus, skulle
bo i Fangenskab; og du skal komme til Babel, og der
skal du dø og begraves der, du og alle dine Venner, for
hvilke du har spaaet Løgn. 7 Herre! du har overtalt mig,
og jeg lod mig overtale, du har været mig for stærk
og fik Overhaand; jeg er bleven til Latter den ganske
Dag, hver Mand spotter mig. 8 Thi naar jeg taler, maa
jeg skrige, raabe om Vold og Mishandling; thi Herrens
Ord er blevet, mig til Spot og Haan den ganske Dag. 9
Vel har jeg sagt: Jeg vil ikke komme ham i Hu og ej
tale mere i hans Navn; men det er blevet i mit Hjerte
som en brændende Ild, der er indesluttet i mine Ben,
og jeg har søgt med Møje at holde det ud; men jeg
kunde ikke. 10 Thi jeg har hørt manges ondskabsfulde
Tale, der er Rædsel trindt omkring, de sige: Angiver!
saa ville vi angive ham; alle de Mænd, som skulde
holde Fred med mig, tage Vare paa, om jeg haltede, og
sige: Han maatte maaske lade sig forlede, at vi kunde
faa Overhaand over ham og hævne os paa ham. 11
Men Herren er med mig som en vældig Helt, derfor
skulle mine Forfølgere snuble og ikke faa Overhaand;
de skulle vorde saare beskæmmede, thi de have ikke
handlet forstandigt, til en evig Skam, som ikke skal
glemmes. 12 Og du, Herre Zebaoth, som prøver den
retfærdige, og som ser Nyrer og Hjerte! jeg skal se din
Hævn paa dem; thi til dig har jeg overdraget min Sag.
13 Synger for Herren, lover Herren; thi han har udfriet
den elendiges Sjæl af de ondes Haand. 14 Forbandet
være den Dag, paa hvilken jeg blev født; den Dag, paa
hvilken min Moder fødte mig, vorde ikke velsignet! 15
Forbandet være den Mand, som bragte min Fader et
godt Budskab og sagde: Dig er født et Drengebarn,
og som glædede ham saare! 16 Og den Mand skal
vorde som de Stæder, hvilke Herren omstyrtede og
ikke angrede det, og han skal høre Raab om Morgenen
og Krigsskrig ved Middagstid, 17 fordi jeg ej blev dræbt
i Moders Liv, saa at min Moder blev min Grav, og
hendes Liv vedblev at være frugtsommeligt evindelig.
18 Hvorfor gik jeg ud af Moders Liv for at se Møje og
Sorg, og for at mine Dage skulle endes med Skam?

21 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, der
Kong Zedekias sendte Paskur, Malkias's Søn, og
Zefanja, Maasejas Søn, Præsten, til ham og lod sige: 2
Adspørg dog Herren for os; thi Nebukadnezar, Kongen
af Babel, fører Krig imod os; maaske Herren dog vilde
gøre imod os efter alle sine underlige Gerninger, saa at
denne maatte drage bort fra os. 3 Og Jeremias sagde
til dem: Saaledes skulle I sige til Zedekias: 4 Saa sagde
Herren, Israels Gud: Se, jeg vender de Krigsvaaben,
som ere i eders Hænder, og med hvilke I uden for
Muren stride imod Kongen af Babel og Kaldæerne,
som belejre eder, og samler dem midt i denne Stad. 5
Og jeg vil stride imod eder med en udrakt Haand og
med en stærk Arm, og med Vrede og med Harme og
med stor Fortørnelse. 6 Og jeg vil slaa denne Stads
Indbyggere, baade Menneskene og Dyrene; de skulle
dø ved en stor Pest. 7 Og derefter, siger Herren, vil
jeg give Judas Konge, Zedekias, og hans Tjenere og
Folket og dem, som i denne Stad ere blevne tilovers fra
Pesten, fra Sværdet og fra Hungeren, i Nebukadnezar,
Kongen af Babels Haand og i deres Fjenders Haand og
i deres Haand, som søge efter deres Liv; og han skal
slaa dem med skarpe Sværd, han skal ikke spare dem
og ikke skaane dem og ikke vise Medlidenhed. 8 Og
du skal sige til dette Folk: Saa siger Herren: Se, jeg
lægger for eders Ansigt Livets Vej og Dødens Vej. 9
Den, som bliver i denne Stad, skal dø ved Sværdet og
ved Hungeren og ved Pesten: Men den, som drager ud
og gaar over til Kaldæerne, som belejre eder, skal blive
i Live og have sit Liv som Bytte. 10 Thi jeg har vendt mit
Ansigt imod denne Stad til det onde og ikke til det gode,
siger Herren; den skal gives i Kongen af Babels Haand,
og han skal opbrænde den med Ild. 11 Og om Judas
Konges Hus hører Herrens Ord. 12 Davids Hus! saa
siger Herren: Holder Ret om Morgenen, og redder den,
som er bleven til Rov, af Voldsmandens Haand, paa det
min Vrede ikke skal fare ud som en Ild og brænde, saa
at ingen skal kunne udslukke den, for eders Idrætters
Ondskabs Skyld! 13 Se, jeg kommer til dig, du Beboer
af Dalen, af. Klippen paa Sletten! siger Herren; I, som
sige: Hvo vil stige ned til os, og hvo vil komme ind i
vore Boliger? 14 Og jeg vil hjemsøge eder efter eders
Idrætters Frugt, siger Herren, og antænde en Ild i dens
Skov, og den skal fortære alting trindt omkring den.

22 Saa sagde Herren: Gak ned til Judas Konges
Hus, og tal der dette Ord, 2 og sig: Judas Konge,
du, som sidder paa Davids Trone, hør Herrens Ord,
du og dine Tjenere og dit Folk, som gaa ind ad disse
Porte. 3 Saa siger Herren: Øver Ret og Retfærdighed,
og redder den, som er bleven til Rov, af Voldsmandens
Haand, og forfordeler ej den fremmede, den faderløse
og Enken, og gører ikke Uret og udøser ikke uskyldigt
Blod paa dette Sted! 4 Thi dersom I rettelig gøre efter
dette Ord, da skal der ind ad dette Hus's Porte gaa
Konger, som sidde i Davids Sted paa hans Trone,
og som fare paa Vogne og paa Heste, han og hans
Tjenere og hans Folk. 5 Men dersom I ikke ville høre
disse Ord, da har jeg svoret ved mig selv, siger Herren,
at dette Hus skal blive til et øde Sted. 6 Thi saa siger
Herren om Judas Konges Hus: Du var mig som Gilead,
som Libanons Top; men jeg skal sandelig gøre dig
til en Ørk, til Stæder, som ikke bebos. 7 Og jeg vil
indvie Fordærvere, der skulle komme over dig, hver

med sine Vaaben; og de skulle omhugge dine udvalgte
Cedre og kaste dem paa Ilden. 8 Og mange Hedninger
skulle gaa forbi denne Stad, og de skulle sige hver
til sin Næste: Hvorfor har Herren gjort saaledes ved
denne store Stad? 9 Og de skulle sige: Fordi de forlode
Herrens, deres Guds, Pagt, og tilbade andre Guder
og tjente dem. 10 Græder ikke over den døde, og
ynkes ikke over ham; græder bittert over den, som
drager bort, thi han skal aldrig komme tilbage og se sit
Fædreland. 11 Thi saa har Herren sagt om Sallum,
Judas Konge, Josias's Søn, som var Konge i Josias
sin Faders Sted, og som drog ud fra dette Sted: Han
skal ikke mere komme hid tilbage; 12 men han skal
dø paa det Sted, hvorhen de have bortført ham, og
han skal ikke mere se dette Land. 13 Ve den, som
bygger sit Hus med Uretfærdighed og sine Sale med
Uret, ham, der lader sin Næste tjene for intet, og ikke
giver ham hans Arbejdes Løn, 14 ham, der siger: Jeg
vil bygge mig et rummeligt Hus og luftige Sale; og som
udhugger sig Vinduer og paneler det med Ceder og
anstryger det med rødt. 15 Skulde du være Konge, fordi
du brammer med Ceder? har din Fader ikke spist og
drukket og øvet Ret og Retfærdighed? da gik det ham
vel. 16 Han antog sig den elendiges og den fattiges
Sag, da gik det vel til; er dette ikke „at kende mig?"
siger Herren. 17 Men dine Øjne og dit Hjerte ere ikke
til andet end til din Vinding og til at udøse uskyldigt
Blod og til at øve Vold og Undertrykkelse. 18 Derfor,
saa siger Herren om Jojakim, Josias's Søn, Kongen
i Juda: De skulle ikke sørge over ham, og sige: Ak,
min Broder! og ak, Søster! de skulle ikke sørge over
ham og sige: Ak, Herre! og ak, hans Herlighed! 19 Han
skal begraves som et Asen begraves; man skal slæbe
ham bort og kaste ham hen, langt uden for Jerusalems
Porte. 20 Stig op paa Libanon og raab, og opløft din
Røst i Basan og raab fra Abarim! thi alle dine Elskere
ere knuste. 21 Jeg talte til dig i din Tryghed, men du
sagde: Jeg vil ikke høre; dette har været din Vej fra din
Ungdom af, at du ikke har villet høre paa min Røst. 22
Alle dine Hyrder skal Vejret fortære, og dine Elskere
skulle vandre i Fangenskab; thi da skal du beskæmmes
og blive til Skamme for al din Ondskabs Skyld. 23
Du, som bor paa Libanon og bygger Rede i Cedrene,
hvor vil du finde Medynk, naar Smerter komme paa
dig, Pine som hendes, der føder? 24 Saa sandt jeg
lever, siger Herren, var end Konias, Jojakims, Judas
Konges Søn, en Signetring paa min højre Haand, saa
vilde jeg dog rive dig bort derfra. 25 Og jeg vil give
dig i deres Haand, som tragte efter dit Liv, og i deres
Haand, for hvis Ansigt du gruer, og i Nebukadnezar,
Kongen af Babels Haand og i Kaldæernes Haand. 26
Og jeg vil kaste dig og din Moder, som dig fødte, ud i
et andet Land, hvor I ikke ere fødte, og der skulle I
dø. 27 Men til det Land, hvorhen deres Sjæl længes
efter at komme tilbage, derhen skulle de ikke komme
tilbage. 28 Mon denne Mand, Konias, er et foragtet,
sønderslaaet Billede? mon han er et Kar, som ingen
har Lyst til? hvorfor ere de bortkastede, han og hans
Sæd, ja, henkastede i et Land, som de ikke kende?
29 Land! Land! Land! hør Herrens Ord! 30 Saa siger
Herren: Indtegner denne Mand som barnløs som en
Mand, der ikke skal have Lykke i sine Dage; thi ingen
af hans Sæd skal have Lykke ved at sidde paa Davids
Trone og herske fremdeles i Juda.

23 Ve de Hyrder, som ødelægge og adsprede min
Græsgangs Faar! siger Herren. 2 Derfor, saa
siger Herren, Israels Gud, imod Hyrderne, som vogte
mit Folk: I have adspredt mine Faar og fordrevet
dem og ikke set til dem; se, jeg vil hjemsøge eder
for eders Idrætters Ondskabs Skyld, siger Herren. 3
Og jeg vil samle de overblevne af mine Faar fra alle
de Lande, hvorhen jeg har fordrevet dem; og jeg vil
føre dem tilbage til deres Græsgange, og de skulle
vorde frugtbare og mangfoldige. 4 Og over dem vil
jeg sætte Hyrder, som skulle vogte dem; og de skulle
ikke mere frygte og ikke forskrækkes og ikke savnes,
siger Herren. 5 Se, de Dage komme, siger Herren,
da jeg vil oprejse David en retfærdig Vækst; og han
skal regere som en Konge og handle viselig og øve
Ret og Retfærdighed paa Jorden. 6 I hans Dage skal
Juda frelses og Israel bo tryggelig; og dette er hans
Navn, som man skal kalde ham med: „Herren vor
Retfærdighed". 7 Derfor se, de Dage komme, siger
Herren, da de ikke mere skulle sige: Saa sandt Herren
lever, som førte Israels Børn op fra Ægyptens Land! 8
men derimod: Saa sandt Herren lever, som førte og
bragte Israels Hus's Sæd op fra Nordenlandet og fra
alle de Lande, hvorhen jeg har fordrevet dem! Og de
skulle bo i deres eget Land. 9 Over Profeterne er mit
Hjerte knust inden i mig, alle mine Ben bæve, jeg er
bleven som en drukken Mand og som en Mand, over
hvem Vinen har faaet Overhaand, for Herrens Skyld og
for hans hellige Ords Skyld. 10 Thi Landet er fuldt af
Horkarle, og Landet sørger for Forbandelsens Skyld,
Græsgangene i Ørken ere hentørrede; og deres Løb
var ondt, og deres Magt brugtes ikke ret. 11 Thi baade
Profet og Præst ere vanhellige; endog i mit Hus har jeg
fundet deres Ondskab, siger Herren. 12 Derfor skal
deres Vej blive for dem som slibrige Stier i Mørke, de
skulle stødes frem og falde paa den; thi jeg vil lade
Ulykke komme over dem, deres Hjemsøgelses Aar,
siger Herren. 13 Og hos Profeterne i Samaria har jeg
set Daarlighed, de spaaede ved Baal og forvildede mit
Folk Israel; 14 men hos Profeterne i Jerusalem har jeg
set en gruelig Ting, at de bedrive Hor og gaa om med

Løgn, saa at de styrke de ondes Hænder, at de ikke
skulle omvende sig hver fra sin Ondskab, de ere alle
blevne for mig som Sodoma og dens Indbyggere som
Gomorra. 15 Derfor siger den Herre Zebaoth saaledes
om Profeterne: Se, jeg vil give dem Malurt at æde
og give dem besk Vand at drikke; thi fra Profeterne i
Jerusalem er Vanhellighed kommen ud i det ganske
Land. 16 Saa siger den Herre Zebaoth: Hører ikke paa
Profeternes Ord, som spaa for eder, de bedrage eder,
de tale efter deres Hjertes Syn, ikke af Herrens Mund.
17 De sige og sige til dem, som foragte mig: Herren
har talt, I skulle have Fred; og de sige til hver, som
vandrer i sit Hjertes Stivhed: Der skal ingen Ulykke
komme over eder. 18 Thi hvo har staaet i Herrens
hemmelige Raad og ser og hører hans Ord? hvo har
lyttet til hans Ord, saa han hørte det? 19 Se, Herrens
Storm, Fortørnelse, farer ud, og en hvirvlende Storm!
den skal hvirvle over de ugudeliges Hoved. 20 Herrens
Vrede skal ikke vende om, inden han har udført, og
inden han har fuldkommet sit Hjertes Tanker; i de sidste
Dage skulle I ret faa Forstand derpaa. 21 Jeg sendte
ikke Profeterne, dog løb de; jeg talte ikke til dem, dog
spaaede de. 22 Men dersom de havde staaet i mit
hemmelige Raad, da vilde de lade mit Folk høre mine
Ord, og de vilde føre dem tilbage fra deres onde Vej og
fra deres Idrætters Ondskab. 23 Er jeg kun en Gud nær
hos? siger Herren, og ikke en Gud langt borte fra? 24
Mon nogen kan skjule sig paa lønlige Steder, saa at
jeg ikke kan se ham? siger Herren; er jeg ikke den,
som opfylder Himlene og Jorden? siger Herren. 25 Jeg
har hørt, hvad Profeterne have sagt, de, som spaa
Løgn i mit Navn og sige: Jeg drømte, jeg drømte. 26
Hvor længe dog! mon Profeterne, som spaa Løgn, og
som ere Profeter ved deres Hjertes Bedrageri, have
i Sinde, 27 og mon de tænke paa at bringe mit Folk
til at glemme mit Navn ved deres Drømme, som de
fortælle hver sin Næste? ligesom deres Fædre glemte
mit Navn for Baals Skyld. 28 Den Profet, som har en
Drøm, fortælle en Drøm, men den, hos hvem mit Ord
er, tale mit Ord i Sandhed; hvad har Halm at gøre med
Kornet? siger Herren. 29 Er mit Ord ikke saaledes som
Ild? siger Herren, og som en Hammer, der sønderslaar
en Klippe? 30 Derfor se, jeg er imod de Profeter, siger
Herren, som stjæle mine Ord, den ene fra den anden.
31 Se, jeg er imod Profeter, siger Herren, som tage
deres Tunge og varsle: „Han har sagt det". 32 Se, jeg er
imod dem, som spaa løgnagtige Drømme, siger Herren,
og som fortælle dem og forvilde mit Folk med deres
Løgne og med deres Letfærdighed; og jeg har dog ikke
sendt dem og ikke givet dem Befaling, og de gavne
slet ikke dette Folk, siger Herren. 33 Og naar dette
Folk eller Profeten eller en Præst spørger dig og siger:
Hvad er Herrens Byrde? da skal du sige til dem: „Hvad,
Byrde!" og: „Jeg vil bortkaste eder!" siger Herren. 34 Og
naar Profeten eller Præsten eller Folket siger: „Herrens
Byrde!" da vil jeg hjemsøge den Mand og hans Hus.
35 Saaledes skulle I sige, hver til sin Næste og hver
til sin Broder: „Hvad har Herren svaret?" og: „Hvad
har Herren talt?" 36 Men „Herrens Byrde" skulle I ikke
nævne; thi „Byrden" vil for Manden blive hans eget Ord,
efterdi I have forvendt den levende Guds, den Herre
Zebaoths, vor Guds Ord. 37 Saaledes skal du sige til
Profeten: Hvad har Herren svaret dig? og hvad har
Herren talt? 38 Men dersom I sige: „Herrens Byrde!"
saa siger Herren derfor saaledes: Fordi I have sagt
dette Ord: „Herrens Byrde!" skønt jeg sendte til eder og
lod sige: I skulle ikke sige: Herrens Byrde! 39 derfor se,
jeg er der, og jeg vil glemme eder og kaste eder og
Staden, som jeg gav eder og eders Fædre, bort fra mit
Ansigt; 40 og jeg vil lægge paa eder evig Forhaanelse
og evig Forsmædelse, som ikke skal glemmes.

24 Herren lod mig se et Syn, og se, to Kurve med
Figener vare satte foran Herrens Tempel; efter
at Nebukadnezar, Kongen af Babel, havde bortført
Jekonias, Jojakims Søn, Judas Konge, og Judas Fyrster
og Tømmermændene og Smedene fra Jerusalem og
ført dem til Babel. 2 I den ene Kurv vare meget gode
Figener som tidligt modne Figener; og i den anden
Kurv vare meget slette Figener, som ikke kunde ædes,
fordi de vare saa slette. 3 Og Herren sagde til mig:
Hvad ser du, Jeremias? og jeg sagde: Figener! de gode
Figener ere meget gode, og de slette ere meget slette,
saa at de ikke kunne ædes, fordi de ere saa slette.
4 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 5 Saa siger
Herren, Israels Gud: Ligesom det er med disse gode
Figener, saaledes vil jeg kendes ved de bortførte fra
Juda, hvilke jeg sendte fra dette Sted til Kaldæernes
Land dem til Baade. 6 Og jeg vil fæste mit Øje paa
dem til det gode og føre dem tilbage til dette Land; og
jeg vil opbygge og ikke nedbryde dem, og jeg vil plante
og ikke oprykke dem. 7 Og jeg vil give dem Hjerte til
at kende mig, at jeg er Herren, og de skulle være mit
Folk, og jeg vil være deres Gud; thi de skulle omvende
sig til mig af deres ganske Hjerte. 8 Men ligesom det er
med de slette Figener, som ikke kunne ædes, fordi de
ere saa slette, — thi saa siger Herren —: Saaledes vil
jeg gøre Zedekias, Judas Konge, og hans Fyrster og
dem, som ere tilovers af Jerusalem, de overblevne i
dette Land, og dem, som bo i Ægyptens Land, 9 ja,
jegvil gøre dem til en Gru, dem til Ulykke, for alle Riger
paa Jorden; til Forhaanelse og til et Ordsprog, til Spot
og Forbandelse paa alle de Steder, hvorhen jeg vil
fordrive dem. 10 Og jeg vil sende Sværdet, Hungeren
og Pesten over dem, indtil de forsvinde af Landet, som
jeg gav dem og deres Fædre.

25 Det Ord, som kom til Jeremias over alt Judas
Folk, i Jojakims, Josias's Søns, Judas Konges
fjerde Aar; det er Nebukadnezar, Kongen af Babels
første Aar; **2** hvilket Profeten Jeremias talte til alt Judas
Folk og til alle Indbyggere i Jerusalem, sigende: **3** Fra
Josias's, Amons Søns, Judas Konges trettende Aar
og indtil denne Dag, hvilket nu er tre og tyve Aar, er
Herrens Ord kommet til mig; og jeg talte til eder tidligt
og ideligt, og I have ikke hørt. **4** Og Herren har sendt til
eder alle sine Tjenere, Profeterne, tidligt og ideligt, og I
have ikke hørt og ikke bøjet eders Øre til at høre; **5**
idet de sagde: Omvender eder dog, hver fra sin onde
Vej og fra sine Idrætters Ondskab, saa skulle I bo i
Landet, som Herren gav eders Fædre, fra Evighed
indtil Evighed; **6** og vandrer ikke efter andre Guder
for at tjene dem og for at tilbede dem; og I skulle ikke
opirre mig med eders Hænders Gerning, at jeg ikke
skal gøre eder ondt. **7** Men I hørte mig ikke, siger
Herren, for at opirre mig med eders Hænders Gerning,
til eders Ulykke. **8** Derfor siger den Herre Zebaoth
saaledes: Efterdi I ikke have hørt mine Ord, **9** se, saa
sender jeg Bud og henter alle Nordens Slægter, siger
Herren, ogsaa til Nebukadnezar, Kongen af Babel, min
Tjener, og jeg vil lade dem komme over dette Land
og over dets Indbyggere og over alle disse Folk trindt
omkring; og jeg vil ødelægge dem og gøre dem til en
Forfærdelse og til en Spot og til evige Ørkener. **10** Og
jeg vil bringe Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms
Røst og Bruds Røst, Møllens Lyd og Lampens Skin til
at høre op hos dem. **11** Og hele dette Land skal blive til
en Ørk og til Forfærdelse; og disse Folk skulle tjene
Kongen af Babel halvfjerdsindstyve Aar. **12** Og det skal
ske, naar halvfjerdsindstyve Aar ere omme, da vil jeg
hjemsøge Kongen af Babel og dette Folk, siger Herren,
for deres Misgerning, samt Kaldæernes Land, og jeg
vil gøre det til evige Ødelæggelser. **13** Og over dette
Land vil jeg lade alle mine Ord komme, som jeg har talt
imod det: Alt det, som er skrevet i denne Bog, det, som
Jeremias har spaaet over alle Folkene. **14** Thi ogsaa
dem skulle mange Folkeslag og store Konger gøre til
Trælle; og jeg vil betale dem efter deres Fortjeneste
og efter deres Hænders Gerning. **15** Thi saa sagde
Herren, Israels Gud, til mig: Tag Bægeret med denne
Vredens Vin af min Haand, og giv alle Folkene, til hvilke
jeg sender dig, at drikke af den. **16** Og de skulle drikke
og tumle og rase over Sværdet, som jeg sender iblandt
dem. **17** Og jeg tog Bægeret af Herrens Haand, og jeg
gav alle Folkene, til hvilke Herren sendte mig, at drikke:
18 Jerusalem og Judas Stæder og dens Konger og
dens Fyrster for at gøre dem til en Ørk, til Forfærdelse,
til Spot og til Forbandelse, som det ses paa denne
Dag; **19** Farao, Kongen i Ægypten, og hans Tjenere
og hans Fyrster og alt hans Folk **20** og den hele Hob
af alle Haande Folk og alle Konger i Landet Uz og
alle Konger i Filisternes Land, Askalon og Gaza og
Ekron og de overblevne af Asdod, **21** Edom og Moab
og Ammons Børn, **22** og alle Konger i Tyrus og alle
Konger i Sidon og Kongerne paa Kysten, som er paa
hin Side Havet, **23** Dedan og Thema og Bus og alle
dem med rundklippet Haar **24** og alle Konger i Arabien
og alle Konger over den hele Hob af alle Haande Folk,
dem, som bo i Ørken, **25** og alle Konger i Zimri og
alle Konger i Elam og alle Konger i Medien, **26** og
alle Konger imod Norden, baade dem, som ere nær,
og dem, som ere fjern, den ene efter den anden, og
alle Jordens Riger, som ere paa Jorderiges Kreds; og
Kongen af Sesak skal drikke efter dem. **27** Og du skal
sige til dem: Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud:
Drikker og bliver drukne, og spyer og falder, saa at I
ikke kunne staa op igen; for Sværdet, som jeg sender
iblandt eder. **28** Og det skal ske, naar de vægre sig
ved at tage Bægeret af din Haand til at drikke, da
skal du sige til dem: Saa siger den Herre Zebaoth:
Drikke skulle I! **29** Thi se, i den Stad, som er kaldet
efter mit Navn, begynder jeg med at lade Ulykken
komme; og skulde I gaa fri? I skulle ikke gaa fri! thi
jeg kalder et Sværd hid over alle Jordens Beboere,
siger den Herre Zebaoth. **30** Og du skal spaa over
dem og forkynde alle disse Ord og sige til dem: Herren
skal lade et Brøl lyde fra det høje og hæve sin Røst
fra sin hellige Bolig: Et Brøl skal han lade lyde imod
sin Bolig, han skal opløfte et Frydeskrig som de, der
træde Vinpersen, imod alle Jordens Beboere. **31** Der
kommer et Bulder lige indtil Jordens Ende, thi Herren
har Trætte med Hedningerne, han holder Dom over alt
Kød; de ugudelige giver han til Sværdet, siger Herren.
32 Saa siger den Herre Zebaoth: Se, der udgaar Ulykke
fra et Folk til et andet Folk, og en vældig Storm skal
rejse sig fra det yderste af Jorden. **33** Og de, som ere
ihjelslagne af Herren, skulle paa den Dag ligge fra
den ene Ende af Jorden og indtil den anden Ende af
Jorden; de skulle ej beklages og ej sankes op og ej
begraves, de skulle vorde til Møg oven paa Marken.
34 Hyler, I Hyrder! og raaber og vælter eder i Støv, I
herlige iblandt Hjorden! thi eders Dage ere komne til at
slagtes; og jeg skal sønderslaa eder, og I skulle falde
som et kosteligt Kar. **35** Og der skal ingen Tilflugt være
for Hyrderne, og de herlige iblandt Hjorden skulle ikke
undkomme. **36** Der lyder Skrig af Hyrderne og Hylen
af de herlige iblandt Hjorden; thi Herren ødelægger
deres Græsgang. **37** Og de fredelige Hytter ere blevne
stille, for Herrens brændende Vredes Skyld. **38** Han har
som den unge Løve forladt sin Hule; thi deres Land
er blevet en Forfærdelse for den ødelæggende Magts
Grumhed og for hans brændende Vredes Skyld.

26 I Begyndelsen af Jojakims, Josias's Søns, Judas
Konges Regering kom dette Ord fra Herren
saalunde: **2** Saa siger Herren: Stil dig i Herrens Hus's
Forgaard, og tal til alle Judas Stæder, som komme
for at tilbede i Herrens Hus, alle de Ord, som jeg har
befalet dig at tale til dem, du skal ikke tage et Ord
derfra. **3** Maaske de vilde høre og omvende sig, hver
fra sin onde Vej, og jeg maatte angre det onde, som jeg
tænker at gøre imod dem, for deres Idrætters Ondskabs
Skyld. **4** Og du skal sige til dem: Saa siger Herren:
Dersom I ikke høre mig om at vandre i min Lov, som
jeg har sat for eders Ansigt, **5** og om at høre paa
mine Tjeneres, Profeternes Ord, som jeg sender til
eder, baade tidligt og ideligt, uden at I have villet høre
dem: **6** Saa vil jeg gøre dette Hus ligt med Silo og gøre
denne Stad til en Forbandelse for alle Folkefærd paa
Jorden. **7** Og Præsterne og Profeterne og alt Folket
hørte, at Jeremias talte disse Ord i Herrens Hus. **8** Og
det skete, der Jeremias var færdig med at tale alt det,
som Herren havde befalet ham at tale til alt Folket, da
grebe Præsterne og Profeterne og alt Folket ham og
sagde: Du skal visselig dø! **9** Hvorfor spaaede du i
Herrens Navn og sagde: Dette Hus skal blive ligesom
Silo, og denne Stad skal ødelægges, saa at ingen skal
bo der? Og alt Folket samlede sig imod Jeremias i
Herrens Hus. **10** Og Judas Fyrster hørte disse Ord,
og de gik op fra Kongens Hus og til Herrens Hus, og
de satte sig ved Indgangen til Herrens nye Port. **11**
Og Præsterne og Profeterne sagde til Fyrsterne og
til alt Folket saaledes: Dødsdom over denne Mand!
thi han har spaaet imod denne Stad, saaledes som I
have hørt med eders Øren. **12** Men Jeremias sagde
til alle Fyrsterne og til alt Folket saaledes: Herren har
sendt mig til at spaa imod dette Hus og imod denne
Stad og til at forkynde alle de Ord, som I have hørt. **13**
Saa bedrer nu eders Veje og eders Idrætter, og hører
Herren eders Guds Røst, saa skal Herren angre det
onde, som han har talt imod eder. **14** Og jeg, se! jeg
er i eders Haand; gører imod mig, som det er godt,
og som det er ret for eders Øjne. **15** Kun det skulle I
vide, at dersom I dræbe mig, da ville I bringe uskyldigt
Blod over eder og over denne Stad og over dens
Indbyggere; thi i Sandhed, Herren har sendt mig til eder
for at tale alle disse Ord for eders Øren. **16** Da sagde
Fyrsterne og alt Folket til Præsterne og til Profeterne:
Der bør ingen Dødsdom fældes over denne Mand; thi
har han talt til os i Herren vor Guds Navn. **17** Og nogle
Mænd af de Ældste i Landet stode op, og de sagde til
hele Folkets Forsamling saaledes: **18** Morasktiten Mika
spaaede i Ezekias's, Judas Konges Dage, og sagde til
alt Judas Folk: Saa siger den Herre Zebaoth: Zion skal
pløjes som en Ager og Jerusalem blive til Stenhobe
og Husets Bjerg til Skovhøje. **19** Mon Ezekias, Judas
Konge, og al Juda straks dræbte ham? frygtede han
ikke Herren og bad ydmygt for Herrens Ansigt, saa at
Herren angrede det onde, som han havde talt imod
dem? og vi, vi bringe en stor Ulykke over vore Sjæle.
20 Der var ogsaa en Mand, som spaaede i Herrens
Navn, Urias, Semajas's Søn, fra Kirjath-Jearim; og han
spaaede imod denne Stad og imod dette Land, aldeles
som Jeremias's Ord vare. **21** Og Kong Jojakim og alle
hans vældige og alle Fyrsterne hørte hans Ord, og
Kongen søgte at dræbe ham; men Urias hørte det og
frygtede og flyede og kom til Ægypten. **22** Men Kong
Jojakim sendte Mænd til Ægypten, nemlig Elnatan,
Akbors Søn, og nogle Mænd med ham til Ægypten. **23**
Og de førte Urias fra Ægypten og bragte ham til Kong
Jojakim, og denne slog ham ihjel med Sværdet og lod
hans døde Krop kaste i de meniges Grave. **24** Kun
Ahikams, Safans Søns, Haand var med Jeremias, saa
at man ikke gav ham i Folkets Haand til at dræbes.

27 I Begyndelsen af Jojakims, Josias's Søns, Judas
Konges Regering kom dette Ord til Jeremias fra
Herren, saalydende: **2** Saa sagde Herren til mig: Gør
dig Baand og Aag, og læg dem paa din Hals, **3** og
send dem til Kongen i Edom og til Kongen i Moab og
til Ammons Børns Konge og til Kongen i Tyrus og til
Kongen i Sidon, ved de Sendebud, som ere komne til
Jerusalem, til Zedekias, Judas Konge. **4** Og du skal
befale dem at sige saaledes til deres Herrer: Saa siger
den Herre Zebaoth, Israels Gud: Saaledes skulle I sige
til eders Herrer: **5** Jeg har skabt Jorden, Menneskene
og Dyrene, som ere paa Jordens Kreds, ved min store
Magt og ved min udrakte Arm; og jeg har givet dem til
den, hvem det synes mig ret. **6** Og nu har jeg givet alle
disse Lande i Nebukadnezar, Kongen af Babels, min
Tjeners Haand; endogsaa de vilde Dyr paa Marken har
jeg givet ham til hans Tjeneste. **7** Og alle Folkefærd
skulle tjene ham og hans Søn og hans Søns Søn,
indtil ogsaa hans eget Lands Tid kommer, da skulle
mange Folk og mægtige Konger gøre ham til Træl. **8**
Og det skal ske, at naar et Folk og et Rige ikke vil tjene
Nebukadnezar, Kongen af Babel, og ikke vil bøje sin
Hals under Kongen af Babels Aag, da vil jeg hjemsøge
dette Folk med Sværdet og med Hungeren og med
Pesten, siger Herren, indtil jeg faar gjort Ende paa det
ved hans Haand. **9** Derfor hører ikke eders Profeter
og eders Spaamænd og eders Drømme og eders
Dagvælgere og eders Troldkarle, som sige saaledes til
eder: I skulle ikke komme til at tjene Kongen af Babel.
10 Thi de spaa Løgn for eder for at bringe eder langt
bort fra eders Land, og for at jeg skal støde eder ud,
og at I skulle omkomme. **11** Men det Folk, som bøjer
sin Hals under Kongen af Babels Aag og tjener ham,
det vil jeg lade blive i sit Land, siger Herren, og det

skal dyrke det og bo derudi. 12 Og til Zedekias, Judas
Konge, talte jeg efter alle disse Ord og sagde: Bøjer
eders Halse under Kongen af Babels Aag, og tjener
ham og hans Folk, saa skulle I leve. 13 Hvorfor ville I
dø, du og dit Folk, ved Sværdet, ved Hungeren og ved
Pesten, saaledes som Herren har talt til det Folk, som
ikke vil tjene Kongen af Babel? 14 Og hører ikke paa de
Profeters Ord, som sige saaledes til eder: I skulle ikke
komme til at tjene Kongen af Babel; thi de spaa Løgn
for eder. 15 Thi jeg har ikke sendt dem, siger Herren;
men de spaa Løgn i mit Navn, paa det at jeg skal støde
eder ud, at I skulle omkomme, I og Profeterne, som
spaa for eder. 16 Og til Præsterne og til alt dette Folk
talte jeg og sagde: Saa siger Herren: Hører ikke paa
eders Profeters Ord, de, som spaa for eder og sige:
Se, Herrens Hus's Kar skulle nu snart føres tilbage fra
Babel; thi de spaa Løgn for eder. 17 Hører ikke paa
dem, tjener Kongen af Babel, saa skulle I leve; hvorfor
skal denne Stad blive øde? 18 Men dersom de ere
Profeter, og dersom Herrens Ord er hos dem, saa lad
dem bønfalde den Herre Zebaoth om, at de Kar, som
ere blevne tilbage i Herrens Hus og i Judas Konges
Hus og i Jerusalem, ikke maa komme til Babel. 19 Thi
saa siger den Herre Zebaoth om Støtterne og om Havet
og om Stolene og om de øvrige Kar, som ere blevne
tilbage i denne Stad, 20 og som Nebukadnezar, Kongen
af Babel, ikke har taget, der han bortførte fra Jerusalem
til Babel Jekonias, Jojakims Søn, Judas Konge, og alle
de ypperste af Juda og Jerusalem: 21 Ja, saa siger
den Herre Zebaoth, Israels Gud, om Karrene, som ere
blevne tilbage i Herrens Hus og i Judas Konges Hus og
i Jerusalem: 22 De skulle føres til Babel og blive der
indtil den Dag, jeg vil se efter dem, siger Herren, og
føre dem op og lade dem komme tilbage til dette Sted.

28 Og det skete i dette Aar, i Begyndelsen af Judas
Konge Zedekias's Regering, i det fjerde Aar,
i den femte Maaned, at Profeten Hananias, Assurs
Søn, som var fra Gibeon, sagde saaledes til mig i
Herrens Hus, for Præsterne og alt Folkets Øjne: 2
Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Jeg har
sønderbrudt Kongen af Babels Aag. 3 Inden et Par
Aars Tid er omme, vil jeg føre tilbage til dette Sted
alle Herrens Hus's Kar, som Nebukadnezar, Kongen
af Babel, tog fra dette Sted og førte til Babel. 4 Og
Jekonias, Jojakims Søn, Judas Konge og alle bortførte
af Juda, som ere komne til Babel, vil jeg føre tilbage
til dette Sted, siger Herren; thi jeg vil sønderbryde
Kongen af Babels Aag. 5 Og Profeten Jeremias sagde
til Profeten Hananias for Præsternes Øjne og for alt
Folkets Øjne, medens de stode i Herrens Hus, 6 ja,
Profeten Jeremias sagde: Amen! Herren gøre saa,
Herren stadfæste dine Ord, som du har spaaet om, at
han vil lade Herrens Hus's Kar og alle bortførte komme
tilbage fra Babel til dette Sted! 7 Men hør kun dette
Ord, som jeg taler for dine Øren og for alt Folkets Øren:
8 Profeterne, som have været før mig og før dig af
fordums Tid, spaaede imod mange Lande og imod store
Riger om Krig og om Ulykke og om Pest. 9 Men naar
Profeten spaar om Fred, saa vil han, naar Profetens
Ord gaar i Opfyldelse, erkendes som den Profet, Herren
i Sandhed har sendt. 10 Da tog Profeten Hananias
Aaget af Profeten Jeremias's Hals og sønderbrød det.
11 Og Hananias sagde saaledes for alt Folkets Øjne:
Saa siger Herren: Saaledes vil jeg inden et Par Aars
Tid er omme, bryde Nebukadnezar, Kongen af Babels
Aag af alle Folkenes Hals; og Profeten Jeremias gik
sin Vej. 12 Men Herrens Ord kom til Jeremias, efter
at Profeten Hananias havde brudt Aaget af Profeten
Jeremias's Hals, og han sagde: 13 Gak og sig saaledes
til Hananias: Saa siger Herren: Du har sønderbrudt
Træaag, men du har gjort Jernaag i Stedet for. 14 Thi
saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Jeg har
lagt et Jernaag paa alle disse Folks Hals, at de maa
tjene Nebukadnezar, Kongen af Babel, og de skulle
tjene ham; ogsaa de vilde Dyr paa Marken har jeg
givet ham. 15 Og Profeten Jeremias sagde til Profeten
Hananias: Hør dog, Hananias! Herren har ikke sendt
dig, og du har faaet dette Folk til at forlade sig paa
Løgn. 16 Derfor, saa siger Herren: Se, jeg vil sende dig
bort fra Jordens Kreds; i dette Aar skal du dø, thi du
har prædiket Frafald fra Herren. 17 Saa døde Profeten
Hananias i det samme Aar, i den syvende Maaned.

29 Og disse ere Ordene i det Brev, som Profeten
Jeremias sendte fra Jerusalem til de øvrige af
de Ældste, som vare bortførte, og til Præsterne og
til Profeterne og til alt Folket, som Nebukadnezar
havde bortført fra Jerusalem til Babel, 2 — efter at
Kong Jekonias og Herskerinden og Hofmændene,
Judas og Jerusalems Fyrster, og Tømmermændene
og Smedene vare gangne ud af Jerusalem, — 3 ved
Eleasas, Safans Søns, og Gemarias, Hilkias Søns,
Haand, hvilke Zedekias, Judas Konge, sendte til Babel
til Nebukadnezar, Kongen i Babel; det lød saaledes: 4
Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud, til alle de
bortførte, som jeg har ladet bortføre fra Jerusalem til
Babel: 5 Bygger Huse og bosætter eder, og planter
Haver og æder deres Frugt! 6 Tager Hustruer og avler
Sønner og Døtre, og tager Hustruer til eders Sønner og
giver eders Døtre Mænd, at de maa føde Sønner og
Døtre; og formerer eder der, og mindsker eder ikke! 7
Og søger den Stads Bedste, til hvilken jeg bortførte
eder, og beder for den til Herren, thi naar den har Fred,
saa have og I Fred. 8 Thi saa siger den Herre Zebaoth,
Israels Gud: Lader ikke eders Profeter, som ere midt

iblandt eder, og eders Spaamænd bedrage eder, og
hører ikke paa eders Drømme, som I komme til at
drømme. 9 Thi de spaa Løgn for eder i mit Navn; jeg
har ikke sendt dem, siger Herren. 10 Thi saa siger
Herren: Naar halvfjerdsindstyve Aar ere forløbne for
Babel, da vil jeg besøge eder ogstadfæste over eder
mit gode Ord om at føre eder tilbage til dette Sted. 11
Thi jeg kender de Tanker, som jeg tænker angaaende
eder, siger Herren, Tanker om Fred og ikke om Ulykke,
for at give eder en Fremtid og et Haab. 12 Og I skulle
paakalde mig og gaa hen og bede til mig, og jeg vil
høre eder. 13 Og I skulle søge og finde mig; thi I ville
søge mig af eders ganske Hjerte. 14 Og jeg skal lade
mig finde af eder, siger Herren, og omvende eders
Fangenskab og samle eder fra alle de Hedninger og fra
alle de Steder, hvorhen jeg fordrev eder, siger Herren;
og jeg skal lade eder komme tilbage til det Sted, hvorfra
jeg bortførte eder. 15 Thi I have sagt: Herren har opvakt
os Profeter i Babel; 16 men Herren har sagt saaledes
om Kongen, som sidder paa Davids Trone, og om
alt Folket, som bor i denne Stad, om eders Brødre,
som ikke ere gangne ud med eder iblandt de bortførte,
17 ja, saaledes har den Herre Zebaoth sagt: Se, jeg
sender Sværdet, Hungeren og Pesten over dem, og
jeg vil gøre dem som de modbydelige Figener, der
ikke kunde ædes, fordi de vare saa slette. 18 Og
jeg vil forfølge dem med Sværdet, med Hungeren og
med Pesten og gøre dem til en Gru for alle Riger paa
Jorden, til Forbandelse og til Forfærdelse og til Spot og
til Forhaanelse iblandt alle Hedningerne, hvorhen jeg
har fordrevet dem; 19 fordi de ikke hørte paa mine Ord,
siger Herren, jeg, som sendte mine Tjenere, Profeterne,
til dem tidligt og ideligt, uden at de hørte mig, siger
Herren. 20 Men I, hører Herrens Ord, alle I bortførte,
hvilke jeg sendte fra Jerusalem til Babel! 21 Saa siger
den Herre Zebaoth, Israels Gud, om Akab, Kolajas Søn,
og om Zedekias, Maasejas Søn, som spaa eder Løgn i
mit Navn: Se, jeg giver dem i Nebukadnezar, Kongen
af Babels Haand, og han skal dræbe dem for eders
Øjne. 22 Og der skal fra dem optages en Forbandelse
iblandt alle de bortførte af Juda, som ere i Babel, idet
man skal sige: Herren gøre dig som Zedekias og som
Akab! hvilke Kongen af Babel stegte ved Ild, 23 fordi de
gjorde en Daarskab i Israel og bedreve Hor med deres
Næstes Hustruer og i mit Navn talte løgnagtige Ord,
hvilke jeg ikke havde befalet dem; jeg ved det og vidner
det, siger Herren. 24 Og om Semaja, Nekelamiten, skal
du sige saaledes: 25 Saa siger den Herre Zebaoth,
Israels Gud: Fordi du sendte Breve i dit Navn til alt
Folket, som er i Jerusalem, og til Præsten Zefanja,
Maasejas Søn, og til alle Præsterne saa lydende: 26
Herren har sat dig til Præst i Præsten Jojadas Sted, for
at der maa være Opsynsmænd i Herrens Hus over
hver Mand, som raser, og som spaar, at du kan lægge
dem i Blok og Baand: 27 Hvorfor har du da nu ikke
truet Jeremias fra Anathoth, som spaar for eder? 28 thi
derfor har han sendt Bud til os til Babel og sagt: Det vil
vare længe; bygger Huse og bosætter eder, og planter
Haver og æder deres Frugt — — 29 Og Præsten
Zefanja læste dette Brev for Profeten Jeremias's Øren.
30 Og Herrens Ord kom til Jeremias saalunde: 31 Send
Bud til alle de bortførte, og sig: Saa siger Herren om
Nekelamiten Semaja: Fordi Semaja har spaaet for eder,
skønt jeg ikke har sendt ham, og han har bragt eder til
at forlade eder paa Løgn: 32 Derfor, saa siger Herren:
Se, jeg vil hjemsøge Nekelamiten Semaja og hans
Afkom; han skal ikke have nogen, som skal bo midt
iblandt dette Folk, og han skal ikke se det gode, som
jeg vil gøre imod mit Folk, siger Herren; thi han har
prædiket Frafald fra Herren.

30 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren,
saalydende: 2 Saa siger Herren, Israels Gud:
Skriv dig alle de Ord, som jeg har talt til dig, i en Bog.
3 Thi se, de Dage komme, siger Herren, da vil jeg
vende mit Folk Israels og Judas Fangenskab, siger
Herren, og føre dem tilbage til det Land, som jeg har
givet deres Fædre, at de skulle eje det. 4 Og disse
ere Ordene, som Herren talte til Israel og Juda: 5
Thi saa siger Herren: Forfærdelses Røst have vi hørt;
der er Skræk og ikke Fred. 6 Spørger dog og ser,
om en Mand føder? hvorfor saa jeg hver Mand med
sine Hænder paa sine Lænder som hun, der føder, og
at alle Ansigter ere omskiftede til Bleghed? 7 Ve! thi
stor er denne Dag, saa den er uden Lige; og det er
en Trængsels Tid for Jakob; dog skal han blive frelst
derfra. 8 Og det skal ske paa den Dag, siger den
Herre Zebaoth, at jeg vil bryde hans Aag af din Hals og
sønderrive dine Baand; og de fremmede skulle ikke
ydermere bringe dem til at tjene sig. 9 Men de skulle
tjene Herren deres Gud og David deres Konge, som
jeg vil oprejse dem. 10 Frygt da ikke, du min Tjener
Jakob! siger Herren, og vær ikke forfærdet, Israel! thi
se, jeg frier dig ud fra et langt fraliggende Land og
din Sæd ud fra deres Fangenskabs Land; og Jakob
skal komme tilbage og bo rolig og tryg, og ingen skal
forfærde ham. 11 Thi jeg er med dig, siger Herren, for
at frelse dig, thi jeg vil lade det tage en Ende med alle
de Folkeslag, iblandt hvilke jeg adspredte dig; kun med
dig vil jeg ikke lade det tage Ende, men jeg vil tugte dig
med Maade og ikke lade dig slippe aldeles fri. 12 Thi
saa siger Herren: Svart er dit Brud, ondartet dit Saar.
13 Ingen tager sig af din Sag til Helbredelse; der er
ingen Lægedom, ingen Forbinding for dig. 14 Alle dine
Elskere have glemt dig, de søge dig ikke; thi jeg har
slaget dig, ligesom man slaar en Fjende, med en svar

Tugtelse, fordi dine Misgerninger ere mangfoldige, fordi
dine Synder ere talrige. 15 Hvorfor raaber du over dit
Brud, at din Pine er saa svar? fordi dine Misgerninger
ere mangfoldige, fordi dine Synder ere talrige, har jeg
gjort disse Ting ved dig. 16 Derfor skulle alle, som
fortære dig, blive fortærede, og alle dine Modstandere
skulle alle sammen gaa i Fangenskab; og de, som
udplyndrede dig, skulle udplyndres, og alle dem, som
berøvede dig, vil jeg give hen til Rov. 17 Thi jeg vil
lade din Helbredelse tage til og læge dig for dine Saar,
siger Herren; thi de kaldte dig den fordrevne, de sagde:
Det er Zion, ingen spørger efter hende. 18 Saa siger
Herren: Se, jeg vil omvende Fangenskabet for Jakobs
Telte og forbarme mig over hans Boliger; og Staden
skal bygges paa sin Høj, og der skal blive Palads efter
sin Vis. 19 Og Taksigelse og de legendes Røst skal
udgaa fra dem; thi jeg vil formere dem, og de skulle
ikke formindskes, og jeg vil ære dem, og de skulle
ikke blive ringe. 20 Og hans Sønner skulle vorde som
fordum, og hans Menighed skal befæstes for mit Ansigt,
og jeg vil hjemsøge alle dem, som fortrykke ham. 21
Og hans Fyrste skal nedstamme fra ham selv, og hans
Hersker skal udgaa fra hans Midte, og ham vil jeg lade
nærme sig, og han skal komme nær til mig; thi hvo
er ellers den, som har sat sit Hjerte i Borgen for at
komme nær til mig? siger Herren. 22 Og I skulle være
mit Folk, og jeg vil være eders Gud. 23 Se, en Herrens
Storm, Fortørnelse, farer ud, og en hvirvlende Storm,
den skal hvirvle over de ugudeliges Hoved. 24 Herrens
brændende Vrede skal ikke vende om, førend han
har udført, og førend han har fuldkommet sit Hjertes
Tanker; i de sidste Dage skulle I faa Forstand derpaa.

31 Paa den Tid, siger Herren, vil jeg være alle Israels
Slægters Gud, og de skulle være mit Folk. 2 Saa
siger Herren: Et Folk, som er overblevet fra Sværd, har
fundet Naade i Ørken; jeg gaar hen for at skaffe Israel
Hvile. 3 Herren har ladet sig se for mig fra det fjerne:
Jeg har elsket dig med en evig Kærlighed, derfor har
jeg bevaret dig Miskundhed. 4 Endnu vil jeg opbygge
dig, og du skal bygges, du Israels Jomfru! endnu skal
du pryde dig med Pauker og gaa ud i de legendes
Dans. 5 Endnu skal du plante Vingaarde paa Samarias
Bjerge; de, som plante, skulle plante dem og tage dem
i Brug. 6 Thi der kommer en Dag, da Vægtere paa
Efraims Bjerg skulle raabe: Staar op, og lader os gaa
op til Zion, til Herren vor Gud. 7 Thi saa siger Herren:
Fryder eder over Jakob med Glæde, og jubler over
det første af Folkene, lader det høres, priser og siger:
Herre, frels dit Folk, det overblevne af Israel. 8 Se,
jeg fører dem fra Nordenland og vil samle dem fra det
yderste af Jorden; iblandt dem skal der være blinde og
halte, frugtsommelige og fødende til Hobe; de skulle
komme hid tilbage som en stor Forsamling. 9 De skulle
komme med Graad, og under deres ydmyge Bønner
vil jeg føre dem frem; jeg vil lede dem til Vandbække
paa en jævn Vej, hvor de ikke skulle støde sig; thi
jeg er bleven Israels Fader, og Efraim, han er min
førstefødte Søn. 10 Hører, I Hedninger I Herrens Ord
og kundgører det paa Øerne i det fjerne og siger: Den,
som adspredte Israel, skal samle det og bevare det som
en Hyrde sin Hjord. 11 Thi Herren har løskøbt Jakob
og igenløst ham af dens Haand, som var stærkere
end han. 12 Og de skulle komme og synge med Fryd
paa Zions Høj og strømme til Herrens gode Gaver, til
Korn og til Most og til Olie og til unge Faar og Øksne;
og deres Sjæl skal være som en vandrig Have, og
de skulle ikke herefter bedrøves mere. 13 Da skal en
Jomfru glæde sig i Dans, og unge og gamle til Hobe;
og jeg vil vende deres Sorg til Glæde og trøste dem
og glæde dem efter deres Bedrøvelse. 14 Og jeg vil
vederkvæge Præsternes Sjæl med det fede, og mit
Folk, de skulle mættes med mine Gaver, siger Herren.
15 Saa siger Herren: Der er hørt en Røst i Rama, en
Klage, en bitter Graad, Rakel græder over sine Børn;
hun vægrer sig ved at lade sig trøste over sine Børn,
thi de ere ikke mere til. 16 Saa siger Herren: Hold
din Røst fra Graad og dine Øjne fra Taarer; thi der er
Løn for dit Arbejde, siger Herren; og de skulle komme
tilbage fra Fjendens Land. 17 Og der er Haab for din
sidste Tid, siger Herren; og Børnene skulle komme
igen til deres Landemærker. 18 Jeg har hørt Efraim
ynkeligt klage: Du har tugtet mig, og jeg er tugtet som
en Kalv, der ikke er tæmmet; omvend mig, og jeg vil
omvende mig; thi du er Herren min Gud. 19 Thi efter at
jeg havde vendt mig bort, angrede jeg det, og efter at
jeg var kommen til at erkende det, slog jeg mig paa
Hoften; jeg var beskæmmet og skammede mig, thi jeg
maatte bære min Ungdoms Skændsel. 20 Er da Efraim
mig en dyrebar Søn? eller er han mit Yndlingsbarn?
thi saa ofte jeg end har talt imod ham, kommer jeg
ham dog endnu flittigt i Hu; derfor bruser mit Indre for
ham, jeg vil forbarme mig over ham, siger Herren. 21
Oprejs dig Vejvisere, sæt dig Mærkestene, agt vel paa
Stien, den Vej, ad hvilken du gik bort; vend tilbage, du
Israels Jomfru, vend tilbage til disse dine Steder. 22
Hvor længe vil du fare omkring, du frafaldne Datter;
thi Herren skaber nyt paa Jorden: Kvinde skal omgive
Manden. 23 Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud:
Endnu skulle de sige dette Ord i Judas Land og i hans
Stæder, naar jeg omvender deres Fangenskab: Herren
velsigne dig, du Retfærdigheds Bolig! du hellige Bjerg!
24 Og Juda og alle hans Stæder skulle bo derudi til
Hobe, de, som dyrke Ageren, og de, som drage om
med Hjorden. 25 Thi jeg vederkvæger den trætte Sjæl
og mætter hver vansmægtet Sjæl. 26 Derfor vaagnede

jeg op og saa, og min Søvn var mig sød. 27 Se, de
Dage komme, siger Herren, da jeg vil besaa Israels
Hus og Judas Hus med en Sæd af Folk og med en
Sæd af Kvæg. 28 Og det skal ske, at ligesom jeg var
aarvaagen over dem til at oprykke og til at nedrive og til
at nedbryde og til at ødelægge og til at handle ilde med
dem: Saaledes vil jeg være aarvaagen over dem til
at bygge og til at plante, siger Herren. 29 I de Dage
skulle de ikke mere sige: Fædrene aade sure Druer, og
Børnenes Tænder bleve ømme; 30 men enhver skal
dø for sin egen Misgernings Skyld, hvert Menneske,
som æder de sure Druer, hans Tænder skulle blive
ømme. 31 Se, de Dage komme, siger Herren, da jeg
vil slutte en ny Pagt med Israels Hus og med Judas
Hus; 32 ikke efter den Pagt, som jeg sluttede med
deres Fædre, der jeg tog dem ved Haanden for at
udføre dem af Ægyptens Land, hvilken Pagt med mig
de brøde, endskønt jeg var deres Ægtemand, siger
Herren; 33 men dette er Pagten, som jeg vil slutte
med Israels Hus, efter disse Dage, siger Herren: Jeg
giver min Lov i deres Indre og skriver den i deres
Hjerte, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være
mit Folk. 34 Og de skulle ikke mere lære nogen sin
Næste eller nogen sin Broder, sigende: Kender Herren;
thi de skulle alle kende mig, baade de smaa og de
store iblandt dem, siger Herren; thi jeg vil forlade dem
deres Skyld og ikke ydermere komme deres Synd i
Hu. 35 Saa siger Herren, som sætter Solen til Lys
om Dagen, Maanens og Stjernernes Love til Lys om
Natten, han, som oprører Havet, at dets Bølger bruse,
Herre Zebaoth er hans Navn: 36 Dersom disse Love
vige for mit Ansigt, siger Herren, da skal og Israels
Sæd ophøre med at være et Folk for mit Ansigt alle
Dage. 37 Saa siger Herren: Dersom Himlene heroventil
kunne maales, og Jordens Grundvold hernedentil kan
udforskes, saa vil jeg og forkaste al Israels Sæd for
alt det, som de have gjort, siger Herren. 38 Se, de
Dage komme, siger Herren, da Staden skal bygges
for Herren, fra Hananeels Taarn indtil Hjørneporten.
39 Og over for den skal Maalesnoren gaa videre over
Garebs Høj og vende sig om imod Goat. 40 Og den
hele Dal med Aadslerne og Asken og alle Markerne
indtil Kedrons Bæk, indtil Hesteportens Hjørne imod
Østen skal være Herren en Helligdom; den skal ikke
forstyrres og ikke nedbrydes mere evindelig.

32 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren i
Judas Konge Zedekias's tiende Aar; det Aar er
Nebukadnezars attende Aar; 2 — og dengang belejrede
Kongen af Babels Hær Jerusalem; men Profeten
Jeremias var indelukket i Forgaarden til Fængselet,
som var i Judas Konges Hus; 3 hvor Zedekias, Judas
Konge, havde indelukket ham og sagt: Hvorfor spaar
du og siger: Saa sagde Herren: Se, jeg giver denne
Stad i Kongen af Babels Haand, at han skal indtage
den, 4 og Zedekias, Judas Konge, skal ikke undkomme
fra Kaldæernes Haand; men han skal visselig gives i
Kongen af Babels Haand, og hans Mund skal tale med
hans Mund, og hans Øjne skulle se hans Øjne; 5 og han
skal føre Zedekias til Babel, og han skal blive der, indtil
jeg ser til ham, siger Herren; thi om I end stride imod
Kaldæerne, skulle I ikke have Lykke. — 6 Og Jeremias
sagde: Herrens Ord er kommet til mig saalunde: 7 Se,
Hanameel, din Farbroder, Sallums Søn, kommer til dig
og siger: Køb dig min Ager, som er i Anathoth; thi du har
Løsningsretten, at du kan købe den. 8 Og Hanameel,
min Farbroders Søn, kom til mig efter Herrens Ord til
Fængselets Forgaard og sagde til mig: Kære, køb min
Ager, som er i Anathoth, i Benjamins Land; thi du har
Arveretten, og du har Løsningsretten, køb dig den; da
fornam jeg, at det var Herrens Ord. 9 Og jeg købte
af Hanameel, min Farbroders Søn, Ageren, som var
i Anathoth, og vejede ham Pengene til, sytten Sekel
Sølv. 10 Og jeg skrev det i Brevet og forseglede det og
tog Vidner dertil og vejede Pengene i Vægtskaalerne:
11 Og jeg tog Købebrevet, det som var forseglet og
indeholdt, hvad der var bestemt og fastsat, og det, som
var aabent. 12 Og jeg gav Baruk, en Søn af Neria, som
var en Søn af Mahasia, Købebrevet for Hanameels,
min Farbroders Søns, Øjne og for de Vidners Øjne,
som havde underskrevet Købebrevet, for alle de Jøders
Øjne, som sade i Fængselets Forgaard. 13 Og jeg
befalede Baruk for deres Øjne og sagde: 14 Saa siger
den Herre Zebaoth, Israels Gud: Tag disse Breve, dette
Købebrev, baade dette forseglede og dette aabne Brev,
og læg dem i et Lerkar, at de maa holde sig mange
Dage. 15 Thi saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud:
Endnu skal der købes Huse og Agre og Vingaarde i
dette Land. 16 Og jeg bad til Herren, efter at jeg havde
overgivet Baruk, Nerias Søn, Købebrevet og sagde:
17 Ak, Herre, Herre! se, du har skabt Himmelen og
Jorden ved din store Kraft og ved din udrakte Arm;
der er ingen Ting underlig for dig, 18 du, som gør
Miskundhed imod tusinde og som betaler Fædrenes
Misgerning i deres Børns Barm efter dem, du store,
du vældige Gud, hvis Navn er Herren Zebaoth, 19
stor i Raad og mægtig i Gerning; thi dine Øjne ere
opladte over alle Menneskens Børns Veje til at give
hver efter hans Veje og efter hans Idrætters Frugt! 20
Du, som har gjort Tegn og underlige Ting i Ægyptens
Land, indtil denne Dag, baade iblandt Israel og iblandt
andre Mennesker, og har indlagt dig et Navn, som det
er paa denne Dag; 21 og du udførte dit Folk Israel af
Ægyptens Land, ved Tegn og ved underlige Ting og
ved en stærk Haand og ved en udrakt Arm og ved stor
Forfærdelse; 22 og du gav dem dette Land, som du

tilsvor deres Fædre at ville give dem, et Land, som
flyder med Mælk og Honning; 23 og de kom og toge
det i Eje, men de hørte ikke din Røst og vandrede ikke
efter din Lov; alt det, som du bød dem at gøre, gjorde
de ikke; og du lod al denne Ulykke møde dem. 24 Se,
Belejringsvoldene ere komne ind imod Staden til dens
Indtagelse, og Staden er given i Kaldæernes Haand,
som stride imod den, ved Sværdet og Hungeren og
Pesten; og det, som du har talt, er sket, og se, du
ser det. 25 Og du, Herre, Herre, har dog sagt til mig:
Køb dig Ageren for Penge og tag Vidner derpaa, skønt
Staden er given i Kaldæernes Haand. 26 Og Herrens
Ord kom til Jeremias, saa lydende: 27 Se, jeg er Herren,
alt Køds Gud; mon nogen Ting skulde være underlig
for mig? 28 Derfor, saa siger Herren: Se, jeg giver
denne Stad i Kaldæernes Haand og i Nebukadnezar,
Kongen af Babels Haand, at han skal indtage den. 29
Og Kaldæerne, som stride imod denne Stad, skulle
komme og stikke Ild paa denne Stad og opbrænde den
og Husene, paa hvis Tage de gjorde Røgelse for Baal
og udøste Drikoffer for andre Guder for at opirre mig.
30 Thi Israels Børn og Judas Børn have kun gjort ondt
for mine Øjne fra deres Ungdom af; og Israels Børn
have kun opirret mig med deres Hænders Gerning,
siger Herren. 31 Thi til Vrede for mig og til Harme for
mig har denne Stad været fra den Dag, da de byggede
den, og indtil denne Dag, saa at jeg maa skaffe den
bort fra mit Ansigt 32 formedelst al Israels Børns og
Judas Børns Ondskab, som de øvede for at opirre
mig, de, deres Konger, deres Fyrster, deres Præster
og deres Profeter, baade Judas Mænd og Jerusalems
Indbyggere. 33 Og de vendte Ryggen til mig, og ikke
Ansigtet; skønt jeg lærte dem tidligt og ideligt, hørte de
dog ikke, saa at de annammede Undervisning. 34 Men
de satte deres Vederstyggeligheder i det Hus, som er
kaldet efter mit Navn, for at besmitte det. 35 Og de
byggede Baalshøjene, som ere i Ben-Hinnoms Dal, for
at ofre deres Sønner og deres Døtre til Molek, hvilket
jeg ikke havde befalet dem, og hvilket ikke var kommet
mig i Sinde, og for at gøre denne Vederstyggelighed,
paa det de maatte faa Juda til at synde. 36 Og nu siger
Herren, Israels Gud, derfor saaledes om denne Stad,
om hvilken I sige, at den gives i Kongen af Babels
Haand, ved Sværdet og ved Hungeren og ved Pesten:
37 Se, jeg samler dem fra alle Landene, hvorhen jeg
fordrev dem i min Vrede og i min Harme og i stor
Fortørnelse; og jeg vil føre dem tilbage til dette Sted og
lade dem bo tryggelig. 38 Og de skulle være mig et
Folk, og jeg vil være dem en Gud. 39 Og jeg vil give
dem eet Hjerte og een Vej, at de skulle frygte mig alle
Dage, for at det maa gaa dem vel og deres Børn efter
dem. 40 Og jeg vil slutte en evig Pagt med dem, at jeg
ikke vil drage mig tilbage fra dem, med at gøre dem
godt; og jeg vil lægge min Frygt i deres Hjerter, at de
ikke skulle vige fra mig. 41 Og jeg vil glæde mig over
dem ved at gøre dem godt; og jeg vil plante dem i
dette Land i Sandhed, af mit ganske Hjerte og af min
ganske Sjæl. 42 Thi saa siger Herren: Ligesom jeg lod
al den store Ulykke komme over dette Folk, saaledes
vil jeg lade alt det gode komme over dem, som jeg taler
over dem. 43 Og der skal købes Agre i dette Land, om
hvilket I sige: Det er øde, uden Folk og Kvæg, det er
givet i Kaldæernes Haand. 44 De skulle købe Agre for
Penge og skrive Breve og forsegle dem og tage Vidner
derpaa, i Benjamins Land og trindt omkring Jerusalem,
og i Judas Stæder og i Stæderne paa Bjerget og i
Stæderne i Lavlandet og i Stæderne imod Sønden; thi
jeg vil omvende deres Fangenskab, siger Herren.

33 Og Herrens Ord kom til Jeremias anden Gang,
medens han endnu var indelukket i Fængselets
Forgaard; det lød: 2 Saa siger Herren, som gør det,
Herren, som beslutter det, saa at han udfører det,
Herren er hans Navn: 3 Raab til mig, og jeg vil svare dig,
og jeg vil tilkendegive dig store og velforvarede Ting,
som du ikke ved. 4 Thi saa siger Herren, Israels Gud,
om denne Stads Huse og om Judas Kongers Huse,
som ere slaaede ned formedelst Belejringsvoldene og
formedelst Sværdet, 5 og om dem, som kom ind for at
stride imod Kaldæerne og for at fylde op med døde
Kroppe af Mennesker, hvilke jeg slog i min Vrede og
i min Harme, og idet jeg skjulte mit Ansigt for denne
Stad for al deres Ondskabs Skyld: 6 Se, jeg vil lade
dens Helbredelse og Lægedom tage til og læge dem,
og jeg vil oplade dem en Rigdom af Fred og Sandhed.
7 Og jeg vil omvende Judas Fangenskab og Israels
Fangenskab, og jeg vil bygge dem som i Begyndelsen.
8 Og jeg vil rense dem fra al deres Misgerning, med
hvilken de syndede imod mig, og forlade dem alle deres
Misgerninger, med hvilke de have syndet imod mig, og
med hvilke de have forbrudt sig imod mig. 9 Og det
skal være mig til et glædeligt Navn, til Lov og til Ære
for alle Jordens Folkeslag, som høre alt det gode, jeg
gør dem; og de skulle forfærdes og skælve over alt
det gode og over al den Fred, som jeg vil give dem.
10 Saa siger Herren: Endnu skal der paa dette Sted,
om hvilket I sige: Det er øde, uden Folk og uden Fæ,
i Judas Stæder og paa Jerusalems Gader, som ere
ødelagte, uden Folk og uden Indbyggere og uden Fæ,
høres 11 Fryds Røst og Glædes Røst, Brudgoms Røst
og Bruds Røst, deres Røst, som sige: Takker den Herre
Zebaoth, thi Herren er god, thi hans Miskundhed er
evindelig, og deres, som bringe Takoffer til Herrens
Hus; thi jeg vil omvende Landets Fangenskab som i
Begyndelsen, sagde Herren. 12 Saa siger den Herre
Zebaoth: Endnu skal der være paa dette Sted, som

er øde uden Folk og uden Fæ, og i alle dets Stæder
Bolig for Hyrder, som lade Hjorden hvile. 13 I Stæderne
paa Bjerget, i Stæderne i Lavlandet og i Stæderne
imod Sønden og i Benjamins Land og trindt omkring
Jerusalem og i Judas Stæder skulle Hjordene endnu
gaa forbi Tællerens Hænder, siger Herren. 14 Se, de
Dage komme, siger Herren, da jeg vil stadfæste det
gode Ord, hvilket jeg har talt til Israels Hus og om
Judas Hus. 15 I de Dage og paa den Tid vil jeg lade for
David en Retfærdigheds Vækst opvokse; og han skal
øve Ret og Retfærdighed paa Jorden. 16 I de Dage
skal Juda frelses og Jerusalem bo tryggelig; og dette er
Navnet, man skal give den: Herren vor Retfærdighed.
17 Thi saa siger Herren: Der skal ikke fattes for David
en Mand, som skal sidde paa Israels Hus's Trone. 18
Og der skal ikke fattes for Præsterne, Leviterne, en
Mand til at staa for mit Ansigt, som skal ofre Brændoffer
og antænde Madoffer og lave Slagtoffer alle Dagene.
19 Og Herrens Ord kom til Jeremias, saaledes: 20 Saa
siger Herren: Dersom I kunne bryde min Pagt med
Dagen og min Pagt med Natten, saa at der ikke bliver
Dag og Nat, naar Tiden er: 21 Da skal ogsaa min Pagt
med David, min Tjener, brydes, at han ikke skal have
en Søn til at være Konge paa hans Trone, og med
Leviterne, Præsterne, mine Tjenere. 22 Thi ligesom
Himmelens Hær ikke kan tælles og Havets Sand ikke
maales, saaledes vil jeg formere Davids, min Tjeners,
Sæd og Leviterne, som tjene mig. 23 Og Herrens Ord
kom til Jeremias, saalunde: 24 Har du ikke set, hvad
dette Folk har talt, idet det siger: De to Slægter, som
Herren havde udvalgt, dem har han forkastet? og de
foragte mit Folk, saa at det ikke mere er et Folk for
deres Ansigt. 25 Saa siger Herren: Dersom jeg ikke
har fastsat min Pagt med Dag og Nat, Himmelens og
Jordens Skikke, 26 da vil jeg ogsaa forkaste Jakobs og
Davids, min Tjeners, Sæd, saa at jeg ikke af hans Sæd
tager dem, som skulle herske over Abrahams, Isaks og
Jakobs Sæd; thi jeg vil omvende deres Fangenskab og
forbarme mig over dem.

34 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, der
Nebukadnezar, Kongen af Babel, og al hans Hær
og alle Jordens Riger, som vare under hans Haands
Herredømme, og alle Folkene strede imod Jerusalem
og imod alle dens Stæder; det lød: 2 Saa siger Herren,
Israels Gud: Gak og sig til Zedekias, Judas Konge, ja,
sig til ham: Saa siger Herren: Se, jeg giver denne Stad
i Kongen af Babels Haand, og han skal opbrænde den
med Ild. 3 Og du skal ikke undkomme fra hans Haand,
men du skal visselig gribes og gives i hans Haand, og
dine Øjne skulle se Kongen af Babels Øjne, og hans
Mund skal tale til din Mund, og du skal komme til Babel.
4 Men hør kun Herrens Ord, Zedekias, Judas Konge!
saa siger Herren om dig: Du skal ikke dø for Sværdet.
5 Du skal dø i Fred, og som man har brændt Baal over
dine Fædre, de første Konger, som have været før dig,
saa skulle de brænde Baal for dig og sørge over dig
med et: „Ak Herre!" thi jeg har talt Ordet, siger Herren.
6 Og Profeten Jeremias talte til Zedekias, Judas Konge,
alle disse Ord i Jerusalem. 7 Og Kongen af Babels
Hær stred imod Jerusalem og imod alle Judas Stæder,
som vare blevne tilovers, imod Lakis og imod Aseka;
thi disse vare blevne tilovers iblandt Judas Stæder
som faste Stæder. 8 Det Ord, som kom til Jeremias
fra Herren, efter at Kong Zedekias havde sluttet en
Overenskomst med alt Folket, som var i Jerusalem, om
at udraabe Frihed iblandt dem: 9 At enhver skulde lade
sin Tjener og enhver sin Tjenestepige, naar det var
en Hebræer eller en Hebræerinde, gaa ud som fri; at
ingen skulde bruge sin Broder, naar det var en Jøde, til
at trælle. 10 Og deri adløde alle Fyrsterne og alt Folket,
som havde indgaaet denne Overenskomst, at enhver
skulde lade sin Tjener og enhver sin Tjenestepige
gaa ud som fri, saa at de ikke mere vilde bruge dem
til at trælle, ja, de adløde og lode dem fare; 11 men
derefter gjorde de det om og toge de Tjenere og de
Tjenestepiger, som de havde givet fri, tilbage, og de
tvang dem til at være Tjenere og Tjenestepiger. 12 Og
Herrens Ord kom til Jeremias, fra Herren, saaledes:
13 Saa siger Herren, Israels Gud: Jeg sluttede en
Pagt med eders Fædre den Dag, jeg udførte dem af
Ægyptens Land, af Trælles Hus, og sagde: 14 Naar
syv Aar ere til Ende, skulle I frigive hver sin Broder,
naar det er en Hebræer, som sælger sig til dig og skal
tjene dig i seks Aar, for at du da skal lade ham drage
fra dig som fri; men eders Fædre hørte mig ikke og
bøjede ikke deres Øre dertil. 15 Men I omvendte eder
i Dag og gjorde det, som var ret for mine Øjne, ved
at udraabe Frihed hver for sin Næste; og I gjorde en
Pagt for mig i det Hus, som er kaldet efter mit Navn.
16 Dog gjorde I det om og vanhelligede mit Navn og
tilbagetoge hver sin Tjener og hver sin Tjenestepige,
hvilke I havde givet fri til at gøre, hvad de vilde, og I
tvang dem til at være eders Tjenere og Tjenestepiger.
17 Derfor siger Herren saaledes: I hørte mig ikke om
at udraabe Frihed, hver for sin Broder og hver for sin
Næste: Se, jeg udraaber Frihed for eder, siger Herren,
til Sværdet, til Pesten og til Hungeren, og jeg vil gøre
eder til en Gru for alle Riger paa Jorden. 18 Og jeg vil
give de Mænd, som overtraadte min Pagt og ikke holdt
Pagtens Ord, som de sluttede for mit Ansigt, Pagten ved
Kalven, hvilken de huggede i to Stykker og gik imellem
dens Stykker, 19 nemlig Judas Fyrster, Jerusalems
Fyrster, Hofmændene og Præsterne og det ganske Folk
i Landet, som gik imellem Kalvens Stykker: 20 Dem vil
jeg give i deres Fjenders Haand og i deres Haand, som

søge efter deres Liv; og deres døde Kroppe skulle være
til Føde for Fuglene under Himmelen og for Dyrene paa
Jorden. 21 Og Zedekias, Judas Konge, og hans Fyrster
vil jeg give i deres Fjenders Haand og i deres Haand,
som søge efter deres Liv, og i Haanden paa Kongen
af Babels Hær, som er draget op fra eder. 22 Se, jeg
befaler det, siger Herren, og jeg vil føre dem til denne
Stad igen, og de skulle stride imod den og indtage
den og opbrænde den med Ild; og jeg vil gøre Judas
Stæder til en Ødelæggelse, saa at ingen bor der.

35 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, i
Judas Konge, Jojakims, Josias's Søns, Dage,
saa lydende: 2 Gak til Rekabiternes Hus og tal med
dem, og før dem til Herrens Hus til et af Kamrene, og
giv dem Vin at drikke! 3 Da tog jeg Jaasanja, en Søn af
Jeremias, der var en Søn af Habazinia, tillige med hans
Brødre og alle hans Sønner og Rekabiternes hele Hus,
4 og jeg førte dem til Herrens Hus, til den Guds Mand
Hanans, Jigdaljas Søns, Børns Kammer, som var ved
Siden af Fyrsternes Kammer, oven over Dørvogteren
Maasejas, Sallums Søns, Kammer. 5 Og jeg satte for
Rekabiternes Huses Børn Skaaler, fulde af Vin, tillige
med Bægere, og jeg sagde til dem: Drikker Vin! 6
Men de sagde: Vi ville ikke drikke Vin; thi vor Fader
Jonadab, Rekabs Søn, har befalet os og sagt: I skulle
ikke drikke Vin, hverken I eller eders Børn evindelig, 7
og I skulle ikke bygge Hus og ikke saa Sæd og ikke
plante Vingaard og ikke have saadant; men I skulle bo i
Telte alle eders Dage, paa det I maa leve mange Dage
i det Land, hvor I ere som fremmede. 8 Og vi adløde
vor Fader, Jonadabs, Rekabs Søns, Røst, i alt det, som
han havde budt os, saa at vi aldrig i vore Dage drikke
Yin, hverken vi, vore Hustruer, eller vore Sønner og
vore Døtre, 9 og heller ikke bygge os Huse at bo udi,
eller have Vingaard eller Mark eller Sæd. 10 Men vi
boede i Telte og vare lydige og gjorde efter alt det, som
vor Fader Jonadab havde budt os. 11 Og det skete,
der Nebukadnezar, Kongen af Babel, drog op i Landet,
da sagde vi: Kommer og lader os gaa ind i Jerusalem
for Kaldæernes Hær og for Syrernes Hær; og vi bleve
i Jerusalem. 12 Da kom Herrens Ord til Jeremias,
saaledes: 13 Saa siger den Herre Zebaoth, Israels
Gud: Gak, og sig til Judas Mænd og til Jerusalems
Indbyggere: Ville I ikke annamme Tugt, saa at I adlyde
mine Ord? siger Herren. 14 De Ord ere holdte ved
Magt, som Jonadab, Rekabs Søn, havde budt sine
Børn, om ikke at drikke Vin, og de have ikke drukket
Vin indtil denne Dag, fordi de adløde deres Faders
Bud; men jeg, jeg har talt til eder tidligt og ideligt, og I
have ikke adlydt mig. 15 Og jeg sendte til eder alle
mine Tjenere, Profeterne, tidligt og ideligt, at sige:
Omvender eder dog, hver fra sin onde Vej, og bedrer
eders Idrætter, og vandrer ikke efter andre Guder til at
tjene dem, og bor i Landet, hvilket jeg har givet eder og
eders Fædre; men I bøjede ikke eders Øre og adløde
mig ikke. 16 Efterdi Jonadabs, Rekabs Søns, Børn
have holdt deres Faders Bud, som han havde budt
dem, men dette Folk ikke har adlydt mig, 17 derfor, saa
siger Herren Zebaoths Gud, Israels Gud: Se, jeg lader
komme over Juda og over alle Indbyggere i Jerusalem
al den Ulykke, som jeg har talt imod dem, fordi jeg talte
til dem, og de hørte ikke, og fordi jeg kaldte ad dem, og
de svarede ikke. 18 Men til Rekabiternes Hus sagde
Jeremias: Saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud:
Fordi I adløde Jonadabs, eders Faders, Bud, og holdt
alle hans Bud og gjorde efter alt det, som han havde
budt eder, 19 derfor, saa siger den Herre Zebaoth,
Israels Gud: Der skal ikke fattes for Jonadab, Rekabs
Søn, en Mand, som skal staa for mit Ansigt alle Dage.

36 Og det skete i Judas Konge Jojakims, Josias's
Søns, fjerde Aar, at dette Ord kom til Jeremias
fra Herren: 2 Tag din Bogrulle og skriv i den alle de
Ord, som jeg har talt til dig om Israel og om Juda
og om alle Hedningerne, fra den Dag af, da jeg har
talt til dig, fra Josias's Dage og indtil denne Dag. 3
Maaske Judas Hus vilde høre al den Ulykke, som jeg
tænker at gøre imod dem, for at de kunde omvende sig,
hver fra sin onde Vej, og jeg kunde forlade dem deres
Misgerninger og deres Synd. 4 Da kaldte Jeremias ad
Baruk, Nerias Søn; og Baruk skrev efter Jeremias's
Mund alle Herrens Ord, som han havde talt til ham, i
Bogrullen. 5 Og Jeremias befalede Baruk og sagde:
Jeg er forhindret, jeg kan ikke komme til Herrens Hus.
6 Men gak du og læs op af Rullen, som du har skrevet
efter min Mund, Herrens Ord for Folkets Øren i Herrens
Hus paa Fastedagen; ogsaa for Ørene af alle Judas
Folk, som ere komne op fra deres Stæder, skal du læse
dem. 7 Maaske deres ydmyge Begæring kunde komme
ind for Herrens Ansigt, og de maatte omvende sig, hver
fra sin onde Vej; thi stor er Vreden og Fortørnelsen,
som Herren har udtalt imod dette Folk. 8 Og Baruk,
Nerias Søn, gjorde efter alt det, som Profeten Jeremias
havde befalet ham, om at han skulde læse af Bogen
Herrens Ord i Herrens Hus. 9 Og det skete i Judas
Konge Jojakims, Josias's Søns, femte Aar, i den niende
Maaned, at alt Folket i Jerusalem og alt Folket, som var
kommet fra Judas Stæder til Jerusalem, udraabte en
Faste for Herrens Ansigt. 10 Og Baruk læste Jeremias's
Ord op af Bogen, i Herrens Hus, i Skriveren Gemarjas,
Safans Søns, Kammer, i den øverste Forgaard, ved
Indgangen igennem den nye Port paa Herrens Hus,
for hele Folkets Øren. 11 Og Mikaja, Gemarjas Søn,
Safans Sønnesøn, hørte alle Herrens Ord i Bogen. 12
Og han gik ned til Kongens Hus til Skriverens Kammer,

og se, der sade alle Fyrsterne: Skriveren Elisama og
Delaja, Semajas Søn, og Elnatan, Akbors Søn, og
Gemarja, Safans Søn, og Zedekias, Hananjas Søn,
ja, alle Fyrsterne. 13 Og Mikaja forkyndte dem alle
Ordene, som han havde hørt, der Baruk læste op af
Bogen for Folkets øren. 14 Da sendte alle Fyrsterne
Judi, en Søn af Netanja, der var en Søn af Selemja,
der var en Søn af Kusi, til Baruk, og lode sige: Tag den
Rulle, af hvilken du læste op for Folkets Øren, i din
Haand og kom hid; og Baruk, Nerias Søn, tog Rullen i
sin Haand og kom til dem. 15 Og de sagde til ham: Sæt
dig nu og læs den for vore Øren; og Baruk læste den
for deres Øren. 16 Og det skete, der de hørte alle disse
Ord, forfærdedes de, den ene for den anden; og de
sagde til Baruk: Vi maa forkynde Kongen alle disse
Ord. 17 Og de spurgte Baruk og sagde: Giv os dog til
Kende, hvorledes du skrev alle disse Ord efter hans
Mund? 18 Og Baruk sagde til dem: Han foresagde mig
alle disse Ord af sin Mund, medens jeg skrev dem i
Bogen med Blæk. 19 Da sagde Fyrsterne til Baruk:
Gak hen, skjul dig, du og Jeremias, og lad ingen vide,
hvor I ere. 20 Og de kom til Kongen i Forgaarden, da
de havde henlagt Rullen i Skriveren Elisamas Kammer,
og de forkyndte alle Ordene for Kongens Øren. 21 Da
sendte Kongen Judi for at hente Rullen, og han tog den
fra Skriveren Elisamas Kammer; og Judi læste den op
for Kongens Øren og for alle de Fyrsters Øren, som
stode hos Kongen. 22 Og Kongen sad i Vinterhuset, i
den niende Maaned, medens Ildbækkenet stod med
Gløder for hans Ansigt. 23 Og det skete, der Judi
havde læst tre eller fire Stykker, skar han dem af med
Skriverens Kniv og kastede dem i Ilden, som var paa
Bækkenet, indtil den hele Rulle blev opbrændt i Ilden,
som var paa Bækkenet. 24 Og de forfærdedes ikke og
sønderreve ikke deres Klæder, hverken Kongen eller
nogen af hans Tjenere, da de hørte alle disse Ord; 25
og uagtet Elnatan og Delaja og Gemarja bade Kongen,
at han ikke maatte opbrænde Rullen, hørte han dem
dog ikke. 26 Og Kongen bød Jerameel, Meleks Søn, og
Seraja, Afriels Søn, og Selemja, Abdeels Søn, at gribe
Skriveren Baruk og Profeten Jeremias; men Herren
skjulte dem. 27 Og Herrens Ord kom til Jeremias, efter
at Kongen havde opbrændt Rullen med Ordene, som
Baruk havde skrevet efter Jeremias's Mund; det lød
saaledes: 28 Tag dig igen en anden Rulle, og skriv i
den alle de forrige Ord, som stode i den forrige Rulle,
hvilken Jojakim, Judas Konge, har opbrændt. 29 Og om
Jojakim, Judas Konge skal du sige: Saa siger Herren:
Du opbrændte denne Rulle og sagde: Hvorfor skrev
du saaledes deri: Kongen af Babel skal komme og
ødelægge dette Land og udrydde baade Folk og Fæ
deraf? 30 Derfor, saa siger Herren om Jojakim, Judas
Konge: For ham skal der ingen være, som sidder paa
Davids Trone, og hans døde Krop skal være henkastet
for Heden om Dagen og for Frosten om Natten. 31 Og
jeg vil hjemsøge ham og hans Sæd og hans Tjenere
for deres Misgerning, og jeg vil bringe over dem og
over Jerusalems Indbyggere og over Judas Mænd al
den Ulykke, som jeg har udtalt over dem, uden at de
vilde høre. 32 Da tog Jeremias en anden Rulle og gav
Skriveren Baruk, Nerias Søn, den, og han skrev i den
efter Jeremias's Mund alle Ordene fra den Bog, som
Jojakim, Kongen i Juda, havde opbrændt i Ilden; og der
blev desuden endnu tillagte mange lignende Ord.

37 Og Kong Zedekias, Josias's Søn, blev Konge
i Stedet for Konias, Jojakims Søn; ham satte
Nebukadnezar, Kongen af Babel, til Konge i Judas
Land. 2 Men han og hans Tjenere og Folket i Landet
hørte ikke Herrens Ord, som han talte ved Profeten
Jeremias. 3 Dog sendte Kong Zedekias Jukal, Selemjas
Søn, og Præsten Zefanja, Maasejas Søn, til Profeten
Jeremias, og lod sige: Kære, bed for os til Herren vor
Gud! 4 Og Jeremias gik ind og gik ud midt iblandt
Folket, og man havde ikke sat ham i Fængsel. 5
Og Faraos Hær var draget ud af Ægypten; og da
Kaldæerne, som belejrede Jerusalem, hørte Rygtet
om dem, droge de op fra Jerusalem. 6 Og Herrens
Ord kom til Jeremias, Profeten, saalunde: 7 Saa siger
Herren, Israels Gud: Saa skulle I sige til Judas Konge,
som sender eder til mig for at adspørge mig: Se, Faraos
Hær, som er uddraget eder til Hjælp, skal vende om
til sit Land Ægypten; 8 og Kaldæerne skulle komme
tilbage og stride imod denne Stad, og de skulle indtage
den og opbrænde den med Ild. 9 Saa siger Herren:
Bedrager ikke eder selv, idet I sige: Kaldæerne skulle
visselig drage fra os; thi de skulle ikke drage bort.
10 Thi om I end sloge hele Kaldæernes Hær, som
strider imod eder, og der kun blev nogle saarede Mænd
tilovers af dem, skulle dog disse rejse sig, hver i sit
Telt, og opbrænde denne Stad med Ild. 11 Og det
skete, der Kaldæernes Hær var draget op fra Jerusalem
for Faraos Hærs Skyld, 12 da gik Jeremias ud af
Jerusalem for at gaa til Benjamins Land at hente sin
Del derfra, midt iblandt Folket. 13 Ojg som han var i
Benjamins Port, da var der en Befalingsmand, hvis
Navn var Jerija, Selemjas Søn, Hananjas Sønnesøn;
og han greb Profeten Jeremias og sagde: Du vil gaa
over til Kaldæerne. 14 Og Jeremias sagde: Det er
Løgn, jeg vil ikke gaa over til Kaldæerne; men han
vilde ikke høre ham, og Jerija greb Jeremias og førte
ham til Fyrsterne. 15 Og Fyrsterne bleve vrede paa
Jeremias og sloge ham; og de kastede ham i Fængselet
i Skriveren Jonathans Hus; thi det havde de gjort til et
Fængsel. 16 Saa kom da Jeremias i Fangehullet og
ned i Kælderne, og Jeremias blev der mange Dage.

17 Og Kong Zedekias sendte Bud og lod ham hente,
og Kongen spurgte ham i sit Hus i Løndom og sagde:
Er der Ord fra Herren? Og Jeremias sagde: Ja, der
er; og han sagde: Du skal gives i Kongen af Babels
Haand. 18 Og Jeremias sagde til Kong Zedekias: Hvad
har jeg syndet imod dig og imod dine Tjenere og imod
dette Folk, at I have kastet mig i Fængselet? 19 Og
hvor ere eders Profeter, som spaaede for eder og
sagde: Kongen af Babel skal ikke komme over eder
eller over dette Land? 20 Og nu, hør dog, min Herre
Konge, kære, lad min ydmyge Begæring komme ind
for dit Ansigt, og lad mig ikke føre tilbage til Skriveren
Jonathans Hus, at jeg ikke skal dø der. 21 Og Kong
Zedekias bød, og de forvarede Jeremias i Fængselets
Forgaard, og han lod ham give et Stykke Brød hver
Dag fra Bagernes Gade, indtil alt Brødet i Staden var
fortæret; saa blev Jeremias i Fængselets Forgaard.

38 Og Sefatja, Matthans Søn, og Gedalja, Paskurs
Søn, og Jukal, Selemjas Søn, og Paskur, Malkias
Søn, hørte de Ord, som Jeremias talte til alt Folket,
der han sagde: 2 Saa siger Herren: Hvo, som bliver i
denne Stad, skal dø ved Sværdet, ved Hungeren og
ved Pesten; men den, som gaar ud til Kaldæerne, han
skal leve, og han skal have sit Liv som Bytte, saa at han
skal blive i Live. 3 Saa siger Herren: Denne Stad skal
visselig gives i Kongen af Babels Hærs Haand, og han
skal indtage den. 4 Da sagde Fyrsterne til Kongen: Lad
dog denne Mand dræbe, thi paa den Maade bringer han
Hænderne paa Krigsmændene, som ere overblevne i
denne Stad, og Hænderne paa hele Folket til at synke,
idet han taler saadanne Ord til dem; thi denne Mand
søger ikke dette Folks Bedste, men dets Ulykke. 5 Og
Kong Zedekias sagde: Se, han er i eders Haand; thi
Kongen formaar intet imod eder. 6 Da toge de Jeremias
og kastede ham i Malkias, Meleks Søns, Hule, som var
i Fængselets Forgaard, og nedlode Jeremias ved Reb,
og i Hulen var der ikke Vand, men Dynd, og Jeremias
sank ned i Dyndet. 7 Der Kusiten Ebed-Melek, en
Mand, som var Hofmand og var i Kongens Hus, hørte,
at man havde kastet Jeremias i Hulen, og Kongen sad i
Benjamins Port, 8 da gik Ebed-Melek ud af Kongens
Hus, og han talte med Kongen og sagde: 9 Min Herre
Konge: Disse Mænd have gjort ilde i alt det, de have
gjort imod Profeten Jeremias, som de kastede i Hulen,
saa at han der, hvor han er, maa dø af Hunger; thi her
er ikke Brød i Staden mere. 10 Da befalede Kongen
Kusiten Ebed-Melek og sagde: Tag tredive Mand herfra
med dig, og drag Profeten Jeremias op af Hulen, førend
han dør. 11 Og Ebed-Melek tog Mændene med sig og
gik ind i Kongens Hus, hen under Forraadskammeret,
og tog derfra nogle gamle Pjalter og gamle Klude og
lod dem gaa ned til Jeremias i Hulen med Rebene.
12 Og Kusiten Ebed-Melek sagde til Jeremias: Læg
dog de gamle Pjalter og Klude om dine Aksler under
Rebene; og Jeremias gjorde saaledes. 13 Og de droge
Jeremias op med Rebene og førte ham op af Hulen;
og Jeremias blev i Fængselets Forgaard. 14 Og Kong
Zedekias sendte Bud og lod Profeten Jeremias hente
til sig, hen til den tredje Indgang til Herrens Hus; og
Kongen sagde til Jeremias: Jeg vil spørge dig om
noget, du maa intet dølge for mig. 15 Og Jeremias
sagde til Zedekias: Naar jeg forkynder dig det, mon
du da ikke vil lade mig dræbe? og naar jeg giver dig
Raad, saa vil du dog ikke høre mig! 16 Da svor Kong
Zedekias Jeremias i Løndom og sagde: Saa sandt
Herren lever, som har skabt os denne Sjæl, saa vil
jeg ikke dræbe dig, ej heller give dig i disse Mænds
Haand, som søge efter dit Liv. 17 Og Jeremias sagde til
Zedekias: Saa siger den Herre Zebaoths Gud, Israels
Gud: Dersom du godvilligt gaar ud til Kongen af Babels
Fyrster, da skal du beholde Livet, og denne Stad skal
ikke opbrændes med Ild; og du skal leve, du og dit
Hus. 18 Men dersom du ikke gaar ud til Kongen af
Babels Fyrster, da skal denne Stad gives i Kaldæernes
Haand, og de skulle opbrænde den med Ild; og du skal
ikke undkomme af deres Haand. 19 Og Kong Zedekias
sagde til Jeremias: Jeg frygter for de Jøder, som ere
gaaede over til Kaldæerne, at man maaske vil give
mig i deres Haand, og at disse ville handle ilde med
mig. 20 Og Jeremias sagde: Man vil ikke give dig til
Pris; hør dog paa Herrens Røst i det, som jeg taler til
dig, og det skal gaa dig vel, og du skal beholde Livet.
21 Men dersom du vægrer dig ved at gaa ud, saa er
her det Ord, som Herren har ladet mig se: 22 Se, alle
Kvinderne, som ere blevne tilbage i Judas Konges Hus,
føres ud til Kongen af Babels Fyrster og sige: Dine
gode Venner have forført dig og have faaet Overhaand
over dig, dine Fødder ere nedsunkne i Skarnet, medens
hine ere vegne tilbage. 23 Og man skal føre alle dine
Hustruer og dine Børn ud til Kaldæerne, og du selv
skal ikke undkomme fra deres Haand, men gribes ved
Kongen af Babels Haand, og denne Stad skal du bringe
til at blive opbrændt med Ild. 24 Og Zedekias sagde til
Jeremias: Lad ingen vide disse Ord, saa skal du ikke
dø. 25 Og naar Fyrsterne høre, at jeg har talt med
dig, og de komme til dig og sige til dig: Kære, kundgør
os, hvad du har talt til Kongen, dølg det ikke for os,
og vi ville ikke dræbe dig; og hvad Kongen har talt til
dig: 26 Saa skal du sige til dem: Jeg lod min ydmyge
Begæring komme ind for Kongens Ansigt, at man ikke
maatte føre mig igen i Jonathans Hus, at dø der. 27 Da
kom alle Fyrsterne til Jeremias og spurgte ham, og
han svarede dem efter alle disse Ord, som Kongen
havde befalet; da tav de og lode ham i Ro; thi Ordet
fik de ej at høre. 28 Og Jeremias blev i Fængselets

Forgaard indtil den Dag, da Jerusalem blev indtaget.
Og det skete, da Jerusalem blev indtaget, —

39 — i Judas Konges, Zedekias's, niende Aar, i den
tiende Maaned, kom Nebukadnezar, Kongen af
Babel, og al hans Hær til Jerusalem, og de belejrede
den. **2** I Zedekias's ellevte Aar, i den fjerde Maaned, paa
den niende Dag i Maaneden, brød man ind i Staden. **3**
Og alle Kongen af Babels Fyrster droge ind, og de satte
sig i den mellemste Port: Nergal-Sarezer, Samger-
Nebo, Sarsekim-Rabsaris, Nergal-Sarezer-Rabmag og
alle Babels Konges øvrige Fyrster. **4** Og det skete, at
Zedekias, Judas Konge, og alle Krigsmændene, der de
saa dem, flyede og gik om Natten ud af Staden, ad
Vejen til Kongens Have, igennem Porten imellem de
to Mure; og han drog ud ad Vejen til Sletten. **5** Men
Kaldæernes Hær forfulgte dem, og de naaede Zedekias
paa Sletten ved Jeriko og grebe ham og førte ham op
til Nebukadnezar, Kongen af Babel, til Ribla i Hamats
Land; og han holdt Ret over ham. **6** Og Kongen af
Babel ihjelslog Zedekias's Børn i Ribla for hans Øjne;
og Kongen af Babel ihjelslog alle de ypperste i Juda.
7 Og man blindede Zedekias's Øjne og bandt ham
med to Kobberlænker for at føre ham til Babel. **8** Og
Kaldæerne opbrændte Kongens Hus og Folkets Huse
med Ild; og de nedbrøde Jerusalems Mure. **9** Og de
øvrige af Folket, som vare blevne tilbage i Staden, og
de frafaldne, som vare gaaede over til ham, de øvrige af
Folket, som vare blevne tilbage, dem bortførte Nebusar-
Adan, den øverste for Livvagten, til Babel. **10** Men af
det fattige Folk, som ikke ejede noget, lod Nebusar-
Adan, den øverste for Livvagten, nogle blive tilbage i
Judas Land; og han gav dem Vingaarde og Agre paa
den samme Dag. **11** Men Nebukadnezar, Kongen af
Babel, gav Befaling om Jeremias, ved Nebuzar-Adan,
den øverste for Livvagten og sagde: **12** Tag ham og lad
dine Øjne være over ham og gør ham ikke noget ondt;
men eftersom han taler til dig, saa gør du med ham. **13**
Da sendte Nebusar-Adan, Øversten for Livvagten og
Nebusasban-Rabsaris og Nergal-Sarezer-Rabmag og
alle Kongen af Babels Stormænd **14** de sendte Bud og
toge Jeremias ud af Fængselets Forgaard og overgave
ham til Gedalia, Ahikams Søn, Safans Sønnesøn, for at
føre ham til Huset; og han boede midt iblandt Folket.
15 Og Herrens Ord var kommet til Jeremias, der han
var indelukket i Fængselets Forgaard, saalunde: **16**
Gaa og sig til Kusiten Ebed-Melek: Saa siger den Herre
Zebaoth, Israels Gud: Se, jeg vil lade mine Ord komme
over denne Stad til det onde og ikke til det gode; og de
skulle opfyldes for dit Ansigt den Dag; **17** men dig vil
jeg redde paa den Dag, siger Herren; og du skal ikke
gives i de Mænds Haand, for hvis Ansigt du gruer. **18**
Thi jeg vil visselig lade dig undkomme, og du skal ikke
falde for Sværdet, men du skal have din Sjæl som et
Bytte; thi du forlod dig paa mig, siger Herren.

40 Det Ord, som kom til Jeremias fra Herren, efter
at Nebusar-Adan, Øversten for Livvagten, havde
løsladt ham fra Rama af, idet han havde ladet ham
hente, medens han var bunden med Lænker, midt
iblandt alle de bortførte fra Jerusalem og Juda, som
bleve bortførte til Babel. **2** Og den øverste for Livvagten
lod Jeremias hente og sagde til ham: Herren din Gud
har udsagt det onde imod denne Stad. **3** Og Herren
lod det komme og gjorde, efter som han havde talt;
thi I syndede imod Herren og hørte ikke hans Røst,
derfor er eder sket efter dette Ord **4** Og nu, se, jeg har i
Dag løst dig af Lænkerne, som vare paa dine Hænder;
dersom det synes godt for dine Øjne at komme med
mig til Babel, saa kom, og jeg vil lade mit Øje være
over dig; men dersom det synes ondt for dine Øjne at
komme med mig til Babel, saa lad det være; se, hele
Landet ligger for dit Ansigt, hvor det synes godt og ret
for dine Øjne at gaa, gak derhen! **5** Og efterdi han ikke
mere vender tilbage, vend du om til Gedalia, Ahikams
Søn, Safans Sønnesøn, hvem Kongen af Babel har
beskikket over Judas Stæder, og bo hos ham midt
iblandt Folket, eller gaa hen, hvor som helst det synes
ret for dine Øjne at gaa; og den øverste for Livvagten
gav ham Tæring og Skænk og lod ham fare. **6** Saa
kom Jeremias til Gedalia, Ahikams Søn, til Mizpa, og
han boede hos ham midt iblandt Folket, som var blevet
tilbage i Landet. **7** Da alle Høvedsmænd for Hærene,
som vare paa Marken, baade de og deres Mænd hørte,
at Kongen af Babel havde beskikket Gedalia, Ahikams
Søn, over Landet, og at han havde betroet ham Mænd
og Kvinder og smaa Børn og en Del af de fattige i
Landet af dem, som ikke vare bortførte til Babel: **8** Da
kom de til Gedalia, til Mizpa, baade Ismael, Nethanjas
Søn, og Johanan og Jonathan, Kareaks Sønner, og
Seraja, Tankumets Søn, og Netofatiten Efajs Sønner
og Jesanja, Maakatitens Søn, de og deres Mænd. **9**
Og Gedalia, Ahikams Søn, Safans Sønnesøn, tilsvor
dem og deres Mænd og sagde: I skulle ikke frygte for
at tjene Kaldæerne; bliver i Landet, og tjener Kongen af
Babel, saa skal det gaa eder vel. **10** Og jeg, se, jeg
bliver boende i Mizpa, til at træde frem for Kaldæerne,
som komme til os; men samler I Vin og Sommerfrugt
og Olie, og gemmer det i eders Kar, og bor i eders
Stæder, som I tage i Besiddelse. **11** Da ogsaa alle de
Jøder, som vare i Moab og iblandt Ammons Børn og i
Edom og i alle Landene, hørte, at Kongen af Babel
havde ladet nogle blive tilbage i Juda, og at han havde
beskikket Gedalia, Ahikams Søn, Safans Sønnesøn,
over dem, **12** da kom alle Jøderne tilbage fra alle
de Stæder, hvorhen de vare fordrevne, og de kom til

Judas Land, til Gedalia til Mizpa; og de samlede Vin og
Sommerfrugt i stor Mængde. 13 Men Johanan, Kareaks
Søn og alle Høvedsmænd for Hærene, som vare paa
Marken, kom til Gedalia til Mizpa, 14 og de sagde til
ham: Ved du vel, at Baalis, Ammons Børns Konge,
har sendt Ismael, Nethanjas Søn, for at slaa dig ihjel?
Men Gedalia, Ahikams Søn, troede dem ikke. 15 Da
sagde Johanan, Kareaks Søn, hemmeligt til Gedalia i
Mizpa: Kære, lad mig gaa og slaa Ismael, Nethanjas
Søn, ihjel, og ingen skal faa det at vide; hvorfor skulde
han slaa dig ihjel, saa at alle de af Juda, som ere
samlede om dig, adspredes, og det overblevne af Juda
omkommer? 16 Men Gedalia, Ahikams Søn, sagde til
Johanan, Kareaks Søn: Gør ikke den Gerning; thi det
er usandt, hvad du taler om Ismael.

41 Og det skete i den syvende Maaned, at Ismael,
Nethanjas Søn, Elisamas Sønnesøn, der var
af kongelig Byrd og en af Kongens Stormænd, og ti
Mænd med ham kom til Gedalia, Ahikams Søn, til
Mizpa; og de aade der Brød med hverandre i Mizpa. 2
Og Ismael, Nethanjas Søn, han og de ti Mænd, som
vare med ham, stode op og sloge Gedalia, Ahikams
Søn, Safans Sønnesøn, med Sværdet, og de dræbte
ham, hvem Kongen af Babel havde sat over Landet.
3 Og alle Jøderne, som vare hos ham, nemlig hos
Gedalia i Mizpa, og Kaldæerne, som fandtes der, nemlig
Krigsmændene, dem slog Ismael ihjel. 4 Og det skete
den anden Dag, efter at han havde dræbt Gedalia, og
ingen vidste det, 5 at der kom Mænd fra Sikem, fra Silo
og fra Samaria, firsindstyve Mænd med afraget Skæg
og sønderrevne Klæder og med Saar, de havde tilføjet
sig; og de havde Madoffer og Virak i deres Haand for at
bringe det til Herrens Hus. 6 Og Ismael, Nethanjas
Søn, gik ud dem i Møde fra Mizpa, idet han græd, som
han vedblev at gaa frem; og der han mødte dem, da
sagde han til dem i Kommer til Gedalia, Ahikams Søn.
7 Og det skete, der de kom midt i Staden, da myrdede
Ismael, Nethanjas Søn, dem, og kastede dem i Kulen,
han og de Mænd, som vare med ham. 8 Men der
fandtes ti Mænd iblandt dem, som sagde til Ismael:
Dræb os ikke, thi vi have Skatte skjulte i Ageren, Hvede
og Byg og Olie og Honning; saa lod han dem være og
dræbte dem ikke midt iblandt deres Brødre. 9 Og den
Kule, hvori Ismael kastede alle de døde Kroppe af de
Mænd, som han havde ihjelslaaet tillige med Gedalia,
var den, som Kong Asa havde ladet gøre imod Baesa,
Israels Konge; den fyldte Ismael, Nethanjas Søn, med
de ihjelslagne. 10 Og Ismael bortførte som Fanger alle
de overblevne af Folket, som vare i Mizpa, Kongens
Døtre og alt Folket, som var blevet tilbage i Mizpa,
hvilke Nebusar-Adan, den øverste for Drabanterne,
havde betroet Gedalia, Ahikams Søn; dem bortførte
Ismael, Nethanjas Søn, som Fanger og gik sin Vej for at
drage over til Ammons Børn. 11 Der Johanan, Kareaks
Søn, og alle de Høvedsmænd for Hæren, som vare
med ham, hørte alt det onde, som Ismael, Nethanjas
Søn, havde gjort, 12 da toge de alle Mændene til sig og
droge hen for at stride imod Ismael, Nethanjas Søn; og
de fandt ham ved det store Vand, som er i Gibeon.
13 Og det skete, der alt Folket, som var hos Ismael,
saa Johanan, Kareaks Søn, og alle de Høvedsmænd
for Hæren, som vare hos ham, da bleve de glade. 14
Og alt Folket, som Ismael havde ført fangen bort fra
Mizpa, vendte sig om, og de droge tilbage og gik hen
til Johanan, Kareaks Søn. 15 Og Ismael, Nethanjas
Søn, med otte Mænd undkom fra Johanan og drog
til Ammons Børn. 16 Da tog Johanan, Kareaks Søn,
og alle de Høvedsmænd for Hæren, som vare hos
ham, alle de overblevne af Folket bort fra Mizpa, dem,
som han havde ført tilbage fra Ismael, Nethanjas Søn,
efter at denne havde ihjelslaget Gedalia, Ahikams Søn:
Vældige, Krigsmænd og Kvinder og smaa Børn og
Hofmænd, som han havde ført tilbage fra Gibeon. 17
Og de droge af Sted og bleve i Kimhams Herberge,
som var ved Bethlehem, for at drage videre og komme
til Ægypten, 18 for Kaldæernes Skyld; thi de frygtede
for dem, fordi Ismael, Nethanjas Søn, havde slaget
Gedalia, Ahikams Søn, ihjel, hvem Kongen af Babel
havde beskikket over Landet.

42 Da kom alle Høvedsmændene for Hærene frem
og Johanan, Kareaks Søn, og Jesanja, Hosajas
Søn, og alt Folket, baade smaa og store. 2 Og de sagde
til Profeten Jeremias: Kære, lad vor ydmyge Begæring
komme ind for dit Ansigt, og bed for os til Herren din
Gud, for alle dem, som ere blevne tilbage — thi vi ere
blevne tilbage som faa af mange; saaledes som dine
Øjne se os —, 3 at Herren din Gud vil tilkendegive os
den Vej, som vi skulle vandre paa, og den Ting, som vi
skulle gøre. 4 Og Profeten Jeremias sagde til dem:
Jeg har hørt det; se, jeg vil bede til Herren, eders Gud,
efter eders Ord, og det skal ske, at Jeg vil kundgøre
eder hvert Ord, Herren svarer eder, og ikke holde
et Ord tilbage for eder. 5 Da sagde de til Jeremias:
Herren være et sandt og trofast Vidne imellem os, at vi
tilforladeligt ville gøre efter ethvert Ord, med hvilket
Herren din Gud sender dig til os; 6 hvad enten det er
godt eller ondt, da ville vi høre Herren, vor Guds Røst,
til hvem vi sende dig, paa det, at det maa gaa os vel,
fordi vi høre Herren vor Guds Røst. 7 Og det skete, der
ti Dage vare tilende, da kom Herrens Ord til Jeremias.
8 Og han kaldte ad Johanan, Kareaks Søn, og ad alle
de Høvedsmænd for Hæren, som vare med ham, og
ad alt Folket, baade smaa og store. 9 Og han sagde til
dem: Saa siger Herren, Israels Gud, til hvem I sendte

mig, for at lade eders ydmyge Begæring komme ind
for hans Ansigt: **10** Dersom I fremdeles blive boende i
dette Land, da vil jeg bygge og ikke nedbryde eder
og plante og ikke oprykke eder, thi jeg har angret det
onde, som jeg har gjort eder; **11** frygter ikke for Kongen
af Babel, for hvem I frygte, frygter ikke for ham, siger
Herren; thi jeg er med eder til at frelse eder og til at
redde eder fra hans Haand. **12** Og jeg vil lade eder
finde Barmhjertighed, og han skal forbarme sig over
eder og lade eder komme tilbage til eders Land. **13**
Men dersom I sige: Vi ville ikke blive i dette Land, saa
at I ikke lyde Herren eders Guds Røst, **14** men sige:
Nej! thi vi ville drage ind i Ægyptens Land, at vi ej skulle
se Krig og ej høre Trompetens Lyd og ej lide Hunger for
Brøds Skyld, og der ville vi blive: **15** Saa hører da nu
Herrens Ord, I, som ere overblevne af Juda! saa siger
den Herre Zebaoth, Israels Gud: Dersom I vende eders
Ansigt imod Ægypten for at komme did, og I komme
for at være der som fremmede, **16** da skai det Sværd,
for hvilket Ifrygte, naa eder der i Ægyptens Land; og
den Hunger, for hvilken I ængstes, skal følge eder i
Hælene der i Ægypten, og der skulle I dø. **17** Saa skal
det gaa alle de Mænd, som have vendt deres Ansigt
imod Ægypten, for at komme did og være der som
fremmede, de skulle dø ved Sværdet, ved Hungeren og
ved Pesten; og der skal ingen af dem blive tilovers eller
undkomme fra den Ulykke, som jeg lader komme over
dem. **18** Thi saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud:
Ligesom min Vrede og min Harme har været udøst over
Jerusalems Indbyggere, saa skal min Vrede udøses
over eder, naar I komme til Ægypten; og I skulle blive
til en Ed og til en Forfærdelse og til en Forbandelse
og til en Forhaanelse og ikke ydermere se dette Sted.
19 Herren har talt imod eder, I, som ere overblevne af
Juda: Drager ikke ind i Ægypten; I skulle visselig vide,
at jeg har vidnet for eder i Dag. **20** Thi I have bedraget
eder selv; thi I sendte mig til Herren eders Gud og
sagde: Bed for os til Herren vor Gud, og giv os det
saa til Kende efter alt det, som Herren vor Gud siger,
og vi ville gøre det. **21** Og jeg tilkendegav eder det i
Dag, men I hørte ikke paa Herren eders Guds Røst,
eller noget af det, om hvilket han sendte mig til eder.
22 Derfor skulle I nu visselig vide, at I skulle dø ved
Sværdet, ved Hungeren og ved Pesten, paa det Sted,
hvorhen I have Lyst til at komme for der at være som
fremmede.

43 Og det skete, der Jeremias var færdig med at
tale til alt Folket alle Herren deres Guds Ord,
med hvilke Herren deres Gud havde sendt ham til dem,
alle hine Ord, **2** da sagde Asaria, Hosajas Søn, og
Johanan, Kareaks Søn, og alle de hovmodige Mænd
til Jeremias: Du taler Løgn, Herren var Gud har ikke
sendt dig og sagt: I skulle ikke drage til Ægypten for
at være der som fremmede. **3** Men Baruk, Nerias
Søn, ophidser dig imod os, for at give os i Kaldæernes
Haand, at de kunne dræbe os eller bortføre os til
Babel. **4** Saa hørte Johanan, Kareaks Søn, og alle
Høvedsmændene for Hæren og alt Folket ikke Herrens
Røst om at blive boende i Judas Land. **5** Men Johanan,
Kareaks Søn, og alle Høvedsmændene for Hæren
toge alle de overblevne af Juda, og dem, som vare
komne tilbage fra alle de Folkeslag, hvorhen de havde
været fordrevne, for at bo i Judas Land: **6** Mændene
og Kvinderne og de smaa Børn og Kongens Døtre
og hver Sjæl, som Nebusar-Adan, den øverste for
Livvagten, havde ladet blive hos Gedalia, Ahikams
Søn, Safans Sønnesøn, samt Profeten Jeremias, og
Baruk, Nerias Søn; **7** og de kom til Ægyptens Land,
thi de havde ikke hørt Herrens Røst; og de kom lige
til Thakpankes. **8** Og Herrens Ord kom til Jeremias
i Thakpankes, saa lydende: **9** Tag store Stene i din
Haand, og skjul dem i Leret ved Teglovnen, som er
ved Indgangen til Faraos Hus i Thakpankes for Judas
Mænds Øjne; **10** og sig til dem: Saa siger den Herre
Zebaoth, Israels Gud: Se, jeg sender Bud og henter
Nebukadnezar, Kongen af Babel, min Tjener, og jeg vil
sætte hans Trone oven over disse Stene, som jeg har
skjult, og han skal udbrede sit kostelige Tæppe over
dem. **11** Og han skal komme og slaa Ægyptens Land:
De, som ere bestemte til Døden, blive Dødens, de, som
ere bestemte til Fangenskabet, blive Fangenskabets,
de, som ere bestemte til Sværdet, blive Sværdets. **12**
Og jeg vil stikke Ild paa Ægyptens Guders Huse, og
han skal opbrænde disse og bortføre hine, og han
skal svøbe Ægyptens Land om sig, ligesom en Hyrde
svøber sit Klædebon om sig, og drage ud derfra med
Fred. **13** Og han skal sønderbryde Billedstøtterne i
Beth-Semes, som er i Ægyptens Land, og opbrænde
Ægyptens Guders Huse med Ild.

44 Det Ord, som kom til Jeremias til alle Jøderne,
som boede i Ægyptens Land, nemlig dem, som
boede i Migdol og i Thakpankes og i Nof og i Landet
Patros; det lød: **2** Saa siger den Herre Zebaoth, Israels
Gud: I have set al den Ulykke, som jeg lod komme
over Jerusalem og over alle Judas Stæder; og se, de
ere øde paa denne Dag, og der bor ingen i dem; **3**
for deres Ondskabs Skyld, som de udøvede for at
fortørne mig, idet de gik hen at gøre Røgoffer og at
tjene andre Guder, hvilke de ikke kendte, hverken de
eller I eller eders Fædre. **4** Og Jeg sendte alle mine
Tjenere, Profeterne, tidligt og ideligt, til eder og sagde:
Gører dog ikke denne Vederstyggelighed, som jeg
hader. **5** Men de hørte ikke og bøjede ikke deres Øre
dertil, saa at de vendte om fra deres Ondskab og lode

være at gøre Røgoffer for andre Guder. 6 Da udøstes
min Harme og min Vrede, og den brændte i Judas
Stæder og paa Jerusalems Gader, saa at de bleve til
en Ørk, til et Øde, som det ses paa denne Dag. 7
Og nu, saa siger Herren Zebaoths Gud, Israels Gud:
Hvorfor gører I dette store Onde imod eder selv, saa
at jeg maa udrydde eder, Mand og Kvinde, spæde
og diende Børn, af Juda, uden at lade en Levning af
eder blive tilovers, 8 idet I fortørne mig med eders
Hænders Gerninger, med at gøre Røgoffer for andre
Guder i Ægyptens Land, hvor I ere komne ind, til at
være der som fremmede; for at jeg maa udrydde eder,
og for at I maa blive til Forbandelse og til Forhaanelse
iblandt alle Folkefærd paa Jorden? 9 Have I glemt
eders Fædres Ondskab og Judas Kongers Ondskab
og deres Hustruers Ondskab og eders egen Ondskab
og eders Hustruers Ondskab, som de øvede i Judas
Land og paa Jerusalems Gader? 10 End ikke indtil
denne Dag føle de Sønderknuselse, og de frygte ikke
og vandre ikke i min Lov og i mine Skikke, som jeg
gav for eders Ansigt og for eders Fædres Ansigt. 11
Derfor, saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Se,
jeg vender mit Ansigt imod eder til det onde og til at
udrydde hele Juda. 12 Og jeg vil tage de overblevne af
Juda, dem, som vendte deres Ansigt imod Ægyptens
Land for at komme did og være der som fremmede, og
de skulle alle omkomme; i Ægyptens Land skulle de
falde, ved Sværdet, ved Hungeren skulle de omkomme,
baade smaa og store, ved Sværdet og ved Hungeren
skulde de dø; og de skulle blive til en Ed, til Forfærdelse
og til Forbandelse og til Forhaanelse. 13 Og jeg vil
hjemsøge Indbyggerne i Ægyptens Land, ligesom jeg
hjemsøgte Jerusalem, med Sværdet, med Hungeren og
med Pesten. 14 Og af de overblevne af Juda, som ere
komne til Ægyptens Land for at være som fremmede
der, skal ingen undkomme eller undslippe, saa han
kan vende tilbage til Judas Land, til hvilket deres Sjæl
længes efter at komme tilbage for at bo der; thi der
skal ingen komme tilbage uden enkelte undkomne.
15 Og alle de Mænd, som vidste, at deres Hustruer
gjorde Røgoffer for andre Guder, og alle Kvinderne,
som stode der, en stor Forsamling, og alt Folket,
som boede i Ægyptens Land og i Patros, svarede
Jeremias og sagde: 16 Det Ord, som du har talt til os
i Herrens Navn, deri ville vi ikke høre dig. 17 Men vi
ville fuldt og fast holde det Ord, som er udgaaet af vor
Mund om at gøre Røgoffer for Himmelens Dronning
og udøse Drikofre for hende, saaledes som vi have
gjort, vi og vore Fædre, vore Konger øg vore Fyrster, i
Judas Stæder og paa Jerusalems Gader; og vi bleve
mætte af Brød og havde det godt og saa ingen Ulykke.
18 Men fra den Tid af, da vi ophørte med at gøre
Røgoffer for Himmelens Dronning og udøse Drikofre
for hende, have vi Mangel paa alt, og vi ere fortærede
ved Sværdet og ved Hungeren. 19 Og der vi gjorde
Røgoffer for Himmelens Dronning og udøste Drikofre
for hende, mon vi da uden vore Mænds Samtykke
lavede Kager for hende til at dyrke hende og udøse
Drikofre for hende? 20 Og Jeremias sagde saaledes
til hele Folket om de Mænd og om de Kvinder og om
alt det Folk, som havde svaret ham saadant: 21 Mon
ikke de Røgofre, som I bragte i Judas Stæder og paa
Jerusalems Gader, I og eders Fædre, eders Konger og
eder Fyrster, og Folket i Landet, ere ihukommede af
Herren og rundne ham i Tanker? 22 Og Herren kunde
ikke mere fordrage det for eders Idrætters Ondskabs
Skyld, for de Vederstyggelighedens Skyld, som I gjorde;
og eders Land blev til en Ørk og til en Forfærdelse og
til en Forbandelse, saa at ingen bor deri, som det ses
paa denne Dag. 23 Fordi I gjorde Rør gelse, og fordi I
syndede imod Herren og hørte ikke Herrens Røst og
vandrede ikke i hans Lov og i hans Skikke og i hans
Vidnesbyrd, derfor er denne Ulykke vederfaret eder,
som det ses paa denne Dag. 24 Og Jeremias sagde
til alt Folket og til alle Kvinderne: Hører Herrens Ord,
al Juda, som er i Ægyptens Land! 25 Saa siger den
Herre Zebaoth, Israels Gud: I og eders Hustruer talte
med eders Mund og udførte det med eders Hænder,
idet I sagde: Vi ville fuldt og fast holde vore Løfter,
som vi have lovet, om at gøre Røgoffer for Himmelens
Dronning og at udøse Drikofre for hende: I opfylde nu
eders Løfter og udføre eders Løfter! 26 Derfor hører
Herrens Ord, al Juda, I, som bo i Ægyptens Land! se,
jeg har svoret ved mit store Navn, siger Herren: Mit
Navn skal ikke mere nævnes i hele Ægyptens Land i
nogen Mands Mund af Juda, saa at han siger: Saa
sandt den Herre, Herre lever! 27 Se, jeg er aarvaagen
over dem til det onde og ikke til det gode, saa at enhver
af Juda, som er i Ægyptens Land, skal fortæres ved
Sværdet og ved Hungeren, indtil det er ude med, dem.
28 Og de, som undkomme fra; Sværdet skulle vende
tilbage fra Ægyptens Land til Judas Land, i ringe Tal;
og alle de overblevne af Juda, de, som ere komne til
Ægyptens Land for at være der som fremmede, skulle
forfare, hvis Ord der staar ved Magt, mit eller deres. 29
Og dette skal være eder Tegnet, siger Herren, at jeg vil
hjemsøge eder paa dette Sted, paa det I skulle vide, at
mine Ord skulle staa ved Magt over eder til det onde:
30 Saa siger Herren: Se, jeg giver Farao Hofra, Kongen
af Ægypten, i hans Fjenders Hænder og i deres Haand,
som søge efter hans Liv, ligesom jeg gav Zedekias,
Judas Konge, i Nebukadnezars, Kongen af Babels,
Haand, som var hans Fjende, og som søgte efter hans
Liv.

45 Det Ord, som Profeten Jeremias talte til Baruk, Nerias Søn, der han skrev disse Ord i en Bog efter Jeremias's Mund, i Judas Konge, Jojakims, Josias's Søns fjerde Aar: **2** Saa siger Herren, Israels Gud, om dig, Baruk: **3** Du sagde: Ak, ve mig! thi Herren har lagt Sorrig til min Smerte, jeg er træt af mit Suk og finder ingen Rolighed. **4** Saaledes skal du sige til ham: Saa siger Herren: Se, det, jeg byggede, nedbryder jeg, og det, jeg plantede, oprykker jeg, ja, dette ganske Land. **5** Og du, du søger dig store Ting! søg dem ej; thi se, jeg lader Ulykke komme over alt Kød, siger Herren, men dig vil jeg give dia Sjæl som Bytte paa hvert Sted, hvorhen du drager.

46 Herrens Ord, som kom til Profeten Jeremias, imod Hedningerne. **2** Imod Ægypten, imod Farao-Neko, Kongen af Ægyptens Hær, som stod ved Floden Eufrat fra Karkemis, og som Nebukadnezar, Kongen af Babel, slog i Judas Konge Jojakims, Josias's Søns fjerde Aar: **3** Bereder smaa Skjolde og store Skjolde, og kommer frem til Striden. **4** Spænder Hestene for og stiger op paa Hestene, og stiller eder frem med Hjelme paa; polerer Spydene, iører eder Panserne! **5** Hvorfor ser jeg dem forfærdede og vigende tilbage, og at deres vældige knuses og ilsomt fly uden at se tilbage? Rædsel trindt omkring, siger Herren. **6** Den lette skal ikke undfly, og den vældige ikke undkomme; imod Nord, ved Bredden af Floden Eufrat, snuble de og falde. **7** Hvo er denne, der stiger op som Nilen, hvis Vande bølge som Floderne? **8** Ægypten stiger op som Nilen, og Vandene bølge som Floderne; og det sagde: Jeg vil stige op, bedække Landet, ødelægge Stæder og dem, som bo deri. **9** Drager op, I Heste! og raser, I Vogne! og lader de vældige drage ud: Morland og Put, udrustede med Skjold, og Ludierne, de i øvede Bueskytter. **10** Og denne Dag er Herrens, den Herre Zebaoths Hævns Dag, da han vil hævne sig paa sine Modstandere, og Sværdet skal fortære dem, og blive mæt og vædet af deres Blod; thi Herren, den Herre Zebaoth har Slagtoffer i Nordenland ved Floden Eufrat. **11** Drag op til Gilead og hent Balsam, du Jomfru, Ægyptens Datter! forgæves bruger du megen Lægedom; der er ingen Helbredelse for dig. **12** Folkefærd hørte din Skam, og dit Klagemaal fyldte Landet; thi den vældige snublede over den vældige, de faldt begge tilsammen. **13** Det Ord, som Herren talte til Profeten Jeremias, om at Nebukadnezar, Kongen af Babel, skulde komme at slaa Ægyptens Land: **14** Kundgører det i Ægypten, og lader det høres i Migdol, og lader det høres i Nof og i Thakpankes; siger: Stil dig frem, lav dig til, thi Sværdet har fortæret, hvad der er trindt omkring dig. **15** Hvorfor ere dine mægtige slagne ned? de holdt ikke Stand, thi Herren stødte dem ned. **16** Han bragte mange til at snuble; den ene faldt endog over den anden, og de sagde: Staar op og lader os vende tilbage til vort Folk og til vort Fædreland, for Ødelæggelsens Sværd. **17** Der raabte de: Farao, Kongen af Ægypten, er et Bulder; han lod den bestemte Tid gaa forbi. **18** Saa sandt jeg lever, siger Kongen, hvis Navn er Herre Zebaoth: Som Tabor iblandt Bjergene og som Karmel ved Havet, skal han komme. **19** Skaf dig Rejsetøj, du Indbyggerske, Ægyptens Datter I thi Nof skal blive øde og opbrændes, saa at ingen skal bo deri. **20** Ægypten er en saare dejlig Kvie; Fordærvelse fra Norden kommer, den kommer. **21** Ogsaa dets Lejesvende i dets Midte, der ere som fedede Kalve, ogsaa disse vende om, de fly til Hobe, de holde ikke Stand; thi deres Fordærvelses Dag kommer over dem, deres Hjemsøgelses Tid. **22** Dets Lyd er som Slangens, der bevæger sig frem; thi med en Hær rykke de frem, og med Økser anfalde de det som de, der ville omhugge Træer. **23** De skulle udrydde dets Skov, siger Herren, thi den er uigennemtrængelig; thi de ere flere end Græshopper, og der er ikke Tal paa dem. **24** Ægyptens Datter er beskæmmet, hun er given i Nordens Folks Haand. **25** Den Herre Zebaoth, Israels Gud, siger: Se, jeg hjemsøger Amon fra No og Farao og Ægypten, og dets Guder og dets Konger, ja Farao og dem, som forlade sig paa ham. **26** Og jeg vil give dem i deres Haand, som søge efter deres Liv, i Nebukadnezar, Kongen af Babels, Haand, og i hans Tjeners Haand; og derefter skal det holde sig roligt, ligesom i gamle Dage, siger Herren. **27** Men du, frygt du ej, min Tjener Jakob, og forfærdes ikke, Israel; thi se, jeg frelser dig fra et langt bortliggende Land og din Sæd fra deres Fangenskabs Land; og Jakob skal komme tilbage og bo stille og roligt, og ingen skal forfærde ham. **28** Frygt du ej, min Tjener Jakob! siger Herren, thi jeg er med dig; thi jeg vil lade det tage en Ende med alle de Folk, til hvilke jeg havde fordrevet dig; men med dig vil jeg ikke lade det tage Ende, men tugte dig med Maade og ikke lade dig slippe aldeles fri.

47 Herrens Ord, som kom til Profeten Jeremias imod Filisterne, førend Farao slog Gaza. **2** Saa siger Herren: Se, der stige Vande op fra Norden, og de skulle vorde til en overskyllende Strøm, og de skulle overskylle Landet, og hvad der fylder det, Staden og dens Indbyggere; og Folkene skulle skrige, og alle Indbyggere i Landet hyle **3** for Lyden af hans vælige Hestes Hovslag, for hans Vognes Rumlen, for hans Hjuls Bulder; Fædrene se ikke tilbage efter Børnene, fordi de have ladet Hænderne synke, **4** over den Dag, som kommer for at ødelægge alle Filister, for at udrydde hver Hjælper, som er tilbage for Tyrus og Sidon; thi Herren ødelægger Filisterne, de overblevne fra Øen Kafthor. **5** Gaza er bleven skaldet, Askalori er udryddet,

de overblevne i deres Dal; hvor længe vil du saare
dijg? 6 Ve! du Herrens Sværd! hvor længe skal det
vare, inden du vil holde dig rolig? far i din Skede, hvil
og vær stille! 7 Hvorledes kan du holde dig rolig, da
Herren har givet det Befaling? Imod Askalon og imod
Havets Strand, derhen har han beskikket det.

48 Imod Moab. Saa siger den Herre Zebaoth, Israels
Gud: Ve, Nebo! thi den er ødelagt; beskæmmet,
indtaget er Kirjathajm; beskæmmet er Misgab og
forfærdet. 2 Med Moabs Pris er det forbi; i Hesbon
optænke de ondt imod det: Kommer og lader os udslette
det, at det ikke mere er et Folk; ogsaa du, Madmen!
skal ødelægges, et Sværd skal forfølge dig. 3 Der
høres et Skrig fra Horanajm: Ødelæggelse og stor
Forstyrrelse. 4 Moab er forstyrret; de smaa derudi lade
deres Skrig høre. 5 Thi ad Opgangen til Lukit stiger
Graad op over Graad; og ved Nedgangen til Horonajm
hører man Forstyrrelses Skrig. 6 Flyr, redder eders
Liv! og I skulle være som den enlige i Ørken. 7 Thi
fordi du forlod dig paa dine Gerninger og paa dine
Skatte, skal ogsaa du indtages; og Kamos skal vandre i
Landflygtighed, hans Præster og hans Fyrster til Hobe.
8 Og der skal komme en Ødelægger til hver Stad, og
ingen Stad skal undslippe; og Dalen skal gaa til Grunde
og Sletten ødelægges, som Herren har sagt. 9 Giver
Moab Vinger, thi det skal flyve ud; og dets Stæder
skulle være til en Ødelæggelse, saa at ingen skal bo i
dem. 10 Forbandet være den, som gør Herrens Gerning
med Efterladenhed; og forbandet være den, som holder
sit Sværd tilbage fra Blod. 11 Moab har boet trygt fra
sin Ungdom af og ligget stille paa sin Bærme og er ikke
tømt af et Kar i det andet, og det er ikke draget bort
iblandt de bortførte; derfor har det beholdt sin Smag,
og dets Lugt er ikke forandret. 12 Derfor se, de Dage
skulle komme, siger Herren, da jeg vil sende Folk til
det, som skulle vende dets Fade om; de skulle tømme
dets Kar og sønderbryde dets Flasker. 13 Og Moab
skal blive til Skamme over Kamos, ligesom Israels Hus
blev til Skamme over Bethel, som de forlode sig paa.
14 Hvorledes kunne I sige: Vi ere Helte og duelige
Krigsmænd? 15 Moab er ødelagt, og man er steget op i
dets Stæder, og dets udvalgte unge Mandskab er steget
ned for at slagtes, siger Kongen, hvis Navn er Herre
Zebaoth. 16 Moabs Undergang er nær for Haanden,
og dets Ulykke skynder sig saare. 17 Haver Medynk
med det, alle I, som bo trindt omkring det! og alle I,
som kende dets Navn, siger: Hvorledes er Magtens
Stav, Herlighedens Spir sønderbrudt? 18 Stig ned fra
Herlighed, og sid i det tørstige Land, du Indbyggerske,
Dibons Datter! thi Moabs Ødelægger er stegen op imod
dig, han har ødelagt dine Befæstninger. 19 Stil dig ved
Vejen og se dig om, du Aroers Indbyggerske! spørg
ham, som er flygtet, og hende, som er undkommet; sig,
hvad er der sket? 20 Moab er beskæmmet; thi det er
knust, hyler og skriger; kundgører det ved Arnon, at
Moab er ødelagt; 21 og en Dom er kommet til Slettens
Land, til Holon og til Jaza og over Mefaat 22 og over
Dibon og over Nebo og over Beth-Diblathajm 23 og
over Kirjathajm og over Bethgamul og over Bethmeon
24 og over Kirjot og over Bozra og over alle Stæder i
Moabs Land, de fjerne og de nære. 25 Moabs Horn er
afhugget, og dets Arm er sønderbrudt, siger Herren, 26
Gører det drukkent! thi det ophøjede sig storlig imod
Herren, saa at Moab maa plaske i sit Spy, og at ogsaa
det maa blive til Latter. 27 Thi mon Israel ikke var
dig til Latter? mon det var grebet iblandt Tyve, at du,
saa tit du talte om det, skulde ryste med Hovedet? 28
Forlader Stæderne og bor i Klippen, I Indbyggere i
Moab! og værer som en Due, der bygger Rede ved
Siden af Aabningen ned til en Kløft! 29 Vi have hørt
om Moabs Hovmod, det er saare hovmodigt, om dets
Hoffærdighed og dets Hovmod og dets Stolthed og
dets Hjertes Højhed. 30 Jeg kender, siger Herren, dets
Overmod, men det er tomt; dets Pral er i Gerning tom.
31 Derfor maa jeg hyle over Moab og skrige over hele
Moab; man maa sukke over Kir-Heres's Folk, 32 Jeg
maa græde over dig, du Vintræ i Sibma! mere end jeg
græder over Jaeser, dine Kviste gik hen over Havet, de
naaede til Jaesers Hav; en Ødelægger er falden ind
over din Frugthøst og over din Vinhøst. 33 Og Glæde
og Fryd har forladt Frugthaven og Moabs Land; og
jeg vil lade Vinen høre op i Persekarrene, ingen skal
træde Persen med Frydesang, Frydesangen skal ikke
mere være Frydesang. 34 Af Skriget i Hesbon lade de
Lyden høres, indtil Eleale, indtil Jahaz, fra Zoar indtil
Horonajm, Eglath Selisia; thi ogsaa Nimjims Vande
skulle blive til Ørk. 35 Og jeg vil gøre, siger Herren, at
Moab ikke mere skal have nogen, som drager op paa
Højen og gør Røgoffer for sine Guder. 36 Derfor bruser
mit Hjerte som Fløjter over Moab, og mit Hjerte bruser
over Mændene i Kir-Heres som Fløjter, derfor gaar
Levningen, som det havde forhvervet, til Grunde. 37
Thi hvert Hoved er skaldet, og hvert Skæg er afskaaret;
der er Indsnit paa alle Hænder og Sæk om Lænderne.
38 Paa alle Tage i Moab og paa dets Gader er der kun
Klage; thi jeg har sønderbrudt Moab som et Kar, man
ikke har Lyst til, siger Herren. 39 Hvorledes er det dog
knust I Hyler! hvorledes vender Moab dog Nakken til!
det er beskæmmet; og Moab skal blive til Latter og
til Forfærdelse for alle trindt omkring det. 40 Thi saa
siger Hejren: Se, han kommer flyvende som Ørnen og
udbreder sine Vinger imod Moab. 41 Stæderne erobres,
og Fæstningerne indtages; og de vældiges Hjerte i
Moab skal være paa denne Dag som en beængstet
Kvindes Hjerte. 42 Og Moab skal ødelægges, saa at

det ikke mere er et Folk, thi det har ophøjet sig storlig
imod Herren. 43 Forfærdelse og Grav og Snare over
dig, du, som bor i Moab! siger Herren, 44 Den, som
flyr for Forfærdelsen, skal falde i Graven, og den, som
kommer op af Graven, skal fanges i Snaren; thi jeg Vil
lade komme til det, til Moab, dets Hjemsøgelses Aar,
siger Herren, 45 I Hesbons Skygge stille sig de, der fly
som kraftesløse; thi en Ild udgaar fra Hesbon og en
Lue fra Sihon, og den skal fortære Moabs Hjørne og
Issen af Bulderets Srør, ner. 46 Ve dig, Moab! Kamos's
Folk er fortabt; thi dine Sønner ere tagne og førte i
Fangenskab og dine Døtre i Fangenskab. 47 Men jeg
vil omvende Moabs Fangenskab i de sidste Dage, siger
Herren. — Hertil gaar Dommen over Moab.

49 Imod Ammons Børn, Saa siger Herren: Har Israel
ingen Sønner? eller har han ingen Arving? hvorfor
har Malkom taget Gad til Eje og hans Folk taget
Bolig i dennes Stæder? 2 Derfor se, Dage komme,
siger Herren, da jeg vil lade et Krigsskrig høres imod
Ammons Børns Rabba, og den skal blive til en øde
Dynge, og dens omliggende Stæder skulle antændes
med Ild; men Israel skal tage dem til Eje, som eje
ham, siger Herren. 3 Hyl, Hesbon! thi Aj er ødelagt;
skriger, I Rabbas Døtre! ifører eder Sæk, klager eder,
og løber omkring i Indhegningerne; thi Malkom skal
gaa i Landflygtighed, hans Præster og hans Fyrster
til Hobe. 4 Hvi roser du dig af Dalene? din Dal har
Overflod, du forvildede Datter! du, som forlader dig
paa dine Skatte og tænker: Hvo kan komme til mig? 5
Se, jeg lader komme Frygt over dig, siger den Herre,
Herre Zebaoth, fra alle Sider trindt omkring dig; og I
skulle blive fordrevne, hver sin Vej, og der skal ingen
være, der samler dem, som fly. 6 Men derefter vil jeg
vende Ammons Børns Fangenskab, siger Herren. 7
Imod Edom. Saa siger den Herre Zebaoth: Er der ingen
Visdom mere i Theman? Klogskaben er forsvunden for
de forstandige; deres Visdom er skyllet bort. 8 Flyr,
vender eder, tager Bolig i det dybe, I Indbyggere i
Dedan! thi jeg lader Esaus Ulykke komme over ham
den Tid, jeg hjemsøger ham. 9 Dersom Vinhøstmænd
komme over dig, skulle de ikke lade nogen Efterhøst
blive tilbage; dersom Tyve komme om Natten, skulle de
ødelægge, indtil de have nok. 10 Thi jeg har blottet
Esau, aabenbaret hans Skjulesteder, saa at han ikke
kan skjule sig; ødelagt er hans Afkom og hans Brødre
og hans Naboer, og der er ingen mere tilbage. 11
Forlad dine faderløse, jeg vil lade dem leve; og dine
Enker forlade sig paa mig! 12 Thi saa siger Herren:
Se, de, som ikke vare dømte til at drikke af Bægeret,
maatte jo drikke, og skulde da du slippe fri? Nej, du
skal ikke slippe fri, men visselig drikke. 13 Thi jeg har
svoret ved mig selv, siger Herren, at Bozra skal blive til
Forfærdelse, til Forhaanelse, til Ørk og til Forbandelse;
og alle dets Stæder skulle blive til Ørkener evindelig. 14
Jeg har hørt et Rygte fra Herren, og at der er sendt et
Bud ud iblandt Folkene: Samler eder og kommer over
det; og gører eder rede til Striden! 15 Thi se, jeg vil gøre
dig liden iblandt Folkene, foragtet iblandt Menneskene.
16 Der har været Skræk for dig; dit Hjertes Hovmod
har bedraget Æg, du, som bor i Klippens Kløfter og
har besat Højens Top; om du end sætter din Rede
saa højt som Ørnen, vil jeg dog kaste dig ned derfra,
siger Herren. 17 Og Edom skal blive til en Forfærdelse;
enhver, som gaar forbi det, skal forfærdes og spotte
over alle dets Plager. 18 Ligesom Sodoma og Gomorra
og dens Naboer ere omstyrtede, siger Herren, saa skal
ingen Mand bo der og intet Menneskebarn opholde sig
der. 19 Se, han drager op som en Løve fra Jordans
Stolthed imod den stedse friske Græsgang; thi i et
Øjeblik vil jeg jage dem bort derfra; og hvo er den
udvalgte, som jeg vil beskikke over den? Thi hvo er
som jeg? og hvo kan kræve mig til Regnskab? og
hvo er den Hyrde, som kan bestaa for mit Ansigt?
20 Derfor hører Herrens Raad, som han har besluttet
imod Edom, og hans Tanker, som han har tænkt imod
Themans Indbyggere: Man skal visselig bortslæbe
de smaa Lam af Hjorden, og deres Græsgang skal
forfærdes over dem. 21 Ved Lyden af deres Fald bæver
Jorden; Skriget — Lyden deraf høres ved det røde
Hav. 22 Se, han stiger op som Ørnen og flyver, og
han udbreder sine Vinger imod Bozra; og paa denne
Dag skulle de vældiges Hjerter i Edom være ligesom
en beængstet Kvindes Hjerte. 23 Imod Damaskus.
Hamat og Arfad ere beskæmmede, thi de have hørt et
ondt Rygte, de ere forsagte; der er Bekymring som
paa Havet, det kan ikke være roligt. 24 Damaskus har
ladet Hænderne synke, den har vendt sig for at fly,
og Forfærdelse har betaget den: Angest og Smerte
have grebet den som den fødende. 25 Hvorledes!
er den ikke forladt, den berømte Stad, min Glædes
By? 26 Derfor skulle dens unge Karle falde paa dens
Gader, og alle Krigsmændene skulle udryddes paa den
Dag, siger den Herre Zebaoth. 27 Og jeg vil antænde
en Ild paa Murene i Damaskus, og den skal fortære
Benhadads Paladser. 28 Imod Kedar og Hazors Riger,
hvilke Nebukadnezar, Kongen af Babel, slog. Saa siger
Herren: Staar op, drager op til Kedar og ødelægger
Østens Børn! 29 De skulle tage deres Pauluner og
deres Hjorde, deres Telte og alle deres Redskaber,
og deres Kameler skulle de føre bort med sig; og de
skulle raabe over dem: Rædsel trindt omkring! 30
Flyr, vanker vidt om, tager Bolig i det dybe, I Hazors
Indbyggere! siger Herren, thi Nebukadnezar, Kongen af
Babel, har besluttet et Raad imod eder og udtænkt en
Tanke imod eder. 31 Staar op, drager op imod et Folk,

som er roligt, som bor tryggelig, siger Herren; det har
hverken Porte eller Portstænger, de bo for sig selv. 32
Og deres Kameler skulle blive til Rov og deres Kvægs
Mangfoldighed til Bytte; og jeg vil adsprede dem med
rundklippet Haar for alle Vinde; og fra alle Sider vil jeg
lade deres Ulykke komme, siger Herren. 33 Og Hazor
skal blive til Dragers Bo, en Ødelæggelse evindelig; der
skal ingen Mand bo der og intet Menneskebarn opholde
sig der. 34 Herrens Ord, som kom til Profeten Jeremias,
imod Elam, i Begyndelsen af Judas Konge Zedekias's
Regering, saaledes: 35 Saa siger den Herre Zebaoth:
Se, jeg sønderbryder Elams Bue, deres Hovedstyrke.
36 Og jeg vil lade de fire Vejr fra Himmelens fire Hjørner
komme over Elam og adsprede dem for alle disse
Vejr, og der skal ikke være noget Folk, hvorhen der jo
skal komme fordrevne fra Elam. 37 Og jeg vil indjage
Elam Skræk for deres Fjenders Ansigt og for deres
Ansigt, som søge efter deres Liv, og lade Ulykke, min
brændende Vrede, komme over dem, siger Herren;
og jeg vil sende Sværdet efter dem, indtil jeg har gjort
Ende paa dem. 38 Og jeg vil sætte min Trone i Elam,
og jeg vil lade Konger og Fyrster forsvinde derfra, siger
Herren. 39 Og det skal ske i de sidste Dage, da vil jeg
omvende Elams Fangenskab, siger Herren.

50 Det Ord, som Herren talte imod Babel, imod
Kaldæernes Land, ved Profeten Jeremias. 2
Kundgører det iblandt Folkene, og lader det høres, og
opløfter Banner, lader det høres, dølger det ej! siger:
Babel er indtaget, Bel er beskæmmet, Merodak er
knust, dens Billeder ere beskæmmede, dens Afguder
ere knuste. 3 Thi et Folk fra Norden er draget op imod
den, dette skal gøre dens Lande øde, og der skal ikke
være nogen, som bor deri; baade Mennesker og Kvæg
ere blevne flygtige, ere dragne bort. 4 I de Dage og
paa den Tid, siger Herren, skulle Israels Børn komme,
de og Judas Børn med hverandre; de skulle gaa frem
med Graad og søge Herren deres Gud. 5 De skulle
spørge efter Zion, ad Vejen did ere deres Ansigter
vendte: Kommer og slutter eder til Herren med en evig
Pagt, som ikke skal glemmes. 6 Mit Folk var fortabte
Faar, deres Hyrder havde forført dem, de havde drevet
dem bort til Bjergene; de droge fra Bjerge til Høje,
de glemte, hvor de havde haft Leje. 7 Alle de, som
fandt dem, aade dem op, og deres Fjender sagde: Vi
have ingen Skyld; fordi de have syndet imod Herren,
Retfærdigheds Bolig, ja, imod Herren, deres Fædres
Forhaabning. 8 Flyr midt ud af Babel, og drager ud
af Kaldæernes Land, og værer som Bukke foran en
Hjord! 9 Thi se, jeg opvækker og fører op imod Babel
en Samling af store Folkeslag fra Nordenland, og de
skulle ruste sig imod den; ved dem skal den indtages;
deres Pile ere som en forstandig Helt, der ikke vender
tilbage med uforrettet Sag. 10 Og Kaldæa skal blive
til Rov; alle, som der tage Rov, skulle mættes, siger
Herren. 11 Thi I glædede eder; thi I frydede eder, da I
plyndrede min Arv; thi I sprang omkring som en Kalv,
der tærsker, og vrinskede som de vælige Heste. 12
Eders Møder er saare beskæmmet, hun, som fødte
eder, er bleven til Skamme; se, hun er bleven det
sidste af Folkene, en Ørk, et tørt Sted og en øde
Mark. 13 For Herrens Vredes Skyld skal den ikke være
beboet, men helt vorde øde; alle, som gaa forbi Babel,
skulle forskrækkes og spotte over alle dens Plager.
14 Ruster eder imod Babel trindt omkring den, skyder
imod den, alle I, som spænde Bue! sparer ikke paa
Pile; thi den har syndet imod Herren. 15 Raaber med
Glæde over den trindt omkring, den har overgivet sig,
dens Grundpiller ere faldne, dens Mure ere nedbrudte;
thi dette er Herrens Hævn, hævner eder paa den;
som den har gjort, saa gører ved den! 16 Udrydder
Sædemanden af Babel og den, som fører Seglen i
Høstens Tid! de skulle vende sig om, hver til sit Folk,
for Ødelæggelsens Sværd, og fly hver til sit Land. 17
Israel er som adspredte Lam, Løver have fordrevet
ham; først aad Kongen af Assyrien ham, og til sidst har
Nebukadnezar, Kongen af Babel, afgnavet hans Ben.
18 Derfor, saa siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Se,
jeg hjemsøger Kongen af Babel og hans Land, ligesom
jeg har hjemsøgt Kongen af Assyrien. 19 Og jeg vil føre
Israel tilbage til hans Græsgang, og han skal græsse
paa Karmel og Basan; og hans Sjæl skal mættes paa
Efraims Bjerg og i Gilead. 20 I de Dage og paa den
Tid, siger Herren, skal Israels Misgerning søges, men
ikke være mere, og Judas Synder, men de skulle ikke
findes; thi jeg vil tilgive den, som jeg lader blive tilbage.
21 Drag op imod Landet „Dobbelgenstridighed", og
imod Indbyggerne i „Hjemsøgelsens" Stad; ødelæg
og lys i Band efter dem, siger Herren, og gør efter alt
det, som jeg har budt dig! 22 Der er Krigslyd i Landet
og stor Forstyrrelse. 23 Hvorledes er hele Jordens
Hammer afhugget og sønderbrudt? hvorledes er Babel
bleven til en Forfærdelse iblandt Folkene? 24 Jeg
stillede Snare for dig, og du er ogsaa fanget, Babel! og
du vidste det ikke; du er funden, ja greben, thi imod
Herren har du indladt dig i Strid. 25 Herren har opladt
sit Rustkammer og udtaget sin Vredes Vaaben; thi en
Gerning i Kaldæernes Land er der for Herren, den Herre
Zebaoth. 26 Kommer imod den, alle til Hobe, oplader
dens Kornhuse, kaster, hvad der er, op i Dynger, og
lyser det i Band; intet blive tilovers for den! 27 Myrder
alle dens Okser; de stige ned til Slagtning! ve dem! thi
deres Dag er kommen, deres Hjemsøgelses Tid. 28
Man hører Røsten af dem, som fly og ere undkomne
fra Babels Land for at kundgøre udi Zion Herrens, vor
Guds, Hævn, Hævnen for hans Tempel. 29 Kalder

de vældige, alle dem, som spænde Bue, frem imod
Babel, slaar Lejr om den trindt omkring, lader ingen
undkomme, betaler den efter dens Gerning, gører imod
den efter alt det, som den gjorde; thi den har handlet
hovmodigt imod Herren, imod Israels Hellige. 30 Derfor
skulle dens unge Karle falde paa dens Gader, og alle
dens Krigsmænd skulle udryddes paa den Dag, siger
Herren. 31 Se, jeg vil imod dig, „dit Hovmod!" siger
Herren, den Herre Zebaoth; thi din Dag er kommen, den
Tid, paa hvilken jeg vil hjemsøge dig. 32 Og „Hovmod"
skal snuble og falde, og ingen skal oprejse det; og jeg
vil antænde en Ild i dets Stæder, og den skal fortære
alt, hvad der er trindt omkring det. 33 Saa siger den
Herre Zebaoth: Fortrykte ere Israels Børn og Judas
Børn tilsammen; og alle de, som toge dem fangne,
holde paa dem, de vægre sig ved at lade dem fare. 34
Men deres Genløser er stærk, Herre Zebaoth er hans
Navn; han skal visselig udføre deres Sag, paa det han
kan bringe Jorden Ro, men Indbyggerne i Babel Uro.
35 Sværd! frem imod Kaldæerne, siger Herren, og imod
Indbyggerne i Babel og imod dens Fyrster og imod
dens vise! 36 Sværd! frem imod Løgnerne, og de maa
blive til Daarer! Sværd! frem imod dens vældige, at
de maa knuses! 37 Sværd! frem ifnod dens Heste og
imod dens Vogne og imod hele den Hob af alle Haande
Folk, som er midt udi den, at de maa blive til Kvinder!
Sværd! frem imod dens Skatte, at de maa røves! 38
Tørke I kom imod dens Vande, at de maa borttørres! thi
det er de udskaarne Billeders Land, og de rose sig som
afsindige af deres Skræmmebilleder. 39 Derfor skulle
Ørkenens Vildt og Ulve bo der og Strudser bo derudi;
og den skal ikke ydermere bebos evindelig, og ingen
skal bo i den fra Slægt til Slægt. 40 Ligesom Gud har
omstyrtet Sodoma og Gomorra og dens Naboer, siger
Herren, saa skal ingen bo der og intet Menneskebarn
opholde sig der. 41 Se, et Folk kommer fra Norden, ja
et stort Folk, og mange Konger skulle rejse sig fra det
yderste af Jorden. 42 De skulle føre Bue og Glavind,
de ere grumme og skulle ikke forbarme sig, deres Røst
skal bruse som Havet, og de skulle komme ridende
paa Heste, rustede som en Mand til Krig, imod dig,
Babels Datter! 43 Kongen af Babel har hørt Rygtet om
dem, og hans Hænder ere blevne slappe; Angest har
betaget ham, en Smerte som hendes, der føder. 44 Se,
han drager op som en Løve fra Jordans Stolthed imod
den stedse friske Græsgang; thi i et Øjeblik vil jeg jage
dem bort derfra; og hvo er den udvalgte, som jeg vil
beskikke over den? thi hvo er som jeg? og hvo kan
kræve mig til Regnskab? og hvo er den Hyrde, som
kan bestaa for mit Ansigt? 45 Derfor, hører Herrens
Raad, som han har besluttet imod Babel, og hans
Tanker, som han har tænkt imod Kaldæernes Land:
Man skal visselig bortslæbe de smaa Lam af Jorden, og
Græsgangen skal forfærdes over dem. 46 Ved Rygtet,
at Babel er indtaget, bæver Jorden, og et Skrig høres
iblandt Folkene.

51 Saa siger Herren: Se, jeg rejser imod Babel og
imod Indbyggerne i mine Modstanderes Midte et
ødelæggende Vejr. 2 Og jeg vil sende tremmede til
Babel, og de skulle kaste den som med Kasteskovl og
gøre deres Land tomt; thi de skulle være imod den trindt
omkring paa Ulykkens Dag. 3 Imod den, som spænder
Bue, spænde Buespænderen sin Bue, og imod den,
som ophøjer sig i sit Panser; og sparer ikke dens unge
Karle, ødelægger al dens Hær! 4 Og der skal falde
saarede i Kaldæernes Land og gennemstungne paa
dens Gader. 5 Thi Israel og Juda ere ikke efterladte i
Enkestand af deres Gud, af den Herre Zebaoth; thi
hines Land er fuldt af Skyld imod Israels Hellige. 6
Flyr midt ud af Babel og redder hver sit Liv, at I ikke
omkomme for dens Misgernings Skyld! thi dette er
Herrens Hævns Tid, han betaler den efter Fortjeneste.
7 Babel var et Guldbæger i Herrens Haand, den har
gjort hele Verden drukken; Folkene have drukket af
dens Vin, derfor tabte Folkene Besindelsen. 8 Babel er
hastelig falden og knust; hyler over den, henter Balsam
til dens Saar; maaske kunde den læges. 9 Vi vilde
have lægt Babel, men den blev ikke lægt; forlader
den, og lader os drage hver til sit Land; thi dens Dom
naar til Himmelen og hæver sig til Skyerne. 10 Herren
har udført vor retfærdige Sag; kommer og lader os i
Zion fortælle Herrens, vor Guds, Gerning. 11 Skærper
Pilene, samler Tallet af Skjolde fuldt; Herren har opvakt
Mediens Kongers Aand; thi hans Tanke imod Babel
staar til at ødelægge den; thi det er Herrens Hævn,
Hævnen for hans Tempel. 12 Opløfter Banner imod
Babels Mure, holder stærk Vagt, sætter Vagtposter ud,
beskikker Baghold; thi Herren har baade besluttet og
udført det, som han har talt imod Babels Indbyggere.
13 Du, som bor ved de store Vande, og som er mægtig
ved Liggendefæ! din Ende er kommen, din Gerrigheds
Maal. 14 Den Herre Zebaoth har svoret ved sig selv:
Jeg skal visselig fylde dig med Mennesker, som var det
Græshopper, og de skulle indbyrdes synge Frydesang
over dig. 15 Han er den, som skabte Jorden ved sin
Kraft, beredte Jorderige ved sin Visdom og udbredte
Himmelen ved sin Forstand. 16 Naar Røsten lyder, ved
hvilken han lader Vandenes Mangfoldighed komme i
Himmelen, da lader han Dunster opstige fra det yderste
af Jorden; han gør Lynene til Regn og fører Vejret ud
af sine Gemmer. 17 Hvert Menneske bliver ufornuftigt
og uden Forstand, hver Guldsmed er beskæmmet for
det udskaarne Billedes Skyld; thi hans støbte Billeder
ere Bedrageri, og der er ikke Aand i dem. 18 De ere
Forfængelighed, et bedragerisk Værk; til den Tid, naar

de blive hjemsøgte, skulle de gaa til Grunde. **19** Ikke
som disse er Jakobs Del; thi han er den, som har
dannet alle Ting, og [Israel er] hans Arvs Stamme;
Herre Zebaoth er hans Navn. **20** Du har været mig en
Hammer og Krigsvaaben; og jeg har knust Folkefærd
ved dig og ødelagt Riger ved dig. **21** Og jeg har
knust Hesten og dens Rytter ved dig; og jeg har knust
Vognene og deres Styrere ved dig. **22** Og jeg har knust
Mand og Kvinde ved dig og knust gammel og ung ved
dig og knust Ungkarl og Jomfru ved dig. **23** Og jeg har
knust Hyrde og hans Hjord ved dig og knust Agerdyrker
og hans Spand Øksne ved dig og knust Statholdere
og Fogeder ved dig. **24** Men jeg vil betale Babel og
alle Kaldæas Indbyggere al deres Ondskab, som de
have gjort i Zion, for eders Øjne, siger Herren. **25** Se,
jeg vil imod dig, du ødelæggende Bjerg, siger Herren,
du, som ødelægger al Jorden! og jeg vil udrække min
Haand over dig og vælte dig ned ad Klipperne og vil
gøre et udbrændt Bjerg af dig; **26** og man skal ikke
tage en Sten til et Hjørne eller en Sten til en Grundvold
fra dig; men du skal blive til evigt øde Stæder, siger
Herren. **27** Opløfter Banner i Landet, blæser i Trompeten
iblandt Folkene, vier Folkene til Kamp imod den, kalder
Ararats, Minnis og Askenas's Riger frem imod den;
beskikker Høvedsmænd imod den, fører Heste op som
surrende Græshopper! **28** Vier Folkefærd til Kamp
imod den, Kongerne af Medien, dets Fyrster og alle
dets Fogeder og hele dets Herredømmes Land. **29** Og
Landet bævede og vaandede sig i Smerte; thi fast imod
Babel staa Herrens Tanker om at gøre Babels Land til
en Ørk, at ingen skal bo der. **30** De vældige i Babel
lode af at stride, de bleve i Befæstningerne, deres
Styrke svandt bort, de bleve til Kvinder; man opbrændte
dens Boliger, dens Portstænger bleve sønderbrudte.
31 Løber løber imod Løber og Bud imod Bud for at
forkynde Kongen i Babel, at hans Stad er indtagen fra
alle Sider, **32** og at Færgestederne ere besatte, og at
man har afbrændt Sivene med Ild, og at Krigsmændene
ere forfærdede. **33** Thi saa siger den Herre Zebaoth,
Israels Gud: Babels Datter er ligesom et Logulv til den
Tid, man træder det fast; endnu en liden Stund, og
dens Høsts Tid skal komme. **34** Nebukadnezar, Kongen
af Babel, aad os, sønderknuste os, stillede os hen som
et tomt Kar, opslugte os som en Drage, fyldte sin Bug
med vore kostelige Retter; han fordrev os. **35** „Den
Vold, mig er sket og mit Kød, komme over Babel", sige
Zions Indbyggere, og „mit Blod komme over Kaldæas
Indbyggere", siger Jerusalem. **36** Derfor, saa siger
Herren: Se, jeg vil udføre din Sag og fuldkomme din
Hævn, og jeg vil gøre dens Hav tørt og dens Kilde
vandløs. **37** Og Babel skal blive til Stenhobe, Dragers
Bolig, Forfærdelse og Spot, at ingen skal bo der. **38**
De brøle til Hobe som unge Løver; de knurre som
Løveunger. **39** Jeg vil gøre dem et Gæstebud, naar de
ere blevne hede, og jeg vil gøre dem drukne, paa det
de skulle fryde sig; men de skulle sove den evige Søvn
og ikke opvaagne, siger Herren. **40** Jeg vil føre dem
ned som Lam til at slagtes som Vædre med Bukke. **41**
Hvorledes er Sesak indtaget, og den, som var hele
Jordens Pris, erobret! hvorledes er Babel bleven til en
Forfærdelse iblandt Folkene! **42** Havet er gaaet op over
Babel; den er skjult af dets brusende Bølger. **43** Dens
Stæder ere blevne til en Forfærdelse, et tørt Land og
en øde Mark; et Land, i hvilket ingen Mand bor, og hvor
intet Menneskebarn gaar over. **44** Og jeg vil hjemsøge
Bel i Babel og uddrage det, som han har opslugt, af
hans Mund, og Folkene skulle ikke mere strømme til
ham; ogsaa Babels Mur er falden. **45** Drager midt
ud deraf, mit Folk! og redder hver sit Liv for Herrens
brændende Vrede; **46** og ser til, at eders Hjerte ikke
forsager, og at I ikke frygte ved det Rygte, som høres i
Landet, og naar der kommer et Rygte i det ene Aar
og derefter et Rygte i det andet Aar, og der er Vold i
Landet, Hersker imod Hersker. **47** Derfor se, de Dage
komme, da jeg vil hjemsøge de udskaarne Billeder i
Babel, og dens hele Land skal blive til Skamme, og
alle dens saarede skulle falde i dens Midte. **48** Og
Himmelen og Jorden og alt, hver, der er i dem, skal
synge med Fryd over Babel; thi fra Norden skulle dens
Ødelæggere komme, siger Herren. **49** Ligesom Babel
var Aarsag til, at der faldt ihjelslagne i Israel, saa skal
der af Babel falde saarede i det ganske Land. **50** I, som
ere undkomne fra Sværdet, drager bort, staar ikke stille;
kommer Herren i Hu fra det fjerne, og lader Jerusalem
ligge eder paa Hjerte. **51** „Vi vare beskæmmede, thi
vi maatte høre Forhaanelse; Skam bedækkede vore
Ansigter, thi fremmede vare komne over Herrens Hus's
Helligdomme". **52** Derfor se, de Dage komme, siger
Herren, at jeg vil hjemsøge dens udskaarne Billeder,
og de saarede skulle jamre sig i hele dens Land. **53**
Vilde Babel end stige op i Himmelen og gøre sin Magts
høje Bolig utilgængelig, skal der fra mig dog komme
Ødelæggere over den, siger Herren. **54** Et Skrig høres
fra Babel og en stor Forstyrrelse fra Kaldæernes Land.
55 Thi Herren ødelægger Babel og lader dens høje
Røst høre op; og deres Bølger skulle bruse som store
Vande, og Bulderet af deres Røst skal lyde højt. **56**
Thi der er kommen en Ødelægger over den, over
Babel, og dens vældige ere fangne, deres Buer ere
brudte; thi Herren er Gengældelsens Gud, som visselig
betaler. **57** Og jeg vil gøre dens Høvedsmænd og dens
vise, dens Statholdere og dens Fogeder og dens Helte
drukne, og de skulle sove den evige Søvn og ikke
vaagne op, siger Kongen, hvis Navn er Herre Zebaoth.
58 Saa siger den Herre Zebaoth: Babels brede Mur
skal sløjfes aldeles, og dens høje Porte opbrændes

med Ild; og Folkestammer skulle have arbejdet for
intet, og Folkefærd for intet, og de skulle være blevne
matte. 59 Det Ord, som Profeten Jeremias befalede
Seraja, Nerias Søn, Mahasejas Sønnesøn, der han
drog til Babel med Zedekias, Judas Konge, i hans
Regerings fjerde Aar; thi Seraja var Hofmester ved
Kongens Rejser. 60 Og Jeremias optegnede al den
Ulykke, som skulde komme over Babel, i en særskilt
Bog, alle disse Ord, som vare skrevne om Babel. 61 Og
Jeremias sagde til Seraja; Naar du kommer til Babel,
da se til, og læs alle disse Ord, 62 og sig: Herre! du har
talt imod dette Sted, om at udslette det, at der ikke
skal være nogen, som bor der, hverken Menneske eller
Dyr; thi det skal blive til evige Ørkener. 63 Og det skal
ske, naar du er færdig med at oplæse denne Bog, da
skal du binde en Sten ved den og kaste den midt i
Eufrat. 64 Og du skal sige: Saa skal Babel synke og
ikke komme op formedelst den Ulykke, som jeg lader
komme over den; og de skulle blive matte. — Hertil
gaa Jeremias's Ord.

52 Zedekias var et og tyve Aar gammel, der han
blev Konge, og regerede elleve Aar i Jerusalem;
og hans Moders Navn var Hamutal, Jeremias's Datter
fra Libna. 2 Og han havde gjort det, som var ondt for
Herrens Øjne, efter alt det, som Jojakim gjorde. 3 Men
det gik efter Herrens Vrede i Jerusalem og Juda, indtil
han forkastede dem for sit Ansigt; og Zedekias faldt
fra Kongen af Babel. 4 Og det skete i hans Regerings
niende Aar, i den tiende Maaned, paa den tiende
Dag i Maaneden, da kom Nebukadnezar, Kongen af
Babel, han og al hans Hær, imod Jerusalem, og lejrede
sig imod den, og de byggede et Bolværk imod den
trindt omkring. 5 Saa blev. Staden belejret indtil Kong
Zedekias's ellevte Aar. 6 I den fjerde Maaned, paa den
niende Dag i Maaneden, da fik Hungeren Overhaand i
Staden, og der var ikke Brød for Folket i Landet. 7
Og man brød ind i Staden, og alle Krigsmænd flyede
og droge ud af Staden om Natten, ad Vejen igennem
Porten imellem de to Mure, hvilken gaar til Kongens
Have, medens Kaldæerne laa trindt omkring Staden;
og de droge hen ad Vejen til den slette Mark. 8 Men
Kaldæernes Hær forfulgte Kongen, og de naaede
Zedekias paa den slette Mark ved Jeriko; og hele hans
Hær blev adspredt fra ham. 9 Og de grebe Kongen og
førte ham op til Kongen af Babel, til Ribla i Hamaths
Land; og han holdt Ret over ham. 10 Og Kongen af
Babel lod Zedekias's Sønner nedhugge for hans Øjne;
og han lod ogsaa alle Judas Fyrster nedhugge i Ribla.
11 Og man blindede Zedekias's Øjne og bandt ham
med to Kobberlænker, og Kongen af Babel lod ham
føre til Babel og satte ham i Straffehuset indtil hans
Dødsdag. 12 Og i den femte Maaned, paa den tiende
Dag i Maaneden (det Aar var Kong Nebukadnezars,
Kongen af Babels, nittende Aar), kom Nebusar-Adan,
Øversten for Livvagten, som stod for Kongen af Babels
Ansigt, til Jerusalem. 13 Og han opbrændte Herrens
Hus og Kongens Hus og alle Husene i Jerusalem, ja,
alle store Huse opbrændte han med Ud. 14 Og hele
Kaldæernes Hær, som var med Øversten for Livvagten,
nedbrød alle Jerusalems Mure trindt omkring. 15 Og
nogle af de ringeste af Folket og det øvrige Folk, de
overblevne i Staden og de frafaldne, som vare gaaede
over til Kongen af Babel, og de Haandværksmænd,
som vare blevne tilbage, førte Nebusar-Adan, Øversten
for Livvagten, bort. 16 Og Nebusar-Adan, Øversten
for Livvagten, lod nogle af de ringeste i Landet blive
tilbage til Vingaardsmænd og til Agerdyrkere. 17 Og
Kobberstøtterne, som vare i Herrens Hus, og Stolene
og Kobberhavet, som var i Herrens Hus, sønderbrøde
Kaldæerne; og de førte alt Kobberet af dem til Babel. 18
Og Gryderne og Skufferne og Knivene og Skaalerne og
Røgelseskaalerne og alle Kobberkarrene, som brugtes
til Tjenesten, toge de bort, 19 og Bækkenerne og
Ildkarrene og Skaalerne og Gryderne og Lysestagerne
og Røgelseskaalerne og Bægerne, hvad som var helt
Guld, og hvad som var helt Sølv, tog den øverste for
Livvagten. 20 De to Støtter, det ene Hav og de tolv
Kobberøksne, som vare derunder, samt Stolene, som
Kong Salomo havde gjort til Herrens Hus: Der var ikke
Vægt paa Kobberet af alle disse Ting. 21 Og hvad
Støtterne angaar, da var Højden af een Støtte atten
Alen, og en Traad, tolv Alen lang, gik omkring den,
og denne var fire Fingre tyk og hul. 22 Og Kronen
derpaa var af Kobber, og een Krones Højde var fem
Alen, og Nettet og Granatæblerne trindt omkring paa
Kronen var alt sammen af Kobber, og paa samme
Maade var den anden Støtte og Granatæblerne. 23 Og
der var seks og halvfemsindstyve Granatæbler efter
Vindene; alle Granatæblerne paa Nettet trindt omkring
vare hundrede. 24 Og Øversten for Livvagten tog
Ypperstepræsten Seraja, og Zefanja, Præsten af anden
Rang, og tre, som toge Vare paa Dørtærskelen. 25 Og af
Staden tog han een Hofbetjent, som var Befalingsmand
over Krigsmændene, og syv Mænd af dem, som saa
Kongens Ansigt, og som fandtes i Staden, og Skriveren,
som var hos Stridshøvedsmanden, og som udskrev
Folket i Landet, og tresindstyve Mænd af Folket i
Landet, som fandtes i Staden. 26 Og Nebusar-Adan,
den øverste for Livvagten, tog dem og førte dem til
Kongen af Babel, til Ribla. 27 Og Kongen af Babel slog
dem ihjel og dræbte dem i Ribla, i Hamaths Land; saa
blev Juda bortført fra sit Land. 28 Dette er det Folk,
som Nebukadnezar bortførte: I det syvende Aar tre
Tusinde og tre og tyve af Juda; 29 i Nebukadnezars
attende Aar: Af Jerusalem otte Hundrede og to og

tredive Sjæle; **30** i Nebukadnezars tre og tyvende Aar
bortførte Nebusar-Adan, den øverste for Livvagten, af
Jøderne syv Hundrede og fem og fyrretyve Sjæle; alle
Sjæle vare tilsammen fire Tusinde og seks Hundrede.
31 Og det skete i det syv og tredivte Aar, efter at Jojakin,
Judas Konge, var bortført, i den tolvte Maaned paa
den fem og tyvende Dag i Maaneden, da opløftede
Evil-Merodak, Kongen af Babel, i det Aar han blev
Konge, Jojakins, Judas Konges, Hoved og førte ham
ud af Fængselets Hus. **32** Og han talte gode Ord med
ham, og han satte hans Stol over de Kongers Stole,
som vare hos ham i Babel. **33** Og han omskiftede sine
Fængsels Klæder, og han aad stedse Brød for hans
Ansigt i alle sine Livsdage. **34** Og angaaende hans
Underholdning, da gaves ham stadig Underholdning af
Kongen i Babel, hver Dag, hvad han behøvede for den
Dag indtil hans Dødsdag alle hans Livsdage.

Klagesangene

1 Hvorledes sidder hun saa enlig, den Stad, som
havde meget Folk, den er bleven som en Enke! den,
som var saa stor iblandt Hedningerne, en Fyrstinde
iblandt Landskaberne, er bleven skatskyldig. **2** Hun
græder svart om Natten, og hendes Taarer løbe over
hendes Kinder; der er ingen, som trøster hende af
alle dem, som elskede hende, alle hendes Venner ere
troløse imod hende, de ere blevne hendes Fjender.
3 Juda er vandret ud for Elendigheds og for svar
Trældoms Skyld; hun bor iblandt Hedningerne, hun
finder ikke Ro; alle hendes Forfølgere naa hende
midt i Trængslerne. **4** Zions Veje sørge, fordi ingen
kommer til Festforsamling, alle dens Porte ere øde,
dens Præster sukke, dens Jomfruer ere bedrøvede,
og for deri selv er det bittert. **5** Hendes Modstandere
ere voksede hende over Hovedet, hendes Fjender
ere trygge; thi Herren har bedrøvet hende for hendes
mange Overtrædelsers Skyld; hendes spæde Børn
ere dragne i Fangenskab for Modstanderens Ansigt.
6 Og fra Zions Datter er al hendes Prydelse gaaet
bort; hendes Fyrster ere blevne ligesom Hjorte, der
ikke finde Føde, og de gik kraftesløse for Forfølgerens
Ansigt. **7** Jerusalem ihukommer i sin Elendigheds og
sin Landflygtigheds Dage alle sine Herligheder, som
den havde i gamle Dage, idet dens Folk nu er faldet i
Fjendens Haand, og der er ingen, som hjælper den;
Fjenderne saa den, de spottede over, at den ikke er
mere; **8** Jerusalem har syndet svarlig, derfor er den
bleven til Væmmelse; alle, som ærede den, ringeagte
den, thi de saa dens Nøgenhed; selv sukker den og
vender sig bort. **9** Hendes Slæb er besmittet, hun
tænkte ikke paa sin Fremtid, og hun er nedstyrtet paa
vidunderlig Maade, der er ingen, som trøster hende.
Herre! se min Elendighed, thi Fjenden har gjort sig stor.
10 Fjender udstrakte deres Haand efter alle hendes
Herligheder; thi hun saa, at Hedninger kom ind i hendes
Helligdom, om hvilke du havde befalet, at de ikke skulde
komme i din Menighed. **11** Hele hendes Folk sukker og
søger efter Brød, de give deres Herligheder hen for
Mad til at vederkvæge deres Sjæl; se, Herre! og sku, at
jeg er bleven ringe. **12** Det rører ikke eder, alle I, som
gaa forbi ad Vejen. Skuer og ser, om der er en Smerte
som min Smerte, der mig er vederfaren; thi Herren har
bedrøvet mig paa sin brændende Vredes Dag. **13** Han
sendte en Ild fra det høje i mine Ben, og den herskede
der; han udspændte et Garn for mine Fødder, kastede
mig tilbage, han gjorde mig øde og svag den ganske
Dag. **14** Mine Overtrædelsers Aag er knyttet ved hans
Haand, de sammenslynge sig, de ere gaaede op over
min Hals, han lod min Kraft bukke under; Herren har
givet mig i deres Hænder, for hvilke jeg ikke kan rejse
mig. **15** Herren forkastede alle mine vældige i min
Midte, han sammenkaldte en Forsamling imod mig til at
knuse mit unge Mandskab; Herren traadte Vinpersen
for Jomfruen, Judas Datter. **16** Over disse Ting græder
jeg, mit Øje, mit Øje strømmer med Vand; thi Trøsteren,
som skulde, vederkvæge nyn Sjæl, er langt fra mig;
mine Børn ere ødelagte, thi Fjenden fik Overhaand. **17**
Zion udstrækker sine Hænder, der er ingen, som trøster
hende; Herren har givet Befaling imod Jakob til hans
Fjender trindt omkring ham; Jerusalem er bleven til
Væmmelse imellem dem. **18** Herren, han er retfærdig;
thi jeg var genstridig imod hans Mund; hører dog, alle
Folk! og ser min Smerte, mine Jomfruer og mine unge
Karle ere vandrede i Fangenskab. **19** Jeg raabte paa
mine Elskere, de bedroge mig; mine Præster og mine
Ældste opgave Aanden i Staden; thi de søgte sig Brød,
at de kunde vederkvæge deres Sjæl. **20** Se til, Herre!
thi jeg har Angest, mine Indvolde ere oprørte, mit Hjerte
har vendt sig inden i mig; thi jeg har været meget
genstridig; udenfor har Sværdet gjort mig barnløs, i
Huset har det været ret som Døden. **21** De hørte, at
jeg sukkede, jeg havde dog ingen Trøster; alle mine
Fjender hørte min Ulykke, de glædede sig; thi du har
gjort det; men du lader en Dag komme, som du kalder
frem, da skulle de være ligesom jeg. **22** Lad al deres
Ondskab komme for dit Ansigt, og handl med dem,
som du handlede med mig for alle mine Overtrædelsers
Skyld; thi mine Sukke ere mange, og mit Hjerte er
afmægtigt.

2 Hvorledes har Herren indhyllet Zions Datter med
Mørke i sin Vrede? han har kastet Israels Herlighed
fra Himmelen til Jorden, og han kom ikke sine Fødders
Fodskammel i Hu paa sin Vredes Dag. **2** Herren
har opslugt og ikke sparet nogen af Jakobs Boliger,
han har nedbrudt Judas Datters Befæstninger i sin
Fortørnelse, han har nedkastet dem til Jorden; han har
vanhelliget Riget og dets Fyrster. **3** Han har afhugget
hvert Horn i Israel i sin brændende Vrede, han har
draget sin højre Haand tilbage over for Fjenden; og
der brændte i Jakob som en Ildslue, den har fortæret
trindt omkring. **4** Han har spændt sin Bue som en
Fjende, han har stillet sig med sin højre Haand som
en Modstander og har ihjelslaget alle dem, som vare
en Lyst for Øjnene; han udøste sin Harme i Zions
Datters Paulun som en Ild. **5** Herren er bleven som en
Fjende, han har opslugt Israel, han har opslugt alle
dens Paladser, ødelagt dens Befæstninger og voldet
Judas Datter megen Sorg og Bedrøvelse. **6** Og han har
med Vold nedrevet sit Gærde som en Haves, forstyrret
sin Festforsamling; Herren har ladet Festforsamling og
Sabbat glemmes i Zion og foragtet Konge og Præst i

sin Vredes Heftighed. 7 Herren har forkastet sit Alter,
ringeagtet sin Helligdom, overgivet dens Paladsers
Mure i Fjendens Haand; man opløftede en Røst i
Herrens Hus, som var det en Festforsamlings Dag. 8
Herren har besluttet at ødelægge Zions Datters Mur,
han har udstrakt en Maalesnor; han har ikke draget sin
Haand tilbage fra Ødelæggelsen; og han lod Værn og
Mur sørge; sammensunkne ligge de begge. 9 Hendes
Porte sank i Jorden, han ødelagde og sønderbrød
hendes Portstænger; hendes Konger og hendes Fyrster
ere iblandt Hedningerne; der er ingen Lov, selv hendes
Profeter finde ikke Syn fra Herren. 10 Zions Datters
Ældste sidde paa Jorden, de ere tavse; de kastede
Støv over deres Hoved, iførte sig Sæk; Jerusalems
Jomfruer sænkede deres Hoved ned imod Jorden. 11
Mine Øjne forsmægte af Graad, mine Indvolde syde,
min Lever er udgydt paa Jorden formedelst mit Folks
Datters Ødelæggelse, idet de spæde og diende Børn
vansmægte paa Stadens Gader. 12 De sige til deres
Mødre: Hvor er Korn og Vin? idet de vansmægte som
saarede paa Stadens Gader, idet de udaande deres
Sjæl i deres Moders Skød. 13 Hvad skal jeg vidne for
dig, hvorved skal jeg ligne dig, Jerusalems Datter? hvad
skal jeg agte dig lig, at jeg kan trøste dig, du Jomfru,
Zions Datter? thi din Ødelæggelse er stor som Havet;
hvo kan læge dig? 14 Dine Profeter havde tomme og
daarlige Syner angaaende dig, og de aabenbarede ikke
din Misgerning, saa at de afvendte dit Fangenskab;
men deres Syner om dig vare tomme Spaadomme og
Forførelse. 15 Alle de, som gaa forbi ad Vejen, klappe
i Hænderne over dig, de spotte og ryste med deres
Hoved over Jerusalems Datter: Er det den Stad, hvilken
man sagde at være hel dejlig, al Jordens Glæde? 16
Alle dine Fjender opspile deres Mund imod dig, de
spotte og skære Tænder; de sige: Vi have opslugt
den; dette er kun den Dag, som vi biede efter, vi have
fundet, vi have set det. 17 Herren har gjort det, som
han havde besluttet, han har udført sit Ord, som han fra
gamle Dage havde befalet, han har nedbrudt og ikke
sparet; og han lod Fjenden glæde sig over dig, han
ophøjede dine Modstanderes Horn. 18 Deres Hjerte
raabte til Herren: O Zions Datters Mur! lad Taarerne
strømme ned som en Bæk Dag og Nat, giv dig ingen
Hvile, lad din Øjesten ikke være rolig! 19 Staa op, raab
højt om Natten, med Begyndelsen af Nattevagterne,
udøs dit Hjerte som Vand for Herrens Ansigt; opløft
dine Hænder til ham for dine spæde Børns Liv; thi de
vansmægte af Hunger paa alle Gadehjørner. 20 Herre!
se og sku, hvem du har handlet saaledes med; mon
Kvinder skulle æde deres Livsfrugt, de spæde Børn,
som man bærer paa Hænderne? mon Præst og Profet
skulle ihjelslaas i Herrens Helligdom? 21 Der ligger paa
Jorden i Gaderne ung og gammel, mine Jomfruer og
mine unge Karle ere faldne for Sværdet; du ihjelslog
paa din Vredes Dag, du slagtede, du sparede ikke. 22
Du kalder som til en Festforsamlings Dag Rædsler over
mig trindt omkring fra, og der er ingen, som undkom
eller blev tilovers paa Herrens Vredes Dag; dem, som
jeg havde baaret paa Hænderne og opdraget, dem har
min Fjende gjort Ende paa.

3 Teg er den Mand, som saa Elendighed ved hans
Vredes Ris. 2 Mig ledede og førte han ind i Mørke
og ikke til Lys. 3 Kun imod mig vendte han atter og
atter sin Haand den ganske Dag. 4 Han gjorde mit Kød
og min Hud gammel; han sønderbrød mine Ben. 5 Han
byggede imod mig og omgav mig med Galde og Møje.
6 Han lod mig bo i de mørke Steder som dem, der ere
døde i al Evighed. 7 Han tilmurede for mig, og jeg kan
ikke komme ud, han gjorde min Lænke svar. 8 Naar
jeg end skriger og raaber, lukker han til for min Bøn. 9
Han har tilmuret mine Veje med hugne Stene, han har
gjort mine Stier krogede. 10 Han er bleven mig som en
Bjørn, der ligger paa Lur, som en Løve i Skjul. 11 Han
lod mine Veje bøje af, og saa sønderrev han mig; han
lagde mig øde. 12 Han spændte sin Bue og stillede mig
som Maalet for Pilen. 13 Han lod Pile af sit Kogger
trænge ind i mine Nyrer. 14 Jeg er bleven alt mit Folk
til Latter, deres Spottesang den ganske Dag. 15 Han
mættede mig med beske Urter, „han gav mig rigelig
Malurt at drikke 16 og lod mine Tænder bide i Grus,
han nedtrykte mig i Aske. 17 Og du bortstødte min Sjæl
fra Fred, jeg har glemt det gode. 18 Og jeg sagde:
Borte er min Kraft, og hvad jeg forventede fra Herren.
19 Kom min Elendighed og min Landflygtighed i Hu:
Malurt og Galde! 20 Min Sjæl kommer det ret i Hu og er
nedbøjet i mit Indre. 21 Dette vil jeg tage mig til Hjerte,
derfor vil jeg haabe: 22 Det er Herrens Miskundhed,
at vi ikke ere fortærede; thi hans Barmhjertighed har
ingen Ende. 23 Den er ny hver Morgen, din Trofasthed
er stor. 24 Herren er min Del, siger min Sjæl, derfor vil
jeg haabe til ham. 25 Herren er god imod dem, som
bie efter ham, imod den Sjæl, som spørger efter ham.
26 Det er godt, at man haaber og er stille til Herrens
Frelse. 27 Det er en Mand godt, at han bærer Aag i sin
Ungdom. 28 Han vil sidde ene og tie; thi han lægger det
paa ham. 29 Han vil trykke sin Mund imod Støvet, om
der maaske kunde være Forhaabning. 30 Han vil vende
Kinden imod den, som slaar ham, han vil mættes med
Forhaanelse. 31 Thi Herren skal ikke forkaste evindelig.
32 Thi dersom han bedrøver, da skal han dog forbarme
sig efter sin store Miskundhed. 33 Thi det er ikke af sit
Hjerte, at han plager og bedrøver Menneskens Børn.
34 For at knuse alle de bundne paa Jorden under sine
Fødder, 35 for at bøje en Mands Ret for den Højestes
Ansigt, 36 for at forvende et Menneskes Retssag —

skuer Herren ikke ned. **37** Hvo er den, som har sagt
noget, saa at det skete, uden at Herren befaler det?
38 Mon Lykke og Ulykke ikke udgaa af den Højestes
Mund? **39** Hvorfor klager et Menneske som lever? —
enhver for sine Synder! **40** Lader os ransage vore Veje
og efterspore dem og vende om til Herren! **41** Lader os
opløfte vort Hjerte tillige med vore Hænder til Gud i
Himmelen! **42** Vi, vi have syndet og været genstridige,
du tilgav ikke. **43** Du tildækkede os med Vrede og
forfulgte os, ihjelslog, sparede ikke, **44** Du skjulte dig
med en Sky, at ingen Bøn kunde trænge igennem. **45**
Du gjorde os til Skarn og Udskud midt iblandt Folkene.
46 Alle vore Fjender opspilede deres Mund imod os. **47**
Der var Forfærdelse og Gru for os, Ødelæggelse og
Undergang. **48** Mit Øje rinder med Vandbække over
mit Folks Datters Undergang. **49** Mit Øje strømmer
og bliver ikke stille, der er ingen Afladelse, **50** indtil
Herren skuer ned og ser til fra Himmelen. **51** Mit Øje
voldte min Sjæl Smerte over alle min Stads Døtre.
52 Hart jagede mig som en Fugl de, der vare mine
Fjender uden Grund. **53** De bragte mit Liv til at vorde
stille i Graven og kastede en Sten over mig. **54** Der
strømmede Vand ned over mit Hoved, jeg sagde: Det
er forbi med mig. **55** Jeg kaldte paa dit Navn, Herre! fra
Graven, i det dybe. **56** Du har hørt min Røst; tilluk ej dit
Øre for mit Suk, for mit Raab! **57** Du holdt dig nær den
Dag, jeg kaldte paa dig, du sagde: Frygt ikke! **58** Herre!
du har udført min Sjæls Sag, du har udløst mit Liv. **59**
Herre! du har set den Uret, som sker mig, døm i min
Sag! **60** Du har set al deres Hævn, alle deres Tanker
imod mig. **61** Herre! du har hørt deres haanende Tale,
alle deres Tanker imod mig, **62** mine Modstanderes Ord
og deres Anslag imod mig den ganske Dag. **63** Sku,
hvorledes de sidde, og hvorledes de staa op; jeg er
deres Spottesang. **64** Du skal gengælde dem, Herre!
efter deres Hænders Gerning. **65** Du skal give dem et
Dække over Hjertet, din Forbandelse hører dem til. **66**
Du skal forfølge dem i Vrede, og ødelægge dem, at de
ikke ere under Herrens Himmel.

4 Hvorledes er Guldet fordunklet, det kostelige Guld
forkastet, de hellige Stene henkastede paa alle
Gadehjørner! **2** Zions dyrebare Børn, der vejede op
med fint Guld — hvorledes agtes de lige med Lerflasker,
en Pottemagers Hænders Gerning? **3** Endog Drager
række Brystet frem, de give deres Unger Die; mit
Folks Datter er bleven grusom, lig Strudser i Ørken. **4**
Den diendes Tunge hænger ved hans Gane af Tørst;
spæde Børn begære Brød, der er ingen, som rækker
dem det. **5** De, som aade de kostelige Retter, ere
omkomne paa Gaderne; de, som vare opfostrede i
Skarlagen, de omfavne Skarnet. **6** Og mit Folks Datters
Misgerning er større end Synden i Sodoma, som blev
omkastet i et Øjeblik, og hvortil ingen Hænder brugtes.
7 Hendes Nasiræer vare renere end Sne, hvidere end
Mælk, paa Legemet vare de rødere end Koraller, deres
Skabning var som Safiren. **8** Nu er deres Skikkelse
bleven mørkere end det sorte, de kendes ikke paa
Gaderne, deres Hud hænger ved deres Ben, den er
bleven tør som Træ. **9** Lykkeligere vare de, som bleve
ihjelslagne ved Sværd, end de, som blive ihjelslagne
af Hunger; thi disse svinde hen som gennemborede,
fordi der ikke er Grøde paa Marken. **10** Barmhjertige
Kvinders Hænder kogte deres Børn; disse bleve dem til
Spise under mit Folks Datters Ødelæggelse. **11** Herren
har fuldkommet sin Harme, udøst sin brændende
Vrede og antændt en Ild i Zion, og den fortærede
dens Grundvold. **12** Kongerne paa Jorden havde ikke
troet det, ej heller nogen af alle dem, som bo paa
Jorderige, at Modstanderen og Fjenden skulde drage
ind ad Jerusalems Porte. **13** Formedelst dens Profeters
Synder, formedelst dens Præsters Misgerninger, de,
som udøste de retfærdiges Blod midt i den, **14** vanke
disse hid og did paa Gaderne som blinde, besmittede
med Blod, saa at man ej kan røre ved deres Klæder.
15 „Viger bort, han er uren!" raaber man om dem; „viger
bort, viger bort! rører dem ej!" thi de flyve bort og
vanke hid og did; man siger iblandt Hedningerne: De
skulle ikke blive ved at bo der. **16** Herrens Ansigt har
spredt dem, han vil ikke se til dem mere; man anser
ikke Præsternes Person, man er ikke naadig imod de
gamle. **17** Endnu forsmægte vore Øjne forgæves efter
vor Hjælp; paa vor Vare spejde vi efter et Folk, som
ikke kunde frelse. **18** De jage os, hvor vi skride frem, at
vi ikke kunne gaa paa vore Gader; vor Ende er nær,
vore Dage ere fyldte; thi vor Ende er kommen. **19**
Vore Forfølgere ere lettere end Ørne under Himmelen;
de forfølge os paa Bjergene, de lure paa os i Ørken.
20 Vor Livsaande, Herrens Salvede, er fanget i deres
Grave, han, om hvem vi sagde: Under hans Skygge
ville vi leve iblandt Folkene. **21** Fryd og glæd dig kun,
du Edoms Datter! du, som bor i Landet Uz; ogsaa til
dig skal Bægeret komme, du skal blive drukken og
blotte dig. **22** Din Skyld har en Ende, Zions Datter! han
skal ikke mere lade dig bortføre; nu hjemsøger han din
Skyld, du Edoms Datter! han aabenbarer dine Synder.

5 Herre! kom i Hu, hvad der er sket os; sku ned og
se vor Forhaanelse! **2** Vor Arv er gaaet over til
fremmede, vore Huse til Udlændinge. **3** Vi ere blevne
faderløse, uden Fader, vore Mødre ere som Enker.
4 Vandet, vi drikke, købe vi for Penge; vort Brænde
kommer til os for Betaling. **5** Man er os paa Halsen, vi
forfølges; vi blive trætte og faa ikke Hvile. **6** Vi have
rakt Haanden imod Ægypten, imod Assyrien for at
mættes af Brød. **7** Vore Fædre have syndet, de ere

ikke mere, og vi bære deres Misgerninger. **8** Trælle
herske over os; der er ingen, som frier af deres Haand.
9 Vi hente vort Brød med Fare for vort Liv, formedelst
Sværdet i Ørken. **10** Vor Hud er forbrændt som en Ovn,
af Hungerens Glød. **11** De krænke Kvinderne i Zion,
Jomfruerne i Judas Stæder. **12** Fyrster ere hængte af
deres Haand, Oldingers Person bliver ikke æret. **13**
Unge Karle maatte tage fat paa Kværnen, og Drenge
segnede under Byrden af Ved. **14** De Ældste have
hørt op med at sidde i Porten, de unge Karle med
deres Strengeleg. **15** Vort Hjertes Glæde er hørt op, vor
Dans er vendt om til Sorrig. **16** Vort Hoveds Krone er
affalden; o ve os! thi vi have syndet. **17** Derfor er vort
Hjerte sygt, derfor ere vore Øjne formørkede: **18** For
Zions Bjergs Skyld, som er øde, Ræve løbe derpaa. **19**
Du, Herre! du bliver evindelig, din Trone fra Slægt til
Slægt. **20** Hvorfor vil du glemme os evindelig? forlade
os saa lang en Tid? **21** Herre! før os tilbage til dig, saa
ville vi vende tilbage, forny vore Dage som i fordums
Tid! **22** Thi mon du aldeles har forkastet os? mon du er
saa saare vred paa os?

Ezekiel

1 Og det skete i det tredivte Aar, i den fjerde Maaned,
paa den femte Dag i Maaneden, da jeg var midt
iblandt de bortførte ved Floden Kebar, at Himlene
aabnedes, og jeg saa Syner fra Gud. **2** Paa den femte
Dag i Maaneden (det var i det femte Aar, efter at Kong
Jojakin var bortført), **3** da kom Herrens Ord til Præsten
Ezekiel, Busis Søn, i Kaldæernes Land, ved Floden
Kebar; og Herrens Haand kom over ham der. **4** Og jeg
saa, og se, der kom et Stormvejr af Norden, en stor Sky
og Ild, som slyngede sig sammen, og med en Glans
trindt omkring; og midt ud af den var der som et Syn af
glødende Malm, midt ud af Ilden. **5** Og midt ud af den
saas en Skikkelse af fire levende Væsener, og dette var
deres Udseende: De havde et Menneskes Skikkelse. **6**
Og ethvert af dem havde fire Ansigter og ethvert fire
Vinger. **7** Og deres Ben vare lige Ben, og deres Bens
Fod var som en Kalvefod, og de vare skinnende som
blankt Kobber at se til. **8** Og der var Menneskehænder
under deres Vinger, paa deres fire Sider, og de havde
alle fire deres Ansigter og deres Vinger. **9** Deres Vinger
vare sammensluttede, den ene til den anden; de vendte
sig ikke, naar de gik, de gik hver lige frem for sig. **10** Og
deres Ansigt lignede et Menneskes Ansigt, og en Løves
Ansigt havde alle fire til højre, og en Okses Ansigt
havde alle fire til venstre, og en Ørns Ansigt havde alle
fire. **11** Og deres Ansigter og deres Vinger vare oventil
adskilte; paa hver vare tvende sammensluttende, den
ene til den anden, og tvende skjulte deres Kroppe. **12**
Og de gik hver lige frem for sig; hvorhen Aanden vilde
gaa, gik de, de vendte sig ikke, naar de gik. **13** Og
hvad de levende Væseners Skikkelse angaar, da var
deres Udseende som glødende Kul, der brænde som
Blus, at se til; Ilden for hid og did imellem de levende
Væsener; og den skinnede, og der udgik Lyn af Ilden.
14 Og de levende Væsener løb frem og tilbage som
Lynglimt at se til. **15** Og jeg saa de levende Væsener,
og se, der var et Hjul paa Jorden hos ethvert af de
levende, imod de fire Sider. **16** Hjulenes Udseende og
Arbejdet paa dem var som Synet af en Krysolit, og
alle fire vare efter een Skikkelse; og deres Udseende
og Arbejdet paa dem var, som om et Hjul var i det
andet. **17** Naar de skulde gaa, gik de imod deres fire
Sider; de vendte sig ikke, naar de gik. **18** Og de havde
Fælger, høje og frygtelige, og deres Fælger vare fulde
af Øjne trindt omkring paa dem alle fire. **19** Og naar de
levende Væsener gik, gik Hjulene hos dem; og naar de
levende hævede sig op fra Jorden, hævede Hjulene
sig. **20** Hvorhen Aanden vilde gaa, gik de — derhen
vilde Aanden gaa; og Hjulene hævede sig op ved Siden
af dem; thi Livets Aand var i Hjulene. **21** Naar de gik,
gik disse, og naar de stode, stode disse; og naar de
hævede sig op fra Jorden, hævede Hjulene sig ved
Siden af dem; thi Livets Aand var i Hjulene. **22** Og over
Hovederne af de levende Væsener var der som en
udstrakt Befæstning, af Udseende som blændende
Krystal, den var udbredt oven over deres Hoveder. **23**
Og under den udstrakte Befæstning vare deres Vinger
strakte lige ud, den ene imod den anden; ethvert af
dem her havde to til at dække, og ethvert af dem der
havde to til at dække deres Kroppe. **24** Og jeg hørte
deres Vingers Lyd som en Lyd af store Vande som
Lyden af den Almægtige, naar de gik, et Bulders Lyd
som Lyden af en Hær; naar de stode stille, lode de
deres Vinger synke. **25** Og der hørtes en Lyd over den
udstrakte Befæstning, som var over deres Hoved; naar
de stede stille, lode de deres Vinger synke. **26** Og over
den udstrakte Befæstning, som var over deres Hoved,
var der en Skikkelse af en Trone, der saa ud som Safir,
og over Tronens Skikkelse var der atter en Skikkelse
som et Menneske at se til, der ovenover. **27** Og jeg
saa som et Syn af gloende Malm, som Udseendet af
Ild indadtil, trindt omkring; fra hans Lænder at se til
og opad, og fra hans Lænder at se til og nedad, saa
jeg som Udseendet af Ild, med en Glans trindt der
omkring. **28** Som Udseendet af Regnbuen, naar den er
i Skyen paa Regnens Dag, saaledes var Udseendet af
Glansen trindt omkring; dette var Udseendet af Herrens
Herligheds Skikkelse; og jeg saa det, og jeg faldt ned
paa mit Ansigt og hørte en Røst, som talte.

2 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! staa paa
dine Fødder, at jeg kan tale med dig. **2** Og der kom
Aand i mig, der han talte til mig, og den rejste mig op
paa mine Fødder; og jeg hørte den, der talte til mig. **3**
Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! jeg sender dig
til Israels Børn, til de frafaldne Folk, som ere faldne fra
mig; de og deres Fædre, de have gjort Overtrædelse
imod mig indtil denne Dag. **4** Og disse Børn, haarde af
Ansigt og stive af Hjerte — til dem sender jeg dig; og
du skal sige til dem: Saa siger den Herre, Herre: **5** Og
de, hvad enten de lyde eller lade være (thi de ere et
genstridigt Hus), skulle dog vide, at der har været en
Profet midt iblandt dem. **6** Og du Menneskesøn! frygt ej
for dem, og frygt ej for deres Ord; thi de ere vel Nælder
og Torne for dig, og du bor hos Skorpioner, men frygt ej
for deres Ord, og lad dig ej forfærde for deres Ansigt;
thi de ere et genstridigt Hus. **7** Og du skal tale mine
Ord til dem, hvad enten de lyde eller lade være; thi de
ere genstridige. **8** Men du Menneskesøn! hør, hvad jeg
taler til dig: Vær ikke genstridig som det genstridige
Hus; oplad din Mund, og æd det, som jeg giver dig. **9**
Og jeg saa, og se, der var en Haand udrakt til mig, og
se, der var en Bogrulle i den. **10** Og han udbredte den

for mit Ansigt, og den var beskreven paa begge Sider,
og derudi var skrevet Klagemaal og Suk og Ve.

3 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! æd det,
som du her modtager; æd denne Rulle, og gak hen,
tal til Israels Hus. **2** Og jeg oplod min Mund, og han
gav mig denne Rulle at æde. **3** Og han sagde til mig:
Du Menneskesøn! Du skal bespise din Bug og fylde
dine Indvolde med denne Rulle, som jeg giver dig; og
jeg aad, og den var sød i min Mund som Honning. **4**
Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! gak hen, kom
til Israels Hus, og tal mine Ord til dem! **5** Thi du er
ikke sendt til et Folk med et uforstaaeligt og vanskeligt
Tungemaal, men til Israels Hus; **6** ikke til mange Folk
med et uforstaaeligt og vanskeligt Tungemaal, hvis Ord
du ikke kan forstaa; men jeg sender dig til dem, som
kunne forstaa dig. **7** Men Israels Hus skal ikke ville høre
dig; thi de ville ikke høre mig; thi hele Israels Hus har
haarde Pander og stive Hjerter. **8** Se, jeg gør dit Ansigt
haardt imod deres Ansigt og din Pande haard imod
deres Pande. **9** Jeg gør din Pande som en Demant,
haardere end en Klippe; du skal ikke frygte for dem og
ej forfærdes for deres Ansigt; thi de ere et genstridigt
Hus. **10** Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! alle
mine Ord, som jeg taler til dig, annam dem i dit Hjerte,
og hør dem med dine Øren! **11** Og gak hen, kom til
de bortførte, til dit Folks Børn, og tal til dem, og sig til
dem: Saa siger den Herre, Herre — hvad enten de
lyde eller lade være. **12** Da løftede Aanden mig op, og
jeg hørte bag mig et stort Bulders Røst: „Lovet være
Herrens Herlighed", fra dens Sted; **13** og Lyden af hine
levende Væseners Vinger, som berørte den ene den
anden, og Lyden af Hjulene ved Siden af dem og et
stort Bulders Lyd. **14** Og en Aand opløftede mig og
tog mig bort, og jeg for hen, bitter i min Aands Harme;
men Herrens Haand var stærk over mig. **15** Og jeg
kom til de bortførte til Tel-Abib, til dem, som boede ved
Floden Kebar, og der, hvor de boede, blev jeg siddende
i syv Dage, stum midt iblandt dem. **16** Og det skete,
der syv Dage vare til Ende, da kom Herrens Ord til mig
saaledes: **17** Du Menneskesøn! jeg har sat dig til en
Vægter for Israels Hus, og du skal høre Ord af min
Mund og advare dem paa mine Vegne. **18** Naar jeg
siger til den ugudelige: Du skal visselig dø, og du ikke
advarer ham og ikke taler for at advare den ugudelige
for hans ugudelige Vej, for at frelse hans Liv: Da skal
den ugudelige selv dø i sin Misgerning, og jeg vil kræve
hans Blod af din Haand. **19** Men naar du har advaret
den ugudelige, og han dog ikke omvender sig fra sin
Ugudelighed og fra sin ugudelige Vej, da skal han dø i
sin Misgerning, men du har din Sjæl frelst. **20** Og naar
en retfærdig vender sig bort fra sin Retfærdighed og
gør Uret, og jeg lægger Anstød for hans Ansigt, skal
han dø; fordi du ikke har advaret ham, skal han dø i sin
Synd, og hans retfærdige Gerninger, som han har gjort,
skulle ikke ihukommes; og hans Blod vil jeg kræve af
din Haand. **21** Men naar du har advaret den retfærdige,
at den retfærdige ikke maa synde, og han ikke synder,
da skal han visselig leve; thi han lod sig advare, og du
har din Sjæl frelst. **22** Og Herrens Haand var over mig
der, og han sagde til mig: Staa op, gak ud i Dalen, og
der vil jeg tale med dig. **23** Og jeg stod op og gik ud i
Dalen, og se, der stod Herrens Herlighed ligesom den
Herlighed, hvilken jeg havde set ved Floden Kebar; og
jeg faldt paa mit Ansigt. **24** Og der kom Aand i mig og
rejste mig op paa mine Fødder, og han talte med mig
og sagde til mig: Gak hen, luk dig inde i dit Hus! **25**
Og du Menneskesøn! se, de skulle lægge Reb paa
dig og binde dig med dem, at du ikke kan gaa ud midt
iblandt dem. **26** Og jeg vil lade din Tunge hænge ved
din Gane, at du skal være stum og ikke være dem en
Mand, som straffer; thi de ere et genstridigt Hus. **27**
Men naar jeg taler til dig, vil jeg aabne din Mund, og du
skal sige til dem: Saa siger den Herre, Herre: Hvo, der
vil høre, han høre! og hvo, der vil lade være, han lade
være! thi de ere et genstridigt Hus.

4 Og du Menneskesøn! tag dig en Mursten, og læg
den for dit Ansigt, og tegn derpaa en Stad, nemlig
Jerusalem. **2** Og læg en Belejring omkring den, og byg
et Vagttaarn imod den, og opkast en Vold imod den,
og læg Lejre imod den, og sæt Stormbukke imod den
trindt omkring! **3** Men tag du for dig en Jernpande,
og stil den som en Jern væg mellem dig og imellem
Staden; og ret dit Ansigt imod den, at den kommer i
Belejring, og du belejrer den; dette skal være Israels
Hus til et Tegn. **4** Og du, læg dig paa din venstre
Side, og læg Israels Hus's Misgerning paa den; saa
mange Dage, som du ligger paa den, saa længe skal
du bære deres Misgerning. **5** Og jeg vil gøre dig
deres Misgernings Aar til et Antal af Dage, nemlig
tre Hundrede og halvfemsindstyve Dage; og du skal
bære Israels Hus's Misgerning. **6** Og naar du faar
tilendebragt disse, da skal du lægge dig anden Gang
paa din højre Side og bære Judas Hus's Misgerning,
fyrretyve Dage; for hvert enkelt Aar sætter jeg dig en
Dag. **7** Og du skal vende dit Ansigt og din blottede
Arm imod Jerusalems Belejring, og du skal spaa imod
den. **8** Og se, jeg vil lægge Reb paa dig, at du ikke
skal vende dig fra din ene Side til den anden, indtil du
har tilendebragt din Belejrings Dage. **9** Saa tag du til
dig Hvede og Byg og Bønner og Linser og Hirse og
Spelt, og kom det i eet Kar og gør dig Brød deraf; efter
Antallet af de Dage, som du skal ligge paa din Side,
tre Hundrede og halvfemsindstyve Dage, skal du æde
det. **10** Og din Mad, som du skal æde, skal være efter

Vægt, tyve Sekel til hver Dag; fra Tid til Tid skal du
æde den. 11 Du skal og drikke Vand efter Maal, den
sjette Part af en Hin; det skal du drikke fra Tid til Tid.
12 Og du skal æde det som Bygkage, og du skal bage
det ved Menneskeskarn for deres Øjne. 13 Og Herren
sagde: Saaledes skulle Israels Børn æde deres Brød
urent iblandt Hedningerne, hvorhen jeg vil fordrive dem.
14 Men jeg sagde: Ak! Herre, Herre! se, min Sjæl er
ikke besmittet, og jeg har ikke fra min Ungdom af og
indtil nu ædet noget Aadsel eller noget sønderrevet,
og der er ikke kommet urent Kød i min Mund. 15
Og han sagde til mig: Se, jeg har givet dig Komøg
i Stedet for Menneskeskarn, at du derved kan lave
dit Brød. 16 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn!
se, jeg vil formindske Brøds Forraad i Jerusalem, at
de skulle aede Brød efter Vægt og med Bekymring
og drikke Vand efter Maal og med Forfærdelse, 17
fordi de skulle have Mangel paa Brød og Vand, saa de
forfærdes, den ene med den anden, og hensmægte i
deres Misgerning.

5 Og du Menneskesøn! tag dig et skarpt Sværd, som
en Barbers Ragekniv skal du tage dig det, og lade
det gaa over dit Hoved og over dit Skæg; og du skal
tage dig Vægtskaale og dele dem. 2 En Tredjedel skal
du brænde i Ilden midt i Staden, naar Belejringens
Dage ere udløbne; og den anden Tredjedel skal du
tage og slaa med Sværdet trindt omkring den, og den
sidste Tredjedel skal du sprede for Vinden; thi jeg vil
uddrage Sværdet efter dem. 3 Og du skal tage et
lidet Antal derfra og binde dem i dine Flige. 4 Men af
dem skal du igen tage nogle og kaste dem midt i Ilden
og opbrænde dem i Ilden; derfra skal udgaa en Ild
imod hele Israels Hus. 5 Saa siger den Herre, Herre:
Dette er Jerusalem; midt iblandt Folkene har jeg sat
den og Landene trindt omkring den. 6 Men den var
genstridig imod mine Bud indtil Ugudelighed mere end
Hedningerne, og imod mine Skikke mere end Landene,
som ere trindt omkring den; thi de forkastede mine
Bud og vandrede ikke efter mine Skikke. 7 Derfor, saa
siger den Herre, Herre: Efterdi I gøre Uro mere end
Hedningerne, som ere trindt omkring eder, og vandre
ikke efter mine Skikke og gøre ikke efter mine Bud og
gøre heller ikke efter de Hedningers Bud, som ere trindt
omkring eder: 8 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se,
jeg kommer over dig, ja, jeg, og jeg vil holde Ret i din
Midte for Hedningernes Øjne. 9 Og jeg vil gøre ved dig
saaledes, som jeg endnu ikke har gjort, og saadant,
som jeg heller ikke skal gøre ydermere, formedelst alle
dine Vederstyggeligheder. 10 Derfor skulle Forældrene
æde deres Børn i din Midte og Børnene æde deres
Forældre; og jeg vil holde Ret hos dig og adsprede
alt det overblevne af dig for alle Vinde. 11 Derfor, saa
sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: Efterdi du har
besmittet min Helligdom med alle dine Afskyeligheder
og med alle dine Vederstyggeligheder: Da vil ogsaa
jeg drage mig tilbage, og mit Øje skal ikke spare, og
jeg vil heller ikke skaane. 12 En Tredjedel af dig skal
dø i Pesten og fortæres ved Hungeren i din Midte,
og den anden Tredjedel skal falde for Sværdet trindt
omkring dig, og den sidste Tredjedel vil jeg sprede for
alle Vinde og uddrage Sværdet efter dem. 13 Saa skal
min Vrede fuldkommes, og jeg vil køle min Harme paa
dem og tage Hævn; og de skulle kende, at jeg Herren
har talt i min Nidkærhed, naar jeg har fuldkommet min
Harme paa dem. 14 Og jeg vil gøre dig til et øde Sted
og til Forhaanelse iblandt Hedningerne, som ere trindt
omkring dig, for enhvers Øjne, som gaar forbi. 15 Og
dette skal vorde til Spot og Forhaanelse, til Advarsel og
Forskrækkelse for Hedningerne, sop ere trindt omkring
dig, naar jeg holder Ret over dig i Vrede og i Harme og
med Harmens Tugtelse; jeg Herren, jeg har talt det; 16
naar jeg udsender iblandt dem Hungerens onde Pile,
som skulle være til Ødelæggelse, hvilke jeg vil sende
til at ødelægge eder, og naar jeg fremdeles bringer
Hunger over eder og formindsker Brøds Forraad for
eder. 17 Og jeg skal sende Hunger og vilde Dyr over
eder, som skulle berøve dig dine Børn, og der skal gaa
Pest og Blod over dig, og Sværd vil jeg føre over dig;
jeg Herren, jeg har talt det.

6 Og Herrens Ord kom til mig, og han sagde: 2 Du
Menneskesøn! ret dit Ansigt imod Israels Bjerge,
og spaa imod dem, 3 og sig: Israels Bjerge! hører
den Herre, Herres Ord: Saa siger den Herre, Herre til
Bjergene og til Højene, til Strømmene og til Dalene: Se,
jeg vil føre Sværd over eder og ødelægge eders Høje.
4 Og eders Altre skulle ødelægges, og eders Solbilleder
sønderknuses, og jeg vil lade eders saarede falde foran
eders Afguder. 5 Og jeg vil lægge Israels Børns døde
Kroppe foran deres Afguder og adsprede eders Ben
trindt omkring eders Altre. 6 Overalt, hvor I bo, skulle
Stæderne ødelægges og Højene blive øde, paa det at
eders Altre kunne ødelægges og blive øde og eders
Afguder sønderknuses og forsvinde og eders Solbilleder
omhugges og eders Gerninger udslettes. 7 Og saarede
skulle falde midt iblandt eder, og I skulle fornemme,
at jeg er Herren. 8 Men jeg vil lade en Levning blive
tilovers, idet der iblandt Hedningerne skulle være nogle
af eder, som ere undkomne fra Sværdet, naar I blive
adspredte i Landene. 9 Og de undkomne af eder skulle
komme mig i Hu iblandt Hedningerne, hvorhen de ere
bortførte som Fanger, naar jeg faar knækket deres
bolerske Hjerte, som var afveget fra mig, og deres
bolerske Øjne, som saa efter deres Afguder; og de
skulle væmmes ved sig selv over de onde Ting, som

de have gjort efter alle deres Vederstyggeligheder. **10** Og de skulle fornemme, at jeg er Herren; jeg har ikke
talt uden Grund om at paaføre dem denne Ulykke. **11** Saa siger den Herre, Herre: Slaa i din Haand og stamp
med din Fod, og sig ak over alle Israels Hus's slemme
Vederstyggeligheder, at de maa falde ved Sværdet,
ved Hungeren og ved Pesten. **12** Den, som er langt
borte, skal dø ved Pesten, og den, som er nær, skal
falde for Sværdet, men den overblevne og bevarede
skal dø af Hungeren; og jeg vil fuldkomme min Harme
imod dem. **13** Og I skulle fornemme, at jeg er Herren,
naar deres saarede ligge midt iblandt deres Afguder,
trindt omkring deres Altre, paa alle fremragende Høje,
paa alle Bjergenes Toppe og under alle grønne Træer
og under alle løvrige Terebinther, hvor de ofrede Vellugt
til alle deres Afguder. **14** Og jeg vil udrække min Haand
over dem og gøre Landet til en Ødelæggelse og et Øde
fremfor Dibla's Ørk, overalt hvor de bo; og de skulle
fornemme, at jeg er Herren.

7 Og Herrens Ord kom til mig, og han sagde: **2**
Og du Menneskesøn! saa siger den Herre, Herre
om Israels Land: Der er Ende; Enden kommer over
Landets fire Hjørner. **3** Nu forestaar Enden dig, og jeg
vil sende min Vrede over dig og dømme dig efter dine
Veje og lade dine Vederstyggeligheder falde tilbage
paa dig. **4** Og mit Øje skal ikke spare dig, og jeg vil ikke
skaane; thi jeg vil lade dine Veje falde tilbage paa dig,
og dine Vederstyggeligheder skulle blive i din Midte,
og I skulle fornemme, at jeg er Herren. **5** Saa siger
den Herre, Herre: Ulykke, en eneste Ulykke, se, den
kommer! **6** Ende kommer! kommen er Enden, den er
vaagnet op imod dig; se, den kommer. **7** Morgenen
kommer til dig, du Landets Indbygger! Tiden kommer;
Forstyrrelsens Dag er nær, og der er intet Frydeskrig
paa Bjergene. **8** Nu snart vil jeg udøse min Harme over
dig og fuldkomme min Vrede paa dig og dømme dig
efter dine Veje og lade alle dine Vederstyggeligheder
falde tilbage paa dig. **9** Og mit Øje skal ikke spare, og
jeg vil ikke skaane; jeg vil lade dine Veje falde tilbage
paa dig, og dine Vederstyggeligheder skulle blive i din
Midte, og I skulle fornemme, at jeg er Herren, som
slaar. **10** Se Dagen! se, den kommer! Morgenen bryder
frem, Riset blomstrer, Hovmodigheden skyder op. **11**
Vold rejser sig til et Ris over Ugudelighed; der bliver
intet tilovers af dem; og intet af deres Mangfoldighed,
og intet af deres Mængde, og intet herligt iblandt
dem! **12** Tiden kommer, Dagen er kommen nær, den,
som køber, glæde sig ej, og den, som sælger, sørge
ej; thi Vreden naar hele dens Mangfoldighed. **13** Thi
den, som sælger, skal ikke komme til sit solgte Gods
igen, om og hans Liv er iblandt de levende; thi Synet
angaaende hele dens Mangfoldighed tages ej tilbage,
og ingen skal styrke sit Liv ved sin Misgerning. **14** Man
blæser i Trompeten og gør alt rede, men der drager
dog ingen ud til Krigen; thi min Vrede naar hele dens
Mangfoldighed. **15** Sværdet udenfor og Pesten og
Hungeren indenfor! den, som er paa Marken, skal dø
for Sværdet, og den, som er i Staden, skulle Hunger
og Pest fortære. **16** Og undkomme nogle undkomne
af dem, skulle de være paa Bjergene som Duer i
Dalene, sukkende alle, hver for sin Misgernings Skyld.
17 Alle Hænder skulle synke og alle Knæ ryste som
Vand. **18** Og de skulle iføre sig Sæk, og Rædsel skal
betage dem, Skam skal komme over alle Ansigter og
Skaldethed over alle deres Hoveder. **19** De skulle kaste
deres Sølv paa Gaderne, og deres Guld skal være dem
til Modbydelighed; deres Sølv og deres Guld skal ikke
kunne fri dem paa Herrens Vredes Dag, de skulle ikke
kunne mætte deres Sjæl og ej fylde deres Indvolde
dermed; thi det var dem Anstød til at synde. **20** Som
stadseligt Smykke brugte de det til Hoffærdighed og
gjorde deraf deres Vederstyggeligheders Billeder, deres
Grueligheder; derfor gjorde jeg dem til Modbydelighed.
21 Og jeg vil give det i de fremmedes Haand som Rov
og til de ugudelige paa Jorden som Bytte, at de kunne
vanhellige det. **22** Og jeg vil vende mit Ansigt bort
fra dem, og de skulle vanhellige min Skat; og Røvere
skulle komme derind og vanhellige den. **23** Gør Lænken
færdig! thi Landet er fuldt af Blodskyld og Staden fuld af
Vold. **24** Og jeg vil lade de værste iblandt Hedningerne
komme, og de skulle indtage deres Huse til Ejendom;
og jeg vil gøre Ende paa de stærkes Hovmodighed, og
deres Helligdomme skulle vanhelliges. **25** Ødelæggelse
kommer; og de skulle søge Fred, og den skal ikke
findes. **26** Ulykke over Ulykke skal komme, og Rygte
over Rygte skal opstaa; og de skulle søge efter et
Syn hos en Profet; men Loven skal være borte for
Præsten, og Raad for de gamle. **27** Kongen skal sørge,
og Fyrsten skal iføre sig Forfærdelse, og Hænderne
paa Folket i Landet skulle ryste; jeg vil handle med dem
efter deres Veje og dømme dem efter deres Domme,
og de skulle fornemme, at jeg er Herren.

8 Og det skete i det sjette Aar, i den sjette Maaned,
paa den femte Dag i Maaneden, da jeg sad I mit
Hus, og de Ældste af Juda sade for mit Ansigt, at den
Herre, Herres Haand faldt paa mig der. **2** Og Jegg saa,
og se, der var en Skikkelse af Udseende som Ild, fra
hans Lænder at se til og nedad Ild; og fra hans Lænder
og opad var det, som man saa en Glans, af Udseende
som glødende Malm. **3** Og han udrakte Skikkelsen
af en Haand og tog mig ved Haaret paa mit Hoved;
og Aanden opløftede mig imellem Jorden og imellem
Himmelen og førte mig, i Syner fra Gud, til Jerusalem,
hen imod Indgangen til den indre Forgaards Port, som

vender imod Norden, hvor Nidkærhedens Billede, som
vakte Nidkærhed, stod. 4 Og se, der var Israels Guds
Herlighed, lig det Syn, som jeg, havde set i Dalen. 5
Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! opløft dog
dine Øjne imod Norden; og jeg opløftede mine Øjne
imod Norden, og se, Nord for Alterporten stod dette
Nidkærhedens Billede ved Indgangen. 6 Og han sagde
til mig: Du Menneskesøn! ser du, hvad disse gøre? det
er store Vederstyggeligheder, som Israels Hus gør her,
saa at jeg maa vige langt bort fra min Helligdom; men
du skal endnu fremdeles se store Vederstyggeligheder.
7 Og han førte mig til Indgangen til Forgaarden, og
jeg saa, og se, der var et Hul i Væggen. 8 Og han
sagde til mig: Du Menneskesøn! bryd dog ind igennem
Væggen; og jeg brød ind igennem Væggen, og se, der
var en Dør. 9 Og han sagde til mig: Gak ind og se de
slemme Vederstyggeligheder, som de gøre her. 10 Og
jeg gik ind og saa, og se, der var alle Haande Ormes
og Dyrs Billeder, Vederstyggelighed, og alle Israels
Hus's Afguder udgravede paa Væggen, rundt omkring.
11 Og halvfjerdsindstyve Mænd af Israels Hus's Ældste,
samt Jaasanja, Safans Søn, som stod midt iblandt dem,
stode for deres Ansigt, og hver havde sit Røgelsekar i
sin Haand, og der opsteg en Skydamp af Røgelsen. 12
Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! ser du hvad
de Ældste af Israels Hus gøre i Mørket, hver i sine
Billedkamre? thi de sige: Herren ser os ikke, Herren har
forladt Landet. 13 Og han sagde til mig: Du skal endnu
fremdeles se store Vederstyggeligheder, som de gøre.
14 Og han førte mig til Indgangen til Herrens Hus's
Port, som er imod Norden; og se, der sade Kvinderne,
som begræd Thammus. 15 Og han sagde til mig: Du
Menneskesøn! ser du det? du skal endnu fremdeles
se Vederstyggeligheder, større end disse. 16 Og han
førte mig i Herrens Hus's inderste Forgaard, og se, ved
Indgangen til Herrens Tempel, imellem Forhallen og
imellem Alteret, var der ligesom fem og tyve Mænd,
med Ryggen vendte imod Herrens Tempel og med
Ansigtet imod Østen, og de bøjede sig imod Østen for
Solen. 17 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn!
ser du dette? er det Judas Hus for lidet at gøre de
Vederstyggeligheder, som de gøre her, at de endog
fylde Landet med Vold og komme atter for at opirre
mig? og se, de holde Vinkvisten op for deres Næse. 18
Derfor vil jeg ogsaa gaa frem med Harme, mit Øje skal
ikke spare, og jeg vil ikke skaane; og de skulle raabe
for mine Øren med høj Røst, og jeg vil ikke høre dem.

9 Og han raabte for mine Øren med høj Røst og
sagde: I, som holde Vagt over Staden! kommer hid,
hver med sit ødelæggende Vaaben i sin Haand. 2 Og
se, der kom seks Mand ad Vejen fra den øverste Port,
som vender imod Norden, og hver havde sit knusende
Vaaben i sin Haand; men der var een Mand midt
iblandt dem, klædt i Linklæder, med et Skriveredskab
ved Hoften; og de gik ind og stode ved Siden af
Kobberalteret. 3 Og Israels Guds Herlighed hævede
sig op fra Keruben, over hvilken den var, hen til Husets
Dørtærskel; og han kaldte ad den Mand, som var
klædt i Linklæderne og som havde Skriveredskabet ved
Hoften. 4 Og Herren sagde til ham: Gak midt igennem
Staden, midt igennem Jerusalem, og sæt et Tegn paa
Panden af de Mænd, som sukke og jamre over alle de
Vederstyggeligheder, som ske i dens Midte. 5 Og til de
andre sagde han for mine Øren: Gaar igennem Staden
efter ham, og slaar ned; eders Øjne skulle ikke spare,
og I skulle ikke skaane. 6 Gamle Mænd, unge Karle
og Jomfruer og smaa Børn og Kvinder skulle I slaa
ihjel, saa at de udryddes; men rører ikke nogen, paa
hvem Tegnet er, og begynder fra min Helligdom af! Og
de begyndte med de gamle Mænd, som vare foran
Huset. 7 Og han sagde til dem: Besmitter Huset og
fylder Forgaarden med ihjelslagne; gaar derpaa ud; og
de gik ud og sloge ihjel i Staden. 8 Og det skete, der de
ihjelsloge dem, og jeg blev tilbage, da faldt jeg ned paa
mit Ansigt og raabte og sagde: Ak, Herre, Herre! vil du
da ødelægge alt det, som er blevet tilovers af Israel,
idet du udøser din Harme over Jerusalem? 9 Og han
sagde til mig: Israels og Judas Hus's Misgerning er over
al Maade stor, og Landet er fyldt med Blodskyld, og
Staden er fuld af Retskrænkelse; thi de sige: Herren har
forladt Landet, og Herren ser det ikke. 10 Og jeg! — mit
Øje skal heller ikke spare, og jeg vil ikke skaane; men
jeg vil lade deres Vej falde tilbage paa deres Hoved. 11
Og se, den Mand, som var klædt i Linklæderne, og som
havde Skriveredskaber ved Hoften, bragte Svar tilbage
og sagde: Jeg har gjort, ligesom du befalede mig.

10 Og jeg saa, og se paa den udstrakte Befæstning,
som var over Kerubernes Hoved, var den som en
Safirsten, som Skikkelsen af en Trone at se til; han
viste sig over dem. 2 Og han talte til den Mand, som
var klædt i Linklæderne, og sagde: Gak ind imellem
Hjulene, hen under Keruben, og tag dine Næver fulde
af Gløder fra den Ild, som er imellem Keruberne, og
strø dem over Staden; og han gik derind for mine Øjne.
3 Men Keruberne stode ved Husets højre Side, da
Manden gik ind, og Skyen fyldte den inderste Forgaard.
4 Og Herrens Herlighed harvede sig op fra Keruben
hen til Husets Dørtærskel; og Huset fyldtes af Skyen,
og Forgaarden blev fuld af Herrens Herligheds Glans.
5 Og Lyden af Kerubernes Vinger hørtes ud til den
yderste Forgaard ligesom den almægtige Guds Røst,
naar han taler. 6 Og det skete, der han befalede
Manden, som var klædt i Linklæderne, og sagde: Tag
Ild fra den, som er imellem Hjulene, imellem Keruberne,

da gik denne ind og stod ved Siden af Hjulet. 7 Og
Keruben udrakte sin Haand fra Keruberne til Ilden, som
var imellem Keruberne, og han tog deraf og lagde i
Næverne paa ham, der var klædt i Linklæderne, og
denne, tog derimod og gik ud. 8 Og der saas paa
Keruberne Skikkelsen af en Menneskehaand under
deres Vinger. 9 Og jeg saa, og se, der var fire Hjul ved
Siden af Keruberne, eet Hjul ved den ene Kerub og eet
Hjul ved den anden Kerub; og Hjulenes Udseende var
som Synet af Krysolit. 10 Og af Udseende havde de
alle fire een Skikkelse, det var, som om eet Hjul var
midt i det andet. 11 Naar de gik, gik de imod deres
fire Sider, de vendte sig ikke, naar de gik; men til det
Sted, hvor det forreste vendte, derhen fulgte de efter,
de vendte sig ikke, naar de gik. 12 Og hele deres
Legeme og deres Rygge og deres Hænder og deres
Vinger og Hjulene vare fulde af Øjne trindt omkring,
paa alle de fire Hjul. 13 Til Hjulene, til dem blev der
raabt for mine Øren: Galgal! 14 Og enhver havde fire
Ansigter; Ansigtet paa den første var Kerubens Ansigt,
og Ansigtet paa den anden var et Menneskes Ansigt,
og det tredje var en Løves Ansigt og det fjerde en
Ørns Ansigt. 15 Og Keruberne hævede sig i Vejret;
dette var det levende Væsen, som jeg havde set ved
Floden Kebar. 16 Og naar Keruberne gik, gik Hjulene
hos dem; og naar Keruberne opløftede deres Vinger
for at hæve sig fra Jorden, vendte Hjulene sig heller
ikke bort fra deres Side. 17 Naar hine stode, stode
disse, og naar hine hævede sig, hævede disse sig
med dem; thi Livets Aand var i dem. 18 Og Herrens
Herlighed gik ud fra Dørtærskelen paa Huset og stillede
sig over Keruberne. 19 Da opløftede Keruberne deres
Vinger og hævede sig op fra Jorden for mine Øjne, der
de gik ud, og Hjulene ved Siden af dem; og de bleve
staaende ved Indgangen til den østre Port paa Herrens
Hus, og Israels Guds Herlighed var oven over dem. 20
Dette var det levende Væsen, som jeg havde set under
Israels Gud ved Floden Kebar, og jeg kendte, at det var
Keruberne. 21 Enhver havde fire Ansigter og enhver
fire Vinger, og under deres Vinger var der en Skikkelse
af Menneskehænder. 22 Og deres Ansigter vare at se
til som de Ansigter, hvilke jeg havde set ved Floden
Kebar, deres Skikkelser og dem selv; enhver gik lige
frem for sig.

11 Og Aanden opløftede mig og førte mig til den
østre Port paa Herrens Hus, den, som er vendt
imod Østen, og se, ved Indgangen til Porten var der fem
og tyve Mænd; og jeg saa Jaasanja, Assurs Søn, midt
iblandt dem, og Pelatja, Benajas Søn, Folkets Fyrster.
2 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! det er de
Mænd, som udtænke Uret, og som give onde Raad i
denne Stad; 3 og som sige: Det er ikke saa nær, at vi
skulle bygge Huse; denne er Gryden, og vi ere Kødet.
4 Derfor spaa imod dem, spaa, du Menneskesøn! 5 Og
Herrens Aand faldt paa mig, og han sagde til mig: Sig,
saa siger Herren: Saaledes sige I af Israels Hus, men
de Tanker, som opstige i eders Aand, kender jeg. 6 I
have gjort dem af eder ihjelslagne mange i denne Stad
og fyldt dens Gader med ihjelslagne. 7 Derfor, saa
siger den Herre, Herre: Eders ihjelslagne, som I have
lagt midt i den, de ere Kødet, og den selv er Gryden;
men eder skal man udføre midt af den. 8 For Sværdet
frygte I, og Sværdet vil jeg lade komme over eder, siger
den Herre, Herre. 9 Og jeg vil udføre eder midt af
den og give eder i fremmedes Haand og holde Dom
over eder. 10 For Sværdet skulle I falde, paa Israels
Grænse vil jeg dømme eder; og I skulle fornemme, at
jeg er Herren. 11 Den, den skal ikke blive eder Gryden,
saa at I blive Kødet derudi; ved Israels Grænse vil
jeg dømme eder. 12 Og I skulle fornemme, at jeg er
Herren, fordi I ikke have vandret efter mine Skikke og
ikke holdt mine Bud, men gjort efter Hedningernes Vis,
som ere trindt omkring eder. 13 Og det skete, der jeg
spaaede, da døde Pelatja, Benajas Søn; og jeg faldt
ned paa mit Ansigt og raabte med høj Røst og sagde:
Ak, Herre, Herre! du gør det jo aldeles af med det
overblevne af Israel! 14 Da kom Herrens Ord til mig, og
han sagde: 15 Du Menneskesøn! dine Brødre, dine
Brødre ere dine næste Slægtninge og hele Israels Hus,
alle de, til hvilke de, som bo i Jerusalem, sige: Gaar
bort langt fra Herren, os er dette Land givet til Ejendom.
16 Derfor sig: Saa siger den Herre, Herre: Jeg har ladet
dem fare langt bort iblandt Hedningerne, og jeg har
adspredt dem i Landene, men jeg er dog bleven dem til
en Helligdom for en kort Tid i Landene, hvorhen de ere
komne. 17 Derfor sig: Saa siger den Herre, Herre: Jeg
vil samle eder fra Folkene og sanke eder fra Landene, i
hvilke I ere adspredte, og jeg vil give eder Israels Land.
18 Og derhen skulle de komme, og de skulle fjerne alle
dets Afskyeligheder og alle dets Vederstyggeligheder
fra det. 19 Og jeg vil give dem eet Hjerte og give en ny
Aand i deres Indre „og borttage Stenhjertet af deres
Kød og give dem et Kødhjerte, 20 paa det de skulle
vandre i mine Skikke og holde mine Bud og gøre efter
dem; og de skulle være mit Folk, og jeg skal være
deres Gud. 21 Men de, hvis Hjerte vandrer efter deres
Afskyeligheders og deres Vederstyggeligheders Hjerte,
deres Vej vil jeg lade falde til— bage paa deres Hoved,
siger den Herre, Herre. 22 Da opløftede Keruberne
deres Vinger og Hjulene ved Siden af dem, og Israels
Guds Herlighed var oven over dem. 23 Og Herrens
Herlighed steg op fra Stadens Midte og blev staaende
paa Bjerget, som er Østen for Staden. 24 Og Aanden
opløftede mig og førte mig i Synet, i Guds Aand, til
Kaldæa til de bortførte; og det Fyn, som jeg havde

set, forsvandt for mig i det høje. 25 Og jeg talte til de
bortførte alle Herrens Ord, som han havde ladet mig
se.

12 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! du bor midt i det genstridige Hus,
hos dem, som have Øjne at se med og se ikke, have
Øren at høre med og høre ikke; thi de ere et genstridigt
Hus. 3 Derfor, du Menneskesøn! skaf dig Rejsetøj, og
flyt ud om Dagen for deres Øjne; og flyt fra dit Sted
til et andet Sted for deres Øjne, om de maaske vilde
se det; thi de ere et genstridigt Hus. 4 Og du skal
bringe dit Tøj ud som Rejsetøj om Dagen for deres
Øjne; og du skal drage ud om Aftenen for deres Øjne,
ligesom man drager ud, naar man vil udvandre. 5 Du
skal bryde dig Hul igennem Væggen for deres Øjne
og føre det ud der igennem. 6 Du skal tage det paa
Skulderen for deres Øjne og føre det ud, naar det er
mørkt; Du skal tilhylle dit Ansigt og ikke se Landet; thi
jeg har sat dig til et Undertegn for Israels Hus. 7 Og
jeg gjorde saaledes, som mig var befalet; jeg bar mit
Tøj ud som Rejsetøj om Dagen; og om Aftenen brød
jeg mig Hul igennem Væggen med Haanden; i Mørket
førte jeg det ud, jeg tog det paa Skulderen for deres
Øjne. 8 Og Herrens Ord kom til mig om Morgenen,
saaledes: 9 Du Menneskesøn! har ikke Israels Hus, det
genstridige Hus, sagt til dig, hvad gør du? 10 Sig til
dem: Saa siger den Herre. Herre: Denne Byrde gælder
Fyrsten i Jerusalem og hele Israels Hus, iblandt hvilke
disse ere. 11 Sig: Jeg er et Undertegn for eder; som jeg
har gjort, saaledes skal der gøres ved dem: De skulle
bortføres, de skulle gaa i Fangenskab. 12 Og Fyrsten,
som er midt iblandt dem, skal læsse paa Skulderen
i Mørket og vandre ud; igennem Væggen skulle de
bryde Hul for at føre det ud der igennem; han skal
tilhylle sit Ansigt, paa det han ikke skal se Landet med
sine Øjne. 13 Og jeg vil udbrede mit Garn over ham,
og han skal fanges i mit Net; og jeg vil føre ham til
Babel, til Kaldæernes Land; men dette skal han ikke
skue, og han skal dø der. 14 Og alt, hvad der er trindt
omkring ham, hans Hjælp og alle hans Hære, vil jeg
sprede for alle Vinde og uddrage Sværdet efter dem.
15 Saa skulle de fornemme, at jeg er Herren, naar jeg
adspreder dem iblandt Hedningerne og udstrør dem
over Landene. 16 Men jeg vil lade nogle faa Folk af
dem blive tilovers fra Sværd, fra Hunger og fra Pest, for
at de skulle fortælle alle deres Vederstyggeligheder
iblandt Hedningerne, hvor de komme hen, og de skulle
fornemme, at jeg er Herren. 17 Og Herrens Ord kom til
mig saaledes: 18 Du Menneskesøn! du skal æde dit
Brød med Bæven og drikke Vand med Uro og med
Bekymring. 19 Og du skal sige til Folket i Landet: Saa
siger den Herre, Herre til Jerusalems Indbyggere i
Israels Land: De skulle æde deres Brød med Bekymring
og drikke Vand med Forskrækkelse, fordi deres Land
bliver øde og mister sin Fylde, formedelst alle dets
Indbyggeres Voldsgerning. 20 Og Stæderne, som ere
beboede, skulle ødelægges, og Landet vorde øde; og
I skulle fornemme, at jeg er Herren. 21 Og Herrens
Ord kom til mig saaledes: 22 Du Menneskesøn! hvad
er dette for et Ordsprog, I have i Israels Land, naar
der siges: Dagene trække ud, og ethvert Syn bliver til
intet? 23 Derfor sig til dem: Saa siger den Herre, Herre:
Jeg vil lade dette Ordsprog høre op, og de skulle ikke
ydermere bruge det som et Ordsprog i Israel; men sig
til dem: Dagene ere nær, og hvad hvert Syn udsiger.
24 Thi der skal ikke ydermere være noget tomt Syn
eller nogen falsk Spaadom i Israels Hus. 25 Thi jeg er
Herren, jeg taler det Ord, som jeg taler, og det skal
ske, det skal ej forhales længere; thi i eders Dage, du
genstridige Hus! taler jeg et Ord og fuldkommer det,
siger den Herre, Herre. 26 Og Herrens Ord kom til mig
saaledes: 27 Du Menneskesøn! se, Israels Hus siger:
Det Syn, som denne ser, skal ske efter mange Aar, og
han spaar om Tider, som ere langt borte. 28 Derfor sig
til dem: Saa siger den Herre, Herre: Der skal ikke eet
af alle mine Ord forhales længere; det Ord, som jeg
taler, det skal og ske, siger den Herre, Herre.

13 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! spaa imod Israels Profeter, dem,
som spaa, og sig til dem, som ere Profeter efter deres
eget Hjertes Kald: Hører Herrens Ord! 3 Saa siger den
Herre, Herre: Ve over de daarlige Profeter, som gaa
efter deres egen Aand og efter det, som de ikke have
set. 4 Som Ræve i Ørken ere dine Profeter blevne, o
Israel! 5 I stillede eder ikke op for Gabet og murede
ikke Muren op om Israels Hus for at kunne holde
Stand i Krigen paa Herrens Dag. 6 Deres Syner ere
Forfængelighed og løgnagtig Spaadom, naar de sige:
„Herren siger det", skønt Herren ikke har sendt dem, og
de haabe dog, at Ordet skal stadfæstes. 7 Have I ikke
skuet forfængeligt Syn og udsagt løgnagtig Spaadom,
naar I sige: „Herren siger det", skønt jeg ikke har talt?
8 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Efterdi eders Tale
er Forfængelighed og eders Syn Løgn, derfor se, jeg
kommer til eder, siger den Herre, Herre; 9 og min Haand
skal være imod de Profeter, som have forfængelige
Syner, og som spaa Løgn; de skulle ikke være i mit
Folks Raad og ikke indskrives i Israels Hus's Bog, ej
heller komme til Israels Land; og I skulle fornemme, at
jeg er den Herre, Herre. 10 Fordi, ja fordi de forførte mit
Folk ved at sige: Fred! og der var ikke Fred; og dette
opfører en Væg, og se, de stryge den an med løs Kalk,
11 saa sig til dem, som anstryge med løs Kalk, at den
maa falde af: Der kommer en overskyllende Regn, og I

Hagelstene! falder ned, og et Stormvejr bryde løs! 12
Og se, naar Væggen er falden, mon der da ikke skal
siges til eder: Hvor er Anstrygningen, med hvilken I
have anstrøget den? 13 Derfor, saa siger den Herre,
Herre: Jeg vil lade et Stormvejr bryde løs i min Harme,
og der skal komme en overskyllende Regn i min Vrede
og Hagelstene i min Harme til at fuldende det. 14 Og
jeg vil nedbryde Væggen, som I have anstrøget med
løs Kalk, og styrte den til Jorden, og dens Grundvold
skal blottes; og den skal falde, og I skulle omkomme
derudi og fornemme, at jeg er Herren. 15 Og jeg vil
fuldkomme min Harme paa Væggen og paa dem, som
have anstrøget den med løs Kalk; og jeg vil sige til
eder: Borte er Væggen, og borte ere de, som anstrøge
den, 16 nemlig Israels Profeter, de, som spaaede om
Jerusalem, og de, som saa Syner om Fred for den,
skønt der ingen Fred var, siger den Herre, Herre. 17 Og
du Menneskesøn! vend dit Ansigt imod dit Folks Døtre,
dem, som ere Profetinder efter deres eget Hjertes Kald,
og spaa imod dem! 18 Og du skal sige: Saa siger den
Herre, Herre: Ve de Kvinder, som sy Puder om alle
mine Armled, og som gøre Hætter til Hoveder af al
Slags Vækst for at fange Sjæle! mit Folks Sjæle fange I
og ville dog holde eders egne Sjæle i Live? 19 Og I
vanhellige mig for mit Folk for nogle Haandfuld Byg og
for nogle Stykker Brød for at dræbe Sjæle, som ikke
skulde dø, og for at holde Sjæle i Live, som ikke skulde
leve, idet I lyve for mit Folk, for dem, som høre paa
Løgn? 20 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, jeg
kommer imod eders Puder, ved hvilke I fange, idet jeg
lader Sjælene flyve ud; og jeg vil rive dem af eders
Arme og udlade de Sjæle, hvilke I have fanget, ja,
Sjælene til at flyve ud. 21 Og jeg vil sønderrive eders
Hætter og redde mit Folk af eders Haand, og de skulle
ikke mere være i eders Haand til et Bytte; og I skulle
fornemme, at jeg er Herren. 22 Fordi I ved Løgn gjorde
den retfærdiges Hjerte forsagt, skønt jeg ikke havde
bedrøvet det, og styrkede den ugudeliges Hænder,
saa at han ikke omvendte sig fra sin onde Vej, at jeg
kunde holde ham i Live: 23 Derfor skulle I ikke have
forfængelige Syner og ikke drive eders Spaadomskunst
ydermere; og jeg vil redde mit Folk af eders Haand, og
I skulle fornemme, at jeg er Herren.

14 Og der kom Mænd af Israels Ældste til mig og
sade for mit Ansigt. 2 Og Herrens Ord kom til
mig saaledes: 3 Du Menneskesøn! disse Mænd have
givet deres Afguder Plads i deres Hjerte, og hvad
der var dem Anstød til at synde, have de stillet for
deres Ansigt; skulde jeg vel lade mig adspørge for
dem? 4 Derfor tal med dem, og sig til dem: Saa siger
den Herre, Herre: Enhver Mand af Israels Hus, som
giver sine Afguder Plads i sit Hjerte og stiller, hvad
der var ham Anstød til at synde, for sit Ansigt og saa
kommer til Profeten: For ham vil jeg, Herren, lade mig
bringe til at svare desangaaende, nemlig angaaende
hans Afguders Mangfoldighed, 5 for at jeg kan gribe
Israels Hus ved deres Hjerte, fordi de vege fra mig alle
sammen ved deres Afguder. 6 Derfor sig til Israels Hus:
Saa siger den Herre, Herre: Omvender eder, og vender
eder bort fra eders Afguder, ja, vender eders Ansigter
bort fra alle eders Vederstyggeligheder! 7 Thi naar en
Mand af Israels Hus eller af de fremmede, som opholde
sig i Israel, skiller sig fra mig og giver sine Afguder
Plads i sit Hjerte og stiller, hvad der var ham Anstød
til at synde, for sit Ansigt og saa kommer til Profeten
for at adspørge mig for sig: Ham vil jeg, Herren, lade
mig bringe til at give et Svar fra mig selv. 8 Og jeg
vil rette mit Ansigt imod denne Mand og ødelægge
ham, at han bliver til et Tegn og til et Ordsprog, og
jeg vil udrydde ham af mit Folks Midte; og I skulle
fornemme, at jeg er Herren. 9 Men naar Profeten lader
sig overtale og taler noget, da har jeg, Herren, ladet
denne Profet overtales; og jeg vil udrække min Haand
over ham og ødelægge ham ud af mit Folk Israels
Midte. 10 Og de skulle bære deres Misgerning; som
hans Misgerning er, der adspørger, saa skal Profetens
Misgerning være, 11 for at de af Israels Hus ikke mere
skulle fare vild fra mig ej heller besmitte sig mere med
nogen af deres Overtrædelser; men de skulle være mit
Folk, og jeg skal være deres Gud, siger den Herre,
Herre. 12 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 13 Du
Menneskesøn! naar et Land synder imod mig, saa at
det bliver troløst imod mig, og jeg udrækker min Haand
over det og formindsker Brøds Forraad for det, og jeg
sender Hunger i det og udrydder Menneske og Fæ
deraf, 14 men der var disse tre Mænd, Noa, Daniel Og
Job derudi: Da skulde disse alene redde deres Sjæl ved
deres Retfærdighed, siger den Herre, Herre. 15 Naatr
jeg lader vilde Dyr gaa igennem Landet, og de berøve
Folk deres Børn, og det blev øde, saa at ingen gaar
der igennem for Dyrenes Skyld, 16 men hine tre Mænd
vare derudi, saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre:
De skulde hverken redde Sønner eller Døtre; de selv
alene skulde reddes, men Landet vorde øde. 17 Eller
naar jeg lader Sværdet komme over det samme Land,
og jeg siger: Sværd! du skal fare igennem Landet, og
jeg udrydder Menneske og Fæ deraf, 18 men hine
tre Mænd vare derudi, saa sandt jeg lever, siger den
Herre, Herre: De skulde ikke redde Sønner eller Døtre;
men de alene skulde reddes. 19 Eller naar jeg sender
Pest i det samme Land og udøser min Harme over det
med Blod, saa at jeg udrydder Menneske og Fæ deraf,
20 men Noa, Daniel og Job vare derudi, saa sandt
jeg lever, siger den Herre, Herre: De skulde hverken
redde Søn eller Datter; men de skulde redde deres

egen Sjæl ved deres Retfærdighed. 21 Thi saa siger
den Herre, Herre: Meget mere, naar jeg sender mine
fire grumme Straffedomme over Jerusalem, nemlig:
Sværd og Hunger og vilde Dyr og Pest for at udrydde
Menneske og Fæ deraf, 22 og se, der bliver nogle
undkomne tilovers, som bortføres, Sønner og Døtre:
Se, de skulle gaa ud til eder, og I skulle se deres Vej
og deres Gerninger; og I skulle trøste eder over den
Ulykke, som jeg lod komme over Jerusalem, ja, alt
det, som jeg lod komme over den. 23 Og de skulle
trøste eder, naar I se deres Vej og deres Gerninger; og
I skulle erkende, at jeg intet har gjort uden Grund af alt
det, som jeg gjorde derudi, siger den Herre, Herre.

15 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! hvad har Træet af Vinstokken
forud for alt andet Træ? den Vinkvist, som har været
iblandt Skovens Træer? 3 Mon man tager Træet deraf
til at gøre et Arbejde deraf? eller mon man tager en
Knag deraf til at hænge noget Redskab derpaa? 4
Se, det gives til Ilden til at fortæres; naar da Ilden har
fortæret begge Ender deraf, og det midterste deraf
er forbrændt, mon det saa duer til noget Arbejde?
5 Se, den Tid det var helt, da kunde intet Arbejde
gøres deraf; hvor meget mindre kan noget Arbejde
herefter gøres deraf, naar Ilden har fortæret det, og det
er forbrændt? 6 Derfor, saa siger den Herre, Herre:
Ligesom Vinstokkens Træ er iblandt Skovens Træer,
hvilket jeg har givet Ilden at fortære: Saaledes har jeg
hengivet Jerusalems Indbyggere. 7 Og jeg vil rette mit
Ansigt imod dem, de ere udgangne af Uden, men Ilden
skal dog fortære dem; og I skulle fornemme, at jeg er
Herren, naar jeg retter mit Ansigt imod dem. 8 Og jeg
vil gøre Landet øde, fordi de have været saare troløse,
siger den Herre, Herre.

16 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2
Du Menneskesøn! forkynd Jerusalem dens
Vederstyggeligheder. 3 Og du skal sige: Saa siger
den Herre, Herre til Jerusalem: Din Oprindelse og
din Herkomst er af Kananitens Land; din Fader var
en Amoriter og din Moder en Hethiterinde. 4 Og ved
din Fødsel gik det saaledes til: Din Navle blev ikke
afskaaren paa den Dag, du blev født, og du blev ikke
toet ren i Vand, og du blev ikke indgneden med Salt og
ej svøbt i Svøb. 5 Intet Øje ynkedes over dig til at gøre
en af disse Dele imod dig for at vise Barmhjertighed
imod dig; men du blev henkastet paa Marken, saa
man væmmedes ved din Sjæl, paa den Dag du blev
født. 6 Og jeg gik forbi dig og saa dig sprællende i dit
Blod; og jeg sagde til dig: Lev i dit Blod! ja, jeg sagde
til dig: Lev i dit Blod! 7 Jeg gjorde dig til ti Tusinde,
som Markens Grøde, og du voksede til, og du blev
stor og traadte ind i din Skønheds Fylde; Brysterne
hævede sig, og dit Haar voksede, men du var nøgen
og bar. 8 Og jeg gik forbi dig og saa dig, og se, din
Tid, Elskovstiden var kommen, og jeg bredte min Flig
over dig og skjulte din Blusel; og jeg gav dig min Tro
og traadte i Pagt med dig, siger den Herre, Herre, og
du blev min. 9 Og jeg badede dig i Vand og skyllede
dit Blod af dig og salvede dig med Olie. 10 Og jeg
klædte dig med stukne Klæder, og jeg iførte dig Sko at
Grævlingeskind, og jeg ombandt dig med hvidt Linned
og klædte dig i Silke. 11 Og jeg prydede dig saare og
lagde Armbaand om dine Hænder og en Kæde om
din Hals. 12 Og jeg satte et Smykke i din Næse, og
Ringe i dine Øren og en dejlig Krone paa dit Hoved. 13
Og du var prydet med Guld og Sølv, og din Klædning
var hvidt Linned og Silke og stukket Arbejde; du aad
fint Mel og Honning og Olie; og du blev overmaade
dejlig og skred frem til kongelig Værdighed. 14 Og dit
Navn kom ud iblandt Hedningerne for din Dejligheds
Skyld; thi den var fuldendt ved min Prydelse, som jeg
havde lagt paa dig, siger den Herre, Herre. 15 Men
du forlod dig paa din Skønhed og bolede, fordi du var
navnkundig, og du udøste dine bolerske Lyster over
hver den, som gik forbi; „ham vorde den!" 16 Og du tog
af dine Klæder og gjorde dig brogede Høje og bolede
paa dem, hvilke ikke skulde være komne, og hvilket ej
skulde være sket. 17 Du tog og din Prydelses Tøj og
tog af mit Guld og af mit Sølv, som jeg havde givet
dig, og gjorde dig Mandsbilleder; og du bolede med
dem. 18 Og du tog dine stukne Klæder og bedækkede
dem dermed; og du satte min Olie og min Røgelse for
deres Ansigt. 19 Og mit Brød, som jeg havde givet
dig, og det fine Mel og Olien og Honningen, som jeg
havde givet dig at æde, det satte du frem for deres
Ansigt, til en behagelig Lugt, og saaledes skete det,
siger den Herre, Herre. 20 Og du tog dine Sønner og
dine Døtre, som du fødte mig, og ofrede dem disse til
at fortæres; var det dig for lidet med din Bolen? 21
saa at du ogsaa skulde slagte mine Børn og hengive
dem, idet du lod disse gaa igennem Ilden for dem?
22 Og ved alle dine Vederstyggeligheder og din Bolen
har du ikke ihukommet din Ungdoms Dage, der du var
nøgen og bar, sprællende i dit Blod. 23 Og det skete
efter al din Ondskab — ve, ve dig! siger den Herre,
Herre — 24 at du byggede dig en Hvælving og gjorde
dig en Høj i hver Gade. 25 Paa hvert Hjørne af Vejen
byggede du din Høj og skændede din Skønhed og
spredte dine Fødder ud imod hver den, som gik fordi,
og drev din Bolen vidt. 26 Og du bolede med Ægyptens
Børn, dine sværlemmede Naboer, og du drev din Bolen
vidt for at opirre mig. 27 Og se, jeg udrakte min Haand
imod dig og formindskede den dig beskikkede Del,
og jeg gav dig hen i dine Fjenders, Filisternes Døtres

Vilkaarlighed, de, som skammede sig ved din skændige
Vej. 28 Og du bolede med Assyriens Sønner, fordi du
ikke kunde mættes, ja, du bolede med dem og blev dog
ikke mæt. 29 Og du drev din Bolen vidt i Kanaans Land,
indtil Kaldæa; men ogsaa dermed blev du ikke mæt. 30
Hvor vansmægtet er dit Hjerte! siger den Herre, Herre,
idet du gør alle disse Ting, som ere en fræk Horkvindes
Gerning. 31 Idet du bygger din Hvælving paa hvert
Vejhjørne og gør din Høj i hver en Gade, er du ikke
som en anden Hore, da du lader haant om Horeløn. 32
Horkvinden tager fremmede i hendes Mands Sted. 33
Alle andre Skøger gives der Løn; men du gav alle dine
Bolere Løn af dit eget, og du gav dem Foræringer for at
komme til dig alle Vegne fra og bole med dig. 34 Og
det skete med dig i din bolerske Vandel tværtimod det,
som sker med andre Kvinder, at Bolerne ikke løb efter
dig; og idet du gav Horeløn, og der ikke blev givet dig
Horeløn, saa blev du et Modstykke til andre. 35 Derfor,
du Bolerske! hør Herrens Ord: 36 Saa siger den Herre,
Herre: Fordi dit Kobber blev bortødslet, og din Blusel
blottet i din Bolen med dine Elskere, og formedelst
alle dine vederstyggelige Afguder og formedelst dine
Børns Blod, som du har givet dem: 37 Derfor se, jeg
samler alle dine Elskere, hvem du har været behagelig,
og alle dem, som du elskede, tillige med alle dem,
som du hadede, og jeg vil samle dem imod dig trindt
omkring fra og blotte din Blusel for dem, og de skulle
se al din Blusel. 38 Og jeg vil dømme dig, som de
Kvinder dømmes, der bedrive Hor og udgyde Blod, og
jeg vil give dig hen som et blodigt Offer for Vrede og
Nidkærhed. 39 Og jeg vil give dig i deres Haand, og de
skulle nedbryde din Hvælving og nedrive dine Høje og
føre dig af dine Klæder og tage din Prydelses Tøj og
lade dig sidde nøgen og bar. 40 Og de skulle føre en
Forsamling frem imod dig og stene dig med Stene og
sønderhugge dig med deres Sværd. 41 Og de skulle
opbrænde dine Huse med Ild og holde Dom over dig for
mange Kvinders Øjne; og jeg vil bringe dig til at høre op
med at være en Bolerske, og du skal heller ikke give
Bolerløn ydermere. 42 Saa vil jeg stille min Harme paa
dig, og min Nidkærhed skal vige fra dig; og jeg vil faa
Ro og ikke komme til at fortørnes ydermere. 43 Fordi du
ikke har ihukommet din Ungdoms Dage, men fortørnet
mig ved alle disse Ting, saa vil ogsaa jeg, se jeg, lade
din Vej falde tilbage paa dit Hoved, siger den Herre,
Herre; og du skal ikke vedblive at lægge Skændsel til
alle dine Vederstyggeligheder. 44 Se hver, som bruger
Ordsprog, skal bruge dette Ordsprog om dig og sige:
Som Moderen er, saa er hendes Datter. 45 Du er Datter
af din Moder, som væmmedes ved sin Mand og sine
Børn; og du er Søster til dine Søstre, som væmmedes
ved deres Mænd og deres Børn; eders Moder var en
Hethiterinde og eders Fader en Amoriter. 46 Og din
store Søster er Samaria, hun med sine Døtre, som bor
ved din venstre Side; og din mindre Søster, som bor ved
din højre Side, er Sodoma med hendes Døtre. 47 Og
ikke har du vandret paa deres Veje og gjort efter deres
Vederstyggeligheder blot en lille Smule, men du har
gjort det værre end de paa alle dine Veje. 48 Saa sandt
jeg lever, siger den Herre, Herre: Sodoma, din Søster,
hun og hendes Døtre, de have ikke gjort saaledes,
som du har gjort, du og dine Døtre. 49 Se, denne var
Sodomas, din Søsters, Synd: Hovmod, Brød i Overflod
og sorgløs Ro havde hun og hendes Døtre, men hun
styrkede ikke den nødlidendes og den fattiges Haand.
50 Og de ophøjede sig og gjorde Vederstyggelighed
for mit Ansigt, derfor tog jeg dem bort, der jeg saa
det. 51 Og Samaria har ikke syndet efter Halvdelen af
dine Synder; men du gjorde dine Vederstyggeligheder
flere end deres, og du har gjort dine Søstre retfærdige
ved alle dine Vederstyggeligheder, som du har gjort.
52 Saa bær da ogsaa du din Skam, hvilken du har
idømt dine Søstre; ved dine Synder, med hvilke du
gjorde Vederstyggelighed mere end de, skulle de
holdes retfærdigere end du: Saa skam da ogsaa du
dig, og bær din Skændsel, fordi du har retfærdiggjort
dine Søstre. 53 Men jeg vil vende deres Fangenskab,
Sodomas og hendes Døtres Fangenskab og Samarias
og hendes Døtres Fangenskab og dit Fangenskabs
Fangenskab, midt iblandt dem, 54 for at du skal bære
din Skændsel og skamme dig for alt det, som du har
gjort, idet du trøster dem. 55 Og din Søster Sodoma
og hendes Døtre skulle vende tilbage til deres første
Tilstand, og Samaria og hendes Døtre skulle vende
tilbage til deres første Tilstand, og du og dine Døtre,
I skulle vende tilbage til eders første Tilstand. 56 Og
Sodoma, din Søster, var dig ikke til Lærdom i din Mund
paa din Hovmodigheds Dag, 57 førend din Ondskab
blev aabenbaret, ligesom til den Tid, da du blev til
Haan for Syriens Døtre og for alle dem, som vare
trindt omkring dem, for Filisternes Døtre, hvilke trindt
omkring fra foragtede dig. 58 Din Skændsel og dine
Vederstyggeligheder, dem maa du bære, siger Herren;
59 thi saa siger den Herre, Herre: Jeg har gjort imod
dig saaledes, som du har gjort, du, som foragtede Ed,
for at bryde Pagten. 60 Dog, jeg vil ihukomme min
Pagt med dig i din Ungdoms Dage og oprette med dig
en evig Pagt. 61 Og du skal ihukomme dine Veje og
skamme dig, naar du modtager dine Søstre, som ere
større end du, tillige med dem, som ere mindre end du,
og jeg giver dig dem til Døtre, skønt de ikke henhøre til
din Pagt. 62 Og jeg vil oprette min Pagt med dig, og du
skal fornemme, at jeg er Herren; 63 paa det, at du skal
komme det i Hu og blues og ikke ydermere oplade din
Mund for din Skams Skyld, idet jeg giver dig Forsoning
for alt det, som du har gjort, siger den Herre, Herre.

17 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Du
Menneskesøn! fremsæt en mørk Tale, og fremfør
en Lignelse for Israels Hus, **3** og sig: Saa siger den
Herre, Herre: En stor Ørn med to store Vinger, med
lange Slagfjer, fuld af Fjer med brogede Farver, kom til
Libanon og tog Toppen af Cederen; **4** den afbrød den
øverste af dens Kviste og førte den til Købmandsland
og satte den i Kræmmernes Stad. **5** Og den tog af
Landets Sæd en Plante og satte den i en Sædemark,
den bragte den hen, hvor der var meget Vand, den
satte den som en Pilekvist. **6** Og denne voksede og
blev til et sig udbredende Vintræ, lavt af Vækst, for at
dets Grene skulde vende sig til den og dets Rødder
være under den; og det blev til et Vintræ og fik Kviste
og udskød Grene. **7** Og der var en anden stor Ørn med
store Vinger og mange Fjer; og se, dette Vintræ bøjede
sine Rødder til den og udskød sine Grene til den ud fra
det Bed, hvor det var plantet, at den skulde vande det.
8 Det var plantet paa en god Ager ved meget Vand, at
det kunde have faaet Grene og baaret Frugt, at det
kunde blevet til et herligt Vintræ. **9** Sig: Saa siger den
Herre, Herre: Skal det lykkes? skal man ikke oprykke
dets Rødder og afslaa dets Frugt, saa at det bliver tørt?
Alle dets fremskudte Blade skulle hentørres, og det
skal ikke ske ved en stærk Arm eller meget Folk, at
man skal bringe det op fra sine Rødder. **10** Og se, det
var plantet, men mon det skal lykkes? skal det ikke
blive tørt, saa snart Østen vejr rører ved det? det skal
visselig blive tørt i det Bed, hvori det voksede. **11** Og
Herrens Ord kom til mig saaledes: **12** Sig dog til det
genstridige Hus: Vide I ikke, hvad disse Ting betyde?
sig: Se, Kongen af Babel kom til Jerusalem og tog
dens Konge og dens Fyrster og førte dem til sig til
Babel. **13** Og han tog een af den kongelige Sæd og
gjorde en Pagt med ham, og han tog ham i Ed; men de
vældige i Landet tog han bort, **14** at Riget skulde holde
sig nede og ikke hæve sig op, for at det skulde holde
hans Pagt, at det maatte bestaa. **15** Men han affaldt
fra ham, saa han sendte sine Bud til Ægypten, at de
skulde give ham Heste og meget Folk. Mon det skal
lykkes? skal den, som gør disse Ting, slippe derfra?
han brød Pagten, og han skulde slippe derfra? **16** Saa
sandt jeg lever, siger den Herre, Herre, forvist! paa det
Sted, hvor den Konge er, som gjorde ham til Konge,
hvis Ed han har foragtet, og hvis Pagt han har brudt,
hos ham skal han dø midt i Babel. **17** Og Farao skal
ikke yde ham Bistand i Krigen, med en stor Hær og
med en talrig Skare, naar man opkaster Belejringsvold,
og naar man bygger Vagttaarn til at udrydde mange
Sjæle. **18** Han foragtede Ed, saa at han brød Pagten;
og se, han havde givet sin Haand og har dog gjort alle
disse Ting, han skal ikke slippe derfra. **19** Derfor, saa
siger den Herre, Herre: Saa sandt jeg lever, forvist! min
Ed, som han foragtede, og min Pagt, som han brød, vil
jeg lade falde tilbage paa hans Hoved. **20** Og jeg vil
udbrede mit Garn over ham, og han skal fanges i mit
Net, og jeg vil føre ham til Babel og der gaa i Rette
med ham for hans Troløshed, som han har begaaet
imod mig. **21** Og alle de, som fly med ham iblandt alle
hans Hære, skulle falde for Sværdet og de overblevne
adspredes for alle Vinde, og I skulle fornemme, at jeg
Herren, jeg har talt. **22** Saa siger den Herre, Herre:
Men jeg vil tage af det høje Cedertræs Top og plante;
af dets øverste Kviste vil jeg afbryde et spædt Skud og
plante det paa et højt og fremragende Bjerg. **23** Paa
Israels høje Bjerg vil jeg plante det, og det skal faa
Grene og bære Frugt og blive til et herligt Cedertræ; og
alle Haande Fugle iblandt alt det bevingede skulle bo
under det, de skulle bo under dets Grenes Skygge. **24**
Og alle Træer paa Marken skulle fornemme, at jeg,
Herren, har fornedret et højt Træ, ophøjet et lavt Træ,
gjort et grønt Træ tørt og gjort et tørt Træ grønt; jeg
Herren, jeg har talt det og gjort det.

18 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Hvordan
er det med eder, at I bruge dette Ordsprog udi
Israels Land og sige: Fædrene æde sure Druer, men
Børnenes Tænder bleve ømme? **3** Saa sandt jeg lever,
siger den Herre, Herre: Det skal ikke ske iblandt eder
ydermere, at dette Ordsprog skal bruges i Israel. **4** Se,
alle Sjæle, de ere mine, saavel Faderens Sjæl som
Sønnens Sjæl, de ere mine: Den Sjæl, som synder,
den skal dø. **5** Og naar nogen er retfærdig og gør Ret
og Retfærdighed, **6** ikke holder Maaltid paa Bjergene
og ikke opløfter sine Øjne til Israels Hus's Afguder
og ikke vanærer sin Næstes Hustru og ikke nærmer
sig til en Kvinde under hendes Svaghed **7** og ikke
forfordeler nogen, men giver sit Pant for en Skyld
tilbage, ikke røver Rov, men giver den hungrige sit
Brød og bedækker den nøgne med Klæder, **8** ikke
laaner Penge ud imod Aager og ikke tager Overgivt,
men vender sin Haand fra Uret og gør Ret i Sandhed
imellem Mand og Mand **9** og vandrer i mine Skikke
og holder mine Bud for at øve Sandhed: — Han,
den retfærdige, skal visselig leve, siger den Herre,
Herre. **10** Men har nogen avlet en Søn, som bliver
en Røver, som udøser Blod, og som gør blot eet af
disse Stykker, **11** — medens han selv ikke havde gjort
noget af disse Stykker —, og naar denne endog holder
Maaltid paa Bjergene og vanærer sin Næstes Hustru,
12 forfordeler den elendige og fattige, røver Rov, giver
ikke Pant tilbage, men opløfter sine Øjne til Afguderne,
gør Vederstyggelighed, **13** laaner Penge ud imod Aager
og tager Overgivt: Skulde han vel leve? Han skal ikke
leve, han gjorde alle disse Vederstyggeligheder, han
skal visselig dødes, hans Blod skal være over ham. **14**

Og se, har han avlet en Søn, og denne saa alle sin
Faders Synder, som han havde gjort, og skønt han
saa dem, gjorde ikke derefter, 15 holdt ikke Maaltid
paa Bjergene, og opløftede ikke sine Øjne til Israels
Hus's Afguder, vanærede ikke sin Næstes Hustru 16 og
forfordelte ingen Mand, beholdt ikke Pant og røvede
ikke Rov, men gav den hungrige sit Brød og bedækkede
den nøgne med Klæder 17 og holdt sin Haand tilbage
fra den elendige og tog ikke Aager og Overgivt, gjorde
efter mine Bud, vandrede efter mine Skikke: Han, han
skal ikke dø for sin Faders Misgernings Skyld, han
skal visselig leve. 18 Hans Fader, fordi han undertrykte
med Vold, røvede Rov fra en Broder og gjorde det,
som ikke var godt, midt iblandt sit Folk, se, han skal
dø for sin Misgernings Skyld. 19 Og sige I: „Hvorfor
skal Sønnen ikke bære Faderens Misgerning med"?
Sønnen gjorde Ret og Retfærdighed og har holdt alle
mine Skikke og gjort derefter, han skal visselig leve.
20 Den Sjæl, som synder, den skal dø; en Søn skal
ikke bære Faderens Misgerning med, og en Fader skal
ikke bære Sønnens Misgerning med; den retfærdiges
Retfærdighed skal komme over ham selv, og den
ugudeliges Ugudelighed skal komme over ham selv. 21
Men naar den ugudelige omvender sig fra alle sine
Synder, som han har gjort, og holder alle mine Skikke
og gør Ret og Retfærdighed: Da skal han visselig leve,
han skal ikke dø. 22 Alle hans Overtrædelser, som
han har gjort, skulle ikke ihukommes imod ham; han
skal leve ved sin Retfærdighed, som han har øvet. 23
Mon jeg vel skulde have Behag i den ugudeliges Død?
siger den Herre, Herre; mon ikke deri, at han omvender
sig fra sine Veje, at han maa leve? 24 Men naar den
retfærdige vender sig bort fra sin Retfærdighed og gør
Uret, gør efter alle de Vederstyggeligheder, som den
ugudelige gør, skulde han da leve? Alle hans retfærdige
Gerninger, som han har gjort, skulle ikke ihukommes;
formedelst den Troløshed, han begik, og formedelst
den Synd, som han øvede, formedelst dem skal han
dø. 25 Og sige I: Herrens Vej er ikke ret, saa hører
dog, Israels Hus! mon min Vej ikke er ret? mon det
ikke er eders Veje, som ikke ere rette? 26 Naar den
retfærdige vender sig bort fra sin Retfærdighed og gør
Uret, da skal han dø derfor; han skal dø for sin Uret,
som han gjorde. 27 Og naar den ugudelige omvender
sig fra sin Ugudelighed, som han har gjort, og gør
Ret og Retfærdighed, skal han holde sin Sjæl i Live.
28 Fordi han ser det og vender sig bort fra alle sine
Overtrædelser, som han har gjort, skal han visselig
leve, han skal ikke dø. 29 Og siger Israels Hus: Herrens
Vej er ikke ret, mon da mine Veje ikke ere rette, Israels
Hus? mon det ikke er eders Veje, der ikke ere rette? 30
Derfor vil jeg dømme enhver af eder, o Israels Hus!
efter hans Veje, siger den Herre, Herre; omvender
eder, og vender eder bort fra alle eders Overtrædelser,
at ikke Misgerning skal vorde eder til Fald. 31 Kaster
bort fra eder alle eders Overtrædelser, hvilke I have
begaaet, og bereder eder et nyt Hjerte og en ny Aand;
hvorfor ville I dog dø, Israels Hus? 32 Thi jeg har ikke
Behag i dens Død, som dør, siger den Herre, Herre;
derfor omvender eder, saa skulle I leve.

19 Og du, opløft et Klagemaal over Israels Fyrster,
2 og sig: Hvad er din Moder? en Løvinde; iblandt
Løvinder laa hun; iblandt unge Løver opdrog hun sine
Unger. 3 Og hun opdrog een af sine Unger, den blev
en ung Løve, og den lærte at røve Rov, den aad
Mennesker. 4 Der Hedningerne hørte om ham, blev
han fangen i deres Grav, og de førte ham i Lænker til
Ægyptens Land. 5 Og da hun saa, at det trak ud og
blev til intet med hendes Haab, tog hun en anden af
sine Unger og gjorde en ung Løve af den. 6 Og den
vandrede midt iblandt Løver, den blev en ung Løve, og
den lærte at røve Rov, den aad Mennesker. 7 Og denne
skændede deres Enker og ødelagde deres Stæder; og
Landet, og hvad der var i det, forfærdedes for hans
Brølens Røst. 8 Og Hedningerne trindt omkring fra
Landskaberne opstillede imod ham og udbredte over
ham deres Garn, han blev fangen i deres Grav. 9 Og
de satte ham i et Bur, i Lænker, og førte ham til Kongen
af Babel: De førte ham til Fæstningerne, paa det hans
Røst ikke mere skulde høres paa Israels Bjerge. 10
Da du var stille, var din Moder som et Vintræ, plantet
ved Vand, det var frugtbart og løvrigt af det meget
Vand. 11 Og det fik stærke Grene til Herskerspir, og det
voksede højt op imellem Skyerne; og det saas i sin
Højde med sine mange Grene. 12 Da blev det oprykket
i Vrede, kastet til Jorden, og Østenvejr tørrede dets
Frugter; dets stærke Grene bleve afbrudte og tørre, Ild
fortærede dem. 13 Men nu er det plantet i Ørken, udi et
tørt og tørstigt Land. 14 Og der er en Ild udgangen fra
dets udstrakte Grene, den fortærede dets Frugt, at der
ikke er bleven en stærk Gren paa det til et Herskerspir;
dette er et Klagemaal og skal være til et Klagemaal.

20 Og det skete i det syvende Aar, i den femte
Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden, da kom
nogle Mænd af Israels Ældste for at adspørge Herren;
og de sade for mit Ansigt. 2 Og Herrens Ord kom til
mig saaledes: 3 Du Menneskesøn! tal til Israels Ældste
og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Mon I ere
komne for at adspørge mig? saa sandt jeg lever, jeg vil
ikke lade mig adspørge af eder, siger den Herre, Herre.
4 Vil du dømme dem, vil du dømme, du Menneskesøn?
giv dem deres Fædres Vederstyggeligheder til Kende!
5 Og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Paa
den Dag, jeg udvalgte Israel og opløftede min Haand
for Jakobs Hus's Sæd og gav mig til Kende for dem

i Ægyptens Land og opløftede min Haand for dem
og sagde: Jeg er Herren eders Gud: 6 Paa den Dag
opløftede jeg min Haand for dem for at udføre dem
af Ægyptens Land til et Land, som jeg havde udset
for dem, hvilket flyder med Mælk og Honning, det er
det dejligste af alle Landene. 7 Og jeg sagde til dem:
Bortkaster hver sine Øjnes Vederstyggeligheder og
besmitter eder ikke ved Ægypternes Afguder; jeg er
Herren eders Gud. 8 Men de vare genstridige imod
mig og vilde ikke høre mig. Ingen af dem bortkastede
deres Øjnes Vederstyggeligheder, og de forlode ikke
Ægyptens Afguder; da sagde jeg, at jeg vilde udøse
min Harme over dem for at fuldbyrde min Vrede paa
dem midt i Ægyptens Land. 9 Men jeg gjorde det,
som jeg gjorde, for mit Navns Skyld, at det ikke skulde
vanhelliges for Hedningernes Øjne, midt iblandt hvilke
de vare, for hvis Øjne jeg havde givet mig til Kende for
dem for at udføre dem af Ægyptens Land. 10 Og jeg
udførte dem af Ægyptens Land og førte dem til Ørken.
11 Og jeg gav dem mine Skikke og lod dem vide mine
Bud, hvilke Mennesket skal gøre efter, at det maa leve
ved dem. 12 Og jeg gav dem ogsaa mine Sabbater, at
de skulde være til Tegn imellem mig og imellem dem,
at de skulde vide, at jeg er Herren, som helliger dem.
13 Men Israels Hus var genstridigt imod mig i Ørken, de
vandrede ikke efter mine Skikke, men forkastede mine
Bud, hvilke Mennesket skal gøre efter, at det maa leve
ved dem, og de vanhelligede mine Sabbater saare; da
sagde jeg, at jeg vilde udøse min Harme over dem i
Ørken for at gøre Ende paa dem. 14 Men jeg gjorde
det, som jeg gjorde, for mit Navns Skyld, at det ikke
skulde vanhelliges for Hedningernes Øjne, for hvis Øjne
jeg havde udført dem. 15 Og jeg opløftede ogsaa min
Haand for dem i Ørken, at jeg ikke vilde føre dem til
det Land, som jeg havde givet dem, hvilket flyder med
Mælk og Honning, det er det dejligste af alle Landene,
16 fordi de forkastede mine Bud og vandrede ikke efter
mine Skikke, men vanhelligede mine Sabbater; thi
deres Hjerte gik efter deres Afguder. 17 Men mit Øje
sparede dem, saa at jeg ikke ødelagde dem; og jeg
gjorde ikke Ende paa dem i Ørken. 18 Og jeg sagde til
deres Børn i Ørken: Vandrer ikke efter eders Fædres
Skikke, og holder ikke deres Bud, og besmitter eder
ikke ved deres Afguder! 19 Jeg er Herren eders Gud,
vandrer efter mine Skikke, og holder mine Bud, og
gører efter dem! 20 Og helligholder mine Sabbater,
og de skulle være til et Tegn imellem mig og imellem
eder, at I skulle vide, at jeg er Herren, eders Gud! 21
Men Børnene vare genstridige imod mig, de vandrede
ikke efter mine Skikke og holdt ikke mine Bud, saa
at de gjorde efter dem, hvilke Mennesket skal gøre
efter, at det maa leve ved dem, de vanhelligede mine
Sabbater; da sagde jeg, at jeg vilde udøse min Harme
over dem for at fuldbyrde min Vrede paa dem i Ørken.
22 Men jeg drog min Haand tilbage og gjorde det for
mit Navns Skyld, at dette ikke skulde vanhelliges for
Hedningernes Øjne, for hvis Øjne jeg havde udført
dem. 23 Jeg opløftede ogsaa min Haand for dem i
Ørken for at adsprede dem iblandt Hedningerne og at
strø dem over Landene, 24 fordi de ikke gjorde efter
mine Bud, men forkastede mine Skikke og vanhelligede
mine Sabbater; og deres Øjne vare efter deres Fædres
Afguder. 25 Saa gav ogsaa jeg dem Skikke, som ikke
vare gode, og Bud, ved hvilke de ikke kunde leve. 26
Og jeg gjorde dem urene ved deres Gaver, idet de
lode alt det førstefødte gaa igennem Ilden, for at jeg
skulde ødelægge dem, for at de skulde fornemme, at
jeg er Herren. 27 Derfor tal, du Menneskesøn! til Israels
Hus og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Endnu
dermed have eders Fædre forhaanet mig, idet de vare
troløse imod mig: 28 Der jeg havde ført dem til det
Land, over hvilket jeg havde opløftet min Haand for at
give dem det, og de saa nogen fremragende Høj eller
noget løvrigt Træ, da ofrede de der deres Slagtofre og
nedlagde der deres Gaver til at fortørne mig og bragte
der deres søde Lugt og udøste der deres Drikofre.
29 Og jeg sagde til dem: Hvad er den Høj, hvorhen
I komme? men dens Navn kaldes „Høj” indtil denne
Dag. 30 Derfor sig til Israels Hus: Saa siger den Herre,
Herre: Besmitte I eder paa eders Fædres Vej, og bole I
efter deres Vederstyggeligheder? 31 Ja, idet I opløfte
eders Gaver og lade eders Børn gaa igennem Ilden,
saa besmitte I eder ved alle eders Afguder indtil denne
Dag; og jeg skulde lade mig adspørge af eder, Israels
Hus? Saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre: Jeg
vil ikke lade mig adspørge af eder. 32 Og det, som
opstiger i eders Sind, skal dog ikke ske, naar I nemlig
sige: Vi ville være som Hedningerne, som Slægterne i
Landene, til at tjene Træ og Sten. 33 Saa sandt jeg
lever, siger den Herre, Herre: Jeg vil regere over eder
med en stærk Haand og med en udrakt Arm og med en
udøst Harme. 34 Og jeg vil føre eder ud fra Folkene
og sanke eder af Landene, i hvilke I ere adspredte,
med en stærk Haand og med en udrakt Arm og med
en udøst Harme. 35 Og jeg vil føre eder til Folkenes
Ørk og der gaa i Rette med eder, Ansigt til Ansigt. 36
Ligesom jeg gik i Rette med eders Fædre i Ægyptens
Lands Ørken, saa vil jeg gaa i Rette med eder, siger
den Herre, Herre. 37 Og jeg vil lade eder gaa forbi
under Hyrdestaven, og jeg vil føre eder ind i Pagtens
Lænker. 38 Og jeg vil udrense de genstridige fra eder
og dem, som ere faldne fra mig; jeg vil udføre dem af
det Land, hvor de bo som fremmede, men til Israels
Land skal ingen af dem komme; og I skulle fornemme,
at jeg er Herren. 39 Og I af Israels Hus! saa siger den
Herre, Herre: Gaar da hver hen at tjene sine Afguder!

men til sidst, saa ville I sandelig høre mig, og I ville ikke
ydermere vanhellige mit hellige Navn med eders Gaver
og med eders Afguder. 40 Thi paa mit hellige Bjerg,
paa Israels høje Bjerg, siger den Herre, Herre, der skal
alt Israels Hus, alle de, som ere i Landet, tjene mig; der
vil jeg have Behag i dem, og der vil jeg spørge efter
eders Gaver og efter Førstegrøden af, hvad I frembære
iblandt alle de Ting, som I hellige. 41 Jeg vil have
Behag i eder for den søde Lugts Skyld, naar jeg udfører
eder fra Folkene og sanker eder fra Landene, i hvilke I
have været adspredte, og jeg vil helliggøres paa eder
for Hedningernes Øjne. 42 Og I skulle fornemme, at
jeg er Herren, naar jeg fører eder til Israels Land, til
det Land, over hvilket jeg opløftede min Haand for at
give eders Fædre det. 43 Og der skulle I ihukomme
eders Veje og alle eders Gerninger, med hvilke I have
besmittet eder; og I skulle væmmes ved eder selv ved
alle eders Ondskaber, som I have begaaet. 44 Og I
skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg handler
med eder for mit Navns Skyld, ikke efter eders onde
Veje og efter eders fordærvelige Handeler, I af Israels
Hus! siger den Herre, Herre. 45 Og Herrens Ord kom til
mig saaledes: 46 Du Menneskesøn! vend dit Ansigt
imod Sønden, og lad Ordene falde som Draaber imod
Sønden, og spaa imod Markens Skov imod Sønden! 47
Og du skal sige til Skoven imod Sønden: Hør Herrens
Ord; saa siger den Herre, Herre: Se, jeg vil antænde
en Ild i dig, og den skal fortære alle grønne Træer og
alle tørre Træer i dig, den blussende Lue skal ikke
udslukkes, men alle Ansigter fra Sønden til Norden
skulle blive forbrændte ved den. 48 Og alt Kød, de
skulle se, at jeg Herren, jeg har optændt den; den skal
ej udslukkes. 49 Og jeg sagde: Ak, Herre, Herre, de
sige om mig: Mon han ikke bruger idel Lignelser?

21 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Jerusalem,
og lad Ordene falde som Draaber imod Helligdommene,
og spaa imod Israels Land; 3 og sig til Israels Land:
Saa siger Herren: Se jeg kommer imod dig og uddrager
mit Sværd af sin Skede, og jeg vil udrydde af dig den
retfærdige med den ugudelige. 4 Efterdi jeg vil udrydde
af dig den retfærdige med den ugudelige, derfor skal mit
Sværd udfare af sin Skede: Imod alt Kød fra Sønden til
Norden. 5 Og alt Kød skal fornemme, at jeg Herren,
jeg har uddraget mit Sværd af sin Skede: Det skal ikke
mere vende tilbage. 6 Og du Menneskesøn, suk! saa
det bryder i dine Lænder, og saa det er dig bittert, skal
du sukke for deres Øjne. 7 Og det skal ske, naar de
sige til dig: Hvorfor sukker du? da skal du sige: For et
Rygte; thi det kommer, og hvert Hjerte skal smelte, og
alle Hænder skulle synke, og hver Aand skal blive sløv,
og alle Knæ skulle ryste som Vand; se, det kommer,
og det sker, siger den Herre, Herre. 8 Og Herrens
Ord kom til mig saaledes: 9 Du Menneskesøn! spaa
og sig: Saa siger Herren, sig: Et Sværd, et Sværd,
det er gjort hvast og blankt tillige! 10 For at udføre en
Slagtning er det gjort hvast, og for at lyne er det gjort
blankt; — eller skulle vi vel glæde os til, at min Søns
Scepter vil lade haant om alt Træ? 11 Man gav det
hen at gøres blankt for at tage det i Haand; Sværdet
er gjort hvast, og det er gjort blankt for at give det i
Morderens Haand. 12 Raab og hyl, du Menneskesøn!
thi det skal komme over mit Folk, ja, over alle Fyrster
i Israel; de ere overgivne til Sværdet tillige med mit
Folk; derfor slaa paa Hoften! 13 Thi Prøven er sket! og
hvad, dersom endog det haanende Scepter ikke holder
Stand? siger den Herre, Herre. 14 Og du Menneskesøn!
spaa og slaa Haand i Haand; og Sværdet skal blive
dobbelt, ja tredobbelt; det er et Sværd, for hvilket der
skal ligge ihjelslagne; det er et Sværd, for hvilket den
store skal ligge ihjelslagen; det er imod dem fra alle
Sider. 15 Paa det at Hjertet maa smelte, og der maa
blive mange Anstød, har jeg sat det blinkende Sværd
imod alle deres Porte; ak! det er gjort til at lyne, det
er draget til at slagte. 16 Tag dig sammen til højre!
vend dig til venstre! hvorhen din Æg er beskikket. 17
Ogsaa jeg vil slaa min Haand i min Haand og stille min
Harme; jeg Herren, jeg har talt det. 18 Og Herrens Ord
kom til mig saalunde: 19 Og du Menneskesøn! afsæt
dig to Veje, ad hvilke Kongen af Babels Sværd skal
komme, de skulle begge udgaa fra eet Land, og tegn
en Haand, tegn den, hvor Vejen til hver Stad begynder.
20 Du skal afsætte en Vej, ad hvilken Sværdet kan
komme til Ammons Børns Rabba og til Juda ind i
den faste Stad Jerusalem. 21 Thi Kongen af Babel
staar paa Vejskellet, hvor de to Veje begynde, for at
lade sig spaa; han kaster med Pilene, han spørger
Husguderne, han ser paa Leveren. 22 I hans højre
Haand er Spaadommen „Jerusalem" falden, at han
skal opstille Murbrækkere, at han skal oplade Munden
med Mord og opløfte Røsten med Krigsskrig, opstille
Murbrækkere imod Portene, opkaste en Belejringsvold,
bygge Vagttaarne. 23 Men det skal vorde dem som en
Forfængelighedsspaadom i deres Øjne, de have Ed
paa Ed; men han skal bringe Misgerningen i Erindring,
og de skulle gribes. 24 Derfor, saa siger den Herre,
Herre: Fordi I bringe eders Misgerning i Erindring, idet
eders Overtrædelser blottes, saa at eders Synder ses
i alle eders Gerninger, ja, fordi I bringes i Erindring,
skulle I gribes med Haanden. 25 Og du gennemborede,
du ugudelige, du Israels Fyrste, hvis Dag kommer
til den Tid, naar Misgerningen medfører Enden! 26
Saa siger den Herre, Herre: Ypperstepræstehuen skal
borttages, og Kongekronen bortføres; hvad der er, skal
ikke være mere, det nedtrykte skal ophøjes og det høje

nedtrykkes. 27 Omvæltning, Omvæltning, Omvæltning
vil jeg gøre det til; heller ikke denne skal vare ved
— indtil han kommer, hvem Retten hører til, og jeg
giver ham den. 28 Og du Menneskesøn! spaa og sig:
Saa siger den Herre, Herre om Ammons Børn og om
deres Haan, ja, sig: Et Sværd, et Sværd er draget til
Slagtning, det er gjort fuldkomment blankt til at lyne, 29
idet man bringer dig forfængelige Syner, idet man spaar
dig Løgn for at lægge dig ved de ihjelslagne ugudeliges
Halse, hvis Dag kom til den Tid, da Misgerningen
medførte Enden. 30 Stik Sværd i Skeden! paa det Sted,
hvor du er skabt, i det Land, hvor du er født, vil jeg
dømme dig. 31 Og jeg vil udøse min Vrede over dig,
min Fortørnelses Ild vil jeg oppuste imod dig, og jeg vil
give dig i grumme Mænds Hænder, som ere Mestre til
at ødelægge. 32 Du skal være Ilden til Næring, dit Blod
skal blive midt i Landet, du skal ikke ihukommes; thi jeg
Herren, jeg har talt det.

22 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Og
du Menneskesøn! vil du dømme, vil du dømme
den blodskyldige Stad? ja, kundgør den alle dens
Vederstyggeligheder! 3 Og du skal sige: Saa siger den
Herre, Herre: Det er en Stad, som udøser Blod i sin
Midte, for at dens Tid skal komme, og som gør sig
Afguder til at besmitte sig ved. 4 Du er bleven skyldig
ved dit Blod, som du har udøst, og har besmittet dig
med de Afguder, som du har gjort, saa at du bragte
dine Dage til at nærme sig og naaede dine Aar: Derfor
har jeg gjort dig til Forhaanelse iblandt Hedningerne og
til Spot for alle Landene. 5 Baade de, som ere nær, og
de, som ere langt fra dig, skulle spotte dig, du med det
besmittede Navn og med den store Forstyrrelse! 6 Se,
Israels Fyrster, hver efter sin Arms Styrke, vare hos dig
for at udøse Blod. 7 Man ringeagtede Fader og Moder
hos dig, man handlede med Vold imod den fremmede i
din Midte, man forfordelte den faderløse og Enken hos
dig. 8 Du foragtede mine Helligdomme og vanhelligede
mine Sabbater. 9 Bagvadskere var der hos dig, paa
det de kunde udøse Blod; og man holdt Maaltid paa
Bjergene hos dig, man gjorde skændige Ting i din
Midte. 10 Man har blottet en Faders Blusel hos dig;
man har krænket Kvinden i hendes Svaghed hos dig.
11 Og man har bedrevet Vederstyggelighed med sin
Næstes Hustru, og man har vanæret sin Sønnekone
med Skændsel, og man har krænket sin Søster, sin
Faders Datter, hos dig. 12 De toge Skænk hos dig for
at udøse Blod; du tog Aager og Overgivt og forfordelte
din Næste ved Undertrykkelse, men mig glemte du,
siger den Herre, Herre. 13 Og se, jeg har slaaet mine
Hænder sammen over din Vinding, som du har gjort
dig, og for din Blodskyld, som er i din Midte. 14 Mon
dit Hjerte skal kunne holde Stand? mon dine Hænder
skulle beholde Styrke paa de Dage, naar jeg vil handle
med dig? jeg, Herren, jeg har talt det og vil gøre det. 15
Og jeg vil adsprede dig iblandt Hedningerne og strø dig
over Landene og bortskaffe din Urenhed fra dig, 16 Og
du skal være vanhelliget ved dig selv for Hedningernes
Øjne og fornemme, at jeg er Herren. 17 Og Herrens Ord
kom til mig saaledes: 18 Du Menneskesøn! Israels Hus
er blevet mig til Slagger; de ere alle Kobber og Tin og
Jern og Bly midt i en Ovn, Sølvslagger ere de blevne.
19 Derfor, saa siger den Herre, Herre, fordi I alle ere
blevne til Slagger, derfor se, jeg vil samle eder midt i
Jerusalem. 20 Ligesom man samler Sølv og Kobber
og Jern og Bly og Tin midt i en Ovn for at oppuste Ild
derover, til at smelte det: Saaledes vil jeg samle eder i
min Vrede og i min Harme og lægge eder ind og smelte
eder. 21 Ja, jeg vil samle eder og oppuste min Vredes
Ild over eder, og I skulle smeltes derinde. 22 Ligesom
Sølv smeltes midt i en Ovn, saa skulle I smeltes i dens
Midte, og I skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg har
udøst min Harme over eder. 23 Og Herrens Ord kom til
mig saalunde: 24 Du Menneskesøn! sig til det: Du er et
Land, som ikke er renset, som ikke har faaet Regn paa
Vredens Dag. 25 Dets Profeter have sammensvoret sig
i dets Midte, de ere som en brølende Løve, der røver
Rov; de fortære Sjæle, tage Gods og dyrebare Ting,
gøre mange til Enker derudi. 26 Dets Præster forgribe
sig paa min Lov og vanhellige mine Helligdomme, de
gøre ingen Forskel imellem helligt og vanhelligt, og
Forskellen imellem rent og urent gøre de ikke bekendt;
og de lukke deres Øjne for mine Sabbater, og jeg
vanhelliges midt iblandt dem. 27 Dets Fyrster i dets
Midte ere som Ulve, der røve Rov, saa at de udøse
Blod, ødelægge Sjæle for at gøre sig Vinding. 28
Og dets Profeter anstryge dem med løs Kalk, idet de
bringe dem forfængelige Syner og spaa Løgn for dem,
sigende: „Saa siger den Herre, Herre"; skønt Herren
ikke har talt. 29 Folket i Landet undertrykke de ved
Vold, de røve Rov og forfordele den elendige og fattige
og undertrykke den fremmede tværtimod Ret. 30 Og
jeg ledte efter en Mand iblandt dem, som vilde gærde
et Gærde og staa i Gabet for mit Ansigt til Værn for
Landet, at jeg ikke skulde ødelægge det; men jeg fandt
ingen. 31 Derfor udøser jeg min Vrede over dem, jeg
gør Ende paa dem i min Fortørnelses Ild; jeg lader
deres Vej falde tilbage paa deres Hoved, siger den
Herre, Herre.

23 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! der var to Kvinder, Døtre af een
Moder, 3 og de bolede i Ægypten, i deres Ungdom
bolede de; der trykkedes deres Bryster, og der befølte
man deres jomfruelige Barm. 4 Og deres Navne vare:
Ohola, den store, og Oholiba, hendes Søster; og

de bleve mine og fødte Sønner og Døtre; og hvad
deres Navne angaar, er Ohola Samaria, og Oholiba er
Jerusalem. 5 Og Ohola bolede og antog fremmede i
mit Sted og brændte af Kærlighed til sine Bolere, til
Assyrerne, som stode hende nær, 6 til dem, som vare
klædte i blaat Purpur, Fyrster og Befalingsmænd, alle
sammen yndige unge Karle, Ryttere, som rede paa
Heste. 7 Og hun vendte sine bolerske Lyster til dem,
til alle de udvalgte af Assurs Børn; og ved alle dem,
til hvilke hun brændte af Kærlighed, ved alle deres
Afguder besmittede hun sig. 8 Og hun opgav ikke sit
bolerske Væsen, som hun førte med sig fra Ægypten;
thi de havde ligget hos hende i hendes Ungdom og
havde beføelt hendes jomfruelige Barm, og de havde
udøst deres bolerske Lyster over hende. 9 Derfor gav
jeg hende i hendes Boleres Haand, i Assurs Børns
Haand, imod hvilke hun brændte af Kærlighed. 10 De
blottede hendes Blusel, borttoge hendes Sønner og
hendes Døtre og ihjelsloge hende selv med Sværdet;
og hun fik Navn iblandt Kvinderne, da man havde holdt
Dom over hende. 11 Der hendes Søster Oholiba saa
det, da drev hun det værre med sin Elskov end den
anden og med sin Bolen værre end hendes Søsters
Bolen. 12 Hun brændte af Kærlighed til Assyriens Børn,
til Fyrster og Befalingsmænd, som stode hende nær og
vare klædte paa det pragtfuldeste, Ryttere, som rede
paa Heste, alle sammen yndige unge Karle. 13 Og jeg
saa, at hun var besmittet, de gik begge een Vej. 14
Og hun drev sin Bolen end videre; der hun saa Mænd
malede paa Væggen, Billeder af Kaldæer, malede med
rødt, 15 ombundne med Bælte om deres Lænder,
med farvede Huer paa deres Hoveder, alle sammen
af Anseelse som Høvedsmænd, efter Babels Børns
Lignelse, hvis Fødeland er Kaldæa: 16 Da brændte
hun af Kærlighed til dem, saa snart hun saa dem med
sine Øjne, og hun sendte Bud til dem til Kaldæa. 17
Og Babels Børn kom til hende, til Elskovsleje, og de
besmittede hende med deres Bolen, og hun besmittede
sig ved dem; derefter vendte hendes Sjæl sig fra dem.
18 Og hun drev sin Bolen aabenbart og blottede sin
Blusel; og min Sjæl vendte sig fra hende, ligesom
min Sjæl havde vendt sig fra hendes Søster. 19 Dog
udvidede hun sin bolerske Handel, idet hun kom sin
Ungdoms Dage i Hu, da hun bolede i Ægyptens Land.
20 Og hun brændte af Kærlighed til deres Bolere, hvis
Kød var som Aseners Kød, og hvis Brynde var som
Hestes Brynde. 21 Saa søgte du igen til din Ungdoms
Skændsel, da de fra Ægypten beføelte din Barm for
din Ungdoms Brysters Skyld. 22 Derfor, Oholiba! saa
siger den Herre, Herre: Se, jeg vil opvække dine Bolere
imod dig, dem, fra hvilke din Sjæl har vendt sig bort,
og lade dem komme over dig trindt omkring fra: 23
Babels Børn og alle Kaldæer, Pekod og Skoa og Koa,
alle Assurs Børn med dem, yndige unge Karle, Fyrster
og Befalingsmænd alle sammen, Høvedsmænd og
ansete Mænd, som alle sammen ride paa Heste. 24
Og de skulle komme imod dig med Rustvogne, Vogne
og Hjul og med en Skare af Folk med store Skjolde
og smaa Skjolde og Hjelme; de skulle lejre sig imod
dig trindt omkring; og jeg vil overgive dem Dommen,
og de skulle dømme dig efter deres Ret. 25 Og jeg vil
rette min Nidkærhed imod dig, at de skulle handle med
dig i Grumhed, de skulle borttage din Næse og dine
Øren, og hvad der bliver tilovers af dig, skal falde for
Sværdet; de skulle tage dine Sønner og dine Døtre, og
hvad der bliver tilovers af dig, skal fortæres med Ild. 26
Og de skulle trække dine Klæder af dig og tage din
Prydelses Tøj. 27 Saa vil jeg bringe din Skændsel til at
høre op hos dig og din Bolen fra Ægyptens Land, og
du skal ikke opløfte dine Øjne til dem og ikke ydermere
komme Ægypten i Hu. 28 Thi saa siger den Herre,
Herre: Se, jeg giver dig i deres Haand, som du hader, i
deres Haand, som din Sjæl har vendt sig fra. 29 Og de
skulle handle med dig i Had og tage alt dit Erhverv og
forlade dig nøgen og bar; og din bolerske Blusel og din
Skændsel og din Bolen skal blive aabenbar. 30 Dette
skal gøres imod dig, fordi du ved din Bolen er gaaet
efter Hedningerne, fordi du besmittede dig ved deres
Afguder. 31 Du har gaaet paa din Søsters Vej, og jeg
vil give hendes Bæger i din Haand. 32 Saa siger den
Herre, Herre: Du skal drikke af din Søsters Bæger, som
er dybt og vidt; det skal blive til Latter og til Spot, da det
holder meget i sig. 33 Du skal fyldes af Beruselse og
Bedrøvelse; Forskrækkelses og Ødelæggelses Bæger
er din Søsters, Samarias, Bæger. 34 Og du skal drikke
og udsuge det, og sønderbryde Skaarene deraf og
afrive dine Bryster; thi jeg har talt det, siger den Herre,
Herre. 35 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Fordi du
glemte mig og kastede mig bag din Ryg, saa bær du nu
ogsaa din Skændsel og din Bolen. 36 Og Herren sagde
til mig: Du Menneskesøn! vil du dømme Ohola og
Oholiba? forkynd dem dog deres Vederstyggeligheder;
37 thi de have bedrevet Hor, og der er Blod paa deres
Hænder, og de have bedrevet Hor med deres Afguder;
tilmed lode de deres Børn, som de havde født mig, gaa
igennem Ilden for dem til at fortæres. 38 Endnu dette
have de gjort mig: De have besmittet min Helligdom
paa den samme Dag og vanhelliget mine Sabbater. 39
Og der de havde slagtet deres Børn for deres Afguder,
da gik de samme Dag i min Helligdom til at vanhellige
den; og se, saaledes have de gjort midt udi mit Hus.
40 Og de sendte ogsaa Bud efter Mænd, som kom
langvejs fra; til hvilke der var sendt Bud, og se, de
kom, for hvilke du badede dig, sminkede dine Øjne og
prydede dig dejligt; 41 og du satte dig paa en herlig
Seng, og der var et Bord dækket foran den, og du

havde sat min Røgelse og min Olie derpaa. 42 Og
Lyden af Bulderet blev stille der, og til Mændene af
Folkehoben bragtes Drankere fra Ørken, og de satte
Armbaand paa deres Hænder og en dejlig Krone paa
deres Hoveder. 43 Og jeg sagde om hende, som var
for gammel til Hor: Nu skal man til Gavns bole med
hende, ja, med hende. 44 Og man kom til hende,
som man kommer til en bolersk Kvinde; saaledes kom
de til Ohola og til Oholiba, de skændige Kvinder. 45
Og retfærdige Mænd, de skulle dømme dem, som
Horkvinder dømmes, og som de Kvinder dømmes,
der udøse Blod; thi de ere Horkvinder, og der er Blod
paa deres Hænder. 46 Thi saa siger den Herre, Herre:
Jeg fører en Forsamling op imod dem og giver dem
hen til Ustadighed og til Rov, 47 og de forsamlede
skulle stene dem med Stene og sønderhugge dem med
deres Sværd; de skulle ihjelslaa deres Sønner og deres
Døtre og opbrænde deres Huse med Ild. 48 Og jeg vil
udrydde Skændsel af Landet, og alle Kvinder skulle
lade sig advare, at de ikke gøre efter eders Skændsel.
49 Og de skulle lægge eders Skændsel paa eder, og I
skulle bære Synderne, I begik med eders Afguder, og I
skulle fornemme, at jeg er den Herre, Herre.

24 Og Herrens Ord kom til mig i det niende Aar, i den
tiende Maaned, paa den tiende Dag i Maaneden,
og han sagde: 2 Du Menneskesøn! skriv dig denne
Dags Navn, denne selv samme Dags; Kongen af Babel
har lagt sig imod Jerusalem paa denne selv samme
Dag. 3 Og fremsæt en Lignelse for det genstridige Hus,
og sig til dem: Saa siger den Herre, Herre: Sæt Gryden
paa, sæt den paa, og øs ogsaa Vand derudi! 4 Saml
deri de Stykker, som høre dertil, alle de gode Stykker,
Kølle og Bov; fyld den med de bedste Ben! 5 Tag det
bedste af Hjorden, og læg ogsaa for Benenes Skyld en
Stabel Brænde derunder; bring den til at koge godt,
at ogsaa Benene deri blive kogte. 6 Derfor, saa siger
den Herre, Herre: Ve den blodskyldige Stad, en Gryde,
hvori der er Rust, og hvis Rust ikke er gaaet af den!
tag et Stykke efter det andet ud deraf, der skal ikke
kastes Lod derover. 7 Thi dens Blod er blevet midt udi
den, den har lagt det paa en solbrændt Klippe; den
udøste det ikke paa Jorden, at man kunde have skjult
det med Støv. 8 Paa det jeg skulde lade min Vrede
opstige, paa det jeg skulde hævne strengelig, har jeg
ladet dens Blod komme paa den solbrændte Klippe, at
det ikke skulde skjules. 9 Derfor, saa siger den Herre,
Herre: Ve den blodskyldige Stad! ogsaa jeg vil gøre
Brændestabelen stor. 10 Bær meget Træ til, optænd
Ilden, lad Kødet blive mørt, og lad Suppen koge, saa at
Benene forbrændes. 11 Og sæt den saa tom paa dens
Gløder, paa det den kan blive hed og dens Kobber
glødes og dens Urenhed smeltes midt i den, at dens
Rust kan fortæres. 12 Ved at volde Anstrengelse havde
den trættet mig, og dens megen Rust gik dog ikke
af den; i Ilden med dens Rust! 13 I din Urenhed er
Skændsel; fordi jeg har renset dig, og du dog ikke blev
ren, saa skal du ikke mere blive ren for din Urenhed,
førend jeg har stillet min Harme paa dig. 14 Jeg Herren,
jeg har talt det, det kommer, og jeg har gjort det, jeg
vil ikke lade det fare og ikke spare, ej heller angre
det; efter dine Veje og efter dine Gerninger skulle de
dømme dig, siger den Herre, Herre. 15 Og Herrens Ord
kom til mig saaledes: 16 Du Menneskesøn! se, ved
eet Slag vil jeg tage fra dig dine Øjnes Lyst; men du
skal ikke klage og ikke græde, og dine Taarer skulle
ikke komme frem. 17 Suk i Tavshed, hold ikke Sorg
for de døde, bind dit Hovedsmykke paa dig, og drag
dine Sko paa dine Fødder, og dæk ikke over Skægget,
og æd ikke Folks Brød! 18 Og jeg talte til Folket om
Morgenen, og min Hustru døde om Aftenen; og jeg
gjorde næste Morgen, som mig var befalet. 19 Og
Folket sagde til mig: Vil du ikke give os til Kende, hvad
disse Ting betyde for os, at du gør saaledes? 20 Og
jeg sagde til dem: Herrens Ord kom til mig saaledes:
21 Sig til Israels Hus: Saa siger den Herre, Herre: Se,
jeg vanhelliger min Helligdom, eders Magts Stolthed,
eders Øjnes Lyst og eders Sjæles Længsel; og eders
Sønner og eders Døtre, som I efterlade, skulle falde for
Sværdet. 22 Og I skulle gøre, ligesom jeg har gjort: I
skulle ikke dække over Skægget og ikke æde Folks
Brød. 23 Men edens Hovedsmykker skulle være paa
eders Hoveder og eders Sko paa eders Fødder, I skulle
ikke klage og ikke græde, men I skulle svinde hen i
eders Misgerninger og sukke, den ene med den anden.
24 Og Ezekiel skal blive eder til et Undertegn, I skulle
gøre efter alt det, som han har gjort; naar det kommer,
da skulle I fornemme, at jeg er den Herre, Herre. 25 Og
du Menneskesøn! mon der ikke paa den Dag, naar
jeg borttager fra dem deres Magt, deres Prydelses
Glæde, deres Øjnes Lyst og deres Sjæles Længsel,
deres Sønner og deres Døtre, 26 mon der ikke paa den
Dag skal komme een, som er undsluppen, til dig, for
at kundgøre det for dine Øren? 27 Paa den samme
Dag skal din Mund oplades, naar den undslupne er
kommen, og du skal tale og ikke mere være stum; og
du skal være bleven dem til et Undertegn, og de skulle
fornemme, at jeg er Herren.

25 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Ammons
Børn, og spaa imod dem, 3 og sig til Ammons Børn:
Hører den Herre, Herres Ord: Saa siger den Herre,
Herre: Efterdi du sagde: Ha ha! over min Helligdom,
fordi den er vanhelliget, og over Israels Land, fordi det
er ødelagt, og over Judas Hus, fordi de ere vandrede i

Landflygtighed: 4 Derfor se, jeg vil give dig til Ejendom
for Østens Folk, og de skulle opslaa deres Teltbyer i dig
og sætte deres Boliger i dig; de skulle æde din Frugt,
og de skulle drikke din Mælk. 5 Og jeg vil gøre Rabba
til Græsgang for Kameler og Ammons Børns Land til
Faareleje; og I skulle fornemme, at jeg er Herren. 6
Thi saa siger den Herre, Herre: Fordi du klappede i
Haanden og stampede med Foden og glædede dig
i al din Haan efter din Sjæls Lyst imod Israels Land:
7 Derfor se, jeg ud rækker min Haand imod dig og
giver dig hen til Bytte for Folkene og udrydder dig af
Folkeslægternes Tal og lader dig forsvinde af Lan dene;
jeg vil ødelægge dig, og du skal fornemme, at jeg er
Herren. 8 Saa siger den Herre, Herre: Fordi Moab og
Sejr sige: Se, Judas Hus er ligesom alle Hedningerne:
9 Derfor se, jeg vil aabne Moabs Side fra Stæderne
af, fra dets Grænsestæder af, Landets Pryd, Beth-
Jesimoth, Baal-Meon og Kirjathama, 10 for Østens
Børn tillige med Ammons Børns Land, og jeg vil give
dem det til Ejendom, paa det man ikke skal ihukomme
Ammons Børn iblandt Folkene; 11 og jeg vil holde Ret
over Moab, at de skulle fornemme, at jeg er Herren. 12
Saa siger den Herre, Herre: Fordi Edom tog en svar
Hævn over Judas Hus og gjorde sig saare skyldig, da
de hævnede sig paa dem: 13 Derfor, saa siger den
Herre, Herre: Jeg vil udrække min Haand over Edom og
udrydde Mennesker og Kvæg deraf: Og jeg vil gøre det
øde fra Theman af, og indtil Dedan skulle de falde ved
Sværdet; 14 og jeg vil føre min Hævn over Edom ved
mit Folk Israels Haand, og de skulle gøre ved Edom
efter min Vrede og efter min Fortørnelse, og de skulle
kende min Hævn, siger den Herre, Herre. 15 Saa siger
den Herre, Herre: Fordi Filisterne have taget Hævn og
have hævnet sig svarlig i Haan efter deres Sjæls Lyst
for at ødelægge med et evigt Fjendskab: 16 Derfor,
saa siger den Herre, Herre: Se, jeg vil udrække min
Haand over Filisterne og udrydde Kreterne; og jeg vil
tilintetgøre de overblevne ved Havets Strand; 17 og jeg
vil tage en stor Hævn over dem med grumme Straffe,
og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg fører
min Hævn over dem.

26 Og det skete i det ellevte Aar, paa den første Dag
i Maaneden, at Herrens Ord kom til mig saaledes:
2 Du Menneskesøn! fordi Tyrus siger over Jerusalem:
Ha ha! sønderbrudt er Folkenes Port; det har vendt sig
til mig; jeg vil blive fyldt, den er ødelagt; 3 derfor, saa
siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer over dig, Tyrus!
og jeg vil føre mange Folkefærd op imod dig, ligesom
Havet rejser sine Bølger. 4 Og de skulle ødelægge
Murene om Tyrus og nedbryde dens Taarne, og jeg vil
bortfeje dens Støv af den og gøre den til en solbrændt
Klippe. 5 Den skal blive til at udbrede Fiskegarn paa
midt i Havet; thi jeg har talt det, siger den Herre, Herre;
og den skal vorde til Bytte for Folkene. 6 Og dens
Døtre, som ere paa Landet, skulle ihjelslaaes med
Sværdet; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.
7 Thi saa siger den Herre, Herre: Se, jeg vil lade
Nebukadnezar, Kongen af Babel, komme imod Tyrus
fra Norden, ham, som er Kongers Konge, med Heste
og med Vogne og med Ryttere og med en Skare og
meget Folk. 8 Dine Døtre paa Landet skal han ihjelslaa
med Sværdet; og han skal sætte Vagttaarne op imod
dig og opkaste en Vold imod dig og oprejse et Skjoldtag
imod dig. 9 Og han skal sætte Murbrækker imod dine
Mure og nedbryde dine Taarne ved sine Sværd. 10
Formedelst Mangfoldigheden af hans Heste skal deres
Støv bedække dig; dine Mure skulle ryste af Rytteres
og Hjuls og Vognes Lyd, naar han drager ind ad dine
Porte, ligesom man drager ind i en stormet Stad. 11
Han skal nedtrampe alle dine Gader med sine Hestes
Hove; han skal ihjelslaa dit Folk med Sværdet, og dine
stærke Støtter skulle falde til Jorden. 12 Og de skulle
røve dit Gods og gøre dine Varer til Bytte og nedbryde
dine Mure og nedrive dine lystelige Huse, og de skulle
kaste dine Stene og dit Tømmer og dit Støv midt ud i
Vandet. 13 Og jeg vil bringe dine Sanges Bulder til at
tie, og dine Harpers Klang skal ikke høres ydermere.
14 Jeg vil gøre dig til en solbrændt Klippe, du skal blive
til at udbrede Fiskegarn paa, du skal ikke ydermere
bygges; thi jeg Herren, jeg har talt det, siger den Herre,
Herre. 15 Saa siger den Herre, Herre til Tyrus: Mon
Øerne ikke skulle bæve ved Lyden af dit Fald, naar
de saarede jamre sig, naar Mord rase i din Midte? 16
Og alle Fyrster ved Havet skulle nedstige af deres
Troner og aflægge deres Kapper og afføre sig deres
stukne Klæder; de skulle iføre sig Forfærdelse, sidde
paa Jorden og forfærdes hvert Øjeblik og forskrækkes
over dig. 17 Og de skulle opløfte et Klagemaal over dig
og sige til dig: Hvorledes er du gaaet til Grunde, du
Havets Beboerinde? den lovpriste Stad, som var fast i
Havet, den og dens Indbyggere, som udbredte Skræk
for sig over alle dem, som boede der! 18 Nu skulle
Øerne forfærdes paa dit Falds Dag, og Øerne, som ere
i Havet, skulle forskrækkes over den Udgang, det tog
med dig. 19 Thi saa siger den Herre, Herre: Naar jeg
gør dig til en ødelagt Stad som Stæderne, i hvilke man
ikke mere bor; naar jeg lader Dybet stige op over dig,
og de mange Vande bedække dig: 20 Da vil jeg kaste
dig ned til dem, som fare ned i Hulen, til Oldtidens Folk,
og lade dig bo i Underverdenens Land, i Ørkenerne fra
Oldtiden hos dem, som fore ned i Hulen, paa det du
ikke mere skal bebos; men jeg vil give Herlighed i de
levendes Land. 21 Jeg vil gøre dig til Gru, og du skal
ikke være mere; naar der spørges om dig, da skal du
ikke findes ydermere evindelig, siger den Herre, Herre.

27 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: **2** Og du
Menneskesøn! opløft et Klagemaal over Tyrus, **3**
og sig til Tyrus, som bor ved Havets Havne, og som
handler med Folkene paa mange Øer: Saa siger den
Herre, Herre: O Tyrus! du sagde: Jeg er fuldkommen i
Skønhed. **4** Dine Landemærker ere midt i Havet, dine
Bygningsmænd have gjort din Skønhed fuldendt. **5** De
byggede dig hele Opklædningen af Fyrretræ fra Senir;
de hentede Geder fra Libanon til at gøre en Mast paa
dig. **6** De gjorde dine Aarer af Eg fra Basan; dit Dæk
gjorde de af Elfenben, indlagt i Buksbom fra Kithims
Øer. **7** Dit Sejl var af hvidt Linned med stukket Arbejde
fra Ægypten, for at det skulde være dig til Mærke;
af blaat Purpur og rødt Purpur fra Elisas Øer var dit
Solsejl. **8** Indbyggerne i Zidon og Arvad vare dine
Rorkarle; dine vise, o Tyrus! som vare i dig, de vare
dine Styrmænd. **9** Gebals Ældste og dens vise vare hos
dig for at stoppe din Læk; alle Skibe i Havet og deres
Skibsfolk vare hos dig for at drive Handel med dig. **10**
Folk fra Persien og Lydien og fra Put vare i din Hær
som dine Krigsfolk, de ophængte Skjold og Hjelm i dig,
de gave dig Glans. **11** Arvads Børn og din Hær vare paa
dine Mure trindt omkring, og tapre Mænd vare paa dine
Taarne; de hængte deres Skjolde paa dine Mure trindt
omkring, de gjorde din Skønhed fuldendt. **12** Tharsis
handlede med dig, fordi du havde Mangfoldighed af
alle Haande Gods; med Sølv, Jern, Tin og, Bly betalte
de dine Varer. **13** Javan, Tubal og Mesek, de vare
dine Kræmmere; Menneskesjæle og Kobberkar gave
de dig i Tusk. **14** De af Thogarmas Hus betalte dine
Varer med Køreheste og Rideheste og Mulæsler. **15**
Dedans Børn vare dine Kræmmere; mange Kyster
stode i Handelsforhold med dig; de gave dig Elfenben
og Ebentræ til Betaling. **16** Syrien handlede med dig,
fordi du havde en Mangfoldighed af Arbejder; med
Karbunkel, Purpur og stukket Arbejde jog hvidt Linned
og Koraller og Rubiner betalte de dine Varer. **17** Judas
og Israels Lande, de vare dine Kræmmere; Hvede fra
Minnit og søde Sager og Honning og Olie og Balsam
gave de dig i Tusk. **18** Damaskus handlede med
dig, fordi du havde en Mangfoldighed af Arbejder, for
Mangfoldigheden af alle Haande Gods, med Vin af
Helbon og hvid Uld. **19** Vedan og Javan gave Sager
fra Uzzal for dine Varer; skinnende Jern, Kasia og
Kalmus gaves dig i Tusk. **20** Dedan handlede med
dig med Dækkener til at ride paa. **21** Arabien og alle
Kedars Fyrster, de stode i Handelsforhold med dig;
med Lam og Vædre og Bukke, med dem handlede de
med dig. **22** Kræmmere fra Seba og Raema, de vare
dine Kræmmere; med det ypperste af alle Haande Urter
og med alje Haande kostbare Stene og Guld betalte de
dine Varer. **23** Haran og Karma og Eden, Kræmmere
fra Seba, Assur og Kilmad handlede med dig. **24** De
vare dine Kræmmere med Kostbarheder, bestaaende i
Kapper af blaat Purpur og stukket Arbejde, og med
værdifuldt Garn, i tvundne og faste Snore, paa dit
Marked. **25** Tharsis's Skibe droge omkring for dig, de
dreve din Handel, og du blev fyldt og saare rig midt i
Havet. **26** Dine Rorkarle førte dig paa de store Vande,
Østenvejret sønderslog dig midt i Havet. **27** Dit Gods
og dine Varer, hvad du handlede med, dine Skibsfolk
og dine Styrmænd, de, som stoppede din Læk, og de,
som dreve din Handel, og alle dine Krigsmænd, som
vare i dig, med hele din Skare, som var i din Midte, faldt
midt i Havet paa dit Falds Dag. **28** Ved Lyden af dine
Styrmænds Skrig bæve Strandmarkerne. **29** Og alle de,
som føre Aarer, stige ud af deres Skibe; Skibsfolk, alle
Styrmænd paa Havet, de træde i Land. **30** Og de lade
deres Røst høre over dig og raabe bitterlig; og de kaste
Støv paa deres Hoved, de vælte sig i Asken. **31** Og de
rage sig helt skaldede for din Skyld og iføre sig Sæk;
og de græde over dig i Sjælens Bitterhed med en bitter
Sorg. **32** Og de opløfte et Klagemaal over dig i deres
Jamren og beklage dig: „Hvo er som Tyrus, som den,
der er bleven tavs midt paa Havet?" **33** Der dine Varer
kom frem af Havene, mættede du mange Folk; med
Mangfoldigheden af dit Gods, og hvad du handlede
med, gjorde du Konger rige paa Jorden. **34** Nu, da du
knust er forsvunden af Havene i de dybe Vandeler din
Handel og hele din Skare midt i dig falden. **35** Alle
Øernes Indbyggere gyse over dig, og deres Konger
forfærdes saare, de se bedrøvelige ud i Ansigtet. **36**
Købmændene iblandt Folkene pibe ad dig; du er bleven
til Gru og er til evig Tid ikke mere.

28 Og Herrens Ord kom til mig saalunde: **2** Du
Menneskesøn! sig til Tyrus's Fyrste: Saa siger
den Herre, Herre: Fordi dit Hjerte ophøjede sig, og du
sagde: Jeg er en Gud, jeg sidder paa Guds Sæde midt
i Havet, medens du er et Menneske og ikke Gud og
dog agtede dit Hjerte som Guds Hjerte; **3** — se, du er
visere end Daniel; intet lønligt er skjult for dig; **4** du
har forhvervet dig Formue ved din Visdom og ved din
Forstand og bragt Guld og Sølv i dine Skatkamre; **5**
du har formeret din Formue ved din megen Visdom i
dit Købmandsskab, og dit Hjerte har ophøjet sig for
din Formues Skyld: — **6** Derfor, saa siger den Herre,
Herre: Efterdi du agtede dit Hjerte som Guds Hjerte, **7**
se, derfor vil jeg lade fremmede, de forfærdelige iblandt
Folkene, komme over dig, og de skulle uddrage deres
Sværd imod din Visdoms skønne Værk og vanhellige
din Herlighed. **8** De skulle kaste dig ned i Hulen, og du
skal dø, som de gennemstungne dø midt i Havet. **9**
Mon du vel kan sige over for den, som ihjelslaar dig:
Jeg er en Gud? medens du dog er et Menneske og ikke
en Gud i hans Haand, som ihjelslaar dig. **10** Du skal

dø, som de uomskaarne dø, ved fremmedes Haand; thi
jeg har talt det, siger den Herre, Herre. 11 Og Herrens
Ord kom til mig saaledes: 12 Du Menneskesøn! opløft
et Klagemaal over Kongen af Tyrus, og sig til ham:
Saa siger den Herre, Herre: Du, som paatrykker den
afpassede Ordning Seglet, du, som er fuld af Visdom
og fuldkommen i Skønhed, 13 du var i Eden, i Guds
Have, alle Haande kostbare Stene bedækkede dig:
Karneol, Topas og Demant, Krysolith, Onyks og Jaspis,
Safir, Karbunkel og Smaragd og Guld; dine Trommer
og dine Piber vare til Tjeneste hos dig, de vare beredte
paa den Dag, du blev skabt. 14 Du var en salvet Kerub,
som skærmede; og jeg havde sat dig dertil, du var
paa Guds hellige Bjerg, du vandrede midt imellem
gloende Stene. 15 Du var fuldkommen i dine Veje fra
den Dag af, du blev skabt, indtil Uretfærdighed blev
funden i dig. 16 Formedelst din store Handel fyldtes dit
Indre af Uret, og du syndede; derfor fjernede jeg dig
som vanhelliget fra Guds Bjerg og lod dig omkomme,
du skærmende Kerub, at du ikke forblev imellem de
gloende Stene. 17 Dit Hjerte ophøjede sig for din
Skønheds Skyld, du ødelagde din Visdom tillige med
din Herlighed! jeg henkastede dig paa Jorden, gav
dig hen for Kongers Ansigt, at de skulle se paa dig.
18 Ved dine Misgerningers Mangfoldighed under din
uretfærdige Handel vanhelligede du dine Helligdomme,
og jeg lod en Ild gaa ud fra din Midte, den fortærede
dig, og jeg gjorde dig til Aske paa Jorden for alles
Øjne, som se dig. 19 Alle som dig kendte iblandt
Folkene, forfærdes over dig; du er bleven til Gru og
skal i Evighed ikke være mere. 20 Og Herrens Ord kom
til mig saaledes: 21 Du Menneskesøn! vend dit Ansigt
imod Zidon, og spaa imod den, 22 og sig: Saa siger den
Herre, Herre: Se, jeg kommer imod dig, Zidon! og jeg
vil herliggøre mig i din Midte; og de skulle fornemme, at
jeg er Herren, naar jeg holder Ret over den og helliggør
mig ved den. 23 Og jeg vil sende Pest i den og Blod
paa dens Gader, og der skal falde ihjelslagne i dens
Midte for Sværdet, som skal komme over den trindt
omkring fra; og de skulle fornemme, at jeg er Herren.
24 Og for Israels Hus skal der ikke ydermere være en
Torn, som stikker, eller en Tidsel, som smerter, af alle
dem, som ere trindt omkring dem, som haane dem, og
de skulle fornemme, at jeg er den Herre, Herre. 25 Saa
siger den Herre, Herre: Naar jeg samler Israels Hus
hjem fra Folkene, iblandt hvilke de ere adspredte, da vil
jeg helliggøre mig ved dem for Hedningernes Øjne,
og de skulle bo i deres Land, som jeg har givet min
Tjener Jakob. 26 Og de skulle bo tryggelig derudi og
bygge Huse og plante Vingaarde, ja, bo tryggelig; naar
jeg holder Ret over alle dem, som haanede dem trindt
omkring dem; og de skulle fornemme, at jeg Herren er
deres Gud.

29 I det tiende Aar, i den tiende Maaned, paa den
tolvte Dag i Maaneden kom Herrens Ord til mig
saaledes: 2 Du Menneskesøn! vend dit Ansigt imod
Farao, Kongen af Ægypten, og spaa imod ham og imod
al Ægypten. 3 Tal og sig: Saa siger den Herre, Herre:
Se, jeg kommer imod dig, Farao, Konge i Ægypten,
du, som er den store Drage, der ligger midt i sine
Strømme, og som siger: Min Strøm er min, og jeg har
skabt mig den. 4 Men jeg vil kaste Kroge i dine Kæver
og lade Fiskene i dine Strømme hænge ved dine Skæl,
og jeg vil trække dig op midt af dine Strømme tillige
med alle de Fisk i dine Strømme, der hænge ved dine
Skæl. 5 Og jeg vil kaste dig ud i Ørken, dig og alle
Fisk fra dine Strømme, paa Marken skal du falde hen,
du skal ikke samles til Hobe og ej sankes op, jeg
har givet dig til Dyrene i Landet og til Fuglene under
Himmelen som Føde. 6 Og alle Ægyptens Indbyggere
skulle fornemme, at jeg er Herren. Fordi de have været
Israels Hus en Rørkæp — 7 naar de gribe din Haand,
knækker du og splitter dem hver Skulder; og naar de
støtte sig paa dig, sønderbrydes du og bringer dem alle
Lænder til at vakle — 8 derfor, saa siger den Herre,
Herre: Se, jeg lader et Sværd komme over dig, og jeg
vil udrydde Mennesker og Kvæg af dig. 9 Og Ægyptens
Land skal blive til Ødelæggelse og Øde; og de skulle
fornemme, at jeg er Herren. Fordi han siger: Det er
min Strøm, og jeg har skabt den: 10 Derfor se! vil jeg
komme til dig og til dine Strømme og gøre Ægyptens
Land til aldeles øde Ørkener, fra Migdol til Sy ene,
og indtil Morlands Landemærke. 11 Der skal ikke gaa
Menneskefod igennem det, og Fæs Fod skal ikke gaa
der igennem; og det skal ikke bebos i fyrretyve Aar. 12
Og jeg vil gøre Ægyptens Land til et Øde midt iblandt
de ødelagte Lande, og dets Stæder skulle blive øde
midt iblandt de ødelagte Stæder, fyrretyve Aar; og jeg
vil adsprede Ægypterne iblandt Folkene og strø dem
ud i Landene. 13 Thi saa siger den Herre, Herre: Naar
fyrretyve Aar ere til Ende, vil jeg samle Ægypterne hjem
fra Folkene, hvorhen de vare adspredte. 14 Og jeg vil
vende Ægyptens Fangenskab og føre dem tilbage til
Pathros Land, til deres Stammeland, og de skulle der
være et ringe Rige. 15 Det skal være ringe fremfor
andre Riger og ikke ophøje sig ydermere over Folkene;
og jeg vil gøre dem ubetydelige, at de ikke skulle regere
over Folkene. 16 Og det skal ikke ydermere være
Israels Hus til Fortrøstning, saa at det bringer mig deres
Synd i Erindring, naar disse vende sig om efter dem, og
de skulle fornemme, at jeg er den Herre, Herre. 17 Og
det skete i det syv og tyvende Aar, i den første Maaned,
paa den første Dag i Maaneden, at Herrens Ord kom til
mig saaledes: 18 Du Menneskesøn! Nebukadnezar,
Kongen af Babel, har paalagt sin Krigshær et svart
Arbejde imod Tyrus, saa at hvert Hoved er skaldet og

hver Skulder opslidt, og Løn har han og hans Hær ikke
faaet ud af Tyrus for det Arbejde, han har haft med den.
19 Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, jeg giver
Nebukadnezar, Kongen af Babel, Ægyptens Land, og
han skal tage dets Gods og bytte dets Bytte og røve
dets Rov, og det skal være Løn for hans Hær. 20 Som
hans Løn, for hvilken han har tjent imod den, har jeg
givet ham Ægyptens Land; thi for mig have de tjent,
siger den Herre, Herre. 21 Paa den Dag vil jeg lade et
Horn skyde op for Israels Hus, og dig vil jeg give en
opladt Mund midt iblandt dem; og de skulle fornemme,
at jeg er Herren.

30 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! spaa og sig: Saa siger den Herre,
Herre: Hyler, ak, den Dag! 3 Thi nær er Dagen, ja,
nær er Herrens Dag, en skyfuld Dag, den skal være
Hedningernes Tid. 4 Og der skal komme et Sværd
over Ægypten, og der skal komme en Forfærdelse
over Morland, naar der falder ihjelslagne i Ægypten, og
man tager dets Gods, og dets Grundvolde nedbrydes.
5 Morland og Put og Lud og den hele Blandingshob
og Kub og Forbundslandets Sønner, de skulle falde
tillige med dem for Sværdet. 6 Saa siger Herren: De,
som støtte Ægypten, skulle ogsaa falde, og dets Magts
Stolthed skal synke; fra Migdol til Syene skulle de falde
der ved Sværdet, siger den Herre, Herre. 7 Og de
skulle ligge øde midt iblandt de ødelagte Lande, og
dets Stæder skulle være midt iblandt de øde Stæder.
8 Og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg
tænder en Ild i Ægypten, og alle dets Hjælpere knuses.
9 Paa den Dag skal der udgaa Sendebud fra mig paa
Skibe til at forfærde Morland, som er trygt, og der skal
være en Forfærdelse iblandt dem som paa Ægyptens
Dag; thi se, det kommer! 10 Saa siger den Herre,
Herre: Ja, jeg vil gøre Ende paa Ægyptens Gods ved
Nebukadnezars, Kongen af Babels, Haand. 11 Han og
hans Folk med ham, de forfærdelige iblandt Folkene,
ere førte ind for at ødelægge Landet; og de skulle
drage deres Sværd imod Ægypten og fylde Landet med
ihjelslagne. 12 Og jeg vil gøre Strømmene tørre og
sælge Landet i de ondes Haand og ødelægge Landet
og dets Fylde ved fremmedes Haand, jeg Herren,
jeg har talt det. 13 Saa siger den Herre, Herre: Ja,
jeg vil tilintetgøre Afgudsbillederne og lade Afguderne
forsvinde fra Nof, og der skal ikke ydermere være en
Fyrste af Ægyptens Land, og jeg vil lægge en Frygt
paa Ægyptens Land. 14 Og jeg vil ødelægge Patros og
tænde en Ild i Zoan og holde Ret over No. 15 Og jeg vil
udøse min Harme over Sin, Ægypternes Fæstning, og
udrydde Mængden i No. 16 Og jeg vil tænde en Ild i
Ægypten, Sin skal vaande sig i Smerte, og No skal
blive til at søndersplittes, og Nof skal have Fjender ved
højlys Dag. 17 De unge Karle i Aven og Pibeset skulle
falde for Sværdet, og de selv skulle gaa i Fangenskab.
18 Og i Thakpankes formørkes Dagen, naar jeg der
sønderbryder Ægyptens Aag, og dets Magts Stolthed
der hører opf en Sky skal bedække det selv, og dets
Døtre skulle gaa i Fangenskab. 19 Og jeg vil holde
Ret over Ægypten, og de skulle fornemme, at jeg er
Herren. 20 Og det skete i det ellevte Aar, i den første
Maaned, paa den syvende Dag i Maaneden, at Herrens
Ord kom til mig saalunde: 21 Du Menneskesøn! jeg
har sønderbrudt Faraos, Kongen af Ægyptens, Arm,
og se, den bliver ikke forbunden, saa man anvender
Lægedom og lægger Bind paa for at forbinde den
for at gøre den stærk til at tage fat paa Sværdet. 22
Derfor, saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer
imod Farao, Kongen i Ægypten, og sønderbryder hans
Arme, baade den stærke og den sønderbrudte, og jeg
vil gøre, at Sværdet skal falde ud af hans Haand. 23 Og
jeg vil adsprede Ægypterne iblandt Folkene, og jeg vil
udstrø dem i Landene. 24 Men jeg vil styrke Kongen af
Babels Arme og give ham mit Sværd i Haand; og jeg vil
sønderbryde Faraos Arme, og han skal stønne for hans
Ansigt, som den stønner, der er dødeligt saaret. 25
Og jeg vil styrke Kongen af Babels Arme, men Faraos
Arme skulle synke; og de skulle fornemme, at jeg er
Herren, naar jeg giver mit Sværd i Kongen af Babels
Haand, og han udrækker det imod Ægyptens Land.
26 Og jeg vil adsprede Ægypterne iblandt Folkene og
bortstrø dem i Landene; og de skulle fornemme, at jeg
er Herren.

31 Og det skete i det ellevte Aar, i den tredje Maaned,
paa den første Dag i Maaneden, at Herrens Ord
kom til mig saaledes: 2 Du Menneskesøn! sig til Farao,
Kongen i Ægypten, og til hans Hob: Hvem er du lig i
din Storhed? 3 Se, Assur var en Ceder paa Libanon,
med dejlige Grene og en skyggende Krone og høj
af Vækst, og dens Top var imellem Skyerne. 4 Vand
gjorde den stor, og Dybets Vand gjorde den høj, med
sine Strømme gik det trindt omkring sin Plantning og
udsendte sine Vandløb til alle Træer paa Marken. 5
Derfor blev dens Vækst højere end alle Træernes paa
Marken, og dens Grene bleve store og dens Skud
lange formedelst det meget Vand, idet den skød frem.
6 Alle Himmelens Fugle gjorde Rede i dens Grene, og
alle vilde Dyr paa Marken fødte under dens Krone, og
alle store Folkeslag boede under dens Skygge. 7 Og
den var dejlig ved sin Storhed, ved sine lange Grene;
thi dens Rod var ved meget Vand. 8 Cedrene i Guds
Have fordunkle den ej, Cypresserne vare ikke at ligne
med dens Grene, og Kastanietræerne vare intet imod
dens Skud, der var intet Træ i Guds Have den ligt
i dens Skønhed. 9 Jeg gjorde den dejlig med dens

mange Grene, og alle Edens Træer, som vare i Guds
Have, bare Avind imod den. **10** Derfor, saa siger den
Herre, Herre: Fordi du ophøjede dig af din Vækst, og
han strakte sin Top op imellem Skyerne, og hans Hjerte
hovmodede sig formedelst hans Højhed: **11** Saa vil jeg
give ham i Folkenes Fyrstes Haand; denne skal handle
med ham efter sin Villie; for hans Ugudelighed har jeg
uddrevet ham; **12** — og fremmede, de forfærdelige
iblandt Folkene, fældede den og kastede den hen; paa
Bjergene og i alle Dalene faldt dens Kviste, og dens
Grene sønderbrødes ved alle Vandløbene i Landet,
og alle Jordens Folk stege ned fra dens Skygge og
forlode den; **13** alle Himmelens Fugle nedlode sig paa
dens faldne Stamme, og alle vilde Dyr paa Marken vare
ved dens Grene; — **14** paa det at ingen Træer ved
Vandet skulle ophøje sig af deres Vækst og ej strække
deres Top op imellem Skyerne, og ingen Træer, som
drikke Vand, skulle stole paa sig selv for deres Højheds
Skyld; thi de ere alle sammen overgivne til Døden,
for at komme til Underverdenens Land, midt iblandt
Menneskens Børn, til dem, som nedfare i Hulen. **15**
Saa siger den Herre, Herre: Paa den Tid, der han
for ned i Dødsriget, gjorde jeg, at man sørgede; jeg
tilhyllede Dybet for hans Skyld og standsede dets
Strømme, og de mange Vande holdtes tilbage, og jeg
klædte Libanon i Sørgedragt for hans Skyld, ja, alle
Træer paa Marken forsmægtede for hans Skyld. **(Sheol
h7585)** **16** Jeg gjorde, at Folkene bævede ved Lyden
af hans Fald, da jeg styrtede ham ned i Dødsriget
til dem, som fare ned i Hulen, og alle Edens Træer,
de udvalgte og skønneste paa Libanon, alle de, som
drikke Vand, trøstede sig i Underverdenens Land. **(Sheol
h7585)** **17** Ogsaa de nedføre med ham i Dødsriget til
dem, som vare ihjelslagne med Sværd, da de som
hans Hjælpere havde siddet i hans Skygge midt iblandt
Folkene. **(Sheol h7585)** **18** Hvem ligner du, saaledes som
du var i Ære og Storhed iblandt Edens Træer? ja, du
skal nedstyrtes med Edens Træer til Underverdenens
Land; midt iblandt de uomskaarne skal du ligge ved
dem, som ere ihjelslagne ved Sværdet. Dette er Farao
og al hans Hob, siger den Herre, Herre.

32 Og det skete i det tolvte Aar, i den tolvte Maaned,
paa den første Dag i Maaneden, at Herrens Ord
kom til mig saaledes: **2** Du Menneskesøn! opløft et
Klagemaal over Farao, Kongen af Ægypten, og sig til
ham: Du blev lignet med en ung Løve iblandt Folkene,
men du var som en Drage i Havet, du brød frem i dine
Strømme, og plumrede Vandene med dine Fødder og
trampede i deres Strømme. **3** Saa siger den Herre,
Herre: Derfor vil jeg udbrede mit Garn over dig ved en
Forsamling af mange Folkeslag, og de skulle trække
dig op i mit Vod. **4** Og jeg vil kaste dig op paa Landet
og slænge dig hen oven paa Marken; og jeg vil lade
alle Himmelens Fugle sætte sig paa dig og mætte de
vride Dyr paa hele Jorden af dig. **5** Og jeg vil kaste dit
Kød paa Bjergene og fylde Dalene med din store Krop.
6 Og jeg vil væde Landet med, hvad der udstrømmer
af dig, med dit Blod, indtil Bjergene, og Flodsengene
skulle blive fulde af dig. **7** Og naar jeg udslukker dig, vil
jeg bedække Himmelen og formørke dens Stjerner;
Solen vil jeg bedække med en Sky, og Maanen skal
ikke lade sit Lys skinne. **8** Jeg vil lade alle klare Lys
paa Himmelen formørkes for din Skyld, og jeg vil lægge
Mørke over dit Land, siger den Herre, Herre. **9** Og
jeg vil bedrøve mange Folks Hjerter, naar jeg bringer
dit Fald ud iblandt Folkene, i de Lande, som du ikke
har kendt. **10** Og jeg vil gøre, at mange Folk skulle
forfærdes over dig, og deres Konger skulle gyse saare
over dig, naar jeg lader mit Sværd blinke for deres
Ansigt; og de skulle bæve alle Øjeblikke, hver for sit
Liv, paa dit Falds Dag. **11** Thi saa siger den Herre,
Herre: Kongen af Babels Sværd skal komme over dig.
12 Jeg vil lade din Hob falde for de vældiges Sværd,
for dem, som alle sammen ere de forfærdelige iblandt
Folkene; og de skulle ødelægge Ægyptens Stolthed, at
al dets Hob skal gaa til Grunde. **13** Og jeg vil ødelægge
alt dets Kvæg, at det ej bliver ved de mange Vande, og
dem skal intet Menneskes Fod mere plumre; og heller
intet Dyrs Klove skulle plumre dem. **14** Da vil jeg lade
deres Vande klare sig og lade deres Floder flyde som
Olie, siger den Herre, Herre, **15** naar jeg gør Ægyptens
Land til en Ødelæggelse, og Landet bliver øde for det,
som det er fuldt af, naar jeg slaar alle dets Indbyggere;
og de skulle fornemme, at jeg er Herren. **16** Det er
et Klagemaal, og man skal synge det, Hedningernes
Døtre skulle synge det; over Ægypten og over al dets
Hob skulle de synge det, siger den Herre, Herre. **17**
Og det skete i det tolvte Aar, paa den femtende Dag i
Maaneden, da kom Herrens Ord til mig, saaledes: **18**
Du Menneskesøn! istem en Sørgesang over Ægyptens
Hob, og lad den fare ned, den og Døtrene af herlige
Folkefærd, til Underverdenens Land, til dem, som
nedfare i Hulen. **19** Hvem overgaar du i Dejlighed?
far ned, læg dig ved de uomskaarne! **20** Midt iblandt
dem, som ere ihjelslagne ved Sværd, skulle de falde;
Sværdet er givet, trækker det ned med alle dets Hobe!
21 De vældiges Fyrster tale om ham midt fra Dødsriget,
med hans Hjælpere; de ere nedfarne, de ligge der,
de uomskaarne, ihjelslagne med Sværd. **(Sheol h7585)**
22 Der er Assur og al dets Forsamling, trindt omkring
ham ere deres Grave, alle sammen ere de ihjelslagne,
de, som faldt ved Sværd; **23** dets Grave ere lagte
i Hulens nederste Dyb, og dets Forsamling er trindt
omkring dets Grav; de ere alle ihjelslagne, faldne ved
Sværd, de, som voldte Forskrækkelse i de levendes

Land. 24 Der er Elam og al dets Hob trindt omkring i
dets Grav; alle sammen ere de ihjelslagne, de, som
faldt ved Sværd, hvilke som uomskaarne fore ned til
Underverdenens Land og havde voldt Forskrækkelse
for sig i de levendes Land, og de bære deres Skændsel
iblandt dem, som fare ned i Hulen. 25 Man har givet
det Leje midt iblandt de ihjelslagne, iblandt al dets
Hob, trindt omkring ham ere deres Grave; alle ere de
uomskaarne, ihjelslagne ved Sværd; thi Forskrækkelse
for dem var udbredt i de levendes Land, og de bære
deres Skændsel iblandt dem, som fare ned i Hulen,
midt iblandt de ihjelslagne er han lagt. 26 Der er Mesek,
Tubal og al dets Hob, trindt omkring ham ere deres
Grave; alle ere de uomskaarne, ihjelslagne med Sværd,
thi de have voldet Forskrækkelse for sig i de levendes
Land. 27 Men de ligge ikke ved de Helte, som ere
faldne af de uomskaarne, hvilke nedfore til Dødsriget
med deres Krigsvaaben og fik deres Sværd lagte under
deres Hoveder; deres Misgerninger ere komne over
deres Ben; thi de vare en Forskrækkelse for Heltene
i de levendes Land. (Sheol h7585) 28 Og du! du skal
sønderknuses midt iblandt de uomskaarne og ligge
ved dem, som ere ihjelslagne ved Sværd. 29 Derhen
kom Edom, dets Konger og alle dets Fyrster, som trods
deres Styrke ere lagte hos dem, som ere ihjelslagne
med Sværd; de ligge ved de uomskaarne og ved dem,
som nedfare i Hulen. 30 Derhen kom alle de ypperste
Mænd af Norden og alle Zidonier, som fore ned til de
ihjelslagne og bleve beskæmmede, uagtet de havde
voldet Forskrækkelse formedelst deres Styrke, og de
ligge som uomskaarne ved dem, som ere ihjelslagne
ved Sværd, og bære deres Skændsel iblandt dem, som
nedfare i Hulen. 31 Dem skal Farao se og trøste sig
over hele sin Hob; ihjelslagen med Sværd er Farao og
al hans Hær, siger den Herre, Herre. 32 Thi jeg har
ladet ham volde Forskrækkelse i de levendes Land;
saa skal Farao og al hans Hob lægges midt iblandt de
uomskaarne, iblandt dem, som ere ihjelslagne med
Sværd, siger den Herre, Herre.

33 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! tal til dit Folks Børn, og sig til dem:
Naar jeg skulde føre Sværd over et Land, og Folk i
Landet toge een Mand iblandt sig og gjorde ham til
deres Vægter, 3 og han saa Sværdet komme over
Landet og blæste i Trompeten og advarede Folket; 4
og den, som da hørte Trompetens Lyd, dog ikke vilde
lade sig advare, og Sværdet kom og tog ham bort; Saa,
skal hans Blod være over hans Hoved. 5 Han hørte
Trompetens Lyd og lod sig ikke advare, hans Blod skal
være over ham; men havde han ladet sig advare, vilde
han have reddet sit Liv. 6 Men naar Vægteren saa
Sværdet komme og ej blæste i Trompeten, og Folket ej
advaredes, og Sværdet kom og tog en Sjæl bort af dem:
Saa blev han vel borttagen for sin Misgernings Skyld,
men hans Blod vil jeg kræve af Vægterens Haand. 7
Og du, Menneskesøn! jeg har sat dig til Vægter for
Israels Hus, at, naar du hører et Ord af min Mund, du
skal advare dem paa mine Vegne. 8 Naar jeg siger
til den ugudelige: Du ugudelige skal visselig dø, og
du ikke taler for at advare den ugudelige for hans Vej,
da skal han, den ugudelige, vel dø for sin Misgerning,
men hans Blod vil jeg kræve af din Haand. 9 Men naar
du advarer den ugudelige for hans Vej, at han skal
omvende sig derfra, og han, dog ikke omvender sig fra
sin Vej, da skal han dø for sin Misgerning, men du skal
have din Sjæl frelst. 10 Og du Menneskesøn! sig til
Israels Hus: I sige saaledes: Vore Overtrædelser og
vore Synder ere over os, og vi hensvinde under dem;
hvorledes kunne vi da leve? 11 Sig til dem: Saa sandt
jeg lever, siger den Herre, Herre: Jeg har ikke Behag
i den ugudeliges Død, men deri, at den ugudelige
omvender sig fra sin Vej, at han maa leve; vender om,
vender om fra eders onde Veje! hvorfor ville I dog dø,
Israels Hus? 12 Og du Menneskesøn! sig til dit Folks
Børn: Den retfærdiges Retfærdighed skal ikke redde
ham paa hans Overtrædelses Dag, og den ugudelige
skal ikke falde for sin Ugudelighed paa den Dag, han
omvender sig fra sin Ugudelighed, og den retfærdige
skal ikke kunne leve derved, paa den Dag han synder.
13 Naar jeg siger om den retfærdige: Han skal visselig
leve, og han forlader sig paa sin Retfærdighed og
gør Uret, da skal ingen af hans retfærdige Gerninger
ihukommes; men han skal dø i sin Uretfærdighed, som
han gjorde. 14 Og naar jeg siger til den ugudelige: Du
skal visselig dø, og han omvender sig fra sin Synd og
gør Ret og Retfærdighed, 15 saa at den ugudelige giver
Pant tilbage, betaler det, han har røvet, vandrer efter
Livets Bud og ikke gør Uret, da skal han visselig leve,
han skal ikke dø. 16 Ingen af hans Synder, som han
har begaaet, skal kommes ham i Hu; han har gjort Ret
og Retfærdighed, han skal Visselig leve. 17 Dog sige
dit Folks Børn: Herrens Vej er ikke rigtig; men det er
dem selv, hvis Vej ikke er rigtig. 18 Naar den retfærdige
vender om fra sin Retfærdighed og gør Uret, da skal
han dø derfor. 19 Og naar den ugudelige vender om
fra sin Ugudelighed og gør Ret og Retfærdighed, da
skal han leve derved. 20 Og dog sige I: Herrens Vej er
ikke rigtig; jeg skal dømme eder, Israels Hus! hver efter
hans Veje. 21 Og det skete i det tolvte Aar, i den tiende
Maaned, paa deri femte Dag i Maaneden efter vor
Bortførelse, da kom een til mig, som var undkommen
fra Jerusalem, og sagde: Staden er indtagen. 22 Og
Herrens Haand var kommen over mig om Aftenen, før
den undslupne kom, og han oplod min Mund, inden
denne kom til mig om Morgenen; saa oplodes min

Mund, og jeg var ikke ydermere stum. 23 Og Herrens
Ord kom til mig saaledes: 24 Du Menneskesøn! de,
som bo paa disse øde Steder i Israels Land, sige
saaledes: Abraham var een og ejede Landet, og vi ere
mange, os er Landet givet til Ejendom. 25 Derfor sig
til dem: Saa siger den Herre, Herre: I æde Kød tillige
med Blod og opløfte eders Øjne til eders Afguder og
udøse Blod! og I skulle eje Landet! 26 I stole paa eders
Sværd, I gøre Vederstyggeligheder og vanære hver sin
Næstes Hustru; og I skulle eje Landet. 27 Saaledes
skal du sige til dem: Saa siger den Herre, Herre: Saa
sandt jeg lever, de, som ere paa de øde Steder, skulle
falde for Sværdet, og den, som er paa Marken, ham
har jeg givet til de vilde Dyr, at de skulle æde ham, og
de, som ere i Fæstningerne og i Hulerne, skulle dø af
Pest. 28 Og jeg vil gøre Landet til en Ødelæggelse og
en Ørk, og dets Magts Stolthed skal ophøre; og Israels
Bjerge skulle ligge øde, at ingen skal gaa over dem. 29
Saa skulle de fornemme, at jeg er Herren, naar jeg gør
Landet til en Ødelæggelse og en Ørk, formedelst alle
deres Vederstyggeligheder, som de have gjort. 30 Og
du Menneskesøn! dit Folks Børn tale indbyrdes om
dig ved Væggene og i Husdørene, og den ene taler
med den anden, hver med sin Broder, sigende: Kære,
kommer og hører, hvad det er for et Ord, som udgaar
fra Herren. 31 Og de skulle komme til dig, som et Folk
kommer, og sidde for dit Ansigt som mit Folk, og de
skulle høre dine Ord og ikke gøre efter dem; men det,
der er behageligt i deres Mund, gøre de, og deres
Hjerte gaar efter deres egen Fordel. 32 Og se, du er
dem som en behagelig Sanger, der har en dejlig Røst;
og som kan spille smukt; derfor skulle de høre dine
Ord, men dog ikke gøre efter dem. 33 Men naar det
kommer — se, det kommer! — da skulle de fornemme,
at der har været en Profet midt iblandt dem.

34 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! spaa imod Israels Hyrder, spaa,
og sig til dem, til Hyrderne: Saa siger den Herre,
Herre: Ve Israels Hyrder, som ere deres egne Vogtere!
skulle ikke Hyrderne være Faarenes Vogtere? 3 I æde
Fedmen og klæde eder med Ulden, I slagte det fede,
men Faarene vogte I ikke. 4 Det svage styrkede I
ikke, og det syge lægede I ikke, og det, som havde
lidt Brud, forbandt I ikke, og det fordrevne førte I ikke
tilbage, og det, som var tabt, ledte I ikke efter; men
med Haardhed og med Grumhed herskede I over dem.
5 Og de bleve adspredte, fordi de havde ingen Hyrde,
og de ere blevne til Føde for alle vilde Dyr paa Marken;
saa bleve de adspredte. 6 Mine Faar fare vild paa
alle Bjergene og paa alle fremragende Høje, ja, mine
Faar ere adspredte over det ganske Land, og der er
ingen, som spørger, og ingen, som leder efter dem.
7 Derfor, I Hyrder, hører Herrens Ord! 8 Saa sandt
jeg lever, siger den Herre, Herre: Fordi mine Faar ere
blevne til Rov, og mine Faar ere blevne til Føde for alle
vilde Dyr paa Marken, eftersom de ingen Hyrde havde,
og mine Hyrder ikke søgte mine Faar; men Hyrderne
bleve deres egne Vogtere og vogtede ikke mine Faar:
9 Derfor, I Hyrder, hører Herrens Ord! 10 Saa siger den
Herre, Herre: Se, jeg kommer imod Hyrderne og kræver
mine Faar af deres Haand og lader dem blive fri for at
vogte Faarene, saa Hyrderne ikke mere skulle være
deres egne Vogtere; og jeg vil redde mine Faar af deres
Mund, og de skulle ikke være dem til Føde. 11 Thi saa
siger den Herre, Herre: Se, da vil jeg, jeg spørge efter
mine Faar og se efter dem. 12 Som en Hyrde ser efter
sin Hjord paa den Dag, han er midt iblandt sine Faar,
som ere adspredte, saaledes vil jeg se efter mine Faar
og føre dem frelste hjem fra alle de Steder, hvorhen de
vare adspredte paa Sky og Mørkhedsdag. 13 Og jeg vil
føre dem ud fra Folkene og samle dem fra Landene og
føre dem ind i deres Land; og jeg vil vogte dem paa
Israels Bjerge, i Dalene, og hvor de bo i Landet. 14
Paa en god Græsgang vil jeg lade dem græsse, og
deres Overdrev skal være paa Israels høje Bjerge; der
skulle de ligge paa et godt Overdrev, og paa en fed
Græsgang skulle de græsse over Israels Bjerge. 15
Jeg vil selv vogte mine Faar og selv lade dem hvile,
siger den Herre, Herre. 16 Efter det, som er tabt, vil
jeg lede, og det fordrevne vil jeg føre tilbage, og det,
som har lidt Brud, vil jeg forbinde, og det syge vil jeg
styrke, men det fede og det stærke vil jeg ødelægge,
jeg vil vogte det med Retfærdighed. 17 Og I, mine
Faar! saa siger den Herre, Herre: Se, jeg dømmer
imellem Lam og Lam, imellem fædrene og Bukkene.
18 Mon det er eder for lidet, at I afgræsse den gode
Græsgang, saa at I skulle træde det, som bliver tilovers
af eders Græsgang, ned med eders Fødder? eller at I
drikke det klarede Vand, saa at I skulle plumre det, som
bliver tilovers, med eders Fødder? 19 Og mine Faar
— skylle de græsse paa det, som er nedtraadt med
eders Fødder? eller drikke det, som er plumret med
eders Fødder? 20 Derfor, saa siger den Herre, Herre til
dem: Se, jeg, jeg vil dømme imellem det fede Lam og
imellem det magre Lam. 21 Fordi I med Side og Bov
støde og med eders Horn stange alle de svage, indtil I
have faaet dem adspredte og jagede udenfor, 22 derfor
vil jeg frelse mine Faar, og de skulle ikke ydermere
være til Rov, og jeg, vil dømme imellem Lam og Lam.
23 Og jeg vil lade een Hyrde staa frem for dem, og han
skal vogte dem, nemlig min Tjener David; han, han skal
vogte dem, og han skal være dem en Hyrde. 24 Og jeg
Herren, jeg vil være deres Gud, og min Tjener David
skal være en Fyrste midt iblandt dem; jeg Herren, jeg
har talt det. 25 Og jeg vil slutte med dem en Fredens

Pagt og lade onde Dyr forsvinde af Landet, saa at de
kunne bo tryggelig i Ørken og sove i Skovene. 26 Og
jeg vil gøre dem og de Steder, som ere trindt omkring
min Høj, til en Velsignelse; og jeg vil lade Regnen falde
i rette Tid, det skal være Velsignelses Regnstrømme.
27 Og Træet paa Marken skal give sin Frugt, og Jorden
skal give sin Grøde, og de skulle være trygge i deres
Land, og de skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg
bryder deres Rykkende Aag og redder dem af deres
Haand, som brugte dem til Trælle. 28 Og de skulle ikke
ydermere være et Rov for Hedningerne, og intet vildt
Dyr paa Jorden skal opæde dem; men de skulle bo
tryggelig, og der skal ingen forfærde dem. 29 Og jeg vil
fremkalde en Plantning for dem til Navnkundighed, og
de skulle ikke ydermere bortrives af Hunger i Landet og
ej mere bære Hedningernes Forhaanelse. 30 Og de
skulle fornemme, at jeg Herren, deres Gud, er med
dem, og at de ere mit Folk, Israels Hus, siger den
Herre, Herre. 31 Og I, mine Faar, min Græsgangs Faar,
I ere Mennesker; jeg er eders Gud, siger den Herre,
Herre.

35 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Seirs Bjerg
og spaa imod det! 3 Og du skal sige til det: Saa siger
den Herre, Herre: Se, jeg kommer imod dig, Seirs
Bjerg! og jeg vil udrække min Haand imod dig og gøre
dig til en Ødelæggelse og en Ørk. 4 Dine Stæder vil
jeg gøre øde, og du selv skal vorde en Ødelæggelse;
og du skal fornemme, at jeg er Herren. 5 Fordi du
nærer et evigt Fjendskab og overgav Israels Børn i
Sværdets Vold, i deres Trængsels Tid, den Tid, da
Misgerningen medførte Enden: 6 Derfor, saa sandt jeg
lever, siger den Herre, Herre, vil jeg gøre dig til Blod,
og Blod skal forfølge dig, efterdi du ikke har hadet
Blod, skal Blod forfølge dig. 7 Og jeg vil gøre Seirs
Bjerg til en Ødelæggelse og en Ørk; og jeg vil udrydde
deraf enhver, som drager frem og tilbage. 8 Og jeg
vil fylde Bjergene der med deres ihjelslagne; paa dine
Høje og i dine Dale og i alle dine Flodlejer, der falde
de, som ere ihjelslagne med Sværd. 9 Jeg vil gøre dig
til evige Ørkener, og dine Stæder skulle ikke bebos; og
I skulle fornemme, at jeg er Herren. 10 Fordi du siger:
De tvende Folk og de tvende Lande skulle være mine,
og vi ville tage dem i Eje, da dog Herren var der: 11
Derfor, saa sandt jeg lever, siger den Herre, Herre, vil
jeg gøre efter din Vrede og efter din Nid, som du har
udvist formedelst dit Had imod dem, og jeg vil give mig
til Kende hos dem, naar jeg dømmer dig. 12 Og du
skal fornemme, at jeg er Herren, jeg har hørt alle dine
Bespottelser, som du har sagt imod Israels Bjerge, idet
du sagde: De ere ødelagte, os ere de givne til Føde. 13
Og I have gjort eder store imod mig med eders Mund
og brugt mange overflødige Ord imod mig; jeg har
hørt det. 14 Saa siger den Herre, Herre: Naar hele
Jorden glæder sig, vil jeg gøre dig øde. 15 Ligesom du
har glædet dig over Israels Hus's Arv, fordi den blev
ødelagt, saaledes vil jeg gøre imod dig; du Seirs Bjerg
og hele Edom alt sammen skal vorde øde; og de skulle
fornemme, at jeg er Herren.

36 Og du Menneskesøn! spaa imod Israels Bjerge
og sig: I Israels Bjerge! hører Herrens Ord! 2 Saa
siger den Herre, Herre: Fordi Fjenden sagde: Ha, ha!
over eder, og: De evige Høje ere blevne os til Ejendom!
3 derfor spaa, og sig: Saa siger den Herre, Herre: Fordi,
ja, fordi man ødelægger og søger at opsluge eder
trindt omkring fra, for at I kunne vorde en Ejendom for
Levningen af Hedningerne, og fordi I ere komne paa
Læber og Tunger og i ondt Rygte iblandt Folk, 4 derfor,
Israels Bjerge, hører den Herres, Herrens Ord: Saa
siger den Herre, Herre til Bjergene og til Højene, til
Strømmene og til Dalene, til de ødelagte Ørkener og til
de forladte Stæder, som ere blevne Levningerne af de
omkringboende Hedninger til Rov og til Spot. 5 Derfor,
saa siger den Herre, Herre: Sandelig, jeg har talt i min
brændende Nidkærhed imod Levningen af Hedningerne
og imod det ganske Edom, hvilke selv have givet sig mit
Land til Ejendom med Glæde af fuldt Hjerte, med Haan
ud af Sjælen, for at rane det som et Bytte. 6 Derfor spaa
om Israels Land og sig til Bjergene og til Højene, til
Strømmene og til Dalene: Saa siger den Herre, Herre:
Se, i min Nidkærhed og min Harme har jeg talt, efterdi I
have baaret Hedningernes Forhaanelse, 7 derfor, saa
siger den Herre, Herre: Jeg har opløftet min Haand paa,
at Hedningerne, som ere trindt omkring eder, selv skulle
bære deres Forhaanelse. 8 Men I, Israels Bjerge! skulle
udskyde eders Grene og bære eders Frugt for mit Folk
Israel; thi de ere nær ved at komme frem. 9 Thi se, jeg
kommer til eder og vender mit Ansigt til eder, og I skulle
dyrkes og besaas. 10 Og jeg vil gøre Menneskene paa
eder mangfoldige, hele Israels Hus alt sammen, og
Stæderne skulle blive beboede, og de ødelagte Stæder
skulle opbygges. 11 Ja, jeg vil gøre Mennesker og
Kvæg paa eder mangfoldige, og de skulle formere sig
og være frugtbare; og jeg vil lade eder blive beboede
som i eders gamle Tider og gøre eder mere godt end
i eders første Tider; og I skulle fornemme, at jeg er
Herren. 12 Og jeg vil lade Mennesker, mit Folk Israel,
vandre paa eder, og de skulle eje dig, og du skal være
dem til Arv, og du skal ikke blive ved at gøre dem
barnløse. 13 Saa siger den Herre, Herre: Efterdi de
sige til eder: Du har fortæret Mennesker, og du har gjort
dine Folk Ramløse, 14 derfor skal du ikke ydermere
fortære Mennesker og ej ydermere bringe dit Folk til
at falde, siger den Herre, Herre. 15 Og jeg vil ikke

ydermere lade dig høre Hedningernes Bespottelse, og
du skal ikke ydermere bære Folkenes Forhaanelse og
ikke ydermere bringe dine Folk til at falde, siger den
Herre, Herre. 16 Og Herrens Ord kom til mig saaledes:
17 Du Menneskesøn! Israels Hus boede i deres Land,
og de besmittede det ved deres Vej og ved deres
Gerninger; som Urenheds Besmittelse var deres Vej
for mit Ansigt. 18 Og jeg udøste min Vrede over dem
for det Blods Skyld, som de havde udøst i Landet, og
fordi de havde besmittet det ved deres Afguder. 19 Og
jeg adspredte dem iblandt Hedningerne, og de bleve
udstrøede i Landene; jeg dømte dem efter deres Vej
og efter deres Gerninger. 20 Og der de vare komne til
Hedningerne, hvorhen de kom, da vanhelligede de mit
hellige Navn, at man sagde om dem: Disse ere Herrens
Folk, og de ere uddragne af hans Land. 21 Men det
gjorde mig ondt for mit hellige Navns Skyld, hvilket
Israels Hus vanhelligede iblandt Hedningerne, hvor de
kom hen. 22 Derfor sig til Israels Hus: Saa siger den
Herre, Herre: Jeg gør det ikke for eders Skyld, Israels
Hus! men for mit hellige Navns Skyld, hvilket I have
vanhelliget iblandt Hedningerne, hvor I kom hen. 23 Og
jeg vil helliggøre mit store Navn, som er vanhelliget
iblandt Hedningerne, hvilket I have vanhelliget midt
iblandt dem; og Hedningerne skulle fornemme, at jeg
er Herren, siger den Herre, Herre, naar jeg helliggør
mig paa eder for deres Øjne. 24 Og jeg vil tage eder fra
Hedningerne og samle eder ud fra alle Landene og lade
eder komme til eders Land. 25 Og jeg vil stænke rent
Vand over eder, og I skulle blive rene; fra alle eders
Urenheder og fra alle eders Afguder vil jeg rense eder.
26 Og jeg vil give eder et nyt Hjerte og give en ny Aand
inden i eder, og jeg vil borttage Stenhjertet af eders
Kød og give eder et Kødhjerte. 27 Og jeg vil sende min
Aand inden i eder og gøre, at I skulle vandre efter mine
Skikke og holde mine Bud og gøre hefter dem. 28 Og I
skulle bo i Landet, som jeg har givet eders Fædre, og I
skulle være mit Folk, og jeg vil være eders Gud. 29 Og
jeg vil holde eder fri fra alle eders Urenheder, og jeg
vil kalde paa Kornet og gøre det mangfoldigt og ikke
sende Hunger over eder. 30 Og jeg vil gøre Frugten
paa Træerne og Grøden paa Marken mangfoldig, paa
det I ikke ydermere skulle tage imod Forhaanelse for
Hungers Skyld iblandt Hedningerne. 31 Da skulle I
komme eders onde Veje i Hu og eders Idrætter, som
ikke vare gode, og I skulle væmmes over eder selv for
eders Misgerninger og for eders Vederstyggeligheder,
32 At jeg ikke gør dette for eders Skyld, siger den Herre,
Herre, det være eder kundgjort; blues og skammer
eder over eders Veje, I af Israels Hus! 33 Saa siger
den Herre, Herre: Paa den Dag jeg renser eder fra
alle eders Misgerninger, da vil jeg lade Stæderne blive
beboede og de øde Steder blive bebyggede. 34 Og
Landet, som var lagt øde, skal dyrkes, i Stedet for at
det laa øde for hvers Øjne, som gik igennem det. 35 Og
man skal sige: Dette Land, som var ødelagt, er blevet
som Edens Have, og de øde og de ødelagte og de
nedbrudte Stæder ere blevne befæstede og beboede.
36 Og Hedningerne, som blive tilovers trindt omkring
eder, skulle fornemme, at jeg Herren, jeg har bygget
det nedbrudte, beplantet det ødelagte, jeg Herren, jeg
har talt og gjort det. 37 Saa siger den Herre, Herre: Jeg
vil endnu i dette Stykke lade mig søges af Israels Hus,
at jeg gør dette ved dem: Jeg vil gøre dem mangfoldige
med Mennesker, som var det en Faarehjord. 38 Som
en hellig Hjord, som en Hjord i Jerusalem paa dens
Højtider, saaledes skulle de øde Stæder blive fulde
af Menneskehjorde, og de skulle fornemme, at jeg er
Herren.

37 Herrens Haand kom over mig, og Herren førte
mig i Aanden ud og nedlod mig midt i en Dal,
og den var fuld af Ben. 2 Og han lod mig gaa forbi
dem trindt omkring, og se, der laa saare mange oven
paa Jorden i Dalen, og se, de vare saare tørre. 3 Og
han sagde til mig: Du Menneskesøn! mon disse Ben
kunne blive levende? Og jeg sagde: Herre, Herre! du
ved det. 4 Og han sagde til mig: Spaa om disse Ben
og sig til dem: I tørre Ben, hører Herrens Ord! 5 Saa
siger den Herre, Herre til disse Ben: Se, jeg vil lade
komme Aand i eder, og I skulle blive levende. 6 Og jeg
vil lægge Sener paa eder og lade Kød komme over
eder og overdrage eder med Hud og bringe Aand i
eder, at I blive levende; og I skulle fornemme, at jeg er
Herren. 7 Og jeg spaaede, som mig var befalet, og
der kom en Lyd, der jeg spaaede, og se, der blev en
Raslen, og Benene nærmede sig, det ene Ben til det
andet. 8 Og jeg saa, og se, der kom Sener og Kød paa
dem, og der trak sig en Hud der ovenover; men der var
ikke Aand i dem. 9 Og han sagde til mig: Spaa over
Aanden, spaa, du Menneskesøn! og sig til Aanden:
Saa siger den Herre, Herre: Kom, du Aand! fra de fire
Vejr, og aand paa disse ihjelslagne, at de blive levende.
10 Og jeg spaaede, som han befalede mig, og Aanden
kom i dem, og de bleve levende og stode paa deres
Fødder, en saare stor Hær. 11 Og han sagde til mig: Du
Menneskesøn! disse Ben ere Israels hele Hus; se, det
siger: Vore Ben ere blevne tørre, og vor Forhaabning er
borte, det er forbi med os! 12 Derfor spaa, og sig til
dem: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg oplader eders
Grave og fører eder op af eders Grave, mit Folk! og
bringer eder til Israels Land. 13 Og I skulle fornemme,
at jeg er Herren, naar jeg oplader eders Grave, og naar
jeg fører eder op af eders Grave, mit Folk! 14 Og jeg vil
sende min Aand i eder, at I blive levende, og jeg vil
bosætte eder i eders Land, og I skulle fornemme, at

jeg Herren, jeg har talt det og gjort det, siger Herren.
15 Og Herrens Ord kom til mig saalunde: 16 Og du
Menneskesøn! tag dig et Stykke Træ og skriv derpaa:
„For Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn"; og
tag et andet Stykke Træ og skriv derpaa: „For Josef"
— det er Efraims Træ — „og for hele Israels Hus,
hans Medbrødre", 17 og føj dem sammen, det ene til
det andet, for dig til eet Stykke Træ, saa at de blive
til eet i din Haand. 18 Og naar dit Folks Børn sige til
dig: Vil du ikke give os til Kende, hvad du mener med
disse Ting: 19 Da sig til dem: Saa siger den Herre,
Herre: Se, jeg vil tage Josefs Træ, som er i Efraims
Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, som
jeg sætter derpaa, samt Judas Træ, og jeg vil gøre
dem til eet Stykke Træ, og de skulle være eet i min
Haand. 20 Og de Stykker Træ, som du skriver paa,
skulle være i din Haand for deres Øjne; 21 og tal til
dem: Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg tager Israels
Børn ud fra Hedningerne, hvor de vandre, og jeg vil
samle dem trindt omkring fra og lade dem komme til
deres Land. 22 Og jeg vil gøre dem til eet Folk i Landet
paa Israels Bjerge, og een Konge skal være Konge for
dem alle, og de skulle ikke ydermere være tvende Folk
og ej ydermere dele sig i to Riger fremdeles. 23 De
skulle ej heller mere besmitte sig ved deres Afguder og
ved deres Vederstyggeligheder eller ved nogen af alle
deres Overtrædelser; eg jeg vil fri dem for alle deres
Boliger, i hvilke de have syndet, og rense dem; og de
skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud, 24
Og min Tjener David skal være Konge over dem, og
der skal være een Hyrde for dem alle, og de skulle
vandre efter mine Bud, holde mine Skikke og gøre efter
dem. 25 Og de skulle bo i Landet, som jeg har givet
min Tjener Jakob, i hvilket eders Fædre boede; og de
skulle bo der, de og deres Børn og deres Børnebørn til
evig Tid, og David min Tjener skal være deres Fyrste
evindelig. 26 Og jeg vil slutte en Freds Pagt med dem,
det skal være dem en evig Pagt, og jeg vil bosætte
dem og gøre dem mangfoldige og sætte min Helligdom
midt iblandt dem evindelig. 27 Og min Bolig skal være
hos dem, og jeg vil være deres Gud, og de skulle være
mit Folk. 28 Og Hedningerne skulle fornemme, at jeg er
Herren, som helliger Israel, naar min Helligdom bliver
midt iblandt dem evindelig.

38 Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 2 Du
Menneskesøn! vend dit Ansigt imod Gog i Magogs
Land, Fyrsten over Rosk, Mesek og Tubal, og spaa
imod ham! 3 Og sig: Saa siger den Herre, Herre: Se,
jeg kommer imod dig, Gog, du Fyrste over Rosk, Mesek
og Tubal! 4 Og jeg vil vende dig om og lægge Kroge i
dine Kæver, og jeg vil føre dig ud tillige med al din Hær,
Heste og Ryttere, alle sammen klædte i fuld Pragt, en
stor Skare med store Skjolde og smaa Skjolde, alle
sammen øvede i at bruge Sværd, 5 med dem tillige
Perser, Morianer og Putæer, alle sammen med Skjold
og Hjelm, 6 Gomer og alle hans Hære, Thogarmas
Hus i det yderste Nord og alle dets Hære, ja, mange
Folkeslag sammen med dig. 7 Vær beredt og hold dig
rede, du og alle dine Skarer, som ere forsamlede om
dig! og du skal tage Vare paa dem. 8 Efter mange Dage
skal du blive hjemsøgt, i de sidste Aar skal du komme
til et Land, som er udfriet fra Sværdet og samlet ud
fra mange Folkefærd, over Israels Bjerge, som stadigt
have været øde; dette er nu udført fra Folkene, og de
bo der alle sammen tryggelig. 9 Og du skal drage op,
du skal komme som et Bulder, du skal være som en
Sky til at skjule Landet, du og alle dine Hære og de
mange Folkeslag, som ere med dig. 10 Saa siger den
Herre, Herre: Og det skal ske paa denne Dag, at der
skal opstige Ting i dit Hjerte, og at du skal optænke en
ond Tanke; 11 og du skal sige: Jeg vil drage op imod et
Land med ubefæstede Byer; jeg vil komme over de
rolige, som bo tryggelig, alle sammen bo de uden Mur
og have hverken Portstænger eller Porte, 12 for at bytte
Bytte og at røve Rov; — for at vende din Haand imod
de øde Stæder, som nu ere beboede, og imod et Folk,
som er sanket ud fra Hedningerne, og som forhverver
sig Fæ og Gods, og som bor over Jordens Navle. 13
Seba og Dedan og Købmænd fra Tharsis og alle dets
unge Løver skulle sige til dig: Er du kommen for at bytte
Bytte? har du samlet din Skare for at røve Rov, for at
borttage Sølv og Guld, for at tage Fæ og Gods, for at
bytte stort Bytte? 14 Derfor spaa, du Menneskesøn! og
sig til Gog: Saa siger den Herre, Herre: Mon du ikke
paa den Dag, naar mit Folk Israel bor tryggelig, skal
faa det at vide? 15 Og du skal komme fra dit Sted, fra
det yderste Nord, du og de mange Folk, som ere med
dig, alle sammen ridende paa Heste, en stor Skare
og en mægtig Hær. 16 Og du skal drage op imod mit
Folk Israel som en Sky til at skjule Landet; det skal ske
i de sidste Dage, at jeg vil lade dig komme imod mit
Land, paa det Hedningerne skulle kende mig, naar jeg
helliggør mig paa dig for deres Øjne, o Gog! 17 Saa
siger den Herre, Herre: Er du den, som jeg talte om i
gamle Dage ved mine Tjenere, Profeterne i Israel, som
spaaede i hine Dage, Aar efter Aar, at jeg vilde lade dig
komme over dem? 18 Og det skal ske paa den Dag,
ja, paa den Dag, da Gog kommer over Israels Land,
siger den Herre, Herre, at min Vrede skal stige op i
min Næse. 19 Ogjeg har talt i min Nidkærhed, i min
Vredes Ild: Sandelig, paa denne Dag skal der være en
stor Rystelse i Israels Land. 20 Og Fiskene i Havet og
Fuglene under Himlene og de vilde Dyr paa Marken og
alt Krybet, som kryber paa Jorden, og hvert Menneske,
som er paa Jorden, skulle bæve for mit Ansigt, og

Bjergene skulle omkastes og Taarnene falde, og hver
Mur skal falde til Jorden. 21 Og jeg vil kalde et Sværd
frem imod ham hen over alle mine Bjerge, siger den
Herre, Herre; den enes Sværd skal være imod den
anden. 22 Og jeg vil gaa i Rette med ham ved Pest og
ved Blod; og en overskyllende Regn og Hagelstene, Ild
og Svovl vil jeg lade regne ned over ham og over hans
Hære og over de mange Folk, som ere med ham. 23
Og jeg vil bevise mig stor og bevise mig hellig, og jeg
vil give mig til Kende for mange Hedningers Øjne; og
de skulle fornemme, at jeg er Herren.

39 Og du Menneskesøn! spaa imod Gog, og sig:
Saa siger den Herre, Herre: Se, jeg kommer imod
dig, Gog, du Fyrste over Rosk, Mesek og Tubal. 2 Og
jeg vil vende dig om og drive dig frem og føre dig op
fra det yderste Nord og lade dig komme over Israels
Bjerge. 3 Og jeg vil slaa din Bue ud af din venstre
Haand og lade dine Pile falde ud af din højre Haand. 4
Paa Israels Bjerge skal du falde, du og alle dine Hære
og de Folk, som ere med dig; jeg vil give dig til Føde
for Rovfuglene, Smaafuglene, alt det bevingede og de
vilde Dyr paa Marken. 5 Paa den vide Mark skal du
falde; thi jeg har talt det, siger den Herre, Herre. 6 Og
jeg vil sende en Ild paa Magog og paa dem, som bo
tryggelig Paa Øerne, og de skulle fornemme, at jeg er
Herren. 7 Og jeg vil kundgøre mit hellige Navn midt
iblandt mit Folk Israel og ikke ydermere lade mit hellige
Navn vanhelliges, og Hedningerne skulle fornemme, at
jeg er Herren, den Hellige i Israel. 8 Se, det kommer,
og det skal ske, siger den Herre, Herre; det er den
Dag, som jeg har talt om. 9 Og Indbyggerne i Israels
Stæder skulle gaa ud og gøre Ild paa og hede med
Rustninger og smaa Skjolde og store Skjolde, med Bue
og med Pile og med Haandstav og med Spyd, og de
skulle gøre Ild dermed i syv Aar. 10 Og de skulle ikke
hente Træ fra Marken eller hugge af Skovene; thi de
skulle gøre Ild med Rustninger; og de skulle røve fra
dem, for hvilke de vare et Rov, og plyndre dem, af
hvilke de bleve plyndrede, siger den Herre, Herre. 11
Og det skal ske paa denne Dag, at jeg vil give Gog
et Sted der til Begravelse i Israel, de vejfarendes Dal
Østen for Havet, og den skal bringe de vejfarende
til at holde sig for Næsen; og der skulle de begrave
Gog og al hans Mangfoldighed og kalde den Gogs
Mangfoldigheds Dal. 12 Og Israels Hus skal begrave
dem, for at rense Landet, i syv Maaneder; 13 ja, alt
Folket i Landet skal begrave dem, og det skal vorde
dem til et Navn, paa den Dag, jeg forherliger mig, siger
den Herre, Herre. 14 Og de skulle udnævne faste
Mænd, nogle, som skulle gaa igennem Landene, og
nogle, som tillige med dem, der gaa igennem Landet,
skulle begrave dem, der maatte være blevne tilbage
oven paa Jorden, for at rense det; naar syv Maaneder
ere til Ende, skulle de gennemsøge det. 15 Og de, som
gaa igennem Landene, skulle gaa omkring, og naar
nogen ser et Menneskes Ben, da skal han sætte et
Mærke derved, indtil de, som begrave, begrave det i
Gogs Mangfoldigheds Dal. 16 Og der skal ogsaa en
Stad kaldes Hamona; saa skulle de rense Landet. 17
Og du Menneskesøn! saa siger den Herre, Herre: Sig
til Fuglene, alt det bevingede, og til alle vilde Dyr paa
Marken: Samler eder og kommer, sanker eder trindt
omkring fra til mit Slagtoffer, som jeg slagter for eder,
et stort Slagtoffer paa Israels Bjerge, og I skulle æde
Kød og drikke Blod. 18 I skulle æde de vældiges Kød
og drikke Jordens Fyrsters Blod: Vædres, Lams og
Bukkes, Øksnes, som alle ere fedede i Basan. 19 Og I
skulle æde det fede, til I blive mætte, og drikke Blod,
til I blive drukne, af mit Slagtoffer, som jeg slagter til
eder. 20 Og I skulle mætte eder ved mit Bord af Heste
og Rytteri, at de vældige og alle Haande Krigsmænd,
siger den Herre, Herre. 21 Og jeg vil vise min Herlighed
iblandt Hedningerne, og alle Hedningerne skulle se min
Dom, som jeg har holdt, og min Haand, som jeg har
lagt paa dem. 22 Og Israels Hus skal fornemme, at
jeg er Herren deres Gud, fra den samme Dag af og
fremdeles. 23 Og Hedningerne skulle kende, at Israels
Hus blev bortført for deres Misgerning, fordi de havde
været troløse imod mig, saa at jeg skjulte mit Ansigt
for dem og gav dem i deres Fjenders Haand, og de
alle faldt for Sværdet. 24 Efter deres Urenhed og efter
deres Overtrædelser handlede jeg imod dem, og jeg
skjulte mit Ansigt for dem. 25 Derfor, saa siger den
Herre, Herre: Nu vil jeg vende Jakobs Fangenskab og
forbarme mig over Israels hele Hus og være nidkær for
mit hellige Navn. 26 Og de skulle bære deres Skam og
al Jeres Troløshed, som de begik imod mig, naar de bo
tryggelig i deres Land, og der ingen er, som forfærder
dem, 27 naar jeg fører dem tilbage fra Folkene og
sanker dem fra deres Fjenders Lande, og naar jeg
helliggør mig paa dem for mange Hedningers Øjne. 28
Og de skulle fornemme, at jeg er Herren deres Gud,
idet jeg har bortført dem til Hedningerne og nu samler
dem til deres Land og ikke ydermere lader nogen af
dem blive tilbage hist. 29 Jeg vil og ikke mere skjule
mit Ansigt for dem; thi jeg har udgydt min Aand over
Israels Hus, siger den Herre, Herre.

40 Idet fem og tyvende Aar, efter at vi vare bortførte,
i Aarets Begyndelse, paa den tiende Dag i
Maaneden, det fjortende Aar efter at Staden var bleven
indtagen — paa denne Dag kom Herrens Haand over
mig og førte mig derhen. 2 I Syner fra Gud førte han
mig til Israels Land og satte mig paa et saare højt Bjerg,
og oven paa dette saa det ud, som man byggede en

Stad imod Syd. **3** Da han havde ført mig derhen, se, da
var der en Mand, hvis Udseende var som Udseendet af
Kobber, og der var en Hørgarnssnor og en Maalestok i
hans Haand, og han stod i Porten. **4** Og Manden talte
til mig: Du Menneskesøn! se til med dine Øjne, og hør
med dine Øren, og ret dit Hjerte til alt det, som jeg
vil lade dig se; thi du er ført hid, for at jeg skal lade
dig se det; forkynd Israels Hus alt det, du ser. **5** Og
se, der gik en Mur uden om Huset trindt omkring, og
i Mandens Haand var der en Maalestok, seks Alen
lang, hver Alen en almindelig Alen og en Haandbred,
og han maalte Murens Tykkelse eet Maal, og Højden
eet Maal. **6** Og han kom til Porten, som vendte imod
Østen, og gik op ad dens Trappetrin; og han maalte
Portens Dørtærskel til eet Maal i Bredden, den ene
Dørtærskel til eet Maal i Bredden; **7** og Vagtkamre,
hvert til eet Maal i Længden, og eet Maal i Bredden og
fem Alen imellem Vagtkamrene, og Portens Dørtærskel
ved Siden af Portens Forhal, set indenfra, til eet Maal.
8 Og han maalte Portens Forhal, set indenfra, til eet
Maal. **9** Og han maalte Portens Forhal til otte Alen, og
dens Piller til to Alen, og Portens Forhal vendte indad.
10 Og Vagtkamrene i Porten imod Øst vare tre paa
denne og tre paa hin Side, de tre havde ens Maal, og
ens Maal havde Pillerne paa denne og paa hin Side.
11 Og jhan maalte Portaabningens Bredde til ti Alen
og Portens Længde til tretten Alen. **12** Og der var en
afgrænset Plads foran Vagtkamrene af een Alen paa
denne og en afgrænset Plads af een Alen paa hin Side;
og hvert Vagtkammer var seks Alen paa denne og seks
Alen paa den anden Side. **13** Og han maalte Porten,
fra det ene Vagtkammers Tag indtil det andets Tag, til
fem og tyve Alen i Bredden, Dør, imod Dør. **14** Og han
satte Pillerne til tresindstyve Alen, og til Pillerne stødte
Forgaarden, trindt omkring Porten. **15** Og fra Forsiden
af Porten, hvor Indgangen er, indtil Forsiden af den
indre Ports Forhal var der halvtredsindstyve Alen. **16**
Og der var snævrer Vinduer paa Vagtkamrene og paa
deres Piller imod den indvendige Side af Porten trindt
omkring og ligesaa paa de fremstaaende Sidemure,
og der var Vinduer trindt omkring indadtil, og paa
Pillerne var der Palmer. **17** Og han førte mig til den
ydre Forgaard, og se, der var Kamre og et tavlet
Stengulv, lagt i Forgaarden trindt omkring; der var
tredive Kamre paa dette Gulv. **18** Og det tavlede Gulv
stødte op til Portenes Side, i Bredden svarende til
Portbygningernes Længde; dette var det nedre Gulv.
19 Og han maalte Bredden fra Forsiden af den nederste
Port indtil Forsiden af den indre Forgaard, set udvendig
fra, til hundrede Alen, den østre og nordre Side. **20** Og
Porten, som vendte imod Nord, paa den ydre Forgaard,
dens Længde og dens Bredde maalte han, **21** og dens
Vagtkamre, tre paa denne og tre paa hin Side, og
dens Piller og dens fremstaaende Sidemure; den var
efter den første Ports Maal, halvtredsindstyve Alen var
dens Længde og fem og tyve Alen Bredden. **22** Og
dens Vinduer og dens fremstaaende Sidemure og dens
Palmer vare efter Maalet ved den Port, som vender
imod Østen, og man gik ad syv Trappetrin op dertil, og
dens fremstaaende Sidemure vare foran dem. **23** Og
en Port førte til den indre Forgaard, lige over for Porten,
der gik ud til Nord og Øst, og han maalte fra Port til Port
hundrede Alen. **24** Og han førte mig imod Sønden, og
se, der var en Port imod Sønden, og han maalte dens
Piller og dens fremstaaende Sidemure efter de samme
Maal. **25** Og der var Vinduer paa den og paa dens
fremstaaende Sidemure trindt omkring, ligesom hine
Vinduer; halvtredsindstyve Alen var Længden og fem og
tyve Alen Bredden. **26** Og Opgangen dertil havde syv
Trappetrin, og dens fremstaaende Sidemure vare foran
dem, og den havde Palmer, een paa denne og een paa
hin Side, paa dens Piller. **27** Og en Port førte til den
indre Forgaard imod Sønden, og han maalte fra Port til
Port imod Sønden hundrede Alen. **28** Og han førte mig
til den indre Forgaard igennem den søndre Port, og han
maalte den søndre Port etter det samme Maal, **29** og
dens Vagtkamre og dens Piller og dens fremstaaende
Sidemure efter de samme Maal; og der var Vinduer paa
den og paa dens fremstaaende Sidemure trindt omkring,
halvtredsindstyve Alen var Længden og fem og tyve
Alen Bredden. **30** Og der var fremstaaende Sidemure
trindt omkring, fem og tyve Alen var Længden og fem
Alen Bredden. **31** Og dens fremstaaende Sidemure
vendte imod den ydre Forgaard, og der var Palmer paa
dens Piller, og Opgangen dertil var otte Trappetrin. **32**
Og han førte mig til den indre Forgaard, imod Østen,
og han maalte Porten efter de samme Maal **33** og
dens Vagtkamre og dens Piller og dens fremstaaende
Sidemure efter de samme Maal; og der var Vinduer
paa den og paa dens fremstaaende Sidemure trindt
omkring, halvtredsindstyve Alen var Længden og fem
og tyve Alen Bredden. **34** Og dens fremstaaende
Sidemure vendte imod den ydre Forgaard, og der var
Palmer paa dens Piller, paa denne og paa hin Side, og
Opgangen dertil var otte Trappetrin. **35** Og han førte
mig til den nordre Port, og han maalte den efter de
samme Maal, **36** dens Vagtkamre, dens Piller og dens
fremstaaende Sidemure; og der var Vinduer paa den
trindt omkring, halvtredsindstyve Alen var Længden og
fem og tyve Alen Bredden. **37** Og dens Piller vendte
imod den ydre Forgaard, og der var Palmer paa dens
Piller paa denne og paa hin Side, og Opgangen dertil
var otte Trappetrin. **38** Og ved Pillerne ved Portene
var der et Kammer med Dør; der skulde de afskylle
Brændofferet. **39** Og i Portens Forhal stode to Borde
paa denne og to Borde paa den anden Side, til derpaa

at slagte Brændofferet og Syndofferet og Skyldofferet.
40 Og ved Siden udenfor, til Nord, naar man stiger opad
til Indgangen til Porten, stode to Borde, og ved den
anden Side, fra Portens Forhal, stode to Borde, 41 fire
Borde paa denne og fire Borde paa den anden Side,
ved Siden af Porten, i alt otte Borde, paa hvilke de
skulde slagte. 42 Og der var fire Borde ved Trappen, af
hugne Stene, halvanden Alen lange og halvanden Alen
brede og een Alen høje; paa dem skulde de lægge
Redskaberne, med hvilke de skulde slagte Brændofferet
og Slagtofferet. 43 Og der var dobbelte Knage, som
stode en Haandbred frem, befæstede paa Huset trindt
omkring; og paa Bordene skulde Offerkødet lægges. 44
Og uden for den indre Port var der Kamre til Sangerne,
inde i den indre Forgaard, som stødte op til Siden af
den nordre Port, og deres Forside vendte imod Sønden;
een Række var ved Siden af den østre Port, de vendte
imod Nord. 45 Og han talte til mig: Kamrene, hvis
Forside vender imod Sønden, ere for Præsterne, som
tage Vare paa, hvad der er at varetage ved Huset. 46
Og Kamrene, hvis Forside vender imod Nord, ere for
Præsterne, som tage Vare paa, hvad der er at varetage
ved Alteret; disse ere Zadoks Børn, hvilke ud af Levi
Børns Tal staa Herren nær for at tjene ham. 47 Og han
maalte Forgaarden, Længden var hundrede Alen, og
Bredden hundrede Alen, i Firkant, og Alteret stod lige
for Huset. 48 Og han førte mig til Husets Forhal og
maalte Forhallens Piller til fem Alen paa denne og fem
Alen paa hin Side, og Portens Bredde var tre Alen til
denne og tre Alen til den anden Side. 49 Forhallens
Længde var tyve Alen og Bredden elleve Alen, og det
paa Trappen, ad hvilken man gik op til den, og der stod
Søjler ved Pillerne, een paa denne og een paa hin
Side.

41 Og han førte mig til Templet og maalte Pillerne til
seks Alen i Bredden paa denne og til seks Alen i
Bredden paa hin Side, efter Paulunets Bredde. 2 Og
Døren var ti Alen bred, men Dørens Sidevægge vare
fem Alen paa denne og fem Alen paa hin Side, og han
maalte dets Længde til fyrretyve Alen og Bredden til
tyve Alen. 3 Og han gik indenfor og maalte Dørens Pille
til to Alen og Døren til seks Alen og Dørens Bredde til
syv Alen. 4 Og han maalte Længden, deraf til tyve Alen
og Bredden til tyve Alen over for Templets Forside, og
han sagde til mig: Dette er det Allerhelligste. 5 Og
han maalte Husets Væg til seks Alen og Bredden af
Sidebygningen til fire Alen trindt omkring Huset, til alle
Sider. 6 Og Sidekamrene laa Kammer paa Kammer,
tre i Højden, og det tredive Gange, og de naaede til
Væggen, som Huset havde imod Sidekamrene, trindt
omkring, saa at de bleve holdte, men bleve ikke holdte
ved at gaa ind i Husets Væg. 7 Og det udvidede sig
og var omgivet desto mere, jo højere man kom op,
for hvert Lag Kamre; thi Husets Omgivelse tiltog, jo
højere man kom op, trindt omkring Huset; derfor var
Huset videre foroven, og saaledes gik det nederste op
til det øverste, i samme Forhold som det mellemste. 8
Og jeg saa for Huset en Forhøjning, trindt omkring;
Sidekamrene havde en Grundvold til et fuldt Maal,
seks Alen op til Kanten. 9 Bredden af Væggen, som
Sidekamrene havde udadtil, var fem Alen, og ligesaa
den frie Plads ved Husets Sidebygninger. 10 Og imellem
denne og Cellebygningerne var der en Bredde af tyve
Alen, rundt om Huset, trindt omkring. 11 Og Døren til
Sidekamrene vendte ud imod den frie Plads, een Dør
imod Norden og een Dør imod Sønden, og Bredden
af den frie Plads var fem Alen trindt omkring. 12 Og
den Bygning, som laa imod Forsiden af det afskaarne
Rum, der var yderst imod Vest, havde en Bredde af
halvfjerdsindstyve Alen, og Bygningens Væg var fem
Alen i Bredde trindt omkring; og den havde en Længde
af halvfemsindstyve Alen. 13 Og han maalte Huset
hundrede Alen i Længden, og det afskaarne Rum
med Bygningen og dens Vægge til hundrede Alen i
Længden; 14 og Bredden af Husets Forside og af
det afskaarne Rum imod Øst til var hundrede Alen.
15 Saa maalte han Længden af Bygningen, der laa
imod Forsiden af det afskaarne Rum, og som gik hen
imod Bagsiden af dette, og Omgangene dertil paa
den ene og paa den anden Side, til hundrede Alen;
ogsaa det indre Tempel og Forhallerne i Forgaarden. 16
Dørtærsklerne og de snævre Vinduer, og Omgangene
trindt omkring ved dem alle tre — over for Dørtærskelen
var Panelet af Træ trindt omkring — og Rummet fra
Jorden op til Vinduerne, hvilke Vinduer vare dækkede,
17 og Rummet oven over Døren, og det indtil det indre
Hus og udadtil, og hver Væg trindt omkring indentil
og udentil: — Alt havde sit Maal. 18 Og der var gjort
Keruber og Palmer, og der var en Palme imellem hver
to Keruber, og hver Kerub havde to Ansigter. 19 Og
den havde et Menneskeansigt imod Palmen til den ene
Side og et Løveansigt imod Palmen til den anden Side;
saaledes var der gjort paa hele Huset trindt omkring.
20 Fra Jorden indtil oven over Døren var der gjort
Keruber og Palmer, nemlig paa Væggene af Templet.
21 Hver Dørstolpe i Templet var firkantet, og Forsiden af
Helligdommen havde samme Udseende. 22 Alteret var
af Træ, dets Højde var tre Alen og dets Længde to
Alen, og det havde sine Hjørner, og dets Længde og
dets Vægge vare af Træ; og han talte til mig: Dette er
Bordet, som staar for Herrens Ansigt. 23 Og der var
tvende Fløjdøre for Templet og for Helligdommen; 24
og Fløjdørene havde tvende Fløje, som atter bestode
af tvende bevægelige Fløje, tvende for den ene Fløj og
tvende Fløje for den anden. 25 Og der var gjort Keruber

og Palmer paa dem, paa Templets Døre, ligesom der
var gjort paa Væggene, og der var et Overdørstykke
af Træ foran Forhallen udentil. 26 Og der var snævre
Vinduer og Palmer til den ene og til den anden Side
paa Siderne af Forhallen og paa Husets Sidekamre og
paa Overdørstykkerne.

42 Og han førte mig ud til den ydre Forgaard ad Vejen
imod Nord, og han førte mig til Cellebygningen,
som laa tværs over for det afskaarne Rum, og som
laa tværs over for Bygningen imod Nord, 2 hen foran
Længden paa de hundrede Alen, med Dør imod Nord,
og hvis Bredde var halvtredsindstyve Alen, 3 tværs
over for de tyve Alen, som hørte til den indre Forgaard,
og tværs over for det tavlede Stengulv, som var i den
ydre Forgaard, der var Omgang over for Omgang i tre
Stokværk. 4 Og foran Cellerne var der en Gang, ti Alen
bred imod det indre, en Vej af een Alen, og deres Døre
vare imod Nord. 5 Og de øverste Celler vare snævrere;
thi Omgangene toge noget bort fra dem, saa at de vare
mindre end de nederste og de midterste i Bygning; 6 thi
de vare tre Loft høje og havde ikke Søjler som Søjlerne
i Forgaardene; derfor vare de fra Gulvet af smallere
end de nederste og de midterste. 7 Og en Mur udadtil,
der løb lige med Cellerne hen imod den ydre Forgaard,
gik foran Cellerne, dens Længde var halvtredsindstyve
Alen; 8 thi Længden paa Cellerne, som vare i den
ydre Forgaard, var halvtredsindstyve Alen; og se, foran
Templet vare de hundrede Alen. 9 Og neden for den
laa disse Celler; Indgangen var fra Øst, naar man gik
til dem, fra den ydre Forgaard. 10 Paa Bredsiden af
Forgaardens Mur, naar man gaar imod Øst, foran det
afskaarne Rum og foran Bygningen var der Kamre.
11 Og der var en Vej foran dem, de havde samme
Udseende som Cellerne imod Nord; som de havde
disses Længde, saa havde de og disses Bredde og
alle disses Udgange og disses Indretninger, og som
disses Døre 12 saa vare og Dørene paa de Celler, som
laa paa Sydsiden, en Dør, hvor Vejen begyndte, den
Vej, som var over for den afmaalte Mur, imod Øst, naar
man gik ind til dem. 13 Og han sagde til mig: Cellerne
imod Norden og Cellerne imod Sønden, der ligge foran
det afskaarne Rum, disse ere Helligdommens Celler,
hvor Præsterne, som staa Herren nær, skulle æde
det højhellige; der skulle de lægge det højhellige og
Madofferet og Syndofferet og Skyldofferet, thi Stedet er
helligt. 14 Naar Præsterne gaa ind, da skulle de ikke
gaa ud igen af Helligdommen i den ydre Forgaard,
men der skulle de nedlægge deres Klæder, i hvilke
de gjøre Tjeneste, thi disse ere hellige; og de skulle
iføre sig andre Klæder og saa nærme sig til det, som
hører Folket til. 15 Og da han var færdig med Maalene
i det indre Hus, førte han mig ud ad den Port, som
vendte imod Østen, og han maalte der trindt omkring.
16 Han maalte Østsiden med Maalestokken til fem
Hundrede Maal med Maalestokken trindt omkring. 17
Han maalte Nordsiden til fem Hundrede Maal med
Maalestokken trindt omkring. 18 Han maalte Sydsiden
til fem Hundrede Maal med Maalestokken. 19 Han gik
om til Vestsiden og maalte fem Hundrede Maal med
Maalestokken. 20 Paa de fire Sider maalte han det;
der var en Mur trindt omkring, fem Hundrede Maal i
Længden og fem Hundrede i Bredden, til at gøre Skel
imellem det Hellige og det almindelige.

43 Og han førte mig til Porten, den Port, som vender
imod Østen. 2 Og se, Israels Guds Herlighed
kom fra Østen af, og Lyden deraf var som vældige
Vandes Lyd, og Jorden lyste af hans Herlighed. 3 Og
Synet, som jeg saa, var at se til som det Syn, hvilket
jeg havde set, da jeg kom til Stadens Ødelæggelse,
og det var Syner som det Syn, hvilket jeg havde set
ved Floden Kebar; og jeg faldt paa mit Ansigt. 4 Og
Herrens Herlighed drog ind i Huset igennem Porten,
som vendte imod Østen. 5 Og en Aand opløftede mig
og førte mig til den indre Forgaard; og se, Herrens
Herlighed fyldte Huset. 6 Og jeg hørte een tale til mig
fra Huset af, og der var en Mand, som stod hos mig.
7 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn! dette er
min Trones Sted og mine Fodsaalers Sted, hvor jeg
vil bo midt iblandt Israels Børn evindelig; og Israels
Hus skal ikke ydermere vanhellige mit hellige Navn,
de og deres Konger, med deres Bolen og med deres
Kongers Lig, med deres Høje, 8 idet de satte deres
Dørtærskel ved min Dørtærskel og deres Dørstolper
ved mine Dørstolper, og der kun var en Væg imellem
mig og imellem dem; og de vanhelligede mit hellige
Navn med deres Vederstyggeligheder, som de bedreve,
saa at jeg lod dem fortæres i min Vrede. 9 Nu skulle de
fjerne deres Bolen og deres Kongers Lig langt bort fra
mig; og jeg vil bo midt iblandt dem evindelig. 10 Du
Menneskesøn! forkynd Israels Hus om dette Hus, at
de maa skamme sig for deres Misgerninger og maale
den afmaalte Bygning. 11 Og dersom de skamme sig
over alt det, som de have gjort, vis dem saa Husets
Skikkelse og dets Indretning og dets Udgange og dets
Indgange og Skikkelsen af alt det enkelte deri og alle
dets Bestemmelser, ja, Skikkelsen af alt det enkelte der
og alle dets Love, og skriv det for deres Øjne, at de maa
bevare hele dets Skikkelse og alle dets Bestemmelser
og gøre efter dem. 12 Dette er Loven om Huset: Paa
Bjergets Top skal hele dets Grænse trindt omkring
være højhellig; se, dette er Loven om Huset. 13 Og
dette er Alterets Maal i Alen, hver Alen til en almindelig
Alen og en Haandbred: Fodens Indfatning skal være
een Alen høj og een Alen bred, og Listen derom paa

Randen deraf trindt omkring skal være eet Spand; og
dette er Alterets Grundvold. 14 Og fra Indfatningen af
Foden paa Jorden indtil den nederste Afsætning skal
der være to Alen og i Bredden een Alen; men fra den
lille Afsætning indtil den store Afsætning skal der være
fire Alen og i Bredden een Alen. 15 Og Harel skal være
fire Alen, og fra Ariel og opad skal der være de fire
Horn. 16 Og Ariel skal være tolv Alen lang og tolv Alen
bred, i Firkant, efter sine fire Sider. 17 Og Afsætningen
skal være fjorten Alen i Længden, med, fjorten Alen i
Bredden, efter sine fire Sider, og Listen trindt omkring
den en halv Alen, og Indfatningen af Foden dertil en
Alen trindt omkring, og Trappen derop vende imod
Østen. 18 Og han sagde til mig: Du Menneskesøn!
saa siger den Herre, Herre: Dette er Bestemmelserne
om Alteret, paa den Dag det bliver gjort for at ofre
Brændoffer derpaa og for at stænke Blod derpaa. 19
Og du skal give Præsterne af Levi Stamme, som ere af
Zadoks Sæd, og som ere mig nær for at tjene mig,
siger den Herre, Herre, en ung Okse til Syndoffer. 20
Og du skal tage af dens Blod og stryge paa dets fire
Horn og paa de fire Hjørner af Afsætningen og paa
Listen trindt omkring; og du skal rense det for Synd og
udsone det. 21 Og du skal tage Syndofferets Okse,
og man skal opbrænde den paa den bestemte Plads i
Huset, liden for Helligdommen. 22 Men den anden Dag
skal du ofre en Gedebuk, som er lydefri, til Syndoffer;
og de skulle rense Alteret for Synd, ligesom de rensede
det for Synd med Oksen. 23 Naar du er færdig med at
rense det for Synd, skal du ofre en ung Okse, lydefri,
og en lydefri Væder af Hjorden. 24 Og du skal føre dem
frem for Herrens Ansigt; og Præsterne skulle kaste Salt
paa dem og ofre dem til et Brændoffer for Herren. 25
Syv Dage skal du tilberede en Buk til Syndoffer hver
Dag; og en ung Okse og en Væder af Hjorden, som
ere lydefri, skulle de tilberede. 26 I syv Dage skulle de
udsone Alteret og rense det og fylde dets Haand. 27
Og naar de have fuldendt de Dage, da skal det ske paa
den ottende Dag og fremdeles, at Præsterne skulle
tilberede eders Brændofre og eders Takofre paa Alteret,
og jeg vil have Behag i eder, siger den Herre, Herre.

44 Og han førte mig tilbage til Helligdommens ydre
Port, som vender imod Østen, og den var tillukket.
2 Og Herren sagde til mig: Denne Port skal være
tillukket, den skal ikke oplades, og ingen Mand skal
gaa ind ad den, thi Herren, Israels Gud, er gaaet ind
ad den, og den skal være tillukket. 3 Hvad Fyrsten
angaar, saasom han er Fyrste, han skal sidde i den
for at æde Brød for Herrens Ansigt; han skal gaa ind
ad Vejen til Portens Forhal og gaa ud ad samme Vej.
4 Og han førte mig til Porten imod Nord foran Huset,
og jeg saa og se: Herrens Herlighed fyldte Herrens
Hus; og jeg faldt paa mit Ansigt. 5 Og Herren sagde til
mig: Du Menneskesøn! læg det paa Hjerte, og se med
dine Øjne, og hør med dine Øren alt det, som jeg taler
med dig om alle Herrens Hus's Bestemmelser og om
alle dets Love, og lad dit Hjerte agte paa Indgangen
til Huset igennem alle Helligdommens Udgange. 6
Og du skal sige til de genstridige, til Israels Hus: Saa
siger den Herre, Herre: Lad det være eder nok med
alle eders Vederstyggeligheder, Israels Hus! 7 idet
I have indført fremmede med uomskaaret Hjerte og
uomskaaret Kød til at være i min Helligdom for at
vanhellige mit Hus, naar I ofrede mit Brød: Det fede og
Blodet, saa at de brøde min Pagt, foruden alle eders
Vederstyggeligheder; 8 og I toge ikke Vare paa, hvad
der var at varetage i mine Helligdomme, men I satte
nogle til at tage Vare paa, hvad jeg vilde have varetaget
i min Helligdom, efter eders eget Tykke. 9 Saa siger
den Herre, Herre: Ingen fremmed med uomskaaret
Hjerte og uomskaaret Kød skal komme i min Helligdom,
ingen af alle de fremmede, som ere iblandt Israels
Børn. 10 Men selv Leviterne, som fjernede sig fra mig,
medens Israel for vild, da det forvildede sig fra mig eftej
sine Afguder, de skulle bære deres Misgerning. 11 Dog
skulle de tjene udi min Helligdom som Opsynsmænd
ved Husets Porte og være Tjenere i Huset; de skulle
slagte Brændofferet og Slagtofferet for Folket, og de
skulle staa for dets Ansigt til at tjene det. 12 Fordi de
have tjent dem over for deres Afguder og ere blevne
Israels Hus til Anstød, saa det syndede, derfor har! jeg
opløftet min Haand imod dem, siger den Herre, Herre,
at de skulle bære deres Misgerning. 13 Og de skulle
ikke komme mig nær til at gøre Præstetjeneste for mig
eller til at nærme sig nogen af mine hellige Ting, de
højhellige Ting; men de skulle bære deres Skam og
deres Vederstyggeligheder, som de have gjort. 14 Og
jeg vil sætte dem til at tage Vare paa, hvad der er at
varetage i Huset ved alt Arbejde der og ved alt, hvad
der skal gøres. 15 Men de Præster af Levi Stamme,
som ere af Zadoks Børn, og som toge Vare paa, hvad
der var at varetage i min Helligdom, der Israels Børn
fore vild fra mig, de skulle komme mig nær til at tjene
mig; og de skulle staa for mit Ansigt til at ofre mig det
fede og Blodet, siger den Herre, Herre. 16 De skulle
gaa ind i min Helligdom og nærme sig mit Bord til at
tjene mig og til at tage Vare paa, hvad jeg vil have
varetaget. 17 Og det skal ske, naar de gaa ind ad den
indre Forgaards Port, da skulle de føre sig i linnede
Klæder; og ingen Uld skal komme paa dem, naar de
tjene i den indre Forgaards Porte og indenfor. 18 Der
skal være linnede Huer paa deres Hoveder, og linnede
Underklæder skulle være om deres Lænder; de skulle
ikke ombinde sig, saa at de komme i Sved. 19 Og naar
de gaa ud i den ydre Forgaard, i den ydre Forgaard

til Folket, skulle de føre sig af deres Klæder, i hvilke
de gøre Tjeneste, og lægge dem i de hellige Celler,
og de skulle iføre sig andre Klæder, at de ikke skulle
hellige Folket med deres Klæder. 20 Og de skulle ikke
rage deres Hoved, ikke heller lade Haaret vokse frit; de
skulle omhyggeligt klippe jieres Hovedhaar. 21 Og Vin
skal ingen af Præsterne drikke, naar de gaa ind i den
indre Forgaard. 22 Og de skulle ikke tage sig en Enke
eller fraskilt til Hustru; men Jomfruer, af Israels Hus's
Sæd, og den Enke, som er Enke efter en Præst, maa
de tage. 23 Og de skulle lære mit Folk at gøre Skel
imellem det hellige og det vanhellige og kundgøre dem
Forskellen imellem det urene og det rene. 24 Og ved
en Trætte skulle de staa som Dommere, og efter mine
Domme skulle de dømme i den; og mine Love og mine
Skikke ved alle mine Højtider skulle de varetage, og
mine Sabbater skulle de helligholde. 25 Og ingen, af
dem skal gaa til et Lig, saa at de blive urene; dog for en
Fader og for en Moder og for en Søn og for en Datter,
for en Broder i og for en Søster, som ikke har været
gift, tør de blive urene. 26 Men efter hans Renselse
skal man tælle ham syv Dage. 27 Og paa den Dag,
han gaar ind i Helligdommen, i den indre Forgaard,
for at gøre Tjeneste i Helligdommen, skal han ofre
sit Syndoffer, siger den Herre, Herre. 28 Og det skal
være deres Arvelod: Jeg er deres Arv; og I skulle ikke
give dem Ejendom i Israel: Jeg er deres Ejendom. 29
Madofferet og Syndofferet og Skyldofferet, dem skulle
de æde, og alt bandlyst Gods i Israel skal være deres.
30 Og det første af al Førstegrøde af alle Slags og al
Offergave af alle Slags, af alle eders Offergaver, det
skal høre Præsterne til; og det første af eders Dejg
skulle I give Præsten, at jeg maa lade Velsignelse hvile
over dit Hus. 31 Intet Aadsel og intet sønderrevet, det
være sig Fugl eller Dyr, skulle Præsterne æde.

45 Og naar I udlodde Landet til Arv, skulle I forlods
udtage en Gave til Herren, et helligt Stykke af
Landet; Længden skal være fem og tyve Tusinde Maal
lang og Bredden ti Tusinde; det skal være helligt inden
for hele sin Grænse trindt omkring. 2 Deraf skal der
til Helligdommen høre fem Hundrede Maal imod fem
Hundrede i Firkant trindt omkring; og til en Friplads
for den trindt omkring skal der tages halvtredsindstyve
Alen. 3 Og efter at dette er maalt, skal du maale i
Længden fem og tyve Tusinde og i Bredden ti Tusinde
Maal, og deri skal Helligdommen, det Allerhelligste,
være. 4 Det skal være en hellig Del af Landet, det skal
høre Præsterne til, som tjene i Helligdommen, dem, som
staa nær for at tjene Herren; og der skal være Plads for
dem til Huse og en hellig Plads for Helligdommen. 5
Og fem og tyve Tusinde Maal i Længden og ti Tusinde i
Bredden skal være for Leviterne, som gøre Tjeneste i
Huset; de skulle have tyve Kamre til Ejendom. 6 Og
I skulle give til Stadens Ejendom fem Tusinde Maal
i Bredden og fem og tyve Tusinde i Længden, ved
Siden af Gaven til Helligdommen; det skal høre alt
Israels Hus til. 7 Og Fyrsten Skulle I give paa denne og
paa hin Side af Gaven til Helligdommen og af Stadens
Ejendom lige over for Gaven til Helligdommen og lige
over for Stadens Ejendom et Stykke fra Vestsiden
ud imod Vesten og fra Østsiden ud imod Østen, og i
Længde svarende til en af Stamlodderne fra Grænsen
imod Vesten til Grænsen imod Østen. 8 Dette skal
han have som Land, som Ejendom i Israel, og mine
Fyrster skulle ikke ydermere undertrykke mit Folk, men
overlade Israels Hus Landet efter deres Stammer. 9
Saa siger den Herre, Herre: Lad det være eder nok,
I Israels Fyrster! lader Vold og Undertrykkelse være
borte! gører Ret og Retfærdighed, hører op med at
fortrænge mit Folk! siger den Herre, Herre. 10 I skulle
have rette Vægtskaale og ret Efa og ret Bath. 11 Efa og
Bath skulle være ens Maal, saa at en Bath skal holde
en Tiendedel af en Homer; og en Efa en Tiendedel
af en Homer; man skal bestemme deres Maal efter
en Homer. 12 Og en Sekel skal være tyve Gera; en
Mine skal være eder tyve Sekel, fem og tyve Sekel,
femten Sekel. 13 Dette skal være Offergaven, som I
skulle yde: En Sjettedel Efa af en Homer Hvede, og
I skulle give en Sjettedel Efa af en Homer Byg. 14
Og den bestemte Afgift af Olie, Olien efter Bath, skal
være: En Tiendedel Bath af en Kor, som holder ti Bath
og er en Homer; thi ti Bath ere en Homer; 15 og eet
Lam af en Faarehjord paa to Hundrede, fra Israels
vandrige Græsgang, til Madoffer og til Brændoffer og til
Takofre, til at gøre Forsoning for dem, siger den Herre,
Herre. 16 Alle Folk i Landet skulle være forpligtede
til denne Gave for Fyrsten i Israel. 17 Og det skal
paaligge Fyrsten at bringe Brændofre og Madoffer og
Drikoffer paa Højtiderne og paa Nymaanederne og paa
Sabbaterne, paa alle Israels Hus's Højtider; han skal
udrede Syndofferet og Madofferet og Brændofferet og
Takofrene til at gøre Forsoning for Israels Hus. 18 Saa
siger den Herre, Herre: I den første Maaned, paa den
første Dag i Maaneden skal du tage en lydefri ung
Okse, og du skal rense Helligdommen for Synd. 19 Og
Præsten skal tage af Syndofferets Blod og komme paa
Husets Dørstolper og paa de fire Hjørner af Alterets
Afsætning og paa Dørstolperne af den indre Forgaards
Port. 20 Og saaledes skal du gøre paa den syvende
Dag i Maaneden for hver, som har syndet af Vanvare
og Enfoldighed; og I skulle udsone Huset. 21 I den
første Maaned, paa den fjortende Dag i Maaneden,
skal det være Paaske hos eder, en syv Dages Højtid,
da der skal ædes usyret Brød. 22 Og paa den samme
Dag skal Fyrsten ofre for sig og for alt Folket i Landet

en Okse til Syndoffer. 23 Men paa de syv Højtidsdage
skal han ofre Herren som Brændoffer syv Øksne og syv
Vædre, som ere lydefri, til hver Dag af de syv Dage, og
en Gedebuk til Syndoffer hver Dag. 24 Og han skal
ofre som Madoffer en Efa med hver Okse og en Efa
med hver Væder og en Hin Olie til hver Efa. 25 I den
syvende Maaned, paa den femtende Dag i Maaneden,
paa Højtiden, skal han gøre ligesaa i syv Dage, saavel
med Syndofferet som med Brændofferet, og saavel
med Madofferet som og med Olien.

46 Saa siger den Herre, Herre: Den indre Forgaards
Port, som vender imod Østen, skal være tillukket
de seks Arbejdsdage; men paa Sabbatens Dag skal den
oplades, og paa Nymaanedens Dag skal den oplades.
2 Og Fyrsten skal gaa ind ad Vejen til Portens Forhal
udenfra og staa ved Portens Dørstolper; og Præsterne
skulle tilberede hans Brændoffer og hans Takofre, og
han skal tilbede paa Dørtærskelen, i Porten, og saa gaa
ud; og Porten skal ikke tillukkes inden Aftenen. 3 Og
Landets Folk skal tilbede ved Indgangen til samme Port,
paa Sabbaterne og paa Nymaanederne, for Herrens
Ansigt. 4 Og Brændofferet, som Fyrsten skal bringe
Herren paa Sabbatens Dag, skal bestaa i seks lydefrie
Lam og een lydefri Væder. 5 Og Madofferet skal være
en Efa med Væderen, og med Lammene et Madoffer,
som hans Haand maatte give; og en Hin Olie til hver
Efa. 6 Men paa Nymaanedens Dag skal det være en
lydefri ung Okse og seks Lam og en Væder, de skulle
være lydefrie. 7 Og som Madoffer skal han ofre en
Efa med Oksen og en Efa med Væderen, men med
Lammene saa meget, som hans Haand formaar; og
at Olie en Hin til hver Efa. 8 Og naar Fyrsten gaar
ind, skal han gaa ind ad Vejen til Portens Forhal og
gaa ud ad samme Vej. 9 Og naar Folket i Landet gaar
ind for Herrens Ansigt paa Højtiderne, skal den, som
gaar ind ad den nordre Ports Vej for at tilbede, gaa
ud ad den søndre Ports Vej; og den, som gaar ind
ad den søndre Ports Vej, skal gaa ud ad den nordre
Ports Vej; man skal ikke gaa tilbage ad den Ports Vej,
som man gik ind ad, men de skulle gaa ud hver lige
frem for sig. 10 Og Fyrsten, han skal gaa ind midt
iblandt dem, naar de gaa ind, og naar de gaa ud, skulle
de gaa ud sammen. 11 Men paa Festerne og paa
Højtiderne skal Madofferet være en Efa med Oksen og
en Efa med Væderen, men med Lammene, hvad hans
Haand maatte give; og af Olie en Hin til hver Efa. 12
Og naar Fyrsten vil gøre et frivilligt Offer, Brændoffer
eller Takofre, frivilligt for Herren, da skal man oplade
ham Porten, som vender imod Østen, og han skal
bringe sit Brændoffer og sine Takofre, ligesom han gør
paa Sabbatens Dag; og han skal gaa ud, og man skal
lukke Porten, efter at han er udgangen. 13 Og du skal
ofre et lydefrit Lam, eet Aar gammelt, til Brændoffer
dagligt for Herren; hver Morgen skal du ofre det. 14
Og du skal ofre som Madoffer dertil hver Morgen en
Sjettedel af en Efa, og en Tredjedel af en Hin Olie til at
væde det fine Mel med; det er et Madoffer for Herren,
evige Bestemmelser for bestandigt. 15 Og de skulle
tilberede Lammet og Madofferet og Olien hver Morgen
til et bestandigt Brændoffer. 16 Saa siger den Herre,
Herre: Naar Fyrsten giver nogen af sine Sønner en
Gave, saa er det dennes Arv, hans Sønner skal det
tilhøre; det er deres Ejendom til Arv. 17 Men naar han
giver en af sine Tjenere en Gave af sin Arv, da skal
det høre denne til indtil Frihedsaaret og da komme til
Fyrsten igen; kun hans Sønner skal den Arv, enhver
faar, tilhøre. 18 Og Fyrsten skal ikke tage af Folkets
Arv, saa at han fortrænger dem fra deres Ejendom; af
sin egen Ejendom skal han lade sine Sønner arve, for
at ikke mit Folk skal adspredes og nogen komme bort
fra sin Ejendom. 19 Og han førte mig ad Indgangen,
som var ved Siden af Porten, hen til de hellige Celler,
som vare for Præsterne, og som vendte imod Nord;
og se, der var en Plads ved den yderste Ende, imod
Vesten. 20 Og han sagde til mig: Dette er den Plads,
hvor Præsterne skulle koge Skyldofferet og Syndofferet,
hvor de skulle bage Madofferet for ikke at bære det ud
til den ydre Forgaard, saa at de hellige Folket. 21 Og
han førte mig ud i den ydre Forgaard og lod mig gaa
forbi de fire Hjørner i Forgaarden, og se, der var en
Indhegning i hvert Hjørne af Forgaarden. 22 I de fire
Hjørner af Forgaarden var der lukkede Indhegninger,
fyrretyve Alen i Længden og tredive Alen i Bredden;
alle fire Hjørneindhegninger havde samme Maal. 23
Og der var en muret Ring trindt omkring i dem, trindt
omkring for dem alle fire; og der var Kogesteder gjorte
neden under de murede Ringe trindt omkring. 24 Og
han sagde til mig: Dette er Kokkenes Hus, hvor Husets
Tjenere skulle koge Folkets Slagtoffer.

47 Og han førte mig tilbage til Husets Dør, og se,
der gik Vand ud under Husets Dørtærskel, imod
Østen hen; thi Husets Forside vendte imod Øst; og
Vandet løb ned forneden, ud fra den højre Side af
Indgangen til Huset, Syd om Alteret. 2 Og han førte
mig ud ad Vejen gennem den nordre Port og førte
mig omkring udenom hen til den ydre Port, den, som
vender imod Øst; og se, der rislede Vand ud fra den
højre Side af Indgangen. 3 Der Manden gik ud imod
Østen, da havde han en Maalesnor i sin Haand; og han
maalte tusinde Alen, og han førte mig igennem Vandet,
Vand til Anklerne. 4 Og han maalte atter tusinde Alen
og førte mig igennem Vandet, Vand til Knæerne; og
han maalte atter tusinde og førte mig over, Vand til
Hofterne. 5 Og han maalte atter tusinde, da var det

blevet en Bæk, hvilken jeg ikke kunde gaa igennem; thi
Vandet gik højt, Vand til at svømme i, en Bæk, som
man ikke kunde gaa igennem. 6 Og han sagde til mig:
Har du set det, du Menneskesøn! og han ledte mig og
førte mig tilbage langs Bækkens Bred. 7 Idet han førte
mig tilbage, se, da stod der saare mange Træer ved
Bredden af Bækken, paa denne og paa den anden
Side. 8 Og han sagde til mig: Dette Vand gaar ud imod
det østre Grænseland og strømmer ned over den slette
Mark og gaar ud i Havet; naar det er ført ud i Havet, da
blive Vandene friske. 9 Og det skal ske, at alt levende,
som vrimler over alt, hvor Bækken kommer hen, skal
leve op, og at der skal være saare mange Fisk; thi naar
disse Vande ere komne derhen, blive hine friske, og
der bliver Liv over alt, hvor Bækken kommer hen, 10
Og det skal ske, at der skal stak Fiskere ved Siden
deraf, fra En-Gedi og indtil En-Eglaim skal der udbredes
Fiskegarn, der skal være Fisk der efter sit Slags, som
Fisk i det store Hav, saare mange. 11 Men Sumpene
derved og Grøfterne derved, de skulle ikke blive friske,
de ere givne hen til Salt. 12 Og ved Bækken, ved
dens Bred, paa denne og paa den anden Side skal
der opvokse alle Haande Træer med spiselig Frugt,
der skal ikke falde et Blad af noget, og Frugten derpaa
skal ikke faa Ende, hver Maaned skulle de bære ny
Frugt, thi deres Vande gaa ud fra Helligdommen; og
Frugten deraf skal være til Spise og Bladene deraf til
Lægedom. 13 Saa siger den Herre, Herre: Dette er
Landemærket, efter hvilket I skulle tage Landet til Arv,
for de tolv Israels Stammer; Josef skal have tvende
Parter. 14 Og I skulle tage det til Arv, den ene som
den anden, efterdi jeg har opløftet min Haand paa at
ville give eders Fædre det; og dette Land skal tilfalde
eder som Arv. 15 Og dette er Landets Grænse: Paa
Nordsiden, fra det store Hav Vejen til Hethlon i Retning
ad Zedad. 16 Hamath, Berotha, Sibraim, som ligger
imellem Damaskus's Landemærke og imellem Hamaths
Landemærke, Hazer-Tikon, som ligger op til Havrans
Landemærke; 17 og Landemærket fra Havet af skal
være Hazar-Enon, Damaskus's Landemærke, og i Nord
imod Nord til er det Hamaths Landemærke; og dette
er Nordsiden. 18 Men paa Østsiden, imellem Havran
og Damaskus og Gilead paa den ene og imellem
Israels Land paa den anden Side, er Jordanen, fra
Landemærket skulle I maale indtil det østre Hav; og
dette er Østsiden. 19 Og Sydsiden imod Sønden skal
være fra Tamar til Kivevandet ved Kades, til Bækken
ud imod det store Hav; og dette er Sydsiden imod
Sønden. 20 Og Vestsiden skal være det store Hav fra
Landemærket indtil tværs over for Hamath; dette er
Vestsiden. 21 Og I skulle dele dette Land imellem eder,
imellem Israels Stammer. 22 Og det skal ske, at I skulle
udlodde det til Arv for eder og for de fremmede, som
opholde sig midt iblandt eder, og som have avlet Børn
midt iblandt eder; og de skulle være eder som den
indfødte iblandt Israels Børn, de skulle tage i Arv med
eder midt iblandt Israels Stammer. 23 Og det skal ske i
den Stamme, hvor den fremmede opholder sig, der
skulle I give ham Arv, siger den Herre, Herre.

48 Og disse ere Navnene paa Stammerne: Fra Enden
imod Nord, langs Vejen til Hethlon, i Retning af
Hamath, Hazar-Enon, Damaskus's Landemærke imod
Nord til, langs Hamath, dette fra den østre til den vestre
Side, skal være Dans — een Lod; 2 og ved Siden af
Dans Landemærke, fra den østre Side indtil den vestre
Side, skal være Asers — een Lod; 3 og ved Siden
af Asers Landemærke, fra den østre Side indtil den
vestre Side Nafthalis — een Lod; 4 og ved Siden af
Nafthalis Landemærke, fra dep østre Side indtil den
vestre Side, Manasses — een Lod; 5 og ved Siden
af Manasses Landemærke, fra den, østre Side, indtil
den vestre Side, Efraims — een Lod; 6 og ved Siden
af Efraims Landemærke, fra den østre Side indtil den
vestre Side, Rubens — een Lod; 7 og ved Siden af
Rubens Landemærke, fra den østre Side indtil den
vestre Side, Judas — een Lod; 8 og ved Siden af Judas
Landemærke, fra den østre Side indtil den vestre Side,
skal den Gave ligge, som I forlods skulle udtage, fem
og tyve Tusinde Maal i Bredden, og i Længden som een
af Lodderne, fra den østre Side indtil den vestre Side,
og Helligdommen skal være midt derudi. 9 Gaven, som
I skulle udtage til Herren, skal være i Længden fem og
tyve Tusinde Maal og i Bredden ti Tusinde. 10 Og de,
der skulle have den hellige Gave, ere Præsterne; de
skulle have imod Norden fem og tyve Tusinde Maal
og imod Vesten i Bredden ti Tusinde og imod Østen i
Bredden ti Tusinde og imod Sønden i Længden fem og
tyve Tusinde; og Herrens Helligdom skal være midt
derudi; 11 Præsterne, hver den af Zadoks Børn, som er
helliget, de, som toge Vare paa, hvad jeg vilde have
varetaget, og som ikke fore vild, der Israels Børn fore
vild, saaledes som Leviterne fore vild, 12 dem skal en
Del af Gaven af Landet tilhøreren højhellig Del ved
Siden af Leviternes Landemærke. 13 Men Leviterne
skulle have ved Siden af Præsternes Landemærke
fem og tyve Tusinde Maal i Længden og ti Tusinde i
Bredden; hver Længde skal være fem og tyve Tusinde
Maal og Bredden ti Tusinde. 14 Og de skulle intet sælge
deraf, og ingen skal bortbytte noget deraf; det er som en
Førstegrøde af Landet og maa ikke gaa over til andre;
thi det er helliget Herren. 15 Men de fem Tusinde Maal,
som blive tilovers i Bredden, de forreste af de fem og
tyve Tusinde, skulle være almindeligt Land for Staden
til Beboelse og til fri Plads; og Staden skal ligge midt
derudi. 16 Og disse skulle være dens Maal: Nordsiden

fire Tusinde og fem Hundrede Maal og Sydsiden fire
Tusinde og fem Hundrede og Østsiden fire Tusinde
og fem Hundrede og Vestsiden fire Tusinde og fem
Hundrede. **17** Og der skal være en fri Plads for Staden,
imod Nord to Hundrede og halvtredsindstyve Maal
og imod Sønden to Hundrede og halvtredsindstyve
og imod Østen to Hundrede og halvtredsindstyve og
imod Vesten to Hundrede og halvtredsindstyve. **18**
Men hvad der bliver tilovers i Længden, langs med
den hellige Gave, ti Tusinde Maal imod Østen og ti
Tusinde imod Vesten, det skal være langs med den
hellige Gave, og hvad det indbringer skal være til Brød
for Stadens Arbejdere. **19** Og Stadens Arbejdere, af
alle Israels Stammer, skulle dyrke det. **20** Den hele
Gave skal være fem og tyve Tusinde Maal i Længden
imod tusinde i Bredden; en Fjerdedel i Forhold til den
hellige Gave skulle I tage til Stadens Ejendom. **21**
Men Fyrsten skal have det, som er blevet tilovers paa
denne og paa den anden Side af den hellige Gave og
af Stadens Ejendom, over for de fem og tyve Tusinde,
som Gaven udgør, ud til det østre Landemærke, og
imod Vesten, over for de fem og tyve Tusinde Maal, ud
til det vestre Landemærke, langs Stamlodderne, det
skal tilhøre Fyrsten; og det skal være en hellig Gave,
og Husets Helligdom skal være midt derudi. **22** Og
hvad der er fra Leviternes Ejendom af og fra Stadens
Ejendom af, hvilken kommer til at ligge midt imellem
det, der tilfalder Fyrsten, hvad der ligger imellem Judas
Landemærke og Benjamins Landemærke, det skal
være Fyrstens. **23** Og de øvrige Stammer ere: Fra den
østre Side indtil den vestre Side, Benjamins — een
Lod; **24** og ved Siden af Benjamins Landemærke, fra
den østre Side indtil den vestre Side, Simeons — een
Lod; **25** og ved Siden af Simeons Lande mærke, fra
den østre Side indtil den vestre Side, Isaskars — een
Lod; **26** og ved Siden af Isaskars Landemærke, fra
den østre Side indtil den vestre Side, Sebulons — een
Lod; **27** og ved Siden af Sebulons Landemærke, fra
den østre Side indtil den vestre Side, Gads — een Lod;
28 og ved Siden af Gads Landemærke, ved den søndre
Side imod Sønden, der skal Landsgrænsen være fra
Thamar af til Kivevandet ved Kades til Bækken ud
imod det store Hav. **29** Dette er det Land, som I skulle
udlodde til Arv for Israels Stammer, og disse ere deres
Stamlodder, siger den Herre, Herre. **30** Og disse ere
Stadens Ydergrænser: Paa Nordsiden fire Tusinde og
fem Hundrede Maal; **31** og Stadens Porte skulle kaldes
efter Israels Stammers Navne, tre Porte imod Norden:
Rubens Port een, Judas Port een, Levis Port een; **32**
og paa Østsiden fire Tusinde og fem Hundrede Maal,
og tre Porte, nemlig: Josefs Port een, Benjamins Port
een, Dans Port een; **33** og paa Sydsiden fire Tusinde
og fem Hundrede Maal, og tre Porte: Simeons Port
een, Isaskars Port een, Sebulons Port een; **34** paa
Vestsiden fire Tusinde og fem Hundrede, og deres tre
Porte: Gads Port een, Asers Port een, Nafthalis Port
een. **35** Trindt omkring skal der være atten Tusinde
Maal; og Stadens Navn skal være fra nu af: „Herren
der".

Daniel

1 I Jojakims, Judas Konges, Regerings tredje Aar
drog Nebukadnezar, Kongen af Babel, til Jerusalem
og belejrede den. **2** Og Herren gav Jojakim, Judas
Konge, i hans Haand samt en Del af Guds Hus's Kar,
og dem lod han føre til Sinears Land, til sin Guds Hus;
og Karrene lod han føre ind i sin Guds Skatkammer.
3 Og Kongen sagde til Aspenas, sin Overhofmester,
at han skulde lade nogle komme af Israels Sønner,
baade af den kongelige Slægt og af de fornemme,
4 unge Mennesker, aldeles uden Lyde og smukke af
Udseende, med Gave til at forstaa al Slags Visdom
og til at lære Kundskab og blive kyndige i Vidskab,
og i hvilke der var Dygtighed til at tjene i Kongens
Palads; og at han skulde lade dem lære kaldæisk Skrift
og Tungemaal. **5** Og Kongen bestemte, at de Dag
for Dag skulde have deres Del af Kongens Mad og
af den Vin, som han drak, og at man skulde opdrage
dem i tre Aar; og naar de vare til Ende, da skulde
de staa for Kongens Ansigt. **6** Iblandt dem var der
af Judas Børn: Daniel, Hanania, Misael og Asaria. **7**
Og Overhofmesteren gav dem Navne: Daniel kaldte
han Beltsazar og Hanania Sadrak og Misael Mesak
og Asaria Abed-Nego. **8** Men Daniel satte sig for i sit
Hjerte, at han ikke vilde besmitte sig med Kongens
Mad og med den Vin, som han drak; derfor begærede
han af Overhofmesteren, at han maatte blive fri for at
besmitte sig. **9** Og Gud lod Daniel finde Naade, og
Barmhjertighed for Overhofmesterens Ansigt. **10** Og
Overhofmesteren sagde til Daniel: Jeg frygter for min
Herre, Kongen, som har bestemt eders Mad og eders
Drikke; thi hvorfor skulde han se, at eders Ansigter saa
slettere ud end Drengenes, som ere jævnaldrende med
eder, og I bringe Skyld over mit Hoved hos Kongen! **11**
Da sagde Daniel til den Melzar, som Overhofmesteren
havde sat over Daniel, Hanania, Misael og Asaria: **12**
Forsøg dog med dine Tjenere i ti Dage; og lad dem
give os Grøntsager at æde og Vand at drikke; **13** og
lad da vort Udseende blive synet af dig som og de
Drenges Udseende, hvilke æde af Kongens Mad; og
som du da ser, saa gør med dine Tjenere! **14** Og han
adlød dem i denne Sag og forsøgte det med dem i ti
Dage. **15** Og efter at ti Dage vare til Ende, viste det
sig, at deres Udseende var smukkere, og at de vare
federe af Kød end alle Drengene, som aade Kongens
Mad. **16** Da borttog Melzar deres Mad og den Vin, de
skulde drikke, og gav dem Grøntsager. **17** Og disse
fire unge Mennesker gav Gud Kundskab og Forstand
i al Slags Skrift og Visdom; men Daniel forstod sig
paa alle Slags Syner og Drømme. **18** Og der Dagene
vare til Ende, efter hvilke Kongen havde sagt, at man
skulde føre dem frem, da førte Overhofmesteren dem
frem for Nebukadnezars Ansigt. **19** Og Kongen talte
med dem, og ingen af dem alle sammen blev funden
som Daniel, Hanania, Misael og Asaria; og de stode
for Kongens Ansigt. **20** Og i alle Sager, der krævede
Visdom og Indsigt, og om hvilke Kongen spurgte dem,
fandt han dem ti Gange at overgaa alle de Spaamænd
og Besværgere, som vare i hans hele Rige. **21** Og
Daniel blev indtil Kong Kyrus's første Aar.

2 Og i Nebukadnezars andet Regeringsaar drømte
Nebukadnezar Drømme, og hans Aand blev
bekymret, og det var forbi for ham med hans Søvn. **2**
Da sagde Kongen, at de skulde kalde Spaamændene
og Besværgerne og Troldkarlene og Kaldæerne for at
forkynde Kongen hans Drømme; og de kom og stode
for Kongens Ansigt. **3** Og Kongen sagde til dem: Jeg
drømte en Drøm, og min Aand blev bekymret, saa
at jeg maa vide Drømmen. **4** Da talte Kaldæerne til
Kongen paa Syrisk: Kongen leve evindelig! sig dine
Tjenere Drømmen, og vi skulle kundgøre Udtydningen.
5 Kongen svarede og sagde til Kaldæerne: Ordet fra
mig staar fast: Dersom I ikke kundgøre mig Drømmen
og Udtydningen derpaa, skulle I blive huggede i Stykker
og eders Huse blive gjorte til en Møgdynge. **6** Men
dersom I kundgøre Drømmen og Udtydningen derpaa,
da skulle I bekomme Skænk og Gave og stor Ære af
mig; derfor kundgører mig Drømmen og Udtydningen
derpaa! **7** De svarede anden Gang og sagde: Kongen
sige sine Tjenere Drømmen, saa ville vi kundgøre
Udtydningen. **8** Kongen svarede og sagde: Sandelig,
jeg mærker, at I ville vinde Tid, efterdi I se, at Ordet fra
mig staar fast; **9** dersom I ikke kundgøre mig Drømmen,
da er der een Dom over eder, og I ere komne overens
om at sige løgnagtig og fordærvelig Tale for mig, indtil
Tiden forandrer sig; derfor siger mig Drømmen, saa kan
jeg vide, at I kunne kundgøre mig Udtydningen derpaa.
10 Kaldæerne svarede Kongen og sagde: Der er intet
Menneske paa Jorden, som kan kundgøre det, som
Kongen forlanger, efterdi ingen stor og mægtig Konge
har begæret saadan Ting af nogen Spaamand eller
Besværger eller Kaldæer. **11** Og den Ting, som Kongen
begærer, er svar, og der er ingen anden, som kan
kundgøre den for Kongen, uden Guderne, hvis Bolig
ikke er hos Menneskene. **12** Over dette blev Kongen
fortørnet og meget vred, og han befalede, at man skulde
udrydde alle vise i Babel. **13** Og Befalingen udgik, og
de vise bleve ihjelslagne; og man ledte efter Daniel
og hans Medbrødre, for at de kunde blive ihjelslagne.
14 Da gav Daniel et klogt og forstandigt Svar til Ariok,
Øversten for Kongens Livvagt, som var gaaet ud for at
ihjelslaa de vise i Babel. **15** Han svarede og sagde til
Ariok, Kongens mægtige Mand: Hvorfor kommer denne

strenge Befaling fra Kongen? Saa gav Ariok Sagen til
Kende for Daniel. 16 Og Daniel gik ind og begærede af
Kongen, at han vilde give ham Tid, og at han maatte
kundgøre Kongen Udtydningen. 17 Da gik Daniel til sit
Hus og kundgjorde Hanania, Misael og Asaria, sine
Medbrødre, Sagen, 18 og det, for at de skulde begære
Barmhjertighed af Gud i Himmelen angaaende denne
Hemmelighed, for at de ikke skulde udrydde Daniel og
hans Medbrødre tillige med Resten af de vise i Babel.
19 Da blev Hemmeligheden aabenbaret for Daniel i
et Syn om Natten; da velsignede Daniel Himmelens
Gud. 20 Daniel svarede og sagde: Velsignet være Guds
Navn fra Evighed og indtil Evighed; thi Visdommen og
Kraften er hans. 21 Og han forandrer Tider og Timer,
han afsætter Konger og indsætter Konger; han giver
de vise Visdom og de forstandige Kundskab. 22 Han
aabenbarer de dybe og skjulte Ting; han ved, hvad
der er i Mørket, og Lyset bor hos ham. 23 Dig, mine
Fædres Gud! lover og priser jeg, thi du har givet mig
Visdom og Styrke; og du har nu kundgjort mig det,
vi begærede af dig, thi du har kundgjort os Kongens
Sag. 24 Derfor gik Daniel ind til Ariok, som Kongen
havde befalet at udrydde de vise i Babel; han gik hen
og sagde saaledes til ham: Udryd ikke de vise i Babel;
før mig ind for Kongen, saa vil jeg kundgøre Kongen
Udtydningen. 25 Da førte Ariok Daniel hastelig: ind for
Kongen og sagde saaledes til ham: Jeg har fundet
iblandt det bortførte Folk af Juda en Mand, som vil
kundgøre Kongen Udtydningen. 26 Kongen svarede
og sagde til Daniel, hvis Navn var Beltsazar: Er du i
Stand til at kundgøre mig den Drøm, som jeg saa, og
Udtydningen derpaa? 27 Daniel svarede Kongen og
sagde: Hemmeligheden som Kongen begærer, kunne
de vise, Besværgerne, Spaamændene og Sandsigerne
ikke kundgøre Kongen. 28 Men der er en Gud i
Himmelen, som aabenbarer hemmelige Ting, han har
kundgjort Kong Nebukadnezar, hvad der skal ske i de
sidste Dage; din Drøm og dit Hoveds Syner paa dit
Leje ere disse: 29 Du Konge! dine Tanker opstege
paa dit Leje om, hvad der skulde ske herefter; og han,
som aabenbarer hemmelige Ting, har kundgjort dig,
hvad der skal ske. 30 Og mig er denne Hemmelighed
aabenbaret, ikke af den Visdom, som er i mig, fremfor
alle dem, der leve; men for at Udtydningen skulde
gives Kongen til Kende, og du maatte komme til at
vide dit Hjertes Tanker. 31 Du, Konge! saa, og se, der
var et højt Billede, samme Billede var stort, og dets
Glans var herlig; det stod foran dig, og dets Udseende
var forfærdeligt. 32 Dette Billedes Hoved var af fint
Guld, dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og
dets Lænder af Kobber, 33 dets Ben vare af Jern,
dets Fødder til Dels af Jern og til Dels af Ler. 34 Du
saa, indtil der blev en Sten løsreven, og det ikke ved
Hænder, og den slog Billedet paa dets Fødder, som
vare af Jern og Ler, og knuste dem. 35 Da blev Jernet,
Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knuste paa een
Gang og bleve ligesom Avner fra Tærskepladserne
om Sommeren, og Vinden borttog dem, og intet Sted
blev fundet for dem; men den Sten, som sønderslog
Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte hele Jorden.
36 Det er Drømmen, og Udtydningen derpaa skulle vi
sige Kongen. 37 Du, Konge, Kongernes Konge, hvem
Himmelens Gud har givet Riget, Magten og Styrken
og Æren, 38 og har allesteds, hvor Mennesker bo,
Dyrene paa Marken og Fuglene under Himmelen, givet
dem i din Haand og ladet dig herske over dem alle: Du
selv er Guldholdet 39 Og efter dig skal opkomme et
andet Rige, ringere end dit, og et tredje Rige endnu,
af Kobber, som skal herske over hele Jorden. 40 Og
et fjerde Rige skal være stærkt som Jernet; eftersom
Jernet knuser og sønderslaar alt, skal det som Jernet
der sønderslaar, knuse og sønderslaa alle hine. 41
Men at du saa Fødderne og Tæerne til Dels at være af
Pottemagerler og til Dels af Jern, betyder, at det skal
blive et delt Rige, og at der skal blive noget af Jernets
Styrke derudi, efterdi du saa, at Jernet var blandet med
Leret. 42 Og at Tæerne paa Fødderne vare til Dels
af Jem og til Dels af Ler, betyder, at Riget for en Del
skal være stærkt og for en Del skrøbeligt. 43 At du
saa Jernet blandet med Leret, betyder, at de skulle
blande sig ved Slægtskabsforbindelser, men dog ikke
indbyrdes holde sammen; se, ligesom Jernet ikke kan
blandes med Leret. 44 Men i disse Kongers Dage skal
Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke
skal forgaa, og hvis Regering ikke skal overlades til
noget andet Folk; det skal knuse og tilintetgøre alle hine
Riger; men selv skal det bestaa evindelig, 45 efterdi
du saa, at en Sten blev løsrevet fra Bjerget, og det
ikke ved Hænder, og at den knuste Jernet, Kobberet,
Leret, Sølvet og Guldet. Den store Gud har ladet
Kongen vide, hvad der skal ske herefter, og Drømmen
staar fast, og Udtydningen derpaa er vis. 46 Da faldt
Kong Nebukadnezar paa sit Ansigt og nedbøjede sig
for Daniel, og han befalede, at man skulde ofre ham
Madofre og Røgelse. 47 Kongen svarede Daniel og
sagde: Sandt er det, at eders Gud, han er en Gud over
Guder og en Herre ovør Konger, og Hemmeligheders
Aabenbarer, efterdi du har kunnet aabenbare denne
Hemmelighed. 48 Da gjorde Kongen Daniel stor og
gav ham mange store Gaver og gjorde ham til Fyrste
over hele Landskabet Babel og til øverste Forstander
for alle de vise i Babel. 49 Og Daniel begærede af
Kongen, at han til Bestyrelsen over Landskabet Babel
vilde beskikke Sadrak, Mesak og Abed-Nego; men
Daniel blev ved Kongens Hof.

3 Kong Nebukadnezar lod gøre et Billede af Guld,
dets Højde var tresindstyve Alen og dets Bredde
seks Alen; han oprejste det i Dalen Dura, i Landskabet
Babel. **2** Og Kong Nebukadnezar sendte hen
at forsamle Statholderne, Befalingsmændene og
Landshøvdingerne, Overdommerne, Rentemestrene,
de lovkyndige, Dommerne og alle de mægtige i
Landskaberne, for at de skulde komme til Indvielsen af
Billedet, som Kong Nebukadnezar havde oprejst. **3**
Da forsamledes Statholderne, Befalingsmændene og
Landshøvdingerne, Overdommerne, Rentemestrene,
de lovkyndige, Dommerne og alle de mægtige i
Landskaberne til Indvielsen af Billedet, som Kong
Nebukadnezar havde oprejst; og de stode foran Billedet,
som Nebukadnezar havde oprejst. **4** Og Herolden raabte
med Vælde: Lader det være eder sagt, I Folk, Stammer
og Tungemaal! **5** paa den Tid, I høre Lyden af Hornet,
Fløjten, Citharen, Harpen, Psalteren, Sækkepiben og
alle Slags Spil, skulle I falde ned og tilbede Guldbilledet,
som Kong Nebukadnezar har oprejst. **6** Og hvo som
ikke falder ned og tilbeder, skal i den samme Time
kastes midt i den brændende Ilds Ovn. **7** Derfor paa
den Tid, da alle Folkene hørte Lyden af Hornet, Fløjten,
Citharen, Harpen, Psalteren og alle Slags Spil, faldt
alle Folk, Stammer og Tungemaal ned og tilbade det
Guldbillede, som Kong Nebukadnezar havde oprejst.
8 Derfor gik paa samme Tid nogle kaldæiske Mænd
frem og rejste Beskyldninger imod Jøderne. **9** De
svarede og sagde til Kong Nebukadnezar: Kongen
leve evindelig! **10** Du, Konge! gav en Befaling, at
hvert Menneske, som hørte Lyden af Hornet, Fløjten,
Citharen, Harpen, Psalteren og Sækkepiben og alle
Slags Spil, skulde falde ned og tilbede Guldbilledet; **11**
og at hvo som ikke faldt ned og tilbad, skulde kastes
midt i den brændende Ilds Ovn. **12** Der er nu nogle
jødiske Mænd, som du har beskikket til Bestyrelsen
af Landskabet Babel: Sadrak, Mesak og Abed-Nego,
disse Mænd agte ikke, o Konge! paa dig, de dyrke ikke
dine Guder og tilbede ikke det Guldbillede, som du
har oprejst. **13** Da befalede Nebukadnezar i Vrede og
Harme, at man skulde føre Sadrak, Mesak og Abed-
Nego frem; da bleve disse Mænd førte frem for Kongen.
14 Nebukadnezar svarede og sagde til dem: Mon det
er et oplagt Raad, Sadrak, Mesak og Abed-Nego! at I
ikke ville dyrke min Gud og ej tilbede det Guldbillede,
som jeg har oprejst? **15** Nu vel, dersom I paa den Tid,
naar I høre Lyden af Hornet, Fløjten, Citharen, Harpen,
Psalteren og Sækkepiben og alle Slags Spil, ere rede
til at falde ned og tilbede det Billede, som jeg har gjort
—; men dersom I ikke tilbede, skulle I i den samme
Time kastes midt i den brændende Ilds Ovn; og hvo
er den Gud, som skal redde eder af mine Hænder?
16 Sadrak, Mesak og Abed-Nego svarede og sagde
til Kongen: Nebukadnezar! vi have ikke fornødent at
svare dig et Ord herpaa. **17** Dersom vor Gud, som
vi dyrke, kan redde os, saa redder han os af den
brændende Ilds Ovn og af din Haand, o Konge! **18** Men
hvis ikke skal det være dig vitterligt, o Konge! at vi ikke
ville dyrke dine Guder og ej tilbede det Guldbillede,
som du har oprejst. **19** Da blev Nebukadnezar fuld
af Harme, og hans Ansigts Udseende blev forandret
imod Sadrak, Mesak og Abed-Nego; han svarede og
sagde, at man skulde gøre Ovnen syv Gange hedere,
end man plejede at hede den. **20** Og Mænd, vældige
Mænd i hans Hær befalede han, at de skulde binde
Sadrak, Mesak og Abed-Nego for at kaste dem i den
brændende Ilds Ovn. **21** Da bleve disse Mænd bundne
i deres Undertøj, deres Kjoler og deres Kapper og
deres øvrige Klæder og kastede midt i den brændende
Ilds Ovn. **22** Derfor, eftersom Kongens Ord var strengt,
og Ovnen var hedet overmaade, dræbte Ildens Lue
de Mænd, som havde bragt Sadrak, Mesak og Abed-
Nego op. **23** Men disse tre Mænd, Sadrak, Mesak
og Abed-Nego, faldt bundne midt i den brændende
Ilds Ovn. **24** Da forfærdedes Nebukadnezar og stod
hastelig op; han svarede og sagde til sine Raadsherrer:
Lode vi ikke kaste tre Mænd bundne midt i Ilden? De
svarede og sagde til Kongen: Visselig, o Konge! **25**
Han svarede og sagde: Se, jeg ser fire Mænd, som gaa
løse midt i Ilden, og der er intet beskadiget paa dem;
og den fjerdes Udseende er ligesom en Gudesøns.
26 Da traadte Nebukadnezar frem for Mundingen af
den brændende Ilds Ovn; han svarede og sagde:
Sadrak, Mesak og Abed-Nego, I den højeste Guds
Tjenere! gaar ud og kommer hid; da gik Sadrak, Mesak
og Abed-Nego ud midt af Ilden. **27** Og Statholderne,
Befalingsmændene og Landshøvdingerne og Kongens
Raadsherrer samledes; de saa disse Mænd, at Ilden
ingen Magt havde haft over deres Legemer, og at
Haaret paa deres Hoveder ikke var svedet og deres
Undertøj ikke forandret og at Lugt af Ild ikke var gaaet
over dem. **28** Og Nebukadnezar svarede og sagde:
Lovet være Sadraks, Mesaks og Abed-Negos Gud!
som sendte sin Engel og reddede sine Tjenere, som
forlode sig paa ham; og de handlede imod Kongens
Ord og hengave deres Legemer, fordi de ikke vilde
dyrke eller tilbede nogen Gud, uden deres Gud. **29**
Og der er givet Befaling af mig, at den af ethvert Folk,
Stamme og Tungemaal, som i Tale forser sig imod
Sadraks, Mesaks og Abed-Negos Gud, skal hugges i
Stykker og hans Hus gøres til en Møgdynge, fordi der
er ingen anden Gud, der saaledes kan frelse. **30** Da lod
Kongen Sadrak, Mesak og Abed-Nego nyde Lykke i
Landskabet Babel.

4 Rong Nebukadnezar til alle Folk, Stammer og
Tungemaal, som bo paa den ganske Jord: Eders
Fred være mangfoldig! 2 Det behager mig at forkynde
de Tegn og de underfulde Gerninger, som den højeste
Gud har gjort imod mig; 3 Hans Tegn — hvor store!
og hans underfulde Gerninger — hvor mægtige! hans
Rige er et evigt Rige og hans Herredømme fra Slægt
til Slægt! 4 Jeg Nebukadnezar var tryg i mit Hus og
livsfrisk i mit Palads. 5 Jeg saa en Drøm, og den
forfærdede mig, og Tanker paa mit Leje og mit Hoveds
Syner forvirrede mig. 6 Derfor blev givet Befaling af
mig, at man skulde føre alle vise i Babel ind for mig, for
at de skulde kundgøre mig Drømmens Udtydning. 7
Da kom Spaamændene, Besværgerne, Kaldæerne og
Sandsigerne ind; og jeg sagde dem Drømmen, men
de kunde ikke kundgøre mig Udtydningen derpaa. 8
Men til sidst kom Daniel, som kaldes Beltsazar efter
min Guds Navn, og i hvem de hellige Guders Aand er,
ind for mig; og jeg sagde ham Drømmen. 9 Beltsazar,
du Øverste for Spaamændene! efterdi jeg ved, at de
hellige Guders Aand er i dig, og at ingen Hemmelighed
er dig vanskelig: Sig mig Synerne i min Drøm, som
jeg saa, og Udtydningen derpaa. 10 Og mit Hoveds
Syner paa mit Leje vare: Jeg saa og se, der var et Træ
midt i Landet, og det var meget højt. 11 Træet blev
stort og stærkt, og dets Højde rakte til Himmelen, og
man kunde se det indtil hele Jordens Ende. 12 Løvet
derpaa var dejligt, og der var megen Frugt derpaa,
og der var Føde for alt, som var derpaa; under det
fandt Dyrene paa Marken Skygge, og i Grenene derpaa
boede Himmelens Fugle, og alt Kød nærede sig deraf.
13 Jeg saa i mit Hoveds Syner paa mit Leje, og se, en
Vægter, det er en hellig, for ned fra Himmelen. 14 Han
raabte med Vælde og sagde saaledes: Hugger Træet
om og afhugger dets Grene, afriver dets Løv og spreder
dets Frugt; Dyrene flygte fra dets Læ og Fuglene fra
dets Grene! 15 Dog lader Stubben med dens Rødder
blive tilbage i Jorden, men i Baand af Jern og Kobber, i
Markens Græs; og lad ham vædes med Himmelens
Dug, og hans Del være med Dyrene af Urterne paa
Jorden! 16 Hans Hjerte skal forandres, saa at det ikke
er et Menneskes, og et Dyrs Hjerte skal gives ham; og
syv Tider skulle omskiftes over ham. 17 Tingen er i
Vægternes besluttede Raad, og Sagen er de helliges
Befaling, paa det de, som leve, kunne kende, at den
Højeste har Magt over Menneskens Rige og giver det til
hvem, han vil, og ophøjer den ringe iblandt Menneskene
over det. 18 Denne Drøm saa jeg, Kong Nebukadnezar;
men du, Beltsazar! sig Udtydningen, efterdi alle vise
i mit Rige ikke kunne kundgøre Udtydningen, men
du kan det, fordi de hellige Guders Aand er i dig.
19 Da stod Daniel, hvis Navn er Beltsazar, en Stund
forskrækket, og hans Tanker forfærdede ham; men
Kongen svarede og sagde: Beltsazar! lad Drømmen
og Udtydningen ikke forfærde dig; Beltsazar svarede
og sagde: Min Herre! Drømmen gælde dine Hadere
og dens Udtydning dine Fjender! 20 Træet, som du
saa, og som blev stort og stærkt, og hvis Højde rakte til
Himmelen, og som saas over al Jorden, 21 og hvorpaa
der var dejligt Løv og megen Frugt og Føde for alt, som
var derpaa, under hvilket Dyrene paa Marken boede,
og i hvis Grene Himmelens Fugle byggede: 22 Dette er
dig selv, o Konge! i thi du er bleven stor og stærk; og
din Magt er bleven stor og rækker til Himmelen og dit
Herredømme til Jordens Ende. 23 Men at Kongen saa
en Vægter, det er en hellig, fare ned fra Himmelen og
sige: Hugger Træet om og ødelægger det, dog lader
Stubben med dens Rødder blive tilbage i Jorden, men
i Baand af Jern og Kobber, i Markens Græs; og lad
ham vædes af Himmelens Dug og hans Del være med
Dyrene paa Marken, indtil syv Tider omskiftes over
ham, 24 da er dette Udtydningen, o Konge! og dette
er den Højestes besluttede Raad, som skal komme
over min Herre, Kongen: 25 Nemlig, man skal støde
dig ud fra Folk, og din Bolig skal være hos Dyrene paa
Marken, og man skal lade dig æde Urter som Øksne
og vædes af Himmelens Dug, og syv Tider skulle
omskiftes over dig, indtil du kender, at den Højeste har
Magt over Menneskens Rige og giver det til, hvem han
vil. 26 Men at der sagdes: Man skulde lade Træets
Stub med dens Rødder blive tilbage, det betyder,
at dit Rige skal overdrages dig igen fra den Tid, du
erkender, at Himlene ere mægtige. 27 Derfor, o Konge!
lad mit Raad behage dig, og afbryd dine Synder ved
Retfærdighed og dine Misgerninger ved Barmhjertighed
imod de elendige, dersom din Fred skal have Varighed.
28 Alt dette kom over Kong Nebukadnezar. 29 Der
tolv Maaneder vare til Ende, gik han omkring paa det
kongelige Palads i Babel. 30 Kongen svarede og sagde:
Er dette ikke det store Babel, som jeg har bygget
til et kongeligt Hus ved min Styrkes Magt og til min
Herligheds Ære? 31 Da Ordet endnu var i Kongens
Mund, faldt der en Røst af Himmelen: Det være dig
sagt, Kong Nebukadnezar! Riget er gaaet bort fra
dig. 32 Og man skal støde dig ud fra Folk, og din
Bolig skal være hos Dyrene paa Marken, man skal
lade dig æde Urter som Øksne, og syv Tider skulle
omskiftes over dig, indtil du kender, at den Højeste har
Magt over Menneskens Rige og giver det til, hvem
han vil. 33 I samme Stund gik Ordet i Opfyldelse over
Nebukadnezar, og han blev udstødt fra Menneskene
og aad Urter som Øksne, og hans Legeme blev vædet
af Himmelens Dug, indtil hans Haar voksede som
Ørnefjer og hans Negle som Fugleklør. 34 Men der
disse Dage vare til Ende, opløftede jeg, Nebukadnezar,
mine Øjne til Himmelen, og min Forstand kom til mig

igen, og jeg lovede den Højeste og priste og ærede
ham, som lever evindelig; thi hans Herredømme er et
evigt Herredømme, og hans Rige varer fra Slægt til
Slægt. 35 Og alle, som bo paa Jorden, ere som intet at
regne, efter sin Villie gør han med Himmelens Hær og
med dem, som bo paa Jorden; og der er ingen, som
kan hindre hans Haand og sige ham: Hvad gør du? 36
Paa samme Tid kom min Forstand til mig igen, og til
mit Kongedømmes Ære kom min Herlighed og Glans
til mig igen, og mine Raadsherrer og mine Fyrster
søgte mig; og jeg blev indsat i mit Rige, og større
Herlighed blev mig tillagt. 37 Nu priser og ophøjer
og ærer jeg, Nebukadnezar, Himmelens Konge; thi
alle hans Gerninger ere Sandhed, og hans Stier ere
Retfærdighed, og han kan ydmyge dem, som vandre i
Hovmodighed.

5 Kong Belsazar gjorde et stort Gæstebud for sine
tusinde Fyrster og drak Vin i Nærværelse af de
tusinde. 2 Der Belsazar havde smagt Vinen, befalede
han, at de skulde bringe de Kar af Guld og Sølv,
som hans Fader, Nebukadnezar, havde taget ud af
Templet, som var i Jerusalem, for at Kongen og hans
Fyrster, hans Hustruer og hans Medhustruer kunde
drikke af dem. 3 Da bragte man Guldkarrene, som
de havde taget ud af Helligdommen i Guds Hus, som
var i Jerusalem; og de drak af dem, Kongen og hans
Fyrster, hans Hustruer og hans Medhustruer. 4 De
drak Vin og priste de Guder, som vare af Guld og Sølv,
Kobber, Jern, Træ og Sten. 5 I samme Stund kom
Fingre frem af en Menneskehaand og skreve lige over
for Lysestagen paa Kalken af Væggen i det kongelige
Palads, og Kongen saa Haanden, som skrev. 6 Da
skiftede Kongen Farve, og hans Tanker forvirrede ham,
og hans Lænders Ledemod bleve slappe, og hans
Knæ sloge imod hinanden. 7 Kongen raabte med
Vælde, at man skulde lade Besværgerne, Kaldæerne
og Sandsigerne komme ind; Kongen tiltalte dem og
sagde til de vise af Babel: Hver den, der læser denne
Skrift og kundgør mig dens Udtydning, skal klædes i
Purpur og bære en Guldkæde om sin Hals og være den
tredjemægtige i Riget. 8 Da kom alle Kongens vise ind;
men de kunde hverken læse Skriften eller kundgøre
Kongen Udtydningen. 9 Da blev Kong Belsazar meget
forfærdet, og han skiftede Farve, og hans Fyrster bleve
forvirrede. 10 Ved Kongens og hans Fyrsters Tale
kom Dronningen ind i Gæstebudssalen; Dronningen
svarede og sagde: Kongen leve evindelig! lad ikke dine
Tanker forvirre dig, og skift ikke Farve! 11 Der er en
Mand i dit Rige, i hvem de hellige Guders Aand er,
og i din Faders Dage blev Oplysning og Klogskab og
Visdom lig Guders Visdom funden i ham, og din Fader,
Kong Nebukadnezar, satte ham over Spaamændene,
Besværgerne, Kaldæerne, Sandsigerne — din Fader, o
Konge! 12 fordi der var en ypperlig Aand og Forstand
og Klogskab til at udtyde Drømme og kundgøre mørke
Taler og løse Knuder funden i ham, i Daniel, hvem
Kongen kaldte Beltsazar; lad da nu Daniel kalde, saa
skal han kundgøre Udtydningen. 13 Da blev Daniel ført
ind for Kongen; Kongen svarede og sagde til Daniel: Er
du Daniel, en af de bortførte fra Juda, hvilke Kongen,
min Fader, førte fra Juda? 14 Jeg har hørt om dig, at
Gudernes Aand er i dig, og at Oplysning og Klogskab
og ypperlig Visdom er funden i dig. 15 Og nu ere de
vise, Besværgerne, førte ind for mig, at de skulle læse
denne Skrift og kundgøre mig dens Udtydning, men de
kunne ikke kundgøre mig denne Sags Udtydning. 16
Men jeg har hørt om dig, at du kan give Udtydninger og
løse Knuder; nu, dersom du kan læse denne Skrift og
kundgøre mig dens Udtydning, da skal du blive klædt i
Purpur og bære en Guldkæde om din Hals og være
den tredjemægtige i Riget. 17 Da svarede Daniel og
sagde til Kongen: Behold du dine Foræringer, og giv
en anden dine Gaver, jeg skal alligevel læse Skriften
for Kongen og kundgøre ham Udtydningen. 18 Du
Konge! den højeste Gud gav din Fader, Nebukadnezar,
Rige og Magt og Ære og Herlighed. 19 Og for dens
Magts Skyld, som han havde givet ham, skælvede og
frygtede alle Folk, Stammer og Tungemaal for ham;
han ihjelslog, hvem han vilde, og lod leve, hvem han
vilde, og ophøjede, hvem han vilde, og fornedrede,
hvem han vilde. 20 Og der hans Hjerte ophøjede sig,
og hans Aand forhærdede sig til Hovmodighed, blev
han nedstødt fra sin kongelige Trone, og man tog Æren
fra ham. 21 Og han blev udstødt fra Menneskens Børn,
og hans Hjerte blev ligesom Dyrenes, og hans Bolig
var hos Vildæslerne, man lod ham æde Urter som
Øksne, og hans Legeme vædedes af Himmelens Dug,
indtil han kendte, at den højeste Gud har Magt over
Menneskens Rige og sætter over det, hvem han vil. 22
Og du, Belsazar, hans Søn, har ikke ydmyget dit Hjerte,
da du dog vidste alt dette. 23 Men du har ophøjet dig
over Himmelens Herre, og man frembar hans Hus's Kar
for dig, og du og dine Fyrster, dine Hustruer og dine
Medhustruer drak Vin af dem, og du priste de Guder,
som ere af Sølv og Guld, Kobber, Jern, Træ og Sten,
som ikke se og ikke høre og ikke forstaa; men den Gud,
i hvis Haand din Aande er, og i hvis Magt al din Vej er,
har du ikke æret. 24 Da blev denne Haand udsendt fra
ham og denne Skrift optegnet. 25 Og dette er Skriften,
som er optegnet: Mene, Mene, Tekel, Ufarsin. 26 Dette
er Udtydningen af Talen: „Mene", Gud har talt dit Riges
Dage og gjort Ende paa det. 27 „Tekel", du er vejet
paa Vægtskaale og funden for let. 28 „Feres", adsplittet
er dit Rige og givet Mederne og Perserne. 29 Da
gav Belsazar Befaling, og de klædte Daniel i Purpur,

med en Halskæde om hans Hals, og de udraabte om
ham, at han skulde være den tredjemægtige i Riget.
30 I samme Nat blev Belsazar, Kaldæernes Konge,
ihjelslagen. 31 Og Mederen Darius modtog Riget, da
han omtrent var to og tresindstyve Aar gammel.

6 Det, behagede Darius at beskikke over Riget
hundrede og tyve Statholdere, som skulde være
i det hele Rige, 2 og for disse tre overordnede, af
hvilke Daniel var een, til hvilke disse Statholdere
skulde aflægge Regnskab, at Kongen ikke skulde lide
Skade. 3 Da overgik denne Daniel de overordnede og
Statholderne, fordi der var en ypperlig Aand i ham; og
Kongen tænkte paa at beskikke ham over det hele Rige.
4 Da søgte de overordnede og Statholderne at finde Sag
imod Daniel, hvad Regeringen angik; men de kunde
ingen Sag eller slet Handling finde, fordi han var tro, og
ingen Forseelse eller slet Handling fandtes hos ham. 5
Da sagde disse Mænd: Vi finde ingen Sag imod denne
Daniel, med mindre vi kunde finde den imod ham i hans
Guds Lov. 6 Da kom disse overordnede og Statholdere
i Hobetal til Kongen, og de sagde saaledes til ham:
Kong Darius leve evindelig! 7 Alle overordnede i Riget,
Befalingsmændende og Statholderne, Raadsherrerne
og Landshøvdingerne have raadslaget med hverandre
om, at Kongen skal stadfæste en Befaling og bekræfte
et Forbud, at enhver, som beder en Bøn til nogen Gud
eller noget Menneske i tredive Dage uden til dig, o
Konge! skal kastes i Løvekulen. 8 Nu, o Konge! skal
du stadfæste Forbudet og opsætte det skriftligt, at
det ikke kan forandres, efter Medernes og Persernes
Lov, som ikke kan tilbagekaldes. 9 Derfor opsatte
Kong Darius Skriftet og Forbudet. 10 Og der Daniel
havde faaet at vide, at Skriftet var opsat, gik han ind
i sit Hus, hvilket paa sin øverste Sal havde Vinduer
aabne imod Jerusalem; og tre Tider om Dagen faldt
han paa sine Knæ og bad og lovpriste Gud, alt som
han havde gjort tilforn. 11 Da kom disse Mænd i
Hobetal og fandt Daniel bedende og bønfaldende for
sin Gud. 12 Da kom de frem og talte for Kongen om
Kongens Forbud: Har du ikke opsat et Forbud om, at
hvert Menneske, som beder nogen Gud eller noget
Menneske om noget i tredive Dage uden dig, o Konge!
skal kastes i Løvekulen? Kongen svarede og sagde:
Ordet staar fast efter Medernes og Persernes Lov, som
ikke kan tilbagekaldes. 13 Da svarede de og sagde til
Kongen: Daniel, en af de bortførte fra Juda, har ikke
agtet paa dig, o Konge! eller paa Forbudet, som du
har opsat, men beder sin Bøn tre Tider om Dagen. 14
Der Kongen hørte det Ord, blev han meget bedrøvet
og vendte sin Hu til Daniel for at udfri ham; og indtil
Solen gik ned, gjorde han sig Umage for at redde ham.
15 Da kom disse Mænd i Hobetal til Kongen, og de
sagde til Kongen: Vid, o Konge! at det er Medernes
og Persernes Lov, at intet Forbud og ingen Befaling,
som Kongen stadfæster, kan forandres. 16 Da gav
Kongen Befaling, og de førte Daniel frem og kastede
ham i Løvekulen; Kongen svarede og sagde til Daniel:
Din Gud, som du stedse dyrker, han frelse dig! 17
Og der blev bragt en Sten og lagt for Aabningen af
Kulen, og Kongen forseglede den med sin Ring og med
sine Fyrsters Ringe, at intet angaaende Daniel skulde
forandres. 18 Da gik Kongen til sit Palads og tilbragte
Natten uden at have spist og lod ingen Medhustru
føre ind til sig, og hans Søvn veg fra ham. 19 Da stod
Kongen op om Morgenen i Dagningen og gik hastelig
hen til Løvekulen. 20 Og der han kom nær til Kulen, til
Daniel, raabte han med bedrøvet Røst; Kongen talte og
sagde til Daniel: Daniel! du den levende Guds Tjener,
mon din Gud, som du stedse har dyrket, har kunnet
udfri dig fra Løverne? 21 Da talte Daniel med Kongen:
Kongen leve evindelig! 22 Min Gud sendte sin Engel
og lukkede Løvernes Mund, saa at de ikke have gjort
mig Skade, efterdi jeg er funden uskyldig for ham, og
heller ikke for dig har jeg begaaet nogen Misgerning, o
Konge! 23 Da blev Kongen meget glad og befalede, at
man skulde drage Daniel op af Kulen; og Daniel blev
dragen op af Kulen, og der blev ingen Skade funden
paa ham, fordi han havde troet paa sin Gud. 24 Da
gav Kongen Befaling, og man førte disse Mænd, som
havde anklaget Daniel, frem og kastede dem og deres
Børn og deres Hustruer i Løvekulen; og de kom ikke til
Bunden i Kulen, førend Løverne bemægtigede sig dem
og knuste alle deres Ben. 25 Da skrev Kong Darius til
alle Folk, Stammer og Tungemaal, som boede, paa
den hele Jord: Eders Fred være mangfoldig! 26 Af mig
er givet Befaling, at man udi mit hele Riges Herredom
skal skælve og frygte for Daniels Gud; thi han er den
levende Gud, og den, som bliver evindelig, og hans
Rige er et uforkrænkeligt, og hans Herredømme varer
til Verdens Ende. 27 Han er den, som udfrier, og som
redder og gør Tegn og underfulde Ting i Himmelen
og paa Jorden, han, som udfriede Daniel af Løvernes
Vold. 28 Og denne Daniel havde Lykke under Darius's
Regering og under Perseren Kyrus's Regering.

7 I Belsazar, Kongen af Babels, første Aar saa Daniel
en Drøm og sit Hoveds Syner paa sit Leje; da skrev
han Drømmen op, Hovedindholdet fremsatte han. 2
Daniel fortalte og sagde: Jeg saa i mit Syn om Natten,
og se, de fire Vejr under Himmelen brøde frem paa det
store Hav. 3 Og der opsteg fire store Dyr af Havet, det
ene anderledes end det andet. 4 Det første var som en
Løve, og det havde Vinger som en Ørn; jeg saa til, indtil
dets Vinger bleve afrevne, og det blev rettet i Vejret fra
Jorden og rejst op paa Fødderne som et Menneske, og

det blev givet et Menneskehjerte. 5 Og se, et andet
Dyr, næstefter, ligt en Bjørn, og det rejste sig til den ene
Side, og det havde tre Ribben i sin Mund, imellem sine
Tænder; og man sagde saaledes til det: Staa op, æd
meget Kød! 6 Derefter saa jeg, og se, et andet Dyr, ligt
en Parder, og det havde fire Vinger som af en Fugl paa
sin Ryg; og dette. Dyr havde fire Hoveder, og der blev
givet det Magt. 7 Derefter saa jeg i Nattesynerne og se,
et fjerde Dyr, frygteligt og forfærdeligt og meget stærkt,
og det havde store Jerntænder, det aad og knuste og
nedtraadte det overblevne med sine Fødder; og det var
anderledes end alle de Dyr, som havde været før det,
og det havde ti Horn. 8 Jeg agtede nøje paa Hornene,
og se, et andet lidet Horn skød op imellem dem, og
tre af de forrige Horn bleve oprykkede for det; og se,
der var Øjne som Menneskeøjne paa dette Horn, og
en Mund, som talte store Ting. 9 Jeg blev ved at se,
indtil Stole bleve satte frem, og den Gamle af Dage
satte sig; hans Klæder vare hvide som Sne og Haaret
paa hans Hoved som ren Uld, hans Stol var Ildsluer,
Hjulene derpaa brændende Ild. 10 En Strøm af Ild brød
frem og gik ud fra ham; tusinde Gange tusinde tjente
ham, og ti Tusinde Gange ti Tusinde stode for ham;
Retten blev sat og Bøgerne opladte. 11 Da saa jeg
til, fordi man havde hørt de store Ord, som Hornet
havde talt; jeg saa til, indtil Dyret blev ihjelslaget og
dets Legeme lagt øde og givet hen til at brændes i
Ilden. 12 Og hvad de øvrige Dyr angaar, var deres
Magt forbi, og dem havde det været givet, hvor længe
de skulde leve til Tid og Stund. 13 Jeg vedblev at se
i Synerne om Natten, og se, med Himmelens Skyer
kom der en som en Menneskens Søn, og han kom
lige hen til den Gamle af Dage, og blev ført frem for
ham. 14 Og ham blev givet Magt og Ære og Rige, og
alle Folk, Stammer og Tungemaal skulde tjene ham;
hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke
forgaar, og hans Rige et uforkrænkeligt. 15 For mig,
Daniel, blev min Aand i det legemlige Hylster bedrøvet,
og mit Hoveds Syner forfærdede mig. 16 Jeg gik frem
til een af dem, som stode der, for at søge Vished af
ham om alt dette; og han sagde mig det og kundgjorde
mig Udtydningen paa Tingene. 17 Disse store Dyr, af
hvilke der er fire, betyde, at fire Konger skulle opstaa af
Jorden. 18 Men den Højestes hellige skulle modtage
Riget og besidde Riget evindelig, ja, indtil Evighedernes
Evighed. 19 Da vilde jeg gerne have Vished angaaende
det fjerde Dyr, som var anderledes end alle de andre,
meget forfærdeligt, havde Jerntænder og Kobberkløer,
aad, knuste og nedtraadte det overblevne med sine
Fødder, 20 og angaaende de ti Horn, som vare paa
dets Hoved, samt det andet, som skød op, og for hvilke
tre faldt; og dette var det Horn, som havde Øjne og
en Mund, der talte store Ting, og hvis Udseende var
større end de andres ved Siden af det. 21 Jeg havde
set, at samme Horn førte Krig imod de hellige og fik
Overhaand over dem, 22 indtil den Gamle af Dage
kom, og Retten blev tilkendt den Højestes hellige, og
Tiden kom, da de hellige toge Riget i Besiddelse. 23
Han sagde saaledes: Det fjerde Dyr betyder, at der
skal være et fjerde Rige paa Jorden, som skal blive
anderledes end alle Rigerne; og det skal opæde al
Jorden og søndertræde den og knuse den. 24 Men de
ti Horn betyde, at der af samme Rige skal opstaa ti
Konger; og en anden skal opstaa efter dem, og han skal
være anderledes end de foregaaende og nedtrykke tre
Konger. 25 Og han skal tale Ord imod den Højeste
og undertrykke den Højestes hellige og tænke paa at
forandre Tider og Lov, og de skulle gives i hans Haand
indtil een Tid og Tider og en halv Tid. 26 Derefter skal
Retten sættes, og man skal fratage ham hans Magt
for at ødelægge og tilintetgøre den indtil Enden. 27
Men Riget og Herredømmet og Rigernes Magt under al
Himmelen skal gives til et Folk af den Højestes hellige;
hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skulle
tjene og lyde ham. 28 Hermed var Ordet til Ende. Mig,
Daniel, forvirrede mine Tanker meget, og jeg Skiftede
Farve; men jeg bevarede Ordet i mit Hjerte.

8 I Kong Belsazars Regerings tredje Aar viste der sig
for mig, Daniel, et Syn, efter det, som havde vist
sig for mig i Begyndelsen. 2 Og jeg saa i Synet, og
det skete, idet jeg saa, at jeg var i Borgen Susan, i
Landskabet Elam, og jeg saa i Synet, og jeg var ved
Floden Ulaj. 3 Og jeg opløftede mine Øjne og saa, og
se, en Væder stod lige for Floden, og den havde to
Horn; og Hornene vare høje, og det ene højere end
det andet, og det højeste voksede op sidst. 4 Jeg
saa, at Væderen stangede imod Vesten og Norden og
Sønden, og der kunde intet Dyr staa for dens Ansigt,
der var ej heller nogen, som kunde redde af dens
Vold, og den gjorde efter sin Villie og blev mægtig. 5
Og jeg gav Agt, og se, en Gedebuk kom fra Vesten
hen over al Jorden, og den rørte ikke ved Jorden; og
Gedebukken havde et anseligt Horn imellem sine Øjne.
6 Og den kom til Væderen, som havde de to Horn, og
som jeg havde set staa lige for Floden, og den løb
imod deri i sin Krafts Hidsighed. 7 Og jeg saa den,
at den kom nær hen til Væderen og blev forbitret paa
den og slog Væderen og sønderbrød dens to Horn,
og der var ingen Kraft i Væderen til at staa for dens
Ansigt; og den kastede den til Jorden og nedtraadte
den, og der var ingen, som kunde redde Væderen
af dens Vold. 8 Og Gedebukken blev saare mægtig;
men som den stod i sin Styrke, blev det store Horn
sønderbrudt, og i Stedet derfor opvoksede fire anselige
Horn imod Himmelens fire Vejr; 9 og fra det ene af

dem fremskød eet Horn, i Førstningen lidet, men det
blev overmaade stort imod Sønden og imod Østen
og imod det herlige Land. 10 Og det blev stort, indtil
Himmelens Hær, og det kastede nogle af Hæren og af
Stjernerne til Jorden og nedtraadte dem. 11 Ja, indtil
Hærens Fyrste udstrakte det sin Magt og borttog fra
ham den stadige Tjeneste, og hans Helligdoms Bolig
blev nedkastet. 12 Og en Hær skal hengives tillige med
den stadige Tjeneste for Overtrædelsens Skyld; og det
skal kaste Sandheden til Jorden og udføre det og have
Lykke. 13 Derefter hørte jeg en hellig, som talte, og en
anden hellig sagde til den, der talte: Paa hvor lang Tid
gaar Synet om den stadige Tjeneste og Overtrædelsen,
der bringer Ødelæggelse, at baade Helligdommen og
Hæren skulle hengives til at nedtrædes? 14 Og han
sagde til mig: Indtil to Tusinde og tre Hundrede Aftener
og Morgener, saa skal Helligdommen faa sin Ret igen.
15 Og det skete, der jeg, Daniel, saa Synet, at jeg søgte
Forklaring, og se, der stod een for mig af Udseende
som en Mand. 16 Og jeg hørte en Menneskerøst
imellem Ulaj, og han raabte og sagde: Gabriel! forklar
denne Synet! 17 Og han kom hen, hvor jeg stod, og der
han kom, blev jeg forfærdet og faldt paa mit Ansigt; og
han sagde til mig: Giv Agt, du Menneskesøn! thi Synet
gaar paa Endens Tid. 18 Og der han talte med mig,
faldt jeg bedøvet paa mit Ansigt til Jorden; men han
rørte ved mig og rejste mig op, hvor jeg stod. 19 Og
han sagde: Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske i
Vredens sidste Tid; thi det gaar paa Endens bestemte
Tid. 20 Den Væder, som du saa, der havde de to Horn,
er Kongerne af Medien og Persien. 21 Og den laadne
Buk er Kongen af Grækenland; og det store Horn, som
var imellem dens Øjne, er den første Konge. 22 Og at
det blev sønderbrudt, og at fire stode frem i Stedet for
det, betyder, at fire Kongeriger skulle opstaa af Folket,
men ikke med hans Kraft. 23 Og i deres Herredømmes
sidste Tid, naar Overtræderne have gjort Maalet uldt,
skal der opstaa en Konge, fræk af Ansigt og kyndig i
Rænker. 24 Og hans Magt skal blive stærk, dog ikke
ved hans Kraft, han skal anrette uhørte Ødelæggelser
og have Lykke og udføre det; og han skal ødelægge
dte stærke og de helliges Folk. 25 Og formedelst hans
Klogskab skal Svig lykkes i hans Haand, og han skal
storlig ophøje sig i sit Hjerte og ødelægge mange i
deres Tryghed; og han skal staa op imod Fyrsternes
Fyrste, men uden Menneskehaand skal han knuses. 26
Og Synet om Aftenerne og Morgenerne, hvorom der er
talt, er Sandhed; men luk du til for Synet, thi det skal
ske efter mange Dage. 27 Og jeg, Daniel, var aldeles
afmægtig og syg i flere Dage; siden stod jeg op og
udrettede Kongens Gerning; og jeg var forfærdet over
Synet, og der var ingen, som forstod det.

9 Idet første Aar under Darius, Ahasverus's Søn,
som var af Medernes Æt og var sat til Konge over
Kaldæernes Rige, 2 i det første Aar, der han regerede,
gav jeg, Daniel, i Bøgerne Agt paa Aarenes Tal, hvorom
Herrens Ord var kommet til Profeten Jeremias, at
nemlig halvfjerdsindstyve Aar skulde gaa hen over det
ødelagte Jerusalem. 3 Og jeg vendte mit Ansigt til
Gud Herren for at søge Bøn og ydmyge Begæringer i
Faste og Sæk og Aske. 4 Og jeg bad til Herren min
Gud, og bekendte og sagde: Ak, Herre, du store og
forfærdelige Gud, som bevarer Pagt og Miskundhed
imod dem, som elske ham, og imod dem, som holde
hans Bud! 5 Vi have syndet og gjort ilde, og have
handlet ugudeligt og været genstridige, og vi ere vegne
fra dine Bud og fra dine Love. 6 Og vi hørte ikke paa
dine Tjenere, Profeterne, som talte i dit Navn til vore
Konger, vore Fyrster og vore Fædre og til alt Folket
i Landet. 7 Herre! dig hører Retfærdighed til, men
Ansigts Blusel, saaledes som paa denne Dag, er for
os, for Judas-Mænd og Jerusalems Indbyggere og hele
Israel, dem, som ere nær, og dem, som ere langt borte,
i alle de Lande, hvorhen du har fordrevet dem for deres
Troløsheds Skyld, som de have begaaet imod dig. 8
Herre! Ansigts Blusel er for os, for vore Konger, for
vare Fyrster og for vore Fædre, fordi vi have syndet
imod dig. 9 Hos Herren vor Gud er Barmhjertighed og
Forladelse, thi vi have været genstridige imod ham, 10
og vi have ikke hørt paa Herren vor Guds Røst, saa at
vi vandrede i hans Love, som han gav for vort Ansigt
ved sine Tjenere, Profeterne. 11 Men al Israel har
overtraadt din Lov og er afveget, idet de ikke hørte paa
din Røst; derfor er der udøst over os den Forbandelse
og den Ed, som er skrevet i Mose, Guds Tjeners, Lov;
thi vi have syndet imod ham. 12 Og han har holdt sine
Ord, som han talte over os og over vore Dommere, der
dømte os, idet han lod en stor Ulykke komme over os,
som ikke var sket under hele Himmelen, saaledes som
den er sket i Jerusalem. 13 Ligesom skrevet er i Moses
Lov, saa er alt dette onde kommet over os; og vi have
ikke formildet Herren vor Guds Ansigt ved at omvende
os fra vore Misgerninger og blive forstandige i din
Sandhed. 14 Derfor vaagede Herren over Ulykken og
lod den komme over os; thi Herren vor Gud er retfærdig
i alle sine Gerninger, som han gør, men vi havde ikke
hørt paa hans Røst. 15 Og nu, Herre, vor Gud! du,
som udførte dit Folk af Ægyptens Land med en stærk
Haand og indlagde dig et Navn, som det er paa denne
Dag, vi have syndet, vi have handlet ugudeligt. 16
Herre! efter alle din Retfærdigheds Bevisninger, lad
dog din Vrede og din Harme vende sig bort fra din Stad
Jerusalem, dit hellige Bjerg; thi for vore Synders Skyld
og for vore Fædres Misgerningers Skyld er Jerusalem
og dit Folk blevet til Forhaanelse for alle dem, som

ere trindt omkring os. 17 Og nu, vor Gud! hør din
Tjeners Bøn og hans ydmyge Begæringer, og lad dit
Ansigt lyse over din Helligdom, som er ødelagt, for
Herrens Skyld. 18 Bøj dit Øre, min Gud! og hør, oplad
dine Øjne, og se Ødelæggelserne, som ere komne
over os og Staden, over hvilken dit Navn kaldes; thi vi
nedlægge vore ydmyge Begæringer for dit Ansigt, ikke
for vore retfærdige Gerningers Skyld, men for din store
Barmhjertigheds Skyld. 19 Herre, hør! Herre, forlad!
Herre, giv Agt og gør det! tøv ikke! for din Skyld, min
Gud! thi dit Navn kaldes over din Stad og over dit Folk.
20 Og der jeg endnu talte og bad og bekendte min Synd
og mit Folk Israels Synd og nedlagde min ydmyge
Begæring for Herrens, min Guds, Ansigt, for min Guds
hellige Bjergs Skyld, 21 ja, der jeg endnu talte i Bønnen,
da kom den Mand, Gabriel, hvilken jeg havde set tilforn
i et Syn, der jeg var aldeles afmægtig, hen til mig ved
Aftens Madoffers Tid. 22 Og han underviste mig og
talte med mig og sagde: Daniel! nu er jeg udgangen for
at meddele dig Indsigt. 23 Med Begyndelsen af dine
ydmyge Begæringer udgik et Ord, og jeg er kommen
for at kundgøre dig det, thi du er højlig elsket; saa
agt da paa Ordet og giv Agt paa Synet! 24 Der er
halvfjerdsindstyve Uger bestemte over dit Folk og over
din hellige Stad til at hindre Overtrædelsen og til at
forsegle Synder og til at sone Misgerning og til at bringe
en evig Retfærdighed og til at forsegle Syn og Profet og
til at salve et Allerhelligste. 25 Saa vid og forstaa: Fra
den Tid, da Ordet udgaar om at genoprette og om at
bygge Jerusalem, indtil en Salvet, en Fyrste, er der syv
Uger; og i to og tresindstyve Uger skal den genoprettes
og bygges i vid Udstrækning og efter bestemt Maal,
men under Tidernes Trængsel. 26 Men efter de to og
tresindstyve Uger skal en Salvet udryddes, og der skal
intet være for ham; og en kommende Fyrstes Folk skal
ødelægge Staden og Helligdommen, og han skal ende
i Oversvømmelsen, og indtil Enden skal der være Krig,
og hvad der af Ødelæggelser er bestemt. 27 Og han
skal befæste en Pagt med de mange i den ene Uge; og
i den halve Uge skal han bringe Slagtoffer og Madoffer
til at ophøre, og paa Vederstyggelighedernes Vinger
kommer Ødelæggeren, og det indtil Undergang og det
besluttede Raad udgyder sig over den ødelagte.

10 I Kyrus's, Kongen af Persiens, tredje Aar blev
et Ord aabenbaret for Daniel, hvis Navn kaldtes
Beltsazar! og Ordet er Sandhed og gaar paa en svar
Kamp, og han forstod Ordet og fik Forstand paa Synet.
2 I de samme Dage holdt jeg, Daniel, Sorg i hele tre
Uger. 3 Jeg aad ingen lækker Mad, og der kom ikke
Kød eller Vin i min Mund, og jeg salvede mig ikke med
Salve, før hele tre Uger vare til Ende. 4 Og paa den fire
og tyvende Dag i den første Maaned, da var jeg ved
Bredden af den store Flod Hiddekel. 5 Og jeg opløftede
mine Øjne og saa, og se, der stod en Mand, iført
linnede Klæder, og hans Lænder vare omgjordede med
Guld af Ufas. 6 Og hans Legeme var som Krysolith, og
hans Ansigt var som Lynet at se til og hans Øjne som
Ildsluer og hans Arme og hans Fødder som Synet af
blankt Kobber, og Lyden af hans Ord var som Lyden af
et Bulder. 7 Og jeg, Daniel, jeg alene saa Synet, og de
Mænd, som vare hos mig, saa ikke Synet, men der
faldt en stor Forfærdelse paa dem, og de flyede, idet de
skjulte sig. 8 Og jeg blev ene tilbage og saa dette store
Syn, men der blev ingen Kraft tilbage i mig; og min
friske Farve forandrede sig, saa den svandt bort, og jeg
beholdt ingen Kraft. 9 Og jeg hørte Lyden af hans Ord,
og som jeg hørte Lyden af hans Ord, faldt jeg bedøvet
ned paa mit Ansigt, med mit Ansigt imod Jorden. 10 Og
se, en Haand rørte ved mig og bragte mig ravende op
paa mine Knæ og paa mine flade Hænder. 11 Og han
sagde til mig: Daniel, du højlig elskede Mand! giv Agt
paa de Ord, som jeg taler til dig, og staa paa dit Sted;
thi nu er jeg sendt til dig; og der han talte dette Ord
med mig, stod jeg bævende. 12 Og han sagde til mig:
Frygt ikke, Daniel! thi fra den første Dag, du gav dit
Hjerte hen til at forstaa og til at ydmyge dig for din Gud,
ere dine Ord hørte; og jeg er kommen for dine Ords
Skyld. 13 Men Persiens Riges Fyrste stod imod mig
een og tyve Dage, og se, Mikael, en af de fornemste
Fyrster, kom for at hjælpe mig; og jeg fik Overhaand
der hos Kongerne af Persien. 14 Men jeg er kommen
for at lade dig forstaa, hvad der skal vederfares dit Folk
i de sidste Dage; thi der er endnu et Syn, som gaar
paa disse Dage. 15 Og der han talte saadanne Ord
med mig, da vendte jeg mit Ansigt imod Jorden og blev
stum. 16 Og se, een af Skikkelse som Menneskens
Børn rørte ved mine Læber; da oplod jeg min Mund og
talte og sagde til den, som stod lige over for mig: Min
Herre! for dette Syns Skyld ere svare Smerter komne
over mig, og jeg har ikke beholdt Kraft tilbage. 17 Og
hvorledes kan denne min Herres Tjener tale med denne
min Herre? og hvad mig angaar, bestaar fra nu af ingen
Kraft i mig, og der er ingen Aande bleven tilbage i mig.
18 Og han, der var af Skikkelse som et Menneske, rørte
fremdeles ved mig og styrkede mig; 19 og han sagde:
Frygt ikke, du højlig elskede Mand! Fred være med dig,
vær frimodig, ja, vær frimodig! og der han talte med
mig, følte jeg mig styrket og sagde: Min Herre tale! thi
du har styrket mig. 20 Og han sagde: Ved du, hvorfor
jeg er kommen til dig? og nu skal jeg vende tilbage for
at stride imod Persiens Fyrste; og naar jeg drager ud,
da se, saa skal Grækenlands Fyrste komme. 21 Dog vil
jeg kundgøre dig, hvad der er optegnet i Sandheds
Bog. — Der er ikke een, som staar mig kraftigt bi imod
disse, uden Mikael, eders Fyrste;

11 og jeg stod ogsaa for ham som Hjælper og Værn
i Mederen Darius's første Aar. — **2** Og nu vil jeg
kundgøre dig Sandhed: Se, der skal endnu opstaa
tre Konger for Persien, og den fjerde skal berige sig
med større Rigdom end alle de andre, og naar han er
bleven mægtig ved sin Rigdom, skal han opbyde alt
imod Grækenlands Rige. **3** Derefter skal der opstaa
en vældig Konge og herske med stort Herredømme
og gøre efter sin Villie. **4** Og som han opstaar, skal
hans Rige sønderbrydes og deles imod Himmelens
fire Vejr, og det skal ikke være for hans efterladte, ej
heller et Herredømme som hans Herredømme, men
hans Rige skal oprykkes og blive andre end disse til
Del. **5** Og Kongen af Sønden skal vorde mægtig, men
der er en af hans Fyrster, som skal blive mægtigere
end han og herske, hans Herredom skal blive et stort
Herredom. **6** Og naar nogle Aar ere til Ende, skulle de
indgaa Forbindelse, og Kongen af Søndens Datter skal
drage ind til Kongen af Norden for at bringe et redeligt
Forhold til Veje; men hun skal ikke beholde Armens
Kraft, og han og hans Arm skal ikke bestaa, men hun
skal gives hen tillige med dem, som bragte hende did,
og ham, som avlede hende og understøttede hende,
naar Tiderne komme. **7** Og af Skud fra hendes Rødder
skal der opstaa een i hans Sted og drage imod Hæren
og trænge ind i Kongen af Nordens Fæstninger og
handle med dem efter sin Villie og faa Overmagt. **8** Ja,
ogsaa deres Guder tillige med deres støbte Billeder,
tillige med deres kostbare Kar, Sølv og Guld, skal han
føre som Bytte til Ægypten; og han skal holde Stand
nogle Aar imod Kongen af Norden. **9** Og denne skal
drage ind i Kongen af Søndens Rige; men han skal
vende tilbage til sit Land igen. **10** Og hans Sønner
skulle ruste sig og samle en Hob af mange Hære og
komme og drage ind og oversvømme og overfare;
og de skulle komme igen og trænge frem indtil hans
Fæstning. **11** Og Kongen af Sønden skal forbitres og
drage ud at stride imod ham, imod Kongen af Norden;
og skønt denne opstiller en stor Hob, skal Hoben dog
gives i hans Haand. **12** Som Hoben hæver sig, skal
hans Hjerte ophøje sig, og han skal fælde ti Tusinde
og dog ikke blive mægtig. **13** Og Kongen af Norden
skal komme tilbage og opstille en større Hob end den
første, og efter at nogle Aars Tider ere til Ende, skal
han komme og drage frem med en stor Hær og med
meget Tros. **14** Og i de samme Tider skulle mange
staa frem imod Kongen af Sønden, og Sønnerne af
Røverne iblandt dit Folk skulle rejse sig for at stadfæste
Synet; men de skulle falde. **15** Og Kongen af Norden
skal komme og opkaste en Vold og indtage en stærkt
befæstet Stad, og Søndens Arme skulle ikke kunne
holde ud, ej heller hans udvalgte Folk, og der skal
ingen Kraft være til at holde Stand. **16** Men den, som
kommer imod ham, skal gøre efter sin Villie, og ingen
skal bestaa for hans Ansigt; han skal og træde op
i det herlige Land, og der skal komme Fordærvelse
ved hans Haand. **17** Og han skal vende sit Ansigt til
at komme med al sit Riges Magt og med et redeligt
Forhold i Sinde, og han skal sætte det igennem, og han
skal give ham sin unge Datter til hendes Fordærvelse;
men hun skal ikke bestaa og ikke blive til noget for
ham. **18** Derefter skal han vende sit Ansigt om imod
Øerne og indtage mange; og han skal bringe Fyrster til
at høre op med deres Haan, men hans Haan skulle
de gengælde ham. **19** Og han skal vende sit Ansigt
om til sit Lands Fæstninger, og han skal snuble og
falde og ikke findes mere. **20** Og der skal een opstaa i
hans Sted, som skal lade en Plager drage igennem
Rigets Herlighed; men i faa Dage skal han knuses, dog
ikke ved Vrede og ikke ved Krigen. **21** Siden skal der
opstaa i hans Sted en foragtet, hvilken de ikke skulle
give kongelig Ære; men han skal komme, naar der
er Tryghed, og bemægtige sig Riget ved Smiger. **22**
Og de oversvømmende Magter skulle oversvømmes
af ham og knuses, ogsaa Forbundets Fyrste. **23** Og
efter at have indgaaet Forbund med ham skal han øve
Svig, og han skal drage op og blive mægtig ved faa
Folk. **24** Hvor der er Tryghed, og hvor der er fede Egne
i Landskabet, skal han trænge ind og gøre det, som
hans Fædre og hans Forfædre ikke have gjort, han
skal adsprede for dem Rov, Bytte og Gods; og han
skal optænke sine Anslag imod de faste Stæder, og
det til en Tid. **25** Og han skal opvække sin Kraft og sit
Mod med en stor Hær imod Kongen af Sønden, og
Kongen af Sønden skal ruste sig til Krig med en stor
og saare mægtig Hær, men ikke bestaa; thi der skal
optænkes Anslag imod ham. **26** Og de, som æde hans
Mad, skulle knuse ham, og hans Hær skal strømme
frem, men der skal falde mange ihjelslagne. **27** Og
begge Kongernes Hjerte staar til at gøre ondt, og over
eet Bord skulle de tale Løgn; men det skal ikke lykkes,
thi endnu venter det med Enden til den bestemte Tid.
28 Og han skal vende tilbage til sit Land med stort
Gods, og hans Hjerte skal lægge Raad op imod den
hellige Pagt, og han skal fuldføre det og vende tilbage
til sit Land. **29** Paa den bestemte Tid skal han vende
tilbage og komme imod Sønden; men det skal ikke
gaa den sidste Gang som den første. **30** Men Skibe
fra Kithim skulle komme imod ham, og han skal tabe
Modet og vende om og optændes til Vrede imod den
hellige Pagt og udføre den, ja, han skal vende om og
give Agt paa dem, som forlade den hellige Pagt. **31** Og
en Stridsmagt fra ham skal staa frem og vanhellige
Helligdommen, den faste Borg, og den skal borttage
den stadige Tjeneste og opstille den ødelæggende
Vederstyggelighed. **32** Og dem, som handle ugudeligt

imod Pagten, skal han ved Smiger bringe til Frafald;
men de af Folket, som kende deres Gud, skulle staa
fast og vise det i Gerning. 33 Og de forstandige iblandt
Folket skulle undervise mange; men de skulle en Tid
lang falde ved Sværd og ved Ildslue, ved Fangenskab
og ved Plyndring. 34 Og naar de falde, skulle de blive
hjulpne med en liden Hjælp; og mange skulle slutte sig
til dem med Smiger. 35 Og af de forstandige skulle
nogle falde, for at smelte og lutre og rense Folket
indtil Endens Tid; thi endnu venter det med den til den
bestemte Tid. 36 Og Kongen skal gøre efter sin Villie
og ophøje sig og gøre sig stor over enhver Gud og tale
forfærdelige Ord imod Gudernes Gud; og han skal have
Lykke, indtil Vreden er til Ende; thi hvad der er bestemt,
det sker. 37 Og han skal ikke agte paa sine Fædres
Guder, ej heller skal han agte paa Kvinders Ynde eller
paa nogen Glid; thi han skal ophøje sig storlig over alt.
38 Men Fæstningernes Gud skal han ære paa dens
Sted; og den Gud, som hans Fædre ikke kendte, skal
han ære med Guld og med Sølv og med dyrebare
Stene og med Kostbarheder. 39 Og han skal handle
med de stærke Fæstninger ved den fremmede Guds
Hjælp, saaledes at han skal bevise dem, som erkende
ham, megen Ære, og han skal lade dem herske over
mange og uddele Land til Løn. 40 Men ved Endens Tid
skal Kongen af Sønden stanges med ham, og Kongen
af Norden skal storme frem imod ham med Vogne og
med Ryttere og med mange Skibe og trænge ind i
Landene og overskylle og overfare dem. 41 Og han
skal trænge ind i det herlige Land, og mange skulle
falde; men disse skulle undkomme fra hans Haand:
Edom og Moab og de ypperste af Ammons Børn. 42
Og han skal udstrække sin Haand efter Landene, og
Ægyptens Land skal ikke staa til Redning. 43 Og han
skal blive Herre over Skatte af Guld og Sølv og over
alle kostelige Ting i Ægypten; og Lybier og Morianer
skulle følge ham. 44 Men Tidender fra Østen og fra
Norden skulle forfærde ham; og han skal drage ud
med stor Grumhed for at udrydde og for at ødelægge
mange. 45 Og han skal opslaa sit Pragttelt imellem
Havet og det herlige, hellige Bjerg, men naa sin Ende,
og ingen skal hjælpe ham.

12 Og paa den Tid skal Mikael, den store Fyrste, der
staar som Værn for dit Folks Børn, staa frem, og
der skal være en Trængsels Tid, som aldrig har været,
siden Folk blev til og indtil den Tid; og paa samme Tid
skal dit Folk undkomme, hver den, som findes skreven
i Bogen. 2 Og mange af dem, som sove i Støvets Jord,
skulle opvaagne, somme til et evigt Liv, og somme til
Skam, til evig Afsky. 3 Men de forstandige skulle skinne
som den udstrakte Befæstnings Skin; og de, der førte
de mange til Retfærdighed, som Stjernerne evindelig
og altid. 4 Og du, Daniel, luk til for Ordene, og forsegl
Bogen indtil Endens Tid; mange skulle søge ivrigt i den,
og Kundskab skal blive mangfoldig. 5 Og jeg, Daniel,
jeg saa, og se, der stod to andre, een her paa Bredden
af Floden, og een der paa Bredden af Floden. 6 Og
der blev sagt til den Mand, som var iført de linnede
Klæder, og som stod oven over Flodens Vande: Hvor
længe skal det vare med Enden paa disse underfulde
Ting? 7 Og jeg hørte Manden, som var iført de linnede
Klæder, og som stod oven over Flodens Vande, og
han opløftede sin højre Haand og sin venstre Haand
imod Himlene og svor ved ham, som lever evindelig:
Igennem een Tid, Tider og en halv Tid, og naar det
hellige Folks Magt fuldstændigt er knust, skulle alle
disse Ting fuldendes. 8 Og jeg hørte det, men forstod
det ikke; og jeg sagde: Min Herre! hvad er det sidste af
dette? 9 Og han sagde: Gak bort, Daniel! thi Ordene
skulle være tillukkede og forseglede indtil Endens Tid.
10 Mange skulle rense sig og to sig hvide og lutre sig,
men de ugudelige skulle handle ugudeligt, og ingen af
de ugudelige skal forstaa det; men de forstandige skulle
forstaa det. 11 Og fra den Tid, da den stadige Tjeneste
bliver borttagen, og det for at opstille Ødelæggelsens
Vederstyggelighed, er der Tusinde to Hundrede og
halvfemsindstyve Dage. 12 Salig er den, som bier og
naar til Tusinde tre Hundrede fem og tredive Dage. 13
Men gak du dit Endeligt i Møde, og hvil, og staa frem til
din Lod ved Dagenes Ende!

Hoseas

1 Herrens Ord, som kom til Hoseas, Beeris Søn, i
de Dage, da Ussias, Jotham, Akas, Ezekias vare
Konger i Juda, og i de Dage, da Jeroboam, Joas's
Søn, var Konge i Israel. **2** Der Herren begyndte at tale
ved Hoseas, da sagde Herren til Hoseas: Gak hen,
tag dig en Horkvinde og Horebørn, thi Hor bedriver
Landet ved at vende sig bort fra Herren. **3** Og han gik
og tog Gomer, Diblajims Datter, og hun undfangede
og fødte ham en Søn. **4** Og Herren sagde til ham:
Kald hans Navn Jisreel; thi endnu en lille Stund, saa vil
jeg hjemsøge Jisreels Blodskyld over Jehus Hus og
gøre Ende paa Israels Hus's Rige. **5** Og det skal ske
paa denne Dag, da vil jeg sønderbryde Israels Bue i
Jisreels Dal. **6** Og hun undfangede atter og fødte en
Datter; og han sagde til ham: Kald hendes Navn Lo-
Rukama; thi jeg vil ikke ydermere forbarme mig over
Israels Hus, saa at jeg skulde tilgive dem. **7** Dog vil jeg
forbarme mig over Judas Hus og frelse dem ved Herren
deres Gud; men jeg vil ikke frelse dem ved Bue eller
ved Sværd eller ved Krig, ved Heste eller ved Ryttere.
8 Og hun afvante Lo-Rukama, og hun undfangede og
fødte en Søn. **9** Og han sagde: Kald hans Navn Lo-
Ammi; thi I ere ikke mit Folk, og jeg vil ikke være eders.
10 Dog skal Israels Børns Tal blive som Havets Sand,
der ikke kan maales og ikke tælles; og det skal ske, at
paa det Sted, hvor der siges til dem: I ere ikke mit Folk,
der skal der siges til dem: Den levende Guds Børn. **11**
Og Judas Børn og Israels Børn skulle samles til Hobe
og sætte sig eet Overhoved og drage op af Landet; thi
stor er Jisreels Dag.

2 Siger til eders Brødre: Ammi! og til eders Søstre:
Rukama! **2** Gaar i Rette med eders Moder, gaar i
Rette! thi hun er ikke min Hustru, og jeg er ikke hendes
Mand; og lader hende bortskaffe sin Bolen fra sit Ansigt
og sit Skørlevnet fra sine Bryster, **3** paa det jeg ikke
skal klæde hende nøgen af og fremstille hende, som
den Dag hun blev født, og gøre hende som Ørken og
bringe hende til at ligne et tørt Land og lade hende
dø af Tørst. **4** Og jeg skal ikke forbarme mig over
hendes Børn; thi de ere Horebørn. **5** Thi deres Moder
har bedrevet Hor, hun, som undfangede dem, har gjort
Skam; thi hun sagde: Jeg vil løbe efter mine Bolere,
som give mig mit Brød og Vand, min Uld og min Hør,
min Olie og min Drikke. **6** Derfor se, jeg vil afgærde
din Vej med Tome og opføre en Mur, at hun ikke skal
finde sine Stier. **7** Og hun skal jage efter sine Bolere,
men ikke naa dem, og lede efter dem, men ikke finde
dem; da skal hun sige: Jeg vil gaa og vende tilbage
til min første Mand; thi da havde jeg det bedre end
nu. **8** Og hun vidste ikke, at det var mig, som havde
givet hende Kornet og Mosten og Olien, og som havde
givet hende meget Sølv og Guld, som de brugte til
Baal. **9** Derfor vil jeg tage mit Korn tilbage igen, naar
dets Tid er, og min Most, naar dens Tid er, og jeg vil
borttage min Uld og min Hør, som hun havde til at
skjule sin Blusel med. **10** Og nu vil jeg blotte hendes
Skam for hendes Boleres Øjne, og ingen skal redde
hende af min Haand. **11** Og jeg vil lade al hendes
Glæde ophøre, hendes Fester, hendes Nymaaneder
og hendes Sabbater og alle Hendes Højtider. **12** Og
jeg vil ødelægge hendes Vintræ og hendes Figentræ,
om hvilke hun sagde: De ere min Horeløn, som mine
Bolere gave mig; og jeg vil gøre dem til Skov, og
vilde Dyr paa Marken skulle afæde dem. **13** Og jeg vil
hjemsøge hende for Baalernes Dage, da hun til dem
bragte Røgelse og prydede sig med sine Ringe og sine
Smykker og gik efter sine Bolere; men mig glemte hun,
siger Herren. **14** Derfor se, jeg vil lokke hende og føre
hende i Ørken, og jeg vil tale kærligt med hende. **15**
Og derfra vil jeg give hende hendes Vingaarde, og
Akors Dal som en Haabets Port, og derhen skal hun
svare mig som i sin Ungdoms Dage og som den Dag,
hun drog op af Ægyptens Land. **16** Og det skal ske
paa den Dag, siger Herren, at du skal kalde mig: Min
Mand! og ikke ydermere kalde mig: Min Baal! **17** Og
jeg vil borttage Baalernes Navne af hendes Mund, saa
at de ikke ydermere skulle kommes i Hu ved deres,
Navn. **18** Og jeg vil gøre en Pagt for dem paa samme
Dag med de vilde Dyr paa Marken og med Fuglene
under Himmelen og med Krybet paa Jorden; og jeg vil
sønderbryde Bue og Sværd og Krig og fjerne dem fra
Landet og lade dem selv hvile tryggelig. **19** Og jeg vil
trolove dig med jnig til evig Tid; og jeg vil trolove dig
med mig i Retfærdighed og i Ret og i Miskundhed og
Barmhjertighed. **20** Ja, jeg vil trolove dig med mig i
Trofasthed, og du skal kende Herren. **21** Og det skal
ske paa den Dag, at jeg vil bønhøre, siger Herren, at
jeg vil bønhøre Himlene, og de skulle bønhøre Jorden;
22 og Jorden skal bønhøre Kornet og Mosten og Olien,
og disse skulle bønhøre Jisreel. **23** Og jeg vil udsaa
mig det i Landet og forbarme mig over Lo-Rukama, og
jeg vil sige til Lo-Ammi: Du er mit Folk! og det skal sige:
Min Gud.

3 Og Herren sagde til mig: Gak endnu hen, elsk en
Kvinde, som elskes af sin Ven og dog bedriver Hor;
ligesom Herren elsker Israels Børn, og disse dog vende
sig til fremmede Guder og elske Rosinkager. **2** Og jeg
købte mig hende for femten Sekel Sølv og en Homer
Byg og en Lethek Byg. **3** Og jeg sagde til hende: I
mange Dage skal du sidde hen for mig, ikke skal du
bedrive Hor og ikke tilhøre nogen Mand; saaledes vil
ogsaa jeg holde mig over for dig. **4** Thi i mange Dage

skulle Israels Børn sidde hen uden Konge og uden
Fyrste og uden Offer og uden Billedstøtte og uden
præstelig Livkjortel og Husguder. 5 Derefter skulle
Israels Børn vende om og søge Herren, deres Gud, og
David, deres Konge, og med Frygt skulle de komme til
Herren og til hans gode Gaver i de sidste Dage.

4 Hører Herrens Ord, Israels Børn! thi Herren har
en Trætte med dem, som bo i Landet; thi der er ej
Sandhed og ej Kærlighed og ej Gudskundskab i Landet;
2 Sværgen og Lyren og Myrden og Stjælen og Bolen!
man bryder ind, og Blodskyld rører ved Blodskyld. 3
Derfor sørger Landet, og alt, som bor deri, vansmægter,
baade de vilde Dyr paa Marken og Fuglene under
Himmelen, ogsaa Fiskene i Havet omkomme. 4 Dog
skal ingen trætte og ingen revse, da dit Folk er som de,
der trætte med en Præst. 5 Derfor skal du falde om
Dagen, og Profeten hos dig skal falde om Natten, og
jeg vil lade din Moder gaa til Grunde. 6 Til Grunde gaar
mit Folk, fordi det ikke har Kundskab; thi som du har
forkastet Kundskab, saa vil ogsaa jeg forkaste dig, at
du ikke skal gøre Præstetjeneste for mig; og som du
glemte din Guds Lov, vil ogsaa jeg glemme dine Børn.
7 Jo mere de bleve mangfoldige, desto mere syndede
de imod mig; deres Ære vil jeg omskifte til Skam. 8 De
æde mit Folks Syndofre og længes efter, at det skal
forsynde sig. 9 Derfor skal det gaa Præsten ligesom
Folket; og jeg vil hjemsøge ham for hans Veje og betale
ham for hans Idrætter. 10 Og de skulle æde og ikke
blive mætte, bedrive Hor og ikke formere sig; thi de
have holdt op med at agte paa Herren. 11 Horeri og Vin
og Most tager Forstanden bort. 12 Mit Folk adspørger
sin Træklods, og dets Kæp giver det Besked; thi en
Horeriets Aand har forvildet dem, og de bedrive Hor,
saa at de ikke ville staa under deres Gud. 13 De ofre
paa Bjergtoppene og gøre Røgoffer paa Højene under
Ege og Popler og Terebinther, thi deres Skygge er
god; derfor bole eders Døtre, og eders Svigerdøtre
bedrive Hor. 14 Jeg vil ikke hjemsøge eders Døtre,
fordi de bole, eller eders Svigerdøtre, fordi de bedrive
Hor; thi selv gaa de afsides med Horkvinderne og ofre
med Skøgerne; og Folket, som er uforstandigt, gaar til
Grunde. 15 Om du, Israel, end boler, saa gøre dog Juda
sig ikke skyldig! kommer ikke til Gilgal, og gaar ikke op
til Beth-Aven, og sværger ikke: Saa sandt Herren lever!
16 Thi Israel er bleven uregerlig som en uregerlig Ko;
nu skal Herren lade dem græsse som Lam paa den
vide Mark. 17 Efraim er bunden til Afgudsbilleder; lad
ham fare! 18 Deres Drikken er skejet ud, Hor have de
bedrevet; højt have deres Skjolde elsket Skændsel. 19
Et Vejr har omspændt dem med sine Vinger, og de
skulle blive til Skamme for deres Ofre.

5 Hører dette I Præster! og giver Agt, Israels Hus! og
du, Kongehus, laan Øre! thi Dommen angaar eder,
fordi I vare en Snare for Mizpa og et udbredt Garn
over Tabor. 2 Og de afvegne ere dybt fordærvede;
men jeg er den, som tugter dem alle sammen. 3 Jeg
kender Efraim, og Israel er ikke skjult for mig; thi nu har
du, Efraim, bedrevet Hor, Israel er besmittet. 4 Deres
Idrætter tillade dem ikke at vende om til deres Gud;
thi der er en Horeriets Aand i deres Indre, og Herren
kende de ikke. 5 Og Israels Stolthed vidner imod det;
og Israel og Efraim skulle falde for deres Misgerning,
Juda skal ogsaa falde med dem. 6 Med deres Faar
og med deres Øksne skulle de gaa hen for at søge
Herren, men ikke finde ham; han har draget sig bort fra
dem. 7 Imod Herren have de handlet troløst, thi de
fødte fremmede Børn; nu skal Nymaaneden fortære
dem med deres Agre. 8 Blæser i Trompeten i Gibea,
i Basunen i Rama! raaber højt i Beth-Aven: Bag dig,
Benjamin! 9 Efraim skal blive øde paa Straffens Dag;
iblandt Israels Stammer har jeg kundgjort, hvad der
staar fast. 10 Judas Fyrster ere blevne som de, der
flytter Grænseskel; over dem vil jeg udøse min Harme
som Vand. 11 Undertrykt er Efraim og knust i sin Ret;
thi det tog sig for at vandre efter selvgjorte Bud. 12 Og
jeg er som Møl for Efraim og som Kræft for Judas Hus.
13 Der Efraim saa sin Sygdom og Juda sin Byld, da gik
Efraim til Assyrien og sendte Bud til en stridbar Konge;
men han skal ikke kunne læge eder, og Bylden skal
ikke gaa bort fra eder. 14 Thi jeg er som en Løve for
Efraim og som en ung Løve for Judas Hus, jeg, jeg
sønderriver og gaar bort, jeg tager det med, og ingen
skal redde. 15 Jeg vil gaa bort, jeg vil vende tilbage
til mit Sted, indtil de kende deres Skyld og søge mit
Ansigt; naar de ere i Trængsel, ville de søge mig.

6 Kommer og lader os vende om til Herren; thi han
har sønderrevet og vil læge os; har han slaget, vil
han forbinde os. 2 Han skal gøre os levende efter
to Dage; paa den tredje Dag skal han oprejse os,
at vi maa leve for hans Ansigt. 3 Og vi ville kende,
jage efter at kende Herren, som Morgenrøden er hans
Opgang vis; og han skal komme til os som Regnen,
som Sildigregnen, der væder Jorden. 4 Hvad skal jeg
gøre ved dig, Efraim? hvad skal jeg gøre ved dig, Juda?
da eders Kærlighed er som en Sky om Morgenen og
som Duggen, der aarle gaar bort. 5 Derfor huggede jeg
bort ved Profeterne, ihjelslog dem ved min Munds Taler;
og Dommene over dig komme for Lyset. 6 Thi jeg har
Lyst til Miskundhed og ikke til Offer og til Gudskundskab
mer end Brændofre. 7 Men de have overtraadt Pagten
ligesom Adam; der ere de blevne troløse imod mig. 8
Gilead er en Misdæderstad, fuld af Blodspor. 9 Som
en Stimand lurer, saaledes og en Flok Præster; de

myrde paa Vejen til Sikem, thi skændige Ting have de
begaaet. 10 I Israels Hus har jeg set gruelige Ting;
der har Efraim bedrevet Hor, Israel er besmittet. 11
Ogsaa Juda — over dig er bestemt en Høst, naar jeg
omvender mit Folks Fangenskab.

7 Naar jeg læger Israel, da blottes Efraims Misgerning
og Samarias Ondskab, thi de have lagt sig efter
Løgn; Tyve bryde ind, en Skare røver udenfor. 2 Og
de sige ikke i deres Hjerte, at jeg ihukommer al deres
Ondskab; nu have deres Idrætter omringet dem, de ere
komne for mit Ansigt. 3 Ved deres Ondskab glæde de
en Konge og Fyrster ved deres Løgn. 4 Alle ere de
Horkarle, de ere som en Ovn, der hedes af en Bager,
som holder op med at ilde fra den Tid, han har ældet
Dejgen, indtil den bliver syret. 5 Paa vor Konges Dag
blive Fyrsterne syge ved Hede af Vinen, han rækker
Spottere sin Haand. 6 Thi de bringe deres Hjerte nær
til deres List som til Ovnen; den hele Nat sover deres
Bager; om Morgenen brænder den som luende Ild. 7
Alle gløde de som Ovnen, og de have fortæret deres
Dommere; alle deres Konger ere faldne, der er ingen
iblandt dem, som paakalder mig. 8 Efraim, han blander
sig med Folkene, Efraim er som en Kage, der ikke er
vendt. 9 Fremmede have fortæret hans Kraft, men han
mærker det ikke; der kommer ogsaa graa Haar frem
hist og her paa ham, men han mærker det ikke. 10 Og
Israels Stolthed vidner imod ham, men de vende ikke
om til Herren deres Gud og søge ham ikke, uagtet alt
dette. 11 Men Efraim er bleven ligesom en enfoldig
Due, uden Forstand; de raabe paa Ægypten, de gaa til
Assyrien. 12 Saa snart de gaa bort, vil jeg udbrede mit
Garn over dem, jeg vil drage dem ned som Fugle under
Himmelen; jeg vil tugte dem, efter hvad der er forkyndt
deres Forsamling. 13 Ve dem! thi de ere flygtede bort
fra mig; Ødelæggelse over dem! thi de have begaaet
Overtrædelse imod mig; og jeg vilde frelse dem, men
de talte Løgn imod mig. 14 Og de raabe ikke til mig i
deres Hjerte, men de hyle paa deres Leje; for Korn
og Most forsamle de sig, de vige bort fra mig. 15 Og
jeg oplærte, jeg styrkede deres Arme; men imod mig
optænke de ondt. 16 De vende sig, men ikke opad, de
ere blevne som en falsk Bue, deres Fyrster skulle falde
ved Sværdet for deres Tunges Frækhed; dette bliver
dem til Spot i Ægyptens Land.

8 Basunen for din Gane! Som en Ørn over Herrens
Hus! fordi de have overtraadt min Pagt og forbrudt
sig imod min Lov. 2 Til mig raabe de: Min Gud! vi, Israel,
kende dig. 3 Israel har forkastet det gode; Fjenden
forfølge ham! 4 De have indsat Konger, men ikke fra
mig; de have indsat Fyrster, men jeg vidste det ikke; de
have gjort sig Afguder af deres Sølv og deres Guld, for
at det kan udryddes. 5 Din Kalv, Samaria! er forkastet,
min Vrede er optændt imod dem, hvor længe? de taale
ikke Renhed. 6 Thi af Israel er ogsaa den, en Mester
har gjort den, og den er ikke en Gud; men til Splinter
bliver Samarias Kalv. 7 Thi Vind saa de, og Storm
høste de; Korn paa Roden have de ej, Grøden giver
ikke Mel, og om den end giver det, skulle fremmede
opsluge det. 8 Opslugt er Israel; nu ere de blevne
iblandt Hedningerne som et Kar, hvortil ingen har Lyst.
9 Thi de droge op til Assyrien som et Vildæsel, der gaar
sine egne Veje; Efraim tingede om Elskov. 10 Men tinge
de iblandt Folkene, saa vil jeg dog nu samle dem; og de
skulle begynde at mindskes under Trykket af Fyrsternes
Konge. 11 Thi Efraim byggede mange Altre til at synde
ved; han har faaet Altre til at synde ved. 12 Jeg skriver
ham mine mangfoldige Love; de ere blevne agtede
som noget fremmed. 13 Som Ofre, de bringe mig, ofre
de Kød og æde; Herren finder ikke Behag i dem; nu vil
han komme deres Misgerning i Hu og hjemsøge deres
Synder; de skulle komme tilbage til Ægypten. 14 Og
Israel forglemte sin Skaber og byggede Paladser, og
Juda opførte mange faste Stæder; men jeg vil sende
Ild i hans Stæder, og den skal fortære hans Paladser.

9 Glæd dig ikke, Israel! indtil Jubel, som Folkene; thi
du har bedrevet Hor og vendt dig fra din Gud, du har
elsket Bolerlønnen paa alle Kornloer. 2 Loen og Persen
skulle ikke føde dem, og Mosten skal slaa dem fejl. 3
De skulle ikke blive boende i Herrens Land; men Efraim
skal komme tilbage til Ægypten, og i Assyrien skulle de
æde, hvad der er urent. 4 De skulle ikke udøse Vin
til Drikoffer for Herren, og deres Slagtofre skulle ikke
behage ham; deres Brød er som Sorgens Brød, alle,
som æde det, skulle blive urene; thi deres Brød er for
deres egen Trang, det kommer ikke i Herrens Hus. 5
Hvad ville I gøre paa Højtidsdagen og paa Herrens
Festdag? 6 Thi se, de gaa bort for Ødelæggelsen,
Ægypten skal samle dem, Mof skal begrave dem;
Nælder skulle arve deres yndige Ting af Sølv, Torne
skulle vokse op i deres Telte. 7 Hjemsøgelsens Dage
ere komne, Betalingens Dage ere komne, Israel skal
fornemme det; en Daare er Profeten, en gal er Aandens
Mand — for din store Misgernings og den heftige
Efterstræbelses Skyld. 8 Efraim ser sig om, foruden
til min Gud; Profeten er en Fuglefængers Snare paa
alle hans Veje, der er Efterstræbelser i hans Guds
Hus. 9 De ere sunkne dybt i Fordærvelse som i Gibeas
Dage; han skal ihukomme deres Misgerning, han skal
hjemsøge deres Synder. 10 Jeg fandt Israel som Druer
i Ørken, jeg saa eders Fædre som den tidlige Frugt
paa Figentræet i dets første Tid; men de gik ind til
Baal-Peor og viede sig til Skændsel, og de bleve en
Vederstyggelighed ligesom deres Boler. 11 Efraims

Herlighed skal bortflyve som en Fugl; ingen føder, og
ingen bliver frugtsommelig, og ingen undfanger. 12 Thi
om de end opføde deres Børn, vil jeg dog berøve dem
deres Børn, saa at intet Menneske bliver tilbage; thi ve
dem selv, naar jeg viger fra dem! 13 Efraim er, som om
jeg ser hen til Tyrus, plantet paa en Eng; men Efraim
maa føre sine Børn ud til Manddraberen. 14 Giv dem,
Herre! — ja, hvad skal du give? Giv dem ufrugtbart
Moderliv og udtørrede Bryster. 15 Al deres Ondskab
er i Gilgal; thi der har jeg fattet Had til dem, for deres
Idrætters Ondskabs Skyld vil jeg udstøde dem af mit
Hus, jeg vil ikke blive ved at elske dem; alle deres
Fyrster ere genstridige. 16 Ramt er Efraim, deres Rod
er bleven tør, de skulle ikke bære Frugt; og om de end
føde, vil jeg dog dræbe deres elskede Livsfrugt. 17 Min
Gud skal forkaste dem, thi de have ikke hørt ham, og
de skulle vanke hid og did iblandt Hedningerne.

10 Israel er et frodigt Vintræ, det sætter sig Frugt:
Eftersom hans Frugt blev mangfoldig, gjorde han
Altrene mangfoldige, eftersom det gik hans Land godt,
gjorde han Billedstøtterne gode. 2 Glat var deres Hjerte,
nu skulle de bøde; han skal sønderbryde deres Altre,
ødelægge deres Billedstøtter. 3 Thi nu skulle de sige:
Vi have ingen Konge; thi vi frygtede ikke Herren, og
Kongen, hvad skulde han kunne gøre for os? 4 De have
talt tomme Ord, svoret falsk, sluttet Forbund; og Retten
skyder frem som beske Urter over Furerne paa Marken.
5 For Kalvene i Beth-Aven grue Samarias Indbyggere;
thi dens Folk sørger over den, og dens Præster skælve
for den, for dens Herligheds Skyld, thi den er bortført
fra dem. 6 Ogsaa den skal føres til Assyrien som Gave
til en stridbar Konge; Skam skal komme over Efraim,
og Israel skal beskæmmes for sit Raad. 7 Samaria —
dens Konge skal svinde bort som en Splint oven paa
Vandet. 8 Og Højene i Aven, ved hvilke Israel syndede,
skulle ødelægges, Tom og Tidsler skulle vokse op over
deres Altre; og de skulle sige til Bjergene: Skjuler os!
og til Højene: Falder over os! 9 Fra Gibeas Dage af
har du syndet, Israel! der ere de blevne staaende, ej
naaede dem i Gibea Krigen imod Uretfærdighedens
Børn. 10 Som det er min Lyst, saa vil jeg tugte dem;
og Folkeslag skulle samles imod dem, naar jeg binder
dem til deres tvende Misgerninger. 11 Og Efraim er en
Kalv, som er oplært og holder af at tærske; men jeg
skal komme over dens skønne Hals; jeg skal bringe
Efraim til at trække, Juda skal pløje, Jakob skal harve.
12 Saar eder en Sæd til Retfærdighed, høster efter
Miskundhed, bryder eder Nyland, da det er Tid at søge
Herren, indtil han kommer og lader regne Retfærdighed
over eder. 13 I have pløjet Ugudelighed, I have høstet
Uretfærdighed, I have tæret Løgnens Frugt; thi du forlod
dig paa din Vej, paa dine vældiges Mangfoldighed. 14
Derfor skal et Krigsbulder rejse sig imod dine Folk, og
alle dine Fæstninger skulle forstyrres, ligesom Salman
forstyrrede Beth-Arbeel paa Krigens Dag; Moderen blev
knust tillige med Børnene. 15 Ligesaa skal Bethel gøre
ved eder, for eders Ondskabs Ondskab; ved Morgengry
er det aldeles forbi med Israels Konge.

11 Der Israel var ung, da havde jeg ham kær, og fra
Ægypten kaldte jeg min Søn. 2 Som de kaldte paa
dem, saa gik de bort fra deres Ansigt, og til Baalerne
ofre de, og for de udskaarne Billeder gøre de Røgelse.
3 Og jeg, jeg lærte Efraim at gaa, tog dem paa Arm;
men de vilde ikke vide, at jeg havde lægt dem. 4 Med
Menneskesnore, med Kærligheds Baand drog jeg dem,
og jeg var dem som de, der skyde Aaget over deres
Kæver op; og jeg rakte ham Føde. 5 Han skal ikke
vende tilbage til Ægyptens Land; men Assur, han skal
være hans Konge, thi de vægrede sig ved at vende
om. 6 Og Sværdet skal hvirvle om i hans Stæder og
tilintetgøre hans Portstænger og fortære, og det for
deres Raads Skyld. 7 Mit Folk hælder til Frafald fra
mig; og kalder man dem opad, saa stræber ingen af
dem opad. 8 Dog, hvorledes skal jeg kunne hengive
dig, Efraim? og lade dig fare, Israel? hvorledes skal
jeg kunne gøre ved dig som ved Adma, behandle dig
som Zeboim? mit Hjerte har vendt sig i mig, og min
Medlidenhed er i heftig Bevægelse. 9 Jeg vil ikke
fuldbyrde min brændende Vrede, jeg vil ikke komme
igen og ødelægge Efraim; thi jeg er Gud og ikke et
Menneske, den Hellige midt iblandt dig, og jeg vil ikke
komme med glødende Harme. 10 Efter Herren skulle
de vandre, som en Løve skal han brøle; thi han skal
brøle, og Børn skulle komme skælvende fra Havet
af. 11 De skulle komme skælvende som en Fugl fra
Ægypten og som en Due fra Assurs Land; og jeg vil
lade dem bo i deres Huse, siger Herren. 12 Efraim har
omringet mig med Løgn, og Israels Hus med Svig, og
Juda svæver fremdeles ustyrligt om hos Gud og hos
deri trofaste Hellige.

12 Efraim lægger sig efter Vind og jager efter
Østenvejr, den hele Dag formerer han Løgn og
Voldsgerning; og de slutte Pagt med Assyrien, og
Olie føres til Ægypten. 2 Og Herren har Trætte med
Juda, og han er rede til at hjemsøge Jakob efter
hans Veje og betale ham efter hans Idrætter. 3 I
Moders Liv holdt han sin Broder om Hælen, og i sin
Manddoms Kraft kæmpede han med Gud. 4 Ja, han
kæmpede med en Engel og sejrede, han græd og
bad ham om Naade; han fandt ham i Bethel, og der
talte han med os. 5 Og Herren, Hærskarernes Gud —
„Herren" er hans Ihukommelses Navn. 6 Og du, du skal
omvende dig til din Gud; bevar Miskundhed og Ret, og

vent stedse paa din Gud! 7 I Kanaans Haand er der
Falskheds Vægtskaale; han har Lyst til at forfordele. 8
Og Efraim sagde: Jeg er dog bleven rig, jeg har vundet
mig Formue; alle mine Arbejder paadrage mig ingen
Overtrædelse, som maatte være Synd. 9 Men jeg er
Herren din Gud fra Ægyptens Land af: Jeg vil endnu
lade dig bo i Telte som paa Højtidens Dage. 10 Og jeg
har talt til Profeterne, og jeg har givet mange Syner, og
ved Profeterne fremsatte jeg Lignelser. 11 Er Gilead
Uretfærdighed, saa skulle de blive aldeles til intet; de
have ofret Øksne i Gilgal, derfor skulle ogsaa deres
Altre vorde som Stenhobe ved Furerne paa Marken. 12
Og Jakob flyede til Arams Land, og Israel tjente for en
Hustru; ja, for en Hustru maatte han være Hyrde. 13
Og ved en Profet førte Herren Israel op af Ægypten, og
ved en Profet blev det bevaret. 14 Efraim har vakt bitter
Harme; men hans Herre skal lade hans Blodskyld blive
paa ham og betale ham hans Forhaanelse.

13 Naar Efraim talte, var der Skræk, han ophøjede
sig i Israel; men han blev skyldig ved Baal og
døde. 2 Og nu blive de ved at synde og gøre sig støbte
Billeder af deres Sølv, Afguder efter deres Forstand, alt
sammen Kunstneres Værk; om dem sige de, nemlig
de Mennesker, som ofre, at de skulle kysse Kalve. 3
Derfor skulle de vorde som en Sky om Morgenen og
som Duggen, der aarle gaar bort, som Avner, der vejres
bort fra Tærskepladsen, og som Røg ud af et Vindue.
4 Men jeg er Herren din Gud fra Ægyptens Land af, og
en Gud uden mig kender du ikke, og en Frelser uden
mig er der ikke. 5 Jeg, jeg kendte dig i Ørken, i det
tørre Land. 6 Som de kom paa Græsgang, bleve de
mætte, de bleve mætte, og deres Hjerte ophøjede sig;
derfor glemte de mig. 7 Og jeg blev dem som en Løve,
som en Parder lurer jeg paa Vejen. 8 Jeg vil anfalde
dem som en Bjørn, der er berøvet sine Unger, og vil
sønderrive deres Hjertes Lukke, og jeg vil fortære dem
der som en Løvinde, Markens Dyr skulle sønderslide
dem. 9 Det var din Fordærvelse, Israel! at du var imod
mig, imod din Hjælp. 10 Hvor er nu din Konge, at han
kan frelse dig i alle dine Stæder? og dine Dommere,
om hvilke du sagde: Giv mig Konge og Fyrster? 11 Jeg
giver dig en Konge i min Vrede og tager ham bort i
min Harme. 12 Efraims Misgerning er sammenbunden,
hans Synd er gemt. 13 Smerter skulle komme paa ham
som paa Kvinden, der føder; han er ikke en viis Søn,
thi han burde ikke en Tid blive staaende i Fødselens
Gennembrud. 14 Af Dødsrigets Vold vil jeg forløse dem,
fra Døden vil jeg genløse dem; Død! hvor er din Pest?
Dødsrige! hvor er din ødelæggende Magt? Fortrydelse
er skjult for mine Øjne. **(Sheol h7585)** 15 Thi han skal
bære Frugt iblandt Brødre; dog skal der komme et
Østenvejr, et Herrens Vejr, som drager op fra Ørken, og
hans Væld skal udtørres og hans Kilde blive tør; det
skal røve Skatten af alle kostelige Kar. 16 Samaria skal
bøde, thi den har været genstridig imod Gud; de skulle
falde ved Sværdet, deres spæde Børn skulle knuses
og deres frugtsommelige Kvinder sønderrives.

14 Omvend dig, Israel! til Herren din Gud; thi du
er falden ved din Misgerning. 2 Tager Ord med
eder, og omvender eder til Herren; siger til ham: Tilgiv
al Misgerning og modtag det gode, saa ville vi i Stedet
for med Øksne betale dig med vore Læber. 3 Assur
kan ikke frelse os, vi ville ikke ride paa Heste og ikke
ydermere sige „vor Gud" til vore Hænders Gerning; thi
hos dig finder den faderløse Barmhjertighed. 4 Jeg vil
læge deres Frafald, jeg vil elske dem frivilligt; thi min
Vrede har vendt sig fra dem. 5 Jeg vil være Israel som
Duggen, han skal blomstre som Lillien og slaa sine
Rødder som Libanon. 6 Hans Skud skulle brede sig
ud, og hans Herlighed skal være som Olietræet, og han
skal dufte som Libanon. 7 De, som sidde under hans
Skygge, skulle vende tilbage, de skulle bringe Korn
til Live og blomstre som Vintræet; hans Ihukommelse
skal være som Vin fra Libanon. 8 Efraim! hvad har jeg
fremdeles at gøre med Afguder? jeg har bønhørt ham,
og jeg beskuer ham; jeg vil være som en grønnende
Cypres, din Frugt er funden at være af mig. 9 Hvo
er viis, at han forstaar disse Ting? og forstandig, at
han kender dem? thi Herrens Veje ere rette, og de
retfærdige vandre paa dem, men Overtrædere falde
paa dem.

Joel

1 Herrens Ord, som kom til Joel, Pethuels Søn. **2** Hører dette, I gamle! og laaner Øren, alle Landets
Indbyggere! mon saadant er sket i eders Dage eller i
eders Fædres Dage? **3** Fortæller eders Børn derom,
og eders Børn fortælle deres Børn og deres Børn den
næste Slægt! **4** Hvad Høskrækken lod overblive, aad
Græshoppen, og hvad Græshoppen lod overblive, aad
Oldenborren, og hvad Oldenborren lod overblive, aad
Kornormen. **5** Vaagner op, I drukne, og græder! og
hyler, alle I, som drikke Vin, over Mosten! thi den er
reven bort fra eders Mund. **6** Thi et Folk er draget
op over mit Land, stærkt og ikke til at tælle; det har
Tænder som Løvers Tænder og Kindtænder som
Løvindens. **7** Det har ødelagt mit Vintræ og knækket
mit Figentræ; det har gjort det aldeles bart og kastet
det ned, Rankerne derpaa ere blevne hvide. **8** Hyl
som en Jomfru, der har iført sig Sæk for sin Ungdoms
Brudgom! **9** Madoffer og Drikoffer er revet bort for
Herrens Hus, Præsterne, Herrens Tjenere, sørge. **10**
Marken er ødelagt, Jordbunden sørger; thi Kornet er
ødelagt, Mosten er fortørret, Olien er sygnet hen. **11**
Agerdyrkerne ere beskæmmede, Vingaardsmændene
hyle over Hveden og over Bygget; thi Høsten paa
Marken er gaaet tabt. **12** Vintræet er fortørret, og
Figentræet er sygnet hen; Granatæbletræet, selv
Palmetræet og Æbletræet, alle Træer paa Marken
ere fortørrede; ja, Fryd er skamfuld vegen bort fra
Menneskenes Børn. **13** Omgjorder eder og sørger, I
Præster! hyler, I Altertjenere! gaar ind, tilbringer Natten
i Sørgedragt, I min Guds Tjenere! thi Madoffer og
Drikoffer er forment eders Guds Hus. **14** Helliger en
Faste, udraaber en Forsamling, samler de Ældste, alle
Landets Indbyggere til Herrens eders Guds Hus, og
raaber til Herren! **15** Ve, den Dag! thi Herrens Dag
er nær og skal komme som en Ødelæggelse fra den
Almægtige. **16** Er ikke Føden reven bort for vore Øjne,
Glæde og Fryd fra vor Guds Hus? **17** Sædekornene ere
raadnede under Jordskorpen, Forraadshusene ligge
øde, Laderne ere nedbrudte, fordi Kornet er blevet
til Skamme. **18** Hvor sukker dog Kvæget! Øksnenes
Hjorde ere forvildede, thi de have ingen Græsgang,
ogsaa Faarehjordene maa bøde. **19** Til dig, Herre! vil
jeg raabe; thi en Ild har fortæret Græsgangene i Ørken,
og en Lue har svedet alle Træerne paa Marken. **20**
Ogsaa Dyrene paa Marken se sukkende op til dig; thi
Vandstrømmene ere udtørrede, og en Ild har fortæret
Græsgangene i Ørken.

2 Støder i Basunen paa Zion, og raaber højt paa mit
hellige Bjerg, alle Landets Indbyggere bæve! thi
Herrens Dag kommer, thi den er nær. **2** En Mørkheds
og Dunkelheds Dag, en Dag med Sky og Mulm, som
Morgenrøde udbredt over Bjergene! et stort og mægtigt
Folk, hvis Lige ikke har været fra Arilds Tid og ikke
heller skal komme etter det, saa mange Aar der er
Slægt efter Slægt til! **3** Foran det fortærer en Ild, og
efter det brænder en Lue; foran det er Landet som
Edens Have, men efter det som en øde Ørk, og heller
intet undslipper det. **4** Dets Udseende er som Heste at
se til, og som Rideheste saa rende de. **5** De springe
paa Bjergenes Toppe, med en Lyd som af Vogne,
med en Lyd som af Ildslue, der fortærer Halm, som et
mægtigt Folk, der er rustet til Krig. **6** Folkene bæve for
dets Ansigt, alle Ansigter skifte Farve. **7** Som vældige
komme de løbende, som Krigsmænd bestige de Muren;
og de drage frem, hver sin Vej, og forandre ikke deres
Retning. **8** Og de trænge ikke den ene den anden,
de drage frem, hver ad sin slagne Vej; og de styrte
frem igennem Vaaben, de bryde ikke af. **9** De løbe
om i Staden, rende paa Muren, stige ind i Husene; de
komme ind igennem Vinduerne som en Tyv. **10** Foran
dem bæver Jorden, Himmelen ryster; Sol og Maane
sortne, og Stjerner drage deres Glans tilbage. **11** Og
Herren opløfter sin Røst foran sin Hær, thi saare stor er
hans Lejr, thi mægtig er den, som udretter hans Ord;
thi stor er Herrens Dag og saare forfærdelig, og hvo
kan udholde den? **12** Og selv nu, siger Herren, vender
om til mig af eders ganske Hjerte og med Faste og
med Graad og med Klage, **13** og sønderriver eders
Hjerte, og ikke eders Klæder, og vender om til Herren,
eders Gud; thi han er naadig og barmhjertig, langmodig
og stor af Miskundhed og angrer det onde. **14** Hvo
ved? han maatte maaske vende om og angre det,
saa at han lader Velsignelse efter sig, Madoffer og
Drikoffer for Herren, eders Gud. **15** Støder i Basunen
paa Zion, helliger en Faste, udraaber en Forsamling! **16**
Samler Folket, helliger en Forsamling, sanker de gamle,
samler de spæde Børn og dem, som die Brysterne;
en Brudgom gaa ud af sit Kammer og en Brud af
sit Brudehus! **17** Præsterne, Herrens Tjenere, skulle
græde imellem Forhallen og Alteret, og de skulle sige:
Herre! spar dit Folk og giv ikke din Arv hen til Skændsel,
saa at Hedningerne skulle herske over dem; hvorfor
skulle de sige iblandt Folkene: Hvor er deres Gud?
18 Og Herren var nidkær for sit Land og sparede sit
Folk. **19** Og Herren svarede og sagde til sit Folk: Se,
jeg sender eder Kornet og Mosten og Olien, og I skulle
mættes dermed; og jeg vil ikke ydermere gøre eder til
Spot iblandt Hedningerne. **20** Og ham fra Norden vil
jeg drive langt bort fra eder og støde ham ud i et tørt og
øde Land, hans Fortrop imod det østre Hav og hans
Bagtrop imod det vestre Hav; og der skal opstige en
Stank af ham og opstige en væmmelig Lugt af ham; thi
han tog sig for at gøre store Ting. **21** Frygt ikke, du

Jord! fryd dig og vær glad; thi Herren har taget sig for
at gøre store Ting. 22 Frygter ikke, I Dyr paa Marken!
thi Græsgangene i Ørken grønnes; thi Træet bærer sin
Frugt, Figentræerne og Vintræerne give deres Kraft. 23
Og I, Zions Børn! fryder og glæder eder i Herren eders
Gud; thi han giver eder Læreren til Retfærdighed og
nedsender saa til eder for det første tidlig Regn og sildig
Regn. 24 Og Tærskepladserne skulle være fulde af
Korn og Persekarrene løbe over med Most og Olie. 25
Og jeg vil godtgøre eder Aarene, i hvilke Græshoppen,
Oldenborren og Kornormen og Høskrækken fortærede,
denne min store Hær, som jeg havde sendt paa eder.
26 Og I skulle æde, æde og mættes, og love Herrens
eders Guds Navn, som har handlet underfuldt med
eder, og mit Folk skal ikke beskæmmes evindelig. 27
Og I skulle fornemme, at jeg er midt i Israel, og jeg er
Herren eders Gud, og ingen ydermere; og mit Folk skal
ikke beskæmmes evindelig. 28 Og det skal ske derefter,
at jeg vil udgyde min Aand over alt Kød, og eders
Sønner og eders Døtre skulle profetere; eders Ældste
skulle drømme Drømme og eders unge Karle se Syner.
29 Ogsaa over Tjenere og over Tjenestepiger vil jeg i
de samme Dage udgyde min Aand. 30 Og jeg vil give
underfulde Tegn paa Himmelen og paa Jorden, Blod og
Ild og Røgstøtter. 31 Solen skal omvendes til Mørke
og Maanen til Blod, førend Herrens Dag, den store
og forfærdelige, kommer. 32 Og det skal ske, at hver,
som paakalder Herrens Navn, skal undkomme; thi paa
Zions Bjerg og i Jerusalem skal der være nogle, som
undkomme, saaledes som Herren har sagt, og iblandt
de undslupne skal den være, som Herren kalder.

3 Thi se, i de samme Dage og paa den samme
Tid, naar jeg omvender Judas og Jerusalems
Fangenskab, 2 da vil jeg samle alle Hedningerne og
føre dem ned til Josafats Dal; og der vil jeg gaa i Rette
med dem om mit Folk og Israel min Arv; thi de have
spredt dem iblandt Hedningerne og delt mit Land. 3
Og de have kastet Lod om mit Folk og givet en ung
Dreng for en Skøge og solgt en ung Pige for Vin, som
de have drukket. 4 Men ogsaa, hvad ere I for mig, du
Tyrus og Zidon, og I, alle Filisternes Lande? mon I ville
gengælde mig for, hvad jeg har gjort, eller ville I gøre
mig noget? snart, hastelig skal jeg lade Gengældelsen
komme over eders Hoved; 5 I, som have taget mit Sølv
og mit Guld og bragt mine bedste Kostbarheder ind i
eders Templer; 6 og Judas Børn og Jerusalems Børn
have I solgt til Grækernes Børn, for at føre dem langt
bort fra deres Landemærke. 7 Se, jeg vækker dem
op fra det Sted, hvorhen I solgte dem, og jeg vil lade
Gengældelsen komme over eders Hoved. 8 Og jeg
vil sælge eders Sønner og eders Døtre i Judas Børns
Haand, og de skulle sælge dem til Sabæerne, til et
fjernt Folk; thi Herren har talt det. 9 Udraaber dette
iblandt Hedningerne, helliger en Krig, opvækker de
vældige, lader alle Krigsmændene komme frem, drage
op! 10 Smeder eders Hakker om til Sværd og eders
Vingaardsknive til Spyd; den svage sige: En Helt er
jeg! 11 Skynder eder og kommer, alle Hedninger, trindt
omkring fra, og samler eder! did lade du, o Herre, dine
vældige stige ned! 12 Opvækkes skulle Hedningerne
og drage op til Josafats Dal; thi der vil jeg sidde, at
dømme alle Hedningerne trindt omkring fra. 13 Lægger
Seglen til, thi Høsten er moden; kommer, stiger ned,
thi Vinpersen er fuld, Persekarrene løbe over; thi stor
er deres Ondskab. 14 Skarer paa Skarer i Dommens
Dal! thi nær er Herrens Dag i Dommens Dal. 15 Sol
og Maane sortne, og Stjerner forholde deres Skin. 16
Og Herren skal brøle fra Zion og lade sin Røst lyde
fra Jerusalem, og Himmel og Jord skulle ryste; men
Herren skal være en Tilflugt for sit Folk og et Værn
for Israels Børn. 17 Og I skulle fornemme, at jeg er
Herren eders Gud, som bor paa Zion, mit hellige Bjerg;
og Jerusalem skal vorde en Helligdom, og fremmede
skulle ikke ydermere drage over den. 18 Og det skal ske
paa denne Dag, at Bjergene skulle dryppe med Most,
og Højene skulle flyde med Mælk, og alle Strømme
i Juda skulle rinde med Vand, og der skal udgaa en
Kilde fra Herrens Hus, og den skal vande Sittims Dal.
19 Ægypten skal blive øde, og Edom skal blive til en
øde Ørk, formedelst Voldsgerning imod Judas Børn,
eftersom de have udøst uskyldigt Blod i deres Land. 20
Men Juda skal blive evindelig og Jerusalem fra Slægt
til Slægt. 21 Og jeg vil sone deres Blod, som jeg ikke
havde sonet; og Herren bor paa Zion.

Amos

1 De Ord, som Amos, der var iblandt Hyrderne fra
Thekoa, saa over Israel i Judas Konge Ussias's
Dage og i Israels Konge Jeroboams, Joas's Søns, Dag,
to Aar før Jordskælvet. **2** Han sagde da: Herren skal
brøle fra Zion og lade sin Røst lyde fra Jerusalem; og
Hyrdernes Græsgange skulle sørge og Karmels Top
blive tør. **3** Saa siger Herren: For tre Overtrædelser
af Damaskus og for fire jeg tager det ikke tilbage —
fordi de have tærsket Gilead med Jerntærskevogne, **4**
derfor vil jeg sende en Ild i Hasaels Hus, og den skal
fortære Benhadads Paladser. **5** Og jeg vil sønderbryde
Portstængerne for Damaskus og udrydde Indbyggerne
fra Avens Dal og den, som fører Spiret, fra Beth-Eden;
og Syriens Folk skal bortføres til Kir, siger Herren.
6 Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Gaza
og for fire — jeg tager det ikke tilbage fordi de have
bortført de fangne alle til Hobe, for at overgive dem til
Edom, **7** derfor vil jeg sende en Ild paa Gazas Mur, og
den skal fortære dens Paladser. **8** Og jeg vil udrydde
Indbyggerne fra Asdod og den, som fører Spiret, fra
Askalon; og jeg vil vende min Haand imod Ekron, og
de overblevne af Filisterne skulle omkomme, siger den
Herre, Herre. **9** Saa siger Herren: For tre Overtrædelser
af Tyrus og for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi
de overgave de bortførte alle til Hobe til Edom, og de
kom ikke Broderpagten i Hu, **10** derfor vil jeg sende en
Ild paa Tyrus's Mur, og den skal fortære dens Paladser.
11 Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Edom og
for fire — leg tager det ikke tilbage — fordi nan forfulgte
sin Broder med Sværdet og kvalte sin Barmhjertighed,
Saa at hans Vrede altid sønderrev, og han har bevaret
sin Harme evindelig, **12** derfor vil jeg sende en Ild i
Theman, og den skal fortære Bozras Paladser. **13**
Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Ammons
Børn og for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi de
sønderrev e de frugtsommelige i Gilead for at udvide
deres Landemærke, **14** derfor vil jeg antænde en Ild
paa Rabbas Mur, og den skal fortære dens Paladser
under Stormraab paa Krigens Dag, under Storm paa
Hvirvelvindens Dag. **15** Og deres Konge skal vandre
i Landflygtighed, han og hans Fyrster til Hobe, siger
Herren.

2 Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Moab
og for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi han
brændte Edoms Konges Ben til Kalk, **2** derfor vil jeg
sende en Ild i Moab, den skal fortære Kirjoths Paladser;
og Moab skal dø under Bulder, under Stormraab, under
Trompetens Lyd. **3** Og jeg vil udrydde Dommeren af
hans Midte og ihjelslaa alle hans Fyrster med ham,
siger Herren. **4** Saa siger Herren: For tre Overtrædelser
af Juda og for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi
de foragtede Herrens Lov og ikke holdt hans Skikke,
saa at deres Løgne, efter hvilke deres Fædre havde
vandret, førte dem vild, **5** derfor vil jeg sende en Ild i
Juda, og den skal fortære Paladserne i Jerusalem. **6**
Saa siger Herren: For tre Overtrædelser af Israel og
for fire — jeg tager det ikke tilbage — fordi de sælge
den retfærdige for Penge og den fattige formedelst et
Par Sko; **7** fordi de hige efter at bringe Jordens Støv
paa de ringes Hoved og forvende de sagtmodiges Vej,
og en Mand og hans Fader gaa til samme Pige, for at
vanhellige mit hellige Navn; **8** og de strække sig paa
Klæder, som de have faaet i Pant, ved hvert et Alter, og
drikke Vin, som de have faaet i Bøder, i deres Guds
Hus; **9** skønt jeg havde ødelagt Amoriten for deres
Ansigt, ham, hvis Højde var som Cedres Højde, og som
var stærk som Egene; og jeg ødelagde hans Frugt fra
oven af og hans Rødder fra neden af; **10** og jeg havde
ført eder op af Ægyptens Land og førte eder i Ørken
fyrretyve Aar for at tage Amoritens Land i Eje; **11** og jeg
opvakte nogle af eders Sønner til Profeter og nogle af
eders unge Karle til Nasiræer, (mon det ikke er saa,
Israels Børn? siger Herren); **12** men I gave Nasiræerne
Vin at drikke og gave Profeterne det Bud: I skulle ikke
spaa: — **13** Se, derfor vil jeg trykke eder ned, ligesom
Vognen, der er fuld med Neg, trykker ned. **14** Og den
lette skal ingen Tilflugt finde, og den stærke skal ikke
lægge Kraft i sin Styrke, og den vældige skal ikke redde
sit Liv, **15** og den, som fører Buen, skal ikke bestaa, og
den, som er let paa sine Fødder, skal ikke redde sig,
og den, som rider paa Hesten, skal ikke redde sit Liv.
16 Og den, som er stærk i sit Hjerte, iblandt de vældige,
han skal fly nøgen paa samme Dag, siger Herren.

3 Hører dette Ord, som Herren taler over eder, Israels
Børn! over hele den Slægt, som jeg førte op af
Ægyptens Land, idet jeg sagde: **2** Kun eder har
jeg kendt af alle Slægter paa Jorden; derfor vil jeg
hjemsøge eder for alle eders Misgerninger. **3** Mon to
gaa tilsammen, uden naar de have truffet Aftale? **4**
Mon en Løve brøler i Skoven, naar der ikke er Rov for
den? mon en ung Løve hæver sin Røst fra sin Hule,
uden at den har fanget noget? **5** Mon en Fugl falder i
Snaren paa Jorden, naar der ikke er et Garn for den?
mon Snaren springer op fra Jorden, uden at den har
fanget noget? **6** Eller mon der stødes i Trompeten i
en Stad, uden at Folket forfærdes? eller moh der sker
en Ulykke i en Stad, og Herren ikke har gjort den?
7 Thi den Herre, Herre gør ikke noget, uden at han
har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere,
Profeterne. **8** Løven har brølet, hvo skal ikke frygte?
den Herre, Herre har talt, hvo skal ikke profetere?
9 Lader det høre over Paladserne i Asdod og over

Paladserne i Ægyptens Land, og siger: Samler eder
paa Samarias Bjerge og ser de store Forvirringer derudi
og de undertrykte i dens Midte! 10 Og de vide ikke
at gøre Ret, siger Herren, de, som opdynge Vold og
Ødelæggelse i deres Paladser. 11 Derfor, saa siger
den Herre, Herre: Der kommer Fjender, og det trindt
omkring Landet, og han skal nedstyrte din Magt fra
dig, og dine Paladser skulle plyndres. 12 Saa siger
Herren: Saaledes som en Hyrde redder to Ben eller en
Ørelap af Løvens Mund, saa skulle Israels Børn reddes,
de, som sidde i Samaria, i Hjørnet af Løjbænken og
paa Lejets Damaskhynder. 13 Hører og vidner for
Jakobs Hus, siger den Herre, Herre, Zebaoths Gud,
14 at paa den Dag, naar jeg hjemsøger Israel for dets
Overtrædelser, da vil jeg hjemsøge Bethels Altre, og
Alterets Horn skulle afhugges og falde til Jorden. 15 Og
jeg vil nedslaa Vinterhuset tillige med Sommerhuset,
og Elfenbenshusene skulle forgaa, og de mange Huse
skulle faa Ende, siger Herren.

4 Hører dette Ord, I Basans Køer, som ere paa
Samarias Bjerg, I, som fortrykke de ringe og knuse
de fattige, I, som sige til eders Herrer: Bærer hid, at vi
kunne drikke! 2 Den Herre, Herre har svoret ved sin
Hellighed: Se, de Dage komme over eder, da man skal
drage eder op med Hager og de sidste af eder med
Fiskekroge. 3 Og I skulle gaa ud igennem Murbruddene,
hver lige frem for sig, og I skulle bortkaste Herligheden,
siger Herren. 4 Gaar til Bethel, og begaar Overtrædelser,
til Gilgal — begaar mange Overtrædelser, og bringer
hver Morgen eders Slagtoffer, hver tre Dage eders
Tiender! 5 Og antænder Lovprisningsoffer af det syrede,
og udraaber frivillige Ofre, kundgører det! thi saadant
elske I, Israels Børn, siger den Herre, Herre. 6 Og dog
har jeg givet eder rene Tænder i alle eders Stæder og
Mangel paa Brød alle Vegne hos eder; men I vendte
ikke om til mig, siger Herren. 7 Og jeg har ogsaa
tilbageholdt Regnen for eder, da der endnu var tre
Maaneder til Høsten, og jeg lod regne over een Stad,
men over en anden lod jeg ikke regne: En Ager fik
Regn, og en anden Ager, som det ikke regnede paa,
blev tør: 8 Og to eller tre Stæder vankede hen til een
Stad for at drikke Vand, og de fik ikke nok at drikke;
men I vendte ikke om til mig, siger Herren. 9 Jeg
har slaaet eder med Brand og Vissenhed i Kornet,
eders mangfoldige Haver og eders Vingaarde og eders
Figentræer og eders Oliegaarde afaad Græshoppen;
men I vendte ikke om til mig, siger Herren. 10 Jeg har
sendt en Pest paa eder efter Ægyptens Vis, ihjelslaget
eders unge Karle med Sværd, tillige med at eders
Heste bleve gjorte til Bytte, og jeg lod Stank af eders
Lejre stige op og det i eders Næse; men I vendte ikke
om til mig, siger Herren. 11 Jeg har omkastet Stæder
iblandt eder, ligesom da Gud omkastede Sodoma og
Gomorra, og I vare som en Brand, der reddes ud af en
Ild; men I vendte ikke om til mig, siger Herren. 12 Derfor
vil jeg handle saaledes med dig, Israel! Efterdi jeg da
vil handle saaledes med dig, da bered dig, o Israel!
til at møde din Gud. 13 Thi se, han danner Bjergene
og skaber Vejret og kundgør et Menneske, hvad dets
Tanke er; han frembringer Morgenrøde og Mørke og
skrider frem over Jordens Høje; Herren, Zebaoths Gud,
er hans Navn.

5 Hører dette Ord, som jeg opløfter over eder, en
Klagesang, o Israels Hus! 2 Hun er falden, ej mere
skal hun rejse sig, hun, Israels Jomfru! hun er nedkastet
paa sin Jord, der er ingen, som rejser hende. 3 Thi saa
siger den Herre, Herre: Den Stad, af hvilken tusinde gik
ud, skal beholde hundrede tilovers; og den, af hvilken
hundrede gik ud, skal beholde ti tilovers, i hele Israels
Hus. 4 Thi saa siger Herren til Israels Hus: Søger mig,
saa skulle I leve. 5 Og søger ikke Bethel, og kommer
ikke til Gilgal, og gaar ikke over til Beersaba; thi Gilgal
skal bortføres, og Bethel skal blive til intet. 6 Søger
Herren, saa skulle I leve, at han ikke som en Ild skal
drage over Josefs Hus, og den skal fortære, og der skal
ingen være, som slukker i Bethel. 7 De, som omvende
Ret til Malurt og kaste Retfærdighed til Jorden! 8 Han
skaber Syvstjernen og Orion og omvender Dødens
Skygge til Morgen og formørker Dagen til Nat, han,
som kalder ad Havets Vande, og udøser dem over
Jordens Overflade — „Herren" er hans Navn — 9 han,
som lader Ødelæggelse bryde frem over den stærke
og Ødelæggelse komme over Befæstningen! 10 De
hade i Porten den, som viser til Rette, og den, som
taler oprigtigt, afsky de. 11 Derfor, fordi I træde paa
den fattige og tage en svar Afgift i Korn af ham, saa
have I vel bygget Huse af hugne Sten, men I skulle
ikke bo i dem; I have plantet lystelige Vingaarde, men I
skulle ikke drikke Vin af dem. 12 Thi jeg ved, at eders
Overtrædelser ere mange, og at eders Synder ere
svare, idet I trænge den retfærdige, tage Sonepenge og
bøje Retten for de fattige i Porten. 13 Derfor maa den,
som er klog, tie i denne Tid; thi det er en ond Tid. 14
Søger det gode og ikke det onde, paa det I maa leve;
og saa skal den Herre Zebaoths Gud være med eder,
saaledes som I sige. 15 Hader det onde, og elsker
det gode, og hævder Retten i Porten; maaske Herren,
den Zebaoths Gud, maatte vorde det overblevne af
Josef naadig. 16 Derfor, saa siger Herren, den Herre,
Zebaoths Gud: Der skal være Klage paa alle Gader, og
de skulle sige i alle Stræder: Ve, ve! og de skulle kalde
Agerdyrkeren ind til Sorg og til Klage dem, som forstaa
sig paa at jamre. 17 Og i alle Vingaarde skal der være
Klage; thi jeg vil drage midt over dig, siger Herren. 18

Ve dem, som begære Herrens Dag! hvortil skal Herrens
Dag være eder? den er Mørke og ikke Lys; 19 ligesom
naar een flyr for Løven, og der da møder ham en Bjørn,
og naar han er kommen i Huset og støtter sig med sin
Haand til Væggen, der da en Slange bider ham. 20 Er
ikke Herrens Dag Mørke uden Lys? og bælgmørk uden
Skin paa den? 21 Jeg hader, jeg foragter eders Fester,
og jeg finder ikke Behag i eders Højtidsforsamlinger. 22
Thi om I end ofre mig Brændofre, saa har jeg dog ikke
Behag i eders Gaver; og jeg ser ikke hen til Takoffer
af eders fede Kvæg. 23 Tag bort fra mig dine Sanges
Brusen; dine Harpers Toner gider jeg ikke høre. 24 Men
Retten skal bølge frem som Vandene og Retfærdighed
som en stedse rindende Bæk. 25 Mon I have bragt mig
Slagtofre og Madofre i Ørken i fyrretyve Aar, o Israels
Hus! 26 Men I have baaret eders Konges Hytte og
eders Billeders Opstilling, eders Guds Stjerne, som I
havde gjort eder. 27 Og jeg vil bortføre eder ud hinsides
Damaskus, siger Herren, Zebaoths Gud er hans Navn.

6 Ve de trygge i Zion og de sorgløse paa Samarias
Bjerg, de navnkundige iblandt det første af Folkene
og dem, til hvilke Israels Hus kommer. 2 Gaar over til
Kalne og ser, og gaar derfra til det store Hamath, og
drager ned til Filisternes Gath! mon de ere lykkeligere
end disse Riger? eller mon deres Landemærke er
større end eders Landemærke? 3 I, som vise den
onde Dag bort og bringe Volds Sæde til at komme
nærmere! 4 Folk, som sove paa Elfenbens Senge og
række sig paa deres Leje, og som æde Lam af Hjorden
og Kalve fra Fedestalden; 5 som fremkunstle Toner
efter Psalteren og, som David, optænke sig Strengeleg;
6 som drikke Vin af Skaaler og salve sig med den
ypperste Olie, men føle ikke Smerte over Josefs Brøst!
7 Derfor skulle de nu bortføres, fremmest iblandt de
bortførte, og Frydesangen af dem, som rækkede sig,
skal ophøre. 8 Den Herre, Herre har svoret ved sig
selv, siger Herren, Zebaoths Gud: Jeg afskyr Jakobs
Stolthed og hader hans Paladser, derfor vil jeg prisgive
Staden og dens Fylde. 9 Og det skal ske, hvis der i eet
Hus bliver ti Mænd tilovers, da skulle de dø; 10 og en
Mands næste Slægtning eller den, der besørger hans
Begravelse, skal tage ham for at udbære Benene af
Huset; og han skal sige til den, som er i det inderste
af Huset: Mon der endnu er flere hos dig? og denne
skal svare: Der er ingen! saa skal han sige: Tys! thi det
er ikke Tid nu at paakalde Herrens Navn. 11 Thi se,
Herren byder, og han slaar det store Hus i Splinter og
det lille Hus i Stykker. 12 Mon Heste løbe paa Klippen?
mon man pløjer der med Øksne? thi I have omvendt
Retten til Galde og Retfærdighedens Frugt til Malurt.
13 I som glædes ved det, som intet er, og som sige:
Have vi ikke ved vor Styrke taget os Horn? 14 Thi se,
jeg rejser et Folk imod eder, Israels Hus! siger Herren,
Zebaoths Gud, og de skulle trænge eder fra Hamath af
og indtil Bækken paa den slette Mark.

7 Saaledes lod den Herre, Herre mig se et Syn: Og
se, han dannede Græshopper, da Græsset til anden
Slæt begyndte at komme frem; og se der kom Græs til
anden Slæt efter Kongens Høslæt. 2 Og det skete, der
de vare færdige med at æde Urterne i Landet, at jeg
sagde: Herre, Herre, tilgiv dog! hvorledes skal Jakob
kunne bestaa? thi liden er han. 3 Herren angrede dette;
det skal ikke ske, sagde Herren. 4 Saaledes lod den
Herre, Herre mig se et Syn: Og se, den Herre, Herre
kaldte for at holde Ret ved Ild; og den fortærede det
store Dyb, og den fortærede Ageren. 5 Og jeg sagde:
Herre, Herre, lad dog af! hvorledes skal Jakob kunne
bestaa? thi liden er han. 6 Herren angrede dette; heller
ikke det skal ske, sagde den Herre, Herre. 7 Saaledes
lod han mig se et Syn: Og se, Herren stod paa en lodret
Mur, og han havde et Blylod i sin Haand. 8 Og Herren
sagde til mig: Hvad ser du, Amos? og jeg sagde: Et
Blylod; da sagde Herren: Se, jeg vil bruge et Blylod
midt iblandt mit Folk Israel; jeg vil ikke ydermere blive
ved at skaane det. 9 Men Isaks Høje skulle ødelægges,
og Israels Helligdomme skulle blive øde, og jeg vil rejse
mig imod Jeroboams Hus med Sværdet. 10 Da sendte
Amazia, Præsten i Bethel, Bud til Jeroboam, Israels
Konge, og lod sige: Amos har stiftet Sammensværgelse
imod dig, midt i Israels Hus, Landet kan ikke udholde
alle hans Ord. 11 Thi saa har Amos sagt: Jeroboam
skal dø ved Sværdet, og Israel skal visselig bortføres
fra sit Land. 12 Og Amazia sagde til Amos: Du Seer!
gak bort, fly du til Judas Land, og æd der Brød, og
spaa der! 13 Men i Bethel maa du ikke ydermere blive
ved at spaa; thi det er Kongens Helligdom, og det er
Rigets Hus. 14 Da svarede Amos og sagde til Amazia:
Jeg er ikke en Profet, og jeg er ikke en Profets Søn,
men jeg er en Hyrde og en Mand, som sanker vilde
Morbær. 15 Men Herren tog mig fra Hjorden, og Herren
sagde til mig: Gak hen, vær Profet for mit Folk Israel!
16 Og nu, hør Herrens Ord; du siger: Du maa ikke
spaa imod Israel og ikke lade dine Ord dryppe over
Isaks Hus. 17 Derfor sasi siger Herren: Din Hustru skal
blive en Skøge i Staden, og dine Sønner og dine Døtre
skulle falde ved Sværdet, og din Jord skal deles med
Maalesnoren, og du selv skal dø i et urent Land, og
Israel skal visselig bortføres fra sit Land.

8 Saaledes lod den Herre, Herre mig se et Syn:
Og se, en Kurv med Sommerfrugt; 2 Og han
sagde: Hvad ser du, Amos? og jeg sagde: En Kurv
med Sommerfrugt; da sagde Herren til mig: Enden er
kommen for mit Folk Israel, jeg vil ikke ydermere blive
ved at skaane det. 3 Men Sangene i Paladset skulle

blive til Hyl paia denne Dag, siger den Herre, Herre;
der er mange døde Kroppe, paa alle Steder har man
kastet dem hen — tys! 4 Hører dette, I, som hige efter
den fattige og efter at gøre Ende paa de ringe i Landet;
5 idet I sige: Naar vil Nymaanen gaa forbi, for at vi
kunne sælge Korn, og Sabbaten, for at vi kunne lade
op for Kornforraadet; at vi kunne gøre Efaen liden, og
Sekelen stor og forvende Vægtskaalene med Svig?
6 at vi kunne købe de ringe for Penge og den fattige
formedelst et Par Sko, og at vi kunne sælge Affald
af Korn? 7 Herren har svoret ved Jakobs Stolthed:
Alle deres Gerninger vil jeg ikke glemme evindelig. 8
Skal ikke for dette Jorden ryste, saa at hver, som bor
derpaa, sørger, og den helt hæver sig som Floden,
drives hid og did og sænker sig som Ægyptens Flod?
9 Og det skal ske paa denne Dag, siger den Herre,
Herre, da vil jeg lade Solen gaa ned om Middagen og
lade det blive mørkt for Jorden ved højlys Dag. 10 Og
jeg vil omvende eders Fester til Sorg og alle eders
Sange til Klagemaal og bringe Sæk om alle Lænder
og gøre hvert Hoved skaldet; og jeg vil give Sorg der
som over en eneste Søn, og det sidste der skal være
som en bitter Dag. 11 Se, de Dage komme, siger den
Herre, Herre, da jeg vil sende Hugger i Landet, ikke
Hunger efter Brød og ikke Tørst efter Vand, men efter
at høre Herrens Ord. 12 Og de skulle vanke hid og did,
fra Hav indtil Hav og fra Norden og indtil Østen; de
skulle løbe omkring for at søge efter Herrens Ord, og
de skulle ikke finde det. 13 Paa denne Dag skulle de
dej lige Jomfruer og de unge Karle forsmægte af Tørst,
14 de, som sværge ved Samarias Skyld, og sige: Saa
sandt din Gud lever, Dan! og saa sandt Beersabas Skik
bestaar! Og de skulle falde og ikke rejse sig mere.

9 Jeg saa Herren staa over Alteret, og han sagde:
Slaa Søjlehovederne, saa at Dørtærsklerne ryste, og
slaa dem itu ned over alles Hoved, og de overblevne af
dem skal jeg ihjelslaa med Sværdet; af dem skal ingen,
som flyr, undfly, og af dem skal ingen, som undkommer,
reddes. 2 Om de end bore sig ned i Dødsriget, skal dog
min Haand hente dem, derfra; og om de end fare op til
Himmelen, skal jeg dog kaste dem ned derfra. **(Sheol
h7585)** 3 Og om de end skjule sig paa Karmels Top, skal
jeg dog oplede dem og hente dem derfra; og om de
skjule sig for mine Øjne paa Havets Bund, skal jeg dog
derfra befale Slangen, at den skal bide dem. 4 Og om
de end gaa som Fanger for deres Fjenders Ansigt, skal
jeg dog derfra befale Sværdet, at det skal ihjelslaa dem;
og jeg vil gette mit Øje imod dem til det onde, og ikke til
det gode. 5 Og den Herre, Herre Zebaoth, han rører
ved Jorden, og den smelter, saa at alle, som bo derpaa,
sørge, og den helt hæver sig som Floden og sænker
sig som Ægyptens Flod. 6 Han er den, som bygger sin
Trone i Himmelen og grundfæster sin Hvælving over
Jorden; han er den, som kalder ad Vandene i Havet
og udøser dem over Jordens Overflade; Herren er
hans Navn. 7 Mon I ikke ere mig som Morianers Børn,
o Israels Børn? siger Herren; mon jeg ikke har ført
Israel op fra Ægyptens Land og Filisterne fra Kafthor
og Syrerne fra Kir? 8 Se, den Herres, Herres Øjne
ere imod det syndige Rige, og jeg vil udslette det af
Jordens Overflade; dog vil jeg ikke aldeles udslette
Jakobs Hus, siger Herren. 9 Thi se, jeg byder og ryster
Israels Hus om iblandt alle Folkene, ligesom der rystes
om i et Sold, og der ikke falder eet Korn til Jorden. 10
Alle Syndere iblandt mit Folk skulle dø ved Sværdet,
de, søm sige: Ulykken skal ikke nærme sig eller komme
til os. 11 Paa denne Dag vil jeg oprejse Davids faldne
Hytte, og jeg vil opmure Bruddene derpaa og oprejse
det nedrevne deraf og bygge den som i fordums Dage,
12 for at de skulle arve det overblevne af Edom og
alle de Folkeslag, over hvilke mit Navn nævnes, siger
Herren, som gør dette. 13 Se, de Dage komme, siger
Herren, da Plovmanden skal naa Høstmanden, og
den, som træder Vindruer, skal naa den, som udsaar
Sæden, og Bjergene skulle dryppe med Most og alle
Højene flyde. 14 Og jeg vil omvende mit Folk Israels
Fangenskab, og de skulle bygge de ødelagte Stæder
og tage Bolig der og plante Vingaarde og drikke Vinen
af dem, og de skulle anlægge Haver og æde Frugten
af dem. 15 Og jeg vil plante dem i deres Land; og de
skulle ikke ydermere oprykkes af deres Land, som jeg
har givet dem, siger Herren din Gud.

Obadias

1 Obadias's Syn. Saa har den Herre, Herre sagt om
Edom. Vi have hørt et Rygte fra Herren, og et Bud
er sendt ud iblandt Folkene: Staar op, og lader os staa
op imod det til Krig! **2** Se, jeg har gjort dig liden iblandt
Folkene, du er saare foragtet. **3** Dit Hjertes Hovmod
har bedraget dig, du, som bor i Klippekløfter, i din høje
Bolig, du, som siger i dit Hjerte: Hvo vil kaste mig ned til
Jorden? **4** Om du end farer saa højt op som Ørnen, og
om end din Rede er sat iblandt Stjernerne, vil jeg dog
kaste dig ned derfra, siger Herren. **5** Hvis Tyve vare
komne over dig, eller de, som anrette Ødelæggelse
om Natten — ak, hvor er du dog tilintetgjort! — mon
de da ikke vilde stjæle saa meget, som var dem nok?
hvis Vinhøstere vare komne over dig, mon de da ikke
vilde lade en Efterhøst blive tilovers? **6** Hvor er dog
Esau bleven gennemsøgt? hans skjulte Liggendefæ
opsporet? **7** Alle dine Forbundsfæller have ledsaget
dig til Grænsen, de, som havde Fred med dig, have
bedraget dig, de have faaet Overmagt over dig; dit Brød
gøre de til en Byld under dig, — der er ingen Forstand
i ham! **8** Mon jeg ikke paa den Dag, siger Herren,
skal lade de vise forsvinde fra Edom og Forstand fra
Esaus Bjerg? **9** Og dine vældige, o Theman! skulle
lammes af Skræk, paa det enhver maa blive udryddet
fra Esaus Bjerg ved Mord. **10** For Vold imod din Broder
Jakob skal Skam bedække dig, og du skal udryddes
evindelig. **11** Paa den Dag, da du stod lige overfor,
paa den Dag, da fremmede bortførte hans Gods, og
Udlændinge gik ind ad hans Porte og kastede Lod over
Jerusalem, har ogsaa du været som en af dem. **12**
Og se ej med Lyst paa din Broders Dag paa hans
Ulykkesdag, og glæd dig ej over Judas Børn paa deres
Undergangsdag; og tal ej hovmodigt med din Mund
paa Trængselsdagen. **13** Drag ej ind ad mit Folks Port
paa deres Nøds Dag, se ej ogsaa du paa dets Ulykke
paa dets Nøds Dag, og ræk ej efter dets Gode paa
dets Nøds Dag! **14** Og staa ej paa Vejskellet for at
ødelægge dem, som ere undkomne derfra, og udlever
ej de overblevne deraf paa Trængselsdagen! **15** Thi
Herrens Dag er nær over alle Hedningerne; ligesom du
har gjort, skal dig ske; Gengældelsen skal komme over
dit Hoved. **16** Thi ligesom I have drukket paa mit hellige
Bjerg, saa skulle alle Hedningerne drikke stedse, ja, de
skulle drikke og drikke ud og vorde som de, der ikke
have været. **17** Men paa Zions Bjerg skal der være
nogle, som undkomme, og det skal være en Helligdom;
og Jakobs Hus skal eje deres Ejendom. **18** Og Jakobs
Hus skal være en Ild og Josefs Hus en Lue, men Esaus
Hus skal være til Halm, og hine skulle antænde disse
og fortære dem; og der skal ingen overbleven være for
Esaus Hus; thi Herren har talt det. **19** Og de, som bo
i Sydlandet, skulle eje Esaus Bjerg, og de, som bo i
Lavlandet, skulle eje Filisterne, og de skulle eje Efraims
Mark og Samarias Mark, og Benjamin skal eje Gilead.
20 Og de bortførte af denne Hær af Israels Børn skulle
eje det, som tilhører Kajaaniterne indtil Zarepta, og de
bortførte af Jerusalem, som ere i Sefarad, de skulle eje
Stæderne i Sydlandet. **21** Og Frelsere skulle drage op
paa Zions Bjerg for at dømme Esaus Bjerg; og Riget
skal høre Herren til.

Jonas

1 Og Herrens Ord kom til Jonas, Amithajs Søn, saa
lydende: **2** Gør dig rede, gak til Ninive, den store
Stad, og raab over den; thi deres Ondskab er stegen
op for mit Ansigt. **3** Men Jonas gjorde sig rede for at fly
til Tharsis fra Herrens Ansigt; og han drog ned til Jafo
og fandt et Skib, som vilde fare til Tharsis, og han gav
Fragt derfor og gik om Bord for at fare med dem til
Tharsis fra Herrens Ansigt. **4** Men Herren kastede et
stort Vejr paa Havet, og der blev en stor Storm paa
Havet, og Skibet lod til at skulle sønderbrydes. **5** Og
Skibsfolkene frygtede, og de raabte hver til sin Gud,
og de kastede Redskaberne, som vare udi Skibet, i
Havet for at skaffe sig Lettelse; men Jonas var stegen
ned i det nederste Skibsrum og laa og sov hart. **6** Men
Styrmanden gik til ham og sagde til ham: Hvorledes
kan du sove saa hart? staa op, kald paa din Gud,
maaske den Gud vil tænke mildelig paa os, at vi ikke
forgaa. **7** Og de sagde, den ene til den anden: Kommer,
og lader os kaste Lod, at vi kunne faa at vide, for
hvis Skyld denne Ulykke hændes os; og de kastede
Lod, og Lodden faldt paa Jonas. **8** Da sagde de til
ham: Kundgør os dog, for hvis Skyld denne Ulykke
hændes os! hvad er din Bestilling? og hvorfra kommer
du? hvilket er dit Land? og af hvad Folk er du? **9** Og
han sagde til dem: Jeg er en Hebræer, og jeg frygter
Herren, Himmelens Gud, som har skabt Havet og det
tørre Land. **10** Da grebes Mændene af en stor Frygt, og
de sagde til ham: Hvad har du dog gjort? thi Mændene
havde faaet at vide, at han flyede fra Herrens Ansigt,
thi han havde kundgjort dem det. **11** Og de sagde til
ham: Hvad skulle vi gøre dig, at Havet kan stilles for
os? thi Havet vedblev at storme mere og mere. **12** Og
han sagde til dem: Tager mig, og kaster mig i Havet,
saa stilles Havet for eder; thi jeg ved, at denne store
Storm er over eder for min Skyld. **13** Og Mændene
roede for at naa tilbage til Land, men de kunde ikke;
thi Havet vedblev at storme imod dem mere og mere.
14 Da raabte de til Herren og sagde: Ak, Herre! lad
os dog ikke omkomme for denne Mands Sjæls Skyld,
og læg ikke uskyldigt Blod paa os; thi du, Herre! har
gjort, som det behagede dig. **15** Og de toge Jonas
og kastede ham i Havet; da blev Havet stille efter sin
heftige Brusen. **16** Og Mændene frygtede Herren med
en stor Frygt, og de ofrede Herren Slagtoffer og gjorde
Løfter. **17** Og Herren beskikkede en stor Fisk til at
opsluge Jonas, og Jonas var i Fiskens Bug tre Dage og
tre Nætter.

2 Og Jonas bad til Herren sin Gud fra Fiskens Liv,
2 og han sagde: Jeg raabte til Herren ud af min
Angest, og han svarede mig; jeg, skreg fra Dødsrigets
Skød, du hørte min Røst. **(Sheol h7585)** **3** Du kastede
mig i Dybet, midt i Havet, og Strømmen omgav mig;
alle dine Vover og dine Bølger gik over mig. **4** Og jeg
sagde: Jeg er udstødt fra dine Øjne, men jeg skal atter
skue hen til dit hellige Tempel. **5** Vandene omsluttede
mig indtil Sjælen, Dybet omgav mig, Tang var viklet
om mit Hoved. **6** Jeg sank ned til Bjergenes Grunde,
Jordens Porte vare lukkede efter mig for evigt; men du
Herre, min Gud, drog mit Liv op af Graven. **7** Der min
Sjæl i mit Indre forsmægtede, kom jeg Herren i Hu; og
min Bøn kom til dig i dit hellige Tempel. **8** De, som
tage Vare paa Løgnens Gøglebilleder, de have forladt
ham, som er dem Miskundhed. **9** Men jeg, jeg vil med
Taksigelses Røst ofre til dig, jeg vil betale det, jeg har
lovet; Frelse er der hos Herren. **10** Og Herren bød
Fisken, og den udspyede Jonas paa det tørre Land.

3 Og Herrens Ord kom anden Gang til Jonas saaledes:
2 Gør dig rede, gak til Ninive, den store Stad, og
udraab for den den Prædiken, som jeg paalægger
dig. **3** Og Jonas gjorde sig rede og gik til Ninive efter
Herrens Ord, og Ninive var en stor Stad for Gud, en
tre Dages Gang. **4** Og Jonas begyndte at gaa ind i
Staden een Dags Gang, og han raabte og sagde: Der
er endnu fyrretyve Dage, saa skal Ninive omstyrtes. **5**
Da troede Mændene i Ninive paa Gud, og de udraabte
en Faste og klædte sig i Sæk, baade store og smaa
iblandt dem. **6** Der Ordet kom for Kongen af Ninive, da
stod han op fra sin Trone og aflagde sin herlige Kappe
og bedækkede sig med Sæk og sad i Aske. **7** Og han
lod udraabe og sige i Ninive: Paa Kongens og hans
Stormænds Befaling, som følger: Hverken Menneske
eller Dyr, hverken Øksne eller Faar maa smage noget,
de maa ikke græsse og ikke drikke Vand. **8** Men de
skulle bedækkes med Sæk, baade Mennesker og Dyr,
og raabe hart til Gud; og de skulle omvende sig, hver
fra sin onde Vej og fra den Uret, som hænger ved
deres Hænder. **9** Hvo ved? Gud kunde vende om og
angre det og vende om fra sin brændende Vrede, at vi
ikke forgaa. **10** Og Gud saa deres Gerninger, at de
omvendte sig fra deres onde Vej; og Gud angrede det
onde, som han havde talt om at ville gøre dem, og han
gjorde det ikke.

4 Men det gjorde Jonas overmaade meget ondt, og
hans Vrede optændtes. **2** Og han bad til Herren
og sagde: Ak, Herre! var dette ikke mit Ord, der jeg
endnu var i mit Land? derfor har jeg villet forekomme
det ved at fly til Tharsis; thi jeg ved, at du er en naadig
og barmhjertig Gud, langmodig og af stor Miskundhed,
og angrer det onde. **3** Og nu, Herre! tag dog min Sjæl
fra mig; thi det er mig bedre at dø end at leve. **4** Og
Herren sagde: Mon det er ret, at din Vrede optændes?
5 Og Jonas gik ud af Staden og tog Ophold Østen for

Staden, og han gjorde sig der en Hytte og satte sig
under den i Skyggen, indtil han kunde se, hvad der
vilde ske med Staden. **6** Da beskikkede Gud Herren
et Kikajon, og det voksede op over Jonas til at give
Skygge over hans Hoved, at fri ham fra hans Onde;
og Jonas glædede sig over dette Kikajon med stor
Glæde. **7** Men Gud beskikkede, da Morgenrøden den
næste Dag oprandt, en Orm, og den stak Kikajonet,
og det visnede. **8** Og det skete, der Solen gik op, da
beskikkede Gud en lummer Østenvind, og Solen stak
Jonas paa Hovedet, saa han blev afmægtig; da bad
han, at hans Sjæl maatte dø, og sagde: Det er bedre,
at jeg dør end lever. **9** Men Gud sagde til Jonas: Mon
det er ret, at din Vrede optændes for dette Kikajons
Skyld? og han sagde: Ja, det er ret, at min Vrede er
optændt indtil Døden. **10** Og Herren sagde: Du ynkes
over Kikajonet, som du ikke har arbejdet for og ej faaet
til at vokse, det, som blev til paa een Nat og blev
ødelagt paa een Nat; **11** og jeg skulde ikke ynkes over
Ninive, den store Stad, i hvilken der er mange flere
end tolv Gange ti Tusinde Mennesker, som ikke vide
Forskel paa højre og venstre, og mange Dyr?

Mikas

1 Herrens Ord, som kom til Moraskthiten Mika i de
Dage, da Jotham, Akas, Ezekias vare Konger i Juda,
det, som han saa over Samaria og Jerusalem. **2** Hører,
I Folk, alle sammen! giv Agt, du Land og dets Fylde! og
den Herre, Herre være Vidne imod eder, Herren fra sit
hellige Tempel! **3** Thi se, Herren drager ud fra sit Sted,
og han stiger ned og skrider frem over Jordens Høje. **4**
Og Bjergene smelte under ham og Dalene revne, som
Voks for Ilden, som Vand, der udøses paa en Skrænt.
5 For Jakobs Overtrædelse sker alt dette og for Israels
Hus's Synder; hvo er Skyld i Jakobs Overtrædelse?
mon ikke Samaria? og hvo er Skyld i Judas Høje?
mon ikke Jerusalem? **6** Derfor vil jeg gøre Samaria
til en Stenhob paa Marken, til Vingaardsplantninger,
og jeg vil adsprede dens Stene ned i Dalen og gøre
dens Grundvold bar. **7** Og alle dens udskaarne Billeder
skulle sønderslaas, og al dens Bolerløn opbrændes
med Ild, og jeg vil ødelægge alle dens Afguder; thi den
samlede dem af Bolerløn, og til Bolerløn skulle de atter
vorde. **8** Derfor vil jeg klage og hyle, jeg vil gaa blottet
og nøgen, jeg vil anstille en Klage som Dragerne og en
Sorg som Strudserne. **9** Thi dens Saar ere ulægelige;
thi det er kommet indtil Juda, det er naaet indtil mit
Folks Port, indtil Jerusalem. **10** Kundgører det ikke i
Gath, græder ikke saa saare! i Beth-Afra vælter jeg
mig i Støv. **11** Drag forbi, du Indbyggerske i Safir,
blottet og skamfuld! Indbyggersken i Zaanan gaar ikke
ud! Beth-Ezels Klage betager eder Stade der. **12** Thi
Indbyggersken i Maroth vaande sig i Smerte efter godt;
thi ondt er steget ned fra Herren til Jerusalems Port. **13**
Spænd Heste for Vognen, du Indbyggerske i Lakis! den
var Begyndelse til Synd for Zions Datter; thi i dig ere
Israels Overtrædelser fundne. **14** Derfor skal du give
Afkald paa Moresketh-Gath; Aksibs Huse skulle blive et
svigtende Vandløb for Israels Konger. **15** Jeg vil endnu
føre en Ejermand til dig, du Indbyggerske i Maresa!
til Adullam skal Israels Herlighed komme. **16** Gør dig
skaldet, og rag dig over de Børn, som ere din Lyst; gør
dig bredskaldet som Ørnen, thi de ere bortførte fra dig.

2 Ve dem, som optænke Uret og forberede ondt paa
deres Leje; naar det bliver lyst om Morgenen, udføre
de det; thi det staar i deres Hænders Magt. **2** Og
de have Begærlighed efter Agre og rane dem, efter
Huse og tage dem; og de øve Vold imod Manden og
hans Hus, imod ham og hans Arv. **3** Derfor, saa siger
Herren: Se, jeg tænker ondt over denne Slægt, fra
hvilket I ikke skulle kunne unddrage eders Hals, og ikke
skulle I gaa stoltelig, thi det bliver en ond Tid. **4** Paa
denne Dag skal man istemme en Sang over eder, og
man klager et Klagemaal; det er forbi, siger man, rent
ødelagte ere vi, mit Folks Lod bortskifter han; hvorledes
unddrager han mig den! til den frafaldne uddeler han
vore Agre. **5** Derfor skal du ingen have, som skal kaste
Maalesnoren ud til Lod i Herrens Menighed. **6** „I maa
ikke profetere", saa profetere de; profetere de ikke for
disse, vilde Skændsel ikke vige. **7** Og du, som er kaldet
Jakobs Hus! mon Herren er hurtig til Vrede? eller mon
dette er hans Gerninger? Mon ikke mine Ord gøre vel
imod den, som vandrer oprigtigt? **8** Men alt fra i Gaar
rejser mit Folk sig som en Fjende; Kappen, der er over
Kjortelen, trække I af dem, som gaa forbi i Tryghed, og
som ere afvante fra Strid. **9** Mit Folks Kvinder uddrive I
af Huset, som var deres Lyst; fra hendes spæde Børn
tage I min Prydelse for bestandigt. **10** Gører eder rede,
og drager bort, thi dette er ikke Hvilestedet formedelst
Urenhed, som bringer Fordærvelse, og det er en gruelig
Fordærvelse. **11** Hvis en Mand, der vandrede med Vind
og Løgn, falskelig sagde: Jeg vil profetere for dig om at
faa Vin og stærk Drik, saa vilde han være en Profet
for dette Folk. **12** Samle, ja, samle vil jeg dig, Jakob!
saa mange du er, sanke, ja, sanke, det overblevne af
Israel sammen, bringe dem til Hobe ligesom Bozras
Faar; som en Hjord paa sin Græsgang skulle de buldre
af Mennesker. **13** Der skal opstaa een, som bryder
igennem i Spidsen for dem, de skulle bryde igennem
og drage ind ad Porten og gaa ud ad den; og deres
Konge skal drage frem i Spidsen for dem, og Herren er
fremmest foran dem.

3 Og jeg sagde: Hører dog, I Jakobs Øverster og
Israels Hus's Dommere! burde I ikke kende Retten?
2 De hade det gode og elske det onde; de rive deres
Hud af dem og deres Kød af deres Ben. **3** Det er dem,
som æde mit Folks Kød og drage deres Hud af dem
og bryde deres Ben, og de brede dem ud som i en
Gryde og som Kød midt i en Kedel. **4** Da skulle de
raabe til Herren, og han skal ikke bønhøre dem; men
han skal skjule sit Ansigt for dem paa den Tid, eftersom
de have gjort ilde i deres Idrætter. **5** Saa siger Herren
imod Profeterne, som forvilde mit Folk, og som, naar
de faa noget at bide med deres Tænder, forkynde Fred,
men naar nogen intet giver dem for deres Mund, da
prædike de Krig imod ham: **6** Derfor skal det blive
Nat for eder, uden Syner, og Mørke for eder; uden
Spaadom; og Solen skal gaa ned over Profeterne, og
Dagen skal blive sort over dem. **7** Og Seerne skulle
beskæmmes og Spaamændene blive til Skamme, og
de skulle skjule Skægget over Munden alle sammen; thi
der er intet Svar fra Gud. **8** Men jeg er derimod fuld af
Kraft, Herrens Aand, og af Ret og Styrke til at kundgøre
Jakob hans Overtrædelse og Israel hans Synd. **9** Hører
dog dette, I Jakobs Hus's Øverster og Israels Hus's
Dommere! I, som afsky Ret og gøre det lige kroget! **10**

Hver, som bygger Zion med Blod og Jerusalem med
Uretfærdighed! 11 Dens Øverster dømmes for Skænk,
og dens Præster lære for Betaling, og dens Profeter
spaa for Penge; dog forlade de sig fast paa Herren,
sigende: Er ikke Herren midt iblandt os? der skal ikke
komme Ulykker over os. 12 Derfor, for eders Skyld,
skal Zion pløjes som en Ager og Jerusalem blive til
Stenhobe og Husets Bjerg til Skovhøje.

4 Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Hus's
Bjerg skal være grundfæstet oven paa Bjergene og
ophøjet over Højene, og Folkene skulle strømme til
det. 2 Og mange Hedninger skulle komme og sige:
Kommer og lader os gaa op til Herrens Bjerg og til
Jakobs Guds Hus, at han maa lære os sine Veje, og vi
maa vandre paa hans Stier; thi fra Zion skal udgaa Lov
og Herrens Ord fra Jerusalem. 3 Og han skal dømme
imellem mange Folkeslag og holde Ret for vældige
Hedningefolk ud i det fjerne; og de skulle omsmede
deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Haveknive, et
Folk skal ikke løfte Sværd imod et andet, og de skulle
ikke ydermere øve sig i. Krig. 4 Men de skulle bo, hver
under sit Vintræ og under sit Figentræ, og ingen skal
forfærde dem; thi den Herre Zebaoths Mund har talt.
5 Thi alle Folk vandre hvert i sin Guds Navn; men vi
vandre i Herrens vor Guds Navn, evindelig og altid. 6
Paa denne Dag, siger Herren, vil jeg sanke det haltende
og samle det fordrevne og det, som jeg har handlet ilde
med. 7 Og jeg vil gøre det haltende til en Levning og
det bortkomne til et stærkt Folk; og Herren skal regere
over dem paa Zions Bjerg, fra nu og indtil Evighed.
8 Og du, Hyrdetaarn, Zions Datters Høj! til dig skal
det komme; ja, komme skal det tidligere Herredømme,
Kongedømmet over Jerusalems Datter. 9 Nu, hvorfor
raaber du saa saare? er der ingen Konge udi dig? eller
er din Raadgiver omkommen? thi Smerte har betaget
dig som den fødende Kvinde. 10 Vrid dig, og vaand dig
i Smerte, du Zions Datter som den fødende Kvinde!
thi nu skal du drage ud af Staden og bo paa Marken
og komme lige til Babel; der skal du udfries, der skal
Herren genløse dig af dine Fjenders Haand. 11 Og nu
ere vel mange Folkefærd samlede imod dig, hvilke
sige: Hun vorde vanhelliget! og vore Øjne se deres Lyst
paa Zion! 12 Men de kende ikke Herrens Tanker og
forstaa ikke hans Raad, thi han har samlet dem som
Neg til Tærskepladsen. 13 Gør dig rede og tærsk, du
Zions Datter! thi jeg gør dit Horn til Jern og gør dine
Hove til Kobber, at du maa sønderknuse mange Folk,
og at jeg kan vie Herren deres Bytte og hele Jordens
Herre deres Gods.

5 Nu, flok dig sammen, du Flokkens Datter! en
Belejring retter man imod os; med Kæppen slaar
man Israels Dommer paa Kinden. 2 Og nu, Bethlehem
Efrata, liden til at være iblandt Judas Tusinder! af dig
skal udgaa mig een til at være Hersker over Israel, og
hans Udgange ere fra fordum, fra Evigheds Dage. 3
Derfor skal han hengive dem indtil den Tid, da hun,
som skal føde, har født; og de overblevne af hans
Brødre skulle vende tilbage til Israels Børn. 4 Og han
skal staa og vogte i Herrens Kraft, i Herrens sin Guds
Navns Højhed; og de skulle fæste Bo, thi nu skal han
være stor indtil Jordens Ender. 5 Og han skal være
Fred; naar Assur kommer i vort Land, og naar han
betræder vore Paladser, saa ville vi rejse imod ham syv
Hyrder og otte Folkefyrster. 6 Og de skulle vogte Assurs
Land med Sværdet og Nimrods Land i dets Porte; og
han skal frelse fra Assur, naar denne kommer i vort
Land og betræder vor Grænse. 7 Og det overblevne
af Jakob skal være midt iblandt mange Folk som en
Dug fra Herren, som Regndraaber paa Urter, hvilken
ikke bier efter nogen og ikke venter paa Menneskens
Børn. 8 Og det overblevne af Jakob skal være iblandt
Hedningerne midt iblandt mange Folk som en Løve
iblandt Dyrene i Skoven, som en ung Løve iblandt
Faarehjorde, hvilken, naar den gaar forbi, træder ned
og river bort, og der er ingen, som redder. 9 Ophøjet
være din Haand over dine Modstandere, og alle dine
Fjender vorde udryddede. 10 Og det skal ske paa
denne Dag, siger Herren, da vil jeg udrydde dine Heste
af din Midte, og jeg vil ødelægge dine Vogne. 11 Og jeg
vil udrydde Stæderne i dit Land og nedbryde alle dine
Fæstninger. 12 Og jeg vil udrydde Trolddomskunster af
din Haand, og ingen Tegnsudlæggere skulle være hos
dig. 13 Og jeg vil udrydde dine udskaarne Billeder og
dine Billedstøtter af din Midte, og du skal ikke ydermere
tilbede dine Hænders Gerning. 14 Og jeg vil oprive dine
Astartebilleder af din Midte og ødelægge dine Stæder.
15 Men i Vrede og Harme vil jeg tage Hævn over de
Hedninger, som ikke have villet høre.

6 Hører dog, hvad Herren siger: Gør dig rede, tag
Trætten op over for Bjergene, og lad Højene høre
din Røst! 2 Hører, I Bjerge! Herrens Trætte, og I
uforanderlige, I Jordens Grundpiller! thi Herren har
Trætte med sit Folk, og med Israel gaar han i Rette. 3
Mit Folk! hvad har jeg gjort dig, og hvormed har jeg
voldet dig Møje? svar mig! 4 Thi jeg førte dig op fra
Ægyptens Land, og fra Trælles Hus udløste jeg dig,
og jeg sendte for dit Ansigt Mose, Aron og Maria. 5
Mit Folk! kom dog i Hu, hvad Raad Balak, Kongen
af Moab, havde oplagt, og hvad Svar Bileam, Beors
Søn, gav ham, og hvad der skete fra Sittim indtil Gilgal,
for at du maa kende Herrens retfærdige Gerninger.
6 Hvormed skal jeg komme Herren i Møde og bøje
mig for Højhedens Gud? mon jeg skal komme ham i

Møde med Brændofre med aarsgamle Kalve? 7 Mon
Herren vil have Behag i Tusinder af Vædre, i ti Tusinder
af Oliebække? mon jeg skal give min førstefødte for
min Overtrædelse, min Livsfrugt som Syndoffer for min
Sjæl? 8 Han har kundgjort dig, o Menneske! hvad godt
er, og hvad Herren kræver af dig: Kun det at gøre Ret
og at elske Miskundhed og at vandre ydmygelig med
din Gud. 9 Herrens Røst raaber til Staden — og dit
Navn ser efter Visdom —; hører Riset! og hvo har
beskikket det? 10 Mon der i den ugudeliges Hus endnu
er ugudeliges Skatte og en knap Efa, over hvilken der
hviler Forbandelse? 11 Mon man kan være ren med
Ugudeligheds Vægtskaale, og med en Pose, hvori der
er Falskheds Vægtlodder? 12 Thi Rigmændene der ere
fulde af Uretfærdighed, og Indbyggerne der tale Løgn,
og deres Tunge er Falskhed i deres Mund! 13 Saa vil
da ogsaa jeg slaa dig smerteligt, idet jeg ødelægger
dig for dine Synders Skyld. 14 Du skal æde og ikke
mættes, og din Hunger skal blive i dit Indre; og bringer
du noget til Side, skal du ikke frelse det, og hvad du
frelser, vil jeg overgive til Sværdet. 15 Du skal saa
og ikke høste; du skal presse Oliven, men ikke salve
dig med Olie, og Most, men ikke drikke Vin. 16 Og
man holder omhyggeligt ved Omris Skikke og al Akabs
Hus's Gerning, og I vandre i deres Raad, paa det jeg
skal gøre dig til en Forfærdelse og Indbyggerne der til
en Spot, og mit Folks Forsmædelse skulle I bære.

7 Ve mig! thi det er gaaet mig som ved Indsamlingen
af Sommerfrugt, som ved Eftersankningen efter
Vinhøsten; der er ikke en Vindrue til at æde, ingen
tidlig moden Figen, som min Sjæl havde Lyst til. 2 Den
fromme er forsvunden fra Jorden, og der er ikke en
oprigtig iblandt Menneskene: De lure alle efter Blod,
jage den ene deji anden i Garnet. 3 Til det onde ere
Hænder rede for at gøre det til Gavns; Fyrsten gør
Fordring, og Dommeren er villig for Gentjeneste, og
den mægtige udtaler sin Sjæls Attraa, og saa sno de
det sammen. 4 Den bedste af dem er som Torn, den
oprigtigste som et Tjørnegærde; dine Vægteres Dag,
din Hjemsøgelse kommer; nu skal deres Forstyrrelse
være der. 5 Tror ikke paa en Ven, forlader eder ikke
paa en fortrolig: Var din Munds Døre for hende, som
ligger ved din Barm. 6 Thi Sønnen ringeagter Faderen,
Datteren sætter sig op imod sin Moder, Sønnens Hustru
imod sin Mands Moder, en Mand har Fjender i sine
egne Husfolk. 7 Men jeg vil skue ud efter Herren, jeg
vil bie efter min Frelses Gud; min Gud vil høre mig. 8
Glæd dig ikke over mig, min Modstanderinde! thi er jeg
falden, skal jeg staa op igen, og sidder jeg i Mørket,
skal Herren være mit Lys. 9 Herrens Vrede vil jeg
bære, thi jeg har syndet imod ham, — indtil han udfører
min Sag og skaffer mig Ret; han skal føre mig ud til
Lyset, jeg skal skue hans Retfærdighed. 10 Og min
Modstanderinde maa se det, og Skam skal bedække
hende, idet hun siger til mig: Hvor er Herren din Gud?
mine Øjne skulle se deres Lyst paa hende; nu skal hun
blive til at nedtrædes som Dynd paa Gader. 11 Der
kommer en Dag, da man skal bygge dine Mure; paa
denne Dag skal Grænse være fjern. 12 Paa den Dag,
da skal man komme til dig lige fra Assur og Ægyptens
Stæder, og lige fra Ægypten og indtil Floden, og til
Hav fra Hav, og fra Bjerg til Bjerget. 13 Og Jorden skal
blive til Øde for sine Beboeres Skyld, formedelst deres
Idrætters Frugt. 14 Vogt med din Stav dit Folk, din Arvs
Hjord, som bor ene for sig, i Skoven midt paa Karmel;
lad dem græsse i Basan og Gilead som i gamle Dage!
15 Som i de Dage, da du drog ud af Ægyptens Land,
vil jeg lade det se underfulde Ting. 16 Hedningerne
skulle se det og beskæmmes for al deres Vælde; de
skulle lægge Haand paa Mund; deres Øren skulle
blive døve. 17 De skulle slikke Støv som Slangen,
som Jordens Kryb skulle de komme bævende frem fra
deres Borge; til Herren vor Gud skulle de skælvende
komme og frygte for dig. 18 Hvo er en Gud som du, der
borttager Misgerning og gaar Overtrædelse forbi for
det overblevne af sin Arv? han holder ikke fast ved sin
Vrede evindelig, thi han har Lyst til Miskundhed. 19
Han skal atter forbarme sig over os, han skal træde
vore Misgerninger under Fødder; og du skal kaste alle
deres Synder i Havets Dyb. 20 Du skal bevise Jakob
Sandhed, Abraham Miskundhed, som du har svoret
vore Fædre fra de gamle Dage af.

Nahum

1 Profeti imod Ninive; Elkositen Nahums Syns Bog. **2** En nidkær og hævnende Gud er Herren, en Hævner
og mægtig i Vreden er Herren; en Hævner er Herren
imod sine Modstandere, og han bevarer Vrede imod
sine Fjender. **3** Herren er langmodig og af stor Kraft
og lader ikke Skyld blive ustraffet; Herrens Vej er i
Hvirvelvind og i Storm, og en Sky er hans Fødders
Støv. **4** Han truer Havet og udtørrer det og gør alle
Strømmene tørre; vansmægtet er Basan og Karmel, og
Libanons Blomster vansmægte. **5** Bjergene skælve for
ham, og Højene smelte, og Jorden hæver sig i Vejret
for hans Ansigt og Jorderige og alle, som bo derpaa.
6 Hvo kan bestaa for hans Fortørnelse? og hvo kan
rejse sig under hans brændende Vrede? hans Harme
udgyder sig som en Ild, og Klipperne sønderbrydes
for ham. **7** God er Herren, et Værn paa Nødens Dag,
og han kender dem, som forlade sig paa ham. **8** Men
med en Oversvømmelse drager han forbi og gør Ende
paa dens Sted, og Mørke skal forfølge hans Fjender. **9**
Hvad tænke I om Herren? Tilintetgørelse bringer han;
Nøden skal ikke komme to Gange. **10** Ere de end
sammenslyngede som Torne og berusede, som det var
af deres Vin, skulle de aldeles fortæres som tørt Straa.
11 Fra dig udgik han, som optænkte ondt imod Herren
og oplagde Ondskabs Raad. **12** Saa siger Herren: Ere
de end usvækkede og saaledes mangfoldige, skulle
de dog bortmejes, saaledes som de ere, og han skal
være forsvunden; jeg har vel plaget dig, men jeg vil
ikke plage dig ydermere. **13** Men nu vil jeg bryde hans
Aag af dig og sønderrive dine Baand. **14** Og Herren har
budet om dig, der skal ikke være Afkom af dit Navn
fremdeles; jeg vil udrydde det udskaarne og støbte
Billede af din Guds Hus, jeg vil berede din Grav; thi du
er funden for let. **15** Se, paa Bjergene dens Fødder,
som bærer glædeligt Budskab, som forkynder Fred!
Juda, hellighold dine Fester, betal dine Løfter; thi en
Ondskabens Mand skal ikke ydermere drage over dig,
han er aldeles udryddet.

2 En Adspreder drager op imod dig, vogt
Befæstningen, spejd Vejen, styrk Lænderne,
anspænd Kraften stærkt! **2** Thi Herren genopretter
Jakobs Herlighed ligesom Israels Herlighed; thi Røvere
have udplyndret dem og ødelagt deres Vinkviste. **3**
Hans vældiges Skjold er rødligt, Heltene ere klædte
i Skarlagen, Vognene funkle af Staal paa den Dag,
han ruster, og Spydene svinges. **4** Paa Gaderne fare
Vognene som rasende, de ile af Sted paa de aabne
Pladser, deres Udseende er som Blus, de løbe som
Lynet. **5** Han kommer sine ypperlige Mænd i Hu, de
snuble under deres Gang, de haste hen til dens Mur;
men Stormtaget er oprejst. **6** Portene ud imod Floderne,
ere opladte, og Paladset er modløst. **7** Men det er
beskikket: Hun blottes, hun drages op, og hendes Piger
sukke, som Duer sukke, de slaa sig paa deres Bryst. **8**
Og Ninive var ligesom en vandrig Fiskedam, fra de
Dage af da den blev til; men de fly: „Staar! staar!" men
ingen ser sig tilbage. **9** Røver Sølv! røver Guld! der er
dog ingen Ende paa Forraadet, en Herlighed af alle
Haande kostelige Ting. **10** Øde og Ørk og Ødelæggelse
og et forsagt Hjerte, og Vaklen i Knæerne, og Smerte i
alle Lænder! og alles Ansigter have skiftet Farve. **11**
Hvor er nu Løvernes Bolig og denne, de unge Løvers
Vildbane, hvor Løven, Løvinden gik, Løveungen, og
der var ingen, som forfærdede dem. **12** En Løve, der
røvede, hvad der var nok til dens Unger, og kvalte til
sine Løvinder og fyldte sine Huler med Rov og sine
Boliger med det røvede. **13** Se, jeg kommer imod dig,
siger den Herre Zebaoth, og jeg vil brænde dine Vogne,
saa de gaa op i Røg, og Sværd skal fortære dine unge
Løver; og jeg vil udrydde dit Rov af Jorden, og dine
Sendebuds Røst skal ikke høres ydermere.

3 Ve den blodskyldige Stad, hel fuld af Løgn, af Vold!
Rov hører ikke op. **2** Knald af Piske og Lyd af
Vognhjuls Raslen og Heste i jagende Fart og hoppende
Vogne! **3** Ryttere, som sætte af Sted, og Blinken af
Sværd og Lynen af Spyd og en Mængde ihjelslagne
og en svar Hob Lig; og der er ingen Ende paa døde
Kroppe, man snubler over deres døde Kroppe! **4**
Det sker for de store Horerier af Horen, den yndige
skønne, en Mesterinde i Trolddom, hun, som solgte
Folkefærd ved sine Horerier og Folkeslægter ved sine
Trolddomskunster. **5** Se, jeg kommer imod dig, siger
den Herre Zebaoth, og slaar dit Slæb op over dit
Ansigt, og jeg vil lade Folkefærd se din Nøgenhed og
Kongeriger din Skam. **6** Og jeg vil kaste vederstyggelige
Ting paa dig og gøre dig ringeagtet og sætte dig frem
til Skue. **7** Og det skal ske, at enhver, som ser dig,
skal fly bort fra dig og sige: Ødelagt er Ninive! hvo vil
have Medynk med den? hvorfra skal jeg opsøge dig
Trøstere? **8** Mon du er bedre end No-Amon, som laa
imellem Floderne, og som havde Vand trindt omkring
sig, hvis Værn var Hav, hvis Mur var af Hav? **9** Morianer
i Mængde og Ægypter uden Tal, de af Put og Lybia vare
din Hjælp. **10** Ogsaa denne blev bortført, den maatte
gaa i Fangenskab, ogsaa dens spæde Børn bleve
knuste paa alle Gadehjørner, og over dens ansete
Mænd kastede man Lod, og alle dens Stormænd bleve
bundne i Lænker. **11** Ogsaa du skal blive drukken,
være forsvunden; ogsaa du skal søge et Værn imod
Fjenden. **12** Alle dine Fæstninger ere som Figentræer
med tidligt modne Frugter; rystes de, da falde de i
Munden paa den, som vil æde dem. **13** Se, dit Folk er

Kvinder i din Midte, dit Lands Porte ere aldeles opladte
for dine Fjender; Ild har fortæret dine Portstænger. **14**
Drag dig Vand for Belejring, gør dine Befæstninger
stærke; gak i Dyndet, og træd i Leret, tag fat paa
Teglovnen! **15** Der skal Ild fortære dig, Sværd udrydde
dig, det skal fortære dig som Høskrækker; gør dig kun
mangfoldig som Høskrækker, gør dig kun mangfoldig
som Græshopper! **16** Du har havt flere Kræmmere end
Stjerner paa Himmelen; Høskrækkerne bredte sig ud
og fløj bort. **17** Dine kronede ere som Græshopper og
dine Høvedsmænd som Græshoppesværme, hvilke
lægge sig paa Murene, naar Dagen er kold; men naar
Solen bryder frem da flyve bort, saa at deres Sted ikke
kendes; hvor ere de? **18** Dine Hyrder ere hensovede, o
Assurs Konge! dine ypperlige Mænd ligge i Ro; dit Folk,
de ere adspredte paa Bjergene, og der er ingen, som
samler dem. **19** Der er ingen Lindring for din Skade,
ulægeligt er dit Saar; alle, som høre Tidende om dig,
klappe i Hænderne over dig; thi hvem gik ikke din
Ondskab bestandigt ud over?

Habakkuk

1 Profetien, som Habakuk, Profeten, har skuet. **2** Hvor længe, Herre! har jeg dog raabt, og du vil
ikke høre! jeg raaber til dig over Vold, og du vil ikke
frelse. **3** Hvorfor lader du mig skue Uret og ser selv
paa Jammer? Ødelæggelse og Vold er for mit Ansigt,
og der kom Trætte, og Kiv rejser sig. **4** Derfor er
Lov magtesløs, og Ret kommer aldrig frem; thi de
ugudelige omringe den retfærdige, derfor kommer
Retten forvendt ud. **5** Ser ud iblandt Hedningerne, og
skuer; forundrer eder, og vorder forundrede; thi jeg gør
en Gerning i eders Dage, I vilde ikke tro den, naar den
fortaltes. **6** Thi se, jeg opvækker Kaldæerne, et barsk
og hastigt Folk, som farer frem, saa vidt som Jorden
naar, for at tage Boliger til Eje, som ikke høre det til.
7 Frygteligt og forfærdeligt er det; fra det gaar dets
Ret og Overhøjhed ud. **8** Og dets Heste ere lettere
end Pardere og hidsigere end Ulve om Aftenen, og
dets Ryttere brede sig ud, ja, dets Ryttere komme
langt borte fra, de flyve som en Ørn, der haster efter
Æde. **9** Alle til Hobe komme de til Voldsdaad, deres
Ansigters Higen er fremad, og det samler Fanger som
Sand. **10** Og det spotter Konger, og Fyrster ere til Latter
for det; det ler ad hver Befæstning, saa det dynger
Støv op og indtager den. **11** Da farer det frem som en
Stormvind og drager videre, saa at det paadrager sig
Skyld; denne dets Kraft bliver til dets Gud. **12** Er du ikke
fra fordums Tid Herren, min Gud, min Hellige! vi skulle
ikke dø; Herre! du har sat det til Dom; o Klippe! du har
grundfæstet det til at straffe os. **13** Du, som er ren af
Øjne, saa at du ikke kan se paa ondt og ikke formaar
at skue Jammer, hvorfor skuer du hen til de troløse,
hvorfor tier du, naar den ugudelige opsluger den, som
er retfærdigere end han? **14** Du gjorde da Menneskene
som Fiske i Havet, som Krybet, der ingen Herre har. **15**
Han drager dem alle sammen op med Krog, samler
dem i sin Vod og sanker dem i sit Garn; derover glæder
og fryder han sig. **16** Derfor ofrer han til sin Vod og
bringer Røgoffer til sit Garn; thi ved dem er hans Del
fed, og hans Mad er det fede. **17** Mon han derfor skal
tømme sin Vod og altid slaa Folk ihjel uden Skaansel?

2 Jeg vil staa paa min Vagt og stille mig paa Varen
og spejde for at se, hvad han vil tale til mig, og hvad
jeg skal svare paa min Klage. **2** Og Herren svarede
mig og sagde: Skriv Synet, og gør det tydeligt paa
Tavlerne, for at den, som læser det, kan gøre det i
en Fart. **3** Thi endnu gaar Synet paa den bestemte
Tid, og det taler om Enden og lyver ikke; dersom det
tøver, da bi efter det; thi det skal visselig komme, det
skal ikke udeblive. **4** Se, opblæst og ikke ydmyg er
hans Sjæl i ham; men den retfærdige skal leve ved
sin Tro. **5** Saa er og Vinen en Bedrager; en hovmodig
Mand skal ikke bestaa, han, der som Dødsriget opspiler
sit Svælg og er som Døden, saa han ikke mættes;
og han sankede til sig alle Folkeslag og samlede til
sig alle Folkestammer. **(Sheol h7585)** **6** Mon ikke alle
disse skulle fremkomme imod ham med Lignelser og
Tankesprog og Gaadetaler om ham? saa at man siger:
Ve den, som opdynger, hvad der ej er hans! — hvor
længe skal det vare —? og den, som betynger sig med
Skyld! **7** Skulle ikke de, som ville bide dig, pludselig
staa frem, og de, som ville forstyrre dig, vaagne op,
og du blive dem et Bytte? **8** Thi du har udplyndret
mange Folkefærd; dig skulle de overblevne af Folkene
plyndre, for Menneskers Blods Skyld og for Voldsfærd
imod Jorden, imod Staden og alle, som bo deri. **9** Ve
den, som gør sig skændig Vinding for sit Hus for at
sætte sin Rede i det høje, for at redde sig fra Ulykkens
Haand! **10** Du har lagt Raad op til Skam for dit Hus om
at ødelægge mange Folk, idet du dog syndede imod
din egen Sjæl. **11** Thi Stenen fra Væggen skal raabe,
og Bjælken fra Træværket skal svare den. **12** Ve den,
som bygger en By ved Blod og grundlægger en Stad
ved Uret. **13** Se, er det ikke fra den Herre Zebaoth, at
Folkene skulle gøre sig Møje for Ilden og Folkefærd
arbejde sig trætte for intet? **14** Thi Jorden skal fyldes
med Erkendelse af Herrens Herlighed som Vandene,
der dække Havet. **15** Ve den, som giver sin Næste en
Drik, idet du blander din Vrede deri, og derhos gør
dem drukne for at se paa deres Nøgenhed! **16** Du har
mættet dig med Skam og ikke med Ære; saa drik da
ogsaa du og lad dig se som uomskaaren! Herrens højre
Haands Bæger skal vende sig til dig, og Skændsel skal
være over din Herlighed. **17** Thi Voldsdaaden imod
Libanon og Ødelæggelsen paa Dyrene, der forfærdede
dem, skal bedække dig formedelst Menneskers Blod
og Voldsfærd imod Jorden, imod Staden og alle dem,
som bo deri. **18** Hvad gavner et udskaaret Billede,
at den, som dannede det, har udskaaret det? eller
et støbt Billede og en Løgnens Lære, at den, som
danner dens Billede, forlader sig paa den, idet han gør
stumme Afguder? **19** Ve den, som siger til en Træklods:
Vaagn op! til en tavs Sten: Vaagn! — den skulde kunne
belære? — se, den er overdragen med Guld og Sølv,
og der er aldeles ingen Aand i den. **20** Men Herren er i
sit hellige Tempel; stille for hans Ansigt, al Jorden!

3 En Bøn af Profeten Habakuk; efter Sigjonoth. **2**
Herre! jeg har hørt Tidenden om dig, jeg frygter;
Herre! din Gerning, kald den til Live midt i Aarene, midt
i Aarene kundgøre du den; i Vrede komme du i Hu
at være barmhjertig! **3** Gud kommer fra Theman og
den Hellige fra Parans Bjerg. (Sela) Hans Majestæt
bedækker Himmelen, og af hans Herlighed fyldes

Jorden. **4** Og en Glans som Lyset bryder frem, Straaler
har han til Siden, og der skjuler han sin Magt. **5** Foran
ham gaar Pesten, og efter ham udgaar dræbende
Sot. **6** Han træder frem og bringer Jorden til at ryste,
han ser til og bringer Folkene til at skælve, og de
evige Bjerge briste, de ældgamle Høje synke; hans
Tog ere som i fordums Tid. **7** Jeg ser Kusans Telte i
Vaande, Telttæpperne i Midians Land ryste. **8** Er vel
din Vrede, o Herre! optændt imod Floderne? din Vrede
imod Floderne og din Harme imod Havet? at du saa
farer frem paa dine Heste, paa dine Vogne til Frelse. **9**
Din blottede Bue tages frem, med Ed stadfæstede ved
Ordet ere Straffens Ris. (Sela) I Strømme kløver du
Jorden. **10** Bjerge se dig, de skælve; Vandstrømme
styrte ned, Afgrunden hæver sin Røst, den opløfter sine
Hænder imod det høje. **11** Sol og Maane træde tilbage
i deres Bolig for Lyset af dine Pile, som fare frem, for
Glansen af dit Spyds Lyn. **12** I Fortørnelse skrider du
frem paa Jorden, i Vrede nedtræder du Hedningerne.
13 Du er dragen ud til dit Folks Frelse, til din Salvedes
Frelse; du knuser Hovedet af den ugudeliges Hus,
idet du blotter Grundvolden op til Halsen. (Sela) **14**
Du gennemborer ved hans Spyd Hovederne paa hans
Skarer, som storme frem for at adsprede mig, og hvis
Glæde var som til at æde den elendige i Skjul. **15**
Du drager igennem Havet paa dine Heste, igennem
de mange Vandes Hob. **16** Jeg har hørt det, og mit
Indre bævede, ved Røsten dirrede mine Læber, der
kommer Skørhed i mine Ben, og jeg ryster, hvor jeg
staar, fordi jeg skal være rolig til Nødens Dag, indtil
han, som med en Skare skal angribe Folket, drager
op imod det. **17** Thi Figentræet skal ikke blomstre, og
der er ingen Afgrøde paa Vintræerne, Olietræets Frugt
slaar fejl, og Markerne give ikke Spise; Faarene ere
revne bort fra Folden, og der er ingen Øksne i Staldene.
18 Men jeg vil glæde mig i Herren; jeg vil fryde mig i
min Frelses Gud. **19** Den Herre, Herre er min Styrke,
og han gør mine Fødder som Hindernes og lader mig
skride frem over mine Høje. Til Sangmesteren; med
min Strengeleg.

Zefanias

1 Herrens Ord, som kom til Zefanias, en Søn af Kusi,
der var en Søn af Gedalia, der var en Søn af Amaria,
der var en Søn af Ezekias, i de Dage, da Josias, Amons
Søn, var Konge i Juda. **2** Bort, ja, bort vil jeg tage alt af
Jorden, siger Herren. **3** Jeg, vil borttage Mennesker og
Dyr, borttage Fuglene under Himmelen og Fiskene i
Havet og alle Anstød tillige med de ugudelige; og jeg
vil udrydde Menneskene af Jorden, siger Herren. **4** Og
jeg vil udstrække min Haand imod Juda og imod alle
Jerusalems Indbyggere, og jeg vil udrydde af dette Sted
det overblevne af Baal, Afgudspræsternes Navn tillige
med Præsterne; **5** og dem, som paa Tagene tilbede
Himmelens Hær, og dem, som tilbedende sværge til
Herren og dog sværge ved deres Konge; **6** og dem,
som ere vegne bort fra Herren, og som ikke have søgt
Herren og ikke spurgt efter ham. **7** Stille for den Herre,
Herre! thi Herrens Dag er nær; thi Herren har beredt en
Offerslagtning, han har helliget sine indbudne. **8** Og det
skal ske paa Herrens Offerslagtnings Dag, at jeg vil
hjemsøge Fyrsterne og Kongens Børn og alle, som
klæde sig i fremmed Dragt. **9** Og jeg vil hjemsøge paa
den Dag hver den, som springer over Dørtærskelen,
dem, som fylde deres Herres Hus med Vold og Svig.
10 Og der skal paa denne Dag, siger Herren, lyde Raab
fra Fiskeporten og Hylen fra Stadens anden Del og stor
Forstyrrelse fra Højene. **11** Hyler, I som bo i Morteren!
thi alt Kræmmerfolket er tilintetgjort, alle de, som vare
belæssede med Sølv, ere udryddede. **12** Og det skal
ske paa den Tid, at jeg vil ransage Jerusalem med
Lygter, og jeg vil hjemsøge de Folk, som ligge stille paa
deres Bærme, dem, som sige i deres Hjerte: Herren gør
hverken godt eller ondt. **13** Og deres Gods skal blive til
Rov og deres Huse til Ødelæggelse, og de skulle bygge
Huse, men ikke bo i dem, og plante Vingaarde, men
ikke drikke Vin af dem. **14** Nær er Herrens Dag, den
store, den er nær og haster saare; Lyden af Herrens
Dag høres; der raaber den vældige bitterlig. **15** En
Vredes Dag er denne Dag, en Nøds og Trængsels Dag,
en Forstyrrelses og Ødelæggelses Dag, en Mørkheds
og Dunkelheds Dag, en Skys og Mulms Dag, **16** en
Trompetklangs og Krigsraabs Dag over de befæstede
Stæder og over de høje Hjørnetaarne. **17** Og jeg vil
ængste Menneskene, og de skulle gaa som blinde;
thi de have syndet imod Herren; og deres Blod skal
udøses som Støv og deres Kød som Skarn. **18** Hverken
deres Sølv eller deres Guld skal kunne redde dem paa
Herrens Vredes Dag, men ved hans Nidkærheds Ild
skal den hele Jord fortæres; thi han skal gøre Ende, ja,
hastelig gøre Ende paa alle Jordens Beboere.

2 Tager eder sammen, og samler eder, du Folk, som
ikke følte Skam! **2** førend Beslutningen vorder udført
— som Avner farer Dagen frem — førend Herrens
brændende Vrede kommer over eder, førend Herrens
Vredes Dag kommer over eder! **3** Søger Herren, alle
I sagtmodige i Landet, som holde hans Lov! søger
Retfærdighed, søger Sagtmodighed, maaske kunne I
blive skjulte paa Herrens Vredes Dag! **4** Thi Gaza skal
blive forladt, og Askalon skal blive til Øde; Asdod skal
man uddrive om Middagen, og Ekron skal oprykkes
med Rod. **5** Ve dem, som bebo Egnen ved Havet,
Kreternes Folk! Herrens Ord er over eder, du Kanaan,
Filisternes Land! og jeg vil ødelægge dig, at ingen skal
bo der. **6** Og Egnen ved Havet skal være til Boliger,
som Hyrder udgrave sig, og til Faarefolde. **7** Og det
skal blive en Egn for de overblevne af Judas Hus,
paa den skulle de græsse; i Askalons Huse skulle de
hvile om Aftenen; thi Herren, deres Gud, skal besøge
dem og omvende deres Fangenskab. **8** Jeg har hørt
Moabs Spot og Ammons Børns Forhaanelser, med
hvilke de forhaanede mit Folk og ophøjede sig storlig
imod dets Landemærke. **9** Derfor, saa sandt jeg lever,
siger den Herre Zebaoth, Israels Gud: Moab skal blive
som Sodoma og Ammons Børn som Gomorra, et
Hjem for Nælder og en Saltgrav og en Ørk til evig
Tid; de overblevne af mit Folk skulle plyndre dem, og
Levningen af mit Folk skal arve dem. **10** Dette skal ske
dem for deres Hovmods Skyld, fordi de haanede, saa at
de ophøjede sig storlig over den Herre Zebaoths Folk.
11 Forfærdelig skal Herren være over dem, thi han
skal lade alle Jordens Guder svinde hen; og de skulle
tilbede ham, enhver fra sit Sted, alle Hedningernes Øer.
12 Ogsaa I, Morianer! skulle være iblandt dem, som ere
ihjelslagne ved mit Sværd. **13** Han skal og udrække
sin Haand imod Norden og ødelægge Assyrien og
gøre Ninive til et Øde, til et tørt Land som Ørkenen.
14 Og Hjorde skulle ligge midt derudi, alle Slags vilde
Dyr i Flok, baade Rørdrum og Pindsvin skulle tilbringe
Natten paa dens Søjlehoveder; en Lyd af syngende
høres i Vindueshullerne, Grus ligger over Dørtærskelen;
thi dens Cederpanel har han blottet. **15** Dette er den
jublende Stad, som boede tryggelig, som sagde i sit
Hjerte: Jeg, og ingen uden jeg; hvorledes er den bleven
til et Øde, et Leje for vilde Dyr? hver, som gaar forbi
den, vil spotte og ryste sin Haand.

3 Ve den genstridige og besmittede, den Stad, som
øver Undertrykkelse! **2** Den hører ikke paa nogen
Røst, dep annammer ikke Tugt; den forlader sig ikke
paa Herren, den holder sig ikke nær til sin Gud. **3**
Dens Fyrster i dens Midte ere brølende Løver; dens
Dommere ere Aftenulve, som ikke levne et Ben til om
Morgenen. **4** Dens Profeter ere letfærdige, troløse

Mænd; dens Præster vanhellige Helligdommen, gøre
Vold paa Loven. **5** Herren er retfærdig i dens Midte, han
gør ikke Uret; hver Morgen lader han sin Ret komme
for Lyset, det fattes ikke derpaa; men den uretfærdige
kender ikke til Skam. **6** Jeg udryddede Hedningerne,
deres Hjørnetaarne ere ødelagte, jeg gjorde deres
Gader øde, saa at ingen gaar igennem dem; deres
Stæder ere forstyrrede, saa at der er ingen Mand der,
og ingen bor der. **7** Jeg sagde: Du skal kun frygte mig,
annamme Tugt, saa skal dens Bolig ikke udryddes, alt
eftersom jeg havde bestemt over den; men de have
aarle gjort sig rede til at gøre alle deres Gerninger
fordærvelige. **8** Derfor, bier efter mig, siger Herren,
efter den Dag, da jeg rejser mig til Rov! thi min Ret
er den, at jeg vil sanke Hedningerne, at jeg vil samle
Rigerne, for over dem at udøse min Fortørnelse, al min
brændende Vrede; thi ved min Nidkærheds Ild skal den
hele Jord fortæres. **9** Thi da vil jeg omskifte Læberne til
rene for Folkene, at de alle skulle paakalde Herrens
Navn og tjene ham endrægtelig. **10** Fra hin Side af
Morlands Floder skulle de bringe mine Tilbedere, mit
adspredte Folk, som en Gave til mig. **11** Paa den Dag
skal du ikke skamme dig ved nogen af dine Gerninger,
med hvilke du forsyndede dig imod mig; thi da vil jeg
borttage af din Midte dine stolte Pralere, og du skal
ikke blive ved at ophøje dig ydermere paa mit hellige
Bjerg. **12** Men jeg vil lade et nedtrykt og ringe Folk blive
tilovers i din Midte, og de skulle forlade sig paa Herrens
Navn. **13** De overblevne af Israel skulle ikke gøre Uret
og ikke tale Løgn, Og der skal ikke findes en svigefuld
Tunge i deres Mund; thi de skulle finde Føde og Hvile,
og ingen skal forfærde dem. **14** Syng, du Zions Datter!
raab højt, o Israel! vær glad og fryd dig af dit ganske
Hjerte, du Jerusalems Datter! **15** Herren har borttaget
Dommene over dig, har udryddet din Fjende; Herren,
Israels Konge, er i din Midte, du skal ikke se Ulykke
ydermere. **16** Paa den Dag skal siges til Jerusalem:
Frygt ikke! til Zion: Lad ikke dine Hænder synke! **17**
Herren din Gud i din Midte, din vældige, skal frelse;
han skal glæde sig over dig med Fryd, han skal tie i sin
Kærlighed, han skal juble over dig med Frydesang.
18 Dem, som vare bedrøvede, fordi de ikke kunde
komme til Højtiden, dem vil jeg samle; fra dig vare de;
Forhaanelse har hvilet som en Byrde over dem. **19** Se,
paa den Tid vil jeg skride ind imod alle, som plage dig;
og jeg vil frelse den haltende og samle de fordrevne
og sætte dem til Pris og til Navnkundighed i hele det
Land, hvori de lede Skændsel. **20** Paa den Tid vil jeg
lade eder komme, og det paa den Tid naar jeg sanker
eder; thi jeg vil sætte eder til Navnkundighed og til Pris
iblandt alle Folk paa Jorden, naar jeg omvender eders
Fangenskab for eders Øjne, siger Herren.

Haggaj

1 I Kong Darius's andet Aar, i den sjette Maaned,
paa den første Dag i Maaneden, kom Herrens Ord
ved Profeten Haggaj til Serubabel, Sealthiels Søn,
Landshøvdingen i Juda, og til Josua, Jozadaks Søn,
Ypperstepræsten, saalunde: **2** Saa siger den Herre
Zebaoth: Dette Folk, de sige: Tiden er ikke kommen,
Tiden til at bygge Herrens Hus. **3** Og Herrens Ord kom
ved Profeten Haggaj, saaledes: **4** Er det Tid for eder
at bo i eders panelede Huse, medens dette Hus er
øde? **5** Og nu, saa siger den Herre Zebaoth: Giver
Agt paa eders Veje! **6** I udsaa meget og høste lidet
ind, I æde og blive ikke mætte, I drikke og blive ikke
læskede, I klæde eder og blive ikke varme, og den,
som faar Løn, faar sin Løn i en hullet Pung. **7** Saa
siger den Herre Zebaoth: Giver Agt paa eders Veje! **8**
Gaar op paa Bjerget, og henter Tømmer, og bygger
Huset, saa vil jeg have Behag deri og bevise mig herlig,
siger Herren. **9** I vente meget, og se, det bliver til lidet,
og naar I have ført det hjem, da blæser jeg det bort.
Hvorfor? siger den Herre Zebaoth. For mit Hus's Skyld,
som er øde, medens I have travlt, hver med sit eget
Hus. **10** Derfor lukke Himlene sig til over eder, saa
at de ikke give Dug, og Jorden har tilbageholdt sin
Grøde. **11** Thi jeg kaldte Tørke over Jorden og over
Bjergene og over Kornet og over Mosten og over Olien
og over det, som Jorden frembringer, og over Folket
og over Kvæget og over alt, hvad der udføres med
Hænder. **12** Da adløde Serubabel, Sealthiels Søn, og
Josua, Jozadaks Søn, Ypperstepræsten, og hele det
overblevne Folk Herrens deres Guds Røst og Profeten
Haggajs Ord, eftersom Herren deres Gud havde sendt
ham; og Folket frygtede for Herrens Ansigt. **13** Da
sagde Haggaj, Herrens Sendebud, som Budskab fra
Herren til Folket, saaledes: Jeg er med eder, siger
Herren. **14** Og Herren vakte Aanden hos Serubabel,
Sealthiels Søn, Judas Landshøvding, og Aanden hos
Ypperstepræsten Josua, Jozadaks Søn, og Aanden hos
alt det overblevne Folk, og de kom og gjorde Arbejdet
paa den Herre Zebaoths, deres Guds Hus **15** paa den
fire og tyvende Dag i Maaneden, i den sjette Maaned, i
Kong Darius's andet Aar.

2 Iden syvende Maaned, paa den een og tyvende Dag
i Maaneden, kom Herrens Ord ved Profeten Haggaj,
saaledes: **2** Sig dog til Serubabel, Sealthiels Søn,
Judas Landshøvding, og til Ypperstepræsten Josua,
Jozadaks Søn, og til det overblevne Folk saalunde: **3**
Hvo iblandt eder er tilbage, som har set dette Hus i
dets første Herlighed? og hvorledes se I det nu? er
det ikke imod hint som intet for eders Øjne? **4** Dog
nu, vær frimodig, Serubabel! siger Herren, og vær
frimodig, Josua, Jozadaks Søn, du Ypperstepræst!
og vær frimodig, alt Folk i Landet! siger Herren, og
arbejder; thi jeg er med eder, siger den Herre Zebaoth.
5 Ordet i min Pagt med eder, der I droge ud af Ægypten,
og min Aand vedbliver at være midt iblandt eder; frygter
ikke! **6** Thi saa siger den Herre Zebaoth: Endnu en
Gang, om en liden Stund, vil jeg ryste Himlene og
Jorden og Havet og det tørre Land. **7** Og jeg vil ryste
alle Folkene, og alle Folkenes Kostbarheder skulle
komme; og jeg vil fylde dette Hus med Herlighed, siger
den Herre Zebaoth. **8** Mig hører Sølvet til, mig hører
Guldet til, siger den Herre Zebaoth. **9** Dette Hus's
sidste Herlighed skal blive større end den første, siger
den Herre Zebaoth; og jeg vil give Fred paa dette
Sted, siger den Herre Zebaoth. **10** Paa den fire og
tyvende Dag i den niende Maaned, i Darius's andet
Aar, kom Herrens Ord ved Profeten Haggaj, saaledes:
11 Saa siger den Herre Zebaoth: Spørg dog Præsterne
om Loven, og sig: **12** Se, naar nogen bærer helligt
Kød i sin Kjortelflig og rører med sin Flig ved Brød
eller ved noget kogt eller ved Vin eller ved Olie eller
ved Mad, i hvad Slags det end er, mon det helliges
derved? Og Præsterne svarede og sagde: Nej. **13** Da
sagde Haggaj: Dersom nogen, der er uren ved Lig,
rører ved een af alle disse Ting, mon den bliver uren?
Og Præsterne svarede og sagde: Den bliver uren. **14**
Da svarede Haggaj og sagde: Saaledes er dette Folk,
og saaledes er dette Folkefærd for mit Ansigt, siger
Herren, og saaledes er al deres Hænders Gerning;
og hvad de ofre der, det er urent. **15** Og nu, giver
Agt paa Tiden fra denne Dag og tilbage, førend der
blev lagt Sten paa Sten til Herrens Tempel: **16** Førend
dette skete, kom da nogen til en Kornhob, der skulde
give tyve Maal, saa blev der ti; kom man til Persen for
at øse halvtredsindstyve Spande, saa blev der tyve.
17 Med Brand og Rust i Kornet og med Hagel slog
jeg eder, ja, al eders Hænders Gerning; men I vendte
ikke om til mig, siger Herren. **18** Giver dog Agt paa
Tiden fra denne Dag og tilbage, fra den fire og tyvende
Dag i den niende Maaned, ja, endog fra den Dag, da
Grundvolden til Herrens Tempel blev lagt, giver Agt!
19 Mon der endnu er Korn i Laden? ja, selv Vintræet
og Figentræet og Granatæbletræet og Olietræet har
intet baaret; men fra denne Dag af vil jeg velsigne.
20 Og Herrens Ord kom anden Gang til Haggaj, paa
den fire og tyvende Dag i Maaneden, saaledes: **21**
Sig til Serubabel, Judas Landshøvding: Jeg vil ryste
Himmelen og Jorden, **22** og jeg vil omkaste Rigernes
Troner og ødelægge Hedningernes Rigers Styrke; og
jeg vil omkaste Vogne og dem, som fare paa dem,
og Heste, og de, som ride paa dem, skulle styrte,
den ene ved den andens Sværd. **23** Paa den Dag,
siger den Herre Zebaoth, vil jeg tage dig, Serubabel,

Sealthiels Søn, min Tjener, siger Herren, og agte dig
som Signetringen; thi dig har jeg udvalgt, siger den
Herre Zebaoth.

Zakarias

1 I den ottende Maaned, i Darius's andet Aar, kom
Herrens Ord til Profeten Sakarias, en Søn af
Berekias, en Sønnesøn af Iddo, saaledes: **2** Herren har
været højlig fortørnet paa eders Fædre. **3** Og du skal
sige til dem: Saa siger den Herre Zebaoth: Vender om
til mig, siger den Herre Zebaoth, saa vil jeg vende om
til eder, siger den Herre Zebaoth. **4** Værer ikke som
eders Fædre, til hvilke de forrige Profeter raabte og
sagde: Saa siger den Herre Zebaoth: Vender dog om
fra eders onde Veje og eders onde Idrætter; men de
hørte ikke og gave ikke Agt paa mig, siger Herren. **5**
Eders Fædre, hvor ere de? og Profeterne, mon de leve
til evig Tid? **6** Dog, mine Ord og mine Bestemmelser,
som jeg meddelte mine Tjenere, Profeterne, have de
ikke rammet eders Fædre, saa de vendte om og sagde:
Ligesom den Herre Zebaoth havde tænkt at gøre imod
os efter vore Veje og efter vore Idrætter, saaledes har
han gjort imod os. **7** Paa den fire og tyvende Dag i
den ellevte Maaned, det er Maaneden Sebat, i Darius's
andet Aar, kom Herrens Ord til Profeten Sakarias,
Berekias's Søn, Iddos Sønnesøn, saaledes: **8** Jeg saa
om Natten, og se, en Mand, der red paa en rød Hest,
og han holdt stille imellem Myrtetræerne, som vare i
Dalen, og bag ham var der røde, graa og hvide Heste.
9 Og jeg sagde: Hvad betyde disse, min Herre? Og
Engelen, som talte med mig, sagde til mig: Jeg vil lade
dig se, hvad disse betyde. **10** Og den Mand, som holdt
stille imellem Myrtetræerne, svarede og sagde: Det er
dem, som Herren har sendt til at vandre Jorden rundt.
11 Og de svarede Herrens Engel, som stod imellem
Myrtetræerne, og sagde: Vi have vandret Jorden rundt,
og se, hele Jorden nyder Ro og Hvile. **12** Da svarede
Herrens Engel og sagde: Herre Zebaoth! hvor længe
varer det, inden du vil forbarme dig over Jerusalem og
over Judas Stæder, paa hvilke du har været vred nu i
halvfjerdsindstyve Aar? **13** Og Herren svarede Engelen,
som talte med mig, med gode Ord, med trøstende
Ord. **14** Og Engelen, som talte med mig, sagde til
mig: Raab og sig: Saa siger den Herre Zebaoth: Jeg
har været nidkær for Jerusalem og for Zion med en
stor Nidkærhed. **15** Men med en stor Fortørnelse er
jeg fortørnet paa Hedningerne, som ere saa trygge;
thi da jeg en liden Stund havde været fortørnet, saa
hjalp de til Ulykken. **16** Derfor, saa siger Herren, har
jeg atter vendt mig til Jerusalem med Barmhjertighed,
mit Hus skal bygges derudi, siger den Herre Zebaoth,
og Maalesnoren skal udstrækkes over Jerusalem. **17**
Raab fremdeles, og sig: Saa siger den Herre Zebaoth:
Mine Stæder skulle endnu strømme over af gode Ting,
og Herren skal endnu trøste Zion og endnu udvælge
Jerusalem. **18** Og jeg opløftede mine Øjne og saa,
og se, fire Horn! **19** Og jeg sagde til Engelen, som
talte med mig: Hvad betyde disse? og han sagde til
mig: Disse ere de Horn, som adspredte Juda, Israel
og Jerusalem. **20** Da lod Herren mig se fire Smede.
21 Og jeg sagde: Hvad komme disse for at gøre? og
han sagde: Hine ere de Horn, som adspredte Juda
paa den Maade, at ingen opløftede sit Hoved; men
saa kom disse for at forfærde dem, for at nedslaa de
Hedningers Horn, som rejste Horn imod Judas Land,
for at adsprede det.

2 Og jeg opløftede mine Øjne og saa, og se, en Mand
og en Maalesnor i hans Haand! **2** Og jeg sagde:
Hvor gaar du hen? og han sagde til mig: Hen at maale
Jerusalem for at se, hvor stor dens Bredde, og hvor
stor dens Længde er. **3** Og se, Engelen, som talte med
mig, gik ud, og en anden Engel gik ud imod ham. **4**
Og han sagde til ham: Løb, tal til denne unge Karl, og
sig: Jerusalem skal ligge som aabne Byer, formedelst
den Mangfoldighed af Mennesker og Kvæg, som er
midt i den. **5** Og jeg, jeg vil være den en Ildmur trindt
omkring, siger Herren, og jeg vil være til Herlighed
midt i den. **6** Ve! ve! flyr da ud af Nordens Land, siger
Herren; thi som Himmelens fire Vejr har jeg udbredet
eder, siger Herren. **7** Ve! Zion, red dig, du, som bor hos
Babels Datter! **8** Thi saa siger den Herre Zebaoth, at
han har sendt mig efter Ære ud til Hedningerne, som
plyndrede eder; thi den, som rører ved eder, rører ved
hans Øjesten. **9** Thi se, jeg svinger min Haand over
dem, og de skulle blive et Bytte for dem, som tjente
dem; og I skulle fornemme, at den Herre Zebaoth har
sendt mig. **10** Syng og vær glad, du Zions Datter! thi
se, jeg kommer og vil bo i din Midte, siger Herren. **11**
Og mange Hedningefolk skulle slutte sig til Herren paa
den Dag, og de skulle blive mig et Folk, og jeg vil bo i
din Midte, og du skal fornemme, at den Herre Zebaoth
har sendt mig til dig. **12** Og Herren skal tage Juda
som sin Del til Eje paa den hellige Jordbund, og han
skal fremdeles udvælge Jerusalem. **13** Stille, alt Kød,
for Herrens Ansigt; thi han har rejst sig fra sin hellige
Bolig.

3 Og han lod mig se Yppersteepræsten Josua, der stod
for Herrens Engels Ansigt, og Satan, der stod ved
hans højre Haand for at staa ham imod. **2** Og Herren
sagde til Satan: Herren true dig, Satan! ja, Herren true
dig, han, som udvælger Jerusalem; er ikke denne en
Brand, som er reddet af Ilden? **3** Og Josua var iført
skidne Klæder, der han stod for Engelens Ansigt. **4**
Da svarede han og sagde til dem, som stode for hans
Ansigt: Tager de skidne Klæder af ham; derefter sagde
han til ham: Se, jeg har borttaget din Skyld fra dig
og iører dig Helligdagsklæder! **5** Og jeg sagde: Lad

dem sætte en ren Præstehue paa hans Hoved; og de
satte en ren Præstehue paa hans Hoved og iførte ham
Klæder, og Herrens Engel stod hos. 6 Og Herrens
Engel vidnede for Josua og sagde: 7 Saa siger den
Herre Zebaoth: Dersom du vandrer i mine Veje, og
dersom du tager Vare paa, hvad jeg har givet dig at
varetage, da skal du baade dømme mit Hus og tage
Vare paa mine Forgaarde; og jeg vil give dig Gang
iblandt disse, som staa her. 8 Hør dog, Josua, du
Ypperstepræst: Du og dine Venner, som sidde for dit
Ansigt, ere Mænd til Forbillede; thi se, jeg vil lade min
Tjener Zemak komme. 9 Thi se, Stenen, som jeg har
lagt for Josuas Ansigt, over een Sten ere syv Øjne; se,
jeg udgraver Udgravningen paa den, siger den Herre
Zebaoth, og jeg vil borttage dette Lands Skyld paa een
Dag. 10 Paa den Dag, siger den Herre Zebaoth, skulle
I kalde, den ene den anden, hen under Vintræet og hen
under Figentræet.

4 Og Engelen, som talte med mig, kom igen og vakte
mig som en Mand, der opvækkes af sin Søvn. 2
Og han sagde til mig: Hvad ser du? og jeg sagde:
Jeg ser, og se, en Lysestage hel af Guld, med dens
Oliekar oven paa den, og dens syv Lamper paa den,
syv Rør til hver af Lamperne, som ere oven paa den; 3
og tvende Olietræer ved Siden af den: Eet paa den
højre Side af Oliekarret, og eet paa dets venstre Side.
4 Og jeg svarede og sagde til Engelen, som talte med
mig, saaledes: Hvad betyde disse Ting, min Herre? 5
Og Engelen, som talte med mig, svarede og sagde
til mig: Ved du ikke, hvad disse Ting betyde? og jeg
sagde: Nej, min Herre! 6 Da svarede han og sagde til
mig: Dette er Herrens Ord til Serubabel, saa lydende:
„Ikke ved Magt og ikke ved Styrke, men ved min Aand",
siger den Herre Zebaoth. 7 Hvo er du, du store Bjerg
for Serubabels Ansigt? bliv til Slette! og han skal føre
Slutstenen frem under Fryderaabene: Naade, Naade
være over den! 8 Og Herrens Ord kom til mig saalunde:
9 Serubabels Hænder have lagt Grundvolden til dette
Hus, og hans Hænder skulle fuldende det, paa det du
skal fornemme, at den Herre Zebaoth har sendt mig til
eder. 10 Thi hvo har foragtet ringe Tings Dag? og paa
Blyloddet i Serubabels Haand skue med Glæde hine
syv, nemlig Herrens Øjne, de fare om over hele Jorden.
11 Og jeg svarede og sagde til ham: Hvad betyde disse
tvende Olietræer ved Lysestagens højre og ved dens
venstre Side? 12 Og jeg svarede anden Gang og sagde
til ham: Hvad betyde de tvende Oliegrene, som ligge
ind i de to gyldne Render, der udgyde Guld af sig? 13
Og han sagde til mig: Ved du ikke, hvad disse betyde?
og jeg sagde: Nej, min Herre! 14 Da sagde han: Disse
ere de to Oliebørn, som staa for al Jordens Herre.

5 Og jeg opløftede atter mine Øjne og saa, og se, en
flyvende Bogrulle! 2 Og han sagde til mig: Hvad ser
du? og jeg sagde: Jeg ser en flyvende Bogrulle, dens
Længde tyve Alen og dens Bredde ti Alen. 3 Da sagde
han til mig: Dette er den Forbandelse, som udgaar over
det ganske Land, thi hver den, som stjæler, skal efter
den udryddes herfra og hver den, som sværger, skal
efter den udryddes derfra. 4 Jeg lod den udgaa, siger
den Herre Zebaoth, at den skal komme til Tyvens Hus
og til hans Hus, som sværger falskelig ved mit Navn, og
den skal blive Natten over i hans Hus og fortære det,
baade dets Tømmer og dets Stene. 5 Og Engelen, som
talte med mig, gik ud og sagde til mig: Opløft dog dine
Øjne, og se, hvad er dette, som der gaar ud? 6 Og jeg
sagde: Hvad er det? og han sagde: Dette er den Efa,
som gaar ud; og han sagde: Dette er deres Øjemærke i
hele Landet. 7 Og se, et Laag af Bly blev løftet op, og
da var der een Kvinde, som sad midt i Efaen; 8 og
han sagde: Dette er Ugudeligheden; og han kastede
hende midt ned i Efaen og kastede Blyvægten for dens
Munding. 9 Og jeg opløftede mipe Øjne og saa, og se,
to Kvinder gik frem, og der var Vind i deres Vinger, og
de havde Vinger som Storkens Vinger, og de opløftede
Efaen imellem Jorden og Himmelen. 10 Og jeg sagde
til Engelen, som talte med mig: Hvor føre disse Efaen
hen? 11 Og han sagde til mig: Hen at bygge hende et
Hus i Landet Sinear, at hun, naar det er indrettet, kan
sættes der paa sit Sted.

6 Og jeg opløftede atter mine Øjne og saa, og se,
fire Vogne, som gik frem imellem de to Bjerge, og
Bjergene vare Kobberbjerge. 2 For den første Vogn var
der røde Heste, og for den anden Vogn sorte Heste, 3
og for den tredje Vogn hvide Heste, og for den fjerde
Vogn spraglede, stærke Heste. 4 Og jeg svarede og
sagde til Engelen, som talte med mig: Hvad betyde
disse, min Herre? 5 Og Engelen svarede og sagde
til mig: Disse ere de fire Vejr under Himmelen, som
gaa ud, efter at de have stillet sig frem for al Jordens
Herre. 6 Hvad angaar Vognen med de sorte Heste
for, da gaa de ud imod Nordens Land og de hvide ere
gangne ud bag efter dem, og de spraglede ere gangne
ud imod Sydens Land. 7 Og de stærke ere gangne ud,
men de begærede at gaa hen for at vandre Jorden
rundt, og han sagde: Gaar, vandrer Jorden rundt; saa
vandrede de Jorden rundt. 8 Da raabte han til mig og
talte til mig og sagde: Se, de, som udgaa imod Nordens
Land, bringe min Aand til at hvile i Nordens Land. 9
Og Herrens Ord kom til mig saaledes: 10 Tag af de
bortførte, nemlig af Keldaj, af Tobias og Jedaja, og gaa
du paa denne Dag, ja, gaa ind i Josias's, Zefanias's
Søns, Hus, hvorhen de ere komne fra Babel: 11 Ja,
tag Sølv og Guld, og gør Kroner, og sæt dem paa

Ypperstepræsten Josuas, Jozadaks Søns, Hoved; 12 og sig til ham: Saa siger den Herre Zebaoth: Se, en Mand, Zemak er hans Navn; og fra sit Sted skal han skyde frem, og han skal bygge Herrens Tempel. 13 Ja, han skal bygge Herrens Tempel, og han skal bære Kongeherlighed, og han skal sidde og herske paa sin Trone, og han skal være Præst paa sin Trone, og der skal være Freds Raad imellem dem begge. 14 Og Kronerne skulle være for Kelem og for Tobias og for Jedaja og for Hen, Zefanias's Søn, til en Ihukommelse i Herrens Tempel. 15 Og fjerne Folk skulle komme og bygge paa Herrens Tempel, og I skulle fornemme, at den Herre Zebaoth har sendt mig til eder; og dette skal ske, dersom I flittigt ville høre Herren eders Guds Røst.

7 Og det skete i Kong Darius's fjerde Aar, at Herrens Ord kom til Sakarias paa den fjerde Dag i den niende Maaned, det er i Kislev. 2 Og Bethel sendte Sarezer og Regem-Melek og hans Mænd for at bede ydmygelig for Herrens Ansigt, 3 idet de skulde sige til Præsterne, som vare ved den Herre Zebaoths Hus, og til Profeterne saaledes: Mon jeg skal græde i den femte Maaned under Afholdenhed, som jeg har gjort nu saa mange Aar? 4 Da kom den Herre Zebaoths Ord til mig saalunde: 5 Sig til alt Folket i Landet og til Præsterne: Naar I have fastet og sørget i den femte og i den syvende Maaned, og dette nu i halvfjerdsindstyve Aar, mon I da virkelig have fastet for mig? 6 Og naar I æde, og naar I drikke, er det da ikke eder, som æde, og eder, som drikke? 7 Mindes I ikke de Ord, som Herren forkyndte ved de første Profeter, der Jerusalem var beboet og var rolig, og dens Stæder trindt omkring den og Sydlandet og Lavlandet vare beboede? 8 Og Herrens Ord kom til Sakarias saaledes: 9 Saa siger den Herre Zebaoth: Dømmer Sandheds Dom, og gører Miskundhed og Barmhjertighed, hver imod sin Broder, 10 og undertrykker ikke Enken eller den faderløse, den fremmede eller den elendige; og optænker ikke ondt imod en Broder i eders Hjerte! 11 Men de vægrede sig ved at give Agt derpaa og vendte modvilligt Ryg, og de gjorde deres Øren tunghørende for ikke at høre. 12 Og de gjorde deres Hjerte som Demant for ikke at høre Loven og Ordene, hvilke den Herre Zebaoth sendte ved sin Aand igennem de første Profeter, og der kom en stor Vrede fra den Herre Zebaoth. 13 Og det skete, ligesom han raabte, og de hørte ikke: Saaledes skulle de raabe, og jeg vil ikke høre, sagde den Herre Zebaoth; 14 men jeg vil bortdrive dem som ved en Storm iblandt alle de Hedningefolk, som de ikke have kendt, og Landet skal være ødelagt efter dem, saa at ingen gaar igennem det frem eller tilbage. Og de gjorde det herlige Land til en Ørk.

8 Og den Herre Zebaoths Ord kom til mig saalunde: 2 Saa siger den Herre Zebaoth: Jeg er nidkær for Zion med en stor Nidkærhed, og med en stor Harme er jeg nidkær for den. 3 Saa siger Herren: Jeg vender tilbage til Zion og vil bo midt i Jerusalem, og Jerusalem skal kaldes Sandhedens Stad, og den Herre Zebaoths Bjerg Hellighedens Bjerg. 4 Saa siger den Herre Zebaoth: Der skal endnu sidde gamle Mænd og gamle Kvinder paa Jerusalems Gader, og hver med sin Stav i sin Haand for den høje Alders Skyld. 5 Og Stadens Gader skulle være fulde af unge Drenge og Piger, som lege paa dens Gader. 6 Saa siger, den Herre Zebaoth: Naar det vil være underligt for Øjnene af de overblevne af dette Folk i de Dage, mon det da ogsaa vil være underligt for mine Øjne? siger den Herre Zebaoth? 7 Saa siger den Herre Zebaoth: Se, jeg frelser mit Folk fra Landet imod Østen og fra Landet imod Solens Nedgang. 8 Og, jeg villade dem komme, og de skulle bo midt i Jerusalem; og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud i Sandhed og i Retfærdighed. 9 Saa siger den Herre Zebaoth: Eders Hænder vorde stærke! I, som høre i disse Dage disse Ord af de Profeters Mund, som vare der paa den Dag, da Grundvolden til den Herre Zebaoths Hus til Templet blev lagt, saa at det byggedes! 10 Thi før hine Dage var der ingen Løn for Menneskene og ingen Løn for Dyrene; og for den, som drog ud, og for den, som drog ind, var ikke Fred for Fjenden; og jeg lod alle Mennesker løs, hver imod sin Næste. 11 Men hu vil jeg ikke være som i de forrige Dage for det overblevne af dette Folk, siger den Herre Zebaoth. 12 Thi Fredens Plantning, Vintræet, skal give sin Frugt og Jorden give sin Grøde og Himlene give deres Dug; og jeg vil lade de overblevne af dette Folk arve alle disse Ting. 13 Og det skal ske, ligesom I af Judas Hus og af Israels Hus vare en Forbandelse iblandt Hedningerne, saaledes vil jeg nu frelse eder, og I skulle vorde en Velsignelse; frygter ikke, eders Hænder vorde stærke! 14 Thi saa siger den Herre Zebaoth: Ligesom jeg tænkte at gøre eder ondt, der eders Fædre fortørnede mig, siger den Herre Zebaoth, og jeg angrede det ikke: 15 Saaledes har jeg derimod tænkt i disse Dage at gøre vel imod Jerusalem og Judas Hus; frygter ikke! 16 Disse ere de Ting, som I skulle gøre: Taler Sandhed, hver med sin Næste, dømmer Sandhed og Fredens Dom i eders Porte! 17 Og optænker ikke ondt, den ene imod den anden, i eders Hjerte, og elsker ikke falsk Ed; thi alle disse Ting, dem hader jeg, siger Herren. 18 Og den Herre Zebaoths Ord kom til mig saaledes: 19 Saa siger den Herre Zebaoth: Fasten i den fjerde Maaned og Fasten i den femte og Fasten i den syvende og Fasten i den tiende skal blive Judas Hus til Fryd og til Glæde og til gode Højtider; men elsker Sandheden og Freden! 20 Saa siger den

Herre Zebaoth: Endnu skal det ske, at Folkeslag skulle
komme og mange Stæders Indbyggere; 21 og den ene
Stads Indbyggere skulle gaa til den anden og sige:
Lader os gaa hen at bede ydmygelig for Herrens Ansigt
og at søge den Herre Zebaoth; — „ogsaa jeg vil gaa".
22 Og mange Folkeslag og mægtige Folkefærd skulle
komme for at søge den Herre Zebaoth i Jerusalem og
bede ydmygelig for Herrens Ansigt. 23 Saa siger den
Herre Zebaoth: Det skal ske i de Dage, at ti Mænd af
alle Folkeslags Tungemaal skulle tage fat, ja, tage fat i,
en jødisk Mands Flig, og sige: Vi ville gaa med eder, thi
vi have hørt, at Gud er med eder.

9 Herrens Ords Profeti er over Kadraks Land, og
Damaskus er dets Hvilested — thi Herren har Øje
med Mennesker og med alle Israels Stammer — 2
ogsaa Hamath, som grænser dertil, Tyrus og Zidon;
thi den er saare viis. 3 Og Tyrus byggede sig en
Fæstning og sankede Sølv som Støv og Guld som
Dynd paa Gaderne. 4 Se, Herren, skal indtage den og
slaa dens Magt paa Havet, og den selv skal fortæres af
Ilden. 5 Askalon skal se det og frygte, ligesaa Gaza,
og den skal vorde saare bange, samt Ekron; thi dens
Haab er blevet til Skamme; og Gaza skal miste sin
Konge, og Askalon skal ikke bebos. 6 Og der skal
bo Horebørn i Asdod, og Jeg vil udrydde Filisternes
Hovmod. 7 Og jeg vil borttage hans Blod af hans
Mund og hans Vederstyggeligheder fra hans Tænder,
at ogsaa han skal blive tilbage for vor Gud; og han skal
være som en Fyrste i Juda og Ekron som en Jebusiter.
8 Og jeg vil slaa Lejr for mit Hus imod Krigshær, at
ingen drager derover frem eller tilbage, og at ingen,
Undertrykker ydermere drager over dem; thi jeg har nu
set til med mine Øjne. 9 Fryd dig saare, Zions Datter!
raab med Glæde, Jerusalems Datter! se, din Konge
kommer til dig, han er retfærdig og frelst, fattig og
ridende paa et Asen og paa et ungt Asen, Asenindens
Føl 10 Og jeg vil udrydde Vogne af Efraim og Heste
af Jerusalem, og Krigsbuen skal udryddes, og han
skal tale til Hedningerne, saa der bliver Fred; og hans
Herredømme skal være fra Hav til Hav og fra Floden
indtil Jordens Ender. 11 Og du! for din Pagts Blods
Skyld — dine bundne udlader jeg af en vandløs Hule.
12 Vender tilbage til Befæstningen, I bundne, som have
Haab! endog i Dag forkynder jeg; Jeg vil gengælde dig
dobbelt. 13 Thi jeg spænder mig Juda, lægger Efraim
paa Buen, og jeg vækker dine Sønner, Zion! imod dine
Sønner, Grækenland! og jeg gør dig som, den vældiges
Sværd. 14 Og Herren vil lade sig se over dem, og hans
Pil skal fare ud som Lynet; og den Herre, Herre skal
støde i Basunen og gaa frem i Stormene af Syden. 15
Den Herre Zebaoth skal beskærme dem, og de skulle
æde, og de skulle nedtræde Slyngestene, og de skulle
drikke, de skulle rase som af Vin, og de skulle fyldes
som Offerskaalen som Alterets Hjørner. 16 Og Herren
deres Gud skal frelse dem paa den Dag som sit Folks
Hjord; thi de ere Kronestene, der funkle over hans
Land. 17 Thi hvor stor skal dets Herlighed og hvor stor
dets Skønhed være! Korn skal bringe unge Karle og
Most unge Piger til at blomstre frem.

10 Begærer Regn af Herren paa den sildige Regns
Tid! Herren skaffer Lyn og giver dem Regnskyl,
for enhver Mand Urter paa Marken. 2 Thi Husguderne
have talt Falskhed, og Spaamændene have skuet Løgn,
og skuffende Drømme tale de, med Forfængelighed
trøste de; derfor ere de dragne bort som en Hjord, de
ere i Nød, thi der er ingen Hyrde. 3 Imod Hyrderne
er min Vrede optændt, og Bukkene vil jeg hjemsøge;
thi den Herre Zebaoth har besøgt sin Hjord, Judas
Hus, og gjort dem som sin statelige Hest i Krigen. 4
Derfra skal Hjørnestenen, derfra skal Naglen, derfra
skal Krigsbuen være, derfra skal tillige hver streng
Hersker udgaa. 5 Og de skulle være som Helte og
træde Gadeskarn ned i Krigen, og de skulle stride,
thi Herren skal være med dem; og de, som ride paa
Heste, skulle beskæmmes. 6 Og jeg vil styrke Judas
Hus og frelse Josefs Hus og give dem Bolig; thi jeg har
forbarmet mig over dem, og de skulle vorde, som om
jeg ikke havde bortkastet dem; thi jeg er Herren deres
Gud og vil bønhøre dem. 7 Og Efraim skal blive som en
Helt, og deres Hjerte glædes ligesom af Vin, og deres
Børn skulle se det og glæde sig, deres Hjerte skal fryde
sig i Herren. 8 Jeg vil fløjte ad dem og samle dem; thi
jeg har genløst dem, og de skulle blive mangfoldige,
ligesom de have været mangfoldige. 9 Og jeg vil saa
dem iblandt Folkene, og de skulle ihukomme mig paa
de langt fraliggende Steder, og de skulle leve tillige med
deres Børn og komme tilbage. 10 Og jeg vil føre dem
tilbage fra Ægyptens Land og samle dem fra Assyrien;
og jeg vil føre dem til Gileads og Libanons Land, og der
skal ikke findes Rum nok for dem. 11 Og han skal gaa
igennem Trængselshavet og slaa Bølgerne i Havet,
og alle Strømmens Dyb skulle udtørres; og Assyriens
Hovmod skal nedtrykkes, og Ægyptens Spir skal vige.
12 Og jeg vil styrke dem i Herren, og i hans Navn skulle
de vandre, siger Herren.

11 Oplad dine Døre, Libanon! og Ild tære paa dine
Gedre! 2 Hyl, Cypres! thi Gederen er falden, thi
de, som vare de herlige, ere ødelagte; hyler, Basans
Ege! thi den velforvarede Skov er fældet. 3 Hyrdernes
Hyl lyder, thi deres Herlighed er ødelagt; de unge Løvers
Brøl lyder, thi Jordanens Stolthed er ødelagt. 4 Saa
sagde Herren, min Gud: Vogt de Slagtefaar, 5 hvilke
de, der købe dem, dræbe og blive ikke strafskyldige,
medens de, der sælge dem, sige: Lovet være Herren,

at jeg bliver rig; og ingen af deres Hyrder sparer dem.
6 Thi jeg vil ikke længere spare Jordens Beboere, siger
Herren; og se, jeg vil overgive Menneskene den ene
i den andens Haand og i hans Konges Haand, og
de skulle ødelægge Jorden, og jeg vil ikke redde af
deres Haand. 7 Og jeg fødte Slagtefaarene derhos de
elendige af Faarene; og jeg tog mig to Stave, den ene
kaldte jeg: „Liflighed" og den anden kaldte jeg: „Baand",
og jeg vogtede Faarene, 8 og jeg tilintetgjorde de tre af
Hyrderne i een Maaned. Men min Sjæl blev utaalmodig
over dem, og deres Sjæl blev ogsaa ked af mig; 9 og
jeg sagde: Jeg vil ikke vogte eder; hvad som dør, maa
dø, og hvad som omkommer, maa omkomme, og de
overblevne maa æde, den ene den andens Kød. 10 Og
jeg tog min Stav „Liflighed og sønderhuggede den for
at tilintetgøre min Pagt, som jeg havde gjort med alle
Folkeslag. 11 Og den blev gjort til intet paa samme
Dag, og saaledes forstode de elendige af Faarene,
som agtede paa mig, at det var Herrens Ord. 12 Og
jeg sagde til dem: Dersom det synes godt for eders
Øjne, da giver mig min Løn, og hvis ikke, da lader
det være; og de afvejede som min Løn tredive Sekel
Sølv. 13 Og Herren sagde til mig: Kast den hen til
Pottemageren, den herlige Pris, som jeg er agtet værd
af dem! og jeg tog de tredive Sekel Sølv og kastede
dem hen i Herrens Hus til Pottemageren. 14 Og jeg
sønderhuggede min anden Stav, kaldet „Baand", for at
tilintetgøre Broderskabet imellem Juda og Israel. 15 Og
Herren sagde til mig: Tag dig endnu en taabelig Hyrdes
Redskab! 16 Thi se, jeg lader en Hyrde fremstaa i
Landet; dem, som ere nær ved at omkomme, skal han
ikke se til, det forvildede skal han ikke opsøge, det,
som har taget Skade, skal han ikke læge; det, som
holder sig oprejst, skal han ikke forsørge, men Kødet
af det fedede skal han æde, og dets Klove skal han
sønderrive. 17 Ve den unyttige Hyrde, som forlader
Faarene! et Sværd skal komme imod hans Arm og
imod hans højre Øje; hans Arm skal visne hen, og hans
højre Øje skal blive aldeles dunkelt.

12 Herrens Ords Profeti over Israel. Et Udsagn af
Herren, som udbreder Himmelen og grundfæster
Jorden og danner Menneskets Aand inden i ham: 2
Se, jeg gør Jerusalem til en Beruselsesskaal for alle
Folkeslag trindt omkring; og det skal ogsaa komme
over Juda under Belejringen af Jerusalem. 3 Og det
skal ske paa den Dag, at jeg vil gøre Jerusalem til en
Sten at løfte paa for alle Folkefærd, alle, som ville løfte
paa den, skulle visselig rive sig; og alle Hedningefolk
paa Jorden skulle samle sig imod den. 4 Paa den Dag,
siger Herren, vil jeg slaa alle Heste med Skyhed, og
den, som rider paa dem, med Vanvid; og jeg vil oplade
mine Øjne over Judas Hus og slaa alle Folkenes Heste
med Blindhed. 5 Da skulle Fyrsterne i Juda sige i deres
Hjerte: Jerusalems Indbyggere ere mig til Styrke i den
Herre Zebaoth, deres Gud. 6 Paa den Dag vil jeg gøre
Judas Fyrster som en Ildgryde iblandt Træ og som
et brændende Blus iblandt Neg, og de skulle fortære
til højre og til venstre alle Folkene trindt omkring, og
Jerusalem skal blive fremdeles paa sit Sted i Jerusalem.
7 Og Herren skal frelse Judas Telte først, for at Davids
Hus's Herlighed og Jerusalems Indbyggeres Herlighed
ikke skal ophøje sig over Juda. 8 Paa den Dag skal
Herren beskærme Indbyggerne i Jerusalem, og det
skal ske, at den, som er skrøbelig iblandt dem, skal
være paa den Dag som David og Davids Hus som
Guder som Herrens Engel foran deres Ansigt. 9 Og det
skal ske paa den Dag, at jeg vil søge at ødelægge alle
de Hedningefolk, som komme imod Jerusalem. 10 Og
jeg vil udgyde over Davids Hus og over Jerusalems
Indbyggere Naadens og Bønnens Aand, og de skulle
se til mig, som de have gennemstunget; og de skulle
sørge over ham med en Sorg som over den eneste
og klage bitterligt over ham, som man klager bitterligt
over den førstefødte. 11 Paa den Dag skal Sorgen
blive stor i Jerusalem, sopi Sorgen fra Hadad-Rimmon,
i Megiddons Dal. 12 Og Landet skal sørge, hver Slægt
for sig; Davids Hus's Slægt for sig og deres Kvinder
for sig; Nathans Hus's Slægt for sig og deres Kvinder
for sig; 13 Levis Hus's Slægt for sig og deres Kvinder
for sig; Simeis Slægt for sig og deres Kvinder for sig;
14 alle de øvrige Slægter, hver Slægt for sig og deres
Kvinder for sig.

13 Paa den Dag skal der være en aabnet Kilde
for Davids Hus og for Jerusalems Indbyggere
imod Synd og imod Urenhed. 2 Og det skal ske
paa den Dag, siger den Herre Zebaoth, at jeg vil
udrydde Afgudernes Navne af Landet, og de skulle
ikke ihukommes ydermere; ogsaa Profeterne og den
urene Aand vil jeg lade forsvinde af Landet. 3 Og det
skal ske, naar nogen spaar ydermere, da skal hans
Fader og hans Moder, som avlede ham, sige til ham:
Du skal ikke leve, thi du har talt Løgn i Herrens Navn;
og hans Fader og hans Moder, som avlede ham, skulle
gennembore Ham, naar han spaar. 4 Og det skal ske
paa den Dag, da skulle Profeterne skamme sig, hver
over sit Syn, naar han spaar; og de skulle ikke iføre
sig en laadden Kappe for at bedrage. 5 Men han skal
sige: Jeg er ingen Profet, jeg er en Agerdyrker; thi en
Mand har købt mig fra min Ungdom af. 6 Og dersom
nogen siger til ham: Hvad betyde disse Saar i dine
Hænder? da skal han sige: Det er Slag, som jeg har
faaet i deres Hus, som elskede mig. 7 Sværd! vaagn op
imod min Hyrde og imod den Mand, som er min Næste,
siger den Herre Zebaoth; slaa Hyrden, og Faarene

skulle adspredes, og jeg vil føre min Haand tilbage
over de smaa. 8 Og det skal ske i alt Landet, siger
Herren: De to Dele, som ere derudi, skulle udryddes,
de skulle opgive Aanden; men den ene Tredjedel skal
blive tilbage derudi. 9 Og jeg vil bringe denne Tredjedel
i Ilden og lutre den, som man lutrer Sølvet, og prøve
den, som man prøver Guldet; den skal paakalde mit
Navn, og jeg vil bønhøre den; jeg siger: Det er mit Folk,
og den skal sige: Herren er min Gud.

14 Se, en Dag kommer for Herren, og dit Bytte
skal deles i din Midte. 2 Og jeg vil sanke
alle Hedningefolkene imod Jerusalem til Krigen, og
Staden skal indtages og Husene plyndres og Kvinderne
skændes; og Halvdelen af Staden skal gaa ud i
Landflygtighed, men det overblevne af Folket skal ikke
udryddes af Staden. 3 Og Herren skal drage ud og
stride imod disse Hedningefolk som den Dag, da han
stred paa Krigens Dag. 4 Og hans Fødder skulle paa
den Dag staa paa Oliebjerget, som er lige over for
Jerusalem imod Østen, og Oliebjerget skal revne fra
dets Midte af i Øst og Vest, saa der bliver en saare stor
Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige imod Nord, og
dets anden Halvdel imod Syd. 5 Og I skulle fly til mine
Bjerges Dal, thi Bjergdalen skal naa til Azal, og I skulle
fly, ligesom I flyede for Jordskælvet i Judas Konge
Ussias's Dage; og Herren min Gud skal komme, — alle
hellige med dig! 6 Og det skal ske paa den Dag, at
der intet Lys skal være, de prægtige Himmellys skulle
fordunkles. 7 Og der skal være een Dag, den skal
være kendt af Herren, den skal ikke være Dag og ikke
Nat; og det skal ske imod Aftens Tid, at der skal blive
Lys. 8 Og det skal ske paa den Dag, at levende Vande
skulle udgaa af Jerusalem, Halvdelen af dem til Havet
imod Østen og Halvdelen af dem til Havet imod Vesten;
det skal være baade om Sommeren og om Vinteren.
9 Og Herren skal være Konge over det hele Land;
paa den Dag skal Herren være een, og hans Navn
eet. 10 Det hele Land skal forandre sig og vorde som
Sletten, fra Geba indtil Rimmon, Syd for Jerusalem;
men denne skal hæve sig højt og trone paa sit Sted,
fra Benjamins Port indtil den første Ports Sted, indtil
Hjørneporten, og fra Hananeels Taarn indtil Kongens
Vinperser. 11 Og de skulle bo i den, og Band skal ikke
være ydermere, og Jerusalem skal bo tryggelig. 12
Og det skal være den Plage, med hvilken Herren skal
slaa alle Folkene, som have stridt imod Jerusalem:
Han skal lade deres Kød tæres hen, medens de endnu
staa paa deres Fødder, og deres Øjne skulle tæres
hen i deres Hulninger, og deres Tunge skal tæres hen i
deres Mund. 13 Og det skal ske paa den Dag, at der
skal komme en stor Forvirring fra Herren iblandt dem,
saa at de skulle gribe den ene den andens Haand, og
at den enes Haand skal løfte sig imod den andens
Haand. 14 Og Juda skal ogsaa kæmpe i Jerusalem;
og Godset efter alle Hedningefolkene trindt omkring
skal sankes, Guld og Sølv og Klæder i saare stor
Mangfoldighed. 15 Og saadan skal Plagen være over
Hestene, Mulerne, Kamelerne og Asenerne og over alle
Dyrene, som findes i disse Lejre, saadan som denne
Plage. 16 Og det skal ske, at alle de overblevne af
alle de Hedningefolk, som kom imod Jerusalem, skulle
drage op, Aar efter Aar, for at tilbede Kongen, den
Herre Zebaoth, og for at højtideligholde Løvsalernes
Fest. 17 Og det skal ske, naar nogen af Slægterne
paa Jorden ikke drager op til Jerusalem for at tilbede
Kongen, den Herre Zebaoth, saa skal Regnen ikke
blive dem til Del. 18 Og dersom Ægypternes Slægt
ikke drager op og ikke kommer, da skal den ej heller
blive dem til Del; der skal komme den Plage, med
hvilken Herren slaar de Hedningefolk, som ikke drage
op for at højtideligholde Løvsalernes Fest. 19 Dette skal
være Ægyptens Syndestraf og alle de Hedningefolks
Syndestraf, som ikke drage op for at højtideligholde
Løvsalernes Fest. 20 Paa den Dag skal der staa paa
Hestenes Bjælder: „Helliget Herren"; og Gryderne i
Herrens Hus skulle være som Offerskaalerne foran
Alteret. 21 Og hver Gryde i Jerusalem og i Juda skal
være hellig for den Herre Zebaoth, og alle de, som
ofre, skulle komme og tage af dem og koge i dem;
og der skal ingen Kananit ydermere være i den Herre
Zebaoths Hus paa den Dag.

Malakias

1 Herrens Ords Profeti over Israel ved Malakias. **2** Jeg
har elsket eder, siger Herren; men I sige: Hvorudi
har du elsket os? Er ikke Esau Jakobs Broder? siger
Herren, dog elskede jeg Jakob. **3** Men Esau hadede
jeg og gjorde hans Bjerge øde og hans Arv til Hjem for
Ørkens Drager. **4** Naar Edom siger: Vi ere knuste, men
vi ville komme igen og opbygge de øde Stæder, da
siger den Herre Zebaoth saaledes: De ville bygge, men
jeg vil nedbryde, og man skal kalde dem Ugudeligheds
Land og det Folk, paa hvilket Herren er vred indtil
evig Tid. **5** Og eders Øjne skulle se det, og I skulle
sige: Herren er stor over Israels Land. **6** En Søn skal
ære Faderen og en Tjener sin Herre; dersom jeg da
er Fader, hvor er min Ære? og er jeg Herre, hvor er
Frygten for mig? siger den Herre Zebaoth til eder, I
Præster, som foragte mit Navn, og dog sige: Hvormed
have vi foragtet dit Navn? **7** I, som fremføre besmittet
Brød paa mit Alter, og dog sige: Hvormed besmitte vi
dig? Dermed, at I sige: Herrens Bord er foragteligt. **8**
Og naar I fremføre noget blindt til at ofres, se I intet
ondt deri; og naar I fremføre noget halt eller sygt, se I
intet ondt deri; bring dog din Landshøvding det! mon
han vil finde Behag i dig eller være dig naadig? siger
den Herre Zebaoth. **9** Og nu, beder dog ydmygelig
for Guds Ansigt, at han vil forbarme sig over os! — af
eders Haand er dette begaaet, — mon han for eders
Skyld vil være naadig? siger den Herre Zebaoth. **10** Gid
der dog var een iblandt eder, som vilde tillukke Dørene,
at I ikke skulde optænde Ild paa mit Alter forgæves?
jeg har ingen Lyst til eder, siger den Herre Zebaoth,
og har ikke Behag i Offergaver af eders Haand. **11**
Thi fra Solens Opgang og indtil dens Nedgang er mit
Navn stort iblandt Hedningerne, og paa hvert Sted
bliver der ofret Røgelse, bliver der frembaaret for mit
Navn og det rene Offergaver; thi stort er mit Navn
iblandt Hedningerne, siger den Herre Zebaoth. **12**
Men I vanhellige det, idet I sige: Herrens Bord, det
er besmittet, og hvad angaar det, som ydes dertil, at
Maden derpaa er foragtelig. **13** Og I sige: Se, hvilken
Møje! og I blæse ad det, siger den Herre Zebaoth,
og I fremføre, hvad der er røvet, og det halte og det
syge, ja, fremføre det som Offergave; skulde jeg have
Behag i saadant af eders Haand? siger Herren. **14** Og
forbandet er den, som bedrager, naar han dog har en
Han i sin Hjord, og den, som gør Løfte og ofrer noget
beskadiget til Herren; thi jeg er en stor Konge, siger
den Herre Zebaoth, og mit Navn er forfærdeligt iblandt
Hedningerne.

2 Og nu, denne Bestemmelse gælder eder, I Præster!
2 Dersom I ikke høre det, og dersom I ikke lægge
det paa Hjerte at give mit Navn Ære, siger den Herre
Zebaoth, da vil jeg sende Forbandelsen paa eder
og forbande eders Velsignelser; ja, jeg har allerede
forbandet dem, fordi I ikke ville lægge det paa Hjerte.
3 Se, jeg truer Sæden for eder og spreder Møg over
eders Ansigter, Møget af eders Festofre, og man skal
bringe eder hen til dette. **4** Og I skulle fornemme, at
jeg har sendt denne Bestemmelse imod eder, for at
den skal vorde min Pagt med Levi, siger den Herre
Zebaoth. **5** Min Pagt var med ham, Livet og Freden,
og jeg gav ham dem til Frygt, og han frygtede mig,
og for mit Navn var han forfærdet. **6** Sandheds Lov
var i hans Mund, og der blev ikke fundet Uret paa
hans Læber; i Fred og i Oprigtighed vandrede han
med mig og omvendte mange fra Misgerning. **7** Thi
en Præsts Læber skulle bevare Kundskab, og Loven
skal man søge af hans Mund; thi han er den Herre
Zebaoths Sendebud. **8** Men I ere afvegne fra Vejen, I
have bragt mange til at støde an imod Loven; I have
fordærvet Levis Pagt, siger den Herre Zebaoth. **9** Derfor
gør ogsaa jeg eder foragtelige og ringe for alt Folket,
eftersom I ikke agte paa mine Veje, men anse Personer
ved Anvendelse af Loven. **10** Have vi ikke alle sammen
een Fader? har ikke een Gud skabt os? hvorfor handle
vi troløst, den ene imod den anden, for at vanhellige
vore Fædres Pagt? **11** Juda har handlet troløst, og
der er sket Vederstyggelighed i Israel og i Jerusalem;
thi Juda har vanhelliget Herrens Helligdom, som han
elsker, og taget til Ægte en fremmed Guds Datter. **12**
For den Mand, som gør dette, udrydde Herren den,
som er vaagen, og den, som svarer, af Jakobs Telte, og
den, som fremfører Offergaver til den Herre Zebaoth!
13 For det andet gøre I ogsaa dette: I bedække Herrens
Alter med Taarer, med Graad og Suk, saa at han ikke
mere vender sit Ansigt til Offergaven eller modtager
noget som velbehageligt af eders Haand. **14** Og I sige:
Hvorfor? Fordi Herren har været Vidne imellem dig og
din Ungdoms Hustru, som du har handlet troløst imod,
da hun dog var din Ægtefælle og din Pagts Hustru. **15**
Og een, som havde en Rest af Aand, har ikke handlet
saaledes. Men hvad gjorde den ene? Han søgte den af
Gud forjættede Sæd. Saa skulle I vogte eder for eders
Aands Skyld, og ingen handle troløst imod sin Ungdoms
Hustru! **16** Thi jeg hader Skilsmisse, siger den Herre
Israels Gud, og man bedækker derved sit Klædebon
med Vold, siger den Herre Zebaoth; saa skulle I vogte
eder for eders Aands Skyld og ikke handle troløst. **17**
I have trættet Herren med eders Ord; og dog sige I:
Hvormed have vi trættet ham? Idet I sige: Hver, som
gør ondt, er god for Herrens Øjne, og til dem har han
Lyst, eller: Hvor er Dommens Gud?

3 Se, jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen
for mit Ansigt, og i et Nu kommer til sit Tempel den
Herre, som I søge, og Pagtens Engel, som I have Lyst
til, se, han kommer, siger den Herre Zebaoth. **2** Og hvo
udholder hans Tilkommelsesdag? og hvo kan bestaa,
naar han lader sig se? thi han er som Smelterens Ild og
som Tvætternes Lud. **3** Og han skal sidde og smelte
og rense Sølvet, han skal rense Levis Børn og lutre
dem som Guldet og som Sølvet; og de skulle være
Herrens og fremføre Offergaver i Retfærdighed. **4** Og
Judas og Jerusalems Offergaver skulle behage Herren
som i gamle Dage og som i de forgangne Aar. **5** Og jeg
vil nærme mig eder til Dom og være et hastigt Vidne
imod Troldkarlene og imod Horkarlene og imod dem,
som sværge falskelig, og imod dem, som nedtrykke
Daglønnerens Løn, Enken og den faderløse, og som
forurette den fremmede og ikke frygte mig, siger den
Herre Zebaoth. **6** Thi jeg, Herren, har ikke forandret
mig; og I, Jakobs Børn! ere ikke tilintetgjorte. **7** Fra
eders Fædres Dage ere I afvegne fra mine Skikke og
have ikke bevaret dem; vender om til mig, og jeg vil
vende om til eder, siger den Herre Zebaoth; men I sige:
Hvori skulle vi vende om? **8** Mon et Menneske tør
bedrage Gud? thi I bedrage mig, og dog sige I: Hvormed
have vi bedraget dig? Med Tienden og Afgiften! **9** Med
Forbandelse ere I forbandede, og I, ja, det hele Folk,
bedrage mig. **10** Fører al Tienden til Forraadshuset,
at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog
derved, siger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vil aabne
eder Himmelens Sluser og udgyde Velsignelse over
eder i Overmaal. **11** Og jeg vil for eders Skyld true
Æderen, at den ikke skal fordærve eder Jordens Frugt;
og Vintræet paa Marken skal ikke slaa eder fejl, siger
den Herre Zebaoth. **12** Og alle Folkeslag skulle prise
eder lykkelige; thi I skulle være et behageligt Land,
siger den Herre Zebaoth. **13** Eders Ord have været
stærke imod mig, siger Herren; og dog sige I: Hvad
have vi talt med hverandre imod dig? **14** I sige: Det er
forfængeligt at tjene Gud, og hvad Vinding have vi af,
at vi toge Vare paa, hvad han vilde have varetaget, og
at vi gik i Sørgeklæder for den Herre Zebaoths Ansigt?
15 Og nu prise vi de hovmodige lykkelige; baade de,
som øvede Ugudelighed, ere byggede, og de, som
fristede Gud, slap fri. **16** Da samtalede og de, som
frygtede Herren, hver med sin Ven, og Herren gav Agt
derpaa og hørte det, og der blev skrevet for hans Ansigt
en Ihukommelsesbog om dem, som frygte Herren og
tænke paa hans Navn. **17** Og de skulle, siger den Herre
Zebaoth, være mig en Ejendom paa den Dag, som jeg
skaber; og jeg vil skaane dem, som en Mand skaaner
sin Søn, der tjener ham. **18** Og I skulle igen se Forskel
imellem en retfærdig og en ugudelig, imellem en, som
tjener Gud, og en, som ikke tjener ham.

4 Thi se, Dagen kommer, der brænder som Ovnen,
og alle hovmodige og hver, som øver Ugudelighed,
skulle vorde Halm, og Dagen, der kommer, skal fortære
dem, siger den Herre Zebaoth, saa at den ikke levner
dem Rod eller Gren. **2** Men for eder, som frygte mit
Navn, skal Retfærdigheds Sol opgaa med Lægedom
under sine Vinger; og I skulle gaa ud og springe
som Kalve fra Fedestalden. **3** Og I skulle nedtræde
de ugudelige, thi de skulle vorde Aske under eders
Fødders Saaler, paa den Dag, som jeg skaber, siger
den Herre Zebaoth. **4** Kommer Mose, min Tjeners,
Lov i Hu, hvilken jeg bød ham paa Horeb for hele
Israel, som Bud og Befalinger. **5** Se, jeg sender eder
Elias, Profeten, førend Herrens Dag kommer, den store
og den forfærdelige. **6** Og han skal vende Fædrenes
Hjerte til Børnene, og Børnenes Hjerte til deres Fædre,
at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Band.

NYE TESTAMENTE

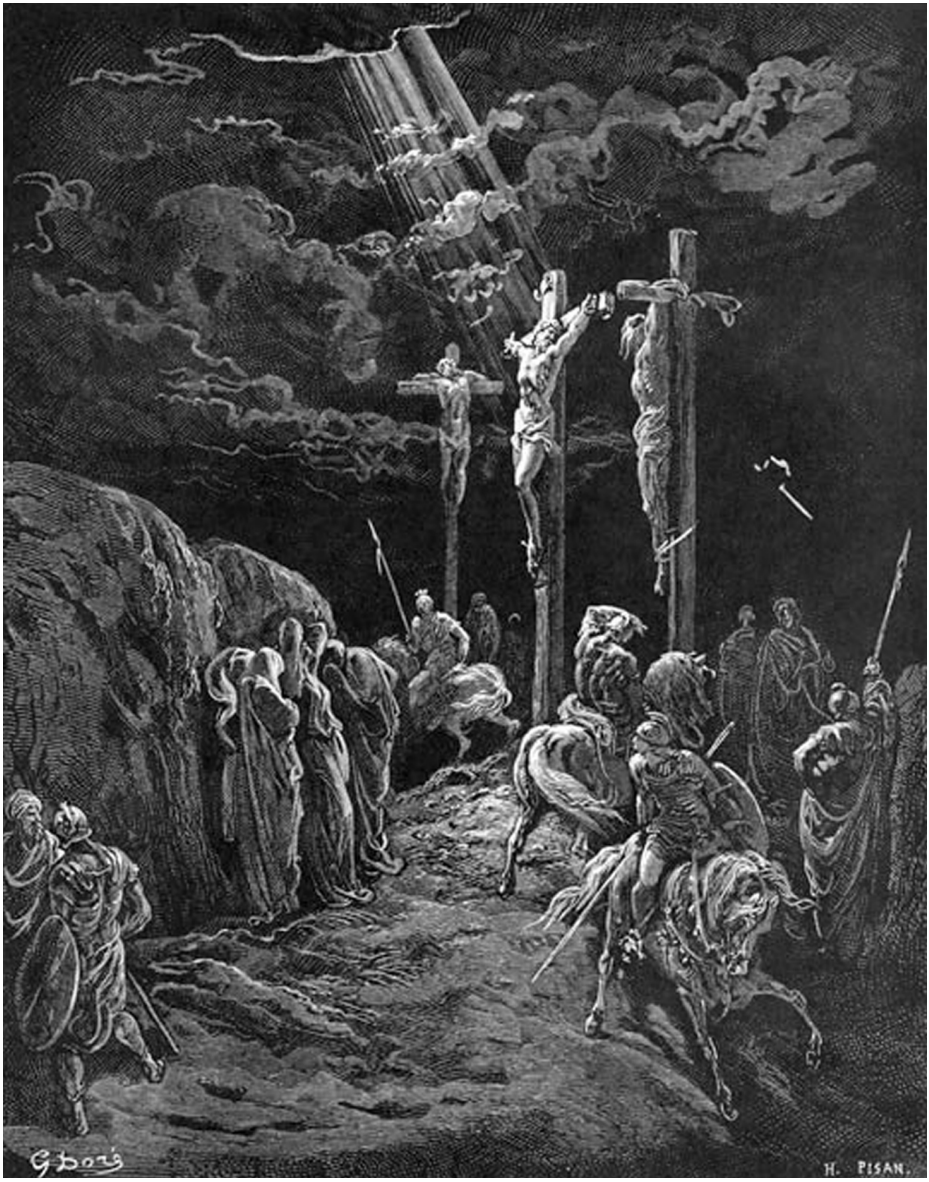

Men Jesus sagde: „Fader! forlad dem; thi de vide ikke, hvad de gøre.“
Men de delte hans Klæder imellem sig ved Lodkastning.
Lukas 23:34

Matthæus

1 Jesu Kristi, Davids Søns, Abrahams Søns,
Slægtebog. **2** Abraham avlede Isak; og Isak avlede
Jakob; og Jakob avlede Juda og hans Brødre; **3** og Juda
avlede Fares og Zara med Thamar; og Fares avlede
Esrom; og Esrom avlede Aram; **4** og Aram avlede
Aminadab; og Aminadab avlede Nasson; og Nasson
avlede Salmon; **5** og Salmon avlede Boas med Rakab;
og Boas avlede Obed med Ruth; og Obed avlede
Isaj; **6** og Isaj avlede Kong David; og David avlede
Salomon med Urias's Hustru; **7** og Salomon avlede
Roboam; og Roboam avlede Abia; og Abia avlede Asa;
8 og Asa avlede Josafat; og Josafat avlede Joram;
og Joram avlede Ozias; **9** og Ozias avlede Joatham;
og Joatham avlede Akas; og Akas avlede Ezekias;
10 og Ezekias avlede Manasse; og Manasse avlede
Amon; og Amon avlede Josias; **11** og Josias avlede
Jekonias og hans Brødre paa den Tid, da Bortførelsen
til Babylon fandt Sted. **12** Men efter Bortførelsen til
Babylon avlede Jekonias Salathiel; og Salathiel avlede
Zorobabel; **13** og Zorobabel avlede Abiud; og Abiud
avlede Eliakim; og Eliakim avlede Azor; **14** og Azor
avlede Sadok; og Sadok avlede Akim; og Akim avlede
Eliud; **15** og Eliud avlede Eleazar; og Eleazar avlede
Matthan; og Matthan avlede Jakob; **16** og Jakob avlede
Josef, Marias Mand; af hende blev Jesus født, som
kaldes Kristus. **17** Altsaa ere alle Slægtledene fra
Abraham indtil David fjorten Slægtled, og fra David
indtil Bortførelsen til Babylon fjorten Slægtled, og fra
Bortførelsen til Babylon indtil Kristus fjorten Slægtled.
18 Men med Jesu Kristi Fødsel gik det saaledes til. Da
Maria, hans Moder, var trolovet med Josef, fandtes
hun, førend de kom sammen, at være frugtsommelig af
den Helligaand. **19** Men da Josef, hendes Mand, var
retfærdig og ikke vilde beskæmme hende offentligt,
besluttede han hemmeligt at skille sig fra hende. **20**
Men idet han tænkte derpaa, se, da viste en Herrens
Engel sig for ham i en Drøm og sagde: „Josef, Davids
Søn! frygt ikke for at tage din Hustru Maria til dig; thi
det, som er avlet i hende, er af den Helligaand. **21** Og
hun skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn
Jesus; thi han skal frelse sit Folk fra deres Synder."
22 Men dette er alt sammen sket, for at det skulde
opfyldes, som er talt af Herren ved Profeten, som siger:
23 „Se, Jomfruen skal blive frugtsommelig og føde en
Søn, og man skal kalde hans Navn Immanuel", hvilket
er udlagt: Gud med os. **24** Men da Josef vaagnede
op af Søvnen, gjorde han, som Herrens Engel havde
befalet ham, og han tog sin Hustru til sig. **25** Og han
kendte hende ikke, førend hun havde født sin Søn, den
førstefødte, og han kaldte hans Navn Jesus.

2 Men da Jesus var født i Bethlehem i Judæa, i Kong
Herodes's Dage, se, da kom der vise fra Østerland
til Jerusalem og sagde: **2** „Hvor er den Jødernes Konge,
som er født? thi vi have set hans Stjerne i Østen og ere
komne for at tilbede ham." **3** Men da Kong Herodes
hørte det, blev han forfærdet, og hele Jerusalem med
ham; **4** og han forsamlede alle Folkets Ypperstepræster
og skriftkloge og adspurgte dem, hvor Kristus skulde
fødes. **5** Og de sagde til ham: „I Bethlehem i Judæa;
thi saaledes er der skrevet ved Profeten: **6** Og du,
Bethlehem i Judas Land, er ingenlunde den mindste
iblandt Judas Fyrster; thi af dig skal der udgaa en
Fyrste, som skal vogte mit Folk Israel." **7** Da kaldte
Herodes hemmeligt de vise og fik af dem nøje Besked
om Tiden, da Stjernen havde ladet sig til Syne. **8** Og
han sendte dem til Bethlehem og sagde: „Gaar hen og
forhører eder nøje om Barnet; men naar I have fundet
det, da forkynder mig det, for at ogsaa jeg kan komme
og tilbede det." **9** Men da de havde hørt Kongen, droge
de bort; og se, Stjernen, som de havde set i Østen,
gik foran dem, indtil den kom og stod oven over, hvor
Barnet var. **10** Men da de saa Stjernen, bleve de saare
meget glade. **11** Og de gik ind i Huset og saa Barnet
med dets Moder Maria og faldt ned og tilbade det og
oplode deres Gemmer og ofrede det Gaver, Guld og
Røgelse og Myrra. **12** Og da de vare blevne advarede
af Gud i en Drøm, at de ikke skulde vende tilbage til
Herodes, droge de ad en anden Vej tilbage til deres
Land. **13** Men da de vare dragne bort, se, da viser
en Herrens Engel sig i en Drøm for Josef og siger:
„Staa op, og tag Barnet og dets Moder med dig og
fly til Ægypten og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi
Herodes vil søge efter Barnet for at dræbe det." **14** Og
han stod op og tog Barnet og dets Moder med sig om
Natten og drog bort til Ægypten. **15** Og han var der
indtil Herodes's Død, for at det skulde opfyldes, som er
talt af Herren ved Profeten, der siger: „Fra Ægypten
kaldte jeg min Søn." **16** Da Herodes nu saa, at han
var bleven skuffet af de vise, blev han saare vred og
sendte Folk hen og lod alle Drengebørn ihjelslaa, som
vare i Bethlehem og i hele dens Omegn, fra to Aar og
derunder, efter den Tid, som han havde faaet Besked
om af de vise. **17** Da blev det opfyldt, som er talt ved
Profeten Jeremias, som siger: **18** „En Røst blev hørt i
Rama, Graad og megen Jamren; Rakel græd over sine
Børn og vilde ikke lade sig trøste, thi de ere ikke mere."
19 Men da Herodes var død, se, da viser en Herrens
Engel sig i en Drøm for Josef i Ægypten og siger: **20**
„Staa op, og tag Barnet og dets Moder med dig, og
drag til Israels Land; thi de ere døde, som efterstræbte
Barnets Liv." **21** Og han stod op og tog Barnet og dets
Moder med sig og kom til Israels Land. **22** Men da han
hørte, at Arkelaus var Konge over Judæa i sin Fader

Herodes's Sted, frygtede han for at komme derhen;
og han blev advaret af Gud i en Drøm og drog bort til
Galilæas Egne. 23 Og han kom og tog Bolig i en By,
som kaldes Nazareth, for at det skulde opfyldes, som
er talt ved Profeterne, at han skulde kaldes Nazaræer.

3 Men i de Dage fremstaar Johannes Døberen og
prædiker i Judæas Ørken og siger: 2 „Omvender
eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." 3 Thi han
er den, om hvem der er talt ved Profeten Esajas, som
siger: „Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen:
Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne!" 4 Men
han, Johannes, havde sit Klædebon af Kamelhaar
og et Læderbælte om sin Lænd; og hans Føde var
Græshopper og vild Honning. 5 Da drog Jerusalem ud
til ham og hele Judæa og hele Omegnen om Jordan. 6
Og de bleve døbte af ham i Floden Jordan, idet de
bekendte deres Synder. 7 Men da han saa mange af
Farisæerne og Saddukæerne komme til hans Daab,
sagde han til dem: „I Øgleunger! hvem har lært eder at
fly fra den kommende Vrede? 8 Bærer da Frugt, som er
Omvendelsen værdig, 9 og mener ikke at kunne sige
ved eder selv: Vi have Abraham til Fader; thi jeg siger
eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse
Stene. 10 Men Øksen ligger allerede ved Roden af
Træerne; saa bliver da hvert Træ, som ikke bærer god
Frugt, omhugget og kastet i Ilden. 11 Jeg døber eder
med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter
mig, er stærkere end jeg, han, hvis Sko jeg ikke er
værdig at bære; han skal døbe eder med den Helligaand
og Ild. 12 Hans Kasteskovl er i hans Haand, og han
skal gennemrense sin Lo og samle sin Hvede i Laden;
men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild."
13 Da kommer Jesus fra Galilæa til Jordan til Johannes
for at døbes af ham. 14 Men Johannes vilde formene
ham det og sagde: „Jeg trænger til at døbes af dig, og
du kommer til mig!" 15 Men Jesus svarede og sagde til
ham: „Tilsted det nu; thi saaledes sømmer det sig for os
at fuldkomme al Retfærdighed." Da tilsteder han ham
det. 16 Men da Jesus var bleven døbt, steg han straks
op af Vandet, og se, Himlene aabnedes for ham, og
han saa Guds Aand dale ned som en Due og komme
over ham. 17 Og se, der kom en Røst fra Himlene, som
sagde: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem jeg har
Velbehag."

4 Da blev Jesus af Aanden ført op i Ørkenen for
at fristes af Djævelen. 2 Og da han havde fastet
fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter, blev han omsider
hungrig. 3 Og Fristeren gik til ham og sagde: „Er du
Guds Søn, da sig, at disse Stene skulle blive Brød." 4
Men han svarede og sagde: „Der er skrevet: Mennesket
skal ikke leve af Brød alene, men af hvert Ord, som
udgaar igennem Guds Mund." 5 Da tager Djævelen
ham med sig til den hellige Stad og stiller ham paa
Helligdommens Tinde og siger til ham: 6 „Er du Guds
Søn, da kast dig herned; thi der er skrevet: Han skal
give sine Engle Befaling om dig, og de skulle bære
dig paa Hænder, for at du ikke skal støde din Fod
paa nogen Sten." 7 Jesus sagde til ham: „Der er atter
skrevet: Du maa ikke friste Herren din Gud." 8 Atter
tager Djævelen ham med sig op paa et saare højt Bjerg
og viser ham alle Verdens Riger og deres Herlighed; og
han sagde til ham: 9 „Alt dette vil jeg give dig, dersom
du vil falde ned og tilbede mig." 10 Da siger Jesus
til ham: „Vig bort, Satan! thi der er skrevet: Du skal
tilbede Herren din Gud og tjene ham alene." 11 Da
forlader Djævelen ham, og se, Engle kom til ham og
tjente ham. 12 Men da Jesus hørte, at Johannes var
kastet i Fængsel, drog han bort til Galilæa. 13 Og han
forlod Nazareth og kom og tog Bolig i Kapernaum, som
ligger ved Søen, i Sebulons og Nafthalis Egne, 14 for
at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten Esajas,
som siger: 15 „Sebulons Land og Nafthalis Land langs
Søen, Landet hinsides Jordan, Hedningernes Galilæa,
16 det Folk, som sad i Mørke, har set et stort Lys, og for
dem, som sad i Dødens Land og Skygge, for dem er
der opgaaet et Lys." 17 Fra den Tid begyndte Jesus
at prædike og sige: „Omvender eder, thi Himmeriges
Rige er kommet nær." 18 Men da han vandrede ved
Galilæas Sø, saa han to Brødre, Simon, som kaldes
Peter, og Andreas, hans Broder, i Færd med at kaste
Garn i Søen; thi de vare Fiskere. 19 Og han siger
til dem: „Følger efter mig, saa vil jeg gøre eder til
Menneskefiskere." 20 Og de forlode straks Garnene og
fulgte ham. 21 Og da han derfra gik videre, saa han to
andre Brødre, Jakob, Zebedæus's Søn, og Johannes,
hans Broder, i Skibet med deres Fader Zebedæus,
i Færd med at bøde deres Garn, og han kaldte paa
dem. 22 Og de forlode straks Skibet og deres Fader og
fulgte ham. 23 Og Jesus gik omkring i hele Galilæa,
idet han lærte i deres Synagoger og prædikede Rigets
Evangelium og helbredte enhver Sygdom og enhver
Skrøbelighed iblandt Folket. 24 Og hans Ry kom ud
over hele Syrien; og de bragte til ham alle dem, som
lede af mange Haande Sygdomme og vare plagede af
Lidelser, baade besatte og maanesyge og værkbrudne;
og han helbredte dem. 25 Og store Skarer fulgte ham
fra Galilæa og Dekapolis og Jerusalem og Judæa og
fra Landet hinsides Jordan.

5 Men da han saa Skarerne, steg han op paa Bjerget;
og da han havde sat sig, gik hans Disciple hen til
ham, 2 og han oplod sin Mund, lærte dem og sagde: 3
„Salige ere de fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige
er deres. 4 Salige ere de, som sørge, thi de skulle

husvales. **5** Salige ere de sagtmodige, thi de skulle
arve Jorden. **6** Salige ere de, som hungre og tørste
efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes. **7** Salige
ere de barmhjertige, thi dem skal vises Barmhjertighed.
8 Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud.
9 Salige ere de, som stifte Fred, thi de skulle kaldes
Guds Børn. **10** Salige ere de, som ere forfulgte for
Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres. **11**
Salige ere I, naar man haaner og forfølger eder og lyver
eder alle Haande ondt paa for min Skyld. **12** Glæder og
fryder eder, thi eders Løn skal være stor i Himlene;
thi saaledes have de forfulgt Profeterne, som vare før
eder. **13** I ere Jordens Salt; men dersom Saltet mister
sin Kraft, hvormed skal det da saltes? Det duer ikke til
andet end at kastes ud og nedtrædes af Menneskene.
14 I ere Verdens Lys; en Stad, som ligger paa et Bjerg,
kan ikke skjules. **15** Man tænder heller ikke et Lys og
sætter det under Skæppen, men paa Lysestagen; saa
skinner det for alle dem, som ere i Huset. **16** Lader
saaledes eders Lys skinne for Menneskene, at de maa
se eders gode Gerninger og ære eders Fader, som
er i Himlene. **17** Mener ikke, at jeg er kommen for at
nedbryde Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen
for at nedbryde, men for at fuldkomme. **18** Thi sandelig,
siger jeg eder, indtil Himmelen og Jorden forgaar, skal
end ikke det mindste Bogstav eller en Tøddel forgaa af
Loven, indtil det er sket alt sammen. **19** Derfor, den,
som bryder et af de mindste af disse Bud og lærer
Menneskene saaledes, han skal kaldes den mindste i
Himmeriges Rige; men den, som gør dem og lærer
dem, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige. **20** Thi
jeg siger eder: Uden eders Retfærdighed overgaar de
skriftkloges og Farisæernes, komme I ingenlunde ind i
Himmeriges Rige. **21** I have hørt, at der er sagt til de
gamle: Du maa ikke slaa ihjel, men den, som slaar ihjel,
skal være skyldig for Dommen. **22** Men jeg siger eder, at
hver den, som bliver vred paa sin Broder uden Aarsag,
skal være skyldig for Dommen; og den, som siger til sin
Broder: Raka! skal være skyldig for Raadet; og den,
som siger: Du Daare! skal være skyldig til Helvedes Ild.
(Geenna g1067) **23** Derfor, naar du ofrer din Gave paa
Alteret og der kommer i Hu, at din Broder har noget
imod dig, **24** saa lad din Gave blive der foran Alteret,
og gaa hen, forlig dig først med din Broder, og kom da
og offer din Gave! **25** Vær velvillig mod din Modpart
uden Tøven, medens du er med ham paa Vejen, for
at Modparten ikke skal overgive dig til Dommeren, og
Dommeren til Tjeneren, og du skal kastes i Fængsel.
26 Sandelig, siger jeg dig, du skal ingenlunde komme
ud derfra, førend du faar betalt den sidste Hvid. **27** I
have hørt, at der er sagt: Du maa ikke bedrive Hor.
28 Men jeg siger eder, at hver den, som ser paa en
Kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet Hor
med hende i sit Hjerte. **29** Men dersom dit højre Øje
forarger dig, saa riv det ud, og kast det fra dig; thi det er
bedre for dig, at eet af dine Lemmer fordærves, end at
hele dit Legeme bliver kastet i Helvede. **(Geenna g1067)**
30 Og om din højre Haand forarger dig, saa hug den
af og kast den fra dig; thi det er bedre for dig, at eet
af dine Lemmer fordærves, end at hele dit Legeme
kommer i Helvede. **(Geenna g1067)** **31** Og der er sagt:
Den, som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende
et Skilsmissebrev. **32** Men jeg siger eder, at enhver,
som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld,
gør, at hun bedriver Hor, og den, som tager en fraskilt
Kvinde til Ægte, bedriver Hor. **33** I have fremdeles hørt,
at der er sagt til de gamle: Du maa ikke gøre nogen
falsk Ed, men du skal holde Herren dine Eder. **34** Men
jeg siger eder, at I maa aldeles ikke sværge, hverken
ved Himmelen, thi den er Guds Trone, **35** ej heller ved
Jorden, thi den er hans Fodskammel, ej heller ved
Jerusalem, thi det er den store Konges Stad. **36** Du
maa heller ikke sværge ved dit Hoved, thi du kan ikke
gøre et eneste Haar hvidt eller sort. **37** Men eders Tale
skal være ja, ja, nej, nej; hvad der er ud over dette, er
af det onde. **38** I have hørt, at der er sagt: Øje for Øje,
og Tand for Tand. **39** Men jeg siger eder, at I maa ikke
sætte eder imod det onde; men dersom nogen giver
dig et Slag paa din højre Kind, da vend ham ogsaa
den anden til! **40** Og dersom nogen vil gaa i Rette med
dig og tage din Kjortel, lad ham da ogsaa faa Kappen!
41 Og dersom nogen tvinger dig til at gaa een Mil, da
gaa to med ham! **42** Giv den, som beder dig, og vend
dig ikke fra den, som vil laane af dig. **43** I have hørt,
at der er sagt: Du skal elske din Næste og hade din
Fjende. **44** Men jeg siger eder: Elsker eders Fjender,
velsigner dem, som forbande eder, gører dem godt,
som hade eder, og beder for dem, som krænke eder og
forfølge eder, **45** for at I maa vorde eders Faders Børn,
han, som er i Himlene; thi han lader sin Sol opgaa over
onde og gode og lader det regne over retfærdige og
uretfærdige. **46** Thi dersom I elske dem, som elske
eder, hvad Løn have I da? Gøre ikke ogsaa Tolderne
det samme? **47** Og dersom I hilse eders Brødre alene,
hvad stort gøre I da? Gøre ikke ogsaa Hedningerne
det samme? **48** Værer da I fuldkomne, ligesom eders
himmelske Fader er fuldkommen.

6 Vogter eder, at I ikke øve eders Retfærdighed for
Menneskene for at beskues af dem: ellers have I
ikke Løn hos eders Fader, som er i Himlene. **2** Derfor,
naar du giver Almisse, maa du ikke lade blæse i Basun
foran dig, som Hyklerne gøre i Synagogerne og paa
Gaderne, for at de kunne blive ærede af Menneskene;
sandelig, siger jeg eder, de have allerede faaet deres
Løn. **3** Men naar du giver Almisse, da lad din venstre

Haand ikke vide, hvad din højre gør, 4 for at din Almisse
kan være i Løndom, og din Fader, som ser i Løndom,
skal betale dig. 5 Og naar I bede, skulle I ikke være
som Hyklerne; thi de staa gerne i Synagogerne og
paa Gadehjørnerne og bede, for at de kunne vise sig
for Menneskene; sandelig, siger jeg eder, de have
allerede faaet deres Løn. 6 Men du, naar du beder,
da gaa ind i dit Kammer, og luk din Dør, og bed til
din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som ser i
Løndom, skal betale dig. 7 Men naar I bede, maa I
ikke bruge overflødige Ord som Hedningerne; thi de
mene, at de skulle blive bønhørte for deres mange
Ord. 8 Ligner derfor ikke dem; thi eders Fader ved,
hvad I trænge til, førend I bede ham. 9 Derfor skulle
I bede saaledes: Vor Fader, du, som er i Himlene!
Helliget vorde dit Navn; 10 komme dit Rige; ske din
Villie, som i Himmelen saaledes ogsaa paa Jorden;
11 giv os i Dag vort daglige Brød; 12 og forlad os vor
Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere; 13 og led
os ikke i Fristelse; men fri os fra det onde; [thi dit er
Riget og Magten og Æren i Evighed! Amen.] 14 Thi
forlade I Menneskene deres Overtrædelser, vil eders
himmelske Fader ogsaa forlade eder; 15 men forlade I
ikke Menneskene deres Overtrædelser, vil eders Fader
ikke heller forlade eders Overtrædelser. 16 Og naar I
faste, da ser ikke bedrøvede ud som Hyklerne; thi de
gøre deres Ansigter ukendelige, for at de kunne vise
sig for Menneskene som fastende; sandelig, siger jeg
eder, de have allerede faaet deres Løn. 17 Men du,
naar du faster, da salv dit Hoved, og to dit Ansigt, 18 for
at du ikke skal vise dig for Menneskene som fastende,
men for din Fader, som er i Løndom; og din Fader,
som ser i Løndom, skal betale dig. 19 Samler eder ikke
Skatte paa Jorden, hvor Møl og Rust fortære, og hvor
Tyve bryde ind og stjæle; 20 men samler eder Skatte i
Himmelen, hvor hverken Møl eller Rust fortærer, og
hvor Tyve ikke bryde ind og stjæle. 21 Thi hvor din Skat
er, der vil ogsaa dit Hjerte være. 22 Øjet er Legemets
Lys; derfor, dersom dit Øje er sundt, bliver hele dit
Legeme lyst; 23 men dersom dit Øje er daarligt, bliver
hele dit Legeme mørkt. Dersom nu det Lys, der er i dig,
er Mørke, hvor stort bliver da ikke Mørket! 24 Ingen kan
tjene to Herrer; thi han maa enten hade den ene og
elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte
den anden. I kunne ikke tjene Gud og Mammon. 25
Derfor siger jeg eder: Bekymrer eder ikke for eders Liv,
hvad I skulle spise, eller hvad I skulle drikke; ikke heller
for eders Legeme, hvad I skulle iføre eder. Er ikke Livet
mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne?
26 Ser paa Himmelens Fugle; de saa ikke og høste
ikke og sanke ikke i Lader, og eders himmelske Fader
føder dem; ere I ikke meget mere værd end de? 27
Og hvem af eder kan ved at bekymre sig lægge een
Alen til sin Vækst? 28 Og hvorfor bekymre I eder for
Klæder? Betragter Lillierne paa Marken, hvorledes de
vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; 29 men jeg siger
eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt
som en af dem. 30 Klæder da Gud saaledes det Græs
paa Marken, som staar i Dag og i Morgen kastes i
Ovnen, skulde han da ikke meget mere klæde eder, I
lidettroende? 31 Derfor maa I ikke bekymre eder og
sige: Hvad skulle vi spise? eller: Hvad skulle vi drikke?
eller: Hvormed skulle vi klæde os? 32 — efter alt dette
søge jo Hedningerne —. Thi eders himmelske Fader
ved, at I have alle disse Ting nødig. 33 Men søger
først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle
disse Ting gives eder i Tilgift. 34 Bekymrer eder derfor
ikke for den Dag i Morgen; thi den Dag i Morgen skal
bekymre sig for sig selv. Hver Dag har nok i sin Plage.

7 Dømmer ikke, for at I ikke skulle dømmes; thi med
hvad Dom I dømme, skulle I dømmes, 2 og med
hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder. 3 Men
hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders Øje,
men Bjælken i dit eget Øje bliver du ikke var? 4 Eller
hvorledes kan du sige til din Broder: Lad mig drage
Skæven ud af dit Øje; og se, Bjælken er i dit eget Øje.
5 Du Hykler! drag først Bjælken ud af dit Øje, og da
kan du se klart til at tage Skæven ud af din Broders
Øje. 6 Giver ikke Hunde det hellige, kaster ikke heller
eders Perler for Svin, for at de ikke skulle nedtræde
dem med deres Fødder og vende sig og sønderrive
eder. 7 Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle
I finde; banker paa, saa skal der lukkes op for eder.
8 Thi hver den, som beder, han faar, og den, som
søger, han finder, og den, som banker paa, for ham
skal der lukkes op. 9 Eller hvilket Menneske er der
iblandt eder, som, naar hans Søn beder ham om Brød,
vil give ham en Sten? 10 Eller naar han beder ham
om en Fisk, mon han da vil give ham en Slange? 11
Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn
gode Gaver, hvor meget mere skal eders Fader, som er
i Himlene, give dem gode Gaver, som bede ham! 12
Altsaa, alt hvad I ville, at Menneskene skulle gøre imod
eder, det skulle ogsaa I gøre imod dem; thi dette er
Loven og Profeterne. 13 Gaar ind ad den snævre Port;
thi den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til
Fortabelsen, og de ere mange, som gaa ind ad den;
14 thi den Port er snæver, og den Vej er trang, som
fører til Livet, og de ere faa, som finde den. 15 Men
vogter eder for de falske Profeter, som komme til eder
i Faareklæder, men indvortes ere glubende Ulve. 16
Af deres Frugter skulle I kende dem. Sanker man vel
Vindruer af Torne eller Figener af Tidsler? 17 Saaledes
bærer hvert godt Træ gode Frugter, men det raadne
Træ bærer slette Frugter. 18 Et godt Træ kan ikke

bære slette Frugter, og et raaddent Træ kan ikke bære
gode Frugter. 19 Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt,
omhugges og kastes i Ilden. 20 Altsaa skulle I kende
dem af deres Frugter. 21 Ikke enhver, som siger til mig:
Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men
den, der gør min Faders Villie, som er i Himlene. 22
Mange skulle sige til mig paa hin Dag: Herre, Herre!
have vi ikke profeteret ved dit Navn, og have vi ikke
uddrevet onde Aander ved dit Navn, og have vi ikke
gjort mange kraftige Gerninger ved dit Navn? 23 Og
da vil jeg bekende for dem: Jeg kendte eder aldrig;
viger bort fra mig, I, som øve Uret! 24 Derfor, hver den,
som hører disse mine Ord og gør efter dem, ham vil
jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit
Hus paa Klippen, 25 og Skylregnen faldt, og Floderne
kom, og Vindene blæste og sloge imod dette Hus, og
det faldt ikke; thi det var grundfæstet paa Klippen. 26
Og hver den, som hører disse mine Ord og ikke gør
efter dem, skal lignes ved en Daare, som byggede sit
Hus paa Sandet, 27 og Skylregnen faldt, og Floderne
kom, og Vindene blæste og stødte imod dette Hus, og
det faldt, og dets Fald var stort." 28 Og det skete, da
Jesus havde fuldendt disse Ord, vare Skarerne slagne
af Forundring over hans Lære; 29 thi han lærte dem
som en, der havde Myndighed, og ikke som deres
skriftkloge.

8 Men da han var gaaet ned af Bjerget, fulgte store
Skarer ham. 2 Og se, en spedalsk kom, faldt ned
for ham og sagde: „Herre! om du vil, saa kan du
rense mig." 3 Og han udrakte Haanden, rørte ved
ham og sagde: „Jeg vil; bliv ren!" Og straks blev han
renset for sin Spedalskhed. 4 Og Jesus siger til ham:
„Se til, at du ikke siger det til nogen; men gaa hen,
fremstil dig selv for Præsten, og offer den Gave, som
Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem." 5 Men da
han gik ind i Kapernaum, traadte en Høvedsmand
hen til ham, bad ham og sagde: 6 „Herre! min Dreng
ligger hjemme værkbruden og pines svarlig." 7 Jesus
siger til ham: „Jeg vil komme og helbrede ham." 8
Og Høvedsmanden svarede og sagde: „Herre! jeg
er ikke værdig til, at du skal gaa ind under mit Tag;
men sig det blot med et Ord, saa bliver min Dreng
helbredet. 9 Jeg er jo selv et Menneske, som staar
under Øvrighed og har Stridsmænd under mig; og siger
jeg til den ene: Gaa! saa gaar han; og til den anden:
Kom! saa kommer han; og til min Tjener: Gør dette! saa
gør han det." 10 Men da Jesus hørte det, forundrede
han sig og sagde til dem, som fulgte ham: „Sandelig,
siger jeg eder, end ikke i Israel har jeg fundet saa
stor en Tro. 11 Men jeg siger eder, at mange skulle
komme fra Øster og Vester og sidde til Bords med
Abraham og Isak og Jakob i Himmeriges Rige. 12 Men
Rigets Børn skulle kastes ud i Mørket udenfor; der skal
der være Graad og Tænders Gnidsel." 13 Og Jesus
sagde til Høvedsmanden: „Gaa bort, dig ske, som du
troede!" Og Drengen blev helbredet i den samme Time.
14 Og Jesus kom ind i Peters Hus og saa, at hans
Svigermoder laa og havde Feber. 15 Og han rørte
ved hendes Haand, og Feberen forlod hende, og hun
stod op og vartede ham op. 16 Men da det var blevet
Aften, førte de mange besatte til ham, og han uddrev
Aanderne med et Ord og helbredte alle de syge; 17
for at det skulde opfyldes, som er talt ved Profeten
Esajas, der siger: „Han tog vore Skrøbeligheder og bar
vore Sygdomme." 18 Men da Jesus saa store Skarer
omkring sig, befalede han at fare over til hin Side. 19 Og
der kom een, en skriftklog, og sagde til ham: „Mester!
jeg vil følge dig, hvor du end gaar hen." 20 Og Jesus
siger til ham: „Ræve have Huler, og Himmelens Fugle
Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han
kan hælde sit Hoved." 21 Men en anden af Disciplene
sagde til ham: „Herre! tilsted mig først at gaa hen og
begrave min Fader." 22 Men Jesus siger til ham: „Følg
mig, og lad de døde begrave deres døde!" 23 Og da
han gik om Bord i Skibet, fulgte hans Disciple ham.
24 Og se, det blev en stærk Storm paa Søen, saa at
Skibet skjultes af Bølgerne; men han sov. 25 Og de
gik hen til ham, vækkede ham og sagde: „Herre, frels
os! vi forgaa." 26 Og han siger til dem: „Hvorfor ere
I bange, I lidettroende?" Da stod han op og truede
Vindene og Søen, og det blev ganske blikstille. 27 Men
Menneskene forundrede sig og sagde: „Hvem er dog
denne, siden baade Vindene og Søen ere ham lydige?"
28 Og da han kom over til hin Side til Gadarenernes
Land, mødte ham to besatte, som kom ud fra Gravene,
og de vare saare vilde, saa at ingen kunde komme
forbi ad den Vej. 29 Og se, de raabte og sagde: „Hvad
have vi med dig at gøre, du Guds Søn? Er du kommen
hid før Tiden for at pine os?" 30 Men der var langt fra
dem en stor Hjord Svin, som græssede. 31 Og de onde
Aander bade ham og sagde: „Dersom du uddriver os,
da send os i Svinehjorden!" 32 Og han sagde til dem:
„Gaar!" Men de fore ud og fore i Svinene; og se, hele
Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og
døde i Vandet. 33 Men Hyrderne flyede og gik hen i
Byen og fortalte det alt sammen, og hvorledes det var
gaaet til med de besatte. 34 Og se, hele Byen gik ud
for at møde Jesus; og da de saa ham, bade de ham
om, at han vilde gaa bort fra deres Egn.

9 Og han gik om Bord i et Skib og for over og kom til
sin egen By. 2 Og se, de bare til ham en værkbruden,
som laa paa en Seng; og da Jesus saa deres Tro,
sagde han til den værkbrudne: „Søn! vær frimodig, dine
Synder forlades dig." 3 Og se, nogle af de skriftkloge

sagde ved sig selv: „Denne taler bespotteligt." 4 Og da
Jesus saa deres Tanker, sagde han: „Hvorfor tænke I
ondt i eders Hjerter? 5 Thi hvilket er lettest at sige:
Dine Synder forlades dig, eller at sige: Staa op og gaa?
6 Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen har Magt
paa Jorden til at forlade Synder," da siger han til den
værkbrudne: „Staa op, og tag din Seng, og gaa til dit
Hus!" 7 Og han stod op og gik bort til sit Hus. 8 Men
da Skarerne saa det, frygtede de og priste Gud, som
havde givet Menneskene en saadan Magt. 9 Og da
Jesus gik videre derfra, saa han en Mand, som hed
Matthæus, sidde ved Toldboden; og han siger til ham:
„Følg mig!" Og han stod op og fulgte ham. 10 Og det
skete, da han sad til Bords i Huset, se, da kom der
mange Toldere og Syndere og sade til Bords med Jesus
og hans Disciple. 11 Og da Farisæerne saa det, sagde
de til hans Disciple: „Hvorfor spiser eders Mester med
Toldere og Syndere?" 12 Men da Jesus hørte det, sagde
han: „De raske trænge ikke til Læge, men de syge. 13
Men gaar hen og lærer, hvad det vil sige: Jeg har Lyst til
Barmhjertighed og ikke til Offer; thi jeg er ikke kommen
for at kalde retfærdige, men Syndere." 14 Da komme
Johannes's Disciple til ham og sige: „Hvorfor faste vi
og Farisæerne meget, men dine Disciple faste ikke?"
15 Og Jesus sagde til dem: „Kunne Brudesvendene
sørge, saa længe Brudgommen er hos dem? Men der
skal komme Dage, da Brudgommen bliver tagen fra
dem, og da skulle de faste. 16 Men ingen sætter en
Lap af uvalket Klæde paa et gammelt Klædebon; thi
Lappen river Klædebonnet itu, og der bliver et værre
Hul. 17 Man kommer heller ikke ung Vin paa gamle
Læderflasker, ellers sprænges Læderflaskerne, og
Vinen spildes, og Læderflaskerne ødelægges; men
man kommer ung Vin paa nye Læderflasker, saa blive
begge Dele bevarede." 18 Medens han talte dette til
dem, se, da kom der en Forstander og faldt ned for
ham og sagde: „Min Datter er lige nu død; men kom og
læg din Haand paa hende, saa bliver hun levende." 19
Og Jesus stod op og fulgte ham med sine Disciple.
20 Og se, en Kvinde, som havde haft Blodflod i tolv
Aar, traadte hen bagfra og rørte ved Fligen af hans
Klædebon; 21 thi hun sagde ved sig selv: „Dersom
jeg blot rører ved hans Klædebon, bliver jeg frelst."
22 Men Jesus vendte sig om, og da han saa hende,
sagde han: „Datter! vær frimodig, din Tro har frelst dig."
Og Kvinden blev frelst fra den samme Time. 23 Og da
Jesus kom til Forstanderens Hus og saa Fløjtespillerne
og Hoben, som larmede, sagde han: 24 „Gaar bort,
thi Pigen er ikke død, men hun sover." Og de lo ad
ham. 25 Men da Hoben var dreven ud, gik han ind
og tog hende ved Haanden; og Pigen stod op. 26 Og
Rygtet herom kom ud i hele den Egn. 27 Og da Jesus
gik bort derfra, fulgte der ham to blinde, som raabte
og sagde: „Forbarm dig over os, du Davids Søn!" 28
Men da han kom ind i Huset, gik de blinde til ham; og
Jesus siger til dem: „Tro I, at jeg kan gøre dette?" De
sige til ham: „Ja, Herre!" 29 Da rørte han ved deres
Øjne og sagde: „Det ske eder efter eders Tro!" 30
Og deres Øjne bleve aabnede. Og Jesus bød dem
strengt og sagde: „Ser til, lad ingen faa det at vide."
31 Men de gik ud og udbredte Rygtet om ham i hele
den Egn. 32 Men da disse gik ud, se, da førte de til
ham et stumt Menneske, som var besat. 33 Og da
den onde Aand var uddreven, talte den stumme. Og
Skarerne forundrede sig og sagde: „Aldrig er saadant
set i Israel." 34 Men Farisæerne sagde: „Ved de onde
Aanders Fyrste uddriver han de onde Aander." 35 Og
Jesus gik omkring i alle Byerne og Landsbyerne, lærte i
deres Synagoger og prædikede Rigets Evangelium og
helbredte enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed. 36
Men da han saa Skarerne, ynkedes han inderligt over
dem; thi de vare vanrøgtede og forkomne som Faar,
der ikke have Hyrde. 37 Da siger han til sine Disciple:
„Høsten er stor, men Arbejderne ere faa; 38 beder
derfor Høstens Herre om, at han vil sende Arbejdere
ud til sin Høst."

10 Og han kaldte sine tolv Disciple til sig og gav dem
Magt over urene Aander, til at uddrive dem og at
helbrede enhver Sygdom og enhver Skrøbelighed. 2
Og disse ere de tolv Apostles Navne: Først Simon,
som kaldes Peter, og Andreas, hans Broder, og Jakob,
Zebedæus's Søn, og Johannes, hans Broder, 3 Filip og
Bartholomæus, Thomas og Tolderen Matthæus, Jakob,
Alfæus's Søn, og Lebbæus med Tilnavn Thaddæus,
4 Simon Kananæeren og Judas Iskariot, han, som
forraadte ham. 5 Disse tolv udsendte Jesus, bød dem
og sagde: „Gaar ikke hen paa Hedningers Vej, og gaar
ikke ind i Samaritaners By! 6 Men gaar hellere hen
til de fortabte Faar af Israels Hus! 7 Men paa eders
Vandring skulle I prædike og sige: Himmeriges Rige er
kommet nær. 8 Helbreder syge, opvækker døde, renser
spedalske, uddriver onde Aander! I have modtaget det
for intet, giver det for intet! 9 Skaffer eder ikke Guld,
ej heller Sølv, ej heller Kobber i eders Bælter; 10 ej
Taske til at rejse med, ej heller to Kjortler, ej heller
Sko, ej heller Stav; thi Arbejderen er sin Føde værd.
11 Men hvor I komme ind i en By eller Landsby, der
skulle I spørge, hvem i den der er det værd, og der
skulle I blive, indtil I drage bort. 12 Men naar I gaa
ind i Huset, da hilser det; 13 og dersom Huset er det
værd, da komme eders Fred over det; men dersom
det ikke er det værd, da vende eders Fred tilbage til
eder! 14 Og dersom nogen ikke modtager eder og ej
hører eders Ord, da gaar ud af det Hus eller den By
og ryster Støvet af eders Fødder! 15 Sandelig, siger

jeg eder, det skal gaa Sodomas og Gomorras Land
taaleligere paa Dommens Dag end den By. 16 Se,
jeg sender eder som Faar midt iblandt Ulve; vorder
derfor snilde som Slanger og enfoldige som Duer! 17
Vogter eder for Menneskene; thi de skulle overgive
eder til Raadsforsamlinger og hudstryge eder i deres
Synagoger. 18 Og I skulle føres for Landshøvdinger
og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et
Vidnesbyrd. 19 Men naar de overgive eder, da bekymrer
eder ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale; thi det
skal gives eder i den samme Time, hvad I skulle tale.
20 Thi I ere ikke de, som tale; men det er eders Faders
Aand, som taler i eder. 21 Men Broder skal overgive
Broder til Døden, og Fader sit Barn, og Børn skulle
sætte sig op imod Forældre og slaa dem ihjel. 22
Og I skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men
den, som holder ud indtil Enden, han skal blive frelst.
23 Men naar de forfølge eder i een By, da flyr til en
anden; thi sandelig, siger jeg eder, I skulle ikke komme
til Ende med Israels Byer, førend Menneskesønnen
kommer. 24 En Discipel er ikke over sin Mester, ej
heller en Tjener over sin Herre. 25 Det er Discipelen
nok, at han bliver som sin Mester, og Tjeneren som
sin Herre. Have de kaldet Husbonden Beelzebul, hvor
meget mere da hans Husfolk? 26 Frygter altsaa ikke
for dem; thi intet er skjult, som jo skal aabenbares,
og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. 27 Taler i
Lyset, hvad jeg siger eder i Mørket; og prædiker paa
Tagene, hvad der siges eder i Øret! 28 Og frygter ikke
for dem, som slaa Legemet ihjel, men ikke kunne slaa
Sjælen ihjel; men frygter hellere for ham, som kan
fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede. (Geenna
g1067) 29 Sælges ikke to Spurve for en Penning? Og
ikke een af dem falder til Jorden uden eders Faders
Villie. 30 Men paa eder ere endog alle Hovedhaar talte.
31 Frygter derfor ikke; I ere mere værd end mange
Spurve. 32 Altsaa, enhver som vedkender sig mig for
Menneskene, ham vil ogsaa jeg vedkende mig for min
Fader, som er i Himlene. 33 Men den, som fornægter
mig for Menneskene, ham vil ogsaa jeg fornægte for
min Fader, som er i Himlene. 34 Mener ikke, at jeg
er kommen for at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke
kommen for at bringe Fred, men Sværd. 35 Thi jeg
er kommen for at volde Splid imellem en Mand og
hans Fader og imellem en Datter og hendes Moder og
imellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder, 36 og
en Mands Husfolk skulle være hans Fjender. 37 Den,
som elsker Fader eller Moder mere end mig, er mig
ikke værd; og den, som elsker Søn eller Datter mere
end mig, er mig ikke værd; 38 og den, som ikke tager
sit Kors og følger efter mig, er mig ikke værd. 39 Den,
som bjærger sit Liv, skal miste det; og den, som mister
sit Liv for min Skyld, skal bjærge det. 40 Den, som
modtager eder, modtager mig; og den, som modtager
mig, modtager ham, som udsendte mig. 41 Den, som
modtager en Profet, fordi han er en Profet, skal faa en
Profets Løn; og den, som modtager en retfærdig, fordi
han er en retfærdig, skal faa en retfærdigs Løn. 42 Og
den, som giver en af disse smaa ikkun et Bæger koldt
Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig, siger
jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn."

11 Og det skete, da Jesus var færdig med at give
sine tolv Disciple Befaling, gik han videre derfra
for at lære og prædike i deres Byer. 2 Men da Johannes
hørte i Fængselet om Kristi Gerninger, sendte han Bud
med sine Disciple og lod ham sige: 3 „Er du den, som
kommer, eller skulle vi vente en anden?" 4 Og Jesus
svarede og sagde til dem: „Gaar hen, og forkynder
Johannes de Ting, som I høre og se: 5 blinde se,
og lamme gaa, spedalske renses, og døve høre, og
døde staa op, og Evangeliet forkyndes for fattige; 6
og salig er den, som ikke forarges paa mig." 7 Men
da disse gik bort, begyndte Jesus at sige til Skarerne
om Johannes: „Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et
Rør, som bevæges hid og did af Vinden? 8 Eller hvad
gik I ud at se? Et Menneske, iført bløde Klæder? Se,
de, som bære bløde Klæder, ere i Kongernes Huse.
9 Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg
eder, endog mere end en Profet. 10 Thi han er den,
om hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel
for dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig. 11
Sandelig, siger jeg eder, iblandt dem, som ere fødte
af Kvinder, er ingen større fremstaaet end Johannes
Døberen; men den mindste i Himmeriges Rige er større
end han. 12 Men fra Johannes Døberens Dage indtil
nu tages Himmeriges Rige med Vold, og Voldsmænd
rive det til sig. 13 Thi alle Profeterne og Loven have
profeteret indtil Johannes. 14 Og dersom I ville tage
imod det: Han er Elias, som skal komme. 15 Den,
som har Øren at høre med, han høre! 16 Men hvem
skal jeg ligne denne Slægt ved? Den ligner Børn, som
sidde paa Torvene og raabe til de andre og sige: 17 Vi
blæste paa Fløjte for eder, og I dansede ikke; vi sang
Klagesange, og I jamrede ikke. 18 Thi Johannes kom,
som hverken spiste eller drak, og de sige: Han er besat.
19 Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og de
sige: Se, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og
Synderes Ven! Dog, Visdommen er retfærdiggjort ved
sine Børn." 20 Da begyndte han at skamme de Byer ud,
i hvilke hans fleste kraftige Gerninger vare gjorte, fordi
de ikke havde omvendt sig: 21 „Ve dig, Korazin! ve dig,
Bethsajda! thi dersom de kraftige Gerninger, som ere
skete i eder, vare skete i Tyrus og Sidon, da havde de
for længe siden omvendt sig i Sæk og Aske. 22 Men jeg
siger eder: Det skal gaa Tyrus og Sidon taaleligere paa

Dommens Dag end eder. 23 Og du, Kapernaum! som
er bleven ophøjet indtil Himmelen, du skal nedstødes
indtil Dødsriget; thi dersom de kraftige Gerninger, som
ere skete i dig, vare skete i Sodoma, da var den bleven
staaende indtil denne Dag. **(Hadēs g86)** 24 Men jeg
siger eder: Det skal gaa Sodomas Land taaleligere
paa Dommens Dag end dig." 25 Paa den Tid udbrød
Jesus og sagde: „Jeg priser dig, Fader, Himmelens
og Jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og
forstandige og aabenbaret det for umyndige. 26 Ja,
Fader! thi saaledes skete det, som var velbehageligt for
dig. 27 Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og
ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender
Faderen uden Sønnen, og den, for hvem Sønnen vil
aabenbare ham. 28 Kommer hid til mig alle, som lide
Møje og ere besværede, og jeg vil give eder Hvile. 29
Tager mit Aag paa eder, og lærer af mig; thi jeg er
sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde Hvile
for eders Sjæle. 30 Thi mit Aag er gavnligt, og min
Byrde er let."

12 Paa den Tid vandrede Jesus paa Sabbaten
igennem en Sædemark; men hans Disciple bleve
hungrige og begyndte at plukke Aks og at spise. 2
Men da Farisæerne saa det, sagde de til ham: „Se,
dine Disciple gøre, hvad det ikke er tilladt at gøre paa
en Sabbat." 3 Men han sagde til dem: „Have I ikke
læst, hvad David gjorde, da han blev hungrig og de,
som vare med ham? 4 hvorledes han gik ind i Guds
Hus og spiste Skuebrødene, som det ikke var ham
tilladt at spise, ej heller dem, som vare med ham, men
alene Præsterne? 5 Eller have I ikke læst i Loven,
at paa Sabbaterne vanhellige Præsterne Sabbaten i
Helligdommen og ere dog uden Skyld? 6 Men jeg siger
eder, at her er det, som er større end Helligdommen.
7 Men dersom I havde vidst, hvad det Ord betyder:
Jeg har Lyst til Barmhjertighed og ikke til Offer, da
havde I ikke fordømt dem, som ere uden Skyld. 8 Thi
Menneskesønnen er Herre over Sabbaten." 9 Og han
gik videre derfra og kom ind i deres Synagoge. 10 Og
se, der var en Mand, som havde en vissen Haand; og
de spurgte ham ad og sagde: „Er det tilladt at helbrede
paa Sabbaten?" for at de kunde anklage ham. 11 Men
han sagde til dem: „Hvilket Menneske er der iblandt
eder, som har kun eet Faar, og ikke tager fat paa det
og drager det op, dersom det paa Sabbaten falder
i en Grav? 12 Hvor meget er nu ikke et Menneske
mere end et Faar? Altsaa er det tilladt at gøre vel
paa Sabbaten." 13 Da siger han til Manden: „Ræk din
Haand ud!" og han rakte den ud, og den blev igen sund
som den anden. 14 Men Farisæerne gik ud og lagde
Raad op imod ham, hvorledes de kunde slaa ham
ihjel. 15 Men da Jesus mærkede det, drog han bort
derfra; og mange fulgte ham, og han helbredte dem
alle. 16 Og han bød dem strengt, at de ikke maatte
gøre ham kendt; 17 for at det skulde opfyldes, som
er talt ved Profeten Esajas, som siger: 18 „Se, min
Tjener, som jeg har udvalgt, min elskede, i hvem min
Sjæl har Velbehag; jeg vil give min Aand over ham, og
han skal forkynde Hedningerne Ret. 19 Han skal ikke
kives og ikke raabe, og ingen skal høre hans Røst paa
Gaderne. 20 Han skal ikke sønderbryde det knækkede
Rør og ikke udslukke den rygende Tande, indtil han faar
ført Retten frem til Sejr. 21 Og paa hans Navn skulle
Hedninger haabe." 22 Da blev en besat, som var blind
og stum, ført til ham; og han helbredte ham, saa at den
stumme talte og saa. 23 Og alle Skarerne forfærdedes
og sagde: „Mon denne skulde være Davids Søn?"
24 Men da Farisæerne hørte det, sagde de: „Denne
uddriver ikke de onde Aander uden ved Beelzebul, de
onde Aanders Fyrste." 25 Men saasom han kendte
deres Tanker, sagde han til dem: „Hvert Rige, som
er kommet i Splid med sig selv, lægges øde; og hver
By eller Hus, som er kommet i Splid med sig selv,
kan ikke bestaa. 26 Og hvis Satan uddriver Satan,
saa er han kommen i Splid med sig selv; hvorledes
skal da hans Rige bestaa? 27 Og dersom jeg uddriver
de onde Aander ved Beelzebul, ved hvem uddrive
da eders Sønner dem? Derfor skulle de være eders
Dommere. 28 Men dersom jeg uddriver de onde Aander
ved Guds Aand, da er jo Guds Rige kommet til eder.
29 Eller hvorledes kan nogen gaa ind i den stærkes
Hus og røve hans Ejendele, uden han først binder
den stærke? Da kan han plyndre hans Hus. 30 Den,
som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke
samler med mig, adspreder. 31 Derfor siger jeg eder: Al
Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, men
Bespottelsen imod Aanden skal ikke forlades. 32 Og
den, som taler et Ord imod Menneskesønnen, ham skal
det forlades; men den, som taler imod den Helligaand,
ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden
eller i den kommende. **(aiōn g165)** 33 Lader enten Træet
være godt og dets Frugt god; eller lader Træet være
raaddent, og dets Frugt raadden; thi Træet kendes paa
Frugten. 34 I Øgleunger! hvorledes kunne I tale godt,
naar I ere onde? Thi af Hjertets Overflødighed taler
Munden. 35 Et godt Menneske fremtager gode Ting
af sit gode Forraad; og et ondt Menneske fremtager
onde Ting af sit onde Forraad. 36 Men jeg siger eder,
at Menneskene skulle gøre Regnskab paa Dommens
Dag for hvert utilbørligt Ord, som de tale. 37 Thi af
dine Ord skal du retfærdiggøres, og af dine Ord skal
du fordømmes." 38 Da svarede nogle af de skriftkloge
og Farisæerne ham og sagde: „Mester! vi ønske at
se et Tegn af dig." 39 Men han svarede og sagde
til dem: „En ond og utro Slægt forlanger Tegn, men

der skal intet Tegn gives den uden Profeten Jonas's
Tegn. 40 Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter
i Havdyrets Bug, saaledes skal Menneskesønnen være
tre Dage og tre Nætter i Jordens Skød. 41 Mænd fra
Ninive skulle opstaa ved Dommen sammen med denne
Slægt og fordømme den; thi de omvendte sig ved
Jonas's Prædiken; og se, her er mere end Jonas. 42
Sydens Dronning skal oprejses ved Dommen sammen
med denne Slægt og fordømme den; thi hun kom fra
Jordens Grænser for at høre Salomons Visdom; og
se, her er mere end Salomon. 43 Men naar den urene
Aand er faren ud af Mennesket, vandrer den igennem
vandløse Steder, søger Hvile og finder den ikke. 44 Da
siger den: Jeg vil vende om til mit Hus, som jeg gik
ud af; og naar den kommer, finder den det ledigt, fejet
og prydet. 45 Saa gaar den hen og tager syv andre
Aander med sig, som ere værre end den selv, og naar
de ere komne derind, bo de der; og det sidste bliver
værre med dette Menneske end det første. Saaledes
skal det ogsaa gaa denne onde Slægt." 46 Medens
han endnu talte til Skarerne, se, da stode hans Moder
og hans Brødre udenfor og begærede at tale med ham.
47 Da sagde en til ham: „Se, din Moder og dine Brødre
staa udenfor og begære at tale med dig." 48 Men han
svarede og sagde til den, som sagde ham det: „Hvem
er min Moder? og hvem ere mine Brødre?" 49 Og han
rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: „Se,
her er min Moder og mine Brødre! 50 Thi enhver, der
gør min Faders Villie, som er i Himlene, han er min
Broder og Søster og Moder."

13 Paa hin Dag gik Jesus ud af Huset og satte sig
ved Søen. 2 Og store Skarer samlede sig om
ham, saa han gik om Bord i et Skib og satte sig; og
hele Skaren stod paa Strandbredden. 3 Og han talte
meget til dem i Lignelser og sagde: „Se, en Sædemand
gik ud at saa. 4 Og idet han saaede, faldt noget ved
Vejen; og Fuglene kom og aade det op. 5 Og noget
faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen Jord;
og det voksede straks op, fordi det ikke havde dyb
Jord. 6 Men da Solen kom op, blev det svedet af, og
fordi det ikke havde Rod, visnede det. 7 Og noget faldt
iblandt Torne; og Tornene voksede op og kvalte det. 8
Og noget faldt i god Jord og bar Frugt, noget hundrede,
noget tresindstyve, noget tredive Fold. 9 Den, som har
Øren, han høre!" 10 Og Disciplene gik hen og sagde til
ham: „Hvorfor taler du til dem i Lignelser?" 11 Men han
svarede og sagde til dem: „Fordi det er eder givet at
kende Himmeriges Riges Hemmeligheder; men dem er
det ikke givet. 12 Thi den, som har, ham skal der gives,
og han skal faa Overflod; men den, som ikke har, fra
ham skal endog det tages, som han har. 13 Derfor taler
jeg til dem i Lignelser, fordi de skønt seende dog ikke
se, og hørende dog ikke høre og forstaa ikke heller. 14
Og paa dem opfyldes Esajas Profeti, som siger: Med
eders Øren skulle I høre og dog ikke forstaa og se med
eders Øjne og dog ikke se. 15 Thi dette Folks Hjerte er
blevet sløvet, og med Ørene høre de tungt, og deres
Øjne have de tillukket, for at de ikke skulle se med
Øjnene og høre med Ørene og forstaa med Hjertet og
omvende sig, saa jeg kunde helbrede dem. 16 Men
salige ere eders Øjne, fordi de se, og eders Øren,
fordi de høre. 17 Thi sandelig, siger jeg eder, mange
Profeter og retfærdige attraaede at se, hvad I se, og
saa det ikke; og at høre, hvad I høre, og hørte det
ikke. 18 Saa hører nu I Lignelsen om Sædemanden! 19
Naar nogen hører Rigets Ord og ikke forstaar det, da
kommer den Onde og river det bort, som er saaet i
hans Hjerte; denne er det, som blev saaet ved Vejen.
20 Men det, som blev saaet paa Stengrund, er den,
som hører Ordet og straks modtager det med Glæde.
21 Men han har ikke Rod i sig og holder kun ud til en
Tid; men naar der kommer Trængsel eller Forfølgelse
for Ordets Skyld, forarges han straks. 22 Men det, som
blev saaet iblandt Torne, er den, som hører Ordet, og
Verdens Bekymring og Rigdommens Forførelse kvæler
Ordet, og det bliver uden Frugt. (aiōn g165) 23 Men det,
som blev saaet i god Jord, er den, som hører Ordet og
forstaar det, og som saa bærer Frugt, en hundrede, en
tresindstyve, en tredive Fold." 24 En anden Lignelse
fremsatte han for dem og sagde: „Himmeriges Rige
lignes ved et Menneske, som saaede god Sæd i sin
Mark. 25 Men medens Folkene sov, kom hans Fjende
og saaede Ugræs iblandt Hveden og gik bort. 26 Men
da Sæden spirede frem og bar Frugt, da kom ogsaa
Ugræsset til Syne. 27 Og Husbondens Tjenere kom
til ham og sagde: Herre, saaede du ikke god Sæd i
din Mark? Hvor har den da faaet Ugræsset fra? 28
Men han sagde til dem: Det har et fjendsk Menneske
gjort. Da sige Tjenerne til ham: Vil du da, at vi skulle
gaa hen og sanke det sammen? 29 Men han siger:
Nej, for at I ikke, naar I sanke Ugræsset sammen,
skulle rykke Hveden op tillige med det. 30 Lader dem
begge vokse tilsammen indtil Høsten; og i Høstens
Tid vil jeg sige til Høstfolkene: Sanker først Ugræsset
sammen og binder det i Knipper for at brænde det,
men samler Hveden i min Lade!" 31 En anden Lignelse
fremsatte han for dem og sagde: „Himmeriges Rige
ligner et Sennepskorn, som en Mand tog og saaede i
sin Mark. 32 Dette er vel mindre end alt andet Frø;
men naar det er vokset op, er det større end Urterne
og bliver et Træ, saa at Himmelens Fugle komme
og bygge Rede i dets Grene." 33 En anden Lignelse
talede han til dem: „Himmeriges Rige ligner en Surdejg,
som en Kvinde tog og lagde ned i tre Maal Mel, indtil
det blev syret alt sammen." 34 Alt dette talte Jesus

til Skarerne i Lignelser, og uden Lignelse talte han
intet til dem, 35 for at det skulde opfyldes, som er talt
ved Profeten, der siger: „Jeg vil oplade min Mund i
Lignelser; jeg vil udsige det, som har været skjult fra
Verdens Grundlæggelse." 36 Da forlod han Skarerne og
gik ind i Huset; og hans Disciple kom til ham og sagde:
„Forklar os Lignelsen om Ugræsset paa Marken!" 37
Men han svarede og sagde: „Den, som saar den gode
Sæd, er Menneskesønnen, 38 og Marken er Verden,
og den gode Sæd er Rigets Børn, men Ugræsset er
den Ondes Børn, 39 og Fjenden, som saaede det, er
Djævelen; og Høsten er Verdens Ende; og Høstfolkene
ere Engle. (aiōn g165) 40 Ligesom nu Ugræsset sankes
sammen og opbrændes med Ild, saaledes skal det ske
ved Verdens Ende. (aiōn g165) 41 Menneskesønnen skal
udsende sine Engle, og de skulle sanke ud af hans
Rige alle Forargelserne og dem, som gøre Uret; 42 og
de skulle kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og
Tænders Gnidsel. 43 Da skulle de retfærdige skinne
som Solen i deres Faders Rige. Den, som har Øren,
han høre! 44 Himmeriges Rige ligner en Skat, som er
skjult i en Mark, og en Mand fandt og skjulte den, og af
Glæde over den gaar han hen og sælger alt, hvad han
har, og køber den Mark. 45 Atter ligner Himmeriges
Rige en Købmand, som søgte efter skønne Perler;
46 og da han fandt een meget kostbar Perle, gik han
hen og solgte alt, hvad han havde, og købte den. 47
Atter ligner Himmeriges Rige et Vod, som blev kastet
i Havet og samlede Fisk af alle Slags. 48 Og da det
var blevet fuldt, drog man det op paa Strandbredden
og satte sig og sankede de gode sammen i Kar, men
kastede de raadne ud. 49 Saaledes skal det gaa til ved
Verdens Ende. Englene skulle gaa ud og skille de onde
fra de retfærdige (aiōn g165) 50 og kaste dem i Ildovnen;
der skal være Graad og Tænders Gnidsel. 51 Have I
forstaaet alt dette?" De sige til ham: „Ja." 52 Men han
sagde til dem: „Derfor er hver skriftklog, som er oplært
for Himmeriges Rige, ligesom en Husbond, der tager
nyt og gammelt frem af sit Forraad." 53 Og det skete,
da Jesus havde fuldendt disse Lignelser, drog han bort
derfra. 54 Og han kom til sin Fædreneby og lærte dem
i deres Synagoge, saa at de bleve slagne af Forundring
og sagde: „Hvorfra har han denne Visdom og de kraftige
Gerninger? 55 Er denne ikke Tømmermandens Søn?
Hedder ikke hans Moder Maria og hans Brødre Jakob
og Josef og Simon og Judas? 56 Og hans Søstre, ere
de ikke alle hos os? Hvorfra har han da alt dette?" 57
Og de forargedes paa ham. Men Jesus sagde til dem:
„En Profet er ikke foragtet uden i sit eget Fædreland
og i sit Hus." 58 Og han gjorde ikke mange kraftige
Gerninger der for deres Vantros Skyld.

14 Paa den Tid hørte Fjerdingsfyrsten Herodes
Rygtet om Jesus. 2 Og han sagde til sine Tjenere:
„Det er Johannes Døberen; han er oprejst fra de
døde, derfor virke Kræfterne i ham." 3 Thi Herodes
havde grebet Johannes og bundet ham og sat ham i
Fængsel for sin Broder Filips Hustru, Herodias's Skyld.
4 Johannes sagde nemlig til ham: „Det er dig ikke tilladt
at have hende." 5 Og han vilde gerne slaa ham ihjel,
men frygtede for Mængden, thi de holdt ham for en
Profet. 6 Men da Herodes's Fødselsdag kom, dansede
Herodias's Datter for dem; og hun behagede Herodes.
7 Derfor lovede han med en Ed at give hende, hvad
som helst hun begærede. 8 Og tilskyndet af sin Moder
siger hun: „Giv mig Johannes Døberens Hoved hid paa
et Fad!" 9 Og Kongen blev bedrøvet; men for sine
Eders og for Gæsternes Skyld befalede han, at det
skulde gives hende. 10 Og han sendte Bud og lod
Johannes halshugge i Fængselet. 11 Og hans Hoved
blev bragt paa et Fad og givet Pigen, og hun bragte det
til sin Moder. 12 Da kom hans Disciple og toge Liget og
begravede ham, og de kom og forkyndte Jesus det. 13
Og da Jesus hørte det, drog han bort derfra i et Skib til
et øde Sted afsides; og da Skarerne hørte det, fulgte de
ham til Fods fra Byerne. 14 Og da han kom i Land, saa
han en stor Skare, og han ynkedes inderligt over dem
og helbredte deres syge. 15 Men da det blev Aften,
kom Disciplene til ham og sagde: „Stedet er øde, og
Tiden er allerede forløben; lad Skarerne gaa bort, for at
de kunne gaa hen i Landsbyerne og købe sig Mad." 16
Men Jesus sagde til dem: „De have ikke nødig at gaa
bort; giver I dem at spise!" 17 Men de sige til ham: „Vi
have ikke her uden fem Brød og to Fisk." 18 Men han
sagde: „Henter mig dem hid!" 19 Og han bød Skarerne
at sætte sig ned i Græsset og tog de fem Brød og de to
Fisk, saa op til Himmelen og velsignede; og han brød
Brødene og gav Disciplene dem, og Disciplene gave
dem til Skarerne. 20 Og de spiste alle og bleve mætte;
og de opsamlede det, som blev tilovers af Stykkerne,
tolv Kurve fulde. 21 Men de, som spiste, vare omtrent
fem Tusinde Mænd, foruden Kvinder og Børn. 22 Og
straks nødte han sine Disciple til at gaa om Bord i
Skibet og i Forvejen sætte over til hin Side, medens
han lod Skarerne gaa bort. 23 Og da han havde ladet
Skarerne gaa bort, gik han op paa Bjerget afsides for
at bede. Og da det blev silde, var han der alene. 24
Men Skibet var allerede midt paa Søen og led Nød
af Bølgerne; thi Vinden var imod. 25 Men i den fjerde
Nattevagt kom han til dem, vandrende paa Søen. 26
Og da Disciplene saa ham vandre paa Søen, bleve
de forfærdede og sagde: „Det er et Spøgelse;" og de
skrege af Frygt. 27 Men straks talte Jesus til dem og
sagde: „Værer frimodige; det er mig, frygter ikke!" 28
Men Peter svarede ham og sagde: „Herre! dersom

det er dig, da byd mig at komme til dig paa Vandet!”
29 Men han sagde: „Kom!” Og Peter traadte ned fra
Skibet og vandrede paa Vandet for at komme til Jesus.
30 Men da han saa det stærke Vejr, blev han bange;
og da han begyndte at synke, raabte han og sagde:
„Herre, frels mig!” 31 Og straks udrakte Jesus Haanden
og greb ham, og han siger til ham: „Du lidettroende,
hvorfor tvivlede du?” 32 Og da de stege op i Skibet,
lagde Vinden sig. 33 Men de, som vare i Skibet, faldt
ned for ham og sagde: „Du er sandelig Guds Søn.” 34
Og da de vare farne over, landede de i Genezareth. 35
Og da Folkene paa det Sted kendte ham, sendte de
Bud til hele Egnen der omkring og bragte alle de syge
til ham. 36 Og de bade ham, at de blot maatte røre ved
Fligen af hans Klædebon; og alle de, som rørte derved,
bleve helbredede.

15 Da kommer der fra Jerusalem Farisæere og
skriftkloge til Jesus og sige: 2 „Hvorfor overtræde
dine Disciple de gamles Overlevering? thi de to ikke
deres Hænder, naar de holde Maaltid.” 3 Men han
svarede og sagde til dem: „Hvorfor overtræde ogsaa I
Guds Bud for eders Overleverings Skyld? 4 Thi Gud
har paabudt og sagt: „Ær din Fader og din Moder;” og:
„Den, som bander Fader eller Moder, skal visselig dø.”
5 Men I sige: „Den, som siger til sin Fader eller sin
Moder: „Det, hvormed du skulde være hjulpet af mig,
skal være en Tempelgave,” han skal ingenlunde ære
sin Fader eller sin Moder.” 6 Og I have ophævet Guds
Lov for eders Overleverings Skyld. 7 I Hyklere! Rettelig
profeterede Esajas om eder, da han sagde: 8 „Dette
Folk ærer mig med Læberne; men deres Hjerte er langt
borte fra mig. 9 Men de dyrke mig forgæves, idet de
lære Lærdomme, som ere Menneskers Bud.” 10 Og
han kaldte Folkeskaren til sig og sagde til dem: „Hører
og forstaar! 11 Ikke det, som gaar ind i Munden, gør
Mennesket urent, men det, som gaar ud af Munden,
dette gør Mennesket urent.” 12 Da kom hans Disciple
hen og sagde til ham: „Ved du, at Farisæerne bleve
forargede, da de hørte den Tale?” 13 Men han svarede
og sagde: „Enhver Plantning, som min himmelske
Fader ikke har plantet, skal oprykkes med Rode. 14
Lader dem fare, det er blinde Vejledere for blinde; men
naar en blind leder en blind, falde de begge i Graven.”
15 Men Peter svarede og sagde til ham: „Forklar os
Lignelsen!” 16 Og han sagde: „Ere ogsaa I endnu saa
uforstandige? 17 Forstaa I endnu ikke, at alt, hvad der
gaar ind i Munden, gaar i Bugen og føres ud ad den
naturlige Vej? 18 Men det, som gaar ud af Munden,
kommer ud fra Hjertet, og det gør Mennesket urent. 19
Thi ud fra Hjertet kommer der onde Tanker, Mord, Hor,
Utugt, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Forhaanelser. 20
Det er disse Ting, som gøre Mennesket urent; men at
spise med utoede Hænder gør ikke Mennesket urent.”
21 Og Jesus gik bort derfra og drog til Tyrus's og Sidons
Egne. 22 Og se, en kananæisk Kvinde kom fra disse
Egne, raabte og sagde: „Herre, Davids Søn! forbarm
dig over mig! min Datter plages ilde af en ond Aand.”
23 Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte
hans Disciple til, bade ham og sagde: „Skil dig af med
hende, thi hun raaber efter os.” 24 Men han svarede og
sagde: „Jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar
af Israels Hus.” 25 Men hun kom og kastede sig ned
for ham og sagde: „Herre, hjælp mig!” 26 Men han
svarede og sagde: „Det er ikke smukt at tage Børnenes
Brød og kaste det for de smaa Hunde.” 27 Men hun
sagde: „Jo, Herre! de smaa Hunde æde jo dog ogsaa
af de Smuler, som falde fra deres Herrers Bord.” 28 Da
svarede Jesus og sagde til hende: „O Kvinde, din Tro
er stor, dig ske, som du vil!” Og hendes Datter blev
helbredet fra samme Time. 29 Og Jesus gik bort derfra
og kom hen til Galilæas Sø, og han gik op paa Bjerget
og satte sig der. 30 Og store Skarer kom til ham og
havde lamme, blinde, stumme, Krøblinger og mange
andre med sig; og de lagde dem for hans Fødder, og
han helbredte dem, 31 saa at Skaren undrede sig,
da de saa, at stumme talte, Krøblinger bleve raske,
lamme gik, og blinde saa; og de priste Israels Gud.
32 Men Jesus kaldte sine Disciple til sig og sagde:
„Jeg ynkes inderligt over Skaren; thi de have allerede
tøvet hos mig tre Dage og have intet at spise; og lade
dem gaa fastende bort vil jeg ikke, for at de ikke skulle
vansmægte paa Vejen.” 33 Og hans Disciple sige til
ham: „Hvorfra skulle vi faa saa mange Brød i en Ørken,
at vi kunne mætte saa mange Mennesker?” 34 Og
Jesus siger til dem: „Hvor mange Brød have I?” Men
de sagde: „Syv og nogle faa Smaafisk.” 35 Og han bød
Skaren at sætte sig ned paa Jorden 36 og tog de syv
Brød og Fiskene, takkede, brød dem og gav Disciplene
dem, og Disciplene gave dem til Skarerne. 37 Og de
spiste alle og bleve mætte; og de opsamlede det, som
blev tilovers af Stykkerne, syv Kurve fulde. 38 Men de,
som spiste, vare fire Tusinde Mænd, foruden Kvinder
og Børn. 39 Og da han havde ladet Skarerne gaa bort,
gik han om Bord i Skibet og kom til Magadans Egne.

16 Og Farisæerne og Saddukæerne kom hen og
fristede ham og begærede, at han vilde vise dem
et Tegn fra Himmelen. 2 Men han svarede og sagde til
dem: „Om Aftenen sige I: Det bliver en skøn Dag, thi
Himmelen er rød; 3 og om Morgenen: Det bliver Storm
i Dag, thi Himmelen er rød og mørk. Om Himmelens
Udseende vide I at dømme, men om Tidernes Tegn
kunne I det ikke. 4 En ond og utro Slægt forlanger Tegn;
men der skal intet Tegn gives den uden Jonas's Tegn.”
Og han forlod dem og gik bort. 5 Og da hans Disciple

kom over til hin Side, havde de glemt at tage Brød
med. 6 Og Jesus sagde til dem: „Ser til, og tager eder i
Vare for Farisæernes og Saddukæernes Surdejg!" 7
Men de tænkte ved sig selv og sagde: „Det er, fordi vi
ikke toge Brød med." 8 Men da Jesus mærkede dette,
sagde han: „I lidettroende! hvorfor tænke I ved eder
selv paa, at I ikke have taget Brød med? 9 Forstaa I
ikke endnu? Komme I heller ikke i Hu de fem Brød til
de fem Tusinde, og hvor mange Kurve I da toge op?
10 Ikke heller de syv Brød til de fire Tusinde, og hvor
mange Kurve I da toge op? 11 Hvorledes forstaa I da
ikke, at det ej var om Brød, jeg sagde det til eder? Men
tager eder i Vare for Farisæernes og Saddukæernes
Surdejg." 12 Da forstode de, at han havde ikke sagt, at
de skulde tage sig i Vare for Surdejgen i Brød, men
for Farisæernes og Saddukæernes Lære. 13 Men da
Jesus var kommen til Egnen ved Kæsarea Filippi,
spurgte han sine Disciple og sagde: „Hvem sige Folk,
at Menneskesønnen er?" 14 Men de sagde: „Nogle
sige Johannes Døberen; andre Elias; andre Jeremias
eller en af Profeterne." 15 Han siger til dem: „Men I,
hvem sige I, at jeg er?" 16 Da svarede Simon Peter og
sagde: „Du er Kristus, den levende Guds Søn." 17 Og
Jesus svarede og sagde til ham: „Salig er du, Simon
Jonas's Søn! thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig
det, men min Fader, som er i Himlene. 18 Saa siger jeg
ogsaa dig, at du er Petrus, og paa denne Klippe vil
jeg bygge min Menighed, og Dødsrigets Porte skulle
ikke faa Overhaand over den. **(Hadēs g86)** 19 Og jeg
vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du
binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene,
og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i
Himlene." 20 Da bød han sine Disciple, at de maatte
ikke sige til nogen, at han var Kristus. 21 Fra den Tid
begyndte Jesus at give sine Disciple til Kende, at han
skulde gaa til Jerusalem og lide meget af de Ældste og
Ypperstepræsterne og de skriftkloge og ihjelslaas og
oprejses paa den tredje Dag. 22 Og Peter tog ham til
Side, begyndte at sætte ham i Rette og sagde: „Gud
bevare dig, Herre; dette skal ingenlunde ske dig!" 23
Men han vendte sig og sagde til Peter: „Vig bag mig,
Satan! du er mig en Forargelse; thi du sanser ikke,
hvad Guds er, men hvad Menneskers er." 24 Da sagde
Jesus til sine Disciple: „Vil nogen komme efter mig, han
fornægte sig selv og tage sit Kors op og følge mig! 25
Thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det; men den,
som mister sit Liv for min Skyld, skal bjærge det. 26
Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den
hele Verden, men maa bøde med sin Sjæl? Eller hvad
kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? 27 Thi
Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed
med sine Engle; og da skal han betale enhver efter
hans Gerning. 28 Sandelig, siger jeg eder, der er nogle
af dem, som staa her, der ingenlunde skulle smage
Døden, førend de se Menneskesønnen komme i sit
Rige."

17 Og seks Dage derefter tager Jesus Peter og
Jakob og hans Broder Johannes med sig og
fører dem afsides op paa et højt Bjerg. 2 Og han blev
forvandlet for deres Øjne, og hans Aasyn skinnede
som Solen, men hans Klæder bleve hvide som Lyset. 3
Og se, Moses og Elias viste sig for dem og samtalede
med ham. 4 Da tog Peter til Orde og sagde til Jesus:
„Herre! det er godt, at vi ere her; vil du, da lader os
gøre tre Hytter her, dig en og Moses en og Elias en."
5 Medens han endnu talte, se, da overskyggede en
lysende Sky dem; og se, der kom fra Skyen en Røst,
som sagde: „Denne er min Søn, den elskede, i hvem
jeg har Velbehag; hører ham!" 6 Og da Disciplene
hørte det, faldt de paa deres Ansigt og frygtede saare.
7 Og Jesus traadte hen og rørte ved dem og sagde:
„Staar op, og frygter ikke!" 8 Men da de opløftede deres
Øjne, saa de ingen uden Jesus alene. 9 Og da de
gik ned fra Bjerget, bød Jesus dem og sagde: „Taler
ikke til nogen om dette Syn, førend Menneskesønnen
er oprejst fra de døde." 10 Og hans Disciple spurgte
ham og sagde: „Hvad er det da, de skriftkloge sige, at
Elias bør først komme?" 11 Og han svarede og sagde:
„Vel kommer Elias og skal genoprette alting. 12 Men
jeg siger eder, at Elias er allerede kommen, og de
erkendte ham ikke, men gjorde med ham alt, hvad de
vilde; saaledes skal ogsaa Menneskesønnen lide ondt
af dem." 13 Da forstode Disciplene, at han havde talt
til dem om Johannes Døberen. 14 Og da de kom til
Folkeskaren, kom en Mand til ham og faldt paa Knæ
for ham og sagde: 15 „Herre! forbarm dig over min
Søn, thi han er maanesyg og lidende; thi han falder
ofte i Ild og ofte i Vand; 16 og jeg bragte ham til dine
Disciple, og de kunde ikke helbrede ham." 17 Og Jesus
svarede og sagde: „O du vantro og forvendte Slægt!
hvor længe skal jeg være hos eder, hvor længe skal
jeg taale eder? Bringer mig ham hid!" 18 Og Jesus talte
ham haardt til, og den onde Aand for ud af ham, og
Drengen blev helbredet fra samme Time. 19 Da gik
Disciplene til Jesus afsides og sagde: „Hvorfor kunde vi
ikke uddrive den?" 20 Og han siger til dem: „For eders
Vantros Skyld; thi sandelig, siger jeg eder, dersom
I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til
dette Bjerg: Flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte
sig; og intet skal være eder umuligt. 21 Men denne
Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste." 22 Og
medens de vandrede sammen i Galilæa, sagde Jesus
til dem: „Menneskesønnen skal overgives i Menneskers
Hænder; 23 og de skulle slaa ham ihjel, og paa den
tredje Dag skal han oprejses." Og de bleve saare

bedrøvede. 24 Men da de kom til Kapernaum, kom
de, som opkrævede Tempelskatten, til Peter og sagde:
„Betaler eders Mester ikke Skatten?" 25 Han sagde:
„Jo." Og da han kom ind i Huset, kom Jesus ham i
Forkøbet og sagde: „Hvad tykkes dig, Simon? Af hvem
tage Jordens Konger Told eller Skat, af deres egne
Sønner eller af de fremmede?" 26 Og da han sagde:
„Af de fremmede," sagde Jesus til ham: „Saa ere jo
Sønnerne frie. 27 Men for at vi ikke skulle forarge dem,
saa gaa hen til Søen, kast en Krog ud, og tag den
første Fisk, som kommer op; og naar du aabner dens
Mund, skal du finde en Stater; tag denne, og giv dem
den for mig og dig!"

18 I den samme Stund kom Disciplene hen til Jesus
og sagde: „Hvem er da den største i Himmeriges
Rige?" 2 Og han kaldte et lille Barn til sig og stillede
det midt iblandt dem 3 og sagde: „Sandelig, siger jeg
eder, uden I omvende eder og blive som Børn, komme
I ingenlunde ind i Himmeriges Rige. 4 Derfor, den, som
fornedrer sig selv som dette Barn, han er den største i
Himmeriges Rige. 5 Og den, som modtager et eneste
saadant Barn for mit Navns Skyld, modtager mig. 6
Men den, som forarger een af disse smaa, som tro paa
mig, ham var det bedre, at der var hængt en Møllesten
om hans Hals, og han var sænket i Havets Dyb. 7 Ve
Verden for Forargelserne! Thi vel er det nødvendigt,
at Forargelserne komme; dog, ve det Menneske, ved
hvem Forargelsen kommer! 8 Men dersom din Haand
eller din Fod forarger dig, da hug den af, og kast den
fra dig! Det er bedre for dig at gaa lam eller som en
Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og to
Fødder og blive kastet i den evige Ild. **(aiōnios g166)** 9
Og dersom dit Øje forarger dig, da riv det ud, og kast
det fra dig! Det er bedre for dig at gaa enøjet ind til
Livet end at have to Øjne og blive kastet i Helvedes Ild.
(Geenna g1067) 10 Ser til, at I ikke foragte en eneste af
disse smaa; thi jeg siger eder: Deres Engle i Himlene
se altid min Faders Ansigt, som er i Himlene. 11 [Thi
Menneskesønnen er kommen for at frelse det fortabte.]
12 Hvad tykkes eder? Om et Menneske har hundrede
Faar, og eet af dem farer vild, forlader han da ikke de
ni og halvfemsindstyve og gaar ud i Bjergene og leder
efter det vildfarende? 13 Og hænder det sig, at han
finder det, sandelig, siger jeg eder, han glæder sig mere
over det end over de ni og halvfemsindstyve, som ikke
ere farne vild. 14 Saaledes er det ikke eders himmelske
Faders Villie, at en eneste af disse smaa skal fortabes.
15 Men om din Broder synder imod dig, da gaa hen
og revs ham mellem dig og ham alene; hører han dig,
da har du vundet din Broder. 16 Men hører han dig
ikke, da tag endnu en eller to med dig, for at „hver
Sag maa staa fast efter to eller tre Vidners Mund." 17
Men er han dem overhørig, da sig det til Menigheden;
men er han ogsaa Menigheden overhørig, da skal han
være for dig ligesom en Hedning og en Tolder. 18
Sandelig, siger jeg eder, hvad som helst I binde paa
Jorden, skal være bundet i Himmelen; og hvad som
helst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen. 19
Atter siger jeg eder, at dersom to af eder blive enige
paa Jorden om hvilken som helst Sag, hvorom de ville
bede, da skal det blive dem til Del fra min Fader, som
er i Himlene. 20 Thi hvor to eller tre ere forsamlede om
mit Navn, der er jeg midt iblandt dem." 21 Da traadte
Peter frem og sagde til ham: „Herre! hvor ofte skal jeg
tilgive min Broder, naar han synder imod mig? mon
indtil syv Gange?" 22 Jesus siger til ham: „Jeg siger
dig: ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve
Gange syv Gange. 23 Derfor lignes Himmeriges Rige
ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine
Tjenere. 24 Men da han begyndte at holde Regnskab,
blev en, som var ti Tusinde Talenter skyldig, ført frem
for ham. 25 Og da han intet havde at betale med, bød
hans Herre, at han og hans Hustru og Børn og alt det,
han havde, skulde sælges, og Gælden betales. 26 Da
faldt Tjeneren ned for ham, bønfaldt ham og sagde:
Herre, vær langmodig med mig, saa vil jeg betale dig
det alt sammen. 27 Da ynkedes samme Tjeners Herre
inderligt over ham og lod ham løs og eftergav ham
Gælden. 28 Men den samme Tjener gik ud og traf en
af sine Medtjenere, som var ham hundrede Denarer
skyldig; og han greb fat paa ham og var ved at kvæle
ham og sagde: Betal, hvad du er skyldig! 29 Da faldt
hans Medtjener ned for ham og bad ham og sagde:
Vær langmodig med mig, saa vil jeg betale dig. 30
Men han vilde ikke, men gik hen og kastede ham i
Fængsel, indtil han betalte, hvad han var skyldig. 31
Da nu hans Medtjenere saa det, som skete, bleve de
saare bedrøvede og kom og forklarede for deres Herre
alt, hvad der var sket. 32 Da kalder hans Herre ham
for sig og siger til ham: Du onde Tjener! al den Gæld
eftergav jeg dig, fordi du bad mig. 33 Burde ikke ogsaa
du forbarme dig over din Medtjener, ligesom jeg har
forbarmet mig over dig. 34 Og hans Herre blev vred og
overgav ham til Bødlerne, indtil han kunde faa betalt alt
det, han var ham skyldig. 35 Saaledes skal ogsaa min
himmelske Fader gøre mod eder, om I ikke af Hjertet
tilgive, enhver sin Broder."

19 Og det skete, da Jesus havde fuldendt disse
Ord, drog han bort fra Galilæa og kom til Judæas
Egne, hinsides Jordan. 2 Og store Skarer fulgte ham,
og han helbredte dem der. 3 Og Farisæerne kom til
ham, fristede ham og sagde: „Er det tilladt at skille sig
fra sin Hustru af hvilken som helst Grund?" 4 Men han
svarede og sagde: „Have I ikke læst, at Skaberen fra

Begyndelsen skabte dem som Mand og Kvinde **5** og
sagde: „Derfor skal en Mand forlade sin Fader og sin
Moder og holde sig til sin Hustru, og de to skulle blive
til eet Kød?" **6** Saaledes ere de ikke længer to, men
eet Kød. Derfor, hvad Gud har sammenføjet, maa et
Menneske ikke adskille." **7** De sige til ham: „Hvorfor
bød da Moses at give et Skilsmissebrev og skille sig
fra hende?" **8** Han siger til dem: „Moses tilstedte eder
at skille eder fra eders Hustruer for eders Hjerters
Haardheds Skyld; men fra Begyndelsen har det ikke
været saaledes. **9** Men jeg siger eder, at den, som
skiller sig fra sin Hustru, naar det ikke er for Hors Skyld,
og tager en anden til Ægte, han bedriver Hor; og den,
som tager en fraskilt Hustru til Ægte, han bedriver Hor."
10 Hans Disciple sige til ham: „Staar Mandens Sag med
Hustruen saaledes, da er det ikke godt at gifte sig." **11**
Men han sagde til dem: „Ikke alle rumme dette Ord,
men de, hvem det er givet: **12** Thi der er Gildinger, som
ere fødte saaledes fra Moders Liv; og der er Gildinger,
som ere gildede af Mennesker; og der er Gildinger,
som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld.
Den, som kan rumme det, han rumme det!" **13** Da
blev der baaret smaa Børn til ham, for at han skulde
lægge Hænderne paa dem og bede; men Disciplene
truede dem. **14** Da sagde Jesus: „Lader de smaa Børn
komme, og formener dem ikke at komme til mig; thi
Himmeriges Rige hører saadanne til." **15** Og han lagde
Hænderne paa dem, og han drog derfra. **16** Og se,
en kom til ham og sagde: „Mester! hvad godt skal jeg
gøre, for at jeg kan faa et evigt Liv?" **(aiōnios g166)** **17**
Men han sagde til ham: „Hvorfor spørger du mig om
det gode? Een er den gode. Men vil du indgaa til Livet,
da hold Budene!" **18** Han siger til ham: „Hvilke?" Men
Jesus sagde: „Dette: Du maa ikke slaa ihjel; du maa
ikke bedrive Hor; du maa ikke stjæle; du maa ikke sige
falsk Vidnesbyrd; **19** ær din Fader og din Moder, og:
Du skal elske din Næste som dig selv." **20** Den unge
Mand siger til ham: „Det har jeg holdt alt sammen; hvad
fattes mig endnu?" **21** Jesus sagde til ham: „Vil du
være fuldkommen, da gaa bort, sælg, hvad du ejer, og
giv det til fattige, saa skal du have en Skat i Himmelen;
og kom saa og følg mig!" **22** Men da den unge Mand
hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde
meget Gods. **23** Men Jesus sagde til sine Disciple:
„Sandelig siger jeg eder: En rig kommer vanskeligt ind i
Himmeriges Rige. **24** Atter siger jeg eder: Det er lettere
for en Kamel at gaa igennem et Naaleøje end for en rig
at gaa ind i Guds Rige." **25** Men da Disciplene hørte
dette, forfærdedes de saare og sagde: „Hvem kan da
blive frelst?" **26** Men Jesus saa paa dem og sagde:
„For Mennesker er dette umuligt, men for Gud ere alle
Ting mulige." **27** Da svarede Peter og sagde til ham:
„Se, vi have forladt alle Ting og fulgt dig; hvad skulle da
vi have?" **28** Men Jesus sagde til dem: „Sandelig siger
jeg eder, at i Igenfødelsen, naar Menneskesønnen
sidder paa sin Herligheds Trone, skulle ogsaa I, som
have fulgt mig, sidde paa tolv Troner og dømme Israels
tolv Stammer. **29** Og hver, som har forladt Hus eller
Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru
eller Børn eller Marker for mit Navns Skyld, skal faa det
mange Fold igen og arve et evigt Liv. **(aiōnios g166)** **30**
Men mange af de første skulle blive de sidste, og af de
sidste de første.

20 Thi Himmeriges Rige ligner en Husbonde, som
gik ud tidligt om Morgenen for at leje Arbejdere
til sin Vingaard. **2** Og da han var bleven enig med
Arbejderne om en Denar om Dagen, sendte han dem til
sin Vingaard. **3** Og han gik ud ved den tredje Time
og saa andre staa ledige paa Torvet, **4** og han sagde
til dem: Gaar ogsaa I hen i Vingaarden, og jeg vil
give eder, hvad som ret er. Og de gik derhen. **5** Han
gik atter ud ved den sjette og niende Time og gjorde
ligesaa. **6** Og ved den ellevte Time gik han ud og
fandt andre staaende der, og han siger til dem: Hvorfor
staa I her ledige hele Dagen? **7** De sige til ham: Fordi
ingen lejede os. Han siger til dem: Gaar ogsaa I hen
i Vingaarden! **8** Men da det var blevet Aften, siger
Vingaardens Herre til sin Foged: Kald paa Arbejderne,
og betal dem deres Løn, idet du begynder med de
sidste og ender med de første! **9** Og de, som vare
lejede ved den ellevte Time, kom og fik hver en Denar.
10 Men da de første kom, mente de, at de skulde faa
mere; og ogsaa de fik hver en Denar. **11** Men da de fik
den, knurrede de imod Husbonden og sagde: **12** Disse
sidste have kun arbejdet een Time, og du har gjort dem
lige med os, som have baaret Dagens Byrde og Hede.
13 Men han svarede og sagde til en af dem: Ven! jeg
gør dig ikke Uret; er du ikke bleven enig med mig om
en Denar? **14** Tag dit og gaa! Men jeg vil give denne
sidste ligesom dig. **15** Eller har jeg ikke Lov at gøre
med mit, hvad jeg vil? Eller er dit Øje ondt, fordi jeg er
god? **16** Saaledes skulle de sidste blive de første, og
de første de sidste; thi mange ere kaldede, men faa ere
udvalgte." **17** Og da Jesus drog op til Jerusalem, tog
han de tolv Disciple til Side og sagde til dem paa Vejen:
18 „Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen
skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge;
og de skulle dømme ham til Døden **19** og overgive
ham til Hedningerne til at spottes og hudstryges og
korsfæstes; og paa den tredje Dag skal han opstaa."
20 Da gik Zebedæus's Sønners Moder til ham med sine
Sønner og faldt ned for ham og vilde bede ham om
noget. **21** Men han sagde til hende: „Hvad vil du?" Hun
siger til ham: „Sig, at disse mine to Sønner skulle i dit
Rige sidde den ene ved din højre, den anden ved din

venstre Side." 22 Men Jesus svarede og sagde: „I vide
ikke, hvad I bede om. Kunne I drikke den Kalk, som
jeg skal drikke?" De sige til ham: „Det kunne vi." 23
Han siger til dem: „Min Kalk skulle I vel drikke; men
det at sidde ved min højre og ved min venstre Side
tilkommer det ikke mig at give; men det gives til dem,
hvem det er beredt af min Fader." 24 Og da de ti hørte
dette, bleve de vrede paa de to Brødre. 25 Men Jesus
kaldte dem til sig og sagde: „I vide, at Folkenes Fyrster
herske over dem, og de store bruge Myndighed over
dem. 26 Saaledes skal det ikke være iblandt eder;
men den, som vil blive stor iblandt eder, han skal være
eders Tjener; 27 og den, som vil være den ypperste
iblandt eder, han skal være eders Træl. 28 Ligesom
Menneskesønnen ikke er kommen for at lade sig tjene,
men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for
mange." 29 Og da de gik ud af Jeriko, fulgte en stor
Folkeskare ham. 30 Og se, to blinde sade ved Vejen,
og da de hørte, at Jesus gik forbi, raabte de og sagde:
„Herre, forbarm dig over os, du Davids Søn!" 31 Men
Skaren truede dem, at de skulde tie; men de raabte
endnu stærkere og sagde: „Herre, forbarm dig over
os, du Davids Søn!" 32 Og Jesus stod stille og kaldte
paa dem og sagde: „Hvad ville I, at jeg skal gøre for
eder?" 33 De sige til ham: „Herre! at vore Øjne maatte
oplades." 34 Og Jesus ynkedes inderligt og rørte ved
deres Øjne. Og straks bleve de seende, og de fulgte
ham.

21 Og da de nærmede sig Jerusalem og kom til
Bethfage ved Oliebjerget, da udsendte Jesus to
Disciple og sagde til dem: 2 „Gaar hen i den Landsby,
som ligger lige for eder; og straks skulle I finde en
Aseninde bunden og et Føl hos hende; løser dem og
fører dem til mig! 3 Og dersom nogen siger noget til
eder, da siger, at Herren har Brug for dem, saa skal
han straks sende dem." 4 Men dette er sket, for at det
skulde opfyldes, der er talt ved Profeten, som siger: 5
„Siger til Zions Datter: Se, din Konge kommer til dig,
sagtmodig og ridende paa et Asen og paa et Trældyrs
Føl." 6 Men Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus
befalede dem; 7 og de hentede Aseninden og Føllet og
lagde deres Klæder paa dem, og han satte sig derpaa.
8 Men de fleste af Folkeskaren bredte deres Klæder paa
Vejen, andre huggede Grene af Træerne og strøede
dem paa Vejen. 9 Men Skarerne, som gik foran ham
og fulgte efter, raabte og sagde: „Hosanna Davids
Søn! velsignet være den, som kommer, i Herrens
Navn! Hosanna i det højeste!" 10 Og da han drog
ind i Jerusalem, kom hele Staden i Bevægelse og
sagde: „Hvem er denne?" 11 Men Skarerne sagde:
„Det er Profeten Jesus fra Nazareth i Galilæa." 12 Og
Jesus gik ind i Guds Helligdom og uddrev alle dem,
som solgte og købte i Helligdommen, og han væltede
Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole. 13 Og
han siger til dem: „Der er skrevet: Mit Hus skal kaldes
et Bedehus; men I gøre det til en Røverkule." 14 Og
der kom blinde og lamme til ham i Helligdommen, og
han helbredte dem. 15 Men da Ypperstepræsterne og
de skriftkloge saa de Undergerninger, som han gjorde,
og Børnene, som raabte i Helligdommen og sagde:
„Hosanna Davids Søn!" bleve de vrede og sagde til
ham: 16 „Hører du, hvad disse sige?" Men Jesus
siger til dem: „Ja! have I aldrig læst: Af umyndiges
og diendes Mund har du beredt dig Lovsang?" 17 Og
han forlod dem og gik uden for Staden til Bethania
og overnattede der. 18 Men da han om Morgenen
igen gik ind til Staden, blev han hungrig. 19 Og han
saa et Figentræ ved Vejen og gik hen til det, og han
fandt intet derpaa uden Blade alene. Og han siger til
det: „Aldrig i Evighed skal der vokse Frugt mere paa
dig!" Og Figentræet visnede straks. (aiōn g165) 20 Og
da Disciplene saa det, forundrede de sig og sagde:
„Hvorledes kunde Figentræet straks visne?" 21 Men
Jesus svarede og sagde til dem: „Sandelig, siger jeg
eder, dersom I have Tro og ikke tvivle, da skulle I ikke
alene kunne gøre det med Figentræet, men dersom
I endog sige til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i
Havet, da skal det ske. 22 Og alt, hvad I begære i
Bønnen troende, det skulle I faa." 23 Og da han kom
ind i Helligdommen, kom Ypperstepræsterne og Folkets
Ældste hen til ham, medens han lærte, og de sagde:
„Af hvad Magt gør du disse Ting, og hvem har givet dig
denne Magt?" 24 Men Jesus svarede og sagde til dem:
„Ogsaa jeg vil spørge eder om een Ting, og dersom I
sige mig det, vil ogsaa jeg sige eder, af hvad Magt jeg
gør disse Ting. 25 Johannes's Daab, hvorfra var den?
Fra Himmelen eller fra Mennesker?" Men de tænkte
ved sig selv og sagde: „Sige vi: Fra Himmelen, da vil
han sige til os: Hvorfor troede I ham da ikke? 26 Men
sige vi: Fra Mennesker, frygte vi for Mængden; thi de
holde alle Johannes for en Profet." 27 Og de svarede
Jesus og sagde: „Det vide vi ikke." Da sagde ogsaa
han til dem: „Saa siger ikke heller jeg eder, af hvad
Magt jeg gør disse Ting. 28 Men hvad tykkes eder? En
Mand havde to Børn; og han gik til den første og sagde:
Barn! gaa hen, arbejd i Dag i min Vingaard! 29 Men
han svarede og sagde: Nej, jeg vil ikke; men bagefter
fortrød han det og gik derhen. 30 Og han gik til den
anden og sagde ligesaa. Men han svarede og sagde:
Ja, Herre! og gik ikke derhen. 31 Hvem af de to gjorde
Faderens Villie?" De sige: „Den første." Jesus siger til
dem: „Sandelig siger jeg eder, at Toldere og Skøger gaa
forud for eder ind i Guds Rige. 32 Thi Johannes kom til
eder paa Retfærdigheds Vej, og I troede ham ikke, men
Toldere og Skøger troede ham; men endskønt I saa det,

fortrøde I det alligevel ikke bagefter, saa I troede ham.
33 Hører en anden Lignelse: Der var en Husbonde, som
plantede en Vingaard og satte et Gærde omkring den
og gravede en Perse i den og byggede et Taarn; og han
lejede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands.
34 Men da Frugttiden nærmede sig, sendte han sine
Tjenere til Vingaardsmændene for at faa dens Frugter.
35 Og Vingaardsmændene grebe hans Tjenere, og en
sloge de, en dræbte de, og en stenede de. 36 Atter
sendte han andre Tjenere hen, flere end de første; og
de gjorde ligesaa med dem. 37 Men til sidst sendte
han sin Søn til dem og sagde: De ville undse sig for
min Søn. 38 Men da Vingaardsmændene saa Sønnen,
sagde de til hverandre: Det er Arvingen; kommer, lader
os slaa ham ihjel og faa hans Arv! 39 Og de grebe
ham og kastede ham ud af Vingaarden og sloge ham
ihjel. 40 Naar da Vingaardens Herre kommer, hvad
vil han saa gøre med disse Vingaardsmænd?" 41 De
sige til ham: „Ilde vil han ødelægge de onde og leje
sin Vingaard ud til andre Vingaardsmænd, som ville
give ham Frugterne i deres Tid." 42 Jesus siger til
dem: „Have I aldrig læst i Skrifterne: Den Sten, som
Bygningsmændene forkastede, den er bleven til en
Hovedhjørnesten; fra Herren er dette kommet, og det
er underligt for vore Øjne. 43 Derfor siger jeg eder, at
Guds Rige skal tages fra eder og gives til et Folk, som
bærer dets Frugter. 44 Og den, som falder paa denne
Sten, skal slaa sig sønder; men hvem den falder paa,
ham skal den knuse." 45 Og da Ypperstepræsterne
og Farisæerne hørte hans Lignelser, forstode de, at
han talte om dem. 46 Og de søgte at gribe ham, men
frygtede for Skarerne; thi de holdt ham for en Profet.

22 Og Jesus tog til Orde og talte atter i Lignelser
til dem og sagde: 2 „Himmeriges Rige lignes
ved en Konge, som gjorde Bryllup for sin Søn. 3 Og
han udsendte sine Tjenere for at kalde de budne til
Brylluppet; og de vilde ikke komme. 4 Han udsendte
atter andre Tjenere og sagde: Siger til de budne: Se,
jeg har beredt mit Maaltid, mine Okser og Fedekvæget
er slagtet, og alting er rede; kommer til Brylluppet! 5
Men de brøde sig ikke derom og gik hen, den ene paa
sin Mark, den anden til sit Købmandsskab; 6 og de
øvrige grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjelsloge
dem. 7 Men Kongen blev vred og sendte sine Hære
ud og slog disse Manddrabere ihjel og satte Ild paa
deres Stad. 8 Da siger han til sine Tjenere: Brylluppet
er beredt, men de budne vare det ikke værd. 9 Gaar
derfor ud paa Skillevejene og byder til Brylluppet saa
mange, som I finde! 10 Og de Tjenere gik ud paa
Vejene og samlede alle dem, de fandt, baade onde
og gode; og Bryllupshuset blev fuldt af Gæster. 11 Da
nu Kongen gik ind for at se Gæsterne, saa han der
et Menneske, som ikke var iført Bryllupsklædning. 12
Og han siger til ham: Ven! hvorledes er du kommen
herind og har ingen Bryllupsklædning paa? Men han
tav. 13 Da sagde Kongen til Tjenerne: Binder Fødder og
Hænder paa ham, og kaster ham ud i Mørket udenfor;
der skal der være Graad og Tænders Gnidsel. 14 Thi
mange ere kaldede, men faa ere udvalgte." 15 Da gik
Farisæerne hen og holdt Raad om, hvorledes de kunde
fange ham i Ord. 16 Og de sende deres Disciple til ham
tillige med Herodianerne og sige: „Mester! vi vide, at du
er sanddru og lærer Guds Vej i Sandhed og ikke bryder
dig om nogen; thi du ser ikke paa Menneskers Person.
17 Sig os derfor: Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give
Kejseren Skat, eller ej?" 18 Men da Jesus mærkede
deres Ondskab, sagde han: „I Hyklere, hvorfor friste I
mig? 19 Viser mig Skattens Mønt!" Og de bragte ham
en Denar. 20 Og han siger til dem: „Hvis Billede og
Overskrift er dette?" 21 De sige til ham: „Kejserens." Da
siger han til dem: „Saa giver Kejseren, hvad Kejserens
er, og Gud, hvad Guds er!" 22 Og da de hørte det,
undrede de sig, og de forlode ham og gik bort. 23
Samme Dag kom der Saddukæere til ham, hvilke sige,
at der ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og
sagde: 24 „Mester! Moses har sagt: Naar nogen dør
og ikke har Børn, skal hans Broder for Svogerskabets
Skyld tage hans Hustru til Ægte og oprejse sin Broder
Afkom. 25 Men nu var der hos os syv Brødre; og den
første giftede sig og døde; og efterdi han ikke havde
Afkom, efterlod han sin Hustru til sin Broder. 26 Ligesaa
ogsaa den anden og den tredje, indtil den syvende; 27
men sidst af alle døde Hustruen. 28 Hvem af disse syv
skal nu have hende til Hustru i Opstandelsen? thi de
have alle haft hende." 29 Men Jesus svarede og sagde
til dem: „I fare vild, idet I ikke kende Skrifterne, ej heller
Guds Kraft. 30 Thi i Opstandelsen tage de hverken
til Ægte eller bortgiftes, men de ere ligesom Guds
Engle i Himmelen. 31 Men hvad de dødes Opstandelse
angaar, have I da ikke læst, hvad der er talt til eder
af Gud, naar han siger: 32 „Jeg er Abrahams Gud og
Isaks Gud og Jakobs Gud." Han er ikke dødes, men
levendes Gud." 33 Og da Skarerne hørte dette, bleve
de slagne af Forundring over hans Lære. 34 Men da
Farisæerne hørte, at han havde stoppet Munden paa
Saddukæerne, forsamlede de sig. 35 Og en af dem,
en lovkyndig, spurgte og fristede ham og sagde: 36
„Mester, hvilket er det store Bud i Loven?" 37 Men han
sagde til ham: „Du skal elske Herren din Gud med hele
dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele dit Sind.
38 Dette er det store og første Bud. 39 Men et andet er
dette ligt: Du skal elske din Næste som dig selv. 40 Af
disse to Bud afhænger hele Loven og Profeterne." 41
Men da Farisæerne vare forsamlede, spurgte Jesus
dem og sagde: 42 „Hvad tykkes eder om Kristus? Hvis

Søn er han?" De sige til ham: „Davids." 43 Han siger til
dem: „Hvorledes kan da David i Aanden kalde ham
Herre, idet han siger: 44 Herren sagde til min Herre:
Sæt dig ved min højre Haand, indtil jeg faar lagt dine
Fjender under dine Fødder. 45 Naar nu David kalder
ham Herre, hvorledes er han da hans Søn?" 46 Og
ingen kunde svare ham et Ord, og ingen vovede mere
at rette Spørgsmaal til ham efter den Dag.

23 Da talte Jesus til Skarerne og til sine Disciple
og sagde: 2 „Paa Mose Stol sidde de skriftkloge
og Farisæerne. 3 Gører og holder derfor alt, hvad
de sige eder; men gører ikke efter deres Gerninger;
thi de sige det vel, men gøre det ikke. 4 Men de
binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge
dem paa Menneskenes Skuldre; men selv ville de
ikke bevæge dem med en Finger. 5 Men de gøre alle
deres Gerninger for at beskues af Menneskene; thi
de gøre deres Bederemme brede og Kvasterne paa
deres Klæder store. 6 Og de ville gerne sidde øverst til
Bords ved Maaltiderne og paa de fornemste Pladser i
Synagogerne 7 og lade sig hilse paa Torvene og kaldes
Rabbi af Menneskene. 8 Men I skulle ikke lade eder
kalde Rabbi; thi een er eders Mester, men I ere alle
Brødre. 9 Og I skulle ikke kalde nogen paa Jorden
eders Fader; thi een er eders Fader, han, som er i
Himlene. 10 Ej heller skulle I lade eder kalde Vejledere;
thi een er eders Vejleder, Kristus. 11 Men den største
iblandt eder skal være eders Tjener. 12 Men den, som
ophøjer sig selv, skal fornedres, og den, som fornedrer
sig selv, skal ophøjes. 13 Men ve eder, I skriftkloge og
Farisæere, I Hyklere! thi I tillukke Himmeriges Rige for
Menneskene; thi I gaa ikke derind, og dem, som ville
gaa ind, tillade I det ikke. 14 [Ve eder, I skriftkloge og
Farisæere, I Hyklere! thi I opæde Enkers Huse og bede
paa Skrømt længe; derfor skulle I faa des haardere
Dom.] 15 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere!
thi I drage om til Vands og til Lands for at vinde en
eneste Tilhænger; og naar han er bleven det, gøre I
ham til et Helvedes Barn, dobbelt saa slemt, som I
selv ere. **(Geenna g1067)** 16 Ve eder, I blinde Vejledere!
I, som sige: Den, som sværger ved Templet, det er
intet; men den, som sværger ved Guldet i Templet,
han er forpligtet. 17 I Daarer og blinde! hvilket er da
størst? Guldet eller Templet, som helliger Guldet? 18
Fremdeles: Den, som sværger ved Alteret, det er intet;
men den, som sværger ved Gaven derpaa, han er
forpligtet. 19 I Daarer og blinde! hvilket er da størst?
Gaven eller Alteret, som helliger Gaven? 20 Derfor,
den, som sværger ved Alteret, sværger ved det og
ved alt det, som er derpaa. 21 Og den, som sværger
ved Templet, sværger ved det og ved ham, som bor
deri. 22 Og den, som sværger ved Himmelen, sværger
ved Guds Trone og ved ham, som sidder paa den.
23 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi
I give Tiende af Mynte og Dild og Kommen og have
forsømt de Ting i Loven, der have større Vægt, Retten
og Barmhjertigheden og Troskaben. Disse Ting burde
man gøre og ikke forsømme hine. 24 I blinde Vejledere,
I, som si Myggen af, men nedsluge Kamelen! 25 Ve
eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere! thi I rense
det udvendige af Bægeret og Fadet, men indvendigt
ere de fulde af Rov og Umættelighed. 26 Du blinde
Farisæer! rens først det indvendige af Bægeret og
Fadet, for at ogsaa det udvendige af dem kan blive
rent. 27 Ve eder, I skriftkloge og Farisæere, I Hyklere!
thi I ere ligesom kalkede Grave, der jo synes dejlige
udvendigt, men indvendigt ere fulde af døde Ben og
al Urenhed. 28 Saaledes synes ogsaa I vel udvortes
retfærdige for Menneskene; men indvortes ere I fulde
af Hykleri og Lovløshed. 29 Ve eder, I skriftkloge og
Farisæere, I Hyklere! thi I bygge Profeternes Grave og
pryde de retfærdiges Gravsteder og sige: 30 Havde
vi været til i vore Fædres Dage, da havde vi ikke
været delagtige med dem i Profeternes Blod. 31 Altsaa
give I eder selv det Vidnesbyrd, at I ere Sønner af
dem, som have ihjelslaaet Profeterne. 32 Saa gører
da ogsaa I eders Fædres Maal fuldt! 33 I Slanger! I
Øgleunger! hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom?
(Geenna g1067) 34 Derfor se, jeg sender til eder Profeter
og vise og skriftkloge; nogle af dem skulle I slaa ihjel
og korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i
eders Synagoger og forfølge fra Stad til Stad, 35 for at
alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er
udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil
Sakarias's, Barakias's Søns, Blod, hvem I sloge ihjel
imellem Templet og Alteret. 36 Sandelig, siger jeg eder,
alt dette skal komme over denne Slægt. 37 Jerusalem!
Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne og stener dem,
som ere sendte til dig, hvor ofte vilde jeg samle dine
Børn, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under
Vingerne! Og I vilde ikke. 38 Se, eders Hus lades eder
øde! 39 Thi jeg siger eder: I skulle ingenlunde se mig
fra nu af, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer,
i Herrens Navn!"

24 Og Jesus gik ud, bort fra Helligdommen, og
hans Disciple kom til ham for at vise ham
Helligdommens Bygninger. 2 Men han svarede og
sagde til dem: „Se I ikke alt dette? Sandelig, siger jeg
eder, her skal ikke lades Sten paa Sten, som jo skal
nedbrydes." 3 Men da han sad paa Oliebjerget, kom
hans Disciple til ham afsides og sagde: „Sig os, naar
skal dette ske? Og hvad er Tegnet paa din Tilkommelse
og Verdens Ende?" **(aiōn g165)** 4 Og Jesus svarede og
sagde til dem: „Ser til, at ingen forfører eder! 5 Thi

mange skulle paa mit Navn komme og sige: Jeg er
Kristus; og de skulle forføre mange. 6 Men I skulle faa
at høre om Krige og Krigsrygter. Ser til, lader eder ikke
forskrække; thi det maa ske; men Enden er ikke endda.
7 Thi Folk skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige,
og der skal være Hungersnød og Jordskælv her og der.
8 Men alt dette er Veernes Begyndelse. 9 Da skulle de
overgive eder til Trængsel og slaa eder ihjel, og I skulle
hades af alle Folkeslagene for mit Navns Skyld. 10 Og
da skulle mange forarges og forraade hverandre og
hade hverandre. 11 Og mange falske Profeter skulle
fremstaa og forføre mange. 12 Og fordi Lovløsheden
bliver mangfoldig, vil Kærligheden blive kold hos de
fleste. 13 Men den, som holder ud indtil Enden, han skal
frelses. 14 Og dette Rigets Evangelium skal prædikes i
hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene; og
da skal Enden komme. 15 Naar I da se Ødelæggelsens
Vederstyggelighed, hvorom der er talt ved Profeten
Daniel, staa paa hellig Grund, (den, som læser det, han
give Agt!) 16 da skulle de, som ere i Judæa, fly ud paa
Bjergene; 17 den, som er paa Taget, stige ikke ned
for at hente, hvad der er i hans Hus; 18 og den, som
er paa Marken, vende ikke tilbage for at hente sine
Klæder! 19 Men ve de frugtsommelige og dem, som
give Die, i de Dage! 20 Og beder om, at eders Flugt
ikke skal ske om Vinteren, ej heller paa en Sabbat; 21
thi der skal da være en Trængsel saa stor, som der ikke
har været fra Verdens Begyndelse indtil nu og heller
ikke skal komme. 22 Og dersom disse Dage ikke bleve
afkortede, da blev intet Kød frelst; men for de udvalgtes
Skyld skulle disse Dage afkortes. 23 Dersom nogen da
siger til eder: Se, her er Kristus, eller der! da skulle I
ikke tro det. 24 Thi falske Krister og falske Profeter
skulle fremstaa og gøre store Tegn og Undergerninger,
saa at ogsaa de udvalgte skulde blive forførte, om det
var muligt. 25 Se, jeg har sagt eder det forud. 26 Derfor,
om de sige til eder: Se, han er i Ørkenen, da gaar ikke
derud; se, han er i Kamrene, da tror det ikke! 27 Thi
ligesom Lynet udgaar fra Østen og lyser indtil Vesten,
saaledes skal Menneskesønnens Tilkommelse være.
28 Hvor Aadselet er, der ville Ørnene samle sig. 29 Men
straks efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes
og Maanen ikke give sit Skin og Stjernerne falde ned
fra Himmelen, og Himmelens Kræfter skulle rystes.
30 Og da skal Menneskesønnens Tegn vise sig paa
Himmelen; og da skulle alle Jordens Stammer jamre
sig, og de skulle se Menneskesønnen komme paa
Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed. 31
Og han skal udsende sine Engle med stærktlydende
Basun, og de skulle samle hans udvalgte fra de fire
Vinde, fra den ene Ende af Himmelen til den anden. 32
Men lærer Lignelsen af Figentræet: Naar dets Gren
allerede er bleven blød, og Bladene skyde frem, da
skønne I, at Sommeren er nær. 33 Saaledes skulle
ogsaa I, naar I se alt dette, skønne, at han er nær for
Døren. 34 Sandelig, siger jeg eder, denne Slægt skal
ingenlunde forgaa, førend alle disse Ting ere skete. 35
Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle
ingenlunde forgaa. 36 Men om den Dag og Time ved
ingen, end ikke Himmelens Engle, heller ikke Sønnen,
men kun Faderen alene. 37 Og ligesom Noas Dage
vare, saaledes skal Menneskesønnens Tilkommelse
være. 38 Thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aade
og drak, toge til Ægte og bortgiftede, indtil den Dag,
da Noa gik ind i Arken, 39 og ikke agtede det, førend
Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal
ogsaa Menneskesønnens Tilkommelse være. 40 Da
skulle to Mænd være paa Marken; den ene tages med,
og den anden lades tilbage. 41 To Kvinder skulle male
paa Kværnen; den ene tages med, og den anden lades
tilbage. 42 Vaager derfor, thi I vide ikke, paa hvilken
Dag eders Herre kommer. 43 Men dette skulle I vide, at
dersom Husbonden vidste, i hvilken Nattevagt Tyven
vilde komme, da vaagede han og tillod ikke, at der
skete Indbrud i hans Hus. 44 Derfor vorder ogsaa I
rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time, som
I ikke mene. 45 Hvem er saa den tro og forstandige
Tjener, som hans Herre har sat over sit Tyende til at
give dem deres Mad i rette Tid? 46 Salig er den Tjener,
hvem hans Herre, naar han kommer, finder handlende
saaledes. 47 Sandelig siger jeg eder, han skal sætte
ham over alt, hvad han ejer. 48 Men dersom den onde
Tjener siger i sit Hjerte: Min Herre tøver, 49 og saa
begynder at slaa sine Medtjenere og spiser og drikker
med Drankerne, 50 da skal den Tjeners Herre komme
paa den Dag, han ikke venter, og i den Time, han ikke
ved, 51 og hugge ham sønder og give ham hans Lod
sammen med Hyklerne; der skal der være Graad og
Tænders Gnidsel.

25 Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer,
som toge deres Lamper og gik Brudgommen i
Møde. 2 Men fem af dem vare Daarer, og fem kloge. 3
Daarerne toge nemlig deres Lamper, men toge ikke Olie
med sig. 4 Men de kloge toge Olie i deres Kar tillige
med deres Lamper. 5 Og da Brudgommen tøvede,
slumrede de alle ind og sov. 6 Men ved Midnat lød
der et Raab: Se, Brudgommen kommer, gaar ham i
Møde! 7 Da vaagnede alle Jomfruerne og gjorde deres
Lamper i Stand. 8 Men Daarerne sagde til de kloge:
Giver os af eders Olie; thi vore Lamper slukkes. 9 Men
de kloge svarede og sagde: Der vilde vist ikke blive
nok til os og til eder; gaar hellere hen til Købmændene
og køber til eder selv! 10 Men medens de gik bort for at
købe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gik
ind med ham til Brylluppet; og Døren blev lukket. 11

Men senere komme ogsaa de andre Jomfruer og sige:
Herre, Herre, luk op for os! 12 Men han svarede og
sagde: Sandelig, siger jeg eder, jeg kender eder ikke.
13 Vaager derfor, thi I vide ikke Dagen, ej heller Timen.
14 Thi det er ligesom en Mand, der drog udenlands og
kaldte paa sine Tjenere og overgav dem sin Ejendom;
15 og en gav han fem Talenter, en anden to, og en
tredje en, hver efter hans Evne; og straks derefter drog
han udenlands. 16 Men den, som havde faaet de fem
Talenter, gik hen og købslog med dem og vandt andre
fem Talenter. 17 Ligesaa vandt ogsaa den, som havde
faaet de to Talenter, andre to. 18 Men den, som havde
faaet den ene, gik bort og gravede i Jorden og skjulte
sin Herres Penge. 19 Men lang Tid derefter kommer
disse Tjeneres Herre og holder Regnskab med dem.
20 Og den, som havde faaet de fem Talenter, kom
frem og bragte andre fem Talenter og sagde: Herre! du
overgav mig fem Talenter; se, jeg har vundet fem andre
Talenter. 21 Hans Herre sagde til ham: Vel, du gode
og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil sætte dig
over meget; gaa ind til din Herres Glæde! 22 Da kom
ogsaa han frem, som havde faaet de to Talenter, og
sagde: Herre! du overgav mig to Talenter; se, jeg har
vundet to andre Talenter. 23 Hans Herre sagde til ham:
Vel, du gode og tro Tjener! du var tro over lidet, jeg vil
sætte dig over meget; gaa ind til din Herres Glæde!
24 Men ogsaa han, som havde faaet den ene Talent,
kom frem og sagde: Herre! jeg kendte dig, at du er
en haard Mand, som høster, hvor du ikke saaede, og
samler, hvor du ikke spredte; 25 og jeg frygtede og
gik hen og skjulte din Talent i Jorden; se, her har du,
hvad dit er. 26 Men hans Herre svarede og sagde til
ham: Du onde og lade Tjener! du vidste, at jeg høster,
hvor jeg ikke saaede, og samler, hvor jeg ikke spredte;
27 derfor burde du have overgivet Vekselererne mine
Penge; og naar jeg kom, da havde jeg faaet mit igen
med Rente. 28 Tager derfor den Talent fra ham, og
giver den til ham, som har de ti Talenter. 29 Thi enhver,
som har, ham skal der gives, og han skal faa Overflod;
men den, som ikke har, fra ham skal endog det tages,
som han har. 30 Og kaster den unyttige Tjener ud i
Mørket udenfor; der skal der være Graad og Tænders
Gnidsel. 31 Men naar Menneskesønnen kommer i sin
Herlighed og alle Englene med ham, da skal han sidde
paa sin Herligheds Trone. 32 Og alle Folkeslagene
skulle samles foran ham, og han skal skille dem fra
hverandre, ligesom Hyrden skiller Faarene fra Bukkene.
33 Og han skal stille Faarene ved sin højre Side og
Bukkene ved den venstre. 34 Da skal Kongen sige til
dem ved sin højre Side: Kommer hid, I min Faders
velsignede! arver det Rige, som har været eder beredt
fra Verdens Grundlæggelse. 35 Thi jeg var hungrig, og
I gave mig at spise; jeg var tørstig, og I gave mig at
drikke; jeg var fremmed, og I toge mig hjem til eder;
36 jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I
besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig. 37 Da
skulle de retfærdige svare ham og sige: Herre! naar
saa vi dig hungrig og gave dig Mad, eller tørstig og
gave dig at drikke? 38 Naar saa vi dig fremmed og toge
dig hjem til os, eller nøgen og klædte dig? 39 Naar
saa vi dig syg eller i Fængsel og kom til dig? 40 Og
Kongen skal svare og sige til dem: Sandelig, siger jeg
eder: Hvad I have gjort imod een af disse mine mindste
Brødre, have I gjort imod mig. 41 Da skal han ogsaa
sige til dem ved den venstre Side: Gaar bort fra mig, I
forbandede! til den evige Ild, som er beredt Djævelen
og hans Engle. (aiōnios g166) 42 Thi jeg var hungrig, og I
gave mig ikke at spise; jeg var tørstig, og I gave mig
ikke at drikke; 43 jeg var fremmed, og I toge mig ikke
hjem til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg
var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke. 44 Da
skulle ogsaa de svare og sige: Herre! naar saa vi dig
hungrig eller tørstig eller fremmed eller nøgen eller syg
eller i Fængsel og tjente dig ikke? 45 Da skal han svare
dem og sige: Sandelig, siger jeg eder: Hvad I ikke have
gjort imod een af disse mindste, have I heller ikke gjort
imod mig. 46 Og disse skulle gaa bort til evig Straf,
men de retfærdige til evigt Liv." (aiōnios g166)

26 Og det skete, da Jesus havde fuldendt alle disse
Ord, sagde han til sine Disciple: 2 „I vide, at om to
Dage er det Paaske; saa forraades Menneskesønnen
til at korsfæstes." 3 Da forsamledes Ypperstepræsterne
og Folkets Ældste i Ypperstepræstens Gaard; han
hed Kajfas. 4 Og de raadsloge om at gribe Jesus
med List og ihjelslaa ham. 5 Men de sagde: „Ikke paa
Højtiden, for at der ikke skal blive Oprør iblandt Folket."
6 Men da Jesus var kommen til Bethania, i Simon den
spedalskes Hus, 7 kom der en Kvinde til ham, som
havde en Alabastkrukke med saare kostbar Salve, og
hun udgød den paa hans Hoved, medens han sad til
Bords. 8 Men da Disciplene saa det, bleve de vrede og
sagde: „Hvortil denne Spilde? 9 Dette kunde jo være
solgt til en høj Pris og være givet til fattige." 10 Men da
Jesus mærkede det, sagde han til dem: „Hvorfor volde
I Kvinden Fortrædeligheder? Hun har jo gjort en god
Gerning imod mig. 11 Thi de fattige have I altid hos
eder; men mig have I ikke altid. 12 Thi da hun udgød
denne Salve over mit Legeme, gjorde hun det for at
berede mig til at begraves. 13 Sandelig, siger jeg eder,
hvor som helst i hele Verden dette Evangelium bliver
prædiket, skal ogsaa det, som hun har gjort, omtales til
hendes Ihukommelse." 14 Da gik en af de tolv, han,
som hed Judas Iskariot, hen til Ypperstepræsterne 15
og sagde: „Hvad ville I give mig, saa skal jeg forraade
ham til eder?" Men de betalte ham tredive Sølvpenge.

16 Og fra den Stund søgte han Lejlighed til at forraade
ham. 17 Men paa den første Dag af de usyrede Brøds
Højtid kom Disciplene til Jesus og sagde: „Hvor vil
du, at vi skulle træffe Forberedelse for dig til at spise
Paaskelammet?" 18 Men han sagde: „Gaar ind i Staden
til den og den Mand, og siger til ham: Mesteren siger:
Min Time er nær; hos dig holder jeg Paaske med mine
Disciple." 19 Og Disciplene gjorde, som Jesus befalede
dem, og beredte Paaskelammet. 20 Men da det var
blevet Aften, sad han til Bords med de tolv. 21 Og
medens de spiste, sagde han: „Sandelig, siger jeg eder,
en af eder vil forraade mig." 22 Og de bleve saare
bedrøvede og begyndte hver især at sige til ham: „Det
er dog vel ikke mig, Herre?" 23 Men han svarede og
sagde: „Den, som dyppede Haanden tillige med mig
i Fadet, han vil forraade mig. 24 Menneskesønnen
gaar vel bort, som der er skrevet om ham; men ve det
Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forraadt!
Det var godt for det Menneske, om han ikke var født."
25 Men Judas, som forraadte ham, svarede og sagde:
„Det er dog vel ikke mig, Rabbi?" Han siger til ham: „Du
har sagt det." 26 Men medens de spiste, tog Jesus
Brød, og han velsignede og brød det og gav Disciplene
det og sagde: „Tager, æder; dette er mit Legeme." 27
Og han tog en Kalk og takkede, gav dem den og sagde:
„Drikker alle deraf; 28 thi dette er mit Blod, Pagtens,
hvilket udgydes for mange til Syndernes Forladelse. 29
Men jeg siger eder, fra nu af skal jeg ingenlunde drikke
af denne Vintræets Frugt indtil den Dag, da jeg skal
drikke den ny med eder i min Faders Rige." 30 Og da
de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget.
31 Da siger Jesus til dem: „I skulle alle forarges paa
mig i denne Nat; thi der er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden,
og Hjordens Faar skulle adspredes. 32 Men efter at jeg
er bleven oprejst, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa."
33 Men Peter svarede og sagde til ham: „Om end alle
ville forarges paa dig, saa vil jeg dog aldrig forarges."
34 Jesus sagde til ham: „Sandelig, siger jeg dig, i denne
Nat, førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre
Gange." 35 Peter siger til ham: „Om jeg end skulde
dø med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Ligesaa
sagde ogsaa alle Disciplene. 36 Da kommer Jesus med
dem til en Gaard, som kaldes Gethsemane, og han
siger til Disciplene: „Sætter eder her, medens jeg gaar
derhen og beder." 37 Og han tog Peter og Zebedæus's
to Sønner med sig, og han begyndte at bedrøves og
svarlig at ængstes. 38 Da siger han til dem: „Min Sjæl
er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager med
mig!" 39 Og han gik lidt frem, faldt paa sit Ansigt, bad
og sagde: „Min Fader! er det muligt, da gaa denne Kalk
mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil." 40 Og
han kommer til Disciplene og finder dem sovende, og
han siger til Peter: „Saa kunde I da ikke vaage een
Time med mig! 41 Vaager og beder, for at I ikke skulle
falde i Fristelse! Aanden er vel redebon, men Kødet er
skrøbeligt." 42 Han gik atter anden Gang hen, bad og
sagde: „Min Fader! hvis denne Kalk ikke kan gaa mig
forbi, uden jeg drikker den, da ske din Villie!" 43 Og
han kom og fandt dem atter sovende, thi deres Øjne
vare betyngede. 44 Og han forlod dem og gik atter
hen og bad tredje Gang og sagde atter det samme
Ord. 45 Da kommer han til Disciplene og siger til dem:
„Sove I fremdeles og hvile eder? Se, Timen er nær, og
Menneskesønnen forraades i Synderes Hænder. 46
Staar op, lader os gaa; se, han, som forraader mig,
er nær." 47 Og medens han endnu talte, se, da kom
Judas, en af de tolv, og med ham en stor Skare, med
Sværd og Knipler, fra Ypperstepræsterne og Folkets
Ældste. 48 Men han, som forraadte ham, havde givet
dem et Tegn og sagt: „Den, som jeg kysser, ham er
det; griber ham!" 49 Og han traadte straks hen til Jesus
og sagde: „Hil være dig, Rabbi!" og kyssede ham. 50
Men Jesus sagde til ham: „Ven, hvorfor kommer du
her?" Da traadte de til og lagde Haand paa Jesus
og grebe ham. 51 Og se, en af dem, som vare med
Jesus, rakte Haanden ud og drog sit Sværd og slog
Ypperstepræstens Tjener og huggede hans Øre af. 52
Da siger Jesus til ham: „Stik dit Sværd igen paa dets
Sted; thi alle de, som tage Sværd, skulle omkomme
ved Sværd. 53 Eller mener du, at jeg ikke kan bede min
Fader, saa han nu tilskikker mig mere end tolv Legioner
Engle? 54 Hvorledes skulde da Skrifterne opfyldes,
at det bør gaa saaledes til?" 55 I den samme Time
sagde Jesus til Skarerne: „I ere gaaede ud ligesom
imod en Røver med Sværd og Knipler for at fange mig.
Daglig sad jeg i Helligdommen og lærte, og I grebe mig
ikke. 56 Men det er alt sammen sket, for at Profeternes
Skrifter skulde opfyldes." Da forlode alle Disciplene ham
og flyede. 57 Men de, som havde grebet Jesus, førte
ham hen til Ypperstepræsten Kajfas, hvor de skriftkloge
og de Ældste vare forsamlede. 58 Men Peter fulgte
ham i Frastand indtil Ypperstepræstens Gaard, og han
gik indenfor og satte sig hos Svendene for at se, hvad
Udgang det vilde faa. 59 Men Ypperstepræsterne og
hele Raadet søgte falsk Vidnesbyrd imod Jesus, for at
de kunde aflive ham. 60 Og de fandt intet, endskønt
der traadte mange falske Vidner frem. Men til sidst
traadte to frem og sagde: 61 „Denne har sagt: Jeg kan
nedbryde Guds Tempel og bygge det op i tre Dage."
62 Og Ypperstepræsten stod op og sagde til ham: „Svarer
du intet paa, hvad disse vidne imod dig?" 63 Men
Jesus tav. Og Ypperstepræsten tog til Orde og sagde
til ham: „Jeg besværger dig ved den levende Gud, at
du siger os, om du er Kristus, Guds Søn." 64 Jesus
siger til ham: „Du har sagt det; dog jeg siger eder: Fra
nu af skulle I se Menneskesønnen sidde ved Kraftens

højre Haand og komme paa Himmelens Skyer." **65** Da sønderrev Ypperstepræsten sine Klæder og sagde: „Han har talt bespotteligt; hvad have vi længere Vidner nødig? se, nu have I hørt Bespottelsen. **66** Hvad tykkes eder?" Og de svarede og sagde: „Han er skyldig til Døden." **67** Da spyttede de ham i Ansigtet og gave ham Næveslag; andre sloge ham paa Kinden **68** og sagde: „Profetér os, Kristus, hvem var det, der slog dig?" **69** Men Peter sad udenfor i Gaarden; og en Pige kom hen til ham og sagde: „Ogsaa du var med Jesus Galilæeren." **70** Men han nægtede det i alles Paahør og sagde: „Jeg forstaar ikke, hvad du siger." **71** Men da han gik ud i Portrummet, saa en anden Pige ham; og hun siger til dem, som vare der: „Denne var med Jesus af Nazareth." **72** Og han nægtede det atter med en Ed: „Jeg kender ikke det Menneske." **73** Men lidt efter kom de, som stode der, hen og sagde til Peter: „Sandelig, ogsaa du er en af dem, dit Maal røber dig jo ogsaa." **74** Da begyndte han at forbande sig og sværge: „Jeg kender ikke det Menneske." Og straks galede Hanen. **75** Og Peter kom Jesu Ord i Hu, at han havde sagt: „Førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange." Og han gik udenfor og græd bitterligt.

27 Men da det var blevet Morgen, holdt alle Ypperstepræsterne og Folkets Ældste Raad imod Jesus for at aflive ham. **2** Og de bandt ham og førte ham bort og overgave ham til Landshøvdingen Pontius Pilatus. **3** Da nu Judas, som forraadte ham, saa, at han var bleven domfældt, fortrød han det og bragte de tredive Sølvpenge tilbage til Ypperstepræsterne og de Ældste og sagde: **4** „Jeg har syndet, idet jeg forraadte uskyldigt Blod." Men de sagde: „Hvad kommer det os ved? se du dertil." **5** Og han kastede Sølvpengene ind i Templet, veg bort og gik hen og hængte sig. **6** Men Ypperstepræsterne toge Sølvpengene og sagde: „Det er ikke tilladt at lægge dem til Tempelskatten; thi det er Blodpenge." **7** Men efter at have holdt Raad købte de Pottemagermarken derfor til Gravsted for de fremmede. **8** Derfor blev den Mark kaldt Blodmarken indtil den Dag i Dag. **9** Da opfyldtes det, som er talt ved Profeten Jeremias, som siger: „Og de toge de tredive Sølvpenge, Prisen for den vurderede, hvem de vurderede for Israels Børn, **10** og de gave dem for Pottemagermarken, som Herren befalede mig." **11** Men Jesus blev stillet for Landshøvdingen, og Landshøvdingen spurgte ham og sagde: „Er du Jødernes Konge?" Men Jesus sagde til ham: „Du siger det." **12** Og da han blev anklaget af Ypperstepræsterne og de Ældste, svarede han intet. **13** Da siger Pilatus til ham: „Hører du ikke, hvor meget de vidne imod dig?" **14** Og han svarede ham end ikke paa et eneste Ord, saa at Landshøvdingen undrede sig saare. **15** Men paa Højtiden plejede Landshøvdingen at løslade Mængden een Fange, hvilken de vilde. **16** Og de havde dengang en berygtet Fange, som hed Barabbas. **17** Da de vare forsamlede, sagde Pilatus derfor til dem: „Hvem ville I, at jeg skal løslade eder: Barabbas eller Jesus, som kaldes Kristus?" **18** Thi han vidste, at det var af Avind, de havde overgivet ham. **19** Men medens han sad paa Dommersædet, sendte hans Hustru Bud til ham og sagde: „Befat dig ikke med denne retfærdige; thi jeg har lidt meget i Dag i en Drøm for hans Skyld." **20** Men Ypperstepræsterne og de Ældste overtalte Skarerne til, at de skulde begære Barabbas, men ihjelslaa Jesus. **21** Og Landshøvdingen svarede og sagde til dem: „Hvilken af de to ville I, at jeg skal løslade eder?" Men de sagde: „Barabbas." **22** Pilatus siger til dem: „Hvad skal jeg da gøre med Jesus, som kaldes Kristus?" De sige alle: „Lad ham blive korsfæstet!" **23** Men Landshøvdingen sagde: „Hvad ondt har han da gjort?" Men de raabte end mere og sagde: „Lad ham blive korsfæstet!" **24** Men da Pilatus saa, at han intet udrettede, men at der blev større Larm, tog han Vand og toede sine Hænder i Mængdens Paasyn og sagde: „Jeg er uskyldig i denne retfærdiges Blod; ser I dertil!" **25** Og hele Folket svarede og sagde: „Hans Blod komme over os og over vore Børn!" **26** Da løslod han dem Barabbas; men Jesus lod han hudstryge og gav ham hen til at korsfæstes. **27** Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jesus med sig ind i Borgen og samlede hele Vagtafdelingen omkring ham. **28** Og de afklædte ham og kastede en Skarlagens Kappe om ham. **29** Og de flettede en Krone af Torne og satte den paa hans Hoved og gave ham et Rør i hans højre Haand; og de faldt paa Knæ for ham og spottede ham og sagde: „Hil være dig, du Jødernes Konge!" **30** Og de spyttede paa ham og toge Røret og sloge ham paa Hovedet. **31** Og da de havde spottet ham, toge de Kappen af ham og iførte ham hans egne Klæder og førte ham hen for at korsfæste ham. **32** Men medens de gik derud, traf de en Mand fra Kyrene, ved Navn Simon; ham tvang de til at bære hans Kors. **33** Og da de kom til et Sted, som kaldes Golgatha, det er udlagt: „Hovedskalsted", **34** gave de ham Eddike at drikke blandet med Galde; og da han smagte det, vilde han ikke drikke. **35** Men da de havde korsfæstet ham, delte de hans Klæder imellem sig ved Lodkastning, [for at det skulde opfyldes, som er sagt af Profeten: „De delte mine Klæder imellem sig og kastede Lod om mit Klædebon."] **36** Og de sade der og holdt Vagt over ham. **37** Og oven over hans Hoved satte de Beskyldningen imod ham skreven saaledes: „Dette er Jesus, Jødernes Konge." **38** Da bliver der korsfæstet to Røvere sammen med ham, en ved den højre og en ved den venstre Side. **39** Og de, som gik forbi, spottede ham, idet de rystede paa deres Hoveder og sagde: **40** „Du, som nedbryder Templet og bygger

det op i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig
ned af Korset!" 41 Ligesaa spottede Ypperstepræsterne
tillige med de skriftkloge og de Ældste og sagde: 42
„Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse; er
han Israels Konge, saa lad ham nu stige ned af Korset,
saa ville vi tro paa ham. 43 Han har sat sin Lid til Gud;
han fri ham nu, om han har Behag i ham; thi han har
sagt: Jeg er Guds Søn." 44 Og paa samme Maade
haanede ogsaa Røverne ham, som vare korsfæstede
med ham. 45 Men fra den sjette Time blev der Mørke
over hele Landet indtil den niende Time. 46 Og ved
den niende Time raabte Jesus med høj Røst og sagde:
„Eli! Eli! Lama Sabaktani?" det er: „Min Gud! min Gud!
hvorfor har du forladt mig?" 47 Men nogle af dem, som
stode der og hørte det, sagde: „Han kalder paa Elias."
48 Og straks løb en af dem hen og tog en Svamp og
fyldte den med Eddike og stak den paa et Rør og gav
ham at drikke. 49 Men de andre sagde: „Holdt! lader
os se, om Elias kommer for at frelse ham." 50 Men
Jesus raabte atter med høj Røst og opgav Aanden.
51 Og se, Forhænget i Templet splittedes i to Stykker,
fra øverst til nederst; og Jorden skjalv, og Klipperne
revnede, 52 og Gravene aabnedes; og mange af de
hensovede helliges Legemer bleve oprejste, 53 og
de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse og kom
ind i den hellige Stad og viste sig for mange. 54 Men
da Høvedsmanden og de, som tillige med ham holdt
Vagt over Jesus, saa Jordskælvet, og hvad der skete,
frygtede de saare og sagde: „Sandelig, denne var Guds
Søn." 55 Men der var mange Kvinder der, som saa til i
Frastand, hvilke havde fulgt Jesus fra Galilæa og tjent
ham. 56 Iblandt dem vare Maria Magdalene og Maria,
Jakobs og Josefs Moder, og Zebedæus's Sønners
Moder. 57 Men da det var blevet Aften, kom en rig
Mand fra Arimathæa, ved Navn Josef, som ogsaa selv
var bleven Jesu Discipel. 58 Han gik til Pilatus og bad
om Jesu Legeme. Da befalede Pilatus, at det skulde
udleveres. 59 Og Josef tog Legemet og svøbte det i
et rent fint Linklæde 60 og lagde det i sin nye Grav,
som han havde ladet hugge i Klippen, og væltede en
stor Sten for Indgangen til Graven og gik bort. 61 Men
Maria Magdalene og den anden Maria vare der, og de
sade lige over for Graven. 62 Men den næste Dag,
som var Dagen efter Beredelsesdagen, forsamlede
Ypperstepræsterne og Farisæerne sig hos Pilatus 63
og sagde: „Herre! vi ere komne i Hu, at denne Forfører
sagde, medens han endnu levede: Tre Dage efter
bliver jeg oprejst. 64 Befal derfor, at Graven skal sikkert
bevogtes indtil den tredje Dag, for at ikke hans Disciple
skulle komme og stjæle ham og sige til Folket: Han er
oprejst fra de døde; og da vil den sidste Forførelse blive
værre end den første." 65 Pilatus sagde til dem: „Der
have I en Vagt; gaar hen og bevogter den sikkert, som
I bedst vide!" 66 Og de gik hen og bevogtede Graven
sikkert med Vagten efter at have sat Segl for Stenen.

28 Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første
Dag i Ugen, kom Maria Magdalene og den anden
Maria for at se til Graven. 2 Og se, der skete et stort
Jordskælv; thi en Herrens Engel for ned fra Himmelen
og traadte til og væltede Stenen bort og satte sig paa
den. 3 Men hans Udseende var ligesom et Lyn og
hans Klædebon hvidt som Sne. 4 Men de, som holdt
Vagt, skælvede af Frygt for ham og bleve som døde. 5
Men Engelen tog til Orde og sagde til Kvinderne: „I
skulle ikke frygte! thi jeg ved, at I lede efter Jesus den
korsfæstede. 6 Han er ikke her; thi han er opstanden,
som han har sagt. Kommer hid, ser Stedet, hvor Herren
laa! 7 Og gaar hastigt hen og siger hans Disciple, at
han er opstanden fra de døde; og se, han gaar forud
for eder til Galilæa; der skulle I se ham. Se, jeg har
sagt eder det." 8 Og de gik hastigt bort fra Graven med
Frygt og stor Glæde og løb hen for at forkynde hans
Disciple det. 9 Men medens de gik for at forkynde hans
Disciple det, se, da mødte Jesus dem og sagde: „Hil
være eder!" Men de traadte til og omfavnede hans
Fødder og tilbade ham. 10 Da siger Jesus til dem:
„Frygter ikke! gaar hen og forkynder mine Brødre, at
de skulle gaa bort til Galilæa, og der skulle de se
mig." 11 Men medens de gik derhen, se, da kom nogle
af Vagten ind i Staden og meldte Ypperstepræsterne
alt det, som var sket. 12 Og de samledes med de
Ældste og holdt Raad og gave Stridsmændene rigelige
Penge 13 og sagde: „Siger: Hans Disciple kom om
Natten og stjal ham, medens vi sov. 14 Og dersom
Landshøvdingen faar det at høre, ville vi stille ham
tilfreds og holde eder angerløse." 15 Men de toge
Pengene og gjorde, som det var lært dem. Og dette
Ord blev udspredt iblandt Jøderne indtil den Dag i Dag.
16 Men de elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg,
hvor Jesus havde sat dem Stævne. 17 Og da de saa
ham, tilbade de ham; men nogle tvivlede. 18 Og Jesus
traadte frem, talte til dem og sagde: „Mig er given
al Magt i Himmelen og paa Jorden. 19 Gaar derfor
hen og gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I
døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands
Navn, 20 og idet I lære dem at holde alt det, som jeg
har befalet eder. Og se, jeg er med eder alle Dage indtil
Verdens Ende." **(aiōn g165)**

Markus

1 Jesu Kristi, Guds Søns, Evangeliums Begyndelse er
saaledes, **2** som der er skrevet hos Profeten Esajas:
„Se, jeg sender min Engel for dit Ansigt, han skal berede
din Vej. **3** Der er en Røst af en, som raaber i Ørkenen:
Bereder Herrens Vej, gører hans Stier jævne!" **4**
Johannes kom, han, som døbte i Ørkenen og prædikede
Omvendelses-Daab til Syndernes Forladelse. **5** Og hele
Judæas Land og alle i Jerusalem gik ud og bleve døbte
af ham i Floden Jordan, idet de bekendte deres Synder.
6 Og Johannes var klædt i Kamelhaar og havde et
Læderbælte om sin Lænd og spiste Græshopper og
vild Honning. **7** Og han prædikede og sagde: „Efter mig
kommer den, som er stærkere end jeg, hvis Skotvinge
jeg ikke er værdig at bøje mig ned og løse. **8** Jeg har
døbt eder med Vand, men han skal døbe eder med
den Helligaand." **9** Og det skete i de Dage, at Jesus
kom fra Nazareth i Galilæa og blev døbt af Johannes i
Jordan. **10** Og straks da han steg op af Vandet, saa
han Himlene skilles ad og Aanden ligesom en Due dale
ned over ham; **11** og der kom en Røst fra Himlene: „Du
er min Søn, den elskede, i dig har jeg Velbehag." **12**
Og straks driver Aanden ham ud i Ørkenen. **13** Og han
var i Ørkenen fyrretyve Dage, medens han fristedes af
Satan, og han var blandt Dyrene; og Englene tjente
ham. **14** Men efter at Johannes var kastet i Fængsel,
kom Jesus til Galilæa og prædikede Guds Evangelium
15 og sagde: „Tiden er fuldkommet, og Guds Rige er
kommet nær; omvender eder og tror paa Evangeliet!"
16 Og medens han gik langs Galilæas Sø, saa han
Simon og Simons Broder Andreas i Færd med at kaste
Garn i Søen; thi de vare Fiskere. **17** Og Jesus sagde
til dem: „Følger efter mig, saa vil jeg gøre eder til
Menneskefiskere." **18** Og de forlode straks Garnene og
fulgte ham. **19** Og da han gik lidt videre frem, saa han
Jakob, Zebedæus's Søn, og hans Broder Johannes,
som ogsaa vare i Færd med at bøde deres Garn i
Skibet; **20** og han kaldte straks paa dem, og de forlode
deres Fader Zebedæus i Skibet med Lejesvendene
og gik efter ham. **21** Og de gaa ind i Kapernaum. Og
straks paa Sabbaten gik han ind i Synagogen og lærte,
22 og de bleve slagne af Forundring over hans Lære; thi
han lærte dem som en, der havde Myndighed, og ikke
som de skriftkloge. **23** Og der var i deres Synagoge
et Menneske med en uren Aand, og han raabte højt
24 og sagde: „Hvad have vi med dig at gøre, Jesus
af Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os; jeg
kender dig, hvem du er, du Guds hellige." **25** Og Jesus
truede ham og sagde: „Ti, og far ud af ham!" **26** Og
den urene Aand sled i ham og raabte med høj Røst og
for ud af ham. **27** Og de bleve alle forfærdede, saa
at de spurgte hverandre og sagde: „Hvad er dette?
en ny Lære med Myndighed; ogsaa over de urene
Aander byder han, og de lyde ham." **28** Og Rygtet om
ham kom straks ud alle Vegne i hele det omliggende
Land i Galilæa. **29** Og straks, da de vare gaaede ud af
Synagogen, kom de ind i Simons og Andreas's Hus
med Jakob og Johannes. **30** Men Simons Svigermoder
laa og havde Feber, og straks tale de til ham om hende;
31 og han gik hen til hende, tog hende ved Haanden
og rejste hende op, og Feberen forlod hende, og hun
vartede dem op. **32** Men da det var blevet Aften, og
Solen var gaaet ned, førte de til ham alle de syge og de
besatte, **33** og hele Byen var forsamlet foran Døren. **34**
Og han helbredte mange, som lede af mange Haande
Sygdomme, og han uddrev mange onde Aander; og
han tillod ikke de onde Aander at tale, fordi de kendte
ham. **35** Og om Morgenen længe før Dag stod han op
og gik ud og gik hen til et øde Sted, og der bad han. **36**
Og Simon og de, som vare med ham, skyndte sig efter
ham. **37** Og de fandt ham, og de sige til ham: „Alle
lede efter dig." **38** Og han siger til dem: „Lader os gaa
andetsteds hen til de nærmeste Smaabyer, for at jeg
kan prædike ogsaa der; thi dertil er jeg udgaaet." **39**
Og han kom og prædikede i deres Synagoger i hele
Galilæa og uddrev de onde Aander. **40** Og en spedalsk
kommer til ham, beder ham og falder paa Knæ for ham
og siger til ham: „Om du vil, saa kan du rense mig."
41 Og han ynkedes inderligt og udrakte Haanden og
rørte ved ham og siger til ham: „Jeg vil; bliv ren!" **42** Og
straks forlod Spedalskheden ham, og han blev renset.
43 Og han drev ham straks bort, idet han bød ham
strengt, **44** og sagde til ham: „Se til, at du ikke siger
noget til nogen herom; men gaa hen, fremstil dig selv
for Præsten, og offer for din Renselse det, som Moses
har befalet, til Vidnesbyrd for dem!" **45** Men da han kom
ud, begyndte han at fortælle meget og udsprede Rygtet
derom, saa at han ikke mere kunde gaa aabenlyst ind i
en By; men han var udenfor paa øde Steder, og de
kom til ham alle Vegne fra.

2 Og da han nogle Dage derefter atter gik ind i
Kapernaum, spurgtes det, at han var hjemme. **2** Og
der samledes mange, saa at der ikke mere var Plads,
end ikke foran Døren; og han talte Ordet til dem. **3**
Og de komme og bringe til ham en værkbruden, der
blev baaren af fire. **4** Og da de ikke kunde komme
nær til ham for Folkeskaren, toge de Taget af, hvor
han var; og da de havde brudt Hul, firede de Sengen
ned, hvorpaa den værkbrudne laa. **5** Og da Jesus saa
deres Tro, siger han til den værkbrudne: „Søn! dine
Synder ere forladte." **6** Men nogle af de skriftkloge
sade der og tænkte i deres Hjerter: **7** „Hvorfor taler
denne saaledes? Han taler bespotteligt. Hvem kan

forlade Synder uden een, nemlig Gud?” 8 Og Jesus
kendte straks i sin Aand, at de tænkte saaledes ved sig
selv, og sagde til dem: „Hvorfor tænke I dette i eders
Hjerter? 9 Hvilket er lettest, at sige til den værkbrudne:
Dine Synder ere forladte, eller at sige: Staa op, og
tag din Seng, og gaa? 10 Men for at I skulle vide, at
Menneskesønnen har Magt paa Jorden til at forlade
Synder,” siger han til den værkbrudne: 11 „Jeg siger
dig: Staa op, tag din Seng, og gaa til dit Hus!” 12 Og
han stod op og tog straks Sengen og gik ud for alles
Øjne, saa de alle bleve forfærdede og priste Gud og
sagde: „Aldrig have vi set noget saadant.” 13 Og han
gik atter ud langs Søen, og hele Skaren kom til ham,
og han lærte dem. 14 Og da han gik forbi, saa han
Levi, Alfæus's Søn sidde ved Toldboden, og han siger
til ham: „Følg mig!” Og han stod op og fulgte ham.
15 Og det skete, at han sad til Bords i hans Hus, og
mange Toldere og Syndere sade til Bords med Jesus
og hans Disciple; thi de vare mange. Og der fulgte
ogsaa 16 nogle skriftkloge af Farisæerne med ham,
og da de saa, at han spiste med Toldere og Syndere,
sagde de til hans Disciple: „Han spiser og drikker med
Toldere og Syndere!” 17 Og da Jesus hørte det, siger
han til dem: „De raske trænge ikke til Læge, men de
syge. Jeg er ikke kommen for at kalde retfærdige, men
Syndere.” 18 Og Johannes's Disciple og Farisæerne
fastede, og de komme og sige til ham: „Hvorfor faste
Johannes's Disciple og Farisæernes Disciple, men
dine Disciple faste ikke?” 19 Og Jesus sagde til dem:
„Kunne Brudesvendene faste, medens Brudgommen er
hos dem? Saa længe de have Brudgommen hos sig,
kunne de ikke faste. 20 Men der skal komme Dage, da
Brudgommen bliver tagen fra dem, da skulle de faste
paa den Dag. 21 Ingen syr en Lap af uvalket Klæde
paa et gammelt Klædebon; ellers river den nye Lap
paa det gamle Klædebon dette itu, og der bliver et
værre Hul. 22 Og ingen kommer ung Vin paa gamle
Læderflasker; ellers sprænger Vinen Læderflaskerne,
og Vinen ødelægges saavel som Læderflaskerne; men
kom ung Vin paa nye Læderflasker!” 23 Og det skete,
at han vandrede paa Sabbaten igennem en Sædemark,
og hans Disciple begyndte, imedens de gik, at plukke
Aks. 24 Og Farisæerne sagde til ham: „Se, hvorfor gøre
de paa Sabbaten, hvad der ikke er tilladt?” 25 Og han
siger til dem: „Have I aldrig læst, hvad David gjorde, da
han kom i Nød og blev hungrig, han selv og de, som
vare med ham? 26 Hvorledes han gik ind i Guds Hus,
da Abiathar var Yppersteepræst, og spiste Skuebrødene,
som det ikke er nogen tilladt at spise uden Præsterne,
og gav ogsaa dem, som vare med ham?” 27 Og han
sagde til dem: „Sabbaten blev til for Menneskets Skyld,
og ikke Mennesket for Sabbatens Skyld. 28 Derfor er
Menneskesønnen Herre ogsaa over Sabbaten.”

3 Og han gik atter ind i en Synagoge, og der var der
en Mand, som havde en vissen Haand. 2 Og de
toge Vare paa ham, om han vilde helbrede ham paa
Sabbaten, for at de kunde anklage ham. 3 Og han siger
til Manden, som havde den visne Haand: „Træd frem
her i Midten!” 4 Og han siger til dem: „Er det tilladt at
gøre godt paa Sabbaten eller at gøre ondt, at frelse Liv
eller at slaa ihjel?” Men de tav. 5 Og han saa omkring
paa dem med Vrede, bedrøvet over deres Hjertes
Forhærdelse, og siger til Manden: „Ræk din Haand
ud!” og han rakte den ud, og hans Haand blev sund
igen. 6 Og Farisæerne gik straks ud og holdt Raad
med Herodianerne imod ham, hvorledes de kunde slaa
ham ihjel. 7 Og Jesus drog med sine Disciple bort
til Søen, og en stor Mængde fulgte med fra Galilæa;
og fra Judæa 8 og fra Jerusalem og fra Idumæa og
Landet hinsides Jordan og fra Egnen om Tyrus og
Sidon kom de til ham i stor Mængde, da de hørte, hvor
store Gerninger han gjorde. 9 Og han sagde til sine
Disciple, at en Baad skulde være til Rede til ham for
Skarens Skyld, for at de ikke skulde trænge ham. 10 Thi
han helbredte mange, saa at alle, som havde Plager,
styrtede ind paa ham for at røre ved ham. 11 Og naar de
urene Aander saa ham, faldt de ned for ham og raabte
og sagde: „Du er Guds Søn.” 12 Og han truede dem
meget, at de ikke maatte gøre ham kendt. 13 Og han
stiger op paa Bjerget og hidkalder, hvem han selv vilde;
og de gik hen til ham. 14 Og han beskikkede tolv, til at
de skulde være hos ham, og til at han kunde udsende
dem til at prædike 15 og at have Magt til at uddrive
de onde Aander. 16 Og han beskikkede de tolv, og
han tillagde Simon Navnet Peter; 17 fremdeles Jakob,
Zebedæus's Søn, og Johannes, Jakobs Broder, og han
tillagde dem Navnet Boanerges, det er Tordensønner;
18 og Andreas og Filip og Bartholomæus og Matthæus
og Thomas og Jakob, Alfæus's Søn, og Thaddæus og
Simon Kananæeren 19 og Judas Iskariot, han, som
forraadte ham. 20 Og han kommer hjem, og der samles
atter en Skare, saa at de end ikke kunne faa Mad. 21
Og da hans nærmeste hørte det, gik de ud for at drage
ham til sig; thi de sagde: „Han er ude af sig selv.” 22
Og de skriftkloge, som vare komne ned fra Jerusalem,
sagde: „Han har Beelzebul, og ved de onde Aanders
Fyrste uddriver han de onde Aander.” 23 Og han kaldte
dem til sig og sagde til dem i Lignelser: „Hvorledes kan
Satan uddrive Satan? 24 Og dersom et Rige er kommet
i Splid med sig selv, kan samme Rige ikke bestaa. 25
Og dersom et Hus er kommet i Splid med sig selv, vil
samme Hus ikke kunne bestaa. 26 Og dersom Satan
har sat sig op imod sig selv og er kommen i Splid med
sig selv, kan han ikke bestaa, men det er ude med ham.
27 Men ingen kan gaa ind i den stærkes Hus og røve
hans Ejendele, uden han først binder den stærke, og da

kan han plyndre hans Hus. 28 Sandelig, siger jeg eder,
alle Ting skulle forlades Menneskenes Børn, Synder og
Bespottelser, hvor store Bespottelser de end tale; 29
men den, som taler bespotteligt imod den Helligaand,
har evindeligt ingen Forladelse, men skal være skyldig
i en evig Synd." (aiōn g165, aiōnios g166) 30 De sagde
nemlig: „Han har en uren Aand." 31 Og hans Moder og
hans Brødre komme, og de stode udenfor og sendte
Bud ind til ham og lode ham kalde. 32 Og en Skare sad
omkring ham, og de sige til ham: „Se, din Moder og
dine Brødre og dine Søstre ere udenfor og spørge efter
dig." 33 Og han svarer dem og siger: „Hvem er min
Moder og mine Brødre?" 34 Og han saa omkring paa
dem, som sade rundt om ham, og sagde: „Se, her er
min Moder og mine Brødre! 35 Thi den, som gør Guds
Villie, det er min Broder og Søster og Moder."

4 Og han begyndte atter at lære ved Søen. Og en
meget stor Skare samles om ham, saa at han
maatte gaa om Bord og sætte sig i et Skib paa Søen;
og hele Skaren var paa Land ved Søen. 2 Og han
lærte dem meget i Lignelser og sagde til dem i sin
Undervisning: 3 „Hører til: Se, en Sædemand gik ud at
saa. 4 Og det skete, idet han saaede, at noget faldt
ved Vejen, og Fuglene kom og aade det op. 5 Og
noget faldt paa Stengrund, hvor det ikke havde megen
Jord; og det voksede straks op, fordi det ikke havde
dyb Jord. 6 Og da Solen kom op, blev det svedet
af, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. 7 Og
noget faldt iblandt Torne, og Tornene voksede op og
kvalte det, og det bar ikke Frugt. 8 Og noget faldt i
god Jord og bar Frugt, som skød frem og voksede, og
det bar tredive og tresindstyve og hundrede Fold." 9
Og han sagde: „Den, som har Øren at høre med, han
høre!" 10 Og da han blev ene, spurgte de, som vare
om ham, tillige med de tolv ham om Lignelserne. 11 Og
han sagde til dem: „Eder er Guds Riges Hemmelighed
givet; men dem, som ere udenfor, meddeles alt ved
Lignelser, 12 for at de, skønt seende, skulle se og ikke
indse og, skønt hørende, skulle høre og ikke forstaa,
for at de ikke skulle omvende sig og faa Forladelse."
13 Og han siger til dem: „Fatte I ikke denne Lignelse?
Hvorledes ville I da forstaa alle de andre Lignelser?
14 Sædemanden saar Ordet. 15 Men de ved Vejen,
det er dem, hvor Ordet bliver saaet, og naar de høre
det, kommer straks Satan og borttager Ordet, som er
saaet i dem. 16 Og ligeledes de, som blive saaede paa
Stengrunden, det er dem, som, naar de høre Ordet,
straks modtage det med Glæde; 17 og de have ikke
Rod i sig, men holde kun ud til en Tid; derefter, naar der
kommer Trængsel eller Forfølgelse for Ordets Skyld,
forarges de straks. 18 Og andre ere de, som blive
saaede blandt Torne; det er dem, som have hørt Ordet,
19 og denne Verdens Bekymringer og Rigdommens
Forførelse og Begæringerne efter de andre Ting komme
ind og kvæle Ordet, saa det bliver uden Frugt. (aiōn
g165) 20 Og de, der bleve saaede i god Jord, det er
dem, som høre Ordet og modtage det og bære Frugt,
tredive og tresindstyve og hundrede Fold." 21 Og han
sagde til dem: „Mon Lyset kommer ind for at sættes
under Skæppen eller under Bænken? Mon ikke for at
sættes paa Lysestagen? 22 Thi ikke er noget skjult
uden for at aabenbares; ej heller er det blevet lønligt
uden for at komme for Lyset. 23 Dersom nogen har
Øren at høre med, han høre!" 24 Og han sagde til dem:
„Agter paa, hvad I høre! Med hvad Maal I maale, skal
der tilmaales eder, og der skal gives eder end mere. 25
Thi den, som har, ham skal der gives; og den, som ikke
har, fra ham skal endog det tages, som han har." 26
Og han sagde: „Med Guds Rige er det saaledes, som
naar en Mand har lagt Sæden i Jorden 27 og sover og
staar op Nat og Dag, og Sæden spirer og bliver høj,
han ved ej selv hvorledes. 28 Af sig selv bærer Jorden
Frugt, først Straa, derefter Aks, derefter fuld Kerne
i Akset; 29 men naar Frugten er tjenlig, sender han
straks Seglen ud; thi Høsten er for Haanden." 30 Og
han sagde: „Hvormed skulle vi ligne Guds Rige, eller
under hvilken Lignelse skulle vi fremstille det? 31 Det
er som et Sennepskorn, som, naar det saas i Jorden,
er mindre end alt andet Frø paa Jorden, 32 og naar det
er saaet, vokser det op og bliver større end alle Urterne
og skyder store Grene, saa at Himmelens Fugle kunne
bygge Rede i dets Skygge." 33 Og i mange saadanne
Lignelser talte han Ordet til dem, efter som de kunde
fatte det. 34 Men uden Lignelse talte han ikke til dem;
men i Enrum udlagde han det alt sammen for sine
Disciple. 35 Og paa den Dag, da det var blevet Aften,
siger han til dem: „Lader os fare over til hin Side!" 36
Og de forlade Folkeskaren og tage ham med, som han
sad i Skibet; men der var ogsaa andre Skibe med ham.
37 Og der kommer en stærk Stormvind, og Bølgerne
sloge ind i Skibet, saa at Skibet allerede var ved at
fyldes. 38 Og han var i Bagstavnen og sov paa en
Hovedpude, og de vække ham og sige til ham: „Mester!
bryder du dig ikke om, at vi forgaa?" 39 Og han stod op
og truede Vinden og sagde til Søen: „Ti, vær stille!" og
Vinden lagde sig, og det blev ganske blikstille. 40 Og
han sagde til dem: „Hvorfor ere I saa bange? Hvorfor
have I ikke Tro?" 41 Og de frygtede saare og sagde til
hverandre: „Hvem er dog denne, siden baade Vinden
og Søen ere ham lydige?"

5 Og de kom over til hin Side af Søen til Gerasenernes
Land. 2 Og da han traadte ud af Skibet, kom der
ham straks i Møde ud fra Gravene en Mand med
en uren Aand. 3 Han havde sin Bolig i Gravene,

og ingen kunde længer binde ham, end ikke med
Lænker. 4 Thi han havde ofte været bunden med Bøjer
og Lænker, og Lænkerne vare sprængte af ham og
Bøjerne sønderslidte, og ingen kunde tæmme ham. 5
Og han var altid Nat og Dag i Gravene og paa Bjergene,
skreg og slog sig selv med Stene. 6 Men da han saa
Jesus langt borte, løb han hen og kastede sig ned for
ham 7 og raabte med høj Røst og sagde: „Hvad har jeg
med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds Søn? Jeg
besværger dig ved Gud, at du ikke piner mig." 8 Thi
han sagde til ham: „Far ud af Manden, du urene Aand!"
9 Og han spurgte ham: „Hvad er dit Navn?" Og han
siger til ham: „Legion er mit Navn; thi vi ere mange." 10
Og han bad ham meget om ikke at drive dem ud af
Landet. 11 Men der var der ved Bjerget en stor Hjord
Svin, som græssede; 12 og de bade ham og sagde:
„Send os i Svinene, saa vi maa fare i dem." 13 Og han
tilstedte dem det. Og de urene Aander fore ud og fore i
Svinene; og Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i
Søen, omtrent to Tusinde, og de druknede i Søen. 14
Og deres Hyrder flyede og forkyndte det i Byen og paa
Landet; og de kom for at se, hvad det var, som var
sket. 15 Og de komme til Jesus og se den besatte,
ham, som havde haft Legionen, sidde paaklædt og ved
Samling, og de frygtede. 16 Men de, som havde set
det, fortalte dem, hvorledes det var gaaet den besatte,
og om Svinene. 17 Og de begyndte at bede ham om,
at han vilde gaa bort fra deres Egn. 18 Og da han gik
om Bord i Skibet, bad den, som havde været besat,
ham om, at han maatte være hos ham. 19 Og han
tilstedte ham det ikke, men siger til ham: „Gaa til dit
Hus, til dine egne, og forkynd dem, hvor store Ting
Herren har gjort imod dig, og at han har forbarmet sig
over dig." 20 Og han gik bort og begyndte at kundgøre
i Dekapolis, hvor store Ting Jesus havde gjort imod
ham; og alle undrede sig. 21 Og da Jesus igen i Skibet
var faren over til hin Side, samledes der en stor Skare
om ham, og han var ved Søen. 22 Og der kommer en
af Synagogeforstanderne ved Navn Jairus, og da han
ser ham, falder han ned for hans Fødder. 23 Og han
beder ham meget og siger: „Min lille Datter er paa sit
yderste; o! at du vilde komme og lægge Hænderne
paa hende, for at hun maa frelses og leve!" 24 Og
han gik bort med ham, og en stor Skare fulgte ham,
og de trængte ham. 25 Og der var en Kvinde, som
havde haft Blodflod i tolv Aar, 26 og hun havde døjet
meget af mange Læger og havde tilsat alt, hvad hun
ejede, og hun var ikke bleven hjulpen, men tværtimod,
det var blevet værre med hende. 27 Da hun havde
hørt om Jesus, kom hun bagfra i Skaren og rørte ved
hans Klædebon. 28 Thi hun sagde: „Dersom jeg rører
blot ved hans Klæder, bliver jeg frelst." 29 Og straks
tørredes hendes Blods Kilde, og hun mærkede i sit
Legeme, at hun var bleven helbredet fra sin Plage. 30
Og straks da Jesus mærkede paa sig selv, at den Kraft
var udgaaet fra ham, vendte han sig om i Skaren og
sagde: „Hvem rørte ved mine Klæder?" 31 Og hans
Disciple sagde til ham: „Du ser, at Skaren trænger dig,
og du siger: Hvem rørte ved mig?" 32 Og han saa sig
om for at se hende, som havde gjort dette. 33 Men
da Kvinden vidste, hvad der var sket hende, kom hun
frygtende og bævende og faldt ned for ham og sagde
ham hele Sandheden. 34 Men han sagde til hende:
„Datter! din Tro har frelst dig; gaa bort med Fred, og
vær helbredet fra din Plage!" 35 Endnu medens han
talte, komme nogle fra Synagogeforstanderens Hus og
sige: „Din Datter er død, hvorfor umager du Mesteren
længere?" 36 Men Jesus hørte det Ord, som blev sagt,
og han siger til Synagogeforstanderen: „Frygt ikke, tro
blot!" 37 Og han tilstedte ingen at følge med sig uden
Peter og Jakob og Johannes, Jakobs Broder. 38 Og
de komme ind i Synagogeforstanderens Hus, og han
ser en larmende Hob, der græd og hylede meget. 39
Og han gaar ind og siger til dem: „Hvorfor larme og
græde I? Barnet er ikke død, men det sover." 40 Og de
lo ad ham; men han drev dem alle ud, og han tager
Barnets Fader og Moder og sine Ledsagere med sig og
gaar ind, hvor Barnet var. 41 Og han tager Barnet ved
Haanden og siger til hende: „Talitha kumi!" hvilket er
udlagt: „Pige, jeg siger dig, staa op!" 42 Og straks stod
Pigen op og gik omkring; thi hun var tolv Aar gammel.
Og de bleve straks overmaade forfærdede. 43 Og han
bød dem meget, at ingen maatte faa dette at vide; og
han sagde, at de skulde give hende noget at spise.

6 Og han gik bort derfra. Og han kommer til sin
Fædreneby, og hans Disciple følge ham. 2 Og da
det blev Sabbat, begyndte han at lære i Synagogen, og
de mange, som hørte ham, bleve slagne af Forundring
og sagde: „Hvorfra har han dog dette, og hvad er det
for en Visdom, som er given ham, og hvilke kraftige
Gerninger der dog sker ved hans Hænder! 3 Er denne
ikke Tømmermanden, Marias Søn og Jakobs og Joses's
og Judas's og Simons Broder? Og ere ikke hans Søstre
her hos os?" Og de forargedes paa ham. 4 Og Jesus
sagde til dem: „En Profet er ikke foragtet uden i sit eget
Fædreland og iblandt sine Slægtninge og i sit Hus." 5
Og han kunde ikke gøre nogen kraftig Gerning der; kun
lagde han Hænderne paa nogle faa syge og helbredte
dem. 6 Og han forundrede sig over deres Vantro. Og
han gik om i Landsbyerne der omkring og lærte. 7 Og
han hidkalder de tolv, og han begyndte at udsende
dem, to og to, og gav dem Magt over de urene Aander.
8 Og han bød dem, at de skulde intet tage med paa
Vejen uden en Stav alene, ikke Brød, ikke Taske, ikke
Kobber i Bæltet, 9 men have Sko paa og: „Ifører eder

ikke to Kjortler!" 10 Og han sagde til dem: „Hvor I
komme ind i et Hus, der skulle I blive, indtil I drage bort
fra Stedet. 11 Og hvor man ikke vil modtage eder og
ikke vil høre eder, der skulle I gaa bort fra og afryste
Støvet under eders Fødder til Vidnesbyrd imod dem."
12 Og de gik ud og prædikede, at man skulde omvende
sig. 13 Og de dreve onde Aander ud og salvede mange
syge med Olie og helbredte dem. 14 Og Kong Herodes
hørte det (thi hans Navn var blevet bekendt), og han
sagde: „Johannes Døberen er oprejst fra de døde, og
derfor virke Kræfterne i ham." 15 Andre sagde: „Det er
Elias;" men andre sagde: „Det er en Profet ligesom en
af Profeterne." 16 Men da Herodes hørte det, sagde
han: „Johannes, som jeg har ladet halshugge, han er
oprejst." 17 Thi Herodes havde selv sendt Bud og ladet
Johannes gribe og kaste i Fængsel for sin Broder Filips
Hustru, Herodias's Skyld; thi han havde taget hende til
Ægte. 18 Johannes sagde nemlig til Herodes: „Det er
dig ikke tilladt at have din Broders Hustru." 19 Men
Herodias bar Nag til ham og vilde gerne slaa ham ihjel,
og hun kunde det ikke. 20 Thi Herodes frygtede for
Johannes, fordi han vidste, at han var en retfærdig
og hellig Mand, og han holdt sin Haand over ham; og
naar han hørte ham, var han tvivlraadig om mange
Ting, og han hørte ham gerne. 21 Og da der kom en
belejlig Dag, da Herodes paa sin Fødselsdag gjorde
et Gæstebud for sine Stormænd og Krigsøversterne
og de ypperste i Galilæa, 22 og da selve Herodias's
Datter kom ind og dansede, behagede hun Herodes og
Gæsterne. Og Kongen sagde til Pigen: „Bed mig, om
hvad som helst du vil, saa vil jeg give dig det." 23 Og
han svor hende til og sagde: „Hvad som helst du beder
om, vil jeg give dig, indtil Halvdelen af mit Rige." 24
Og hun gik ud og sagde til sin Moder: „Hvad skal jeg
bede om?" Men hun sagde: „Om Johannes Døberens
Hoved." 25 Og hun gik straks skyndsomt ind til Kongen,
bad og sagde: „Jeg vil, at du straks giver mig Johannes
Døberens Hoved paa et Fad." 26 Og om end Kongen
blev meget bedrøvet, vilde han dog for Edernes og
Gæsternes Skyld ikke afvise hende. 27 Og Kongen
sendte straks en af Vagten og befalede at bringe hans
Hoved. 28 Og denne gik hen og halshuggede ham i
Fængselet; og han bragte hans Hoved paa et Fad og
gav det til Pigen, og Pigen gav det til sin Moder. 29 Og
da hans Disciple hørte det, kom de og toge hans Lig og
lagde det i en Grav. 30 Og Apostlene samle sig om
Jesus, og de forkyndte ham alt, hvad de havde gjort, og
hvad de havde lært. 31 Og han siger til dem: „Kommer
nu I med afsides til et øde Sted og hviler eder lidt;" thi
der var mange, som gik til og fra, og de havde ikke
engang Ro til at spise. 32 Og de droge bort i Skibet til
et øde Sted afsides. 33 Og man saa dem drage bort, og
mange kendte dem, og til Fods strømmede de sammen
derhen fra alle Byerne og kom før end de. 34 Og da
han gik i Land, saa han en stor Skare, og han ynkedes
inderligt over dem; thi de vare som Faar, der ikke have
Hyrde; og han begyndte at lære dem meget. 35 Og da
Tiden allerede var fremrykket, kom hans Disciple til
ham og sagde: „Stedet er øde, og Tiden er allerede
fremrykket. 36 Lad dem gaa bort, for at de kunne gaa
hen i de omliggende Gaarde og Landsbyer og købe sig
noget at spise." 37 Men han svarede og sagde til dem:
„Giver I dem at spise!" Og de sige til ham: „Skulle vi
gaa hen og købe Brød for to Hundrede Denarer og
give dem at spise?" 38 Men han siger til dem: „Hvor
mange Brød have I? Gaar hen og ser efter!" Og da de
havde faaet det at vide, sige de: „Fem, og to Fisk."
39 Og han bød dem at lade dem alle sætte sig ned i
smaa Flokke i det grønne Græs. 40 Og de satte sig
ned, Hob ved Hob, somme paa hundrede og somme
paa halvtredsindstyve. 41 Og han tog de fem Brød og
de to Fisk, saa op til Himmelen og velsignede; og han
brød Brødene og gav sine Disciple dem at lægge for
dem, og han delte de to Fisk til dem alle. 42 Og de
spiste alle og bleve mætte. 43 Og de optoge tolv Kurve
fulde af Stykker, ogsaa af Fiskene. 44 Og de, som
spiste Brødene, vare fem Tusinde Mænd. 45 Og straks
nødte han sine Disciple til at gaa om Bord i Skibet og i
Forvejen sætte over til hin Side, til Bethsajda, medens
han selv lod Skaren gaa bort. 46 Og da han havde
taget Afsked med dem, gik han op paa Bjerget for at
bede. 47 Og da det var blevet silde, var Skibet midt
paa Søen og han alene paa Landjorden. 48 Og da han
saa, at de havde deres Nød med at ro (thi Vinden var
dem imod), kommer han ved den fjerde Nattevagt til
dem vandrende paa Søen. Og han vilde gaa dem forbi.
49 Men da de saa ham vandre paa Søen, mente de, at
det var et Spøgelse, og de skrege. 50 Thi de saa ham
alle og bleve forfærdede. Men han talte straks med
dem og sagde til dem: „Værer frimodige, det er mig,
frygter ikke!" 51 Og han steg op i Skibet til dem, og
Vinden lagde sig, og de forfærdedes over al Maade
ved sig selv. 52 Thi de havde ikke faaet Forstand af
det, som var sket med Brødene; men deres Hjerte var
forhærdet. 53 Og da de vare farne over til Landet,
kom de til Genezareth og lagde til der. 54 Og da de
traadte ud af Skibet, kendte man ham straks. 55 Og
de løb om i hele den Egn og begyndte at bringe de
syge paa deres Senge omkring, hvor de hørte, at han
var. 56 Og hvor som helst han gik ind i Landsbyer eller
Byer eller Gaarde, lagde de de syge paa Torvene og
bade ham om, at de maatte røre blot ved Fligen af
hans Klædebon; og alle de, som rørte ved ham, bleve
helbredede.

7 Og Farisæerne og nogle af de skriftkloge, som vare
komne fra Jerusalem, samle sig om ham. **2** Og
da de saa nogle af hans Disciple holde Maaltid med
vanhellige, det er utoede, Hænder **3** (thi Farisæerne
og alle Jøderne spise ikke uden at to Hænderne
omhyggeligt, idet de fastholde de gamles Overlevering;
4 og naar de komme fra Torvet, spise de ikke uden
først at tvætte sig; og der er mange andre Ting, som
de have vedtaget at holde, Tvætninger af Bægere
og Krus og Kobberkar og Bænke), **5** saa spurgte
Farisæerne og de skriftkloge ham ad: „Hvorfor vandre
dine Disciple ikke efter de gamles Overlevering, men
holde Maaltid med vanhellige Hænder?" **6** Men han
sagde til dem: „Rettelig profeterede Esajas om eder, I
Hyklere! som der er skrevet: „Dette Folk ærer mig med
Læberne, men deres Hjerte er langt borte fra mig. **7**
Men de dyrke mig forgæves, idet de lære Lærdomme,
som ere Menneskers Bud." **8** I forlade Guds Bud og
holde Menneskers Overlevering." **9** Og han sagde
til dem: „Smukt ophæve I Guds Bud, for at I kunne
holde eders Overlevering. **10** Thi Moses har sagt:
„Ær din Fader og din Moder"; og: „Den, som bander
Fader eller Moder, skal visselig dø." **11** Men I sige:
Naar en Mand siger til sin Fader eller sin Moder: „Det,
hvormed du skulde være hjulpen af mig, skal være
Korban (det er: Tempelgave)," **12** da tilstede I ham ikke
mere at gøre noget for sin Fader eller Moder, **13** idet I
ophæve Guds Ord ved eders Overlevering, som I have
overleveret; og mange lignende Ting gøre I." **14** Og
han kaldte atter Folkeskaren til sig og sagde til dem:
„Hører mig alle, og forstaar! **15** Der er intet uden for
Mennesket, som, naar det gaar ind i ham, kan gøre
ham uren; men hvad der gaar ud af Mennesket, det
er det, som gør Mennesket urent. **16** [Dersom nogen
har Øren at høre med, han høre!"] **17** Og da han var
gaaet ind i Huset og var borte fra Skaren, spurgte
hans Disciple ham om Lignelsen. **18** Og han siger til
dem: „Ere ogsaa I saa uforstandige? Forstaa I ikke,
at intet, som udenfra gaar ind i Mennesket, kan gøre
ham uren? **19** Thi det gaar ikke ind i hans Hjerte,
men i hans Bug og gaar ud ad den naturlige Vej, og
saaledes renses al Maden." **20** Men han sagde: „Det,
som gaar ud af Mennesket, dette gør Mennesket urent.
21 Thi indvortes fra, fra Menneskenes Hjerte, udgaa de
onde Tanker, Utugt, Tyveri, Mord, **22** Hor, Havesyge,
Ondskab, Svig, Uterlighed, et ondt Øje, Forhaanelse,
Hovmod, Fremfusenhed; **23** alle disse onde Ting udgaa
indvortesfra og gøre Mennesket urent." **24** Og han stod
op og gik bort derfra til Tyrus's og Sidons Egne. Og
han gik ind i et Hus og vilde ikke, at nogen skulde vide
det. Og han kunde dog ikke være skjult; **25** men en
Kvinde, hvis lille Datter havde en uren Aand, havde
hørt om ham og kom straks ind og faldt ned for hans
Fødder; **26** (men Kvinden var græsk, af Herkomst en
Syrofønikerinde,) og hun bad ham om, at han vilde
uddrive den onde Aand af hendes Datter. **27** Og han
sagde til hende: „Lad først Børnene mættes; thi det er
ikke smukt at tage Børnenes Brød og kaste det for de
smaa Hunde." **28** Men hun svarede og siger til ham:
„Jo, Herre! ogsaa de smaa Hunde æde under Bordet
af Børnenes Smuler." **29** Og han sagde til hende:
„For dette Ords Skyld gaa bort; den onde Aand er
udfaren af din Datter." **30** Og hun gik bort til sit Hus og
fandt Barnet liggende paa Sengen og den onde Aand
udfaren. **31** Og da han gik bort igen fra Tyrus's Egne,
kom han over Sidon midt igennem Dekapolis's Egne
til Galilæas Sø. **32** Og de bringe ham en døv, som
ogsaa vanskeligt kunde tale, og bede ham om, at han
vilde lægge Haanden paa ham. **33** Og han tog ham
afsides fra Skaren og lagde sine Fingre i hans Øren
og spyttede og rørte ved hans Tunge **34** og saa op
til Himmelen, sukkede og sagde til ham: „Effata!" det
er: lad dig op! **35** Og hans Øren aabnedes, og straks
løstes hans Tunges Baand, og han talte ret. **36** Og han
bød dem, at de ikke maatte sige det til nogen; men jo
mere han bød dem, desto mere kundgjorde de det. **37**
Og de bleve over al Maade slagne af Forundring og
sagde: „Han har gjort alle Ting vel; baade gør han, at
de døve høre, og at maalløse tale."

8 I de Dage, da der atter var en stor Skare, og de
intet havde at spise, kaldte han sine Disciple til sig
og siger til dem: **2** „Jeg ynkes inderligt over Skaren;
thi de have allerede tøvet hos mig i tre Dage og have
intet at spise. **3** Og dersom jeg lader dem gaa fastende
hjem, ville de vansmægte paa Vejen, og nogle af dem
ere komne langvejsfra." **4** Og hans Disciple svarede
ham: „Hvorfra skal nogen kunne mætte disse med
Brød her i en Ørken?" **5** Og han spurgte dem: „Hvor
mange Brød have I?" Og de sagde: „Syv." **6** Og han
byder Skaren at sætte sig ned paa Jorden; og han tog
de syv Brød, takkede, brød dem og gav sine Disciple
dem, at de skulde lægge dem for; og de lagde dem
for Skaren. **7** Og de havde nogle faa Smaafisk; og
han velsignede dem og sagde, at ogsaa disse skulde
lægges for. **8** Og de spiste og bleve mætte; og de
opsamlede af tiloversblevne Stykker syv Kurve. **9** Men
de vare omtrent fire Tusinde; og han lod dem gaa bort.
10 Og straks gik han om Bord i Skibet med sine Disciple
og kom til Dalmanuthas Egne. **11** Og Farisæerne gik
ud og begyndte at strides med ham og forlangte af
ham et Tegn fra Himmelen for at friste ham. **12** Og han
sukkede dybt i sin Aand og siger: „Hvorfor forlanger
denne Slægt et Tegn? Sandelig, siger jeg eder, der
skal ikke gives denne Slægt noget Tegn!" **13** Og han
forlod dem og gik atter om Bord og for over til hin Side.

14 Og de havde glemt at tage Brød med og havde
kun eet Brød med sig i Skibet. 15 Og han bød dem
og sagde: „Ser til, tager eder i Vare for Farisæernes
Surdejg og Herodes's Surdejg!" 16 Og de tænkte med
hverandre: „Det er, fordi vi ikke have Brød." 17 Og da
han mærkede dette, siger han til dem: „Hvorfor tænke
I paa, at I ikke have Brød? Skønne I ikke endnu, og
forstaa I ikke? Er eders Hjerte forhærdet? 18 Have I
Øjne og se ikke? Og have I Øren og høre ikke? Og
komme I ikke i Hu? 19 Da jeg brød de fem Brød til
de fem Tusinde, hvor mange Kurve fulde af Stykker
toge I da op?" De sige til ham: „Tolv." 20 „Og da jeg
brød de syv til de fire Tusinde, hvor mange Kurve
fulde af Stykker toge I da op?" Og de sige til ham:
„Syv." 21 Og han sagde til dem: „Hvorledes forstaa
I da ikke?" 22 Og de komme til Bethsajda. Og man
fører en blind til ham og beder ham om, at han vil røre
ved ham. 23 Og han tog den blinde ved Haanden og
førte ham uden for Landsbyen og spyttede paa hans
Øjne og lagde Hænderne paa ham og spurgte ham,
om han saa noget. 24 Og han saa op og sagde: „Jeg
ser Menneskene; thi jeg ser noget ligesom Træer gaa
omkring." 25 Derefter lagde han atter Hænderne paa
hans Øjne, og han blev klarsynet og var helbredet og
kunde se alle Ting tydeligt. 26 Og han sendte ham hjem
og sagde: „Du maa ikke gaa ind i Landsbyen, [ej heller
sige det til nogen i Landsbyen."] 27 Og Jesus og hans
Disciple gik ud til Landsbyerne ved Kæsarea Filippi;
og paa Vejen spurgte han sine Disciple og sagde til
dem: „Hvem sige Menneskene, at jeg er?" 28 Og de
sagde til ham: „Johannes Døberen; og andre: Elias;
men andre: En af Profeterne." 29 Og han spurgte dem:
„Men I, hvem sige I, at jeg er?" Peter svarede og siger
til ham: „Du er Kristus." 30 Og han bød dem strengt, at
de ikke maatte sige nogen dette om ham. 31 Og han
begyndte at lære dem, at Menneskesønnen skulde lide
meget og forkastes af de Ældste og Ypperstepræsterne
og de skriftkloge og ihjelslaas og opstaa efter tre Dage.
32 Og han talte dette frit ud. Og Peter tog ham til Side
og begyndte at sætte ham i Rette. 33 Men han vendte
sig og saa paa sine Disciple og irettesatte Peter og
siger: „Vig bag mig, Satan! thi du sanser ikke, hvad
Guds er, men hvad Menneskers er." 34 Og han kaldte
Skaren tillige med sine Disciple til sig og sagde til dem:
„Den, som vil følge efter mig, han fornægte sig selv
og tage sit Kors op og følge mig! 35 Thi den, som vil
frelse sit Liv, skal miste det; men den, som mister sit
Liv for min og Evangeliets Skyld, han skal frelse det. 36
Thi hvad gavner det et Menneske at vinde den hele
Verden og at bøde med sin Sjæl? 37 Thi hvad kunde et
Menneske give til Vederlag for sin Sjæl? 38 Thi den,
som skammer sig ved mig og mine Ord i denne utro og
syndige Slægt, ved ham skal ogsaa Menneskesønnen
skamme sig, naar han kommer i sin Faders Herlighed
med de hellige Engle."

9 Og han sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder, der
er nogle af dem, som staa her, der ingenlunde skulle
smage Døden, førend de se Guds Rige være kommet
med Kraft." 2 Og seks Dage derefter tager Jesus Peter
og Jakob og Johannes med sig og fører dem alene
afsides op paa et højt Bjerg, og han blev forvandlet
for deres Øjne. 3 Og hans Klæder bleve skinnende,
meget hvide, saa at ingen Blegemand paa Jorden kan
gøre Klæder saa hvide. 4 Og Elias tillige med Moses
viste sig for dem, og de samtalede med Jesus. 5 Og
Peter tog til Orde og siger til Jesus: „Rabbi! det er godt,
at vi ere her, og lader os gøre tre Hytter, dig en og
Moses en og Elias en." 6 Thi han vidste ikke, hvad han
skulde sige; thi de vare blevne helt forfærdede. 7 Og
der kom en Sky, som overskyggede dem; og en Røst
kom fra Skyen: „Denne er min Søn, den elskede, hører
ham!" 8 Og pludseligt, da de saa sig om, saa de ingen
mere uden Jesus alene hos dem. 9 Og da de gik ned
fra Bjerget, bød han dem, at de ikke maatte fortælle
nogen, hvad de havde set, førend Menneskesønnen
var opstanden fra de døde. 10 Og de fastholdt dette
Ord hos sig selv og spurgte hverandre, hvad det er at
opstaa fra de døde. 11 Og de spurgte ham og sagde:
„De skriftkloge sige jo, at Elias bør først komme?"
12 Men han sagde til dem: „Elias kommer først og
genopretter alting; og hvorledes er der skrevet om
Menneskesønnen? At han skal lide meget og foragtes.
13 Men jeg siger eder, at baade er Elias kommen, og
de gjorde ved ham alt, hvad de vilde, efter som der
er skrevet om ham." 14 Og da de kom til Disciplene,
saa de en stor Skare omkring dem og skriftkloge, som
tvistedes med dem. 15 Og straks studsede hele Skaren,
da de saa ham, og de løb hen og hilsede ham. 16 Og
han spurgte dem: „Hvorom tvistes I med dem?" 17
Og en af Skaren svarede ham: „Mester! jeg har bragt
min Søn til dig; han har en maalløs Aand. 18 Og hvor
som helst den griber ham, slider den i ham, og han
fraader og skærer Tænder, og han visner hen; og jeg
har sagt til dine Disciple, at de skulde uddrive den, og
de kunde ikke." 19 Men han svarede dem og sagde: „O
du vantro Slægt! hvor længe skal jeg være hos eder,
hvor længe skal jeg taale eder? Bringer ham til mig!"
20 Og de ledte ham frem til ham; og da han saa ham,
sled Aanden straks i ham, og han faldt om paa Jorden
og væltede sig og fraadede. 21 Og han spurgte hans
Fader: „Hvor længe er det siden, at dette er kommet
over ham?" Men han sagde: „Fra Barndommen af;
22 og den har ofte kastet ham baade i Ild og i Vand
for at ødelægge ham; men om du formaar noget, da
forbarm dig over os, og hjælp os!" 23 Men Jesus sagde

til ham: „Om du formaar! Alle Ting ere mulige for den,
som tror." 24 Straks raabte Barnets Fader og sagde
med Taarer: „Jeg tror, hjælp min Vantro!" 25 Men da
Jesus saa, at Skaren stimlede sammen, truede han
den urene Aand og sagde til den: „Du maalløse og
døve Aand! jeg byder dig, far ud af ham, og far ikke
mere ind i ham!" 26 Da skreg og sled den meget i
ham og for ud, og han blev ligesom død, saa at de
fleste sagde: „Han er død." 27 Men Jesus tog ham ved
Haanden og rejste ham op; og han stod op. 28 Og da
han var kommen ind i et Hus, spurgte hans Disciple
ham i Enrum: „Hvorfor kunde vi ikke uddrive den?" 29
Og han sagde til dem: „Denne Slags kan ikke fare ud
ved noget, uden ved Bøn og Faste." 30 Og da de gik
ud derfra, vandrede de igennem Galilæa; og han vilde
ikke, at nogen skulde vide det. 31 Thi han lærte sine
Disciple og sagde til dem: „Menneskesønnen overgives
i Menneskers Hænder, og de skulle slaa ham ihjel;
og naar han er ihjelslaaet, skal han opstaa tre Dage
efter." 32 Men de forstode ikke det Ord og frygtede for
at spørge ham. 33 Og de kom til Kapernaum, og da
han var kommen ind i Huset, spurgte han dem: „Hvad
var det, I overvejede med hverandre paa Vejen?" 34
Men de tav; thi de havde talt med hverandre paa Vejen
om, hvem der var den største. 35 Og han satte sig og
kaldte paa de tolv og siger til dem: „Dersom nogen vil
være den første, han skal være den sidste af alle og
alles Tjener." 36 Og han tog et lille Barn og stillede det
midt iblandt dem og tog det i Favn og sagde til dem: 37
„Den, som modtager eet af disse smaa Børn for mit
Navns Skyld, modtager mig; og den, som modtager
mig, modtager ikke mig, men den, som udsendte mig."
38 Johannes sagde til ham: „Mester! vi saa en, som
ikke følger os, uddrive onde Aander i dit Navn; og vi
forbøde ham det, fordi han ikke følger os." 39 Men
Jesus sagde: „Forbyder ham det ikke; thi der er ingen,
som gør en kraftig Gerning i mit Navn og snart efter
kan tale ilde om mig. 40 Thi den, som ikke er imod os,
er for os. 41 Thi den, som giver eder et Bæger Vand at
drikke i mit Navn, fordi I høre Kristus til, sandelig, siger
jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn. 42 Og
den, som forarger en af disse smaa, som tro, for ham
var det bedre, at der laa en Møllesten om hans Hals,
og han var kastet i Havet. 43 Og dersom din Haand
forarger dig, saa hug den af; det er bedre for dig at gaa
som en Krøbling ind til Livet end at have to Hænder og
fare til Helvede til den uudslukkelige Ild, **(Geenna g1067)**
44 [hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.]
45 Og dersom din Fod forarger dig, saa hug den af; det
er bedre for dig at gaa lam ind til Livet end at have
to Fødder og blive kastet i Helvede, **(Geenna g1067)** 46
[hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes.]
47 Og dersom dit Øje forarger dig, saa riv det ud; det
er bedre for dig at gaa enøjet ind i Guds Rige end at
have to Øjne og blive kastet i Helvede, **(Geenna g1067)**
48 hvor deres Orm ikke dør, og Ilden ikke udslukkes. 49
Thi enhver skal saltes med Ild, og alt Offer skal saltes
med Salt. 50 Saltet er godt; men dersom Saltet bliver
saltløst, hvormed ville I da give det sin Kraft igen?
Haver Salt i eder selv, og holder Fred med hverandre!"

10 Og han bryder op derfra og kommer til Judæas
Egne og Landet hinsides Jordan, og atter samler
der sig Skarer om ham; og han lærte dem atter, som
han plejede. 2 Og Farisæerne kom hen og spurgte ham
for at friste ham: „Er det en Mand tilladt at skille sig
fra sin Hustru?" 3 Men han svarede og sagde til dem:
„Hvad har Moses budt eder?" 4 Men de sagde: „Moses
tilstedte at skrive et Skilsmissebrev og skille sig fra
hende." 5 Og Jesus sagde til dem: „For eders Hjerters
Haardheds Skyld skrev han eder dette Bud. 6 Men fra
Skabningens Begyndelse skabte Gud dem som Mand
og Kvinde. 7 Derfor skal en Mand forlade sin Fader
og Moder, [og holde fast ved sin Hustru;] 8 og de to
skulle blive til eet Kød. Saaledes ere de ikke længer to,
men eet Kød. 9 Derfor, hvad Gud har sammenføjet,
maa et Menneske ikke adskille." 10 Og i Huset spurgte
Disciplene ham atter om dette. 11 Og han siger til dem:
„Den, som skiller sig fra sin Hustru og tager en anden
til Ægte, han bedriver Hor imod hende. 12 Og dersom
hun efter at have skilt sig fra sin Mand ægter en anden,
bedriver hun Hor." 13 Og de bare smaa Børn til ham,
for at han skulde røre ved dem; men Disciplene truede
dem, som bare dem frem. 14 Men da Jesus saa det,
blev han vred og sagde til dem: „Lader de smaa Børn
komme til mig; formener dem det ikke, thi Guds Rige
hører saadanne til. 15 Sandelig, siger jeg eder, den,
som ikke modtager Guds Rige ligesom et lille Barn, han
skal ingenlunde komme ind i det." 16 Og han tog dem i
Favn og lagde Hænderne paa dem og velsignede dem.
17 Og da han gik ud paa Vejen, løb en hen og faldt
paa Knæ for ham og spurgte ham: „Gode Mester! hvad
skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt Liv?" **(aiōnios g166)** 18 Men Jesus sagde til ham: „Hvorfor kalder du
mig god? Ingen er god, uden een, nemlig Gud. 19 Du
kender Budene: Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke
slaa ihjel; du maa ikke stjæle; du maa ikke sige falsk
Vidnesbyrd; du maa ikke besvige; ær din Fader og din
Moder." 20 Men han sagde til ham: „Mester! det har jeg
holdt alt sammen fra min Ungdom af." 21 Men Jesus
saa paa ham og fattede Kærlighed til ham og sagde til
ham: „Een Ting fattes dig; gaa bort, sælg alt, hvad du
har, og giv det til de fattige, saa skal du have en Skat i
Himmelen; og kom saa og følg mig!" 22 Men han blev
ilde til Mode over den Tale og gik bedrøvet bort; thi
han havde meget Gods. 23 Og Jesus saa sig omkring

og siger til sine Disciple: „Hvor vanskeligt komme de,
som have Rigdom, ind i Guds Rige!" 24 Men Disciplene
bleve forfærdede over hans Ord. Men Jesus tog atter til
Orde og siger til dem: „Børn, hvor vanskeligt er det,
at [de, som forlade sig paa Rigdom, kunne] komme
ind i Guds Rige! 25 Det er lettere for en Kamel at gaa
igennem et Naaleøje end for en rig at gaa ind i Guds
Rige." 26 Men de forfærdedes overmaade og sagde til
hverandre: „Hvem kan da blive frelst?" 27 Jesus saa
paa dem og siger: „For Mennesker er det umuligt, men
ikke for Gud; thi alle Ting ere mulige for Gud." 28 Peter
tog til Orde og sagde til ham: „Se, vi have forladt alle
Ting og fulgt dig." 29 Jesus sagde: „Sandelig, siger jeg
eder, der er ingen, som har forladt Hus eller Brødre
eller Søstre eller Moder eller Fader eller Børn eller
Marker for min og for Evangeliets Skyld, 30 uden at han
jo skal faa hundrede Fold igen, nu i denne Tid Huse og
Brødre og Søstre og Mødre og Børn og Marker tillige
med Forfølgelser, og i den kommende Verden et evigt
Liv. (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Men mange af de første
skulle blive de sidste, og af de sidste de første." 32
Men de vare paa Vejen op til Jerusalem, og Jesus gik
foran dem, og de vare forfærdede, og de, som fulgte
med, vare bange. Og han tog atter de tolv til sig og
begyndte at sige dem, hvad der skulde times ham: 33
„Se, vi drage op til Jerusalem, og Menneskesønnen
skal overgives til Ypperstepræsterne og de skriftkloge,
og de skulle dømme ham til Døden og overgive ham til
Hedningerne; 34 og de skulle spotte ham og spytte paa
ham og hudstryge ham og ihjelslaa ham, og tre Dage
efter skal han opstaa." 35 Og Jakob og Johannes,
Zebedæus's Sønner, gaa hen til ham og sige: „Mester!
vi ønske, at du vil gøre for os det, vi ville bede dig om."
36 Og han sagde til dem: „Hvad ønske I, at jeg skal
gøre for eder?" 37 Men de sagde til ham: „Giv os, at vi
maa sidde, den ene ved din højre Side og den anden
ved din venstre Side i din Herlighed." 38 Men Jesus
sagde til dem: „I vide ikke, hvad I bede om. Kunne I
drikke den Kalk, som jeg drikker, eller døbes med den
Daab, som jeg døbes med?" 39 Men de sagde til ham:
„Det kunne vi." Men Jesus sagde til dem: „Den Kalk,
som jeg drikker, skulle I drikke, og den Daab, som jeg
døbes med, skulle I døbes med; 40 men det at sidde
ved min højre eller ved min venstre Side tilkommer det
ikke mig at give; men det gives til dem, hvem det er
beredt." 41 Og da de ti hørte det, begyndte de at blive
vrede paa Jakob og Johannes. 42 Og Jesus kaldte
dem til sig og siger til dem: „I vide, at de, der gælde for
Folkenes Fyrster, herske over dem, og de store iblandt
dem bruge Myndighed over dem. 43 Men saaledes er
det ikke iblandt eder; men den, som vil blive stor iblandt
eder, skal være eders Tjener; 44 og den, som vil blive
den første af eder, skal være alles Tjener; 45 thi ogsaa
Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene,
men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for
mange." 46 Og de komme til Jeriko; og da han gik ud
af Jeriko tillige med sine Disciple og en stor Skare, sad
Timæus's Søn, Bartimæus, en blind Tigger, ved Vejen.
47 Og da han hørte, at det var Jesus af Nazareth,
begyndte han at raabe og sige: „Du Davids Søn, Jesus,
forbarm dig over mig!" 48 Og mange truede ham, for at
han skulde tie; men han raabte meget stærkere: „Du
Davids Søn, forbarm dig over mig!" 49 Og Jesus stod
stille og sagde: „Kalder paa ham!" Og de kalde paa
den blinde og sige til ham: „Vær frimodig, staa op! han
kalder paa dig." 50 Men han kastede sin Overkjortel af
sig, sprang op og kom til Jesus. 51 Og Jesus tog til
Orde og sagde til ham: „Hvad vil du, at jeg skal gøre for
dig?" Men den blinde sagde til ham: „Rabbuni, at jeg
kan blive seende!" 52 Og Jesus sagde til ham: „Gaa
bort, din Tro har frelst dig." Og straks blev han seende,
og han fulgte ham paa Vejen.

11 Og da de nærme sig til Jerusalem, til Bethfage
og Bethania ved Oliebjerget, udsender han to
af sine Disciple og siger til dem: 2 „Gaar hen til den
Landsby, som ligger lige for eder, og straks, naar I
komme ind i den, skulle I finde et Føl bundet, paa
hvilket der endnu aldrig har siddet noget Menneske;
løser det og fører det hid! 3 Og dersom nogen siger til
eder: Hvorfor gøre I dette? da siger: Herren har Brug
for det, og han sender det straks herhen igen." 4 Og de
gik hen og fandt Føllet bundet ved Døren udenfor ved
Gyden, og de løse det. 5 Og nogle af dem, som stode
der, sagde til dem: „Hvad gøre I, at I løse Føllet?" 6
Men de sagde til dem, ligesom Jesus havde sagt, og
de tilstedte dem det. 7 Og de føre Føllet til Jesus og
lægge deres Klæder paa det, og han satte sig paa det.
8 Og mange bredte deres Klæder paa Vejen, andre
Kviste, som de afskare paa Markerne. 9 Og de, som
gik foran, og de, som fulgte efter, raabte: „Hosanna!
velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn! 10
Velsignet være vor Fader Davids Rige, som kommer,
Hosanna i det højeste!" 11 Og han gik ind i Jerusalem, i
Helligdommen, og da han havde beset alt, gik han, da
det allerede var Aftenstid, ud til Bethania med de tolv.
12 Og den følgende Dag, da de gik ud fra Bethania, blev
han hungrig. 13 Og da han saa et Figentræ langt borte,
som havde Blade, gik han derhen, om han maaske
kunde finde noget derpaa, og da han kom til det, fandt
han intet uden Blade; thi det var ikke Figentid. 14 Og
han tog til Orde og sagde til det: „Aldrig i Evighed
skal nogen mere spise Frugt af dig!" Og hans Disciple
hørte det. (aiōn g165) 15 Og de komme til Jerusalem; og
han gik ind i Helligdommen og begyndte at uddrive
dem, som solgte og købte i Helligdommen, og han

væltede Vekselerernes Borde og Duekræmmernes
Stole. 16 Og han tilstedte ikke, at nogen bar nogen Ting
igennem Helligdommen. 17 Og han lærte og sagde
til dem: „Er der ikke skrevet, at mit Hus skal kaldes
et Bedehus for alle Folkeslagene? Men I have gjort
det til en Røverkule." 18 Og Ypperstepræsterne og de
skriftkloge hørte det, og de søgte, hvorledes de kunde
slaa ham ihjel; thi de frygtede for ham, eftersom hele
Skaren blev slagen af Forundring over hans Lære. 19
Og da det blev Aften, gik han uden for Staden. 20 Og
da de om Morgenen gik forbi, saa de, at Figentræet var
visnet fra Roden af. 21 Og Peter kom det i Hu og siger
til ham: „Rabbi! se Figentræet, som du forbandede, er
visnet." 22 Og Jesus svarede og siger til dem: „Haver
Tro til Gud! 23 Sandelig, siger jeg eder, den, som
siger til dette Bjerg: Løft dig op og kast dig i Havet, og
ikke tvivler i sit Hjerte, men tror, at det sker, som han
siger, ham skal det ske. 24 Derfor siger jeg eder: Alt,
hvad I bede om og begære, tror, at I have faaet det,
saa skal det ske eder. 25 Og naar I staa og bede, da
forlader, dersom I have noget imod nogen, for at ogsaa
eders Fader, som er i Himlene, maa forlade eder eders
Overtrædelser. 26 [Men dersom I ikke forlade, skal
eders Fader, som er i Himlene, ej heller forlade eders
Overtrædelser]. 27 Og de komme atter til Jerusalem;
og medens han gik omkring i Helligdommen, komme
Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste hen
til ham. 28 Og de sagde til ham: „Af hvad Magt gør du
disse Ting? eller hvem har givet dig denne Magt til at
gøre disse Ting?" 29 Men Jesus sagde til dem: „Jeg
vil spørge eder om een Ting, og svarer mig derpaa,
saa vil jeg sige eder, af hvad Magt jeg gør disse Ting.
30 Johannes's Daab, var den fra Himmelen eller fra
Mennesker? Svarer mig!" 31 Og de tænkte ved sig
selv og sagde: „Sige vi: Fra Himmelen, da vil han sige,
hvorfor troede I ham da ikke? 32 Men sige vi: Fra
Mennesker" — saa frygtede de for Folket; thi alle holdt
for, at Johannes virkelig var en Profet. 33 Og de svare
og sige til Jesus: „Vi vide det ikke." Og Jesus siger til
dem: „Saa siger jeg eder ikke heller, af hvad Magt jeg
gør disse Ting."

12 Og han begyndte at tale til dem i Lignelser: „En
Mand plantede en Vingaard og satte et Gærde
derom og gravede en Perse og byggede et Taarn,
og han lejede den ud til Vingaardsmænd og drog
udenlands. 2 Og da Tiden kom, sendte han en Tjener til
Vingaardsmændene, for at han af Vingaardsmændene
kunde faa af Vingaardens Frugter. 3 Og de grebe ham
og sloge ham og sendte ham tomhændet bort. 4 Og
han sendte atter en anden Tjener til dem; og ham
sloge de i Hovedet og vanærede. 5 Og han sendte
en anden; og ham sloge de ihjel; og mange andre;
nogle sloge de, og andre dræbte de. 6 Endnu een
havde han, en elsket Søn; ham sendte han til sidst
til dem, idet han sagde: „De ville undse sig for min
Søn." 7 Men hine Vingaardsmænd sagde til hverandre:
„Det er Arvingen; kommer, lader os slaa ham ihjel,
saa bliver Arven vor." 8 Og de grebe ham og sloge
ham ihjel og kastede ham ud af Vingaarden. 9 Hvad
vil da Vingaardens Herre gøre? Han vil komme og
ødelægge Vingaardsmændene og give Vingaarden
til andre. 10 Have I ikke ogsaa læst dette Skriftord:
Den Sten, som Bygningsmændene forkastede, den er
bleven til en Hovedhjørnesten? 11 Fra Herren er dette
kommet, og det er underligt for vore Øjne." 12 Og de
søgte at gribe ham, men de frygtede for Mængden; thi
de forstode, at han sagde denne Lignelse imod dem;
og de forlode ham og gik bort. 13 Og de sende nogle
til ham af Farisæerne og af Herodianerne, for at de
skulde fange ham i Ord. 14 Og de kom og sagde til
ham: „Mester! vi vide, at du er sanddru og ikke bryder
dig om nogen; thi du ser ikke paa Menneskers Person,
men lærer Guds Vej i Sandhed. Er det tilladt at give
Kejseren Skat eller ej? Skulle vi give eller ikke give?"
15 Men da han saa deres Hykleri, sagde han til dem:
„Hvorfor friste I mig? Bringer mig en Denar, for at jeg
kan se den." 16 Men de bragte den. Og han siger til
dem: „Hvis Billede og Overskrift er dette?" Men de
sagde til ham: „Kejserens." 17 Og Jesus sagde til dem:
„Giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad
Guds er." Og de undrede sig over ham. 18 Og der
kommer Saddukæere til ham, hvilke jo sige, at der
ingen Opstandelse er, og de spurgte ham og sagde:
19 „Mester! Moses har foreskrevet os, at naar nogens
Broder dør og efterlader en Hustru og ikke efterlader
noget Barn, da skal hans Broder tage hans Hustru og
oprejse sin Broder Afkom. 20 Der var syv Brødre; og
den første tog en Hustru, og da han døde, efterlod
han ikke Afkom. 21 Og den anden tog hende og døde
uden at efterlade Afkom, og den tredje ligesaa. 22 Og
alle syv, de efterlode ikke Afkom. Sidst af dem alle
døde ogsaa Hustruen. 23 I Opstandelsen, naar de
opstaa, hvem af dem skal saa have hende til Hustru?
Thi de have alle syv haft hende til Hustru." 24 Jesus
sagde til dem: „Er det ikke derfor, I fare vild, fordi I ikke
kende Skrifterne, ej heller Guds Kraft? 25 Thi naar de
opstaa fra de døde, da tage de hverken til Ægte eller
bortgiftes, men de ere som Engle i Himlene. 26 Men
hvad de døde angaar, at de oprejses, have I da ikke
læst i Mose Bog i Stedet om Tornebusken, hvorledes
Gud talede til ham og sagde: Jeg er Abrahams Gud
og Isaks Gud og Jakobs Gud? 27 Han er ikke dødes,
men levendes Gud; I fare meget vild." 28 Og en af de
skriftkloge, som havde hørt deres Ordskifte og set, at
han svarede dem godt, kom til ham og spurgte ham:

„Hvilket Bud er det første af alle?” **29** Jesus svarede:
„Det første er: Hør Israel! Herren, vor Gud, Herren er
een; **30** og du skal elske Herren din Gud af hele dit
Hjerte og af hele din Sjæl og af hele dit Sind og af
hele din Styrke. **31** Et andet er dette: Du skal elske din
Næste som dig selv. Større end disse er intet andet
Bud.” **32** Og den skriftkloge sagde til ham: „Rigtigt,
Mester, og med Sandhed har du sagt, at han er een,
og der er ingen anden foruden ham. **33** Og at elske
ham af hele sit Hjerte og af hele sin Forstand og af
hele sin Styrke og at elske sin Næste som sig selv,
det er mere end alle Brændofrene og Slagtofrene.” **34**
Og da Jesus saa, at han svarede forstandigt, sagde
han til ham: „Du er ikke langt fra Guds Rige.” Og ingen
vovede mere at rette Spørgsmaal til ham. **35** Og da
Jesus lærte i Helligdommen, tog han til Orde og sagde:
„Hvorledes sige de skriftkloge, at Kristus er Davids
Søn? **36** David selv sagde ved den Helligaand: Herren
sagde til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, indtil
jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine
Fødder. **37** David selv kalder ham Herre; hvorledes
er han da hans Søn?” Og den store Skare hørte ham
gerne. **38** Og han sagde i sin Undervisning: „Tager eder
i Vare for de skriftkloge, som gerne ville gaa i lange
Klæder og lade sig hilse paa Torvene **39** og gerne ville
have de fornemste Pladser i Synagogerne og sidde
øverst til Bords ved Maaltiderne; **40** de, som opæde
Enkers Huse og paa Skrømt bede længe, disse skulle
faa des haardere Dom.” **41** Og han satte sig lige over
for Tempelblokken og saa, hvorledes Mængden lagde
Penge i Blokken, og mange rige lagde meget deri.
42 Og der kom en fattig Enke og lagde to Skærve i,
hvilket er en Hvid. **43** Og han kaldte sine Disciple til
sig og sagde til dem: „Sandelig, siger jeg eder, denne
fattige Enke har lagt mere deri end alle de, som lagde i
Tempelblokken. **44** Thi de lagde alle af deres Overflod;
men hun lagde af sin Fattigdom alt det, hun havde, sin
hele Ejendom.”

13 Og da han gik ud af Helligdommen, siger en af
hans Disciple til ham: „Mester, se, hvilke Stene
og hvilke Bygninger!” **2** Og Jesus sagde til ham: „Ser
du disse store Bygninger? der skal ikke lades Sten
paa Sten, som jo skal nedbrydes.” **3** Og da han sad
paa Oliebjerget, lige over for Helligdommen, spurgte
Peter og Jakob og Johannes og Andreas ham afsides:
4 „Sig os, naar skal dette ske, og hvilket er Tegnet,
naar alt dette skal til at fuldbyrdes?” **5** Men Jesus
begyndte at sige til dem: „Ser til, at ingen forfører eder!
6 Mange skulle paa mit Navn komme og sige: Det er
mig; og de skulle forføre mange. **7** Men naar I høre om
Krige og Krigsrygter, da lader eder ikke forskrække, thi
det maa ske; men Enden er ikke endda. **8** Thi Folk
skal rejse sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der
skal være Jordskælv her og der, og der skal være
Hungersnød og Oprør. Dette er Veernes Begyndelse. **9**
Men I, tager Vare paa eder selv; de skulle overgive
eder til Raadsforsamlinger og til Synagoger; I skulle
piskes og stilles for Landshøvdinger og Konger for min
Skyld, dem til et Vidnesbyrd. **10** Og Evangeliet bør
først prædikes for alle Folkeslagene. **11** Og naar de
føre eder hen og overgive eder, da bekymrer eder ikke
forud for, hvad I skulle tale; men hvad der bliver givet
eder i den samme Time, det skulle I tale; thi I ere ikke
de, som tale, men den Helligaand. **12** Og Broder skal
overgive Broder til Døden, og Fader sit Barn; og Børn
skulle staa op mod Forældre og slaa dem ihjel. **13** Og I
skulle hades af alle for mit Navns Skyld; men den, som
holder ud indtil Enden, han skal blive frelst. **14** Men
naar I se Ødelæggelsens Vederstyggelighed staa, hvor
den ikke bør, (den, som læser det, han give Agt!) da
skulle de, som ere i Judæa, fly til Bjergene; **15** men
den, som er paa Taget, stige ikke ned eller gaa ind
for at hente noget fra sit Hus; **16** og den, som er paa
Marken, vende ikke tilbage for at hente sine Klæder! **17**
Men ve de frugtsommelige og dem, som give Die, i
de Dage! **18** Men beder om, at det ikke skal ske om
Vinteren; **19** thi i de Dage skal der være en saadan
Trængsel, som der ikke har været fra Skabningens
Begyndelse, da Gud skabte den, indtil nu, og som der
heller ikke skal komme. **20** Og dersom Herren ikke
afkortede de Dage, da blev intet Kød frelst; men for
de udvalgtes Skyld, som han har udvalgt, har han
afkortet de Dage. **21** Og dersom nogen da siger til
eder: Se, her er Kristus, eller se der! da tror det ikke.
22 Thi falske Krister og falske Profeter skulle fremstaa
og gøre Tegn og Undergerninger for at forføre, om
det var muligt, de udvalgte. **23** Men I, vogter eder;
jeg har sagt eder alt forud.” **24** Men i de Dage, efter
den Trængsel, skal Solen formørkes, og Maanen ikke
give sit Skin, **25** og Stjernerne skulle falde ned fra
Himmelen, og de Kræfter, som ere i Himlene, skulle
rystes. **26** Og da skulle de se Menneskesønnen komme
i Skyerne med megen Kraft og Herlighed. **27** Og da
skal han udsende sine Engle og samle sine udvalgte
fra de fire Vinde, fra Jordens Ende indtil Himmelens
Ende. **28** Men lærer Lignelsen af Figentræet: Naar
dets Gren allerede er bleven blød, og Bladene skyde
frem, da skønne I, at Sommeren er nær. **29** Saaledes
skulle ogsaa I, naar I se disse Ting, skønne, at han
er nær for Døren. **30** Sandelig, siger jeg eder, denne
Slægt skal ingenlunde forgaa, førend alle disse Ting
ere skete. **31** Himmelen og Jorden skulle forgaa, men
mine Ord skulle ingenlunde forgaa. **32** Men om den
Dag og Time ved ingen, end ikke Englene i Himmelen,
heller ikke Sønnen, men alene Faderen. **33** Ser til,

vaager og beder; thi I vide ikke, naar Tiden er der. **34** Ligesom en Mand, der drog udenlands, forlod sit Hus og gav sine Tjenere Fuldmagt, hver sin Gerning, og bød Dørvogteren, at han skulde vaage, — **35** vaager derfor; thi I vide ikke, naar Husets Herre kommer, enten om Aftenen eller ved Midnat eller ved Hanegal eller om Morgenen; **36** for at han ikke, naar han kommer pludseligt, skal finde eder sovende! **37** Men hvad jeg siger eder, det siger jeg alle: Vaager!"

14 Men to Dage derefter var det Paaske og de usyrede Brøds Højtid. Og Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte, hvorledes de med List kunde gribe og ihjelslaa ham. **2** Thi de sagde: „Ikke paa Højtiden, for at der ikke skal blive Oprør iblandt Folket." **3** Og da han var i Bethania, i Simon den spedalskes Hus, kom der, medens han sad til Bords, en Kvinde, som havde en Alabastkrukke med ægte, saare kostbar Nardussalve; og hun sønderbrød Alabastkrukken og udgød den paa hans Hoved. **4** Men der var nogle, som bleve vrede hos sig selv og sagde: „Hvortil er denne Spilde af Salven sket? **5** Denne Salve kunde jo være solgt for mere end tre Hundrede Denarer og være given til de fattige." Og de overfusede hende. **6** Men Jesus sagde: „Lader hende være, hvorfor volde I hende Fortrædeligheder? Hun har gjort en god Gerning imod mig. **7** De fattige have I jo altid hos eder, og naar I ville, kunne I gøre vel imod dem; men mig have I ikke altid. **8** Hun gjorde, hvad hun kunde; hun salvede forud mit Legeme til Begravelsen. **9** Sandelig, siger jeg eder, hvor som helst i hele Verden Evangeliet bliver prædiket, skal ogsaa det, som hun har gjort, omtales til hendes Ihukommelse." **10** Og Judas Iskariot, en af de tolv, gik hen til Ypperstepræsterne for at forraade ham til dem. **11** Men da de hørte det, bleve de glade og de lovede at give ham Penge; og han søgte, hvorledes han kunde faa Lejlighed til at forraade ham. **12** Og paa de usyrede Brøds første Dag, da man slagtede Paaskelammet, sige hans Disciple til ham: „Hvor vil du, at vi skulle gaa hen og træffe Forberedelse til, at du kan spise Paaskelammet?" **13** Og han sender to af sine Disciple og siger til dem: „Gaar ind i Staden, saa skal der møde eder en Mand, som bærer en Vandkrukke; følger ham; **14** og hvor han gaar ind, der skulle I sige til Husbonden: Mesteren siger: Hvor er mit Herberge, hvor jeg kan spise Paaskelammet med mine Disciple? **15** Og han skal vise eder en stor Sal, opdækket og rede; og der skulle I berede det for os." **16** Og hans Disciple gik bort og kom ind i Staden og fandt det, saaledes som han havde sagt dem; og de beredte Paaskelammet. **17** Og da det var blevet Aften, kommer han med de tolv. **18** Og medens de sade til Bords og spiste, sagde Jesus: „Sandelig siger jeg eder, en af eder, som spiser med mig, vil forraade mig." **19** De begyndte at bedrøves og at sige til ham, en efter en: „Det er dog vel ikke mig?" **20** Men han sagde til dem: „En af de tolv, den, som dypper med mig i Fadet. **21** Thi Menneskesønnen gaar vel bort, som der er skrevet om ham; men ve det Menneske, ved hvem Menneskesønnen bliver forraadt! Det var godt for det Menneske, om han ikke var født." **22** Og medens de spiste, tog han Brød, velsignede og brød det og gav dem det og sagde: „Tager det; dette er mit Legeme." **23** Og han tog en Kalk, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf. **24** Og han sagde til dem: „Dette er mit Blod, Pagtens, hvilket udgydes for mange. **25** Sandelig, siger jeg eder, at jeg skal ingen Sinde mere drikke af Vintræets Frugt indtil den Dag, da jeg skal drikke den ny i Guds Rige." **26** Og da de havde sunget Lovsangen, gik de ud til Oliebjerget. **27** Og Jesus siger til dem: „I skulle alle forarges; thi der er skrevet: Jeg vil slaa Hyrden, og Faarene skulle adspredes. **28** Men efter at jeg er bleven oprejst, vil jeg gaa forud for eder til Galilæa." **29** Men Peter sagde til ham: „Dersom de endog alle forarges, vil jeg dog ikke forarges." **30** Og Jesus siger til ham: „Sandelig siger jeg dig, i Dag, i denne Nat, førend Hanen galer to Gange, skal du fornægte mig tre Gange." **31** Men han sagde end yderligere: „Om jeg end skulde dø med dig, vil jeg ingenlunde fornægte dig." Men ligesaa sagde de ogsaa alle. **32** Og de komme til en Gaard, hvis Navn var Gethsemane; og han siger til sine Disciple: „Sætter eder her, imedens jeg beder." **33** Og han tager Peter og Jakob og Johannes med sig, og han begyndte at forfærdes og svarlig at ængstes. **34** Og han siger til dem: „Min Sjæl er dybt bedrøvet indtil Døden; bliver her og vaager!" **35** Og han gik lidt frem, kastede sig ned paa Jorden og bad om, at den Time maatte gaa ham forbi, om det var muligt. **36** Og han sagde: „Abba Fader! alting er dig muligt; tag denne Kalk fra mig; dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil." **37** Og han kommer og finder dem sovende og siger til Peter: „Simon, sover du? Kunde du ikke vaage een Time? **38** Vaager og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse; Aanden er vel redebon, men Kødet er skrøbeligt." **39** Og han gik atter hen og bad og sagde det samme Ord. **40** Og han vendte tilbage og fandt dem atter sovende; thi deres Øjne vare betyngede, og de vidste ikke, hvad de skulde svare ham. **41** Og han kommer tredje Gang og siger til dem: „Sove I fremdeles og hvile eder? Det er nok; Timen er kommen; se, Menneskesønnen forraades i Synderes Hænder. **42** Staar op, lader os gaa; se, han, som forraader mig, er nær." **43** Og straks, medens han endnu talte, kommer Judas, en af de tolv, og med ham en stor Skare med Sværd og Knipler fra Ypperstepræsterne og de skriftkloge og de Ældste. **44** Men han, som forraadte ham, havde givet dem et aftalt

Tegn og sagt: „Den, som jeg kysser, ham er det; griber
ham, og fører ham sikkert bort!" 45 Og da han kom,
traadte han straks hen til ham og siger: „Rabbi! Rabbi!"
og han kyssede ham. 46 Men de lagde Haand paa ham
og grebe ham. 47 Men en af dem, som stode hos, drog
Sværdet, slog Ypperstepræstens Tjener og afhuggede
hans Øre. 48 Og Jesus svarede og sagde til dem: „I
ere gaaede ud som imod en Røver, med Sværd og
med Knipler for at fange mig. 49 Daglig var jeg hos
eder i Helligdommen og lærte, og I grebe mig ikke;
men dette sker, for at Skrifterne skulle opfyldes." 50
Og de forlode ham alle og flyede. 51 Og en enkelt,
et ungt Menneske, som havde et Linklæde over det
blotte Legeme, fulgte med ham; og de gribe ham;
52 men han slap Linklædet og flygtede nøgen. 53
Og de førte Jesus hen til Ypperstepræsten; og alle
Ypperstepræsterne og de Ældste og de skriftkloge
komme sammen hos ham. 54 Og Peter fulgte ham
i Frastand til ind i Ypperstepræstens Gaard, og han
sad hos Svendene og varmede sig ved Ilden. 55 Men
Ypperstepræsterne og hele Raadet søgte Vidnesbyrd
imod Jesus, for at de kunde aflive ham; og de fandt
intet. 56 Thi mange sagde falsk Vidnesbyrd imod ham,
men Vidnesbyrdene stemmede ikke overens. 57 Og
nogle stode op og vidnede falsk imod ham og sagde: 58
„Vi have hørt ham sige: Jeg vil nedbryde dette Tempel,
som er gjort med Hænder, og i tre Dage bygge et
andet, som ikke er gjort med Hænder." 59 Og end ikke
saaledes stemmede deres Vidnesbyrd overens. 60 Og
Ypperstepræsten stod op midt iblandt dem og spurgte
Jesus og sagde: „Svarer du slet intet paa, hvad disse
vidne imod dig?" 61 Men han tav og svarede intet. Atter
spurgte Ypperstepræsten ham og siger til ham: „Er du
Kristus, den Højlovedes Søn?" 62 Men Jesus sagde:
„Jeg er det; og I skulle se Menneskesønnen sidde
ved Kraftens højre Haand og komme med Himmelens
Skyer." 63 Men Ypperstepræsten sønderrev sine Klæder
og sagde: „Hvad have vi længere Vidner nødig? 64 I
have hørt Gudsbespottelsen; hvad tykkes eder?" Men
de fældede alle den Dom over ham, at han var skyldig
til Døden. 65 Og nogle begyndte at spytte paa ham
og tilhylle hans Ansigt og give ham Næveslag og sige
til ham: „Profetér!" og Svendene modtoge ham med
Slag paa Kinden. 66 Og medens Peter var nedenfor i
Gaarden, kommer en af Ypperstepræstens Piger, 67
og da hun ser Peter varme sig, ser hun paa ham og
siger: „Ogsaa du var med Nazaræeren, med Jesus." 68
Men han nægtede og sagde: „Jeg hverken ved eller
forstaar, hvad du siger;" og han gik ud i Forgaarden,
og Hanen galede. 69 Og Pigen saa ham og begyndte
atter at sige til dem, som stode hos: „Denne er en af
dem." 70 Men han nægtede det atter. Og lidt derefter
sagde atter de, som stode hos, til Peter: „Sandelig du
er en af dem; du er jo ogsaa en Galilæer." 71 Men
han begyndte at forbande sig og sværge: „Jeg kender
ikke dette Menneske, om hvem I tale." 72 Og straks
galede Hanen anden Gang. Og Peter kom det Ord i
Hu, som Jesus sagde til ham: „Førend Hanen galer to
Gange, skal du fornægte mig tre Gange." Og han brast
i Graad.

15 Og straks om Morgenen, da Ypperstepræsterne
havde holdt Raad med de Ældste og de skriftkloge,
hele Raadet, bandt de Jesus og førte ham bort og
overgave ham til Pilatus. 2 Og Pilatus spurgte ham: „Er
du Jødernes Konge?" Og han svarede og sagde til ham:
„Du siger det." 3 Og Ypperstepræsterne anklagede
ham meget. 4 Men Pilatus spurgte ham atter og sagde:
„Svarer du slet intet? Se, hvor meget de anklage dig
for!" 5 Men Jesus svarede ikke mere noget, saa at
Pilatus undrede sig. 6 Men paa Højtiden plejede han at
løslade dem een Fange, hvilken de forlangte. 7 Men der
var en, som hed Barabbas, der var fangen tillige med
de Oprørere, som under Oprøret havde begaaet Mord.
8 Og Mængden gik op og begyndte at bede om, at han
vilde gøre for dem, som han plejede. 9 Men Pilatus
svarede dem og sagde: „Ville I, at jeg skal løslade eder
Jødernes Konge?" 10 Thi han skønnede, at det var
af Avind, at Ypperstepræsterne havde overgivet ham.
11 Men Ypperstepræsterne ophidsede Mængden til at
bede om, at han hellere skulde løslade dem Barabbas.
12 Men Pilatus svarede atter og sagde til dem: „Hvad
ville I da, jeg skal gøre med ham, som I kalde Jødernes
Konge?" 13 Men de raabte atter: „Korsfæst ham!" 14
Men Pilatus sagde til dem: „Hvad ondt har han da
gjort?" Men de raabte højlydt: „Korsfæst ham!" 15
Og da Pilatus vilde gøre Mængden tilpas, løslod han
dem Barabbas; og Jesus lod han hudstryge og gav
ham hen til at korsfæstes. 16 Men Stridsmændene
førte ham ind i Gaarden, det vil sige Borgen, og de
sammenkalde hele Vagtafdelingen. 17 Og de iføre ham
en Purpurkappe og flette en Tornekrone og sætte den
paa ham. 18 Og de begyndte at hilse ham: „Hil være
dig, du Jødernes Konge!" 19 Og de sloge ham paa
Hovedet med et Rør og spyttede paa ham og faldt
paa Knæ og tilbade ham. 20 Og da de havde spottet
ham, toge de Purpurkappen af ham og iførte ham hans
egne Klæder. Og de føre ham ud for at korsfæste ham.
21 Og de tvinge en, som gik forbi, Simon fra Kyrene,
som kom fra Marken, Aleksanders og Rufus's Fader,
til at bære hans Kors. 22 Og de føre ham til det Sted
Golgatha, det er udlagt: „Hovedskalsted". 23 Og de
gave ham Vin at drikke med Myrra i; men han tog det
ikke. 24 Og de korsfæste ham, og de dele hans Klæder
ved at kaste Lod om dem, hvad enhver skulde tage. 25
Men det var den tredje Time, da de korsfæstede ham.

26 Og Overskriften med Beskyldningen imod ham var
paaskreven saaledes: „Jødernes Konge." 27 Og de
korsfæste to Røvere sammen med ham, en ved hans
højre og en ved hans venstre Side. 28 [Og Skriften
blev opfyldt, som siger: „Og han blev regnet iblandt
Overtrædere."] 29 Og de, som gik forbi, spottede ham,
idet de rystede paa deres Hoveder og sagde: „Tvi dig!
du som nedbryder Templet og bygger det op i tre Dage;
30 frels dig selv ved at stige ned af Korset!" 31 Ligesaa
spottede ogsaa Ypperstepræsterne indbyrdes tillige
med de skriftkloge og sagde: „Andre har han frelst,
sig selv kan han ikke frelse. 32 Kristus, Israels Konge
— lad ham nu stige ned af Korset, for at vi kunne se
det og tro!" Ogsaa de, som vare korsfæstede med
ham, haanede ham. 33 Og da den sjette Time var
kommen, blev der Mørke over hele Landet indtil den
niende Time. 34 Og ved den niende Time raabte Jesus
med høj Røst og sagde: „Eloï! Eloï! Lama Sabaktani?"
det er udlagt: „Min Gud! min Gud! hvorfor har du forladt
mig?" 35 Og nogle af dem, som stode hos, sagde, da
de hørte det: „Se, han kalder paa Elias." 36 Men en
løb hen og fyldte en Svamp med Eddike og stak den
paa et Rør og gav ham at drikke og sagde: „Holdt!
lader os se, om Elias kommer for at tage ham ned." 37
Men Jesus raabte med høj Røst og udaandede. 38
Og Forhænget i Templet splittedes i to fra øverst til
nederst. 39 Men da Høvedsmanden, som stod hos, lige
over for ham, saa, at han udaandede paa denne Vis,
sagde han: „Sandelig, dette Menneske var Guds Søn."
40 Men der var ogsaa Kvinder, som saa til i Frastand,
iblandt hvilke ogsaa vare Maria Magdalene og Maria,
Jakob den Lilles og Joses's Moder, og Salome, 41
hvilke ogsaa fulgte ham og tjente ham, da han var i
Galilæa, og mange andre Kvinder, som vare gaaede op
til Jerusalem med ham. 42 Og da det allerede var blevet
Aften, (thi det var Beredelsesdag, det er Forsabbat,
) 43 kom Josef fra Arimathæa, en anset Raadsherre,
som ogsaa selv forventede Guds Rige; han tog Mod
til sig og gik ind til Pilatus og bad om Jesu Legeme.
44 Men Pilatus forundrede sig over, at han allerede
skulde være død, 45 og han hidkaldte Høvedsmanden
og spurgte ham, om han allerede nogen Tid havde
været død; og da han fik det at vide af Høvedsmanden,
skænkede han Josef Liget. 46 Og denne købte et fint
Linklæde, tog ham ned, svøbte ham i Linklædet og
lagde ham i en Grav, som var udhugget i en Klippe, og
han væltede en Sten for Indgangen til Graven. 47 Men
Maria Magdalene og Maria, Joses's Moder, saa, hvor
han blev lagt.

16 Og da Sabbaten var forbi, købte Maria Magdalene
og Maria, Jakobs Moder, og Salome vellugtende
Salver for at komme og salve ham. 2 Og meget aarle
paa den første Dag i Ugen komme de til Graven, da
Solen var staaet op. 3 Og de sagde til hverandre:
„Hvem skal vælte os Stenen fra Indgangen til Graven?"
4 Og da de saa op, bleve de var, at Stenen var væltet
fra; (thi den var meget stor). 5 Og da de kom ind i
Graven, saa de en Yngling sidde ved den højre Side,
iført et hvidt Klædebon, og de forfærdedes. 6 Men han
siger til dem: „Forfærdes ikke! I lede efter Jesus af
Nazareth, den korsfæstede; han er opstanden, han
er ikke her, se, der er Stedet, hvor de lagde ham. 7
Men gaar bort, siger til hans Disciple og til Peter, at
han gaar forud for eder til Galilæa; der skulle I se ham,
som han har sagt eder." 8 Og de gik ud og flyede fra
Graven; thi Skælven og Forfærdelse betog dem; og de
sagde ikke noget til nogen; thi de frygtede. **9 (note: The
most reliable and earliest manuscripts do not include Mark 16:9-
20.)** [Men da han var opstanden aarle den første Dag i
Ugen, aabenbaredes han først for Maria Magdalene, af
hvem han havde uddrevet syv onde Aander. 10 Hun
gik hen og forkyndte det for dem, der havde været med
ham, og som sørgede og græd. 11 Og da disse hørte,
at han levede og var set af hende, troede de det ikke.
12 Men derefter aabenbaredes han for to af dem paa
Vejen i en anden Skikkelse, medens de gik ud paa
Landet. 13 Og disse gik hen og forkyndte de andre det.
Ikke heller dem troede de. 14 Siden aabenbaredes han
for de elleve selv, medens de sade til Bords, og han
bebrejdede dem deres Vantro og Hjerters Haardhed,
fordi de ikke havde troet dem, som havde set ham
opstanden. 15 Og han sagde til dem: „Gaar ud i al
Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen! 16
Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den,
som ikke tror, skal blive fordømt. 17 Men disse Tegn
skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive
onde Aander; de skulle tale med nye Tunger; 18 de
skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen
Gift, skal det ikke skade dem; paa syge skulle de lægge
Hænder, og de skulle helbredes." 19 Saa blev Herren,
efter at han havde talt med dem, optagen til Himmelen
og satte sig ved Guds højre Haand. 20 Men de gik ud
og prædikede alle Vegne, idet Herren arbejdede med
og stadfæstede Ordet ved de medfølgende Tegn.]

Lukas

1 Efterdi mange have taget sig for at forfatte en
Beretning om de Ting, som ere fuldbyrdede iblandt
os, **2** saaledes som de, der fra Begyndelsen bleve
Øjenvidner og Ordets Tjenere, have overleveret os:
3 saa har ogsaa jeg besluttet, efter nøje at have
gennemgaaet alt forfra, at nedskrive det for dig i
Orden, mægtigste Theofilus! **4** for at du kan erkende
Paalideligheden af de Ting, hvorom du er bleven
mundtligt undervist. **5** I de Dage, da Herodes var Konge
i Judæa, var der en Præst af Abias Skifte, ved Navn
Sakarias; og han havde en Hustru af Arons Døtre,
og hendes Navn var Elisabeth. **6** Men de vare begge
retfærdige for Gud og vandrede udadlelige i alle Herrens
Bud og Forskrifter. **7** Og de havde intet Barn, efterdi
Elisabeth var ufrugtbar, og de vare begge fremrykkede
i Alder. **8** Men det skete, medens han efter sit Skiftes
Orden gjorde Præstetjeneste for Gud, **9** tilfaldt det ham
efter Præstetjenestens Sædvane at gaa ind i Herrens
Tempel og bringe Røgelseofferet. **10** Og hele Folkets
Mængde holdt Bøn udenfor i Røgelseofferets Time. **11**
Men en Herrens Engel viste sig for ham, staaende ved
den højre Side af Røgelsealteret. **12** Og da Sakarias
saa ham, forfærdedes han, og Frygt faldt over ham. **13**
Men Engelen sagde til ham: „Frygt ikke, Sakarias! thi
din Bøn er hørt, og din Hustru Elisabeth skal føde dig
en Søn, og du skal kalde hans Navn Johannes. **14** Og
han skal blive dig til Glæde og Fryd, og mange skulle
glædes over hans Fødsel; **15** thi han skal være stor
for Herren. Og Vin og stærk Drik skal han ej drikke,
og han skal fyldes med den Helligaand alt fra Moders
Liv, **16** og mange af Israels Børn skal han omvende til
Herren deres Gud. **17** Og han skal gaa foran for ham i
Elias's Aand og Kraft for at vende Fædres Hjerter til
Børn og genstridige til retfærdiges Sind for at berede
Herren et velskikket Folk." **18** Og Sakarias sagde til
Engelen: „Hvorpaa skal jeg kende dette? thi jeg er
gammel, og min Hustru er fremrykket i Alder." **19** Og
Engelen svarede og sagde til ham: „Jeg er Gabriel,
som staar for Guds Aasyn, og jeg er udsendt for at
tale til dig og for at forkynde dig dette Glædesbudskab.
20 Og se, du skal blive stum og ikke kunne tale indtil
den Dag, da dette sker, fordi du ikke troede mine Ord,
som dog skulle fuldbyrdes i deres Tid." **21** Og Folket
biede efter Sakarias, og de undrede sig over, at han
tøvede i Templet. **22** Og da han kom ud, kunde han
ikke tale til dem, og de forstode, at han havde set et
Syn i Templet; og han gjorde Tegn til dem og forblev
stum. **23** Og det skete, da hans Tjenestes Dage vare
fuldendte, gik han hjem til sit Hus. **24** Men efter disse
Dage blev hans Hustru Elisabeth frugtsommelig, og
hun skjulte sig fem Maaneder og sagde: **25** „Saaledes
har Herren gjort imod mig i de Dage, da han saa til mig
for at borttage min Skam iblandt Mennesker." **26** Men
i den sjette Maaned blev Engelen Gabriel sendt fra
Gud til en By i Galilæa, som hedder Nazareth, **27** til
en Jomfru, som var trolovet med en Mand ved Navn
Josef, af Davids Hus; og Jomfruens Navn var Maria.
28 Og Engelen kom ind til hende og sagde: „Hil være
dig, du benaadede, Herren er med dig, du velsignede
iblandt Kvinder!" **29** Men hun blev forfærdet over den
Tale, og hun tænkte, hvad dette skulde være for en
Hilsen. **30** Og Engelen sagde til hende: „Frygt ikke,
Maria! thi du har fundet Naade hos Gud. **31** Og se,
du skal undfange og føde en Søn, og du skal kalde
hans Navn Jesus. **32** Han skal være stor og kaldes den
Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids,
hans Faders Trone. **33** Og han skal være Konge over
Jakobs Hus evindelig, og der skal ikke være Ende paa
hans Kongedømme." **(aiōn g165)** **34** Men Maria sagde
til Engelen: „Hvorledes skal dette gaa til, efterdi jeg
ikke ved af nogen Mand?" **35** Og Engelen svarede og
sagde til hende: „Den Helligaand skal komme over dig,
og den Højestes Kraft skal overskygge dig; derfor skal
ogsaa det hellige, som fødes, kaldes Guds Søn. **36** Og
se, Elisabeth din Frænke, ogsaa hun har undfanget en
Søn i sin Alderdom, og denne Maaned er den sjette
for hende, som kaldes ufrugtbar. **37** Thi intet vil være
umuligt for Gud." **38** Men Maria sagde: „Se, jeg er
Herrens Tjenerinde; mig ske efter dit Ord!" Og Engelen
skiltes fra hende. **39** Men Maria stod op i de samme
Dage og drog skyndsomt til Bjergegnen til en By i Juda.
40 Og hun kom ind i Sakarias's Hus og hilste Elisabeth.
41 Og det skete, da Elisabeth hørte Marias Hilsen,
sprang Fosteret i hendes Liv. Og Elisabeth blev fyldt
med den Helligaand **42** og raabte med høj Røst og
sagde: „Velsignet er du iblandt Kvinder! og velsignet
er dit Livs Frugt! **43** Og hvorledes times dette mig,
at min Herres Moder kommer til mig? **44** Thi se, da
din Hilsens Røst naaede mine Øren, sprang Fosteret
i mit Liv med Fryd. **45** Og salig er hun, som troede;
thi det skal fuldkommes, hvad der er sagt hende af
Herren." **46** Og Maria sagde: „Min Sjæl ophøjer Herren;
47 og min Aand fryder sig over Gud, min Frelser; **48**
thi han har set til sin Tjenerindes Ringhed. Thi se, nu
herefter skulle alle Slægter prise mig salig, **49** fordi
den mægtige har gjort store Ting imod mig. Og hans
Navn er helligt; **50** og hans Barmhjertighed varer fra
Slægt til Slægt over dem, som frygte ham. **51** Han
har øvet Vælde med sin Arm; han har adspredt dem,
som ere hovmodige i deres Hjertes Tanke. **52** Han
har nedstødt mægtige fra Troner og ophøjet ringe. **53**
Hungrige har han mættet med gode Gaver, og rige
har han sendt tomhændede bort. **54** Han har taget sig

af sin Tjener Israel for at ihukomme Barmhjertighed
55 imod Abraham og hans Sæd til evig Tid, saaledes
som han talte til vore Fædre." (aiōn g165) 56 Og Maria
blev hos hende omtrent tre Maaneder, og hun drog
til sit Hjem igen. 57 Men for Elisabeth fuldkommedes
Tiden til, at hun skulde føde, og hun fødte en Søn. 58
Og hendes Naboer og Slægtninge hørte, at Herren
havde gjort sin Barmhjertighed stor imod hende, og
de glædede sig med hende. 59 Og det skete paa den
ottende Dag, da kom de for at omskære Barnet; og de
vilde kalde det Sakarias efter Faderens Navn. 60 Og
hans Moder svarede og sagde: „Nej, han skal kaldes
Johannes." 61 Og de sagde til hende: „Der er ingen i
din Slægt, som kaldes med dette Navn." 62 Men de
gjorde Tegn til hans Fader om, hvad han vilde, det
skulde kaldes. 63 Og han forlangte en Tavle og skrev
disse Ord: „Johannes er hans Navn." Og de undrede
sig alle. 64 Men straks oplodes hans Mund og hans
Tunge, og han talte og priste Gud. 65 Og der kom en
Frygt over alle, som boede omkring dem, og alt dette
rygtedes over hele Judæas Bjergegn. 66 Og alle, som
hørte det, lagde sig det paa Hjerte og sagde: „Hvad
mon der skal blive af dette Barn?" Thi Herrens Haand
var med ham. 67 Og Sakarias, hans Fader, blev fyldt
med den Helligaand, og han profeterede og sagde: 68
„Lovet være Herren, Israels Gud! thi han har besøgt og
forløst sit Folk 69 og har oprejst os et Frelsens Horn i
sin Tjener Davids Hus, 70 saaledes som han talte ved
sine hellige Profeters Mund fra fordums Tid, (aiōn g165)
71 en Frelse fra vore Fjender og fra alle deres Haand,
som hade os, 72 for at gøre Barmhjertighed imod vore
Fædre og ihukomme sin hellige Pagt, 73 den Ed, som
han svor vor Fader Abraham, at han vilde give os, 74
at vi, friede fra vore Fjenders Haand, skulde tjene ham
uden Frygt, 75 i Hellighed og Retfærdighed for hans
Aasyn, alle vore Dage. 76 Men ogsaa du, Barnlille!
skal kaldes den Højestes Profet; thi du skal gaa foran
for Herrens Aasyn for at berede hans Veje, 77 for at
give hans Folk Erkendelse af Frelse ved deres Synders
Forladelse, 78 for vor Guds inderlige Barmhjertigheds
Skyld, ved hvilken Lyset fra det høje har besøgt os 79
for at skinne for dem, som sidde i Mørke og i Dødens
Skygge, for at lede vore Fødder ind paa Fredens Vej."
80 Men Barnet voksede og blev styrket i Aanden; og
han var i Ørknerne indtil den Dag, da han traadte frem
for Israel.

2 Men det skete i de Dage, at en Befaling udgik
fra Kejser Augustus, at al Verden skulde skrives
i Mandtal. 2 (Denne første Indskrivning skete, da
Kvirinius var Landshøvding i Syrien.) 3 Og alle gik for at
lade sig indskrive, hver til sin By. 4 Og ogsaa Josef gik
op fra Galilæa, fra Byen Nazareth til Judæa til Davids
By, som kaldes Bethlehem, fordi han var af Davids Hus
og Slægt, 5 for at lade sig indskrive tillige med Maria,
sin trolovede, som var frugtsommelig. 6 Men det skete,
medens de vare der, blev Tiden fuldkommet til, at hun
skulde føde. 7 Og hun fødte sin Søn, den førstefødte,
og svøbte ham og lagde ham i en Krybbe; thi der var
ikke Rum for dem i Herberget. 8 Og der var Hyrder i
den samme Egn, som laa ude paa Marken og holdt
Nattevagt over deres Hjord. 9 Og se, en Herrens Engel
stod for dem, og Herrens Herlighed skinnede om dem,
og de frygtede saare. 10 Og Engelen sagde til dem:
„Frygter ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor Glæde,
som skal være for hele Folket. 11 Thi eder er i Dag en
Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids By. 12
Og dette skulle I have til Tegn: I skulle finde et Barn
svøbt, liggende i en Krybbe." 13 Og straks var der med
Engelen en himmelsk Hærskares Mangfoldighed, som
lovede Gud og sagde: 14 „Ære være Gud i det højeste!
og Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag!" 15 Og det
skete, da Englene vare farne fra dem til Himmelen,
sagde Hyrderne til hverandre: „Lader os dog gaa til
Bethlehem og se dette, som er sket, hvilket Herren har
kundgjort os." 16 Og de skyndte sig og kom og fandt
baade Maria og Josef, og Barnet liggende i Krybben.
17 Men da de saa det, kundgjorde de, hvad der var talt
til dem om dette Barn. 18 Og alle de, som hørte det,
undrede sig over det, der blev talt til dem af Hyrderne.
19 Men Maria gemte alle disse Ord og overvejede dem
i sit Hjerte. 20 Og Hyrderne vendte tilbage, idet de
priste og lovede Gud for alt, hvad de havde hørt og set,
saaledes som der var talt til dem. 21 Og da otte Dage
vare fuldkommede, saa han skulde omskæres, da blev
hans Navn kaldt Jesus, som det var kaldt af Engelen,
før han blev undfangen i Moders Liv. 22 Og da deres
Renselsesdage efter Mose Lov vare fuldkommede,
bragte de ham op til Jerusalem for at fremstille ham
for Herren, 23 som der er skrevet i Herrens Lov, at alt
Mandkøn, som aabner Moders Liv, skal kaldes helligt
for Herren, 24 og for at bringe Offer efter det, som
er sagt i Herrens Lov, et Par Turtelduer eller to unge
Duer. 25 Og se, der var en Mand i Jerusalem ved Navn
Simeon, og denne Mand var retfærdig og gudfrygtig og
forventede Israels Trøst, og den Helligaand var over
ham. 26 Og det var varslet ham af den Helligaand,
at han ikke skulde se Døden, førend han havde set
Herrens Salvede. 27 Og han kom af Aandens Drift
til Helligdommen; og idet Forældrene bragte Barnet
Jesus ind for at gøre med ham efter Lovens Skik, 28 da
tog han det paa sine Arme og priste Gud og sagde:
29 „Herre! nu lader du din Tjener fare i Fred, efter dit
Ord. 30 Thi mine Øjne have set din Frelse, 31 som
du beredte for alle Folkeslagenes Aasyn, 32 et Lys til
at oplyse Hedningerne og en Herlighed for dit Folk

Israel." 33 Og hans Fader og hans Moder undrede sig
over de Ting, som bleve sagte om ham. 34 Og Simeon
velsignede dem og sagde til hans Moder Maria: „Se,
denne er sat mange i Israel til Fald og Oprejsning og til
et Tegn, som imodsiges, 35 (ja, ogsaa din egen Sjæl
skal et Sværd gennemtrænge!) for at mange Hjerters
Tanker skulle aabenbares." 36 Og der var en Profetinde
Anna, Fanuels Datter, af Asers Stamme; hun var meget
fremrykket i Alder, havde levet syv Aar med sin Mand
efter sin Jomfrustand 37 og var nu en Enke ved fire og
firsindstyve Aar, og hun veg ikke fra Helligdommen,
tjenende Gud med Faste og Bønner Nat og Dag. 38
Og hun traadte til i den samme Stund og priste Gud
og talte om ham til alle, som forventede Jerusalems
Forløsning. 39 Og da de havde fuldbyrdet alle Ting efter
Herrens Lov, vendte de tilbage til Galilæa til deres egen
By Nazareth. 40 Men Barnet voksede og blev stærkt og
blev fuldt af Visdom; og Guds Naade var over det. 41
Og hans Forældre droge hvert Aar op til Jerusalem
paa Paaskehøjtiden. 42 Og da han var bleven tolv Aar
gammel, og de gik op efter Højtidens Sædvane 43
og havde tilendebragt de Dage, blev Barnet Jesus i
Jerusalem, medens de droge hjem, og hans Forældre
mærkede det ikke. 44 Men da de mente, at han var i
Rejsefølget, kom de en Dags Rejse frem, og de ledte
efter ham iblandt deres Slægtninge og Kyndinge. 45 Og
da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem
og ledte efter ham. 46 Og det skete efter tre Dage,
da fandt de ham i Helligdommen, hvor han sad midt
iblandt Lærerne og baade hørte paa dem og adspurgte
dem. 47 Men alle, som hørte ham, undrede sig saare
over hans Forstand og Svar. 48 Og da de saa ham,
bleve de forfærdede; og hans Moder sagde til ham:
„Barn! hvorfor gjorde du saaledes imod os? Se, din
Fader og jeg have ledt efter dig med Smerte." 49 Og
han sagde til dem: „Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I
ikke, at jeg bør være i min Faders Gerning?" 50 Og de
forstode ikke det Ord, som han talte til dem. 51 Og han
drog ned med dem og kom til Nazareth og var dem
lydig. Og hans Moder gemte alle de Ord i sit Hjerte. 52
Og Jesus forfremmedes i Visdom og Alder og Yndest
hos Gud og Mennesker.

3 Men i Kejser Tiberius's femtende Regeringsaar,
da Pontius Pilatus var Landshøvding i Judæa, og
Herodes var Fjerdingsfyrste i Galilæa, og hans Broder
Filip var Fjerdingsfyrste i Ituræa og Trakonitis's Land og
Lysanias Fjerdingsfyrste i Abilene, 2 medens Annas
og Kajfas vare Yppersteepræster, kom Guds Ord til
Johannes, Sakarias's Søn, i Ørkenen. 3 Og han gik ud i
hele Omegnen om Jordan og prædikede Omvendelses-
Daab til Syndernes Forladelse, 4 som der er skrevet i
Profeten Esajas's Talers Bog: „Der er en Røst af en,
som raaber i Ørkenen: Bereder Herrens Vej, gører hans
Stier jævne; 5 hver Dal skal opfyldes, og hvert Bjerg og
Høj skal nedtrykkes, og det krumme skal gøres lige, og
de ujævne Veje skulle gøres jævne; 6 og alt Kød skal
se Guds Frelse." 7 Han sagde altsaa til de Skarer, som
gik ud for at døbes af ham: „I Øgleunger! hvem har
lært eder at fly fra den kommende Vrede? 8 Bærer da
Frugter, som ere Omvendelsen værdige, og begynder
ikke at sige ved eder selv: Vi have Abraham til Fader;
thi jeg siger eder, at Gud kan opvække Abraham Børn
af disse Stene. 9 Men Øksen ligger ogsaa allerede
ved Roden af Træerne; saa bliver da hvert Træ, som
ikke bærer god Frugt, omhugget og kastet i Ilden."
10 Og Skarerne spurgte ham og sagde: „Hvad skulle
vi da gøre?" 11 Men han svarede og sagde til dem:
„Den, som har to Kjortler, dele med den, som ingen
har; og den, som har Mad, gøre ligesaa!" 12 Men
ogsaa Toldere kom for at døbes, og de sagde til ham:
„Mester! hvad skulle vi gøre?" 13 Men han sagde til
dem: „Kræver intet ud over, hvad eder er forordnet."
14 Men ogsaa Krigsfolk spurgte ham og sagde: „Hvad
skulle vi da gøre?" Og han sagde til dem: „Øver ikke
Vold imod nogen, bruger ikke Underfundighed imod
nogen, og lader eder nøje med eders Sold!" 15 Men da
Folket var i Forventning, og alle tænkte i deres Hjerter
om Johannes, om ikke han skulde være Kristus, 16
da svarede Johannes og sagde til alle: „Jeg døber
eder med Vand; men den kommer, som er stærkere
end jeg, og hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse;
han skal døbe eder med den Helligaand og Ild. 17
Hans Kasteskovl er i hans Haand, for at han skal
gennemrense sin Lo og sanke Hveden i sin Lade,
men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild."
18 Ligesaa formanede han ogsaa Folket om mange
andre Ting og forkyndte dem Evangeliet. 19 Men da
Fjerdingsfyrsten Herodes blev revset af ham for hans
Broders Hustru, Herodias's Skyld og for alt det onde,
som Herodes gjorde, 20 saa føjede han til alt det øvrige
ogsaa dette, at han kastede Johannes i Fængsel.
21 Men medens hele Folket blev døbt, skete det, da
ogsaa Jesus var bleven døbt og bad, at Himmelen
aabnedes, 22 og at den Helligaand dalede ned over
ham i legemlig Skikkelse som en Due, og at en Røst
lød fra Himmelen: „Du er min Søn, den elskede, i dig
har jeg Velbehag." 23 Og Jesus selv var omtrent tredive
Aar, da han begyndte, og han var, som man holdt for,
en Søn af Josef, Elis Søn, 24 Matthats Søn, Levis Søn,
Melkis Søn, Jannajs Søn, Josefs Søn, 25 Mattathias's
Søn, Amos's Søn, Naums Søn, Eslis Søn, Naggajs
Søn, 26 Maaths Søn, Mattathias's Søn, Semeis Søn,
Josefs Søn, Judas Søn, 27 Joanans Søn, Resas Søn,
Zorobabels Søn, Salathiels Søn, Neris Søn, 28 Melkis
Søn, Addis Søn, Kosams Søn, Elmadams Søn, Ers

Søn, 29 Jesu Søn, Eliezers Søn, Jorims Søn, Matthats
Søn, Levis Søn, 30 Simeons Søn, Judas Søn, Josefs
Søn, Jonams Søn, Eliakims Søn, 31 Meleas Søn,
Mennas Søn, Mattathas Søn, Nathans Søn, Davids
Søn, 32 Isajs Søn, Obeds Søn, Boos's Søn, Salmons
Søn, Nassons Søn, 33 Aminadabs Søn, Arams Søn,
Esroms Søn, Fares's Søn, Judas Søn, 34 Jakobs Søn,
Isaks Søn, Abrahams Søn, Tharas Søn, Nakors Søn,
35 Seruks Søn, Ragaus Søn, Faleks Søn, Ebers Søn,
Salas Søn, 36 Kajnans Søn, Arfaksads Søn, Sems
Søn, Noas Søn, Lameks Søn, 37 Methusalas Søn,
Enoks Søn, Jareds Søn, Maleleels Søn, Kajnans Søn,
38 Enos's Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.

4 Men Jesus vendte tilbage fra Jordan fuld af den
Helligaand og blev ført af Aanden i Ørkenen 2 i
fyrretyve Dage, medens han blev fristet af Djævelen. Og
han spiste intet i de Dage; og da de havde Ende, blev
han hungrig. 3 Og Djævelen sagde til ham: „Dersom
du er Guds Søn, da sig til denne Sten, at den skal
blive Brød." 4 Og Jesus svarede ham: „Der er skrevet:
Mennesket skal ikke leve af Brød alene." 5 Og han førte
ham op og viste ham alle Verdens Riger i et Øjeblik. 6
Og Djævelen sagde til ham: „Dig vil jeg give hele denne
Magt og deres Herlighed; thi den er mig overgiven,
og jeg giver den, til hvem jeg vil. 7 Dersom du altsaa
vil tilbede mig, skal den helt tilhøre dig." 8 Og Jesus
svarede ham og sagde: „Der er skrevet: Du skal tilbede
Herren din Gud og tjene ham alene." 9 Og han førte
ham til Jerusalem og stillede ham paa Helligdommens
Tinde og sagde til ham: „Dersom du er Guds Søn, da
kast dig ned herfra; 10 thi der er skrevet: Han skal give
sine Engle Befaling om dig, at de skulle bevare dig,
11 og at de skulle bære dig paa Hænderne, for at du
ikke skal støde din Fod paa nogen Sten." 12 Og Jesus
svarede og sagde til ham: „Der er sagt: Du maa ikke
friste Herren din Gud." 13 Og da Djævelen havde endt
al Fristelse, veg han fra ham til en Tid. 14 Og Jesus
vendte i Aandens Kraft tilbage til Galilæa, og Rygtet om
ham kom ud i hele det omliggende Land. 15 Og selv
lærte han i deres Synagoger og blev prist af alle. 16 Og
han kom til Nazareth, hvor han var opfødt, og gik efter
sin Sædvane paa Sabbatsdagen ind i Synagogen og
stod op for at forelæse. 17 Og man gav ham Profeten
Esajas's Bog, og da han slog Bogen op, fandt han det
Sted, hvor der stod skrevet: 18 „Herrens Aand er over
mig, fordi han salvede mig til at forkynde Evangelium
for fattige; han har sendt mig for at forkynde fangne, at
de skulle lades løs, og blinde, at de skulle faa deres
Syn, for at sætte plagede i Frihed, 19 for at forkynde et
Herrens Naadeaar." 20 Og han lukkede Bogen sammen
og gav Tjeneren den igen og satte sig; og alles Øjne i
Synagogen stirrede paa ham. 21 Men han begyndte at
sige til dem: „I Dag er dette Skriftord gaaet i Opfyldelse
for eders Øren." 22 Og de berømmede ham alle og
undrede sig over de livsalige Ord, som udgik af hans
Mund, og de sagde: „Er dette ikke Josefs Søn?" 23
Og han sagde til dem: „I ville sikkerlig sige mig dette
Ordsprog: Læge! læg dig selv; gør ogsaa her i din
Fædreneby saa store Ting, som vi have hørt ere skete i
Kapernaum." 24 Men han sagde: „Sandelig, siger jeg
eder, at ingen Profet er anerkendt i sit Fædreland. 25
Men jeg siger eder i Sandhed: Der var mange Enker i
Israel i Elias's Dage, da Himmelen var lukket i tre Aar
og seks Maaneder, den Gang der var en stor Hunger i
hele Landet; 26 og til ingen af dem blev Elias sendt
uden til Sarepta ved Sidon til en Enke. 27 Og der var
mange spedalske i Israel paa Profeten Elisas Tid, og
ingen af dem blev renset, uden Syreren Naman." 28
Og alle, som vare i Synagogen, bleve fulde af Harme,
da de hørte dette. 29 Og de stode op og stødte ham ud
af Byen og førte ham hen til Skrænten af det Bjerg, paa
hvilket deres By var bygget, for at styrte ham ned. 30
Men han gik igennem, midt imellem dem, og drog bort.
31 Og han kom ned til Kapernaum, en By i Galilæa, og
lærte dem paa Sabbaterne. 32 Og de bleve slagne
af Forundring over hans Lære, thi hans Tale var med
Myndighed. 33 Og i Synagogen var der et Menneske,
som havde en uren ond Aand, og han raabte med høj
Røst: 34 „Ak! hvad have vi med dig at gøre, Jesus af
Nazareth? Er du kommen for at ødelægge os? Jeg
kender dig, hvem du er, du Guds hellige." 35 Og Jesus
truede ham og sagde: „Ti, og far ud af ham!" Og den
onde Aand kastede ham ind imellem dem og for ud af
ham uden at have gjort ham nogen Skade. 36 Og der
kom en Rædsel over alle; og de talte med hverandre
og sagde: „Hvad er dog dette for et Ord; thi han byder
over de urene Aander med Myndighed og Kraft, og
de fare ud?" 37 Og Rygtet om ham udbredtes alle
Vegne i det omliggende Land. 38 Men han stod op
og gik fra Synagogen ind i Simons Hus; og Simons
Svigermoder plagedes af en stærk Feber; og de bade
ham for hende. 39 Og han stillede sig hen over hende
og truede Feberen, og den forlod hende. Men hun stod
straks op og vartede dem op. 40 Men da Solen gik
ned, førte alle de, som havde syge med alle Haande
Svagheder, dem til ham; og han lagde Hænderne paa
hver enkelt af dem og helbredte dem. 41 Ogsaa onde
Aander fore ud af mange, raabte og sagde: „Du er
Guds Søn;" og han truede dem og tillod dem ikke at
tale, fordi de vidste, at han var Kristus. 42 Men da det
var blevet Dag, gik han ud og drog til et øde Sted; og
Skarerne ledte efter ham; og de kom hen til ham, og
de holdt paa ham, for at han ikke skulde gaa fra dem.
43 Men han sagde til dem: „Ogsaa for de andre Byer
bør jeg forkynde Evangeliet om Guds Rige; thi dertil

blev jeg udsendt." 44 Og han prædikede i Galilæas
Synagoger.

5 Men det skete, da Folkeskaren trængte sig sammen
om ham og hørte Guds Ord, og han stod ved
Genezareths Sø, 2 da saa han to Skibe staa ved Søen;
men Fiskerne vare gaaede fra dem og toede Garnene.
3 Og han gik om Bord i et af Skibene, som var Simons,
og bad ham at lægge lidt fra Land; og han satte sig og
lærte Skarerne fra Skibet. 4 Men da han holdt op med
at tale, sagde han til Simon: „Far ud paa Dybet, og
kaster eders Garn ud til en Dræt!" 5 Og Simon svarede
og sagde til ham: „Mester! vi have arbejdet hele Natten
og fik intet; men paa dit Ord vil jeg kaste Garnene ud."
6 Og da de gjorde det, fangede de en stor Mængde
Fisk, og deres Garn sønderreves. 7 Og de vinkede
ad deres Stalbrødre i det andet Skib, at de skulde
komme og hjælpe dem; og de kom, og de fyldte begge
Skibene, saa at de vare nær ved at synke. 8 Men da
Simon Peter saa det, faldt han ned for Jesu Knæ og
sagde: „Gaa bort fra mig, thi jeg er en syndig Mand,
Herre!" 9 Thi en Rædsel var paakommen ham og alle
dem, som vare med ham, over den Fiskedræt, som de
havde faaet; 10 ligeledes ogsaa Jakob og Johannes,
Zebedæus's Sønner, som vare Simons Stalbrødre. Og
Jesus sagde til Simon: „Frygt ikke, fra nu af skal du
fange Mennesker." 11 Og de lagde Skibene til Land
og forlode alle Ting og fulgte ham. 12 Og det skete,
medens han var i en af Byerne, se, da var der en Mand
fuld af Spedalskhed; og da han saa Jesus, faldt han
paa sit Ansigt, bad ham og sagde: „Herre! om du vil,
kan du rense mig." 13 Og han udrakte Haanden og
rørte ved ham og sagde: „Jeg vil; bliv ren!" Og straks
forlod Spedalskheden ham. 14 Og han bød ham, at han
skulde ikke sige det til nogen, men „gaa bort, og fremstil
dig for Præsten, og offer for din Renselse, saaledes
som Moses har befalet, til Vidnesbyrd for dem!" 15
Men Rygtet om ham udbredte sig end mere, og store
Skarer kom sammen for at høre og for at helbredes for
deres Sygdomme. 16 Men han gik bort til Ørkenerne og
bad. 17 Og det skete en af de Dage, at han lærte, og
der sad Farisæere og Lovlærere, som vare komne fra
enhver Landsby i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem;
og Herrens Kraft var hos ham til at helbrede. 18 Og
se, nogle Mænd bare paa en Seng en Mand, som var
værkbruden, og de søgte at bære ham ind og lægge
ham foran ham. 19 Og da de ikke fandt nogen Vej til at
bære ham ind for Skarens Skyld, stege de op oven paa
Taget og firede ham tillige med Sengen ned imellem
Tagstenene midt iblandt dem foran Jesus. 20 Og da
han saa deres Tro, sagde han: „Menneske! dine Synder
ere dig forladte." 21 Og de skriftkloge og Farisæerne
begyndte at tænke saaledes ved sig selv: „Hvem er
denne, som taler Gudsbespottelser? Hvem kan forlade
Synder, uden Gud alene?" 22 Men da Jesus kendte
deres Tanker, svarede han og sagde til dem: „Hvad
tænke I paa i eders Hjerter? 23 Hvilket er lettest at sige:
Dine Synder ere dig forladte? eller at sige: Staa op og
gaa? 24 Men for at I skulle vide, at Menneskesønnen
har Magt paa Jorden til at forlade Synder," saa sagde
han til den værkbrudne: „Jeg siger dig, staa op, og tag
din Seng, og gaa til dit Hus!" 25 Og han stod straks
op for deres Øjne og tog det, som han laa paa, og
gik hen til sit Hus og priste Gud. 26 Og Forfærdelse
betog alle, og de priste Gud; og de bleve fulde af Frygt
og sagde: „Vi have i Dag set utrolige Ting." 27 Og
derefter gik han ud og saa en Tolder ved Navn Levi
sidde ved Toldboden, og han sagde til ham: „Følg mig!"
28 Og han forlod alle Ting og stod op og fulgte ham. 29
Og Levi gjorde et stort Gæstebud for ham i sit Hus;
og der var en stor Skare af Toldere og andre, som
sade til Bords med dem. 30 Og Farisæerne og deres
skriftkloge knurrede imod hans Disciple og sagde:
„Hvorfor spise og drikke I med Toldere og Syndere?" 31
Og Jesus svarede og sagde til dem: „De raske trænge
ikke til Læge, men de syge. 32 Jeg er ikke kommen
for at kalde retfærdige, men Syndere til Omvendelse."
33 Men de sagde til ham: „Johannes's Disciple faste
ofte og holde Bønner og Farisæernes ligesaa; men
dine spise og drikke?" 34 Men Jesus sagde til dem:
„Kunne I vel faa Brudesvendene til at faste, saa længe
Brudgommen er hos dem? 35 Men der skal komme
Dage, da Brudgommen bliver tagen fra dem; da skulle
de faste i de Dage." 36 Men han sagde ogsaa en
Lignelse til dem: „Ingen river en Lap af et nyt Klædebon
og sætter den paa et gammelt Klædebon; ellers river
han baade det nye sønder, og Lappen fra det nye vil
ikke passe til det gamle. 37 Og ingen kommer ung Vin
paa gamle Læderflasker; ellers sprænger den unge Vin
Læderflaskerne, og den spildes, og Læderflaskerne
ødelægges. 38 Men man skal komme ung Vin paa nye
Læderflasker, saa blive de begge bevarede. 39 Og
ingen, som har drukket den gamle, vil have den unge;
thi han siger: Den gamle er god."

6 Men det skete paa den næstførste Sabbat, at han
vandrede igennem en Sædemark, og hans Disciple
plukkede Aks og gned dem med Hænderne og spiste.
2 Men nogle af Farisæerne sagde: „Hvorfor gøre I, hvad
det ikke er tilladt at gøre paa Sabbaten?" 3 Og Jesus
svarede og sagde til dem: „Have I da ikke læst, hvad
David gjorde, da han blev hungrig, han og de, som
vare med ham? 4 hvorledes han gik ind i Guds Hus og
tog Skuebrødene og spiste og gav ogsaa dem, som
vare med ham, skønt det ikke er nogen tilladt at spise
dem uden Præsterne alene." 5 Og han sagde til dem:

„Menneskesønnen er Herre ogsaa over Sabbaten.”
6 Men det skete paa en anden Sabbat, at han kom
ind i Synagogen og lærte. Og der var der en Mand,
hvis højre Haand var vissen. 7 Men de skriftkloge og
Farisæerne toge Vare paa ham, om han vilde helbrede
paa Sabbaten, for at de kunde finde noget at anklage
ham for. 8 Men han vidste deres Tanker; og han sagde
til Manden, som havde den visne Haand: „Rejs dig
og staa frem her i Midten!” Og han rejste sig og stod
frem. 9 Men Jesus sagde til dem: „Jeg spørger eder,
om det er tilladt at gøre godt paa Sabbaten eller at
gøre ondt, at frelse Liv eller at ødelægge det?” 10 Og
han saa omkring paa dem alle og sagde til ham: „Ræk
din Haand ud!” Og han gjorde det; da blev hans Haand
sund igen som den anden. 11 Men de bleve fulde af
Raseri og talte med hverandre om, hvad de skulde
gøre ved Jesus. 12 Men det skete i disse Dage, at han
gik ud paa et Bjerg for at bede; og han tilbragte Natten
i Bøn til Gud. 13 Og da det blev Dag, hidkaldte han
sine Disciple og udvalgte tolv af dem, hvilke han ogsaa
kaldte Apostle: 14 Simon, hvem han ogsaa kaldte Peter,
og Andreas, hans Broder, og Jakob og Johannes og
Filip og Bartholomæus 15 og Matthæus og Thomas,
Jakob, Alfæus's Søn, og Simon, som kaldes Zelotes,
16 Judas, Jakobs Søn, og Judas Iskariot, som blev
Forræder. 17 Og han gik ned med dem og stod paa et
jævnt Sted, og der var en Skare af hans Disciple og en
stor Mængde af Folket fra hele Judæa og Jerusalem
og Kysten ved Tyrus og Sidon, 18 som vare komne for
at høre ham og helbredes for deres Sygdomme. Og
de plagede bleve helbredte fra urene Aander; 19 og
hele Skaren søgte at røre ved ham; thi en Kraft gik
ud fra ham og helbredte alle. 20 Og han opløftede
sine Øjne paa sine Disciple og sagde: „Salige ere I
fattige, thi eders er Guds Rige. 21 Salige ere I, som
nu hungre, thi I skulle mættes. Salige ere I, som nu
græde, thi I skulle le. 22 Salige ere I, naar Menneskene
hade eder, og naar de udstøde eder og haane eder og
forkaste eders Navn som ondt for Menneskesønnens
Skyld. 23 Glæder eder paa den Dag, og jubler; thi se,
eders Løn er stor i Himmelen. Thi paa samme Maade
gjorde deres Fædre ved Profeterne. 24 Men ve eder, I
rige, thi I have allerede faaet eders Trøst. 25 Ve eder,
I, som nu ere mætte, thi I skulle hungre. Ve eder, I,
som nu le, thi I skulle sørge og græde. 26 Ve eder,
naar alle Mennesker tale godt om eder; thi paa samme
Maade gjorde deres Fædre ved de falske Profeter. 27
Men jeg siger eder, I, som høre: Elsker eders Fjender,
gører dem godt, som hade eder; 28 velsigner dem,
som forbande eder, og beder for dem, som krænke
eder. 29 Den, som slaar dig paa den ene Kind, byd ham
ogsaa den anden til; og den, som tager Kappen fra dig,
formen ham heller ikke Kjortelen! 30 Giv enhver, som
beder dig; og af den, som tager, hvad dit er, kræve du
det ikke igen! 31 Og som I ville, at Menneskene skulle
gøre imod eder, ligesaa skulle ogsaa I gøre imod dem!
32 Og dersom I elske dem, som elske eder, hvad Tak
have I derfor? Thi ogsaa Syndere elske dem, som dem
elske. 33 Og dersom I gøre vel imod dem, der gøre vel
imod eder, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa Syndere
gøre det samme. 34 Og dersom I laane dem, af hvem I
haabe at faa igen, hvad Tak have I derfor? Thi ogsaa
Syndere laane Syndere for at faa lige igen. 35 Men
elsker eders Fjender, og gører vel, og laaner uden at
vente noget derfor, saa skal eders Løn være stor, og I
skulle være den Højestes Børn; thi han er god imod
de utaknemmelige og onde. 36 Vorder barmhjertige,
ligesom eders Fader er barmhjertig. 37 Og dømmer
ikke, saa skulle I ikke dømmes; fordømmer ikke, saa
skulle I ikke fordømmes; forlader, saa skal der forlades
eder; 38 giver, saa skal der gives eder. Et godt, knuget,
rystet, topfuldt Maal skulle de give i eders Skød; thi
med hvad Maal I maale, skal der tilmaales eder igen.”
39 Men han sagde dem ogsaa en Lignelse: „Mon en
blind kan lede en blind? Ville de ikke begge falde i
Graven? 40 En Discipel er ikke over sin Mester; men
enhver, som er fuldt færdig, skal være som sin Mester.
41 Men hvorfor ser du Skæven, som er i din Broders
Øje; men Bjælken, som er i dit eget Øje, bliver du
ikke var? 42 Eller hvorledes kan du sige til din Broder:
Broder! lad mig drage Skæven ud, som er i dit Øje,
du, som ikke ser Bjælken i dit eget Øje? Du Hykler!
drag først Bjælken ud af dit Øje, og da kan du se klart
til at drage Skæven ud, som er i din Broders Øje. 43
Thi der er intet godt Træ, som bærer raadden Frugt,
og intet raaddent Træ, som bærer god Frugt. 44 Thi
hvert Træ kendes paa sin egen Frugt; thi man sanker
ikke Figener af Torne, ikke heller plukker man Vindruer
af en Tornebusk. 45 Et godt Menneske fremfører det
gode af sit Hjertes gode Forraad, og et ondt Menneske
fremfører det onde af sit onde Forraad; thi af Hjertets
Overflødighed taler hans Mund. 46 Men hvorfor kalde I
mig Herre, Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger? 47 Hver
den, som kommer til mig og hører mine Ord og gør
efter dem, hvem han er lig, skal jeg vise eder. 48 Han
er lig et Menneske, der byggede et Hus og gravede i
Dybden og lagde Grundvolden paa Klippen; men da en
Oversvømmelse kom, styrtede Floden imod det Hus,
og den kunde ikke ryste det; thi det var bygget godt. 49
Men den, som hører og ikke gør derefter, han er lig
et Menneske, der byggede et Hus paa Jorden, uden
Grundvold; og Floden styrtede imod det, og det faldt
straks sammen, og dette Huses Fald blev stort.”

7 Men da han havde fuldendt alle sine Ord i Folkets
Paahør, gik han ind i Kapernaum. 2 Men en

Høvedsmands Tjener, som denne holdt meget af, var
syg og nær ved at dø. 3 Men da han hørte om Jesus,
sendte han nogle af Jødernes Ældste til ham og bad
ham om, at han vilde komme og helbrede hans Tjener.
4 Men da de kom til Jesus, bade de ham indtrængende
og sagde: „Han er vel værd, at du gør dette for ham; 5
thi han elsker vort Folk, og han har bygget Synagogen
for os." 6 Og Jesus gik med dem. Men da han allerede
ikke var langt fra Huset, sendte Høvedsmanden nogle
Venner og lod ham sige: „Herre! umag dig ikke; thi jeg
er ikke værdig til, at du skal gaa ind under mit Tag.
7 Derfor agtede jeg heller ikke mig selv værdig til at
komme til dig; men sig det med et Ord, saa bliver min
Dreng helbredet. 8 Jeg er jo selv et Menneske, som
staar under Øvrighed og har Stridsmænd under mig;
og siger jeg til den ene: Gaa! saa gaar han; og til den
anden: Kom! saa kommer han; og til min Tjener: Gør
dette! saa gør han det." 9 Men da Jesus hørte dette,
forundrede han sig over ham; og han vendte sig om og
sagde til Skaren, som fulgte ham: „Jeg siger eder, end
ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro." 10 Og da
de, som vare udsendte, kom tilbage til Huset, fandt de
den syge Tjener sund. 11 Og det skete Dagen derefter,
at han gik til en By, som hed Nain, og der gik mange
af hans Disciple og en stor Skare med ham. 12 Men
da han nærmede sig Byens Port, se, da blev en død
baaren ud, som var sin Moders enbaarne Søn, og hun
var Enke; og en stor Skare fra Byen gik med hende. 13
Og da Herren saa hende, ynkedes han inderligt over
hende og sagde til hende: „Græd ikke!" 14 Og han
traadte til og rørte ved Baaren; men de, som bare,
stode stille, og han sagde: „Du unge Mand, jeg siger
dig, staa op!" 15 Og den døde rejste sig op og begyndte
at tale; og han gav ham til hans Moder. 16 Men Frygt
betog alle, og de priste Gud og sagde: „Der er en stor
Profet oprejst iblandt os, og Gud har besøgt sit Folk."
17 Og denne Tale om ham kom ud i hele Judæa og i
hele det omliggende Land. 18 Og Johannes's Disciple
fortalte ham om alt dette. Og Johannes kaldte to af
sine Disciple til sig 19 og sendte dem til Herren og lod
sige: „Er du den, som kommer, eller skulle vi vente
en anden?" 20 Og da Mændene kom til ham, sagde
de: „Johannes Døberen har sendt os til dig og lader
sige: Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en
anden?" 21 I den samme Time helbredte han mange for
Sygdomme og Plager og onde Aander og skænkede
mange blinde Synet. 22 Og han svarede og sagde til
dem: „Gaar hen, og forkynder Johannes de Ting, som I
have set og hørt: Blinde se, lamme gaa, spedalske
renses, døve høre, døde staa op, Evangeliet forkyndes
for fattige; 23 og salig er den, som ikke forarges paa
mig." 24 Men da Johannes's Sendebud vare gaaede
bort, begyndte han at sige til Skarerne om Johannes:
„Hvad gik I ud i Ørkenen at skue? Et Rør, som bevæges
hid og did af Vinden? 25 Eller hvad gik I ud at se?
Et Menneske, iført bløde Klæder? Se, de, som leve i
prægtige Klæder og i Vellevned, ere i Kongsgaardene.
26 Eller hvad gik I ud at se? En Profet? Ja, siger jeg
eder, endog mere end en Profet! 27 Han er den, om
hvem der er skrevet: Se, jeg sender min Engel for
dit Ansigt, han skal berede din Vej foran dig. 28 Jeg
siger eder: Iblandt dem, som ere fødte af Kvinder, er
ingen større Profet end Johannes; men den mindste i
Guds Rige er større end han. 29 Og hele Folket, som
hørte ham, endog Tolderne, gav Gud Ret, idet de bleve
døbte med Johannes's Daab. 30 Men Farisæerne og
de lovkyndige have foragtet Guds Raad med dem selv,
idet de ikke bleve døbte af ham. 31 Ved hvem skal jeg
da ligne denne Slægts Mennesker? og hvem ligne de?
32 De ligne Børn, som sidde paa Torvet og raabe til
hverandre og sige: Vi blæste paa Fløjte for eder, og I
dansede ikke, vi sang Klagesange for eder, og I græd
ikke. 33 Thi Johannes Døberen kom, som hverken
spiste Brød eller drak Vin, og I sige: Han er besat. 34
Menneskesønnen kom, som spiser og drikker, og I
sige: Se, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og
Synderes Ven! 35 Dog Visdommen er retfærdiggjort
ved alle sine Børn." 36 Men en af Farisæerne bad
ham om, at han vilde spise med ham; og han gik ind
i Farisæerens Hus og satte sig til Bords. 37 Og se,
der var en Kvinde, som var en Synderinde i Byen;
da hun fik at vide, at han sad til Bords i Farisæerens
Hus, kom hun med en Alabastkrukke med Salve; 38
og hun stillede sig bag ved ham, ved hans Fødder og
græd og begyndte at væde hans Fødder med sine
Taarer og aftørrede dem med sit Hovedhaar og kyssede
hans Fødder og salvede dem med Salven. 39 Men da
Farisæeren, som havde indbudt ham, saa det, sagde
han ved sig selv: „Dersom denne var en Profet, vidste
han, hvem og hvordan en Kvinde denne er, som rører
ved ham, at hun er en Synderinde." 40 Og Jesus tog til
Orde og sagde til ham: „Simon! jeg har noget at sige
dig." Men han siger: „Mester, sig frem!" 41 „En Mand,
som udlaante Penge, havde to Skyldnere; den ene
var fem Hundrede Denarer skyldig, men den anden
halvtredsindstyve. 42 Da de ikke havde noget at betale
med, eftergav han dem det begge. Hvem af dem vil
nu elske ham mest?" 43 Simon svarede og sagde:
„Jeg holder for, den, hvem han eftergav mest?" Men
han sagde til ham: „Du dømte ret." 44 Og han vendte
sig imod Kvinden og sagde til Simon: „Ser du denne
Kvinde? Jeg kom ind i dit Hus; du gav mig ikke Vand til
mine Fødder; men hun vædede mine Fødder med sine
Taarer og aftørrede dem med sit Haar. 45 Du gav mig
intet Kys; men hun ophørte ikke med at kysse mine
Fødder, fra jeg kom herind. 46 Du salvede ikke mit

Hoved med Olie; men hun salvede mine Fødder med
Salve. 47 Derfor siger jeg dig: Hendes mange Synder
ere hende forladte, eftersom hun elskede meget; men
den, hvem lidet forlades, elsker lidet." 48 Men han
sagde til hende: „Dine Synder ere forladte!" 49 Og de,
som sade til Bords med ham, begyndte at sige ved sig
selv: „Hvem er denne, som endog forlader Synder?" 50
Men han sagde til Kvinden: „Din Tro har frelst dig, gaa
bort med Fred!"

8 Og det skete i Tiden derefter, at han rejste igennem
Byer og Landsbyer og prædikede og forkyndte
Evangeliet om Guds Rige, og med ham de tolv 2 og
nogle Kvinder, som vare helbredede fra onde Aander
og Sygdomme, nemlig: Maria, der kaldes Magdalene,
af hvem syv onde Aander vare udfarne; 3 og Johanna,
Herodes's Husfoged Kuzas Hustru, og Susanna og
mange andre, som tjente dem med, hvad de ejede. 4
Men da en stor Skare kom sammen, og de droge til
ham fra de forskellige Byer, sagde han ved en Lignelse:
5 „En Sædemand gik ud at saa sin Sæd; og idet han
saaede, faldt noget ved Vejen og blev nedtraadt, og
Himmelens Fugle aade det op. 6 Og noget faldt paa
Klippen; og da det voksede op, visnede det, fordi
det ikke havde Væde. 7 Og noget faldt midt iblandt
Torne, og Tornene voksede op med og kvalte det. 8
Og noget faldt i den gode Jord, og det voksede op og
bar hundrede Fold Frugt." Da han sagde dette, raabte
han: „Den, som har Øren at høre med, han høre!" 9
Men hans Disciple spurgte ham, hvad denne Lignelse
skulde betyde? 10 Og han sagde: „Eder er det givet at
kende Guds Riges Hemmeligheder, men de andre i
Lignelser, for at de, skønt seende, ikke skulle se, og,
skønt hørende, ikke skulle forstaa. 11 Men dette er
Lignelsen: Sæden er Guds Ord. 12 Men de ved Vejen
ere de, som høre det; derefter kommer Djævelen og
tager Ordet bort af deres Hjerte, for at de ikke skulle tro
og blive frelste. 13 Men de paa Klippen ere de, som
modtage Ordet med Glæde, naar de høre det, og disse
have ikke Rod; de tro til en Tid og falde fra i Fristelsens
Tid. 14 Men det, som faldt iblandt Torne, det er dem,
som have hørt og saa gaa hen og kvæles under Livets
Bekymringer og Rigdom og Nydelser og ikke bære
moden Frugt. 15 Men det i den gode Jord, det er dem,
som, naar de have hørt Ordet, beholde det i et smukt
og godt Hjerte og bære Frugt i Udholdenhed. 16 Men
ingen, som tænder et Lys, skjuler det med et Kar eller
sætter det under en Bænk; men han sætter det paa
en Lysestage, for at de, som komme ind, kunne se
Lyset. 17 Thi der er ikke noget skjult, som jo skal blive
aabenbart; og ikke noget lønligt, som jo skal blive kendt
og komme for Lyset. 18 Ser derfor til, hvorledes I høre;
thi den, som har, ham skal der gives; og den, som
ikke har, fra ham skal endog det tages, han synes at
have." 19 Men hans Moder og Brødre kom til ham og
kunde ikke naa frem til ham for Skaren. 20 Og det blev
ham meddelt: „Din Moder og dine Brødre staa udenfor
og begære at se dig." 21 Men han svarede og sagde
til dem: „Min Moder og mine Brødre ere disse, som
høre Guds Ord og gøre efter det." 22 Og det skete en
af de Dage, at han gik om Bord i et Skib tillige med
sine Disciple, og han sagde til dem: „Lader os fare
over til hin Side af Søen;" og de sejlede ud. 23 Men
medens de sejlede, faldt han i Søvn; og en Stormvind
for ned over Søen, og Skibet blev fuldt af Vand, og de
vare i Fare. 24 Da traadte de hen og vækkede ham
og sagde: „Mester, Mester! vi forgaa." Men han stod
op og truede Vinden og Vandets Bølger; og de lagde
sig, og det blev blikstille. 25 Og han sagde til dem:
„Hvor er eders Tro?" Men de frygtede og undrede sig
og sagde til hverandre: „Hvem er dog denne, siden han
byder baade over Vindene og Vandet, og de ere ham
lydige?" 26 Og de sejlede ind til Gadarenernes Land,
som ligger lige over for Galilæa. 27 Men da han traadte
ud paa Landjorden, mødte der ham en Mand fra Byen,
som i lang Tid havde været besat af onde Aander og
ikke havde haft Klæder paa og ikke opholdt sig i Hus,
men i Gravene. 28 Men da han saa Jesus, raabte han
og faldt ned for ham og sagde med høj Røst: „Hvad
har jeg med dig at gøre, Jesus, den højeste Guds
Søn? jeg beder dig om, at du ikke vil pine mig." 29
Thi han bød den urene Aand at fare ud af Manden; thi
i lange Tider havde den revet ham med sig, og han
blev bunden med Lænker og Bøjer og bevogtet, og han
sønderrev, hvad man bandt ham med, og dreves af
den onde Aand ud i Ørkenerne. 30 Men Jesus spurgte
ham og sagde: „Hvad er dit Navn?" Men han sagde:
„Legion"; thi mange onde Aander vare farne i ham.
31 Og de bade ham om, at han ikke vilde byde dem
at fare ned i Afgrunden; **(Abyssos g12)** 32 men der var
sammesteds en stor Hjord Svin, som græssede paa
Bjerget; og de bade ham om, at han vilde tilstede dem
at fare i dem; og han tilstedte dem det. 33 Men de
onde Aander fore ud af Manden og fore i Svinene, og
Hjorden styrtede sig ned over Brinken ud i Søen og
druknede. 34 Men da Hyrderne saa det, som var sket,
flyede de og forkyndte det i Byen og paa Landet. 35
Da gik de ud for at se det, som var sket, og de kom
til Jesus og fandt Manden, af hvem de onde Aander
vare udfarne, siddende ved Jesu Fødder, paaklædt og
ved Samling; og de frygtede. 36 Og de, som havde
set det, fortalte dem, hvorledes den besatte var bleven
frelst. 37 Og hele Mængden fra Gadarenernes Omegn
bad ham om, at han vilde gaa bort fra dem; thi de vare
betagne af stor Frygt. Men han gik om Bord i et Skib og
vendte tilbage igen. 38 Men Manden, af hvem de onde

Aander vare udfarne, bad ham om, at han maatte være
hos ham; men han lod ham fare og sagde: **39** „Vend
tilbage til dit Hus, og fortæl, hvor store Ting Gud har
gjort imod dig." Og han gik bort og kundgjorde over
hele Byen, hvor store Ting Jesus havde gjort imod
ham. **40** Men det skete, da Jesus kom tilbage, tog
Skaren imod ham; thi de ventede alle paa ham. **41**
Og se, der kom en Mand, som hed Jairus, og han var
Forstander for Synagogen; og han faldt ned for Jesu
Fødder og bad ham komme ind i hans Hus; **42** thi han
havde en enbaaren Datter, omtrent tolv Aar gammel,
og hun droges med Døden. Men idet han gik, trængte
Skarerne sig sammen om ham. **43** Og en Kvinde, som
havde haft Blodflod i tolv Aar og havde kostet al sin
Formue paa Læger og ikke kunde blive helbredet af
nogen, **44** hun gik til bagfra og rørte ved Fligen af hans
Klædebon, og straks standsedes hendes Blodflod. **45**
Og Jesus sagde: „Hvem var det, som rørte ved mig?"
Men da alle nægtede det, sagde Peter og de, som vare
med ham: „Mester! Skarerne trykke og trænge dig,
og du siger: Hvem var det, som rørte ved mig?" **46**
Men Jesus sagde: „Der rørte nogen ved mig; thi jeg
mærkede, at der udgik en Kraft fra mig." **47** Men da
Kvinden saa, at det ikke var skjult, kom hun bævende
og faldt ned for ham og fortalte i alt Folkets Paahør, af
hvad Aarsag hun havde rørt ved ham, og hvorledes
hun straks var bleven helbredet. **48** Men han sagde
til hende: „Datter! din Tro har frelst dig; gaa bort med
Fred!" **49** Medens han endnu talte, kommer der en
fra Synagogeforstanderens Hus og siger til ham: „Din
Datter er død; umag ikke Mesteren!" **50** Men da Jesus
hørte det, svarede han ham: „Frygt ikke; tro blot; saa
skal hun blive frelst." **51** Men da han kom til Huset, tillod
han ingen at gaa ind med sig uden Peter og Johannes
og Jakob og Pigens Fader og Moder. **52** Og de græd
alle og holdt Veklage over hende; men han sagde:
„Græder ikke; hun er ikke død, men sover." **53** Og de lo
ad ham; thi de vidste, at hun var død. **54** Men han greb
hendes Haand og raabte og sagde: „Pige, staa op!" **55**
Og hendes Aand vendte tilbage, og hun stod straks
op; og han befalede, at de skulde give hende noget at
spise. **56** Og hendes Forældre bleve forfærdede; men
han bød dem, at de ikke maatte sige nogen det, som
var sket.

9 Men han sammenkaldte de tolv og gav dem Magt
og Myndighed over alle de onde Aander og til at
helbrede Sygdomme. **2** Og han sendte dem ud for at
prædike Guds Rige og helbrede de syge. **3** Og han
sagde til dem: „Tager intet med paa Vejen, hverken
Stav eller Taske eller Brød eller Penge, ej heller skal
nogen have to Kjortler. **4** Og hvor I komme ind i et Hus,
der skulle I blive og derfra drage bort. **5** Og hvor som
helst de ikke modtage eder, fra den By skulle I gaa ud
og endog ryste Støvet af eders Fødder til Vidnesbyrd
imod dem." **6** Men de gik ud og droge fra Landsby til
Landsby, idet de forkyndte Evangeliet og helbredte alle
Vegne. **7** Men Fjerdingsfyrsten Herodes hørte alt det,
som skete; og han var tvivlraadig, fordi nogle sagde, at
Johannes var oprejst fra de døde; **8** men nogle, at Elias
havde vist sig; men andre, at en af de gamle Profeter
var opstanden. **9** Men Herodes sagde: „Johannes har
jeg ladet halshugge; men hvem er denne, om hvem jeg
hører saadanne Ting?" Og han søgte at faa ham at
se. **10** Og Apostlene kom tilbage og fortalte ham, hvor
store Ting de havde gjort. Og han tog dem med sig og
drog bort afsides til en By, som kaldes Bethsajda. **11**
Men da Skarerne fik det at vide, fulgte de efter ham;
og han tog imod dem og talte til dem om Guds Rige
og helbredte dem, som trængte til Lægedom. **12** Men
Dagen begyndte at hælde. Og de tolv kom hen og
sagde til ham: „Lad Skaren gaa bort, for at de kunne
gaa herfra til de omliggende Landsbyer og Gaarde
og faa Herberge og finde Føde; thi her ere vi paa et
øde Sted." **13** Men han sagde til dem: „Giver I dem at
spise!" Men de sagde: „Vi have ikke mere end fem Brød
og to Fisk, med mindre vi skulle gaa bort og købe Mad
til hele denne Mængde." **14** De vare nemlig omtrent
fem Tusinde Mænd. Men han sagde til sine Disciple:
„Lader dem sætte sig ned i Hobe, halvtredsindstyve i
hver." **15** Og de gjorde saa og lode dem alle sætte sig
ned. **16** Men han tog de fem Brød og de to Fisk, saa op
til Himmelen og velsignede dem, og han brød dem og
gav sine Disciple dem at lægge dem for Skaren. **17**
Og de spiste og bleve alle mætte; og det, som de fik
tilovers af Stykker, blev opsamlet, tolv Kurve. **18** Og
det skete, medens han bad, vare hans Disciple alene
hos ham; og han spurgte dem og sagde: „Hvem sige
Skarerne, at jeg er?" **19** Men de svarede og sagde:
„Johannes Døberen; men andre: Elias; men andre:
En af de gamle Profeter er opstanden." **20** Og han
sagde til dem: „Men I, hvem sige I, at jeg er?" Og Peter
svarede og sagde: „Guds Kristus." **21** Men han bød
dem strengt ikke at sige dette til nogen, **22** idet han
sagde: „Menneskesønnen skal lide meget og forkastes
af de Ældste og Ypperstepræsterne og de skriftkloge
og ihjelslaas og oprejses paa den tredje Dag." **23** Men
han sagde til alle: „Vil nogen komme efter mig, han
fornægte sig selv og tage sit Kors op daglig og følge
mig; **24** thi den, som vil frelse sit Liv, skal miste det;
men den, som mister sit Liv for min Skyld, han skal
frelse det. **25** Thi hvad gavner det et Menneske, om
han har vundet den hele Verden, men mistet sig selv
eller bødet med sig selv? **26** Thi den, som skammer sig
ved mig og mine Ord, ved ham skal Menneskesønnen
skamme sig, naar han kommer i sin og Faderens og de

hellige Engles Herlighed. 27 Men sandelig, siger jeg
eder: Der er nogle af dem, som staa her, der ingenlunde
skulle smage Døden, førend de se Guds Rige." 28 Men
det skete omtrent otte Dage efter denne Tale, at han
tog Peter og Johannes og Jakob med sig og gik op
paa Bjerget for at bede. 29 Og det skete, medens han
bad, da blev hans Ansigts Udseende anderledes, og
hans Klædebon blev hvidt og straalende. 30 Og se, to
Mænd talte med ham, og det var Moses og Elias, 31
som bleve sete i Herlighed og talte om hans Udgang,
som han skulde fuldbyrde i Jerusalem. 32 Men Peter
og de, som vare med ham, vare betyngede af Søvn;
men da de vaagnede op, saa de hans Herlighed og de
to Mænd, som stode hos ham. 33 Og det skete, da
disse skiltes fra ham, sagde Peter til Jesus: „Mester!
det er godt, at vi ere her; og lader os gøre tre Hytter, en
til dig og en til Moses og en til Elias;" men han vidste
ikke, hvad han sagde. 34 Men idet han sagde dette,
kom en Sky og overskyggede dem; men de frygtede,
da de kom ind i Skyen. 35 Og der kom fra Skyen en
Røst, som sagde: „Denne er min Søn, den udvalgte,
hører ham!" 36 Og da Røsten kom, blev Jesus funden
alene. Og de tav og forkyndte i de Dage ingen noget af
det, de havde set. 37 Men det skete Dagen derefter,
da de kom ned fra Bjerget, at der mødte ham en stor
Skare. 38 Og se, en Mand af Skaren raabte og sagde:
„Mester! jeg beder dig, se til min Søn; thi han er min
enbaarne. 39 Og se, en Aand griber ham, og pludseligt
skriger han, og den slider i ham, saa at han fraader,
og med Nød viger den fra ham, idet den mishandler
ham; 40 og jeg bad dine Disciple om at uddrive den;
og de kunde ikke." 41 Men Jesus svarede og sagde:
„O du vantro og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg
være hos eder og taale eder? Bring din Søn hid!" 42
Men endnu medens han gik derhen, rev og sled den
onde Aand i ham. Men Jesus truede den urene Aand
og helbredte Drengen og gav hans Fader ham tilbage.
43 Men de bleve alle slagne af Forundring over Guds
Majestæt. Men da alle undrede sig over alt det, han
gjorde, sagde han til sine Disciple: 44 „Gemmer i eders
Øren disse Ord: Menneskesønnen skal overgives i
Menneskers Hænder." 45 Men de forstode ikke dette
Ord, og det var skjult for dem, saa de ikke begrebe det,
og de frygtede for at spørge ham om dette Ord. 46 Men
der opstod den Tanke hos dem, hvem der vel var den
største af dem. 47 Men da Jesus saa deres Hjertes
Tanke, tog han et Barn og stillede det hos sig. 48 Og
han sagde til dem: „Den, som modtager dette Barn for
mit Navns Skyld, modtager mig; og den, som modtager
mig, modtager den, som udsendte mig; thi den, som
er den mindste iblandt eder alle, han er stor." 49 Men
Johannes tog til Orde og sagde: „Mester! vi saa en
uddrive onde Aander i dit Navn; og vi forbøde ham det,
fordi han ikke følger med os." 50 Men Jesus sagde
til ham: „Forbyder ham det ikke; thi den, som ikke er
imod eder, er for eder." 51 Men det skete, da hans
Optagelses Dage vare ved at fuldkommes, da fæstede
han sit Ansigt paa at drage til Jerusalem. 52 Og han
sendte Sendebud forud for sig; og de gik og kom ind i
en Samaritanerlandsby for at berede ham Herberge.
53 Og de modtoge ham ikke, fordi han var paa Vejen
til Jerusalem. 54 Men da hans Disciple, Jakob og
Johannes, saa det, sagde de: „Herre! vil du, at vi
skulle byde Ild fare ned fra Himmelen og fortære dem,
ligesom ogsaa Elias gjorde?" 55 Men han vendte sig og
irettesatte dem. 56 Og de gik til en anden Landsby. 57
Og medens de vandrede paa Vejen, sagde en til ham:
„Jeg vil følge dig, hvor du end gaar hen." 58 Og Jesus
sagde til ham: „Ræve have Huler, og Himmelens Fugle
Reder; men Menneskesønnen har ikke det, hvortil han
kan hælde sit Hoved." 59 Men han sagde til en anden:
„Følg mig!" Men denne sagde: „Herre! tilsted mig først
at gaa hen at begrave min Fader." 60 Men han sagde
til ham: „Lad de døde begrave deres døde; men gaa du
hen og forkynd Guds Rige!" 61 Men ogsaa en anden
sagde: „Herre! jeg vil følge dig; men tilsted mig først
at tage Afsked med dem, som ere i mit Hus." 62 Men
Jesus sagde til ham: „Ingen, som lægger sin Haand paa
Ploven og ser tilbage, er vel skikket for Guds Rige."

10 Men derefter udvalgte Herren ogsaa
halvfjerdsindstyve andre og sendte dem ud to og
to forud for sig, til hver By og hvert Sted, hvorhen han
selv vilde komme. 2 Og han sagde til dem: „Høsten er
stor, men Arbejderne ere faa; beder derfor Høstens
Herre om, at han vil sende Arbejdere ud til sin Høst. 3
Gaar ud! Se, jeg sender eder som Lam midt iblandt
Ulve. 4 Bærer ikke Pung, ikke Taske, ej heller Sko; og
hilser ingen paa Vejen! 5 Men hvor I komme ind i et
Hus, siger der først: Fred være med dette Hus! 6 Og er
der sammesteds et Fredens Barn, skal eders Fred hvile
paa ham; men hvis ikke, da skal den vende tilbage til
eder igen. 7 Men bliver i det samme Hus, spiser og
drikker, hvad de have; thi Arbejderen er sin Løn værd. I
maa ikke flytte fra Hus til Hus. 8 Og hvor I komme ind i
en By, og de modtage eder, spiser der, hvad der sættes
for eder; 9 og helbreder de syge, som ere der, og siger
dem: Guds Rige er kommet nær til eder. 10 Men hvor
I komme ind i en By, og de ikke modtage eder, der
skulle I gaa ud paa dens Gader og sige: 11 Endog
det Støv, som hænger ved vore Fødder fra eders By,
tørre vi af til eder; dog dette skulle I vide, at Guds Rige
er kommet nær. 12 Men jeg siger eder, det skal gaa
Sodoma taaleligere paa hin Dag end den By. 13 Ve
dig, Korazin! ve dig, Bethsajda! thi dersom de kraftige
Gerninger, som ere skete i eder, vare skete i Tyrus

og Sidon, da havde de for længe siden omvendt sig,
siddende i Sæk og Aske. 14 Men det skal gaa Tyrus og
Sidon taaleligere ved Dommen end eder. 15 Og du,
Kapernaum, som er bleven ophøjet indtil Himmelen, du
skal nedstødes indtil Dødsriget. (Hadēs g86) 16 Den,
som hører eder, hører mig, og den, som foragter eder,
foragter mig; men den, som foragter mig, foragter den,
som udsendte mig." 17 Men de halvfjerdsindstyve
vendte tilbage med Glæde og sagde: „Herre! ogsaa de
onde Aander ere os lydige i dit Navn." 18 Men han
sagde til dem: „Jeg saa Satan falde ned fra Himmelen
som et Lyn. 19 Se, jeg har givet eder Myndighed til
at træde paa Slanger og Skorpioner og over hele
Fjendens Magt, og slet intet skal skade eder. 20 Dog,
glæder eder ikke derover, at Aanderne ere eder lydige;
men glæder eder over, at eders Navne ere indskrevne i
Himlene." 21 I den samme Stund frydede Jesus sig
i den Helligaand og sagde: „Jeg priser dig, Fader,
Himmelens og Jordens Herre! fordi du har skjult dette
for vise og forstandige og aabenbaret det for umyndige.
Ja, Fader! thi saaledes skete det, som var velbehageligt
for dig. 22 Alle Ting ere mig overgivne af min Fader;
og ingen kender, hvem Sønnen er, uden Faderen, og
hvem Faderen er, uden Sønnen og den, for hvem
Sønnen vil aabenbare ham." 23 Og han vendte sig til
Disciplene og sagde særligt til dem: „Salige ere de
Øjne, som se det, I se. 24 Thi jeg siger eder, at mange
Profeter og Konger have villet se det, I se, og have ikke
set det, og høre det, I høre, og have ikke hørt det." 25
Og se, en lovkyndig stod op og fristede ham og sagde:
„Mester! hvad skal jeg gøre, for at jeg kan arve et evigt
Liv?" (aiōnios g166) 26 Men han sagde til ham: „Hvad er
der skrevet i Loven, hvorledes læser du?" 27 Men han
svarede og sagde til ham: „Du skal elske Herren din
Gud af hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med
hele din Styrke og med hele dit Sind, og din Næste
som dig selv." 28 Men han sagde til ham: „Du svarede
ret; gør dette, saa skal du leve." 29 Men han vilde
gøre sig selv retfærdig og sagde til Jesus: „Hvem er da
min Næste?" 30 Men Jesus svarede og sagde: „Et
Menneske gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt
iblandt Røvere, som baade klædte ham af og sloge
ham og gik bort og lode ham ligge halvdød. 31 Men
ved en Hændelse gik en Præst den samme Vej ned, og
da han saa ham, gik han forbi. 32 Ligesaa ogsaa en
Levit; da han kom til Stedet, gik han hen og saa ham
og gik forbi. 33 Men en Samaritan, som var paa Rejse,
kom til ham, og da han saa ham, ynkedes han inderligt.
34 Og han gik hen til ham, forbandt hans Saar og gød
Olie og Vin deri, løftede ham op paa sit eget Dyr og
førte ham til et Herberge og plejede ham. 35 Og den
næste Dag tog han to Denarer frem og gav Værten
dem og sagde: Plej ham! og hvad mere du lægger ud,
vil jeg betale dig, naar jeg kommer igen. 36 Hvilken af
disse tre tykkes dig nu at have været hans Næste,
der var falden iblandt Røverne?" 37 Men han sagde:
„Han, som øvede Barmhjertighed imod ham." Og Jesus
sagde til ham: „Gaa bort, og gør du ligesaa!" 38 Men
det skete, medens de vare paa Vandring, gik han ind i
en Landsby; og en Kvinde ved Navn Martha modtog
ham i sit Hus. 39 Og hun havde en Søster, som hed
Maria, og hun satte sig ved Herrens Fødder og hørte
paa hans Tale. 40 Men Martha havde travlt med megen
Opvartning; og hun kom hen og sagde: „Herre! bryder
du dig ikke om, at min Søster har ladet mig opvarte
ene? Sig hende dog, at hun skal hjælpe mig." 41 Men
Herren svarede og sagde til hende: „Martha! Martha!
du gør dig Bekymring og Uro med mange Ting; 42 men
eet er fornødent. Maria har valgt den gode Del, som
ikke skal tages fra hende."

11 Og det skete, da han var paa et Sted og bad,
at en af hans Disciple sagde til ham, da han holdt
op: „Herre! lær os at bede, som ogsaa Johannes lærte
sine Disciple." 2 Da sagde han til dem: „Naar I bede, da
siger: Fader, helliget vorde dit Navn; komme dit Rige; 3
giv os hver Dag vort daglige Brød; 4 og forlad os vore
Synder, thi ogsaa vi forlade hver, som er os skyldig; og
led os ikke i Fristelse!" 5 Og han sagde til dem: „Om
nogen af eder har en Ven og gaar til ham ved Midnat og
siger til ham: Kære! laan mig tre Brød, 6 efterdi en Ven
af mig er kommen til mig fra Rejsen, og jeg har intet
at sætte for ham; 7 og hin saa svarer derinde fra og
siger: Vold mig ikke Besvær; Døren er allerede lukket,
og mine Børn ere med mig i Seng; jeg kan ikke staa
op og give dig det: 8 da, siger jeg eder, om han end
ikke staar op og giver ham det, fordi han er hans Ven,
saa staar han dog op for hans Paatrængenheds Skyld
og giver ham alt, hvad han trænger til. 9 Og jeg siger
eder: Beder, saa skal eder gives; søger, saa skulle I
finde; banker paa, saa skal der lukkes op for eder. 10
Thi hver den, som beder, han faar, og den, som søger,
han finder, og den, som banker paa, for ham skal der
lukkes op. 11 Men hvilken Fader iblandt eder vil give
sin Søn en Sten, naar han beder om Brød, eller naar
han beder om en Fisk, mon han da i Stedet for en
Fisk vil give ham en Slange? 12 Eller naar han beder
om et Æg, mon han da vil give ham en Skorpion? 13
Dersom da I, som ere onde, vide at give eders Børn
gode Gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra
Himmelen give den Helligaand til dem, som bede ham!"
14 Og han uddrev en ond Aand, og den var stum; men
det skete, da den onde Aand var udfaren, talte den
stumme, og Skarerne forundrede sig. 15 Men nogle af
dem sagde: „Ved Beelzebul, de onde Aanders Fyrste,
uddriver han de onde Aander." 16 Men andre fristede

ham og forlangte af ham et Tegn fra Himmelen. **17** Men
da han kendte deres Tanker, sagde han til dem: „Hvert
Rige, som er kommet i Splid med sig selv, lægges øde,
og Hus falder over Hus. **18** Men hvis ogsaa Satan er
kommen i Splid med sig selv, hvorledes skal hans Rige
da bestaa? Thi I sige, at jeg uddriver de onde Aander
ved Beelzebul. **19** Men dersom jeg uddriver de onde
Aander ved Beelzebul, ved hvem uddrive da eders
Sønner dem? Derfor skulle de være eders Dommere.
20 Men dersom jeg uddriver de onde Aander ved Guds
Finger, da er jo Guds Rige kommet til eder. **21** Naar den
stærke bevæbnet vogter sin Gaard, bliver det, han ejer,
i Fred. **22** Men naar en stærkere end han er kommen
over ham og har overvundet ham, da tager han hans
fulde Rustning, som han forlod sig paa, og uddeler
hans Bytte. **23** Den, som ikke er med mig, er imod mig;
og den, som ikke samler med mig, adspreder. **24** Naar
den urene Aand er faren ud af Mennesket, vandrer
den igennem vandløse Steder og søger Hvile; og naar
den ikke finder den, siger den: Jeg vil vende tilbage til
mit Hus, som jeg gik ud af. **25** Og naar den kommer,
finder den det fejet og prydet. **26** Da gaar den bort
og tager syv andre Aander med sig, som ere værre
end den selv, og naar de ere komne derind, bo de
der; og det sidste bliver værre med dette Menneske
end det første." **27** Men det skete, medens han sagde
disse Ting, da opløftede en Kvinde af Skaren sin Røst
og sagde til ham: „Saligt er det Liv, som bar dig, og
de Bryster, som du diede." **28** Men han sagde: „Ja,
salige ere de, som høre Guds Ord og bevare det."
29 Men da Skarerne strømmede til, begyndte han at
sige: „Denne Slægt er en ond Slægt; et Tegn forlanger
den, og der skal intet Tegn gives den uden Jonas's
Tegn. **30** Thi ligesom Jonas blev et Tegn for Niniviterne,
saaledes skal ogsaa Menneskesønnen være det for
denne Slægt. **31** Sydens Dronning skal oprejses ved
Dommen sammen med Mændene af denne Slægt
og fordømme dem; thi hun kom fra Jordens Grænser
for at høre Salomons Visdom; og se, her er mere
end Salomon. **32** Mænd fra Ninive skulle opstaa ved
Dommen sammen med denne Slægt og fordømme
den; thi de omvendte sig ved Jonas's Prædiken; og
se, her er mere end Jonas. **33** Ingen tænder et Lys
og sætter det i Skjul, ikke heller under Skæppen, men
paa Lysestagen, for at de, som komme ind, kunne se
dets Skin. **34** Dit Øje er Legemets Lys; naar dit Øje er
sundt, er ogsaa hele dit Legeme lyst, men dersom det
er daarligt, er ogsaa dit Legeme mørkt. **35** Se derfor
til, at det Lys, der er i dig, ikke er Mørke. **36** Dersom
da hele dit Legeme er lyst, saa at ingen Del deraf er
mørk, vil det være helt lyst, som naar Lyset bestraaler
dig med sin Glans." **37** Men idet han talte, beder en
Farisæer ham om, at han vilde spise Middagsmaaltid
hos ham, og han gik ind og satte sig til Bords. **38** Men
Farisæeren forundrede sig, da han saa, at han ikke
toede sig først før Maaltidet. **39** Men Herren sagde til
ham: „I Farisæere rense nu det udvendige af Bægeret
og Fadet; men eders Indre er fuldt af Rov og Ondskab.
40 I Daarer! han, som gjorde det ydre, gjorde han ikke
ogsaa det indre? **41** Men giver det, som er indeni,
til Almisse; se, saa ere alle Ting eder rene. **42** Men
ve eder, I Farisæere! thi I give Tiende af Mynte og
Rude og alle Haande Urter og forbigaa Retten og
Kærligheden til Gud; disse Ting burde man gøre og
ikke forsømme hine. **43** Ve eder, I Farisæere! thi I elske
den fornemste Plads i Synagogerne og Hilsenerne
paa Torvene. **44** Ve eder, thi I ere som de ukendelige
Grave, og Menneskene, som gaa over dem, vide det
ikke." **45** Men en af de lovkyndige svarede og siger til
ham: „Mester! idet du siger dette, forhaaner du ogsaa
os." **46** Men han sagde: „Ve ogsaa eder, I lovkyndige!
thi I lægge Menneskene Byrder paa, vanskelige at
bære, og selv røre I ikke Byrderne med een af eders
Fingre. **47** Ve eder! thi I bygge Profeternes Grave, og
eders Fædre sloge dem ihjel. **48** Altsaa ere I Vidner og
samtykke i eders Fædres Gerninger; thi de sloge dem
ihjel, og I bygge. **49** Derfor har ogsaa Guds Visdom
sagt: Jeg vil sende Profeter og Apostle til dem, og
nogle af dem skulle de slaa ihjel og forfølge, **50** for
at alle Profeternes Blod, som er udøst fra Verdens
Grundlæggelse, skal kræves af denne Slægt, **51** fra
Abels Blod indtil Sakarias's Blod, som blev dræbt
imellem Alteret og Templet; ja, jeg siger eder: Det skal
kræves af denne Slægt. **52** Ve eder, I lovkyndige! thi I
have taget Kundskabens Nøgle; selv ere I ikke gaaede
ind, og dem, som vilde gaa ind, have I forhindret." **53**
Og da han var gaaet ud derfra, begyndte de skriftkloge
og Farisæerne at trænge stærkt ind paa ham og at
lokke Ord af hans Mund om flere Ting; **54** thi de lurede
paa ham for at opfange noget af hans Mund, for at de
kunde anklage ham.

12 Da imidlertid mange Tusinde Mennesker havde
samlet sig, saa at de traadte paa hverandre,
begyndte han at sige til sine Disciple: „Tager eder først
og fremmest i Vare for Farisæernes Surdejg, som er
Hykleri. **2** Men intet er skjult, som jo skal aabenbares,
og intet er lønligt, som jo skal blive kendt. **3** Derfor,
alt hvad I have sagt i Mørket, skal høres i Lyset; og
hvad I have talt i Øret i Kamrene, skal blive prædiket
paa Tagene. **4** Men jeg siger til eder, mine Venner!
frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel og derefter
ikke formaa at gøre mere. **5** Men jeg vil vise eder, for
hvem I skulle frygte: Frygter for ham, som har Magt til,
efter at have slaaet ihjel, at kaste i Helvede; ja, jeg
siger eder: Frygter for ham! **(Geenna g1067)** **6** Sælges

ikke fem Spurve for to Penninge? og ikke een af dem
er glemt hos Gud. 7 Ja, endog Haarene paa eders
Hoved ere alle talte; frygter ikke, I ere mere værd end
mange Spurve. 8 Men jeg siger eder: Enhver, som
vedkender sig mig for Menneskene, ham vil ogsaa
Menneskesønnen vedkende sig for Guds Engle. 9
Og den, som har fornægtet mig for Menneskene, skal
fornægtes for Guds Engle. 10 Og enhver, som taler et
Ord imod Menneskesønnen, ham skal det forlades; men
den, som har talt bespotteligt imod den Helligaand, ham
skal det ikke forlades. 11 Men naar de føre eder frem
for Synagogerne og Øvrighederne og Myndighederne,
da bekymrer eder ikke for, hvorledes eller hvormed I
skulle forsvare eder, eller hvad I skulle sige. 12 Thi den
Helligaand skal lære eder i den samme Time, hvad I
bør sige." 13 Men en af Skaren sagde til ham: „Mester!
sig til min Broder, at han skal dele Arven med mig."
14 Men han sagde til ham: „Menneske! hvem har sat
mig til Dommer eller Deler over eder?" 15 Og han
sagde til dem: „Ser til og vogter eder for al Havesyge;
thi ingens Liv beror paa, hvad han ejer, selv om han
har Overflod." 16 Og han sagde en Lignelse til dem:
„Der var en rig Mand, hvis Mark havde baaret godt.
17 Og han tænkte ved sig selv og sagde: Hvad skal
jeg gøre? thi jeg har ikke Rum, hvori jeg kan samle
min Afgrøde. 18 Og han sagde: Dette vil jeg gøre,
jeg vil nedbryde mine Lader og bygge dem større,
og jeg vil samle deri al min Afgrøde og mit Gods; 19
og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! du har mange gode
Ting liggende for mange Aar; slaa dig til Ro, spis, drik,
vær lystig! 20 Men Gud sagde til ham: Du Daare! i
denne Nat kræves din Sjæl af dig; men hvem skal det
høre til, som du har beredt? 21 Saaledes er det med
den, som samler sig Skatte og ikke er rig i Gud." 22
Men han sagde til sine Disciple: „Derfor siger jeg eder:
Bekymrer eder ikke for Livet, hvad I skulle spise; ikke
heller for Legemet, hvad I skulle iføre eder. 23 Livet er
mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne.
24 Giver Agt paa Ravnene, at de hverken saa eller
høste, og de have ikke Forraadskammer eller Lade, og
Gud føder dem; hvor langt mere værd end Fuglene
ere dog I? 25 Og hvem af eder kan ved at bekymre
sig lægge en Alen til sin Vækst? 26 Formaa I altsaa
ikke engang det mindste, hvorfor bekymre I eder da for
det øvrige? 27 Giver Agt paa Lillierne, hvorledes de
vokse; de arbejde ikke og spinde ikke; men jeg siger
eder: End ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt
som en af dem. 28 Klæder da Gud saaledes det Græs
paa Marken, som i Dag staar og i Morgen kastes i
Ovnen, hvor meget mere eder, I lidettroende! 29 Og I,
spørger ikke efter, hvad I skulle spise, og hvad I skulle
drikke; og værer ikke ængstelige! 30 Thi efter alt dette
søge Hedningerne i Verden; men eders Fader ved, at I
have disse Ting nødig. 31 Men søger hans Rige, saa
skulle disse Ting gives eder i Tilgift. 32 Frygt ikke, du
lille Hjord! thi det var eders Fader velbehageligt at give
eder Riget. 33 Sælger, hvad I eje, og giver Almisse!
Gører eder Punge, som ikke ældes, en Skat i Himlene,
som ikke slipper op, der hvor ingen Tyv kommer nær,
og intet Møl ødelægger. 34 Thi hvor eders Skat er, der
vil ogsaa eders Hjerte være. 35 Eders Lænder være
omgjordede, og eders Lys brændende! 36 Og værer I
ligesom Mennesker, der vente paa deres Herre, naar
han vil bryde op fra Brylluppet, for at de straks, naar
han kommer og banker paa, kunne lukke op for ham.
37 Salige ere de Tjenere, som Herren finder vaagne,
naar han kommer. Sandelig, siger jeg eder, at han skal
binde op om sig og sætte dem til Bords og gaa om
og varte dem op. 38 Og dersom han kommer i den
anden Nattevagt og kommer i den tredje Nattevagt og
finder det saaledes, da ere disse Tjenere salige. 39
Men dette skulle I vide, at dersom Husbonden vidste, i
hvilken Time Tyven vilde komme, da vaagede han og
tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus. 40 Vorder
ogsaa I rede; thi Menneskesønnen kommer i den Time,
som I ikke mene." 41 Men Peter sagde til ham: „Herre!
siger du denne Lignelse til os eller ogsaa til alle?" 42
Og Herren sagde: „Hvem er vel den tro og forstandige
Husholder, som Herren vil sætte over sit Tyende til
at give dem den bestemte Kost i rette Tid? 43 Salig
er den Tjener, hvem hans Herre, naar han kommer,
finder handlende saaledes. 44 Sandelig, siger jeg eder,
han skal sætte ham over alt, hvad han ejer. 45 Men
dersom hin Tjener siger i sit Hjerte: „Min Herre tøver
med at komme" og saa begynder at slaa Karlene og
Pigerne og at spise og drikke og beruse sig, 46 da
skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, han ikke
venter, og i den Time, han ikke ved, og hugge ham
sønder og give ham hans Lod sammen med de utro.
47 Men den Tjener, som har kendt sin Herres Villie og
ikke har truffet Forberedelser eller handlet efter hans
Villie, skal have mange Hug; 48 men den, som ikke har
kendt den og har gjort, hvad der er Hug værd, skal
have faa Hug. Enhver, hvem meget er givet, af ham
skal man kræve meget; og hvem meget er betroet, af
ham skal man forlange mere. 49 Ild er jeg kommen
at kaste paa Jorden, og hvor vilde jeg, at den var
optændt allerede! 50 Men en Daab har jeg at døbes
med, og hvor ængstes jeg, indtil den er fuldbyrdet!
51 Mene I, at jeg er kommen for at give Fred paa
Jorden? Nej, siger jeg eder, men Splid. 52 Thi fra nu af
skulle fem i eet Hus være i Splid indbyrdes, tre imod
to, og to imod tre. 53 De skulle være i Splid, Fader
med Søn og Søn med Fader, Moder med Datter og
Datter med Moder, Svigermoder med sin Svigerdatter
og Svigerdatter med sin Svigermoder." 54 Men han

sagde ogsaa til Skarerne: „Naar I se en Sky komme op
i Vester, sige I straks: Der kommer Regn, og det sker
saaledes. 55 Og naar I se en Søndenvind blæse, sige
I: Der kommer Hede; og det sker. 56 I Hyklere! Jordens
og Himmelens Udseende vide I at skønne om; men
hvorfor have I da intet Skøn om den nærværende Tid?
57 Og hvorfor dømme I ikke ogsaa fra eder selv, hvad
der er det rette? 58 Thi medens du gaar hen med din
Modpart til Øvrigheden, da gør dig Flid paa Vejen for
at blive forligt med ham, for at han ikke skal trække
dig for Dommeren, og Dommeren skal overgive dig til
Slutteren, og Slutteren skal kaste dig i Fængsel. 59 Jeg
siger dig: Du skal ingenlunde komme ud derfra, førend
du faar betalt endog den sidste Skærv."

13 Men paa den samme Tid var der nogle til Stede,
som fortalte ham om de Galilæere, hvis Blod
Pilatus havde blandet med deres Ofre. 2 Og han
svarede og sagde til dem: „Mene I, at disse Galilæere
vare Syndere fremfor alle Galilæere, fordi de have
lidt dette? 3 Nej, siger jeg eder; men dersom I ikke
omvende eder, skulle I alle omkomme ligesaa. 4
Eller hine atten, som Taarnet i Siloam faldt ned over
og ihjelslog, mene I, at de vare skyldige fremfor alle
Mennesker, som bo i Jerusalem? 5 Nej, siger jeg
eder; men dersom I ikke omvende eder, skulle I alle
omkomme ligesaa." 6 Men han sagde denne Lignelse:
„En havde et Figentræ, som var plantet i hans Vingaard;
og han kom og ledte efter Frugt derpaa og fandt ingen.
7 Men han sagde til Vingaardsmanden: Se, i tre Aar
er jeg nu kommen og har ledt efter Frugt paa dette
Figentræ og ingen fundet; hug det om; hvorfor skal
det tilmed gøre Jorden unyttig? 8 Men han svarede
og sagde til ham: Herre! lad det staa endnu dette Aar,
indtil jeg faar gravet om det og gødet det; 9 maaske
vil det bære Frugt i Fremtiden; men hvis ikke, da hug
det om!" 10 Men han lærte i en af Synagogerne paa
Sabbaten. 11 Og se, der var en Kvinde, som havde haft
en Svagheds Aand i atten Aar, og hun var sammenbøjet
og kunde aldeles ikke rette sig op. 12 Men da Jesus
saa hende, kaldte han paa hende og sagde til hende:
„Kvinde! du er løst fra din Svaghed." 13 Og han lagde
Hænderne paa hende; og straks rettede hun sig op
og priste Gud. 14 Men Synagogeforstanderen, som
var vred, fordi Jesus helbredte paa Sabbaten, tog til
Orde og sagde til Folkeskaren: „Der er seks Dage, paa
hvilke man bør arbejde; kommer derfor paa dem og
lader eder helbrede, og ikke paa Sabbatsdagen!" 15
Men Herren svarede ham og sagde: „I Hyklere! løser
ikke enhver iblandt eder sin Okse eller sit Asen fra
Krybben paa Sabbaten og fører dem til Vands? 16 Men
denne, som er en Abrahams Datter, hvem Satan har
bundet, se, i atten Aar, burde hun ikke løses fra dette
Baand paa Sabbatsdagen?" 17 Og da han sagde dette,
bleve alle hans Modstandere beskæmmede; og hele
Skaren glædede sig over alle de herlige Gerninger,
som gjordes af ham. 18 Han sagde da: „Hvad ligner
Guds Rige, og hvormed skal jeg ligne det? 19 Det ligner
et Sennepskorn, som et Menneske tog og lagde i sin
Have; og det voksede og blev til et Træ, og Himmelens
Fugle byggede Rede i dets Grene." 20 Og atter sagde
han: „Hvormed skal jeg ligne Guds Rige? 21 Det ligner
en Surdejg, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Maal
Mel, indtil det blev syret alt sammen." 22 Og han gik
igennem Byer og Landsbyer og lærte og tog Vejen til
Jerusalem. 23 Men en sagde til ham: „Herre! mon de
ere faa, som blive frelste?" Da sagde han til dem: 24
„Kæmper for at komme ind igennem den snævre Port;
thi mange, siger jeg eder, skulle søge at komme ind og
ikke formaa det. 25 Fra den Stund Husbonden er staaet
op og har lukket Døren, og I begynde at staa udenfor
og banke paa Døren og sige: Herre, luk op for os! da
vil han svare og sige til eder: Jeg kender eder ikke,
hvorfra I ere; 26 da skulle I begynde at sige: Vi spiste
og drak for dine Øjne, og du lærte paa vore Gader, 27
og han skal sige: Jeg siger eder, jeg kender eder ikke,
hvorfra I ere; viger bort fra mig, alle I, som øve Uret! 28
Der skal der være Graad og Tænders Gnidsel, naar I
maa se Abraham og Isak og Jakob og alle Profeterne i
Guds Rige, men eder selv blive kastede udenfor. 29 Og
de skulle komme fra Øster og Vester og fra Norden
og Sønden og sidde til Bords i Guds Rige. 30 Og se,
der er sidste, som skulle være iblandt de første, og
der er første, som skulle være iblandt de sidste." 31 I
den samme Stund kom nogle Farisæere og sagde til
ham: „Gaa bort, og drag herfra; thi Herodes vil slaa dig
ihjel." 32 Og han sagde til dem: „Gaar hen og siger til
denne Ræv: Se, jeg uddriver onde Aander og fuldfører
Helbredelser i Dag og i Morgen, og paa den tredje
Dag fuldendes jeg. 33 Dog bør jeg vandre i Dag og i
Morgen og den Dag derefter; thi det sømmer sig ikke,
at en Profet dræbes uden for Jerusalem. 34 Jerusalem!
Jerusalem! som ihjelslaar Profeterne og stener dem,
som ere sendte til dig! hvor ofte vilde jeg samle dine
Børn, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under
Vingerne! Og I vilde ikke. 35 Se, eders Hus overlades
til eder selv. Men jeg siger eder: I skulle ingenlunde se
mig, førend den Tid kommer, da I sige: Velsignet være
den, som kommer, i Herrens Navn!"

14 Og det skete, da han kom ind i en af de øverste
Farisæeres Hus paa en Sabbat for at holde
Maaltid, at de toge Vare paa ham. 2 Og se, der stod
en vattersottig Mand foran ham. 3 Og Jesus tog til
Orde og sagde til de lovkyndige og Farisæerne: „Er
det tilladt at helbrede paa Sabbaten eller ej?" 4 Men

de tav. Og han tog paa ham og helbredte ham og lod
ham fare. 5 Og han tog til Orde og sagde til dem:
„Hvem er der iblandt eder, som ikke straks, naar hans
Søn eller Okse falder i en Brønd, drager dem op paa
Sabbatsdagen?" 6 Og de kunde ikke give Svar derpaa.
7 Men han sagde en Lignelse til de budne, da han gav
Agt paa, hvorledes de udvalgte sig de øverste Pladser
ved Bordet, og sagde til dem: 8 „Naar du bliver buden
af nogen til Bryllup, da sæt dig ikke øverst til Bords,
for at ikke en fornemmere end du maatte være buden
af ham, 9 og han, som indbød dig og ham, maatte
komme og sige til dig: Giv denne Plads, og du da med
Skam komme til at sidde nederst. 10 Men naar du
bliver buden, da gaa hen og sæt dig nederst, for at,
naar han kommer, som har indbudt dig, han da maa
sige til dig: Ven! sæt dig højere op; da skal du have
Ære for alle dem, som sidde til Bords med dig. 11 Thi
enhver, som ophøjer sig selv, skal fornedres; og den,
som fornedrer sig selv, skal ophøjes." 12 Men han
sagde ogsaa til ham, som havde indbudt ham: „Naar
du gør Middags- eller Aftensmaaltid, da byd ikke dine
Venner, ej heller dine Brødre, ej heller dine Frænder, ej
heller rige Naboer, for at ikke ogsaa de skulle indbyde
dig igen, og du faa Vederlag. 13 Men naar du gør et
Gæstebud, da indbyd fattige, vanføre, lamme, blinde!
14 Saa skal du være salig; thi de have intet at gengælde
dig med; men det skal gengældes dig i de retfærdiges
Opstandelse." 15 Men da en af dem, som sade med til
Bords, hørte dette, sagde han til ham: „Salig er den,
som holder Maaltid i Guds Rige." 16 Men han sagde til
ham: „Der var en Mand, som gjorde en stor Nadvere
og indbød mange. 17 Og han udsendte sin Tjener paa
Nadverens Time for at sige til de budne: Kommer! thi
nu er det beredt. 18 Og de begyndte alle som een at
undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt
en Mark og har nødig at gaa ud og se den; jeg beder
dig, hav mig undskyldt! 19 Og en anden sagde: Jeg har
købt fem Par Okser og gaar hen at prøve dem; jeg
beder dig, hav mig undskyldt! 20 Og en anden sagde:
Jeg har taget mig en Hustru til Ægte, og derfor kan jeg
ikke komme. 21 Og Tjeneren kom og meldte sin Herre
dette; da blev Husbonden vred og sagde til sin Tjener:
Gaa hurtig ud paa Byens Stræder og Gader, og før de
fattige og vanføre og lamme og blinde herind! 22 Og
Tjeneren sagde: Herre! det er sket, som du befalede,
og der er endnu Rum. 23 Og Herren sagde til Tjeneren:
Gaa ud paa Vejene og ved Gærderne og nød dem til
at gaa ind, for at mit Hus kan blive fuldt. 24 Thi jeg
siger eder, at ingen af hine Mænd, som vare budne,
skal smage min Nadvere." 25 Men store Skarer gik
med ham, og han vendte sig og sagde til dem: 26
„Dersom nogen kommer til mig og ikke hader sin Fader
og Moder og Hustru og Børn og Brødre og Søstre, ja
endog sit eget Liv, kan han ikke være min Discipel. 27
Den, som ikke bærer sit Kors og følger efter mig, kan
ikke være min Discipel. 28 Thi hvem iblandt eder, som
vil bygge et Taarn, sætter sig ikke først hen og beregner
Omkostningen, om han har nok til at fuldføre det, 29 for
at ikke, naar han faar lagt Grunden og ej kan fuldende
det, alle, som se det, skulle begynde at spotte ham og
sige: 30 Dette Menneske begyndte at bygge og kunde
ikke fuldende det. 31 Eller hvilken Konge, som drager
ud for at gaa i Kamp imod en anden Konge, sætter sig
ikke først hen og raadslaar, om han er mægtig til med ti
Tusinde at møde den, som kommer imod ham med
tyve Tusinde? 32 Men hvis ikke, sender han, medens
den anden endnu er langt borte, Sendebud hen og
underhandler om Fred. 33 Saaledes kan da ingen af
eder, som ikke forsager alt det, han ejer, være min
Discipel. 34 Saltet er altsaa godt; men dersom ogsaa
Saltet mister sin Kraft, hvorved skal det da faa den
igen? 35 Det er ikke tjenligt hverken til Jord eller til
Gødning; man kaster det ud. Den, som har Øren at
høre med, han høre!"

15 Men alle Toldere og Syndere holdt sig nær til
ham for at høre ham. 2 Og baade Farisæerne og
de skriftkloge knurrede og sagde: „Denne tager imod
Syndere og spiser med dem." 3 Men han talte denne
Lignelse til dem og sagde: 4 „Hvilket Menneske af
eder, som har hundrede Faar og har mistet eet af dem,
forlader ikke de ni og halvfemsindstyve i Ørkenen og
gaar ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?
5 Og naar han har fundet det, lægger han det paa sine
Skuldre med Glæde. 6 Og naar han kommer hjem,
sammenkalder han sine Venner og Naboer og siger til
dem: Glæder eder med mig; thi jeg har fundet mit Faar,
som jeg havde mistet. 7 Jeg siger eder: Saaledes skal
der være Glæde i Himmelen over een Synder, som
omvender sig, mere end over ni og halvfemsindstyve
retfærdige, som ikke trænge til Omvendelse. 8 Eller
hvilken Kvinde, som har ti Drakmer og taber een
Drakme, tænder ikke Lys og fejer Huset og søger med
Flid, indtil hun finder den? 9 Og naar hun har fundet
den, sammenkalder hun sine Veninder og Naboersker
og siger: Glæder eder med mig; thi jeg har fundet
den Drakme, som jeg havde tabt. 10 Saaledes, siger
jeg eder, bliver der Glæde hos Guds Engle over een
Synder, som omvender sig." 11 Men han sagde: „En
Mand havde to Sønner. 12 Og den yngste af dem
sagde til Faderen: Fader! giv mig den Del af Formuen,
som tilfalder mig. Og han skiftede Godset imellem dem.
13 Og ikke mange Dage derefter samlede den yngste
Søn alt sit og drog udenlands til et fjernt Land og ødte
der sin Formue i et ryggesløst Levned. 14 Men da
han havde sat alt til, blev der en svær Hungersnød

i det samme Land; og han begyndte at lide Mangel.
15 Og han gik hen og holdt sig til en af Borgerne der
i Landet, og denne sendte ham ud paa sine Marker
for at vogte Svin. 16 Og han attraaede at fylde sin
Bug med de Bønner, som Svinene aade; og ingen
gav ham noget. 17 Men han gik i sig selv og sagde:
Hvor mange Daglejere hos min Fader have ikke Brød i
Overflødighed? men jeg omkommer her af Hunger. 18
Jeg vil staa op og gaa til min Fader og sige til ham:
Fader! jeg har syndet imod Himmelen og over for dig,
19 jeg er ikke længer værd at kaldes din Søn, gør mig
som en af dine Daglejere! 20 Og han stod op og kom
til sin Fader. Men da han endnu var langt borte, saa
hans Fader ham og ynkedes inderligt, og han løb til og
faldt ham om Halsen og kyssede ham. 21 Men Sønnen
sagde til ham: Fader! jeg har syndet imod Himmelen
og over for dig, jeg er ikke længer værd at kaldes din
Søn. 22 Men Faderen sagde til sine Tjenere: Henter
det bedste Klædebon frem, og iører ham det, og giver
ham en Ring paa hans Haand og Sko paa Fødderne;
23 og henter Fedekalven og slagter den, og lader os
spise og være lystige! 24 Thi denne min Søn var død
og er bleven levende igen, han var fortabt og er funden.
Og de begyndte at være lystige! 25 Men hans ældste
Søn var paa Marken, og da han kom og nærmede sig
Huset, hørte han Musik og Dans. 26 Og han kaldte en
af Karlene til sig og spurgte, hvad dette var? 27 Men
han sagde til ham: Din Broder er kommen, og din Fader
har slagtet Fedekalven, fordi han har faaet ham sund
igen. 28 Men han blev vred og vilde ikke gaa ind. Men
hans Fader gik ud og bad ham. 29 Men han svarede og
sagde til Faderen: Se, saa mange Aar har jeg tjent dig,
og aldrig har jeg overtraadt noget af dine Bud, og du
har aldrig givet mig et Kid, for at jeg kunde være lystig
med mine Venner. 30 Men da denne din Søn kom,
som har fortæret dit Gods med Skøger, slagtede du
Fedekalven til ham. 31 Men han sagde til ham: Barn!
du er altid hos mig, og alt mit er dit. 32 Men man burde
være lystig og glæde sig, fordi denne din Broder var
død og er bleven levende og var fortabt og er funden."

16 Men han sagde ogsaa til Disciplene: „Der var en
rig Mand, som havde en Husholder, og denne
blev angiven for ham som en, der ødte hans Ejendom.
2 Og han lod ham kalde og sagde til ham: Hvad er
dette, jeg hører om dig? Aflæg Regnskabet for din
Husholdning; thi du kan ikke længer være Husholder. 3
Men Husholderen sagde ved sig selv: Hvad skal jeg
gøre, efterdi min Herre tager Husholdningen fra mig?
Jeg formaar ikke at grave, jeg skammer mig ved at tigge.
4 Nu ved jeg, hvad jeg vil gøre, for at de skulle modtage
mig i deres Huse, naar jeg bliver sat fra Husholdningen.
5 Og han kaldte hver enkelt af sin Herres Skyldnere
til sig og sagde til den første: Hvor meget er du min
Herre skyldig? 6 Men han sagde: Hundrede Fade
Olie. Og han sagde til ham: Tag dit Skyldbrev, og sæt
dig hurtig ned og skriv halvtredsindstyve! 7 Derefter
sagde han til en anden: Men du, hvor meget er du
skyldig? Men han sagde: Hundrede Maal Hvede. Han
siger til ham: Tag dit Skyldbrev og skriv firsindstyve!
8 Og Herren roste den uretfærdige Husholder, fordi
han havde handlet klogelig; thi denne Verdens Børn
ere klogere end Lysets Børn imod deres egen Slægt.
(aiōn g165) 9 Og jeg siger eder: Gører eder Venner ved
Uretfærdighedens Mammon, for at de, naar det er forbi
med den, maa modtage eder i de evige Boliger. **(aiōnios
g166)** 10 Den, som er tro i det mindste, er ogsaa tro
i meget, og den, som er uretfærdig i det mindste, er
ogsaa uretfærdig i meget. 11 Dersom I da ikke have
været tro i den uretfærdige Mammon, hvem vil da betro
eder den sande? 12 Og dersom I ikke have været
tro i det, som andre eje, hvem vil da give eder noget
selv at eje? 13 Ingen Tjener kan tjene to Herrer; thi
han vil enten hade den ene og elske den anden, eller
holde sig til den ene og ringeagte den anden; I kunne
ikke tjene Gud og Mammon." 14 Men alt dette hørte
Farisæerne, som vare pengegerrige, og de spottede
ham. 15 Og han sagde til dem: „I ere de, som gøre
eder selv retfærdige for Menneskene; men Gud kender
eders Hjerter; thi det, som er højt iblandt Mennesker, er
en Vederstyggelighed for Gud. 16 Loven og Profeterne
vare indtil Johannes; fra den Tid forkyndes Evangeliet
om Guds Rige, og enhver trænger derind med Vold.
17 Men det er lettere, at Himmelen og Jorden forgaa,
end at en Tøddel af Loven bortfalder. 18 Hver, som
skiller sig fra sin Hustru og tager en anden til Ægte,
bedriver Hor; og hver, som tager til Ægte en Kvinde,
der er skilt fra sin Mand, bedriver Hor. 19 Men der var
en rig Mand, og han klædte sig i Purpur og kostbart
Linned og levede hver Dag i Fryd og Herlighed. 20 Men
en fattig, ved Navn Lazarus, var lagt ved hans Port,
fuld af Saar. 21 Og han attraaede at mættes af det,
som faldt fra den riges Bord; men ogsaa Hundene kom
og slikkede hans Saar. 22 Men det skete, at den fattige
døde, og at han blev henbaaren af Englene i Abrahams
Skød; men den rige døde ogsaa og blev begraven. 23
Og da han slog sine Øjne op i Dødsriget, hvor han var i
Pine, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans
Skød. **(Hadēs g86)** 24 Og han raabte og sagde: Fader
Abraham! forbarm dig over mig, og send Lazarus, for
at han kan dyppe det yderste af sin Finger i Vand og
læske min Tunge; thi jeg pines svarlig i denne Lue. 25
Men Abraham sagde: Barn! kom i Hu, at du har faaet
dit gode i din Livstid, og Lazarus ligesaa det onde; men
nu trøstes han her, og du pines. 26 Og foruden alt dette
er der fæstet et stort Svælg imellem os og eder, for

at de, som ville fare herfra over til eder, ikke skulle
kunne det, og de ikke heller skulle fare derfra over
til os. 27 Men han sagde: Saa beder jeg dig, Fader!
at du vil sende ham til min Faders Hus — 28 thi jeg
har fem Brødre — for at han kan vidne for dem, for at
ikke ogsaa de skulle komme i dette Pinested. 29 Men
Abraham siger til ham: De have Moses og Profeterne,
lad dem høre dem! 30 Men han sagde: Nej, Fader
Abraham! men dersom nogen fra de døde kommer
til dem, ville de omvende sig. 31 Men han sagde til
ham: Høre de ikke Moses og Profeterne, da lade de sig
heller ikke overbevise, om nogen opstaar fra de døde."

17 Men han sagde til sine Disciple: „Det er umuligt,
at Forargelser ikke skulde komme; men ve den,
ved hvem de komme! 2 Det er bedre for ham, om en
Møllesten er lagt om hans Hals, og han er kastet i
Havet, end at han skulde forarge een af disse smaa. 3
Vogter paa eder selv! Dersom din Broder synder, da
irettesæt ham; og dersom han angrer, da tilgiv ham! 4
Og dersom han syv Gange om Dagen synder imod
dig og syv Gange vender tilbage til dig og siger: Jeg
angrer det, da skal du tilgive ham." 5 Og Apostlene
sagde til Herren: „Giv os mere Tro!" 6 Men Herren
sagde: „Dersom I havde Tro som et Sennepskorn, da
kunde I sige til dette Morbærfigentræ: Ryk dig op med
Rode, og plant dig i Havet, og det skulde adlyde eder.
7 Men hvem af eder, som har en Tjener, der pløjer
eller vogter, siger til ham, naar han kommer hjem fra
Marken: Gaa straks hen og sæt dig til Bords? 8 Vil
han ikke tværtimod sige til ham: Tilbered, hvad jeg
skal have til Nadvere, og bind op om dig, og vart mig
op, medens jeg spiser og drikker; og derefter maa du
spise og drikke? 9 Mon han takker Tjeneren, fordi han
gjorde det, som var befalet? Jeg mener det ikke. 10
Saaledes skulle ogsaa I, naar I have gjort alle de Ting,
som ere eder befalede, sige: Vi ere unyttige Tjenere;
kun hvad vi vare skyldige at gøre, have vi gjort." 11 Og
det skete, medens han var paa Vej til Jerusalem, at
han drog midt imellem Samaria og Galilæa. 12 Og da
han gik ind i en Landsby, mødte der ham ti spedalske
Mænd, som stode langt borte, 13 og de opløftede
Røsten og sagde: „Jesus, Mester, forbarm dig over
os!" 14 Og da han saa dem, sagde han til dem: „Gaar
hen og fremstiller eder for Præsterne!" Og det skete,
medens de gik bort, bleve de rensede. 15 Men en af
dem vendte tilbage, da han saa, at han var helbredet,
og priste Gud med høj Røst. 16 Og han faldt paa sit
Ansigt for hans Fødder og takkede ham; og denne var
en Samaritan. 17 Men Jesus svarede og sagde: „Bleve
ikke de ti rensede? hvor ere de ni? 18 Fandtes der
ingen, som vendte tilbage for at give Gud Ære, uden
denne fremmede?" 19 Og han sagde til ham: „Staa op,
gaa bort; din Tro har frelst dig!" 20 Men da han blev
spurgt af Farisæerne om, naar Guds Rige kommer,
svarede han dem og sagde: „Guds Rige kommer ikke
saaledes, at man kan vise derpaa. 21 Ikke heller vil
man sige: Se her, eller: Se der er det; thi se, Guds
Rige er inden i eder." 22 Men han sagde til Disciplene:
„Der skal komme Dage, da I skulle attraa at se en af
Menneskesønnens Dage, og I skulle ikke se den. 23
Og siger man til eder: Se der, eller: Se her er han, saa
gaar ikke derhen, og løber ikke derefter! 24 Thi ligesom
Lynet, naar det lyner fra den ene Side af Himmelen,
skinner til den anden Side af Himmelen, saaledes skal
Menneskesønnen være paa sin Dag. 25 Men først
bør han lide meget og forkastes af denne Slægt. 26
Og som det skete i Noas Dage, saaledes skal det
ogsaa være i Menneskesønnens Dage: 27 De spiste,
drak, toge til Ægte, bleve bortgiftede indtil den Dag, da
Noa gik ind i Arken, og Syndfloden kom og ødelagde
alle. 28 Ligeledes, som det skete i Loths Dage: De
spiste, drak, købte, solgte, plantede, byggede; 29 men
paa den Dag, da Loth gik ud af Sodoma, regnede Ild
og Svovl ned fra Himmelen og ødelagde dem alle:
30 paa samme Maade skal det være paa den Dag,
da Menneskesønnen aabenbares. 31 Paa den Dag
skal den, som er paa Taget og har sine Ejendele i
Huset, ikke stige ned for at hente dem; og ligesaa skal
den, som er paa Marken, ikke vende tilbage igen! 32
Kommer Loths Hustru i Hu! 33 Den, som søger at
bjærge sit Liv, skal miste det; og den, som mister det,
skal beholde Livet. 34 Jeg siger eder: I den Nat skulle
to Mænd være paa eet Leje; den ene skal tages med,
og den anden skal lades tilbage. 35 To Kvinder skulle
male paa samme Kværn; den ene skal tages med, og
den anden skal lades tilbage. 36 [To Mænd skulle være
paa Marken; den ene skal tages med, og den anden
skal lades tilbage."] 37 Og de svare og sige til ham:
„Hvor, Herre?" Men han sagde til dem: „Hvor Aadselet
er, der ville ogsaa Ørnene samle sig."

18 Men han talte til dem en Lignelse om, at de burde
altid bede og ikke blive trætte, 2 og sagde: „Der
var i en By en Dommer, som ikke frygtede Gud og ikke
undsaa sig for noget Menneske. 3 Og der var en Enke
i den By, og hun kom til ham og sagde: Skaf mig Ret
over min Modpart! 4 Og længe vilde han ikke. Men
derefter sagde han ved sig selv: Om jeg end ikke frygter
Gud, ej heller undser mig for noget Menneske, 5 saa vil
jeg dog, efterdi denne Enke volder mig Besvær, skaffe
hende Ret, for at hun ikke uophørligt skal komme og
plage mig." 6 Men Herren sagde: „Hører, hvad den
uretfærdige Dommer siger! 7 Skulde da Gud ikke skaffe
sine udvalgte Ret, de, som raabe til ham Dag og Nat?
og er han ikke langmodig, naar det gælder dem? 8

Jeg siger eder, han skal skaffe dem Ret i Hast. Men
mon Menneskesønnen, naar han kommer, vil finde
Troen paa Jorden?" 9 Men han sagde ogsaa til nogle,
som stolede paa sig selv, at de vare retfærdige, og
foragtede de andre, denne Lignelse: 10 „Der gik to
Mænd op til Helligdommen for at bede; den ene var
en Farisæer, og den anden en Tolder. 11 Farisæeren
stod og bad ved sig selv saaledes: Gud! Jeg takker dig,
fordi jeg ikke er som de andre Mennesker, Røvere,
uretfærdige, Horkarle, eller ogsaa som denne Tolder.
12 Jeg faster to Gange om Ugen, jeg giver Tiende af al
min Indtægt. 13 Men Tolderen stod langt borte og vilde
end ikke opløfte Øjnene til Himmelen, men slog sig for
sit Bryst og sagde: Gud, vær mig Synder naadig! 14
Jeg siger eder: Denne gik retfærdiggjort hjem til sit Hus
fremfor den anden; thi enhver, som ophøjer sig selv,
skal fornedres; men den, som fornedrer sig selv, skal
ophøjes." 15 Men de bare ogsaa de smaa Børn til ham,
for at han skulde røre ved dem; men da Disciplene
saa det, truede de dem. 16 Men Jesus kaldte dem til
sig og sagde: „Lader de smaa Børn komme til mig, og
formener dem det ikke; thi Guds Rige hører saadanne
til. 17 Sandelig, siger jeg eder, den, som ikke modtager
Guds Rige ligesom et lille Barn, han skal ingenlunde
komme ind i det." 18 Og en af de Øverste spurgte ham
og sagde: „Gode Mester! hvad skal jeg gøre, for at
jeg kan arve et evigt Liv?" (aiōnios g166) 19 Men Jesus
sagde til ham: „Hvorfor kalder du mig god? Ingen er
god uden een, nemlig Gud. 20 Du kender Budene:
Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa ihjel; du
maa ikke stjæle; du maa ikke sige falsk Vidnesbyrd; ær
din Fader og din Moder." 21 Men han sagde: „Det har
jeg holdt alt sammen fra min Ungdom af." 22 Men da
Jesus hørte det, sagde han til ham: „Endnu een Ting
fattes dig: Sælg alt, hvad du har, og uddel det til fattige,
saa skal du have en Skat i Himmelen; og kom saa og
følg mig!" 23 Men da han hørte dette, blev han dybt
bedrøvet; thi han var saare rig. 24 Men da Jesus saa,
at han blev dybt bedrøvet, sagde han: „Hvor vanskeligt
komme de, som have Rigdom, ind i Guds Rige! 25 thi
det er lettere for en Kamel at gaa igennem et Naaleøje
end for en rig at gaa ind i Guds Rige." 26 Men de, som
hørte det, sagde: „Hvem kan da blive frelst?" 27 Men
han sagde: „Hvad der er umuligt for Mennesker, det
er muligt for Gud." 28 Men Peter sagde: „Se, vi have
forladt vort eget og fulgt dig." 29 Men han sagde til
dem: „Sandelig, siger jeg eder, der er ingen, som har
forladt Hus eller Forældre eller Brødre eller Hustru eller
Børn for Guds Riges Skyld, 30 uden at han skal faa
det mange Fold igen i denne Tid og i den kommende
Verden et evigt Liv." (aiōn g165, aiōnios g166) 31 Men han
tog de tolv til sig og sagde til dem: „Se, vi drage op
til Jerusalem, og alle de Ting, som ere skrevne ved
Profeterne, skulle fuldbyrdes paa Menneskesønnen.
32 Thi han skal overgives til Hedningerne og spottes,
forhaanes og bespyttes, 33 og de skulle hudstryge og
ihjelslaa ham; og paa den tredje Dag skal han opstaa."
34 Og de fattede intet deraf, og dette Ord var skjult for
dem, og de forstode ikke det, som blev sagt. 35 Men
det skete, da han nærmede sig til Jeriko, sad der en
blind ved Vejen og tiggede. 36 Og da han hørte en
Skare gaa forbi, spurgte han, hvad dette var. 37 Men
de fortalte ham, at Jesus af Nazareth kom forbi. 38 Og
han raabte og sagde: „Jesus, du Davids Søn, forbarm
dig over mig!" 39 Og de, som gik foran, truede ham, for
at han skulde tie; men han raabte meget stærkere: „Du
Davids Søn, forbarm dig over mig!" 40 Og Jesus stod
stille og bød, at han skulde føres til ham; men da han
kom nær til ham, spurgte han ham og sagde: 41 „Hvad
vil du, at jeg skal gøre for dig?" Men han sagde: „Herre!
at jeg maa blive seende." 42 Og Jesus sagde til ham:
„Bliv seende! din Tro har frelst dig." 43 Og straks blev
han seende, og han fulgte ham og priste Gud; og hele
Folket lovpriste Gud, da de saa det.

19 Og han kom ind i Jeriko og drog derigennem.
2 Og se, der var en Mand, som hed Zakæus;
han var Overtolder, og han var rig. 3 Og han søgte
at faa at se, hvem der var Jesus, og kunde ikke for
Skaren, fordi han var lille af Vækst. 4 Og han løb forud
og steg op i et Morbærfigentræ, for at han kunde se
ham; thi han skulde komme frem ad den Vej. 5 Og
da Jesus kom til Stedet, saa han op og blev ham var
og sagde til ham: „Zakæus! skynd dig og stig ned;
thi jeg skal i Dag blive i dit Hus." 6 Og han skyndte
sig og steg ned og tog imod ham med Glæde. 7 Og
da de saa det, knurrede de alle og sagde: „Han er
gaaet ind for at tage Herberge hos en syndig Mand."
8 Men Zakæus stod frem og sagde til Herren: „Se,
Herre! Halvdelen af min Ejendom giver jeg de fattige;
og dersom jeg har besveget nogen for noget, da giver
jeg det fire Fold igen." 9 Men Jesus sagde til ham: „I
Dag er der blevet dette Hus Frelse til Del, efterdi ogsaa
han er en Abrahams Søn; 10 thi Menneskesønnen er
kommen for at søge og frelse det fortabte." 11 Men
medens de hørte paa dette, fortsatte han og sagde
en Lignelse, fordi han var nær ved Jerusalem, og de
mente, at Guds Rige skulde straks komme til Syne. 12
Han sagde da: „En højbaaren Mand drog til et fjernt
Land for at faa Kongemagt og vende tilbage igen. 13
Men han kaldte ti af sine Tjenere og gav dem ti Pund
og sagde til dem: Købslaar dermed, indtil jeg kommer.
14 Men hans Medborgere hadede ham og skikkede
Sendebud efter ham og lod sige: Vi ville ikke, at denne
skal være Konge over os. 15 Og det skete, da han kom
igen, efter at han havde faaet Kongemagten, sagde

han, at disse Tjenere, hvem han havde givet Pengene,
skulde kaldes for ham, for at han kunde faa at vide,
hvad hver havde vundet. 16 Og den første traadte frem
og sagde: Herre! dit Pund har erhvervet ti Pund til. 17
Og han sagde til ham: Vel, du gode Tjener! efterdi du
har været tro i det mindste, skal du have Magt over
ti Byer. 18 Og den anden kom og sagde: Herre! dit
Pund har indbragt fem Pund. 19 Men han sagde ogsaa
til denne: Og du skal være over fem Byer. 20 Og en
anden kom og sagde: Herre! se, her er dit Pund, som
jeg har haft liggende i et Tørklæde. 21 Thi jeg frygtede
for dig, efterdi du er en streng Mand; du tager, hvad du
ikke lagde, og høster, hvad du ikke saaede. 22 Han
siger til ham: Efter din egen Mund dømmer jeg dig,
du onde Tjener! Du vidste, at jeg er en streng Mand,
som tager, hvad jeg ikke lagde, og høster, hvad jeg
ikke saaede; 23 hvorfor gav du da ikke mine Penge til
Vekselbordet, saa jeg ved min Hjemkomst kunde have
krævet dem med Rente? 24 Og han sagde til dem,
som stode hos: Tager Pundet fra ham, og giver det
til ham, som har de ti Pund. 25 Og de sagde til ham:
Herre! han har ti Pund. 26 Jeg siger eder, at enhver,
som har, ham skal der gives; men den, som ikke har,
fra ham skal endog det tages, som han har. 27 Men
fører disse mine Fjender hid, som ikke vilde, at jeg
skulde være Konge over dem, og hugger dem ned for
mine Øjne!" 28 Og da han havde sagt dette, gik han
foran og drog op til Jerusalem. 29 Og det skete, da
han nærmede sig til Bethfage og Bethania ved det
Bjerg, som kaldes Oliebjerget, udsendte han to af sine
Disciple og sagde: 30 „Gaar hen til den Landsby, som
ligger lige for eder. Naar I komme derind, skulle I finde
et Føl bundet, paa hvilket der endnu aldrig har siddet
noget Menneske; og løser det, og fører det hid! 31 Og
dersom nogen spørger eder: Hvorfor løse I det? da
skulle I sige saaledes: Herren har Brug for det." 32
Men de udsendte gik hen og fandt det, ligesom han
havde sagt dem. 33 Men da de løste Føllet, sagde dets
Herrer til dem: „Hvorfor løse I Føllet?" 34 Og de sagde:
„Herren har Brug for det." 35 Og de førte det til Jesus,
og de lagde deres Klæder paa Føllet og lod Jesus
sætte sig derpaa. 36 Og da han drog frem, bredte de
deres Klæder under ham paa Vejen. 37 Men da han nu
nærmede sig til Nedgangen fra Oliebjerget, begyndte
hele Disciplenes Mængde med Glæde at prise Gud
med høj Røst for alle de kraftige Gerninger, som de
havde set, og de sagde: 38 „Velsignet være Kongen,
som kommer, i Herrens Navn! Fred i Himmelen, og
Ære i det højeste!" 39 Og nogle af Farisæerne i Skaren
sagde til ham: „Mester! irettesæt dine Disciple!" 40 Og
han svarede og sagde til dem: „Jeg siger eder, at hvis
disse tie, skulle Stenene raabe." 41 Og da han kom
nær til og saa Staden, græd han over den og sagde:
42 „Vidste dog ogsaa du, ja, selv paa denne din Dag,
hvad der tjener til din Fred! Men nu er det skjult for
dine Øjne. 43 Thi der skal komme Dage over dig, da
dine Fjender skulle kaste en Vold op omkring dig og
omringe dig og trænge dig alle Vegne fra; 44 og de
skulle lægge dig helt øde og dine Børn i dig og ikke
lade Sten paa Sten tilbage i dig, fordi du ikke kendte
din Besøgelses Tid." 45 Og han gik ind i Helligdommen
og begyndte at uddrive dem, som solgte, 46 og sagde
til dem: „Der er skrevet: Og mit Hus er et Bedehus;
men I have gjort det til en Røverkule." 47 Og han lærte
daglig i Helligdommen; men Yppersteprælsterne og
de skriftkloge og de første i Folket søgte at slaa ham
ihjel. 48 Og de fandt ikke, hvad de skulde gøre; thi hele
Folket hang ved ham og hørte ham.

20 Og det skete paa en af de Dage, medens han lærte
Folket i Helligdommen og forkyndte Evangeliet, da
traadte Yppersteprælsterne og de skriftkloge tillige med
de Ældste hen til ham. 2 Og de talte til ham og sagde:
„Sig os, af hvad Magt gør du disse Ting, eller hvem er
det, som har givet dig denne Magt?" 3 Men han svarede
og sagde til dem: „Ogsaa jeg vil spørge eder om en
Ting, siger mig det: 4 Johannes's Daab, var den fra
Himmelen eller fra Mennesker?" 5 Men de overvejede
med hverandre og sagde: „Sige vi: Fra Himmelen, da
vil han sige: Hvorfor troede I ham ikke? 6 Men sige vi:
Fra Mennesker, da vil hele Folket stene os; thi det er
overbevist om, at Johannes var en Profet." 7 Og de
svarede, at de vidste ikke, hvorfra. 8 Og Jesus sagde
til dem: „Saa siger ikke heller jeg eder, af hvad Magt
jeg gør disse Ting." 9 Men han begyndte at sige denne
Lignelse til Folket: „En Mand plantede en Vingaard og
lejede den ud til Vingaardsmænd og drog udenlands for
lange Tider. 10 Og da Tiden kom, sendte han en Tjener
til Vingaardsmændene, for at de skulde give ham af
Vingaardens Frugt; men Vingaardsmændene sloge
ham og sendte ham tomhændet bort. 11 Og han sendte
fremdeles en anden Tjener; men de sloge ogsaa ham
og forhaanede ham og sendte ham tomhændet bort.
12 Og han sendte fremdeles en tredje; men ogsaa ham
saarede de og kastede ham ud. 13 Men Vingaardens
Herre sagde: Hvad skal jeg gøre? Jeg vil sende min
Søn, den elskede; de ville dog vel undse sig for ham.
14 Men da Vingaardsmændene saa ham, raadsloge de
indbyrdes og sagde: Det er Arvingen; lader os slaa
ham ihjel, for at Arven kan blive vor. 15 Og de kastede
ham ud af Vingaarden og sloge ham ihjel. Hvad vil nu
Vingaardens Herre gøre ved dem? 16 Han vil komme og
ødelægge disse Vingaardsmænd og give Vingaarden til
andre." Men da de hørte det, sagde de: „Det ske aldrig!"
17 Men han saa paa dem og sagde: „Hvad er da dette,
som er skrevet: Den Sten, som Bygningsmændene

forkastede, den er bleven til en Hovedhjørnesten? 18
Hver, som falder paa denne Sten, skal slaa sig sønder;
men hvem den falder paa, ham skal den knuse." 19 Og
Ypperstepræsterne og de skriftkloge søgte at lægge
Haand paa ham i den samme Time, men de frygtede
for Folket; thi de forstode, at han sagde denne Lignelse
imod dem. 20 Og de toge Vare paa ham og udsendte
Lurere, der anstillede sig, som om de vare retfærdige,
for at fange ham i Ord, saa de kunde overgive ham
til Øvrigheden og Landshøvdingens Magt. 21 Og de
spurgte ham og sagde: „Mester! vi vide, at du taler og
lærer rettelig og ikke ser paa Personer, men lærer Guds
Vej i Sandhed. 22 Er det os tilladt at give Kejseren Skat
eller ej?" 23 Men da han mærkede deres Træskhed,
sagde han til dem: „Hvorfor friste I mig? 24 Viser mig
en Denar; hvis Billede og Overskrift bærer den?" Men
de svarede og sagde: „Kejserens." 25 Men han sagde
til dem: „Saa giver da Kejseren, hvad Kejserens er,
og Gud, hvad Guds er." 26 Og de kunde ikke fange
ham i Ord i Folkets Paahør, og de forundrede sig over
hans Svar og tav. 27 Men nogle af Saddukæerne, som
nægte, at der er Opstandelse, kom til ham og spurgte
ham og sagde: 28 „Mester! Moses har foreskrevet
os: Dersom en har en Broder, som er gift, og denne
dør barnløs, da skal hans Broder tage Hustruen og
oprejse sin Broder Afkom. 29 Nu var der syv Brødre; og
den første tog en Hustru og døde barnløs. 30 Ligesaa
den anden. 31 Og den tredje tog hende, og saaledes
ogsaa alle syv; de døde uden at efterlade Børn. 32 Men
til sidst døde ogsaa Hustruen. 33 Hvem af dem faar
hende saa til Hustru i Opstandelsen? thi de have alle
syv haft hende til Hustru." 34 Og Jesus sagde til dem:
„Denne Verdens Børn tage til Ægte og bortgiftes; (aiōn
g165) 35 men de, som agtes værdige til at faa Del i hin
Verden og i Opstandelsen fra de døde, tage hverken
til Ægte eller bortgiftes. (aiōn g165) 36 Thi de kunne
ikke mere dø; thi de ere Engle lige og ere Guds Børn,
idet de ere Opstandelsens Børn. 37 Men at de døde
oprejses, har ogsaa Moses givet til Kende i Stedet
om Tornebusken, naar han kalder Herren: Abrahams
Gud og Isaks Gud og Jakobs Gud. 38 Men han er ikke
dødes, men levendes Gud; thi for ham leve de alle." 39
Men nogle af de skriftkloge svarede og sagde: „Mester!
du talte vel." 40 Og de turde ikke mere spørge ham
om noget. 41 Men han sagde til dem: „Hvorledes siger
man, at Kristus er Davids Søn? 42 David selv siger jo i
Psalmernes Bog: Herren sagde til min Herre: Sæt dig
ved min højre Haand, 43 indtil jeg faar lagt dine Fjender
som en Skammel for dine Fødder. 44 Altsaa kalder
David ham en Herre, hvorledes er han da hans Søn?"
45 Men i hele Folkets Paahør sagde han til Disciplene:
46 „Vogter eder for de skriftkloge, som gerne ville gaa i
lange Klæder og holde af at lade sig hilse paa Torvene
og at have de fornemste Pladser i Synagogerne og
at sidde øverst til Bords ved Maaltiderne, 47 de, som
opæde Enkers Huse og paa Skrømt bede længe; disse
skulle faa des haardere Dom."

21 Men idet han saa op, fik han Øje paa de rige,
som lagde deres Gaver i Tempelblokken. 2 Men
han saa en fattig Enke, som lagde to Skærve deri. 3 Og
han sagde: „Sandelig, siger jeg eder, at denne fattige
Enke lagde mere i end de alle. 4 Thi alle disse lagde af
deres Overflod hen til Gaverne; men hun lagde af sin
Fattigdom al sin Ejendom, som hun havde." 5 Og da
nogle sagde om Helligdommen, at den var prydet med
smukke Stene og Tempelgaver, sagde han: 6 „Disse
Ting, som I se — der skal komme Dage, da der ikke
lades Sten paa Sten, som jo skal nedbrydes." 7 Men de
spurgte ham og sagde: „Mester! naar skal dette da ske?
og hvad er Tegnet paa, naar dette skal ske?" 8 Men han
sagde: „Ser til, at I ikke blive forførte; thi mange skulle
paa mit Navn komme og sige: Det er mig, og: Tiden er
kommen nær. Gaar ikke efter dem! 9 Men naar I høre
om Krige og Oprør, da forskrækkes ikke; thi dette maa
først ske, men Enden er der ikke straks." 10 Da sagde
han til dem: „Folk skal rejse sig imod Folk, og Rige
imod Rige. 11 Og store Jordskælv skal der være her og
der og Hungersnød og Pest, og der skal ske frygtelige
Ting og store Tegn fra Himmelen. 12 Men forud for
alt dette skulle de lægge Haand paa eder og forfølge
eder og overgive eder til Synagoger og Fængsler,
og I skulle føres frem for Konger og Landshøvdinger
for mit Navns Skyld. 13 Det skal falde ud for eder til
Vidnesbyrd. 14 Lægger det da paa Hjerte, at I ikke
forud skulle overtænke, hvorledes I skulle forsvare
eder. 15 Thi jeg vil give eder Mund og Visdom, som alle
eders Modstandere ikke skulle kunne modstaa eller
modsige. 16 Men I skulle endog forraades af Forældre
og Brødre og Frænder og Venner, og de skulle slaa
nogle af eder ihjel. 17 Og I skulle hades af alle for mit
Navns Skyld. 18 Og ikke et Haar paa eders Hoved skal
gaa tabt. 19 Ved eders Udholdenhed skulle I vinde
eders Sjæle. 20 Men naar I se Jerusalem omringet
af Krigshære, da forstaar, at dens Ødelæggelse er
kommen nær. 21 Da skulle de, som ere i Judæa, fly til
Bjergene; og de, som ere midt i Staden, skulle vige
bort derfra; og de, som ere paa Landet, skulle ikke gaa
ind i den. 22 Thi disse ere Hævnens Dage, da alt, hvad
skrevet er, skal opfyldes. 23 Men ve de frugtsommelige
og dem, som give Die, i de Dage; thi der skal være
stor Nød paa Jorden og Vrede over dette Folk. 24
Og de skulle falde for Sværdets Od og føres fangne
til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af
Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes.
25 Og der skal ske Tegn i Sol og Maane og Stjerner, og

paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse over
Havets og Bølgernes Brusen, 26 medens Mennesker
forsmægte af Frygt og Forventning om de Ting, som
komme over Jorderige; thi Himmelens Kræfter skulle
rystes. 27 Og da skulle de se Menneskesønnen komme
i Sky med Kraft og megen Herlighed. 28 Men naar
disse Ting begynde at ske, da ser op og opløfter eders
Hoveder, efterdi eders Forløsning stunder til." 29 Og
han sagde dem en Lignelse: „Ser Figentræet og alle
Træerne; 30 naar de alt springe ud, da se I og skønne
af eder selv, at Sommeren nu er nær. 31 Saaledes
skulle ogsaa I, naar I se disse Ting ske, skønne, at
Guds Rige er nær. 32 Sandelig, siger jeg eder, at denne
Slægt skal ingenlunde forgaa, førend det er sket alt
sammen. 33 Himmelen og Jorden skulle forgaa; men
mine Ord skulle ingenlunde forgaa. 34 Men vogter
eder, at eders Hjerter ikke nogen Tid besværes af
Svir og Drukkenskab og timelige Bekymringer, saa hin
Dag kommer pludseligt over eder som en Snare. 35
Thi komme skal den over alle dem, der bo paa hele
Jordens Flade. 36 Og vaager og beder til enhver Tid,
for at I maa blive i Stand til at undfly alle disse Ting,
som skulle ske, og bestaa for Menneskesønnen." 37
Men han lærte om Dagene i Helligdommen, men om
Nætterne gik han ud og overnattede paa det Bjerg,
som kaldes Oliebjerget. 38 Og hele Folket kom aarle til
ham i Helligdommen for at høre ham.

22 Men de usyrede Brøds Højtid, som kaldes Paaske,
nærmede sig. 2 Og Ypperstepræsterne og de
skriftkloge søgte, hvorledes de kunde slaa ham ihjel; thi
de frygtede for Folket. 3 Men Satan gik ind i Judas, som
kaldes Iskariot og var en af de tolv. 4 Og han gik hen
og talte med Ypperstepræsterne og Høvedsmændene
om, hvorledes han vilde forraade ham til dem. 5 Og
de bleve glade og lovede at give ham Penge. 6 Og
han tilsagde det; og han søgte Lejlighed til at forraade
ham til dem uden Opløb. 7 Men de usyrede Brøds Dag
kom, paa hvilken man skulde slagte Paaskelammet. 8
Og han udsendte Peter og Johannes og sagde: „Gaar
hen og bereder os Paaskelammet, at vi kunne spise
det." 9 Men de sagde til ham: „Hvor vil du, at vi skulle
berede det?" 10 Men han sagde til dem: „Se, naar I
ere komne ind i Staden, skal der møde eder en Mand,
som bærer en Vandkrukke; følger ham til Huset, hvor
han gaar ind, 11 og I skulle sige til Husbonden i Huset:
Mesteren siger: Hvor er det Herberge, hvor jeg kan
spise Paaskelammet med mine Disciple? 12 Og han
skal vise eder en stor Sal opdækket; der skulle I berede
det." 13 Og de gik hen og fandt det saaledes, som han
havde sagt dem; og de beredte Paaskelammet. 14 Og
da Timen kom, satte han sig til Bords, og Apostlene
med ham. 15 Og han sagde til dem: „Jeg har hjerteligt
længtes efter at spise dette Paaskelam med eder,
førend jeg lider. 16 Thi jeg siger eder, at jeg skal ingen
Sinde mere spise det, førend det bliver fuldkommet i
Guds Rige." 17 Og han tog en Kalk, takkede og sagde:
„Tager dette, og deler det imellem eder! 18 Thi jeg
siger eder, at fra nu af skal jeg ikke drikke af Vintræets
Frugt, førend Guds Rige kommer." 19 Og han tog Brød,
takkede og brød det og gav dem det og sagde: „Dette
er mit Legeme, det, som gives for eder; gører dette til
min Ihukommelse!" 20 Ligesaa tog han ogsaa Kalken
efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er den nye
Pagt i mit Blod, det, som udgydes for eder. 21 Men se,
hans Haand, som forraader mig, er her paa Bordet hos
mig. 22 Thi Menneskesønnen gaar bort, som det er
beskikket; dog ve det Menneske, ved hvem han bliver
forraadt!" 23 Og de begyndte at spørge hverandre
indbyrdes om, hvem af dem det dog kunde være, som
skulde gøre dette. 24 Men der opstod ogsaa en Trætte
iblandt dem om, hvem af dem der maatte synes at
være den største. 25 Men han sagde til dem: „Folkenes
Konger herske over dem, og de, som bruge Myndighed
over dem, kaldes deres Velgørere. 26 I derimod ikke
saaledes; men den ældste iblandt eder blive som den
yngste, og Føreren som den, der tjener. 27 Thi hvem
er størst: den, som sidder til Bords? eller den, som
tjener? Mon ikke den, som sidder til Bords? Men jeg
er iblandt eder som den, der tjener. 28 Men I ere de,
som have holdt ud med mig i mine Fristelser. 29 Og
ligesom min Fader har tildelt mig Kongedømme, tildeler
jeg eder 30 at skulle spise og drikke ved mit Bord i
mit Rige og sidde paa Troner og dømme Israels tolv
Stammer." 31 Men Herren sagde: „Simon, Simon! se,
Satan begærede eder for at sigte eder som Hvede. 32
Men jeg bad for dig, at din Tro ikke skal svigte; og naar
du engang omvender dig, da styrk dine Brødre!" 33
Men han sagde til ham: „Herre! jeg er rede til at gaa
med dig baade i Fængsel og i Døden." 34 Men han
sagde: „Peter! jeg siger dig: Hanen skal ikke gale i
Dag, førend du tre Gange har nægtet, at du kender
mig." 35 Og han sagde til dem: „Da jeg udsendte eder
uden Pung og Taske og Sko, manglede I da noget?"
Og de sagde: „Intet." 36 Men han sagde til dem: „Men
nu, den, som har en Pung, tage den med, ligesaa
ogsaa en Taske; og den, som ikke har noget Sværd,
sælge sin Kappe og købe et! 37 Thi jeg siger eder:
Det, som er skrevet, bør opfyldes paa mig, dette: „Og
han blev regnet iblandt Overtrædere;" thi ogsaa med
mig har det en Ende." 38 Men de sagde: „Herre! se,
her ere to Sværd." Men han sagde til dem: „Det er
nok." 39 Og han gik ud og gik efter sin Sædvane til
Oliebjerget; men ogsaa Disciplene fulgte ham. 40 Men
da han kom til Stedet, sagde han til dem: „Beder om
ikke at falde i Fristelse." 41 Og han rev sig løs fra dem,

saa meget som et Stenkast, og faldt paa Knæ, bad og
sagde: 42 „Fader, vilde du dog tage denne Kalk fra
mig! dog ske ikke min Villie, men din!" 43 Men en Engel
fra Himmelen viste sig for ham og styrkede ham. 44
Og da han var i Dødsangest, bad han heftigere; men
hans Sved blev som Blodsdraaber, der faldt ned paa
Jorden. 45 Og da han stod op fra Bønnen og kom til
Disciplene, fandt han dem sovende af Bedrøvelse. 46
Og han sagde til dem: „Hvorfor sove I? Staar op og
beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse." 47 Medens
han endnu talte, se, da kom der en Skare; og han, som
hed Judas, en af de tolv, gik foran dem og nærmede
sig til Jesus for at kysse ham. 48 Men Jesus sagde
til ham: „Judas! forraader du Menneskesønnen med
et Kys?" 49 Men da de, som vare omkring ham, saa,
hvad der vilde ske, sagde de: „Herre! skulle vi slaa til
med Sværd?" 50 Og en af dem slog Ypperstepræstens
Tjener og afhuggede hans højre Øre. 51 Men Jesus
tog til Orde og sagde: „Lad dem gøre ogsaa dette!" Og
han rørte ved hans Øre og lægte ham. 52 Men Jesus
sagde til Ypperstepræsterne og Høvedsmændene for
Helligdommen og de Ældste, som vare komne til ham:
„I ere gaaede ud som imod en Røver med Sværd og
Knipler. 53 Da jeg var daglig hos eder i Helligdommen,
udrakte I ikke Hænderne imod mig; men dette er eders
Time og Mørkets Magt." 54 Og de grebe ham og førte
ham bort og bragte ham ind i Ypperstepræstens Hus;
men Peter fulgte efter i Frastand. 55 Og de tændte
en Ild midt i Gaarden og satte sig sammen, og Peter
sad midt iblandt dem. 56 Men en Pige saa ham sidde
i Lysskæret og stirrede paa ham og sagde: „Ogsaa
denne var med ham." 57 Men han fornægtede ham
og sagde: „Jeg kender ham ikke, Kvinde!" 58 Og lidt
derefter saa en anden ham og sagde: „Ogsaa du er en
af dem." Men Peter sagde: „Menneske! det er jeg ikke."
59 Og omtrent en Time derefter forsikrede en anden
det og sagde: „I Sandhed, ogsaa denne var med ham;
han er jo ogsaa en Galilæer." 60 Men Peter sagde:
„Menneske! jeg forstaar ikke, hvad du siger." Og straks,
medens han endnu talte, galede Hanen. 61 Og Herren
vendte sig og saa paa Peter; og Peter kom Herrens
Ord i Hu, hvorledes han havde sagt til ham: „Førend
Hanen galer i Dag, skal du fornægte mig tre Gange."
62 Og han gik udenfor og græd bitterligt. 63 Og de
Mænd, som holdt Jesus, spottede ham og sloge ham;
64 og de kastede et Klæde over ham og spurgte ham
og sagde: „Profetér! hvem var det, som slog dig?" 65
Og mange andre Ting sagde de spottende til ham. 66
Og da det blev Dag, samlede Folkets Ældste sig og
Ypperstepræsterne og de skriftkloge, og de førte ham
hen for deres Raad 67 og sagde: „Er du Kristus, da
sig os det!" Men han sagde til dem: „Siger jeg eder
det, tro I det ikke. 68 Og om jeg spørger, svare I mig
ikke, ej heller løslade I mig. 69 Men fra nu af skal
Menneskesønnen sidde ved Guds Krafts højre Haand."
70 Men de sagde alle: „Er du da Guds Søn?" Og han
sagde til dem: „I sige det; jeg er det." 71 Men de sagde:
„Hvad have vi længere Vidnesbyrd nødig? vi have jo
selv hørt det af hans Mund!"

23 Og hele Mængden stod op og førte ham for
Pilatus. 2 Og de begyndte at anklage ham og
sagde: „Vi have fundet, at denne vildleder vort Folk og
forbyder at give Kejseren Skat og siger om sig selv, at
han er Kristus, en Konge." 3 Men Pilatus spurgte ham
og sagde: „Er du Jødernes Konge?" Og han svarede
og sagde til ham: „Du siger det." 4 Men Pilatus sagde
til Ypperstepræsterne og til Skarerne: „Jeg finder ingen
Skyld hos dette Menneske." 5 Men de bleve ivrigere
og sagde: „Han oprører Folket, idet han lærer over
hele Judæa fra Galilæa af, hvor han begyndte, og lige
hertil." 6 Men da Pilatus hørte om Galilæa, spurgte han,
om Manden var en Galilæer. 7 Og da han fik at vide, at
han var fra Herodes's Omraade, sendte han ham til
Herodes, som ogsaa selv var i Jerusalem i disse Dage.
8 Men da Herodes saa Jesus, blev han meget glad;
thi han havde i lang Tid gerne villet se ham, fordi han
hørte om ham, og han haabede at se et Tegn blive gjort
af ham. 9 Og han gjorde ham mange Spørgsmaal; men
han svarede ham intet. 10 Men Ypperstepræsterne
og de skriftkloge stode og anklagede ham heftigt. 11
Men da Herodes med sine Krigsfolk havde haanet og
spottet ham, kastede han et prægtigt Klædebon om
ham og sendte ham til Pilatus igen. 12 Paa den Dag
bleve Herodes og Pilatus Venner med hinanden; thi de
vare før i Fjendskab med hinanden. 13 Men Pilatus
sammenkaldte Ypperstepræsterne og Raadsherrerne
og Folket 14 og sagde til dem: „I have ført dette
Menneske til mig som en, der forfører Folket til Frafald;
og se, jeg har forhørt ham i eders Paahør og har ingen
Skyld fundet hos dette Menneske i det, som I anklage
ham for, 15 og Herodes ikke heller, thi han sendte
ham tilbage til os; og se, han har intet gjort, som han
er skyldig at dø for. 16 Derfor vil jeg revse ham og
lade ham løs." 17 [Men han var nødt til at løslade dem
een paa Højtiden.] 18 Men de raabte alle sammen
og sagde: „Bort med ham, men løslad os Barabbas!"
19 Denne var kastet i Fængsel for et Oprør, som var
sket i Staden, og for Mord. 20 Og atter talte Pilatus til
dem, da han gerne vilde løslade Jesus. 21 Men de
raabte til ham og sagde: „Korsfæst, korsfæst ham!" 22
Men han sagde tredje Gang til dem: „Hvad ondt har
da denne gjort? Jeg har ingen Dødsskyld fundet hos
ham; derfor vil jeg revse ham og lade ham løs." 23
Men de trængte paa med stærke Raab og forlangte, at
han skulde korsfæstes; og deres Raab fik Overhaand.

24 Og Pilatus dømte, at deres Forlangende skulde
opfyldes; 25 og han løslod den, de forlangte, som
var kastet i Fængsel for Oprør og Mord; men Jesus
overgav han til deres Villie. 26 Og da de førte ham
bort, toge de fat paa en vis Simon fra Kyrene, som
kom fra Marken, og lagde Korset paa ham, for at han
skulde bære det bag efter Jesus. 27 Men der fulgte
ham en stor Hob af Folket, og af Kvinder, som jamrede
og græd over ham. 28 Men Jesus vendte sig om til
dem og sagde: „I Jerusalems Døtre! græder ikke over
mig, men græder over eder selv og over eders Børn!
29 Thi se, der kommer Dage, da man skal sige: Salige
ere de ufrugtbare og de Liv, som ikke fødte, og de
Bryster, som ikke gave Die. 30 Da skulle de begynde at
sige til Bjergene: Falder over os! og til Højene: Skjuler
os! 31 Thi gør man dette ved det grønne Træ, hvad
vil da ske med det tørre?" 32 Men der blev ogsaa
to andre Misdædere førte ud for at henrettes med
ham. 33 Og da de vare komne til det Sted, som kaldes
„Hovedskal", korsfæstede de ham der, og Misdæderne,
den ene ved hans højre, og den anden ved hans
venstre Side. 34 Men Jesus sagde: „Fader! forlad dem;
thi de vide ikke, hvad de gøre." Men de delte hans
Klæder imellem sig ved Lodkastning. 35 Og Folket
stod og saa til; men ogsaa Raadsherrerne spottede
ham og sagde: „Andre har han frelst, lad ham frelse
sig selv, dersom han er Guds Kristus, den udvalgte."
36 Men ogsaa Stridsmændene spottede ham, idet de
traadte til, rakte ham Eddike og sagde: 37 „Dersom du
er Jødernes Konge, da frels dig selv!" 38 Men der var
ogsaa sat en Overskrift over ham [skreven paa Græsk
og Latin og Hebraisk]: „Denne er Jødernes Konge." 39
Men en af de ophængte Misdædere spottede ham og
sagde: „Er du ikke Kristus? Frels dig selv og os!" 40
Men den anden svarede og irettesatte ham og sagde:
„Frygter heller ikke du Gud, da du er under den samme
Dom? 41 Og vi ere det med Rette; thi vi faa igen,
hvad vore Gerninger have forskyldt; men denne gjorde
intet uskikkeligt." 42 Og han sagde: „Jesus! kom mig
i Hu, naar du kommer i dit Rige!" 43 Og han sagde
til ham: „Sandelig, siger jeg dig, i Dag skal du være
med mig i Paradiset." 44 Og det var nu ved den sjette
Time, og der blev Mørke over hele Landet indtil den
niende Time, 45 idet Solen formørkedes; og Forhænget
i Templet splittedes midt over. 46 Og Jesus raabte med
høj Røst og sagde: „Fader! i dine Hænder befaler jeg
min Aand;" og da han havde sagt det, udaandede han.
47 Men da Høvedsmanden saa det, som skete, gav
han Gud Æren og sagde: „I Sandhed, dette Menneske
var retfærdigt." 48 Og alle Skarerne, som vare komne
sammen til dette Skue, sloge sig for Brystet, da de saa,
hvad der skete, og vendte tilbage. 49 Men alle hans
Kyndinge stode langt borte, ligesaa de Kvinder, som
fulgte med ham fra Galilæa, og saa dette. 50 Og se, en
Mand ved Navn Josef, som var Raadsherre, en god og
retfærdig Mand, 51 han havde ikke samtykket i deres
Raad og Gerning, han var fra Arimathæa, en jødisk By,
og han forventede Guds Rige; 52 han gik til Pilatus
og bad om Jesu Legeme. 53 Og han tog det ned og
svøbte det i et fint Linklæde, og han lagde ham i en
Grav, som var hugget i en Klippe, hvor endnu ingen
nogen Sinde var lagt. 54 Og det var Beredelsesdag,
og Sabbaten stundede til. 55 Men Kvinderne, som
vare komne med ham fra Galilæa, fulgte efter og saa
Graven, og hvorledes hans Legeme blev lagt. 56 Og de
vendte tilbage og beredte vellugtende Urter og Salver;
og Sabbaten over holdt de sig stille efter Budet.

24 Men paa den første Dag i Ugen meget aarle kom
de til Graven og bragte de vellugtende Urter, som
de havde beredt. 2 Og de fandt Stenen bortvæltet
fra Graven. 3 Men da de gik derind, fandt de ikke
den Herres Jesu Legeme. 4 Og det skete, da de vare
tvivlraadige om dette, se, da stode to Mænd for dem i
straalende Klædebon. 5 Men da de bleve forfærdede
og bøjede deres Ansigter imod Jorden, sagde de til
dem: „Hvorfor lede I efter den levende iblandt de døde?
6 Han er ikke her, men han er opstanden; kommer i
Hu, hvorledes han talte til eder, medens han endnu
var i Galilæa, og sagde, 7 at Menneskesønnen burde
overgives i syndige Menneskers Hænder og korsfæstes
og opstaa paa den tredje Dag." 8 Og de kom hans Ord
i Hu. 9 Og de vendte tilbage fra Graven og kundgjorde
alle disse Ting for de elleve og for alle de andre. 10
Men det var Maria Magdalene og Johanna og Maria,
Jakobs Moder, og de øvrige Kvinder med dem; de
sagde Apostlene disse Ting. 11 Og disse Ord kom dem
for som løs Tale; og de troede dem ikke. 12 Men Peter
stod op og løb til Graven; og da han kiggede derind,
ser han Linklæderne alene liggende der, og han gik
hjem i Undren over det, som var sket. 13 Og se, to af
dem vandrede paa den samme Dag til en Landsby,
som laa tresindstyve Stadier fra Jerusalem, dens Navn
var Emmaus. 14 Og de talte med hinanden om alle
disse Ting, som vare skete. 15 Og det skete, medens
de samtalede og spurgte hinanden indbyrdes, da kom
Jesus selv nær og vandrede med dem. 16 Men deres
Øjne holdtes til, saa de ikke kendte ham. 17 Men han
sagde til dem: „Hvad er dette for Ord, som I skifte med
hinanden paa Vejen?" Og de standsede bedrøvede.
18 Men en af dem, som hed Kleofas, svarede og
sagde til ham: „Er du alene fremmed i Jerusalem og
ved ikke, hvad der er sket der i disse Dage?" 19
Og han sagde til dem: „Hvilket?" Men de sagde til
ham: „Det med Jesus af Nazareth, som var en Profet,
mægtig i Gerning og Ord for Gud og alt Folket; 20

og hvorledes Ypperstepræsterne og vore Raadsherrer
have overgivet ham til Dødsdom og korsfæstet ham. **21**
Men vi haabede, at han var den, som skulde forløse
Israel. Men med alt dette er det i Dag den tredje Dag,
siden dette skete. **22** Men ogsaa nogle af vore Kvinder
have forfærdet os, idet de kom aarle til Graven, **23**
og da de ikke fandt hans Legeme, kom de og sagde,
at de havde ogsaa set et Syn af Engle, der sagde,
at han lever. **24** Og nogle af vore gik hen til Graven,
og de fandt det saaledes, som Kvinderne havde sagt;
men ham saa de ikke." **25** Og han sagde til dem: „O
I uforstandige og senhjertede til at tro paa alt det,
som Profeterne have talt! **26** Burde ikke Kristus lide
dette og indgaa til sin Herlighed?" **27** Og han begyndte
fra Moses og fra alle Profeterne og udlagde dem i
alle Skrifterne det, som handlede om ham. **28** Og de
nærmede sig til Landsbyen, som de gik til; og han lod,
som han vilde gaa videre. **29** Og de nødte ham meget
og sagde: „Bliv hos os; thi det er mod Aften, og Dagen
hælder." Og han gik ind for at blive hos dem. **30** Og det
skete, da han havde sat sig med dem til Bords, tog han
Brødet, velsignede og brød det og gav dem det. **31**
Da bleve deres Øjne aabnede, og de kendte ham; og
han blev usynlig for dem. **32** Og de sagde til hinanden:
„Brændte ikke vort Hjerte i os, medens han talte til os
paa Vejen og oplod os Skrifterne?" **33** Og de stode
op i den samme Time og vendte tilbage til Jerusalem
og fandt forsamlede de elleve og dem, som vare med
dem, hvilke sagde: **34** „Herren er virkelig opstanden og
set af Simon." **35** Og de fortalte, hvad der var sket paa
Vejen, og hvorledes han blev kendt af dem, idet han
brød Brødet. **36** Men medens de talte dette, stod han
selv midt iblandt dem; og han siger til dem: „Fred være
med eder!" **37** Da forskrækkedes de og betoges af
Frygt og mente, at de saa en Aand. **38** Og han sagde
til dem: „Hvorfor ere I forfærdede? og hvorfor opstiger
der Tvivl i eders Hjerter? **39** Ser mine Hænder og mine
Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en
Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har." **40** Og
da han havde sagt dette, viste han dem sine Hænder
og sine Fødder. **41** Men da de af Glæde herover endnu
ikke kunde tro og undrede sig, sagde han til dem:
„Have I her noget at spise?" **42** Og de gave ham et
Stykke af en stegt Fisk. **43** Og han tog det og spiste
det for deres Øjne. **44** Men han sagde til dem: „Dette
er mine Ord, som jeg talte til eder, medens jeg endnu
var hos eder, at de Ting bør alle sammen opfyldes,
som ere skrevne om mig i Mose Lov og Profeterne
og Psalmerne." **45** Da oplod han deres Forstand til at
forstaa Skrifterne. **46** Og han sagde til dem: „Saaledes
er der skrevet, at Kristus skulde lide og opstaa fra de
døde paa den tredje Dag, **47** og at der i hans Navn skal
prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for
alle Folkeslagene og begyndes fra Jerusalem. **48** I ere
Vidner om disse Ting. **49** Og se, jeg sender min Faders
Forjættelse over eder; men I skulle blive i Staden,
indtil I blive iførte Kraft fra det høje." **50** Men han førte
dem ud til hen imod Bethania, og han opløftede sine
Hænder og velsignede dem. **51** Og det skete, idet han
velsignede dem, skiltes han fra dem og opløftedes til
Himmelen. **52** Og efter at have tilbedet ham vendte de
tilbage til Jerusalem med stor Glæde. **53** Og de vare
stedse i Helligdommen og priste Gud.

Johannes

1 I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud,
og Ordet var Gud. **2** Dette var i Begyndelsen hos
Gud. **3** Alle Ting ere blevne til ved det, og uden det
blev end ikke een Ting til af det, som er. **4** I det var
Liv, og Livet var Menneskenes Lys. **5** Og Lyset skinner
i Mørket, og Mørket begreb det ikke. **6** Der kom et
Menneske, udsendt fra Gud, hans Navn var Johannes.
7 Denne kom til et Vidnesbyrd, for at han skulde vidne
om Lyset, for at alle skulde tro ved ham. **8** Han var
ikke Lyset, men han skulde vidne om Lyset. **9** Det
sande Lys, der oplyser hvert Menneske, var ved at
komme til Verden. **10** Han var i Verden, og Verden er
bleven til ved ham, og Verden kendte ham ikke. **11** Han
kom til sit eget, og hans egne toge ikke imod ham. **12**
Men saa mange, som toge imod ham, dem gav han
Magt til at vorde Guds Børn, dem, som tro paa hans
Navn; **13** hvilke ikke bleve fødte af Blod, ej heller af
Køds Villie, ej heller af Mands Villie, men af Gud. **14**
Og Ordet blev Kød og tog Bolig iblandt os, og vi saa
hans Herlighed, en Herlighed, som en enbaaren Søn
har den fra sin Fader, fuld af Naade og Sandhed. **15**
Johannes vidner om ham og raaber og siger: „Ham var
det, om hvem jeg sagde: Den, som kommer efter mig,
er kommen foran mig; thi han var før mig." **16** Thi af
hans Fylde have vi alle modtaget, og det Naade over
Naade. **17** Thi Loven blev given ved Moses; Naaden
og Sandheden er kommen ved Jesus Kristus. **18** Ingen
har nogen Sinde set Gud; den enbaarne Søn, som er i
Faderens Skød, han har kundgjort ham. **19** Og dette er
Johannes's Vidnesbyrd, da Jøderne sendte Præster
og Leviter ud fra Jerusalem, for at de skulde spørge
ham: „Hvem er du?" **20** Og han bekendte og nægtede
ikke, og han bekendte: „Jeg er ikke Kristus." **21** Og
de spurgte ham: „Hvad da? Er du Elias?" Han siger:
„Det er jeg ikke." „Er du Profeten?" Og han svarede:
„Nej." **22** Da sagde de til ham: „Hvem er du? For at vi
kunne give dem Svar, som have udsendt os; hvad siger
du om dig selv?" **23** Han sagde: „Jeg er en Røst af
en, som raaber i Ørkenen: Jævner Herrens Vej, som
Profeten Esajas har sagt." **24** Og de vare udsendte fra
Farisæerne, **25** og de spurgte ham og sagde til ham:
„Hvorfor døber du da, dersom du ikke er Kristus, ej
heller Elias, ej heller Profeten?" **26** Johannes svarede
dem og sagde: „Jeg døber med Vand; midt iblandt eder
staar den, I ikke kende, **27** han, som kommer efter mig,
hvis Skotvinge jeg ikke er værdig at løse." **28** Dette
skete i Bethania hinsides Jordan, hvor Johannes døbte.
29 Den næste Dag ser han Jesus komme til sig, og han
siger: „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd! **30**
Han er den, om hvem jeg sagde: Efter mig kommer
en Mand, som er kommen foran mig; thi han var før
mig. **31** Og jeg kendte ham ikke; men for at han skulde
aabenbares for Israel, derfor er jeg kommen og døber
med Vand." **32** Og Johannes vidnede og sagde: „Jeg
har set Aanden dale ned som en Due fra Himmelen, og
den blev over ham. **33** Og jeg kendte ham ikke; men
den, som sendte mig for at døbe med Vand, han sagde
til mig: Den, som du ser Aanden dale ned over og blive
over, han er den, som døber med den Helligaand. **34**
Og jeg har set det og har vidnet, at denne er Guds
Søn." **35** Den næste Dag stod Johannes der atter og
to af hans Disciple. **36** Og idet han saa paa Jesus,
som gik der, siger han: „Se det Guds Lam!" **37** Og
de to Disciple hørte ham tale, og de fulgte Jesus. **38**
Men Jesus vendte sig om, og da han saa dem følge
sig, siger han til dem: **39** „Hvad søge I efter?" Men de
sagde til ham: „Rabbi! (hvilket udlagt betyder Mester)
hvor opholder du dig?" **40** Han siger til dem: „Kommer
og ser!" De kom da og saa, hvor han opholdt sig, og
de bleve hos ham den Dag; det var ved den tiende
Time. **41** Den ene af de to, som havde hørt Johannes's
Ord og havde fulgt ham, var Andreas, Simon Peters
Broder. **42** Denne finder først sin egen Broder Simon
og siger til ham: „Vi have fundet Messias" (hvilket er
udlagt: Kristus). **43** Og han førte ham til Jesus. Jesus
saa paa ham og sagde: „Du er Simon, Johannes's Søn;
du skal hedde Kefas" (det er udlagt: Petrus). **44** Den
næste Dag vilde han drage derfra til Galilæa; og han
finder Filip. Og Jesus siger til ham: „Følg mig!" **45** Men
Filip var fra Bethsajda, fra Andreas's og Peters By. **46**
Filip finder Nathanael og siger til ham: „Vi have fundet
ham, hvem Moses i Loven og ligesaa Profeterne have
skrevet om, Jesus, Josefs Søn, fra Nazareth." **47** Og
Nathanael sagde til ham: „Kan noget godt være fra
Nazareth?" Filip siger til ham: „Kom og se!" **48** Jesus
saa Nathanael komme til sig, og han siger om ham:
„Se, det er sandelig en Israelit, i hvem der ikke er Svig."
49 Nathanael siger til ham: „Hvorfra kender du mig?"
Jesus svarede og sagde til ham: „Førend Filip kaldte
dig, saa jeg dig, medens du var under Figentræet."
50 Nathanael svarede ham: „Rabbi! du er Guds Søn,
du er Israels Konge." **51** Jesus svarede og sagde til
ham: „Tror du, fordi jeg sagde dig, at jeg saa dig under
Figentræet? Du skal se større Ting end disse." Og han
siger til ham: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle
fra nu af se Himmelen aabnet og Guds Engle stige op
og stige ned over Menneskesønnen."

2 Og paa den tredje Dag var der et Bryllup i Kana
i Galilæa; og Jesu Moder var der. **2** Men ogsaa
Jesus og hans Disciple bleve budne til Brylluppet. **3**
Og da Vinen slap op, siger Jesu Moder til ham: „De
have ikke Vin." **4** Jesus siger til hende: „Kvinde! hvad

vil du mig? min Time er endnu ikke kommen." 5 Hans
Moder siger til Tjenerne: „Hvad som han siger eder,
det skulle I gøre." 6 Men der var der efter Jødernes
Renselsesskik fremsat seks Vandkar af Sten, som
rummede hvert to eller tre Spande. 7 Jesus siger til
dem: „Fylder Vandkarrene med Vand;" og de fyldte dem
indtil det øverste. 8 Og han siger til dem: „Øser nu og
bærer til Køgemesteren;" og de bare det til ham. 9 Men
da Køgemesteren smagte Vandet, som var blevet Vin,
og ikke vidste, hvorfra det kom (men Tjenerne, som
havde øst Vandet, vidste det), kalder Køgemesteren
paa Brudgommen og siger til ham: 10 „Hvert Menneske
sætter først den gode Vin frem, og naar de ere blevne
drukne, da den ringere; du har gemt den gode Vin indtil
nu." 11 Denne Begyndelse paa sine Tegn gjorde Jesus
i Kana i Galilæa, og han aabenbarede sin Herlighed;
og hans Disciple troede paa ham. 12 Derefter drog
han ned til Kapernaum, han og hans Moder og hans
Brødre og hans Disciple, og de bleve der ikke mange
Dage. 13 Og Jødernes Paaske var nær, og Jesus
drog op til Jerusalem. 14 Og han fandt siddende i
Helligdommen dem, som solgte Okser og Faar og
Duer, og Vekselererne. 15 Og han gjorde en Svøbe
af Reb og drev dem alle ud af Helligdommen, baade
Faarene og Okserne, og han spredte Vekselerernes
Smaapenge og væltede Bordene. 16 Og han sagde til
dem, som solgte Duer: „Tager dette bort herfra; gører
ikke min Faders Hus til en Købmandsbod!" 17 Hans
Disciple kom i Hu, at der er skrevet: „Nidkærheden for
dit Hus vil fortære mig." 18 Da svarede Jøderne og
sagde til ham: „Hvad viser du os for et Tegn, efterdi
du gør dette?" 19 Jesus svarede og sagde til dem:
„Nedbryder dette Tempel, og i tre Dage vil jeg oprejse
det." 20 Da sagde Jøderne: „I seks og fyrretyve Aar er
der bygget paa dette Tempel, og du vil oprejse det i tre
Dage?" 21 Men han talte om sit Legemes Tempel. 22
Da han saa var oprejst fra de døde, kom hans Disciple
i Hu, at han havde sagt dette; og de troede Skriften og
det Ord, som Jesus havde sagt. 23 Men da han var i
Jerusalem i Paasken paa Højtiden, troede mange paa
hans Navn, da de saa hans Tegn, som han gjorde. 24
Men Jesus selv betroede sig ikke til dem, fordi han
kendte alle, 25 og fordi han ikke havde nødig, at nogen
skulde vidne om Mennesket; thi han vidste selv, hvad
der var i Mennesket.

3 Men der var en Mand af Farisæerne, han hed
Nikodemus, en Raadsherre iblandt Jøderne. 2
Denne kom til ham om Natten og sagde til ham: „Rabbi!
vi vide, at du er en Lærer kommen fra Gud; thi ingen
kan gøre disse Tegn, som du gør, uden Gud er med
ham." 3 Jesus svarede og sagde til ham: „Sandelig,
sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født paany,
kan han ikke se Guds Rige." 4 Nikodemus siger til
ham: „Hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er
gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i sin
Moders Liv og fødes?" 5 Jesus svarede: „Sandelig,
sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født af Vand
og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige. 6
Hvad der er født af Kødet, er Kød; og hvad der er født
af Aanden, er Aand. 7 Forundre dig ikke over, at jeg
sagde til dig: I maa fødes paany. 8 Vinden blæser,
hvorhen den vil, og du hører dens Susen, men du
ved ikke, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen;
saaledes er det med hver den, som er født af Aanden."
9 Nikodemus svarede og sagde til ham: „Hvorledes kan
dette ske?" 10 Jesus svarede og sagde til ham: „Er
du Israels Lærer og forstaar ikke dette? 11 Sandelig,
sandelig, siger jeg dig, vi tale det, vi vide, og vidne det,
vi have set; og I modtage ikke vort Vidnesbyrd. 12 Naar
jeg siger eder de jordiske Ting, og I ikke tro, hvorledes
skulle I da tro, naar jeg siger eder de himmelske? 13 Og
ingen er faren op til Himmelen, uden han, som for ned
fra Himmelen, Menneskesønnen, som er i Himmelen.
14 Og ligesom Moses ophøjede Slangen i Ørkenen,
saaledes bør Menneskesønnen ophøjes, 15 for at hver
den, som tror, skal have et evigt Liv i ham. **(aiōnios g166)** 16 Thi saaledes elskede Gud Verden, at han gav
sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa
ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv. **(aiōnios g166)** 17 Thi Gud sendte ikke sin Søn til Verden, for
at han skal dømme Verden, men for at Verden skal
frelses ved ham. 18 Den, som tror paa ham, dømmes
ikke; men den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi
han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn. 19
Og dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden,
og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset; thi
deres Gerninger vare onde. 20 Thi hver den, som øver
ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, for at hans
Gerninger ikke skulle revses. 21 Men den, som gør
Sandheden, kommer til Lyset, for at hans Gerninger
maa blive aabenbare; thi de ere gjorte i Gud." 22
Derefter kom Jesus og hans Disciple ud i Judæas Land,
og han opholdt sig der med dem og døbte. 23 Men
ogsaa Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi
der var meget Vand der; og man kom derhen og lod sig
døbe. 24 Thi Johannes var endnu ikke kastet i Fængsel.
25 Da opkom der en Strid imellem Johannes's Disciple
og en Jøde om Renselse. 26 Og de kom til Johannes
og sagde til ham: „Rabbi! han, som var hos dig hinsides
Jordan, han, hvem du gav Vidnesbyrd, se, han døber,
og alle komme til ham." 27 Johannes svarede og sagde:
„Et Menneske kan slet intet tage, uden det er ham
givet fra Himmelen. 28 I ere selv mine Vidner paa, at
jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, men jeg er udsendt
foran ham. 29 Den, som har Bruden, er Brudgom;

men Brudgommens Ven, som staar og hører paa ham,
glæder sig meget over Brudgommens Røst. Saa er
da denne min Glæde bleven fuldkommen. 30 Han bør
vokse, men jeg forringes. 31 Den, som kommer ovenfra,
er over alle; den, som er af Jorden, er af Jorden og
taler af Jorden; den, som kommer fra Himmelen, er
over alle. 32 Og det, som han har set og hørt, vidner
han; og ingen modtager hans Vidnesbyrd. 33 Den,
som har modtaget hans Vidnesbyrd, har beseglet, at
Gud er sanddru. 34 Thi han, hvem Gud udsendte, taler
Guds Ord; Gud giver nemlig ikke Aanden efter Maal.
35 Faderen elsker Sønnen og har givet alle Ting i hans
Haand. 36 Den, som tror paa Sønnen, har et evigt Liv;
men den, som ikke vil tro Sønnen, skal ikke se Livet,
men Guds Vrede bliver over ham." (aiōnios g166)

4 Da Herren nu erfarede, at Farisæerne havde hørt,
at Jesus vandt flere Disciple og døbte flere end
Johannes 2 (skønt Jesus ikke døbte selv, men hans
Disciple): 3 da forlod han Judæa og drog atter bort til
Galilæa. 4 Men han maatte rejse igennem Samaria. 5
Han kommer da til en By i Samaria, som kaldes Sykar,
nær ved det Stykke Land, som Jakob gav sin Søn
Josef. 6 Og der var Jakobs Brønd. Jesus satte sig
da, træt af Rejsen, ned ved Brønden; det var ved den
sjette Time. 7 En samaritansk Kvinde kommer for at
drage Vand op. Jesus siger til hende: „Giv mig noget at
drikke!" 8 Hans Disciple vare nemlig gaaede bort til
Byen for at købe Mad. 9 Da siger den samaritanske
Kvinde til ham: „Hvorledes kan dog du, som er en
Jøde, bede mig, som er en samaritansk Kvinde, om
noget at drikke?" Thi Jøder holde ikke Samkvem med
Samaritaner. 10 Jesus svarede og sagde til hende:
„Dersom du kendte Guds Gave, og hvem det er, som
siger til dig: Giv mig noget at drikke, da bad du ham, og
han gav dig levende Vand." 11 Kvinden siger til ham:
„Herre! du har jo intet at drage op med, og Brønden
er dyb; hvorfra har du da det levende Vand? 12 Mon
du er større end vor Fader Jakob, som har givet os
Brønden, og han har selv drukket deraf og hans Børn
og hans Kvæg?" 13 Jesus svarede og sagde til hende:
„Hver den, som drikker af dette Vand, skal tørste igen.
14 Men den, som drikker af det Vand, som jeg giver
ham, skal til evig Tid ikke tørste; men det Vand, som
jeg giver ham, skal blive i ham en Kilde af Vand, som
fremvælder til et evigt Liv." (aiōn g165, aiōnios g166) 15
Kvinden siger til ham: „Herre! giv mig dette Vand, for at
jeg ikke skal tørste og ikke komme hid for at drage op."
16 Jesus siger til hende: „Gaa bort, kald paa din Mand,
og kom hid!" 17 Kvinden svarede og sagde: „Jeg har
ingen Mand." Jesus siger til hende: „Med Rette sagde
du: Jeg har ingen Mand. 18 Thi du har haft fem Mænd;
og han, som du nu har, er ikke din Mand. Det har du
sagt sandt." 19 Kvinden siger til ham: „Herre! jeg ser, at
du er en Profet. 20 Vore Fædre have tilbedet paa dette
Bjerg, og I sige, at i Jerusalem er Stedet, hvor man bør
tilbede." 21 Jesus siger til hende: „Tro mig, Kvinde, at
den Time kommer, da det hverken skal være paa dette
Bjerg eller i Jerusalem, at I tilbede Faderen. 22 I tilbede
det, I ikke kende; vi tilbede det, vi kende; thi Frelsen
kommer fra Jøderne. 23 Men den Time kommer, ja, den
er nu, da de sande Tilbedere skulle tilbede Faderen
i Aand og Sandhed; thi det er saadanne Tilbedere,
Faderen vil have. 24 Gud er Aand, og de, som tilbede
ham, bør tilbede i Aand og Sandhed." 25 Kvinden siger
til ham: „Jeg ved, at Messias kommer (hvilket betyder
Kristus); naar han kommer, skal han kundgøre os alle
Ting." 26 Jesus siger til hende: „Det er mig, jeg, som
taler med dig." 27 Og i det samme kom hans Disciple,
og de undrede sig over, at han talte med en Kvinde;
dog sagde ingen: „Hvad søger du?" eller: „Hvorfor taler
du med hende?" 28 Da lod Kvinden sin Vandkrukke
staa og gik bort til Byen og siger til Menneskene der:
29 „Kommer og ser en Mand, som har sagt mig alt det,
jeg har gjort; mon han skulde være Kristus?" 30 De
gik ud af Byen og kom gaaende til ham. 31 Imidlertid
bade Disciplene ham og sagde: „Rabbi, spis!" 32 Men
han sagde til dem: „Jeg har Mad at spise, som I ikke
kende." 33 Da sagde Disciplene til hverandre: „Mon
nogen har bragt ham noget at spise?" 34 Jesus siger til
dem: „Min Mad er, at jeg gør hans Villie, som udsendte
mig, og fuldbyrder hans Gerning. 35 Sige I ikke: Der er
endnu fire Maaneder, saa kommer Høsten? Se, jeg
siger eder, opløfter eders Øjne og ser Markerne; de
ere allerede hvide til Høsten. 36 Den, som høster, faar
Løn og samler Frugt til et evigt Liv, saa at de kunne
glæde sig tilsammen, baade den, som saar, og den,
som høster. (aiōnios g166) 37 Thi her er det Ord sandt:
En saar, og en anden høster. 38 Jeg har udsendt eder
at høste det, som I ikke have arbejdet paa; andre have
arbejdet, og I ere gaaede ind i deres Arbejde." 39 Men
mange af Samaritanerne fra den By troede paa ham
paa Grund af Kvindens Ord, da hun vidnede: „Han har
sagt mig alt det, jeg har gjort." 40 Da nu Samaritanerne
kom til ham, bade de ham om at blive hos dem; og
han blev der to Dage. 41 Og mange flere troede for
hans Ords Skyld. 42 Og til Kvinden sagde de: „Vi tro nu
ikke længer for din Tales Skyld; thi vi have selv hørt,
og vi vide, at denne er sandelig Verdens Frelser." 43
Men efter de to Dage gik han derfra til Galilæa. 44
Thi Jesus vidnede selv, at en Profet ikke bliver æret
i sit eget Fædreland. 45 Da han nu kom til Galilæa,
toge Galilæerne imod ham, fordi de havde set alt det,
som han gjorde i Jerusalem paa Højtiden; thi ogsaa
de vare komne til Højtiden. 46 Han kom da atter til
Kana i Galilæa, hvor han havde gjort Vandet til Vin.

Og der var en kongelig Embedsmand, hvis Søn laa
syg i Kapernaum. 47 Da denne hørte, at Jesus var
kommen fra Judæa til Galilæa, gik han til ham og bad
om, at han vilde komme ned og helbrede hans Søn;
thi han var Døden nær. 48 Da sagde Jesus til ham:
„Dersom I ikke se Tegn og Undergerninger, ville I ikke
tro." 49 Embedsmanden siger til ham: „Herre! kom, før
mit Barn dør." 50 Jesus siger til ham: „Gaa bort, din
Søn lever." Og Manden troede det Ord, som Jesus
sagde til ham, og gik bort. 51 Men allerede medens
han var paa Hjemvejen, mødte hans Tjenere ham og
meldte, at hans Barn levede. 52 Da udspurgte han dem
om den Time, i hvilken det var blevet bedre med ham;
og de sagde til ham: „I Gaar ved den syvende Time
forlod Feberen ham." 53 Da skønnede Faderen, at
det var sket i den Time, da Jesus sagde til ham: „Din
Søn lever;" og han troede selv og hele hans Hus. 54
Dette var det andet Tegn, som Jesus gjorde, da han
var kommen fra Judæa til Galilæa.

5 Derefter var det Jødernes Højtid, og Jesus gik op til
Jerusalem. 2 Men der er i Jerusalem ved Faareporten
en Dam, som paa Hebraisk kaldes Bethesda, og den
har fem Søjlegange. 3 I dem laa der en Mængde syge,
blinde, lamme, visne, [som ventede paa, at Vandet
skulde røres. 4 Thi paa visse Tider for en Engel ned
i Dammen og oprørte Vandet. Den, som da, efter at
Vandet var blevet oprørt, steg først ned, blev rask,
hvilken Sygdom han end led af.] 5 Men der var en
Mand, som havde været syg i otte og tredive Aar. 6
Da Jesus saa ham ligge der og vidste, at han allerede
havde ligget i lang Tid, sagde han til ham: „Vil du
blive rask?" 7 Den syge svarede ham: „Herre! jeg har
ingen, som kan bringe mig ned i Dammen, naar Vandet
bliver oprørt; men naar jeg kommer, stiger en anden
ned før mig." 8 Jesus siger til ham: „Staa op, tag din
Seng og gaa!" 9 Og straks blev Manden rask, og han
tog sin Seng og gik. Men det var Sabbat paa den
Dag; 10 derfor sagde Jøderne til ham, som var bleven
helbredet: „Det er Sabbat; og det er dig ikke tilladt
at bære Sengen." 11 Han svarede dem: „Den, som
gjorde mig rask, han sagde til mig: Tag din Seng og
gaa!" 12 Da spurgte de ham: „Hvem er det Menneske,
som sagde til dig: Tag din Seng og gaa?" 13 Men
han, som var bleven helbredet, vidste ikke, hvem det
var; thi Jesus havde unddraget sig, da der var mange
Mennesker paa Stedet. 14 Derefter finder Jesus ham i
Helligdommen, og han sagde til ham: „Se, du er bleven
rask; synd ikke mere, for at ikke noget værre skal
times dig!" 15 Manden gik bort og sagde til Jøderne,
at det var Jesus, som havde gjort ham rask. 16 Og
derfor forfulgte Jøderne Jesus, fordi han havde gjort
dette paa en Sabbat. 17 Men Jesus svarede dem: „Min
Fader arbejder indtil nu; ogsaa jeg arbejder." 18 Derfor
tragtede da Jøderne end mere efter at slaa ham ihjel,
fordi han ikke alene brød Sabbaten, men ogsaa kaldte
Gud sin egen Fader og gjorde sig selv Gud lig. 19 Saa
svarede Jesus og sagde til dem: „Sandelig, sandelig,
siger jeg eder, Sønnen kan slet intet gøre af sig selv,
uden hvad han ser Faderen gøre; thi hvad han gør,
det gør ogsaa Sønnen ligesaa. 20 Thi Faderen elsker
Sønnen og viser ham alt det, han selv gør, og han skal
vise ham større Gerninger end disse, for at I skulle
undre eder. 21 Thi ligesom Faderen oprejser de døde
og gør levende, saaledes gør ogsaa Sønnen levende,
hvem han vil. 22 Thi heller ikke dømmer Faderen
nogen, men har givet Sønnen hele Dommen, 23 for
at alle skulle ære Sønnen, ligesom de ære Faderen.
Den, som ikke ærer Sønnen, ærer ikke Faderen, som
udsendte ham. 24 Sandelig, sandelig, siger jeg eder,
den, som hører mit Ord og tror den, som sendte mig,
har et evigt Liv og kommer ikke til Dom, men er gaaet
over fra Døden til Livet. (aiōnios g166) 25 Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, den Time kommer, ja den er
nu, da de døde skulle høre Guds Søns Røst, og de,
som høre den, skulle leve. 26 Thi ligesom Faderen har
Liv i sig selv, saaledes har han ogsaa givet Sønnen at
have Liv i sig selv. 27 Og han har givet ham Magt til at
holde Dom, efterdi han er Menneskesøn. 28 Undrer
eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken
alle de, som ere i Gravene, skulle høre hans Røst, 29
og de skulle gaa frem, de, som have gjort det gode, til
Livets Opstandelse, men de, som have gjort det onde,
til Dommens Opstandelse. 30 Jeg kan slet intet gøre af
mig selv; saaledes som jeg hører, dømmer jeg, og min
Dom er retfærdig; thi jeg søger ikke min Villie, men hans
Villie, som sendte mig. 31 Dersom jeg vidner om mig
selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt. 32 Det er en anden,
som vidner om mig, og jeg ved, at det Vidnesbyrd er
sandt, som han vidner om mig. 33 I have sendt Bud til
Johannes, og han har vidnet for Sandheden. 34 Dog,
jeg henter ikke Vidnesbyrdet fra et Menneske; men
dette siger jeg, for at I skulle frelses. 35 Han var det
brændende og skinnende Lys, og I have til en Tid villet
fryde eder ved hans Lys. 36 Men det Vidnesbyrd, som
jeg har, er større end Johannes's; thi de Gerninger, som
Faderen har givet mig at fuldbyrde, selve de Gerninger,
som jeg gør, vidne om mig, at Faderen har udsendt
mig. 37 Og Faderen, som sendte mig, han har vidnet
om mig. I have aldrig hverken hørt hans Røst eller set
hans Skikkelse, 38 og hans Ord have I ikke blivende i
eder; thi den, som han udsendte, ham tro I ikke. 39 I
ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have evigt Liv;
og det er dem, som vidne om mig. (aiōnios g166) 40 Og I
ville ikke komme til mig, for at I kunne have Liv. 41
Jeg tager ikke Ære af Mennesker; 42 men jeg kender

eder, at I have ikke Guds Kærlighed i eder. 43 Jeg er
kommen i min Faders Navn, og I modtage mig ikke;
dersom en anden kommer i sit eget Navn, ham ville I
modtage. 44 Hvorledes kunne I tro, I, som tage Ære af
hverandre, og den Ære, som er fra den eneste Gud,
søge I ikke? 45 Tænker ikke, at jeg vil anklage eder for
Faderen; der er en, som anklager eder, Moses, til hvem
I have sat eders Haab. 46 Thi dersom I troede Moses,
troede I mig; thi han har skrevet om mig. 47 Men tro I
ikke hans Skrifter, hvorledes skulle I da tro mine Ord?"

6 Derefter drog Jesus over til hin Side af Galilæas
Sø, Tiberias-Søen. 2 Og en stor Skare fulgte ham,
fordi de saa de Tegn, som han gjorde paa de syge. 3
Men Jesus gik op paa Bjerget og satte sig der med
sine Disciple. 4 Men Paasken, Jødernes Højtid, var
nær. 5 Da Jesus nu opløftede sine Øjne og saa, at
en stor Skare kom til ham, sagde han til Filip: „Hvor
skulle vi købe Brød, for at disse kunne faa noget at
spise?" 6 Men dette sagde han for at prøve ham; thi
han vidste selv, hvad han vilde gøre. 7 Filip svarede
ham: „Brød for to Hundrede Denarer er ikke nok for
dem, til at hver kan faa noget lidet." 8 En af hans
Disciple, Andreas, Simon Peters Broder, siger til ham:
9 „Her er en lille Dreng, som har fem Bygbrød og to
Smaafisk; men hvad er dette til saa mange?" 10 Jesus
sagde: „Lader Folkene sætte sig ned;" og der var meget
Græs paa Stedet. Da satte Mændene sig ned, omtrent
fem Tusinde i Tallet. 11 Saa tog Jesus Brødene og
takkede og uddelte dem til dem, som havde sat sig ned;
ligeledes ogsaa af Smaafiskene saa meget, de vilde.
12 Men da de vare blevne mætte, siger han til sine
Disciple: „Samler de tiloversblevne Stykker sammen,
for at intet skal gaa til Spilde." 13 Da samlede de og
fyldte tolv Kurve med Stykker, som bleve tilovers af de
fem Bygbrød fra dem, som havde faaet Mad. 14 Da nu
Folkene saa det Tegn, som han havde gjort, sagde
de: „Denne er i Sandhed Profeten, som kommer til
Verden." 15 Da Jesus nu skønnede, at de vilde komme
og tage ham med Magt for at gøre ham til Konge, gik
han atter op paa Bjerget, ganske alene. 16 Men da
det var blevet Aften, gik hans Disciple ned til Søen. 17
Og de gik om Bord i et Skib og vilde sætte over til hin
Side af Søen til Kapernaum. Og det var allerede blevet
mørkt, og Jesus var endnu ikke kommen til dem. 18
Og Søen rejste sig, da der blæste en stærk Vind. 19
Da de nu havde roet omtrent fem og tyve eller tredive
Stadier, se de Jesus vandre paa Søen og komme nær
til Skibet, og de forfærdedes. 20 Men han siger til dem:
„Det er mig; frygter ikke!" 21 Da vilde de tage ham
op i Skibet; og straks kom Skibet til Landet, som de
sejlede til. 22 Den næste Dag saa Skaren, som stod
paa hin Side af Søen, at der ikke havde været mere
end eet Skib der, og at Jesus ikke var gaaet om Bord
med sine Disciple, men at hans Disciple vare dragne
bort alene, 23 (men der var kommet Skibe fra Tiberias
nær til det Sted, hvor de spiste Brødet, efter at Herren
havde gjort Taksigelse): 24 da Skaren nu saa, at Jesus
ikke var der, ej heller hans Disciple, gik de om Bord i
Skibene og kom til Kapernaum for at søge efter Jesus.
25 Og da de fandt ham paa hin Side af Søen, sagde de
til ham: „Rabbi! naar er du kommen hid?" 26 Jesus
svarede dem og sagde: „Sandelig, sandelig, siger jeg
eder, I søge mig, ikke fordi I saa Tegn, men fordi I
spiste af Brødene og bleve mætte. 27 Arbejder ikke for
den Mad, som er forgængelig, men for den Mad, som
varer til et evigt Liv, hvilken Menneskesønnen vil give
eder; thi ham har Faderen, Gud selv, beseglet." **(aiōnios g166)** 28 Da sagde de til ham: „Hvad skulle vi gøre, for
at vi kunne arbejde paa Guds Gerninger?" 29 Jesus
svarede og sagde til dem: „Dette er Guds Gerning, at I
tro paa den, som han udsendte." 30 Da sagde de til
ham: „Hvad gør du da for et Tegn, for at vi kunne se
det og tro dig? Hvad Arbejde gør du? 31 Vore Fædre
aade Manna i Ørkenen, som der er skrevet: Han gav
dem Brød fra Himmelen at æde." 32 Da sagde Jesus til
dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, ikke Moses
har givet eder Brødet fra Himmelen, men min Fader
giver eder det sande Brød fra Himmelen. 33 Thi Guds
Brød er det, som kommer ned fra Himmelen og giver
Verden Liv." 34 Da sagde de til ham: „Herre! giv os
altid dette Brød!" 35 Jesus sagde til dem: „Jeg er Livets
Brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungre; og
den, som tror paa mig, skal aldrig tørste. 36 Men jeg
har sagt eder, at I have set mig og dog ikke tro. 37 Alt,
hvad Faderen giver mig, skal komme til mig; og den,
som kommer til mig, vil jeg ingenlunde kaste ud. 38
Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre
min Villie, men hans Villie, som sendte mig. 39 Men
dette er hans Villie, som sendte mig, at jeg skal intet
miste af alt det, som han har givet mig, men jeg skal
oprejse det paa den yderste Dag. 40 Thi dette er min
Faders Villie, at hver den, som ser Sønnen og tror paa
ham, skal have et evigt Liv, og jeg skal oprejse ham
paa den yderste Dag." **(aiōnios g166)** 41 Da knurrede
Jøderne over ham, fordi han sagde: „Jeg er det Brød,
som kom ned fra Himmelen," 42 og de sagde: „Er
dette ikke Jesus, Josefs Søn, hvis Fader og Moder vi
kende? Hvorledes kan han da sige: Jeg er kommen
ned fra Himmelen?" 43 Jesus svarede og sagde til
dem: „Knurrer ikke indbyrdes! 44 Ingen kan komme til
mig, uden Faderen, som sendte mig, drager ham; og
jeg skal oprejse ham paa den yderste Dag. 45 Der er
skrevet hos Profeterne: „Og de skulle alle være oplærte
af Gud." Hver den, som har hørt af Faderen og lært,
kommer til mig. 46 Ikke at nogen har set Faderen, kun

den, som er fra Gud, han har set Faderen. **47** Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, den, som tror paa mig, har et
evigt Liv. **(aiōnios g166)** **48** Jeg er Livets Brød. **49** Eders
Fædre aade Manna i Ørkenen og døde. **50** Dette er
det Brød, som kommer ned fra Himmelen, at man skal
æde af det og ikke dø. **51** Jeg er det levende Brød,
som kom ned fra Himmelen; om nogen æder af dette
Brød, han skal leve til evig Tid; og det Brød, som jeg vil
give, er mit Kød, hvilket jeg vil give for Verdens Liv."
(aiōn g165) **52** Da kivedes Jøderne indbyrdes og sagde:
„Hvorledes kan han give os sit Kød at æde?" **53** Jesus
sagde da til dem: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder,
dersom I ikke æde Menneskesønnens Kød og drikke
hans Blod, have I ikke Liv i eder. **54** Den, som æder mit
Kød og drikker mit Blod, har et evigt Liv, og jeg skal
oprejse ham paa den yderste Dag. **(aiōnios g166)** **55** Thi
mit Kød er sand Mad, og mit Blod er sand Drikke. **56**
Den, som æder mit Kød og drikker mit Blod, han bliver
i mig, og jeg i ham. **57** Ligesom den levende Fader
udsendte mig, og jeg lever i Kraft af Faderen, ligesaa
skal ogsaa den, som æder mig, leve i Kraft af mig. **58**
Dette er det Brød, som er kommet ned fra Himmelen;
ikke som eders Fædre aade og døde. Den, som æder
dette Brød, skal leve evindelig." **(aiōn g165)** **59** Dette
sagde han, da han lærte i en Synagoge i Kapernaum.
60 Da sagde mange af hans Disciple, som havde hørt
ham: „Dette er en haard Tale; hvem kan høre den?"
61 Men da Jesus vidste hos sig selv, at hans Disciple
knurrede derover, sagde han til dem: „Forarger dette
eder? **62** Hvad om I da faa at se, at Menneskesønnen
farer op, hvor han var før? **63** Det er Aanden, som
levendegør, Kødet gavner intet; de Ord, som jeg har
talt til eder, ere Aand og ere Liv. **64** Men der er nogle af
eder, som ikke tro." Thi Jesus vidste fra Begyndelsen,
hvem det var, der ikke troede, og hvem den var, der
skulde forraade ham. **65** Og han sagde: „Derfor har jeg
sagt eder, at ingen kan komme til mig, uden det er givet
ham af Faderen." **66** Fra den Tid traadte mange af hans
Disciple tilbage og vandrede ikke mere med ham. **67**
Jesus sagde da til de tolv: „Mon ogsaa I ville gaa bort?"
68 Simon Peter svarede ham: „Herre! til hvem skulle vi
gaa hen? Du har det evige Livs Ord; **(aiōnios g166)** **69** og
vi have troet og erkendt, at du er Guds Hellige." **70**
Jesus svarede dem: „Har jeg ikke udvalgt mig eder
tolv, og en af eder er en Djævel?" **71** Men han talte om
Judas, Simon Iskariots Søn; thi det var ham, som siden
skulde forraade ham, skønt han var en af de tolv.

7 Derefter vandrede Jesus omkring i Galilæa; thi han
vilde ikke vandre i Judæa, fordi Jøderne søgte at
slaa ham ihjel. **2** Men Jødernes Højtid, Løvsalsfesten,
var nær. **3** Da sagde hans Brødre til ham: „Drag bort
herfra og gaa til Judæa, for at ogsaa dine Disciple
kunne se dine Gerninger, som du gør. **4** Thi ingen
gør noget i Løndom, naar han selv ønsker at være
aabenbar; dersom du gør dette, da vis dig for Verden!" **5**
Thi heller ikke hans Brødre troede paa ham. **6** Da siger
Jesus til dem: „Min Tid er endnu ikke kommen; men
eders Tid er stedse for Haanden. **7** Verden kan ikke
hade eder; men mig hader den, fordi jeg vidner om den,
at dens Gerninger ere onde. **8** Drager I op til Højtiden;
jeg drager endnu ikke op til denne Højtid, thi min Tid er
endnu ikke fuldkommet." **9** Da han havde sagt dette
til dem, blev han i Galilæa. **10** Men da hans Brødre
vare dragne op til Højtiden, da drog han ogsaa selv
op, ikke aabenlyst, men lønligt. **11** Da ledte Jøderne
efter ham paa Højtiden og sagde: „Hvor er han?" **12**
Og der blev mumlet meget om ham iblandt Skarerne;
nogle sagde: „Han er en god Mand;" men andre sagde:
„Nej, han forfører Mængden." **13** Dog talte ingen frit
om ham af Frygt for Jøderne. **14** Men da det allerede
var midt i Højtiden, gik Jesus op i Helligdommen og
lærte. **15** Jøderne undrede sig nu og sagde: „Hvorledes
kan denne have Lærdom, da han ikke er oplært?" **16**
Da svarede Jesus dem og sagde: „Min Lære er ikke
min, men hans, som sendte mig. **17** Dersom nogen
vil gøre hans Villie, skal han erkende, om Læren er
fra Gud, eller jeg taler af mig selv. **18** Den, som taler
af sig selv, søger sin egen Ære; men den, som søger
hans Ære, der sendte ham, han er sanddru, og der er
ikke Uret i ham. **19** Har ikke Moses givet eder Loven?
Og ingen af eder holder Loven. Hvorfor søge I at slaa
mig ihjel?" **20** Mængden svarede: „Du er besat; hvem
søger at slaa dig ihjel?" **21** Jesus svarede og sagde
til dem: „Een Gerning gjorde jeg, og I undre eder alle
derover. **22** Moses har givet eder Omskærelsen, (ikke
at den er fra Moses, men fra Fædrene) og I omskære
et Menneske paa en Sabbat. **23** Dersom et Menneske
faar Omskærelse paa en Sabbat, for at Mose Lov ikke
skal brydes, ere I da vrede paa mig, fordi jeg har gjort
et helt Menneske rask paa en Sabbat? **24** Dømmer ikke
efter Skinnet, men dømmer en retfærdig Dom!" **25** Da
sagde nogle af dem fra Jerusalem: „Er det ikke ham,
som de søge at slaa ihjel? **26** Og se, han taler frit, og
de sige intet til ham; mon Raadsherrerne virkelig skulde
have erkendt, at han er Kristus? **27** Dog — vi vide,
hvorfra denne er; men naar Kristus kommer, kender
ingen, hvorfra han er." **28** Derfor raabte Jesus, idet
han lærte i Helligdommen, og sagde: „Baade kende
I mig og vide, hvorfra jeg er! Og af mig selv er jeg
ikke kommen, men han, som sendte mig, er sand,
han, hvem I ikke kende. **29** Jeg kender ham; thi jeg
er fra ham, og han har udsendt mig." **30** De søgte
da at gribe ham; og ingen lagde Haand paa ham, thi
hans Time var endnu ikke kommen. **31** Men mange af
Folket troede paa ham, og de sagde: „Naar Kristus

kommer, mon han da skal gøre flere Tegn, end denne
har gjort?" 32 Farisæerne hørte, at Mængden mumlede
dette om ham; og Yppersteprræsterne og Farisæerne
sendte Tjenere ud for at gribe ham. 33 Da sagde Jesus:
„Endnu en liden Tid er jeg hos eder, saa gaar jeg bort til
den, som sendte mig. 34 I skulle lede efter mig og ikke
finde mig, og der, hvor jeg er, kunne I ikke komme."
35 Da sagde Jøderne til hverandre: „Hvor vil han gaa
hen, siden vi ikke skulle finde ham? Mon han vil gaa til
dem, som ere adspredte iblandt Grækerne, og lære
Grækerne? 36 Hvad er det for et Ord, han siger: I skulle
lede efter mig og ikke finde mig, og der, hvor jeg er,
kunne I ikke komme?" 37 Men paa den sidste, den
store Højtidsdag stod Jesus og raabte og sagde: „Om
nogen tørster, han komme til mig og drikke! 38 Den,
som tror paa mig, af hans Liv skal der, som Skriften har
sagt, flyde levende Vandstrømme." 39 Men dette sagde
han om den Aand, som de, der troede paa ham, skulde
faa; thi den Helligaand var der ikke endnu, fordi Jesus
endnu ikke var herliggjort. 40 Nogle af Mængden, som
hørte disse Ord, sagde nu: „Dette er sandelig Profeten."
41 Andre sagde: „Dette er Kristus;" men andre sagde:
„Mon da Kristus kommer fra Galilæa? 42 Har ikke
Skriften sagt, at Kristus kommer af Davids Sæd og fra
Bethlehem, den Landsby, hvor David var?" 43 Saaledes
blev der Splid iblandt Mængden om ham. 44 Men nogle
af dem vilde gribe ham; dog lagde ingen Haand paa
ham. 45 Tjenerne kom nu til Yppersteprræsterne og
Farisæerne, og disse sagde til dem: „Hvorfor have I
ikke ført ham herhen?" 46 Tjenerne svarede: „Aldrig har
noget Menneske talt saaledes som dette Menneske."
47 Da svarede Farisæerne dem: „Ere ogsaa I forførte?
48 Mon nogen af Raadsherrerne har troet paa ham,
eller nogen af Farisæerne? 49 Men denne Hob, som
ikke kender Loven, er forbandet." 50 Nikodemus, han,
som var kommen til ham om Natten og var en af dem,
sagde til dem: 51 „Mon vor Lov dømmer et Menneske,
uden at man først forhører ham og faar at vide, hvad
han gør?" 52 De svarede og sagde til ham: „Er ogsaa
du fra Galilæa? Ransag og se, at der ikke fremstaar
nogen Profet fra Galilæa." 53 [Og de gik hver til sit
Hus.]

8 [Men Jesus gik til Oliebjerget. 2 Og aarle om
Morgenen kom han igen i Helligdommen, og hele
Folket kom til ham; og han satte sig og lærte dem. 3
Men de skriftkloge og Farisæerne føre en Kvinde til
ham, greben i Hor, og stille hende frem i Midten. 4 Og
de sige til ham: „Mester! denne Kvinde er greben i Hor
paa fersk Gerning. 5 Men Moses bød os i Loven, at
saadanne skulle stenes; hvad siger nu du?" 6 Men
dette sagde de for at friste ham, for at de kunde have
noget at anklage ham for. Men Jesus bøjede sig ned
og skrev med Fingeren paa Jorden. 7 Men da de bleve
ved at spørge ham, rettede han sig op og sagde til
dem: „Den iblandt eder, som er uden Synd, kaste først
Stenen paa hende!" 8 Og han bøjede sig atter ned
og skrev paa Jorden. 9 Men da de hørte det, gik de
bort, den ene efter den anden, fra de ældste til de
yngste, og Jesus blev alene tilbage med Kvinden, som
stod der i Midten. 10 Men da Jesus rettede sig op og
ingen saa uden Kvinden, sagde han til hende: „Kvinde!
hvor ere de henne? Var der ingen, som fordømte dig?"
11 Men hun sagde: „Herre! ingen." Da sagde Jesus:
„Heller ikke jeg fordømmer dig; gaa bort, og synd ikke
mere!"] 12 Jesus talte da atter til dem og sagde: „Jeg er
Verdens Lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i
Mørket, men have Livets Lys." 13 Da sagde Farisæerne
til ham: „Du vidner om dig selv; dit Vidnesbyrd er ikke
sandt." 14 Jesus svarede og sagde til dem: „Om jeg
end vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd sandt; thi
jeg ved, hvorfra jeg kom, og hvor jeg gaar hen; men I
vide ikke, hvorfra jeg kommer, og hvor jeg gaar hen.
15 I dømme efter Kødet; jeg dømmer ingen. 16 Men
om jeg ogsaa dømmer, er min Dom sand; thi det er
ikke mig alene, men mig og Faderen, han, som sendte
mig. 17 Men ogsaa i eders Lov er der skrevet, at to
Menneskers Vidnesbyrd er sandt. 18 Jeg er den, der
vidner om mig selv, og Faderen, som sendte mig,
vidner om mig." 19 Derfor sagde de til ham: „Hvor er
din Fader?" Jesus svarede: „I kende hverken mig eller
min Fader; dersom I kendte mig, kendte I ogsaa min
Fader." 20 Disse Ord talte Jesus ved Tempelblokken,
da han lærte i Helligdommen; og ingen greb ham, fordi
hans Time endnu ikke var kommen. 21 Da sagde han
atter til dem: „Jeg gaar bort, og I skulle lede efter mig,
og I skulle dø i eders Synd; hvor jeg gaar hen, kunne
I ikke komme." 22 Da sagde Jøderne: „Mon han vil
slaa sig selv ihjel, siden han siger: Hvor jeg gaar hen,
kunne I ikke komme?" 23 Og han sagde til dem: „I
ere nedenfra, jeg er ovenfra; I ere af denne Verden,
jeg er ikke af denne Verden. 24 Derfor har jeg sagt
eder, at I skulle dø i eders Synder; thi dersom I ikke
tro, at det er mig, skulle I dø i eders Synder." 25 De
sagde da til ham: „Hvem er du?" Og Jesus sagde til
dem: „Just det, som jeg siger eder. 26 Jeg har meget at
tale og dømme om eder; men den, som sendte mig,
er sanddru, og hvad jeg har hørt af ham, det taler jeg
til Verden." 27 De forstode ikke, at han talte til dem
om Faderen. 28 Da sagde Jesus til dem: „Naar I faa
ophøjet Menneskesønnen, da skulle I kende, at det
er mig, og at jeg gør intet af mig selv; men som min
Fader har lært mig, saaledes taler jeg. 29 Og han,
som sendte mig, er med mig; han har ikke ladet mig
alene, fordi jeg gør altid det, som er ham til Behag." 30
Da han talte dette, troede mange paa ham. 31 Jesus

sagde da til de Jøder, som vare komne til Tro paa ham:
„Dersom I blive i mit Ord, ere I sandelig mine Disciple,
32 og I skulle erkende Sandheden, og Sandheden skal
frigøre eder." 33 De svarede ham: „Vi ere Abrahams
Sæd og have aldrig været nogens Trælle; hvorledes
siger du da: I skulle vorde frie?" 34 Jesus svarede dem:
„Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hver den, som gør
Synden, er Syndens Træl. 35 Men Trællen bliver ikke i
Huset til evig Tid, Sønnen bliver der til evig Tid. (aiōn
g165) 36 Dersom da Sønnen faar frigjort eder, skulle I
være virkelig frie. 37 Jeg ved, at I ere Abrahams Sæd;
men I søge at slaa mig ihjel, fordi min Tale ikke finder
Rum hos eder. 38 Jeg taler det, som jeg har set hos
min Fader; saa gøre ogsaa I det, som I have hørt af
eders Fader." 39 De svarede og sagde til ham: „Vor
Fader er Abraham." Jesus sagde til dem: „Dersom I
vare Abrahams Børn, gjorde I Abrahams Gerninger.
40 Men nu søge I at slaa mig ihjel, et Menneske, der
har sagt eder Sandheden, som jeg har hørt af Gud;
dette gjorde Abraham ikke. 41 I gøre eders Faders
Gerninger." De sagde da til ham: „Vi ere ikke avlede i
Hor; vi have een Fader, Gud." 42 Jesus sagde til dem:
„Dersom Gud var eders Fader, da elskede I mig; thi
jeg er udgaaet og kommen fra Gud; thi jeg er heller
ikke kommen af mig selv, men han har udsendt mig.
43 Hvorfor forstaa I ikke min Tale? fordi I ikke kunne
høre mit Ord. 44 I ere af den Fader Djævelen, og eders
Faders Begæringer ville I gøre. Han var en Manddraber
fra Begyndelsen af, og han staar ikke i Sandheden; thi
Sandhed er ikke i ham. Naar han taler Løgn, taler han
af sit eget; thi han er en Løgner og Løgnens Fader. 45
Men mig tro I ikke, fordi jeg siger Sandheden. 46 Hvem
af eder kan overbevise mig om nogen Synd? Siger
jeg Sandhed, hvorfor tro I mig da ikke? 47 Den, som
er af Gud, hører Guds Ord; derfor høre I ikke, fordi
I ere ikke af Gud." 48 Jøderne svarede og sagde til
ham: „Sige vi ikke med Rette, at du er en Samaritan
og er besat?" 49 Jesus svarede: „Jeg er ikke besat,
men jeg ærer min Fader, og I vanære mig. 50 Men jeg
søger ikke min Ære; der er den, som søger den og
dømmer. 51 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, dersom
nogen holder mit Ord, skal han i al Evighed ikke se
Døden." (aiōn g165) 52 Jøderne sagde til ham: „Nu vide
vi, at du er besat; Abraham døde og Profeterne, og
du siger: Dersom nogen holder mit Ord, han skal i al
Evighed ikke smage Døden. (aiōn g165) 53 Mon du er
større end vor Fader Abraham, som jo døde? ogsaa
Profeterne døde; hvem gør du dig selv til?" 54 Jesus
svarede: „Dersom jeg ærer mig selv, er min Ære intet;
det er min Fader, som ærer mig, han, om hvem I sige,
at han er eders Gud. 55 Og I have ikke kendt ham,
men jeg kender ham. Og dersom jeg siger: „Jeg kender
ham ikke," da bliver jeg en Løgner ligesom I; men jeg
kender ham og holder hans Ord. 56 Abraham, eders
Fader, frydede sig til at se min Dag, og han saa den
og glædede sig." 57 Da sagde Jøderne til ham: „Du
er endnu ikke halvtredsindstyve Aar gammel, og du
har set Abraham?" 58 Jesus sagde til dem: „Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, førend Abraham blev til, har
jeg været." 59 Saa toge de Stene for at kaste paa ham;
men Jesus skjulte sig og gik ud af Helligdommen.

9 Og da han gik forbi, saa han et Menneske, som
var blindt fra Fødselen. 2 Og hans Disciple spurgte
ham og sagde: „Rabbi, hvem har syndet, denne eller
hans Forældre, saa han skulde fødes blind?" 3 Jesus
svarede: „Hverken han eller hans Forældre have
syndet; men det er sket, for at Guds Gerninger skulle
aabenbares paa ham. 4 Jeg maa gøre hans Gerninger,
som sendte mig, saa længe det er Dag; der kommer en
Nat, da ingen kan arbejde. 5 Medens jeg er i Verden,
er jeg Verdens Lys." 6 Da han havde sagt dette,
spyttede han paa Jorden og gjorde Dynd af Spyttet
og smurte Dyndet paa hans Øjne. 7 Og han sagde
til ham: „Gaa hen, to dig i Dammen Siloam" (hvilket
er udlagt: udsendt). Da gik han bort og toede sig, og
han kom seende tilbage. 8 Da sagde Naboerne og
de, som før vare vante til at se ham som Tigger: „Er
det ikke ham, som sad og tiggede?" 9 Nogle sagde:
„Det er ham;" men andre sagde: „Nej, han ligner ham."
Han selv sagde: „Det er mig." 10 Da sagde de til ham:
„Hvorledes bleve dine Øjne aabnede?" 11 Han svarede:
„En Mand, som kaldes Jesus, gjorde Dynd og smurte
det paa mine Øjne og sagde til mig: Gaa hen til Siloam
og to dig! Da jeg saa gik hen og toede mig, blev jeg
seende." 12 Da sagde de til ham: „Hvor er han?" Han
siger: „Det ved jeg ikke." 13 De føre ham, som før var
blind, til Farisæerne. 14 Men det var Sabbat den Dag,
da Jesus gjorde Dyndet og aabnede hans Øjne. 15
Atter spurgte nu ogsaa Farisæerne ham, hvorledes han
var bleven seende. Men han sagde til dem: „Han lagde
Dynd paa mine Øjne, og jeg toede mig, og nu ser jeg."
16 Nogle af Farisæerne sagde da: „Dette Menneske
er ikke fra Gud, efterdi han ikke holder Sabbaten."
Andre sagde: „Hvorledes kan et syndigt Menneske gøre
saadanne Tegn?" Og der var Splid imellem dem. 17 De
sige da atter til den blinde: „Hvad siger du om ham,
efterdi han aabnede dine Øjne?" Men han sagde: „Han
er en Profet." 18 Saa troede Jøderne ikke om ham, at
han havde været blind og var bleven seende, førend de
fik kaldt paa Forældrene til ham, som havde faaet sit
Syn. 19 Og de spurgte dem og sagde: „Er denne eders
Søn, om hvem I sige, at han var født blind? Hvorledes
er han da nu seende?" 20 Hans Forældre svarede dem
og sagde: „Vi vide, at denne er vor Søn, og at han var
født blind. 21 Men hvorledes han nu er bleven seende,

vide vi ikke, og hvem der har aabnet hans Øjne, vide
vi ikke heller; spørger ham; han er gammel nok; han
maa selv tale for sig." 22 Dette sagde hans Forældre,
fordi de frygtede for Jøderne; thi Jøderne vare allerede
komne overens om, at dersom nogen bekendte ham
som Kristus, skulde han udelukkes af Synagogen. 23
Derfor sagde hans Forældre: „Han er gammel nok,
spørger ham selv!" 24 Da hidkaldte de anden Gang
Manden, som havde været blind, og sagde til ham: „Giv
Gud Æren; vi vide, at dette Menneske er en Synder."
25 Da svarede han: „Om han er en Synder, ved jeg
ikke; een Ting ved jeg, at jeg, som var blind, nu ser." 26
De sagde da til ham igen: „Hvad gjorde han ved dig?
Hvorledes aabnede han dine Øjne?" 27 Han svarede
dem: „Jeg har allerede sagt eder det, og I hørte ikke
efter. Hvorfor ville I høre det igen? Ville ogsaa I blive
hans Disciple?" 28 Da udskældte de ham og sagde:
„Du er hans Discipel; men vi ere Mose Disciple. 29 Vi
vide, at Gud har talt til Moses; men om denne vide vi
ikke, hvorfra han er." 30 Manden svarede og sagde til
dem: „Det er dog underligt, at I ikke vide, hvorfra han
er, og han har aabnet mine Øjne. 31 Vi vide, at Syndere
bønhører Gud ikke; men dersom nogen er gudfrygtig
og gør hans Villie, ham hører han. 32 Aldrig er det hørt,
at nogen har aabnet Øjnene paa en blindfødt. **(aiōn g165)**
33 Var denne ikke fra Gud, da kunde han intet gøre." 34
De svarede og sagde til ham: „Du er hel og holden født
i Synder, og du vil lære os?" Og de stødte ham ud. 35
Jesus hørte, at de havde udstødt ham; og da han traf
ham, sagde han til ham: „Tror du paa Guds Søn?" 36
Han svarede og sagde: „Hvem er han, Herre? for at jeg
kan tro paa ham." 37 Jesus sagde til ham: „Baade har
du set ham, og den, som taler med dig, ham er det."
38 Men han sagde: „Jeg tror, Herre!" og han kastede
sig ned for ham. 39 Og Jesus sagde: „Til Dom er jeg
kommen til denne Verden, for at de, som ikke se, skulle
blive seende, og de, som se, skulle blive blinde." 40
Nogle af Farisæerne, som vare hos ham, hørte dette,
og de sagde til ham: „Mon ogsaa vi ere blinde?" 41
Jesus sagde til dem: „Vare I blinde, da havde I ikke
Synd; men nu sige I: Vi se; eders Synd forbliver."

10 „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den, som ikke
gaar ind i Faarefolden gennem Døren, men stiger
andensteds over, han er en Tyv og en Røver. 2 Men
den, som gaar ind igennem Døren, er Faarenes Hyrde.
3 For ham lukker Dørvogteren op, og Faarene høre
hans Røst; og han kalder sine egne Faar ved Navn og
fører dem ud. 4 Og naar han har ført alle sine egne
Faar ud, gaar han foran dem; og Faarene følge ham,
fordi de kende hans Røst. 5 Men en fremmed ville de
ikke følge, men de ville fly fra ham, fordi de ikke kende
de fremmedes Røst." 6 Denne Lignelse sagde Jesus
til dem; men de forstode ikke, hvad det var, som han
talte til dem. 7 Jesus sagde da atter til dem: „Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, jeg er Faarenes Dør. 8 Alle
de, som ere komne før mig, ere Tyve og Røvere; men
Faarene hørte dem ikke. 9 Jeg er Døren; dersom nogen
gaar ind igennem mig, han skal frelses; og han skal
gaa ind og gaa ud og finde Føde. 10 Tyven kommer
ikke uden for at stjæle og slagte og ødelægge; jeg er
kommen, for at de skulle have Liv og have Overflod.
11 Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit
Liv til for Faarene. 12 Men Lejesvenden, som ikke er
Hyrde, hvem Faarene ikke høre til, ser Ulven komme
og forlader Faarene og flyr, og Ulven røver dem og
adspreder dem, 13 fordi han er en Lejesvend og ikke
bryder sig om Faarene. 14 Jeg er den gode Hyrde,
og jeg kender mine, og mine kende mig, 15 ligesom
Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg
sætter mit Liv til for Faarene. 16 Og jeg har andre Faar,
som ikke høre til denne Fold; ogsaa dem bør jeg føre,
og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hjord,
een Hyrde. 17 Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg
sætter mit Liv til for at tage det igen. 18 Ingen tager
det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har
Magt til at sætte det til, og jeg har Magt til at tage det
igen. Dette Bud modtog jeg af min Fader." 19 Der blev
atter Splid iblandt Jøderne for disse Ords Skyld. 20 Og
mange af dem sagde: „Han er besat og raser, hvorfor
høre I ham?" 21 Andre sagde: „Dette er ikke Ord af en
besat; mon en ond Aand kan aabne blindes Øjne?"
22 Men Tempelvielsens Fest indtraf i Jerusalem. Det
var Vinter; 23 og Jesus gik omkring i Helligdommen, i
Salomons Søjlegang. 24 Da omringede Jøderne ham
og sagde til ham: „Hvor længe holder du vor Sjæl i
Uvished? Dersom du er Kristus, da sig os det rent ud!"
25 Jesus svarede dem: „Jeg har sagt eder det, og I tro
ikke. De Gerninger, som jeg gør i min Faders Navn,
de vidne om mig; 26 men I tro ikke, fordi I ikke ere af
mine Faar. 27 Mine Faar høre min Røst, og jeg kender
dem, og de følge mig, 28 og jeg giver dem et evigt
Liv, og de skulle i al Evighed ikke fortabes, og ingen
skal rive dem ud af min Haand. **(aiōn g165, aiōnios g166)**
29 Min Fader, som har givet mig dem, er større end
alle; og ingen kan rive noget af min Faders Haand.
30 Jeg og Faderen, vi ere eet." 31 Da toge Jøderne
atter Stene op for at stene ham. 32 Jesus svarede
dem: „Mange gode Gerninger har jeg vist eder fra min
Fader; for hvilken af disse Gerninger stene I mig?" 33
Jøderne svarede ham: „For en god Gerning stene vi
dig ikke, men for Gudsbespottelse, og fordi du, som er
et Menneske, gør dig selv til Gud." 34 Jesus svarede
dem: „Er der ikke skrevet i eders Lov: Jeg har sagt: I
ere Guder? 35 Naar den nu har kaldt dem Guder, til
hvem Guds Ord kom (og Skriften kan ikke rokkes), 36

sige I da til den, hvem Faderen har helliget og sendt
til Verden: Du taler bespotteligt, fordi jeg sagde: Jeg
er Guds Søn? 37 Dersom jeg ikke gør min Faders
Gerninger, saa tror mig ikke! 38 Men dersom jeg gør
dem, saa tror Gerningerne, om I end ikke ville tro mig,
for at I kunne indse og erkende, at Faderen er i mig,
og jeg i Faderen." 39 De søgte da atter at gribe ham;
og han undslap af deres Haand. 40 Og han drog atter
bort hinsides Jordan til det Sted, hvor Johannes først
døbte, og han blev der. 41 Og mange kom til ham, og
de sagde: „Johannes gjorde vel intet Tegn; men alt,
hvad Johannes sagde om denne, var sandt." 42 Og
mange troede paa ham der.

11 Men der laa en Mand syg, Lazarus fra Bethania,
den Landsby, hvor Maria og hendes Søster Martha
boede. 2 Men Maria var den, som salvede Herren med
Salve og tørrede hans Fødder med sit Haar; hendes
Broder Lazarus var syg. 3 Da sendte Søstrene Bud til
ham og lod sige: „Herre! se, den, du elsker, er syg." 4
Men da Jesus hørte dette, sagde han: „Denne Sygdom
er ikke til Døden, men for Guds Herligheds Skyld, for
at Guds Søn skal herliggøres ved den." 5 Men Jesus
elskede Martha og hendes Søster og Lazarus. 6 Da
han nu hørte, at han var syg, blev han dog to Dage
paa det Sted, hvor han var. 7 Derefter siger han saa til
Disciplene: „Lader os gaa til Judæa igen!" 8 Disciplene
sige til ham: „Rabbi! nylig søgte Jøderne at stene dig,
og du drager atter derhen?" 9 Jesus svarede: „Har
Dagen ikke tolv Timer? Vandrer nogen om Dagen, da
støder han ikke an; thi han ser denne Verdens Lys. 10
Men vandrer nogen om Natten, da støder han an; thi
Lyset er ikke i ham." 11 Dette sagde han, og derefter
siger han til dem: „Lazarus, vor Ven, er sovet ind; men
jeg gaar hen for at vække ham af Søvne." 12 Da sagde
Disciplene til ham: „Herre! sover han, da bliver han
helbredet." 13 Men Jesus havde talt om hans Død;
de derimod mente, at han talte om Søvnens Hvile.
14 Derfor sagde da Jesus dem rent ud: „Lazarus er
død! 15 Og for eders Skyld er jeg glad over, at jeg
ikke var der, for at I skulle tro; men lader os gaa til
ham!" 16 Da sagde Thomas (hvilket betyder Tvilling),
til sine Meddisciple: „Lader os ogsaa gaa, for at vi
kunne dø med ham!" 17 Da Jesus nu kom, fandt han,
at han havde ligget i Graven allerede fire Dage. 18
Men Bethania var nær ved Jerusalem, omtrent femten
Stadier derfra. 19 Og mange af Jøderne vare komne til
Martha og Maria for at trøste dem over deres Broder.
20 Da Martha nu hørte, at Jesus kom, gik hun ham i
Møde; men Maria blev siddende i Huset. 21 Da sagde
Martha til Jesus: „Herre! havde du været her, da var
min Broder ikke død. 22 Men ogsaa nu ved jeg, at
hvad som helst du beder Gud om, vil Gud give dig."
23 Jesus siger til hende: „Din Broder skal opstaa." 24
Martha siger til ham: „Jeg ved, at han skal opstaa i
Opstandelsen paa den yderste Dag." 25 Jesus sagde til
hende: „Jeg er Opstandelsen og Livet; den, som tror
paa mig, skal leve, om han end dør. 26 Og hver den,
som lever og tror paa mig, skal i al Evighed ikke dø.
Tror du dette?" (aiōn g165) 27 Hun siger til ham: „Ja,
Herre! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som
kommer til Verden." 28 Og da hun havde sagt dette,
gik hun bort og kaldte hemmeligt sin Søster Maria og
sagde: „Mesteren er her og kalder ad dig." 29 Da hun
hørte det, rejste hun sig hastigt og gik til ham. 30 Men
Jesus var endnu ikke kommen til Landsbyen, men var
paa det Sted, hvor Martha havde mødt ham. 31 Da
nu Jøderne, som vare hos hende i Huset og trøstede
hende, saa, at Maria stod hastigt op og gik ud, fulgte
de hende, idet de mente, at hun gik ud til Graven for at
græde der. 32 Da Maria nu kom derhen, hvor Jesus
var, og saa ham, faldt hun ned for hans Fødder og
sagde til ham: „Herre! havde du været her, da var min
Broder ikke død." 33 Da nu Jesus saa hende græde
og saa Jøderne, som vare komne med hende, græde,
harmedes han i Aanden og blev heftigt bevæget i sit
Indre; og han sagde: 34 „Hvor have I lagt ham?" De
sige til ham: „Herre! kom og se!" 35 Jesus græd. 36 Da
sagde Jøderne: „Se, hvor han elskede ham!" 37 Men
nogle af dem sagde: „Kunde ikke han, som aabnede
den blindes Øjne, have gjort, at ogsaa denne ikke var
død?" 38 Da harmes Jesus atter i sit Indre og gaar
hen til Graven. Men det var en Hule, og en Sten laa
for den. 39 Jesus siger: „Tager Stenen bort!" Martha,
den dødes Søster, siger til ham: „Herre! han stinker
allerede; thi han har ligget der fire Dage." 40 Jesus
siger til hende: „Sagde jeg ikke, at dersom du tror, skal
du se Guds Herlighed?" 41 Da toge de Stenen bort.
Men Jesus opløftede sine Øjne og sagde: „Fader! jeg
takker dig, fordi du har hørt mig. 42 Jeg vidste vel, at
du altid hører mig; men for Skarens Skyld, som staar
omkring, sagde jeg det, for at de skulle tro, at du har
udsendt mig." 43 Og da han havde sagt dette, raabte
han med høj Røst: „Lazarus, kom herud!" 44 Og den
døde kom ud, bunden med Jordeklæder om Fødder og
Hænder, og et Tørklæde var bundet om hans Ansigt.
Jesus siger til dem: „Løser ham, og lader ham gaa!"
45 Mange af de Jøder, som vare komne til Maria og
havde set, hvad han havde gjort, troede nu paa ham;
46 men nogle af dem gik hen til Farisæerne og sagde
dem, hvad Jesus havde gjort. 47 Ypperstepræsterne og
Farisæerne sammenkaldte da et Møde af Raadet og
sagde: „Hvad gøre vi? thi dette Menneske gør mange
Tegn. 48 Dersom vi lade ham saaledes blive ved, ville
alle tro paa ham, og Romerne ville komme og tage
baade vort Land og Folk." 49 Men en af dem, Kajfas,

som var Ypperstepræst i det Aar, sagde til dem: 50 „I
vide intet; ej heller betænke I, at det er os gavnligt,
at eet Menneske dør for Folket, og at ikke det hele
Folk skal gaa til Grunde." 51 Men dette sagde han
ikke af sig selv; men da han var Ypperstepræst i det
Aar, profeterede han, at Jesus skulde dø for Folket; 52
og ikke for Folket alene, men for at han ogsaa kunde
samle Guds adspredte Børn sammen til eet. 53 Fra
den Dag af raadsloge de derfor om at ihjelslaa ham.
54 Derfor vandrede Jesus ikke mere frit om iblandt
Jøderne, men gik bort derfra ud paa Landet, nær ved
Ørkenen, til en By, som kaldes Efraim; og han blev der
med sine Disciple. 55 Men Jødernes Paaske var nær;
og mange fra Landet gik op til Jerusalem før Paasken
for at rense sig. 56 Da ledte de efter Jesus og sagde
mellem hverandre, da de stode i Helligdommen: „Hvad
mene I? Mon han ikke kommer til Højtiden?" 57 Men
Ypperstepræsterne og Farisæerne havde givet Befaling
om, at dersom nogen vidste, hvor han var, skulde han
give det til Kende, for at de kunde gribe ham.

12 Seks Dage før Paaske kom Jesus nu til Bethania,
hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde
oprejst fra de døde. 2 Der gjorde de da et Aftensmaaltid
for ham, og Martha vartede op; men Lazarus var en af
dem, som sade til Bords med ham. 3 Da tog Maria et
Pund af ægte, saare kostbar Nardussalve og salvede
Jesu Fødder og tørrede hans Fødder med sit Haar; og
Huset blev fuldt af Salvens Duft. 4 Da siger en af hans
Disciple, Judas, Simons Søn, Iskariot, han, som siden
forraadte ham: 5 „Hvorfor blev denne Salve ikke solgt
for tre Hundrede Denarer og given til fattige?" 6 Men
dette sagde han, ikke fordi han brød sig om de fattige,
men fordi han var en Tyv og havde Pungen og bar, hvad
der blev lagt deri. 7 Da sagde Jesus: „Lad hende med
Fred, hun har jo bevaret den til min Begravelsesdag!
8 De fattige have I jo altid hos eder; men mig have I
ikke altid." 9 En stor Skare af Jøderne fik nu at vide, at
han var der; og de kom ikke for Jesu Skyld alene, men
ogsaa for at se Lazarus, hvem han havde oprejst fra
de døde. 10 Men Ypperstepræsterne raadsloge om
ogsaa at slaa Lazarus ihjel; 11 thi for hans Skyld gik
mange af Jøderne hen og troede paa Jesus. 12 Den
følgende Dag, da den store Skare, som var kommen til
Højtiden, hørte, at Jesus kom til Jerusalem, 13 toge de
Palmegrene og gik ud imod ham og raabte: „Hosanna!
velsignet være den, som kommer, i Herrens Navn,
Israels Konge!" 14 Men Jesus fandt et ungt Æsel og
satte sig derpaa, som der er skrevet: 15 „Frygt ikke,
Zions Datter! se, din Konge kommer, siddende paa en
Asenindes Føl." 16 Dette forstode hans Disciple ikke
først; men da Jesus var herliggjort, da kom de i Hu, at
dette var skrevet om ham, og at de havde gjort dette for
ham. 17 Skaren, som var med ham, vidnede nu, at han
havde kaldt Lazarus frem fra Graven og oprejst ham fra
de døde. 18 Det var ogsaa derfor, at Skaren gik ham i
Møde, fordi de havde hørt, at han havde gjort dette
Tegn. 19 Da sagde Farisæerne til hverandre: „I se, at I
udrette ikke noget; se, Alverden gaar efter ham." 20
Men der var nogle Grækere af dem, som plejede at
gaa op for at tilbede paa Højtiden. 21 Disse gik nu til
Filip, som var fra Bethsajda i Galilæa, og bade ham og
sagde: „Herre! vi ønske at se Jesus." 22 Filip kommer
og siger det til Andreas, Andreas og Filip komme og
sige det til Jesus. 23 Men Jesus svarede dem og
sagde: „Timen er kommen, til at Menneskesønnen skal
herliggøres. 24 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hvis
ikke Hvedekornet falder i Jorden og dør, bliver det ene;
men dersom det dør, bærer det megen Frugt. 25 Den,
som elsker sit Liv, skal miste det; og den, som hader
sit Liv i denne Verden, skal bevare det til et evigt Liv.
(aiōnios g166) 26 Om nogen tjener mig, han følge mig,
og hvor jeg er, der skal ogsaa min Tjener være; om
nogen tjener mig, ham skal Faderen ære. 27 Nu er min
Sjæl forfærdet; og hvad skal jeg sige? Fader, frels mig
fra denne Time? Dog, derfor er jeg kommen til denne
Time. 28 Fader, herliggør dit Navn!" Da kom der en
Røst fra Himmelen: „Baade har jeg herliggjort det, og
vil jeg atter herliggøre det." 29 Da sagde Skaren, som
stod og hørte det, at det havde tordnet; andre sagde:
„En Engel har talt til ham." 30 Jesus svarede og sagde:
„Ikke for min Skyld er denne Røst kommen, men for
eders Skyld. 31 Nu gaar der Dom over denne Verden,
nu skal denne Verdens Fyrste kastes ud, 32 og jeg
skal, naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, drage alle til
mig." 33 Men dette sagde han for at betegne, hvilken
Død han skulde dø. 34 Skaren svarede ham: „Vi have
hørt af Loven, at Kristus bliver evindelig, og hvorledes
siger da du, at Menneskesønnen bør ophøjes? Hvem
er denne Menneskesøn?" (aiōn g165) 35 Da sagde Jesus
til dem: „Endnu en liden Tid er Lyset hos eder. Vandrer,
medens I have Lyset, for at Mørke ikke skal overfalde
eder! Og den, som vandrer i Mørket, ved ikke, hvor han
gaar hen. 36 Medens I have Lyset, tror paa Lyset, for at
I kunne blive Lysets Børn!" Dette talte Jesus, og han
gik bort og blev skjult for dem. 37 Men endskønt han
havde gjort saa mange Tegn for deres Øjne, troede
de dog ikke paa ham, 38 for at Profeten Esajas's
Ord skulde opfyldes, som han har sagt: „Herre! hvem
troede det, han hørte af os, og for hvem blev Herrens
Arm aabenbaret?" 39 Derfor kunde de ikke tro, fordi
Esajas har atter sagt: 40 „Han har blindet deres Øjne
og forhærdet deres Hjerte, for at de ikke skulle se med
Øjnene og forstaa med Hjertet og omvende sig, saa jeg
kunde helbrede dem." 41 Dette sagde Esajas, fordi
han saa hans Herlighed og talte om ham. 42 Alligevel

var der dog mange, endogsaa af Raadsherrerne, som
troede paa ham; men for Farisæernes Skyld bekendte
de det ikke, for at de ikke skulde blive udelukkede
af Synagogen; 43 thi de elskede Menneskenes Ære
mere end Guds Ære. 44 Men Jesus raabte og sagde:
„Den, som tror paa mig, tror ikke paa mig, men paa
ham, som sendte mig, 45 og den, som ser mig, ser
den, som sendte mig. 46 Jeg er kommen som et Lys til
Verden, for at hver den, som tror paa mig, ikke skal
blive i Mørket. 47 Og om nogen hører mine Ord og
ikke vogter paa dem, ham dømmer ikke jeg; thi jeg er
ikke kommen for at dømme Verden, men for at frelse
Verden. 48 Den, som foragter mig og ikke modtager
mine Ord, har den, som dømmer ham; det Ord, som
jeg har talt, det skal dømme ham paa den yderste Dag.
49 Thi jeg har ikke talt af mig selv; men Faderen, som
sendte mig, han har givet mig Befaling om, hvad jeg
skal sige, og hvad jeg skal tale. 50 Og jeg ved, at hans
Befaling er evigt Liv. Altsaa, hvad jeg taler, taler jeg
saaledes, som Faderen har sagt mig." **(aiōnios g166)**

13 Men før Paaskehøjtiden, da Jesus vidste, at hans
Time var kommen, til at han skulde gaa bort fra
denne Verden til Faderen, da, ligesom han havde elsket
sine egne, som vare i Verden, saa elskede han dem
indtil Enden. 2 Og medens der holdtes Aftensmaaltid,
da Djævelen allerede havde indskudt i Judas's, Simons
Søns, Iskariots Hjerte, at han skulde forraade ham; 3
da Jesus vidste, at Faderen havde givet ham alle Ting i
Hænde, og at han var udgaaet fra Gud og gik hen til
Gud: 4 saa rejser han sig fra Maaltidet og lægger sine
Klæder fra sig, og han tog et Linklæde og bandt det
om sig. 5 Derefter hælder han Vand i Vadskefadet og
begyndte at to Disciplenes Fødder og at tørre dem med
Linklædet, som han var ombunden med. 6 Han kommer
da til Simon Peter; og denne siger til ham: „Herre! tor
du mine Fødder?" 7 Jesus svarede og sagde til ham:
„Hvad jeg gør, ved du ikke nu, men du skal forstaa det
siden efter." 8 Peter siger til ham: „Du skal i al Evighed
ikke to mine Fødder." Jesus svarede ham: „Dersom jeg
ikke tor dig, har du ikke Lod sammen med mig." **(aiōn
g165)** 9 Simon Peter siger til ham: „Herre! ikke mine
Fødder alene, men ogsaa Hænderne og Hovedet."
10 Jesus siger til ham: „Den, som er tvættet, har ikke
nødig at to andet end Fødderne, men er ren over det
hele; og I ere rene, men ikke alle." 11 Thi han kendte
den, som forraadte ham; derfor sagde han: „I ere ikke
alle rene." 12 Da han nu havde toet deres Fødder
og havde taget sine Klæder og atter sat sig til Bords,
sagde han til dem: „Vide I, hvad jeg har gjort ved eder?
13 I kalde mig Mester og Herre, og I tale ret, thi jeg er
det. 14 Naar da jeg, Herren og Mesteren, har toet eders
Fødder, saa ere ogsaa I skyldige at to hverandres
Fødder. 15 Thi jeg har givet eder et Eksempel, for at,
ligesom jeg gjorde ved eder, skulle ogsaa I gøre. 16
Sandelig, sandelig, siger jeg eder, en Tjener er ikke
større end sin Herre, ikke heller et Sendebud større
end den, som har sendt ham. 17 Naar I vide dette, ere
I salige, om I gøre det. 18 Jeg taler ikke om eder alle;
jeg ved, hvilke jeg har udvalgt; men Skriften maatte
opfyldes: Den, som æder Brødet med mig, har opløftet
sin Hæl imod mig. 19 Fra nu af siger jeg eder det,
førend det sker, for at I, naar det er sket, skulle tro, at
det er mig. 20 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, den,
som modtager, hvem jeg sender, modtager mig; men
den, som modtager mig, modtager ham, som har sendt
mig." 21 Da Jesus havde sagt dette, blev han heftigt
bevæget i Aanden og vidnede og sagde: „Sandelig,
sandelig, siger jeg eder, en af eder vil forraade mig."
22 Da saa Disciplene paa hverandre, tvivlraadige om,
hvem han talte om. 23 Men der var en iblandt hans
Disciple, som sad til Bords ved Jesu Side, han, hvem
Jesus elskede. 24 Til denne nikker da Simon Peter
og siger til ham: „Sig, hvem det er, han taler om?" 25
Men denne bøjer sig op til Jesu Bryst og siger til ham:
„Herre! hvem er det?" 26 Jesus svarer: „Det er den,
hvem jeg giver det Stykke Brød, som jeg dypper." Saa
dypper han Stykket og tager og giver det til Judas,
Simons Søn, Iskariot. 27 Og efter at han havde faaet
Stykket, da gik Satan ind i ham. Saa siger Jesus til
ham: „Hvad du gør, gør det snart!" 28 Men ingen af
dem, som sade til Bords, forstod, hvorfor han sagde
ham dette. 29 Thi nogle mente, efterdi Judas havde
Pungen, at Jesus sagde til ham: „Køb, hvad vi have
nødig til Højtiden;" eller at han skulde give noget til
de fattige. 30 Da han nu havde faaet Stykket, gik han
straks ud. Men det var Nat. 31 Da han nu var gaaet ud,
siger Jesus: „Nu er Menneskesønnen herliggjort, og
Gud er herliggjort i ham. 32 Dersom Gud er herliggjort i
ham, skal Gud ogsaa herliggøre ham i sig, og han skal
snart herliggøre ham. 33 Børnlille! endnu en liden Stund
er jeg hos eder. I skulle lede efter mig, og ligesom jeg
sagde til Jøderne: „Hvor jeg gaar hen, kunne I ikke
komme," siger jeg nu ogsaa til eder. 34 Jeg giver eder
en ny Befaling, at I skulle elske hverandre, at ligesom
jeg elskede eder, skulle ogsaa I elske hverandre. 35
Derpaa skulle alle kende, at I ere mine Disciple, om I
have indbyrdes Kærlighed." 36 Simon Peter siger til
ham: „Herre! hvor gaar du hen?" Jesus svarede ham:
„Hvor jeg gaar hen, kan du ikke nu følge mig, men
siden skal du følge mig." 37 Peter siger til ham: „Herre!
hvorfor kan jeg ikke følge dig nu? Jeg vil sætte mit Liv
til for dig." 38 Jesus svarer: „Vil du sætte dit Liv til for
mig? Sandelig, sandelig, siger jeg dig, Hanen skal ikke
gale, førend du har fornægtet mig tre Gange."

14 „Eders Hjerte forfærdes ikke! Tror paa Gud, og
tror paa mig! **2** I min Faders Hus er der mange
Boliger. Dersom det ikke var saa, havde jeg sagt eder
det; thi jeg gaar bort for at berede eder Sted. **3** Og naar
jeg er gaaet bort og har beredt eder Sted, kommer jeg
igen og tager eder til mig, for at, hvor jeg er, der skulle
ogsaa I være. **4** Og hvor jeg gaar hen, derhen vide I
Vejen." **5** Thomas siger til ham: „Herre! vi vide ikke,
hvor du gaar hen; og hvorledes kunne vi vide Vejen?"
6 Jesus siger til ham: „Jeg er Vejen og Sandheden og
Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig. **7**
Havde I kendt mig, da havde I ogsaa kendt min Fader;
og fra nu af kende I ham og have set ham." **8** Filip
siger til ham: „Herre! vis os Faderen, og det er os nok."
9 Jesus siger til ham: „Saa lang en Tid har jeg været
hos eder, og du kender mig ikke, Filip? Den, som har
set mig, har set Faderen; hvorledes kan du da sige: Vis
os Faderen? **10** Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og
Faderen er i mig? De Ord, som jeg siger til eder, taler
jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han
gør sine Gerninger. **11** Tror mig, at jeg er i Faderen,
og Faderen er i mig; men ville I ikke, saa tror mig dog
for selve Gerningernes Skyld! **12** Sandelig, sandelig,
siger jeg eder, den, som tror paa mig, de Gerninger,
som jeg gør, skal ogsaa han gøre, og han skal gøre
større Gerninger end disse; thi jeg gaar til Faderen, **13**
og hvad som helst I bede om i mit Navn, det vil jeg
gøre, for at Faderen maa herliggøres ved Sønnen. **14**
Dersom I bede om noget i mit Navn, vil jeg gøre det. **15**
Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger! **16** Og
jeg vil bede Faderen, og han skal give eder en anden
Talsmand til at være hos eder evindelig, **(aiōn g165)** **17**
den Sandhedens Aand, som Verden ikke kan modtage,
thi den ser den ikke og kender den ikke; men I kende
den, thi den bliver hos eder og skal være i eder. **18** Jeg
vil ikke efterlade eder faderløse; jeg kommer til eder.
19 Endnu en liden Stund, og Verden ser mig ikke mere,
men I se mig; thi jeg lever, og I skulle leve. **20** Paa
den Dag skulle I erkende, at jeg er i min Fader, og I i
mig, og jeg i eder. **21** Den, som har mine Befalinger
og holder dem, han er den, som elsker mig; men den,
som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal
elske ham og aabenbare mig for ham." **22** Judas (ikke
Iskariot) siger til ham: „Herre! hvor kommer det, at du
vil aabenbare dig for os og ikke for Verden?" **23** Jesus
svarede og sagde til ham: „Om nogen elsker mig, vil
han holde mit Ord; og min Fader skal elske ham, og vi
skulle komme til ham og tage Bolig hos ham. **24** Den,
som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord; og det Ord,
som I høre, er ikke mit, men Faderens, som sendte
mig. **25** Dette har jeg talt til eder, medens jeg blev
hos eder. **26** Men Talsmanden, den Helligaand, som
Faderen vil sende i mit Navn, han skal lære eder alle
Ting og minde eder om alle Ting, som jeg har sagt eder.
27 Fred efterlader jeg eder, min Fred giver jeg eder;
jeg giver eder ikke, som Verden giver. Eders Hjerte
forfærdes ikke og forsage ikke! **28** I have hørt, at jeg
sagde til eder: Jeg gaar bort og kommer til eder igen.
Dersom I elskede mig, da glædede I eder over, at jeg
gaar til Faderen; thi Faderen er større end jeg. **29** Og
nu har jeg sagt eder det, før det sker, for at I skulle tro,
naar det er sket. **30** Jeg skal herefter ikke tale meget
med eder; thi denne Verdens Fyrste kommer, og han
har slet intet i mig; **31** men for at Verden skal kende, at
jeg elsker Faderen og gør saaledes, som Faderen har
befalet mig: saa staar nu op, lader os gaa herfra!"

15 „Jeg er det sande Vintræ, og min Fader er
Vingaardsmanden. **2** Hver Gren paa mig, som
ikke bærer Frugt, den borttager han, og hver den, som
bærer Frugt, renser han, for at den skal bære mere
Frugt. **3** I ere allerede rene paa Grund af det Ord, som
jeg har talt til eder. **4** Bliver i mig, da bliver ogsaa jeg
i eder. Ligesom Grenen ikke kan bære Frugt af sig
selv, uden den bliver paa Vintræet, saaledes kunne
I ikke heller, uden I blive i mig. **5** Jeg er Vintræet, I
ere Grenene. Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han
bærer megen Frugt; thi uden mig kunne I slet intet
gøre. **6** Om nogen ikke bliver i mig, han bliver udkastet
som en Gren og visner; man sanker dem og kaster
dem i Ilden, og de brændes. **7** Dersom I blive i mig, og
mine Ord blive i eder, da beder, om hvad som helst I
ville, og det skal blive eder til Del. **8** Derved er min
Fader herliggjort, at I bære megen Frugt, og I skulle
blive mine Disciple. **9** Ligesom Faderen har elsket mig,
saa har ogsaa jeg elsket eder; bliver i min Kærlighed!
10 Dersom I holde mine Befalinger, skulle I blive i min
Kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Befalinger
og bliver i hans Kærlighed. **11** Dette har jeg talt til eder,
for at min Glæde kan være i eder, og eders Glæde
kan blive fuldkommen. **12** Dette er min Befaling, at I
skulle elske hverandre, ligesom jeg har elsket eder. **13**
Større Kærlighed har ingen end denne, at han sætter
sit Liv til for sine Venner. **14** I ere mine Venner, dersom
I gøre, hvad jeg befaler eder. **15** Jeg kalder eder ikke
længere Tjenere; thi Tjeneren ved ikke, hvad hans
Herre gør; men eder har jeg kaldt Venner; thi alt det,
som jeg har hørt af min Fader, har jeg kundgjort eder.
16 I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder
og sat eder til, at I skulle gaa hen og bære Frugt, og
eders Frugt skal blive ved, for at Faderen skal give
eder, hvad som helst I bede ham om i mit Navn. **17**
Dette befaler jeg eder, at I skulle elske hverandre. **18**
Naar Verden hader eder, da vider, at den har hadet mig
før end eder. **19** Vare I af Verden, da vilde Verden elske
sit eget; men fordi I ikke ere af Verden, men jeg har

valgt eder ud af Verden, derfor hader Verden eder. 20
Kommer det Ord i Hu, som jeg har sagt eder: En Tjener
er ikke større end sin Herre. Have de forfulgt mig, ville
de ogsaa forfølge eder; have de holdt mit Ord, ville
de ogsaa holde eders. 21 Men alt dette ville de gøre
imod eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kende den,
som sendte mig. 22 Dersom jeg ikke var kommen og
havde talt til dem, havde de ikke Synd; men nu have
de ingen Undskyldning for deres Synd. 23 Den, som
hader mig, hader ogsaa min Fader. 24 Havde jeg ikke
gjort de Gerninger iblandt dem, som ingen anden har
gjort, havde de ikke Synd; men nu have de set dem og
dog hadet baade mig og min Fader. 25 Dog, det Ord,
som er skrevet i deres Lov, maa opfyldes: De hadede
mig uforskyldt. 26 Men naar Talsmanden kommer, som
jeg skal sende eder fra Faderen, Sandhedens Aand,
som udgaar fra Faderen, da skal han vidne om mig.
27 Men ogsaa I skulle vidne; thi I vare med mig fra
Begyndelsen."

16 „Dette har jeg talt til eder, for at I ikke
skulle forarges. 2 De skulle udelukke eder af
Synagogerne, ja, den Tid skal komme, at hver den,
som slaar eder ihjel, skal mene, at han viser Gud en
Dyrkelse. 3 Og dette skulle de gøre, fordi de hverken
kende Faderen eller mig. 4 Men dette har jeg talt til
eder, for at I, naar Timen kommer, skulle komme i Hu, at
jeg har sagt eder det; men dette sagde jeg eder ikke fra
Begyndelsen, fordi jeg var hos eder. 5 Men nu gaar jeg
hen til ham, som sendte mig, og ingen af eder spørger
mig: Hvor gaar du hen? 6 Men fordi jeg har talt dette til
eder, har Bedrøvelsen opfyldt eders Hjerte. 7 Men jeg
siger eder Sandheden: Det er eder gavnligt, at jeg gaar
bort, thi gaar jeg ikke bort, kommer Talsmanden ikke til
eder; men gaar jeg bort, saa vil jeg sende ham til eder.
8 Og naar han kommer, skal han overbevise Verden om
Synd og om Retfærdighed og om Dom. 9 Om Synd,
fordi de ikke tro paa mig; 10 men om Retfærdighed,
fordi jeg gaar til min Fader, og I se mig ikke længere;
11 men om Dom, fordi denne Verdens Fyrste er dømt.
12 Jeg har endnu meget at sige eder; men I kunne ikke
bære det nu. 13 Men naar han, Sandhedens Aand,
kommer, skal han vejlede eder til hele Sandheden; thi
han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han
hører, skal han tale, og de kommende Ting skal han
forkynde eder. 14 Han skal herliggøre mig; thi han skal
tage af mit og forkynde eder. 15 Alt, hvad Faderen
har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit
og forkynde eder. 16 Om en liden Stund skulle I ikke
se mig længer, og atter om en liden Stund skulle I se
mig." 17 Da sagde nogle af hans Disciple til hverandre:
„Hvad er dette, som han siger os: Om en liden Stund
skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I
se mig, og: Jeg gaar hen til Faderen?" 18 De sagde
altsaa: „Hvad er dette, han siger: Om en liden Stund?
Vi forstaa ikke, hvad han taler." 19 Jesus vidste, at
de vilde spørge ham, og han sagde til dem: „I spørge
hverandre om dette, at jeg sagde: Om en liden Stund
skulle I ikke se mig, og atter om en liden Stund skulle I
se mig. 20 Sandelig, sandelig, siger jeg eder, I skulle
græde og jamre, men Verden skal glæde sig; I skulle
være bedrøvede, men eders Bedrøvelse skal blive til
Glæde. 21 Naar Kvinden føder, har hun Bedrøvelse,
fordi hendes Time er kommen; men naar hun har født
Barnet, kommer hun ikke mere sin Trængsel i Hu af
Glæde over, at et Menneske er født til Verden. 22
Ogsaa I have da vel nu Bedrøvelse, men jeg skal se
eder igen, og eders Hjerte skal glædes, og ingen tager
eders Glæde fra eder. 23 Og paa den Dag skulle I ikke
spørge mig om noget. Sandelig, sandelig, siger jeg
eder, hvad som helst I bede Faderen om, skal han give
eder i mit Navn. 24 Hidindtil have I ikke bedet om noget
i mit Navn; beder, og I skulle faa, for at eders Glæde
maa blive fuldkommen. 25 Dette har jeg talt til eder i
Lignelser; der kommer en Time, da jeg ikke mere skal
tale til eder i Lignelser, men frit ud forkynde eder om
Faderen. 26 Paa den Dag skulle I bede i mit Navn, og
jeg siger ikke til eder, at jeg vil bede Faderen for eder;
27 thi Faderen selv elsker eder, fordi I have elsket mig
og troet, at jeg er udgaaet fra Gud. 28 Jeg udgik fra
Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader Verden
igen og gaar til Faderen." 29 Hans Disciple sige til ham:
„Se, nu taler du frit ud og siger ingen Lignelse. 30 Nu
vide vi, at du ved alle Ting og ikke har nødig, at nogen
spørger dig; desaarsag tro vi, at du er udgaaet fra
Gud." 31 Jesus svarede dem: „Nu tro I! 32 Se, den Time
kommer, og den er kommen, da I skulle adspredes
hver til sit og lade mig alene; dog, jeg er ikke alene, thi
Faderen er med mig. 33 Dette har jeg talt til eder, for at
I skulle have Fred i mig. I Verden have I Trængsel; men
værer frimodige, jeg har overvundet Verden."

17 Dette talte Jesus; og han opløftede sine Øjne til
Himmelen og sagde: „Fader! Timen er kommen;
herliggør din Søn, for at Sønnen maa herliggøre dig, 2
ligesom du har givet ham Magt over alt Kød, for at han
skal give alle dem, som du har givet ham, evigt Liv.
(aiōnios g166) 3 Men dette er det evige Liv, at de kende
dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte,
Jesus Kristus. (aiōnios g166) 4 Jeg har herliggjort dig
paa Jorden ved at fuldbyrde den Gerning, som du har
givet mig at gøre. 5 Og Fader! herliggør du mig nu hos
dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig,
før Verden var. 6 Jeg har aabenbaret dit Navn for de
Mennesker, som du har givet mig ud af Verden; de vare
dine, og du gav mig dem, og de have holdt dit Ord. 7

Nu vide de, at alt det, som du har givet mig, er fra dig.
8 Thi de Ord, som du har givet mig, har jeg givet dem;
og de have modtaget dem og erkendt i Sandhed, at jeg
udgik fra dig, og de have troet, at du har udsendt mig.
9 Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for
dem, som du har givet mig; thi de ere dine. 10 Og alt
mit er dit, og dit er mit; og jeg er herliggjort i dem. 11 Og
jeg er ikke mere i Verden, men disse ere i Verden, og
jeg kommer til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit Navn,
hvilket du har givet mig, for at de maa være eet ligesom
vi. 12 Da jeg var hos dem, bevarede jeg dem i dit
Navn, hvilket du har givet mig, og jeg vogtede dem, og
ingen af dem blev fortabt, uden Fortabelsens Søn, for
at Skriften skulde opfyldes. 13 Men nu kommer jeg til
dig, og dette taler jeg i Verden, for at de maa have min
Glæde fuldkommet i sig. 14 Jeg har givet dem dit Ord;
og Verden har hadet dem, fordi de ikke ere af Verden,
ligesom jeg ikke er af Verden. 15 Jeg beder ikke om, at
du vil tage dem ud af Verden, men at du vil bevare dem
fra det onde. 16 De ere ikke af Verden, ligesom jeg ikke
er af Verden. 17 Hellige dem i Sandheden; dit Ord er
Sandhed. 18 Ligesom du har udsendt mig til Verden,
saa har ogsaa jeg udsendt dem til Verden. 19 Og jeg
helliger mig selv for dem, for at ogsaa de skulle være
helligede i Sandheden. 20 Men jeg beder ikke alene for
disse, men ogsaa for dem, som ved deres Ord tro paa
mig, 21 at de maa alle være eet; ligesom du, Fader! i
mig, og jeg i dig, at ogsaa de skulle være eet i os, for
at Verden maa tro, at du har udsendt mig. 22 Og den
Herlighed, som du har givet mig, har jeg givet dem,
for at de skulle være eet, ligesom vi ere eet, 23 jeg i
dem og du i mig, for at de maa være fuldkommede
til eet, for at Verden maa erkende, at du har udsendt
mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig. 24
Fader! jeg vil, at, hvor jeg er, skulle ogsaa de, som du
har givet mig, være hos mig, for at de maa skue min
Herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig
før Verdens Grundlæggelse. 25 Retfærdige Fader! —
og Verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og
disse have kendt, at du har udsendt mig. 26 Og jeg har
kundgjort dem dit Navn og vil kundgøre dem det, for at
den Kærlighed, hvormed du har elsket mig, skal være i
dem, og jeg i dem."

18 Da Jesus havde sagt dette, gik han ud med sine
Disciple over Kedrons Bæk, hvor der var en Have,
i hvilken han gik ind med sine Disciple. 2 Men ogsaa
Judas, som forraadte ham, kendte Stedet; thi Jesus
samledes ofte der med sine Disciple. 3 Saa tager Judas
Vagtafdelingen og Svende fra Ypperstepræsterne og
Farisæerne og kommer derhen med Fakler og Lamper
og Vaaben. 4 Da nu Jesus vidste alt, hvad der skulde
komme over ham, gik han frem og sagde til dem: „Hvem
lede I efter?" 5 De svarede ham: „Jesus af Nazareth."
Jesus siger til dem: „Det er mig." Men ogsaa Judas,
som forraadte ham, stod hos dem. 6 Som han da sagde
til dem: „Det er mig," vege de tilbage og faldt til Jorden.
7 Han spurgte dem nu atter: „Hvem lede I efter?" Men
de sagde: „Jesus af Nazareth." 8 Jesus svarede: „Jeg
har sagt eder, at det er mig; dersom I da lede efter
mig, saa lader disse gaa!" 9 for at det Ord skulde
opfyldes, som han havde sagt: „Jeg mistede ingen
af dem, som du har givet mig." 10 Simon Peter, som
havde et Sværd, drog det nu og slog Ypperstepræstens
Tjener og afhuggede hans højre Øre. Men Tjeneren hed
Malkus. 11 Da sagde Jesus til Peter: „Stik dit Sværd i
Skeden! Skal jeg ikke drikke den Kalk, som min Fader
har givet mig?" 12 Vagtafdelingen og Krigsøversten og
Jødernes Svende grebe da Jesus og bandt ham. 13
Og de førte ham først til Annas; thi han var Svigerfader
til Kajfas, som var Ypperstepræst i det Aar. 14 Men
det var Kajfas, som havde givet Jøderne det Raad, at
det var gavnligt, at eet Menneske døde for Folket. 15
Men Simon Peter og en anden Discipel fulgte Jesus,
og den Discipel var kendt med Ypperstepræsten, og
han gik ind med Jesus i Ypperstepræstens Gaard. 16
Men Peter stod udenfor ved Døren. Da gik den anden
Discipel, som var kendt med Ypperstepræsten, ud og
sagde det til Dørvogtersken og førte Peter ind. 17
Pigen, som var Dørvogterske, siger da til Peter: „Er
ogsaa du af dette Menneskes Disciple?" Han siger:
„Nej, jeg er ikke." 18 Men Tjenerne og Svendene stode
og havde gjort en Kulild (thi det var koldt) og varmede
sig; men ogsaa Peter stod hos dem og varmede sig. 19
Ypperstepræsten spurgte nu Jesus om hans Disciple
og om hans Lære. 20 Jesus svarede ham: „Jeg har
talt frit ud til Verden; jeg har altid lært i Synagoger og i
Helligdommen, der, hvor alle Jøderne komme sammen,
og i Løndom har jeg intet talt. 21 Hvorfor spørger du
mig? Spørg dem, som have hørt, hvad jeg talte til dem;
se, de vide, hvad jeg har sagt." 22 Men som han sagde
dette, gav en af Svendene, som stod hos, Jesus et
Slag i Ansigtet og sagde: „Svarer du Ypperstepræsten
saaledes?" 23 Jesus svarede ham: „Har jeg talt ilde,
da bevis, at det er ondt; men har jeg talt ret, hvorfor
slaar du mig da?" 24 Annas sendte ham nu bunden til
Ypperstepræsten Kajfas. 25 Men Simon Peter stod og
varmede sig. Da sagde de til ham: „Er ogsaa du af
hans Disciple?" Han nægtede det og sagde: „Nej, jeg er
ikke." 26 En af Ypperstepræstens Tjenere, som var en
Frænde af ham, hvis Øre Peter havde afhugget, siger:
„Saa jeg dig ikke i Haven med ham?" 27 Da nægtede
Peter det atter, og straks galede Hanen. 28 De føre nu
Jesus fra Kajfas til Landshøvdingens Borg; men det var
aarle. Og de gik ikke ind i Borgen, for at de ikke skulde
besmittes, men kunde spise Paaske. 29 Pilatus gik da

ud til dem, og han siger: „Hvad Klagemaal føre I mod
dette Menneske?" 30 De svarede og sagde til ham: „Var
han ikke en Ugerningsmand, da havde vi ikke overgivet
ham til dig." 31 Da sagde Pilatus til dem: „Tager I ham
og dømmer ham efter eders Lov!" Da sagde Jøderne til
ham: „Det er os ikke tilladt at aflive nogen;" 32 for at
Jesu Ord skulde opfyldes, det, som han sagde, da han
gav til Kende, hvilken Død han skulde dø. 33 Da gik
Pilatus igen ind i Borgen og kaldte paa Jesus og sagde
til ham: „Er du Jødernes Konge?" 34 Jesus svarede:
„Siger du dette af dig selv, eller have andre sagt dig det
om mig?" 35 Pilatus svarede: „Mon jeg er en Jøde? dit
Folk og Ypperstepræsterne have overgivet dig til mig;
hvad har du gjort?" 36 Jesus svarede: „Mit Rige er ikke
af denne Verden. Var mit Rige af denne Verden, havde
mine Tjenere stridt for, at jeg ikke var bleven overgiven
til Jøderne; men nu er mit Rige ikke deraf." 37 Da
sagde Pilatus til ham: „Du er altsaa dog en Konge?"
Jesus svarede: „Du siger det, jeg er en Konge. Jeg
er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal
vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden,
hører min Røst." 38 Pilatus siger til ham: „Hvad er
Sandhed?" Og da han havde sagt dette, gik han igen
ud til Jøderne, og han siger til dem: „Jeg finder ingen
Skyld hos ham. 39 Men I have den Skik, at jeg løslader
eder en om Paasken; ville I da, at jeg skal løslade eder
Jødernes Konge?" 40 Da raabte de alle igen og sagde:
„Ikke ham, men Barabbas;" og Barabbas var en Røver.

19 Nu tog da Pilatus Jesus og lod ham hudstryge. 2
Og Stridsmændene flettede en Krone af Torne og
satte den paa hans Hoved og kastede en Purpurkappe
om ham, og de gik hen til ham og sagde: 3 „Hil være dig,
du Jødernes Konge!" og de sloge ham i Ansigtet. 4 Og
Pilatus gik atter ud, og han siger til dem: „Se, jeg fører
ham ud til eder, for at I skulle vide, at jeg finder ingen
Skyld hos ham." 5 Da gik Jesus ud med Tornekronen
og Purpurkappen paa. Og han siger til dem: „Se, hvilket
Menneske!" 6 Da nu Ypperstepræsterne og Svendene
saa ham, raabte de og sagde: „Korsfæst! korsfæst!"
Pilatus siger til dem: „Tager I ham og korsfæster ham;
thi jeg finder ikke Skyld hos ham." 7 Jøderne svarede
ham: „Vi have en Lov, og efter denne Lov er han skyldig
at dø, fordi han har gjort sig selv til Guds Søn." 8
Da Pilatus nu hørte dette Ord, blev han endnu mere
bange. 9 Og han gik ind igen i Borgen og siger til
Jesus: „Hvorfra er du?" Men Jesus gav ham intet Svar.
10 Pilatus siger da til ham: „Taler du ikke til mig? Ved
du ikke, at jeg har Magt til at løslade dig, og at jeg
har Magt til at korsfæste dig?" 11 Jesus svarede: „Du
havde aldeles ingen Magt over mig, dersom den ikke
var given dig ovenfra; derfor har den, som overgav mig
til dig, større Synd." 12 Derefter forsøgte Pilatus at
løslade ham. Men Jøderne raabte og sagde: „Dersom
du løslader denne, er du ikke Kejserens Ven. Hver
den, som gør sig selv til Konge, sætter sig op imod
Kejseren." 13 Da Pilatus hørte disse Ord, førte han
Jesus ud og satte sig paa Dommersædet, paa det Sted,
som kaldes Stenlagt, men paa Hebraisk Gabbatha; 14
men det var Beredelsens Dag i Paasken, ved den sjette
Time. Og han siger til Jøderne: „Se, eders Konge!" 15
De raabte nu: „Bort, bort med ham! korsfæst ham!"
Pilatus siger til dem: „Skal jeg korsfæste eders Konge?"
Ypperstepræsterne svarede: „Vi have ingen Konge
uden Kejseren." 16 Saa overgav han ham da til dem til
at korsfæstes. De toge nu Jesus; 17 og han bar selv sit
Kors og gik ud til det saakaldte „Hovedskalsted", som
hedder paa Hebraisk Golgatha, 18 hvor de korsfæstede
ham og to andre med ham, en paa hver Side, men
Jesus midt imellem. 19 Men Pilatus havde ogsaa
skrevet en Overskrift og sat den paa Korset. Men der
var skrevet: „Jesus af Nazareth, Jødernes Konge."
20 Denne Overskrift læste da mange af Jøderne; thi
det Sted, hvor Jesus blev korsfæstet, var nær ved
Staden; og den var skreven paa Hebraisk, Latin og
Græsk. 21 Da sagde Jødernes Ypperstepræster til
Pilatus: „Skriv ikke: Jødernes Konge, men: Han sagde:
Jeg er Jødernes Konge." 22 Pilatus svarede: „Hvad
jeg skrev, det skrev jeg." 23 Da nu Stridsmændene
havde korsfæstet Jesus, toge de hans Klæder og gjorde
fire Dele, een Del for hver Stridsmand, og ligeledes
Kjortelen; men Kjortelen var usyet, vævet fra øverst helt
igennem. 24 Da sagde de til hverandre: „Lader os ikke
sønderskære den, men kaste Lod om den, hvis den
skal være;" for at Skriften skulde opfyldes, som siger:
„De delte mine Klæder imellem sig og kastede Lod om
mit Klædebon." Dette gjorde da Stridsmændene. 25
Men ved Jesu Kors stod hans Moder og hans Moders
Søster, Maria, Klopas's Hustru, og Maria Magdalene.
26 Da Jesus nu saa sin Moder og den Discipel, han
elskede, staa hos, siger han til sin Moder: „Kvinde! se,
det er din Søn." 27 Derefter siger han til Discipelen:
„Se, det er din Moder." Og fra den Time tog Discipelen
hende hjem til sit. 28 Derefter, da Jesus vidste, at alting
nu var fuldbragt, for at Skriften skulde opfyldes, siger
han: „Jeg tørster." 29 Der stod et Kar fuldt af Eddike; de
satte da en Svamp fuld af Eddike paa en Isopstængel
og holdt den til hans Mund. 30 Da nu Jesus havde
taget Eddiken, sagde han: „Det er fuldbragt;" og han
bøjede Hovedet og opgav Aanden. 31 Da det nu var
Beredelsesdag, bade Jøderne Pilatus om, at Benene
maatte blive knuste og Legemerne nedtagne, for at de
ikke skulde blive paa Korset Sabbaten over; thi denne
Sabbatsdag var stor. 32 Da kom Stridsmændene og
knuste Benene paa den første og paa den anden, som
vare korsfæstede med ham. 33 Men da de kom til

Jesus og saa, at han allerede var død, knuste de ikke
hans Ben. 34 Men en af Stridsmændene stak ham i
Siden med et Spyd, og straks flød der Blod og Vand
ud. 35 Og den, der har set det, har vidnet det, og hans
Vidnesbyrd er sandt, og han ved, at han siger sandt,
for at ogsaa I skulle tro. 36 Thi disse Ting skete, for at
Skriften skulde opfyldes: „Intet Ben skal sønderbrydes
derpaa." 37 Og atter et andet Skriftord siger: „De skulle
se hen til ham, hvem de have gennemstunget." 38
Men Josef fra Arimathæa, som var en Jesu Discipel,
dog lønligt, af Frygt for Jøderne, bad derefter Pilatus
om, at han maatte tage Jesu Legeme, og Pilatus tillod
det. Da kom han og tog Jesu Legeme. 39 Men ogsaa
Nikodemus, som første Gang var kommen til Jesus
om Natten, kom og bragte en Blanding af Myrra og
Aloe, omtrent hundrede Pund. 40 De toge da Jesu
Legeme og bandt det i Linklæder med de vellugtende
Urter, som Jødernes Skik er at fly Lig til Jorde. 41
Men der var paa det Sted, hvor han blev korsfæstet,
en Have, og i Haven en ny Grav, hvori endnu aldrig
nogen var lagt. 42 Der lagde de da Jesus, for Jødernes
Beredelsesdags Skyld, efterdi Graven var nær.

20 Men paa den første Dag i Ugen kommer Maria
Magdalene aarle, medens det endnu er mørkt,
til Graven og ser Stenen borttagen fra Graven. 2 Da
løber hun og kommer til Simon Peter og til den anden
Discipel, ham, hvem Jesus elskede, og siger til dem:
„De have borttaget Herren af Graven, og vi vide ikke,
hvor de have lagt ham." 3 Da gik Peter og den anden
Discipel ud, og de kom til Graven. 4 Men de to løb
sammen, og den anden Discipel løb foran, hurtigere
end Peter, og kom først til Graven. 5 Og da han kiggede
ind, ser han Linklæderne ligge der, men gik dog ikke
ind. 6 Da kommer Simon Peter, som fulgte ham, og
han gik ind i Graven og saa Linklæderne ligge der 7 og
Tørklædet, som han havde haft paa sit Hoved, ikke
liggende ved Linklæderne, men sammenrullet paa et
Sted for sig selv. 8 Nu gik da ogsaa den anden Discipel,
som var kommen først til Graven, ind, og han saa og
troede. 9 Thi de forstode endnu ikke Skriften, at han
skulde opstaa fra de døde. 10 Da gik Disciplene atter
bort til deres Hjem. 11 Men Maria stod udenfor ved
Graven og græd. Som hun nu græd, kiggede hun ind i
Graven, 12 og hun ser to Engle sidde i hvide Klæder, en
ved Hovedet og en ved Fødderne, hvor Jesu Legeme
havde ligget. 13 Og de sige til hende: „Kvinde! hvorfor
græder du?" Hun siger til dem: „Fordi de have taget min
Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de have lagt ham." 14
Da hun havde sagt dette, vendte hun sig om, og hun
ser Jesus staa der, og hun vidste ikke, at det var Jesus.
15 Jesus siger til hende: „Kvinde! hvorfor græder du?
hvem leder du efter?" Hun mente, det var Havemanden,
og siger til ham: „Herre! dersom du har baaret ham
bort, da sig mig, hvor du har lagt ham, saa vil jeg tage
ham." 16 Jesus siger til hende: „Maria!" Hun vender sig
om og siger til ham paa Hebraisk: „Rabbuni!" hvilket
betyder Mester. 17 Jesus siger til hende: „Rør ikke ved
mig, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men
gaa til mine Brødre og sig dem: Jeg farer op til min
Fader og eders Fader og til min Gud og eders Gud."
18 Maria Magdalene kommer og forkynder Disciplene:
„Jeg har set Herren," og at han havde sagt hende
dette. 19 Da det nu var Aften paa den samme Dag,
den første Dag i Ugen, og Dørene der, hvor Disciplene
opholdt sig, vare lukkede af Frygt for Jøderne, kom
Jesus og stod midt iblandt dem, og han siger til dem:
„Fred være med eder!" 20 Og som han sagde dette,
viste han dem sine Hænder og sin Side. Saa bleve
Disciplene glade, da de saa Herren. 21 Jesus sagde da
atter til dem: „Fred være med eder! Ligesom Faderen
har udsendt mig, saaledes sender ogsaa jeg eder." 22
Og da han havde sagt dette, aandede han paa dem,
og han siger til dem: „Modtager den Helligaand! 23
Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladte, og
hvem I nægte Forladelse, dem er den nægtet." 24 Men
Thomas, hvilket betyder Tvilling, en af de tolv, var ikke
hos dem, da Jesus kom. 25 De andre Disciple sagde
da til ham: „Vi have set Herren." Men han sagde til
dem: „Uden jeg faar set Naglegabet i hans Hænder og
stikker min Finger i Naglegabet og stikker min Haand i
hans Side, vil jeg ingenlunde tro." 26 Og otte Dage
efter vare hans Disciple atter inde, og Thomas med
dem. Jesus kommer, da Dørene vare lukkede, og han
stod midt iblandt dem og sagde: „Fred være med eder!"
27 Derefter siger han til Thomas: „Ræk din Finger hid,
og se mine Hænder, og ræk din Haand hid, og stik
den i min Side, og vær ikke vantro, men troende!" 28
Thomas svarede og sagde til ham: „Min Herre og min
Gud!" 29 Jesus siger til ham: „Fordi du har set mig, har
du troet; salige ere de, som ikke have set og dog troet."
— 30 Desuden gjorde Jesus mange andre Tegn for
sine Disciples Aasyn, som ikke ere skrevne i denne
Bog. 31 Men dette er skrevet, for at I skulle tro, at
Jesus er Kristus, Guds Søn, og for at I, naar I tro, skulle
have Livet i hans Navn.

21 Siden aabenbarede Jesus sig atter for Disciplene
ved Tiberias-Søen; men han aabenbarede sig
saaledes. 2 Simon Peter og Thomas, hvilket betyder
Tvilling, og Nathanael fra Kana i Galilæa og Zebedæus's
Sønner og to andre af hans Disciple vare sammen. 3
Simon Peter siger til dem: „Jeg gaar ud at fiske." De
sige til ham: „Ogsaa vi gaa med dig." De gik ud og gik
om Bord i Skibet, og den Nat fangede de intet. 4 Men
da det nu blev Morgen, stod Jesus ved Søbredden;

dog vidste Disciplene ikke, at det var Jesus. **5** Jesus
siger da til dem: „Børnlille! have I noget at spise?" De
svarede ham: „Nej." **6** Men han sagde til dem: „Kaster
Garnet ud paa højre Side af Skibet, saa skulle I finde."
Da kastede de det ud, og de formaaede ikke mere at
drage det for Fiskenes Mængde. **7** Den Discipel, som
Jesus elskede, siger da til Peter: „Det er Herren." Da
Simon Peter nu hørte, at det var Herren, bandt han sin
Fiskerkjortel om sig (thi han var nøgen), og kastede sig
i Søen. **8** Men de andre Disciple kom med Skibet, thi de
vare ikke langt fra Land, kun omtrent to Hundrede Alen,
og de slæbte efter sig Garnet med Fiskene. **9** Da de nu
kom i Land, se de der en Kulild og Fisk ligge derpaa og
Brød. **10** Jesus siger til dem: „Bringer hid af de Fisk,
som I nu fangede." **11** Simon Peter steg op og trak
Garnet paa Land, fuldt af store Fisk, et Hundrede og
tre og halvtredsindstyve, og skønt de vare saa mange,
sønderreves Garnet ikke. **12** Jesus siger til dem:
„Kommer og holder Maaltid!" Men ingen af Disciplene
vovede at spørge ham: „Hvem er du?" thi de vidste,
at det var Herren. **13** Jesus kommer og tager Brødet
og giver dem det, ligeledes ogsaa Fiskene. **14** Dette
var allerede den tredje Gang, at Jesus aabenbarede
sig for sine Disciple, efter at han var oprejst fra de
døde. **15** Da de nu havde holdt Maaltid, siger Jesus
til Simon Peter: „Simon, Johannes's Søn, elsker du
mig mere end disse?" Han siger til ham: „Ja, Herre! du
ved, at jeg har dig kær." Han siger til ham: „Vogt mine
Lam!" **16** Han siger atter anden Gang til ham: „Simon,
Johannes's Søn, elsker du mig?" Han siger til ham: „Ja,
Herre! du ved, at jeg har dig kær." Han siger til ham:
„Vær Hyrde for mine Faar!" **17** Han siger tredje Gang til
ham: „Simon, Johannes's Søn, har du mig kær?" Peter
blev bedrøvet, fordi han tredje Gang sagde til ham: „Har
du mig kær?" Og han sagde til ham: „Herre! du kender
alle Ting, du ved, at jeg har dig kær." Jesus siger til
ham: „Vogt mine Faar! **18** Sandelig, sandelig, siger jeg
dig, da du var yngre, bandt du selv op om dig og gik,
hvorhen du vilde; men naar du bliver gammel, skal du
udrække dine Hænder, og en anden skal binde op om
dig og føre dig derhen, hvor du ikke vil." **19** Men dette
sagde han for at betegne, med hvilken Død han skulde
herliggøre Gud. Og da han havde sagt dette, siger han
til ham: „Følg mig!" **20** Peter vendte sig og saa den
Discipel følge, som Jesus elskede, og som ogsaa laa
op til hans Bryst ved Nadveren og sagde: „Herre! hvem
er den, som forraader dig?" **21** Da nu Peter saa ham,
siger han til Jesus: „Herre! men hvorledes skal det gaa
denne?" **22** Jesus siger til ham: „Dersom jeg vil, at
han skal blive, indtil jeg kommer, hvad vedkommer det
dig? Følg du mig!" **23** Saa kom da dette Ord ud iblandt
Brødrene: „Denne Discipel dør ikke;" og Jesus havde
dog ikke sagt til ham, at han ikke skulde dø, men:
„Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer,
hvad vedkommer det dig?" **24** Dette er den Discipel,
som vidner om disse Ting og har skrevet dette; og vi
vide, at hans Vidnesbyrd er sandt. **25** Men der er ogsaa
mange andre Ting, som Jesus har gjort, og dersom de
skulde skrives enkeltvis, mener jeg, at ikke hele Verden
kunde rumme de Bøger, som da bleve skrevne.

Apostelenes gerninger

1 Den første Bog skrev jeg, o Theofilus! om alt det,
som Jesus begyndte baade at gøre og lære, **2** indtil
den Dag, da han blev optagen, efter at han havde givet
Apostlene, som han havde udvalgt, Befaling ved den
Helligaand; **3** for hvem han ogsaa, efter at han havde
lidt, fremstillede sig levende ved mange Beviser, idet
han viste sig for dem i fyrretyve Dage og talte om de
Ting, der høre til Guds Rige. **4** Og medens han var
sammen med dem, bød han dem, at de ikke maatte
vige fra Jerusalem, men skulde oppebie Faderens
Forjættelse, „hvorom," sagde han, „I have hørt af mig.
5 Thi Johannes døbte med Vand; men I skulle døbes
med den Helligaand om ikke mange Dage." **6** Som de
nu vare forsamlede, spurgte de ham og sagde: „Herre!
opretter du paa denne Tid Riget igen for Israel?" **7**
Men han sagde til dem: „Det tilkommer ikke eder at
kende Tider eller Timer, hvilke Faderen har fastsat
i sin egen Magt. **8** Men I skulle faa Kraft, naar den
Helligaand kommer over eder; og I skulle være mine
Vidner baade i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria
og indtil Jordens Ende." **9** Og da han havde sagt
dette, blev han optagen, medens de saa derpaa, og
en Sky tog ham bort fra deres Øjne. **10** Og som de
stirrede op imod Himmelen, medens han for bort, se,
da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, **11** og
de sagde: „I galilæiske Mænd, hvorfor staa I og se
op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optagen
fra eder til Himmelen, skal komme igen paa samme
Maade, som I have set ham fare til Himmelen." **12** Da
vendte de tilbage til Jerusalem fra det Bjerg, som kaldes
Oliebjerget og er nær ved Jerusalem, en Sabbatsvej
derfra. **13** Og da de kom derind, gik de op paa den Sal,
hvor de plejede at opholde sig, Peter og Johannes og
Jakob og Andreas, Filip og Thomas, Bartholomæus
og Matthæus, Jakob Alfæus's Søn og Simon Zelotes,
og Judas, Jakobs Søn. **14** Alle disse vare endrægtigt
vedholdende i Bønnen tillige med nogle Kvinder og
Maria, Jesu Moder, og med hans Brødre. **15** Og i disse
Dage stod Peter op midt iblandt Brødrene og sagde,
(og der var en Skare samlet paa omtrent hundrede og
tyve Personer): **16** „I Mænd, Brødre! det Skriftens Ord
burde opfyldes, som den Helligaand forud havde talt
ved Davids Mund om Judas, der blev Vejleder for dem,
som grebe Jesus; **17** thi han var regnet iblandt os og
havde faaet denne Tjenestes Lod. **18** Han erhvervede
sig nu en Ager for sin Uretfærdigheds Løn, og han
styrtede ned og brast itu, og alle hans Indvolde væltede
ud, **19** hvilket ogsaa er blevet vitterligt for alle dem,
som bo i Jerusalem, saa at den Ager kaldes paa deres
eget Maal Hakeldama, det er Blodager. **20** Thi der er
skrevet i Psalmernes Bog: „Hans Bolig blive øde, og
der være ingen, som bor i den," og: „Lad en anden faa
hans Tilsynsgerning." **21** Derfor bør en af de Mænd,
som vare sammen med os i hele den Tid, da den Herre
Jesus gik ind og gik ud hos os, **22** lige fra Johannes's
Daab indtil den Dag, da han blev optagen fra os, blive
Vidne sammen med os om hans Opstandelse." **23**
Og de fremstillede to, Josef, som kaldtes Barsabbas
med Tilnavn Justus, og Matthias. **24** Og de bade og
sagde: „Du Herre! som kender alles Hjerter, vis os den
ene, som du har udvalgt af disse to **25** til at faa denne
Tjenestes og Apostelgernings Plads, som Judas forlod
for at gaa hen til sit eget Sted." **26** Og de kastede Lod
imellem dem, og Loddet faldt paa Matthias, og han blev
regnet sammen med de elleve Apostle.

2 Og da Pinsefestens Dag kom, vare de alle endrægtigt
forsamlede. **2** Og der kom pludseligt fra Himmelen
en Lyd som af et fremfarende vældigt Vejr og fyldte
hele Huset, hvor de sade. **3** Og der viste sig for dem
Tunger som af Ild, der fordelte sig og satte sig paa
hver enkelt af dem. **4** Og de bleve alle fyldte med den
Helligaand, og de begyndte at tale i andre Tungemaal,
efter hvad Aanden gav dem at udsige. **5** Men der var
Jøder, bosiddende i Jerusalem, gudfrygtige Mænd af
alle Folkeslag under Himmelen. **6** Da denne Lyd kom,
strømmede Mængden sammen og blev forvirret; thi
hver enkelt hørte dem tale paa hans eget Maal. **7** Og
de forbavsedes alle og undrede sig og sagde: „Se, ere
ikke alle disse, som tale, Galilæere? **8** Hvor kunne vi
da høre dem tale, hver paa vort eget Maal, hvori vi ere
fødte, **9** Parthere og Medere og Elamiter, og vi, som
høre hjemme i Mesopotamien, Judæa og Kappadokien,
Pontus og Asien, **10** i Frygien og Pamfylien, Ægypten
og Libyens Egne ved Kyrene, og vi her boende Romere,
11 Jøder og Proselyter, Kretere og Arabere, vi høre dem
tale om Guds store Gerninger i vore Tungemaal?" **12**
Og de forbavsedes alle og vare tvivlraadige og sagde
den ene til den anden: „Hvad kan dette være?" **13** Men
andre sagde spottende: „De ere fulde af sød Vin." **14**
Da stod Peter frem med de elleve og opløftede sin
Røst og talte til dem: „I jødiske Mænd og alle I, som bo
i Jerusalem! dette være eder vitterligt, og laaner Øre til
mine Ord! **15** Thi disse ere ikke drukne, som I mene; det
er jo den tredje Time paa Dagen; **16** men dette er, hvad
der er sagt ved Profeten Joel: **17** „Og det skal ske i de
sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand
over alt Kød; og eders Sønner og eders Døtre skulle
profetere, og de unge iblandt eder skulle se Syner,
og de gamle iblandt eder skulle have Drømme. **18**
Ja, endog over mine Trælle og over mine Trælkvinder

vil jeg i de Dage udgyde af min Aand, og de skulle
profetere. 19 Og jeg vil lade ske Undere paa Himmelen
oventil og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og
rygende Damp. 20 Solen skal forvandles til Mørke og
Maanen til Blod, førend Herrens store og herlige Dag
kommer. 21 Og det skal ske, enhver, som paakalder
Herrens Navn, skal frelses." — 22 I israelitiske Mænd!
hører disse Ord: Jesus af Nazareth, en Mand, som
fra Gud var godtgjort for eder ved kraftige Gerninger
og Undere og Tegn, hvilke Gud gjorde ved ham midt
iblandt eder, som I jo selv vide, 23 ham, som efter
Guds bestemte Raadslutning og Forudviden var bleven
forraadt, ham have I ved lovløses Haand korsfæstet og
ihjelslaaet. 24 Men Gud oprejste ham, idet han gjorde
Ende paa Dødens Veer, eftersom det ikke var muligt, at
han kunde fastholdes af den. 25 Thi David siger med
Henblik paa ham: „Jeg havde altid Herren for mine
Øjne; thi han er ved min højre Haand, for at jeg ikke
skal rokkes. 26 Derfor glædede mit Hjerte sig, og min
Tunge jublede, ja, ogsaa mit Kød skal bo i Haab; 27
thi du skal ikke lade min Sjæl tilbage i Dødsriget, ikke
heller tilstede din hellige at se Forraadnelse. (Hadēs g86)
28 Du har kundgjort mig Livets Veje; du skal fylde mig
med Glæde for dit Aasyn." 29 I Mænd, Brødre! Jeg kan
sige med Frimodighed til eder om Patriarken David,
at han er baade død og begraven, og hans Grav er
hos os indtil denne Dag. 30 Da han nu var en Profet
og vidste, at Gud med Ed havde tilsvoret ham, at af
hans Lænds Frugt skulde en sidde paa hans Trone,
31 talte han, forudseende, om Kristi Opstandelse, at
hverken blev han ladt tilbage i Dødsriget, ej heller saa
hans Kød Forraadnelse. (Hadēs g86) 32 Denne Jesus
oprejste Gud, hvorom vi alle ere Vidner. 33 Efter at nu
han ved Guds højre Haand er ophøjet og af Faderen
har faaet den Helligaands Forjættelse, har han udgydt
denne, hvilket I baade se og høre. 34 Thi David for ikke
op til Himmelen; men han siger selv: „Herren sagde
til min Herre: Sæt dig ved min højre Haand, 35 indtil
jeg faar lagt dine Fjender som en Skammel for dine
Fødder." 36 Derfor skal hele Israels Hus vide for vist, at
denne Jesus, hvem I korsfæstede, har Gud gjort baade
til Herre og til Kristus." 37 Men da de hørte dette, stak
det dem i Hjertet, og de sagde til Peter og de øvrige
Apostle: „I Mænd, Brødre! hvad skulle vi gøre?" 38
Men Peter sagde til dem: „Omvender eder, og hver
af eder lade sig døbe paa Jesu Kristi Navn til eders
Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands
Gave. 39 Thi for eder er Forjættelsen og for eders Børn
og for alle dem, som ere langt borte, saa mange som
Herren vor Gud vil tilkalde." 40 Ogsaa med mange
andre Ord vidnede han for dem og formanede dem,
idet han sagde: „Lader eder frelse fra denne vanartede
Slægt!" 41 De, som nu toge imod hans Ord, bleve
døbte; og der føjedes samme Dag omtrent tre Tusinde
Sjæle til. 42 Og de holdt fast ved Apostlenes Lære og
Samfundet, Brødets Brydelse og Bønnerne. 43 Men
der kom Frygt over enhver Sjæl, og der skete mange
Undere og Tegn ved Apostlene. 44 Og alle de troende
holdt sig sammen og havde alle Ting fælles. 45 Og
de solgte deres Ejendom og Gods og delte det ud
iblandt alle, efter hvad enhver havde Trang til. 46 Og
idet de hver Dag vedholdende og endrægtigt kom i
Helligdommen og brød Brødet hjemme, fik de deres
Føde med Fryd og i Hjertets Enfold, 47 idet de lovede
Gud og havde Yndest hos hele Folket. Men Herren
føjede daglig til dem nogle, som lode sig frelse.

3 Men Peter og Johannes gik op i Helligdommen ved
Bedetimen, den niende Time. 2 Og en Mand, som
var lam fra Moders Liv af, blev baaren frem; ham satte
de daglig ved den Dør til Helligdommen, som kaldtes
den skønne, for at han kunde bede dem, som gik ind i
Helligdommen, om Almisse. 3 Da han saa Peter og
Johannes, idet de vilde gaa ind i Helligdommen, bad
han om at faa en Almisse. 4 Da saa Peter tillige med
Johannes fast paa ham og sagde: „Se paa os!" 5
Og han gav Agt paa dem, efterdi han ventede at faa
noget af dem. 6 Men Peter sagde: „Sølv og Guld ejer
jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig: I Jesu
Kristi Nazaræerens Navn staa op og gaa!" 7 Og han
greb ham ved den højre Haand og rejste ham op. 8
Men straks bleve hans Ben og Ankler stærke, og han
sprang op og stod og gik omkring og gik med dem ind
i Helligdommen, hvor han gik omkring og sprang og
lovede Gud. 9 Og hele Folket saa ham gaa omkring
og love Gud. 10 Og de kendte ham som den, der
havde siddet ved den skønne Port til Helligdommen
for at faa Almisse; og de bleve fulde af Rædsel og
Forfærdelse over det, som var timedes ham. 11 Medens
han nu holdt fast ved Peter og Johannes, løb alt Folket
rædselsslaget sammen om dem i den Søjlegang, som
kaldes Salomons. 12 Men da Peter saa det, talte han
til Folket: „I israelitiske Mænd! Hvorfor undre I eder
over dette? eller hvorfor stirre I paa os, som om vi
af egen Magt eller Gudfrygtighed havde gjort, at han
kan gaa? 13 Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, vore
Fædres Gud, har herliggjort sin Tjener Jesus, hvem
I prisgave og fornægtede for Pilatus, da han dømte,
at han skulde løslades. 14 Men I fornægtede den
hellige og retfærdige og bade om, at en Morder maatte
skænkes eder. 15 Men Livets Fyrste sloge I ihjel, hvem
Gud oprejste fra de døde, hvorom vi ere Vidner. 16 Og
i Troen paa hans Navn har hans Navn styrket denne,
hvem I se og kende, og Troen, som virkedes ved ham,
har givet denne hans Førlighed i Paasyn af eder alle.
17 Og nu, Brødre! jeg ved, at I handlede i Uvidenhed,

ligesom ogsaa eders Raadsherrer. 18 Men Gud har
saaledes fuldbyrdet, hvad han forud forkyndte ved alle
Profeternes Mund, at hans Salvede skulde lide. 19
Derfor fatter et andet Sind og vender om, for at eders
Synder maa blive udslettede, for at Vederkvægelsens
Tider maa komme fra Herrens Aasyn, 20 og han maa
sende den for eder bestemte Kristus, Jesus, 21 hvem
Himmelen skal modtage indtil alle Tings Genoprettelses
Tider, hvorom Gud har talt ved sine hellige Profeters
Mund fra de ældste Dage. (aiōn g165) 22 Moses sagde:
„En Profet skal Herren eders Gud oprejse eder af eders
Brødre ligesom mig; ham skulle I høre i alt, hvad han
end vil tale til eder. 23 Men det skal ske, hver Sjæl,
som ikke hører den Profet, skal udryddes af Folket." 24
Men ogsaa alle Profeterne, fra Samuel af og derefter,
saa mange som talte, have ogsaa forkyndt disse Dage.
25 I ere Profeternes Sønner og Sønner af den Pagt,
som Gud sluttede med vore Fædre, da han sagde til
Abraham: „Og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter
velsignes." 26 For eder først har Gud oprejst sin Tjener
og sendt ham for at velsigne eder, naar enhver af eder
vender om fra sin Ondskab."

4 Men medens de talte til Folket, kom Præsterne og
Høvedsmanden for Helligdommen og Saddukæerne
over dem, 2 da de harmedes over, at de lærte Folket
og i Jesus forkyndte Opstandelsen fra de døde. 3 Og
de lagde Haand paa dem og satte dem i Forvaring
til den følgende Dag; thi det var allerede Aften. 4
Men mange af dem, som havde hørt Ordet, troede,
og Tallet paa Mændene blev omtrent fem Tusinde. 5
Men det skete Dagen derefter, at deres Raadsherrer og
Ældste og skriftkloge forsamlede sig i Jerusalem, 6
ligesaa Ypperstepræsten Annas og Kajfas og Johannes
og Alexander og alle, som vare af ypperstepræstelig
Slægt. 7 Og de stillede dem midt iblandt sig og spurgte:
„Af hvad Magt eller i hvilket Navn have I gjort dette?" 8
Da sagde Peter, fyldt med den Helligaand, til dem: „I
Folkets Raadsherrer og Ældste! 9 Naar vi i Dag forhøres
angaaende en Velgerning imod en vanfør Mand, om
hvorved han er bleven helbredet, 10 da skal det være
eder alle og hele Israels Folk vitterligt, at ved Jesu Kristi
Nazaræerens Navn, hvem I have korsfæstet, hvem
Gud har oprejst fra de døde, ved dette Navn er det, at
denne staar rask her for eders Øjne. 11 Han er den
Sten, som blev agtet for intet af eder, I Bygningsmænd,
men som er bleven til en Hovedhjørnesten. 12 Og der
er ikke Frelse i nogen anden; thi der er ikke noget andet
Navn under Himmelen, givet iblandt Mennesker, ved
hvilket vi skulle blive frelste." 13 Men da de saa Peters
og Johannes's Frimodighed og kunde mærke, at de
vare ulærde Mænd og Lægfolk, forundrede de sig, og
de kendte dem, at de havde været med Jesus. 14 Og
da de saa Manden, som var helbredet, staa hos dem,
havde de intet at sige derimod. 15 Men de bøde dem at
træde ud fra Raadet og raadførte sig med hverandre og
sagde: 16 „Hvad skulle vi gøre med disse Mennesker?
thi at et vitterligt Tegn er sket ved dem, det er aabenbart
for alle dem, som bo i Jerusalem, og vi kunne ikke
nægte det. 17 Men for at det ikke skal komme videre ud
iblandt Folket, da lader os true dem til ikke mere at tale
til noget Menneske i dette Navn." 18 Og de kaldte dem
ind og forbøde dem aldeles at tale eller lære i Jesu
Navn. 19 Men Peter og Johannes svarede og sagde
til dem: „Dømmer selv, om det er ret for Gud at lyde
eder mere end Gud. 20 Thi vi kunne ikke lade være
at tale om det, som vi have set og hørt." 21 Men de
truede dem end mere og løslode dem, da de ikke kunde
udfinde, hvorledes de skulde straffe dem, for Folkets
Skyld; thi alle priste Gud for det, som var sket. 22 Thi
den Mand, paa hvem dette Helbredelsestegn var sket,
var mere end fyrretyve Aar gammel. 23 Da de nu vare
løsladte, kom de til deres egne og fortalte dem alt, hvad
Ypperstepræsterne og de Ældste havde sagt til dem.
24 Men da de hørte dette, opløftede de endrægtigt
Røsten til Gud og sagde: „Herre, du, som har gjort
Himmelen og Jorden og Havet og alle Ting, som ere
i dem, 25 du, som har sagt ved din Tjener Davids
Mund: „Hvorfor fnyste Hedninger, og Folkeslag oplagde
forfængelige Raad? 26 Jordens Konger rejste sig, og
Fyrsterne samlede sig til Hobe imod Herren og imod
hans Salvede." 27 Ja, de have i Sandhed forsamlet sig i
denne Stad imod din hellige Tjener Jesus, hvem du har
salvet, baade Herodes og Pontius Pilatus tillige med
Hedningerne og Israels Folkestammer 28 for at gøre
det, som din Haand og dit Raad forud havde bestemt
skulde ske. 29 Og nu, Herre! se til deres Trusler, og giv
dine Tjenere at tale dit Ord med al Frimodighed, 30 idet
du udrækker din Haand til Helbredelse, og der sker
Tegn og Undere ved din hellige Tjeners Jesu Navn." 31
Og da de havde bedet, rystedes Stedet, hvor de vare
forsamlede; og de bleve alle fyldte med den Helligaand,
og de talte Guds Ord med Frimodighed. 32 Men de
troendes Mængde havde eet Hjerte og een Sjæl; og
end ikke een kaldte noget af det, han ejede, sit eget;
men de havde alle Ting fælles. 33 Og med stor Kraft
aflagde Apostlene Vidnesbyrdet om den Herres Jesu
Opstandelse, og der var stor Naade over dem alle. 34
Thi der var end ikke nogen trængende iblandt dem;
thi alle de, som vare Ejere af Jordstykker eller Huse,
solgte dem og bragte Salgssummerne 35 og lagde
dem for Apostlenes Fødder; men der blev uddelt til
enhver, efter hvad han havde Trang til. 36 Og Josef,
som af Apostlene fik Tilnavnet Barnabas, (det er udlagt:
Trøstens Søn), en Levit, født paa Kypern, 37 som ejede

en Jordlod, solgte den og bragte Pengene og lagde
dem for Apostlenes Fødder.

5 Men en Mand, ved Navn Ananias, tillige med Safira,
hans Hustru, solgte en Ejendom **2** og stak med sin
Hustrus Vidende noget af Værdien til Side og bragte
en Del deraf og lagde den for Apostlenes Fødder. **3**
Men Peter sagde: „Ananias! hvorfor har Satan fyldt dit
Hjerte, saa du har løjet imod den Helligaand og stukket
noget til Side af Summen for Jordstykket? **4** Var det
ikke dit, saa længe du ejede det, og stod ikke det, som
det blev solgt for, til din Raadighed? Hvorfor har du dog
sat dig denne Gerning for i dit Hjerte? Du har ikke løjet
for Mennesker, men for Gud." **5** Men da Ananias hørte
disse Ord, faldt han om og udaandede. Og der kom
stor Frygt over alle, som hørte det. **6** Men de unge
Mænd stode op og lagde ham til Rette og bare ham ud
og begravede ham. **7** Men det skete omtrent tre Timer
derefter, da kom hans Hustru ind uden at vide, hvad
der var sket. **8** Da sagde Peter til hende: „Sig mig, om I
solgte Jordstykket til den Pris?" Og hun sagde: „Ja, til
den Pris." **9** Men Peter sagde til hende: „Hvorfor ere
I dog blevne enige om at friste Herrens Aand? Se,
deres Fødder, som have begravet din Mand, ere for
Døren, og de skulle bære dig ud." **10** Men hun faldt
straks om for hans Fødder og udaandede. Men da de
unge Mænd kom ind, fandt de hende død, og de bare
hende ud og begravede hende hos hendes Mand. **11**
Og stor Frygt kom over hele Menigheden og over alle,
som hørte dette. **12** Men ved Apostlenes Hænder skete
der mange Tegn og Undere iblandt Folket; og de vare
alle endrægtigt sammen i Salomons Søjlegang. **13**
Men af de andre turde ingen holde sig til dem; dog
priste Folket dem højt, **14** og der føjedes stedse flere
troende til Herren, Skarer baade af Mænd og Kvinder,
15 saa at de endogsaa bare de syge ud paa Gaderne
og lagde dem paa Senge og Løjbænke, for at naar
Peter kom, endog blot hans Skygge kunde overskygge
nogen af dem. **16** Ja, selv fra Byerne i Jerusalems
Omegn strømmede Mængden sammen og bragte syge
og saadanne, som vare plagede af urene Aander, og
de bleve alle helbredede. **17** Men Ypperstepræsten
stod op samt alle de, som holdt med ham, nemlig
Saddukæernes Parti, og de bleve fulde af Nidkærhed.
18 Og de lagde Haand paa Apostlene og satte dem i
offentlig Forvaring. **19** Men en Herrens Engel aabnede
Fængselets Døre om Natten og førte dem ud og sagde:
20 „Gaar hen og træder frem og taler i Helligdommen
alle disse Livets Ord for Folket!" **21** Men da de havde
hørt dette, gik de ved Daggry ind i Helligdommen og
lærte. Men Ypperstepræsten og de, som holdt med
ham, kom og sammenkaldte Raadet og alle Israels
Børns Ældste og sendte Bud til Fængselet, at de skulde
føres frem. **22** Men da Tjenerne kom derhen, fandt de
dem ikke i Fængselet; og de kom tilbage og meldte det
og sagde: **23** „Fængselet fandt vi tillukket helt forsvarligt,
og Vogterne staaende ved Dørene; men da vi lukkede
op, fandt vi ingen derinde." **24** Men da Høvedsmanden
for Helligdommen og Ypperstepræsterne hørte disse
Ord, bleve de tvivlraadige om dem, hvad dette skulde
blive til. **25** Men der kom en og meldte dem: „Se, de
Mænd, som I satte i Fængselet, staa i Helligdommen
og lære Folket." **26** Da gik Høvedsmanden hen med
Tjenerne og hentede dem, dog ikke med Magt; thi de
frygtede for Folket, at de skulde blive stenede. **27** Men
da de havde hentet dem, stillede de dem for Raadet;
og Ypperstepræsten spurgte dem og sagde: **28** „Vi
bøde eder alvorligt, at I ikke maatte lære i dette Navn,
og se, I have fyldt Jerusalem med eders Lære, og I ville
bringe dette Menneskes Blod over os!" **29** Men Peter
og Apostlene svarede og sagde: „Man bør adlyde Gud
mere end Mennesker. **30** Vore Fædres Gud oprejste
Jesus, hvem I hængte paa et Træ og sloge ihjel. **31**
Ham har Gud ved sin højre Haand ophøjet til en Fyrste
og Frelser for at give Israel Omvendelse og Syndernes
Forladelse. **32** Og vi ere hans Vidner om disse Ting,
ligesom ogsaa den Helligaand, som Gud har givet
dem, der adlyde ham." **33** Men da de hørte dette, skar
det dem i Hjertet, og de raadsloge om at slaa dem
ihjel. **34** Men der rejste sig i Raadet en Farisæer ved
Navn Gamaliel, en Lovlærer, højt agtet af hele Folket,
og han bød, at de skulde lade Mændene træde lidt
udenfor. **35** Og han sagde til dem: „I israelitiske Mænd!
ser eder vel for, hvad I gøre med disse Mennesker. **36**
Thi for nogen Tid siden fremstod Theudas, som udgav
sig selv for at være noget, og et Antal af omtrent fire
Hundrede Mænd sluttede sig til ham; han blev slaaet
ihjel, og alle de, som adløde ham, adsplittedes og
bleve til intet. **37** Efter ham fremstod Judas Galilæeren
i Skatteindskrivningens Dage og fik en Flok Mennesker
til at følge sig. Ogsaa han omkom, og alle de, som
adløde ham, bleve adspredte. **38** Og nu siger jeg eder:
Holder eder fra disse Mennesker, og lader dem fare; thi
dersom dette Raad eller dette Værk er af Mennesker,
bliver det til intet; **39** men er det af Gud, kunne I ikke
gøre dem til intet. Lader eder dog ikke findes som de,
der endog ville stride imod Gud!" **40** Og de adløde
ham; og de kaldte Apostlene frem og lode dem piske
og forbøde dem at tale i Jesu Navn og løslode dem. **41**
Saa gik de da glade bort fra Raadets Aasyn, fordi de
vare blevne agtede værdige til at vanæres for hans
Navns Skyld. **42** Og de holdt ikke op med hver Dag
at lære i Helligdommen og i Husene og at forkynde
Evangeliet om Kristus Jesus.

6 Men da i de Dage Disciplenes Antal forøgedes,
begyndte Hellenisterne at knurre imod Hebræerne,
fordi deres Enker bleve tilsidesatte ved den daglige
Uddeling. **2** Da sammenkaldte de tolv Disciplenes
Skare og sagde: „Det huer os ikke at forlade Guds Ord
for at tjene ved Bordene. **3** Udser derfor, Brødre! iblandt
eder syv Mænd, som have godt Vidnesbyrd og ere
fulde af Aand og Visdom; dem ville vi saa indsætte til
denne Gerning. **4** Men vi ville holde trolig ved i Bønnen
og Ordets Tjeneste." **5** Og denne Tale behagede hele
Mængden; og de udvalgte Stefanus, en Mand fuld af
Tro og den Helligaand, og Filip og Prokorus og Nikanor
og Timon og Parmenas og Nikolaus, en Proselyt fra
Antiokia; **6** dem stillede de frem for Apostlene; og disse
bade og lagde Hænderne paa dem. **7** Og Guds Ord
havde Fremgang, og Disciplenes Tal forøgedes meget i
Jerusalem; og en stor Mængde af Præsterne adløde
Troen. **8** Men Stefanus, fuld af Naade og Kraft, gjorde
Undere og store Tegn iblandt Folket. **9** Da stod der
nogle frem af den Synagoge, som kaldes de frigivnes
og Kyrenæernes og Aleksandrinernes, og nogle af dem
fra Kilikien og Asien, og de tvistedes med Stefanus. **10**
Og de kunde ikke modstaa den Visdom og den Aand,
som han talte af. **11** Da fik de hemmeligt nogle Mænd
til at sige: „Vi have hørt ham tale bespottelige Ord
imod Moses og imod Gud." **12** Og de ophidsede Folket
og de Ældste og de skriftkloge, og de overfaldt ham
og slæbte ham med sig og førte ham for Raadet; **13**
og de fremstillede falske Vidner, som sagde: „Dette
Menneske holder ikke op med at tale Ord imod dette
hellige Sted og imod Loven. **14** Thi vi have hørt ham
sige, at denne Jesus af Nazareth skal nedbryde dette
Sted og forandre de Skikke, som Moses har overgivet
os." **15** Og alle de, som sade i Raadet, stirrede paa
ham, og de saa hans Ansigt som en Engels Ansigt.

7 Men Ypperstepræsten sagde: „Forholder dette sig
saaledes?" **2** Men han sagde: „I Mænd, Brødre og
Fædre, hører til! Herlighedens Gud viste sig for vor
Fader Abraham, da han var i Mesopotamien, førend
han tog Bolig i Karan. **3** Og han sagde til ham: „Gaa ud
af dit Land og fra din Slægt, og kom til det Land, som
jeg vil vise dig." **4** Da gik han ud fra Kaldæernes Land
og tog Bolig i Karan; og efter hans Faders Død lod Gud
ham flytte derfra hen i dette Land, hvor I nu bo. **5** Og
han gav ham ikke Ejendom deri, end ikke en Fodsbred;
dog forjættede han ham at give ham det til Eje og hans
Sæd efter ham, endskønt han intet Barn havde. **6** Men
Gud talte saaledes: „Hans Sæd skal være Udlændinge
i et fremmed Land, og man skal gøre dem til Trælle og
handle ilde med dem i fire Hundrede Aar. **7** Og det
Folk, for hvilket de skulle trælle, vil jeg dømme, sagde
Gud; og derefter skulle de drage ud og tjene mig paa
dette Sted." **8** Og han gav ham Omskærelsens Pagt.
Og saa avlede han Isak og omskar ham den ottende
Dag, og Isak avlede Jakob, og Jakob de tolv Patriarker.
9 Og Patriarkerne bare Avind imod Josef og solgte ham
til Ægypten; og Gud var med ham, **10** og han udfriede
ham af alle hans Trængsler og gav ham Naade og
Visdom for Farao, Kongen i Ægypten, som satte ham til
Øverste over Ægypten og over hele sit Hus. **11** Men der
kom Hungersnød over hele Ægypten og Kanaan og en
stor Trængsel, og vore Fædre fandt ikke Føde. **12** Men
da Jakob hørte, at der var Korn i Ægypten, sendte han
vore Fædre ud første Gang. **13** Og anden Gang blev
Josef genkendt af sine Brødre, og Josefs Herkomst
blev aabenbar for Farao. **14** Men Josef sendte Bud
og lod sin Fader Jakob og al sin Slægt kalde til sig,
fem og halvfjerdsindstyve Sjæle. **15** Og Jakob drog
ned til Ægypten. Og han og vore Fædre døde, **16** og
de bleve flyttede til Sikem og lagte i den Grav, som
Abraham havde købt for en Sum Penge af Hemors
Sønner i Sikem. **17** Som nu Tiden nærmede sig for
den Forjættelse, Gud havde tilsagt Abraham, voksede
Folket og formeredes i Ægypten, **18** indtil der fremstod
en anden Konge, som ikke kendte Josef. **19** Han viste
Træskhed imod vor Slægt og handlede ilde med vore
Fædre, saa de maatte sætte deres smaa Børn ud, for at
de ikke skulde holdes i Live. **20** Paa den Tid blev Moses
født, og han var dejlig for Gud; han blev opfostret i tre
Maaneder i sin Faders Hus. **21** Men da han var sat
ud, tog Faraos Datter ham op og opfostrede ham til
sin Søn. **22** Og Moses blev oplært i al Ægypternes
Visdom; og han var mægtig i sine Ord og Gerninger. **23**
Men da han blev fyrretyve Aar gammel, fik han i Sinde
at besøge sine Brødre, Israels Børn. **24** Og da han
saa en lide Uret, forsvarede han ham og hævnede den
mishandlede, idet han slog Ægypteren ihjel. **25** Men
han mente, at hans Brødre forstode, at Gud gav dem
Frelse ved hans Haand; men de forstode det ikke. **26**
Og den næste Dag viste han sig iblandt dem under en
Strid og vilde forlige dem til at holde Fred, sigende: „I
Mænd! I ere Brødre, hvorfor gøre I hinanden Uret?" **27**
Men den, som gjorde sin Næste Uret, stødte ham fra
sig og sagde: „Hvem har sat dig til Hersker og Dommer
over os? **28** Vil du slaa mig ihjel, ligesom du i Gaar
slog Ægypteren ihjel?" **29** Da flygtede Moses for denne
Tales Skyld og boede som fremmed i Midians Land,
hvor han avlede to Sønner. **30** Og efter fyrretyve Aars
Forløb viste en Engel sig for ham i Sinai Bjergs Ørken i
en Tornebusk, der stod i lys Lue. **31** Men da Moses saa
det, undrede han sig over Synet, og da han gik hen
for at betragte det, lød Herrens Røst til ham: **32** „Jeg
er dine Fædres Gud, Abrahams og Isaks og Jakobs
Gud." Da bævede Moses og turde ikke se derhen.
33 Men Herren sagde til ham: „Løs Skoene af dine

Fødder; thi det Sted, som du staar paa, er hellig Jord.
34 Jeg har grant set mit Folks Mishandling i Ægypten
og hørt deres Suk, og jeg er stegen ned for at udfri
dem; og nu kom, lad mig sende dig til Ægypten!" 35
Denne Moses, hvem de fornægtede, idet de sagde:
„Hvem har sat dig til Hersker og Dommer," ham har
Gud sendt til at være baade Hersker og Befrier ved den
Engels Haand, som viste sig for ham i Tornebusken.
36 Ham var det, som førte dem ud, idet han gjorde
Undere og Tegn i Ægyptens Land og i det røde Hav
og i Ørkenen i fyrretyve Aar. 37 Han er den Moses,
som sagde til Israels Børn: „En Profet skal Gud oprejse
eder af eders Brødre ligesom mig." 38 Han er den,
som i Menigheden i Ørkenen færdedes med Engelen,
der talte til ham paa Sinai Bjerg, og med vore Fædre;
den, som modtog levende Ord at give os; 39 hvem
vore Fædre ikke vilde adlyde, men de stødte ham
fra sig og vendte sig med deres Hjerter til Ægypten,
idet de sagde til Aron: 40 „Gør os Guder, som kunne
gaa foran os; thi vi vide ikke, hvad der er sket med
denne Moses, som førte os ud af Ægyptens Land."
41 Og de gjorde en Kalv i de Dage og bragte Offer
til Gudebilledet og frydede sig ved deres Hænders
Gerninger. 42 Men Gud vendte sig fra dem og gav dem
hen til at tjene Himmelens Hær, som der er skrevet i
Profeternes Bog: „Have I vel, Israels Hus! bragt mig
Slagtofre og andre Ofre i fyrretyve Aar i Ørkenen? 43
Og I bare Moloks Telt og Guden Remfans Stjerne, de
Billeder, som I havde gjort for at tilbede dem; og jeg
vil flytte eder bort hinsides Babylon." 44 Vore Fædre i
Ørkenen havde Vidnesbyrdets Tabernakel, saaledes
som han, der talte til Moses, havde befalet at gøre det
efter det Forbillede, som han havde set. 45 Dette toge
ogsaa vore Fædre i Arv og bragte det under Josva ind i
Landet, som Hedningerne besade, hvilke Gud fordrev
fra vore Fædres Aasyn — indtil Davids Dage, 46 som
fandt Naade for Gud og bad om at maatte finde en Bolig
for Jakobs Gud. 47 Men Salomon byggede ham et Hus.
48 Dog, den Højeste bor ikke i Huse gjorte med Hænder,
som Profeten siger: 49 „Himmelen er min Trone, og
Jorden mine Fødders Skammel, hvad Hus ville I bygge
mig? siger Herren, eller hvilket er min Hviles Sted? 50
Har ikke min Haand gjort alt dette?" 51 I haarde Halse
og uomskaarne paa Hjerter og Øren! I staa altid den
Helligaand imod; som eders Fædre, saaledes ogsaa
I. 52 Hvem af Profeterne er der, som eders Fædre
ikke have forfulgt? og de ihjelsloge dem, som forud
forkyndte om den retfærdiges Komme, hvis Forrædere
og Mordere I nu ere blevne, 53 I, som modtoge Loven
under Engles Besørgelse og have ikke holdt den!" 54
Men da de hørte dette, skar det dem i deres Hjerter, og
de bede Tænderne sammen imod ham. 55 Men som
han var fuld af den Helligaand, stirrede han op imod
Himmelen og saa Guds Herlighed og Jesus staaende
ved Guds højre Haand. 56 Og han sagde: „Se, jeg ser
Himlene aabnede og Menneskesønnen staaende ved
Guds højre Haand." 57 Men de raabte med høj Røst
og holdt for deres Øren og stormede endrægtigt ind
paa ham. 58 Og de stødte ham ud uden for Staden
og stenede ham. Og Vidnerne lagde deres Klæder af
ved en ung Mands Fødder, som hed Saulus. 59 Og de
stenede Stefanus, som bad og sagde: „Herre Jesus,
tag imod min Aand!" 60 Men han faldt paa Knæ og
raabte med høj Røst: „Herre, tilregn dem ikke denne
Synd!" Og som han sagde dette, sov han hen.

8 Men Saulus fandt Behag i hans Mord. Og paa
den Dag udbrød der en stor Forfølgelse imod
Menigheden i Jerusalem, og de adspredtes alle over
Judæas og Samarias Egne, undtagen Apostlene. 2 Men
gudfrygtige Mænd begravede Stefanus og holdt en stor
Veklage over ham. 3 Men Saulus plagede Menigheden
og gik ind i Husene og trak baade Mænd og Kvinder
frem og lod dem sætte i Fængsel. 4 Imidlertid gik de,
som bleve adspredte, omkring og forkyndte Evangeliets
Ord. 5 Da kom Filip til Byen Samaria og prædikede
Kristus for dem. 6 Og Skarerne gave endrægtigt Agt
paa det, som blev sagt af Filip, idet de hørte og saa de
Tegn, som han gjorde. 7 Thi der var mange, som havde
urene Aander, og af hvem disse fore ud, raabende
med høj Røst; og mange værkbrudne og lamme bleve
helbredede. 8 Og der blev en stor Glæde i denne By. 9
Men en Mand, ved Navn Simon, var i Forvejen i Byen
og drev Trolddom og satte Samarias Folk i Forbavselse,
idet han udgav sig selv for at være noget stort. 10 Paa
ham gave alle Agt, smaa og store, og sagde: „Det er
ham, som man kalder Guds store Kraft." 11 Men de
gave Agt paa ham, fordi han i lang Tid havde sat dem i
Forbavselse ved sine Trolddomskunster. 12 Men da
de troede Filip, som forkyndte Evangeliet om Guds
Rige og Jesu Kristi Navn, lode de sig døbe, baade
Mænd og Kvinder. 13 Men Simon troede ogsaa selv, og
efter at være døbt holdt han sig nær til Filip; og da han
saa Tegn og store kraftige Gerninger ske, forbavsedes
han højligt. 14 Men da Apostlene i Jerusalem hørte,
at Samaria havde taget imod Guds Ord, sendte de
Peter og Johannes til dem, 15 og da disse vare komne
derned, bade de for dem om, at de maatte faa den
Helligaand; 16 thi den var endnu ikke falden paa nogen
af dem, men de vare blot døbte til den Herres Jesu
Navn. 17 Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den
Helligaand. 18 Men da Simon saa, at den Helligaand
blev given ved Apostlenes Haandspaalæggelse, bragte
han dem Penge og sagde: 19 „Giver ogsaa mig denne
Magt, at, hvem jeg lægger Hænderne paa, han maa
faa den Helligaand." 20 Men Peter sagde til ham: „Gid

dit Sølv maa gaa til Grunde tillige med dig, fordi du
mente at kunne erhverve Guds Gave for Penge. **21**
Du har ikke Del eller Lod i dette Ord; thi dit Hjerte er
ikke ret for Gud. **22** Omvend dig derfor fra denne din
Ondskab og bed Herren, om dog dit Hjertes Paafund
maatte forlades dig. **23** Thi jeg ser, at du er stedt i
Bitterheds Galde og Uretfærdigheds Lænke." **24** Men
Simon svarede og sagde: „Beder I for mig til Herren, for
at intet af det, som I have sagt, skal komme over mig."
25 Men da de havde vidnet og talt Herrens Ord, vendte
de tilbage til Jerusalem, og de forkyndte Evangeliet
i mange af Samaritanernes Landsbyer. **26** Men en
Herrens Engel talte til Filip og sagde: „Staa op og gaa
mod Syd paa den Vej, som gaar ned fra Jerusalem til
Gaza; den er øde." **27** Og han stod op og gik. Og se,
der var en Æthioper, en Hofmand, en mægtig Mand
hos Kandake, Æthiopernes Dronning, som var sat over
alle hendes Skatte; han var kommen til Jerusalem for
at tilbede. **28** Og han var paa Hjemvejen og sad paa
sin Vogn og læste Profeten Esajas. **29** Men Aanden
sagde til Filip: „Gaa hen og hold dig til denne Vogn!"
30 Og Filip løb derhen og hørte ham læse Profeten
Esajas; og han sagde: „Forstaar du ogsaa det, som
du læser?" **31** Men han sagde: „Hvorledes skulde jeg
kunne det, uden nogen vejleder mig?" Og han bad Filip
stige op og sætte sig hos ham. **32** Men det Stykke af
Skriften, som han læste, var dette: „Som et Faar blev
han ført til Slagtning, og som et Lam er stumt imod
den, der klipper det, saaledes oplader han ej sin Mund.
33 I Fornedrelsen blev hans Dom taget bort; hvem kan
fortælle om hans Slægt, efterdi hans Liv borttages fra
Jorden?" **34** Men Hofmanden talte til Filip og sagde:
„Jeg beder dig, om hvem siger Profeten dette? om sig
selv eller om en anden?" **35** Da oplod Filip sin Mund,
og idet han begyndte fra dette Skriftsted, forkyndte
han ham Evangeliet om Jesus. **36** Men som de droge
frem ad Vejen, kom de til noget Vand; og Hofmanden
siger: „Se, her er Vand, hvad hindrer mig fra at blive
døbt?" **37** [Men Filip sagde: „Dersom du tror af hele
dit Hjerte, kan det ske." Men han svarede og sagde:
„Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn."] **38** Og han
bød, at Vognen skulde holde, og de stege begge ned i
Vandet, baade Filip og Hofmanden; og han døbte ham.
39 Men da de stege op af Vandet, bortrykkede Herrens
Aand Filip, og Hofmanden saa ham ikke mere; thi han
drog sin Vej med Glæde. **40** Men Filip blev funden i
Asdod, og han drog omkring og forkyndte Evangeliet i
alle Byerne, indtil han kom til Kæsarea.

9 Men Saulus, som endnu fnøs med Trusel og Mord
imod Herrens Disciple, gik til Ypperstepræsten **2**
og bad ham om Breve til Damaskus til Synagogerne,
for at han, om han fandt nogle, Mænd eller Kvinder,
som holdt sig til Vejen, kunde føre dem bundne til
Jerusalem. **3** Men da han var undervejs og nærmede
sig til Damaskus, omstraalede et Lys fra Himmelen
ham pludseligt. **4** Og han faldt til Jorden og hørte en
Røst, som sagde til ham: „Saul! Saul! hvorfor forfølger
du mig?" **5** Og han sagde: „Hvem er du, Herre?" Men
han svarede: „Jeg er Jesus, som du forfølger. **6** Men
staa op og gaa ind i Byen, og det skal siges dig, hvad
du bør gøre." **7** Men de Mænd, som rejste med ham,
stode maalløse, da de vel hørte Røsten, men ikke saa
nogen. **8** Og Saulus rejste sig op fra Jorden; men da
han oplod sine Øjne, saa han intet. Men de ledte ham
ved Haanden og førte ham ind i Damaskus. **9** Og han
kunde i tre Dage ikke se, og han hverken spiste eller
drak. **10** Men der var en Discipel i Damaskus, ved Navn
Ananias, og Herren sagde til ham i et Syn: „Ananias!"
Og han sagde: „Se, her er jeg, Herre!" **11** Og Herren
sagde til ham: „Staa op, gaa hen i den Gade, som
kaldes den lige, og spørg i Judas's Hus efter en ved
Navn Saulus fra Tarsus; thi se, han beder. **12** Og han
har i et Syn set en Mand, ved Navn Ananias, komme
ind og lægge Hænderne paa ham, for at han skulde
blive seende." **13** Men Ananias svarede: „Herre! jeg
har hørt af mange om denne Mand, hvor meget ondt
han har gjort dine hellige i Jerusalem. **14** Og her har
han Fuldmagt fra Ypperstepræsterne til at binde alle
dem, som paakalde dit Navn." **15** Men Herren sagde til
ham: „Gaa; thi denne er mig et udvalgt Redskab til at
bære mit Navn frem baade for Hedninger og Konger
og Israels Børn; **16** thi jeg vil vise ham, hvor meget
han bør lide for mit Navns Skyld." **17** Men Ananias gik
hen og kom ind i Huset og lagde Hænderne paa ham
og sagde: „Saul, Broder! Herren har sendt mig, den
Jesus, der viste sig for dig paa Vejen, ad hvilken du
kom, for at du skal blive seende igen og fyldes med den
Helligaand." **18** Og straks faldt der ligesom Skæl fra
hans Øjne, og han blev seende, og han stod op og blev
døbt. **19** Og han fik Mad og kom til Kræfter. Men han
blev nogle Dage hos Disciplene i Damaskus. **20** Og
straks prædikede han i Synagogerne om Jesus, at han
er Guds Søn. **21** Men alle, som hørte det, forbavsedes
og sagde: „Er det ikke ham, som i Jerusalem forfulgte
dem, der paakaldte dette Navn, og var kommen hertil
for at føre dem bundne til Ypperstepræsterne?" **22**
Men Saulus voksede i Kraft og gendrev Jøderne,
som boede i Damaskus, idet han beviste, at denne er
Kristus. **23** Men da nogle Dage vare forløbne, holdt
Jøderne Raad om at slaa ham ihjel. **24** Men Saulus fik
deres Efterstræbelser at vide. Og de bevogtede endog
Portene baade Dag og Nat, for at de kunde slaa ham
ihjel. **25** Men hans Disciple toge ham ved Nattetid og
bragte ham ud igennem Muren, idet de firede ham ned
i en Kurv. **26** Men da han kom til Jerusalem, forsøgte

han at holde sig til Disciplene; men de frygtede alle for
ham, da de ikke troede, at han var en Discipel. 27 Men
Barnabas tog sig af ham og førte ham til Apostlene;
og han fortalte dem, hvorledes han havde set Herren
paa Vejen, og at han havde talt til ham, og hvorledes
han i Damaskus havde vidnet frimodigt i Jesu Navn.
28 Og han gik ind og gik ud med dem i Jerusalem 29
og vidnede frimodigt i Herrens Navn. Og han talte og
tvistedes med Hellenisterne; men de toge sig for at
slaa ham ihjel. 30 Men da Brødrene fik dette at vide,
førte de ham ned til Kæsarea og sendte ham videre til
Tarsus. 31 Saa havde da Menigheden Fred over hele
Judæa og Galilæa og Samaria, og den opbyggedes
og vandrede i Herrens Frygt, og ved den Helligaands
Formaning voksede den. 32 Men det skete, medens
Peter drog omkring alle Vegne, at han ogsaa kom ned
til de hellige, som boede i Lydda. 33 Der fandt han en
Mand ved Navn Æneas, som havde ligget otte Aar
til Sengs og var værkbruden. 34 Og Peter sagde til
ham: „Æneas! Jesus Kristus helbreder dig; staa op, og
red selv din Seng!" Og han stod straks op. 35 Og alle
Beboere af Lydda og Saron saa ham, og de omvendte
sig til Herren. 36 Men i Joppe var der en Discipelinde
ved Navn Tabitha, hvilket udlagt betyder Hind; hun var
rig paa gode Gerninger og gav mange Almisser. 37
Men det skete i de Dage, at hun blev syg og døde.
Da toede de hende og lagde hende i Salen ovenpaa.
38 Men efterdi Lydda var nær ved Joppe, udsendte
Disciplene, da de hørte, at Peter var der, to Mænd
til ham og bade ham: „Kom uden Tøven over til os!"
39 Men Peter stod op og gik med dem. Og da han
kom derhen, førte de ham op i Salen ovenpaa, og alle
Enkerne stode hos ham, græd og viste ham alle de
Kjortler og Kapper, som „Hinden" havde forarbejdet,
medens hun var hos dem. 40 Men Peter bød dem alle
at gaa ud, og han faldt paa Knæ og bad; og han vendte
sig til det døde Legeme og sagde: „Tabitha, staa op!"
Men hun oplod sine Øjne, og da hun saa Peter, satte
hun sig op. 41 Men han gav hende Haanden og rejste
hende op, og han kaldte paa de hellige og Enkerne og
fremstillede hende levende for dem. 42 Men det blev
vitterligt over hele Joppe, og mange troede paa Herren.
43 Og det skete, at han blev mange Dage i Joppe hos
en vis Simon, en Garver.

10 Men en Mand i Kæsarea ved Navn Kornelius, en
Høvedsmand ved den Afdeling, som kaldes den
italienske, 2 en from Mand, der frygtede Gud tillige
med hele sit Hus og gav Folket mange Almisser og
altid bad til Gud, 3 han saa klarlig i et Syn omtrent ved
den niende Time paa Dagen en Guds Engel, som kom
ind til ham og sagde til ham: „Kornelius!" 4 Men han
stirrede paa ham og blev forfærdet og sagde: „Hvad er
det, Herre?" Han sagde til ham: „Dine Bønner og dine
Almisser ere opstegne til Ihukommelse for Gud. 5 Og
send nu nogle Mænd til Joppe, og lad hente en vis
Simon med Tilnavn Peter. 6 Han har Herberge hos en
vis Simon, en Garver, hvis Hus er ved Havet." 7 Men
da Engelen, som talte til ham, var gaaet bort, kaldte
han to af sine Husfolk og en gudfrygtig Stridsmand
af dem, som stadigt vare om ham. 8 Og han fortalte
dem det alt sammen og sendte dem til Joppe. 9 Men
den næste Dag, da disse vare undervejs og nærmede
sig til Byen, steg Peter op paa Taget for at bede ved
den sjette Time. 10 Og han blev meget hungrig og
vilde have noget at spise; men medens de lavede det
til, kom der en Henrykkelse over ham, 11 og han saa
Himmelen aabnet og noget, der dalede ned, ligesom
en stor Dug, der ved de fire Hjørner sænkedes ned paa
Jorden; 12 og i denne var der alle Jordens firføddede
Dyr og krybende Dyr og Himmelens Fugle. 13 Og en
Røst lød til ham: „Staa op, Peter, slagt og spis!" 14 Men
Peter sagde: „Ingenlunde, Herre! thi aldrig har jeg spist
noget vanhelligt og urent." 15 Og atter for anden Gang
lød der en Røst til ham: „Hvad Gud har renset, holde
du ikke for vanhelligt!" 16 Og dette skete tre Gange, og
straks blev Dugen igen optagen til Himmelen. 17 Men
medens Peter var tvivlraadig med sig selv om, hvad det
Syn, som han havde set, maatte betyde, se, da havde
de Mænd, som vare udsendte af Kornelius, opspurgt
Simons Hus og stode for Porten. 18 Og de raabte og
spurgte, om Simon med Tilnavn Peter havde Herberge
der. 19 Men idet Peter grublede over Synet, sagde
Aanden til ham: „Se, der er tre Mænd, som søge efter
dig; 20 men staa op, stig ned, og drag med dem uden at
tvivle; thi det er mig, som har sendt dem." 21 Saa steg
Peter ned til Mændene og sagde: „Se, jeg er den, som I
søge efter; hvad er Aarsagen, hvorfor I ere komne?" 22
Men de sagde: „Høvedsmanden Kornelius, en retfærdig
og gudfrygtig Mand, som har godt Vidnesbyrd af hele
Jødernes Folk, har af en hellig Engel faaet Befaling
fra Gud til at lade dig hente til sit Hus og høre, hvad
du har at sige." 23 Da kaldte han dem ind og gav
dem Herberge. Men den næste Dag stod han op og
drog bort med dem, og nogle af Brødrene fra Joppe
droge med ham. 24 Og den følgende Dag kom de til
Kæsarea. Men Kornelius ventede paa dem og havde
sammenkaldt sine Frænder og nærmeste Venner. 25
Men da det nu skete, at Peter kom ind, gik Kornelius
ham i Møde og faldt ned for hans Fødder og tilbad
ham. 26 Men Peter rejste ham op og sagde: „Staa op!
ogsaa jeg er selv et Menneske." 27 Og under Samtale
med ham gik han ind og fandt mange samlede. 28 Og
han sagde til dem: „I vide, hvor utilbørligt det er for en
jødisk Mand at omgaas med eller komme til nogen,
som er af et fremmed Folk; men mig har Gud vist, at

jeg ikke skulde kalde noget Menneske vanhelligt eller
urent. 29 Derfor kom jeg ogsaa uden Indvending, da
jeg blev hentet; og jeg spørger eder da, af hvad Aarsag
I hentede mig?" 30 Og Kornelius sagde: „For fire Dage
siden fastede jeg indtil denne Time, og ved den niende
Time bad jeg i mit Hus; og se, en Mand stod for mig i
et straalende Klædebon, 31 og han sagde: Kornelius!
din Bøn er hørt, og dine Almisser ere ihukommede for
Gud. 32 Send derfor Bud til Joppe og lad Simon med
Tilnavn Peter kalde til dig; han har Herberge i Garveren
Simons Hus ved Havet; han skal tale til dig, naar han
kommer. 33 Derfor sendte jeg straks Bud til dig, og du
gjorde vel i at komme. Nu ere vi derfor alle til Stede
for Guds Aasyn for at høre alt, hvad der er dig befalet
af Herren." 34 Men Peter oplod Munden og sagde:
„Jeg forstaar i Sandhed, at Gud ikke anser Personer;
35 men i hvert Folk er den, som frygter ham og gør
Retfærdighed, velkommen for ham; 36 — det Ord, som
han sendte til Israels Børn, da han forkyndte Fred ved
Jesus Kristus: han er alles Herre. 37 I kende det, som
er udgaaet over hele Judæa, idet det begyndte fra
Galilæa, efter den Daab, som Johannes prædikede, 38
det om Jesus fra Nazareth, hvorledes Gud salvede ham
med den Helligaand og Kraft, han, som drog omkring
og gjorde vel og helbredte alle, som vare overvældede
af Djævelen; thi Gud var med ham; 39 og vi ere Vidner
om alt det, som han har gjort baade i Jødernes Land
og i Jerusalem, han, som de ogsaa sloge ihjel, idet de
hængte ham paa et Træ. 40 Ham oprejste Gud paa den
tredje Dag og gav ham at aabenbares, 41 ikke for hele
Folket, men for de Vidner, som vare forud udvalgte af
Gud, for os, som spiste og drak med ham, efter at han
var opstanden fra de døde. 42 Og han har paabudt
os at prædike for Folket og at vidne, at han er den af
Gud bestemte Dommer over levende og døde. 43 Ham
give alle Profeterne det Vidnesbyrd, at enhver, som
tror paa ham, skal faa Syndernes Forladelse ved hans
Navn." 44 Medens Peter endnu talte disse Ord, faldt
den Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet. 45 Og
de troende af Omskærelsen, saa mange, som vare
komne med Peter, bleve meget forbavsede over, at
den Helligaands Gave var bleven udgydt ogsaa over
Hedningerne; 46 thi de hørte dem tale i Tunger og
ophøje Gud. 47 Da svarede Peter: „Mon nogen kan
formene disse Vandet, saa de ikke skulde døbes, de,
som dog have faaet den Helligaand lige saa vel som
vi?" 48 Og han befalede, at de skulde døbes i Jesu
Kristi Navn. Da bade de ham om at blive der nogle
Dage.

11 Men Apostlene og de Brødre, som vare rundt
om i Judæa, hørte, at ogsaa Hedningerne havde
modtaget Guds Ord. 2 Og da Peter kom op til Jerusalem,
tvistedes de af Omskærelsen med ham og sagde: 3
„Du er gaaet ind til uomskaarne Mænd og har spist
med dem." 4 Men Peter begyndte og forklarede dem
det i Sammenhæng og sagde: 5 „Jeg var i Byen Joppe
og bad; og jeg saa i en Henrykkelse et Syn, noget,
der dalede ned, ligesom en stor Dug, der ved de fire
Hjørner sænkedes ned fra Himmelen, og den kom
lige hen til mig. 6 Jeg stirrede paa den og betragtede
den og saa da Jordens firføddede Dyr og vilde Dyr og
krybende Dyr og Himmelens Fugle. 7 Og jeg hørte
ogsaa en Røst, som sagde til mig: Staa op, Peter, slagt
og spis! 8 Men jeg sagde: Ingenlunde, Herre! thi aldrig
kom noget vanhelligt eller urent i min Mund. 9 Men en
Røst svarede anden Gang fra Himmelen: Hvad Gud har
renset, holde du ikke for vanhelligt! 10 Og dette skete
tre Gange; saa blev det igen alt sammen draget op til
Himmelen. 11 Og se, i det samme stode tre Mænd ved
det Hus, i hvilket jeg var, som vare udsendte til mig fra
Kæsarea. 12 Men Aanden sagde til mig, at jeg skulde
gaa med dem uden at gøre Forskel. Men ogsaa disse
seks Brødre droge med mig, og vi gik ind i Mandens
Hus. 13 Og han fortalte os, hvorledes han havde set
Engelen staa i hans Hus og sige: Send Bud til Joppe og
lad Simon med Tilnavn Peter hente! 14 Han skal tale
Ord til dig, ved hvilke du og hele dit Hus skal frelses.
15 Men idet jeg begyndte at tale, faldt den Helligaand
paa dem ligesom ogsaa paa os i Begyndelsen. 16
Og jeg kom Herrens Ord i Hu, hvorledes han sagde:
Johannes døbte med Vand, men I skulle døbes med
den Helligaand. 17 Naar altsaa Gud gav dem lige Gave
med os, da de troede paa den Herre Jesus Kristus,
hvem var da jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?" 18
Men da de hørte dette, bleve de rolige, og de priste
Gud og sagde: „Saa har Gud ogsaa givet Hedningerne
Omvendelsen til Liv." 19 De, som nu vare blevne
adspredte paa Grund af den Trængsel, som opstod i
Anledning af Stefanus, vandrede om lige til Fønikien og
Kypern og Antiokia, og de talte ikke Ordet til nogen
uden til Jøder alene. 20 Men iblandt dem var der nogle
Mænd fra Kypern og Kyrene, som kom til Antiokia
og talte ogsaa til Grækerne og forkyndte Evangeliet
om den Herre Jesus. 21 Og Herrens Haand var med
dem, og et stort Antal blev troende og omvendte sig
til Herren. 22 Men Rygtet om dem kom Menigheden
i Jerusalem for Øre, og de sendte Barnabas ud til
Antiokia. 23 Da han nu kom derhen og saa Guds
Naade, glædede han sig og formanede alle til med
Hjertets Forsæt at blive ved Herren. 24 Thi han var en
god Mand og fuld af den Helligaand og Tro. Og en stor
Skare blev ført til Herren. 25 Men han drog ud til Tarsus
for at opsøge Saulus; og da han fandt ham, førte han
ham til Antiokia. 26 Og det skete, at de endog et helt
Aar igennem færdedes sammen i Menigheden og lærte

en stor Skare, og at Disciplene først i Antiokia bleve
kaldte Kristne. 27 Men i disse Dage kom der Profeter
ned fra Jerusalem til Antiokia. 28 Og en af dem, ved
Navn Agabus, stod op og tilkendegav ved Aanden,
at der skulde komme en stor Hungersnød over hele
Verden, hvilken ogsaa kom under Klaudius. 29 Men
Disciplene besluttede at sende, hver efter sin Evne,
noget til Hjælp for Brødrene, som boede i Judæa; 30
hvilket de ogsaa gjorde, og de sendte det til de Ældste
ved Barnabas's og Saulus's Haand.

12 Paa den Tid lagde Kong Herodes Haand paa
nogle af Menigheden for at mishandle dem, 2
og Jakob, Johannes's Broder, lod han henrette med
Sværd. 3 Og da han saa, at det behagede Jøderne, gik
han videre og lod ogsaa Peter gribe. Det var de usyrede
Brøds Dage. 4 Og da han havde grebet ham, satte
han ham i Fængsel og overgav ham til at bevogtes
af fire Vagtskifter, hvert paa fire Stridsmænd, da han
efter Paasken vilde føre ham frem for Folket. 5 Saa
blev da Peter bevogtet i Fængselet; men der blev af
Menigheden holdt inderlig Bøn til Gud for ham. 6 Men
da Herodes vilde til at føre ham frem, sov Peter den
Nat imellem to Stridsmænd, bunden med to Lænker,
og Vagter foran Døren bevogtede Fængselet. 7 Og
se, en Herrens Engel stod der, og et Lys straalede i
Fangerummet, og han slog Peter i Siden og vækkede
ham og sagde: „Staa op i Hast!" og Lænkerne faldt
ham af Hænderne. 8 Og Engelen sagde til ham: „Bind
op om dig, og bind dine Sandaler paa!" Og han gjorde
saa. Og han siger til ham: „Kast din Kappe om dig, og
følg mig!" 9 Og han gik ud og fulgte ham, og han vidste
ikke, at det, som skete ved Engelen, var virkeligt, men
mente, at han saa et Syn. 10 Men de gik igennem den
første og den anden Vagt og kom til den Jernport, som
førte ud til Staden; denne aabnede sig for dem af sig
selv, og de kom ud og gik en Gade frem, og straks
skiltes Engelen fra ham. 11 Og da Peter kom til sig selv,
sagde han: „Nu ved jeg i Sandhed, at Herren udsendte
sin Engel og udfriede mig af Herodes's Haand og al
det jødiske Folks Forventning." 12 Og da han havde
besindet sig, gik han til Marias Hus, hun, som var
Moder til Johannes, med Tilnavn Markus, hvor mange
vare forsamlede og bade. 13 Men da han bankede paa
Døren til Portrummet, kom der en Pige ved Navn Rode
for at høre efter. 14 Og da hun kendte Peters Røst,
lod hun af Glæde være at aabne Porten, men løb ind
og forkyndte dem, at Peter stod uden for Porten. 15
Da sagde de til hende: „Du raser." Men hun stod fast
paa, at det var saaledes. Men de sagde: „Det er hans
Engel." 16 Men Peter blev ved at banke paa, og da
de lukkede op, saa de ham og bleve forbavsede. 17
Da vinkede han til dem med Haanden, at de skulde
tie, og fortalte dem, hvorledes Herren havde ført ham
ud af Fængselet, og han sagde: „Forkynder Jakob og
Brødrene dette!" Og han gik ud og drog til et andet
Sted. 18 Men da det blev Dag, var der ikke liden Uro
iblandt Stridsmændene over, hvad der var blevet af
Peter. 19 Men da Herodes søgte ham og ikke fandt
ham, forhørte han Vagten og befalede, at de skulde
henrettes. Og han drog ned fra Judæa til Kæsarea og
opholdt sig der. 20 Men han laa i Strid med Tyrierne
og Sidonierne. Men de kom endrægtigt til ham og fik
Blastus, Kongens Kammerherre, paa deres Side og
bade om Fred, fordi deres Land fik Næringsmidler
tilførte fra Kongens Land. 21 Men paa en fastsat Dag
iførte Herodes sig en Kongedragt og satte sig paa
Tronen og holdt en Tale til dem. 22 Og Folket raabte
til ham: „Det er Guds Røst og ikke et Menneskes."
23 Men straks slog en Herrens Engel ham, fordi han
ikke gav Gud Æren; og han blev fortæret af Orme og
udaandede. 24 Men Guds Ord havde Fremgang og
udbredtes. 25 Og Barnabas og Saulus vendte tilbage
fra Jerusalem efter at have fuldført deres Ærinde, og
de havde Johannes, med Tilnavn Markus, med sig.

13 Men i Antiokia, i den derværende Menighed,
var der Profeter og Lærere, nemlig Barnabas og
Simeon, med Tilnavn Niger, og Kyrenæeren Lukius og
Manaen, en Fosterbroder af Fjerdingsfyrsten Herodes,
og Saulus. 2 Medens de nu holdt Gudstjeneste og
fastede, sagde den Helligaand: „Udtager mig Barnabas
og Saulus til den Gerning, hvortil jeg har kaldet dem." 3
Da fastede de og bade og lagde Hænderne paa dem
og lode dem fare. 4 Da de nu saaledes vare udsendte
af den Helligaand, droge de ned til Seleukia og sejlede
derfra til Kypern. 5 Og da de vare komne til Salamis,
forkyndte de Guds Ord i Jødernes Synagoger; men
de havde ogsaa Johannes til Medhjælper. 6 Og da
de vare dragne igennem hele Øen indtil Pafus, fandt
de en Troldkarl, en falsk Profet, en Jøde, hvis Navn
var Barjesus. 7 Han var hos Statholderen Sergius
Paulus, en forstandig Mand. Denne kaldte Barnabas
og Saulus til sig og attraaede at høre Guds Ord. 8
Men Elimas, Troldkarlen, (thi dette betyder hans Navn),
stod dem imod og søgte at vende Statholderen bort
fra Troen. 9 Men Saulus, som ogsaa kaldes Paulus,
blev fyldt med den Helligaand, saa fast paa ham og
sagde: 10 „O, du Djævelens Barn, fuld af al Svig og
al Underfundighed, du Fjende af al Retfærdighed! vil
du ikke holde op med at forvende Herrens de lige
Veje? 11 Og nu se, Herrens Haand er over dig, og
du skal blive blind og til en Tid ikke se Solen." Men
straks faldt der Mulm og Mørke over ham, og han gik
omkring og søgte efter nogen, som kunde lede ham.
12 Da Statholderen saa det, som var sket, troede han,

slagen af Forundring over Herrens Lære. **13** Paulus
og de, som vare med ham, sejlede da ud fra Pafus
og kom til Perge i Pamfylien. Men Johannes skiltes
fra dem og vendte tilbage til Jerusalem. **14** Men de
droge videre fra Perge og kom til Antiokia i Pisidien og
gik ind i Synagogen paa Sabbatsdagen og satte sig.
15 Men efter Forelæsningen af Loven og Profeterne
sendte Synagogeforstanderne Bud hen til dem og lode
sige: „I Mænd, Brødre! have I noget Formaningsord
til Folket, da siger frem!" **16** Men Paulus stod op og
slog til Lyd med Haanden og sagde: „I israelitiske
Mænd og I, som frygte Gud, hører til! **17** Dette Folks,
Israels Gud udvalgte vore Fædre og ophøjede Folket i
Udlændigheden i Ægyptens Land og førte dem derfra
med løftet Arm. **18** Og omtrent fyrretyve Aar taalte han
deres Færd i Ørkenen. **19** Og han udryddede syv Folk i
Kanaans Land og fordelte disses Land iblandt dem, **20**
og derefter i omtrent fire Hundrede og halvtredsindstyve
Aar gav han dem Dommere indtil Profeten Samuel.
21 Og derefter bade de om en Konge; og Gud gav
dem Saul, Kis's Søn, en Mand af Benjamins Stamme,
i fyrretyve Aar. **22** Og da han havde taget ham bort,
oprejste han dem David til Konge, om hvem han ogsaa
vidnede, og sagde: „Jeg har fundet David, Isajs Søn,
en Mand efter mit Hjerte, som skal gøre al min Villie."
23 Af dennes Sæd bragte Gud efter Forjættelsen Israel
en Frelser, Jesus, **24** efter at Johannes forud for hans
Fremtræden havde prædiket Omvendelses-Daab for
hele Israels Folk. **25** Men da Johannes var ved at
fuldende sit Løb, sagde han: „Hvad anse I mig for at
være? Mig er det ikke; men se, der kommer en efter
mig, hvis Sko jeg ikke er værdig at løse." **26** I Mænd,
Brødre, Sønner af Abrahams Slægt, og de iblandt eder,
som frygte Gud! Til os er Ordet om denne Frelse sendt.
27 Thi de, som bo i Jerusalem, og deres Raadsherrer
kendte ham ikke; de dømte ham og opfyldte derved
Profeternes Ord, som forelæses hver Sabbat. **28** Og
om end de ingen Dødsskyld fandt hos ham, bade de
dog Pilatus, at han maatte blive slaaet ihjel. **29** Men da
de havde fuldbragt alle Ting, som ere skrevne om ham,
toge de ham ned af Træet og lagde ham i en Grav. **30**
Men Gud oprejste ham fra de døde, **31** og han blev set
i flere Dage af dem, som vare gaaede med ham op fra
Galilæa til Jerusalem, dem, som nu ere hans Vidner
for Folket. **32** Og vi forkynde eder den Forjættelse,
som blev given til Fædrene, at Gud har opfyldt denne
for os, deres Børn, idet han oprejste Jesus; **33** som
der ogsaa er skrevet i den anden Psalme: „Du er
min Søn, jeg har født dig i Dag." **34** Men at han har
oprejst ham fra de døde, saa at han ikke mere skal
vende tilbage til Forraadnelse, derom har han sagt
saaledes: „Jeg vil give eder Davids hellige Forjættelser,
de trofaste." **35** Thi han siger ogsaa i en anden Psalme:
„Du skal ikke tilstede din hellige at se Forraadnelse."
36 David sov jo hen, da han i sin Livstid havde tjent
Guds Raadslutning, og han blev henlagt hos sine
Fædre og saa Forraadnelse; **37** men den, som Gud
oprejste, saa ikke Forraadnelse. **38** Saa være det eder
vitterligt, I Mænd, Brødre! at ved ham forkyndes der
eder Syndernes Forladelse; **39** og fra alt, hvorfra I ikke
kunde retfærdiggøres ved Mose Lov, retfærdiggøres
ved ham enhver, som tror. **40** Ser nu til, at ikke det,
som er sagt ved Profeterne, kommer over eder: **41**
„Ser, I Foragtere, og forundrer eder og bliver til intet; thi
en Gerning gør jeg i eders Dage, en Gerning, som I
ikke vilde tro, dersom nogen fortalte eder den." **42** Men
da de gik ud, bad man dem om, at disse Ord maatte
blive talte til dem paa den følgende Sabbat. **43** Men
da Forsamlingen var opløst, fulgte mange af Jøderne
og af de gudfrygtige Proselyter Paulus og Barnabas,
som talte til dem og formanede dem til at blive fast
ved Guds Naade. **44** Men paa den følgende Sabbat
forsamledes næsten hele Byen for at høre Guds Ord.
45 Men da Jøderne saa Skarerne, bleve de fulde af
Nidkærhed og modsagde det, som blev talt af Paulus,
ja, baade sagde imod og spottede. **46** Men Paulus og
Barnabas talte frit ud og sagde: „Det var nødvendigt, at
Guds Ord først skulde tales til eder; men efterdi I støde
det fra eder og ikke agte eder selv værdige til det evige
Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne. **(aiōnios g166)**
47 Thi saaledes har Herren befalet os: „Jeg har sat dig
til Hedningers Lys, for at du skal være til Frelse lige ud
til Jordens Ende." **48** Men da Hedningerne hørte dette,
bleve de glade og priste Herrens Ord, og de troede,
saa mange, som vare bestemte til evigt Liv, **(aiōnios
g166)** **49** og Herrens Ord udbredtes over hele Landet.
50 Men Jøderne ophidsede de fornemme gudfrygtige
Kvinder og de første Mænd i Byen; og de vakte en
Forfølgelse imod Paulus og Barnabas og joge dem
ud fra deres Grænser. **51** Men de rystede Støvet af
deres Fødder imod dem og droge til Ikonium. **52** Men
Disciplene bleve fyldte med Glæde og den Helligaand.

14 Men det skete i Ikonium, at de sammen gik ind i
Jødernes Synagoge og talte saaledes, at en stor
Mængde, baade af Jøder og Grækere, troede. **2** Men de
Jøder, som vare genstridige, ophidsede Hedningernes
Sind og satte ondt i dem imod Brødrene. **3** De opholdt
sig nu en Tid lang der og talte med Frimodighed i
Herren, som gav sin Naades Ord Vidnesbyrd, idet
han lod Tegn og Undere ske ved deres Hænder. **4**
Men Mængden i Byen blev uenig, og nogle holdt med
Jøderne, andre med Apostlene. **5** Men da der blev et
Opløb, baade af Hedningerne og Jøderne med samt
deres Raadsherrer, for at mishandle og stene dem,
6 og de fik dette at vide, flygtede de bort til Byerne

i Lykaonien, Lystra og Derbe, og til det omliggende
Land, 7 og der forkyndte de Evangeliet. 8 Og i Lystra
sad der en Mand, som var kraftesløs i Fødderne, lam
fra Moders Liv, og han havde aldrig gaaet. 9 Han hørte
Paulus tale; og da denne fæstede Øjet paa ham og
saa, at han havde Tro til at frelses, sagde han med høj
Røst: 10 „Staa ret op paa dine Fødder!" Og han sprang
op og gik omkring. 11 Men da Skarerne saa, hvad
Paulus havde gjort, opløftede de deres Røst og sagde
paa Lykaonisk: „Guderne ere i menneskelig Skikkelse
stegne ned til os." 12 Og de kaldte Barnabas Zeus, men
Paulus Hermes, fordi han var den, som førte Ordet. 13
Men Præsten ved Zeustemplet, som var uden for Byen,
bragte Tyre og Kranse hen til Portene og vilde ofre
tillige med Skarerne. 14 Men da Apostlene, Barnabas
og Paulus, hørte dette, sønderreve de deres Klæder
og sprang ind i Skaren, 15 raabte og sagde: „I Mænd!
hvorfor gøre I dette? Vi ere ogsaa Mennesker, lige Kaar
undergivne med eder, og vi forkynde eder Evangeliet
om at vende om fra disse tomme Ting til den levende
Gud, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og
alt, hvad der er i dem; 16 han, som i de forbigangne
Tider lod alle Hedningerne vandre deres egne Veje, 17
ihvorvel han ikke lod sig selv være uden Vidnesbyrd,
idet han gjorde godt og gav eder Regn og frugtbare
Tider fra Himmelen og mættede eders Hjerter med
Føde og Glæde." 18 Og det var med Nød og næppe, at
de ved at sige dette afholdt Skarerne fra at ofre til dem.
19 Men der kom Jøder til fra Antiokia og Ikonium, og
de overtalte Skarerne og stenede Paulus og slæbte
ham uden for Byen i den Tro, at han var død. 20 Men
da Disciplene omringede ham, stod han op og gik ind
i Byen. Og den næste Dag gik han med Barnabas
bort til Derbe. 21 Og da de havde forkyndt Evangeliet
i denne By og vundet mange Disciple, vendte de
tilbage til Lystra og Ikonium og Antiokia 22 og styrkede
Disciplenes Sjæle og paamindede dem om at blive i
Troen og om, at vi maa igennem mange Trængsler
indgaa i Guds Rige. 23 Men efter at de i hver Menighed
havde udvalgt Ældste for dem, overgave de dem under
Bøn og Faste til Herren, hvem de havde givet deres Tro.
24 Og de droge igennem Pisidien og kom til Pamfylien.
25 Og da de havde talt Ordet i Perge, droge de ned til
Attalia. 26 Og derfra sejlede de til Antiokia, hvorfra de
vare blevne overgivne til Guds Naade til den Gerning,
som de havde fuldbragt. 27 Men da de kom derhen
og havde forsamlet Menigheden, forkyndte de, hvor
store Ting Gud havde gjort med dem, og at han havde
aabnet en Troens Dør for Hedningerne. 28 Men de
opholdt sig en ikke liden Tid sammen med Disciplene.

15 Og der kom nogle ned fra Judæa, som lærte
Brødrene: „Dersom I ikke lade eder omskære
efter Mose Skik, kunne I ikke blive frelste." 2 Da nu
Paulus og Barnabas kom i en ikke ringe Splid og
Strid med dem, saa besluttede man, at Paulus og
Barnabas og nogle andre af dem skulde drage op
til Jerusalem til Apostlene og de Ældste i Anledning
af dette Spørgsmaal. 3 Disse bleve da sendte af
Sted af Menigheden og droge igennem Fønikien og
Samaria og fortalte om Hedningernes Omvendelse,
og de gjorde alle Brødrene stor Glæde. 4 Men da de
kom til Jerusalem, bleve de modtagne af Menigheden
og Apostlene og de Ældste, og de kundgjorde, hvor
store Ting Gud havde gjort med dem. 5 Men nogle
af Farisæernes Parti, som vare blevne troende, stode
op og sagde: „Man bør omskære dem og befale dem
at holde Mose Lov." 6 Men Apostlene og de Ældste
forsamlede sig for at overlægge denne Sag. 7 Men
da man havde tvistet meget herom, stod Peter op og
sagde til dem: „I Mænd, Brødre! I vide, at for lang Tid
siden gjorde Gud det Valg iblandt eder, at Hedningerne
ved min Mund skulde høre Evangeliets Ord og tro. 8
Og Gud, som kender Hjerterne, gav dem Vidnesbyrd
ved at give dem den Helligaand lige saa vel som os.
9 Og han gjorde ingen Forskel imellem os og dem,
idet han ved Troen rensede deres Hjerter. 10 Hvorfor
friste I da nu Gud, saa I lægge et Aag paa Disciplenes
Nakke, som hverken vore Fædre eller vi have formaaet
at bære? 11 Men vi tro, at vi blive frelste ved den
Herres Jesu Naade paa samme Maade som ogsaa
de." 12 Men hele Mængden tav, og de hørte Barnabas
og Paulus fortælle, hvor store Tegn og Undere Gud
havde gjort iblandt Hedningerne ved dem. 13 Men
da de havde hørt op at tale, tog Jakob til Orde og
sagde: „I Mænd, Brødre, hører mig! 14 Simon har
fortalt, hvorledes Gud først drog Omsorg for at tage
ud af Hedninger et Folk for sit Navn. 15 Og dermed
stemme Profeternes Tale overens, som der er skrevet:
16 „Derefter vil jeg vende tilbage og atter opbygge
Davids faldne Hytte, og det nedrevne af den vil jeg atter
opbygge og oprejse den igen, 17 for at de øvrige af
Menneskene skulle søge Herren, og alle Hedningerne,
over hvilke mit Navn er nævnet, siger Herren, som
gør dette." 18 Gud kender fra Evighed af alle sine
Gerninger. **(aiōn g165)** 19 Derfor mener jeg, at man ikke
skal besvære dem af Hedningerne, som omvende sig
til Gud, 20 men skrive til dem, at de skulle afholde sig
fra Besmittelse med Afguderne og fra Utugt og fra det
kvalte og fra Blodet. 21 Thi Moses har fra gammel
Tid i hver By Mennesker, som prædike ham, idet han
oplæses hver Sabbat i Synagogerne." 22 Da besluttede
Apostlene og de Ældste tillige med hele Menigheden at
udvælge nogle Mænd af deres Midte og sende dem til
Antiokia tillige med Paulus og Barnabas, nemlig Judas,
kaldet Barsabbas, og Silas, hvilke Mænd vare ansete

iblandt Brødrene. 23 Og de skreve saaledes med dem:
„Apostlene og de Ældste og Brødrene hilse Brødrene af
Hedningerne i Antiokia og Syrien og Kilikien. 24 Efterdi
vi have hørt, at nogle, som ere komne fra os, have
forvirret eder med Ord og voldt eders Sjæle Uro uden at
have nogen Befaling fra os, 25 saa have vi, endrægtigt
forsamlede, besluttet at udvælge nogle Mænd og sende
dem til eder med vore elskelige Barnabas og Paulus,
26 Mænd, som have vovet deres Liv for vor Herres Jesu
Kristi Navn. 27 Vi have derfor sendt Judas og Silas,
der ogsaa mundtligt skulle forkynde det samme. 28
Thi det er den Helligaands Beslutning og vor, ingen
videre Byrde at paalægge eder uden disse nødvendige
Ting: 29 At I skulle afholde eder fra Afgudsofferkød og
fra Blod og fra det kvalte og fra Utugt. Naar I holde
eder derfra, vil det gaa eder godt. Lever vel!" 30 Saa
lod man dem da fare, og de kom ned til Antiokia og
forsamlede Mængden og overgave Brevet. 31 Men da
de læste det, bleve de glade over Trøsten. 32 Og Judas
og Silas, som ogsaa selv vare Profeter, opmuntrede
Brødrene med megen Tale og styrkede dem. 33 Men
da de havde opholdt sig der nogen Tid, lode Brødrene
dem fare med Fred til dem, som havde udsendt dem.
34 [Men Silas besluttede at blive der.] 35 Men Paulus
og Barnabas opholdt sig i Antiokia, hvor de tillige med
mange andre lærte og forkyndte Herrens Ord. 36 Men
efter nogen Tids Forløb sagde Paulus til Barnabas:
„Lader os dog drage tilbage og besøge vore Brødre i
hver By, hvor vi have forkyndt Herrens Ord, for at se,
hvorledes det gaar dem." 37 Men Barnabas vilde ogsaa
tage Johannes, kaldet Markus, med. 38 Men Paulus
holdt for, at de ikke skulde tage den med, som havde
forladt dem i Pamfylien og ikke havde fulgt med dem
til Arbejdet. 39 Der blev da en heftig Strid, saa at de
skiltes fra hverandre, og Barnabas tog Markus med sig
og sejlede til Kypern. 40 Men Paulus udvalgte Silas og
drog ud, anbefalet af Brødrene til Herrens Naade. 41
Men han rejste omkring i Syrien og Kilikien og styrkede
Menighederne.

16 Og han kom til Derbe og Lystra, og se, der var
der en Discipel ved Navn Timotheus, Søn af en
troende Jødinde og en græsk Fader. 2 Han havde
godt Vidnesbyrd af Brødrene i Lystra og Ikonium. 3
Ham vilde Paulus have til at drage med sig, og han
tog og omskar ham for Jødernes Skyld, som vare paa
disse Steder; thi de vidste alle, at hans Fader var en
Græker. 4 Men alt som de droge igennem Byerne,
overgave de dem de Bestemmelser at holde, som vare
vedtagne af Apostlene og de Ældste i Jerusalem. 5 Saa
styrkedes Menighederne i Troen og voksede i Antal
hver Dag. 6 Men de droge igennem Frygien og det
galatiske Land, da de af den Helligaand vare blevne
forhindrede i at tale Ordet i Asien. 7 Da de nu kom hen
imod Mysien, forsøgte de at drage til Bithynien; og Jesu
Aand tilstedte dem det ikke. 8 De droge da Mysien
forbi og kom ned til Troas. 9 Og et Syn viste sig om
Natten for Paulus: En makedonisk Mand stod der og
bad ham og sagde: „Kom over til Makedonien og hjælp
os!" 10 Men da han havde set dette Syn, ønskede vi
straks at drage over til Makedonien; thi vi sluttede, at
Gud havde kaldt os derhen til at forkynde Evangeliet
for dem. 11 Vi sejlede da ud fra Troas og styrede lige
til Samothrake og den næste Dag til Neapolis 12 og
derfra til Filippi, hvilken er den første By i den Del af
Makedonien, en Koloni. I denne By opholdt vi os nogle
Dage. 13 Og paa Sabbatsdagen gik vi uden for Porten
ved en Flod, hvor vi mente, at der var et Bedested, og
vi satte os og talte til de Kvinder, som kom sammen. 14
Og en Kvinde ved Navn Lydia, en Purpurkræmmerske
fra Byen Thyatira, en Kvinde, som frygtede Gud, hørte
til, og hendes Hjerte oplod Herren til at give Agt paa
det, som blev talt af Paulus. 15 Men da hun og hendes
Hus var blevet døbt, bad hun og sagde: „Dersom I agte
mig for at være Herren tro, da kommer ind i mit Hus og
bliver der!" Og hun nødte os. 16 Men det skete, da vi
gik til Bedestedet, at en Pige mødte os, som havde en
Spaadomsaand og skaffede sine Herrer megen Vinding
ved at spaa. 17 Hun fulgte efter Paulus og os, raabte
og sagde: „Disse Mennesker ere den højeste Guds
Tjenere, som forkynde eder Frelsens Vej." 18 Og dette
gjorde hun i mange Dage. Men Paulus blev fortrydelig
derover, og han vendte sig og sagde til Aanden: „Jeg
byder dig i Jesu Kristi Navn at fare ud af hende." Og den
for ud i den samme Stund. 19 Men da hendes Herrer
saa, at deres Haab om Vinding var forsvundet, grebe
de Paulus og Silas og slæbte dem hen paa Torvet for
Øvrigheden. 20 Og de førte dem til Høvedsmændene
og sagde: „Disse Mennesker, som ere Jøder, forvirre
aldeles vor By, 21 og de forkynde Skikke, som det ikke
er tilladt os, der ere Romere, at antage eller øve." 22 Og
Mængden rejste sig imod dem, og Høvedsmændene
lode Klæderne rive af dem og befalede at piske dem.
23 Og da de havde givet dem mange Slag, kastede de
dem i Fængsel og befalede Fangevogteren at holde
dem sikkert bevogtede. 24 Da han havde faaet saadan
Befaling, kastede han dem i det inderste Fængsel og
sluttede deres Fødder i Blokken. 25 Men ved Midnat
bade Paulus og Silas og sang Lovsange til Gud; og
Fangerne lyttede paa dem. 26 Men pludseligt kom
der et stort Jordskælv, saa at Fængselets Grundvolde
rystede, og straks aabnedes alle Dørene, og alles
Lænker løstes. 27 Men Fangevogteren for op af Søvne,
og da han saa Fængselets Døre aabne, drog han
et Sværd og vilde dræbe sig selv, da han mente, at
Fangerne vare flygtede. 28 Men Paulus raabte med

høj Røst og sagde: „Gør ikke dig selv noget ondt; thi
vi ere her alle." 29 Men han forlangte Lys og sprang
ind og faldt skælvende ned for Paulus og Silas. 30
Og han førte dem udenfor og sagde: „Herrer! hvad
skal jeg gøre, for at jeg kan blive frelst?" 31 Men de
sagde: „Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal du
blive frelst, du og dit Hus." 32 Og de talte Herrens Ord
til ham og til alle dem, som vare i hans Hus. 33 Og
han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og
aftoede deres Saar; og han selv og alle hans bleve
straks døbte. 34 Og han førte dem op i sit Hus og satte
et Bord for dem og frydede sig over, at han med hele sit
Hus var kommen til Troen paa Gud. 35 Men da det var
blevet Dag, sendte Høvedsmændene Bysvendene hen
og sagde: „Løslad de Mænd!" 36 Men Fangevogteren
meldte Paulus disse Ord: „Høvedsmændene have
sendt Bud, at I skulle løslades; saa drager nu ud og
gaar bort med Fred!" 37 Men Paulus sagde til dem: „De
have ladet os piske offentligt og uden Dom, os, som
dog ere romerske Mænd, og kastet os i Fængsel, og nu
jage de os hemmeligt bort! Nej, lad dem selv komme
og føre os ud!" 38 Men Bysvendene meldte disse Ord
til Høvedsmændene; og de bleve bange, da de hørte,
at de vare Romere. 39 Og de kom og gave dem gode
Ord, og de førte dem ud og bade dem at drage bort fra
Byen. 40 Og de gik ud af Fængselet og gik ind til Lydia;
og da de havde set Brødrene, formanede de dem og
droge bort.

17 Men de rejste igennem Amfipolis og Apollonia
og kom til Thessalonika, hvor Jøderne havde en
Synagoge. 2 Og efter sin Sædvane gik Paulus ind
til dem, og paa tre Sabbater samtalte han med dem
ud fra Skrifterne, 3 idet han udlagde og forklarede,
at Kristus maatte lide og opstaa fra de døde, og han
sagde: „Denne Jesus, som jeg forkynder eder, han
er Kristus." 4 Og nogle af dem bleve overbeviste
og sluttede sig til Paulus og Silas, og tillige en stor
Mængde af de gudfrygtige Grækere og ikke faa af de
fornemste Kvinder. 5 Men Jøderne bleve nidkære og
toge med sig nogle slette Mennesker af Lediggængerne
paa Torvet, rejste et Opløb og oprørte Byen; og de
stormede Jasons Hus og søgte efter dem for at føre
dem ud til Folket. 6 Men da de ikke fandt dem, trak
de Jason og nogle Brødre for Byens Øvrighed og
raabte: „Disse, som have bragt hele Verden i Oprør,
ere ogsaa komne hid; 7 dem har Jason taget ind til
sig; og alle disse handle imod Kejserens Befalinger
og sige, at en anden er Konge, nemlig Jesus." 8
Og de satte Skræk i Mængden og Byens Øvrighed,
som hørte det. 9 Og denne lod Jason og de andre
stille Borgen og løslod dem. 10 Men Brødrene sendte
straks om Natten baade Paulus og Silas bort til Berøa;
og da de vare komne dertil, gik de ind i Jødernes
Synagoge. 11 Men disse vare mere velsindede end de
i Thessalonika, de modtoge Ordet med al Redebonhed
og ransagede daglig Skrifterne, om disse Ting forholdt
sig saaledes. 12 Saa troede da mange af dem og ikke
faa af de fornemme græske Kvinder og Mænd. 13 Men
da Jøderne i Thessalonika fik at vide, at Guds Ord blev
forkyndt af Paulus ogsaa i Berøa, kom de og vakte
ogsaa der Røre og Bevægelse iblandt Skarerne. 14
Men da sendte Brødrene straks Paulus bort, for at han
skulde drage til Havet; men baade Silas og Timotheus
bleve der tilbage. 15 Og de, som ledsagede Paulus,
førte ham lige til Athen; og efter at have faaet det
Bud med til Silas og Timotheus, at de snarest muligt
skulde komme til ham, droge de bort. 16 Medens nu
Paulus ventede paa dem i Athen, harmedes hans Aand
i ham, da han saa, at Byen var fuld af Afgudsbilleder.
17 Derfor talte han i Synagogen med Jøderne og de
gudfrygtige og paa Torvet hver Dag til dem, som han
traf paa. 18 Men ogsaa nogle af de epikuræiske og
stoiske Filosoffer indlode sig i Ordstrid med ham; og
nogle sagde: „Hvad vil denne Ordgyder sige?" men
andre: „Han synes at være en Forkynder af fremmede
Guddomme;" fordi han forkyndte Evangeliet om Jesus
og Opstandelsen. 19 Og de toge ham og førte ham op
paa Areopagus og sagde: „Kunne vi faa at vide, hvad
dette er for en ny Lære, som du taler om? 20 Thi du
bringer os nogle fremmede Ting for Øren; derfor ville vi
vide, hvad dette skal betyde." 21 Men alle Atheniensere
og de fremmede, som opholdt sig der, gave sig ikke
Stunder til andet end at fortælle eller høre nyt. 22 Men
Paulus stod frem midt paa Areopagus og sagde: „I
atheniensiske Mænd! jeg ser, at I i alle Maader ere
omhyggelige for eders Gudsdyrkelse. 23 Thi da jeg
gik omkring og betragtede eders Helligdomme, fandt
jeg ogsaa et Alter, paa hvilket der var skrevet: „For
en ukendt Gud." Det, som I saaledes dyrke uden at
kende det, det forkynder jeg eder. 24 Gud, som har
gjort Verden og alle Ting, som ere i den, han, som er
Himmelens og Jordens Herre, bor ikke i Templer, gjorte
med Hænder, 25 han tjenes ikke heller af Menneskers
Hænder som en, der trænger til noget, efterdi han selv
giver alle Liv og Aande og alle Ting. 26 Og han har
gjort, at hvert Folk iblandt Mennesker bor ud af eet Blod
paa hele Jordens Flade, idet han fastsatte bestemte
Tider og Grænserne for deres Bolig, 27 for at de skulde
søge Gud, om de dog kunde føle sig frem og finde
ham, skønt han er ikke langt fra hver enkelt af os; 28
thi i ham leve og røres og ere vi, som ogsaa nogle af
eders Digtere have sagt: Vi ere jo ogsaa hans Slægt.
29 Efterdi vi da ere Guds Slægt, bør vi ikke mene, at
Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Sten, formet ved
Menneskers Kunst og Opfindsomhed. 30 Efter at Gud

altsaa har baaret over med disse Vankundighedens
Tider, byder han nu Menneskene, at de alle og alle
Vegne skulle omvende sig. 31 Thi han har fastsat
en Dag, paa hvilken han vil dømme Jorderige med
Retfærdighed ved en Mand, som han har beskikket
dertil, og dette har han bevist for alle ved at oprejse
ham fra de døde." 32 Men da de hørte om de dødes
Opstandelse, spottede nogle; men andre sagde: „Vi
ville atter høre dig om dette." 33 Saaledes gik Paulus
ud fra dem. 34 Men nogle Mænd holdt sig til ham og
troede; iblandt hvilke ogsaa var Areopagiten Dionysius
og en Kvinde ved Navn Damaris og andre med dem.

18 Derefter forlod Paulus Athen og kom til Korinth.
2 Der traf han en Jøde ved Navn Akvila, født i
Pontus, som nylig var kommen fra Italien med sin Hustru
Priskilla, fordi Klaudius havde befalet, at alle Jøderne
skulde forlade Rom. Til disse gik han. 3 Og efterdi han
øvede det samme Haandværk, blev han hos dem og
arbejdede; thi de vare Teltmagere af Haandværk. 4
Men han holdt Samtaler i Synagogen paa hver Sabbat
og overbeviste Jøder og Grækere. 5 Men da Silas og
Timotheus kom ned fra Makedonien, var Paulus helt
optagen af at tale og vidnede for Jøderne, at Jesus er
Kristus. 6 Men da de stode imod og spottede, rystede
han Støvet af sine Klæder og sagde til dem: „Eders
Blod komme over eders Hoved! Jeg er ren; herefter
vil jeg gaa til Hedningerne." 7 Og han gik bort derfra
og gik ind til en Mand ved Navn Justus, som frygtede
Gud, og hvis Hus laa ved Siden af Synagogen. 8
Men Synagogeforstanderen Krispus troede paa Herren
tillige med hele sit Hus, og mange af Korinthierne, som
hørte til, troede og bleve døbte. 9 Men Herren sagde til
Paulus i et Syn om Natten: „Frygt ikke, men tal og ti
ikke, 10 eftersom jeg er med dig, og ingen skal lægge
Haand paa dig for at gøre dig noget ondt; thi jeg har et
talrigt Folk i denne By." 11 Og han slog sig ned der
et Aar og seks Maaneder og lærte Guds Ord iblandt
dem. 12 Men medens Gallio var Statholder i Akaja,
stode Jøderne endrægtigt op imod Paulus og førte ham
for Domstolen og sagde: 13 „Denne overtaler Folk til
en Gudsdyrkelse imod Loven." 14 Og da Paulus vilde
oplade Munden, sagde Gallio til Jøderne: „Dersom det
var nogen Uret eller Misgerning, I Jøder! vilde jeg,
som billigt var, taalmodigt høre paa eder. 15 Men er
det Stridsspørgsmaal om Lære og Navne og om den
Lov, som I have, da ser selv dertil; thi jeg vil ikke være
Dommer over disse Ting." 16 Og han drev dem bort fra
Domstolen. 17 Men alle grebe Synagogeforstanderen
Sosthenes og sloge ham lige for Domstolen; og Gallio
brød sig ikke om noget af dette. 18 Men Paulus blev
der endnu i mange Dage; derefter tog han Afsked med
Brødrene og sejlede bort til Syrien og med ham Priskilla
og Akvila, efter at han havde ladet sit Haar klippe af
i Kenkreæ; thi han havde et Løfte paa sig. 19 Men
de kom til Efesus; og der lod han hine blive tilbage;
men han selv gik ind i Synagogen og samtalede med
Jøderne. 20 Men da de bade ham om at blive i længere
Tid, samtykkede han ikke; 21 men han tog Afsked og
sagde: „[Jeg maa endelig holde denne forestaaende
Højtid i Jerusalem; men] jeg vil atter vende tilbage til
eder, om Gud vil." Og han sejlede ud fra Efesus 22 og
landede i Kæsarea, drog op og hilste paa Menigheden
og drog saa ned til Antiokia. 23 Og da han havde
opholdt sig der nogen Tid, drog han bort og rejste fra
Sted til Sted igennem det galatiske Land og Frygien og
styrkede alle Disciplene. 24 Men en Jøde ved Navn
Apollos, født i Aleksandria, en veltalende Mand, som
var stærk i Skrifterne, kom til Efesus. 25 Denne var
undervist om Herrens Vej, og brændende i Aanden
talte og lærte han grundigt om Jesus, skønt han kun
kendte Johannes's Daab. 26 Og han begyndte at tale
frimodigt i Synagogen. Men da Priskilla og Akvila hørte
ham, toge de ham til sig og udlagde ham Guds Vej
nøjere. 27 Men da han vilde rejse videre til Akaja, skrev
Brødrene til Disciplene og opmuntrede dem til at tage
imod ham. Da han var kommen derhen, var han ved
Guds Naade de troende til megen Nytte; 28 thi han
gendrev Jøderne offentligt med stor Kraft og beviste
ved Skrifterne, at Jesus er Kristus.

19 Men det skete, medens Apollos var i Korinth,
at Paulus efter at være dragen igennem de
højereliggende Landsdele kom ned til Efesus 2 og
fandt nogle Disciple, og han sagde til dem: „Fik I den
Helligaand, da I bleve troende?" Men de sagde til ham:
„Vi have ikke engang hørt, at der er en Helligaand."
3 Og han sagde: „Hvortil bleve I da døbte?" Men de
sagde: „Til Johannes's Daab." 4 Da sagde Paulus:
„Johannes døbte med Omvendelses-Daab, idet han
sagde til Folket, at de skulde tro paa den, som kom
efter ham, det er paa Jesus." 5 Men da de hørte dette,
lode de sig døbe til den Herres Jesu Navn. 6 Og da
Paulus lagde Hænderne paa dem, kom den Helligaand
over dem, og de talte i Tunger og profeterede. 7 Men
de vare i det hele omtrent tolv Mænd. 8 Og han gik ind
i Synagogen og vidnede frimodigt i tre Maaneder, idet
han holdt Samtaler og overbeviste om det, som hører til
Guds Rige. 9 Men da nogle forhærdede sig og strede
imod og over for Mængden talte ilde om Vejen, forlod
han dem og skilte Disciplene fra dem og holdt daglig
Samtaler i Tyrannus's Skole. 10 Men dette varede i
to Aar, saa at alle, som boede i Asien, baade Jøder
og Grækere, hørte Herrens Ord. 11 Og Gud gjorde
usædvanlige kraftige Gerninger ved Paulus's Hænder,
12 saa at man endog bragte Tørklæder og Bælter

fra hans Legeme til de syge, og Sygdommene vege
fra dem, og de onde Aander fore ud. 13 Men ogsaa
nogle af de omløbende jødiske Besværgere forsøgte at
nævne den Herres Jesu Navn over dem, som havde
de onde Aander, idet de sagde: „Jeg besværger eder
ved den Jesus, som Paulus prædiker." 14 Men de,
som gjorde dette, vare syv Sønner af Skeuas, en
jødisk Ypperstepræst. 15 Men den onde Aand svarede
og sagde til dem: „Jesus kender jeg, og om Paulus
ved jeg; men I, hvem ere I?" 16 Og det Menneske,
i hvem den onde Aand var, sprang ind paa dem og
overmandede dem begge og fik saadan Magt over
dem, at de flygtede nøgne og saarede ud af Huset.
17 Men dette blev vitterligt for alle dem, som boede i
Efesus, baade Jøder og Grækere; og der faldt en Frygt
over dem alle, og den Herres Jesu Navn blev ophøjet,
18 og mange af dem, som vare blevne troende, kom
og bekendte og fortalte om deres Gerninger. 19 Men
mange af dem, som havde drevet Trolddom, bare
deres Bøger sammen og opbrændte dem for alles
Øjne; og man beregnede deres Værdi og fandt dem
halvtredsindstyve Tusinde Sølvpenge værd. 20 Saa
kraftigt voksede Herrens Ord og fik Magt. 21 Men da
dette var fuldbragt, satte Paulus sig for i Aanden, at
han vilde rejse igennem Makedonien og Akaja og saa
drage til Jerusalem, og han sagde: „Efter at jeg har
været der, bør jeg ogsaa se Rom." 22 Og han sendte to
af dem, som gik ham til Haande, Timotheus og Erastus,
til Makedonien; men selv blev han nogen Tid i Asien.
23 Men paa den Tid opstod der et ikke lidet Oprør i
Anledning af Vejen. 24 Thi en Sølvsmed ved Navn
Demetrius gjorde Artemistempler af Sølv og skaffede
Kunstnerne ikke ringe Fortjeneste. 25 Disse samlede
han tillige med de med saadanne Ting sysselsatte
Arbejdere og sagde: „I Mænd! I vide, at vi have vort
Udkomme af dette Arbejde. 26 Og I se og høre, at ikke
alene i Efesus, men næsten i hele Asien har denne
Paulus ved sin Overtalelse vildledt en stor Mængde,
idet han siger, at de ikke ere Guder, de, som gøres med
Hænder. 27 Men der er ikke alene Fare for, at denne
vor Haandtering skal komme i Foragt, men ogsaa for,
at den store Gudinde Artemis's Helligdom skal blive
agtet for intet, og at den Gudindes Majestæt, hvem hele
Asien og Jorderige dyrker, skal blive krænket." 28 Men
da de hørte dette, bleve de fulde af Vrede og raabte
og sagde: „Stor er Efesiernes Artemis!" 29 Og Byen
kom i fuldt Oprør, og de stormede endrægtigt til Teatret
og reve Makedonierne Kajus og Aristarkus, Paulus's
Rejsefæller, med sig. 30 Men da Paulus vilde gaa ind
iblandt Folkemængden, tilstedte Disciplene ham det
ikke. 31 Men ogsaa nogle af Asiarkerne, som vare hans
Venner, sendte Bud til ham og formanede ham til ikke at
vove sig hen til Teatret. 32 Da skrege nogle eet, andre
et andet; thi Forsamlingen var i Forvirring, og de fleste
vidste ikke, af hvad Aarsag de vare komne sammen.
33 Men de trak Aleksander, hvem Jøderne skøde frem, ud
af Skaren; men Aleksander slog til Lyd med Haanden
og vilde holde en Forsvarstale til Folket. 34 Men da de
fik at vide, at han var en Jøde, raabte de alle med een
Røst i omtrent to Timer: „Stor er Efesiernes Artemis!"
35 Men Byskriveren fik Skaren beroliget og sagde: „I
Mænd i Efesus! hvilket Menneske er der vel, som ikke
ved, at Efesiernes By er Tempelværge for den store
Artemis og det himmelfaldne Billede? 36 Naar altsaa
dette er uimodsigeligt, bør I være rolige og ikke foretage
eder noget fremfusende. 37 Thi I have ført disse Mænd
hid, som hverken ere Tempelranere eller bespotte eders
Gudinde. 38 Dersom nu Demetrius og hans Kunstnere
have Klage imod nogen, da holdes der Tingdage, og
der er Statholdere; lad dem kalde hinanden for Retten!
39 Men have I noget Forlangende om andre Sager, saa
vil det blive afgjort i den lovlige Forsamling. 40 Vi staa
jo endog i Fare for at anklages for Oprør for, hvad der i
Dag er sket, da der ingen Aarsag er dertil; herfor, for
dette Opløb, ville vi ikke kunne gøre Regnskab." 41 Og
da han havde sagt dette, lod han Forsamlingen fare.

20 Men efter at dette Røre var stillet, lod Paulus
Disciplene hente og formanede dem, tog Afsked
og begav sig derfra for at rejse til Makedonien. 2 Og da
han var dragen igennem disse Egne og havde formanet
dem med megen Tale, kom han til Grækenland. 3
Der tilbragte han tre Maaneder, og da Jøderne havde
Anslag for imod ham, just som han skulde til at sejle
til Syrien, blev han til Sinds at vende tilbage igennem
Makedonien. 4 Men Pyrrus's Søn Sopater fra Berøa og
af Thessalonikerne Aristarkus og Sekundus og Kajus
fra Derbe og Timotheus og af Asiaterne Tykikus og
Trofimus fulgte med ham til Asien. 5 Disse droge forud
og biede paa os i Troas; 6 men vi sejlede efter de
usyrede Brøds Dage ud fra Filippi og kom fem Dage
efter til dem i Troas, hvor vi tilbragte syv Dage. 7 Men
paa den første Dag i Ugen, da vi vare forsamlede for at
bryde Brødet, samtalede Paulus med dem, da han den
næste Dag vilde rejse derfra, og han blev ved med
at tale indtil Midnat. 8 Men der var mange Lamper i
Salen ovenpaa, hvor vi vare samlede. 9 Og der sad i
Vinduet en ung Mand ved Navn Eutykus; han faldt i en
dyb Søvn, da Paulus fortsatte Samtalen saa længe, og
overvældet af Søvnen styrtede han ned fra det tredje
Stokværk og blev tagen død op. 10 Men Paulus gik ned
og kastede sig over ham og omfavnede ham og sagde:
„Larmer ikke; thi hans Sjæl er i ham." 11 Men han gik
op igen og brød Brødet og nød deraf og talte endnu
længe med dem indtil Dagningen, og dermed drog han
bort. 12 Men de bragte det unge Menneske levende op

og vare ikke lidet trøstede. 13 Men vi gik forud til Skibet
og sejlede til Assus og skulde derfra tage Paulus med;
thi saaledes havde han bestemt det, da han selv vilde
gaa til Fods. 14 Da han nu stødte til os i Assus, toge
vi ham om Bord og kom til Mitylene. 15 Og vi sejlede
derfra og kom den næste Dag lige ud for Kios; Dagen
derpaa lagde vi til ved Samos og kom næste Dag til
Milet. 16 Thi Paulus havde besluttet at sejle Efesus
forbi, for at det ikke skulde hændes, at han blev opholdt
i Asien; thi han hastede for at komme til Jerusalem
paa Pinsedagen, om det var ham muligt. 17 Men fra
Milet sendte han Bud til Efesus og lod Menighedens
Ældste kalde til sig. 18 Og da de kom til ham, sagde
han til dem: „I vide, hvorledes jeg færdedes iblandt
eder den hele Tid igennem fra den første Dag, jeg
kom til Asien, 19 idet jeg tjente Herren i al Ydmyghed
og under Taarer og Prøvelser, som timedes mig ved
Jødernes Efterstræbelser; 20 hvorledes jeg ikke har
unddraget mig fra at forkynde eder noget som helst af
det, som kunde være til Gavn, og at lære eder offentligt
og i Husene, 21 idet jeg vidnede baade for Jøder og
Grækere om Omvendelsen til Gud og Troen paa vor
Herre Jesus Kristus. 22 Og nu se, bunden af Aanden
drager jeg til Jerusalem uden at vide, hvad der skal
møde mig, 23 kun, at den Helligaand i hver By vidner
for mig og siger, at Lænker og Trængsler vente mig.
24 Men jeg agter ikke mit Liv noget værd for mig selv,
for at jeg kan fuldende mit Løb og den Tjeneste, som
jeg har faaet af den Herre Jesus, at vidne om Guds
Naades Evangelium. 25 Og nu se, jeg ved, at I ikke
mere skulle se mit Ansigt, alle I, iblandt hvem jeg gik
om og prædikede Riget. 26 Derfor vidner jeg for eder
paa denne Dag, at jeg er ren for alles Blod; 27 thi jeg
unddrog mig ikke fra at forkynde eder hele Guds Raad.
28 Saa giver Agt paa eder selv og den hele Hjord, i
hvilken den Helligaand satte eder som Tilsynsmænd, til
at vogte Guds Menighed, som han erhvervede sig med
sit eget Blod. 29 Jeg ved, at der efter min Bortgang
skal komme svare Ulve ind iblandt eder, som ikke ville
spare Hjorden. 30 Og af eders egen Midte skal der
opstaa Mænd, som skulle tale forvendte Ting for at
drage Disciplene efter sig. 31 Derfor vaager og kommer
i Hu, at jeg har ikke ophørt i tre Aar, Nat og Dag, at
paaminde hver enkelt med Taarer. 32 Og nu overgiver
jeg eder til Gud og hans Naades Ord, som formaar
at opbygge eder og at give eder Arven iblandt alle de
helligede. 33 Jeg har ikke begæret nogens Sølv eller
Guld eller Klædebon. 34 I vide selv, at disse Hænder
have tjent for mine Fornødenheder og for dem, som
vare med mig. 35 Jeg viste eder i alle Ting, at saaledes
bør vi arbejde og tage os af de skrøbelige og ihukomme
den Herres Jesu Ord, at han selv har sagt: „Det er
saligere at give end at tage." 36 Og da han havde sagt
dette, faldt han paa sine Knæ og bad med dem alle. 37
Og de brast alle i heftig Graad, og de faldt Paulus om
Halsen og kyssede ham. 38 Og mest smertede dem
det Ord, han havde sagt, at de ikke mere skulde se
hans Ansigt. Saa ledsagede de ham til Skibet.

21 Men da vi havde revet os løs fra dem og vare
afsejlede, droge vi lige til Kos, og den næste Dag
til Rodus og derfra til Patara. 2 Og da vi fandt et Skib,
som skulde gaa lige til Fønikien, gik vi om Bord og
afsejlede. 3 Men da vi havde faaet Kypern i Sigte og
vare komne den forbi til venstre for os, sejlede vi til
Syrien og landede i Tyrus; thi der skulde Skibet losse
sin Ladning. 4 Og vi opsøgte Disciplene og bleve der
syv Dage; disse sagde ved Aanden til Paulus, at han
ikke skulde drage op til Jerusalem. 5 Men da vi havde
tilendebragt disse Dage, droge vi derfra og rejste videre,
idet de alle, med Hustruer og Børn, ledsagede os uden
for Byen; og efter at have knælet paa Strandbredden
og holdt Bøn 6 toge vi Afsked med hverandre; og vi
gik om Bord i Skibet, men de vendte tilbage til deres
Hjem. 7 Men vi fuldendte Sejladsen og kom fra Tyrus
til Ptolemais, og vi hilste paa Brødrene og bleve een
Dag hos dem. 8 Og den følgende Dag droge vi derfra
og kom til Kæsarea, og vi gik ind i Evangelisten Filips
Hus, han, som var en af de syv, og bleve hos ham. 9
Men denne havde fire ugifte Døtre, som profeterede.
10 Men da vi bleve der flere Dage, kom der en Profet
ned fra Judæa ved Navn Agabus. 11 Og han kom til
os og tog Paulus's Bælte og bandt sine egne Fødder
og Hænder og sagde: „Dette siger den Helligaand:
Den Mand, hvem dette Bælte tilhører, skulle Jøderne
binde saaledes i Jerusalem og overgive i Hedningers
Hænder." 12 Men da vi hørte dette, bade saavel vi
som de der paa Stedet ham om ikke at drage op til
Jerusalem. 13 Da svarede Paulus: „Hvad gøre I, at I
græde og gøre mit Hjerte modløst? thi jeg er rede til
ikke alene at bindes, men ogsaa at dø i Jerusalem for
den Herres Jesu Navns Skyld." 14 Da han nu ikke vilde
lade sig overtale, bleve vi stille og sagde: „Herrens Villie
ske!" 15 Men efter disse Dage gjorde vi os rede og
droge op til Jerusalem. 16 Og ogsaa nogle af Disciplene
fra Kæsarea rejste med os og bragte os til Mnason, en
Mand fra Kypern, en gammel Discipel, hos hvem vi
skulde have Herberge. 17 Da vi nu kom til Jerusalem,
modtoge Brødrene os med Glæde. 18 Og Dagen efter
gik Paulus ind med os til Jakob, og alle de Ældste kom
derhen. 19 Og da han havde hilst paa dem, fortalte
han Stykke for Stykke, hvad Gud havde gjort iblandt
Hedningerne ved hans Tjeneste. 20 Men da de hørte
dette, priste de Gud, og de sagde til ham: „Broder! du
ser, hvor mange Tusinder der er af Jøderne, som have
antaget Troen, og de ere alle nidkære for Loven. 21

Men de have hørt om dig, at du lærer alle Jøderne ude
iblandt Hedningerne at falde fra Moses og siger, at de
ikke skulle omskære Børnene, ej heller vandre efter
Skikkene. 22 Hvad er der da at gøre? Der maa sikkert
komme mange Mennesker sammen; thi de ville faa at
høre, at du er kommen. 23 Gør derfor dette, som vi sige
dig: Vi have her fire Mænd, som have et Løfte paa sig.
24 Tag dem med dig, og rens dig sammen med dem, og
gør Omkostningen for dem, for at de kunne lade deres
Hoved rage; saa ville alle erkende, at det, som de have
hørt om dig, ikke har noget paa sig, men at du ogsaa
selv vandrer saaledes, at du holder Loven. 25 Men om
de Hedninger, som ere blevne troende, have vi udsendt
en Skrivelse med den Afgørelse, at de intet saadant
skulle holde, men kun vogte sig for Afgudsofferkød
og Blod og det kvalte og Utugt." 26 Da tog Paulus
Mændene med sig næste Dag, og efter at have renset
sig sammen med dem gik han ind i Helligdommen og
anmeldte Renselsesdagenes Udløb, da Offeret blev
bragt for hver enkelt af dem. 27 Men da de syv Dage
næsten vare til Ende, satte Jøderne fra Asien, som
havde set ham i Helligdommen, hele Mængden i Oprør
og lagde Haand paa ham 28 og raabte: „I israelitiske
Mænd, kommer til Hjælp! Denne er det Menneske,
som alle Vegne lærer alle imod Folket og Loven og
dette Sted; og tilmed har han ogsaa ført Grækere ind i
Helligdommen og gjort dette hellige Sted urent;" 29
de havde nemlig i Forvejen set Efesieren Trofimus i
Staden sammen med ham, og ham mente de, at Paulus
havde ført ind i Helligdommen. 30 Og hele Staden
kom i Bevægelse, og Folket stimlede sammen; og de
grebe Paulus og slæbte ham uden for Helligdommen,
og straks bleve Dørene lukkede. 31 Og da de søgte
at slaa ham ihjel, gik der Melding op til Krigsøversten
for Vagtafdelingen, at hele Jerusalem var i Oprør. 32
Han tog straks Stridsmænd og Høvedsmænd med sig
og ilede ned imod dem. Men da de saa Krigsøversten
og Stridsmændene, holdt de op at slaa Paulus. 33
Da traadte Krigsøversten til, greb ham og befalede, at
han skulde bindes med to Lænker, og han spurgte,
hvem han var, og hvad han havde gjort. 34 Da raabte
nogle i Skaren eet, andre et andet til ham; men da han
ikke kunde faa noget paalideligt at vide paa Grund af
Larmen, befalede han at føre ham ind i Borgen. 35
Men da han kom paa Trappen, gik det saaledes, at
han maatte bæres af Stridsmændene paa Grund af
Skarens Voldsomhed; 36 thi Folkemængden fulgte efter
og raabte: „Bort med ham!" 37 Og da Paulus var ved at
blive ført ind i Borgen, siger han til Krigsøversten: „Er
det mig tilladt at sige noget til dig?" Men han sagde:
„Forstaar du Græsk? 38 Er du da ikke den Ægypter,
som for nogen Tid siden gjorde Oprør og førte de
fire Tusinde Stimænd ud i Ørkenen?" 39 Men Paulus
sagde: „Jeg er en jødisk Mand fra Tarsus, Borger i en
ikke ubekendt By i Kilikien. Men jeg beder dig, tilsted
mig at tale til Folket!" 40 Og da han tilstedte det, stod
Paulus frem paa Trappen og slog til Lyd med Haanden
for Folket. Men da der var blevet dyb Tavshed, tiltalte
han dem i det hebraiske Sprog og sagde:

22 „I Mænd, Brødre og Fædre! hører nu mit Forsvar
over for eder!" 2 Men da de hørte, at han talte
til dem i det hebraiske Sprog, holdt de sig end mere
stille. Og han siger: 3 „Jeg er en jødisk Mand, født i
Tarsus i Kilikien, men opfostret i denne Stad, oplært ved
Gamaliels Fødder efter vor Fædrenelovs Strenghed
og nidkær for Gud, ligesom I alle ere i Dag. 4 Og
jeg forfulgte denne Vej indtil Døden, idet jeg lagde
baade Mænd og Kvinder i Lænker og overgav dem
til Fængsler, 5 som ogsaa Yppersteepræsten vidner
med mig og hele Ældsteraadet, fra hvem jeg endog fik
Breve med til Brødrene i Damaskus og rejste derhen for
ogsaa at føre dem, som vare der, bundne til Jerusalem,
for at de maatte blive straffede. 6 Men det skete,
da jeg var undervejs og nærmede mig til Damaskus,
at ved Middag et stærkt Lys fra Himmelen pludseligt
omstraalede mig. 7 Og jeg faldt til Jorden og hørte en
Røst, som sagde til mig: Saul! Saul! hvorfor forfølger
du mig? 8 Men jeg svarede: Hvem er du, Herre? Og
han sagde til mig: Jeg er Jesus af Nazareth, som du
forfølger. 9 Men de, som vare med mig, saa vel Lyset,
men hørte ikke hans Røst, som talte til mig. 10 Men jeg
sagde: Hvad skal jeg gøre, Herre? Men Herren sagde
til mig: Staa op og gaa til Damaskus; og der skal der
blive talt til dig om alt, hvad der er bestemt, at du skal
gøre. 11 Men da jeg havde mistet Synet ved Glansen af
hint Lys, blev jeg ledet ved Haanden af dem, som vare
med mig, og kom saaledes ind i Damaskus. 12 Men
en vis Ananias, en Mand, gudfrygtig efter Loven, som
havde godt Vidnesbyrd af alle Jøderne, som boede
der, 13 kom til mig og stod for mig og sagde: Saul,
Broder, se op! Og jeg saa op paa ham i samme Stund.
14 Men han sagde: Vore Fædres Gud har udvalgt dig
til at kende hans Villie og se den retfærdige og høre
en Røst af hans Mund. 15 Thi du skal være ham et
Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du har set
og hørt. 16 Og nu, hvorfor tøver du? Staa op, lad dig
døbe og dine Synder aftvætte, idet du paakalder hans
Navn! 17 Og det skete, da jeg var kommen tilbage
til Jerusalem og bad i Helligdommen, at jeg faldt i
Henrykkelse 18 og saa ham, idet han sagde til mig:
Skynd dig, og gaa hastigt ud af Jerusalem, thi de
skulle ikke af dig modtage Vidnesbyrd om mig. 19 Og
jeg sagde: Herre! de vide selv, at jeg fængslede og
piskede trindt om i Synagogerne dem, som troede paa
dig, 20 og da dit Vidne Stefanus's Blod blev udgydt,

stod ogsaa jeg hos og havde Behag deri og vogtede
paa deres Klæder, som sloge ham ihjel. 21 Og han
sagde til mig: Drag ud; thi jeg vil sende dig langt bort
til Hedninger." 22 Men de hørte paa ham indtil dette
Ord, da opløftede de deres Røst og sagde: „Bort fra
Jorden med en saadan! thi han bør ikke leve." 23 Men
da de skrege og reve Klæderne af sig og kastede
Støv op i Luften, 24 befalede Krigsøversten, at han
skulde føres ind i Borgen, og sagde, at man med
Hudstrygning skulde forhøre ham, for at han kunde
faa at vide, af hvad Aarsag de saaledes raabte imod
ham. 25 Men da de havde udstrakt ham for Svøberne,
sagde Paulus til den hosstaaende Høvedsmand: „Er
det eder tilladt at hudstryge en romersk Mand, og
det uden Dom?" 26 Men da Høvedsmanden hørte
dette, gik han til Krigsøversten og meldte ham det og
sagde: „Hvad er det, du er ved at gøre? denne Mand
er jo en Romer." 27 Men Krigsøversten gik hen og
sagde til ham: „Sig mig, er du en Romer?" Han sagde:
„Ja." 28 Og Krigsøversten svarede: „Jeg har købt mig
denne Borgerret for en stor Sum." Men Paulus sagde:
„Jeg er endog født dertil." 29 Da trak de, som skulde
til at forhøre ham, sig straks tilbage fra ham. Og da
Krigsøversten fik at vide, at han var en Romer, blev
ogsaa han bange, fordi han havde bundet ham. 30 Men
den næste Dag, da han vilde have noget paalideligt at
vide om, hvad han anklagedes for af Jøderne, løste
han ham og befalede, at Ypperstepræsterne og hele
Raadet skulde komme sammen, og han førte Paulus
ned og stillede ham for dem.

23 Da saa Paulus fast paa Raadet og sagde: „I Mænd,
Brødre! jeg har med al god Samvittighed vandret
for Gud indtil denne Dag." 2 Men Ypperstepræsten
Ananias befalede dem, som stode hos ham, at slaa ham
paa Munden. 3 Da sagde Paulus til ham: „Gud skal slaa
dig, du kalkede Væg! Og du sidder for at dømme mig
efter Loven, og tvært imod Loven befaler du, at jeg skal
slaas." 4 Men de, som stode hos, sagde: „Udskælder
du Guds Ypperstepræst?" 5 Og Paulus sagde: „Brødre!
jeg vidste ikke, at han er Ypperstepræst; thi der er
skrevet: En Fyrste i dit Folk maa du ikke tale ondt
imod." 6 Men da Paulus vidste, at den ene Del bestod
af Saddukæere, men den anden af Farisæere, raabte
han i Raadet: „I Mænd, Brødre! jeg er en Farisæer, Søn
af Farisæere, for Haab og for dødes Opstandelse er
det, jeg dømmes." 7 Men da han udtalte dette, opkom
der Splid imellem Farisæerne og Saddukæerne, og
Mængden blev uenig. 8 Thi Saddukæerne sige, at
der ingen Opstandelse er, ej heller nogen Engel eller
Aand; men Farisæerne hævde begge Dele. 9 Men der
opstod en stærk Raaben; og nogle af de skriftkloge af
Farisæernes Parti stode op, strede heftigt og sagde: „Vi
finde intet ondt hos dette Menneske; men hvad om
en Aand eller en Engel har talt til ham!" 10 Men da
der blev stærk Splid, frygtede Krigsøversten, at Paulus
skulde blive sønderslidt af dem, og befalede Krigsfolket
at gaa ned og rive ham ud fra dem og føre ham ind i
Borgen. 11 Men Natten derefter stod Herren for ham
og sagde: „Vær frimodig, thi ligesom du har vidnet
om mig i Jerusalem, saaledes skal du ogsaa vidne i
Rom." 12 Men da det var blevet Dag, sloge Jøderne
sig sammen og forpligtede sig under Forbandelser til
hverken at spise eller drikke, førend de havde slaaet
Paulus ihjel. 13 Og de, som havde indgaaet denne
Sammensværgelse, vare flere end fyrretyve i Tal. 14
Disse gik da til Ypperstepræsterne og de Ældste og
sagde: „Vi have under Forbandelser forpligtet os til
ikke at smage noget, førend vi have slaaet Paulus
ihjel. 15 Saa giver nu I tillige med Raadet Krigsøversten
Meddelelse, for at han maa føre ham ned til eder, som
om I ville undersøge hans Sag nøjere; men vi ere rede
til at slaa ham ihjel, førend han kommer derhen." 16
Men Paulus's Søstersøn, som havde hørt om dette
Anslag, kom og gik ind i Borgen og fortalte Paulus det.
17 Men Paulus kaldte en af Høvedsmændene til sig og
sagde: „Før denne unge Mand hen til Krigsøversten;
thi han har noget at melde ham." 18 Da tog han ham
og førte ham til Krigsøversten og siger: „Den fangne
Paulus kaldte mig og bad mig føre denne unge Mand
til dig, da han har noget at tale med dig om." 19 Men
Krigsøversten tog ham ved Haanden, gik hen til en
Side og spurgte: „Hvad er det, som du har at melde
mig?" 20 Men han sagde: „Jøderne have aftalt at bede
dig om at lade Paulus føre ned for Raadet i Morgen
under Foregivende af at ville have nøjere Underretning
om ham. 21 Lad du dig nu ikke overtale af dem; thi
mere end fyrretyve Mænd af dem lure paa ham, og
de have under Forbandelser forpligtet sig til hverken
at spise eller at drikke, førend de have slaaet ham
ihjel; og nu ere de rede og vente paa dit Tilsagn." 22
Da lod Krigsøversten det unge Menneske fare og bød
ham: „Du skal ingen sige, at du har givet mig dette til
Kende." 23 Og han kaldte et Par af Høvedsmændene
til sig og sagde: „Gører to Hundrede Stridsmænd rede
til at drage til Kæsarea og halvfjerdsindstyve Ryttere og
to Hundrede Spydkastere fra den tredje Time i Nat;"
24 og at de skulde bringe Lastdyr for at kunne lade
Paulus ride og føre ham sikkert til Landshøvdingen
Feliks. 25 Og han skrev et Brev af følgende Indhold: 26
„Klaudius Lysias hilser den mægtigste Landshøvding
Feliks. 27 Denne Mand havde Jøderne grebet og vilde
have slaaet ham ihjel; men jeg kom til med Krigsfolket
og udfriede ham, da jeg erfarede, at han var en Romer.
28 Og da jeg vilde vide Aarsagen, hvorfor de anklagede
ham, førte jeg ham ned for deres Raad 29 og fandt ham

anklaget i Anledning af nogle Stridsspørgsmaal i deres
Lov, men uden nogen Beskyldning, som fortjente Død
eller Fængsel. 30 Men da jeg har faaet Underretning
om, at der skulde være et hemmeligt Anslag af Jøderne
imod Manden, har jeg straks sendt ham til dig efter
ogsaa at have befalet Anklagerne at fremføre for dig,
hvad de have imod ham." 31 Da toge Stridsmændene
Paulus, som det var dem befalet, og førte ham om
Natten til Antipatris. 32 Men næste Dag lode de Rytterne
drage videre med ham og vendte selv tilbage til Borgen.
33 Da hine nu kom til Kæsarea og havde overgivet
Landshøvdingen Brevet, fremstillede de ogsaa Paulus
for ham. 34 Men da han havde læst Brevet og spurgt,
fra hvilken Provins han var, og havde erfaret, at han
var fra Kilikien, sagde han: 35 „Jeg vil forhøre dig, naar
ogsaa dine Anklagere komme til Stede." Og han bød,
at han skulde holdes bevogtet i Herodes's Borg.

24 Men fem Dage derefter drog Ypperstepræsten
Ananias ned med nogle Ældste og en Taler,
Tertullus, og disse førte Klage for Landshøvdingen imod
Paulus. 2 Da han nu var kaldt ind, begyndte Tertullus
at anklage ham og sagde: 3 „At vi ved dig nyde megen
Fred, og at Forbedringer i alle Retninger og alle Vegne
skaffes dette Folk ved din Omsorg, mægtigste Feliks!
det erkende vi med al Taknemmelighed. 4 Men for at
jeg ikke skal opholde dig for længe, beder jeg, at du
efter din Mildhed vil høre os kortelig. 5 Vi have nemlig
fundet, at denne Mand er en Pest og en Oprørsstifter
iblandt alle Jøderne hele Verden over, samt er Fører
for Nazaræernes Parti, 6 ja, han har endog forsøgt at
vanhellige Helligdommen. Vi grebe ham da ogsaa [og
vilde have dømt ham efter vor Lov. 7 Men Krigsøversten
Lysias kom til og borttog ham med megen Vold af vore
Hænder 8 og bød hans Anklagere komme til dig]. Af
ham kan du selv, naar du undersøger det, erfare alt
det, hvorfor vi anklage ham." 9 Men ogsaa Jøderne
stemmede i med og paastode, at dette forholdt sig
saaledes. 10 Og Paulus svarede, da Landshøvdingen
gav ham et Vink, at han skulde tale: „Efterdi jeg ved, at
du i mange Aar har været Dommer for dette Folk, vil
jeg frimodigt forsvare min Sag, 11 da du kan forvisse
dig om, at det er ikke mere end tolv Dage, siden jeg
kom op for at tilbede i Jerusalem. 12 Og de have ikke
fundet mig i Ordveksel med nogen eller i Færd med
at vække Folkeopløb, hverken i Helligdommen eller i
Synagogerne eller omkring i Staden. 13 Og de kunne
ej heller bevise dig det, som de nu anklage mig for. 14
Men dette bekender jeg for dig, at jeg efter den Vej,
som de kalde et Parti, tjener vor fædrene Gud saaledes,
at jeg tror paa alt det, som staar i Loven, og det, som
er skrevet hos Profeterne, 15 og har det Haab til Gud,
som ogsaa disse selv forvente, at der skal komme en
Opstandelse baade af retfærdige og af uretfærdige. 16
Derfor øver ogsaa jeg mig i altid at have en uskadt
Samvittighed for Gud og Menneskene. 17 Men efter
flere Aars Forløb er jeg kommen for at bringe Almisser
til mit Folk og Ofre, 18 hvad de fandt mig i Færd med,
da jeg var bleven renset i Helligdommen, og ikke med
Opløb og Larm; men det var nogle Jøder fra Asien, 19
og de burde nu være til Stede hos dig og klage, om de
have noget paa mig at sige. 20 Eller lad disse her selv
sige, hvad Uret de have fundet hos mig, da jeg stod for
Raadet, 21 uden det skulde være dette ene Ord, som
jeg raabte, da jeg stod iblandt dem: Jeg dømmes i Dag
af eder for dødes Opstandelse." 22 Nu udsatte Feliks
Sagen, da han vidste ret god Besked om Vejen, og
sagde: „Naar Krigsøversten Lysias kommer herned,
vil jeg paakende eders Sag." 23 Og han befalede
Høvedsmanden, at han skulde holdes bevogtet, men
med Lempelse, og at han ikke maatte forbyde nogen af
hans egne at gaa ham til Haande. 24 Men nogle Dage
efter kom Feliks med sin Hustru Drusilla, som var en
Jødinde, og lod Paulus hente og hørte ham om Troen
paa Kristus Jesus. 25 Men da han talte med ham om
Retfærdighed og Afholdenhed og den kommende Dom,
blev Feliks forfærdet og svarede: „Gaa for denne Gang;
men naar jeg faar Tid, vil jeg lade dig kalde til mig."
26 Tillige haabede han ogsaa, at Paulus skulde give
ham Penge; derfor lod han ham ogsaa oftere hente og
samtalede med ham. 27 Men da to Aar vare forløbne,
fik Feliks Porkius Festus til Efterfølger; og da Feliks
vilde fortjene sig Tak af Jøderne, lod han Paulus blive
tilbage i Lænker.

25 Da Festus nu havde tiltraadt sit
Landshøvdingembede, drog han efter tre Dages
Forløb fra Kæsarea op til Jerusalem. 2 Da førte
Ypperstepræsterne og de fornemste af Jøderne Klage
hos ham imod Paulus og henvendte sig til ham, 3 idet
de med ondt i Sinde imod Paulus bade ham om at
bevise dem den Gunst, at han vilde lade ham hente til
Jerusalem; thi de lurede paa at slaa ham ihjel paa
Vejen. 4 Da svarede Festus, at Paulus blev holdt
bevogtet i Kæsarea, men at han selv snart vilde drage
derned. 5 „Lad altsaa," sagde han, „dem iblandt eder,
der have Myndighed dertil, drage med ned og anklage
ham, dersom der er noget uskikkeligt ved Manden."
6 Og da han havde opholdt sig hos dem ikke mere
end otte eller ti Dage, drog han ned til Kæsarea, og
den næste Dag satte han sig paa Dommersædet og
befalede, at Paulus skulde føres frem. 7 Men da han
kom til Stede, stillede de Jøder, som vare komne ned
fra Jerusalem, sig omkring ham og fremførte mange
og svare Klagemaal, som de ikke kunde bevise, 8
efterdi Paulus forsvarede sig og sagde: „Hverken imod

Jødernes Lov eller imod Helligdommen eller imod
Kejseren har jeg syndet i noget Stykke." 9 Men Festus,
som vilde fortjene sig Tak af Jøderne, svarede Paulus
og sagde: „Er du villig til at drage op til Jerusalem og
der staa for min Domstol i denne Sag?" 10 Men Paulus
sagde: „Jeg staar for Kejserens Domstol, og der bør jeg
dømmes. Jøderne har jeg ingen Uret gjort, som ogsaa
du ved helt vel. 11 Dersom jeg saa har Uret og har
gjort noget, som fortjener Døden, vægrer jeg mig ikke
ved at dø; men hvis det, hvorfor disse anklage mig,
intet har paa sig, da kan ingen prisgive mig til dem. Jeg
skyder mig ind under Kejseren." 12 Da talte Festus
med sit Raad og svarede: „Du har skudt dig ind under
Kejseren; du skal rejse til Kejseren." 13 Men da nogle
Dage vare forløbne, kom Kong Agrippa og Berenike til
Kæsarea og hilste paa Festus. 14 Og da de opholdt sig
der i flere Dage, forelagde Festus Kongen Paulus's
Sag og sagde: „Der er en Mand efterladt af Feliks som
Fange; 15 imod ham førte Jødernes Ypperstepræster
og Ældste Klage, da jeg var i Jerusalem, og bade
om Dom over ham. 16 Dem svarede jeg, at Romere
ikke have for Skik at prisgive noget Menneske, førend
den anklagede har Anklagerne personligt til Stede og
faar Lejlighed til at forsvare sig imod Beskyldningen.
17 Da de altsaa kom sammen her, tøvede jeg ikke,
men satte mig den næste Dag paa Dommersædet
og bød, at Manden skulde føres frem. 18 Men da
Anklagerne stode omkring ham, fremførte de ingen
saadan Beskyldning, som jeg havde formodet; 19 men
de havde nogle Stridsspørgsmaal med ham om deres
egen Gudsdyrkelse og om en Jesus, som er død,
men som Paulus paastod er i Live. 20 Men da jeg var
tvivlraadig angaaende Undersøgelsen heraf, sagde jeg,
om han vilde rejse til Jerusalem og der lade denne Sag
paadømme. 21 Men da Paulus gjorde Paastand paa at
holdes bevogtet til Kejserens Kendelse, befalede jeg, at
han skulde holdes bevogtet, indtil jeg kan sende ham til
Kejseren." 22 Da sagde Agrippa til Festus: „Jeg kunde
ogsaa selv ønske at høre den Mand." Men han sagde:
„I Morgen skal du faa ham at høre." 23 Næste Dag
altsaa, da Agrippa og Berenike kom med stor Pragt og
gik ind i Forhørssalen tillige med Krigsøversterne og
Byens ypperste Mænd, blev paa Festus's Befaling
Paulus ført frem. 24 Og Festus siger: „Kong Agrippa,
og alle I Mænd, som ere med os til Stede! her se I
ham, om hvem hele Jødernes Mængde har henvendt
sig til mig, baade i Jerusalem og her, raabende paa, at
han ikke længer bør leve. 25 Men jeg indsaa, at han
intet havde gjort, som fortjente Døden, og da han selv
skød sig ind under Kejseren, besluttede jeg at sende
ham derhen. 26 Dog har jeg intet sikkert at skrive om
ham til min Herre. Derfor lod jeg ham føre frem for
eder og især for dig, Kong Agrippa! for at jeg kan have
noget at skrive, naar Undersøgelsen er sket. 27 Thi det
synes mig urimeligt at sende en Fange uden ogsaa at
angive Beskyldningerne imod ham."

26 Men Agrippa sagde til Paulus: „Det tilstedes dig
at tale om dig selv." Da udrakte Paulus Haanden
og forsvarede sig saaledes: 2 „Jeg agter mig selv
lykkelig, fordi jeg i Dag skal forsvare mig for dig
angaaende alle de Ting, for hvilke jeg anklages af
Jøderne, Kong Agrippa! 3 navnlig fordi du er kendt med
alle Jødernes Skikke og Stridsspørgsmaal; derfor beder
jeg dig om, at du taalmodigt vil høre mig. 4 Mit Levned
fra Ungdommen af, som fra Begyndelsen har været
ført iblandt mit Folk og i Jerusalem, vide alle Jøderne
Besked om; 5 thi de kende mig i Forvejen lige fra
først af (om de ellers ville vidne), at jeg har levet som
Farisæer efter det strengeste Parti i vor Gudsdyrkelse.
6 Og nu staar jeg her og dømmes for Haabet paa den
Forjættelse, som er given af Gud til vore Fædre, 7
og som vort Tolvstammefolk haaber at naa frem til,
idet de tjene Gud uafladeligt Nat og Dag; for dette
Haabs Skyld anklages jeg af Jøder, o Konge! 8 Hvor
kan det holdes for utroligt hos eder, at Gud oprejser
døde? 9 Jeg selv mente nu ogsaa at burde gøre meget
imod Jesu, Nazaræerens Navn, 10 og det gjorde jeg
ogsaa i Jerusalem; og jeg indespærrede mange af de
hellige i Fængsler, da jeg havde faaet Fuldmagt dertil af
Ypperstepræsterne, og naar de bleve slaaede ihjel, gav
jeg min Stemme dertil. 11 Og i alle Synagogerne lod jeg
dem ofte straffe og tvang dem til at tale bespotteligt, og
rasende end mere imod dem forfulgte jeg dem endog
til de udenlandske Byer. 12 Da jeg i dette Øjemed
drog til Damaskus med Fuldmagt og Myndighed fra
Ypperstepræsterne, 13 saa jeg undervejs midt paa
Dagen, o Konge! et Lys fra Himmelen, som overgik
Solens Glans, omstraale mig og dem, som rejste med
mig. 14 Men da vi alle faldt til Jorden, hørte jeg en
Røst, som sagde til mig i det hebraiske Sprog: Saul!
Saul! hvorfor forfølger du mig? det bliver dig haardt
at stampe imod Brodden. 15 Og jeg sagde: Hvem er
du, Herre? Men Herren sagde: Jeg er Jesus, som du
forfølger. 16 Men rejs dig og staa paa dine Fødder;
thi derfor har jeg vist mig for dig, for at udkaare dig til
Tjener og Vidne, baade om det, som du har set, og
om mine kommende Aabenbaringer for dig, 17 idet
jeg udfrier dig fra Folket og fra Hedningerne, til hvilke
jeg udsender dig 18 for at oplade deres Øjne, saa de
maa omvende sig fra Mørke til Lys og fra Satans Magt
til Gud, for at de kunne faa Syndernes Forladelse og
Lod iblandt dem, som ere helligede ved Troen paa
mig. 19 Derfor, Kong Agrippa! blev jeg ikke ulydig imod
det himmelske Syn; 20 men jeg forkyndte baade først
for dem i Damaskus og saa i Jerusalem og over hele

Judæas Land og for Hedningerne, at de skulde fatte et
andet Sind og omvende sig til Gud og gøre Gerninger,
Omvendelsen værdige. 21 For denne Sags Skyld grebe
nogle Jøder mig i Helligdommen og forsøgte at slaa
mig ihjel. 22 Det er altsaa ved den Hjælp, jeg har faaet
fra Gud, at jeg har staaet indtil denne Dag og vidnet
baade for smaa og store, idet jeg intet siger ud over
det, som baade Profeterne og Moses have sagt skulde
ske, 23 at Kristus skulde lide, at han som den første af
de dødes Opstandelse skulde forkynde Lys baade for
Folket og for Hedningerne." 24 Men da han forsvarede
sig saaledes, sagde Festus med høj Røst: „Du raser,
Paulus! den megen Lærdom gør dig rasende." 25 Men
Paulus sagde: „Jeg raser ikke, mægtigste Festus! men
jeg taler sande og betænksomme Ord. 26 Thi Kongen
ved Besked om dette, og til ham taler jeg frimodigt,
efterdi jeg er vis paa, at slet intet af dette er skjult
for ham; thi dette er ikke sket i en Vraa. 27 Tror du,
Kong Agrippa, Profeterne? Jeg ved, at du tror dem." 28
Men Agrippa sagde til Paulus: „Der fattes lidet i, at du
overtaler mig til at blive en Kristen." 29 Men Paulus
sagde: „Jeg vilde ønske til Gud, enten der fattes lidet
eller meget, at ikke alene du, men ogsaa alle, som
høre mig i Dag, maatte blive saadanne, som jeg selv
er, paa disse Lænker nær." 30 Da stod Kongen op og
Landshøvdingen og Berenike og de, som sade hos
dem. 31 Og da de gik bort, talte de med hverandre
og sagde: „Denne Mand gør intet, som fortjener Død
eller Lænker." 32 Men Agrippa sagde til Festus: „Denne
Mand kunde være løsladt, dersom han ikke havde
skudt sig ind under Kejseren."

27 Men da det var besluttet, at vi skulde afsejle
til Italien, overgave de baade Paulus og nogle
andre Fanger til en Høvedsmand ved Navn Julius af
den kejserlige Afdeling. 2 Vi gik da om Bord paa et
adramyttisk Skib, som skulde gaa til Stederne langs
med Asiens Kyster, og vi sejlede af Sted; og Aristarkus,
en Makedonier fra Thessalonika, var med os. 3 Og den
næste Dag anløb vi Sidon. Og Julius, som behandlede
Paulus venligt, tilstedte ham at gaa hen til sine Venner
og nyde Pleje. 4 Og vi fore bort derfra og sejlede ind
under Kypern, fordi Vinden var imod. 5 Og vi sejlede
igennem Farvandet ved Kilikien og Pamfylien og kom
til Myra i Lykien. 6 Og der fandt Høvedsmanden et
aleksandrinsk Skib, som sejlede til Italien, og bragte
os over i det. 7 Men da Sejladsen i mange Dage gik
langsomt, og vi med Nød og næppe naaede henimod
Knidus (thi Vinden føjede os ikke), holdt vi ned under
Kreta ved Salmone. 8 Med Nød og næppe sejlede vi der
forbi og kom til et Sted, som kaldes „Gode Havne", nær
ved Byen Lasæa. 9 Men da en rum Tid var forløben,
og Sejladsen allerede var farlig, saasom endog Fasten
allerede var forbi, formanede Paulus dem og sagde: 10
„I Mænd! jeg ser, at Sejladsen vil medføre Ulykke og
megen Skade, ikke alene paa Ladning og Skib, men
ogsaa paa vort Liv." 11 Men Høvedsmanden stolede
mere paa Styrmanden og Skipperen end paa det, som
Paulus sagde. 12 Og da Havnen ikke egnede sig til
Vinterleje, besluttede de fleste, at man skulde sejle
derfra, om man muligt kunde naa hen og overvintre i
Føniks, en Havn paa Kreta, som vender imod Sydvest
og Nordvest. 13 Da der nu blæste en Søndenvind op,
mente de at have naaet deres Hensigt, lettede Anker og
sejlede langs med og nærmere ind under Kreta. 14 Men
ikke længe derefter for der en heftig Storm ned over
den, den saakaldte „Eurakvilo". 15 Og da Skibet reves
med og ikke kunde holde op imod Vinden, opgave vi det
og lode os drive. 16 Men da vi løb ind under en lille Ø,
som kaldes Klavde, formaaede vi med Nød og næppe
at bjærge Baaden. 17 Men efter at have trukket den op,
anvendte de Nødmidler og omsurrede Skibet; og da de
frygtede for, at de skulde blive kastede ned i Syrten,
firede de Sejlene ned og lode sig saaledes drive. 18 Og
da vi maatte kæmpe haardt med Stormen, begyndte
de næste Dag at kaste over Bord. 19 Og paa den
tredje Dag udkastede de med egne Hænder Skibets
Redskaber. 20 Men da hverken Sol eller Stjerner lode
sig se i flere Dage, og vi havde et Uvejr over os, som
ikke var ringe, blev fra nu af alt Haab om Redning os
betaget. 21 Og da man længe ikke havde taget Føde til
sig, saa stod Paulus frem midt iblandt dem og sagde:
„I Mænd! man burde have adlydt mig og ikke være
sejlet bort fra Kreta og have sparet os denne Ulykke og
Skade. 22 Og nu formaner jeg eder til at være ved godt
Mod; thi ingen Sjæl af eder skal forgaa, men alene
Skibet. 23 Thi i denne Nat stod der en Engel hos mig
fra den Gud, hvem jeg tilhører, hvem jeg ogsaa tjener,
og sagde: 24 „Frygt ikke, Paulus! du skal blive stillet
for Kejseren; og se, Gud har skænket dig alle dem,
som sejle med dig." 25 Derfor, I Mænd! værer ved
godt Mod; thi jeg har den Tillid til Gud, at det skal ske
saaledes, som der er blevet talt til mig. 26 Men vi maa
strande paa en Ø." 27 Men da den fjortende Nat kom,
og vi dreve i det adriatiske Hav, kom det Skibsfolkene
for ved Midnatstid, at der var Land i Nærheden. 28
Og da de loddede, fik de tyve Favne, og da de lidt
længere fremme atter loddede, fik de femten Favne.
29 Og da de frygtede, at vi skulde støde paa Skær,
kastede de fire Ankere ud fra Bagstavnen og bade til,
at det maatte blive Dag. 30 Men da Skibsfolkene gjorde
Forsøg paa at flygte fra Skibet og firede Baaden ned i
Søen under Paaskud af, at de vilde lægge Ankere ud
fra Forstavnen, 31 da sagde Paulus til Høvedsmanden
og til Stridsmændene: „Dersom disse ikke blive i Skibet,
kunne I ikke reddes." 32 Da kappede Stridsmændene

Baadens Tove og lode den falde ned. 33 Men indtil det
vilde dages, formanede Paulus alle til at tage Næring
til sig og sagde: „Det er i Dag den fjortende Dag, I
have ventet og tilbragt uden at spise og intet taget til
eder. 34 Derfor formaner jeg eder til at tage Næring
til eder, thi dette hører med til eders Redning; ikke et
Haar paa Hovedet skal gaa tabt for nogen af eder." 35
Men da han havde sagt dette, tog han Brød og takkede
Gud for alles Øjne og brød det og begyndte at spise.
36 Da bleve de alle frimodige og toge ogsaa Næring
til sig. 37 Men vi vare i Skibet i alt to Hundrede og
seks og halvfjerdsindstyve Sjæle. 38 Og da de vare
blevne mættede med Føde, lettede de Skibet ved at
kaste Levnedsmidlerne i Søen. 39 Men da det blev
Dag, kendte de ikke Landet; men de bemærkede en
Vig med en Forstrand, som de besluttede, om muligt,
at sætte Skibet ind paa. 40 Og de kappede Ankrene,
som de lode blive i Søen, og løste tillige Rortovene,
og idet de satte Raasejlet til for Vinden, holdt de ind
paa Strandbredden. 41 Men de stødte paa en Grund
med dybt Vand paa begge Sider, og der satte de
Skibet, og Forstavnen borede sig fast og stod urokkelig,
men Bagstavnen sloges sønder af Bølgernes Magt.
42 Det var nu Stridsmændenes Raad, at man skulde
ihjelslaa Fangerne, for at ingen skulde svømme bort og
undkomme. 43 Men Høvedsmanden, som vilde frelse
Paulus, forhindrede dem i dette Forehavende og bød,
at de, som kunde svømme, skulde først kaste sig ud og
slippe i Land, 44 og de andre bjærge sig, nogle paa
Brædder, andre paa Stykker af Skibet. Og saaledes
skete det, at alle bleve reddede i Land.

28 Og da vi nu vare reddede, saa fik vi at vide, at
Øen hed Malta. 2 Og Barbarerne viste os en
usædvanlig Menneskekærlighed; thi de tændte et Baal
og toge sig af os alle for den frembrydende Regns og
Kuldens Skyld. 3 Men da Paulus samlede en Bunke
Ris og lagde paa Baalet, krøb der en Øgle ud paa
Grund af Varmen og hængte sig fast ved hans Haand.
4 Da nu Barbarerne saa Dyret hænge ved hans Haand,
sagde de til hverandre: „Sikkert er denne Mand en
Morder, hvem Gengældelsen ikke har tilstedt at leve,
skønt han er reddet fra Havet." 5 Men han rystede
Dyret af i Ilden, og der skete ham intet ondt. 6 Men de
ventede, at han skulde hovne op eller pludseligt falde
død om. Men da de havde ventet længe og saa, at der
ikke skete ham noget usædvanligt, kom de paa andre
Tanker og sagde, at han var en Gud. 7 Men i Omegnen
af dette Sted havde Øens fornemste Mand, ved Navn
Publius, nogle Landejendomme. Han tog imod os og
laante os venligt Herberge i tre Dage. 8 Men det traf
sig, at Publius's Fader laa syg af Feber og Blodgang.
Til ham gik Paulus ind og bad og lagde Hænderne
paa ham og helbredte ham. 9 Da dette var sket, kom
ogsaa de andre paa Øen, som havde Sygdomme,
til ham og bleve helbredede. 10 De viste os ogsaa
megen Ære, og da vi sejlede bort, bragte de om Bord i
Skibet, hvad vi trængte til. 11 Men efter tre Maaneders
Forløb sejlede vi da bort i et aleksandrinsk Skib, som
havde haft Vinterleje ved Øen og førte Tvillingernes
Mærke. 12 Og vi løb ind til Syrakus, hvor vi bleve tre
Dage. 13 Derfra sejlede vi videre og kom til Regium, og
efter en Dags Forløb fik vi Søndenvind og kom den
næste Dag til Puteoli. 14 Der fandt vi Brødre og bleve
opfordrede til at blive hos dem i syv Dage. Og saa
droge vi til Rom. 15 Og Brødrene derfra, som havde
hørt om os, kom os i Møde til Appius's Forum og Tres-
Tabernæ. Og da Paulus saa dem, takkede han Gud
og fattede Mod. 16 Men da vi kom til Rom, [overgav
Høvedsmanden Fangerne til Høvdingen for Livvagten.
Dog] blev det tilstedt Paulus at bo for sig selv sammen
med den Stridsmand, der bevogtede ham. 17 Men efter
tre Dages Forløb skete det, at han sammenkaldte de
fornemste iblandt Jøderne. Men da de vare forsamlede,
sagde han til dem: „I Mænd, Brødre! uagtet jeg intet har
gjort imod vort Folk eller de fædrene Skikke, er jeg fra
Jerusalem overgiven som Fange i Romernes Hænder,
18 og disse vilde efter at have forhørt mig løslade mig,
efterdi der ikke var nogen Dødsskyld hos mig. 19 Men
da Jøderne gjorde Indsigelse, nødtes jeg til at skyde
mig ind under Kejseren, dog ikke, som om jeg havde
noget at anklage mit Folk for. 20 Af denne Aarsag har
jeg altsaa ladet eder kalde hid for at se og tale med
eder; thi for Israels Haabs Skyld er jeg sluttet i denne
Lænke." 21 Men de sagde til ham: „Hverken have vi
faaet Brev fra Judæa om dig, ikke heller er nogen af
Brødrene kommen og har meddelt eller sagt noget
ondt om dig. 22 Men vi ønske at høre af dig, hvad du
tænker; thi om dette Parti er det os bekendt, at det alle
Vegne finder Modsigelse." 23 Efter saa at have aftalt
en Dag med ham, kom de til ham i Herberget i større
Tal, og for dem forklarede han og vidnede om Guds
Rige og søgte at overbevise dem om Jesus, baade ud
af Mose Lov og af Profeterne, fra aarle om Morgenen
indtil Aften. 24 Og nogle lode sig overbevise af det,
som blev sagt, men andre troede ikke. 25 Og under
indbyrdes Uenighed gik de bort, da Paulus havde sagt
dette ene Ord: „Rettelig har den Helligaand talt ved
Profeten Esajas til eders Fædre og sagt: 26 „Gaa hen
til dette Folk og sig: I skulle høre med eders Øren og
ikke forstaa og se med eders Øjne og ikke se; 27 thi
dette Folks Hjerte er blevet sløvet, og med Ørene høre
de tungt, og deres Øjne have de tillukket, for at de ikke
skulle se med Øjnene og høre med Ørene og forstaa
med Hjertet og omvende sig, saa jeg kunde helbrede
dem." 28 Derfor være det eder vitterligt, at denne Guds

Frelse er sendt til Hedningerne; de skulle ogsaa høre."
29 [Og da han havde sagt dette, gik Jøderne bort, og
der var stor Trætte imellem dem indbyrdes.] **30** Men
han blev hele to Aar i sit lejede Herberge og modtog
alle, som kom til ham, **31** idet han prædikede Guds
Rige og lærte om den Herre Jesus med al Frimodighed,
uhindret.

Romerne

1 Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald,
udtagen til at forkynde Guds Evangelium, **2** hvilket
han forud forjættede ved sine Profeter i hellige Skrifter,
3 om hans Søn, født af Davids Sæd efter Kødet, **4**
kraftelig bevist som Guds Søn efter Helligheds Aand
ved Opstandelse fra de døde, Jesus Kristus, vor Herre,
5 ved hvem vi have faaet Naade og Apostelgerning
til at virke Tros-Lydighed iblandt alle Hedningerne for
hans Navns Skyld, **6** iblandt hvilke ogsaa I ere Jesu
Kristi kaldede: **7** Til alle Guds elskede, som ere i Rom,
kaldede hellige. Naade være med eder og Fred fra
Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **8** Først
takker jeg min Gud ved Jesus Kristus for eder alle,
fordi eders Tro omtales i den hele Verden. **9** Thi Gud
er mit Vidne, hvem jeg i min Aand tjener i hans Søns
Evangelium, hvor uafladeligt jeg kommer eder i Hu, **10**
idet jeg bestandig i mine Bønner beder om, at jeg dog
endelig engang maatte faa Lykke til ved Guds Villie at
komme til eder. **11** Thi jeg længes efter at se eder, for
at jeg kunde meddele eder nogen aandelig Naadegave,
for at I maatte styrkes, **12** det vil sige, for sammen at
opmuntres hos eder ved hinandens Tro, baade eders
og min. **13** Og jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være
uvidende om, at jeg ofte har sat mig for at komme til
eder (men hidindtil er jeg bleven forhindret), for at jeg
maatte faa nogen Frugt ogsaa iblandt eder, ligesom
iblandt de øvrige Hedninger. **14** Baade til Grækere
og Barbarer, baade til vise og uforstandige staar jeg i
Gæld. **15** Saaledes er jeg, hvad mig angaar, redebon
til at forkynde Evangeliet ogsaa for eder, som ere i
Rom. **16** Thi jeg skammer mig ikke ved Evangeliet;
thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som
tror, baade for Jøde først og for Græker. **17** Thi deri
aabenbares Guds Retfærdighed af Tro for Tro, som
der er skrevet: „Men den retfærdige skal leve af Tro."
18 Thi Guds Vrede aabenbares fra Himmelen over al
Ugudelighed og Uretfærdighed hos Mennesker, som
holde Sandheden nede ved Uretfærdighed; **19** thi det,
som man kan vide om Gud, er aabenbart iblandt dem;
Gud har jo aabenbaret dem det. **20** Thi hans usynlige
Væsen, baade hans evige Kraft og Guddommelighed,
skues fra Verdens Skabelse af, idet det forstaas af
hans Gerninger, saa at de have ingen Undskyldning.
(aïdios g126) **21** Thi skønt de kendte Gud, saa ærede
eller takkede de ham dog ikke som Gud, men bleve
taabelige i deres Tanker, og deres uforstandige Hjerte
blev formørket. **22** Idet de paastode at være vise, bleve
de Daarer **23** og omskiftede den uforkrænkelige Guds
Herlighed med et Billede i Lighed med et forkrænkeligt
Menneske og Fugle og firføddede og krybende Dyr. **24**
Derfor gav Gud dem hen i deres Hjerters Begæringer til
Urenhed, til at vanære deres Legemer indbyrdes, **25** de,
som ombyttede Guds Sandhed med Løgnen og dyrkede
og tjente Skabningen fremfor Skaberen, som er højlovet
i Evighed! Amen. **(aiōn g165)** **26** Derfor gav Gud dem
hen i vanærende Lidenskaber; thi baade deres Kvinder
ombyttede den naturlige Omgang med den unaturlige,
27 og ligesaa forlode ogsaa Mændene den naturlige
Omgang med Kvinden og optændtes i deres Brynde
efter hverandre, saa at Mænd øvede Uterlighed med
Mænd og fik deres Vildfarelses Løn, som det burde sig,
paa sig selv. **28** Og ligesom de forkastede at have Gud i
Erkendelse, saaledes gav Gud dem hen i et forkasteligt
Sind til at gøre det usømmelige, **29** opfyldte med al
Uretfærdighed, Ondskab, Havesyge, Slethed; fulde af
Avind, Mord, Kiv, Svig, Ondsindethed; **30** Øretudere,
Bagvadskere, Gudshadere, Voldsmænd, hovmodige,
Pralere, opfindsomme paa ondt, ulydige mod Forældre,
31 uforstandige, troløse, ukærlige, ubarmhjertige; **32** —
hvilke jo, skønt de erkende Guds retfærdige Dom, at
de, der øve saadanne Ting, fortjene Døden, dog ikke
alene gøre det, men ogsaa give dem, som øve det,
deres Bifald.

2 Derfor er du uden Undskyldning, o Menneske!
hvem du end er, som dømmer; thi idet du dømmer
den anden, fordømmer du dig selv; thi du, som
dømmer, øver det samme. **2** Vi vide jo, at Guds
Dom er, stemmende med Sandhed, over dem, som
øve saadanne Ting. **3** Men du, o Menneske! som
dømmer dem, der øve saadanne Ting, og selv gør
dem, mener du dette, at du skal undfly Guds Dom? **4**
Eller foragter du hans Godheds og Taalmodigheds og
Langmodigheds Rigdom og ved ikke, at Guds Godhed
leder dig til Omvendelse? **5** Men efter din Haardhed
og dit ubodfærdige Hjerte samler du dig selv Vrede
paa Vredens og Guds retfærdige Doms Aabenbarelses
Dag, **6** han, som vil betale enhver efter hans Gerninger:
7 dem, som med Udholdenhed i god Gerning søge
Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv;
(aiōnios g166) **8** men over dem, som søge deres eget og
ikke lyde Sandheden, men adlyde Uretfærdigheden,
skal der komme Vrede og Harme. **9** Trængsel og
Angest over hvert Menneskes Sjæl, som øver det onde,
baade en Jødes først og en Grækers; **10** men Ære
og Hæder og Fred over hver den, som gør det gode,
baade en Jøde først og en Græker! **11** Thi der er ikke
Persons Anseelse hos Gud. **12** Thi alle de, som have
syndet uden Loven, de skulle ogsaa fortabes uden
Loven; og alle de, som have syndet under Loven, de
skulle dømmes ved Loven; **13** thi ikke Lovens Hørere
ere retfærdige for Gud, men Lovens Gørere skulle
retfærdiggøres — **14** thi naar Hedninger, som ikke have

Loven, af Naturen gøre, hvad Loven kræver, da ere
disse, uden at have Loven, sig selv en Lov; 15 de
vise jo Lovens Gerning skreven i deres Hjerter, idet
deres Samvittighed vidner med, og Tankerne indbyrdes
anklage eller ogsaa forsvare hverandre — 16 paa den
Dag, da Gud vil dømme Menneskenes skjulte Færd
ifølge mit Evangelium ved Jesus Kristus. 17 Men naar
du kalder dig Jøde og forlader dig trygt paa Loven og
roser dig af Gud 18 og kender hans Villie og værdsætter
de forskellige Ting, idet du undervises af Loven, 19
og trøster dig til at være blindes Vejleder, et Lys for
dem, som ere i Mørke, 20 uforstandiges Opdrager,
umyndiges Lærer, idet du i Loven har Udtrykket for
Erkendelsen og Sandheden, — 21 du altsaa, som lærer
andre, du lærer ikke dig selv! Du, som prædiker, at man
ikke maa stjæle, du stjæler! 22 Du, som siger, at man
ikke maa bedrive Hor, du bedriver Hor! Du, som føler
Afsky for Afguderne, du øver Tempelran! 23 Du, som
roser dig af Loven, du vanærer Gud ved Overtrædelse
af Loven! 24 Thi „for eders Skyld bespottes Guds Navn
iblandt Hedningerne", som der er skrevet. 25 Thi vel
gavner Omskærelse, om du holder Loven; men er
du Lovens Overtræder, da er din Omskærelse bleven
til Forhud. 26 Dersom nu Forhuden holder Lovens
Forskrifter, vil da ikke hans Forhud blive regnet som
Omskærelse? 27 Og naar den af Natur uomskaarne
opfylder Loven, skal han dømme dig, som med Bogstav
og Omskærelse er Lovens Overtræder. 28 Thi ikke
den er Jøde, som er det i det udvortes, ej heller er det
Omskærelse, som sker i det udvortes, i Kød; 29 men
den, som indvortes er Jøde, og Hjertets Omskærelse i
Aand, ikke i Bogstav — hans Ros er ikke af Mennesker,
men af Gud.

3 Hvad er da Jødens Fortrin? eller hvad gavner
Omskærelsen? 2 Meget i alle Maader; først nemlig
dette, at Guds Ord ere blevne dem betroede. 3 Thi
hvad? om nogle vare utro, skal da deres Utroskab gøre
Guds Trofasthed til intet? 4 Det være langt fra! Gud maa
være sanddru, om end hvert Menneske er en Løgner,
som der er skrevet: „For at du maa kendes retfærdig
i dine Ord og vinde, naar du gaar i Rette." 5 Men
dersom vor Uretfærdighed beviser Guds Retfærdighed,
hvad skulle vi da sige? er Gud da uretfærdig, han, som
lader sin Vrede komme? (Jeg taler efter menneskelig
Vis.) 6 Det være langt fra! Thi hvorledes skal Gud
ellers kunne dømme Verden? 7 Men dersom Guds
Sanddruhed ved min Løgn er bleven ham end mere
til Forherligelse, hvorfor dømmes da jeg endnu som
en Synder? 8 Og hvorfor skulde vi da ikke, som man
bagvadsker os for, og som nogle sige, at vi lære, gøre
det onde, for at det gode kan komme deraf? Saadannes
Dom er velforskyldt. 9 Hvad da? have vi noget forud?
Aldeles ikke; vi have jo ovenfor anklaget baade Jøder
og Grækere for alle at være under Synd, 10 som der er
skrevet: „Der er ingen retfærdig, end ikke een; 11 der
er ingen forstandig, der er ingen, som søger efter Gud;
12 alle ere afvegne, til Hobe ere de blevne uduelige,
der er ingen, som øver Godhed, der er end ikke een."
13 „En aabnet Grav er deres Strube; med deres Tunger
øvede de Svig;" „der er Slangegift under deres Læber;"
14 „deres Mund er fuld af Forbandelse og Beskhed;" 15
„rappe ere deres Fødder til at udøse Blod; 16 der er
Ødelæggelse og Elendighed paa deres Veje, 17 og
Freds Vej have de ikke kendt." 18 „Der er ikke Gudsfrygt
for deres Øjne." 19 Men vi vide, at alt, hvad Loven siger,
taler den til dem, som ere under Loven, for at hver
Mund skal stoppes og hele Verden blive strafskyldig
for Gud, 20 efterdi intet Kød vil blive retfærdiggjort
for ham af Lovens Gerninger; thi ved Loven kommer
Erkendelse af Synd. 21 Men nu er uden Lov Guds
Retfærdighed aabenbaret, om hvilken der vidnes af
Loven og Profeterne, 22 nemlig Guds Retfærdighed ved
Tro paa Jesus Kristus, for alle og over alle dem, som
tro; thi der er ikke Forskel. 23 Alle have jo syndet, og
dem fattes Æren fra Gud, 24 og de blive retfærdiggjorte
uforskyldt af hans Naade ved den Forløsning, som
er i Kristus Jesus, 25 hvem Gud fremstillede som
Sonemiddel ved Troen paa hans Blod for at vise sin
Retfærdighed, fordi Gud i sin Langmodighed havde
baaret over med de forhen begaaede Synder, 26 for at
vise sin Retfærdighed i den nærværende Tid, for at
han kunde være retfærdig og retfærdiggøre den, som
er af Tro paa Jesus. 27 Hvor er saa vor Ros? Den er
udelukket. Ved hvilken Lov? Gerningernes? Nej, men
ved Troens Lov. 28 Vi holde nemlig for, at Mennesket
bliver retfærdiggjort ved Tro, uden Lovens Gerninger.
29 Eller er Gud alene Jøders Gud? mon ikke ogsaa
Hedningers? Jo, ogsaa Hedningers; 30 saa sandt som
Gud er een og vil retfærdiggøre omskaarne af Tro og
uomskaarne ved Troen. 31 Gøre vi da Loven til intet
ved Troen? Det være langt fra! Nej, vi hævde Loven.

4 Hvad skulle vi da sige, at vor Stamfader Abraham
har vundet efter Kødet? 2 Thi dersom Abraham blev
retfærdiggjort af Gerninger, har han Ros, men ikke for
Gud. 3 Thi hvad siger Skriften? „Og Abraham troede
Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed." 4 Men
den, som gør Gerninger, tilregnes Lønnen ikke som
Naade, men som Skyldighed; 5 den derimod, som ikke
gør Gerninger, men tror paa ham, som retfærdiggør
den ugudelige, regnes hans Tro til Retfærdighed; 6
ligesom ogsaa David priser det Menneske saligt, hvem
Gud tilregner Retfærdighed uden Gerninger: 7 „Salige
de, hvis Overtrædelser ere forladte, og hvis Synder ere
skjulte; 8 salig den Mand, hvem Herren ikke vil tilregne

Synd." 9 Gælder da denne Saligprisning de omskaarne
eller tillige de uomskaarne? Vi sige jo: Troen blev
regnet Abraham til Retfærdighed. 10 Hvorledes blev
den ham da tilregnet? da han var omskaaren, eller da
han havde Forhud? Ikke da han var omskaaren, men
da han havde Forhud. 11 Og han fik Omskærelsens
Tegn som et Segl paa den Troens Retfærdighed, som
han havde som uomskaaren, for at han skulde være
Fader til alle dem, som tro uden at være omskaarne, for
at Retfærdighed kan blive dem tilregnet, 12 og Fader til
omskaarne, til dem, som ikke alene have Omskærelse,
men ogsaa vandre i den Tros Spor, hvilken vor Fader
Abraham havde som uomskaaren. 13 Thi ikke ved
Lov fik Abraham eller hans Sæd den Forjættelse, at
han skulde være Arving til Verden, men ved Tros-
Retfærdighed. 14 Thi dersom de, der ere af Loven, ere
Arvinger, da er Troen bleven tom, og Forjættelsen gjort
til intet. 15 Thi Loven virker Vrede; men hvor der ikke er
Lov, er der heller ikke Overtrædelse. 16 Derfor er det af
Tro, for at det skal være som Naade, for at Forjættelsen
maa staa fast for den hele Sæd, ikke alene for den af
Loven, men ogsaa for den af Abrahams Tro, han, som
er Fader til os alle 17 (som der er skrevet: „Jeg har sat
dig til mange Folkeslags Fader"), over for Gud, hvem
han troede, ham, som levendegør de døde og kalder
det, der ikke er, som om det var. 18 Og han troede
imod Haab med Haab paa, at han skulde blive mange
Folkeslags Fader, efter det, som var sagt: „Saaledes
skal din Sæd være;" 19 og uden at blive svag i Troen
saa han paa sit eget allerede udlevede Legeme (han
var nær hundrede Aar) og paa, at Saras Moderliv var
udlevet; 20 men om Guds Forjættelse tvivlede han
ikke i Vantro, derimod blev han styrket i Troen, idet
han gav Gud Ære 21 og var overbevist om, at hvad
han har forjættet, er han mægtig til ogsaa at gøre. 22
Derfor blev det ogsaa regnet ham til Retfærdighed.
23 Men det blev ikke skrevet for hans Skyld alene, at
det blev ham tilregnet, 24 men ogsaa for vor Skyld,
hvem det skal tilregnes, os, som tro paa ham, der
oprejste Jesus, vor Herre, fra de døde, 25 ham, som
blev hengiven for vore Overtrædelsers Skyld og oprejst
for vor Retfærdiggørelses Skyld.

5 Altsaa retfærdiggjorte af Tro have vi Fred med Gud
ved vor Herre Jesus Kristus, 2 ved hvem vi ogsaa
have faaet Adgang ved Troen til denne Naade, hvori vi
staa, og vi rose os af Haab om Guds Herlighed; 3 ja,
ikke det alene, men vi rose os ogsaa af Trængslerne,
idet vi vide, at Trængselen virker Udholdenhed, 4 men
Udholdenheden Prøvethed, men Prøvetheden Haab,
5 men Haabet beskæmmer ikke; thi Guds Kærlighed
er udøst i vore Hjerter ved den Helligaand, som blev
given os. 6 Thi medens vi endnu vare kraftesløse, døde
Kristus til den bestemte Tid for ugudelige. 7 Næppe
vil nemlig nogen dø for en retfærdig — for den gode
var der jo maaske nogen, som tog sig paa at dø —,
8 men Gud beviser sin Kærlighed over for os, ved at
Kristus døde for os, medens vi endnu vare Syndere. 9
Saa meget mere skulle vi altsaa, da vi nu ere blevne
retfærdiggjorte ved hans Blod, frelses ved ham fra
Vreden. 10 Thi naar vi, da vi vare Fjender, bleve forligte
med Gud ved hans Søns Død, da skulle vi meget mere,
efter at vi ere blevne forligte, frelses ved hans Liv, 11
ja, ikke det alene, men ogsaa saaledes, at vi rose os af
Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi nu have
faaet Forligelsen. 12 Derfor, ligesom Synden kom ind i
Verden ved eet Menneske, og Døden ved Synden, og
Døden saaledes trængte igennem til alle Mennesker,
efterdi de syndede alle; (13 thi inden Loven var der
Synd i Verden; men Synd tilregnes ikke, hvor der ikke
er Lov; 14 dog herskede Døden fra Adam til Moses
ogsaa over dem, som ikke syndede i Lighed med
Adams Overtrædelse, han, som er et Forbillede paa
den, der skulde komme. 15 Men det er ikke saaledes
med Naadegaven som med Faldet; thi døde de mange
ved den enes Fald, da har meget mere Guds Naade og
Gaven i det ene Menneskes Jesu Kristi Naade udbredt
sig overflødig, til de mange. 16 Og Gaven er ikke som
igennem en enkelt, der syndede; thi Dommen blev ud
fra en enkelt til Fordømmelse, men Naadegaven blev
ud fra mange Fald til Retfærdiggørelse. 17 Thi naar paa
Grund af den enes Fald Døden herskede ved den ene,
da skulle meget mere de, som modtage den overvættes
Naade og Retfærdigheds Gave, herske i Liv ved den
ene, Jesus Kristus.) 18 Altsaa, ligesom det ved eens
Fald blev for alle Mennesker til Fordømmelse, saaledes
ogsaa ved eens Retfærdighed for alle Mennesker til
Retfærdiggørelse til Liv. 19 Thi ligesom ved det ene
Menneskes Ulydighed de mange bleve til Syndere,
saa skulle ogsaa ved den enes Lydighed de mange
blive til retfærdige. 20 Men Loven kom til, for at Faldet
kunde blive større; men hvor Synden blev større, der
blev Naaden end mere overvættes, 21 for at, ligesom
Synden herskede ved Døden, saaledes ogsaa Naaden
skulde herske ved Retfærdighed til et evigt Liv ved
Jesus Kristus, vor Herre. **(aiōnios g166)**

6 Hvad skulle vi da sige? skulde vi blive ved i Synden,
for at Naaden kunde blive desto større? 2 Det være
langt fra! Vi, som jo ere døde fra Synden, hvorledes
skulle vi endnu leve i den? 3 Eller vide I ikke, at vi, saa
mange som bleve døbte til Kristus Jesus, bleve døbte
til hans Død? 4 Vi bleve altsaa begravne med ham ved
Daaben til Døden, for at, ligesom Kristus blev oprejst
fra de døde ved Faderens Herlighed, saaledes ogsaa
vi skulle vandre i et nyt Levned. 5 Thi ere vi blevne

sammenvoksede med ham ved hans Døds Afbillede,
skulle vi dog ogsaa være det ved hans Opstandelses,
6 idet vi erkende dette, at vort gamle Menneske blev
korsfæstet med ham, for at Syndens Legeme skulde
blive til intet, for at vi ikke mere skulde tjene Synden. 7
Thi den, som er død, er retfærdiggjort fra Synden. 8
Men dersom vi ere døde med Kristus, da tro vi, at vi
ogsaa skulle leve med ham, 9 efterdi vi vide, at Kristus,
efter at være oprejst fra de døde, ikke mere dør; Døden
hersker ikke mere over ham. 10 Thi det, han døde,
døde han een Gang fra Synden; men det, han lever,
lever han for Gud. 11 Saaledes skulle ogsaa I anse
eder selv for døde fra Synden, men levende for Gud
i Kristus Jesus. 12 Saa lad da ikke Synden herske i
eders dødelige Legeme, saa I lyde dets Begæringer;
13 fremstiller ej heller eders Lemmer for Synden som
Uretfærdigheds Vaaben; men fremstiller eder selv for
Gud som saadanne, der fra døde ere blevne levende,
og eders Lemmer som Retfærdigheds Vaaben for Gud.
14 Thi Synd skal ikke herske over eder; I ere jo ikke
under Lov, men under Naade. 15 Hvad da? skulde vi
synde, fordi vi ikke ere under Lov, men under Naade?
Det være langt fra! 16 Vide I ikke, at naar I fremstille eder
for en som Tjenere til Lydighed, saa ere I hans Tjenere,
hvem I lyde, enten Syndens til Død, eller Lydighedens
til Retfærdighed? 17 Men Gud ske Tak, fordi I have
været Syndens Tjenere, men bleve af Hjertet lydige
imod den Læreform, til hvilken I bleve overgivne. 18 Og
frigjorte fra Synden bleve I Retfærdighedens Tjenere.
19 Jeg taler paa menneskelig Vis paa Grund af eders
Køds Skrøbelighed. Ligesom I nemlig fremstillede eders
Lemmer som Tjenere for Urenheden og Lovløsheden
til Lovløshed, saaledes fremstiller nu eders Lemmer
som Tjenere for Retfærdigheden til Helliggørelse!
20 Thi da I vare Syndens Tjenere, vare I frie over
for Retfærdigheden. 21 Hvad for Frugt havde I da
dengang? Ting, ved hvilke I nu skamme eder; Enden
derpaa er jo Død. 22 Men nu, da I ere blevne frigjorte
fra Synden og ere blevne Guds Tjenere, have I eders
Frugt til Helliggørelse og som Enden derpaa et evigt
Liv; **(aiōnios g166)** 23 thi Syndens Sold er Død, men
Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor
Herre. **(aiōnios g166)**

7 Eller vide I ikke, Brødre! (thi jeg taler til saadanne,
som kende Loven) at Loven hersker over Mennesket,
saa lang Tid han lever? 2 Den gifte Kvinde er jo ved
Loven bunden til sin Mand, medens han lever; men
naar Manden dør, er hun løst fra Mandens Lov. 3
Derfor skal hun kaldes en Horkvinde, om hun bliver
en anden Mands, medens Manden lever; men naar
Manden dør, er hun fri fra den Lov, saa at hun ikke er
en Horkvinde, om hun bliver en anden Mands. 4 Altsaa
ere ogsaa I, mine Brødre! gjorte døde for Loven ved
Kristi Legeme, for at I skulle blive en andens, hans,
som blev oprejst fra de døde, for at vi skulle bære
Frugt for Gud. 5 Thi da vi vare i Kødet, vare de syndige
Lidenskaber, som vaktes ved Loven, virksomme i vore
Lemmer til at bære Frugt for Døden. 6 Men nu ere vi
løste fra Loven, idet vi ere bortdøde fra det, hvori vi
holdtes nede, saa at vi tjene i Aandens nye Væsen
og ikke i Bogstavens gamle Væsen. 7 Hvad skulle vi
da sige? er Loven Synd? Det være langt fra! Men jeg
kendte ikke Synden uden ved Loven; thi jeg kendte jo
ikke Begæringen, hvis ikke Loven sagde: „Du maa ikke
begære." 8 Men da Synden fik Anledning, virkede den
ved Budet al Begæring i mig; thi uden Lov er Synden
død. 9 Og jeg levede engang uden Lov, men da Budet
kom, levede Synden op; 10 men jeg døde, og Budet,
som var til Liv, det fandtes at blive mig til Død; 11 thi
idet Synden fik Anledning, forførte den mig ved Budet
og dræbte mig ved det. 12 Altsaa er Loven vel hellig,
og Budet helligt og retfærdigt og godt. 13 Blev da det
gode mig til Død? Det være langt fra! Men Synden
blev det, for at den skulde vise sig som Synd, idet den
ved det gode virkede Død for mig, for at Synden ved
Budet skulde blive overvættes syndig. 14 Thi vi vide,
at Loven er aandelig; men jeg er kødelig, solgt under
Synden. 15 Thi jeg forstaar ikke, hvad jeg udfører; thi
ikke det, som jeg vil, øver jeg, men hvad jeg hader,
det gør jeg. 16 Men naar jeg gør det, jeg ikke vil, saa
samstemmer jeg med Loven i, at den er god. 17 Men
nu er det ikke mere mig, som udfører det, men Synden,
som bor i mig. 18 Thi jeg ved, at i mig, det vil sige i
mit Kød, bor der ikke godt; thi Villien har jeg vel, men
at udføre det gode formaar jeg ikke; 19 thi det gode,
som jeg vil, det gør jeg ikke; men det onde, som jeg
ikke vil, det øver jeg. 20 Dersom jeg da gør det, som
jeg ikke vil, saa er det ikke mere mig, der udfører det,
men Synden, som bor i mig. 21 Saa finder jeg da den
Lov for mig, som vil gøre det gode, at det onde ligger
mig for Haanden. 22 Thi jeg glæder mig ved Guds Lov
efter det indvortes Menneske; 23 men jeg ser en anden
Lov i mine Lemmer, som strider imod mit Sinds Lov og
tager mig fangen under Syndens Lov, som er i mine
Lemmer. 24 Jeg elendige Menneske! hvem skal fri mig
fra dette Dødens Legeme? 25 Gud ske Tak ved Jesus
Kristus, vor Herre! Altsaa: jeg selv tjener med Sindet
Guds Lov, men med Kødet Syndens Lov.

8 Saa er der da nu ingen Fordømmelse for dem, som
ere i Kristus Jesus. 2 Thi Livets Aands Lov frigjorde
mig i Kristus Jesus fra Syndens og Dødens Lov. 3
Thi det, som var Loven umuligt, det, hvori den var
afmægtig ved Kødet, det gjorde Gud, idet han sendte
sin egen Søn i syndigt Køds Lighed og for Syndens

Skyld og saaledes domfældte Synden i Kødet, 4 for
at Lovens Krav skulde opfyldes i os, som ikke vandre
efter Kødet, men efter Aanden. 5 Thi de, som lade sig
lede af Kødet, hige efter det kødelige; men de, som
lade sig lede af Aanden, hige efter det aandelige. 6
Thi Kødets Higen er Død, men Aandens Higen er Liv
og Fred, 7 efterdi Kødets Higen er Fjendskab imod
Gud, thi det er ikke Guds Lov lydigt, det kan jo ikke
heller være det. 8 Og de, som ere i Kødet, kunne
ikke tækkes Gud. 9 I derimod ere ikke i Kødet, men
i Aanden, om ellers Guds Aand bor i eder. Men om
nogen ikke har Kristi Aand, saa hører han ham ikke
til. 10 Men om Kristus er i eder, da er vel Legemet
dødt paa Grund af Synd, men Aanden er Liv paa
Grund af Retfærdighed. 11 Men om hans Aand, der
oprejste Jesus fra de døde, bor i eder, da skal han,
som oprejste Kristus fra de døde, levendegøre ogsaa
eders dødelige Legemer ved sin Aand, som bor i eder.
12 Altsaa, Brødre! ere vi ikke Kødets Skyldnere, saa at
vi skulde leve efter Kødet; 13 thi dersom I leve efter
Kødet, skulle I dø, men dersom I ved Aanden døde
Legemets Gerninger, skulle I leve. 14 Thi saa mange
som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. 15
I modtoge jo ikke en Trældoms Aand atter til Frygt,
men I modtoge en Sønneudkaarelses Aand, i hvilken vi
raabe: Abba, Fader! 16 Aanden selv vidner med vor
Aand, at vi ere Guds Børn. 17 Men naar vi ere Børn, ere
vi ogsaa Arvinger, Guds Arvinger og Kristi Medarvinger,
om ellers vi lide med ham for ogsaa at herliggøres
med ham. 18 Thi jeg holder for, at den nærværende
Tids Lidelser ikke ere at regne imod den Herlighed,
som skal aabenbares paa os. 19 Thi Skabningens
Forlængsel venter paa Guds Børns Aabenbarelse. 20
Thi Skabningen blev underlagt Forgængeligheden, ikke
med sin Villie, men for hans Skyld, som lagde den
derunder, 21 med Haab om, at ogsaa Skabningen
selv skal blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom
til Guds Børns Herligheds Frihed. 22 Thi vi vide, at
hele Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i
Veer indtil nu. 23 Dog ikke det alene, men ogsaa vi
selv, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke
ved os selv, idet vi forvente en Sønneudkaarelse, vort
Legemes Forløsning. 24 Thi i Haabet bleve vi frelste.
Men et Haab, som ses, er ikke et Haab; thi hvad en
ser, hvor kan han tillige haabe det? 25 Men dersom
vi haabe det, som vi ikke se, da forvente vi det med
Udholdenhed. 26 Og ligeledes kommer ogsaa Aanden
vor Skrøbelighed til Hjælp; thi vi vide ikke, hvad vi skulle
bede om, som det sig bør, men Aanden selv gaar i
Forbøn for os med uudsigelige Sukke. 27 Og han, som
ransager Hjerterne, ved, hvad Aandens Higen er, at
den efter Guds Villie gaar i Forbøn for hellige. 28 Men vi
vide, at alle Ting samvirke til gode for dem, som elske
Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldede. 29
Thi dem, han forud kendte, forudbestemte han ogsaa til
at blive ligedannede med hans Søns Billede, for at han
kunde være førstefødt iblandt mange Brødre. 30 Men
dem, han forudbestemte, dem kaldte han ogsaa; og
dem, han kaldte, dem retfærdiggjorde han ogsaa; men
dem, han retfærdiggjorde, dem herliggjorde han ogsaa.
31 Hvad skulle vi da sige til dette? Er Gud for os, hvem
kan da være imod os? 32 Han, som jo ikke sparede sin
egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvorledes
skulde han ikke ogsaa med ham skænke os alle Ting?
33 Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud er den, som
retfærdiggør. 34 Hvem er den, som fordømmer? Kristus
er den, som er død, ja, meget mere, som er oprejst,
som er ved Guds højre Haand, som ogsaa gaar i
Forbøn for os. 35 Hvem skal kunne skille os fra Kristi
Kærlighed? Trængsel eller Angest eller Forfølgelse
eller Hunger eller Nøgenhed eller Fare eller Sværd?
36 som der er skrevet: „For din Skyld dræbes vi den
hele Dag, vi bleve regnede som Slagtefaar." 37 Men
i alt dette mere end sejre vi ved ham, som elskede
os. 38 Thi jeg er vis paa, at hverken Død eller Liv eller
Engle eller Magter eller noget nærværende eller noget
tilkommende eller Kræfter 39 eller det høje eller det
dybe eller nogen anden Skabning skal kunne skille os
fra Guds Kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

9 Sandhed siger jeg i Kristus, jeg lyver ikke, min
Samvittighed vidner med mig i den Helligaand,
2 at jeg har en stor Sorg og en uafladelig Kummer
i mit Hjerte. 3 Thi jeg kunde ønske selv at være
bandlyst fra Kristus til Bedste for mine Brødre, mine
Frænder efter Kødet, 4 de, som jo ere Israeliter,
hvem Sønneudkaarelsen og Herligheden og Pagterne
og Lovgivningen og Gudstjenesten og Forjættelserne
tilhøre, 5 hvem Fædrene tilhøre, og af hvem Kristus er
efter Kødet, han, som er Gud over alle Ting, højlovet i
Evighed! Amen. (aiōn g165) 6 Ikke dog som om Guds
Ord har glippet; thi ikke alle, som stamme fra Israel,
ere Israel; 7 ej heller ere alle Børn, fordi de ere
Abrahams Sæd, men: „I Isak skal en Sæd faa Navn
efter dig." 8 Det vil sige: Ikke Kødets Børn ere Guds
Børn, men Forjættelsens Børn regnes for Sæd. 9 Thi et
Forjættelsesord er dette: „Ved denne Tid vil jeg komme,
saa skal Sara have en Søn." 10 Men saaledes skete det
ikke alene dengang, men ogsaa med Rebekka, da hun
var frugtsommelig ved een, Isak, vor Fader. 11 Thi da
de endnu ikke vare fødte og ikke havde gjort noget godt
eller ondt, blev der, for at Guds Udvælgelses Beslutning
skulde staa fast, ikke i Kraft af Gerninger, men i Kraft
af ham, der kalder, 12 sagt til hende: „Den ældste
skal tjene den yngste," 13 som der er skrevet: „Jakob
elskede jeg, men Esau hadede jeg." 14 Hvad skulle

vi da sige? mon der er Uretfærdighed hos Gud? Det
være langt fra! 15 Thi han siger til Moses: „Jeg vil være
barmhjertig imod den, hvem jeg er barmhjertig imod,
og forbarme mig over den, hvem jeg forbarmer mig
over." 16 Altsaa staar det ikke til den, som vil, ej heller
til den, som løber, men til Gud, som er barmhjertig. 17
Thi Skriften siger til Farao: „Netop derfor lod jeg dig
fremstaa, for at jeg kunde vise min Magt paa dig, og
for at mit Navn skulde forkyndes paa hele Jorden." 18
Saa forbarmer han sig da over den, som han vil, men
forhærder den, som han vil. 19 Du vil nu sige til mig:
Hvad klager han da over endnu? thi hvem staar hans
Villie imod? 20 Ja, men, hvem er dog du, o Menneske!
som gaar i Rette med Gud? mon noget, som blev
dannet, kan sige til den, som dannede det: Hvorfor
gjorde du mig saaledes? 21 Eller har Pottemageren
ikke Raadighed over Leret til af den samme Masse at
gøre et Kar til Ære, et andet til Vanære? 22 Men hvad
om nu Gud, skønt han vilde vise sin Vrede og kundgøre
sin Magt, dog med stor Langmodighed taalte Vredes-
Kar, som vare beredte til Fortabelse, 23 ogsaa for at
kundgøre sin Herligheds Rigdom over Barmhjertigheds-
Kar, som han forud havde beredt til Herlighed? 24
Og hertil kaldte han ogsaa os, ikke alene af Jøder,
men ogsaa af Hedninger, 25 som han ogsaa siger
hos Hoseas: „Det, som ikke var mit Folk, vil jeg kalde
mit Folk, og hende, som ikke var den elskede, den
elskede; 26 og det skal ske, at paa det Sted, hvor
der blev sagt til dem: I ere ikke mit Folk, der skulle
de kaldes den levende Guds Børn." 27 Men Esajas
udraaber over Israel: „Om end Israels Børns Tal var
som Havets Sand, saa skal kun Levningen frelses. 28
Thi idet Herren opgør Regnskab og afslutter det i Hast,
vil han fuldbyrde det paa Jorden." 29 Og som Esajas
forud har sagt: „Dersom den Herre Zebaoth ikke havde
levnet os en Sæd, da vare vi blevne som Sodoma og
gjorte lige med Gomorra." 30 Hvad skulle vi da sige?
At Hedninger, som ikke jagede efter Retfærdighed, fik
Retfærdighed, nemlig Retfærdigheden af Tro; 31 men
Israel, som jagede efter en Retfærdigheds Lov, naaede
ikke til en saadan Lov. 32 Hvorfor? fordi de ikke søgte
den af Tro, men som af Gerninger. De stødte an paa
Anstødsstenen, 33 som der er skrevet: „Se, jeg sætter i
Zion en Anstødssten og en Forargelses Klippe; og den,
som tror paa ham, skal ikke blive til Skamme."

10 Brødre! mit Hjertes Ønske og Bøn til Gud for
dem er om deres Frelse. 2 Thi jeg giver dem
det Vidnesbyrd, at de have Nidkærhed for Gud,
men ikke med Forstand; 3 thi da de ikke kendte
Guds Retfærdighed og tragtede efter at opstille deres
egen Retfærdighed, saa bøjede de sig ikke under
Guds Retfærdighed. 4 Thi Kristus er Lovens Ende til
Retfærdighed for hver den, som tror. 5 Moses skriver
jo, at det Menneske, som gør den Retfærdighed, der er
af Loven, skal leve ved den. 6 Men Retfærdigheden af
Tro siger saaledes: Sig ikke i dit Hjerte: Hvem vil fare
op til Himmelen? nemlig for at hente Kristus ned; 7
eller: Hvem vil fare ned i Afgrunden? nemlig for at hente
Kristus op fra de døde. **(Abyssos g12)** 8 Men hvad siger
den? Ordet er dig nær, i din Mund og i dit Hjerte, det er
det Troens Ord, som vi prædike. 9 Thi dersom du med
din Mund bekender Jesus som Herre og tror i dit Hjerte,
at Gud oprejste ham fra de døde, da skal du blive
frelst. 10 Thi med Hjertet tror man til Retfærdighed,
og med Munden bekender man til Frelse. 11 Skriften
siger jo: „Hver den, som tror paa ham, skal ikke blive
til Skamme." 12 Thi der er ikke Forskel paa Jøde og
Græker; thi den samme er alles Herre, rig nok for
alle dem, som paakalde ham. 13 Thi hver den, som
paakalder Herrens Navn, skal blive frelst. 14 Hvorledes
skulde de nu paakalde den, paa hvem de ikke have
troet? og hvorledes skulde de tro den, som de ikke
have hørt? og hvorledes skulde de høre, uden der
er nogen, som prædiker? 15 og hvorledes skulde de
prædike, dersom de ikke bleve udsendte? Som der er
skrevet: „Hvor dejlige ere deres Fødder, som forkynde
godt Budskab." 16 Dog ikke alle løde Evangeliet; thi
Esajas siger: „Herre! hvem troede det, han hørte af
os?" 17 Altsaa kommer Troen af det, som høres, men
det, som høres, kommer igennem Kristi Ord. 18 Men
jeg siger: Have de ikke hørt? Jo vist, „over hele Jorden
er deres Røst udgaaet og til Jorderiges Grænser deres
Ord." 19 Men jeg siger: Har Israel ikke forstaaet det?
Først siger Moses: „Jeg vil gøre eder nidkære paa et
Folk, som ikke er et Folk, imod et uforstandigt Folk vil
jeg opirre eder." 20 Men Esajas drister sig til at sige:
„Jeg blev funden af dem, som ikke søgte mig; jeg blev
aabenbar for dem, som ikke spurgte efter mig." 21 Men
om Israel siger han: „Den hele Dag udstrakte jeg mine
Hænder imod et ulydigt og genstridigt Folk."

11 Jeg siger da: Mon Gud har forskudt sit Folk? Det
være langt fra! Thi ogsaa jeg er en Israelit, af
Abrahams Sæd, Benjamins Stamme. 2 Gud har ikke
forskudt sit Folk, som han forud kendte. Eller vide I
ikke, hvad Skriften siger i Stykket om Elias? hvorledes
han træder frem for Gud imod Israel, sigende: 3
„Herre! dine Profeter have de ihjelslaaet, dine Altre
have de nedbrudt, og jeg er den eneste, der er levnet,
og de efterstræbe mit Liv." 4 Men hvad siger det
guddommelige Gensvar til ham? „Jeg har levnet mig
selv syv Tusinde Mænd, som ikke have bøjet Knæ for
Baal." 5 Saaledes er der da ogsaa i den nærværende
Tid blevet en Levning som et Naades-Udvalg. 6 Men er
det af Naade, da er det ikke mere af Gerninger, ellers

bliver Naaden ikke mere Naade. 7 Hvad altsaa? Det,
Israel søger efter, har det ikke opnaaet, men Udvalget
har opnaaet det; de øvrige derimod bleve forhærdede,
8 som der er skrevet: „Gud gav dem en Sløvheds Aand,
Øjne til ikke at se med, Øren til ikke at høre med indtil
den Dag i Dag." 9 Og David siger: „Deres Bord vorde til
Snare og til Fælde og til Anstød og til Gengældelse for
dem; 10 deres Øjne vorde formørkede, saa de ikke se,
og bøj altid deres Ryg!" 11 Jeg siger da: Mon de have
stødt an, for at de skulde falde? Det være langt fra! Men
ved deres Fald er Frelsen kommen til Hedningerne,
for at dette kunde vække dem til Nidkærhed. 12 Men
dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Tab
er Hedningers Rigdom, hvor meget mere skal deres
Fylde være det! 13 Og til eder, I Hedninger, siger jeg:
For saa vidt jeg nu er Hedningeapostel, ærer jeg min
Tjeneste, 14 om jeg dog kunde vække min Slægt til
Nidkærhed og frelse nogle af dem. 15 Thi dersom deres
Forkastelse er Verdens Forligelse, hvad bliver da deres
Antagelse andet end Liv ud af døde? 16 Men dersom
Førstegrøden er hellig, da er Dejgen det ogsaa; og
dersom Roden er hellig, da ere Grenene det ogsaa.
17 Men om nogle af Grenene bleve afbrudte, og du,
en vild Oliekvist, blev indpodet iblandt dem og blev
meddelagtig i Olietræets Rod og Fedme, 18 da ros
dig ikke imod Grenene; men dersom du roser dig, da
bærer jo ikke du Roden, men Roden dig. 19 Du vil
vel sige: Grene bleve afbrudte, for at jeg skulde blive
indpodet. 20 Vel! ved deres Vantro bleve de afbrudte,
men du staar ved din Tro; vær ikke overmodig, men
frygt! 21 Thi naar Gud ikke sparede de naturlige Grene,
vil han heller ikke spare dig. 22 Saa se da Guds
Godhed og Strenghed: Over dem, som faldt, er der
Strenghed, men over dig Guds Godhed, hvis du bliver i
hans Godhed; ellers skal ogsaa du afhugges. 23 Men
ogsaa hine skulle indpodes, dersom de ikke blive i
Vantroen; thi Gud er mægtig til atter at indpode dem.
24 Thi naar du blev afhugget af det Olietræ, som er vildt
af Naturen, og imod Naturen blev indpodet i et ædelt
Olietræ, hvor meget mere skulle da disse indpodes i
deres eget Olietræ, som de af Natur tilhøre! 25 Thi jeg
vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om denne
Hemmelighed, for at I ikke skulle være kloge i eders
egne Tanker, at Forhærdelse delvis er kommen over
Israel, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind; 26 og saa
skal hele Israel frelses, som der er skrevet: „Fra Zion
skal Befrieren komme, han skal afvende Ugudeligheder
fra Jakob; 27 og dette er min Pagt med dem, naar jeg
borttager deres Synder." 28 Efter Evangeliet ere de vel
Fjender for eders Skyld, men efter Udvælgelsen ere
de elskede for Fædrenes Skyld; 29 thi Naadegaverne
og sit Kald fortryder Gud ikke. 30 Thi ligesom I tilforn
bleve ulydige imod Gud, men nu fik Barmhjertighed
ved disses Ulydighed, 31 saaledes bleve ogsaa disse
nu ulydige, for at ogsaa de maatte faa Barmhjertighed
ved den Barmhjertighed, som er bleven eder til Del.
32 Thi Gud har indesluttet alle under Ulydighed, for at
han kunde forbarme sig over alle. **(eleēsē g1653)** 33 O
Dyb af Guds Rigdom og Visdom og Kundskab! hvor
uransagelige ere hans Domme, og hans Veje usporlige!
34 Thi hvem har kendt Herrens Sind? eller hvem blev
hans Raadgiver? 35 eller hvem gav ham først, saa at
der skulde gives ham Gengæld derfor? 36 Thi af ham
og ved ham og til ham ere alle Ting; ham være Ære i
Evighed! Amen. **(aiōn g165)**

12 Jeg formaner eder altsaa, Brødre! ved Guds
Barmhjertighed, til at fremstille eders Legemer
som et levende, helligt, Gud velbehageligt Offer; dette
er eders fornuftige Gudsdyrkelse. 2 Og skikker eder
ikke lige med denne Verden, men vorder forvandlede
ved Sindets Fornyelse, saa I maa skønne, hvad der er
Guds Villie, det gode og velbehagelige og fuldkomne.
(aiōn g165) 3 Thi ved den Naade, som er given mig,
siger jeg til enhver iblandt eder, at han ikke skal tænke
højere om sig selv, end han bør tænke, men tænke
med Betænksomhed, efter som Gud tildelte enhver
Troens Maal. 4 Thi ligesom vi have mange Lemmer
paa eet Legeme, men Lemmerne ikke alle have den
samme Gerning, 5 saaledes ere vi mange eet Legeme
i Kristus, men hver for sig hverandres Lemmer. 6 Men
efterdi vi have forskellige Naadegaver efter den Naade,
som er given os, det være sig Profeti, da lader os
bruge den i Forhold til vor Tro; 7 eller en Tjeneste,
da lader os tage Vare paa Tjenesten; eller om nogen
lærer, paa Lærergerningen; 8 eller om nogen formaner,
paa Formaningen; den, som uddeler, gøre det med
Redelighed; den, som er Forstander, være det med Iver;
den, som øver Barmhjertighed, gøre det med Glæde! 9
Kærligheden være uskrømtet; afskyer det onde, holder
eder til det gode; 10 værer i eders Broderkærlighed
hverandre inderligt hengivne; forekommer hverandre i
at vise Ærbødighed! 11 Værer ikke lunkne i eders Iver;
værer brændende i Aanden; tjener Herren; 12 værer
glade i Haabet, udholdende i Trængselen, vedholdende
i Bønnen! 13 Tager Del i de helliges Fornødenheder;
lægger Vind paa Gæstfrihed! 14 Velsigner dem, som
forfølge eder, velsigner, og forbander ikke! 15 Glæder
eder med de glade, og græder med de grædende!
16 Værer enige indbyrdes; tragter ikke efter de høje
Ting, men holder eder til det lave; vorder ikke kloge i
eders egne Tanker! 17 Betaler ikke nogen ondt for ondt;
lægger Vind paa, hvad der er godt for alle Menneskers
Aasyn! 18 Dersom det er muligt — saa vidt det staar
til eder —, da holder Fred med alle Mennesker! 19
Hævner eder ikke selv, I elskede! men giver Vreden

Rum; thi der er skrevet: „Mig hører Hævnen til, jeg
vil betale, siger Herren." 20 Nej, dersom din Fjende
hungrer, giv ham Mad; dersom han tørster, giv ham
Drikke; thi naar du gør dette, vil du samle gloende Kul
paa hans Hoved. 21 Lad dig ikke overvinde af det onde,
men overvind det onde med det gode!

13 Hver Sjæl underordne sig de foresatte Øvrigheder;
thi der er ikke Øvrighed uden af Gud, men de,
som ere, ere indsatte af Gud, 2 saa at den, som sætter
sig imod Øvrigheden, modstaar Guds Ordning; men de,
som modstaa, skulle faa deres Dom. 3 Thi de styrende
ere ikke en Skræk for den gode Gerning, men for den
onde. Men vil du være uden Frygt for Øvrigheden, saa
gør det gode, og du skal faa Ros af den. 4 Thi den er
en Guds Tjener, dig til gode. Men dersom du gør det
onde, da frygt; thi den bærer ikke Sværdet forgæves;
den er nemlig Guds Tjener, en Hævner til Straf for
den, som øver det onde. 5 Derfor er det nødvendigt at
underordne sig, ikke alene for Straffens Skyld, men
ogsaa for Samvittighedens. 6 Derfor betale I jo ogsaa
Skatter; thi de ere Guds Tjenere, som just tage Vare
paa dette. 7 Betaler alle, hvad I ere dem skyldige: den,
som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told;
den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære. 8 Bliver
ingen noget skyldige, uden det, at elske hverandre; thi
den, som elsker den anden, har opfyldt Loven. 9 Thi
det: „Du maa ikke bedrive Hor; du maa ikke slaa ihjel;
du maa ikke stjæle; du maa ikke begære," og hvilket
andet Bud der er, det sammenfattes i dette Ord: „Du
skal elske din Næste som dig selv." 10 Kærligheden
gør ikke ondt imod Næsten; derfor er Kærligheden
Lovens Fylde. 11 Og dette just, fordi I kende Tiden, at
det alt er paa Tide, at I skulle staa op af Søvne; thi
nu er vor Frelse nærmere, end da vi bleve troende.
12 Natten er fremrykket, og Dagen er kommen nær.
Lader os derfor aflægge Mørkets Gerninger og iføre
os Lysets Vaaben; 13 lader os vandre sømmeligt som
om Dagen, ikke i Svir og Drik, ikke i Løsagtighed og
Uterlighed, ikke i Kiv og Avind; 14 men iføre eder den
Herre Jesus Kristus, og drager ikke Omsorg for Kødet,
saa Begæringer vækkes!

14 Men tager eder af den, som er skrøbelig i Troen,
og dømmer ikke hans Meninger! 2 En har Tro til
at spise alt; men den skrøbelige spiser kun Urter. 3
Den, som spiser, maa ikke ringeagte den, som ikke
spiser; og den, som ikke spiser, maa ikke dømme den,
som spiser; thi Gud har taget sig af ham. 4 Hvem er du,
som dømmer en andens Tjener? For sin egen Herre
staar eller falder han; men han skal blive staaende,
thi Herren er mægtig til at lade ham staa. 5 En agter
den ene Dag fremfor den anden, en anden agter alle
Dage lige; enhver have fuld Vished i sit eget Sind! 6
Den, som lægger Vægt paa Dagen, han gør det for
Herren. Og den, som spiser, gør det for Herren, thi han
takker Gud; og den, som ikke spiser, gør det for Herren
og takker Gud. 7 Thi ingen af os lever for sig selv, og
ingen dør for sig selv; 8 thi naar vi leve, leve vi for
Herren, og naar vi dø, dø vi for Herren; derfor, enten vi
leve, eller vi dø, ere vi Herrens. 9 Dertil er jo Kristus
død og bleven levende, at han skal herske baade over
døde og levende. 10 Men du, hvorfor dømmer du din
Broder? eller du, hvorfor ringeagter du din Broder? Vi
skulle jo alle fremstilles for Guds Domstol. 11 Thi der er
skrevet: „Saa sandt jeg lever, siger Herren, for mig skal
hvert Knæ bøje sig, og hver Tunge skal bekende Gud."
12 Altsaa skal hver af os gøre Gud Regnskab for sig
selv. 13 Derfor, lader os ikke mere dømme hverandre,
men dømmer hellere dette, at man ikke maa give sin
Broder Anstød eller Forargelse. 14 Jeg ved og er vis
paa i den Herre Jesus, at intet er urent i sig selv; dog,
for den, som agter noget for urent, for ham er det urent.
15 Thi dersom din Broder bedrøves for Mads Skyld, da
vandrer du ikke mere i Kærlighed. Led ikke ved din
Mad den i Fordærvelse, for hvis Skyld Kristus er død.
16 Lader derfor ikke eders Gode blive bespottet! 17
Thi Guds Rige bestaar ikke i at spise og drikke, men
i Retfærdighed og Fred og Glæde i den Helligaand.
18 Thi den, som deri tjener Kristus, er velbehagelig
for Gud og tækkelig for Menneskene. 19 Derfor, lader
os tragte efter det, som tjener til Fred og indbyrdes
Opbyggelse! 20 Nedbryd ikke Guds Værk for Mads
Skyld! Vel er alt rent, men det er ondt for det Menneske,
som spiser med Anstød. 21 Det er rigtigt ikke at spise
Kød eller at drikke Vin eller at gøre noget, hvoraf din
Broder tager Anstød. 22 Den Tro, du har, hav den hos
dig selv for Gud! Salig er den, som ikke dømmer sig
selv i det, som han vælger. 23 Men den, som tvivler,
naar han spiser, han er domfældt, fordi det ikke er af
Tro; men alt det, som ikke er af Tro, er Synd.

15 Men vi, som ere stærke, bør bære de svages
Skrøbeligheder og ikke være os selv til Behag. 2
Enhver af os være sin Næste til Behag til det gode, til
Opbyggelse. 3 Thi ogsaa Kristus var ikke sig selv til
Behag; men, som der er skrevet: „Deres Forhaanelser,
som haane dig, ere faldne paa mig." 4 Thi alt, hvad der
er skrevet tilforn, det er skrevet til vor Belæring, for at vi
skulle have Haabet ved Udholdenheden og Skrifternes
Trøst. 5 Men Udholdenhedens og Trøstens Gud give
eder at være enige indbyrdes, som Kristus Jesus vil det,
6 for at I endrægtigt med een Mund kunne prise Gud og
vor Herres Jesu Kristi Fader. 7 Derfor tager eder af
hverandre, ligesom ogsaa Kristus har taget sig af os, til
Guds Ære. 8 Jeg siger nemlig, at Kristus er bleven
Tjener for omskaarne for Guds Sanddruheds Skyld

for at stadfæste Forjættelserne til Fædrene; 9 men at
Hedningerne skulle prise Gud for hans Barmhjertigheds
Skyld, som der er skrevet: „Derfor vil jeg bekende dig
iblandt Hedninger og lovsynge dit Navn." 10 Og atter
siges der: „Fryder eder, I Hedninger, med hans Folk!" 11
Og atter: „Lover Herren, alle Hedninger, og alle Folkene
skulle prise ham." 12 Og atter siger Esajas: „Komme
skal Isajs Rodskud og han, der rejser sig for at herske
over Hedninger; paa ham skulle Hedninger haabe."
13 Men Haabets Gud fylde eder med al Glæde og
Fred, idet I tro, for at I maa blive rige i Haabet ved den
Helligaands Kraft! — 14 Men ogsaa jeg, mine Brødre!
har selv den Forvisning om eder, at I ogsaa selv ere
fulde af Godhed, fyldte med al Kundskab, i Stand til
ogsaa at paaminde hverandre. 15 Dog har jeg for en
Del tilskrevet eder noget dristigere for at paaminde
eder paa Grund af den Naade, som er given mig fra
Gud 16 til iblandt Hedningerne at være en Kristi Jesu
Offertjener, der som Præst betjener Guds Evangelium,
for at Hedningerne maa blive et velbehageligt Offer,
helliget ved den Helligaand. 17 Saaledes har jeg min
Ros i Kristus Jesus af min Tjeneste for Gud. 18 Thi jeg
vil ikke driste mig til at tale om noget af det, som Kristus
ikke har udført ved mig til at virke Hedningers Lydighed,
ved Ord og Handling, 19 ved Tegns og Undergerningers
Kraft, ved Guds Aands Kraft, saa at jeg fra Jerusalem
og trindt omkring indtil Illyrien har til fulde forkyndt Kristi
Evangelium; 20 dog saaledes, at jeg sætter min Ære i
at forkynde Evangeliet ikke der, hvor Kristus er nævnet,
for at jeg ikke skal bygge paa en andens Grundvold, 21
men, som der er skrevet: „De, for hvem der ikke blev
kundgjort om ham, skulle se, og de, som ikke have
hørt, skulle forstaa." 22 Derfor er jeg ogsaa de mange
Gange bleven forhindret i at komme til eder. 23 Men
nu, da jeg ikke mere har Rum i disse Egne og i mange
Aar har haft Længsel efter at komme til eder, 24 vil
jeg, naar jeg rejser til Spanien, komme til eder; thi jeg
haaber at se eder paa Gennemrejsen og af eder at
blive befordret derhen, naar jeg først i nogen Maade er
bleven tilfredsstillet hos eder. 25 Men nu rejser jeg til
Jerusalem i Tjeneste for de hellige. 26 Thi Makedonien
og Akaja have fundet Glæde i at gøre et Sammenskud
til de fattige iblandt de hellige i Jerusalem. 27 De have
nemlig fundet Glæde deri, og de ere deres Skyldnere.
Thi ere Hedningerne blevne delagtige i hines aandelige
Goder, da ere de ogsaa skyldige at tjene dem med de
timelige. 28 Naar jeg da har fuldbragt dette og beseglet
denne Frugt for dem, vil jeg derfra drage om ad eder til
Spanien. 29 Men jeg ved, at naar jeg kommer til eder,
skal jeg komme med Kristi Velsignelses Fylde. 30 Men
jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herre Jesus Kristus
og ved Aandens Kærlighed til med mig at stride i eders
Bønner for mig til Gud, 31 for at jeg maa udfries fra de
genstridige i Judæa, og mit Ærinde til Jerusalem maa
blive de hellige kærkomment, 32 for at jeg kan komme
til eder med Glæde, ved Guds Villie, og vederkvæges
med eder. 33 Men Fredens Gud være med eder alle!
Amen.

16 Men jeg anbefaler eder Føbe, vor Søster, som
er Tjenerinde ved Menigheden i Kenkreæ, 2 for
at I maa modtage hende i Herren, som det sømmer
sig de hellige, og yde hende Bistand, i hvad som helst
hun maatte trænge til eder; thi ogsaa hun har været
en Hjælperske for mange og for mig selv med. 3
Hilser Priska og Akvila, mine Medarbejdere i Kristus
Jesus, 4 som jo for mit Liv have sat deres egen Hals
i Vove, hvem ikke alene jeg takker, men ogsaa alle
Hedningernes Menigheder; 5 og hilser Menigheden
i deres Hus! Hilser Epænetus, min elskede, som er
Asiens Førstegrøde for Kristus. 6 Hilser Maria, som
har arbejdet meget for eder. 7 Hilser Andronikus og
Junias, mine Frænder og mine medfangne, som jo ere
navnkundige iblandt Apostlene og tilmed have været
i Kristus før mig. 8 Hilser Ampliatus, min elskede i
Herren! 9 Hilser Urbanus, vor Medarbejder i Kristus, og
Stakys, min elskede! 10 Hilser Apelles, den prøvede i
Kristus. Hilser dem, som ere af Aristobulus's Hus. 11
Hilser Herodion, min Frænde! Hilser dem af Narkissus's
Hus, som ere i Herren. 12 Hilser Tryfæna og Tryfosa,
som arbejde i Herren. Hilser Persis, den elskede, som
jo har arbejdet meget i Herren. 13 Hilser Rufus, den
udvalgte i Herren, og hans og min Moder! 14 Hilser
Asynkritus, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas og
Brødrene hos dem! 15 Hilser Filologus og Julia, Nereus
og hans Søster og Olympas og alle de hellige hos
dem! 16 Hilser hverandre med et helligt Kys! Alle Kristi
Menigheder hilse eder! 17 Men jeg formaner eder,
Brødre! til at give Agt paa dem, som volde Splittelserne
og Forargelserne tvært imod den Lære, som I have lært,
og viger bort fra dem! 18 Thi saadanne tjene ikke vor
Herre Kristus, men deres egen Bug, og ved søde Ord
og skøn Tale forføre de de troskyldiges Hjerter. 19 Eders
Lydighed er jo kommen alle for Øre; derfor glæder jeg
mig over eder. Men jeg vil, at I skulle være vise med
Hensyn til det gode og enfoldige med Hensyn til det
onde. 20 Men Fredens Gud skal hastelig knuse Satan
under eders Fødder. Vor Herres Jesu Kristi Naade være
med eder! 21 Timotheus, min Medarbejder, og Lukius
og Jason og Sosipater, mine Frænder, hilse eder. 22
Jeg, Tertius, som har nedskrevet dette Brev, hilser eder
i Herren. 23 Kajus, min og den hele Menigheds Vært,
hilser eder. Erastus, Stadens Rentemester, hilser eder,
og Broderen Kvartus. [24 Vor Herres Jesu Kristi Naade
være med eder alle! Amen.] 25 Men ham, som kan
styrke eder i mit Evangelium og Forkyndelsen af Jesus

Kristus, i Overensstemmelse med Aabenbarelse af en
Hemmelighed, som var fortiet fra evige Tider, **(aiōnios g166)** **26** men nu er bragt for Dagen og ved profetiske
Skrifter efter den evige Guds Befaling kundgjort for
alle Hedningerne til Tros-Lydighed: **(aiōnios g166)** **27**
den ene vise Gud ved Jesus Kristus, ham være Ære i
Evigheders Evighed! Amen. **(aiōn g165)**

1 Korinterne

1 Paulus, Jesu Kristi kaldede Apostel ved Guds Villie,
og Broderen Sosthenes **2** til Guds Menighed, som
er i Korinth, helligede i Kristus Jesus, hellige ifølge Kald
tillige med alle dem, der paa ethvert Sted paakalde vor
Herres Jesu Kristi, deres og vor Herres Navn: **3** Naade
være med eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre
Jesus Kristus! **4** Jeg takker min Gud altid for eder,
for den Guds Naade, som blev given eder i Kristus
Jesus, **5** at I ved ham ere blevne rige i alt, i al Tale og
al Kundskab, **6** ligesom Vidnesbyrdet om Kristus er
blevet stadfæstet hos eder, **7** saa at I ikke staa tilbage
i nogen Naadegave, idet I forvente vor Herres Jesu
Kristi Aabenbarelse, **8** han, som ogsaa skal stadfæste
eder indtil Enden som ustraffelige paa vor Herres Jesu
Kristi Dag. **9** Trofast er Gud, ved hvem I bleve kaldede
til Samfund med hans Søn, Jesus Kristus, vor Herre.
10 Men jeg formaner eder, Brødre! ved vor Herres Jesu
Kristi Navn, at I alle skulle føre samme Tale, og at der
ikke maa findes Splittelser iblandt eder, men at I skulle
være forenede i det samme Sind og i den samme
Mening. **11** Thi det er blevet mig fortalt om eder, mine
Brødre! af Kloes Husfolk, at der er Splidagtighed iblandt
eder. **12** Jeg mener dette, at enhver af eder siger: Jeg
hører Paulus til, og jeg Apollos, og jeg Kefas, og jeg
Kristus. **13** Er Kristus delt? mon Paulus blev korsfæstet
for eder? eller bleve I døbte til Paulus's Navn? **14** Jeg
takker Gud for, at jeg ikke døbte nogen af eder, uden
Krispus og Kajus, **15** for at ikke nogen skal sige, at
I bleve døbte til mit Navn. **16** Dog, jeg døbte ogsaa
Stefanas's Hus; ellers ved jeg ikke, om jeg døbte nogen
anden. **17** Thi Kristus sendte mig ikke for at døbe, men
for at forkynde Evangeliet, ikke med vise Ord, for at
Kristi Kors ikke skulde tabe sin Kraft. **18** Thi Korsets
Ord er vel for dem, som fortabes, en Daarskab, men
for dem, som frelses, for os er det en Guds Kraft. **19**
Thi der er skrevet: „Jeg vil lægge de vises Visdom øde,
og de forstandiges Forstand vil jeg gøre til intet." **20**
Hvor er der en viis? hvor er der en skriftklog? hvor er
der en Ordkæmper af denne Verden? har Gud ikke
gjort Verdens Visdom til Daarskab? **(aiōn g165)** **21** Thi
efterdi Verden ved sin Visdom ikke erkendte Gud i hans
Visdom, behagede det Gud ved Prædikenens Daarskab
at frelse dem, som tro, **22** eftersom baade Jøder kræve
Tegn, og Grækere søge Visdom, **23** vi derimod prædike
Kristus som korsfæstet, for Jøder en Forargelse og for
Hedninger en Daarskab, **24** men for selve de kaldede
baade Jøder og Grækere, Kristus som Guds Kraft
og Guds Visdom. **25** Thi Guds Daarskab er visere
end Menneskene, og Guds Svaghed er stærkere end
Menneskene. **26** Thi ser, Brødre! paa eders Kaldelse, at
I ere ikke mange vise efter Kødet, ikke mange mægtige,
ikke mange fornemme; **27** men det, som var Daarskab
for Verden, udvalgte Gud for at beskæmme de vise,
og det, som var svagt for Verden, udvalgte Gud for at
beskæmme det stærke; **28** og det for Verden uædle
og det ringeagtede, det, som intet var, udvalgte Gud
for at gøre det, som var noget, til intet, **29** for at intet
Kød skal rose sig for Gud. **30** Men ud af ham ere I
i Kristus Jesus, som blev os Visdom fra Gud, baade
Retfærdighed og Helliggørelse og Forløsning; **31** for at,
som der er skrevet: „Den, som roser sig, rose sig af
Herren!"

2 Og jeg, Brødre! da jeg kom til eder, kom jeg
ikke og forkyndte eder Guds Vidnesbyrd med
Stormægtighed i Tale eller i Visdom; **2** thi jeg agtede
ikke at vide noget iblandt eder uden Jesus Kristus
og ham korsfæstet; **3** og jeg færdedes hos eder i
Svaghed og i Frygt og megen Bæven, **4** og min Tale
og min Prædiken var ikke med Visdoms overtalende
Ord, men med Aands og Krafts Bevisning, **5** for at
eders Tro ikke skulde bero paa Menneskers Visdom,
men paa Guds Kraft. **6** Dog, Visdom tale vi iblandt
de fuldkomne, men en Visdom, der ikke stammer fra
denne Verden, ikke heller fra denne Verdens Herskere,
som blive til intet; **(aiōn g165)** **7** men vi tale Visdom
fra Gud, den hemmelige, den, som var skjult, som
Gud før Verdens Begyndelse forudbestemte til vor
Herlighed, **(aiōn g165)** **8** hvilken ingen af denne Verdens
Herskere har erkendt; thi havde de erkendt den, havde
de ikke korsfæstet Herlighedens Herre; **(aiōn g165)** **9**
men, som der er skrevet: „Hvad intet Øje har set,
og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget
Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som
elske ham." **10** Men os aabenbarede Gud det ved
Aanden; thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds
Dybder. **11** Thi hvilket Menneske ved, hvad der er i
Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham?
Saaledes har heller ingen erkendt, hvad der er i Gud,
uden Guds Aand. **12** Men vi have ikke faaet Verdens
Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad
der er os skænket af Gud; **13** og dette tale vi ogsaa,
ikke med Ord, lærte af menneskelig Visdom, men med
Ord, lærte af Aanden, idet vi tolke aandelige Ting med
aandelige Ord. **14** Men det sjælelige Menneske tager
ikke imod de Ting, som høre Guds Aand til; thi de
ere ham en Daarskab, og han kan ikke erkende dem,
thi de bedømmes aandeligt. **15** Men den aandelige
bedømmer alle Ting, selv derimod bedømmes han af
ingen. **16** Thi hvem har kendt Herrens Sind, saa han
skulde kunne undervise ham? Men vi have Kristi Sind.

3 Og jeg, Brødre! kunde ikke tale til eder som til
aandelige, men som til kødelige, som til spæde

Børn i Kristus. 2 Mælk gav jeg eder at drikke, ikke
fast Føde; thi I kunde endnu ikke taale det, ja, I kunne
det ikke engang nu; 3 thi endnu ere I kødelige. Naar
der nemlig er Nid og Splid iblandt eder, ere I da ikke
kødelige og vandre paa Menneskers Vis? 4 Thi naar en
siger: „Jeg hører Paulus til," og en anden: „Jeg hører
Apollos til," ere I saa ikke „Mennesker"? 5 Hvad er da
Apollos? og hvad er Paulus? Tjenere, ved hvilke I bleve
troende og det, efter som Herren gav enhver. 6 Jeg
plantede, Apollos vandede, men Gud gav Vækst. 7
Saa er da hverken den noget, som planter, ikke heller
den, som vander, men Gud, som giver Vækst. 8 Den,
som planter, og den, som vander, ere eet; men hver
skal faa sin egen Løn efter sit eget Arbejde. 9 Thi Guds
Medarbejdere ere vi; Guds Ager, Guds Bygning ere
I. 10 Efter den Guds Naade, som blev given mig, har
jeg som en viis Bygmester lagt Grundvold, men en
anden bygger derpaa. Men enhver se til, hvorledes
han bygger derpaa! 11 thi anden Grundvold kan ingen
lægge end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus.
12 Men dersom nogen paa Grundvolden bygger med
Guld, Sølv, kostbare Stene, Træ, Hø, Straa, 13 da skal
enhvers Arbejde blive aabenbart; thi Dagen skal gøre
det klart, efterdi den aabenbares med Ild, og hvordan
enhvers Arbejde er, det skal Ilden prøve. 14 Dersom det
Arbejde, som en har bygget derpaa, bestaar, da skal
han faa Løn; 15 dersom ens Arbejde bliver opbrændt,
da skal han gaa Glip af den; men selv skal han blive
frelst, dog som igennem Ild. 16 Vide I ikke, at I ere
Guds Tempel, og Guds Aand bor i eder? 17 Dersom
nogen fordærver Guds Tempel, skal Gud fordærve
ham; thi Guds Tempel er helligt, og det ere jo I. 18 Ingen
bedrage sig selv! Dersom nogen tykkes at være viis
iblandt eder i denne Verden, han vorde en Daare, for at
han kan vorde viis. (aiōn g165) 19 Thi denne Verdens
Visdom er Daarskab for Gud; thi der er skrevet: „Han
er den, som griber de vise i deres Træskhed;" 20
og atter: „Herren kender de vises Tanker, at de ere
forfængelige." 21 Derfor rose ingen sig af Mennesker!
Alle Ting ere jo eders, 22 være sig Paulus eller Apollos
eller Kefas eller Verden eller Liv eller Død eller det
nærværende eller det tilkommende: alle Ting ere eders;
23 men I ere Kristi, og Kristus er Guds.

4 Saaledes agte man os: som Kristi Tjenere og
Husholdere over Guds Hemmeligheder! 2 I øvrigt
kræves her af Husholdere, at man maa findes tro. 3
Men mig er det saare lidet at bedømmes af eder eller
af en menneskelig Ret; ja, jeg bedømmer end ikke mig
selv. 4 Thi vel ved jeg intet med mig selv, dog er jeg
ikke dermed retfærdiggjort; men den, som bedømmer
mig, er Herren. 5 Derfor dømmer ikke noget før Tiden,
førend Herren kommer, som baade skal bringe for Lyset
det, som er skjult i Mørket, og aabenbare Hjerternes
Raad; og da skal enhver faa sin Ros fra Gud. 6 Men
dette, Brødre! har jeg anvendt paa mig selv og Apollos
for eders Skyld, for at I paa os kunne lære dette „ikke
ud over, hvad der staar skrevet", for at ikke nogen af
eder for eens Skyld skal opblæse sig mod en anden. 7
Thi hvem giver dig Fortrin? og hvad har du, som du
ikke har faaet givet? men naar du virkelig har faaet det,
hvorfor roser du dig da, som om du ikke havde faaet
det? 8 I ere allerede mættede, I ere allerede blevne
rige, I ere blevne Konger uden os, ja, gid I dog vare
blevne Konger, for at ogsaa vi kunde være Konger
med eder! 9 Thi mig synes, at Gud har fremstillet os
Apostle som de ringeste, ligesom dødsdømte; thi et
Skuespil ere vi blevne for Verden, baade for Engle og
Mennesker. 10 Vi ere Daarer for Kristi Skyld, men I
ere kloge i Kristus; vi svage, men I stærke; I hædrede,
men vi vanærede. 11 Indtil denne Time lide vi baade
Hunger og Tørst og Nøgenhed og faa Næveslag og
have intet blivende Sted 12 og arbejde møjsommeligt
med vore egne Hænder. Udskælder man os, velsigne
vi; forfølger man os, finde vi os deri; 13 spotter man os,
give vi gode Ord; som Verdens Fejeskarn ere vi blevne,
et Udskud for alle indtil nu. 14 Ikke for at beskæmme
eder skriver jeg dette; men jeg paaminder eder som
mine elskede Børn. 15 Thi om I end have ti Tusinde
Opdragere i Kristus, have I dog ikke mange Fædre; thi
jeg har i Kristus Jesus avlet eder ved Evangeliet. 16
Jeg formaner eder altsaa, vorder mine Efterfølgere!
17 Derfor har jeg sendt Timotheus til eder, som er mit
elskede og trofaste Barn i Herren, og han skal minde
eder om mine Veje i Kristus, saaledes som jeg lærer
alle Vegne i enhver Menighed. 18 Men nogle ere blevne
opblæste, i den Tanke, at jeg ikke kommer til eder;
19 men jeg skal snart komme til eder, om Herren vil,
og gøre mig bekendt, ikke med de opblæstes Ord,
men med deres Kraft. 20 Thi Guds Rige bestaar ikke i
Ord, men i Kraft. 21 Hvad ville I? Skal jeg komme til
eder med Ris eller med Kærlighed og Sagtmodigheds
Aand?

5 I det hele taget høres der om Utugt iblandt eder,
og det saadan Utugt, som end ikke findes iblandt
Hedningerne, at en lever med sin Faders Hustru. 2 Og
I ere opblæste og bleve ikke snarere bedrøvede, for at
den, som har gjort denne Gerning, maatte udstødes
af eders Midte! 3 Thi jeg for min Del, fraværende
med Legemet, men nærværende med Aanden, har
allerede, som om jeg var nærværende, fældet den
Dom over ham, som paa saadan Vis har bedrevet
dette, 4 at, naar i vor Herres Jesu Navn I og min
Aand ere forsamlede, saa med vor Herres Jesu Kraft
5 at overgive den paagældende til Satan til Kødets

Undergang, for at Aanden kan frelses paa den Herres
Jesu Dag. 6 Det er ikke noget smukt, I rose eder af!
Vide I ikke, at en liden Surdejg syrer hele Dejgen?
7 Udrenser den gamle Surdejg, for at I kunne være
en ny Dejg, ligesom I jo ere usyrede; thi ogsaa vort
Paaskelam er slagtet, nemlig Kristus. 8 Derfor, lader os
holde Højtid, ikke med gammel Surdejg, ej heller med
Sletheds og Ondskabs Surdejg, men med Renheds og
Sandheds usyrede Brød. 9 Jeg skrev eder til i mit Brev,
at I ikke skulle have Samkvem med utugtige, — 10
ikke i al Almindelighed denne Verdens utugtige eller
havesyge og Røvere eller Afgudsdyrkere; ellers maatte
I jo gaa ud af Verden. 11 Men nu skrev jeg til eder,
at I ikke skulle have Samkvem, om nogen, der har
Navn af Broder, er en utugtig eller en havesyg eller en
Afgudsdyrker eller en Skændegæst eller en Dranker
eller en Røver, ja, end ikke spise sammen med en
saadan. 12 Thi hvad kommer det mig ved at dømme
dem, som ere udenfor? Dømme I ikke dem, som ere
indenfor? 13 Men dem udenfor skal Gud dømme.
Bortskaffer den onde fra eder selv!

6 Kan nogen af eder, naar han har Sag med en
anden, føre det over sit Sind at søge Dom hos de
uretfærdige, og ikke hos de hellige? 2 Eller vide I ikke,
at de hellige skulle dømme Verden? og naar Verden
dømmes ved eder, ere I da uværdige til at sidde til
Doms i de ringeste Sager? 3 Vide I ikke, at vi skulle
dømme Engle? end sige da i timelige Ting! 4 Naar I
da have Sager om timelige Ting, sætte I da dem til
Dommere, som ere agtede for intet i Menigheden? 5 Til
Skam for eder siger jeg det: Er der da slet ingen viis
iblandt eder, som kan dømme sine Brødre imellem? 6
Men Broder fører Sag imod Broder, og det for vantro!
7 Overhovedet er jo allerede det en Fejl hos eder, at
I have Retssager med hverandre. Hvorfor lide I ikke
hellere Uret? hvorfor lade I eder ikke hellere plyndre? 8
Men I gøre Uret og plyndre, og det Brødre! 9 Eller vide
I ikke, at uretfærdige skulle ikke arve Guds Rige? Farer
ikke vild! Hverken utugtige eller Afgudsdyrkere eller
Horkarle eller de, som lade sig bruge til unaturlig Utugt,
eller de, som øve den, 10 eller Tyve eller havesyge
eller Drankere, ingen Skændegæster, ingen Røvere
skulle arve Guds Rige. 11 Og saadanne vare I for en
Del; men I lode eder aftvætte, ja, I bleve helligede, ja, I
bleve retfærdiggjorte ved den Herres Jesu Navn og ved
vor Guds Aand. 12 Alt er mig tilladt, men ikke alt er
gavnligt; alt er mig tilladt, men jeg skal ikke lade mig
beherske af noget. 13 Maden er for Bugen og Bugen
for Maden; men Gud skal tilintetgøre baade denne og
hin. Legemet derimod er ikke for Utugt, men for Herren,
og Herren for Legemet; 14 og Gud har baade oprejst
Herren og skal oprejse os ved sin Kraft. 15 Vide I ikke,
at eders Legemer ere Kristi Lemmer? Skal jeg da tage
Kristi Lemmer og gøre Skøgelemmer deraf? Det være
langtfra! 16 Eller vide I ikke, at den, som holder sig til
Skøgen, er eet Legeme med hende? „Thi de to," hedder
det, „skulle blive til eet Kød." 17 Men den, som holder
sig til Herren, er een Aand med ham. 18 Flyr Utugt!
Enhver Synd, som et Menneske ellers gør, er uden for
Legemet; men den, som bedriver Utugt, synder imod
sit eget Legeme. 19 Eller vide I ikke, at eders Legeme
er et Tempel for den Helligaand, som er i eder, hvilken I
have fra Gud, og at I ikke ere eders egne? 20 Thi I
bleve købte dyrt; ærer derfor Gud i eders Legeme!

7 Men hvad det angaar, hvorom I skreve til mig, da
er det godt for en Mand ikke at røre en Kvinde; 2
men for Utugts Skyld have hver Mand sin egen Hustru,
og hver Kvinde have sin egen Mand. 3 Manden yde
Hustruen sin Skyldighed; ligeledes ogsaa Hustruen
Manden. 4 Hustruen raader ikke over sit eget Legeme,
men Manden; ligesaa raader heller ikke Manden over
sit eget Legeme, men Hustruen. 5 Unddrager eder ikke
hinanden, uden maaske med fælles Samtykke, til en
Tid, for at I kunne have Ro til Bønnen, og for saa atter
at være sammen, for at Satan ikke skal friste eder, fordi
I ikke formaa at være afholdende. 6 Men dette siger
jeg som en Indrømmelse, ikke som en Befaling. 7 Jeg
ønsker dog, at alle Mennesker maatte være, som jeg
selv er; men hver har sin egen Naadegave fra Gud, den
ene saa, den anden saa. 8 Til de ugifte og til Enkerne
siger jeg, at det er godt for dem, om de forblive som
jeg. 9 Men kunne de ikke være afholdende, da lad
dem gifte sig; thi det er bedre at gifte sig end at lide
Brynde. 10 Men de gifte byder ikke jeg, men Herren, at
en Hustru ikke skal skille sig fra sin Mand; (11 men om
hun virkeligt skiller sig fra ham, da forblive hun ugift
eller forlige sig med Manden;) og at en Mand ikke skal
forlade sin Hustru. 12 Men til de andre siger jeg, ikke
Herren: Dersom nogen Broder har en vantro Hustru,
og denne samtykker i at bo hos ham, saa forlade han
hende ikke! 13 Og dersom en Hustru har en vantro
Mand, og denne samtykker i at bo hos hende, saa
forlade hun ikke Manden! 14 Thi den vantro Mand er
helliget ved Hustruen, og den vantro Hustru er helliget
ved Manden; ellers vare jo eders Børn urene, men nu
ere de hellige. 15 Men skiller den vantro sig, saa lad
ham skille sig; ingen Broder eller Søster er trælbunden
i saadanne Tilfælde; men Gud har kaldet os til Fred. 16
Thi hvad ved du, Hustru! om du kan frelse din Mand?
eller hvad ved du, Mand! om du kan frelse din Hustru?
17 Kun vandre enhver saaledes, som Herren har tildelt
ham, som Gud har kaldet ham; og saaledes forordner
jeg i alle Menighederne. 18 Blev nogen kaldet som
omskaaren, han lade ikke Forhud drage over; er nogen

kaldet som uomskaaren, han lade sig ikke omskære!
19 Omskærelse har intet at sige, og Forhud har intet at
sige, men det at holde Guds Bud. 20 Hver blive i den
Stand, hvori han blev kaldet! 21 Blev du kaldet som
Træl, da lad det ikke bekymre dig, men om du ogsaa
kan blive fri, da gør hellere Brug deraf! 22 Thi den,
der er kaldet i Herren som Træl, er Herrens frigivne;
ligesaa er den, der er kaldet som fri, Kristi Træl. 23
Dyrt bleve I købte, vorder ikke Menneskers Trælle!
24 I den Stand, hvori enhver blev kaldet, Brødre, deri
blive han for Gud! 25 Men om Jomfruerne har jeg ikke
nogen Befaling fra Herren, men giver min Mening til
Kende som den, hvem Herren barmhjertigt har forundt
at være troværdig. 26 Jeg mener altsaa dette, at det
paa Grund af den forhaandenværende Nød er godt
for et Menneske at være saaledes, som han er. 27 Er
du bunden til en Kvinde, da søg ikke at blive løst; er
du ikke bunden, da søg ikke en Hustru! 28 Men om
du ogsaa gifter dig, synder du ikke; og om en Jomfru
gifter sig, synder hun ikke; dog ville saadanne faa
Trængsel i Kødet. Men jeg skaaner eder. 29 Men dette
siger jeg eder, Brødre! at Tiden er kort, for at herefter
baade de, der have Hustruer, skulle være, som om
de ingen have, 30 og de, der græde, som om de ikke
græde, og de, der glæde sig, som om de ikke glæde
sig, og de, der købe, som om de ikke besidde, 31 og
de, der bruge denne Verden, som om de ikke gøre
Brug af den; thi denne Verdens Skikkelse forgaar. 32
Men jeg ønsker, at I maa være uden Bekymring. Den
ugifte er bekymret for de Ting, som høre Herren til,
hvorledes han kan behage Herren; 33 men den gifte er
bekymret for de Ting, som høre Verden til, hvorledes
han kan behage Hustruen. 34 Og der er ogsaa Forskel
imellem Hustruen og Jomfruen. Den ugifte er bekymret
for de Ting, som høre Herren til, for at hun kan være
hellig baade paa Legeme og Aand; men den gifte er
bekymret for det, som hører Verden til, hvorledes hun
kan behage Manden. 35 Men dette siger jeg til eders
eget Gavn, ikke for at kaste en Snare om eder, men for
at bevare Sømmelighed og en urokkelig Vedhængen
ved Herren. 36 Men dersom nogen mener at volde sin
ugifte Datter Skam, om hun sidder over Tiden, og det
maa saa være, han gøre, hvad han vil, han synder
ikke; lad dem gifte sig! 37 Men den, som staar fast i sit
Hjerte og ikke er tvungen, men har Raadighed over
sin Villie og har besluttet dette i sit Hjerte at holde sin
Datter ugift, han gør vel. 38 Altsaa, baade den, som
bortgifter sin Datter, gør vel, og den, som ikke bortgifter
hende, gør bedre. 39 En Hustru er bunden, saa længe
hendes Mand lever; men dersom Manden sover hen, er
hun fri til at gifte sig med hvem hun vil, kun at det sker i
Herren. 40 Men lykkeligere er hun, om hun forbliver
saaledes, som hun er, efter min Mening; men ogsaa
jeg mener at have Guds Aand.

8 Men hvad Kødet fra Afgudsofrene angaar, da vide
vi, fordi vi alle have Kundskab — (Kundskaben
opblæser, men Kærligheden opbygger. 2 Dersom
nogen tykkes at kende noget, han kender endnu ikke
saaledes, som man bør kende. 3 Men dersom nogen
elsker Gud, han er kendt af ham.) 4 Hvad altsaa
Spisningen af Offerkødet angaar, da vide vi, at der er
ingen Afgud i Verden, og at der ingen Gud er uden
een. 5 Thi om der end er saakaldte Guder, være sig
i Himmelen eller paa Jorden, som der jo er mange
Guder og mange Herrer, 6 saa er der for os dog
kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og
vi til ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem
alle Ting ere, og vi ved ham. 7 Dog ikke alle have
den Kundskab. Men der er nogle, som ifølge deres
hidtidige Afgudsvane spise det som Afgudsofferkød,
og deres Samvittighed, som er skrøbelig, besmittes.
8 Men Mad skal ikke bestemme vor Stilling over for
Gud; hverken have vi Fortrin, om vi spise, eller staa
tilbage, om vi ikke spise. 9 Men ser til, at ikke denne
eders Frihed skal blive til Anstød for de skrøbelige! 10
Thi dersom nogen ser dig, som har Kundskab, sidde
til Bords i et Afgudshus, vil saa ikke Samvittigheden
hos den, som er skrøbelig, blive opbygget til at spise
Afgudsofferkødet? 11 Den skrøbelige gaar jo til Grunde
ved din Kundskab, Broderen, for hvis Skyld Kristus er
død. 12 Men naar I saaledes synde imod Brødrene
og saare deres skrøbelige Samvittighed, synde I imod
Kristus. 13 Derfor, om Mad forarger min Broder, vil jeg
aldrig i Evighed spise Kød, for at jeg ikke skal forarge
min Broder. **(aiōn g165)**

9 Er jeg ikke fri? er jeg ikke Apostel? har jeg ikke set
Jesus, vor Herre? ere I ikke min Gerning i Herren?
2 Er jeg ikke Apostel for andre, saa er jeg det dog i det
mindste for eder; thi Seglet paa min Apostelgerning
ere I i Herren. 3 Dette er mit Forsvar imod dem, som
bedømme mig. 4 Have vi ikke Ret til at spise og drikke?
5 Have vi ikke Ret til at føre en Søster med om som
Hustru, som ogsaa de andre Apostle og Herrens Brødre
og Kefas? 6 Eller have alene jeg og Barnabas ingen
Ret til at lade være at arbejde? 7 Hvem tjener vel
nogen Sinde i Krig paa egen Sold? Hvem planter en
Vingaard og spiser ikke dens Frugt? Eller hvem vogter
en Hjord og nyder ikke af Hjordens Mælk? 8 Taler jeg
vel dette blot efter menneskelig Vis, eller siger ikke
ogsaa Loven dette? 9 Thi i Mose Lov er der skrevet:
„Du maa ikke binde Munden til paa en Okse, som
tærsker." Er det Okserne, Gud bekymrer sig om, 10
eller siger han det ikke i hvert Tilfælde for vor Skyld?
For vor Skyld blev det jo skrevet, fordi den, som pløjer,

bør pløje i Haab, og den, som tærsker, bør gøre det i
Haab om at faa sin Del. 11 Naar vi have saaet eder
de aandelige Ting, er det da noget stort, om vi høste
eders timelige? 12 Dersom andre nyde saadan Ret
over eder, kunde da vi ikke snarere? Dog have vi ikke
brugt denne Ret; men vi taale alt, for at vi ikke skulle
lægge noget i Vejen for Kristi Evangelium. 13 Vide I
ikke, at de, som udføre de hellige Tjenester, faa deres
Føde fra Helligdommen, de, som tjene ved Alteret, dele
med Alteret? 14 Saaledes har ogsaa Herren forordnet
for dem, som forkynde Evangeliet, at de skulle leve
af Evangeliet. 15 Jeg derimod har ikke gjort Brug af
noget af dette. Jeg skriver dog ikke dette, for at det
skal ske saaledes med mig; thi jeg vil hellere dø, end
at nogen skulde gøre min Ros til intet. 16 Thi om jeg
forkynder Evangeliet, har jeg ikke noget at rose mig
af; der paaligger mig nemlig en Nødvendighed, thi ve
mig, om jeg ikke forkynder det! 17 Gør jeg nemlig dette
af fri Villie, saa faar jeg Løn; men har jeg imod min
Villie faaet en Husholdning betroet, 18 hvad er da min
Løn? For at jeg, naar jeg forkynder Evangeliet, skal
fremsætte det for intet, saa at jeg ikke gør Brug af min
Ret i Evangeliet. 19 Thi skønt jeg er fri over for alle,
har jeg dog gjort mig selv til Tjener for alle, for at jeg
kunde vinde des flere. 20 Og jeg er bleven Jøderne
som en Jøde, for at jeg kunde vinde Jøder; dem under
Loven som en under Loven, skønt jeg ikke selv er
under Loven, for at jeg kunde vinde dem, som ere
under Loven; 21 dem uden for Loven som en uden for
Loven, skønt jeg ikke er uden Lov for Gud, men under
Kristi Lov, for at jeg kunde vinde dem, som ere uden for
Loven. 22 Jeg er bleven skrøbelig for de skrøbelige,
for at jeg kunde vinde de skrøbelige; jeg er bleven alt
for alle, for at jeg i ethvert Fald kunde frelse nogle. 23
Men alt gør jeg for Evangeliets Skyld, for at jeg kan
blive meddelagtig deri. 24 Vide I ikke, at de, som løbe
paa Banen, løbe vel alle, men ikkun een faar Prisen?
Saaledes skulle I løbe, for at I kunne vinde den. 25
Enhver, som deltager i Kamplegene, er afholdende i
alt; hine nu vel for at faa en forkrænkelig Krans, men vi
en uforkrænkelig. 26 Jeg løber derfor ikke som paa
det uvisse; jeg fægter som en, der ikke slaar i Luften;
27 men jeg bekæmper mit Legeme og holder det i
Trældom, for at ikke jeg, som har prædiket for andre,
selv skal blive forkastet.

10 Thi jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende
om, at vore Fædre vare alle under Skyen og gik
alle igennem Havet 2 og bleve alle døbte til Moses i
Skyen og i Havet 3 og spiste alle den samme aandelige
Mad 4 og drak alle den samme aandelige Drik; thi
de drak af en aandelig Klippe, som fulgte med; men
Klippen var Kristus. 5 Alligevel fandt Gud ikke Behag i
de fleste af dem; thi de bleve slagne ned i Ørkenen.
6 Men disse Ting skete som Forbilleder for os, for at
vi ikke skulle begære, hvad ondt er, saaledes som
hine begærede. 7 Bliver ej heller Afgudsdyrkere som
nogle af dem, ligesom der er skrevet: „Folket satte
sig ned at spise og drikke, og de stode op at lege." 8
Lader os ej heller bedrive Utugt, som nogle af dem
bedreve Utugt, og der faldt paa een Dag tre og tyve
Tusinde. 9 Lader os ej heller friste Herren, som nogle
af dem fristede ham og bleve ødelagte af Slanger. 10
Knurrer ej heller, som nogle af dem knurrede og bleve
ødelagte af Ødelæggeren. 11 Men dette skete dem
forbilledligt, men det blev skrevet til Advarsel for os, til
hvem Tidernes Ende er kommen. (aiōn g165) 12 Derfor
den, som tykkes at staa, se til, at han ikke falder! 13 Der
er ikke kommet andre end menneskelige Fristelser over
eder, og trofast er Gud, som ikke vil tillade, at I fristes
over Evne, men som sammen med Fristelsen vil skabe
ogsaa Udgangen af den, for at I maa kunne udholde
den. 14 Derfor, mine elskede, flyr fra Afgudsdyrkelsen!
15 Jeg taler som til forstandige; dømmer selv, hvad
jeg siger. 16 Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er
den ikke Samfund med Kristi Blod? det Brød, som vi
bryde, er det ikke Samfund med Kristi Legeme? 17
Fordi der er eet Brød, ere vi mange eet Legeme; thi
vi faa alle Del i det ene Brød. 18 Ser til Israel efter
Kødet; have de, som spise Ofrene, ikke Samfund med
Alteret? 19 Hvad siger jeg da? At Afgudsofferkød er
noget? eller at en Afgud er noget? 20 Nej! men hvad
Hedningerne ofre, ofre de til onde Aander og ikke til
Gud; men jeg vil ikke, at I skulle faa Samfund med
de onde Aander. 21 I kunne ikke drikke Herrens Kalk
og onde Aanders Kalk; I kunne ikke være delagtige i
Herrens Bord og i onde Aanders Bord. 22 Eller skulle vi
vække Herrens Nidkærhed? Mon vi ere stærkere end
han? 23 Alt er tilladt, men ikke alt er gavnligt; alt er
tilladt, men ikke alt opbygger. 24 Ingen søge sit eget,
men Næstens! 25 Alt, hvad der sælges i Slagterbod,
spiser det, uden at undersøge noget af Samvittigheds-
Hensyn; 26 thi Herrens er Jorden og dens Fylde. 27
Dersom nogen af de vantro indbyder eder, og I ville gaa
derhen, da spiser alt det, som sættes for eder, uden at
undersøge noget af Samvittigheds-Hensyn. 28 Men
dersom nogen siger til eder: „Dette er Offerkød," da lad
være at spise for hans Skyld, som gav det til Kende, og
for Samvittighedens Skyld. 29 Samvittigheden siger
jeg, ikke ens egen, men den andens; thi hvorfor skal
min Frihed dømmes af en anden Samvittighed? 30
Dersom jeg nyder det med Taksigelse, hvorfor hører
jeg da ilde for det, som jeg takker for? 31 Hvad enten I
derfor spise eller drikke, eller hvad I gøre, da gører alt
til Guds Ære! 32 Værer uden Anstød baade for Jøder
og Grækere og for Guds Menighed, 33 ligesom ogsaa

jeg i alt stræber at tækkes alle, idet jeg ikke søger,
hvad der gavner mig selv, men hvad der gavner de
mange, for at de kunne frelses.

11 Vorder mine Efterfølgere, ligesom ogsaa jeg er
Kristi! 2 Men jeg roser eder, fordi I komme mig i Hu
i alt og holde fast ved Overleveringerne, saaledes som
jeg har overleveret eder dem. 3 Men jeg vil, at I skulle
vide, at Kristus er enhver Mands Hoved; men Manden
er Kvindens Hoved; men Gud er Kristi Hoved. 4 Hver
Mand, som beder eller profeterer med tildækket Hoved,
beskæmmer sit Hoved. 5 Men hver Kvinde, som beder
eller profeterer med utildækket Hoved, beskæmmer sit
Hoved; thi det er lige det samme, som var hun raget. 6
Thi naar en Kvinde ikke tildækker sig, saa lad hende
ogsaa klippe sit Haar af; men er det usømmeligt for en
Kvinde at klippes eller rages, da tildække hun sig! 7 Thi
en Mand bør ikke tildække sit Hoved, efterdi han er
Guds Billede og Ære; men Kvinden er Mandens Ære.
8 Mand er jo ikke af Kvinde, men Kvinde af Mand. 9
Ej heller er jo Mand skabt for Kvindens Skyld, men
Kvinde for Mandens Skyld. 10 Derfor bør Kvinden
have et Ærbødighedstegn paa Hovedet for Englenes
Skyld. 11 Dog er hverken Kvinde uden Mand eller
Mand uden Kvinde i Herren. 12 Thi ligesom Kvinden er
af Manden, saaledes er ogsaa Manden ved Kvinden;
men alt sammen er det af Gud. 13 Dømmer selv:
Er det sømmeligt, at en Kvinde beder til Gud med
utildækket Hoved? 14 Lærer ikke ogsaa selve Naturen
eder, at naar en Mand bærer langt Haar, er det ham en
Vanære, 15 men naar en Kvinde bærer langt Haar, er
det hende en Ære; thi det lange Haar er givet hende
som et Slør. 16 Men har nogen Lyst til at trættes herom,
da have vi ikke saadan Skik, og Guds Menigheder
ej heller. 17 Men idet jeg giver følgende Formaning,
roser jeg ikke, at I komme sammen, ikke til det bedre,
men til det værre. 18 For det første nemlig hører jeg,
at naar I komme sammen i Menighedsforsamling, er
der Splittelser iblandt eder; og for en Del tror jeg det.
19 Thi der maa endog være Partier iblandt eder, for
at de prøvede kunne blive aabenbare iblandt eder.
20 Naar I da komme sammen, er dette ikke at æde
en Herrens Nadvere. 21 Thi under Spisningen tager
enhver sit eget Maaltid forud, og den ene hungrer,
den anden beruser sig. 22 Have I da ikke Huse til at
spise og drikke i? eller foragte I Guds Menighed og
beskæmme dem, som intet have? Hvad skal jeg sige
eder? skal jeg rose eder? I dette roser jeg eder ikke.
23 Thi jeg har modtaget fra Herren, hvad jeg ogsaa
har overleveret eder: At den Herre Jesus i den Nat, da
han blev forraadt, tog Brød, 24 takkede og brød det og
sagde: „Dette er mit Legeme, som er for eder; gører
dette til min Ihukommelse!" 25 Ligesaa tog han ogsaa
Kalken efter Aftensmaaltidet og sagde: „Denne Kalk er
den nye Pagt i mit Blod; gører dette, saa ofte som I
drikke det, til min Ihukommelse!" 26 Thi saa ofte, som I
æde dette Brød og drikke Kalken, forkynde I Herrens
Død, indtil han kommer. 27 Derfor, den, som æder
Brødet eller drikker Herrens Kalk uværdigt, paadrager
sig Skyld over for Herrens Legeme og Blod. 28 Men
hvert Menneske prøve sig selv, og saaledes æde han
af Brødet og drikke af Kalken! 29 Thi den, som æder
og drikker, æder og drikker sig selv en Dom til, naar
han ikke agter paa Legemet. 30 Derfor ere mange
skrøbelige og sygelige iblandt eder, og en Del sover
hen. 31 Men dersom vi bedømte os selv, bleve vi ikke
dømte. 32 Men naar vi dømmes, tugtes vi af Herren,
for at vi ikke skulle fordømmes med Verden. 33 Derfor,
mine Brødre! naar I komme sammen til Maaltid, da
venter paa hverandre! 34 Naar nogen hungrer, han
spise hjemme, for at I ikke skulle komme sammen
til Dom. Men det øvrige skal jeg forordne, naar jeg
kommer.

12 Men hvad de aandelige Gaver angaar, Brødre!
vil jeg ikke, at I skulle være uvidende. 2 I vide,
at da I vare Hedninger, droges I hen til de stumme
Afguder, som man drog eder. 3 Derfor kundgør jeg
eder, at ingen, som taler ved Guds Aand, siger: „Jesus
er en Forbandelse," og ingen kan sige: „Jesus er
Herre" uden ved den Helligaand. 4 Der er Forskel paa
Naadegaver, men det er den samme Aand; 5 og der er
Forskel paa Tjenester, og det er den samme Herre;
6 og der er Forskel paa kraftige Gerninger, men det
er den samme Gud, som virker alt i alle. 7 Men til
enhver gives Aandens Aabenbarelse til det, som er
gavnligt. 8 En gives der nemlig ved Aanden Visdoms
Tale; en anden Kundskabs Tale ifølge den samme
Aand; 9 en anden Tro i den samme Aand; en anden
Gaver til at helbrede i den ene Aand; 10 en anden at
udføre kraftige Gerninger; en anden profetisk Gave; en
anden at bedømme Aander; en anden forskellige Slags
Tungetale; en anden Udlægning af Tungetale. 11 Men
alt dette virker den ene og samme Aand, som uddeler til
enhver især, efter som han vil. 12 Thi ligesom Legemet
er eet og har mange Lemmer, men alle Legemets
Lemmer, skønt de ere mange, dog ere eet Legeme,
saaledes ogsaa Kristus. 13 Thi med een Aand bleve vi
jo alle døbte til at være eet Legeme, hvad enten vi ere
Jøder eller Grækere, Trælle eller frie; og alle fik vi een
Aand at drikke. 14 Legemet er jo heller ikke eet Lem,
men mange. 15 Dersom Foden vilde sige: „Fordi jeg
ikke er Haand, hører jeg ikke til Legemet," saa ophører
den dog ikke derfor at høre til Legemet. 16 Og dersom
Øret vilde sige: „Fordi jeg ikke er Øje, hører jeg ikke til
Legemet," saa ophører det dog ikke derfor at høre til

Legemet. 17 Dersom hele Legemet var Øje, hvor blev
da Hørelsen? Dersom det helt var Hørelse, hvor blev da
Lugten? 18 Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af
dem, paa Legemet, efter som han vilde. 19 Men dersom
de alle vare eet Lem, hvor blev da Legemet? 20 Nu er
der derimod mange Lemmer og dog kun eet Legeme.
21 Øjet kan ikke sige til Haanden: „Jeg har dig ikke
nødig," eller atter Hovedet til Fødderne: „Jeg har eder
ikke nødig." 22 Nej, langt snarere ere de Lemmer paa
Legemet nødvendige, som synes at være de svageste,
23 og de, som synes os mindre ærefulde paa Legemet,
dem klæde vi med des mere Ære; og de Lemmer, vi
blues ved, omgives med desto større Blufærdighed;
24 de derimod, som vi ikke blues ved, have det ikke
nødig. Men Gud har sammenføjet Legemet saaledes,
at han tillagde det ringere mere Ære; 25 for at der
ikke skal være Splid i Legemet, men for at Lemmerne
skulle have samme Omsorg for hverandre; 26 og hvad
enten eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet
Lem bliver hædret, glæde alle Lemmerne sig med.
27 Men I ere Kristi Legeme, og Lemmer enhver især.
28 Og nogle satte Gud i Menigheden for det første
til Apostle, for det andet til Profeter, for det tredje til
Lærere, dernæst kraftige Gerninger, dernæst Gaver
til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, og forskellige
Slags Tungetale. 29 Mon alle ere Apostle? mon alle ere
Profeter? mon alle ere Lærere? mon alle gøre kraftige
Gerninger? 30 mon alle have Gaver til at helbrede?
mon alle tale i Tunger? mon alle udlægge? 31 Men
tragter efter de største Naadegaver! Og ydermere viser
jeg eder en ypperlig Vej.

13 Taler jeg med Menneskers og Engles Tunger,
men ikke har Kærlighed, da er jeg bleven et
lydende Malm eller en klingende Bjælde. 2 Og har jeg
profetisk Gave og kender alle Hemmelighederne og al
Kundskaben, og har jeg al Troen, saa at jeg kan flytte
Bjerge, men ikke har Kærlighed, da er jeg intet. 3 Og
uddeler jeg alt, hvad jeg ejer, til de fattige og giver mit
Legeme hen til at brændes, men ikke har Kærlighed,
da gavner det mig intet. 4 Kærligheden er langmodig,
er velvillig; Kærligheden bærer ikke Nid; Kærligheden
praler ikke, opblæses ikke, 5 gør intet usømmeligt,
søger ikke sit eget, forbitres ikke, tilregner ikke det
onde; 6 glæder sig ikke over Uretfærdigheden, men
glæder sig ved Sandheden; 7 den taaler alt, tror alt,
haaber alt, udholder alt. 8 Kærligheden bortfalder aldrig;
men enten det er profetiske Gaver, de skulle forgaa,
eller Tungetale, den skal ophøre, eller Kundskab, den
skal forgaa; 9 thi vi kende stykkevis og profetere
stykkevis; 10 men naar det fuldkomne kommer, da skal
det stykkevise forgaa. 11 Da jeg var Barn, talte jeg som
et Barn, tænkte jeg som et Barn, dømte jeg som et
Barn; efter at jeg er bleven Mand, har jeg aflagt det
barnagtige. 12 Nu se vi jo i et Spejl, i en Gaade, men
da skulle vi se Ansigt til Ansigt; nu kender jeg stykkevis,
men da skal jeg erkende, ligesom jeg jo blev erkendt.
13 Saa bliver da Tro, Haab, Kærlighed, disse tre; men
størst iblandt disse er Kærligheden.

14 Higer efter Kærligheden, og tragter efter de
aandelige Gaver, men mest efter at profetere. 2
Thi den, som taler i Tunger, taler ikke for Mennesker,
men for Gud; thi ingen forstaar det, men han taler
Hemmeligheder i Aanden. 3 Men den, som profeterer,
taler Mennesker til Opbyggelse og Formaning og Trøst.
4 Den, som taler i Tunger, opbygger sig selv; men
den, som profeterer, opbygger en Menighed. 5 Men
jeg ønsker, at I alle maatte tale i Tunger, men endnu
hellere, at I maatte profetere; den, som profeterer, er
større end den, som taler i Tunger, med mindre han
udlægger det, for at Menigheden kan faa Opbyggelse
deraf. 6 Men nu, Brødre! dersom jeg kommer til eder
og taler i Tunger, hvad vil jeg da gavne eder, hvis jeg
ikke taler til eder enten ved Aabenbaring eller ved
Kundskab, enten ved Profeti eller ved Lære? 7 Selv
de livløse Ting, som give Lyd, være sig en Fløjte eller
en Harpe, naar de ikke gøre Skel imellem Tonerne,
hvorledes skal man saa kunne forstaa, hvad der spilles
paa Fløjten eller Harpen? 8 Ja, ogsaa naar en Basun
giver en utydelig Lyd, hvem vil da berede sig til Krig? 9
Saaledes ogsaa med eder: dersom I ikke ved Tungen
fremføre tydelig Tale, hvorledes skal man da kunne
forstaa det, som tales? I ville jo tale hen i Vejret. 10 Der
er i Verden, lad os sige, saa og saa mange Slags Sprog,
og der er intet af dem, som ikke har sin Betydning. 11
Dersom jeg nu ikke kender Sprogets Betydning, bliver
jeg en Barbar for den, som taler, og den, som taler,
bliver en Barbar for mig. 12 Saaledes ogsaa med eder:
naar I tragte efter aandelige Gaver, da lad det være
til Menighedens Opbyggelse, at I søge at blive rige
derpaa! 13 Derfor, den, som taler i Tunger, han bede
om, at han maa kunne udlægge det. 14 Thi dersom
jeg taler i Tunger og beder, da beder vel min Aand,
men min Forstand er uden Frugt. 15 Hvad da? Jeg
vil bede med Aanden, men jeg vil ogsaa bede med
Forstanden; jeg vil lovsynge med Aanden, men jeg vil
ogsaa lovsynge med Forstanden. 16 Ellers, naar du
priser Gud i Aanden, hvorledes vil da den, som indtager
den uindviedes Plads, kunne sige sit Amen til din
Taksigelse, efterdi han ikke ved, hvad du siger? 17 Thi
vel er din Taksigelse smuk, men den anden opbygges
ikke. 18 Jeg takker Gud for, at jeg mere end I alle taler i
Tunger. 19 Men i en Menighed vil jeg hellere tale fem
Ord med min Forstand, for at jeg ogsaa kan undervise
andre, end ti Tusinde Ord i Tunger. 20 Brødre! vorder

ikke Børn i Forstand, men værer Børn i Ondskab, i
Forstand derimod vorder fuldvoksne! 21 Der er skrevet
i Loven: „Ved Folk med fremmede Tungemaal og ved
fremmedes Læber vil jeg tale til dette Folk, og de skulle
end ikke saaledes høre mig, siger Herren." 22 Saaledes
er Tungetalen til et Tegn, ikke for dem, som tro, men for
de vantro; men den profetiske Gave er det ikke for de
vantro, men for dem, som tro. 23 Naar altsaa den hele
Menighed kommer sammen, og alle tale i Tunger, men
der kommer uindviede eller vantro ind, ville de da ikke
sige, at I rase? 24 Men dersom alle profetere, og der
kommer nogen vantro eller uindviet ind, da overbevises
han af alle, han bedømmes af alle, 25 hans Hjertes
skjulte Tanker aabenbares, og saa vil han falde paa sit
Ansigt og tilbede Gud og forkynde, at Gud er virkelig i
eder. 26 Hvad da, Brødre? Naar I komme sammen, da
har enhver en Lovsang, en Lære, en Aabenbaring, en
Tungetale, en Udlægning; alt ske til Opbyggelse! 27
Dersom nogen taler i Tunger, da være det to, eller i det
højeste tre hver Gang, og den ene efter den anden, og
een udlægge det! 28 Men dersom der ingen Udlægger
er til Stede, da tie hin i Menigheden, men han tale for
sig selv og for Gud! 29 Men af Profeter tale to eller tre,
og de andre bedømme det; 30 men dersom en anden,
som sidder der, faar en Aabenbarelse, da tie den første!
31 Thi I kunne alle profetere, den ene efter den anden,
for at alle kunne lære, og alle blive formanede, 32 og
Profeters Aander ere Profeter undergivne. 33 Thi Gud
er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. Ligesom i alle
de helliges Menigheder 34 skulle eders Kvinder tie i
Forsamlingerne; thi det tilstedes dem ikke at tale, men
lad dem underordne sig, ligesom ogsaa Loven siger. 35
Men ville de lære noget, da adspørge de deres egne
Mænd hjemme; thi det er usømmeligt for en Kvinde at
tale i en Menighedsforsamling. 36 Eller er det fra eder,
at Guds Ord er udgaaet? eller er det til eder alene, at
det er kommet? 37 Dersom nogen tykkes, at han er en
Profet eller aandelig, han erkende, at hvad jeg skriver
til eder, er Herrens Bud. 38 Men er nogen uvidende
derom, saa faar han være uvidende! 39 Altsaa, mine
Brødre! tragter efter at profetere og forhindrer ikke Talen
i Tunger! 40 Men alt ske sømmeligt og med Orden!

15 Men jeg kundgør eder, Brødre, det Evangelium,
som jeg forkyndte eder, hvilket I ogsaa modtoge,
i hvilket I ogsaa staa, 2 ved hvilket I ogsaa frelses,
hvis I fastholde, med hvilket Ord jeg forkyndte eder
det — ellers troede I forgæves. 3 Jeg overleverede
eder nemlig som noget af det første, hvad jeg ogsaa
har modtaget: at Kristus døde for vore Synder, efter
Skrifterne; 4 og at han blev begravet; og at han er
bleven oprejst den tredje Dag, efter Skrifterne; 5 og at
han blev set af Kefas, derefter af de tolv; 6 derefter blev
han set af over fem Hundrede Brødre paa een Gang,
af hvilke de fleste endnu ere i Live, men nogle ere
hensovede; 7 derefter blev han set af Jakob, dernæst
af alle Apostlene; 8 men sidst af alle blev han set ogsaa
af mig som det ufuldbaarne Foster; 9 thi jeg er den
ringeste af Apostlene, jeg, som ikke er værd at kaldes
Apostel, fordi jeg har forfulgt Guds Menighed. 10 Men
af Guds Naade er jeg det, jeg er, og hans Naade imod
mig har ikke været forgæves; men jeg har arbejdet
mere end de alle, dog ikke jeg, men Guds Naade,
som er med mig. 11 Hvad enten det da er mig eller
de andre, saaledes prædike vi, og saaledes troede I.
12 Men naar der prædikes, at Kristus er oprejst fra de
døde, hvorledes sige da nogle iblandt eder, at der ikke
er dødes Opstandelse? 13 Dersom der ikke er dødes
Opstandelse, da er ikke heller Kristus oprejst. 14 Men
er Kristus ikke oprejst, da er vor Prædiken jo tom, og
eders Tro ogsaa tom. 15 Men vi blive da ogsaa fundne
som falske Vidner om Gud, fordi vi have vidnet imod
Gud, at han oprejste Kristus, hvem han ikke har oprejst,
saafremt døde virkelig ikke oprejses. 16 Thi dersom
døde ikke oprejses, da er Kristus ikke heller oprejst. 17
Men dersom Kristus ikke er oprejst, da er eders Tro
forgæves; saa ere I endnu i eders Synder; 18 da gik
altsaa ogsaa de, som ere hensovede i Kristus, fortabt.
19 Have vi alene i dette Liv sat vort Haab til Kristus, da
ere vi de ynkværdigste af alle Mennesker. 20 Men nu
er Kristus oprejst fra de døde, som Førstegrøde af de
hensovede. 21 Thi efterdi Død kom ved et Menneske, er
ogsaa dødes Opstandelse kommen ved et Menneske.
22 Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa
alle levendegøres i Kristus. 23 Dog hver i sit Hold: som
Førstegrøde Kristus, dernæst de, som tilhøre Kristus,
ved hans Tilkommelse. 24 Derpaa kommer Enden,
naar han overgiver Gud og Faderen Riget, naar han
har tilintetgjort hver Magt og hver Myndighed og Kraft.
25 Thi han bør være Konge, indtil han faar lagt alle
Fjenderne under sine Fødder. 26 Den sidste Fjende,
som tilintetgøres, er Døden. 27 Han har jo „lagt alle
Ting under hans Fødder". Men naar han siger: „Alt
er underlagt" — aabenbart med Undtagelse af den,
som underlagde ham alt — 28 naar da alle Ting ere
blevne ham underlagte, da skal ogsaa Sønnen selv
underlægge sig ham, som har underlagt ham alle Ting,
for at Gud kan være alt i alle. 29 Hvad ville ellers
de udrette, som lade sig døbe for de døde? Dersom
døde overhovedet ikke oprejses, hvorfor lade de sig
da døbe for dem? 30 Hvorfor udsætte da ogsaa vi
os hver Time for Fare? 31 Jeg dør daglig, saa sandt
jeg har eder, Brødre, at rose mig af i Kristus Jesus,
vor Herre. 32 Hvis jeg som et almindeligt Menneske
har kæmpet med vilde Dyr i Efesus, hvad Gavn har
jeg saa deraf? Dersom døde ikke oprejses, da „lader

os spise og drikke, thi i Morgen dø vi." 33 Farer ikke
vild; slet Omgang fordærver gode Sæder! 34 Vorder
ædrue, som det bør sig, og synder ikke; thi nogle
kende ikke Gud; til Skam for eder siger jeg det. 35
Men man vil sige: „Hvorledes oprejses de døde? hvad
Slags Legeme komme de med?" 36 Du Daare! det,
som du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke
dør. 37 Og hvad du end saar, da saar du ikke det
Legeme, der skal vorde, men et nøgent Korn, være
sig af Hvede eller af anden Art. 38 Men Gud giver
det et Legeme, saaledes som han har villet, og hver
Sædart sit eget Legeme. 39 Ikke alt Kød er det samme
Kød, men eet er Menneskers, et andet Kvægs Kød,
et andet Fugles Kød, et andet Fiskes. 40 Og der er
himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een
er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes.
41 Een er Solens Glans og en anden Maanens Glans
og en anden Stjernernes Glans; thi den ene Stjerne
er forskellig fra den anden i Glans. 42 Saaledes er
det ogsaa med de dødes Opstandelse: det saaes i
Forkrænkelighed, det oprejses i Uforkrænkelighed; 43
det saaes i Vanære, det oprejses i Herlighed; det saaes
i Skrøbelighed, det oprejses i Kraft; 44 der saaes et
sjæleligt Legeme, der oprejses et aandeligt Legeme.
Naar der gives et sjæleligt Legeme, gives der ogsaa
et aandeligt. 45 Saaledes er der ogsaa skrevet: „Det
første Menneske, Adam, blev til en levende Sjæl;" den
sidste Adam blev til en levendegørende Aand. 46 Men
det aandelige er ikke det første, men det sjælelige;
derefter det aandelige. 47 Det første Menneske var af
Jord, jordisk; det andet Menneske er fra Himmelen. 48
Saadan som den jordiske var, saadanne ere ogsaa de
jordiske; og saadan som den himmelske er, saadanne
ere ogsaa de himmelske. 49 Og ligesom vi have baaret
den jordiskes Billede, saaledes skulle vi ogsaa bære
den himmelskes Billede! 50 Men dette siger jeg, Brødre!
at Kød og Blod kan ikke arve Guds Rige, ej heller
arver Forkrænkeligheden Uforkrænkeligheden. 51 Se,
jeg siger eder en Hemmelighed: Alle skulle vi ikke
hensove, men vi skulle alle forvandles, 52 i et Nu, i
et Øjeblik, ved den sidste Basun; thi Basunen skal
lyde, og de døde skulle oprejses uforkrænkelige, og
vi skulle forvandles. 53 Thi dette forkrænkelige maa
iføre sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige iføre sig
Udødelighed. 54 Men naar dette forkrænkelige har iført
sig Uforkrænkelighed, og dette dødelige har iført sig
Udødelighed, da skal det Ord opfyldes, som er skrevet:
„Døden er opslugt til Sejr." 55 „Død, hvor er din Sejr?
Død, hvor er din Brod?" **(Hadēs g86)** 56 Men Dødens
Brod er Synden, og Syndens Kraft er Loven. 57 Men
Gud ske Tak, som giver os Sejren ved vor Herre Jesus
Kristus! 58 Derfor, mine elskede Brødre! bliver faste,
urokkelige, altid rige i Herrens Gerning, vidende, at
eders Arbejde er ikke forgæves i Herren.

16 Men hvad Indsamlingen til de hellige angaar,
da gører ogsaa I, ligesom jeg forordnede for
Menighederne i Galatien! 2 Hver første Dag i Ugen
lægge enhver af eder hjemme hos sig selv noget
til Side og samle, hvad han maatte have Lykke til,
for at der ikke først skal ske Indsamlinger, naar jeg
kommer. 3 Men naar jeg kommer, vil jeg sende,
hvem I maatte finde skikkede dertil, med Breve for at
bringe eders Gave til Jerusalem. 4 Men dersom det
er værd, at ogsaa jeg rejser med, da kunne de rejse
med mig. 5 Men jeg vil komme til eder, naar jeg er
dragen igennem Makedonien; thi jeg drager igennem
Makedonien; 6 men hos eder vil jeg maaske blive eller
endog overvintre, for at I kunne befordre mig videre,
hvor jeg saa rejser hen. 7 Thi nu vil jeg ikke se eder paa
Gennemrejse; jeg haaber nemlig at forblive nogen Tid
hos eder, om Herren vil tilstede det. 8 Men i Efesus vil
jeg forblive indtil Pinsen; 9 thi en Dør staar mig aaben,
stor og virksom, og der er mange Modstandere. 10 Men
om Timotheus kommer, da ser til, at han kan færdes
hos eder uden Frygt; thi han gør Herrens Gerning,
saavel som jeg. 11 Derfor maa ingen ringeagte ham;
befordrer ham videre i Fred, for at han kan komme til
mig; thi jeg venter ham med Brødrene. 12 Men hvad
Broderen Apollos angaar, da har jeg meget opfordret
ham til at komme til eder med Brødrene; men det var i
hvert Fald ikke hans Villie at komme nu, men han vil
komme, naar han faar belejlig Tid. 13 Vaager, staar
faste i Troen, værer mandige, værer stærke! 14 Alt
ske hos eder i Kærlighed! 15 Men jeg formaner eder,
Brødre — I kende Stefanas's Hus, at det er Akajas
Førstegrøde, og de have hengivet sig selv til at tjene
de hellige — 16 til at ogsaa I skulle underordne eder
under saadanne og enhver, som arbejder med og har
Besvær. 17 Men jeg glæder mig ved Stefanas's og
Fortunatus's og Akaikus's Nærværelse, fordi disse have
udfyldt Savnet af eder; 18 thi de have vederkvæget
min Aand og eders. Skønner derfor paa saadanne! 19
Menighederne i Asien hilse eder. Akvila og Priska hilse
eder meget i Herren tillige med Menigheden i deres
Hus. 20 Alle Brødrene hilse eder. Hilser hverandre
med et helligt Kys! 21 Hilsenen med min, Paulus's
egen Haand. 22 Dersom nogen ikke elsker Herren,
han være en Forbandelse! Maran Atha. 23 Den Herres
Jesu Naade være med eder! 24 Min Kærlighed med
eder alle i Kristus Jesus!

2 Korinterne

1 Paulus, ved Guds Villie Kristi Jesu Apostel, og
Broderen Timotheus til Guds Menighed, som er
i Korinth, tillige med alle de hellige, som ere i hele
Akaja: **2** Naade være med eder og Fred fra Gud vor
Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Lovet være Gud
og vor Herres Jesu Kristi Fader, Barmhjertighedens
Fader og al Trøsts Gud, **4** som trøster os under al vor
Trængsel, for at vi maa kunne trøste dem, som ere i
alle Haande Trængsel, med den Trøst, hvormed vi selv
trøstes af Gud! **5** Thi ligesom Kristi Lidelser komme
rigeligt over os, saaledes bliver ogsaa vor Trøst rigelig
ved Kristus. **6** Men hvad enten vi lide Trængsel, sker
det til eders Trøst og Frelse, eller vi trøstes, sker det
til eders Trøst, som viser sin Kraft i, at I udholde de
samme Lidelser, som ogsaa vi lide; og vort Haab om
eder er fast, **7** efterdi vi vide, at ligesom I ere delagtige
i Lidelserne, saaledes ere I det ogsaa i Trøsten. **8**
Thi vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om
den Trængsel, som kom over os i Asien, at vi bleve
overvættes besværede, over Evne, saa at vi endog
mistvivlede om Livet. **9** Ja, selv have vi hos os selv
faaet det Svar: „Døden", for at vi ikke skulde forlade
os paa os selv, men paa Gud, som oprejser de døde,
10 han, som friede os ud af saa stor en Dødsfare og
vil fri os, til hvem vi have sat vort Haab, at han ogsaa
fremdeles vil fri os, **11** idet ogsaa I komme os til Hjælp
med Bøn for os, for at der fra mange Munde maa blive
rigeligt takket for os, for den Naade, som er bevist os.
12 Thi dette er vor Ros, vor Samvittigheds Vidnesbyrd,
at i Guds Hellighed og Renhed, ikke i kødelig Visdom,
men i Guds Naade have vi færdedes i Verden, men
mest hos eder. **13** Thi vi skrive eder ikke andet til end
det, som I læse eller ogsaa erkende; men jeg haaber,
at I indtil Enden skulle erkende, **14** ligesom I ogsaa til
Dels have erkendt om os, at vi ere eders Ros, ligesom
I ere vor, paa den Herres Jesu Dag. **15** Og i Tillid hertil
havde jeg i Sinde at komme først til eder, for at I skulde
faa Naade to Gange, **16** og om ad eder at drage til
Makedonien og atter fra Makedonien at komme til eder
og blive befordret videre af eder til Judæa. **17** Naar
jeg nu havde dette i Sinde, mon jeg da saa handlede i
Letsindighed? Eller hvad jeg beslutter, beslutter jeg det
efter Kødet, for at der hos mig skal være Ja, Ja og
Nej, Nej? **18** Saa sandt Gud er trofast, er vor Tale til
eder ikke Ja og Nej. **19** Thi Guds Søn, Kristus Jesus,
som blev prædiket iblandt eder ved os, ved mig og
Silvanus og Timotheus, han blev ikke Ja og Nej, men
Ja er vorden i ham. **20** Thi saa mange som Guds
Forjættelser ere, i ham have de deres Ja; derfor faa
de ogsaa ved ham deres Amen, Gud til Ære ved os.
21 Men den, som holder os med eder fast til Kristus
og salvede os, er Gud, **22** som ogsaa beseglede os
og gav os Aandens Pant i vore Hjerter. **23** Men jeg
kalder Gud til Vidne over min Sjæl paa, at det var for at
skaane eder, at jeg ikke igen kom til Korinth. **24** Ikke at
vi ere Herrer over eders Tro, men vi ere Medarbejdere
paa eders Glæde; thi i Troen staa I.

2 Men jeg besluttede dette hos mig selv, at jeg vilde
ikke atter komme til eder med Bedrøvelse. **2** Thi
dersom jeg bedrøver eder, hvem er da den, som gør
mig glad, uden den, som bedrøves af mig? **3** Og jeg
skrev netop derfor, for at jeg ikke, naar jeg kom, skulde
have Bedrøvelse af dem, som jeg burde have Glæde
af, idet jeg havde den Tillid til eder alle, at min Glæde
deles af eder alle. **4** Thi ud af stor Hjertets Trængsel og
Beklemthed skrev jeg eder til, under mange Taarer,
ikke for at I skulde blive bedrøvede, men for at I skulde
kende den Kærlighed, som jeg har særlig til eder. **5**
Men dersom nogen har voldt Bedrøvelse, har han ikke
bedrøvet mig, men til Dels, for ikke at sige det haardere,
eder alle. **6** Det er nok for ham med denne Straf, som
han har faaet af de fleste, **7** saa at I tværtimod snarere
skulle tilgive og trøste ham, for at han ikke skal drukne
i den alt for store Bedrøvelse. **8** Derfor formaner jeg
eder til at vedtage at vise ham Kærlighed. **9** Det var
nemlig ogsaa derfor, at jeg skrev, for at erfare, hvor
vidt I staa Prøve, om I ere lydige i alt. **10** Men hvem I
tilgive noget, ham tilgiver ogsaa jeg; thi ogsaa hvad jeg
selv har tilgivet, om jeg har tilgivet noget, det har jeg
gjort for eders Skyld, for Kristi Aasyn, **11** for at vi ikke
skulle bedrages af Satan; thi hans Anslag ere os ikke
ubekendte. **12** Da jeg kom til Troas for at prædike Kristi
Evangelium, og der var aabnet mig en Dør i Herren, **13**
da havde jeg ingen Ro i min Aand, fordi jeg ikke fandt
Titus, min Broder; men jeg tog Afsked med dem og
drog til Makedonien. **14** Men Gud ske Tak, som altid
fører os i Sejrstog i Kristus og lader sin Kundskabs Duft
blive kendelig ved os paa ethvert Sted. **15** Thi en Kristi
Vellugt ere vi for Gud, iblandt dem, som frelses, og
iblandt dem, som fortabes, **16** for disse en Duft af Død
til Død, for hine en Duft af Liv til Liv. Og hvem er dygtig
dertil? **17** Thi vi ere ikke som de mange, at vi gøre en
Forretning af Guds Ord, men som af Renhed, som af
Gud tale vi for Guds Aasyn i Kristus.

3 Begynde vi atter at anbefale os selv? eller behøve
vi, som nogle, Anbefalingsbreve til eder eller fra
eder? **2** I ere vort Brev, som er indskrevet i vore Hjerter,
og som kendes og læses af alle Mennesker, **3** idet det
ligger klart for Dagen, at I ere et Kristi Brev, udfærdiget
af os, indskrevet ikke med Blæk, men med den levende
Guds Aand, ikke paa Stentavler, men paa Hjerters
Kødtavler. **4** Men en saadan Tillid have vi til Gud ved

Kristus, 5 ikke at vi af os selv ere dygtige til at udtænke
noget som ud af os selv; men vor Dygtighed er af
Gud, 6 som ogsaa gjorde os dygtige til at være en
ny Pagts Tjenere, ikke Bogstavens, men Aandens; thi
Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levendegør. 7 Men
naar Dødens Tjeneste, med Bogstaver indristet i Stene,
fremtraadte i Herlighed, saa at Israels Børn ikke kunde
fæste Øjet paa Mose Ansigt paa Grund af hans Ansigts
Herlighed, som dog forsvandt, 8 hvorledes skal da
ikke Aandens Tjeneste end mere være i Herlighed? 9
Thi naar Fordømmelsens Tjeneste havde Herlighed,
er meget mere Retfærdighedens Tjeneste rig paa
Herlighed. 10 Ja, det herlige er jo i dette Tilfælde endog
uden Herlighed i Sammenligning med den endnu større
Herlighed. 11 Thi naar det, der forsvandt, fremtraadte
med Herlighed, da skal meget mere det, der bliver,
være i Herlighed. 12 Efterdi vi altsaa have et saadant
Haab, gaa vi frem med stor Frimodighed 13 og gøre
ikke som Moses, der lagde et Dække over sit Ansigt,
for at Israels Børn ikke skulde fæste Øjet paa, at det,
der forsvandt, fik Ende. 14 Men deres Tanker bleve
forhærdede; thi indtil den Dag i Dag forbliver det samme
Dække over Oplæsningen af den gamle Pagt uden at
tages bort; thi i Kristus er det, at det svinder. 15 Men
der ligger indtil denne Dag et Dække over deres Hjerte,
naar Moses oplæses; 16 naar de derimod omvende
sig til Herren, da borttages Dækket. 17 Men Herren er
Aanden, og hvor Herrens Aand er, er der Frihed. 18
Men alle vi, som med ubedækket Ansigt skue Herrens
Herlighed som i et Spejl, blive forvandlede til det samme
Billede, fra Herlighed til Herlighed, saasom det er fra
Aandens Herre.

4 Derfor, da vi have denne Tjeneste efter den
Barmhjertighed, som er bleven os til Del, saa tabe
vi ikke Modet; 2 men vi have frasagt os de skammelige
Smugveje, saa vi ikke vandre i Træskhed, ej heller
forfalske Guds Ord, men ved Sandhedens Aabenbarelse
anbefale os til alle Menneskers Samvittighed for Guds
Aasyn. 3 Men om ogsaa vort Evangelium er tildækket,
da er det tildækket iblandt dem, som fortabes, 4 dem, i
hvem denne Verdens Gud har forblindet de vantros
Tanker, for at Lyset ikke skulde skinne fra Evangeliet
om Kristi Herlighed, han, som er Guds Billede. **(aiōn g165)** 5 Thi ikke os selv prædike vi, men Kristus Jesus
som Herre, os derimod som eders Tjenere for Jesu
Skyld. 6 Thi Gud, som sagde: „Af Mørke skal Lys
skinne frem," han har ladet det skinne i vore Hjerter for
at bringe Kundskaben om Guds Herlighed paa Kristi
Aasyn for Lyset. 7 Men denne Skat have vi i Lerkar, for
at den overvættes Kraft maa være Guds, og ikke fra os,
8 vi, som trænges paa alle Maader, men ikke stænges
inde, ere tvivlraadige, men ikke fortvivlede, 9 forfulgte,
men ikke forladte, nedslagne, men ikke ihjelslagne,
10 altid bærende Jesu Dødelse om i Legemet, for at
ogsaa Jesu Liv maa aabenbares i vort Legeme. 11 Thi
altid overgives vi, som leve, til Død for Jesu Skyld, for
at ogsaa Jesu Liv maa aabenbares i vort dødelige Kød.
12 Saaledes er Døden virksom i os, men Livet i eder!
13 Men efterdi vi have den samme Troens Aand, som
der er skrevet: „Jeg troede, derfor talte jeg," saa tro
ogsaa vi, og derfor tale vi ogsaa, 14 idet vi vide, at
han, som oprejste den Herre Jesus, skal ogsaa oprejse
os med Jesus og fremstille os tillige med eder. 15 Thi
det sker alt sammen for eders Skyld, for at Naaden
maa vokse ved at naa til flere, og til Guds Ære forøge
Taksigelsen. 16 Derfor tabe vi ikke Modet; men om
ogsaa vort udvortes Menneske fortæres, fornyes dog
vort indvortes Dag for Dag. 17 Thi vor Trængsel, som
er stakket og let, virker for os over al Maade og Maal
en evig Vægt af Herlighed, **(aiōnios g166)** 18 idet vi ikke
se paa de synlige Ting, men paa de usynlige; thi de
synlige ere timelige, men de usynlige ere evige. **(aiōnios g166)**

5 Thi vi vide, at dersom vor jordiske Teltbolig
nedbrydes, have vi en Bygning fra Gud, en Bolig,
som ikke er gjort med Hænder, en evig i Himlene.
(aiōnios g166) 2 Ja, ogsaa i denne sukke vi, længselsfulde
efter at overklædes med vor Bolig fra Himmelen, 3 saa
sandt vi da som iklædte ikke skulle findes nøgne. 4 Ja,
vi, som ere i dette Telt, sukke besværede, efterdi vi ikke
ville afklædes, men overklædes, for at det dødelige
kan blive opslugt af Livet. 5 Men den, som har sat os i
Stand just til dette, er Gud, som gav os Aandens Pant.
6 Derfor ere vi altid frimodige og vide, at medens vi ere
hjemme i Legemet, ere vi borte fra Herren — 7 thi i Tro
vandre vi, ikke i Beskuelse — 8 ja, vi ere frimodige og
have snarere Lyst til at vandre bort fra Legemet og
være hjemme hos Herren. 9 Derfor sætte vi ogsaa vor
Ære i, hvad enten vi ere hjemme eller borte, at være
ham velbehagelige. 10 Thi vi skulle alle aabenbares
for Kristi Domstol, for at hver kan faa igen, hvad der
ved Legemet er gjort, efter det, som han har øvet,
enten godt eller ondt. 11 Efterdi vi da kende Frygten for
Herren, søge vi at vinde Mennesker; men for Gud ere
vi aabenbare; ja, jeg haaber, at vi ogsaa ere aabenbare
for eders Samvittigheder. 12 Ikke anbefale vi atter os
selv til eder; men vi give eder Anledning til at rose eder
af os, for at I kunne have noget at svare dem, som
rose sig af det udvortes og ikke af Hjertet. 13 Thi naar
vi „bleve afsindige", var det for Guds Skyld, og naar
vi ere besindige, er det for eders Skyld. 14 Thi Kristi
Kærlighed tvinger os, 15 idet vi have sluttet saaledes:
Een er død for alle, altsaa ere de alle døde; og han
døde for alle, for at de levende ikke mere skulle leve

for sig selv, men for ham, som er død og oprejst for
dem. 16 Saaledes vide vi fra nu af ikke af nogen efter
Kødet; om vi ogsaa have kendt Kristus efter Kødet,
gøre vi det dog ikke mere nu. 17 Derfor, om nogen
er i Kristus, da er han en ny Skabning; det gamle er
forbigangent, se, det er blevet nyt! 18 Men alt dette er
fra Gud, som forligte os med sig selv ved Kristus og
gav os Forligelsens Tjeneste, 19 efterdi det jo var Gud,
som i Kristus forligte Verden med sig selv, idet han
ikke tilregner dem deres Overtrædelser og har nedlagt
Forligelsens Ord i os. 20 Vi ere altsaa Sendebud i Kristi
Sted, som om Gud formaner ved os; vi bede i Kristi
Sted: Bliver forligte med Gud! 21 Den, som ikke kendte
Synd, har han gjort til Synd for os, for at vi skulle blive
Guds Retfærdighed i ham.

6 Men som Medarbejdere formane vi ogsaa til, at I
ikke forgæves maa have modtaget Guds Naade; 2
(han siger jo: „Paa en behagelig Tid bønhørte jeg dig,
og paa en Frelsens Dag hjalp jeg dig." Se, nu er det en
velbehagelig Tid, se, nu er det en Frelsens Dag;) 3 og
vi give ikke i nogen Ting noget Anstød, for at Tjenesten
ikke skal blive lastet; 4 men i alting anbefale vi som
Guds Tjenere os selv ved stor Udholdenhed i Trængsler,
i Nød, i Angester, 5 under Slag, i Fængsler, under
Oprør, under Besværligheder, i Nattevaagen, i Faste,
6 ved Renhed, ved Kundskab, ved Langmodighed,
ved Velvillighed, ved den Helligaand, ved uskrømtet
Kærlighed, 7 ved Sandheds Ord, ved Guds Kraft, ved
Retfærdighedens Vaaben baade til Angreb og Forsvar;
8 ved Ære og Vanære, ved ondt Rygte og godt Rygte;
som Forførere og dog sanddrue; 9 som ukendte og dog
velkendte; som døende, og se, vi leve; som de, der
tugtes, dog ikke til Døde; 10 som bedrøvede, dog altid
glade; som fattige, der dog gøre mange rige; som de,
der intet have, og dog eje alt. 11 Vor Mund er opladt
over for eder, Korinthiere! vort Hjerte er udvidet. 12
I have ikke snæver Plads i os, men der er snæver
Plads i eders Hjerter. 13 Men ligesaa til Gengæld (jeg
taler som til mine Børn), maa ogsaa I udvide eders
Hjerter! 14 Drager ikke i ulige Aag med vantro; thi hvad
Fællesskab har Retfærdighed og Lovløshed? eller hvad
Samfund har Lys med Mørke? 15 Hvad Samklang er
der mellem Kristus og Belial? eller hvad Delagtighed
har en troende med en vantro? 16 Hvad Samstemning
har Guds Tempel med Afguder? Thi vi ere den levende
Guds Tempel, ligesom Gud har sagt: „Jeg vil bo og
vandre iblandt dem, og jeg vil være deres Gud, og de
skulle være mit Folk." 17 „Derfor gaar ud fra dem og
udskiller eder fra dem, siger Herren, og rører ikke noget
urent; og jeg vil antage mig eder," 18 „og jeg vil være
eders Fader, og I skulle være mine Sønner og Døtre,
siger Herren, den Almægtige."

7 Derfor, efterdi vi have disse Forjættelser, I elskede!
saa lader os rense os selv fra al Kødets og Aandens
Besmittelse, saa vi gennemføre Hellighed i Guds Frygt!
2 Giver os Rum; ingen have vi gjort Uret, ingen ødelagt,
ingen bedraget. 3 Jeg siger det ikke for at fælde Dom;
jeg har jo sagt tilforn, at I ere i vore Hjerter, saa at vi dø
sammen og leve sammen. 4 Jeg har stor Frimodighed
over for eder; jeg roser mig meget af eder, jeg er fuld
af Trøst, jeg strømmer over af Glæde under al vor
Trængsel. 5 Thi ogsaa da vi kom til Makedonien, havde
vort Kød ingen Ro, men vi trængtes paa alle Maader:
Udadtil Kampe, indadtil Angester. 6 Men han, som
trøster de nedbøjede, Gud, han trøstede os ved Titus's
Komme; 7 dog ikke alene ved hans Komme, men
ogsaa ved den Trøst, hvormed han var bleven trøstet
over eder, idet han fortalte os om eders Længsel, eders
Graad, eders Nidkærhed for mig, saa at jeg glædede
mig end mere. 8 Thi om jeg end har bedrøvet eder
ved Brevet, fortryder jeg det ikke. Om jeg ogsaa har
fortrudt det, — jeg ser jo, at hint Brev, ihvorvel kun til
en Tid, har bedrøvet eder, — 9 saa glæder jeg mig
nu, ikke over, at I bleve bedrøvede, men over, at I
bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede
efter Guds Sind, for at I ikke i nogen Maade skulde
lide Skade af os. 10 Thi den Bedrøvelse, der er efter
Guds Sind, virker Omvendelse til Frelse, som ikke
fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død. 11 Thi
se, just dette, at I bleve bedrøvede efter Guds Sind,
hvor stor en Iver virkede det ikke hos eder, ja Forsvar,
ja Harme, ja Frygt, ja Længsel, ja Nidkærhed, ja Straf!
Paa enhver Maade beviste I, at I selv vare rene i den
Sag. 12 Altsaa, naar jeg skrev til eder, var det ikke for
hans Skyld, som gjorde Uret, ikke heller for hans Skyld,
som led Uret, men for at eders Iver for os skulde blive
aabenbar hos eder for Guds Aasyn. 13 Derfor ere vi
blevne trøstede. Men til vor Trøst kom end yderligere
Glæden over Titus's Glæde, fordi hans Aand har faaet
Vederkvægelse fra eder alle. 14 Thi i hvad jeg end har
rost mig af eder for ham, er jeg ikke bleven til Skamme;
men ligesom vi i alle Ting have talt Sandhed til eder,
saaledes er ogsaa vor Ros for Titus bleven Sandhed.
15 Og hans Hjerte drages inderligere til eder, naar han
mindes Lydigheden hos eder alle, hvorledes I modtoge
ham med Frygt og Bæven. 16 Jeg glæder mig over, at
jeg i alt kan lide paa eder.

8 Men vi kundgøre eder, Brødre! den Guds Naade,
som er given i Makedoniens Menigheder, 2 at under
megen Trængsels Prøvelse har deres overstrømmende
Glæde og deres dybe Fattigdom strømmet over i deres
Gavmildheds Rigdom. 3 Thi efter Evne (det vidner jeg)
gave de, ja, over Evne, af egen Drift, 4 idet de med
megen Overtalelse bade os om den Naade at maatte

tage Del i Hjælpen til de hellige, 5 og ikke alene som vi
havde haabet, men sig selv gav de først og fremmest
til Herren og saa til os, ved Guds Villie, 6 saa at vi
opfordrede Titus til, ligesom han forhen havde begyndt,
saaledes ogsaa at tilendebringe hos eder ogsaa denne
Gave. 7 Men ligesom I ere rige i alt, i Tro og Tale
og Erkendelse og al Iver og i eders Kærlighed til os:
Maatte I da være rige ogsaa i denne Gave! 8 Jeg siger
det ikke som en Befaling, men for ved andres Iver at
prøve ogsaa eders Kærligheds Ægthed. 9 I kende jo
vor Herres Jesu Kristi Naade, at han for eders Skyld
blev fattig, da han var rig, for at I ved hans Fattigdom
skulde blive rige. 10 Og jeg giver min Mening herom til
Kende; thi dette er eder gavnligt, I, som jo i Fjor vare
de første til at begynde, ikke alene med Gerningen,
men endogsaa med Villien dertil. 11 Men fuldbringer da
nu ogsaa Gerningen, for at, ligesom I vare redebonne
til at ville, I ogsaa maa fuldbringe det efter eders Evne.
12 Thi naar Redebonheden er til Stede, da er den
velbehagelig efter, hvad den evner, ikke efter, hvad
den ikke evner. 13 Det er nemlig ikke Meningen, at
andre skulle have Lettelse og I Trængsel; nej, det
skal være ligeligt. Nu for Tiden maa eders Overflod
komme hines Trang til Hjælp, 14 for at ogsaa hines
Overflod kan komme eders Trang til Hjælp, for at der
kan blive Ligelighed, 15 som der er skrevet: „Den,
som sankede meget, fik ikke for meget, og den, som
sankede lidet, fik ikke for lidt." 16 Men Gud ske Tak,
som giver den samme Iver for eder i Titus's Hjerte! 17
Thi vel har han modtaget min Opfordring; men da han
er saa ivrig, saa er det af egen Drift, at han rejser til
eder. 18 Og sammen med ham sende vi den Broder,
hvis Ros i Evangeliet gaar igennem alle Menighederne,
19 og ikke det alene, men han er ogsaa udvalgt af
Menederne til at rejse med os med denne Gave, som
besørges af os, for at fremme selve Herrens Ære og
vor Redebonhed, 20 idet vi undgaa dette, at nogen
skulde kunne laste os i Anledning af denne rige Hjælp,
som besørges af os; 21 thi vi lægge Vind paa, hvad der
er godt ikke alene i Herrens, men ogsaa i Menneskers
Øjne. 22 Men sammen med dem sende vi vor Broder,
hvis Iver vi ofte i mange Maader have prøvet, men
som nu er langt ivrigere paa Grund af sin store Tillid til
eder. 23 Hvad Titus angaar, da er han min Fælle og
Medarbejder hos eder, og hvad vore Brødre angaar, da
ere de Menighedsudsendinge, Kristi Ære. 24 Saa giver
dem da for Menighedernes Aasyn Beviset paa eders
Kærlighed og for det, vi have rost eder for.

9 Thi om Hjælpen til de hellige er det overflødigt at
skrive til eder; 2 jeg kender jo eders Redebonhed,
for hvilken jeg roser mig af eder hos Makedonierne,
at nemlig Akaja alt fra i Fjor har været beredt; og
eders Nidkærhed æggede de fleste. 3 Men jeg sender
Brødrene, for at vor Ros over eder i dette Stykke
ikke skal vise sig tom, og for at I, som jeg sagde,
maa være beredte, 4 for at ikke, naar der kommer
Makedoniere med mig, og de finde eder uforberedte, vi
(for ej at sige I) da skulle blive til Skamme med denne
Tillidsfuldhed. 5 Derfor har jeg anset det for nødvendigt
at opfordre Brødrene til at gaa i Forvejen til eder og
forud bringe eders tidligere lovede Velsignelse i Stand,
for at den kan være rede som Velsignelse og ikke
som Karrighed. 6 Men dette siger jeg: „Den, som saar
sparsomt, skal ogsaa høste sparsomt, og den, som saar
med Velsignelser, skal ogsaa høste med Velsignelser.
7 Enhver give, efter som han har sat sig for i sit Hjerte,
ikke fortrædeligt eller af Tvang; thi Gud elsker en glad
Giver. 8 Men Gud er mægtig til at lade al Naade rigelig
tilflyde eder, for at I i alting altid kunne have til fuld
Tilfredshed og have rigeligt til al god Gerning, 9 som
der er skrevet: „Han spredte ud, han gav de fattige,
hans Retfærdighed bliver til evig Tid." **(aiōn g165)** 10
Men han, som giver „Sædemanden Sæd og Brød til at
spise", han vil ogsaa skænke og mangfoldiggøre eders
Udsæd og give eders Retfærdigheds Frugter Vækst, 11
saa I blive rige i alle Maader til al Gavmildhed, hvilken
igennem os virker Taksigelse til Gud. 12 Thi denne
Offertjenestes Ydelse ikke alene afhjælper de helliges
Trang, men giver ogsaa et Overskud ved manges
Taksigelser til Gud, 13 naar de ved det prøvede Sind,
som denne Ydelse viser, bringes til at prise Gud for
Lydigheden i eders Bekendelse til Kristi Evangelium og
for Oprigtigheden i eders Samfund med dem og med
alle, 14 ogsaa ved deres Bøn for eder, idet de længes
efter eder paa Grund af Guds overvættes Naade imod
eder. 15 Gud ske Tak for hans uudsigelige Gave!

10 Men jeg selv, Paulus, formaner eder ved Kristi
Sagtmodighed og Mildhed, jeg, som, „naar I
se derpaa, er ydmyg iblandt eder, men fraværende
er modig over for eder", 2 ja, jeg beder eder om
ikke nærværende at skulle være modig med den
Tillidsfuldhed, hvormed jeg agter at træde dristigt op
imod nogle, som anse os for at vandre efter Kødet. 3
Thi om vi end vandre i Kødet, saa stride vi dog ikke
efter Kødet; 4 thi vore Stridsvaaben ere ikke kødelige,
men mægtige for Gud til Fæstningers Nedbrydelse, 5
idet vi nedbryde Tankebygninger og al Højhed, som
rejser sig imod Erkendelsen af Gud, og tage enhver
Tanke til Fange til Lydighed imod Kristus 6 og ere
rede til at straffe al Ulydighed, naar eders Lydighed er
bleven fuldkommen. 7 Se I paa det udvortes? Dersom
nogen trøster sig til selv at høre Kristus til, da slutte
han igen fra sig selv, at ligesom han hører Kristus til,
saaledes gøre vi det ogsaa. 8 Ja, dersom jeg endog

vilde rose mig noget mere af vor Magt, som Herren gav
os til eders Opbyggelse og ikke til eders Nedbrydelse,
skal jeg dog ikke blive til Skamme, 9 for at jeg ikke
skal synes at ville skræmme eder ved mine Breve;
10 thi Brevene, siger man, ere vægtige og stærke,
men hans legemlige Nærværelse er svag, og hans
Tale intet værd. 11 En saadan betænke, at saaledes
som vi fraværende ere med Ord ved Breve, saaledes
ville vi ogsaa nærværende være i Gerning. 12 Thi vi
driste os ikke til at regne os iblandt eller sammenligne
os med somme af dem, der anbefale sig selv; men
selv indse de ikke, at de maale sig med sig selv og
sammenligne sig med sig selv. 13 Vi derimod ville ikke
rose os ud i det umaalelige, men efter Maalet af den
Grænselinie, som Gud har tildelt os som Maal, at naa
ogsaa til eder. 14 Thi vi strække os ikke for vidt, som
om vi ikke naaede til eder; vi ere jo komne ogsaa indtil
eder i Kristi Evangelium, 15 saa vi ikke rose os ud i det
umaalelige af andres Arbejder, men have det Haab, at,
naar eders Tro vokser, ville vi hos eder blive store, efter
vor Grænselinie, saa vi kunne komme langt videre 16
og forkynde Evangeliet i Landene hinsides eder, men
ikke rose os inden for en andens Grænselinie af det
allerede fuldførte. 17 Men den, som roser sig, rose sig
af Herren! 18 Thi ikke den, der anbefaler sig selv, staar
Prøve, men den, hvem Herren anbefaler.

11 Gid I vilde finde eder i en Smule Daarskab af
mig! Dog, I gøre det jo nok. 2 Thi jeg er nidkær
for eder med Guds Nidkærhed; jeg har jo trolovet
eder med een Mand for at fremstille en ren Jomfru
for Kristus. 3 Men jeg frygter for, at ligesom Slangen
bedrog Eva ved sin Træskhed, saaledes skulle eders
Tanker fordærves og miste det oprigtige Sindelag over
for Kristus. 4 Thi dersom nogen kommer og prædiker
en anden Jesus, som vi ikke prædikede, eller I faa en
anderledes Aand, som I ikke fik, eller et anderledes
Evangelium, som I ikke modtoge, da vilde I kønt finde
eder deri. 5 Thi jeg mener ikke at staa tilbage i noget
for de saare store Apostle. 6 Er jeg end ulærd i Tale,
saa er jeg det dog ikke i Kundskab; tværtimod paa
enhver Maade have vi lagt den for Dagen for eder
i alle Stykker. 7 Eller gjorde jeg Synd i at fornedre
mig selv, for at I skulde ophøjes, idet jeg forkyndte
eder Guds Evangelium for intet? 8 Andre Menigheder
plyndrede jeg, idet jeg tog Sold af dem for at tjene
eder, og medens jeg var nærværende hos eder og
kom i Trang, faldt jeg ingen til Byrde; 9 thi min Trang
afhjalp Brødrene, da de kom fra Makedonien, og i alt
har jeg holdt og vil jeg holde mig uden Tynge for eder.
10 Saa vist som Kristi Sandhed er i mig, skal denne Ros
ikke fratages mig i Akajas Egne. 11 Hvorfor? mon fordi
jeg ikke elsker eder? Gud ved det. 12 Men hvad jeg
gør, det vil jeg fremdeles gøre, for at jeg kan afskære
dem Lejligheden, som søge en Lejlighed, til at findes
os lige i det, hvoraf de rose sig. 13 Thi saadanne ere
falske Apostle, svigefulde Arbejdere, som paatage sig
Skikkelse af Kristi Apostle. 14 Og det er intet Under; thi
Satan selv paatager sig Skikkelse af en Lysets Engel.
15 Derfor er det ikke noget stort, om ogsaa hans Tjenere
paatage sig Skikkelse som Retfærdigheds Tjenere;
men deres Ende skal være efter deres Gerninger. 16
Atter siger jeg: Ingen maa agte mig for en Daare; men
hvis saa skal være, saa taaler mig endog som en
Daare, for at ogsaa jeg kan rose mig en Smule. 17
Hvad jeg nu taler, taler jeg ikke efter Herrens Sind, men
som i Daarskab, idet jeg tillidsfuldt roser mig. 18 Efterdi
mange rose sig med Hensyn til Kødet, vil ogsaa jeg
rose mig. 19 Gerne finde I eder jo i Daarerne, efterdi
I ere kloge. 20 I finde eder jo i, om nogen gør eder
til Trælle, om nogen æder eder op, om nogen tager
til sig, om nogen ophøjer sig, om nogen slaar eder i
Ansigtet. 21 Med Skamfuldhed siger jeg det, efterdi vi
have været svage; men hvad end nogen trodser paa
(jeg taler i Daarskab), derpaa trodser ogsaa jeg. 22
Ere de Hebræere? Jeg ogsaa. Ere de Israeliter? Jeg
ogsaa. Ere de Abrahams Sæd? Jeg ogsaa. 23 Ere de
Kristi Tjenere? Jeg taler i Vanvid: Jeg er det mere. Jeg
har lidt langt flere Besværligheder, faaet langt flere
Slag, været hyppigt i Fængsel, ofte i Dødsfare. 24 Af
Jøder har jeg fem Gange faaet fyrretyve Slag mindre
end eet. 25 Tre Gange er jeg bleven pisket, een Gang
stenet, tre Gange har jeg lidt Skibbrud, et Døgn har
jeg tilbragt paa Dybet; 26 ofte paa Rejser, i Farer fra
Floder, i Farer iblandt Røvere, i Farer fra mit Folk, i
Farer fra Hedninger, i Farer i By, i Farer i Ørken, i Farer
paa Havet, i Farer iblandt falske Brødre; 27 i Møje og
Anstrengelse, ofte i Nattevaagen, i Hunger og Tørst,
ofte i Faste, i Kulde og Nøgenhed; 28 foruden hvad
der kommer til, mit daglige Overløb, Bekymringen for
alle Menighederne. 29 Hvem er skrøbelig, uden at
ogsaa jeg er det? hvem bliver forarget, uden at det
brænder i mig? 30 Dersom jeg skal rose mig, da vil jeg
rose mig af min Magtesløshed. 31 Gud og den Herres
Jesu Fader, som er højlovet i Evighed, ved, at jeg ikke
lyver. **(aiōn g165)** 32 I Damaskus holdt Kong Aretas's
Statholder Damaskenernes Stad bevogtet for at gribe
mig; 33 men jeg blev igennem en Luge firet ned over
Muren i en Kurv og undflyede af hans Hænder.

12 Rose mig maa jeg. Gavnligt er det vel ikke; men
jeg vil komme til Syner og Aabenbarelser fra
Herren. 2 Jeg kender et Menneske i Kristus, som for
fjorten Aar siden (om han var i Legemet, det ved jeg
ikke, eller uden for Legemet, det ved jeg ikke, Gud ved
det) blev bortrykket indtil den tredje Himmel. 3 Og jeg

ved, at dette Menneske (om han var i Legemet, eller
uden Legemet, det ved jeg ikke, Gud ved det), 4 at
han blev bortrykket ind i Paradiset og hørte uudsigelige
Ord, som det ikke er et Menneske tilladt at udtale. 5 Af
en saadan vil jeg rose mig; men af mig selv vil jeg ikke
rose mig, uden af min Magtesløshed. 6 Thi vel bliver
jeg ikke en Daare, om jeg vilde rose mig; thi det vil
være Sandhed, jeg siger; men jeg afholder mig derfra,
for at ingen skal tænke højere om mig, end hvad han
ser mig være, eller hvad han hører af mig. 7 Og for at
jeg ikke skal hovmode mig af de høje Aabenbarelser,
blev der givet mig en Torn i Kødet, en Satans Engel,
for at han skulde slaa mig i Ansigtet, for at jeg ikke
skulde hovmode mig. 8 Om denne bad jeg Herren tre
Gange, at han maatte vige fra mig; 9 og han har sagt
mig: „Min Naade er dig nok; thi Kraften fuldkommes
i Magtesløshed." Allerhelst vil jeg derfor rose mig af
min Magtesløshed, for at Kristi Kraft kan tage Bolig i
mig. 10 Derfor er jeg vel tilfreds under Magtesløshed,
under Overlast, under Nød, under Forfølgelser, under
Angester for Kristi Skyld; thi naar jeg er magtesløs,
da er jeg stærk. 11 Jeg er bleven en Daare. I tvang
mig dertil. Jeg burde jo anbefales af eder; thi jeg har
ikke staaet tilbage i noget for de saare store Apostle,
om jeg end intet er. 12 En Apostels Tegn bleve jo
udførte iblandt eder under al Udholdenhed, ved Tegn
og Undere og kraftige Gerninger. 13 Thi hvad er det vel,
hvori I bleve stillede ringere end de andre Menigheder,
uden at jeg ikke selv faldt eder til Byrde? Tilgiver
mig denne Uret! 14 Se, dette er nu tredje Gang, jeg
staar rede til at komme til eder, og jeg vil ikke falde til
Byrde; thi jeg søger ikke eders Gods, men eder selv,
thi Børnene skulle ikke samle sammen til Forældrene,
men Forældrene til Børnene. 15 Men jeg vil med Glæde
gøre Opofrelser, ja, opofres for eders Sjæle. Mon jeg,
naar jeg elsker eder højere, elskes mindre? 16 Men lad
saa være, at jeg ikke har været eder til Byrde, men
jeg var træsk og fangede eder med List! 17 Har jeg
da gjort mig Fordel af eder ved nogen af dem, jeg
har sendt til eder? 18 Jeg opfordrede Titus og sendte
Broderen med; har Titus da gjort sig nogen Fordel af
eder? Vandrede vi ikke i den samme Aand, i de samme
Fodspor? 19 Alt længe have I ment, at vi forsvare os for
eder. Nej, for Guds Aasyn tale vi i Kristus. Men det sker
alt sammen, I elskede, for eders Opbyggelses Skyld. 20
Thi jeg frygter for, at, naar jeg kommer, jeg da maaske
ikke skal finde eder saadanne, som jeg ønsker, og at
jeg skal findes af eder saadan, som I ikke ønske; at der
skal være Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Bagtalelser,
Øretuderier, Opblæsthed, Klammerier, 21 at min Gud,
naar jeg kommer igen, skal ydmyge mig i Anledning
af eder, og jeg skal sørge over mange af dem, som
forhen have syndet og ikke have omvendt sig fra den
Urenhed og Utugt og Uterlighed, som de bedreve.

13 Det er nu tredje Gang, jeg kommer til eder. Paa
to og tre Vidners Mund skal enhver Sag staa fast.
2 Jeg har sagt det forud og siger det forud, ligesom
da jeg anden Gang var nærværende, saaledes ogsaa
nu fraværende til dem, som forhen have syndet, og
til alle de øvrige, at, om jeg kommer igen, vil jeg ikke
skaane, 3 efterdi I fordre Bevis paa, at Kristus taler i
mig, han, som ikke er magtesløs over for eder, men
er stærk iblandt eder. 4 Thi vel blev han korsfæstet
i Magtesløshed, men han lever ved Guds Kraft; og
ogsaa vi ere svage i ham, men vi skulle leve med ham
ved Guds Kraft over for eder. 5 Ransager eder selv,
om I ere i Troen; prøver eder selv! Eller erkende I ikke
om eder selv, at Jesus Kristus er i eder? ellers ere
I udygtige. 6 Men jeg haaber, at I skulle kende, at
vi ere ikke udygtige. 7 Men vi bede til Gud om, at I
intet ondt maa gøre; ikke for at vi maa vise os dygtige,
men for at I maa gøre det gode, vi derimod staa som
udygtige. 8 Thi vi formaa ikke noget imod Sandheden,
men for Sandheden. 9 Thi vi glæde os, naar vi ere
magtesløse, og I ere stærke; dette ønske vi ogsaa, at I
maa blive fuldkommengjorte. 10 Derfor skriver jeg dette
fraværende, for at jeg ikke nærværende skal bruge
Strenghed, efter den Magt, som Herren har givet mig
til Opbyggelse, og ikke til Nedbrydelse. 11 I øvrigt,
Brødre! glæder eder, bliver fuldkommengjorte, lader
eder formane, værer enige, værer fredsommelige, og
Kærlighedens og Fredens Gud skal være med eder. 12
Hilser hverandre med et helligt Kys! 13 Alle de hellige
hilse eder. 14 Den Herres Jesu Kristi Naade og Guds
Kærlighed og den Helligaands Samfund være med
eder alle!

Galaterne

1 Paulus, Apostel, ikke af Mennesker, ikke heller
ved noget Menneske, men ved Jesus Kristus og
Gud Fader, som oprejste ham fra de døde, **2** og
alle Brødrene, som ere med mig, til Menighederne i
Galatien: **3** Naade være med eder og Fred fra Gud
Fader og vor Herre Jesus Kristus, **4** som gav sig
selv for vore Synder, for at han kunde udfri os af
den nærværende onde Verden, efter vor Guds og
Faders Villie, **(aiōn g165)** **5** ham være Æren i Evigheders
Evighed! Amen. **(aiōn g165)** **6** Jeg undrer mig over, at
I saa i snart lade eder føre bort fra ham, som kaldte
eder til Kristi Naade, hen til et anderledes Evangelium;
7 hvilket dog ikke er et andet, men det er kun nogle,
som forvirre eder og ville vende op og ned paa Kristi
Evangelium. **8** Men selv om vi eller en Engel fra
Himmelen forkynder eder Evangeliet anderledes, end
vi have forkyndt eder det, han være en Forbandelse!
9 Som vi før have sagt, saa siger jeg nu igen: Dersom
nogen forkynder eder Evangeliet anderledes, end I
have modtaget det, han være en Forbandelse! **10** Taler
jeg da nu Mennesker til Villie, eller Gud? eller søger
jeg at behage Mennesker? Dersom jeg endnu vilde
behage Mennesker, da var jeg ikke en Kristi Tjener.
11 Men jeg kundgør eder, Brødre! at det Evangelium, som
er forkyndt af mig, er ikke Menneskeværk; **12** thi heller
ikke jeg har modtaget det eller er bleven undervist
derom af noget Menneske, men ved Aabenbarelse
af Jesus Kristus. **13** I have jo hørt om min Vandel
forhen i Jødedommen, at jeg over al Maade forfulgte
Guds Menighed og søgte at udrydde den. **14** Og jeg
gik videre i Jødedommen end mange jævnaldrende
i mit Folk, idet jeg var langt mere nidkær for mine
fædrene Overleveringer. **15** Men da det behagede Gud,
som fra min Moders Liv havde udtaget mig og havde
kaldet mig ved sin Naade, **16** at aabenbare sin Søn
i mig, for at jeg skulde forkynde Evangeliet om ham
iblandt Hedningerne: Da spurgte jeg straks ikke Kød og
Blod til Raads, **17** drog heller ikke op til Jerusalem,
til dem, som før mig vare Apostle, men jeg drog bort
til Arabien og vendte atter tilbage til Damaskus. **18**
Senere, tre Aar efter, drog jeg op til Jerusalem for at
blive kendt med Kefas og blev hos ham i femten Dage.
19 Men nogen anden af Apostlene saa jeg ikke, men
kun Jakob, Herrens Broder. **20** Men hvad jeg skriver til
eder — se, for Guds Aasyn vidner jeg, at jeg ikke lyver.
21 Derefter kom jeg til Syriens og Kilikiens Egne. **22**
Men personlig var jeg ukendt for Judæas Menigheder i
Kristus; **23** de hørte kun sige: Han, som forhen forfulgte
os, forkynder nu Evangeliet om den Tro, som han
forhen vilde udrydde; **24** og de priste Gud for mig.

2 Senere, efter fjorten Aars Forløb, drog jeg atter op til
Jerusalem med Barnabas og tog ogsaa Titus med.
2 Men jeg drog op ifølge en Aabenbaring og forelagde
dem, men særskilt de ansete, det Evangelium, som
jeg prædiker iblandt Hedningerne, — om jeg vel løber
eller har løbet forgæves. **3** Men end ikke min Ledsager,
Titus, som var en Græker, blev tvungen til at omskæres,
4 nemlig for de indsnegne falske Brødres Skyld, som jo
havde listet sig ind for at lure paa vor Frihed, som vi
have i Kristus Jesus, for at de kunde gøre os til Trælle.
5 For dem vege vi end ikke et Øjeblik i Eftergivenhed,
for at Evangeliets Sandhed maatte blive varig hos
eder. **6** Men fra deres Side, som ansaas for at være
noget, (hvordanne de fordum vare, er mig uden Forskel;
Gud ser ikke paa et Menneskes Person;) — over for
mig nemlig havde de ansete intet at tilføje. **7** Men
tværtimod, da de saa, at jeg har faaet Evangeliet til de
uomskaarne betroet, ligesom Peter til de omskaarne, **8**
(thi han, som gav Peter Kraft til Apostelgerning for de
omskaarne, gav ogsaa mig Kraft dertil for Hedningerne;
) **9** og da de lærte den mig givne Naade at kende,
gave Jakob og Kefas og Johannes, som ansaas for at
være Søjler, mig og Barnabas Samfundshaand for at vi
skulde gaa til Hedningerne og de til de omskaarne; **10**
kun at vi skulde komme de fattige i Hu, hvad jeg ogsaa
just har bestræbt mig for at gøre. **11** Men da Kefas kom
til Antiokia, traadte jeg op imod ham for hans aabne
Øjne, thi domfældt var han. **12** Thi førend der kom
nogle fra Jakob, spiste han sammen med Hedningerne;
men da de kom, trak han sig tilbage og skilte sig fra
dem af Frygt for dem af Omskærelsen. **13** Og med
ham hyklede ogsaa de øvrige Jøder, saa at endog
Barnabas blev dragen med af deres Hykleri. **14** Men da
jeg saa, at de ikke vandrede rettelig efter Evangeliets
Sandhed, sagde jeg til Kefas i alles Paahør: Naar du,
som er en Jøde, lever paa hedensk og ikke paa jødisk
Vis, hvor kan du da tvinge Hedningerne til at opføre sig
som Jøder? **15** Vi ere af Natur Jøder og ikke Syndere
af hedensk Byrd; **16** men da vi vide, at et Menneske
ikke bliver retfærdiggjort af Lovens Gerninger, men kun
ved Tro paa Jesus Kristus, saa have ogsaa vi troet
paa Kristus Jesus, for at vi maatte blive retfærdiggjorte
af Tro paa Kristus og ikke af Lovens Gerninger; thi af
Lovens Gerninger skal intet Kød blive retfærdiggjort.
17 Men naar vi, idet vi søgte at blive retfærdiggjorte i
Kristus, ogsaa selv fandtes at være Syndere, saa er
jo Kristus en Tjener for Synd? Det være langtfra! **18**
naar jeg nemlig igen bygger det op, som jeg nedbrød,
da viser jeg mig selv som Overtræder. **19** Thi jeg er
ved Loven død fra Loven, for at jeg skal leve for Gud.
20 Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke mere
mig, der lever, men Kristus lever i mig; men hvad jeg
nu lever i Kødet, det lever jeg i Troen paa Guds Søn,

som elskede mig og gav sig selv hen for mig. 21 Jeg
ophæver ikke Guds Naade; thi er der Retfærdighed
ved Loven, da er jo Kristus død forgæves.

3 O, I uforstandige Galatere! hvem har fortryllet eder,
I, hvem Jesus Kristus blev malet for Øje som
korsfæstet? 2 Kun dette vil jeg vide af eder: Var det ved
Lovens Gerninger, I modtoge Aanden, eller ved i Tro at
høre? 3 Ere I saa uforstandige? ville I, som begyndte i
Aand, nu ende i Kød? 4 Have I da prøvet saa meget
forgæves? hvis det da virkelig er forgæves! 5 Mon
da han, som meddeler eder Aanden og virker kraftige
Gerninger iblandt eder, gør dette ved Lovens Gerninger
eller ved, at I høre i Tro? 6 ligesom jo „Abraham
troede Gud, og det blev regnet ham til Retfærdighed”.
7 Erkender altsaa, at de, som ere af Tro, disse ere
Abrahams Børn. 8 Men da Skriften forudsaa, at det
er af Tro, at Gud retfærdiggør Hedningerne, forkyndte
den forud Abraham det Evangelium: „I dig skulle alle
Folkeslagene velsignes”, 9 saa at de, som ere af Tro,
velsignes sammen med den troende Abraham. 10 Thi
saa mange, som holde sig til Lovens Gerninger, ere
under Forbandelse; thi der er skrevet: „Forbandet hver
den, som ikke bliver i alle de Ting, som ere skrevne
i Lovens Bog, saa han gør dem.” 11 Men at ingen
bliver retfærdiggjort for Gud ved Lov, er aabenbart,
thi „den retfærdige skal leve af Tro.” 12 Men Loven
beror ikke paa Tro; men: „Den, som gør disse Ting,
skal leve ved dem.” 13 Kristus har løskøbt os fra
Lovens Forbandelse, idet han blev en Forbandelse for
os (thi der er skrevet: „Forbandet er hver den, som
hænger paa et Træ”), 14 for at Abrahams Velsignelse
maatte komme til Hedningerne i Kristus Jesus, for
at vi kunde faa Aandens Forjættelse ved Troen. 15
Brødre! jeg taler paa Menneskevis: Ingen ophæver
dog et Menneskes stadfæstede Arvepagt eller føjer
noget dertil. 16 Men Abraham og hans Sæd bleve
Forjættelserne tilsagte; der siges ikke: „Og Sædene”,
som om mange, men som om een: „Og din Sæd”,
hvilken er Kristus. 17 Jeg mener dermed dette: En
Pagt, som forud er stadfæstet af Gud, kan Loven, som
blev til fire Hundrede og tredive Aar senere, ikke gøre
ugyldig, saa at den skulde gøre Forjættelsen til intet.
18 Thi faas Arven ved Lov, da faas den ikke mere ved
Forjættelse; men til Abraham har Gud skænket den ved
Forjættelse. 19 Hvad skulde da Loven? Den blev føjet
til for Overtrædelsernes Skyld (indtil den Sæd kom,
hvem Forjættelsen gjaldt), besørget ved Engle, ved en
Mellemmands Haand. 20 Men en Mellemmand er ikke
kun for een Part; Gud derimod er een. 21 Er da Loven
imod Guds Forjættelser? Det være langtfra! Ja, hvis
der var givet en Lov, som kunde levendegøre, da var
Retfærdigheden virkelig af Lov. 22 Men Skriften har
indesluttet alt under Synd, for at Forjættelsen skulde
af Tro paa Jesus Kristus gives dem, som tro. 23 Men
førend Troen kom, holdtes vi indelukkede under Lovens
Bevogtning til den Tro, som skulde aabenbares, 24
saa at Loven er bleven os en Tugtemester til Kristus,
for at vi skulde blive retfærdiggjorte af Tro. 25 Men
efter at Troen er kommen, ere vi ikke mere under
Tugtemester. 26 Thi alle ere I Guds Børn ved Troen
paa Kristus Jesus. 27 Thi I, saa mange som bleve
døbte til Kristus, have iført eder Kristus. 28 Her er ikke
Jøde eller Græker; her er ikke Træl eller fri; her er ikke
Mand og Kvinde; thi alle ere I een i Kristus Jesus. 29
Men naar I høre Kristus til, da ere I jo Abrahams Sæd,
Arvinger ifølge Forjættelse.

4 Men jeg siger: Saa længe Arvingen er umyndig,
er der ingen Forskel imellem ham og en Træl,
skønt han er Herre over alt Godset; 2 men han
staar under Formyndere og Husholdere indtil den af
Faderen bestemte Tid. 3 Saaledes stode ogsaa vi,
dengang vi vare umyndige, som Trælle under Verdens
Børnelærdom. 4 Men da Tidens Fylde kom, udsendte
Gud sin Søn, født af en Kvinde, født under Loven, 5 for
at han skulde løskøbe dem, som vare under Loven,
for at vi skulde faa Sønneudkaarelsen. 6 Men fordi I
ere Sønner, har Gud udsendt i vore Hjerter sin Søns
Aand, som raaber: Abba, Fader! 7 Altsaa er du ikke
længer Træl, men Søn; men er du Søn, da er du ogsaa
Arving ved Gud. 8 Dengang derimod, da I ikke kendte
Gud, trællede I for de Guder, som af Natur ikke ere
det. 9 Men nu, da I have lært Gud at kende, ja, meget
mere ere blevne kendte af Gud, hvor kunne I da atter
vende tilbage til den svage og fattige Børnelærdom,
som I atter forfra ville trælle under? 10 I tage Vare paa
Dage og Maaneder og Tider og Aar. 11 Jeg frygter
for, at jeg maaske har arbejdet forgæves paa eder.
12 Vorder ligesom jeg, thi ogsaa jeg er bleven som I,
Brødre! jeg beder eder. I have ikke gjort mig nogen
Uret. 13 Men I vide, at det var paa Grund af en Kødets
Svaghed, at jeg første Gang forkyndte Evangeliet for
eder; 14 og det, som i mit Kød var eder til Fristelse,
ringeagtede I ikke og afskyede I ikke, men I modtoge
mig som en Guds Engel, som Kristus Jesus. 15 Hvor
er da nu eders Saligprisning? Thi jeg giver eder det
Vidnesbyrd, at, om det havde været muligt, havde I
udrevet eders Øjne og givet mig dem. 16 Saa er jeg vel
bleven eders Fjende ved at tale Sandhed til eder? 17
De ere nidkære for eder, dog ikke for det gode; men
de ville udelukke eder, for at I skulle være nidkære for
dem. 18 Men det er godt at vise sig nidkær i det gode til
enhver Tid, og ikke alene, naar jeg er nærværende hos
eder. 19 Mine Børn, som jeg atter føder med Smerte,
indtil Kristus har vundet Skikkelse i eder! 20 — ja jeg

vilde ønske, at jeg nu var til Stede hos eder og kunde
omskifte min Røst; thi jeg er raadvild over for eder. **21**
Siger mig, I, som ville være under Loven, høre I ikke
Loven? **22** Der er jo skrevet, at Abraham havde to
Sønner, en med Tjenestekvinden og en med den frie
Kvinde. **23** Men Tjenestekvindens Søn er avlet efter
Kødet, den frie Kvindes ved Forjættelsen. **24** Dette har
en billedlig Betydning. Thi disse Kvinder ere tvende
Pagter, den ene fra Sinai Bjerg, som føder til Trældom:
Denne er Hagar. **25** Thi „Hagar" er Sinai Bjerg i Arabien,
men svarer til det nuværende Jerusalem; thi det er i
Trældom med sine Børn. **26** Men Jerusalem heroventil
er frit, og hun er vor Moder. **27** Thi der er skrevet:
„Fryd dig, du ufrugtbare, du, som ikke føder! bryd ud
og raab, du, som ikke har Fødselsveer! thi mange ere
den enliges Børn fremfor hendes, som har Manden."
28 Men vi, Brødre! ere Forjættelsens Børn i Lighed
med Isak. **29** Men ligesom dengang han, som var avlet
efter Kødet, forfulgte ham, som var avlet efter Aanden,
saaledes ogsaa nu. **30** Men hvad siger Skriften: „Uddriv
Tjenestekvinden og hendes Søn; thi Tjenestekvindens
Søn skal ingenlunde arve med den frie Kvindes Søn."
31 Derfor, Brødre! ere vi ikke Tjenestekvindens Børn,
men den frie Kvindes.

5 Til Friheden har Kristus frigjort os. Saa staar nu fast,
og lader eder ikke atter holde under Trældoms Aag!
2 Se, jeg, Paulus, siger eder, at dersom I lade eder
omskære, vil Kristus intet gavne eder. **3** Men jeg vidner
atter for hvert Menneske, som lader sig omskære, at
han er skyldig at opfylde hele Loven. **4** I ere tabte
for Kristus, I, som retfærdiggøres ved Loven; I ere
faldne ud af Naaden. **5** Vi vente jo ved Aanden af Tro
Retfærdigheds Haab. **6** Thi i Kristus Jesus gælder
hverken Omskærelse eller Forhud noget, men Tro,
som er virksom ved Kærlighed. **7** I vare godt paa Vej;
hvem har hindret eder i at adlyde Sandhed? **8** Den
Overtalelse kom ikke fra ham, som kaldte eder. **9** En
liden Surdej g syrer hele Dejgen. **10** Jeg har den Tillid
til eder i Herren, at I ikke ville mene noget andet; men
den, som forvirrer eder, skal bære sin Dom, hvem han
end er. **11** Men jeg, Brødre! dersom jeg endnu prædiker
Omskærelse, hvorfor forfølges jeg da endnu? Saa er
jo Korsets Forargelse gjort til intet. **12** Gid de endog
maatte lemlæste sig selv, de, som forstyrre eder! **13** I
bleve jo kaldede til Frihed, Brødre! kun at I ikke bruge
Friheden til en Anledning for Kødet, men værer ved
Kærligheden hverandres Tjenere! **14** Thi hele Loven
er opfyldt i eet Ord, i det: „Du skal elske din Næste
som dig selv." **15** Men naar I bide og æde hverandre,
da ser til, at I ikke fortæres af hverandre! **16** Men jeg
siger: Vandrer efter Aanden, saa fuldbyrde I ingenlunde
Kødets Begæring. **17** Thi Kødet begærer imod Aanden,
og Aanden imod Kødet; disse staa nemlig hinanden
imod, for at I ikke skulle gøre, hvad I have Lyst til. **18**
Men naar I drives af Aanden, ere I ikke under Loven. **19**
Men Kødets Gerninger ere aabenbare, saasom: Utugt,
Urenhed, Uterlighed, **20** Afgudsdyrkelse, Trolddom,
Fjendskaber, Kiv, Nid, Hidsighed, Rænker, Tvedragt,
Partier, **21** Avind, Drukkenskab, Svir og deslige; hvorom
jeg forud siger eder, ligesom jeg ogsaa før har sagt,
at de, som øve saadanne Ting, skulle ikke arve Guds
Rige. **22** Men Aandens Frugt er Kærlighed, Glæde,
Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, **23**
Sagtmodighed, Afholdenhed. Imod saadanne er Loven
ikke, **24** men de, som høre Kristus Jesus til, have
korsfæstet Kødet med dets Lidenskaber og Begæringer.
25 Naar vi leve ved Aanden, da lader os ogsaa vandre
efter Aanden! **26** Lader os ikke have Lyst til tom Ære,
saa at vi udæske hverandre og bære Avind imod
hverandre.

6 Brødre! om ogsaa et Menneske bliver overrasket
af nogen Forsyndelse, da hjælper en saadan til
Rette, I aandelige! med Sagtmodigheds Aand, og se
til dig selv, at ikke ogsaa du bliver fristet! **2** Bærer
hverandres Byrder og opfylder saaledes Kristi Lov! **3**
Thi naar nogen mener, at han er noget, skønt han intet
er, da bedrager han sig selv. **4** Men hver prøve sin
egen Gerning, og da skal han have sin Ros i Forhold
til sig selv alene, og ikke til Næsten; **5** thi hver skal
bære sin egen Byrde. **6** Men den, som undervises
i Ordet, skal dele alt godt med den, som underviser
ham. **7** Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi
hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste. **8**
Thi den, som saar i sit Kød, skal høste Fordærvelse af
Kødet; men den, som saar i Aanden, skal høste evigt
Liv af Aanden. **(aiōnios g166)** **9** Men naar vi gøre det
gode, da lader os ikke blive trætte; thi i sin Tid skulle
vi høste, saafremt vi ikke give tabt. **10** Saa lader os
altsaa, efter som vi have Lejlighed, gøre det gode imod
alle, men mest imod Troens egne! **11** Ser nu, med
hvor store Bogstaver jeg skriver til eder med min egen
Haand! **12** Alle de, som ville tage sig godt ud i Kødet,
de tvinge eder til at lade eder omskære, alene for at
de ikke skulle forfølges for Kristi Kors's Skyld. **13** Thi
ikke engang de, som lade sig omskære, holde selv
Loven; men de ville, at I skulle lade eder omskære, for
at de kunne rose sig af eders Kød. **14** Men det være
langt fra mig at rose mig uden af vor Herres Jesu Kristi
Kors, ved hvem Verden er korsfæstet for mig, og jeg
for Verden. **15** Thi hverken Omskærelse eller Forhud er
noget, men en ny Skabning. **16** Og saa mange, som
vandre efter denne Rettesnor, over dem være Fred og
Barmhjertighed, og over Guds Israel! **17** Herefter volde
ingen mig Besvær; thi jeg bærer Jesu Mærketegn paa

mit Legeme. **18** Vor Herres Jesu Kristi Naade være
med eders Aand, Brødre! Amen.

Efeserne

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, til de
hellige, som ere i Efesus og ere troende i Kristus
Jesus: **2** Naade være med eder og Fred fra Gud vor
Fader og den Herre Jesus Kristus! **3** Lovet være Gud
og vor Herres Jesu Kristi Fader, som har velsignet
os med al aandelig Velsignelse i det himmelske i
Kristus, **4** ligesom han har udvalgt os i ham før Verdens
Grundlæggelse til at være hellige og ulastelige for hans
Aasyn, **5** idet han i Kærlighed forudbestemte os til
Sønneudkaarelse hos sig ved Jesus Kristus, efter sin
Villies Velbehag, **6** til Pris for sin Naades Herlighed, som
han benaadede os med i den elskede, **7** i hvem vi have
Forløsningen ved hans Blod, Syndernes Forladelse,
efter hans Naades Rigdom, **8** som han rigelig tildelte
os i al Visdom og Forstand, **9** idet han kundgjorde
os sin Villies Hemmelighed, efter sin velbehagelige
Beslutning, som han havde fattet hos sig selv, **10** for
at oprette en Husholdning i Tidernes Fylde, nemlig at
sammenfatte sig alt i Kristus, det, som er i Himlene, og
det, som er paa Jorden, i ham, **11** i hvem vi ogsaa have
faaet Arvelodden, forud bestemte efter hans Forsæt,
der virker alt efter sin Villies Raad, **12** for at vi skulde
være til Pris for hans Herlighed, vi, som forud havde
haabet paa Kristus, **13** i hvem ogsaa I, da I hørte
Sandhedens Ord, Evangeliet om eders Frelse, i hvem
I ogsaa, da I bleve troende, bleve beseglede med
Forjættelsens hellige Aand, **14** som er Pant paa vor Arv,
til Ejendommens Forløsning, til Pris for hans Herlighed.
15 Derfor har ogsaa jeg, efter at have hørt om eders
Tro paa den Herre Jesus og om eders Kærlighed til alle
de hellige, **16** ikke ophørt at takke for eder, idet jeg
ihukommer eder i mine Bønner om, **17** at vor Herres
Jesu Kristi Gud, Herlighedens Fader, maa give eder
Visdoms og Aabenbarelses Aand i Erkendelse af ham,
18 gøre eders Hjertes Øjne oplyste til at kende, hvilket
det Haab er, som han kaldte eder til, hvilken hans
Arvs Herligheds Rigdom er iblandt de hellige, **19** og
hvilken hans Krafts overvættes Storhed er over for os,
som tro, alt efter hans Styrkes vældige Virkekraft, **20**
som han udviste paa Kristus, da han oprejste ham
fra de døde og satte ham ved sin højre Haand i det
himmelske, **21** langt over al Magt og Myndighed og
Kraft og Herredom og hvert Navn, som nævnes, ikke
alene i denne Verden, men ogsaa i den kommende,
(aiōn g165) **22** og lagde alt under hans Fødder, og ham
gav han som Hoved over alting til Menigheden, **23** der
er hans Legeme, fyldt af ham, som fylder alt i alle.

2 Ogsaa eder, da I vare døde ved eders Overtrædelser
og Synder, **2** hvori I fordum vandrede efter denne
Verdens Tidsaand, efter hans Vis, som hersker over
Luftens Magt, over den Aand, der nu er virksom i
Genstridighedens Børn, **(aiōn g165)** **3** iblandt hvilke
ogsaa vi fordum alle vandrede i vort Køds Begæringer
og gjorde Kødets og Tankernes Villie og vare af Natur
Vredes Børn ligesom ogsaa de andre — **4** men
Gud, som er rig paa Barmhjertighed, har for sin store
Kærligheds Skyld, hvormed han elskede os, **5** ogsaa
da vi vare døde ved vore Overtrædelser, levendegjort
os med Kristus — af Naade ere I frelste! — **6** og
medoprejst os og sat os med ham i det himmelske
i Kristus Jesus, **7** for at han i de tilkommende Tider
kunde vise sin Naades overvættes Rigdom ved Godhed
imod os i Kristus Jesus. **(aiōn g165)** **8** Thi af Naaden
ere I frelste ved Tro, og det ikke af eder selv, Guds
er Gaven; **9** ikke af Gerninger, for at ikke nogen skal
rose sig. **10** Thi vi ere hans Værk, skabte i Kristus
Jesus til gode Gerninger, som Gud forud beredte, for
at vi skulde vandre i dem. **11** Derfor kommer i Hu,
at fordum I Hedninger i Kødet, I, som bleve kaldte
Forhud af den saakaldte Omskærelse, der sker i Kødet
med Haanden, **12** at I paa den Tid, uden for Kristus,
vare udelukkede fra Israels Borgerret og fremmede
for Forjættelsens Pagter, uden Haab og uden Gud i
Verden. **13** Nu derimod, i Kristus Jesus, ere I, som
fordum vare langt borte, komne nær til ved Kristi Blod.
14 Thi han er vor Fred, han, som gjorde begge til eet og
nedbrød Gærdets Skillevæg, **15** Fjendskabet, da han i
sit Kød afskaffede Budenes Lov med dens Befalinger,
for at han i sig kunde skabe de to til eet nyt Menneske
ved at stifte Fred **16** og for at forlige dem begge i eet
Legeme med Gud ved Korset, idet han ved dette dræbte
Fjendskabet. **17** Og han kom og forkyndte Fred for
eder, som vare langt borte, og Fred for dem, som vare
nær. **18** Thi ved ham have vi begge i een Aand Adgang
til Faderen. **19** Saa ere I da ikke mere fremmede og
Udlændinge, men I ere de helliges Medborgere og Guds
Husfolk, **20** opbyggede paa Apostlenes og Profeternes
Grundvold, idet Hovedhjørnestenen er Kristus Jesus
selv, **21** i hvem enhver Bygning sammenføjes og vokser
til et helligt Tempel i Herren, **22** i hvem ogsaa I blive
medopbyggede til en Guds Bolig i Aanden.

3 Det er for denne Sags Skyld, at jeg, Paulus, Kristi
Jesu Fange for eder, I Hedninger, — **2** om I da
have hørt om Husholdningen med den Guds Naade,
som blev given mig til eder, **3** at ved Aabenbarelse
blev Hemmeligheden kundgjort mig, saaledes som jeg
foran kortelig har skrevet, **4** hvoraf I, naar I læse det,
kunne skønne min Indsigt i Kristi Hemmelighed, **5** som
i andre Slægter ikke blev kundgjort for Menneskenes
Børn, saaledes som den nu er bleven aabenbaret hans
hellige Apostle og Profeter ved Aanden: **6** Nemlig
at Hedningerne ere Medarvinger og medindlemmede

og meddelagtige i Forjættelsen i Kristus Jesus ved
Evangeliet, 7 hvis Tjener jeg er bleven ifølge den Guds
Naades Gave, som blev given mig ved hans Magts
Virkekraft. 8 Mig, den allerringeste af alle hellige, blev
denne Naade given at forkynde Hedningerne Evangeliet
om Kristi uransagelige Rigdom 9 og at oplyse alle om,
hvilken Husholdningen med den Hemmelighed er, som
fra Evighed har været skjult i Gud, der skabte alle Ting,
(aiōn g165) 10 for at Guds mangfoldige Visdom skulde
nu ved Menigheden blive kundgjort for Magterne og
Myndighederne i det himmelske, 11 efter det evige
Forsæt, som han fuldbyrdede ved Kristus Jesus, vor
Herre, **(aiōn g165)** 12 i hvem vi have Frimodigheden
og Adgang med Tillid ved Troen paa ham. 13 Derfor
beder jeg, at I ikke tabe Modet over mine Trængsler,
som jeg lider for eder, hvilket er en Ære for eder.
— 14 For denne Sags Skyld bøjer jeg mine Knæ for
Faderen, 15 fra hvem enhver Faderlighed i Himle og
paa Jord har sit Navn, 16 at han vil give eder efter
sin Herligheds Rigdom mægtigt at styrkes ved hans
Aand i det indvortes Menneske; 17 at Kristus maa bo
ved Troen i eders Hjerter, 18 for at I, rodfæstede og
grundfæstede i Kærlighed, kunne sammen med alle
de hellige formaa at begribe, hvor stor Bredden og
Længden og Dybden og Højden er, 19 og at kende
Kristi Kærlighed, som overgaar al Erkendelse, for at I
kunne fyldes indtil hele Guds Fylde. 20 Men ham, som
formaar over alle Ting at gøre langt ud over det, som
vi bede eller forstaa, efter den Magt, som er virksom
i os, 21 ham være Ære i Menigheden og i Kristus
Jesus igennem alle Slægterne i Evighedernes Evighed!
Amen. **(aiōn g165)**

4 Jeg formaner eder derfor, jeg, den fangne i Herren,
til at vandre værdig den Kaldelse, med hvilken I
bleve kaldede, 2 med al Ydmyghed og Sagtmodighed,
med Langmodighed, saa I bære over med hverandre i
Kærlighed 3 og gøre eder Flid for at bevare Aandens
Enhed i Fredens Baand; 4 eet Legeme og een Aand,
ligesom I ogsaa bleve kaldede til eet Haab i eders
Kaldelse; 5 een Herre, een Tro, een Daab, 6 een
Gud og alles Fader, som er over alle og igennem
alle og i alle! 7 Men hver enkelt af os blev Naaden
given efter Kristi Gaves Maal. 8 Derfor hedder det: „Da
han opfor til det høje, bortførte han Fanger og gav
Menneskene Gaver." 9 Men dette: „Han opfor," hvad
er det, uden at han ogsaa nedfor til Jordens nedre
Egne. 10 Han, som nedfor, han er ogsaa den, som
opfor højt over alle Himlene, for at han skulde fylde alle
Ting. 11 Og han gav nogle som Apostle, andre som
Profeter, andre som Evangelister, andre som Hyrder og
Lærere, 12 til de helliges fuldkomne Beredelse, til en
Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse, 13
indtil vi alle naa til Enheden i Troen paa og Erkendelsen
af Guds Søn, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldes Maal
af Vækst, 14 for at vi ikke mere skulle være umyndige,
der omtumles og omdrives af enhver Lærdommens
Vind, ved Menneskenes Tærningspil, ved Træskhed
efter Vildfarelsens Rænkespind; 15 men for at vi,
Sandheden tro i Kærlighed, skulle i alle Maader opvokse
til ham, som er Hovedet, Kristus, 16 ud fra hvem hele
Legemet, idet det sammenføjes og sammenknyttes
ved ethvert hjælpende Bindeled i Forhold til hver enkelt
Dels tilmaalte Virkekraft, fuldbyrder Legemets Vækst
til Opbyggelse af sig selv i Kærlighed. 17 Dette siger
jeg da og vidner i Herren, at I skulle ikke mere vandre
saaledes, som Hedningerne vandre i deres Sinds
Tomhed, 18 formørkede i deres Tanke, fremmedgjorte
for Guds Liv som Følge af den Vankundighed, som er i
dem paa Grund af deres Hjertes Forhærdelse, 19 de,
som jo følesløse have hengivet sig til Uterligheden,
til at øve al Urenhed i Havesyge. 20 Men I have ikke
saaledes lært Kristus, 21 om I da have hørt om ham
og ere blevne oplærte i ham saaledes, som Sandhed
er i Jesus, 22 at I, hvad eders forrige Vandel angaar,
skulle aflægge det gamle Menneske, som fordærves
ved bedrageriske Begæringer, 23 men fornyes i eders
Sinds Aand 24 og iføre eder det nye Menneske, som
blev skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og
Hellighed. 25 Derfor aflægger Løgnen og taler Sandhed,
hver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer.
26 Blive I vrede, da synder ikke; lad ikke Solen gaa ned
over eders Forbitrelse; 27 giver ikke heller Djævelen
Rum! 28 Den, som stjæler, stjæle ikke mere, men
arbejde hellere og gøre det gode med sine egne
Hænder, for at han kan have noget at meddele den,
som er i Trang. 29 Lad ingen raadden Tale udgaa af
eders Mund, men saadan Tale, som er god til fornøden
Opbyggelse, for at den kan skaffe dem Naade, som
høre derpaa; 30 og bedrøver ikke Guds hellige Aand,
med hvilken I bleve beseglede til Forløsningens Dag.
31 Al Bitterhed og Hidsighed og Vrede og Skrigen og
Forhaanelse blive langt fra eder tillige med al Ondskab!
32 Men vorder velvillige imod hverandre, barmhjertige,
tilgivende hverandre, ligesom jo Gud har tilgivet eder i
Kristus.

5 Vorder derfor Guds Efterlignere som elskede Børn,
2 og vandrer i Kærlighed, ligesom ogsaa Kristus
elskede os og gav sig selv hen for os som en Gave og et
Slagtoffer, Gud til en velbehagelig Lugt. 3 Men Utugt og
al Urenhed eller Havesyge bør end ikke nævnes iblandt
eder, som det sømmer sig for hellige, 4 ej heller ublu
Væsen eller daarlig Snak eller letfærdig Skemt, hvilket
er utilbørligt, men hellere Taksigelse. 5 Thi dette vide
og erkende I, at ingen utugtig eller uren eller havesyg,

hvilket er en Afgudsdyrker, har Arv i Kristi og Guds
Rige. 6 Ingen bedrage eder med tomme Ord; thi for
disse Ting kommer Guds Vrede over Genstridighedens
Børn. 7 Derfor, bliver ikke meddelagtige med dem! 8
Thi I vare forhen Mørke, men nu ere I Lys i Herren;
vandrer som Lysets Børn, 9 (Lysets Frugt viser sig jo
i al Godhed og Retfærdighed og Sandhed,) 10 saa
I prøve, hvad der er velbehageligt for Herren. 11 Og
haver ikke Samfund med Mørkets ufrugtbare Gerninger.
Men revser dem hellere; 12 thi hvad der lønligt bedrives
af dem, er skammeligt endog at sige; 13 men alt dette
bliver aabenbaret, naar det revses af Lyset. Thi alt det,
som bliver aabenbaret, er Lys. 14 Derfor hedder det:
„Vaagn op, du, som sover, og staa op fra de døde,
og Kristus skal lyse for dig!" 15 Ser derfor nøje til,
hvorledes I vandre, ikke som uvise, men som vise,
16 saa I købe den belejlige Tid, efterdi Dagene ere
onde. 17 Derfor bliver ikke uforstandige, men skønner,
hvad Herrens Villie er. 18 Og drikker eder ikke drukne
i Vin, i hvilket der er Ryggesløshed, men lader eder
fylde med Aanden, 19 saa I tale hverandre til med
Psalmer og Lovsange og aandelige Viser og synge og
spille i eders Hjerte for Herren 20 og altid sige Gud
og Faderen Tak for alle Ting i vor Herres Jesu Kristi
Navn 21 og underordne eder under hverandre i Kristi
Frygt; 22 Hustruerne skulle underordne sig under deres
egne Mænd, som under Herren; 23 thi en Mand er sin
Hustrus Hoved, ligesom ogsaa Kristus er Menighedens
Hoved. Han er sit Legemes Frelser. 24 Dog, ligesom
Menigheden underordner sig under Kristus, saaledes
skulle ogsaa Hustruerne underordne sig under deres
Mænd i alle Ting. 25 I Mænd! elsker eders Hustruer,
ligesom ogsaa Kristus elskede Menigheden og hengav
sig selv for den, 26 for at han kunde hellige den, idet
han rensede den ved Vandbadet med et Ord, 27 for
at han selv kunde fremstille Menigheden for sig som
herlig, uden Plet eller Rynke eller noget deslige, men for
at den maatte være hellig og ulastelig. 28 Saaledes ere
Mændene skyldige at elske deres egne Hustruer som
deres egne Legemer; den, som elsker sin egen Hustru,
elsker sig selv. 29 Ingen har jo nogen Sinde hadet sit
eget Kød, men han nærer og plejer det, ligesom ogsaa
Kristus Menigheden. 30 Thi vi ere Lemmer paa hans
Legeme. 31 Derfor skal et Menneske forlade sin Fader
og Moder og holde fast ved sin Hustru, og de to skulle
være eet Kød. 32 Denne Hemmelighed er stor — jeg
sigter nemlig til Kristus og til Menigheden. 33 Dog,
ogsaa I skulle elske hver især sin egen Hustru som sig
selv; men Hustruen have Ærefrygt for Manden!

6 I Børn! adlyder eders Forældre i Herren, thi dette er
ret. 2 „Ær din Fader og Moder", dette er jo det første
Bud med Forjættelse, 3 „for at det maa gaa dig vel, og
du maa leve længe i Landet." 4 Og I Fædre! opirrer
ikke eders Børn, men opfostrer dem i Herrens Tugt og
Formaning! 5 I Trælle! adlyder eders Herrer efter Kødet
med Frygt og Bæven i eders Hjertes Enfold som Kristus;
6 ikke med Øjentjeneste, som de, der ville tækkes
Mennesker, men som Kristi Tjenere, saa I gøre Guds
Villie af Hjertet, 7 idet I med god Villie gøre Tjeneste
som for Herren og ikke for Mennesker, 8 idet I vide, at
hvad godt enhver gør, det skal han faa igen af Herren,
hvad enten han er Træl eller fri. 9 Og I Herrer! gører det
samme imod dem, saa I lade Trusel fare, idet I vide, at
baade deres og eders Herre er i Himlene, og der er ikke
Persons Anseelse hos ham. 10 For øvrigt bliver stærke
i Herren og i hans Styrkes Vælde! 11 Iføre eder Guds
fulde Rustning, for at I maa kunne holde Stand imod
Djævelens snedige Anløb. 12 Thi for os staar Kampen
ikke imod Blod og Kød, men imod Magterne, imod
Myndighederne, imod Verdensherskerne i dette Mørke,
imod Ondskabens Aandemagter i det himmelske. (aiōn
g165) 13 Derfor tager Guds fulde Rustning paa, for at I
maa kunne staa imod paa den onde Dag og bestaa efter
at have fuldbyrdet alt. 14 Saa staar da omgjordede om
eders Lænd med Sandhed og iførte Retfærdighedens
Panser. 15 Fødderne ombundne med Kampberedthed
fra Fredens Evangelium; 16 og i alle Forhold løfter
Troens Skjold, med hvilket I ville kunne slukke alle den
ondes gloende Pile, 17 og tager imod Frelsens Hjelm
og Aandens Sværd, som er Guds Ord, 18 idet I under
al Paakaldelse og Bøn bede til enhver Tid i Aanden og
ere aarvaagne dertil i al Vedholdenhed og Bøn for alle
de hellige, 19 ogsaa for mig, om at der maa gives mig
Ord, naar jeg oplader min Mund, til med Frimodighed
at kundgøre Evangeliets Hemmelighed, 20 for hvis
Skyld jeg er et Sendebud i Lænker, for at jeg maa have
Frimodighed deri til at tale, som jeg bør. 21 Men for at
ogsaa I skulle kende mine Forhold, hvorledes det gaar
mig, da skal Tykikus, den elskede Broder og tro Tjener
i Herren, kundgøre eder alt; 22 ham sender jeg til eder,
just tor at I skulle lære at kende, hvorledes det staar til
hos os, og for at han skal opmuntre eders Hjerter. 23
Fred være med Brødrene og Kærlighed med Tro fra
Gud Fader og den Herre Jesus Kristus! 24 Naaden
være med alle dem, som elske vor Herre Jesus Kristus
i Uforkrænkelighed!

Filipperne

1 Paulus og Timotheus, Kristi Jesu Tjenere, til alle
de hellige i Kristus Jesus, som ere i Filippi, med
Tilsynsmænd og Menighedstjenere. **2** Naade være med
eder og Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus
Kristus! **3** Jeg takker min Gud, saa ofte jeg kommer
eder i Hu, **4** idet jeg altid, i hver min Bøn, beder for eder
alle med Glæde, **5** for eders Deltagelse i Evangeliet fra
den første Dag indtil nu; **6** forvisset om dette, at han,
som begyndte en god Gerning i eder, vil fuldføre den
indtil Jesu Kristi Dag, **7** saaledes som det jo er ret for
mig at mene dette om eder alle, efterdi jeg har eder i
Hjertet baade under mine Lænker og under Evangeliets
Forsvar og Stadfæstelse, fælles som I jo alle ere med
mig om Naaden. **8** Thi Gud er mit Vidne, hvorledes
jeg længes efter eder alle med Kristi Jesu inderlige
Kærlighed. **9** Og derom beder jeg, at eders Kærlighed
fremdeles maa blive mere og mere rig paa Erkendelse
og al Skønsomhed, **10** saa I kunne værdsætte de
forskellige Ting, for at I maa være rene og uden Anstød
til Kristi Dag, **11** fyldte med Retfærdigheds Frugt, som
virkes ved Jesus Kristus, Gud til Ære og Pris. **12** Men
jeg vil, I skulle vide, Brødre! at mine Forhold snarere
have tjent til Evangeliets Fremme, **13** saa at det er
blevet aabenbart for hele Livvagten og for alle de
øvrige, at mine Lænker bæres for Kristi Skyld, **14** og
de fleste af Brødrene fik i Tillid til Herren ved mine
Lænker end mere Dristighed til at tale Guds Ord uden
Frygt. **15** Nogle prædike vel ogsaa Kristus for Avinds
og Kivs Skyld, men nogle ogsaa i en god Mening.
16 Disse gøre det af Kærlighed, vidende, at jeg er
sat til at forsvare Evangeliet; **17** men hine forkynde
Kristus af Egennytte, ikke ærligt, men i den Tanke at
føje Trængsel til mine Lænker. **18** Hvad saa? Kristus
forkyndes dog paa enhver Maade, være sig paa Skrømt
eller i Sandhed; og derover glæder jeg mig, og jeg vil
ogsaa fremdeles glæde mig. **19** Thi jeg ved, at dette
skal blive mig til Frelse ved eders Bøn og Jesu Kristi
Aands Hjælp, **20** efter min Længsel og mit Haab, at jeg
i intet skal blive til Skamme, men at Kristus skal med
al Frimodighed, som altid, saa ogsaa nu, forherliges i
mit Legeme, være sig ved Liv eller ved Død. **21** Thi
det at leve er mig Kristus og at dø en Vinding. **22** Men
dersom dette at leve i Kødet skaffer mig Frugt af min
Gerning, saa ved jeg ikke, hvad jeg skal vælge; **23** men
jeg staar tvivlraadig imellem de to Ting, idet jeg har
Lysten til at bryde op og være sammen med Kristus;
thi dette var saare meget bedre; **24** men at forblive
i Kødet er mere nødvendigt for eders Skyld. **25** Og i
Forvisning herom ved jeg, at jeg skal blive i Live og
forblive hos eder alle til eders Fremgang og Glæde
i Troen, **26** for at eders Ros ved mig kan blive rig i
Kristus Jesus, ved at jeg atter kommer til Stede iblandt
eder. **27** Kun skulle I leve Kristi Evangelium værdigt,
for at, hvad enten jeg kommer og ser eder eller er
fraværende, jeg dog kan høre om eder, at I staa faste i
een Aand, saa at I med een Sjæl stride tilsammen for
Troen paa Evangeliet **28** og ikke lade eder forfærde i
nogen Ting af Modstanderne; thi dette er for dem et
Tegn paa Undergang, men for eder paa Frelse, og det
fra Gud. **29** Thi eder er det forundt for Kristi Skyld —
ikke alene at tro paa ham, men ogsaa at lide for hans
Skyld, **30** idet I have den samme Kamp, som I have set
paa mig og nu høre om mig.

2 Er der da nogen Formaning i Kristus, er der
nogen Kærlighedens Opmuntring, er der noget
Aandens Samfund, er der nogen inderlig Kærlighed
og Barmhjertighed: **2** Da fuldkommer min Glæde, at I
maa være enige indbyrdes, saa I have den samme
Kærlighed, samme Sjæl, een Higen, **3** intet gøre af
Egennytte eller Lyst til tom Ære, men i Ydmyghed agte
hverandre højere end eder selv **4** og ikke se hver
paa sit, men enhver ogsaa paa andres. **5** Det samme
Sindelag være i eder, som ogsaa var i Kristus Jesus,
6 han, som, da han var i Guds Skikkelse, ikke holdt
det for et Rov at være Gud lig, **7** men forringede sig
selv, idet han tog en Tjeners Skikkelse paa og blev
Mennesker lig; **8** og da han i Fremtræden fandtes som
et Menneske, fornedrede han sig selv, saa han blev
lydig indtil Døden, ja, Korsdøden. **9** Derfor har ogsaa
Gud højt ophøjet ham og skænket ham det Navn, som
er over alle Navne, **10** for at i Jesu Navn hvert Knæ
skal bøje sig, deres i Himmelen og paa Jorden og
under Jorden, **11** og hver Tunge skal bekende, at Jesus
Kristus er Herre, til Gud Faders Ære. **12** Derfor, mine
elskede! ligesom I altid have været lydige, saa arbejder
ikke alene som i min Nærværelse, men nu meget mere
i min Fraværelse paa eders egen Frelse med Frygt og
Bæven; **13** thi Gud er den, som virker i eder baade at
ville og at virke, efter sit Velbehag. **14** Gører alle Ting
uden Knurren og Betænkeligheder, **15** for at I maa blive
udadlelige og rene, Guds ulastelige Børn, midt i en
vanartet og forvendt Slægt, iblandt hvilke I vise eder
som Himmellys i Verden, **16** idet I fremholde Livets
Ord, mig til Ros paa Kristi Dag, at jeg ikke har løbet
forgæves, ej heller arbejdet forgæves. **17** Ja, selv om
jeg bliver ofret under Ofringen og Betjeningen af eders
Tro, saa glæder jeg mig og glæder mig med eder alle.
18 Men ligeledes skulle ogsaa I glæde eder, og glæde
eder med mig! **19** Men jeg haaber i den Herre Jesus
snart at kunne sende Timotheus til eder, for at ogsaa
jeg kan blive ved godt Mod ved at erfare, hvorledes
det gaar eder. **20** Thi jeg har ingen ligesindet, der saa

oprigtig vil have Omsorg for, hvorledes det gaar eder;
21 thi de søge alle deres eget, ikke hvad der hører
Kristus Jesus til. 22 Men hans prøvede Troskab kende
I, at, ligesom et Barn tjener sin Fader, saaledes har
han tjent med mig for Evangeliet. 23 Ham haaber jeg
altsaa at sende straks, naar jeg ser Udgangen paa
min Sag. 24 Men jeg har den Tillid til Herren, at jeg
ogsaa selv snart skal komme. 25 Men jeg har agtet det
nødvendigt at sende Epafroditus til eder, min Broder og
Medarbejder og Medstrider, og eders Udsending og
Tjener for min Trang, 26 efterdi han længtes efter eder
alle og var saare ængstelig, fordi I havde hørt, at han
var bleven syg. 27 Ja, han var ogsaa syg og Døden
nær; men Gud forbarmede sig over ham, ja, ikke alene
over ham, men ogsaa over mig, for at jeg ikke skulde
have Sorg paa Sorg. 28 Derfor skynder jeg mig desto
mere med at sende ham, for at I atter kunne glædes,
naar I se ham, og jeg være mere sorgfri. 29 Modtager
ham altsaa i Herren med al Glæde og holder saadanne
i Ære; 30 thi for Kristi Gernings Skyld kom han Døden
nær, idet han satte sit Liv i Vove for at udfylde Savnet
af eder i eders Tjeneste imod mig.

3 I øvrigt, mine Brødre, glæder eder i Herren! At skrive
det samme til eder er ikke til Besvær for mig, men
er betryggende for eder. 2 Holder Øje med Hundene,
holder Øje med de slette Arbejdere, holder Øje med
Sønderskærelsen! 3 Thi vi ere Omskærelsen, vi, som
tjene i Guds Aand og rose os i Kristus Jesus og ikke
forlade os paa Kødet, 4 endskønt ogsaa jeg har det, jeg
kunde forlade mig paa, ogsaa i Kødet. Dersom nogen
anden synes, han kan forlade sig paa Kødet, kan jeg
det mere. 5 Jeg er omskaaren paa den ottende Dag,
af Israels Slægt, Benjamins Stamme, en Hebræer af
Hebræere, over for Loven en Farisæer, 6 i Nidkærhed
en Forfølger af Menigheden, i Retfærdigheden efter
Loven udadlelig. 7 Men hvad der var mig Vinding, det
har jeg for Kristi Skyld agtet for Tab; 8 ja sandelig,
jeg agter endog alt for at være Tab imod det langt
højere, at kende Kristus Jesus, min Herre, for hvis
Skyld jeg har lidt Tab paa alt og agter det for Skarn,
for at jeg kan vinde Kristus 9 og findes i ham, saa
jeg ikke har min Retfærdighed, den af Loven, men
den ved Tro paa Kristus, Retfærdigheden fra Gud paa
Grundlag af Troen, 10 for at jeg maa kende ham og
hans Opstandelses Kraft og hans Lidelsers Samfund,
idet jeg bliver ligedannet med hans Død, 11 om jeg dog
kunde naa til Opstandelsen fra de døde. 12 Ikke at jeg
allerede har grebet det eller allerede er fuldkommen;
men jeg jager derefter, om jeg dog kunde gribe det,
efterdi jeg ogsaa er greben af Kristus Jesus. 13 Brødre!
jeg mener ikke om mig selv, at jeg har grebet det. 14
Men eet gør jeg: Glemmende, hvad der er bagved,
men rækkende efter det, som er foran, jager jeg imod
Maalet, til den Sejrspris, hvortil Gud fra det høje kaldte
os i Kristus Jesus. 15 Lader da os, saa mange som ere
fuldkomne, have dette Sindelag; og er der noget, hvori
I ere anderledes sindede, da skal Gud aabenbare eder
ogsaa dette. 16 Kun at vi, saa vidt vi ere komne, vandre
i samme Retning. 17 Vorder mine Efterlignere, Brødre!
og agter paa dem, der vandre saaledes, som I have os
til Forbillede. 18 Thi mange vandre, som jeg ofte har
sagt eder, men nu ogsaa siger med Taarer, som Kristi
Kors's Fjender, 19 hvis Ende er Fortabelse, hvis Gud
er Bugen, og hvis Ære er i deres Skændsel, de, som
tragte efter de jordiske Ting. 20 Thi vort Borgerskab
er i Himlene, hvorfra vi ogsaa forvente som Frelser
den Herre Jesus Kristus, 21 der skal forvandle vort
Fornedrelses-Legeme til at blive ligedannet med hans
Herligheds-Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han
ogsaa kan underlægge sig alle Ting.

4 Derfor, mine Brødre, elskede og savnede, min
Glæde og Krans! staar saaledes fast i Herren, I
elskede! 2 Evodia formaner jeg, og Syntyke formaner
jeg til at være enige i Herren. 3 Ja, jeg beder ogsaa dig,
min ægte Synzygus! tag dig af dem; thi de have med
mig stridt i Evangeliet, tillige med Klemens og mine
øvrige Medarbejdere, hvis Navne staa i Livets Bog. 4
Glæder eder i Herren altid; atter siger jeg: Glæder eder!
5 Eders milde Sind vorde kendt af alle Mennesker!
Herren er nær! 6 Værer ikke bekymrede for noget, men
lader i alle Ting eders Begæringer komme frem for Gud
i Paakaldelse og Bøn med Taksigelse; 7 og Guds Fred,
som overgaar al Forstand, skal bevare eders Hjerter og
eders Tanker i Kristus Jesus. 8 I øvrigt, Brødre! alt, hvad
der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt,
hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har
godt Lov, enhver Dyd og enhver Hæder: Lægger eder
det paa Sinde! 9 Hvad I baade have lært og modtaget
og hørt og set paa mig, dette skulle I gøre, og Fredens
Gud skal være med eder. 10 Men jeg har højlig glædet
niig i Herren over, at I nu omsider ere komne til Kræfter,
saa at I kunne tænke paa mit Vel, hvorpaa I ogsaa
forhen tænkte, men I manglede Lejlighed. 11 Dette
siger jeg ikke af Trang; thi jeg har lært at nøjes med
det, jeg har. 12 Jeg forstaar at være i ringe Kaar, og
jeg forstaar ogsaa at have Overflod; i alt og hvert er
jeg indviet, baade i at mættes og i at hungre, baade
i at have Overflod og i at lide Savn. 13 Alt formaar
jeg i ham, som gør mig stærk. 14 Dog gjorde I vel i
at tage Del i min Trængsel. 15 Men I vide det ogsaa
selv, Filippensere! at i Evangeliets Begyndelse, da jeg
drog ud fra Makedonien, var der ingen Menighed, som
havde Regning med mig over givet og modtaget, uden I
alene. 16 Thi endog i Thessalonika sendte I mig baade

en og to Gange, hvad jeg havde nødig. **17** Ikke at jeg
attraar Gaven, men jeg attraar den Frugt, som bliver
rigelig til eders Fordel. **18** Nu har jeg nok af alt og har
Overflod; jeg har fuldt op efter ved Epafroditus at have
modtaget eders Gave, en Vellugts-Duft, et velkomment
Offer, velbehageligt for Gud. **19** Men min Gud skal efter
sin Rigdom fuldelig give eder alt, hvad I have nødig, i
Herlighed i Kristus Jesus. **20** Men ham, vor Gud og
Fader, være Æren i Evigheders Evigheder! Amen. **(aiōn
g165)** **21** Hilser hver hellig i Kristus Jesus. **22** De Brødre,
som ere hos mig, hilse eder. Alle de hellige hilse eder,
men mest de af Kejserens Hus. **23** Den Herres Jesu
Kristi Naade være med eders Aand!

Kolossensern

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, og
Broderen Timotheus **2** til de hellige og troende
Brødre i Kristus i Kolossæ: Naade være med eder og
Fred fra Gud vor Fader! **3** Vi takke Gud og vor Herres
Jesu Kristi Fader altid, naar vi bede for eder, **4** da
vi have hørt om eders Tro paa Kristus Jesus og den
Kærlighed, som I have til alle de hellige **5** paa Grund
af det Haab, som er henlagt til eder i Himlene, om
hvilket I forud have hørt i Evangeliets Sandheds Ord,
6 der er kommet til eder, ligesom det ogsaa er i den
hele Verden, idet det bærer Frugt og vokser, ligesom
det ogsaa gør iblandt eder fra den Dag, I hørte og
erkendte Guds Naade i Sandhed, **7** saaledes som I
have lært af Epafras, vor elskede Medtjener, som er en
tro Kristi Tjener for eder, **8** han, som ogsaa gav os eders
Kærlighed i Aanden til Kende. **9** Derfor have ogsaa vi
fra den Dag, vi hørte det, ikke ophørt at bede for eder
og begære, at I maatte fyldes med Erkendelsen af hans
Villie i al Visdom og aandelig Indsigt **10** til at vandre
Herren værdigt, til alt Velbehag, idet I bære Frugt og
vokse i al god Gerning ved Erkendelsen af Gud, **11**
idet I styrkes med al Styrke efter hans Herligheds Kraft
til al Udholdenhed og Taalmodighed med Glæde **12**
og takke Faderen, som gjorde os dygtige til at have
Del i de helliges Arvelod i Lyset, **13** han, som friede
os ud af Mørkets Magt og satte os over i sin elskede
Søns Rige, **14** i hvem vi have Forløsningen, Syndernes
Forladelse, **15** han, som er den usynlige Guds Billede,
al Skabnings førstefødte; **16** thi i ham bleve alle Ting
skabte i Himlene og paa Jorden, de synlige og de
usynlige, være sig Troner eller Herredømmer eller
Magter eller Myndigheder. Alle Ting ere skabte ved ham
og til ham; **17** og han er forud for alle Ting, og alle Ting
bestaa ved ham. **18** Og han er Legemets Hoved, nemlig
Menighedens, han, som er Begyndelsen, førstefødt ud
af de døde, for at han skulde blive den ypperste i alle
Ting; **19** thi det behagede Gud, at i ham skulde hele
Fylden bo, **20** og ved ham at forlige alle Ting med sig,
være sig dem paa Jorden eller dem i Himlene, idet han
stiftede Fred ved hans Kors's Blod. **21** Ogsaa eder, som
fordum vare fremmedgjorte og fjendske af Sindelag i
eders onde Gerninger, **22** har han dog nu forligt i sit
Køds Legeme ved Døden for at fremstille eder hellige
og ulastelige og ustraffelige for sit Aasyn, **23** saa sandt
I blive i Troen, grundfæstede og faste, uden at lade
eder rokke fra Haabet i det Evangelium, som I have
hørt, hvilket er blevet prædiket i al Skabningen under
Himmelen, og hvis Tjener jeg Paulus er bleven. **24** Nu
glæder jeg mig over mine Lidelser for eder, og hvad
der fattes i Kristi Trængsler, udfylder jeg i mit Kød for
hans Legeme, som er Menigheden, **25** hvis Tjener jeg
er bleven efter den Guds Husholdning, som blev given
mig over for eder, nemlig fuldelig at forkynde Guds
Ord, **26** den Hemmelighed, der var skjult igennem alle
Tider og Slægter, men nu er bleven aabenbaret for
hans hellige, **(aiōn g165)** **27** hvem Gud vilde tilkendegive,
hvilken Rigdom paa Herlighed iblandt Hedningerne
der ligger i denne Hemmelighed, som er Kristus i
eder, Herlighedens Haab, **28** hvem vi forkynde, idet vi
paaminde hvert Menneske og lære hvert Menneske
med al Visdom, for at vi kunne fremstille hvert Menneske
som fuldkomment i Kristus; **29** hvorpaa jeg ogsaa
arbejder, idet jeg kæmper ifølge hans Kraft, som virker
mægtigt i mig.

2 Thi jeg vil, at I skulle vide, hvor stor en Kamp jeg
har for eder og for dem i Laodikea og for alle, som
ikke have set mit Aasyn i Kødet, **2** for at deres Hjerter
maa opmuntres, idet de sammenknyttes i Kærlighed og
til den fuldvisse Indsigts hele Rigdom, til Erkendelse af
Guds Hemmelighed, Kristus, **3** i hvem alle Visdommens
og Kundskabens Skatte findes skjulte. **4** Dette siger
jeg, for at ingen skal bedrage eder med lokkende Tale.
5 Thi om jeg ogsaa i Kødet er fraværende, saa er jeg
dog i Aanden hos eder og glæder mig ved at se eders
Orden og Fastheden i eders Tro paa Kristus. **6** Derfor,
ligesom I have modtaget Kristus Jesus, Herren, saa
vandrer i ham, **7** idet I ere rodfæstede og opbygges i
ham og stadfæstes ved Troen, saaledes som I bleve
oplærte, saa I vokse i den med Taksigelse. **8** Ser til, at
der ikke skal være nogen, som gør eder til Bytte ved
den verdslige Visdom og tomt Bedrag efter Menneskers
Overlevering, efter Verdens Børnelærdom og ikke efter
Kristus; **9** thi i ham bor Guddommens hele Fylde
legemlig, **10** og i ham have I eders Fylde, ham, som er
Hovedet for al Magt og Myndighed; **11** i hvem I ogsaa
ere blevne omskaarne med en Omskærelse, som ikke
er gjort med Hænder, ved Afførelsen af Kødets Legeme,
ved Kristi Omskærelse, **12** idet I bleve begravne med
ham i Daaben, i hvilken I ogsaa bleve medoprejste
ved Troen paa Guds Virkekraft, som oprejste ham
fra de døde. **13** Ogsaa eder, som vare døde i eders
Overtrædelser og eders Køds Forhud, eder gjorde han
levende tillige med ham, idet han tilgav os alle vore
Overtrædelser **14** og udslettede det imod os rettede
Gældsbrev med dets Befalinger, hvilket gik os imod, og
han har taget det bort ved at nagle det til Korset; **15** efter
at have afvæbnet Magterne og Myndighederne, stillede
han dem aabenlyst til Skue, da han i ham førte dem i
Sejrstog. **16** Lad derfor ingen dømme eder for Mad eller
for Drikke eller i Henseende til Højtid eller Nymaane
eller Sabbat, **17** hvilket er en Skygge af det, som skulde
komme, men Legemet er Kristi. **18** Lad ingen frarøve

eder Sejrsprisen, idet han finder Behag i Ydmyghed og
Dyrkelse af Englene, idet han indlader sig paa, hvad
han har set i Syner, forfængeligt opblæst af sit kødelige
Sind, 19 og ikke holder fast ved Hovedet, ud fra hvem
hele Legemet, idet det hjælpes og sammenknyttes
ved sine Bindeled og Baand, vokser Guds Vækst. 20
Naar I med Kristus ere døde fra Verdens Børnelærdom,
hvorfor lade I eder da paalægge Befalinger, som om
I levede i Verden: 21 „Tag ikke, smag ikke, rør ikke
derved!" 22 (hvilket alt er bestemt til at forgaa ved at
forbruges) efter Menneskenes Bud og Lærdomme? 23
thi alt dette har Ord for Visdom ved selvgjort Dyrkelse
og Ydmyghed og Skaanselsløshed imod Legemet, ikke
ved noget, som er Ære værd, kun lil Tilfredsstillelse af
Kødet.

3 Naar I altsaa ere blevne oprejste med Kristus,
da søger det, som er oventil, hvor Kristus sidder
ved Guds højre Haand. 2 Tragter efter det, som er
oventil, ikke efter det, som er paa Jorden. 3 Thi I ere
døde, og eders Liv er skjult med Kristus i Gud. 4
Naar Kristus, vort Liv, aabenbares, da skulle ogsaa
I aabenbares med ham i Herlighed. 5 Saa døder da
de jordiske Lemmer, Utugt, Urenhed, Brynde, ondt
Begær og Havesygen, som jo er Afgudsdyrkelse; 6
for disse Tings Skyld kommer Guds Vrede. 7 I dem
vandrede ogsaa I fordum, da I levede deri. 8 Men
nu skulle ogsaa I aflægge det alt sammen, Vrede,
Hidsighed, Ondskab, Forhaanelse, slem Snak af eders
Mund. 9 Lyver ikke for hverandre, da I have afført eder
det gamle Menneske med dets Gerninger 10 og iført
eder det nye, som fornyes til Erkendelse efter hans
Billede, der skabte det; 11 hvor der ikke er Græker
og Jøde, Omskærelse og Forhud, Barbar, Skyther,
Træl, fri, men Kristus er alt og i alle. 12 Saa ifører
eder da som Guds udvalgte, hellige og elskede inderlig
Barmhjertighed, Godhed, Ydmyghed, Sagtmodighed,
Langmodighed, 13 saa I bære over med hverandre og
tilgive hverandre, dersom nogen har Klagemaal imod
nogen; ligesom Kristus tilgav eder, saaledes ogsaa I!
14 Men over alt dette skulle I iføre eder Kærligheden,
hvilket er Fuldkommenhedens Baand. 15 Og Kristi Fred
raade i eders Hjerter, til hvilken I ogsaa bleve kaldede i
eet Legeme; og vorder taknemmelige! 16 Lad Kristi
Ord bo rigeligt iblandt eder, saa I med al Visdom lære
og paaminde hverandre med Psalmer, Lovsange og
aandelige Viser, idet I synge med Ynde i eders Hjerter
for Gud. 17 Og alt, hvad I gøre i Ord eller i Handling,
det gører alt i den Herres Jesu Navn, takkende Gud
Fader ved ham. 18 I Hustruer! underordner eder under
eders Mænd, som det sømmer sig i Herren. 19 I Mænd!
elsker eders Hustruer, og værer ikke bitre imod dem!
20 I Børn! adlyder i alle Ting eders Forældre, thi dette er
velbehageligt i Herren. 21 I Fædre! opirrer ikke eders
Børn, for at de ikke skulle tabe Modet. 22 I Trælle!
adlyder i alle Ting eders Herrer efter Kødet, ikke med
Øjentjeneste som de, der ville tækkes Mennesker, men
i Hjertets Enfold, frygtende Herren. 23 Hvad I end
foretage eder, saa gører det af Hjertet, som for Herren
og ikke for Mennesker, 24 da I vide, at I af Herren
skulle faa Arven til Vederlag; det er den Herre Kristus, I
tjene. 25 Thi den, som gør Uret, skal faa igen, hvad
Uret han gjorde, og der er ikke Persons Anseelse.

4 I Herrer! yder eders Trælle, hvad ret og billigt er, da I
vide, at ogsaa I have en Herre i Himmelen. 2 Værer
vedholdende i Bønnen, idet I ere aarvaagne i den med
Taksigelse, 3 idet I tillige bede ogsaa for os, at Gud vil
oplade os en Ordets Dør til at tale Kristi Hemmelighed,
for hvis Skyld jeg ogsaa er bunden, 4 for at jeg kan
aabenbare den saaledes, som jeg bør tale. 5 Vandrer i
Visdom over for dem, som ere udenfor, saa I købe den
belejlige Tid. 6 Eders Tale være altid med Ynde, krydret
med Salt, saa I vide, hvorledes I bør svare enhver især.
7 Hvorledes det gaar mig, skal Tykikus, den elskede
Broder og tro Tjener og Medtjener i Herren, kundgøre
eder alt sammen; 8 ham sender jeg til eder, netop for
at I skulle lære at kende, hvorledes det staar til med os,
og for at han skal opmuntre eders Hjerter, 9 tillige med
Onesimus, den tro og elskede Broder, som er fra eders
By; de skulle fortælle eder, hvorledes alt staar til her.
10 Aristarkus, min Medfange, hilser eder, og Markus,
Barnabas's Søskendebarn, om hvem I have faaet
Befalinger — dersom han kommer til eder, da tager
imod ham — 11 og Jesus, som kaldes Justus, hvilke af
de omskaarne ere de eneste Medarbejdere for Guds
Rige, som ere blevne mig en Trøst. 12 Epafras hilser
eder, han, som er fra eders By, en Kristi Jesu Tjener,
som altid strider for eder i sine Bønner, for at I maa
staa fuldkomne og fuldvisse i al Guds Villie. 13 Thi jeg
giver ham det Vidnesbyrd, at han har megen Møje for
eder og dem i Laodikea og dem i Hierapolis. 14 Lægen
Lukas, den elskede, hilser eder, og Demas. 15 Hilser
Brødrene i Laodikea og Nymfas og Menigheden i deres
Hus. 16 Og naar dette Brev er oplæst hos eder, da
sørger for, at det ogsaa bliver oplæst i Laodikensernes
Menighed, og at I ogsaa læse Brevet fra Laodikea. 17
Og siger til Arkippus: Giv Agt paa den Tjeneste, som
du har modtaget i Herren, at du fuldbyrder den. 18
Hilsenen med min, Paulus's, egen Haand. Kommer
mine Lænker i Hu! Naaden være med eder!

1 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til
Thessalonikernes Menighed i Gud Fader og den
Herre Jesus Kristus. Naade være med eder og Fred! **2**
Vi takke Gud altid for eder alle, naar vi komme eder i Hu
i vore Bønner, **3** idet vi uafladelig mindes eders Gerning
i Troen og eders Arbejde i Kærligheden og eders
Udholdenhed i Haabet paa vor Herre Jesus Kristus
for vor Guds og Faders Aasyn, **4** efterdi vi kende
eders Udvælgelse, I af Gud elskede Brødre, **5** at vort
Evangelium ikke kom til eder i Ord alene, men ogsaa
i Kraft og i den Helligaand og i fuld Overbevisning,
som I jo vide, hvorledes vi færdedes iblandt eder for
eders Skyld. **6** Og I ere blevne vore Efterfølgere, ja,
Herrens, idet I modtoge Ordet under megen Trængsel
med Glæde i den Helligaand, **7** saa at I ere blevne et
Forbillede for alle de troende i Makedonien og Akaja;
8 thi fra eder har Herrens Ord lydt ud, ikke alene i
Makedonien og Akaja, men alle Vegne er eders Tro
paa Gud kommen ud, saa at vi ikke have nødig at
tale derom. **9** Thi de forkynde selv om os, hvordan en
Indgang vi vandt hos eder, og hvorledes I vendte om til
Gud fra Afguderne for at tjene den levende og sande
Gud **10** og vente paa hans Søn fra Himlene, hvem
han oprejste fra de døde, Jesus, som frier os fra den
kommende Vrede.

2 I vide jo selv, Brødre! at vor Indgang hos eder ikke
har været forgæves; **2** men skønt vi, som I vide,
forud havde lidt og vare blevne mishandlede i Filippi, fik
vi Frimodighed i vor Gud til at tale Guds Evangelium til
eder under megen Kamp. **3** Thi vor Prædiken skyldes
ikke Bedrag, ej heller Urenhed og er ikke forbunden
med Svig; **4** men ligesom vi af Gud ere fundne værdige
til at faa Evangeliet betroet, saaledes tale vi, ikke for at
behage Mennesker, men Gud, som prøver vore Hjerter.
5 Thi vor Færd var hverken nogen Sinde med smigrende
Tale — som I vide — ej heller var den et Skalkeskjul for
Havesyge — Gud er Vidne; **6** ikke heller søgte vi Ære
af Mennesker, hverken af eder eller af andre, skønt vi
som Kristi Apostle nok kunde have været eder til Byrde.
7 Men vi færdedes med Mildhed iblandt eder. Som naar
en Moder ammer sine egne Børn, **8** saaledes fandt
vi, af inderlig Kærlighed til eder, en Glæde i at dele
med eder ikke alene Guds Evangelium, men ogsaa
vort eget Liv, fordi I vare blevne os elskelige. **9** I erindre
jo, Brødre! vor Møje og Anstrengelse; arbejdende Nat
og Dag, for ikke at være nogen af eder til Byrde,
prædikede vi Guds Evangelium for eder. **10** I ere
Vidner, og Gud, hvor fromt og retfærdigt og ulasteligt
vi færdedes iblandt eder, som tro; **11** ligesom I vide,
hvorledes vi formanede og opmuntrede hver enkelt af
eder som en Fader sine Børn **12** og besvore eder, at I
skulde vandre Gud værdigt, ham, som kaldte eder til sit
Rige og sin Herlighed. **13** Og derfor takke ogsaa vi Gud
uafladelig, fordi, da I modtoge Guds Ord, som I hørte af
os, toge I ikke imod det som Menneskers Ord, men
som Guds Ord (hvad det sandelig er), hvilket ogsaa
viser sig virksomt i eder, som tro. **14** Thi I, Brødre!
ere blevne Efterfølgere af Guds Menigheder i Judæa
i Kristus Jesus, efterdi ogsaa I have lidt det samme
af eders egne Stammefrænder, som de have lidt af
Jøderne, **15** der baade ihjelsloge den Herre Jesus og
Profeterne og udjoge os og ikke behage Gud og staa
alle Mennesker imod, **16** idet de forhindre os i at tale
til Hedningerne til deres Frelse, for til enhver Tid at
fylde deres Synders Maal; men Vreden er kommen
over dem fuldtud. **17** Men vi, Brødre! som en stakket
Tid have været skilte fra eder i det ydre, ikke i Hjertet,
vi have gjort os des mere Flid for at faa eders Ansigt
at se, under megen Længsel, **18** efterdi vi have haft i
Sinde at komme til eder, jeg, Paulus, baade een og to
Gange, og Satan har hindret os deri. **19** Thi hvem er
vort Haab eller vor Glæde eller vor Hæderskrans, naar
ikke ogsaa I ere det for vor Herre Jesus Kristus i hans
Tilkommelse? **20** I ere jo vor Ære og Glæde.

3 Derfor, da vi ikke længer kunde udholde det,
besluttede vi at lades alene tilbage i Athen, **2** og
vi sendte Timotheus, vor Broder og Guds Tjener i
Kristi Evangelium, for at styrke eder og formane eder
angaaende eders Tro, **3** for at ingen skulde blive
vankelmodig i disse Trængsler; I vide jo selv, at dertil
ere vi bestemte. **4** Thi ogsaa da vi vare hos eder,
sagde vi eder det forud, at vi skulde komme til at lide
Trængsler, som det ogsaa er sket, og som I vide.
5 Derfor sendte ogsaa jeg Bud, da jeg ikke længer
kunde udholde det, for at faa Besked om eders Tro,
om maaske Fristeren skulde have fristet eder, og vor
Møje skulde blive forgæves. **6** Men nu, da Timotheus
er kommen til os fra eder og har bragt os godt Budskab
om eders Tro og Kærlighed og om, at I altid have os i
god Ihukommelse, idet I længes efter at se os, ligesom
vi efter eder; **7** saa ere vi af den Grund, Brødre! blevne
trøstede med Hensyn til eder under al vor Nød og
Trængsel, ved eders Tro. **8** Thi nu leve vi, naar I staa
fast i Herren. **9** Thi hvilken Tak kunne vi bringe Gud for
eder til Gengæld for al den Glæde, hvormed vi glæde
os over eder for vor Guds Aasyn, **10** idet vi Nat og
Dag inderligt bede om at maatte faa eder selv at se
og raade Bod paa eders Tros Mangler? **11** Men han
selv, vor Gud og Fader, og vor Herre Jesus Kristus
styre vor Vej til eder! **12** Men eder lade Herren vokse
og blive overvættes rige i Kærligheden til hverandre
og til alle, ligesom vi have den til eder, **13** saa at han

styrker eders Hjerter og gør dem udadlelige i Hellighed
for Gud og vor Fader i vor Herres Jesu Tilkommelse
med alle hans hellige!

4 Saa bede vi eder i øvrigt, Brødre! og formane eder
i den Herre Jesus, at som I jo have lært af os,
hvorledes I bør vandre og behage Gud, saaledes som I
jo ogsaa gøre, at I saaledes maa gøre end yderligere
Fremgang. **2** I vide jo, hvilke Bud vi gave eder ved
den Herre Jesus. **3** Thi dette er Guds Villie, eders
Helliggørelse, at I afholde eder fra Utugt; **4** at hver af
eder veed at vinde sig sin egen Hustru i Hellighed og
Ære, **5** ikke i Begærings Brynde som Hedningerne, der
ikke kende Gud; **6** at ingen foruretter og bedrager sin
Broder i nogen Sag; thi Herren er en Hævner over alt
dette, som vi ogsaa før have sagt og vidnet for eder. **7**
Thi Gud kaldte os ikke til Urenhed, men til Helliggørelse.
8 Derfor altsaa, den, som foragter dette, han foragter
ikke et Menneske, men Gud, som ogsaa giver sin
Helligaand til eder. **9** Men om Broderkærligheden have
I ikke nødig, at jeg skal skrive eder til; thi I ere selv
oplærte af Gud til at elske hverandre; **10** det gøre I
jo ogsaa imod alle Brødrene i hele Makedonien; men
vi formane eder, Brødre! til yderligere Fremgang **11**
og til at sætte en Ære i at leve stille og varetage hver
sit og arbejde med eders Hænder, saaledes som vi
bøde eder, **12** for at I kunne vandre sømmeligt over for
dem, som ere udenfor, og for ikke at trænge til nogen.
13 Men vi ville ikke, Brødre! at I skulle være uvidende
med Hensyn til dem, som sove hen, for at I ikke skulle
sørge som de andre, der ikke have Haab. **14** Thi naar
vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal ogsaa
Gud ligesaa ved Jesus føre de hensovede frem med
ham. **15** Thi dette sige vi eder med Herrens Ord, at vi
levende, som blive tilbage til Herrens Tilkommelse, vi
skulle ingenlunde komme forud for de hensovede. **16**
Thi Herren selv skal stige ned fra Himmelen med et
Tilraab, med Overengels Røst og med Guds Basun, og
de døde i Kristus skulle opstaa først; **17** derefter skulle
vi levende, som blive tilbage, bortrykkes tillige med dem
i Skyer til at møde Herren i Luften; og saa skulle vi altid
være sammen med Herren. **18** Saa trøster hverandre
med disse Ord!

5 Men om Tid og Time, Brødre! have I ikke nødig, at
der skrives til eder; **2** thi I vide selv grant, at Herrens
Dag kommer som en Tyv om Natten. **3** Naar de sige:
„Fred og ingen Fare!" da kommer Undergang pludselig
over dem ligesom Veerne over den frugtsommelige, og
de skulle ingenlunde undfly. **4** Men I, Brødre! I ere ikke
i Mørke, saa at Dagen skulde overraske eder som en
Tyv. **5** Thi I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn, vi ere
ikke Nattens eller Mørkets Børn. **6** Saa lader os da ikke
sove ligesom de andre, men lader os vaage og være
ædrue! **7** Thi de, som sove, sove om Natten, og de,
som beruse sig, ere berusede om Natten. **8** Men da vi
høre Dagen til, saa lader os være ædrue, iførte Troens
og Kærlighedens Panser og Frelsens Haab som Hjelm!
9 Thi Gud bestemte os ikke til Vrede, men til at vinde
Frelse ved vor Herre Jesus Kristus, **10** som døde for
os, for at vi, hvad enten vi vaage eller sove, skulle leve
sammen med ham. **11** Formaner derfor hverandre og
opbygger den ene den anden, ligesom I ogsaa gøre.
12 Men vi bede eder, Brødre! at I skønne paa dem,
som arbejde iblandt eder og ere eders Forstandere
i Herren og paaminde eder. **13** og agte dem højlig i
Kærlighed for deres Gernings Skyld. Holder Fred med
hverandre! **14** Og vi formane eder, Brødre! paaminder
de uskikkelige, trøster de modfaldne, tager eder af de
skrøbelige, værer langmodige imod alle! **15** Ser til, at
ingen gengælder nogen ondt med ondt; men stræber
altid efter det gode, baade imod hverandre og imod
alle. **16** Værer altid glade, **17** beder uafladelig, **18** takker
i alle Forhold; thi dette er Guds Villie med eder i Kristus
Jesus. **19** Udslukker ikke Aanden, **20** ringeagter ikke
Profetier, **21** prøver alt, beholder det gode! **22** Holder
eder fra det onde under alle Skikkelser! **23** Men han
selv, Fredens Gud, helliggøre eder ganske og aldeles,
og gid eders Aand og Sjæl og Legeme maa bevares
helt og holdent, uden Dadel i vor Herres Jesu Kristi
Tilkommelse! **24** Trofast er han, som kaldte eder, han
skal ogsaa gøre det. **25** Brødre! beder for os! **26** Hilser
alle Brødrene med et helligt Kys! **27** Jeg besværger
eder ved Herren, at dette Brev maa blive oplæst for
alle de hellige Brødre. **28** Vor Herres Jesu Kristi Naade
være med eder!

2 Tessalonikerne

1 Paulus og Silvanus og Timotheus til
Thessalonikernes Menighed i Gud vor Fader og
den Herre Jesus Kristus: **2** Naade være med eder og
Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **3**
Vi ere skyldige altid at takke Gud for eder, Brødre!
som tilbørligt er, fordi eders Tro vokser overmaade,
og den indbyrdes Kærlighed forøges hos hver enkelt
af eder alle, **4** saa at vi selv rose os af eder i Guds
Menigheder for eders Udholdenhed og Tro under alle
eders Forfølgelser og de Trængsler, som I udstaa, **5** et
Bevis paa Guds retfærdige Dom, for at I kunne agtes
værdige til Guds Rige, for hvilket I ogsaa lide; **6** hvis
ellers det er retfærdigt for Gud at give dem Trængsel til
Gengæld, som trænge eder, **7** og eder, som trænges,
Hvile med os ved den Herres Jesu Aabenbarelse fra
Himmelen med sin Krafts Engle, **8** med Lueild, naar
han tager Hævn over dem, som ikke kende Gud, og
over dem, som ikke lyde vor Herres Jesu Evangelium,
9 de, som jo skulle lide Straf, evig Undergang bort
fra Herrens Ansigt og fra hans Vældes Herlighed,
(aiōnios g166) **10** naar han kommer for paa hin Dag
at herliggøres i sine hellige og beundres i alle dem,
som have troet; thi troet blev vort Vidnesbyrd til eder.
11 Derfor bede vi ogsaa altid for eder, at vor Gud vil
agte eder Kaldelsen værdige og med Kraft fuldkomme
al Lyst til det gode og Troens Gerning, **12** for at vor
Herres Jesu Navn maa herliggøres i eder, og I i ham,
efter vor Guds og den Herres Jesu Kristi Naade.

2 Men vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herres
Jesu Kristi Tilkommelse og vor Samling til ham, **2** at
I ikke i en Hast maa lade eder bringe fra Besindelse
eller forskrække hverken ved nogen Aand eller ved
nogen Tale eller Brev, der skulde være fra os, som om
Herrens Dag var lige for Haanden. **3** Lad ingen bedrage
eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme
og Syndens Menneske aabenbares, Fortabelsens Søn,
4 han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt,
hvad der kaldes Gud eller Helligdom, saa at han sætter
sig i Guds Tempel og udgiver sig selv for at være
Gud. **5** Komme I ikke i Hu, at jeg sagde eder dette,
da jeg endnu var hos eder? **6** Og nu vide I, hvad der
holder ham tilbage, indtil han aabenbares i sin Tid. **7**
Thi Lovløshedens Hemmelighed virker allerede, kun
at den, som nu holder tilbage, først maa komme af
Vejen, **8** og da skal den lovløse aabenbares, hvem
den Herre Jesus skal dræbe med sin Munds Aande og
tilintetgøre ved sin Tilkommelses Aabenbarelse, **9** han,
hvis Komme sker ifølge Satans Kraft, med al Løgnens
Magt og Tegn og Undere **10** og med alt Uretfærdigheds
Bedrag for dem, som fortabes, fordi de ikke toge imod
Kærligheden til Sandheden, saa de kunde blive frelste.
11 Og derfor sender Gud dem kraftig Vildfarelse, saa
at de tro Løgnen, **12** for at de skulle dømmes, alle
de, som ikke troede Sandheden, men fandt Behag i
Uretfærdigheden. **13** Men vi ere skyldige at takke Gud
altid for eder, I af Herren elskede Brødre! fordi Gud har
udvalgt eder fra Begyndelsen til Frelse ved Aandens
Helligelse og Tro paa Sandheden, **14** hvortil han kaldte
eder ved vort Evangelium, for at I skulde vinde vor
Herres Jesu Kristi Herlighed. **15** Saa staar da fast,
Brødre! og holder fast ved de Overleveringer, hvori I
bleve oplærte, være sig ved vor Tale eller vort Brev.
16 Men han selv, vor Herre Jesus Kristus og Gud vor
Fader, som har elsket os og givet os en evig Trøst og
et godt Haab i Naade, **(aiōnios g166)** **17** han trøste eders
Hjerter og styrke eder i al god Gerning og Tale!

3 I øvrigt, Brødre! beder for os, at Herrens Ord maa
have Løb og forherliges ligesom hos eder, **2** og at
vi maa fries fra de vanartige og onde Mennesker; thi
Troen er ikke alles. **3** Men trofast er Herren, som skal
styrke eder og bevare eder fra det onde; **4** og vi have
den Tillid til eder i Herren, at I baade gøre og ville gøre,
hvad vi byde. **5** Men Herren styre eders Hjerter til Guds
Kærlighed og til Kristi Udholdenhed! **6** Men vi byde
eder, Brødre! i vor Herres Jesu Kristi Navn, at I holde
eder borte fra enhver Broder, som vandrer uskikkeligt
og ikke efter den Overlevering, som de modtoge af os.
7 I vide jo selv, hvorledes I bør efterfølge os. Thi vi have
ikke levet uskikkeligt iblandt eder, **8** ikke heller spiste vi
nogens Brød for intet, men arbejdede med Møje og
Anstrengelse, Nat og Dag, for ikke at være nogen af
eder til Byrde. **9** Ikke fordi vi ikke have Ret dertil; men
vi vilde give eder et Forbillede i os selv, for at I skulde
efterfølge os. **10** Ogsaa da vi vare hos eder, bøde vi
eder jo dette, at dersom nogen ikke vil arbejde, saa skal
han heller ikke have Føden! **11** Vi høre nemlig, at nogle
vandre uskikkeligt iblandt eder, idet de ikke arbejde,
men tage sig uvedkommende Ting for. **12** Saadanne
byde og formane vi i den Herre Jesus Kristus, at de
skulle arbejde i Stilhed og saaledes spise deres eget
Brød. **13** Men I, Brødre! bliver ikke trætte af at gøre det
gode! **14** Men dersom nogen ikke lyder vort Ord her i
Brevet, da mærker eder ham; haver intet Samkvem
med ham, for at han maa skamme sig! **15** Dog skulle I
ikke agte ham for en Fjende, men paaminde ham som
en Broder! **16** Men han selv, Fredens Herre, give eder
Freden altid, i alle Maader! Herren være med eder alle!
17 Hilsenen med min, Paulus's, egen Haand, hvilket er
et Mærke i hvert Brev. Saaledes skriver jeg. **18** Vor
Herres Jesu Kristi Naade være med eder alle!

1 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel efter Befaling af Gud, vor
Frelser, og Kristus Jesus, vort Haab, **2** til Timotheus,
sit ægte Barn i Troen: Naade, Barmhjertighed og Fred
fra Gud Fader og Kristus Jesus vor Herre! **3** Det var
derfor, jeg opfordrede dig til at blive i Efesus, da jeg
drog til Makedonien, for at du skulde paabyde visse
Folk ikke at føre fremmed Lære **4** og ikke at agte
paa Fabler og Slægtregistre uden Ende, som mere
fremme Stridigheder end Guds Husholdning i Tro. **5**
Men Paabudets Endemaal er Kærlighed af et rent
Hjerte og af en god Samvittighed og af en uskrømtet
Tro, **6** hvorfra nogle ere afvegne og have vendt sig
til intetsigende Snak, **7** idet de ville være Lovlærere
uden at forstaa, hverken hvad de sige, eller hvorom de
udtale sig saa sikkert. **8** Men vi vide, at Loven er god,
dersom man bruger den lovmæssigt, **9** idet man ved
dette, at Loven ikke er sat for den retfærdige, men for
lovløse og ulydige, ugudelige og Syndere, ryggesløse
og vanhellige, for dem, som øve Vold imod deres Fader
og Moder, for Manddrabere, **10** utugtige, Syndere imod
Naturen, Menneskerøvere, Løgnere, Menedere, og
hvad andet dei er imod den sunde Lære, **11** efter den
salige Guds Herligheds Evangelium, som er blevet mig
betroet. **12** Jeg takker ham, som gjorde mig stærk,
Kristus Jesus, vor Herre, fordi han agtede mig for tro,
idet han satte mig til en Tjeneste, **13** skønt jeg forhen
var en Bespotter og en Forfølger og en Voldsmand;
men der blev vist mig Barmhjertighed, thi jeg gjorde det
uvitterligt i Vantro. **14** Ja, vor Herres Naade viste sig
overvættes rig med Tro og Kærlighed i Kristus Jesus.
15 Den Tale er troværdig og al Modtagelse værd, at
Kristus Jesus kom til Verden for at frelse Syndere,
iblandt hvilke jeg er den største. **16** Men derfor blev
der vist mig Barmhjertighed, for at Jesus Kristus kunde
paa mig som den første vise hele sin Langmodighed,
til et Forbillede paa dem, som skulle tro paa ham til
evigt Liv. **(aiōnios g166)** **17** Men Evighedens Konge, den
uforkrænkelige, usynlige, eneste Gud være Pris og
Ære i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** **18**
Dette Paabud betror jeg dig, mit Barn Timotheus, ifølge
de Profetier, som tilforn ere udtalte over dig, at du efter
dem strider den gode Strid, **19** idet du har Tro og en
god Samvittighed, hvilken nogle have stødt fra sig og
lidt Skibbrud paa Troen; **20** iblandt dem ere Hymenæus
og Aleksander, hvilke jeg har overgivet til Satan, for at
de skulle tugtes til ikke at bespotte.

2 Jeg formaner da først af alt til, at der holdes
Bønner, Paakaldelser, Forbønner, Taksigelser for alle
Mennesker, **2** for Konger og alle dem, som ere i Højhed,
at vi maa leve et roligt og stille Levned i al Gudsfrygt
og Ærbarhed; **3** dette er smukt og velbehageligt for
Gud, vor Frelser, **4** som vil, at alle Mennesker skulle
frelses og komme til Sandheds Erkendelse. **5** Thi der
er een Gud, og ogsaa een Mellemmand imellem Gud
og Mennesker, Mennesket Kristus Jesus, **6** som gav
sig selv til en Genløsnings Betaling for alle, hvilket er
Vidnesbyrdet i sin Tid, **7** og for dette er jeg bleven sat
til Prædiker og Apostel (jeg siger Sandhed, jeg lyver
ikke), en Lærer for Hedninger i Tro og Sandhed. **8**
Saa vil jeg da, at Mændene paa ethvert Sted, hvor
de bede, skulle opløfte fromme Hænder uden Vrede
og Trætte. **9** Ligesaa, at Kvinder skulle pryde sig i
sømmelig Klædning med Blufærdighed og Ærbarhed,
ikke med Fletninger og Guld eller Perler eller kostbar
Klædning, **10** men, som det sømmer sig Kvinder, der
bekende sig til Gudsfrygt, med gode Gerninger. **11** En
Kvinde bør i Stilhed lade sig belære, med al Lydighed;
12 men at være Lærer tilsteder jeg ikke en Kvinde, ikke
heller at byde over Manden, men at være i Stilhed.
13 Thi Adam blev dannet først, derefter Eva; **14** og
Adam blev ikke bedraget, men Kvinden blev bedraget
og er falden i Overtrædelse. **15** Men hun skal frelses
igennem sin Barnefødsel, dersom de blive i Tro og
Kærlighed og Hellighed med Ærbarhed.

3 Den Tale er troværdig: Dersom nogen begærer en
Tilsynsgerning, har han Lyst til en skøn Gerning. **2**
En Tilsynsmand bør derfor være ulastelig, een Kvindes
Mand, ædruelig, sindig, høvisk, gæstfri, dygtig til at
lære andre; **3** ikke hengiven til Vin, ikke til Slagsmaal,
men mild, ikke kivagtig, ikke pengegridsk; **4** en Mand,
som forestaar sit eget Hus vel, som har Børn, der
ere lydige med al Ærbarhed; **5** (dersom en ikke ved
at forestaa sit eget Hus, hvorledes vil han da kunne
sørge for Guds Menighed?) **6** ikke ny i Troen, for
at han ikke skal blive opblæst og falde ind under
Djævelens Dom. **7** Men han bør ogsaa have et godt
Vidnesbyrd af dem, som ere udenfor, for at han ikke
skal falde i Forhaanelse og Djævelens Snare. **8**
Menighedstjenere bør ligeledes være ærbare, ikke
tvetungede, ikke hengivne til megen Vin, ikke til slet
Vinding, **9** bevarende Troens Hemmelighed i en ren
Samvittighed. **10** Men ogsaa disse skulle først prøves,
og siden gøre Tjeneste, hvis de ere ustraffelige. **11**
Kvinder bør ligeledes være ærbare, ikke bagtaleriske,
ædruelige, tro i alle Ting. **12** En Menighedstjener
skal være een Kvindes Mand og forestaa sine Børn
og sit eget Hus vel. **13** Thi de, som have tjent vel i
Menigheden, de erhverve sig selv en smuk Stilling
og megen Frimodighed i Troen paa Kristus Jesus. **14**
Disse Ting skriver jeg dig til, ihvorvel jeg haaber at
komme snart til dig; **15** men dersom jeg tøver, da skal
du heraf vide, hvorledes man bør færdes i Guds Hus,

hvilket jo er den levende Guds Menighed, Sandhedens
Søjle og Grundvold. 16 Og uden Modsigelse stor er den
Gudsfrygtens Hemmelighed: Han, som blev aabenbaret
i Kød, blev retfærdiggjort i Aand, set af Engle, prædiket
iblandt Hedninger, troet i Verden, optagen i Herlighed.

4 Men Aanden siger klarlig, at i kommende Tider
ville nogle falde fra Troen, idet de agte paa
forførende Aander og paa Dæmoners Lærdomme, 2
ved Løgnlæreres Hykleri, som ere brændemærkede i
deres egen Samvittighed, 3 som byde, at man ikke
maa gifte sig, og at man skal afholde sig fra Spiser,
hvilke Gud har skabt til at nydes med Taksigelse af
dem, som tro og have erkendt Sandheden. 4 Thi al
Guds Skabning er god, og intet er at forkaste, naar det
tages med Taksigelse; 5 thi det helliges ved Guds Ord
og Bøn. 6 Naar du foreholder Brødrene dette, er du
en god Kristi Jesu Tjener, idet du næres ved Troens
og den gode Læres Ord, den, som du har efterfulgt;
7 men afvis de vanhellige og kærlingagtige Fabler!
Derimod øv dig selv i Gudsfrygt! 8 Thi den legemlige
Øvelse er nyttig til lidet, men Gudsfrygten er nyttig til
alle Ting, idet den har Forjættelse for det Liv, som nu
er, og for det, som kommer. 9 Den Tale er troværdig
og al Modtagelse værd. 10 Thi derfor lide vi Møje og
Forhaanelser, fordi vi have sat vort Haab til den levende
Gud, som er alle Menneskers Frelser, mest deres, som
tro. 11 Paabyd og lær dette! 12 Lad ingen ringeagte dig
for din Ungdoms Skyld, men bliv et Forbillede for dem,
som tro, i Tale, i Vandel, i Kærlighed, i Tro, i Renhed!
13 Indtil jeg kommer, saa giv Agt paa Oplæsningen,
Formaningen, Undervisningen. 14 Forsøm ikke den
Naadegave, som er i dig, som blev given dig under
Profeti med Haandspaalæggelse af de Ældste. 15
Tænk paa dette, lev i dette, for at din Fremgang maa
være aabenbar for alle. 16 Giv Agt paa dig selv og
paa Undervisningen; hold ved dermed; thi naar du gør
dette, skal du frelse baade dig selv og dem, som høre
dig.

5 En gammel Mand maa du ikke skælde paa, men
forman ham som en Fader, unge Mænd som Brødre,
2 gamle Kvinder som Mødre, unge som Søstre, i al
Renhed. 3 Ær Enker, dem, som virkelig ere Enker;
4 men om en Enke har Børn eller Børnebørn, da
lad dem først lære at vise deres eget Hus skyldig
Kærlighed og gøre Gengæld imod Forældrene; thi dette
er velbehageligt for Gud. 5 Men den, som virkelig er
Enke og staar ene, har sat sit Haab til Gud og bliver
ved med sine Bønner og Paakaldelser Nat og Dag;
6 men den, som lever efter sine Lyster, er levende
død. 7 Forehold dem ogsaa dette, for at de maa være
ulastelige. 8 Men dersom nogen ikke har Omsorg for
sine egne og især for sine Husfæller, han har fornægtet
Troen og er værre end en vantro. 9 En Enke kan
udnævnes, naar hun er ikke yngre end tresindstyve Aar,
har været een Mands Hustru, 10 har Vidnesbyrd for
gode Gerninger, har opfostret Børn, har vist Gæstfrihed,
har toet helliges Fødder, har hjulpet nødlidende, har
lagt sig efter al god Gerning. 11 Men afvis unge Enker;
thi naar de i kødelig Attraa gøre Oprør imod Kristus,
ville de giftes 12 og have saa den Dom, at de have
sveget deres første Tro. 13 Tilmed lære de, idet de
løbe omkring i Husene, at være ørkesløse, og ikke
alene ørkesløse, men ogsaa at være sladderagtige
og blande sig i uvedkommende Ting, idet de tale,
hvad der er utilbørligt. 14 Derfor vil jeg, at unge Enker
skulle giftes, føde Børn, styre Hus, ingen Anledning
give Modstanderen til slet Omtale. 15 Thi allerede
have nogle vendt sig bort efter Satan. 16 Dersom
nogen troende Kvinde har Enker, da lad hende hjælpe
dem, og lad ikke Menigheden bebyrdes, for at den
kan hjælpe de virkelige Enker. 17 De Ældste, som ere
gode Forstandere, skal man holde dobbelt Ære værd,
mest dem, som arbejde i Tale og Undervisning. 18
Thi Skriften siger: „Du maa ikke binde Munden til paa
en Okse, som tærsker"; og: „Arbejderen er sin Løn
værd." 19 Tag ikke imod noget Klagemaal imod en
Ældste, uden efter to eller tre Vidner. 20 Dem, som
synde, irettesæt dem for alles Aasyn, for at ogsaa de
andre maa have Frygt. 21 Jeg besværger dig for Guds
og Kristi Jesu og de udvalgte Engles Aasyn, at du
vogter paa dette uden Partiskhed, saa du intet gør efter
Tilbøjelighed. 22 Vær ikke hastig til at lægge Hænder
paa nogen, og gør dig ikke delagtig i andres Synder;
hold dig selv ren! 23 Drik ikke længere bare Vand, men
nyd lidt Vin for din Mave og dine jævnlige Svagheder.
24 Nogle Menneskers Synder ere aabenbare og gaa
forud til Dom; men for nogle følge de ogsaa bagefter.
25 Ligeledes ere ogsaa de gode Gerninger aabenbare,
og de, som det forholder sig anderledes med, kunne
ikke skjules.

6 Alle de, som ere Trælle under Aag, skulle holde
deres egne Herrer al Ære værd, for at ikke Guds
Navn og Læren skal bespottes. 2 Men de, der have
troende Herrer, maa ikke ringeagte dem, fordi de ere
Brødre, men tjene dem desto hellere, fordi de, som nyde
godt af deres gode Gerning, ere troende og elskede.
Lær dette, og forman dertil! 3 Dersom nogen fører
fremmed Lære og ikke holder sig til vor Herres Jesu
Kristi sunde Ord og til den Lære, som stemmer med
Gudsfrygt, 4 han er opblæst, skønt han intet ved, men
er syg for Stridigheder og Ordkampe, hvoraf kommer
Avind, Kiv, Forhaanelser, ond Mistanke 5 og idelige
Rivninger hos Mennesker, som ere fordærvede i Sindet

og berøvede Sandheden, idet de mene, at Gudsfrygten
er en Vinding. **6** Vist nok er Gudsfrygten sammen med
Nøjsomhed en stor Vinding. **7** Thi vi have intet bragt ind i
Verden, det er da aabenbart, at vi ej heller kunne bringe
noget ud derfra. **8** Men naar vi have Føde og Klæder,
ville vi dermed lade os nøje. **9** Men de, som ville være
rige, falde i Fristelse og Snare og mange ufornuftige og
skadelige Begæringer, som nedsænke Menneskene i
Undergang og Fortabelse; **10** thi Pengegridskheden er
en Rod til alt ondt; og ved at hige derefter ere nogle
farne vild fra Troen og have gennemstunget sig selv
med mange Smerter. **11** Men du, o Guds Menneske! fly
disse Ting; jag derimod efter Retfærdighed, Gudsfrygt,
Tro, Kærlighed, Udholdenhed, Sagtmodighed; **12** strid
Troens gode Strid, grib det evige Liv, til hvilket du er
bleven kaldet og har aflagt den gode Bekendelse for
mange Vidner. **(aiōnios g166)** **13** Jeg byder dig for Guds
Aasyn, som holder alle Ting i Live, og for Kristus Jesus,
som vidnede den gode Bekendelse for Pontius Pilatus,
14 at du holder Budet uplettet, ulasteligt indtil vor Herres
Jesu Kristi Aabenbarelse, **15** hvilken den salige og
alene mægtige, Kongernes Konge og Herrernes Herre
skal lade til Syne i sin Tid; **16** han, som alene har
Udødelighed, som bor i et utilgængeligt Lys, hvem intet
Menneske har set, ikke heller kan se; ham være Ære
og evig Magt! Amen! **(aiōnios g166)** **17** Byd dem, som
ere rige i den nærværende Verden, at de ikke hovmode
sig, ej heller sætte Haab til den usikre Rigdom, men til
Gud, som giver os rigeligt alle Ting at nyde; **(aiōn g165)**
18 at de gøre godt, ere rige paa gode Gerninger, gerne
give, meddele **19** og saaledes opsamle sig selv en god
Grundvold for den kommende Tid, for at de kunne gribe
det sande Liv. **20** O, Timotheus! vogt paa den betroede
Skat, idet du vender dig bort fra den vanhellige, tomme
Snak og Indvendingerne fra den falskelig saakaldte
Erkendelse, **21** hvilken nogle have bekendt sig til og
ere afvegne fra Troen. Naaden være med dig!

2 Timoteus

1 Paulus, Kristi Jesu Apostel ved Guds Villie, for at
bringe Forjættelse om Livet i Kristus Jesus **2** — til
Timotheus, sit elskede Barn: Naade, Barmhjertighed
og Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus, vor Herre! **3**
Jeg takker Gud, hvem jeg fra mine Forfædre af har
tjent i en ren Samvittighed, ligesom jeg uafladelig har
dig i Erindring i mine Bønner Nat og Dag, **4** da jeg
i Mindet om dine Taarer længes efter at se dig, for
at jeg maa fyldes med Glæde, **5** idet jeg er bleven
mindet om den uskrømtede Tro, som er i dig, den,
som boede først i din Mormoder Lois og din Moder
Eunike, og jeg er vis paa, at den ogsaa bor i dig.
6 Derfor paaminder jeg dig, at du opflammer den
Guds Naadegave, som er i dig ved mine Hænders
Paalæggelse. **7** Thi Gud har ikke givet os Fejgheds
Aand, men Krafts og Kærligheds og Sindigheds Aand.
8 Derfor, skam dig ikke ved Vidnesbyrdet om vor Herre
eller ved mig, hans Fange, men lid ondt med Evangeliet
ved Guds Kraft, **9** han, som frelste os og kaldte os
med en hellig Kaldelse, ikke efter vore Gerninger,
men efter sit eget Forsæt og Naaden, som blev given
os i Kristus Jesus fra evige Tider, **(aiōnios g166)** **10**
men nu er kommen for Dagen ved vor Frelsers Jesu
Kristi Aabenbarelse, han, som tilintetgjorde Døden,
men bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved
Evangeliet, **11** for hvilket jeg er bleven sat til Prædiker
og Apostel og Hedningers Lærer, **12** hvorfor jeg ogsaa
lider dette, men jeg skammer mig ikke derved; thi jeg
ved, til hvem jeg har sat min Tro, og jeg er vis paa,
at han er mægtig til at vogte paa den mig betroede
Skat til hin Dag. **13** Hav et Forbillede i de sunde Ord,
som du har hørt af mig, i Tro og Kærlighed i Kristus
Jesus. **14** Vogt paa den skønne betroede Skat ved
den Helligaand, som bor i os. **15** Du ved dette, at alle
de i Asien have vendt sig fra mig, iblandt hvilke ere
Fygelus og Hermogenes. **16** Herren vise Onesiforus's
Hus Barmhjertighed; thi han har ofte vederkvæget mig
og skammede sig ikke ved min Lænke, **17** men da han
kom til Rom, søgte han ivrigt efter mig og fandt mig. **18**
Herren give ham at finde Barmhjertighed fra Herren
paa hin Dag! Og hvor megen Tjeneste han har gjort i
Efesus, ved du bedst.

2 Du derfor, mit Barn! bliv stærk ved Naaden i Kristus
Jesus; **2** og hvad du har hørt af mig for mange
Vidner, betro det til trofaste Mennesker, som kunne
være dygtige ogsaa til at lære andre. **3** Vær med til at
lide ondt som en god Kristi Jesu Stridsmand. **4** Ingen,
som gør Krigstjeneste, indvikler sig i Livets Handeler
— for at han kan behage den, som tog ham i Sold. **5**
Og ligesaa, naar nogen møder i Væddekamp, bliver
han dog ikke bekranset, dersom han ikke kæmper
lovmæssigt. **6** Den Bonde, som arbejder, bør først
have Del i Frugterne. **7** Mærk, hvad jeg siger; Herren
vil jo give dig Indsigt i alle Ting. **8** Kom Jesus Kristus
i Hu, oprejst fra de døde, af Davids Sæd, efter mit
Evangelium, **9** for hvilket jeg lider ondt lige indtil at
være bunden som en Misdæder; men Guds Ord er
ikke bundet. **10** Derfor udholder jeg alt for de udvalgtes
Skyld, for at ogsaa de skulle faa Frelsen i Kristus
Jesus med evig Herlighed. **(aiōnios g166)** **11** Den Tale er
troværdig; thi dersom vi ere døde med ham, skulle vi
ogsaa leve med ham; **12** dersom vi holde ud, skulle vi
ogsaa være Konger med ham; dersom vi fornægte,
skal ogsaa han fornægte os; **13** dersom vi ere utro,
forbliver han dog tro; thi fornægte sig selv kan han ikke.
14 Paamind om disse Ting, idet du besværger dem for
Herrens Aasyn, at de ikke kives om Ord, hvilket er til
ingen Nytte, men til Ødelæggelse for dem, som høre
derpaa. **15** Gør dig Flid for at fremstille dig selv som
prøvet for Gud, som en Arbejder, der ikke behøver
at skamme sig, som rettelig lærer Sandhedens Ord.
16 Men hold dig fra den vanhellige, tomme Snak; thi
saadanne ville stedse gaa videre i Ugudelighed, **17**
og deres Ord vil æde om sig som Kræft. Iblandt dem
ere Hymenæus og Filetus, **18** som ere afvegne fra
Sandheden, idet de sige, at Opstandelsen er allerede
sket, og de forvende Troen hos nogle. **19** Dog, Guds
faste Grundvold staar og har dette Segl: „Herren kender
sine" og: „Hver den, som nævner Herrens Navn, afstaa
fra Uretfærdighed." **20** Men i et stort Hus er der ikke
alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ og Ler,
og nogle til Ære, andre til Vanære. **21** Dersom da
nogen holder sig ren fra disse, han skal være et Kar
til Ære, helliget, Husbonden nyttigt, tilberedt til al god
Gerning. **22** Men fly de ungdommelige Begæringer; jag
derimod efter Retfærdighed, Troskab, Kærlighed og
Fred sammen med dem, som paakalde Herren af et
rent Hjerte; **23** og afvis de taabelige og uforstandige
Stridigheder, efterdi du ved, at de avle Kampe. **24** Men
en Herrens Tjener bør ikke strides, men være mild imod
alle, dygtig til at lære, i Stand til at taale ondt, **25** med
Sagtmodighed irettesættende dem, som modsætte sig,
om Gud dog engang vilde give dem Omvendelse til
Sandheds Erkendelse, **26** og de kunde blive ædru igen
fra Djævelens Snare, af hvem de ere fangne til at gøre
hans Villie.

3 Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige
Tider indtræde. **2** Thi Menneskene skulle være
egenkærlige, pengegridske, praleriske, hovmodige,
spottelystne, ulydige imod Forældre, utaknemmelige,
ryggesløse, **3** ukærlige, uforligelige, bagtaleriske,
uafholdne, raa, uden Kærlighed til det gode, **4**

forræderske, fremfusende, opblæste, Mennesker, som
mere elske Vellyst, end de elske Gud, 5 som have
Gudfrygtigheds Skin, men have fornægtet dens Kraft.
Og fra disse skal du vende dig bort! 6 Thi til dem høre
de, som snige sig ind i Husene og fange Kvindfolk, der
ere belæssede med Synder og drives af mange Haande
Begæringer 7 og altid lære og aldrig kunne komme
til Sandheds Erkendelse. 8 Men ligesom Jannes og
Jambres stode Moses imod, saaledes modstaa ogsaa
disse Sandheden: Mennesker, fordærvede i Sindet,
forkastelige i Troen. 9 Dog, de skulle ikke faa Fremgang
ydermere; thi deres Afsind skal blive aabenbart for alle,
ligesom ogsaa hines blev. 10 Du derimod har efterfulgt
mig i Lære, i Vandel, i Forsæt, Tro, Langmodighed,
Kærlighed, Udholdenhed, 11 i Forfølgelser, i Lidelser,
saadanne som ere komne over mig i Antiokia, i Ikonium,
i Lystra, saadanne Forfølgelser, som jeg har udstaaet,
og Herren har friet mig ud af dem alle. 12 Ja, ogsaa
alle de, som ville leve gudfrygtigt i Kristus Jesus, skulle
forfølges. 13 Men onde Mennesker og Bedragere ville
gaa frem til det værre; de forføre og forføres. 14 Du
derimod, bliv i det, som du har lært, og som du er
bleven forvisset om, efterdi du ved, af hvem du har
lært det, 15 og efterdi du fra Barn af kender de hellige
Skrifter, som kunne gøre dig viis til Frelse ved Troen
paa Kristus Jesus. 16 Hvert Skrift er indaandet af Gud
og nyttigt til Belæring, til Irettesættelse, til Forbedring, til
Optugtelse i Retfærdighed, 17 for at Guds-Mennesket
maa vorde fuldkomment, dygtiggjort til al god Gerning.

4 Jeg besværger dig for Guds og Kristi Jesu Aasyn,
som skal dømme levende og døde, og ved hans
Aabenbarelse og hans Rige: 2 Prædike Ordet, vær
rede i Tide og i Utide, irettesæt, straf, forman med al
Langmodighed og Belæring! 3 Thi den Tid skal komme,
da de ikke skulle fordrage den sunde Lære, men efter
deres egne Begæringer tage sig selv Lærere i Hobetal,
efter hvad der kildrer deres Øren, 4 og de skulle vende
Ørene fra Sandheden og vende sig hen til Fablerne.
5 Du derimod, vær ædru i alle Ting, lid ondt, gør en
Evangelists Gerning, fuldbyrd din Tjeneste! 6 Thi jeg
ofres allerede, og Tiden til mit Opbrud er for Haanden.
7 Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet og
bevaret Troen. 8 I øvrigt henligger Retfærdighedens
Krans til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer,
skal give mig paa hin Dag, og ikke alene mig, men
ogsaa alle dem, som have elsket hans Aabenbarelse.
9 Gør dig Flid for at komme snart til mig; 10 thi Dem as
forlod mig, fordi han fik Kærlighed til den nærværende
Verden, og drog til Thessalonika; Kreskens drog til
Galatien, Titus til Dalmatien. (aiōn g165) 11 Lukas er
alene hos mig. Tag Markus og bring ham med dig; thi
han er mig nyttig til Tjenesten. 12 Men Tykikus har jeg
sendt til Efesus. 13 Naar du kommer, da bring min
Rejsekjortel med dig, som jeg lod blive i Troas hos
Karpus, og Bøgerne, især dem paa Pergament. 14
Smeden Aleksander har gjort mig meget ondt; Herren
vil betale ham efter hans Gerninger. 15 For ham skal
ogsaa du vogte dig; thi han stod vore Ord haardt imod.
16 Ved mit første Forsvar kom ingen mig til Hjælp, men
alle lode mig i Stikken; (gid det ikke maa tilregnes dem!)
17 Men Herren stod hos mig og styrkede mig, for at
Ordets Prædiken skulde fuldbyrdes ved mig, og alle
Hedningerne høre det; og jeg blev friet fra Løvens Gab.
18 Herren vil fri mig fra al ond Gerning og frelse mig til
sit himmelske Rige; ham være Æren i Evighedernes
Evigheder! Amen. (aiōn g165) 19 Hils Priska og Akvila
og Onesiforus's Hus! 20 Erastus blev i Korinth, men
Trofimus efterlod jeg syg i Milet. 21 Gør dig Flid for at
komme før Vinteren! Eubulus og Pudens og Linus og
Klaudia og alle Brødrene hilse dig. 22 Den Herre Jesus
være med din Aand! Naaden være med eder!

Titus

1 Paulus, Guds Tjener og Jesu Kristi Apostel til at virke
Tro hos Guds udvalgte og Erkendelse af Sandheden
angaaende Gudsfrygt, **2** i Haab om evigt Liv, hvilket
Gud, som ikke lyver, har forjættet fra evige Tider, **(aiōnios**
g166) **3** men i sin Tid har han aabenbaret sit Ord ved
den Prædiken, som er bleven mig betroet efter Guds,
vor Frelsers Befaling: **4** Til Titus, mit ægte Barn i fælles
Tro: Naade og Fred fra Gud Fader og Kristus Jesus
vor Frelser! **5** Derfor efterlod jeg dig paa Kreta, for at
du skulde bringe i Orden, hvad der stod tilbage, og
indsætte Ældste i hver By, som jeg paalagde dig, **6**
saafremt en er ustraffelig, een Kvindes Mand og har
troende Børn, der ikke ere beskyldte for Ryggesløshed
eller ere genstridige. **7** Thi en Tilsynsmand bør være
ustraffelig som en Guds Husholder, ikke selvbehagelig,
ikke vredagtig, ikke hengiven til Vin, ikke til Slagsmaal,
ikke til slet Vinding, **8** men gæstfri, elskende det gode,
sindig, retfærdig, from, afholdende; **9** en Mand, som
holder fast ved det troværdige Ord efter Læren, for
at han kan være dygtig til baade at formane ved den
sunde Lære og at gendrive dem, som sige imod. **10**
Thi mange ere genstridige, føre intetsigende Snak og
daare Sindet, især de af Omskærelsen; **11** dem bør
man stoppe Munden paa; thi de forvende hele Huse
ved at føre utilbørlig Lære for slet Vindings Skyld.
12 En af dem, en af deres egne Profeter, har sagt:
„Kretere ere altid Løgnere, onde Dyr, lade Buge." **13**
Dette Vidnesbyrd er sandt. Derfor skal du sætte dem
strengelig i Rette, for at de maa blive sunde i Troen **14**
og ikke agte paa jødiske Fabler og Bud af Mennesker,
som vende sig bort fra Sandheden. **15** Alt er rent for de
rene; men for de besmittede og vantro er intet rent,
men baade deres Sind og Samvittighed er besmittet.
16 De sige, at de kende Gud, men med deres Gerninger
fornægte de ham, vederstyggelige, som de ere, og
ulydige og uduelige til al god Gerning.

2 Du derimod, tal, hvad der sømmer sig for den sunde
Lære: **2** At gamle Mænd skulle være ædruelige,
ærbare, sindige, sunde i Troen, i Kærligheden, i
Udholdenheden; **3** at gamle Kvinder ligeledes skulle
skikke sig, som det sømmer sig hellige, ikke bagtale,
ikke være forfaldne til megen Vin, men være Lærere i,
hvad godt er, **4** for at de maa faa de unge Kvinder til
at besinde sig paa at elske deres Mænd og at elske
deres Børn, **5** at være sindige, kyske, huslige, gode,
deres egne Mænd undergivne, for at Guds Ord ikke
skal bespottes. **6** Forman ligeledes de unge Mænd
til at være sindige, **7** idet du i alle Maader viser dig
selv som et Forbillede paa gode Gerninger og i Læren
viser Ufordærvethed, Ærbarhed, **8** sund, ulastelig Tale,
for at Modstanderen maa blive til Skamme, naar han
intet ondt har at sige om os. **9** Forman Trælle til at
underordne sig under deres egne Herrer, at være dem
til Behag i alle Ting, ikke sige imod, **10** ikke besvige,
men vise al god Troskab, for at de i alle Maader
kunne være en Pryd for Guds, vor Frelsers Lære.
11 Thi Guds Naade er bleven aabenbaret til Frelse
for alle Mennesker **12** og opdrager os til at forsage
Ugudeligheden og de verdslige Begæringer og leve
sindigt og retfærdigt og gudfrygtigt i den nærværende
Verden; **(aiōn g165)** **13** forventende det salige Haab og
den store Guds og vor Frelsers Jesu Kristi Herligheds
Aabenbarelse, **14** han, som gav sig selv for os, for at
han maatte forløse os fra al Lovløshed og rense sig
selv et Ejendomsfolk, nidkært til gode Gerninger. **15** Tal
dette, og forman og irettesæt med al Myndighed; lad
ingen ringeagte dig!

3 Paamind dem om at underordne sig Øvrigheder
og Myndigheder, at adlyde, at være redebonne
til al god Gerning, **2** ikke at forhaane nogen,
ikke være stridslystne, men milde og udvise al
Sagtmodighed imod alle Mennesker. **3** Thi ogsaa
vi vare fordum uforstandige, ulydige, vildfarende,
Slaver af Begæringer og mange Haande Lyster, vi
levede i Ondskab og Avind, vare forhadte og hadede
hverandre. **4** Men da Guds, vor Frelsers Godhed
og Menneskekærlighed aabenbaredes, **5** frelste han
os, ikke for de Retfærdigheds Gerningers Skyld, som
vi havde gjort, men efter sin Barmhjertighed, ved
Igenfødelsens Bad og Fornyelsen i den Helligaand, **6**
som han rigeligt udøste over os ved Jesus Kristus, vor
Frelser, **7** for at vi, retfærdiggjorte ved hans Naade,
skulde i Haab vorde Arvinger til evigt Liv. **(aiōnios g166)**
8 Den Tale er troværdig, og derom vil jeg, at du skal
forsikre dem, for at de, som ere komne til Tro paa
Gud, skulle lægge Vind paa at øve gode Gerninger.
Dette er Menneskene godt og nyttigt. **9** Men hold dig
fra taabelige Stridigheder og Slægtregistre og Kiv og
Kampe om Loven; thi de ere unyttige og frugtesløse.
10 Et kættersk Menneske skal du afvise efter een og to
Ganges Paamindelse, **11** da du ved, at en saadan er
forvendt og synder, domfældt af sig selv. **12** Naar jeg
sender Artemas til dig eller Tykikus, da gør dig Flid for
at komme til mig i Nikopolis; thi der har jeg besluttet at
overvintre. **13** Zenas den lovkyndige og Apollos skal du
omhyggeligt hjælpe paa Vej, for at intet skal fattes dem.
14 Men lad ogsaa vore lære at øve gode Gerninger,
hvor der er Trang dertil, for at de ikke skulle være uden
Frugt. **15** Alle, som ere hos mig, hilse dig. Hils dem,
som elske os i Troen. Naaden være med eder alle!

Filemon

1 Paulus, Kristi Jesu Fange, og Broderen Timotheus
til Filemon, vor elskede og Medarbejder, **2** og
til Søsteren Appia og Arkippus, vor Medstrider, og
Menigheden i dit Hus; **3** Naade være med eder og
Fred fra Gud vor Fader og den Herre Jesus Kristus! **4**
Jeg takker min Gud altid, naar jeg kommer dig i Hu
i mine Bønner, **5** efterdi jeg hører om din Kærlighed
og den Tro, som du har til den Herre Jesus og til alle
de hellige, **6** for at din Delagtighed i Troen maa blive
virksom for Kristus i Erkendelse af alt det gode, som
er i eder. **7** Thi stor Glæde og Trøst har jeg faaet af
din Kærlighed, efterdi de helliges Hjerter ere blevne
vederkvægede ved dig, Broder! **8** Derfor, endskønt
jeg kunde med stor Frimodighed i Kristus befale dig
det, som er tilbørligt, **9** saa beder jeg dig dog hellere
for Kærlighedens Skyld, saadan som jeg er, som den
gamle Paulus, og nu tilmed Kristi Jesu Fange; **10** jeg
beder dig for mit Barn, som jeg har avlet i mine Lænker,
Onesimus, **11** ham, som tilforn var dig unyttig, men nu
er nyttig baade for dig og for mig, ham, som jeg sender
dig tilbage, **12** ham, det er mit eget Hjerte. **13** Ham
vilde jeg gerne beholde hos mig, for at han i dit Sted
kunde tjene mig i Evangeliets Lænker. **14** Men uden
dit Samtykke vilde jeg intet gøre, for at din Godhed
ikke skulde være som af Tvang, men af fri Villie. **15** Thi
maaske blev han derfor skilt fra dig en liden Tid, for at
du kunde faa ham igen til evigt Eje, **(aiōnios g166)** **16**
ikke mere som en Træl, men som mere end en Træl,
som en elsket Broder, særlig for mig, men hvor meget
mere for dig, baade i Kødet og i Herren. **17** Dersom
da du anser mig for din Medbroder, saa modtag ham
som mig! **18** Men har han gjort dig nogen Uret eller er
dig noget skyldig, da før mig det til Regning! **19** Jeg,
Paulus, skriver med min egen Haand, jeg vil betale,
— for ikke at sige dig, at du desuden ogsaa skylder
mig dig selv. **20** Ja, Broder! lad mig faa Gavn af dig i
Herren, vederkvæg mit Hjerte i Kristus! **21** I Tillid til din
Lydighed skriver jeg til dig, idet jeg ved, at du vil gøre
endog mere end det, jeg siger. **22** Men med det samme
bered ogsaa Herberge for mig; thi jeg haaber, at jeg
ved eders Bønner skal skænkes eder. **23** Epafras, min
medfangne i Kristus Jesus, **24** Markus, Aristarkus,
Demas, Lukas, mine Medarbejdere, hilse dig. **25** Vor
Herres Jesu Kristi Naade være med eders Aand!

Hebræerne

1 Efter at Gud fordum havde talt mange Gange og
paa mange Maader til Fædrene ved Profeterne, har
han ved Slutningen af disse Dage talt til os ved sin Søn,
2 hvem han har sat til Arving af alle Ting, ved hvem
han ogsaa har skabt Verden; **(aiōn g165)** **3** han, som —
efterdi han er hans Herligheds Glans og hans Væsens
udtrykte Billede og bærer alle Ting med sin Krafts Ord
— efter at have gjort Renselse fra Synderne har sat sig
ved Majestætens højre Haand i det høje, **4** idet han er
bleven saa meget ypperligere end Englene, som han
har arvet et herligere Navn fremfor dem. **5** Thi til hvilken
af Englene sagde han nogen Sinde: „Du er min Søn,
jeg har født dig i Dag?" og fremdeles: „Jeg skal være
ham en Fader, og han skal være mig en Søn?" **6** Og
naar han atter indfører den førstefødte i Verden, hedder
det: „Og alle Guds Engle skulle tilbede ham." **7** Og om
Englene hedder det: „Han gør sine Engle til Vinde og
sine Tjenere til Ildslue"; **8** men om Sønnen: „Din Trone,
o Gud! staar i al Evighed, og Rettens Kongestav er dit
Riges Kongestav. **(aiōn g165)** **9** Du elskede Retfærdighed
og hadede Lovløshed, derfor har Gud, din Gud, salvet
dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre." **10** Og:
„Du, Herre! har i Begyndelsen grundfæstet Jorden, og
Himlene ere dine Hænders Gerninger. **11** De skulle
forgaa, men du bliver; og de skulle til Hobe ældes som
et Klædebon, **12** ja, som et Klæde skal du sammenrulle
dem, og de skulle omskiftes; men du er den samme,
og dine Aar skulle ikke faa Ende." **13** Men til hvilken af
Englene sagde han nogen Sinde: „Sæt dig ved min
højre Haand, indtil jeg faar lagt dine Fjender som en
Skammel for dine Fødder?" **14** Ere de ikke alle tjenende
Aander, som udsendes til Hjælp for deres Skyld, der
skulle arve Frelse?

2 Derfor bør vi des mere agte paa det, vi have hørt, for
at vi ikke skulle rives bort. **2** Thi naar det Ord, som
taltes ved Engle, blev urokket, og hver Overtrædelse
og Ulydighed fik velforskyldt Løn, **3** hvorledes skulle da
vi undfly, naar vi ikke bryde os om saa stor en Frelse,
som jo efter først at være bleven forkyndt ved Herren
er bleven stadfæstet for os af dem, som havde hørt
ham, **4** idet Gud vidnede med baade ved Tegn og
Undere og mange Haande kraftige Gerninger og ved
Meddelelse af den Helligaand efter sin Villie. **5** Thi det
var ikke Engle, han underlagde den kommende Verden,
om hvilken vi tale. **6** Men en har vidnet et Sted og
sagt: „Hvad er et Menneske, at du kommer ham i Hu?
eller en Menneskesøn, at du ser til ham? **7** Du gjorde
ham en kort Tid ringere end Engle; med Herlighed
og Ære kronede du ham; **8** alle Ting lagde du under
hans Fødder." — Idet han nemlig underlagde ham alle
Ting, undtog han intet fra at være ham underlagt. Nu
se vi imidlertid endnu ikke alle Ting underlagte ham;
9 men ham, som en kort Tid var bleven gjort ringere
end Engle, Jesus, se vi paa Grund af Dødens Lidelse
kronet med Herlighed og Ære, for at han ved Guds
Naade maa have smagt Døden for alle. **10** Thi det
sømmede sig ham, for hvis Skyld alle Ting ere, og ved
hvem alle Ting ere, naar han førte mange Sønner til
Herlighed, da at fuldkomme deres Frelses Ophavsmand
igennem Lidelser. **11** Thi baade den, som helliger, og
de, som helliges, ere alle af een; hvorfor han ikke
skammer sig ved at kalde dem Brødre, **12** naar han
siger: „Jeg vil forkynde dit Navn for mine Brødre, midt i
en Menighed vil jeg lovsynge dig." **13** Og fremdeles:
„Jeg vil forlade mig paa ham." Og fremdeles: „Se, her
er jeg og de Børn, som Gud har givet mig." **14** Efterdi
da Børnene ere delagtige i Blod og Kød, blev ogsaa
han i lige Maade delagtig deri, for at han ved Døden
skulde gøre den magtesløs, som har Dødens Vælde,
det er Djævelen, **15** og befri alle dem, som paa Grund
af Dødsfrygt vare under Trældom al deres Livs Tid.
16 Thi det er jo dog ikke Engle, han tager sig af, men
Abrahams Sæd tager han sig af. **17** Derfor maatte han
blive sine Brødre lig i alle Ting, for"at han kunde blive
en barmhjertig og trofast Ypperstepræst over for Gud til
at sone Folkets Synder. **18** Thi idet han har lidt, kan
han som den, der selv er fristet, komme dem til Hjælp,
som fristes.

3 Derfor, hellige Brødre, delagtige i en himmelsk
Kaldelse! ser hen til vor Bekendelses Udsending og
Ypperstepræst, Jesus, **2** der var tro imod den, som
beskikkede ham, ligesom ogsaa Moses var det i hele
hans Hus. **3** Thi han er kendt værdig til større Herlighed
end Moses, i samme Maal som den, der har indrettet et
Hus, har større Ære end Huset selv. **4** Thi hvert Hus
indrettes af nogen; men den, som har indrettet alt, er
Gud. **5** Og Moses var vel tro i hele hans Hus, som en
Tjener, til Vidnesbyrd om, hvad der skulde tales; **6** men
Kristus er det som en Søn over hans Hus; og hans Hus
ere vi, saafremt vi fastholde Haabets Frimodighed og
Ros urokket indtil Enden. **7** Derfor, som den Helligaand
siger: „I Dag, naar I høre hans Røst, **8** da forhærder
ikke eders Hjerter, som det skete i Forbitrelsen, paa
Fristelsens Dag i Ørkenen, **9** hvor eders Fædre fristede
mig ved at sætte mig paa Prøve, og de saa dog mine
Gerninger i fyrretyve Aar. **10** Derfor harmedes jeg paa
denne Slægt og sagde: De fare altid vild i Hjertet; men
de kendte ikke mine Veje, **11** saa jeg svor i min Vrede:
Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min Hvile" — **12** saa
ser til, Brødre! at der ikke nogen Sinde i nogen af eder
skal findes et ondt, vantro Hjerte, saa at han falder fra
den levende Gud. **13** Men formaner hverandre hver

Dag, saa længe det hedder „i Dag", for at ikke nogen af
eder skal forhærdes ved Syndens Bedrag. 14 Thi vi ere
blevne delagtige i Kristus, saafremt vi fastholde vor
første Fortrøstning urokket indtil Enden. 15 Naar der
siges: „I Dag, naar I høre hans Røst, da forhærder ikke
eders Hjerter som i Forbitrelsen": 16 Hvem vare da vel
de, som hørte og dog voldte Forbitrelse? Mon ikke alle,
som gik ud af Ægypten ved Moses? 17 Men paa hvem
harmedes han i fyrretyve Aar? Mon ikke paa dem, som
syndede, hvis døde Kroppe faldt i Ørkenen? 18 Og over
for hvem tilsvor han, at de ikke skulde gaa ind til hans
Hvile, uden dem, som vare blevne genstridige? 19 Og
vi se, at de ikke kunde gaa ind paa Grund af Vantro.

4 Lader os derfor, da der endnu staar en Forjættelse
tilbage om at indgaa til hans Hvile, vogte os for,
at nogen af eder skal mene, at han er kommen for
silde. 2 Thi ogsaa os er der forkyndt godt Budskab
ligesom hine; men Ordet, som de hørte, hjalp ikke
dem, fordi det ikke var forenet med Troen hos dem,
som hørte det. 3 Thi vi gaa ind til Hvilen, vi, som ere
komne til Troen, efter hvad han har sagt: „Saa svor jeg
i min Vrede: Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min
Hvile," omendskønt Gerningerne vare fuldbragte fra
Verdens Grundlæggelse. 4 Thi han har et Sted sagt om
den syvende Dag saaledes: „Og Gud hvilede paa den
syvende Dag fra alle sine Gerninger." 5 Og fremdeles
paa dette Sted: „Sandelig, de skulle ikke gaa ind til min
Hvile." 6 Efterdi der altsaa staar tilbage, at nogle skulle
gaa ind til den, og de, hvem der først blev forkyndt
godt Budskab, ikke gik ind for deres Genstridigheds
Skyld: 7 Saa bestemmer han atter en Dag: „I Dag,"
siger han ved David lang Tid efter, (som ovenfor sagt):
„I Dag, naar I høre hans Røst, da forhærder ikke eders
Hjerter!" 8 Thi dersom Josva havde skaffet dem Hvile,
da Vilde han ikke tale om en anden Dag siden efter. 9
Altsaa er der en Sabbatshvile tilbage for Guds Folk. 10
Thi den, som er gaaet ind til hans Hvile, Ogsaa han
har faaet Hvile fra sine Gerninger, ligesom Gud fra
sine. 11 Lader os derfor gøre os Flid for at gaa ind til
hin Hvile, for at ikke nogen skal falde ved den samme
Genstridighed, som hine gave Eksempel paa. 12 Thi
Guds Ord er levende og kraftigt og skarpere end noget
tveægget Sværd og trænger igennem, indtil det deler
Sjæl og Aand, Ledemod saavel som Marv, og dømmer
over Hjertets Tanker og Raad. 13 Og ingen Skabning
er usynlig for hans Aasyn; men alle Ting ere nøgne og
udspændte for hans Øjne, hvem vi staa til Regnskab.
14 Efterdi vi altsaa have en stor Ypperstepræst, som er
gaaet igennem Himlene, Jesus, Guds Søn, da lader
os holde fast ved Bekendelsen! 15 Thi vi have ikke
en Ypperstepræst, som ej kan have Medlidenhed med
vore Skrøbeligheder, men en saadan, som er fristet i
alle Ting i Lighed med os, dog uden Synd. 16 Derfor
lader os træde frem med Frimodighed for Naadens
Trone, for at vi kunne faa Barmhjertighed og finde
Naade til betimelig Hjælp.

5 Thi hver Ypperstepræst tages iblandt Mennesker
og indsættes for Mennesker til Tjenesten for Gud,
for at han skal frembære baade Gaver og Slagtofre
for Synder, 2 som en, der kan bære over med de
vankundige og vildfarende, eftersom han ogsaa selv er
stedt i Skrøbelighed 3 og for dens Skyld maa frembære
Syndoffer, som for Folket saaledes ogsaa for sig selv.
4 Og ingen tager sig selv den Ære, men han kaldes af
Gud, ligesom jo ogsaa Aron. 5 Saaledes har ej heller
Kristus tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst,
men den, som sagde til ham: „Du er min Søn, jeg har
født dig i Dag," 6 som han jo ogsaa siger et andet Sted:
„Du er Præst til evig Tid, efter Melkisedeks Vis," (aiōn
g165) 7 han, som i sit Køds Dage med stærkt Raab
og Taarer frembar Bønner og ydmyge Begæringer til
den, der kunde frelse ham fra Døden, og blev bønhørt
i sin Angest, 8 og saaledes, endskønt han var Søn,
lærte han Lydighed af det, han led, 9 og efter at være
fuldkommet blev Aarsag til evig Frelse for alle dem,
som lyde ham, (aiōnios g166) 10 idet han af Gud blev
kaldt Ypperstepræst efter Melkisedeks Vis. 11 Herom
have vi meget at sige, og det er vanskeligt at forklare,
efterdi I ere blevne sløve til at høre. 12 Thi skønt I efter
Tiden endog burde være Lærere, trænge I atter til,
at man skal lære eder Begyndelsesgrundene i Guds
Ord, og I ere blevne saadanne, som trænge til Mælk
og ikke til fast Føde. 13 Thi hver, som faar Mælk, er
ukyndig i den rette Tale, thi han er spæd; 14 men for de
fuldkomne er den faste Føde, for dem, som paa Grund
af deres Erfaring have Sanserne øvede til at skelne
mellem godt og ondt.

6 Lader os derfor forbigaa Begyndelsesordet om
Kristus og skride frem til Fuldkommenheden uden
atter at lægge Grundvold med Omvendelse fra døde
Gerninger og med Tro paa Gud, 2 med Lære
om Døbelser og. Haandspaalæggelse og dødes
Opstandelse, og evig Dom. (aiōnios g166) 3 Ja, dette ville
vi gøre, saafremt Gud tilsteder det. 4 Thi dem, som een
Gang ere blevne oplyste og have smagt den himmelske
Gave og ere blevne delagtige i den Helligaand 5 og
have smagt Guds gode Ord og den kommende Verdens
Kræfter, og som ere faldne fra, — dem er det umuligt
atter at forny til Omvendelse, (aiōn g165) 6 da de igen
korsfæste sig Guds Søn og stille ham til Spot. 7 Thi
Jorden, som drikker den ofte derpaa faldende Regn og
frembringer Vækster, tjenlige for dem, for hvis Skyld
den ogsaa dyrkes, faar Velsignelse fra Gud; 8 men
naar den bærer Torne og Tidsler, er den ubrugbar og

Forbandelse nær; Enden med den er at brændes. 9
Dog, i Henseende til eder, I elskede! ere vi overbeviste
om det bedre og det, som bringer Frelse, selv om vi
tale saaledes. 10 Thi Gud er ikke uretfærdig, saa at
han skulde glemme eders Gerning og den Kærlighed,
som I have Udvist imod hans Navn, idet I have tjent og
tjene de hellige. 11 Men vi ønske, at enhver af eder
maa udvise den samme Iver efter den fulde Vished i
Haabet indtil Enden, 12 for at I ikke skulle blive sløve,
men efterfølge dem, som ved Tro og Taalmodighed
arve Forjættelserne. 13 Thi da Gud gav Abraham
Forjættelsen, svor han ved sig selv, fordi han ingen
større havde at sværge ved, og sagde: 14 „Sandelig,
jeg vil rigeligt velsigne dig og rigeligt mangfoldiggøre
dig." 15 Og saaledes opnaaede han Forjættelsen ved
at vente taalmodigt. 16 Mennesker sværge jo ved en
større, og Eden er dem en Ende paa al Modsigelse
til Stadfæstelse. 17 Derfor, da Gud ydermere vilde
vise Forjættelsens Arvinger sit Raads Uforanderlighed,
føjede han en Ed dertil, 18 for at vi ved to uforanderlige
Ting, i hvilke det var umuligt, at Gud kunde lyve, skulde
have en kraftig Opmuntring, vi, som ere flyede hen for
at holde fast ved det Haab, som ligger foran os, 19
hvilket vi have som et Sjælens Anker, der er sikkert og
fast og gaar ind inden for Forhænget, 20 hvor Jesus
som Forløber gik ind for os, idet han efter Melkisedeks
Vis blev Ypperstepræst til evig Tid. **(aiōn g165)**

7 Thi denne Melkisedek, Konge i Salem, den højeste
Guds Præst, som gik Abraham i Møde, da han
vendte tilbage fra Kongernes Nederlag, og velsignede
ham, 2 hvem ogsaa Abraham gav Tiende af alt, og
som, naar hans Navn udlægges, først er Retfærdigheds
Konge, dernæst ogsaa Salems Konge, det er: Freds
Konge, 3 uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister,
uden Dages Begyndelse og uden Livs Ende, men gjort
lig med Guds Søn, han forbliver Præst for bestandig. 4
Ser dog, hvor stor denne er, hvem endog Patriarken
Abraham gav Tiende af Byttet. 5 Og hine, som, idet
de høre til Levi Sønner, faa Præstedømmet, have
et Bud om at tage Tiende efter Loven af Folket, det
er af deres Brødre, endskønt disse ere udgaaede af
Abrahams Lænd; 6 men han, som ikke regner sin
Slægt fra dem, har taget Tiende af Abraham og har
velsignet den, som havde Forjættelserne. 7 Men uden
al Modsigelse er det den ringere, som velsignes af den
ypperligere. 8 Og her er det dødelige Mennesker, som
tage Tiende; men der er det en, om hvem der vidnes,
at han lever. 9 Ja, saa at sige, har endog Levi, som
tager Tiende, igennem Abraham givet Tiende; 10 thi
han var endnu i Faderens Lænd, da Melkisedek gik
denne i Møde. 11 Hvis der altsaa var Fuldkommelse at
faa ved det levitiske Præstedømme (thi paa Grundlag
af dette har jo Folket faaet Loven), hvilken Trang var
der da yderligere til, at en anden Slags Præst skulde
opstaa efter Melkisedeks Vis og ikke nævnes efter
Arons Vis? 12 Naar nemlig Præstedømmet omskiftes,
sker der med Nødvendighed ogsaa en Omskiftelse
af Loven. 13 Thi han, om hvem dette siges, har hørt
til en anden Stamme, af hvilken ingen har taget Vare
paa Alteret. 14 Thi det er vitterligt, at af Juda er vor
Herre oprunden, og for den Stammes Vedkommende
har Moses intet talt om Præster. 15 Og det bliver end
ydermere klart, naar der i Lighed med Melkisedek
opstaar en anden Slags Præst, 16 som ikke er bleven
det efter et kødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt
Livs Kraft. 17 Thi han faar det Vidnesbyrd: „Du er
Præst til evig Tid efter Melkisedeks Vis." **(aiōn g165)** 18
Thi vel sker der Ophævelse af et forudgaaende Bud,
fordi det var svagt og unyttigt 19 (thi Loven har ikke
fuldkommet noget); men der sker Indførelse af et bedre
Haab, ved hvilket vi nærme os til Gud. 20 Og saa vist
som det ikke er sket uden Ed, 21 (thi hine ere blevne
Præster uden Ed, men denne med Ed, ved den, som
siger til ham: „Herren svor, og han skal ikke angre det:
Du er Præst til evig Tid"): **(aiōn g165)** 22 Saa vist er
Jesus bleven Borgen for en bedre Pagt. 23 Og hine
ere blevne Præster, flere efter hinanden, fordi de ved
Døden hindredes i at vedblive; 24 men denne har et
uforgængeligt Præstedømme, fordi han bliver til evig
Tid, **(aiōn g165)** 25 hvorfor han ogsaa kan fuldkomment
frelse dem, som komme til Gud ved ham, efterdi han
lever altid til at gaa i Forbøn for dem. 26 Thi en saadan
Ypperstepræst var det ogsaa, som sømmede sig for
os, en from, uskyldig, ubesmittet, adskilt fra Syndere
og ophøjet over Himlene; 27 en, som ikke hver Dag
har nødig, som Ypperstepræsterne, at frembære Ofre
først for sine egne Synder, derefter for Folkets; thi
dette gjorde han een Gang for alle, da han ofrede
sig selv. 28 Thi Loven indsætter til Ypperstepræster
Mennesker, som have Skrøbelighed; men Edens Ord,
som kom senere end Loven, indsætter en Søn, som er
fuldkommet til evig Tid. **(aiōn g165)**

8 Men Hovedpunktet ved det, hvorom her tales, er
dette: Vi have en saadan Ypperstepræst, der har
taget Sæde paa højre Side af Majestætens Trone
i Himlene 2 som Tjener ved Helligdommen og det
sande Tabernakel, hvilket Herren har oprejst, og ikke et
Menneske. 3 Thi hver Ypperstepræst indsættes til at
frembære Gaver og Slagtofre; derfor er det nødvendigt,
at ogsaa denne maa have noget at frembære. 4 Dersom
han nu var paa Jorden, da var han ikke engang Præst,
efterdi der her er dem, som frembære Gaverne efter
Loven; 5 hvilke jo tjene ved en Afbildning og Skygge af
det himmelske, saaledes som det blev Moses betydet

af Gud, da han skulde indrette Tabernakelet: „Se til,
sagde han, at du gør alting efter det Forbillede, der
blev vist dig paa Bjerget." 6 Men nu har han faaet
en saa meget ypperligere Tjeneste, som han ogsaa
er Mellemmand for en bedre Pagt, der jo er grundet
paa bedre Forjættelser. 7 Thi dersom hin første var
udadlelig, da vilde der ikke blive søgt Sted for en anden.
8 Thi dadlende siger han til dem: „Se, der kommer
Dage, siger Herren, da jeg vil slutte en ny Pagt med
Israels Hus og med Judas Hus; 9 ikke som den Pagt,
jeg gjorde med deres Fædre paa den Dag, da jeg tog
dem ved Haanden for at føre dem ud af Ægyptens
Land; thi de bleve ikke i min Pagt, og jeg brød"mig
ikke om dem, siger Herren. 10 Thi dette er den Pagt,
som jeg vil oprette med Israels Hus efter de Dage,
siger Herren: Jeg vil give mine Love i deres Sind, og
jeg vil indskrive dem i deres Hjerte, og jeg vil være
deres Gud, og de skulle være mit Folk. 11 Og de skulle
ikke lære hver sin Medborger og hver sin Broder og
sige: Kend Herren; thi de skulle alle kende mig, fra den
mindste indtil den største iblandt dem. 12 Thi jeg vil
være naadig imod deres Uretfærdigheder og ikke mere
ihukomme deres Synder." 13 Naar han siger: „En ny",
har han erklæret den første for gammel; men det, som
bliver gammelt og ældes, er nær ved at forsvinde.

9 Vel havde ogsaa den første Pagt Forskrifter for
Gudstjenesten og en jordisk Helligdom. 2 Thi der
var indrettet et Telt, det forreste, hvori Lysestagen var
og Bordet og Skuebrødene, det, som jo kaldes det
hellige. 3 Men bag det andet Forhæng var et Telt, det,
som kaldes det allerhelligste, 4 som havde et gyldent
Røgelsealter og Pagtens Ark, overalt beklædt med
Guld, i hvilken der var en Guldkrukke med Mannaen, og
Arons Stav, som havde blomstret, og Pagtens Tavler, 5
men oven over den var Herlighedens Keruber, som
overskyggede Naadestolen, hvorom der nu ikke skal
tales enkeltvis. 6 Idet nu dette er saaledes indrettet,
gaa Præsterne til Stadighed ind i det forreste Telt, naar
de forrette Tjenesten; 7 men i det andet gaar alene
Ypperstepræsten ind een Gang om Aaret, ikke uden
Blod, hvilket han ofrer for sig selv og Folkets Forseelser,
8 hvorved den Helligaand giver til Kende, at Vejen til
Helligdommen endnu ikke er bleven aabenbar, saa
længe det forreste Telt endnu staar, 9 hvilket jo er et
Sindbillede indtil den nærværende Tid, og stemmende
hermed frembæres der baade Gaver og Ofre, som ikke
i Henseende til Samvittigheden kunne fuldkomme den,
der forretter sin Gudsdyrkelse, 10 men som kun, ved
Siden af Mad og Drikke og forskellige Tvættelser, ere
kødelige Forskrifter, paalagte indtil den rette Ordnings
Tid. 11 Men da Kristus kom som Ypperstepræst for
de kommende Goder, gik han igennem det større og
fuldkomnere Telt, som ikke er gjort med Hænder, det
er: Som ikke er af denne Skabning, 12 og gik ikke
heller med Blod af Bukke eller Kalve, men med sit eget
Blod een Gang for alle ind i Helligdommen og vandt en
evig Forløsning. (aiōnios g166) 13 Thi dersom Blodet
af Bukke og Tyre og Aske af en Kvie ved at stænkes
paa de besmittede helliger til Kødets Renhed: 14 Hvor
meget mere skal da Kristi Blod, hans, som ved en evig
Aand frembar sig selv lydeløs for Gud, rense eders
Samvittighed fra døde Gerninger til at tjene den levende
Gud? (aiōnios g166) 15 Og derfor er han Mellemmand
for en ny Pagt, for at de kaldede, da der har fundet
Død Sted til Genløsning fra Overtrædelserne under
den første Pagt, maa faa den evige Arvs Forjættelse.
(aiōnios g166) 16 Thi hvor der er en Arvepagt, der er
det nødvendigt, at hans Død, som har oprettet Pagten,
skal godtgøres. 17 Thi en Arvepagt er urokkelig efter
døde, da den ingen Sinde træder i Kraft, medens den,
som har oprettet den, lever. 18 Derfor er heller ikke den
første bleven indviet uden Blod. 19 Thi da hvert Bud
efter Loven var forkyndt af Moses for hele Folket, tog
han Kalve- og Bukkeblod med Vand og skarlagenrød
Uld og Isop og bestænkede baade Bogen selv og hele
Folket, idet han sagde: 20 „Dette er den Pagts Blod,
hvilken Gud har paalagt eder." 21 Og Tabernakelet og
alle Tjenestens Redskaber bestænkede han ligeledes
med Blodet. 22 Og næsten alt bliver efter Loven renset
med Blod, og uden Blods Udgydelse sker der ikke
Forladelse. 23 Altsaa var det en Nødvendighed, at
Afbildningerne af de himmelske Ting skulde renses
herved, men selve de himmelske Ting ved bedre Ofre
end disse. 24 Thi Kristus gik ikke ind i en Helligdom,
som var gjort med Hænder og kun var et Billede af
den sande, men ind i selve Himmelen for nu at træde
frem for Guds Ansigt til Bedste for os; 25 ikke heller
for at han skulde ofre sig selv mange Gange, ligesom
Ypperstepræsten hvert Aar gaar ind i Helligdommen
med fremmed Blod; 26 ellers havde han maattet lide
mange Gange fra Verdens Grundlæggelse; men nu
er han een Gang for alle ved Tidernes Fuldendelse
aabenbaret for at bortskaffe Synden ved sit Offer. (aiōn
g165) 27 Og ligesom det er Menneskene beskikket at
dø een Gang og derefter Dom, 28 saaledes skal ogsaa
Kristus, efter at være bleven een Gang ofret for at bære
manges Synder, anden Gang, uden Synd, vise sig for
dem, som forvente ham til Frelse.

10 Thi da Loven kun har en Skygge af de kommende
Goder og ikke Tingenes Skikkelse selv, kan den
aldrig ved de samme aarlige Ofre, som de bestandig
frembære, fuldkomme dem, som træde frem dermed. 2
Vilde man ikke ellers have ophørt at frembære dem,
fordi de ofrende ikke mere havde nogen Bevidsthed

om Synder, naar de een Gang vare rensede? 3 Men
ved Ofrene sker Aar for Aar Ihukommelse af Synder.
4 Thi det er umuligt, at Blod af Tyre og Bukke kan
borttage Synder. 5 Derfor siger han, idet han indtræder
i Verden: „Slagtoffer og Madoffer havde du ikke Lyst
til; men et Legeme beredte du mig; 6 Brændofre og
Syndofre havde du ikke Behag i. 7 Da sagde jeg:
Se, jeg er kommen (i Bogrullen er der skrevet om
mig) for at gøre, Gud! din Villie." 8 Medens han først
siger: „Slagtofre og Madofre og Brændofre og Syndofre
havde du ikke Lyst til og ej heller Behag i" (og disse
frembæres dog efter Loven), 9 saa har han derefter
sagt: „Se, jeg er kommen for at gøre din Villie." Han
ophæver det første for at fastsætte det andet. 10 Og
ved denne Villie ere vi helligede ved Ofringen af Jesu
Kristi Legeme een Gang for alle. 11 Og hver Præst
staar daglig og tjener og ofrer mange Gange de samme
Ofre, som dog aldrig kunne borttage Synder. 12 Men
denne har efter at have ofret eet Offer for Synderne sat
sig for bestandig ved Guds højre Haand, 13 idet han
forøvrigt venter paa, at hans Fjender skulle lægges
som en Skammel for hans Fødder. 14 Thi med et
eneste Offer har han for bestandig fuldkommet dem,
som helliges. 15 Men ogsaa den Helligaand giver os
Vidnesbyrd; thi efter at have sagt: 16 „Dette er den
Pagt, som jeg vil oprette med dem efter de Dage,"
siger Herren: „Jeg vil give mine Love i deres Hjerter, og
jeg vil indskrive dem i deres Sind, 17 og deres Synder
og deres Overtrædelser vil jeg ikke mere ihukomme."
18 Men hvor der er Forladelse for disse, er der ikke
mere Offer for Synd. 19 Efterdi vi da, Brødre! have
Frimodighed til den Indgang i Helligdommen ved Jesu
Blod, 20 som han indviede os som en ny og levende
Vej igennem Forhænget, det er hans Kød, 21 og efterdi
vi have en stor Præst over Guds Hus: 22 Saa lader
os træde frem med et sandt Hjerte, i Troens fulde
Forvisning, med Hjerterne ved Bestænkelsen rensede
fra en ond Samvittighed, og Legemet tvættet med
rent Vand; 23 lader os fastholde Haabets Bekendelse
urokket; thi trofast er han, som gav Forjættelsen; 24
og lader os give Agt paa hverandre, saa vi opflamme
hverandre til Kærlighed og gode Gerninger 25 og ikke
forlade vor egen Forsamling, som nogle have for Skik,
men formane hverandre, og det saa meget mere, som I
se, at Dagen nærmer sig. 26 Thi synde vi med Villie,
efter at have modtaget Sandhedens Erkendelse, er der
intet Offer mere tilbage for Synder, 27 men en frygtelig
Forventelse af Dom og en brændende Nidkærhed, som
skal fortære de genstridige. 28 Naar en har brudt med
Mose Lov, dør han uden Barmhjertighed paa to eller tre
Vidners Udsagn; 29 hvor meget værre Straf mene I da,
at den skal agtes værd, som træder Guds Søn under
Fod og agter Pagtens Blod, hvormed han blev helliget,
for urent og forhaaner Naadens Aand? 30 Thi vi kende
den, som har sagt: „Mig hører Hævnen til, jeg vil betale,
siger Herren;" og fremdeles: „Herren skal dømme sit
Folk." 31 Det er frygteligt at falde i den levende Guds
Hænder. 32 Men kommer de forrige Dage i Hu, i hvilke
I, efter at I vare blevne oplyste, udholdt megen Kamp
i Lidelser, 33 idet I dels selv ved Forhaanelser og
Trængsler bleve et Skuespil, dels gjorde fælles Sag
med dem, som fristede saadanne Kaar. 34 Thi baade
havde I Medlidenhed med de fangne, og I fandt eder
med Glæde i, at man røvede, hvad I ejede, vidende, at
I selv have en bedre og blivende Ejendom. 35 Kaster
altsaa ikke eders Frimodighed bort, hvilken jo har stor
Belønning; 36 thi I have Udholdenhed nødig, for at I,
naar I have gjort Guds Villie, kunne opnaa Forjættelsen.
37 Thi „der er endnu kun en saare liden Stund, saa
kommer han, der skal komme, og han vil ikke tøve. 38
Men min retfærdige skal leve af Tro; og dersom han
unddrager sig, har min Sjæl ikke Behag i ham." 39 Men
vi ere ikke af dem, som unddrage sig, til Fortabelse,
men af dem, som tro, til Sjælens Frelse.

11 Men Tro er en Fortrøstning til det, som haabes, en
Overbevisning om Ting, som ikke ses. 2 Ved den
fik jo de gamle godt Vidnesbyrd. 3 Ved Tro fatte vi, at
Verden er bleven skabt ved Guds Ord, saa det ikke er
af synlige Ting, at det, som ses, er blevet til. **(aiōn g165)**
4 Ved Tro ofrede Abel Gud et bedre Offer end Kain, og
ved den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig,
idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver; og ved
den taler han endnu efter sin Død. 5 Ved Tro blev Enok
borttagen, for at han ikke skulde se Døden, og han
blev ikke funden, efterdi Gud havde taget ham bort; thi
før Borttagelsen har han faaet det Vidnesbyrd, at han
har behaget Gud. 6 Men uden Tro er det umuligt at
behage ham; thi den, som kommer frem for Gad, bør
tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som
søge ham. 7 Ved Tro var det, at Noa, advaret af Gud
om det, som endnu ikke saas, i Gudsfrygt indrettede
en Ark til Frelse for sit Hus; ved den domfældte han
Verden og blev Arving til Retfærdigheden ifølge Tro. 8
Ved Tro adlød Abraham, da han blev kaldet, saa han
gik ud til et Sted, som han skulde tage til Arv; og han
gik ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. 9 Ved
Tro blev han Udlænding i Forjættelsens Land som i et
fremmed og boede i Telte med Isak og Jakob, som
vare Medarvinger til samme Forjættelse; 10 thi han
forventede den Stad, som har fast Grundvold, hvis
Bygmester og Grundlægger er Gud. 11 Ved Tro fik
endog Sara selv Kraft til at undfange endog ud over sin
Alders Tid; thi hun holdt ham for trofast, som havde
forjættet det. 12 Derfor avledes der ogsaa af en, og det
en udlevet, som Himmelens Stjerner i Mangfoldighed

og som Sandet ved Havets Bred, det, som ikke kan
tælles. 13 I Tro døde alle disse uden at have opnaaet
Forjættelserne; men de saa dem langt borte og hilsede
dem og bekendte, at de vare fremmede og Udlændinge
paa Jorden. 14 De, som sige saadant, give jo klarlig til
Kende, at de søge et Fædreland. 15 Og dersom de
havde haft det, hvorfra de vare udgaaede, i Tanker,
havde de vel haft Tid til at vende tilbage; 16 men nu hige
de efter et bedre, det er et himmelsk; derfor skammer
Gud sig ikke ved dem, ved at kaldes deres Gud; thi
han har beredt dem en Stad. 17 Ved Tro har Abraham
ofret Isak, da han blev prøvet, ja, den enbaarne ofrede
han, som havde modtaget Forjættelserne, 18 til hvem
der var sagt: „I Isak skal en Sæd faa Navn efter dig;"
19 thi han betænkte, at Gud var mægtig endog til at
oprejse fra de døde, hvorfra han jo ogsaa lignelsesvis
fik ham tilbage. 20 Ved Tro udtalte Isak Velsignelse over
Jakob og Esau angaaende kommende Ting. 21 Ved
Tro velsignede Jakob døende hver af Josefs Sønner
og tilbad, lænende sig over sin Stav. 22 Ved Tro talte
Josef paa sit yderste om Israels Børns Udgang og gav
Befaling om sine Ben. 23 Ved Tro blev Moses, da han
var født, skjult i tre Maaneder af sine Forældre, fordi
de saa, at Barnet var dejligt, og de frygtede ikke for
Kongens Befaling. 24 Ved Tro nægtede Moses, da han
var bleven stor, at kaldes Søn af Faraos Datter 25 og
valgte hellere at lide ondt med Guds Folk end at have
en kortvarig Nydelse af Synd, 26 idet han agtede Kristi
Forsmædelse for større Rigdom end Ægyptens Skatte;
thi han saa hen til Belønningen. 27 Ved Tro forlod han
Ægypten uden at frygte for Kongens Vrede; thi som om
han saa den usynlige, holdt han ud. 28 Ved Tro har
han indstiftet Paasken og Paastrygelsen af Blodet, for
at den, som ødelagde de førstefødte, ikke skulde røre
dem. 29 Ved Tro gik de igennem det røde Hav som
over tørt Land, medens Ægypterne druknede under
Forsøget derpaa. 30 Ved Tro faldt Jerikos Mure, efter
at de vare omgaaede i syv Dage. 31 Ved Tro undgik
Skøgen Rahab at omkomme med de genstridige; thi
hun modtog Spejderne med Fred. 32 Dog, hvorfor
skal jeg tale mere? Tiden vil jo fattes mig, hvis jeg
skal fortælle om Gideon, Barak, Samson, Jefta, David
og Samuel og Profeterne, 33 som ved Tro overvandt
Riger, øvede Retfærdighed, opnaaede Forjættelser,
stoppede Løvers Mund, 34 slukkede Ilds Kraft, undslap
Sværds Od, bleve stærke efter Svaghed, bleve vældige
i Krig, bragte fremmedes Hære til at vige. 35 Kvinder fik
deres døde igen ved Opstandelse. Andre bleve lagte
paa Pinebænk og toge ikke imod Befrielse, for at de
maatte opnaa en bedre Opstandelse. 36 Andre maatte
friste Forhaanelser og Hudstrygelser, tilmed Lænker
og Fængsel; 37 de bleve stenede, gennemsavede,
fristede, dræbte med Sværd, gik omkring i Faare- og
Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede
38 (dem var Verden ikke værd), omvankende i Ørkener
og paa Bjerge og i Huler og Jordens Kløfter. 39 Og
alle disse, skønt de havde Vidnesbyrd for deres Tro,
opnaaede ikke Forjættelsen, 40 efterdi Gud forud
havde udset noget bedre for os, for at de ikke skulde
fuldkommes uden os.

12 Derfor lader ogsaa os, efterdi vi have saa stor en
Sky af Vidner omkring os, aflægge enhver Byrde
og Synden, som lettelig hilder os, og med Udholdenhed
gennemløbe den foran os liggende Bane, 2 idet vi se
hen til Troens Begynder og Fuldender, Jesus, som for
den foran ham liggende Glædes Skyld udholdt et Kors,
idet han ringeagtede Skændselen, og som har taget
Sæde paa højre Side af Guds Trone. 3 Ja, tænker paa
ham, som har udholdt en saadan Modsigelse imod sig
af Syndere, for at I ikke skulle blive trætte og forsagte i
eders Sjæle. 4 Endnu have I ikke staaet imod indtil
Blodet i eders Kamp imod Synden, 5 og I have glemt
Formaningen, der jo dog taler til eder som til Sønner:
„Min Søn! agt ikke Herrens Tugtelse ringe, vær heller
ikke forsagt, naar du revses af ham; 6 thi hvem Herren
elsker, den tugter han, og han slaar haardelig hver Søn,
som han tager sig af." 7 Holder ud og lader eder tugte;
Gud handler med eder som med Sønner; thi hvem er
den Søn, som Faderen ikke tugter? 8 Men dersom I
ere uden Tugtelse, hvori alle have faaet Del, da ere I jo
uægte og ikke Sønner. 9 Fremdeles, vore kødelige
Fædre havde vi til Optugtere, og vi følte Ærefrygt;
skulde vi da ikke meget mere underordne os under
Aandernes Fader og leve? 10 Thi hine tugtede os for
nogle faa Dage efter deres Tykke, men han gør det til
vort Gavn, for at vi skulle faa Del i hans Hellighed. 11
Al Tugtelse synes vel, imedens den er nærværende,
ikke at være til Glæde, men til Bedrøvelse; men siden
giver den til Gengæld dem, som derved ere øvede,
en Fredens Frugt i Retfærdighed. 12 Derfor, retter de
slappede Hænder og de lammede Knæ, 13 og træder
lige Spor med eders Fødder, for at ikke det lamme skal
vrides af Led, men snarere helbredes. 14 Stræber efter
Fred med alle og efter Helliggørelsen, uden hvilken
ingen skal se Herren; 15 og ser til, at ikke nogen gaar
Glip af Guds Naade, at ikke nogen bitter Rod skyder op
og gør Skade, og de mange smittes ved den; 16 at ikke
nogen er en utugtig eller en vanhellig som Esau, der
for een Ret Mad solgte sin Førstefødselsret. 17 Thi
I vide, at han ogsaa siden, da han ønskede at arve
Velsignelsen, blev forkastet (thi han fandt ikke Rum for
Omvendelse), omendskønt han begærede den med
Taarer. 18 I ere jo ikke komne til en haandgribelig og
brændende Ild og til Mulm og Mørke og Uvejr, 19 og
ikke til Basunens Klang og til en talende Røst, hvorom

de, der hørte den, bade, at der ikke mere maatte tales til
dem. 20 Thi de kunde ikke bære det, som blev paabudt:
„Endog om et Dyr rører ved Bjerget, skal det stenes."
21 Og — saa frygteligt var Synet — Moses sagde: „Jeg
er forfærdet og bæver." 22 Men I ere komne til Zions
Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske
Jerusalem og til Englenes Titusinder i Højtidsskare 23
og til de førstefødtes Menighed, som ere indskrevne i
Himlene, og til en Dommer, som er alles Gud, og til
de fuldkommede retfærdiges Aander 24 og til den nye
Pagts Mellemmand, Jesus, og til Bestænkelsens Blod,
som taler bedre end Abel. 25 Ser til, at I ikke bede eder
fri for den, som taler. Thi naar de, som bade sig fri
for ham, der talte sit Guddomsord paa Jorden, ikke
undslap, da skulle vi det meget mindre, naar vi vende
os bort fra ham, der taler fra Himlene, 26 han, hvis Røst
dengang rystede Jorden, men som nu har forjættet og
sagt: „Endnu een Gang vil jeg ryste, ikke alene Jorden,
men ogsaa Himmelen." 27 Men dette „endnu een Gang"
giver til Kende, at de Ting, der rystes, skulle omskiftes,
efterdi de ere skabte, for at de Ting, der ikke rystes,
skulle blive. 28 Derfor, efterdi vi modtage et Rige, som
ikke kan rystes, saa lader os være taknemmelige og
derved tjene Gud til hans Velbehag, med Ængstelse og
Frygt. 29 Thi vor Gud er en fortærende Ild.

13 Broderkærligheden blive ved! 2 Glemmer ikke
Gæstfriheden; thi ved den have nogle, uden at
vide det, haft Engle til Gæster. 3 Kommer de fangne
i Hu, som vare I selv medfangne; dem, der lide ilde,
som de, der ogsaa selv ere i et Legeme. 4 Ægteskabet
være æret hos alle, og Ægtesengen ubesmittet; thi
utugtige og Horkarle skal Gud dømme. 5 Eders Vandel
være uden Pengegridskhed, nøjes med det, I have; thi
han har selv sagt: „Jeg vil ingenlunde slippe dig og
ingenlunde forlade dig," 6 saa at vi kunne sige med
frit Mod: „Herren er min Hjælper, jeg vil ikke frygte;
hvad kan et Menneske gøre mig?" 7 Kommer eders
Vejledere i Hu, som have forkyndt eder Guds Ord, og
idet I betragte deres Vandrings Udgang, saa efterligner
deres Tro! 8 Jesus Kristus er i Gaar og i Dag den
samme, ja, til evig Tid. (aiōn g165) 9 Lader eder ikke
lede vild af mange Haande og fremmede Lærdomme;
thi det er godt, at Hjertet styrkes ved Naaden, ikke ved
Spiser; thi deraf have de, som holdt sig dertil, ingen
Nytte haft. 10 Vi have et Alter, hvorfra de, som tjene ved
Tabernakelet, ikke have Ret til at spise. 11 Thi de Dyr,
hvis Blod for Syndens Skyld bæres ind i Helligdommen
af Ypperstepræsten, deres Kroppe opbrændes uden for
Lejren. 12 Derfor led ogsaa Jesus uden for Porten,
for at han kunde hellige Folket ved sit eget Blod. 13
Saa lader os da gaa ud til ham uden for Lejren, idet vi
bære hans Forsmædelse; 14 thi her have vi ikke en
blivende Stad, men vi søge den kommende. 15 Lader
os da ved ham altid frembære Gud Lovprisnings Offer,
det er: En Frugt af Læber, som bekende hans Navn.
16 Men glemmer ikke at gøre vel og at meddele; thi
i saadanne Ofre har Gud Velbehag. 17 Lyder eders
Vejledere og retter eder efter dem; thi de vaage over
eders Sjæle som de, der skulle gøre Regnskab — for
at de maa gøre dette med Glæde og ikke sukkende;
thi dette er eder ikke gavnligt. 18 Beder for os; thi vi
ere forvissede om, at vi have en god Samvittighed,
idet vi ønske at vandre rettelig i alle Ting. 19 Og jeg
formaner eder des mere til at gøre dette, for at jeg
desto snarere kan gives eder igen. 20 Men Fredens
Gud, som førte den store Faarenes Hyrde, vor Herre
Jesus, op fra de døde med en evig Pagts Blod, (aiōnios
g166) 21 han bringe eder til Fuldkommenhed i alt godt,
til at gøre hans Villie, og han virke i eder det, som er
velbehageligt for hans Aasyn, ved Jesus Kristus: Ham
være Æren i Evighedernes Evigheder! Amen. (aiōn
g165) 22 Jeg beder eder, Brødre! at I finde eder i dette
Formaningsord; thi jeg har jo skrevet til eder i Korthed.
23 Vider, at vor Broder Timotheus er løsladt; sammen
med ham vil jeg se eder, dersom han snart kommer. 24
Hilser alle eders Vejledere og alle de hellige! De fra
Italien hilse eder. 25 Naaden være med eder alle!

Jakob

1 Jakob, Guds og den Herres Jesu Kristi Tjener, hilser
de tolv Stammer i Adspredelsen. **2** Mine Brødre!
agter det for idel Glæde, naar I stedes i mange Haande
Prøvelser, **3** vidende, at eders Tros Prøve virker
Udholdenhed; **4** men Udholdenheden bør medføre
fuldkommen Gerning, for at I kunne være fuldkomne
og uden Brøst, saa I ikke staa tilbage i noget. **5** Men
dersom nogen af eder fattes Visdom, han bede derom
til Gud, som giver alle gerne og uden Bebrejdelse, saa
skal den gives ham. **6** Men han bede i Tro, uden at
tvivle; thi den, som tvivler, ligner en Havets Bølge, der
drives og kastes af Vinden. **7** Ikke maa nemlig det
Menneske mene, at han skal faa noget af Herren, **8** en
tvesindet Mand, som han er, ustadig paa alle sine Veje.
9 Men den Broder, som er ringe, rose sig af sin Højhed,
10 den rige derimod af sin Ringhed; thi han skal forgaa
som Græssets Blomst. **11** Thi Solen staar op med sin
Hede og hentørrer Græsset, og dets Blomst falder af,
og dens Skikkelses Ynde forsvinder; saaledes skal
ogsaa den rige visne paa sine Veje. **12** Salig den Mand,
som holder Prøvelse ud; thi naar han har staaet Prøve,
skal han faa Livets Krans, som Herren har forjættet
dem, der elske ham. **13** Ingen sige, naar han fristes:
„Jeg fristes af Gud"; thi Gud kan ikke fristes af det
onde, og selv frister han ingen; **14** men enhver fristes,
naar han drages og lokkes af sin egen Begæring; **15**
derefter, naar Begæringen har undfanget, føder den
Synd, men naar Synden er fuldvoksen, føder den Død.
16 Farer ikke vild, mine elskede Brødre! **17** Al god Gave
og al fuldkommen Gave er ovenfra og kommer ned fra
Lysenes Fader, hos hvem der ikke er Forandring eller
skiftende Skygge. **18** Efter sin Villie fødte han os ved
Sandheds Ord, for at vi skulde være en Førstegrøde af
hans Skabninger, **19** I vide det, mine elskede Brødre.
Men hvert Menneske være snar til at høre, langsom
til at tale, langsom til Vrede; **20** thi en Mands Vrede
udretter ikke det, som er ret for Gud. **21** Derfor, aflægger
alt Smuds og Levning af Slethed, og modtager med
Sagtmodighed Ordet, som er indplantet i eder, og som
formaar at frelse eders Sjæle. **22** Men vorder Ordets
Gørere og ikke alene dets Hørere, hvormed I bedrage
eder selv. **23** Thi dersom nogen er Ordets Hører og
ikke dets Gører, han ligner en Mand, der betragter sit
legemlige Ansigt i et Spejl; **24** thi han betragter sig selv
og gaar bort og glemmer straks, hvordan han var. **25**
Men den, som skuer ind i Frihedens fuldkomne Lov og
holder ved dermed, saa han ikke bliver en glemsom
Tilhører, men en Gerningens Gører, han skal være salig
i sin Gerning. **26** Dersom nogen synes, at han dyrker
Gud, og ikke holder sin Tunge i Tømme, men bedrager
sit Hjerte, hans Gudsdyrkelse er forgæves. **27** En ren
og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er
dette, at besøge faderløse og Enker i deres Trængsel,
at holde sig selv uplettet af Verden.

2 Mine Brødre! Eders Tro paa vor Herre Jesus Kristus,
den herliggjorte, være ikke forbunden med Persons
Anseelse! **2** Naar der nemlig kommer en Mand ind i
eders Forsamling med Guldring paa Fingeren, i prægtig
Klædning, men der ogsaa kommer en fattig ind i
smudsig Klædning, **3** og I fæste Øjet paa den, som
bærer den prægtige Klædning, og sige: Sæt du dig
her paa den gode Plads, og I sige til den fattige: Staa
du der eller sæt dig nede ved min Fodskammel: **4**
Ere I saa ikke komne i Strid med eder selv og blevne
Dommere med slette Tanker? **5** Hører, mine elskede
Brødre! Har Gud ikke udvalgt de for Verden fattige til at
være rige i Tro og Arvinger til det Rige, som han har
forjættet dem, der elske ham? **6** Men I have vanæret
den fattige! Er det ikke de rige, som underkue eder,
og er det ikke dem, som slæbe eder for Domstolene?
7 Er det ikke dem, som bespotte det skønne Navn,
som er nævnet over eder? **8** Ganske vist, dersom I
opfylde den kongelige Lov efter Skriften: „Du skal elske
din Næste som dig selv," gøre I ret; **9** men dersom I
anse Personer, gøre I Synd og revses af Loven som
Overtrædere. **10** Thi den, som holder hele Loven, men
støder an i eet Stykke, er bleven skyldig i alle. **11** Thi
han, som sagde: „Du maa ikke bedrive Hor," sagde
ogsaa: „Du maa ikke slaa ihjel." Dersom du da ikke
bedriver Hor, men slaar ihjel, da er du bleven en Lovens
Overtræder. **12** Taler saaledes og gører saaledes, som
de, der skulle dømmes efter Frihedens Lov. **13** Thi
Dommen er ubarmhjertig imod den, som ikke har øvet
Barmhjertighed; Barmhjertighed træder frimodigt op
imod Dommen. **14** Hvad gavner det, mine Brødre! om
nogen siger, han har Tro, men ikke har Gerninger?
mon Troen kan frelse ham? **15** Dersom en Broder eller
Søster er nøgen og fattes den daglige Føde, **16** og en
af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, varmer eder og
mætter eder, men I ikke give dem det, som hører til
Legemets Nødtørft, hvad gavner det? **17** Ligesaa er
ogsaa Troen, dersom den ikke har Gerninger, død i
sig selv. **18** Men man vil sige: Du har Tro, Og jeg har
Gerninger. Vis mig din Tro uden Gerningerne, og jeg
vil af mine Gerninger vise dig Troen. **19** Du tror, at
Gud er een; deri gør du ret; ogsaa de onde Aander
tro det og skælve. **20** Men vil du vide, du tomme
Menneske! at Troen uden Gerninger er unyttig? **21** Blev
ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort af Gerninger,
da han ofrede sin Søn Isak paa Alteret? **22** Du ser, at
Troen virkede sammen med hans Gerninger, og ved
Gerningerne blev Troen fuldkommet, **23** og Skriften

blev opfyldt, som siger: „Abraham troede Gud, og det
blev regnet ham til Retfærdighed," og han blev kaldet
Guds Ven. 24 I se, at et Menneske retfærdiggøres af
Gerninger, og ikke af Tro alene. 25 Ligesaa Skøgen
Rahab, blev ikke ogsaa hun retfærdiggjort af Gerninger,
da hun tog imod Sendebudene og lod dem slippe bort
ad en anden Vej? 26 Thi ligesom Legemet er dødt uden
Aand, saaledes er ogsaa Troen død uden Gerninger.

3 Mine Brødre! ikke mange af eder bør blive Lærere,
saasom I vide, at vi skulle faa en desto tungere
Dom. 2 Thi vi støde alle an i mange Ting; dersom nogen
ikke støder an i Tale, da er han en fuldkommen Mand, i
Stand til ogsaa at holde hele Legemet i Tømme. 3 Men
naar vi lægge Bidsler i Hestenes Munde, for at de skulle
adlyde os, saa dreje vi ogsaa hele deres Legeme. 4 Se,
ogsaa Skibene, endskønt de ere saa store og drives af
stærke Vinde, drejes med et saare lidet Ror, hvorhen
Styrmandens Hu staar. 5 Saaledes er ogsaa Tungen et
lille Lem og fører store Ord. Se, hvor lille en Ild der
stikker saa stor en Skov i Brand! 6 Og Tungen er en Ild.
Som en Verden af Uretfærdighed sidder Tungen iblandt
vore Lemmer; den besmitter hele Legemet og sætter
Livets Hjul i Brand, selv sat i Brand af Helvede. (Geenna
g1067) 7 Thi enhver Natur, baade Dyrs og Fugles, baade
Krybdyrs og Havdyrs, tæmmes og er tæmmet af den
menneskelige Natur; 8 men Tungen kan intet Menneske
tæmme, det ustyrlige Onde, fuld af dødbringende Gift.
9 Med den velsigne vi Herren og Faderen, og med den
forbande vi Menneskene, som ere blevne til efter Guds
Lighed. 10 Af den samme Mund udgaar Velsignelse og
Forbandelse. Mine Brødre! dette bør ikke være saa. 11
Mon en Kilde udgyder sødt Vand og besk Vand af det
samme Væld? 12 Mon et Figentræ, mine Brødre! kan
give Oliven, eller et Vintræ Figener? Heller ikke kan en
salt Kilde give fersk Vand. 13 Er nogen viis og forstandig
iblandt eder, da vise han ved god Omgængelse sine
Gerninger i viis Sagtmodighed! 14 Men have I bitter
Avind og Rænkesyge i eders Hjerter, da roser eder ikke
og lyver ikke imod Sandheden! 15 Dette, er ikke den
Visdom, som kommer ovenfra, men en jordisk, sjælelig,
djævelsk; 16 thi hvor der er Avind og Rænkesyge, der
er Forvirring og al ond Handel. 17 Men Visdommen
herovenfra er først ren, dernæst fredsommelig, mild,
føjelig, fuld af Barmhjertighed og gode Frugter, upartisk,
uden Skrømt. 18 Men Retfærdigheds Frugt saaes i
Fred for dem, som stifte Fred.

4 Hvoraf kommer det, at der er Krige og Stridigheder
iblandt eder? mon ikke deraf, af eders Lyster, som
stride i eders Lemmer? 2 I begære og have ikke;
I myrde og misunde og kunne ikke faa: I føre Strid
og Krig. Og I have ikke, fordi I ikke bede; 3 I bede
og faa ikke, fordi I bede ilde, for at øde det i eders
Lyster. 4 I utro! vide I ikke, at Venskab med Verden
er Fjendskab imod Gud? Derfor, den, som vil være
Verdens Ven, bliver Guds Fjende. 5 Eller mene I, at
Skriftens Ord ere tomme Ord? Med Nidkærhed længes
han efter den Aand, han har givet Bolig i os, men han
skænker desto større Naade. 6 Derfor siger Skriften:
„Gud staar de hoffærdige imod, men de ydmyge giver
han Naade." 7 Underordner eder derfor under Gud;
men staar Djævelen imod, saa skal han fly fra eder; 8
holder eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til
eder! Renser Hænderne, I Syndere! og lutrer Hjerterne,
I tvesindede! 9 Jamrer og sørger og græder; eders
Latter vende sig til Sorg og Glæden til Bedrøvelse! 10
Ydmyger eder for Herren, saa skal han ophøje eder. 11
Taler ikke ilde om hverandre, Brødre! Den, som taler
ilde om sin Broder eller dømmer sin Broder, taler ilde
om Loven og dømmer Loven; men dømmer du Loven,
da er du ikke Lovens Gører, men dens Dommer. 12 Een
er Lovgiveren og Dommeren, han, som kan frelse og
fordærve; men hvem er du, som dømmer din Næste?
13 Og nu I, som sige: I Dag eller i Morgen ville vi gaa
til den eller den By og blive der et Aar og købslaa og
vinde, 14 I, som ikke vide, hvad der skal ske i Morgen;
thi hvordan er eders Liv? I ere jo en Damp, som er til
Syne en liden Tid, men derefter forsvinder; 15 i Stedet
for at I skulde sige: Dersom Herren vil, og vi leve, da
ville vi gøre dette eller hint. 16 Men nu rose I eder i
eders Overmod; al saadan Ros er ond. 17 Derfor, den
som ved at handle ret og ikke gør det, for ham er det
Synd.

5 Og nu, I rige! græder og jamrer over de Ulykker,
som komme over eder. 2 Eders Rigdom er raadnet,
og eders Klæder ere mølædte; 3 eders Guld og Sølv
er rustet op, og deres Rust skal være til Vidnesbyrd
imod eder og æde eders Kød som en Ild; I have samlet
Skatte i de sidste Dage. 4 Se, den Løn skriger, som I
have forholdt Arbejderne, der høstede eders Marker,
og Høstfolkenes Raab ere komne ind for den Herre
Zebaoths Øren. 5 I levede i Vellevned paa Jorden
og efter eders Lyster; I gjorde eders Hjerter til gode
som paa en Slagtedag. 6 I domfældte, I dræbte den
retfærdige; han staar eder ikke imod. 7 Derfor, værer
taalmodige, Brødre! indtil Herrens Tilkommelse. Se,
Bonden venter paa Jordens dyrebare Frugt og bier
taalmodigt efter den, indtil den faar tidlig Regn og
sildig Regn. 8 Værer ogsaa I taalmodige, styrker eders
Hjerter; thi Herrens Tilkommelse er nær. 9 Sukker ikke
imod hverandre, Brødre! for at I ikke skulle dømmes;
se, Dommeren staar for Døren. 10 Brødre! tager
Profeterne, som have talt i Herrens Navn, til Forbillede
paa at lide ondt og være taalmodige. 11 Se, vi prise
dem salige, som have holdt ud. I have hørt om Jobs

Udholdenhed og vide Udfaldet fra Herren; thi Herren er
saare medlidende og barmhjertig. **12** Men for alting,
mine Brødre! sværger ikke, hverken ved Himmelen eller
ved Jorden eller nogen anden Ed; men eders Ja være
Ja, og Nej være Nej, for at I ikke skulle falde under
Dom. **13** Lider nogen iblandt eder ondt, han bede; er
nogen vel til Mode, han synge Lovsang! **14** Er nogen
iblandt eder syg, han kalde Menighedens Ældste til sig,
og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i
Herrens Navn. **15** Og Troens Bøn skal frelse den syge,
og Herren skal oprejse ham, og har han gjort Synder,
skulle de forlades ham. **16** Bekender derfor Synderne
for hverandre og beder for hverandre, for at I maa blive
helbredede; en retfærdigs Bøn formaar meget, naar
den er alvorlig. **17** Elias var et Menneske, lige Vilkaar
undergivet med os, og han bad en Bøn, at det ikke
maatte regne; og det regnede ikke paa Jorden i tre Aar
og seks Maaneder. **18** Og han bad atter, og Himmelen
gav Regn, og Jorden bar sin Frugt. **19** Mine Brødre!
dersom nogen iblandt eder farer vild fra Sandheden,
og nogen omvender ham, **20** han vide, at den, som
omvender en Synder fra hans Vejs Vildfarelse, han
frelser en Sjæl fra Døden og skjuler en Mangfoldighed
af Synder.

1 Peter

1 Peter, Jesu Kristi Apostel, til Udlændingene i
Adspredelse i Pontus, Galatien, Kappadokien, Asien
og Bithynien, **2** udvalgte efter Gud Faders Forudviden,
ved Aandens Helligelse, til Lydighed og Bestænkelse
med Jesu Kristi Blod: Naade og Fred vorde eder
mangfoldig til Del! **3** Lovet være Gud og vor Herres
Jesu Kristi Fader, som efter sin store Barmhjertighed
har genfødt os til et levende Haab ved Jesu Kristi
Opstandelse fra de døde, **4** til en uforkrænkelig og
ubesmittelig og uvisnelig Arv, som er bevaret i Himlene
til eder, **5** I, som ved Guds Kraft bevogtes ved Tro til
en Frelse, som er rede til at aabenbares i den sidste
Tid, **6** i hvilken I skulle fryde eder, om I end nu en liden
Stund, hvis saa skal være, bedrøves i mange Haande
Prøvelser, **7** for at eders prøvede Tro, som er meget
dyrebarere end det forgængelige Guld, der dog prøves
ved Ild, maa findes til Ros og Herlighed og Ære i Jesu
Kristi Aabenbarelse, **8** ham, som I ikke have set og
dog elske, ham, som I, skønt I nu ikke se, men tro,
skulle fryde eder over med en uudsigelig og forherliget
Glæde, **9** naar I naa Maalet for eders Tro, Sjælenes
Frelse. **10** Om denne Frelse have Profeter gransket
og ransaget, de, som profeterede om den Naade, der
skulde blive eder til Del, **11** idet de granskede over,
hvilken eller hvordan en Tid Kristi Aand, som var i dem,
henviste til, naar den forud vidnede om Kristi Lidelser
og den derpaa følgende Herlighed. **12** Og det blev
dem aabenbaret, at det ikke var dem selv, men eder,
de tjente med disse Ting, som nu ere blevne eder
kundgjorte ved dem, der have forkyndt eder Evangeliet
i den Helligaand, som blev sendt fra Himmelen, hvilke
Ting Engle begære at skue ind i. **13** Derfor, binder
op om eders Sinds Lænder, være ædrue, og sætter
fuldt ud eders Haab til den Naade, som bliver eder til
Del i Jesu Kristi Aabenbarelse. **14** Som lydige Børn
skulle I ikke skikke eder efter de forrige Lyster i eders
Vankundighed; **15** men efter den hellige, som kaldte
eder, skulle ogsaa I vorde hellige i al eders Vandel; **16**
thi der er skrevet: „I skulle være hellige, thi jeg er hellig."
17 Og dersom I paakalde ham som Fader, der dømmer
uden Persons Anseelse efter enhvers Gerning, da bør I
vandre i Frygt eders Udlændigheds Tid, **18** vel vidende,
at det ikke var med forkrænkelige Ting, Sølv eller
Guld, at I bleve løskøbte fra eders tomme Vandel, som
var overleveret eder fra Fædrene, **19** men med Kristi
dyrebare Blod som et lydeløst og uplettet Lams, **20** han,
som var forud kendt før Verdens Grundlæggelse, men
blev aabenbaret ved Tidernes Ende for eders Skyld, **21**
der ved ham tro paa Gud, som oprejste ham fra de
døde og gav ham Herlighed, saa at eders Tro ogsaa er
Haab til Gud. **22** Lutrer eders Sjæle i Lydighed imod
Sandheden til uskrømtet Broderkærlighed, og elsker
hverandre inderligt af Hjertet, **23** genfødte, som I ere,
ikke af forkrænkelig, men af uforkrænkelig Sæd, ved
Guds levende og blivende Ord. **(aiōn g165)** **24** Thi „alt
Kød er som Græs, og al dets Herlighed som Græssets
Blomst; Græsset visner, og Blomsten falder af; **25** men
Herrens Ord bliver evindelig." Og dette er det Ord, som
er forkyndt eder ved Evangeliet. **(aiōn g165)**

2 Derfor aflægger al Ondskab og al Svig og Hykleri
og Avind og al Bagtalelse, **2** og higer som nyfødte
Børn efter Ordets uforfalskede Mælk, for at I kunne
vokse ved den til Frelse, **3** om I da have smagt,
at Herren er god. **4** Kommer til ham, den levende
Sten, der vel er forkastet af Menneskene, men er
udvalgt og dyrebar for Gud, **5** og lader eder selv
som levende Stene opbygge som et aandeligt Hus,
til et helligt Præsteskab, til at frembære aandelige
Ofre, velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. **6** Thi
det hedder i et Skriftsted: „Se, jeg lægger i Zion en
Hovedhjørnesten, som er udvalgt og dyrebar; og den,
som tror paa ham, skal ingenlunde blive til Skamme." **7**
Eder altsaa, som tro, hører Æren til; men for de vantro
er denne Sten, som Bygningsmændene forkastede,
bleven til en Hovedhjørnesten og en Anstødssten og
en Forargelses Klippe; **8** og de støde an, idet de ere
genstridige imod Ordet, hvortil de ogsaa vare bestemte.
9 Men I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præsteskab,
et helligt Folk, et Folk til Ejendom, for at I skulle forkynde
hans Dyder, som kaldte eder fra Mørke til sit underfulde
Lys, **10** I, som fordum ikke vare et Folk, men nu ere
Guds Folk, I, som ikke fandt Barmhjertighed, men nu
have fundet Barmhjertighed. **11** I elskede! jeg formaner
eder som fremmede og Udlændinge til at afholde eder
fra kødelige Lyster, som jo føre Krig imod Sjælen, **12**
saa I føre en god Vandel iblandt Hedningerne, for at
de paa Grund af de gode Gerninger, som de faa at
se, kunne prise Gud paa Besøgelsens Dag for det,
som de bagtale eder for som Ugerningsmænd. **13**
Underordner eder under al menneskelig Ordning for
Herrens Skyld, være sig en Konge som den højeste,
14 eller Landshøvdinger som dem, der sendes af ham
til Straf for Ugerningsmænd, men til Ros for dem, som
gøre det gode. **15** Thi saaledes er det Guds Villie, at
I ved at gøre det gode skulle bringe de uforstandige
Menneskers Vankundighed til at tie; **16** som frie, og ikke
som de, der have Friheden til Ondskabs Skjul, men
som Guds Tjenere. **17** Ærer alle, elsker Broderskabet,
frygter Gud, ærer Kongen! **18** I Trælle! underordner
eder under eders Herrer i al Frygt, ikke alene de
gode og milde, men ogsaa de urimelige. **19** Thi dette
finder Yndest, dersom nogen, bunden til Gud i sin

Samvittighed, udholder Genvordigheder, skønt han lider
uretfærdigt. 20 Thi hvad Ros er det, om I holde ud, naar
I synde og derfor faa Næveslag? Men dersom I holde
ud, naar I gøre det gode og lide derfor, dette finder
Yndest hos Gud. 21 Thi dertil bleve I kaldede, efterdi
ogsaa Kristus har lidt for eder, efterladende eder et
Forbillede, for at I skulle følge i hans Fodspor, 22 han,
som ikke gjorde Synd, ikke heller blev der fundet Svig i
hans Mund, 23 han, som ikke skældte igen, da han
blev udskældt, ikke truede, da han led, men overgav
det til ham, som dømmer retfærdigt, 24 han, som selv
bar vore Synder paa sit Legeme op paa Træet, for at vi,
afdøde fra vore Synder, skulle leve for Retfærdigheden,
han, ved hvis Saar I ere blevne lægte. 25 Thi I vare
vildfarende som Faar, men ere nu vendte om til eders
Sjæles Hyrde og Tilsynsmand.

3 Ligesaa, I Hustruer! underordner eder under eders
egne Mænd, for at, selv om nogle ere genstridige
imod Ordet, de kunne vindes uden Ord ved Hustruernes
Vandel, 2 naar de iagttage eders kyske Vandel i
Frygt. 3 Eders Prydelse skal ikke være den udvortes
med Haarfletning og paahængte Guldsmykker eller
Klædedragt, 4 men Hjertets skjulte Menneske med den
sagtmodige og stille Aands uforkrænkelige Prydelse,
hvilket er meget kosteligt for Gud. 5 Thi saaledes var
det ogsaa, at fordum de hellige Kvinder, som haabede
paa Gud, prydede sig, idet de underordnede sig under
deres egne Mænd, 6 som Sara var Abraham lydig,
hun kaldte ham Herre, hun, hvis Børn I ere blevne,
naar I gøre det gode og ikke frygte nogen Rædsel. 7
Ligesaa I Mænd! lever med Forstand sammen med
eders Hustruer som med et svagere Kar, og beviser
dem Ære som dem, der ogsaa ere Medarvinger til Livets
Naadegave, for at eders Bønner ikke skulle hindres.
8 Og til Slutning værer alle enssindede, medlidende,
kærlige imod Brødrene, barmhjertige, ydmyge; 9 betaler
ikke ondt med ondt, eller Skældsord med Skældsord,
men tværtimod velsigner, thi dertil bleve I kaldede, at
I skulle arve Velsignelse. 10 Thi „den, som vil elske
Livet og se gode Dage, skal holde sin Tunge fra ondt
og sine Læber fra at tale Svig; 11 han vende sig fra
ondt og gøre godt; han søge Fred og jage efter den!
12 Thi Herrens Øjne ere over de retfærdige, og hans
Øren til deres Bøn; men Herrens Ansigt er over dem,
som gøre ondt." 13 Og hvem er der, som kan volde
eder ondt, dersom I ere nidkære for det gode? 14 Men
om I ogsaa maatte lide for Retfærdigheds Skyld, ere I
salige. Nærer ingen Frygt for dem, og forfærdes ikke;
15 men helliger den Herre Kristus i eders Hjerter, altid
rede til at forsvare eder over for enhver, som kræver
eder til Regnskab for det Haab, der er i eder, men
med Sagtmodighed og Frygt, 16 idet I have en god
Samvittighed, for at de, der laste eders gode Vandel i
Kristus, maa blive til Skamme, naar de bagtale eder
som Ugerningsmænd. 17 Thi det er bedre, om det
saa er Guds Villie, at lide, naar man gør godt, end
naar man gør ondt. 18 Thi ogsaa Kristus led een
Gang for Synder, en retfærdig for uretfærdige, for at
han kunde føre os hen til Gud, han, som led Døden i
Kødet, men blev levendegjort i Aanden, 19 i hvilken han
ogsaa gik hen og prædikede for Aanderne, som vare i
Forvaring, 20 som fordum vare genstridige, dengang
Guds Langmodighed ventede i Noas Dage, medens
Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve
frelste igennem Vand, 21 hvilket nu ogsaa frelser eder
i sit Modbillede som Daab, der ikke er Fjernelse af
Kødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med
Gud ved Jesu Kristi Opstandelse, 22 han, som er faren
til Himmelen og er ved Guds højre Haand, efter at
Engle og Myndigheder og Kræfter ere ham underlagte.

4 Efterdi da Kristus har lidt i Kødet, saa skulle ogsaa
I væbne eder med det samme Sind (thi den, som
har lidt i Kødet, er hørt op med Synd), 2 saa at I ikke
fremdeles leve den øvrige Tid i Kødet efter Menneskers
Lyster, men efter Guds Villie. 3 Thi det er nok i den
forbigangne Tid at have gjort Hedningernes Villie, idet
I have vandret i Uterlighed, Lyster, Fylderi, Svir, Drik
og skammelig Afgudsdyrkelse; 4 hvorfor de forundre
sig og spotte, naar I ikke løbe med til den samme
Ryggesløshedens Pøl; 5 men de skulle gøre ham
Regnskab, som er rede til at dømme levende og døde.
6 Thi derfor blev Evangeliet forkyndt ogsaa for døde,
for at de vel skulde være dømte paa Menneskers
Vis i Kødet, men leve paa Guds Vis i Aanden. 7
Men alle Tings Ende er kommen nær; værer derfor
aarvaagne og ædrue til Bønner! 8 Haver fremfor alt
en inderlig, Kærlighed til hverandre; thi „Kærlighed
skjuler en Mangfoldighed af Synder." 9 Værer gæstfrie
imod hverandre uden Knurren. 10 Eftersom enhver har
faaet en Naadegave, skulle I tjene hverandre dermed
som gode Husholdere over Guds mangfoldige Naade.
11 Taler nogen, han tale som Guds Ord; har nogen
en Tjeneste, han tjene, efter som Gud forlener ham
Styrke dertil, for at Gud maa æres i alle Ting ved
Jesus Kristus, hvem Herligheden og Magten tilhører i
Evighedernes Evigheder! Amen. (aiōn g165) 12 I elskede!
undrer eder ikke over den Ild, som brænder iblandt eder
til eders Prøvelse, som om der hændtes eder noget
underligt; 13 men glæder eder i samme Maal, som I
have Del i Kristi Lidelser, for at I ogsaa kunne glæde
og fryde eder ved hans Herligheds Aabenbarelse. 14
Dersom I haanes for Kristi Navns Skyld, ere I salige;
thi Herlighedens og Guds Aand hviler over eder. 15
Thi ingen af eder bør lide som Morder eller Tyv eller

Ugerningsmand eller som en, der blander sig i anden
Mands Sager; **16** men lider han som en Kristen, da
skamme han sig ikke, men prise Gud for dette Navn!
17 Thi det er Tiden til, at Dommen skal begynde med
Guds Hus; men begynder den først med os, hvad Ende
vil det da faa med dem, som ere genstridige imod Guds
Evangelium? **18** Og dersom den retfærdige med Nød
og neppe bliver frelst, hvor skal da den ugudelige og
Synderen blive af? **19** Derfor skulle ogsaa de, som
lide efter Guds Villie, befale den trofaste Skaber deres
Sjæle, idet de gøre det gode.

5 De Ældste iblandt eder formaner jeg som Medældste
og Vidne til Kristi Lidelser, som den, der ogsaa
har Del i Herligheden, der skal aabenbares: **2** Vogter
Guds Hjord hos eder, og fører Tilsyn med den, ikke
tvungne, men frivilligt, ikke for slet Vindings Skyld,
men med Redebonhed; **3** ikke heller som de, der
ville herske over Menighederne, men som Mønstre
for Hjorden; **4** og naar da Overhyrden aabenbares,
skulle I faa Herlighedens uvisnelige Krans. **5** Ligesaa,
I unge! underordner eder under de ældre; og ifører
eder alle Ydmyghed imod hverandre; thi „Gud staar de
hoffærdige imod, men de ydmyge giver han Naade."
6 Derfor ydmyger eder under Guds vældige Haand,
for at han i sin Tid maa ophøje eder. **7** Kaster al
eders Sorg paa ham, thi han har Omsorg for eder. **8**
Værer ædrue, vaager; eders Modstander, Djævelen,
gaar omkring som en brølende Løve, søgende, hvem
han kan opsluge. **9** Staar ham imod, faste i Troen,
vidende, at de samme Lidelser fuldbyrdes paa eders
Brødre i Verden. **10** Men al Naades Gud, som kaldte
eder til sin evige Herlighed i Kristus Jesus efter en
kort Tids Lidelse, han vil selv fuldelig berede eder,
styrke, bekræfte, grundfæste eder! **(aiōnios g166)** **11**
Ham tilhører Magten i Evighedernes Evigheder! Amen.
(aiōn g165) **12** Med Silvanus, den trofaste Broder (thi
det holder jeg ham for), har jeg i Korthed skrevet eder
til for at formane og bevidne, at dette er Guds sande
Naade, hvori I staa. **13** Den medudvalgte i Babylon og
min Søn, Markus, hilser eder. **14** Hilser hverandre med
Kærligheds Kys! Fred være med eder alle, som ere i
Kristus!

2 Peter

1 Simon Peter, Jesu Kristi Tjener og Apostel, til dem,
der have faaet samme dyrebare Tro som vi ved vor
Guds og Frelsers Jesu Kristi Retfærdighed: **2** Naade og
Fred vorde eder mangfoldig til Del i Erkendelse af Gud
og vor Herre Jesus. **3** Saasom hans guddommelige
Magt har skænket os alt, hvad der hører til Liv og
Gudfrygtighed ved Erkendelsen af ham, som kaldte
os ved sin Herlighed og Kraft, **4** hvorved han har
skænket os de største og dyrebare Forjættelser, for
at I ved disse skulle faa Del i guddommelig Natur,
naar I undfly Fordærvelsen i Verden, som har sin
Grund i Begær, **5** saa anvender just derfor al Flid
paa i eders Tro at udvise Dyd og i Dyden Kundskab
6 og i Kundskaben Afholdenhed og i Afholdenheden
Udholdenhed og i Udholdenheden Gudsfrygt **7** og i
Gudsfrygten Broderkærlighed og i Broderkærligheden
Kærlighed. **8** Thi naar dette findes hos eder og er
i Tiltagen, lader det eder ikke staa ørkesløse eller
ufrugtbare i Erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus; **9**
den nemlig, som ikke har dette, er blind, svagsynet, idet
han har glemt Renselsen fra sine fordums Synder. **10**
Derfor, Brødre! gører eder des mere Flid for at befæste
eders Kaldelse og Udvælgelse; thi naar I gøre dette,
skulle I ingen Sinde støde an. **11** Thi saa skal der
rigelig gives eder Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu
Kristi evige Rige. **(aiōnios g166)** **12** Derfor vil jeg ikke
forsømme altid at paaminde eder om dette, ihvorvel I
vide det og ere befæstede i den Sandhed, som er til
Stede hos os. **13** Men jeg anser det for ret at vække
eder ved Paamindelse, saa længe jeg er i dette Telt, **14**
da jeg ved, at Aflæggelsen af mit Telt kommer brat,
saaledes som jo vor Herre Jesus Kristus har givet
mig til Kende. **15** Og jeg vil ogsaa gøre mig Flid for,
at I til enhver Tid efter min Bortgang kunne drage
eder dette i Minde. **16** Thi vi have ikke fulgt kløgtigt
opdigtede Fabler, da vi kundgjorde eder vor Herres
Jesu Kristi Kraft og Tilkommelse, men vi have været
Øjenvidner til hans Majestæt, **17** nemlig da han fik Ære
og Herlighed af Gud Fader, idet en saadan Røst lød til
ham fra den majestætiske Herlighed: „Denne er min
Søn, den elskede, i hvem jeg har Velbehag." **18** Og vi
hørte denne Røst lyde fra Himmelen, da vi vare med
ham paa det hellige Bjerg. **19** Og des mere stadfæstet
have vi det profetiske Ord, hvilket I gøre vel i at agte
paa som paa et Lys, der skinner paa et mørkt Sted,
indtil Dagen bryder frem, og Morgenstjernen oprinder i
eders Hjerter, **20** idet I fornemmelig mærke eder dette,
at ingen Profeti i Skriften beror paa egen Tydning.
21 Thi aldrig er nogen Profeti bleven fremført ved et
Menneskes Villie; men drevne af den Helligaand talte
hellige Guds Mænd.

2 Men der opstod ogsaa falske Profeter iblandt Folket,
ligesom der ogsaa iblandt eder vil komme falske
Lærere, som ville liste fordærvelige Vranglærdomme
ind, idet de endog fornægte den Herre, som købte dem,
og bringe en brat Undergang over sig selv, **2** og mange
ville efterfølge deres Uterligheder, saa Sandhedens Vej
for deres Skyld vil blive bespottet, **3** og i Havesyge
ville de med falske Ord skaffe sig Vinding af eder;
men Dommen over dem har alt fra gamle Dage været
i Virksomhed, og deres Undergang slumrer ikke. **4**
Thi naar Gud ikke sparede Engle, da de syndede,
men nedstyrtede dem i Afgrunden og overgav dem til
Mørkets Huler for at bevogtes til Dom, **(Tartaroō g5020)**
5 og ikke sparede den gamle Verden, men bevarede
Retfærdighedens Prædiker Noa selv ottende, da han
førte Oversvømmelse over en Verden af ugudelige **6**
og lagde Sodomas og Gomorras Stæder i Aske og
domfældte dem til Ødelæggelse, saa han har sat dem til
Forbillede for dem, som i Fremtiden vilde leve ugudeligt,
7 og udfriede den retfærdige Lot, som plagedes af
de ryggesløses uterlige Vandel, **8** (thi medens den
retfærdige boede iblandt dem, pintes han Dag for
Dag i sin retfærdige Sjæl ved de lovløse Gerninger,
som han saa og hørte): **9** — Da ved Herren at udfri
gudfrygtige af Fristelse, men at straffe og bevogte
uretfærdige til Dommens Dag, **10** og mest dem, som
vandre efter Kød, i Begær efter Besmittelse, og foragte
Herskab. Frække, selvbehagelige, bæve de ikke ved
at bespotte Herligheder, **11** hvor dog Engle, som ere
større i Styrke og Magt, ikke fremføre bespottende
Dom imod dem for Herren. **12** Men disse — ligesom
ufornuftige Dyr, der af Natur ere fødte til at fanges og
ødelægges, skulle de, fordi de bespotte, hvad de ikke
kende, ogsaa ødelægges med hines Ødelæggelse,
13 idet de faa Uretfærdigheds Løn. De sætte deres
Lyst i Vellevned om Dagen, disse Skampletter og
Skændselsmennesker! De svælge i deres Bedragerier,
medens de holde Gilde med eder; **14** deres Øjne ere
fulde af Horeri og kunne ikke faa nok af Synd; de lokke
ubefæstede Sjæle; de have et Hjerte, øvet i Havesyge,
Forbandelsens Børn; **15** de have forladt den lige Vej og
ere farne vild, følgende Bileams, Beors Søns, Vej, han,
som elskede Uretfærdigheds Løn, **16** men fik Revselse
for sin Overtrædelse: Et umælende Trældyr talte med
menneskelig Røst og hindrede Profetens Afsind. **17**
Disse ere vandløse Kilder og Taageskyer, som drives
af Stormvind; for dem er Mørke og Mulm bevaret. **18**
Thi dem, som ere lige ved at undslippe fra dem, der
vandre i Vildfarelse, lokke de i Kødets Begæringer ved
Uterligheder, idet de tale Tomheds overmodige Ord **19**

og love dem Frihed, skønt de selv ere Fordærvelsens
Trælle; thi man er Træl af det, som man er overvunden
af. **20** Thi dersom de, efter at have undflyet Verdens
Besmittelser ved Erkendelse af vor Herre og Frelser
Jesus Kristus, igen lade sig indvikle deri og overvindes,
da er det sidste blevet værre med dem end det første.
21 Thi bedre havde det været dem ikke at have erkendt
Retfærdighedens Vej end efter at have erkendt den
at vende sig bort fra det hellige Bud, som var blevet
dem overgivet. **22** Det er gaaet dem efter det sande
Ordsprog: „Hunden vender sig om til sit eget Spy, og
den toede So til at vælte sig i Sølen."

3 Dette er allerede, I elskede! det andet Brev, som jeg
skriver til eder, hvori jeg ved Paamindelse vækker
eders rene Sind **2** til at komme de Ord i Hu, som forud
ere sagte af de hellige Profeter, og eders Apostles
Befaling, fra Herren og Frelseren, **3** idet I først og
fremmest mærke eder dette, at i de sidste Dage skal
der komme Spottere med Spot, som vandre efter
deres egne Begæringer **4** og sige: „Hvad bliver der
af Forjættelsen om hans Tilkommelse? Fra den Dag,
Fædrene sov hen, forblive jo alle Ting, som de vare,
lige fra Skabningens Begyndelse." **5** Thi med Villie ere
de blinde for dette, at fra fordums Tid var der Himle og
en Jord, som var fremstaaet af Vand og ved Vand i
Kraft af Guds Ord, **6** hvorved den daværende Verden
gik til Grunde i en Vandflod. **7** Men de nuværende
Himle og Jorden holdes ved det samme Ord i Forvaring
til Ild, idet de bevares til de ugudelige Menneskers
Doms og Undergangs Dag. **8** Men dette ene bør ikke
undgaa eder, I elskede! at een Dag er for Herren som
tusinde Aar, og tusinde Aar som een Dag. **9** Herren
forhaler ikke Forjættelsen (som nogle agte det for en
Forhaling), men han er langmodig for eders Skyld, idet
han ikke vil, at nogen skal fortabes, men at alle skulle
komme til Omvendelse. **10** Men Herrens Dag skal
komme som en Tyv; paa den skulle Himlene forgaa
med stort Bulder, og Elementerne skulle komme i Brand
og opløses, og Jorden og alt, hvad der er paa den,
skal opbrændes. **11** Efterdi da alt dette opløses, hvor
bør I da ikke færdes i hellig Vandel og Gudsfrygt, **12**
idet I forvente og fremskynde Guds Dags Tilkommelse,
for hvis Skyld Himle skulle antændes og opløses,
og Elementer komme i Brand og smelte. **13** Men vi
forvente efter hans Forjættelse nye Himle og en ny
Jord, i hvilke Retfærdighed bor. **14** Derfor, I elskede!
efterdi I forvente dette, saa gører eder Flid for at findes
uplettede og ulastelige for ham i Fred, **15** og agter vor
Herres Langmodighed for Frelse; ligesom ogsaa vor
elskede Broder Paulus efter den ham givne Visdom
har skrevet til eder, **16** som han ogsaa gør i alle sine
Breve, naar han i dem taler om disse Ting; i dem findes
der Ting, vanskelige at forstaa, som de ukyndige og
ubefæstede fordreje, ligesom ogsaa de øvrige Skrifter,
til deres egen Undergang. **17** Da I altsaa, I elskede! vide
det forud, saa vogter eder, for at I ikke skulle rives med
af de ryggesløses Vildfarelse og affalde fra eders egen
Fasthed; **18** men vokser i vor Herres og Frelsers Jesu
Kristi Naade og Kundskab! Ham tilhører Herligheden
baade nu og indtil Evighedens Dag! **(aiōn g165)**

1 Johannes

1 Det, som var fra Begyndelsen, det, vi have hørt, det,
vi have set med vore Øjne, det, vi skuede og vore
Hænder følte paa, nemlig om Livets Ord; — **2** og Livet
blev aabenbaret, og vi have set og vidne og forkynde
eder det evige Liv, som jo var hos Faderen og blev
aabenbaret for os; — **(aiōnios g166)** **3** hvad vi have set og
hørt, forkynde vi ogsaa eder, for at ogsaa I maa have
Samfund med os; men vort Samfund er med Faderen
og med hans Søn Jesus Kristus. **4** Og dette skrive vi til
eder, for at eders Glæde maa være fuldkommen. **5**
Og dette er det Budskab, som vi have hørt af ham og
forkynde eder, at Gud er Lys, og der er slet intet Mørke
i ham. **6** Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham,
og vandre i Mørket, da lyve vi og gøre ikke Sandheden.
7 Men dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset,
have vi Samfund med hverandre, og Jesu, hans Søns,
Blod renser os fra al Synd. **8** Dersom vi sige, at vi ikke
have Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i
os. **9** Dersom vi bekende vore Synder, er han trofast og
retfærdig, saa at han forlader os Synderne og renser
os fra al Uretfærdighed. **10** Dersom vi sige, at vi ikke
have syndet, gøre vi ham til en Løgner, og hans Ord er
ikke i os.

2 Mine Børn! dette skriver jeg til eder, for at I ikke
skulle synde. Og dersom nogen synder, have vi en
Talsmand hos Faderen, Jesus Kristus, den retfærdige,
2 og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke
alene for vore, men ogsaa for hele Verdens. **3** Og
derpaa kende vi, at vi have kendt ham, om vi holde
hans Bud. **4** Den, som siger: „Jeg kender ham," og
ikke holder hans Bud, han er en Løgner, og i ham er
Sandheden ikke; **5** men den, som holder hans Ord, i
ham er sandelig Guds Kærlighed fuldkommet. Derpaa
kende vi, at vi ere i ham. **6** Den, som siger, at han bliver
i ham, han er ogsaa skyldig selv at vandre saaledes,
som han vandrede. **7** I elskede, jeg skriver til eder ikke
et nyt Bud, men et gammelt Bud, som I have haft fra
Begyndelsen. Det gamle Bud er det Ord, som I have
hørt. **8** Og dog skriver jeg til eder et nyt Bud, hvilket er
sandt i ham og i eder, thi Mørket drager bort, og det
sande Lys skinner allerede. **9** Den, som siger, at han er
i Lyset, og hader sin Broder, han er i Mørket endnu. **10**
Den, som elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er
ingen Forargelse i ham. **11** Men den, som hader sin
Broder, er i Mørket og vandrer i Mørket, og han ved
ikke, hvor han gaar hen, fordi Mørket har blindet hans
Øjne. **12** Jeg skriver til eder, mine Børn! fordi eders
Synder ere eder forladte for hans Navns Skyld. **13** Jeg
skriver til eder, I Fædre! fordi I kende ham, som er fra
Begyndelsen. Jeg skriver til eder, I unge! fordi I have
overvundet den onde. Jeg har skrevet til eder, mine
Børn! fordi I kende Faderen. **14** Jeg har skrevet til eder,
I Fædre! fordi I kende ham, som er fra Begyndelsen.
Jeg har skrevet til eder, I unge! fordi I ere stærke, og
Guds Ord bliver i eder, og I have overvundet den onde.
15 Elsker ikke Verden, ikke heller de Ting, som ere i
Verden! Dersom nogen elsker Verden, er Faderens
Kærlighed ikke i ham. **16** Thi alt det, som er i Verden,
Kødets Lyst og Øjnenes Lyst og Livets Hoffærdighed, er
ikke af Faderen, men af Verden. **17** Og Verden forgaar
og dens Lyst; men den, som gør Guds Villie, bliver til
evig Tid. **(aiōn g165)** **18** Mine Børn! det er den sidste
Time, og som I have hørt, at Antikrist kommer, saaledes
ere nu mange Antikrister fremtraadte; deraf kende vi, at
det er den sidste Time. **19** De ere udgaaede fra os, men
de vare ikke af os; thi dersom de havde været af os, da
vare de blevne hos os. Dog, det var, for at det skulde
blive aabenbart, at de ikke alle ere af os. **20** Og I have
Salvelse fra den hellige og vide alt. **21** Jeg har ikke
skrevet til eder, fordi I ikke vide Sandheden; men fordi I
vide den og vide, at ingen Løgn er af Sandheden. **22**
Hvem er Løgneren uden den, som nægter, at Jesus er
Kristus? Denne er Antikristen, som fornægter Faderen
og Sønnen. **23** Hver den, som fornægter Sønnen, har ej
heller Faderen; den, som bekender Sønnen, har ogsaa
Faderen. **24** Hvad I have hørt fra Begyndelsen, det blive
i eder! Dersom det, som I have hørt fra Begyndelsen,
bliver i eder, skulle ogsaa I blive i Sønnen og i Faderen.
25 Og dette er den Forjættelse, som han selv tilsagde
os, det evige Liv. **(aiōnios g166)** **26** Dette har jeg skrevet
til eder om dem, som forføre eder. **27** Og den Salvelse,
som I fik af ham, bliver i eder, og I have ikke nødig,
at nogen skal lære eder; men saaledes som hans
Salvelse lærer eder alt, er det ogsaa sandt og er ikke
Løgn, og som den har lært eder, skulle I blive i ham.
28 Og nu mine Børn! bliver i ham, for at vi, naar han
aabenbares, kunne have Frimodighed og ikke skulle
blive til Skamme for ham ved hans Tilkommelse. **29**
Dersom I vide, at han er retfærdig, da erkender, at hver
den, som gør Retfærdighed, er født af ham.

3 Ser, hvor stor en Kærlighed Faderen har givet os,
at vi skulle kaldes Guds Børn; og vi ere det. Derfor
kender Verden os ikke, fordi den ikke har kendt ham. **2**
I elskede! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke
aabenbaret, hvad vi skulle vorde. Vi vide, at, naar det
aabenbares, da skulle vi vorde ham lige; thi vi skulle se
ham, som han er. **3** Og hver den, som har dette Haab
til ham, renser sig selv, ligesom han er ren. **4** Hver
den, som gør Synden, begaar ogsaa Overtrædelse af
Loven, og Synden er Lovens Overtrædelse. **5** Og I
vide, at han blev aabenbaret, for at han skulde borttage

Synderne; og der er ikke Synd i ham. 6 Hver den, som
bliver i ham, synder ikke; hver den, som synder, har
ikke set ham og kender ham ej heller. 7 Mine Børn,
ingen forføre eder! Den, som gør Retfærdigheden, er
retfærdig, ligesom han er retfærdig. 8 Den, som gør
Synden, er af Djævelen; thi Djævelen har syndet fra
Begyndelsen. Dertil blev Guds Søn aabenbaret, for
at han skulde nedbryde Djævelens Gerninger. 9 Hver
den, som er født af Gud, gør ikke Synd, fordi hans Sæd
bliver i ham, og han kan ikke synde, fordi han er født af
Gud. 10 Derved blive Guds Børn og Djævelens Børn
aabenbare. Hver den, som ikke gør Retfærdighed,
er ikke af Gud, og ligesaa den, som ikke elsker sin
Broder. 11 Thi dette er det Budskab, som I have hørt
fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre; 12 ikke
som Kain, der var af den onde og myrdede sin Broder.
Og hvorfor myrdede han ham? Fordi hans Gerninger
vare onde, men hans Broders retfærdige. 13 Undrer
eder ikke, mine Brødre! om Verden hader eder. 14 Vi
vide, at vi ere gaaede over fra Døden til Livet, thi vi
elske Brødrene. Den, som ikke elsker, bliver i Døden.
15 Hver den, som hader sin Broder, er en Manddraber;
og I vide, at ingen Manddraber har evigt Liv blivende
i sig. **(aiōnios g166)** 16 Derpaa kende vi Kærligheden,
at han har sat sit Liv til for os; ogsaa vi ere skyldige
at sætte Livet til for Brødrene. 17 Men den, som har
Verdens Gods og ser sin Broder lide Nød og lukker
sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kærlighed i
ham? 18 Mine Børn! lader os ikke elske med Ord, ej
heller med Tungen, men i Gerning og Sandhed! 19 Og
derpaa kunne vi kende, at vi ere af Sandheden, og
da kunne vi for hans Aasyn stille vore Hjerter tilfreds,
20 hvad end vort Hjerte maatte fordømme os for; thi
Gud er større end vort Hjerte og kender alle Ting. 21 I
elskede! dersom vort Hjerte ikke fordømmer os, have vi
Frimodighed for Gud, 22 og hvad vi end bede om, det
faa vi af ham, fordi vi holde hans Bud og gøre det, som
er velbehageligt for ham. 23 Og dette er hans Bud,
at vi skulle tro hans Søns Jesu Kristi Navn og elske
hverandre efter det Bud, han gav os. 24 Og den, som
holder hans Bud, han bliver i Gud, og Gud i ham; og
derpaa kende vi, at han bliver i os, af den Aand, som
han gav os.

4 I elskede! tror ikke enhver Aand, men prøver
Aanderne, om de ere af Gud; thi mange falske
Profeter ere udgaaede i Verden. 2 Derpaa kende I
Guds Aand: Enhver Aand, der bekender Jesus som
Kristus, kommen i Kød, er af Gud. 3 Og enhver Aand,
der ikke bekender Jesus, er ikke af Gud; og dette er
Antikrists Aand, om hvilken I have hørt, at den kommer,
og den er allerede nu i Verden. 4 Mine Børn! I ere af
Gud og have overvundet dem, fordi den, som er i eder,
er større end den, som er i Verden. 5 De ere af Verden;
derfor tale de af Verden, og Verden hører dem. 6 Vi ere
af Gud. Den, som kender Gud, hører os; den, som ikke
er af Gud, hører os ikke. Derpaa kende vi Sandhedens
Aand og Vildfarelsens Aand. 7 I elskede! lader os elske
hverandre, thi Kærligheden er af Gud, og hver den,
som elsker, er født af Gud og kender Gud. 8 Den, som
ikke elsker, kender ikke Gud, thi Gud er Kærlighed. 9
Deri blev Guds Kærlighed aabenbaret iblandt os, at
Gud har sendt sin Søn, den enbaarne, til Verden, for at
vi skulle leve ved ham. 10 Deri bestaar Kærligheden:
Ikke at vi have elsket Gud, men at han har elsket os og
udsendt sin Søn til en Forsoning for vore Synder. 11 I
elskede! har Gud saaledes elsket os, da ere ogsaa vi
skyldige at elske hverandre. 12 Ingen har nogen Sinde
set Gud; dersom vi elske hverandre, bliver Gud i os, og
hans Kærlighed er fuldkommet i os. 13 Derpaa kende
vi, at vi blive i ham, og han i os, at han har givet os af
sin Aand. 14 Og vi have skuet og vidne, at Faderen
har udsendt Sønnen til Frelser for Verden. 15 Den,
som bekender, at Jesus er Guds Søn, i ham bliver
Gud, og han i Gud. 16 Og vi have erkendt og troet den
Kærlighed, som Gud har til os. Gud er Kærlighed, og
den, som bliver i Kærligheden, bliver i Gud, og Gud i
ham. 17 Deri er Kærligheden fuldkommet hos os, at vi
have Frimodighed paa Dommens Dag, fordi, ligesom
han er, saaledes ere ogsaa vi i denne Verden. 18 Frygt
er ikke i Kærligheden, men den fuldkomne Kærlighed
driver Frygten ud; thi Frygt bringer Straf; men den, som
frygter, er ikke fuldkommet i Kærligheden. 19 Vi elske,
fordi han elskede os først. 20 Dersom nogen siger: „Jeg
elsker Gud," og hader sin Broder, han er en Løgner;
thi den, der ikke elsker sin Broder, som han har set,
hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set?
21 Og dette Bud have vi fra ham, at den, som elsker
Gud, skal ogsaa elske sin Broder.

5 Hver den, som tror, at Jesus er Kristus, er født
af Gud; og hver den, som elsker Faderen, elsker
ogsaa den, som er født af ham. 2 Derpaa kende vi, at
vi elske Guds Børn, naar vi elske Gud og gøre hans
Bud. 3 Thi dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans
Bud; og hans Bud ere ikke svære; 4 thi alt det, som
er født af Gud, overvinder Verden; og dette er den
Sejr, som har overvundet Verden, vor Tro. 5 Hvem er
den, som overvinder Verden, uden den, som tror, at
Jesus er Guds Søn? 6 Han er den, som kom med
Vand og Blod, Jesus Kristus; ikke med Vandet alene,
men med Vandet og med Blodet; og det er Aanden,
som vidner, thi Aanden er Sandheden. 7 Thi tre ere de,
som vidne: 8 Aanden og Vandet og Blodet; og disse tre
forene sig til eet. 9 Dersom vi tage imod Menneskenes
Vidnesbyrd, da er Guds Vidnesbyrd større; thi dette er

Guds Vidnesbyrd, at han har vidnet om sin Søn. **10** Den, som tror paa Guds Søn, har Vidnesbyrdet i sig selv; den, som ikke tror Gud, har gjort ham til en Løgner, fordi han ikke har troet paa det Vidnesbyrd, som Gud har vidnet om sin Søn. **11** Og dette er Vidnesbyrdet, at Gud har givet os evigt Liv; og dette Liv er i hans Søn. **(aiōnios g166)** **12** Den, som har Sønnen, har Livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke Livet. **13** Dette har jeg skrevet til eder, for at I skulle vide, at I have evigt Liv, I, som tro paa Guds Søns Navn. **(aiōnios g166)** **14** Og dette er den Frimodighed, som vi have over for ham, at dersom vi bede om noget efter hans Villie, hører han os. **15** Og dersom vi vide, at han hører os, hvad vi end bede om, da vide vi, at vi have de Ting, om hvilke vi have bedet ham. **16** Dersom nogen ser sin Broder begaa Synd, som ikke er til Døden, han bede, og han skal give ham Liv, dem nemlig, som ikke synde til Døden. Der er Synd til Døden; for den siger jeg ikke, at han skal bede. **17** Al Uretfærdighed er Synd; men der er Synd, som ikke er til Døden. **18** Vi vide, at hver den, som er født af Gud, synder ikke; men den, som er født af Gud, bevarer sig selv, og den onde rører ham ikke. **19** Vi vide, at vi ere af Gud, og hele Verden ligger i det onde. **20** Men vi vide, at Guds Søn er kommen, og han har givet os Forstand til at kende den sande; og vi ere i den sande, i hans Søn Jesus Kristus. Denne er den sande Gud og evigt Liv. **(aiōnios g166)** **21** Mine Børn, vogter eder for Afguderne!

2 Johannes

1 Den Ældste til den udvalgte Frue og hendes Børn,
som jeg elsker i Sandhed, og ikke jeg alene, men
ogsaa alle, som have erkendt Sandheden, 2 for den
Sandheds Skyld, som bliver i os og skal være med
os til evig Tid. (aiōn g165) 3 Naade, Barmhjertighed og
Fred være med os fra Gud Fader og fra Jesus Kristus,
Faderens Søn, i Sandhed og Kærlighed! 4 Jeg har
glædet mig meget over, at jeg har fundet Børn af dig,
som vandre i Sandhed, efter det Bud, vi fik af Faderen.
5 Og nu beder jeg dig, Frue! ikke som om jeg skrev til
dig et nyt Bud, men det, som vi havde fra Begyndelsen,
at vi skulle elske hverandre. 6 Og dette er Kærligheden,
at vi vandre efter hans Bud. Dette er Budet, saaledes
som I have hørt fra Begyndelsen, at I skulle vandre
deri. 7 Thi mange Forførere ere udgaaede i Verden,
som ikke bekende Jesus som Kristus kommen i Kød.
En saadan er Forføreren og Antikrist. 8 Giver Agt paa
eder selv, at I ikke skulle tabe, hvad vi have arbejdet,
men at I maa faa fuld Løn. 9 Hver den, som viger ud og
ikke bliver i Kristi Lære, har ikke Gud. Den, som bliver i
Læren, han har baade Faderen og Sønnen. 10 Dersom
nogen kommer til eder og ikke fører denne Lære, ham
skulle I ikke tage til Huse og ikke byde velkommen. 11
Thi den, som byder ham velkommen, bliver delagtig i
hans onde Gerninger. 12 Endskønt jeg havde meget at
skrive til eder, har jeg ikke villet det med Papir og Blæk;
men jeg haaber at komme til eder og tale mundtligt
med eder, for at vor Glæde maa være fuldkommen. 13
Din Søsters, den udvalgtes, Børn hilse dig.

3 Johannes

1 Den Ældste til Kajus, den elskede, hvem jeg elsker
i Sandhed. **2** Du elskede! jeg ønsker, at det i alle
Ting maa gaa dig vel, og du maa være karsk, ligesom
det gaar din Sjæl vel. **3** Thi jeg blev meget glad,
da der kom Brødre og vidnede om Sandheden i dig,
hvorledes du vandrer i Sandheden. **4** Jeg har ingen
større Glæde end denne, at jeg hører, at mine Børn
vandre i Sandheden. **5** Du elskede! en trofast Gerning
gør du i alt, hvad du virker for Brødrene, og det for
fremmede, **6** hvilke have vidnet for Menigheden om
din Kærlighed; og du vil gøre vel i at fremme deres
Rejse saaledes, som det er Gud værdigt. **7** Thi for
Navnets Skyld ere de dragne ud, uden at tage noget
af Hedningerne. **8** Derfor ere vi skyldige at tage os
af saadanne, for at vi kunne blive Medarbejdere for
Sandheden. **9** Jeg har skrevet noget til Menigheden;
men Diotrefes, som gerne vil være den ypperste iblandt
dem, anerkender os ikke. **10** Derfor vil jeg, naar jeg
kommer, erindre om de Gerninger, han gør, idet han
bagvadsker os med onde Ord; og ikke tilfreds dermed,
tager han baade selv ikke Brødrene for gode, og dem,
som ville det, forhindrer han deri og udstøder dem af
Menigheden. **11** Du elskede! efterfølg ikke det onde,
men det gode. Den, som gør godt, er af Gud; den,
som gør ondt, har ikke set Gud. **12** Demetrius har et
godt Vidnesbyrd af alle og af Sandheden selv; ogsaa vi
vidne, og du ved, at vort Vidnesbyrd er sandt. **13** Jeg
havde meget at skrive til dig, men jeg vil ikke skrive til
dig med Blæk og Pen. **14** Men jeg haaber snart at se
dig, og da skulle vi mundtligt tale sammen. Fred være
med dig! Vennerne hilse dig. Hils Vennerne, hver især!

Judas

1 Judas, Jesu Kristi Tjener og Broder til Jakob, til
de kaldede, som ere elskede i Gud Fader og
bevarede for Jesus Kristus: 2 Barmhjertighed og Fred
og Kærlighed vorde eder mangfoldig til Del! 3 I elskede!
da det laa mig alvorligt paa Sinde at skrive til eder om
vor fælles Frelse, fandt jeg det nødvendigt at skrive
til eder med Formaning om at stride for den Tro, som
een Gang er bleven overgiven de hellige. 4 Thi der
har indsneget sig nogle Mennesker, om hvem det
for længe siden er forud skrevet, at de vilde falde
under denne Dom: Ugudelige, som misbruge vor Guds
Naade til Uterlighed og fornægte vor eneste Hersker
og Herre Jesus Kristus. 5 Men skønt I een Gang for
alle vide det alt sammen, vil jeg minde eder om, at
da Herren havde frelst Folket ud af Ægyptens Land,
ødelagde han næste Gang dem, som ikke troede, 6
og de Engle, som ikke bevarede deres Højhed, men
forlode deres egen Bolig, har han holdt forvarede i
evige Lænker under Mørke til den store Dags Dom;
(aïdios g126) 7 ligesom Sodoma og Gomorra og de
omliggende Stæder, der paa samme Maade som disse
vare henfaldne til Utugt og gik efter fremmed Kød,
ere satte til et Eksempel, idet de bære en evig Ilds
Straf. (aiōnios g166) 8 Alligevel gaa ogsaa disse ligedan i
Drømme og besmitte Kød, foragte Herskab og bespotte
Herligheder. 9 Men Overengelen Mikael turde, da han
tvistedes med Djævelen og talte om Mose Legeme,
ikke fremføre en Bespottelsesdom, men sagde: „Herren
straffe dig!" 10 Disse derimod bespotte, hvad de ikke
kende; og hvad de som de ufornuftige Dyr vide Besked
om af Naturen, dermed ødelægge de sig selv. 11 Ve
dem! thi de ere gaaede paa Kains Vej og have styrtet
sig i Bileams Vildfarelse for Vindings Skyld og ere
gaaede til Grunde i Koras Genstridighed. 12 Disse
ere Skærene ved eders Kærlighedsmaaltider, fordi de
uden Undseelse fraadse med og pleje sig selv; de ere
vandløse Skyer, som drives forbi af Vinden; bladløse
Træer uden Frugt, to Gange døde, oprykkede med
Rode; 13 vilde Bølger paa Hav, som udskumme deres
egen Skam; vildfarende Stjerner; for dem er Mørke og
Mulm bevaret til evig Tid. (aiōn g165) 14 Men om disse
har ogsaa Enok, den syvende fra Adam, profeteret, da
han sagde: „Se, Herren kom med sine hellige Titusinder
15 for at holde Dom over alle og straffe alle de ugudelige
for alle deres Ugudeligheds Gerninger, som de have
bedrevet, og for alle de formastelige Ord, som de
have talt imod ham, de ugudelige Syndere!" 16 Disse
ere de, som knurre, som klage over deres Skæbne,
medens de vandre efter deres Begæringer, og deres
Mund taler overmodige Ord, medens de for Fordels
Skyld vise Beundring for Personer. 17 I derimod, I
elskede! kommer de Ord i Hu, som forud ere talte af
vor Herres Jesu Kristi Apostle; 18 thi de sagde eder:
I den sidste Tid skal der være Spottere, som vandre
efter deres Ugudeligheders Begæringer. 19 Disse ere
de, som volde Splittelser, sjælelige, som ikke have
Aand. 20 I derimod, I elskede! opbygger eder selv paa
eders helligste Tro; beder i den Helligaand; 21 bevarer
saaledes eder selv i Guds Kærlighed, forventende vor
Herres Jesu Kristi Barmhjertighed til evigt Liv. (aiōnios
g166) 22 Og revser nogle, naar de tvivle, 23 frelser andre
ved at udrive dem af Ilden, forbarmer eder over andre
med Frygt, saa I hade endog den af Kødet besmittede
Kjortel. 24 Men ham, som er mægtig til at bevare eder
fra Fald og fremstille eder for sin Herlighed ulastelige i
Fryd, 25 den eneste Gud, vor Frelser ved vor Herre
Jesus Kristus, tilkommer Ære og Majestæt, Vælde og
Magt, forud for al Tid og nu og i alle Evigheder! Amen.
(aiōn g165)

Aabenbaringen

1 Jesu Kristi Aabenbaring, som Gud gav ham for at
vise sine Tjenere, li vad der skal ske snart, og han
sendte Bud ved sin Engel og fremstillede det i Billeder
for sin Tjener Johannes, **2** som har vidnet om Guds
Ord og Jesu Kristi Vidnesbyrd: Alt, hvad han har set. **3**
Salig er den, som oplæser, og de, som høre Profetiens
Ord og bevare det, som er skrevet i den; thi Tiden er
nær. **4** Johannes til de syv Menigheder i Asien: Naade
være med eder og Fred fra ham, som er, og som var,
og som kommer, og fra de syv Aander, som ere foran
hans Trone, **5** og fra Jesus Kristus, det troværdige
Vidne, den førstefødte af de døde og Jordens Kongers
Fyrste. Ham, som elsker os og har udløst os af vore
Synder med sit Blod **6** og har gjort os til et Kongerige,
til Præster for sin Gud og Fader: Ham være Æren
og Magten i Evighedernes Evigheder! Amen. **(aiōn
g165)** **7** Se, han kommer med Skyerne, og hvert Øje
skal se ham, ogsaa de, som have gennemstunget
ham, og alle Jordens Stammer skulle jamre ved hans
Komme. Ja, Amen! **8** Jeg er Alfa og Omega, siger Gud
Herren, han, som er, og som var, og som kommer,
den Almægtige. **9** Jeg Johannes, eders Broder og
meddelagtig i Trængselen og Riget og Udholdenheden
i Jesus, var paa den Ø, som kaldes Patmos, for Guds
Ords og for Jesu Vidnesbyrds Skyld. **10** Jeg henryktes i
Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høj
Røst som af en Basun, der sagde: **11** Hvad du ser,
skriv det i en Bog, og send det til de syv Menigheder, til
Efesus og til Smyrna og til Pergamus og til Thyatira og
til Sardes og til Filadelfia og til Laodikea. **12** Og jeg
vendte mig for at se Røsten, som talte med mig; og da
jeg vendte mig, saa jeg syv Guldlysestager **13** og midt
imellem de syv Lysestager en, lig en Menneskesøn,
iført en fodsid Kjortel og omgjordet om Brystet med
et Guldbælte. **14** Men hans Hoved og Haar var hvidt
som hvid Uld, som Sne; og hans Øjne som Ildslue;
15 og hans Fødder lignede skinnende Malm, naar det
gløder i Ovnen; og hans Røst var som mange Vandes
Lyd; **16** og i sin højre Haand havde han syv Stjerner;
og af hans Mund udgik der et tveægget, skarpt Sværd,
og hans Udseende var som Solen, naar den skinner
i sin Kraft. **17** Og da jeg saa ham, faldt jeg ned for
hans Fødder som død; og han lagde sin højre Haand
paa mig og sagde: **18** Frygt ikke! Jeg er den første
og den sidste og den levende; og jeg var død, og se,
jeg er levende i Evighedernes Evigheder, og jeg har
Dødens og Dødsrigets Nøgler. **(aiōn g165, Hadēs g86)** **19**
Skriv derfor, hvad du saa, baade det, som er, og det,
som skal ske herefter. **20** Dette er de syv Stjerners
Hemmelighed, hvilke du har set i min højre Haand,
og de syv Guldlysestager: De syv Stjerner ere de syv
Menigheders Engle, og de syv Lysestager ere syv
Menigheder.

2 Skriv til Menighedens Engel i Efesus: Dette siger
han, som holder de syv Stjerner i sin højre Haand,
han, som vandrer midt imellem de syv Guldlysestager:
2 Jeg kender dine Gerninger og dit Arbejde og din
Udholdenhed og at du ikke kan fordrage de onde;
og du prøvede dem, som kalde sig selv Apostle og
ikke ere det, og du har fundet, at de ere Løgnere; **3**
og du har Udholdenhed, og du har døjet ondt for mit
Navns Skyld og er ikke bleven træt. **4** Men jeg har det
imod dig, at du har forladt din første Kærlighed. **5** Kom
derfor i Hu, hvorfra du er falden, og omvend dig, og
gør de forrige Gerninger; men hvis ikke, da kommer
jeg over dig, og jeg vil flytte din Lysestage fra dens
Sted, hvis du ikke omvender dig. **6** Dog, dette har du,
at du hader Nikolaiternes Gerninger, som ogsaa jeg
hader. **7** Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger til
Menighederne! Den, som sejrer, ham vil jeg give at
æde af Livets Træ, som er i Guds Paradis. **8** Og skriv
til Menighedens Engel i Smyrna: Dette siger den første
og den sidste, han, som var død og blev levende: **9** Jeg
kender din Trængsel og din Fattigdom (dog, du er rig),
og Bespottelsen fra dem, som kalde sig selv Jøder og
ikke ere det, men ere Satans Synagoge. **10** Frygt ikke,
for hvad du vil komme til at lide! Se, Djævelen vil kaste
nogle af eder i Fængsel, for at I skulle fristes, og I skulle
have Trængsel i ti Dage. Vær tro indtil Døden, saa vil
jeg give dig Livets Krone. **11** Den, som har Øre, høre,
hvad Aanden siger til Menighederne! Den, som sejrer,
skal ingenlunde skades af den anden Død. **12** Og skriv
til Menighedens Engel i Pergamus: Dette siger han,
som har det tveæggede, skarpe Sværd: **13** Jeg ved,
hvor du bor, der, hvor Satans Trone er; og du holder fast
ved mit Navn og fornægtede ikke min Tro, i Antipas's,
mit tro Vidnes Dage, han, som blev ihjelslaaet hos eder,
der, hvor Satan bor. **14** Men jeg har noget lidet imod dig,
at du har nogle hos dig, som holde fast ved Bileams
Lære, der lærte Balak at sætte Snare for Israels Børn,
for at de skulde spise Afgudsofferkød og bedrive Utugt.
15 Saaledes har ogsaa du dem, som holde fast ved
Nikolaiternes Lære paa lignende Vis. **16** Omvend dig!
Men hvis ikke, kommer jeg snart over dig og vil stride
imod dem med min Munds Sværd. **17** Den, som har
Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! Den,
som sejrer, ham vil jeg give af den skjulte Manna, og
jeg vil give ham en hvid Sten og paa Stenen et nyt
Navn skrevet, som ingen kender, uden den, der faar
det. **18** Og skriv til Menighedens Engel i Thyatira: Dette
siger Guds Søn, der har Øjne som Ildslue, og hvis
Fødder ere som skinnende Malm: **19** Jeg kender dine

Gerninger og din Kærlighed og Tro og Tjeneste og
Udholdenhed, ja, dine Gerninger, de sidste flere end
de første. 20 Men jeg har imod dig, at du finder dig i
Kvinden Jesabel, som kalder sig selv en Profetinde og
lærer og forfører mine Tjenere til at bedrive Utugt og
spise Afgudsofferkød. 21 Og jeg har givet hende Tid til
at omvende sig, men hun vil ikke omvende sig fra sin
Utugt. 22 Se, jeg kaster hende paa Sygelejet og hendes
Bolere i stor Trængsel, dersom de ikke omvende sig
fra deres Gerninger. 23 Og hendes Børn vil jeg slaa
med Død, og alle Menighederne skulle kende, at jeg
er den, som ransager Nyrer og Hjerter; og jeg vil give
eder, hver efter eders Gerninger. 24 Men til eder, de
øvrige, som ere i Thyatira, saa mange som ikke have
denne Lære, fordi de ikke kende Satans Dybder, som
de kalde det, til eder siger jeg: Jeg lægger ingen anden
Byrde paa eder. 25 Kun skulle I holde fast ved det, I
have, indtil jeg kommer. 26 Og den, som sejrer, og som
indtil Enden tager Vare paa mine Gerninger, ham vil jeg
give Magt over Hedningerne; 27 og med en Jernstav
skal han vogte dem, ligesom Lerkar sønderknuses,
ligesom ogsaa jeg har modtaget det af min Fader; 28
og jeg vil give ham Morgenstjernen. 29 Den, som har
Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne!

3 Og skriv til Menighedens Engel i Sardes: Dette
siger han, som har de syv Guds Aander og de syv
Stjerner: Jeg kender dine Gerninger, at da har Ord
for at leve og er dog død. 2 Bliv vaagen og styrk det
øvrige, som ellers vilde dø; thi jeg har ikke fundet dine
Gerninger fuldkommede for min Gud. 3 Kom derfor i
Hu, hvorledes du modtog og hørte, og bevar det og
omvend dig! Dersom du altsaa ikke vaager, skal jeg
komme som en Tyv, og du skal ikke vide, i hvilken
Time jeg kommer over dig. 4 Dog har du i Sardes
nogle faa Personer, som ikke have besmittet deres
Klæder; de skulle vandre med mig i hvide Klæder, thi
de ere værdige dertil. 5 Den, som sejrer, han skal
saaledes iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette
hans Navn af Livets Bog, og jeg vil bekende hans
Navn for min Fader og for hans Engle. 6 Den, som
har Øre, høre, hvad Aanden siger til Menighederne! 7
Og skriv til Menighedens Engel i Filadelfia: Dette siger
den hellige, den sanddru, han, som har Davids Nøgle,
han, som lukker op, saa ingen lukker i, og lukker i,
saa ingen lukker op: 8 Jeg kender dine Gerninger. Se,
jeg har givet dig, at der foran dig er en aabnet Dør,
som ingen kan lukke; thi du har kun liden Kraft, og dog
har du bevaret mit Ord og ikke fornægtet mit Navn. 9
Se, jeg lader komme nogle af Satans Synagoge, som
kalde sig selv Jøder og ikke ere det, men lyve. Se,
jeg vil gøre, at de skulle komme og tilbede for dine
Fødder og kende, at jeg har fattet Kærlighed til dig. 10
Efterdi du har bevaret mit Ord om Udholdenheden, vil
ogsaa jeg bevare dig ud af Fristelsens Stund, som skal
komme over hele Jorderige for at friste dem, som bo
paa Jorden. 11 Jeg kommer snart! Hold fast ved det,
du har, for at ingen skal tage din Krone. 12 Den, som
sejrer, ham vil jeg gøre til en Søjle i min Guds Tempel,
og han skal ikke mere gaa ud derfra; og jeg vil skrive
paa ham min Guds Navn og min Guds Stads Navn,
det nye Jerusalem, der kommer ned fra Himmelen
fra min Gud, og mit nye Navn. 13 Den, som har Øre,
høre, hvad Aanden siger til Menighederne! 14 Og skriv
til Menighedens Engel i Laodikea: Dette siger han,
som er Amen, det troværdige og sanddru Vidne, Guds
Skabnings Begyndelse: 15 Jeg kender dine Gerninger,
at du hverken er kold eller varm; gid du var kold eller
varm! 16 Derfor, efterdi du er lunken og hverken varm
eller kold, vil jeg udspy dig af min Mund; 17 fordi du
siger: Jeg er rig og har vundet Rigdom og fattes intet;
og du ved ikke, at du er den elendige og jammerlige og
fattige og blinde og nøgne. 18 Jeg raader dig, at du af
mig køber Guld, lutret i Ilden, for at du kan blive rig, og
hvide Klæder, for at du kan klæde dig dermed, og din
Nøgenheds Skam ikke skal blottes, og Øjensalve til at
salve dine Øjne med, for at du kan se. 19 Alle dem, jeg
elsker, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær
og omvend dig! 20 Se, jeg staar for Døren og banker;
dersom nogen hører min Røst og aabner Døren, vil
jeg gaa ind til ham og holde Nadvere med ham, og
han med mig. 21 Den, som sejrer, ham vil jeg give at
tage Sæde hos mig paa min Trone, ligesom jeg har
sejret og har taget Sæde hos min Fader paa hans
Trone. 22 Den, som har Øre, høre, hvad Aanden siger
til Menighederne!

4 Derefter saa jeg, og se, der var en Dør aabnet i
Himmelen, og den første Røst, hvilken jeg havde
hørt som af en Basun, der talte med mig, sagde: Stig
herop, og jeg vil vise dig, hvad der skal ske herefter. 2
Straks henryktes jeg i Aanden; og se, en Trone stod i
Himmelen, og en sad paa Tronen, 3 og den siddende
var at se til ligesom Jaspissten og Sarder, og der var en
Regnbue omkring Tronen, at se til ligesom Smaragd.
4 Og omkring Tronen var der fire og tyve Troner, og
paa Tronerne sad der fire og tyve Ældste, iførte hvide
Klæder og med Guldkranse paa deres Hoveder. 5
Og fra Tronen udgaar der Lyn og Røster pg Tordener,
og syv Ildfakler brænde foran Tronen, hvilke ere de
syv Guds Aander. 6 Og foran Tronen er der som et
Glarhav, ligesom Krystal, og midt for Tronen og rundt
om Tronen fire levende Væsener, fulde af Øjne fortil og
bagtil. 7 Og det første Væsen ligner en Løve; og det
andet Væsen ligner en Okse; og det tredje Væsen har
Ansigt som et Menneske; og det fjerde Væsen ligner

en flyvende Ørn. 8 Og de fire Væsener have hvert især
seks Vinger, rundt om og indadtil ere de fulde af Øjne;
og uden Ophør sige de Dag og Nat: Hellig, hellig, hellig
er Herren, Gud, den almægtige, han, som var, og som
er, og som kommer! 9 Og naar Væsenerne give Ære
og Pris og Tak til ham, som sidder paa Tronen, ham,
som lever i Evighedernes Evigheder, (aiōn g165) 10 da
falde de fire og tyve Ældste ned for ham, som sidder
paa Tronen, og tilbede ham, som lever i Evighedernes
Evigheder, og lægge deres Kranse ned for Tronen og
sige: (aiōn g165) 11 Værdig er du, vor Herre og Gud, til
at faa Prisen og Æren og Magten; thi du har skabt alle
Ting, og paa Grund af din Villie vare de, og bleve de
skabte.

5 ag jeg saa i hans højre Haand, som sad paa Tronen,
en Bog, beskreven indeni og udenpaa, forseglet
med syv Segl. 2 Og jeg saa en vældig Engel, som
udraabte med høj Røst: Hvem er værdig til at aabne
Bogen og bryde dens Segl? 3 Og ingen i Himmelen, ej
heller paa Jorden, ej heller under Jorden, formaaede at
aabne Bogen eller at se i den. 4 Og jeg græd saare,
fordi ingen fandtes værdig til at aabne Bogen eller at
se i den. 5 Og en af de Ældste sagde til mig: Græd
ikke! se, sejret har Løven af Judas Stamme, Davids
Rodskud, saa han kan aabne Bogen og dens syv Segl.
6 Og jeg saa, midt imellem Tronen med de fire Væsener
og de Ældste stod et Lam, ligesom slagtet: Det havde
syv Horn og syv Øjne, hvilke ere de syv Guds Aander,
som ere udsendte til hele Jorden. 7 Og det kom og tog
Bogen af hans højre Haand, som sad paa Tronen. 8 Og
da det tog Bogen, faldt de fire Væsener og de fire og
tyve Ældste ned for Lammet, holdende hver sin Harpe
og Guldskaaler fyldte med Røgelse, som er de helliges
Bønner. 9 Og de sang en ny Sang og sagde: Du er
værdig til at tage Bogen og aabne dens Segl, fordi du
blev slagtet og med dit Blod købte til Gud Mennesker
af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Folkeslag,
10 og du har gjort dem for vor Gud til et Kongerige og til
Præster, og de skulle være Konger paa Jorden. 11 Og
jeg saa, og jeg hørte rundt om Tronen og Væsenerne
og de Ældste en Røst af mange Engle, og deres Tal
var Titusinder Gange Titusinder, og Tusinder Gange
Tusinder, 12 og de sagde med høj Røst: Værdigt er
Lammet, det slagtede, til at faa Kraften og Rigdom og
Visdom og Styrke og Ære og Pris og Velsignelse! 13
Og hver Skabning, som er i Himmelen og paa Jorden
og under Jorden og paa Havet, ja, alt, hvad der er i
dem, hørte jeg sige: Ham, som sidder paa Tronen, og
Lammet tilhører Velsignelsen og Æren og Prisen og
Magten i Evighedernes Evigheder! (aiōn g165) 14 Og de
fire Væsener sagde: Amen! Og de Ældste faldt ned og
tilbade.

6 Og jeg saa, da Lammet aabnede et af de syv Segl,
og jeg hørte et af de fire Væsener sige som en
Tordens Røst: Kom! 2 Og jeg saa, og se en hvid Hest,
og han, som sad paa den, havde en Bue; og der blev
givet ham en Krone, og han drog ud sejrende og til
Sejr. 3 Og da det aabnede det andet Segl, hørte jeg
det andet Væsen sige: Kom! 4 Og der udgik en anden
Hest, som var rød; og ham, som sad paa den, blev det
givet at tage Freden bort fra Jorden, og at de skulde
myrde hverandre; og der blev givet ham et stort Sværd.
5 Og da det aabnede det tredje Segl, hørte jeg det
tredje Væsen sige: Kom! Og jeg saa, og se en sort
Hest, og han, der sad paa den, havde en Vægt i sin
Haand. 6 Og jeg hørte ligesom en Røst midt iblandt de
fire Væsener, som sagde: Et Maal Hvede for en Denar
og tre Maal Byg for en Denar; og Olien og Vinen skal
du ikke gøre Skade. 7 Og da det aabnede det fjerde
Segl, hørte jeg en Røst af det fjerde Væsen sige: Kom!
8 Og jeg saa, og se en grøngul Hest, og han, som sad
paa den, hans Navn var Døden, og Dødsriget fulgte
med ham; og der blev givet dem Magt over Fjerdedelen
af. Jorden til at ihjelslaa med Sværd og med Hunger
og med Pest og ved Jordens vilde Dyr. (Hadēs g86) 9
Og da det aabnede det femte Segl, saa jeg under
Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords
Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de havde. 10
Og de raabte med høj Røst og sagde: Hvor længe,
Herre, du hellige og sanddru! undlader du at dømme og
hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? 11 Og
der blev givet dem hver især en lang hvid Klædning,
og der blev sagt til dem, at de skulde hvile endnu en
liden Tid, indtil ogsaa Tallet paa deres Medtjenere og
deres Brødre blev fuldt, hvilke skulde ihjelslaas ligesom
de. 12 Og jeg saa, da det aabnede det sjette Segl,
da skete der et stort Jordskælv, og Solen blev sort
som en Haarsæk, og Maanen blev helt som Blod. 13
Og Himmelens Stjerner faldt ned paa Jorden, ligesom
et Figentræ nedkaster sine umodne Figen, naar det
rystes af et stærkt Vejr. 14 Og Himmelen veg bort, lig
en Bog, der sammenrulles, og hvert Bjerg og hver Ø
flyttedes fra deres Steder. 15 Og Kongerne paa Jorden
og Stormændene og Krigsøversterne og de rige og
de vældige og hver Træl og fri skjulte sig i Hulerne og
i Bjergenes Kløfter, 16 og de sagde til Bjergene og
Klipperne: Falder over os og skjuler os for hans Aasyn,
som sidder paa Tronen, og for Lammets Vrede! 17
Thi deres Vredes store Dag er kommen; og hvem kan
bestaa?

7 Og derefter saa jeg fire Engle staa paa Jordens
fire Hjørner; de holdt Jordens fire Vinde, for at
ingen Vind skulde blæse over Jorden, ej heller over
Havet, ej heller over noget Træ. 2 Og jeg saa en

anden Engel stige op fra Solens Opgang med den
levende Guds Segl; og han raabte med høj Røst til
de fire Engle, hvem det var givet at skade Jorden og
Havet, og sagde: 3 Skader ikke Jorden, ej heller Havet,
ej heller Træerne, førend vi have beseglet vor Guds
Tjenere paa deres Pander. 4 Og jeg hørte Tallet paa
de beseglede, hundrede og fire og fyrretyve Tusinde
beseglede af alle Israels Børns Stammer: 5 Af Judas
Stamme tolv Tusinde beseglede, af Rubens Stamme
tolv Tusinde, af Gads Stamme tolv Tusinde, 6 af Asers
Stamme tolv Tusinde, af Nafthalis Stamme tolv Tusinde,
af Manasses Stamme tolv Tusinde, 7 af Simeons
Stamme tolv Tusinde, af Levis Stamme tolv Tusinde, af
Isaskars Stamme tolv Tusinde, 8 af Sebulons Stamme
tolv Tusinde, af Josefs Stamme tolv Tusinde og af
Benjamins Stamme tolv Tusinde beseglede. 9 Derefter
saa jeg, og se en stor Skare, som ingen kunde tælle,
af alle Folkeslag og Stammer og Folk og Tungemaal,
som stod for Tronen og for Lammet, iførte lange hvide
Klæder og med Palmegrene i deres Hænder; 10 og de
raabte med høj Røst og sagde: Frelsen tilhører vor
Gud, som sidder paa Tronen, og Lammet! 11 Og alle
Englene stode rundt om Tronen og om de Ældste og
om de fire Væsener og faldt ned for Tronen paa deres
Ansigt og tilbade Gud og sagde: 12 Amen! Velsignelsen
og Prisen og Visdommen og Taksigelsen og Æren og
Kraften og Styrken tilhører vor Gud i Evighedernes
Evigheder! Amen. **(aiōn g165)** 13 Og en af de Ældste tog
til Orde og sagde til mig: Disse, som ere iførte de lange
hvide Klæder, hvem ere de? og hvorfra ere de komne?
14 Og jeg sagde til ham: Min Herre! du ved det. Og
han sagde til mig: Det er dem, som komme ud af den
store Trængsel, og de have tvættet deres Klæder og
gjort dem hvide i Lammets Blod. 15 Derfor ere de foran
Guds Trone og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel;
og han, som sidder paa Tronen, skal opslaa sit Telt
over dem. 16 De skulle ikke hungre mere, ej heller
tørste mere, ej heller skal Solen eller nogen Hede falde
paa dem. 17 Thi Lammet, som er midt for Tronen, skal
vogte dem og lede dem til Livets Vandkilder; og Gud
skal aftørre hver Taare af deres Øjne.

8 Og da det aabnede det syvende Segl, blev der
Tavshed i Himmelen omtrent en halv Time. 2 Og jeg
saa de syv Engle, som staa for Guds Aasyn; og der
blev givet dem syv Basuner. 3 Og en anden Engel kom
og stillede sig ved Alteret med et Guldrøgelsekar, og
der blev givet ham megen Røgelse, for at han skulde
føje den til alle de helliges Bønner paa Guldalteret foran
Tronen. 4 Og Røgen af Røgelsen steg op, med de
helliges Bønner, fra Engelens Haand for Guds Aasyn.
5 Og Engelen tog Røgelsekarret og fyldte det med Ild
fra Alteret og kastede den paa Jorden; og der kom
Torden og Røster og Lyn og Jordskælv. 6 Og de syv
Engle, som havde de syv Basuner, gjorde sig rede til at
basune. 7 Og den første basunede, og der kom Hagel
og Ild, blandet med Blod, og blev kastet paa Jorden;
og Tredjedelen af Jorden blev opbrændt, og alt grønt
Græs opbrændtes. 8 Og den anden Engel basunede,
og det var, som et stort brændende Bjerg blev kastet
i Havet; og Tredjedelen af Havet blev til Blod 9 Og
Tredjedelen af de Skabninger i Havet, som havde Liv,
døde; og Tredjedelen af Skibene blev ødelagt. 10 Og
den tredje Engel basunede, og fra Himmelen faldt der
en stor Stjerne, brændende som en Fakkel, og den
faldt paa Tredjedelen af Floderne og paa Vandkilderne.
11 Og Stjernens Navn kaldes Malurt; og Tredjedelen
af Vandene blev til Malurt, og mange af Menneskene
døde af Vandene, fordi de vare blevne beske. 12 Og
den fjerde Engel basunede, og Tredjedelen af Solen og
Tredjedelen af Maanen og Tredjedelen af Stjernerne
blev ramt, saa at Tredjedelen af dem blev formørket,
og Dagen mistede Tredjedelen af sit Lys og Natten
ligesaa. 13 Og jeg saa, og jeg hørte en Ørn flyve midt
oppe under Himmelen og sige med høj Røst: Ve, ve,
ve dem, som bo paa Jorden, for de øvrige Basunrøster
fra de tre Engle, som skulle basune.

9 Og den femte Engel basunede, og jeg saa en
Stjerne, som var falden ned fra Himmelen paa
Jorden, og Nøglen til Afgrundens Brønd blev given den.
(Abyssos g12) 2 Og den aabnede Afgrundens Brønd,
og en Røg steg op af Brønden, lig Røgen af en stor
Ovn; og Solen og Luften blev formørket af Røgen
fra Brønden. **(Abyssos g12)** 3 Og fra Røgen udgik der
Græshopper over Jorden, og der blev givet dem Magt,
som Jordens Skorpioner have Magt. 4 Og der blev
sagt til dem, at de ikke maatte skade Græsset paa
Jorden, ej heller noget grønt eller noget Træ, men kun
de Mennesker, som ikke have Guds Segl paa deres
Pander. 5 Og det blev dem givet ikke at dræbe dem,
men at pine dem i fem Maaneder; og Pinen, de voldte,
var som Pinen af en Skorpion, naar den stikker et
Menneske. 6 Og i de Dage skulle Menneskene søge
Døden og ikke finde den, og attraa at dø, og Døden
flyr fra dem. 7 Og Græshoppeskikkelserne lignede
Heste, rustede til Krig, og paa deres Hoveder var der
som Kroner, der lignede Guld, og deres Ansigter vare
som Menneskers Ansigter, 8 og de havde Haar som
Kvinders Haar, og deres Tænder vare som Løvers, 9
og de havde Pansere som Jernpansere; og Lyden af
deres Vinger var som Lyd af Stridsvogne, naar mange
Heste fare ud til Kamp. 10 Og de have Haler, som
ligne Skorpioners, og Brodde, og i deres Haler ligger
deres Magt til at skade Menneskene i fem Maaneder.
11 De have Afgrundens Engel til Konge over sig; hans

Navn er paa Hebraisk Abaddon, og paa Græsk har han
Navnet Apollyon. **(Abyssos g12)** **12** Det første Ve er til
Ende; se, der kommer endnu to Veer derefter. **13** Og
den sjette Engel basunede, og jeg hørte en Røst fra de
fire Horn paa Guldalteret, som staar for Guds Aasyn,
14 sige til den sjette Engel, der havde Basunen: Løs de
fire Engle, som ere bundne ved den store Flod Eufrat.
15 Og de fire Engle bleve løste, som til den Time og Dag
og Maaned og Aar vare rede til at ihjelslaa Tredjedelen
af Menneskene. **16** Og Tallet paa Rytterhærene var
to Gange Titusinde Gange Titusinde; jeg hørte deres
Tal. **17** Og saaledes saa jeg Hestene i Synet og dem,
som sade derpaa, hvilke havde ildrøde og sorteblaa og
svovlgule Pansere; og Hestenes Hoveder vare som
Løvers Hoveder, og af deres Munde udgik Ild og Røg
og Svovl. **18** Af disse tre Plager, af Ilden og Røgen og
Svovlet, som udgik af deres Munde, blev Tredjedelen
af Menneskene ihjelslaaet. **19** Thi Hestenes Magt er
i deres Mund og i deres Haler; thi deres Haler ligne
Slanger, have Hoveder, og med dem gøre de Skade.
20 Og de øvrige Mennesker, som ikke bleve dræbte i
disse Plager, omvendte sig ikke fra deres Hænders
Gerninger, saa de lode være at tilbede de onde Aander
og Afgudsbillederne af Guld og Sølv og Kobber og
Sten og Træ, som hverken kunne se eller høre eller
gaa; **21** og de omvendte sig ikke fra deres Myrden eller
fra deres Trolddom eller fra deres Utugt eller fra deres
Tyveri.

10 Og jeg saa en anden vældig Engel komme ned
fra Himmelen, svøbt i en Sky, og Regnbuen var
paa hans Hoved, og hans Ansigt var som Solen og
hans Fødder som Ildsøjler, **2** og han havde i sin Haand
en lille aabnet Bog. Og han satte sin højre Fod paa
Havet og den venstre paa Jorden. **3** Og han raabte
med høj Røst, som en Løve brøler; og da han havde
raabt, lode de syv Tordener deres Røster høre. **4** Og
da de syv Tordener havde talt, vilde jeg til at skrive; og
jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Forsegl,
hvad de syv Tordener talte, og nedskriv det ikke! **5** Og
Engelen, som jeg saa staa paa Havet og paa Jorden,
opløftede sin højre Haand imod Himmelen **6** og svor
ved ham, som lever i Evighedernes Evigheder, som
har skabt Himmelen, og hvad deri er, og Jorden, og
hvad derpaa er, og Havet, og hvad deri er, at der ikke
mere skal gives Tid; **(aiōn g165)** **7** men i de Dage, da
den syvende Engels Røst lyder, naar han skal til at
basune, da er Guds skjulte Raad fuldbyrdet saaledes,
som han har forkyndt sine Tjenere Profeterne. **8** Og
den Røst, som jeg havde hørt fra Himmelen, talte atter
med mig og sagde: Gaa hen, tag den lille aabnede
Bog, som er i den Engels Haand, der staar paa Havet
og paa Jorden. **9** Og jeg gik hen til Engelen og sagde
til ham, at han skulde give mig den lille Bog. Og han
sagde til mig: Tag og nedsvælg den! og den vil volde
Smerte i din Bug, men i din Mund vil den være sød
som Honning. **10** Og jeg tog den lille Bog af Engelens
Haand og nedsvælgede den; og den var i min Mund
sød som Honning, men da jeg havde nedsvælget den,
følte jeg Smerte i min Bug. **11** Og man sagde til mig:
Du bør igen profetere om mange Folk og Folkeslag og
Tungemaal og Konger.

11 Og der blev givet mig et Rør ligesom en Maalestok,
med de Ord: Staa op og maal Guds Tempel og
Alteret og dem, som tilbede deri. **2** Men Forgaarden
uden for Templet, lad den ude og maal den ikke, thi
den er given til Folkeslagene; og de skulle nedtræde
den hellige Stad i to og fyrretyve Maaneder. **3** Og jeg
vil give mine tvende Vidner, at de skulle profetere eet
Tusinde, to Hundrede og tresindstyve Dage, klædte i
Sække. **4** Disse ere de tvende Olietræer og de tvende
Lysestager, som staa for Jordens Herre. **5** Og dersom
nogen vil gøre dem Skade, udgaar der Ild af deres
Mund og fortærer deres Fjender; og dersom nogen
vil gøre dem Skade, bør han saaledes ihjelslaas. **6**
Disse have Magt til at lukke Himmelen, saa at der
ingen Regn skal falde i deres Profetis Dage; og de
have Magt over Vandene til at forvandle dem til Blod
og til at slaa Jorden med alskens Plage, saa ofte de
ville. **7** Og naar de faa fuldendt deres Vidnesbyrd, skal
Dyret, som stiger op af Afgrunden, føre Krig imod dem
og overvinde dem og ihjelslaa dem. **(Abyssos g12)** **8**
Og deres Lig skal ligge paa Gaden i den store Stad,
som i aandelig Forstand kaldes Sodoma og Ægypten,
der, hvor ogsaa deres Herre blev korsfæstet. **9** Og
Mennesker af alle Folk og Stammer og Tungemaal og
Folkeslag skulle se paa deres Lig i tre og en halv Dag
og ikke tilstede, at deres Lig lægges i Grav. **10** Og de,
som bo paa Jorden, glæde sig over dem og fryde sig;
og de sende hverandre Gaver, fordi disse to Profeter
vare til Plage for dem, som bo paa Jorden. **11** Og efter
de tre og en halv Dags Forløb kom der Livs Aande
fra Gud i dem; og de stode paa deres Fødder, og stor
Frygt faldt paa dem, som saa dem. **12** Og de hørte en
høj Røst fra Himmelen, som sagde til dem: Stiger her
op! Og de stege op til Himmelen i Skyen, og deres
Fjender derpaa. **13** Og i samme Stund skete der et
stort Jordskælv, og Tiendedelen af Staden faldt, og
syv Tusinde Personer bleve dræbte i Jordskælvet; og
de andre bleve forfærdede og gave Himmelens Gud
Ære. **14** Det andet Ve er til Ende; se, det tredje Ve
kommer snart. **15** Og den syvende Engel basunede,
og der hørtes høje Røster i Himmelen, som sagde:
Herredømmet over Verden er blevet vor Herres og hans
Salvedes, og han skal være Konge i Evighedernes

Evigheder. (aiōn g165) 16 Og de fire og tyve Ældste, som sidde for Guds Aasyn paa deres Troner, faldt ned paa deres Ansigter og tilbade Gud og sagde: 17 Vi takke dig, Herre Gud, almægtige, du, som er, og som var, fordi du har taget din store Magt og tiltraadt dit Kongedømme, 18 og Folkeslagene vrededes, og din Vrede kom og Tiden til, at de døde skulle dømmes, og til at give Lønnen til dine Tjenere, Profeterne, og de hellige og dem, som frygte dit Navn, de smaa og de store, og til at ødelægge dem, som lægge Jorden øde. 19 Og Guds Tempel i Himmelen blev aabnet, og hans Pagts Ark kom til Syne i hans Tempel, og der kom Lyn og Røster og Tordener og Jordskælv og stærk Hagel.

12 Og et stort Tegn blev set i Himmelen: En Kvinde, iklædt Solen og med Maanen under sine Fødder og en Krans af tolv Stjerner paa sit Hoved. 2 Og hun var frugtsommelig og skreg i Barnsnød, under Fødselsveer. 3 Og et andet Tegn blev set i Himmelen, og se, der var en stor, ildrød Drage, som havde syv Hoveder og ti Horn og paa sine Hoveder syv Kroner. 4 Og dens Hale drog Tredjedelen af Himmelens Stjerner med sig og kastede dem paa Jorden. Og Dragen stod foran Kvinden, som skulde føde, for at sluge hendes Barn, naar hun havde født det. 5 Og hun fødte et Drengebarn, som skal vogte alle Folkeslagene med en Jernstav; og hendes Barn blev bortrykket til Gud og til hans Trone. 6 Og Kvinden flyede ud i Ørkenen, hvor hun har et Sted beredt fra Gud, for at man skal ernære hende der eet Tusinde, to Hundrede og tresindstyve Dage. 7 Og der blev en Kamp i Himmelen: Mikael og hans Engle gave sig til at kæmpe imod Dragen, og Dragen kæmpede og dens Engle. 8 Men de magtede det ikke, og deres Sted fandtes ikke mere i Himmelen. 9 Og den store Drage blev nedstyrtet; den gamle Slange, som kaldes Djævelen og Satan, som forfører den hele Verden, blev nedstyrtet paa Jorden, og hans Engle bleve nedstyrtede med ham. 10 Og jeg hørte en høj Røst i Himmelen sige: Nu er Frelsen og Kraften og Riget blevet vor Guds, og Magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore Brødres Anklager, som anklagede dem for vor Gud Dag og Nat. 11 Og de have overvundet ham i Kraft af Lammets Blod og i Kraft af deres Vidnesbyrds Ord; og de elskede ikke deres Liv, lige til Døden. 12 Derfor, fryder eder, I Himle, og I, som bo i dem! Ve Jorden og Havet! thi Djævelen er nedstegen til eder og har stor Vrede, fordi han ved, at han kun har liden Tid. 13 Og da Dragen saa, at den var styrtet til Jorden, forfulgte den Kvinden, som havde født Drengebarnet. 14 Og den store Ørns tvende Vinger bleve givne Kvinden, for at hun skulde flyve til Ørkenen, til sit Sted, der hvor hun næres en Tid og Tider og en halv Tid, borte fra Slangen. 15 Og Slangen spyede Vand som en Flod ud af sin Mund efter Kvinden for at bortskylle hende med Floden. 16 Og Jorden kom Kvinden til Hjælp; og Jorden aabnede sin Mund og opslugte Floden, som Dragen havde udspyet af sin Mund. 17 Og Dragen vrededes paa Kvinden og gik bort for at føre Krig imod de øvrige af hendes Sæd, dem, som holde Guds Bud og have Jesu Vidnesbyrd.

13 Og jeg stod paa Sandet ved Havet. Og jeg saa et Dyr stige op af Havet, som havde ti Horn og syv Hoveder, og paa sine Horn ti Kroner, og paa sine Hoveder Bespottelsens Navne. 2 Og Dyret, som jeg saa, var ligt en Panter, og dets Fødder som en Bjørns, og dets Mund som en Løves Mund; og Dragen gav det sin Kraft og sin Trone og stor Magt. 3 Og jeg saa et af dets Hoveder ligesom saaret til Døden, og dets dødelige Saar blev lægt, og al Jorden fulgte undrende efter Dyret. 4 Og de tilbade Dragen, fordi den havde givet Dyret Magten; og de tilbade Dyret og sagde: Hvem er Dyret lig? hvem mægter at kæmpe imod det? 5 Og der blev givet det en Mund til at tale store Ord og Bespottelser, og der blev givet det Magt til at virke i to og fyrretyve Maaneder. 6 Og det aabnede sin Mund til Bespottelser imod Gud, til at bespotte hans Navn og hans Telt, dem, som bo i Himmelen. 7 Og der blev givet det at føre Krig imod de hellige og at overvinde dem; og der blev givet det Magt over hver Stamme og Folk og Tungemaal og Folkeslag. 8 Og alle, som bo paa Jorden, skulle tilbede ham, enhver, hvis Navn ikke fra Verdens Grundlæggelse er skrevet i Lammets, det slagtedes, Livets Bog. 9 Dersom nogen har Øre, han høre! 10 Dersom nogen fører andre i Fængsel, han kommer selv i Fængsel; dersom nogen dræber med Sværd, han skal dræbes med Sværd. Her gælder det de helliges Udholdenhed og Tro. 11 Og jeg saa et andet Dyr stige op af Jorden, og det havde to Horn ligesom et Lam og talte som en Drage, 12 Og det udøver hele det første Dyrs Magt for dets Aasyn og faar Jorden og dem, som bo derpaa, til at tilbede det første Dyr, hvis dødelige Saar blev lægt. 13 Og det gør store Tegn, saa at det endog faar Ild til at falde ned fra Himmelen paa Jorden for Menneskenes Aasyn. 14 Og det forfører dem, som bo paa Jorden, for de Tegns Skyld, som det blev givet det at gøre for Dyrets Aasyn, og siger til dem, som bo paa Jorden, at de skulle gøre et Billede af Dyret, ham, som har Sværdhugget og kom til Live. 15 Og det fik Magt til at give Dyrets Billede Aand, saa at Dyrets Billede endog kunde tale og gøre, at alle de, der ikke vilde tilbede Dyrets Billede, skulde ihjelslaas. 16 Og det faar alle, baade smaa og store, baade rige og fattige, baade frie og. Trælle, til at sætte sig et Mærke paa deres højre Haand eller paa deres Pande, 17 for at ingen skal kunne købe eller sælge uden den, som har Mærket, Dyrets Navn eller dets

Navns Tal. 18 Her gælder det Visdom! Den, som har
Forstand, udregne Dyrets Tal; thi det er et Menneskes
Tal, og dets Tal er 666.

14 Og jeg saa, og se, Lammet stod paa Zions Bjerg,
og med det hundrede og fire og fyrretyve Tusinde,
som havde dets Navn og dets Faders Navn skrevet
paa deres Pander. 2 Og jeg hørte en Lyd fra Himmelen
som en Lyd af mange Vande og som en. Lyd af stærk
Torden, og den Lyd, jeg hørte, var som af Harpespillere,
der spillede paa deres Harper. 3 Og de sang en ny
Sang for Tronen og for de fire levende Væsener og
de Ældste; og ingen kunde lære den Sang, uden de
hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, som ere løskøbte
fra Jorden. 4 Dette er dem, som ikke have besmittet
sig med Kvinder, thi de ere jomfruelige; dette er dem,
som følge Lammet, hvor det gaar. Disse ere løskøbte
fra Menneskene, en Førstegrøde for Gud og Lammet,
5 og i deres Mund er der ikke fundet Løgn; thi de ere
ulastelige. 6 Og jeg saa en anden Engel flyve midt
oppe under Himmelen, som havde et evigt Evangelium,
at forkynde for dem, der bo paa Jorden, og for alle
Folkeslag og Stammer og Tungemaal og Folk, **(aiōnios g166)**
7 og han sagde med høj Røst: Frygter Gud og
giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og
tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og
Havet og Vandenes Kilder. 8 Og endnu en anden Engel
fulgte, som sagde: Falden, falden er Babylon, den
store, som har givet alle Folkeslagene at drikke af sin
Utugts Harmes Vin. 9 Og en tredje Engel fulgte dem og
sagde med høj Røst: Dersom nogen tilbeder Dyret og
dets Billede og tager Mærke paa sin Pande eller paa
sin Haand, 10 saa skal han drikke af Guds Harmes Vin,
som er iskænket ublandet i hans Vredes Bæger; og han
skal pines med Ild og Svovl for de hellige Engles og for
Lammets Aasyn. 11 Og deres Pines Røg opstiger i
Evighedernes Evigheder; og de have ikke Hvile. Dag og
Nat, de, som tilbede Dyret og dets Billede, og enhver,
som tager dets Navns Mærke. **(aiōn g165)** 12 Her gælder
det de helliges Udholdenhed, de, som bevare Guds
Bud og Troen paa Jesus. 13 Og jeg hørte en Røst fra
Himmelen, som sagde: Skriv: Salige ere de døde, som
dø i Herren herefter. Ja, siger Aanden, de skulle hvile
fra deres Møje, thi deres Gerninger følge med dem.
14 Og jeg saa, og se en hvid Sky, og paa Skyen sad
der en lig en Menneskesøn med en Guldkrone paa sit
Hoved og en skarp Segl i sin Haand. 15 Og en anden
Engel gik ud fra Templet og raabte med høj Røst til
ham, som sad paa Skyen: Udsend din Segl og høst;
thi Timen til at høste er kommen, fordi Jordens Høst
er moden. 16 Og han, som sad paa Skyen, lod sin
Segl gaa over Jorden, og Jorden blev høstet. 17 Og en
anden Engel gik ud fra Templet i Himmelen; ogsaa han
havde en skarp Segl. 18 Og fra Alteret gik en anden
Engel ud, som havde Magt over Ilden; og han raabte
med høj Røst til den, som havde den skarpe Segl, og
sagde: Udsend din skarpe Segl og afskær Druerne
af Jordens Vintræ; thi dets Druer ere modne. 19 Og
Engelen lod sin Segl gaa hen over Jorden og afskar
Frugten paa Jordens Vintræ og kastede den i Guds
Harmes store Persekar. 20 Og Persekarret blev traadt
uden for Staden, og der kom Blod ud af Persekarret op
til Hestenes Bidsler, saa langt som eet Tusinde og seks
Hundrede Stadier.

15 Og jeg saa et andet Tegn i Himmelen, stort og
vidunderligt: syv Engle, som havde de syv sidste
Plager; thi med disse er Guds Harme fuldbyrdet. 2
Og jeg saa som et Glarhav, blandet med Ild, og dem,
som sejrende gik ud af Kampen med Dyret og dets
Billede og dets Navns Tal, staaende ved Glarhavet og
holdende Guds Harper. 3 Og de sang Mose, Guds
Tjeners, Sang, og Lammets Sang, og sagde: Store
og vidunderlige ere dine Gerninger, Herre, Gud, du
almægtige! retfærdige og sande ere dine Veje, du
Folkeslagenes Konge! 4 Hvem skulde ikke frygte dig,
Herre! og prise dit Navn? Thi du alene er hellig; ja, alle
Folkeslagene skulle komme og tilbede for dit Aasyn,
fordi dine retfærdige Domme ere blevne aabenbarede.
5 Og derefter saa jeg, og Vidnesbyrdets Tabernakels
Tempel i Himmelen blev aabnet, 6 og de syv Engle,
som havde de syv Plager, gik ud af Templet, iførte rent
og skinnende Linklæde og omgjordede om Brystet med
Guldbælter. 7 Og et af de fire levende Væsener gav de
syv Engle syv Guldskaaler fyldte med Guds Harme,
han, som lever i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165)** 8
Og Templet fyldtes med Røg fra Guds Herlighed og fra
hans Kraft; og ingen kunde gaa ind i Templet, førend
de syv Engles syv Plager fik Ende.

16 Og jeg hørte en høj Røst fra Templet sige til de
syv Engle: Gaar hen og udgyder Guds Harmes
syv Skaaler over Jorden! 2 Og den første gik hen og
udgød sin Skaal over Jorden, og der kom slemme og
onde Bylder paa de Mennesker, som havde Dyrets
Mærke, og dem, som tilbade dets Billede. 3 Og den
anden Engel udgød sin Skaal i Havet, og det blev til
Blod som af en død, og hver levende Sjæl i Havet
døde. 4 Og den tredje Engel udgød sin Skaal i Floderne
og Vandkilderne, og de bleve til Blod. 5 Og jeg hørte
Vandenes Engel sige: Retfærdig er du, som er, og som
var, du hellige, fordi du har fældet denne Dom; 6 thi de
have udøst helliges og Profeters Blod, og du har givet
dem Blod at drikke; de ere det værd. 7 Og jeg hørte
Alteret sige: Ja, Herre, Gud, du almægtige! sande og
retfærdige ere dine Domme. 8 Og den fjerde Engel
udgød sin Skaal over Solen; og det blev givet den

at brænde Menneskene med Ild. 9 Og Menneskene
brændtes i stor Hede og bespottede Guds Navn,
som har Magt over disse Plager; og de omvendte
sig ikke til at give ham Ære. 10 Og den femte Engel
udgød sin Skaal over Dyrets Trone; og dets Rige blev
formørket, og de tyggede deres Tunger af Pine. 11
Og de bespottede Himmelens Gud for deres Piner og
for deres Bylder; og de omvendte sig ikke fra deres
Gerninger. 12 Og den sjette Engel udgød sin Skaal
over den store Flod Eufrat; og dens Vand borttørredes,
for at Vejen kunde beredes for Kongerne fra Solens
Opgang. 13 Og jeg saa, at der af Dragens Mund og
af Dyrets Mund og af den falske Profets Mund udgik
tre urene Aander, som lignede Padder. 14 Thi de ere
Dæmoners Aander, som gøre Tegn; og de gaa ud til
hele Jorderiges Konger for at samle dem til Krigen
paa Guds, den almægtiges, store Dag. 15 — Se, jeg
kommer som en Tyv. Salig er den, som vaager og
bevarer sine Klæder, saa han ikke skal gaa nøgen, og
man skal se hans Skam. — 16 Og de samlede dem
til det Sted, som kaldes paa Hebraisk Harmagedon.
17 Og den syvende Engel udgød sin Skaal i Luften;
og fra Templet, fra Tronen udgik der en høj Røst, som
sagde: Det er sket. 18 Og der kom Lyn og Røster og
Tordener; og der blev et stort Jordskælv, hvis Mage ikke
har været, siden der blev Mennesker til paa Jorden, et
saadant Jordskælv, saa stort. 19 Og den store Stad
blev til tre Dele, og Folkeslagenes Stæder faldt; og Gud
kom det store Babylon i Hu for at give det Bægeret
med sin Vredes Harmes Vin. 20 Og hver Ø flyede,
og Bjerge bleve ikke fundne. 21 Og en stærk Hagel,
centnertung, faldt ned fra Himmelen paa Menneskene;
og Menneskene bespottede Gud for Hagelens Plage,
thi dens Plage var meget stor.

17 Og en af de syv Engle, som havde de syv Skaaler,
kom og talte med mig og sagde: Kom! jeg vil
vise dig Dommen over den store Skøge, som sidder
over mange Vande, 2 med hvem Jordens Konger have
bolet, og de, som bo paa Jorden, ere blevne drukne
af hendes Utugts Vin. 3 Og han førte mig i Aanden
ud i en Ørken; og jeg saa en Kvinde siddende paa et
skarlagenfarvet Dyr, som var fuldt af Bespottelsens
Navne; det havde syv Hoveder og ti Horn. 4 Og Kvinden
var klædt i Purpur og Skarlagen og straalede af Guld
og Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin
Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Utugts
Urenheder. 5 Og paa hendes Pande var skrevet et
Navn, en Hemmelighed: Babylon den store, Moderen
til Jordens Skøger og Vederstyggeligheder. 6 Og jeg
saa Kvinden, drukken af de helliges Blod og af Jesu
Vidners Blod; og jeg undrede mig i stor Forundring, da
jeg saa hende. 7 Og Engelen sagde til mig: Hvorfor
undrede du dig? Jeg vil sige dig Hemmeligheden med
Kvinden og med Dyret, som bærer hende, og som har
de syv Hoveder og de ti Horn. 8 Dyret, som du saa, har
været og er ikke, og det skal stige op af Afgrunden
og gaa bort til Fortabelse; og de, som bo paa Jorden,
skulle undre sig, de, hvis Navne ikke ere skrevne i
Livets Bog fra Verdens Grundlæggelse, naar de se, at
Dyret var og er ikke og skal komme. **(Abyssos g12)** 9
Her gælder det den Forstand, som har Visdom. De syv
Hoveder ere syv Bjerge, paa hvilke Kvinden sidder, 10
og de ere syv Konger. De fem ere faldne, den ene er
der, den anden er endnu ikke kommen, og naar han
kommer, skal han blive en liden Tid. 11 Og Dyret, som
var og er ikke, er baade selv en ottende og er en af
de syv og farer bort til Fortabelse. 12 Og de ti Horn,
som du saa, ere ti Konger, som endnu ikke have faaet
Rige, men faa Magt som Konger een Time sammen
med Dyret. 13 Disse have eet Sind, og deres Kraft og
Magt give de til Dyret. 14 Disse skulle føre Krig med
Lammet, og Lammet skal sejre over dem — fordi det er
Herrers Herre og Kongers Konge — og de, som ere
med det, de kaldede og udvalgte og trofaste. 15 Og
han sagde til mig: De Vande, som du saa, der hvor
Skøgen sidder, ere Folk og Skarer og Folkeslag og
Tungemaal. 16 Og de ti Horn, som du saa, og Dyret,
disse ville hade Skøgen og gøre hende øde og nøgen
og æde hendes Kød og opbrænde hende med Ild. 17
Thi Gud har indgivet dem i deres Hjerte at gøre efter
hans Sind og at handle af eet Sind og at give Dyret
deres Kongemagt, indtil Guds Ord blive fuldbyrdede.
18 Og Kvinden, som du saa, er den store Stad, som har
Herredømme over Jordens Konger.

18 Derefter saa jeg en anden Engel stige ned fra
Himmelen; han havde stor Magt, og Jorden blev
oplyst af hans Herlighed. 2 Og han raabte med stærk
Røst og sagde: Falden, falden er Babylon den store,
og den er bleven Dæmoners Bolig og et Fængsel
for alle Haande urene Aander og et Fængsel for alle
Haande urene og afskyede Fugle! 3 Thi af hendes
Utugts Harmes Vin have alle Folkeslagene drukket, og
Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens
Købmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde.
4 Og jeg hørte en anden Røst fra Himmelen, som
sagde: Gaar ud fra hende, mit Folk! for at I ikke
skulle blive meddelagtige i hendes Synder og ikke
rammes af hendes Plager. 5 Thi hendes Synder
ere opdyngede indtil Himmelen, og Gud har kommet
hendes Uretfærdigheder i Hu. 6 Betaler hende, som
hun har betalt eder, og gengælder hende dobbelt efter
hendes Gerninger; skænker hende dobbelt i det Bæger,
som hun har iskænket. 7 Saa meget, som hun har
forherliget sig selv og levet i Yppighed, saa meget

skulle I give hende af Pine og Sorg! Fordi hun siger
i sit Hjerte: Jeg sidder som en Dronning og er ikke
Enke, og Sorg skal jeg ingenlunde se, 8 derfor skulle
hendes Plager komme paa een Dag: Død og Sorg og
Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er
den Herre Gud, som har dømt hende. 9 Og Jordens
Konger, som have bolet og levet yppigt med hende,
skulle græde og hyle over hende, naar de se Røgen
af hendes Brand, 10 medens de staa langt borte af
Frygt for hendes Pinsel og sige: Ve! ve! du store Stad,
Babylon, du stærke Stad, thi paa een Time er din Dom
kommen. 11 Og Jordens Købmænd græde og sørge
over hende, fordi ingen mere køber deres Ladning: 12
Ladning af Guld og Sølv og Ædelstene og Perler og
fint Linned og Purpur og Silke og Skarlagen og alle
Haande vellugtende Træ og alle Haande Arbejde af
Elfenben og alle Haande Arbejde af kostbart Træ og
af Kobber og Jern og Marmor, 13 og Kanelbark og
Haarsalve og Røgelser og Salve og Virak og Vin og
Olie og fint Mel og Hvede og Okser og Faar og Heste
og Vogne og Slaver, ja, Menneskesjæle. 14 Og den
Frugt, din Sjæl lystedes ved, er vegen fra dig, og alt
det lækre og glimrende er forbi for dig, og man skal
aldrig finde det mere. 15 De, som handlede dermed
og ere blevne rige ved hende, skulle staa langt borte
af Frygt for hendes Pinsel grædende og sørgende og
sige: 16 Ve! ve! den store Stad, som var klædt i fint
Linned og Purpur og Skarlagen og straalede af Guld
og Ædelstene og Perler; thi i een Time er saa stor
en Rigdom lagt øde. 17 Og alle Styrmænd og alle
Skippere og Søfolk og alle, som arbejde paa Havet,
stode langt borte 18 og raabte, da de saa Røgen af
hendes Brand, og sagde: Hvor var der Mage til den
store Stad? 19 Og de kastede Støv paa deres Hoveder
og raabte grædende og sørgende og sagde: Ve! ve!
den store Stad, hvori alle, som havde Skibe paa Havet,
berigedes ved dens Pragt; thi i een Time er den bleven
lagt øde. 20 Fryd dig over den, du Himmel, og I hellige
og Apostle og Profeter! fordi Gud har skaffet eder Ret
over den. 21 Og en vældig Engel løftede en Sten som
en stor Møllesten og kastede den i Havet og sagde:
Saaledes skal Babylon, den store Stad, nedstyrtes i
Hast og ikke findes mere. 22 Og Lyd af Harpespillere
og Sangere og Fløjtespillere og Basunblæsere skal
ikke høres i dig mere; og ingen Kunstner i nogen Kunst
skal findes i dig mere; og Lyd af Mølle skal ikke høres i
dig mere; 23 og Lys af Lampe skal ikke skinne i dig
mere, og Brudgoms og Bruds Røst skal ikke høres i dig
mere, fordi dine Købmænd vare Jordens Stormænd,
fordi alle Folkeslagene bleve forførte ved dit Trylleri. 24
Og i den blev Profeters og helliges Blod fundet og alle
deres, som ere myrdede paa Jorden.

19 Derefter hørte jeg ligesom en høj Røst af en stor
Skare i Himmelen, som sagde: Halleluja! Frelsen
og Herligheden og Kraften tilhører vor Gud. 2 Thi sande
og retfærdige ere hans Domme, at han har dømt den
store Skøge, som fordærvede Jorden med sin Utugt,
og krævet sine Tjeneres Blod af hendes Haand. 3 Og
de sagde anden Gang: Halleluja! og Røgen fra hende
opstiger i Evighedernes Evigheder. (aiōn g165) 4 Og
de fire og tyve Ældste og de fire levende Væsener
faldt ned og tilbade Gud, som sad paa Tronen, og
de sagde: Amen! Halleluja! 5 Og en Røst udgik fra
Tronen og sagde: Lover vor Gud, alle hans Tjenere,
I, som frygte ham, de smaa og de store! 6 Og jeg
hørte som en Røst af en stor Skare og som en Lyd
af mange Vande og som en Lyd af stærke Tordener,
der sagde: Halleluja! thi Herren, Gud, den almægtige,
har tiltraadt Kongedømmet. 7 Lader os glæde og
fryde os og give ham Æren; thi Lammets Bryllup er
kommet, og hans Brud har gjort sig rede. 8 Og det blev
givet hende at iføre sig skinnende, rent Linklæde; thi
Linklædet er de helliges Retfærdshandlinger. 9 Og han
siger til mig: Skriv: Salige ere de, som ere budne til
Lammets Bryllups-Nadvere! Og han siger til mig: Disse
ere de sande Guds Ord. 10 Og jeg faldt ned for hans
Fødder for at tilbede ham, og han siger til mig: Gør
det ikke! Jeg er din Medtjener og dine Brødres, som
have Jesu Vidnesbyrd; tilbed Gud! thi Jesu Vidnesbyrd
er Profetiens Aand. 11 Og jeg saa Himmelen aaben,
og se en hvid Hest, og han, som sad paa den, kaldes
trofast og sanddru, og han dømmer og kæmper med
Retfærdighed. 12 Men hans Øjne vare Ildslue, og paa
hans Hoved var der mange Kroner; han havde et Navn
skrevet, hvilket ingen kender, uden han selv; 13 og han
Var iført en Kappe, dyppet i Blod, og hans Navn kaldes:
Guds Ord. 14 Og Hærene i Himmelen fulgte ham paa
hvide Heste, iført hvidt, rent Linklæde. 15 Og af hans
Mund udgik der et skarpt Sværd, for at han dermed
skulde slaa Folkeslagene; og han skal vogte dem med
en Jernstav, og han skal træde Guds, den almægtiges,
Vredes Harmes Vinperse. 16 Og paa Kappen, paa
sin Lænd har han et Navn skrevet: Kongers Konge
og Herrers Herre. 17 Og jeg saa en Engel staaende i
Solen, og han raabte med høj Røst og sagde til alle
Fugle, som flyve midt oppe under Himmelen: Kommer
og samler eder til Guds store Nadvere 18 for at æde
Kød af Konger og Kød af Krigsøverster og Kød af
vældige og Kød af Heste og af dem, som sidde paa
dem, og Kød af alle, baade frie og Trælle, smaa og
store. 19 Og jeg saa Dyret og Jordens Konger og deres
Hære samlede for at føre Krig imod ham, som sad paa
Hesten, og imod hans Hær. 20 Og Dyret blev grebet og
med det den falske Profet, som havde gjort Tegnene for
dets Aasyn, hvormed han havde forført dem, som toge

Dyrets Mærke, og dem, som tilbade dets Billede; de
bleve begge kastede levende i Ildsøen, som brænder
med Svovl. **(Limnē Pyr g3041 g4442)** **21** Og de andre bleve
ihjelslaaede med hans Sværd, som sad paa Hesten,
det, der udgik af hans Mund, og alle Fuglene bleve
mættede af deres Kød.

20 Og jeg saa en Engel stige ned fra Himmelen,
han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i
sin Haand. **(Abyssos g12)** **2** Og han greb Dragen, den
gamle Slange, som er Djævelen og Satan, og bandt
ham for tusinde Aar **3** og kastede ham i Afgrunden og
lukkede og forseglede over ham, for at han ikke mere
skulde forføre Folkeslagene, førend de tusinde Aar vare
til Ende; derefter skal han løses en lille Tid. **(Abyssos
g12)** **4** Og jeg saa Troner, og de satte sig paa dem, og
Dommermagt blev given dem; og jeg saa deres Sjæle,
som vare halshuggede for Jesu Vidnesbyrds og for
Guds Ords Skyld, og dem, som ikke havde tilbedet
Dyret eller dets Billede og ikke havde taget Mærket paa
deres Pande og paa deres Haand; og de bleve levende
og bleve Konger med Kristus i tusinde Aar. **5** De øvrige
af de døde bleve ikke levende, førend de tusinde Aar
vare til Ende. Dette er den første Opstandelse. **6** Salig
og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse;
over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle
være Guds og Kristi Præster og skulle være Konger
med ham i de tusinde Aar. **7** Og naar de tusinde Aar
ere til Ende, skal Satan løses af sit Fængsel. **8** Og han
skal gaa ud for at forføre Folkeslagene ved Jordens
fire Hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til Krig;
deres Tal er som Havets Sand. **9** Og de droge frem
over Jordens Flade og omringede de helliges Lejr og
den elskede Stad. Og Ild faldt ned fra Himmelen fra
Gud og fortærede dem. **10** Og Djævelen, som forførte
dem, blev kastet i Ild- og Svovlsøen, hvor ogsaa Dyret
og den falske Profet var; og de skulle pines Dag og Nat
i Evighedernes Evigheder. **(aiōn g165, Limnē Pyr g3041
g4442)** **11** Og jeg saa en stor, hvid Trone og ham,
som sad derpaa; for hans Aasyn flyede Jorden og
Himmelen, og der blev ikke fundet Sted for dem. **12** Og
jeg saa de døde, de store og de smaa, staaende for
Tronen, og Bøger bleve aabnede; og en anden Bog
blev aabnet, som er Livets Bog; og de døde bleve
dømte efter det, som var skrevet i Bøgerne, efter deres
Gerninger. **13** Og Havet afgav de døde, som vare i det;
og Døden og Dødsriget afgave de døde, som vare i
dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gerninger.
(Hadēs g86) **14** Og Døden og Dødsriget bleve kastede i
Ildsøen. Dette er den anden Død, Ildsøen. **(Hadēs g86,
Limnē Pyr g3041 g4442)** **15** Og dersom nogen ikke fandtes
skreven i Livets Bog, blev han kastet i Ildsøen. **(Limnē
Pyr g3041 g4442)**

21 Og jeg saa en ny Himmel og en ny Jord; thi den
forrige Himmel og den forrige Jord var veget bort,
og Havet var ikke mere. **2** Og jeg saa den hellige Stad,
det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud,
beredet som en Brud, der er smykket for sin Brudgom.
3 Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde:
Se, Guds Telt er hos Menneskene, og han skal bo hos
dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal
være hos dem og være deres Gud. **4** Og han skal
aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke
være mere, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine
skal være mere; thi det forrige er veget bort. **5** Og han,
som sad paa Tronen, sagde: Se, jeg gør alle Ting nye.
Og han siger til mig: Skriv; thi disse Ord ere troværdige
og sande. **6** Og han sagde til mig: De ere skete. Jeg
er Alfa og Omega, Begyndelsen og Enden. Jeg vil
give den tørstige af Livets Vands Kilde uforskyldt. **7**
Den, som sejrer, skal arve dette, og jeg vil være hans
Gud, og han skal være min Søn. **8** Men de fejge og
utro og vederstyggelige og Morderne og de utugtige
og Troldkarlene og Afgudsdyrkerne og alle Løgnerne,
deres Lod skal være i Søen, som brænder med Ild
og Svovl; dette er den anden Død. **(Limnē Pyr g3041
g4442)** **9** Og en af de syv Engle, som havde de syv
Skaaler, der vare fulde af de syv sidste Plager, kom og
talte med mig og sagde: Kom, jeg vil vise dig Bruden,
Lammets Hustru. **10** Og han førte mig i Aanden hen
paa et stort og højt Bjerg og viste mig den hellige Stad,
Jerusalem, stigende ned fra Himmelen fra Gud **11** med
Guds Herlighed. Dens Glans var som den kostbareste
Sten, som krystalklar Jaspissten. **12** Den havde en stor
og høj Mur; den havde tolv Porte og over Portene tolv
Engle og paaskrevne Navne, hvilke ere Israels Børns
tolv Stammers; **13** mod Øst tre Porte og mod Nord tre
Porte og mod Syd tre Porte og mod Vest tre Porte. **14**
Og Stadens Mur havde tolv Grundstene, og paa dem
Lammets tolv Apostles tolv Navne. **15** Og han, som
talte med mig, havde en Maalestok, et Guldrør, for at
han skulde maale Staden og dens Porte og dens Mur.
16 Og Staden ligger i Firkant, og dens Længde er lige
saa stor som Bredden. Og han maalte Staden med
Røret: Tolv Tusinde Stadier; dens Længde, Bredde og
Højde ere lige. **17** Og han maalte dens Mur, hundrede
og fire og fyrretyve Alen, efter Menneskemaal, hvilket
er Englemaal. **18** Og dens Murværk var Jaspis, og
Staden var rent Guld, lig det rene Glar. **19** Stadmurens
Grundstene vare prydede med alle Haande Ædelstene:
Den første Grundsten var Jaspis, den anden Safir, den
tredje Kalkedon, den fjerde Smaragd, **20** den femte
Sardonyks, den sjette Sarder, den syvende Krysolit, den
ottende Beryl, den niende Topas, den tiende Krysopras,
den ellevte Hyacint, den tolvte Ametyst. **21** Og de tolv
Porte vare tolv Perler, hver af Portene var af een Perle,

og Stadens Gade var rent Guld som gennemsigtigt
Glar. 22 Og jeg saa intet Tempel i den; thi dens Tempel
er Herren, Gud, den almægtige, og Lammet. 23 Og
Staden trænger ikke til Sol eller Maane til at skinne for
den; thi Guds Herlighed oplyste den, og Lammet var
dens Lys. 24 Og Folkeslagene skulle vandre i dens Lys,
og Jordens Konger bringe deres Herlighed til den, 25
og dens Porte skulle ikke lukkes om Dagen; thi Nat skal
ikke være der, 26 og de skulle bringe Folkeslagenes
Herlighed og Ære til den. 27 Og intet urent skal komme
ind i den, ej heller nogen, som øver Vederstyggelighed
og Løgn; kun de, som ere skrevne i Lammets Livets
Bog.

22 Og han viste mig Livets Vands Flod, skinnende
som Krystal, udvældende fra Guds og Lammets
Trone. 2 Midt i dens Gade og paa begge Sider af
Floden voksede Livets Træ, som bar tolv Gange Frugt
og gav hver Maaned sin Frugt; og Bladene af Træet
tjente til Lægedom for Folkeslagene. 3 Og der skal
intet bandlyst være mere; og Guds og Lammets Trone
skal være i den, og hans Tjenere skulle tjene ham,
4 og de skulle se hans Ansigt, og hans Navn skal
være paa deres Pander. 5 Og Nat skal der ikke være
mere, og de trænge ikke til Lys af Lampe eller Lys
af Sol, fordi Gud Herren skal lyse over dem; og de
skulle være Konger i Evighedernes Evigheder. (aiōn
g165) 6 Og han sagde til mig: Disse Ord ere troværdige
og sande; og Herren, Profeternes Aanders Gud, har
udsendt sin Engel for at vise sine Tjenere, hvad der
skal ske snart. 7 Og se, jeg kommer snart. Salig er
den, som bevarer denne Bogs Profetis Ord. 8 Og jeg,
Johannes, er den, som saa og hørte disse Ting, og da
jeg havde hørt og set, faldt jeg ned for at tilbede for
den Engels Fødder, som viste mig disse Ting. 9 Og
han siger til mig: Gør det ikke; jeg er din Medtjener
og dine Brødres, Profeternes, og deres, som bevare
denne Bogs Ord; tilbed Gud! 10 Og han siger til mig:
Du skal ikke forsegle denne Bogs Profetis Ord, thi
Tiden er nær. 11 Lad den, som gør Uret, fremdeles
gøre Uret, og den urene fremdeles blive uren, og den
retfærdige fremdeles øve Retfærdighed, og den hellige
fremdeles blive helliggjort. 12 Se, jeg kommer snart,
og min Løn er med mig til at betale enhver, efter som
hans Gerning er. 13 Jeg er Alfa og Omega, den første
og den sidste, Begyndelsen og Enden. 14 Salige ere
de, som tvætte deres Klædebon, for at de kunne faa
Adgang til Livets Træ og gaa ind igennem Portene
i Staden. 15 Udenfor ere Hundene og Troldkarlene
og de utugtige og Morderne og Afgudsdyrkerne og
enhver, som elsker og øver Løgn. 16 Jeg, Jesus, har
sendt min Engel til at vidne for eder disse Ting om
Menighederne, jeg er Davids Rodskud og Slægt, den
straalende Morgenstjerne. 17 Og Aanden og Bruden
sige: Kom! Og den, som hører, sige: Kom! Og den, som
tørster, han komme; den, som vil, han modtage Livets
Vand uforskyldt! 18 Jeg vidner for enhver, som hører
denne Bogs Profetis Ord: Dersom nogen lægger noget
til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager,
som der er skrevet om i denne Bog. 19 Og dersom
nogen tager noget bort fra denne Profetis Bogs Ord,
da skal Gud tage hans Lod bort fra Livets Træ og fra
den hellige Stad, om hvilke der er skrevet i denne Bog.
20 Han, som vidner disse Ting, siger: Ja, jeg kommer
snart! — Amen. Kom, Herre Jesus! 21 Den Herres Jesu
Naade være med alle!

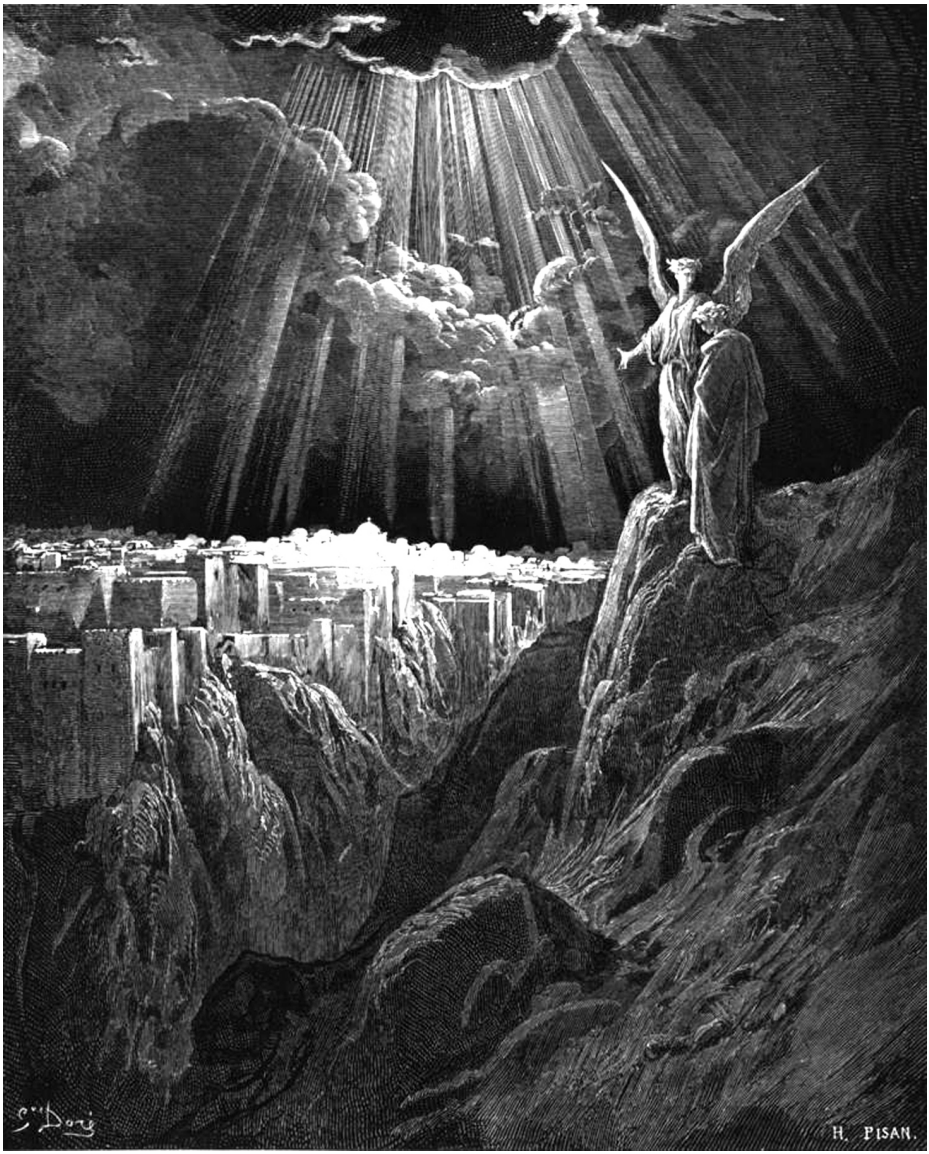

Og jeg saa den hellige Stad, det nye Jerusalem, stige ned fra Himmelen fra Gud, beredet som en Brud, der er smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Telt er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud.

Aabenbaringen 21:2-3

Læservejledning

Dansk at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, *"As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him."* Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, *"And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned."* So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, *"Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth."* 2 Timothy 2:15. *"God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,"* 2 Peter 1:4-8.

Ordbog

Dansk at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place
Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses
Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective
Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6
Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun
Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses
Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective
Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses
Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular
Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32
Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possiblity, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067
Greek: proper noun, place
Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses
Meaning:
Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86
Greek: proper noun, place
Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses
Meaning:
Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442
Greek: proper noun, place
Usage: Phrase 5 times in the New Testament
Meaning:
Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585
Hebrew: proper noun, place
Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses
Meaning:
The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020
Greek: proper noun, place
Usage: 1 time in 2 Peter 2:4
Meaning:
Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

Ordbog +

AionianBible.org/Bibles/Danish---Danish-1871-1907/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

Lukas 8:31
Romerne 10:7
Aabenbaringen 9:1
Aabenbaringen 9:2
Aabenbaringen 9:11
Aabenbaringen 11:7
Aabenbaringen 17:8
Aabenbaringen 20:1
Aabenbaringen 20:3

aïdios

Romerne 1:20
Judas 1:6

aiōn

Matthæus 12:32
Matthæus 13:22
Matthæus 13:39
Matthæus 13:40
Matthæus 13:49
Matthæus 21:19
Matthæus 24:3
Matthæus 28:20
Markus 3:29
Markus 4:19
Markus 10:30
Markus 11:14
Lukas 1:33
Lukas 1:55
Lukas 1:70
Lukas 16:8
Lukas 18:30
Lukas 20:34
Lukas 20:35
Johannes 4:14
Johannes 6:51
Johannes 6:58
Johannes 8:35
Johannes 8:51
Johannes 8:52
Johannes 9:32
Johannes 10:28
Johannes 11:26
Johannes 12:34
Johannes 13:8
Johannes 14:16
Apostelenes gerninger 3:21
Apostelenes gerninger 15:18
Romerne 1:25
Romerne 9:5
Romerne 11:36
Romerne 12:2
Romerne 16:27
1 Korinterne 1:20
1 Korinterne 2:6
1 Korinterne 2:7
1 Korinterne 2:8
1 Korinterne 3:18
1 Korinterne 8:13
1 Korinterne 10:11
2 Korinterne 4:4
2 Korinterne 9:9
2 Korinterne 11:31
Galaterne 1:4
Galaterne 1:5
Efeserne 1:21
Efeserne 2:2
Efeserne 2:7
Efeserne 3:9
Efeserne 3:11
Efeserne 3:21
Efeserne 6:12
Filipperne 4:20
Kolossensern 1:26
1 Timoteus 1:17
1 Timoteus 6:17
2 Timoteus 4:10
2 Timoteus 4:18
Titus 2:12
Hebræerne 1:2
Hebræerne 1:8
Hebræerne 5:6
Hebræerne 6:5
Hebræerne 6:20
Hebræerne 7:17
Hebræerne 7:21
Hebræerne 7:24
Hebræerne 7:28
Hebræerne 9:26
Hebræerne 11:3
Hebræerne 13:8
Hebræerne 13:21
1 Peter 1:23
1 Peter 1:25
1 Peter 4:11
1 Peter 5:11
2 Peter 3:18
1 Johannes 2:17
2 Johannes 1:2
Judas 1:13
Judas 1:25
Aabenbaringen 1:6
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 4:9
Aabenbaringen 4:10
Aabenbaringen 5:13
Aabenbaringen 7:12
Aabenbaringen 10:6
Aabenbaringen 11:15
Aabenbaringen 14:11
Aabenbaringen 15:7
Aabenbaringen 19:3
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 22:5

aiōnios

Matthæus 18:8
Matthæus 19:16
Matthæus 19:29
Matthæus 25:41
Matthæus 25:46
Markus 3:29
Markus 10:17
Markus 10:30
Lukas 10:25
Lukas 16:9
Lukas 18:18
Lukas 18:30
Johannes 3:15
Johannes 3:16
Johannes 3:36
Johannes 4:14
Johannes 4:36
Johannes 5:24
Johannes 5:39
Johannes 6:27
Johannes 6:40
Johannes 6:47
Johannes 6:54
Johannes 6:68

Johannes 10:28
Johannes 12:25
Johannes 12:50
Johannes 17:2
Johannes 17:3
Apostelenes gerninger 13:46
Apostelenes gerninger 13:48
Romerne 2:7
Romerne 5:21
Romerne 6:22
Romerne 6:23
Romerne 16:25
Romerne 16:26
2 Korinterne 4:17
2 Korinterne 4:18
2 Korinterne 5:1
Galaterne 6:8
2 Tessalonikerne 1:9
2 Tessalonikerne 2:16
1 Timoteus 1:16
1 Timoteus 6:12
1 Timoteus 6:16
2 Timoteus 1:9
2 Timoteus 2:10
Titus 1:2
Titus 3:7
Filemon 1:15
Hebræerne 5:9
Hebræerne 6:2
Hebræerne 9:12
Hebræerne 9:14
Hebræerne 9:15
Hebræerne 13:20
1 Peter 5:10
2 Peter 1:11
1 Johannes 1:2
1 Johannes 2:25
1 Johannes 3:15
1 Johannes 5:11
1 Johannes 5:13
1 Johannes 5:20
Judas 1:7
Judas 1:21
Aabenbaringen 14:6

eleēsē

Romerne 11:32

Geenna

Matthæus 5:22
Matthæus 5:29
Matthæus 5:30
Matthæus 10:28
Matthæus 18:9
Matthæus 23:15
Matthæus 23:33
Markus 9:43
Markus 9:45
Markus 9:47
Lukas 12:5
Jakob 3:6

Hadēs

Matthæus 11:23
Matthæus 16:18
Lukas 10:15
Lukas 16:23
Apostelenes gerninger 2:27
Apostelenes gerninger 2:31
1 Korinterne 15:55
Aabenbaringen 1:18
Aabenbaringen 6:8
Aabenbaringen 20:13
Aabenbaringen 20:14

Limnē Pyr

Aabenbaringen 19:20
Aabenbaringen 20:10
Aabenbaringen 20:14
Aabenbaringen 20:15
Aabenbaringen 21:8

Sheol

1 Mosebog 37:35
1 Mosebog 42:38
1 Mosebog 44:29
1 Mosebog 44:31
4 Mosebog 16:30
4 Mosebog 16:33
5 Mosebog 32:22
1 Samuel 2:6
2 Samuel 22:6
Første Kongebog 2:6
Første Kongebog 2:9
Job 7:9
Job 11:8
Job 14:13
Job 17:13
Job 17:16
Job 21:13
Job 24:19
Job 26:6
Salme 6:5
Salme 9:17
Salme 16:10
Salme 18:5
Salme 30:3
Salme 31:17
Salme 49:14
Salme 49:15
Salme 55:15
Salme 86:13
Salme 88:3
Salme 89:48
Salme 116:3
Salme 139:8
Salme 141:7
Ordsprogene 1:12
Ordsprogene 5:5
Ordsprogene 7:27
Ordsprogene 9:18
Ordsprogene 15:11
Ordsprogene 15:24
Ordsprogene 23:14
Ordsprogene 27:20
Ordsprogene 30:16
Prædikeren 9:10
Højsangen 8:6
Esajas 5:14
Esajas 7:11
Esajas 14:9
Esajas 14:11
Esajas 14:15
Esajas 28:15
Esajas 28:18
Esajas 38:10
Esajas 38:18
Esajas 57:9
Ezekiel 31:15
Ezekiel 31:16
Ezekiel 31:17
Ezekiel 32:21
Ezekiel 32:27
Hoseas 13:14
Amos 9:2
Jonas 2:2
Habakkuk 2:5

Tartaroō

2 Peter 2:4

Questioned

Salme 18:6

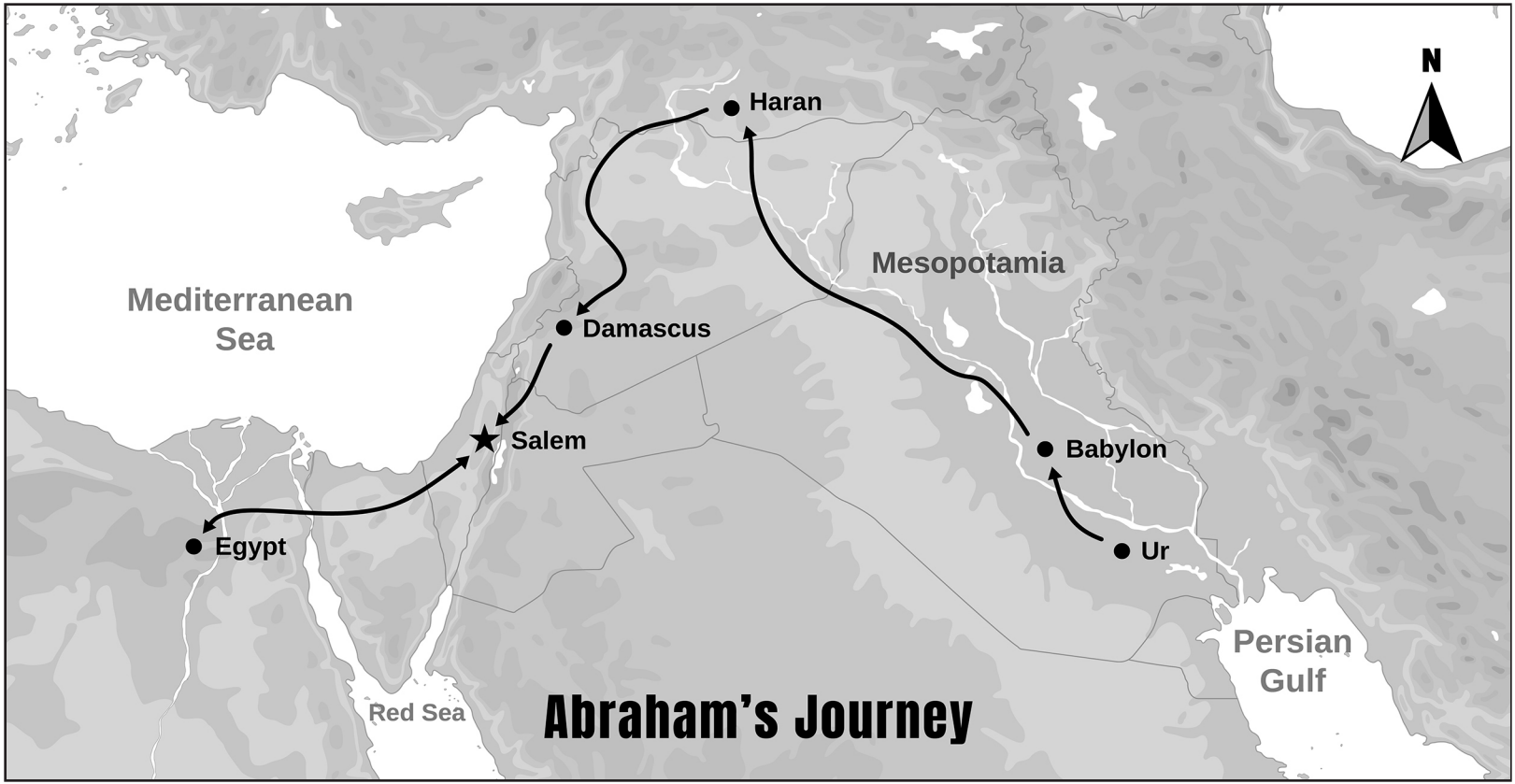

Ved Tro adlød Abraham, da han blev kaldet, saa han gik ud til et Sted, som han skulde tage til Arv;
og han gik ud, skønt han ikke vidste, hvor han kom hen. - Hebræerne 11:8

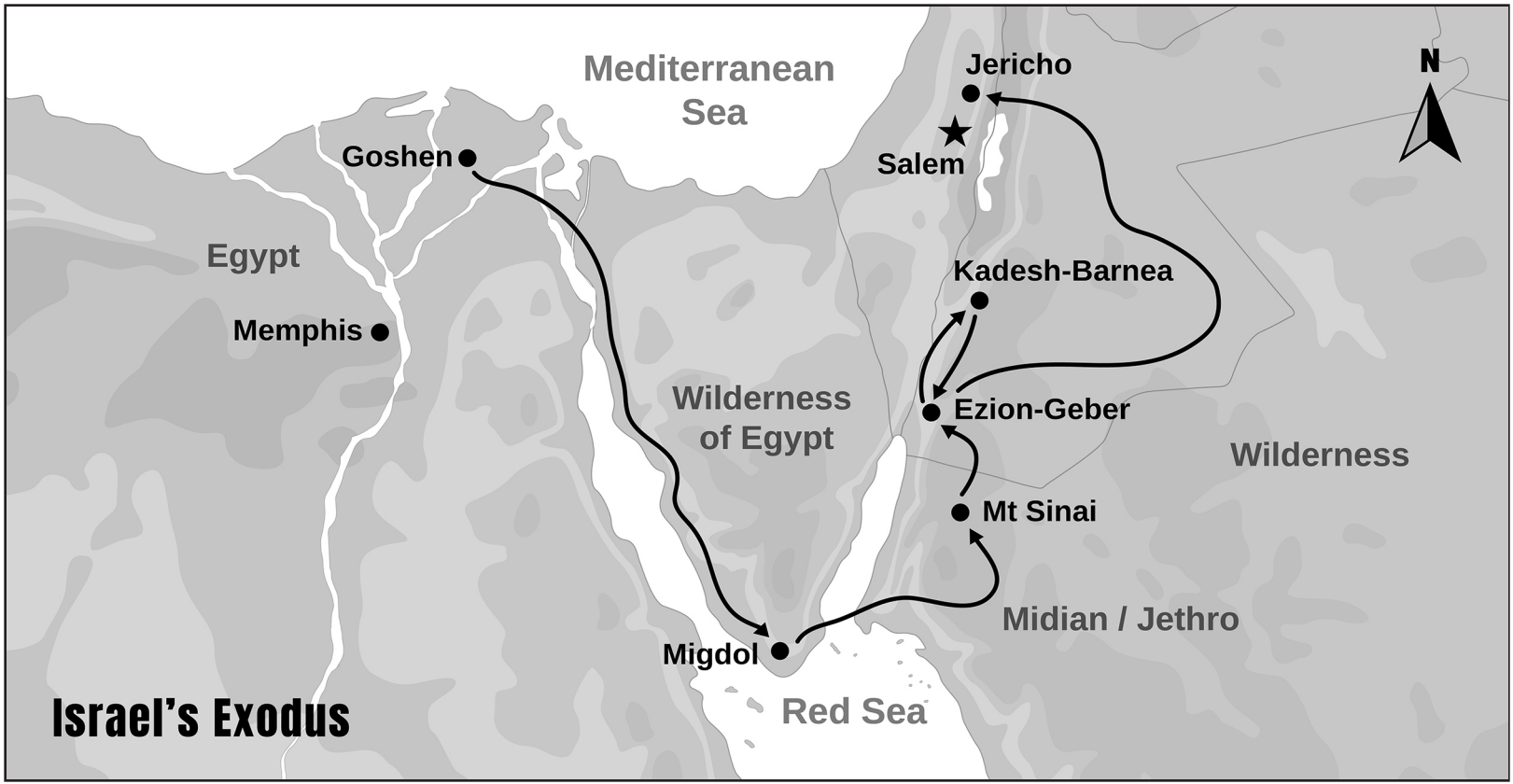

Og det skete, der Farao lod Folket fare, da førte Gud dem ikke ad Vejen til Filistrene, skønt den var nærmest; thi Gud sagde: Maaske det kunde fortryde Folket, naar de se Striden, og de kunde vende tilbage til Ægypten. - 2 Mosebog 13:17

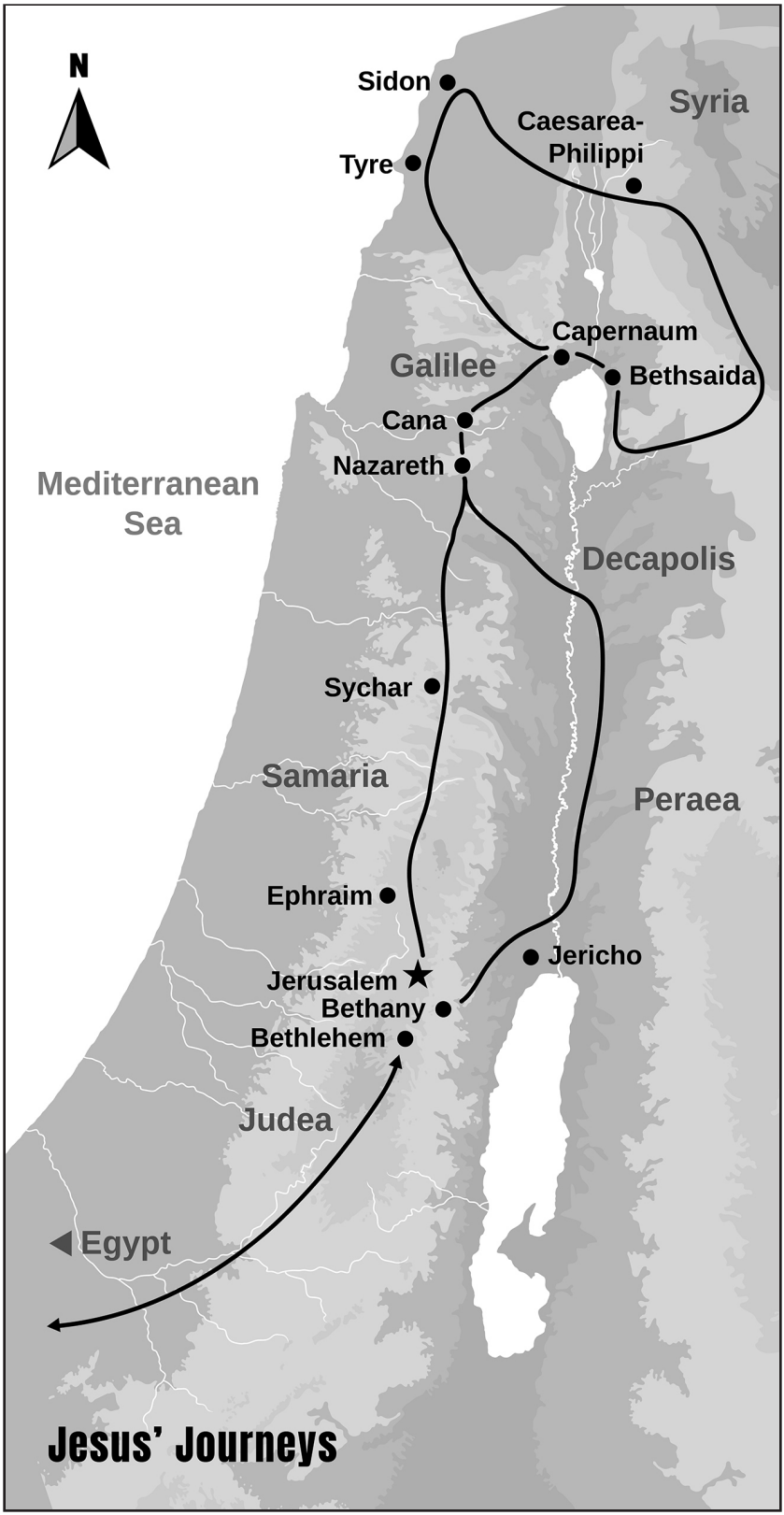

Thi ogsaa Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange. - Markus 10:45

Paulus, Jesu Kristi Tjener, Apostel ifølge Kald, udtagen til at forkynde Guds Evangelium, - Romerne 1:1

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophecies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Uusher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

	Christ returns for his people
1956	Jim Elliot martyrd in Ecuador
1830	John Williams reaches Polynesia
1731	Zinzendorf leads Moravian mission
1614	Japanese kill 40,000 Christians
1572	Jesuits reach Mexico
1517	Martin Luther leads Reformation
1455	Gutenberg prints first Bible
1323	Franciscans reach Sumatra
1276	Ramon Llull trains missionaries
1100	Crusades tarnish the church
1054	The Great Schism
997	Adalbert marytyrd in Prussia
864	Bulgarian Prince Boris converts
716	Boniface reaches Germany
635	Alopen reaches China
569	Longinus reaches Alodia / Sudan
432	Saint Patrick reaches Ireland
397	Carthage ratifies Bible Canon
341	Ulfilas reaches Goth / Romania
325	Niceae proclaims God is Trinity
250	Denis reaches Paris, France
197	Tertullian writes Christian literature
70	Titus destroys the Jewish Temple
61	Paul imprisoned in Rome, Italy
52	Thomas reaches Malabar, India
39	Peter reaches Gentile Cornelius
33	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we?			Genesis 1:26 - 2:3	
How are we sinful?			Romans 5:12-19	
Where are we?			Innocence	
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.
Who are we?	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden
		Son		
		Holy Spirit		
	Mankind	Living	Genesis 1:1 No Creation No people	
		Deceased believing		
		Deceased unbelieving		
	Angels	Holy		Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels
		Imprisoned		
		Fugitive		
		First Beast		
		False Prophet		
		Satan		
Why are we?			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7	

Mankind is created in God's image, male and female He created us

Sin entered the world through Adam and then death through sin

When are we?

<table>
<tr><td colspan="4">Fallen</td><td>Glory</td></tr>
<tr><td>Fall to sin
No Law</td><td>Moses' Law
1500 B.C.</td><td>Christ
33 A.D.</td><td>Church Age
Kingdom Age</td><td>New Heavens
and Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">1 Timothy 6:16
Living in unapproachable light</td><td rowspan="7">Acts 3:21
Philippians 2:11
Revelation 20:3

God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City</td></tr>
<tr><td colspan="2">John 8:58
Pre-incarnate</td><td>John 1:14
Incarnate</td><td>Luke 23:43
Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="2">Psalm 139:7
Everywhere</td><td colspan="2">John 14:17
Living in believers</td></tr>
<tr><td colspan="4">Ephesians 2:1-5
Serving the Savior or Satan on Earth</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:22
Blessed in Paradise</td></tr>
<tr><td colspan="4">Luke 16:23, Revelation 20:5,13
Punished in Hades until the final judgment</td></tr>
<tr><td colspan="4">Hebrews 1:14
Serving mankind at God's command</td></tr>
<tr><td colspan="4">2 Peter 2:4, Jude 6
Imprisoned in Tartarus</td><td rowspan="4">Matthew 25:41
Revelation 20:10

Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels</td></tr>
<tr><td rowspan="3" colspan="3">1 Peter 5:8, Revelation 12:10

Rebelling against Christ
Accusing mankind</td><td>Revelation 20:13
Thalaasa</td></tr>
<tr><td>Revelation 19:20
Lake of Fire</td></tr>
<tr><td>Revelation 20:2
Abyss</td></tr>
</table>

For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all

Skæbne

Dansk at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament *Sheol* and New Testament *Hadēs*, 2) *Geenna*, 3) *Tartaroō*, 4) *Abyssos*, 5) *Limnē Pyr*, 6) *Paradise*, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, *"the gates of Hades will not prevail,"* Matthew 16:18. Paul asks, *"Hades where is your victory?"* 1 Corinthians 15:55. John wrote, *"Hades gives up,"* Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, *"Do not be afraid,"* because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to *"be afraid"* because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarrantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, *"out of the frying pan, into the fire?"* Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, *"Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'"* Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. *"If the first fruit is holy, so is the lump,"* Romans 11:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

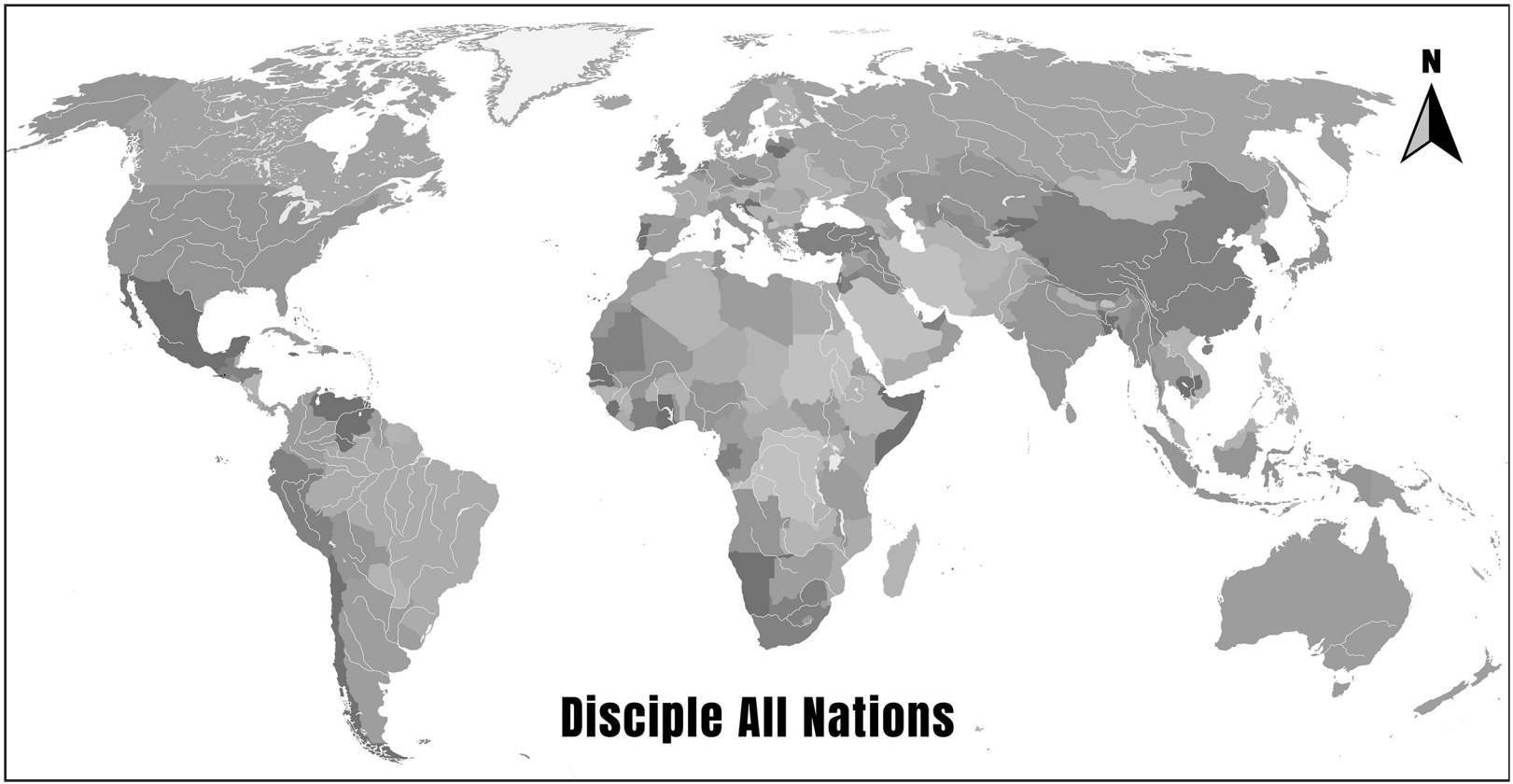

Gaar derfor hen og gører alle Folkeslagene til mine Disciple, idet I døbe dem til Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn, - Matthæus 28:19